LIBRARY OF PRINCETON
DEC 31 1969
THEOLOGICAL SEMINARY
PJ5255
.D14
1922

Digitized by the Internet Archive
in 2019 with funding from
Princeton Theological Seminary Library

https://archive.org/details/aramaischneuhebr00dalm_0

Don. MacKenzie.
Taim.

ARAMÄISCH-NEUHEBRÄISCHES HANDWÖRTERBUCH

ZU

TARGUM, TALMUD UND MIDRASCH

VON

D. DR. D. GUSTAF H. DALMAN
PROFESSOR IN GREIFSWALD

DEC

ZWEITE VERBESSERTE UND VERMEHRTE AUFLAGE
MIT LEXIKON DER ABBREVIATUREN VON G. H. HÄNDLER
UND EINEM VERZEICHNIS DER MISCHNA-ABSCHNITTE,
BEIDES BEARBEITET VON PROF. DR. J. KAHAN, ZNAIM

GEDRUCKT MIT UNTERSTÜTZUNG DER GESELLSCHAFT ZUR
FÖRDERUNG DER WISSENSCHAFT DES JUDENTUMS, DER
ARTHUR UND EMIL KÖNIGSWARTERSCHEN UNTERRICHTS-
UND STUDIENSTIFTUNG UND DER ZUNZ-STIFTUNG

J. KAUFFMANN VERLAG/FRANKFURT A. MAIN
1922

Alle Rechte, insbesondere das der Übersetzung vorbehalten

Copyright 1922 by J. Kauffmann Verlag, Frankfurt a. Main

Druck von M. Lehrberger & Co., Frankfurt a. Main

VORWORT ZUR ZWEITEN AUFLAGE

Daß die 1901 ausgegangene erste Auflage meines Handwörterbuchs zu Targum, Talmud und Midrasch jetzt eine neue Auflage erlebt, ist ein Beweis dafür, daß es einem Bedürfnisse entspricht. Es soll auch fernerhin denen dienen, welche aus Gründen der Bequemlichkeit oder Sparsamkeit nach einem weniger umfangreichen Hilfsmittel greifen, als es die Wörterbücher von Lewy, Jastrow und Kohut oder der Thesaurus von Benjehuda sind. Deshalb waren Verleger und Verfasser darin einig, daß es in Umfang und Anlage nicht geändert werden dürfe. Daß es trotzdem um weit über einen Bogen gewachsen ist, zeigt, daß die neue Auflage an Inhalt gewonnen hat.

Wenn das Handwörterbuch seinem Plane gemäß eine Stelle sein sollte, an welchem die Resultate sprachlicher Einzelarbeit gesucht werden, bedurfte es einer gründlichen und umfassenden Nacharbeit. Von Arbeiten sachlichen Inhalts, die seit 1901 erschienen, nenne ich S. Krauss, Talmudische Archäologie I—III (1910—12); S. Klein, Tod und Begräbnis (1918); M. Winter, Die Koch- und Tafelgeräte (1907); A. Rosenzweig, Das Wohnhaus (1907); F. Goldmann, Der Ölbau in Palästina (1906), La Figue en Palestine (1911); S. Schemel, Die Kleidung der Juden (1912); M. Salomonski, Gemüsebau und-Gewächse (1911); S. Klein, Weinstock, Feigenbaum und Sykomore (1911); J. Preuss, Biblisch-talmudische Medizin (1911); M. Mainzer, Jagd, Fischfang und Bienenzucht (1910); S. Klein, Das Klima Palästinas (1914); I. Löw, Aramäische Fischnamen, Lurchnamen 1—7 (1911), Erwe und Wicke (1916). Auf sprachlichem Gebiet gehört hierher: F. Perles, Nachlese zum neuhebräischen und aramäischen Wörterbuch (1917); Babylonisch-talmudische Glossen (1905), Akkadische Fremdwörter (1918); I. Löw, Lexikalische Miscellen (1914), Quisquilien und Miscellen (Monatsschrift Jahrg. 60); M. Neumark, Lexikalische Untersuchungen zur Sprache der jerusalemischen Pentateuchtargume (1905); E. Brederek, Konkordanz zum Targum des Onkelos (1906). Sonst war noch zu berücksichtigen: F. Schulthess, Homonyme

Wurzeln im Syrischen (1900), Lexicon syropalaestinum (1903). Handschriftliche Bemerkungen von Professor FRAENKEL teilte mit Rabbiner Dr. LEWIN in Kempen in Pr., eine Liste von Verbesserungen der ersten Auflage sandte Rabbiner Dr. S. KLEIN in Nové Zamky. Mancherlei Ungenauigkeiten und Lücken hatten sich mir selbst ergeben. Die Zahl der Vervollständigungen auf Grund eigenen Quellenstudiums wäre noch größer gewesen, wenn mein Handexemplar der ersten Auflage sich hätte von Jerusalem beschaffen lassen. Die homonymen Stämme wurden in noch größerem Umgange als früher getrennt. Unvokalisiert blieben jetzt durchweg die Stämme, welche in der Grundform nicht belegt sind. Mehr als früher wurden bei der Verbesserung irriger Lesarten die Stellen ihres Vorkommens angegeben. Aber auch jetzt mußte ich darauf verzichten, alle Irrtümer der gangbaren, kritisch nicht hergestellten Texte zu verzeichnen.

Ein großer Gewinn für die neue Auflage war es, daß Herr Oberrabbiner Dr. IMMANUEL LÖW in Szegedin willig war, seine einzigartige Sachkunde in Bemerkungen zur Druckvorlage zu betätigen. Infolge der Schließung der Grenze Ungarns kam diese Mitarbeit den ersten beiden Bogen nicht zugute; aber von da ab hat sie, trotz der dem greisen Gelehrten widerfahrenen Freiheitsberaubung, bis zu Ende fortgeführt werden können. Ein Teil seiner Bemerkungen ist durch meine zustimmende Aufnahme in den Text verschwunden. Aber die ihm eigentümlichen Identifikationen von Realien sind mit seinem Namen bezeichnet. Bei der Korrektur unterstützte mich wirksam Herr Professor Dr. J. KAHAN in Znaim, der auch sachliche Bemerkungen beisteuerte. Beiden Herren sei für ihre wertvolle Hilfe der verbindlichste Dank gesagt.

Es ist über dreißig Jahre her, daß ich auf Franz Delitzsch's Vorschlag Jacob Levy bei der letzen Lieferung seines grundlegenden Wörterbuchs durch Verifizierung der Zitate bescheidene Dienste leistete. Möchte zu sehen sein, daß ich seitdem nicht vergebens auf einem Gebiete gearbeitet habe, das manchem als abseitsliegend erscheint, das aber dem ernsten Arbeiter für die Erkenntnis der höchsten Wahrheit und für das gegenseitige Verstehen zweier Religionen noch immer wertvolle Früchte trägt.

Was in diesem Wörterbuche geboten wird, ist folgendes:

1. Die Vokalisation, besonders der aramäischen Wörter, ist soviel als möglich gebessert worden, zum Teil durch Vergleichung des Syrischen, besonders aber durch Heranziehung der in den südarabischen Targumhandschriften mitgeteilten Aussprachetradition. Es sind hierbei von mir benützt worden für das Onkelostargum die einst im Besitze von Professor

A. Socin in Leipzig befindliche Handschrift Cod. Soc. 84, für das Targum zu den vorderen Propheten die Handschriften des Britischen Museum Orient. 1471 u. 2210, für das Targum zu den hinteren Propheten Orient. 1474 u. 2211, außerdem für das ganze Prophetentargum die Haphtarenhandschrift Prof. Socin's Cod. Soc. 59; für die Targume zu den fünf Megilloth[1] MSS Orient. 1302, 1476, 2375, 2377 (welche zum Esterbuch nur das sogen. Targum scheni enthalten). — Alle Bibelzitate, bei welchen nichts Anderes bemerkt ist, verweisen auf die genannten Targume, und zwar für den Pentateuch stets auf Cod. Soc. 84, für die vorderen Propheten auf Orient. 2210, für die hinteren Propheten auf Orient. 2211, für die Megilloth auf Orient. 2375, wenn nicht ausdrücklich eine andere Handschrift als Quelle der mitgeteilten Lesart genannt wird.

Im Interesse der Anfänger, welche besonders über die Setzung des Dagesch lene und forte nicht im Zweifel gelassen werden konnten, und um die nach meinen früheren Erfahrungen höchst prekäre Benützung der Typen für die superlinearen Vokale zu vermeiden, wurde die superlineare Vokalisation der südarabischen Handschriften in die sublineare umgesetzt. Wer auf die eigentliche handschriftliche Lesart zurückschließen will, hat nur zu beachten, daß jedes Segol auf Patach zurückzuführen ist, jedes Chateph (ausgenommen bei קֳדָם, קֳבֵיל, אֳחֳרָן) in ein (lautbares) Schewa zu verwandeln, jedes Schewa quiescens und auch jedes Schewa mobile (bez. intermedium) nach kurzem Vokal und einfachem unverdoppeltem Konsonanten zu streichen[2]. Auch das Dagesch, das jenem Punktierungssystem ursprünglich nicht angehört und in den Handschriften nur unregelmäßig, in manchen gar nicht, erscheint, wäre wegzulassen. Es ist also vorauszusetzen für הֵיכְלָא, מֶלֶךְ, מַלְכִין, מַלְכְּתָא, מַלְכְוָן, אֲנָא, אִתְּתָא, קְטַלִין, יִתְקַטְּלוּן יִתְקַטְלוּן superlinear vokalisiert היכלא, מלך, מלכין, מלכתא, מלכון, אנא, אתתא, קטלין, יתקטלון, יתקטלון. Es erhellt daraus, daß die Verdoppelung der Konsonanten meist, aber nicht immer, mit Sicherheit erkannt werden kann, während über die Setzung eines Dagesch lene öfters Zweifel entstehen können[3].

---

[1] Es sei hier aufmerksam gemacht auf die zahlreichen Abweichungen der von den Handschriften vertretenen Textrecensionen von der Recension des Druckes in der ersten rabbinischen Bibel v. J. 1517. Übrigens haben MSS Orient. 1476 und 2375, wie es scheint, dieselbe Textgestalt, während Orient. 1302 eine andere vertritt.

[2] Auch nach langem Vokal fehlt in der superlinearen Vokalisation das Schewa in der Femininendung ājtā und wenn *jā, jān, jāt, jātā* folgt, s. meine Gramm.[2] S. 78. אוּרָיְתָא, חָוֶיָא entspricht also אוריתא, חויא und nicht אוריתא, חויא.

[3] S. das dabei von mir angewandte Prinzip in meinen „Aramäischen Dialektproben" S. V.

Neben die handschriftlich bezeugte Schreibung eines Wortes habe ich eine andere gesetzt, in dem Falle, daß mir die handschriftliche Vokalisierung bedenklich oder doch nicht allein berechtigt schien.

2. Der Wortschatz des Onkelostargum ist durch Zitate kenntlich gemacht worden. Die Wörter und bei Verben auch die Konjugationen[1], für welche keine Zitate aus dem Pentateuch mitgeteilt sind, vermag ich aus diesem Targum nicht nachzuweisen. Die Konkordanz von BREDEREK gab mir Anlaß, auch über das von ihr genannte hinaus, Lücken aufzuspüren und auszufüllen. Ich darf nun hoffen, daß nichts Wesentliches übergangen ist.

Der Wortschatz der Targume zu den Propheten und zu den Megilloth ist nicht geschieden worden und wird auch nur in soweit durch Zitate kenntlich gemacht, als er von dem Wortschatze des Onkelostargums abweicht. Doch habe ich häufig Beispiele aus den Targumen zu den Propheten vorgezogen, wenn Wörter sowohl dort, als in den Megillothtargumen zu finden waren. Wörter, bei denen nur Stellen aus dem Pentateuch zitiert sind, können somit auch in anderen Targumen sich finden, es ist aber nicht nötig, daß dies stets der Fall ist. Immerhin kann damit wenigstens der allgemeine Wortschatz der älteren Targume als bezeichnet gelten.

Unbelegt blieben die Wörter der übrigen Literaturwerke, für welche ich mir für etwaige spätere Auflagen Ergänzungen vorbehalte. Doch schien es mir zuweilen wünschenswert, die älteste bekannte Lesart eines Wortes festzustellen. In diesem Fall wird der Beleg gegeben. Wo Midrasch Rabba, Midrasch chamesch Megilloth, Talmud Jeruschalmi und Jalkut Schimoni zitiert sind, besagt dies, daß die mitgeteilte Lesart die des ersten Druckes jener Werke[2] ist. Wenn das sogenannte Targum des Jonathan zum Pentateuch (JI) bei Pentateuchzitaten notiert ist, bezieht sich die Angabe — abgesehen von den Vokalen — auf die einzige bekannte Handschrift desselben, MS. Add. 27031 des Brit. Museum[3], wofern nicht die erste Druckausgabe (Venedig 1591) ausdrücklich genannt ist.

---

[1] Hierbei war die Vokalisation der benützten Handschrift das Maßgebende.

[2] Midrasch Rabba, Konstantinopel 1512; Midrasch chamesch Megilloth, Pesaro 1519; Talmud jeruschalmi, Venedig 1523/24; Jalkut Schimoni I, Saloniki 1526, II, Saloniki 1521.

[3] S. über diese (unvokalisierte) Handschrift meine „Aramäischen Dialektproben" S. 35. Von M. GINSBURGER wird Monatsschrift f. G. u. W. d. J. XLI S. 345 Anm. 2 mit irrtümlicher Berufung auf G. MARGOLIOUTH behauptet, daß diese Handschrift eine Abschrift aus der Walton'schen Polyglotte sei. Das ist schon deshalb unmöglich, weil die Handschrift einen Zensurvermerk vom Jahre 1593 (oder 98) trägt, während jene Polyglotte erst 1657 erschien.

3. Aramäische Fremdwörter im Hebräischen und hebräische Fremdwörter im Aramäischen werden als solche nicht kenntlich gemacht. Den griechischen und lateinischen Fremdwörtern habe ich die entsprechenden Äquivalente aus diesen Sprachen beigefügt. Die persischen Fremdwörter sind mit *pers.*, die aus anderen Sprachen stammenden Lehnwörter nur durch *x.* bezeichnet.

4. Für die Anordnung habe ich ein festeres Prinzip als meine Vorgänger dadurch zu gewinnen gesucht, daß die Matres lectionis für kurze Vokale außer Betracht gelassen, dagegen die für lange Vokale stehenden bei der alphabetischen Anordnung berücksichtigt wurden. Kurzes *u* wurde als Kibbuz geschrieben, ausgenommen in Fremdwörtern und bei handschriftlichen Lesarten, wo das Waw erhalten blieb. Nur bei allen Fremdwövtern, bei welchen Längen und Kürzen meist nicht sicher zu bestimmen sind nnd die Orthographie eine besonders schwankende ist, blieben die Matres lectionis sämtlich außer Betracht. Der Anfänger wird darum gut tun, ein etwa von ihm nicht gefundenes Wort, das er nicht als Fremdwort erkannt hat, auch noch unter Nichtberücksichtigung der Vokale zu suchen, z. B. also בּוֹלוֹס bei בלם nicht bei בול, דִּיקִי bei דק, nicht bei דיק. Dagegen gehören חוֹמֶשׁ und בֵּיעוּר zu חו und בי.

5. Die Vokalisierung besonders der aramäischen Wörter ist nun hoffentlich eine im allgemeinen haltbarere geworden, als es bei den Vorgängern dieser Arbeit der Fall war. In bezug auf die zahlreicheu, meist griechischen Fremdwörter habe ich mich mit einem Kompromiß begnügen müssen. Ein konsequenter Anschluß an die originale griechische Aussprache wäre wohl in vielen Fällen das Richtige gewesen. Aber ich hätte ihn nur mit Hilfe gewaltsamer Eingriffe in die uns überlieferten Texte durchführen können. Darauf hatte ich zu verzichten. Außerdem ist ja fraglich, wie weit semitisches Sprachgefühl die Form griechischer Wörter zuweilen beeinflußte. Die für diese Wörter herkömmliche Aussprache in der Weise zu berücksichtigen, wie es noch Krauss in seinem Wörterbuch getan hat, schien mir aber unerlaubt, da sie nur als ein willkürlicher Versuch beurteilt werden kann, die geschriebenen Wortformen mundgerecht zu machen. Für η habe ich die Aussprache *ē*[1], für ει und οι *ī*, für αυ und ευ *aw* bez. *ew* vorausgesetzt. Im übrigen verweise ich auf die zweite Auflage meiner „Grammatik des jüdisch-palästinischen Aramäisch“.

6. Nur der nachweisbare Sprachgebrauch wurde bei den Wortbedeutungen berücksichtigt. Alle bloß angenommenen Grundbedeutungen

---

[1] S. dazu meine Bemerkung in Jüd. Monatsschrift XLI S. 327.

der Wörter fielen weg. Der Reihenfolge der mitgeteilten Bedeutungen liegt kein besonderes Prinzip zugrunde. Daß auch hier mancherlei besser zu bestimmen versucht wurde als bisher, wird hoffentlich der Gebrauch zeigen. Besondere Aufmerksamkeit habe ich den Diskussionsformeln beider Talmude gewidmet. Die bisher nachgewiesenen Konjugationen der Verba wurden vollständig aufgeführt. Nur habe ich auf die besondere Nennung eines Nitpael neben dem Hitpael verzichtet.

Endlich sei bemerkt, daß es ja die Aufgabe eines Wörterbuchs nicht sein kann, alle Schreib- und Druckfehler der im Gebrauche befindlichen Drucke dieser Literatur zu verbessern, zumal jede Ausgabe deren wieder neue enthält. Doch habe ich, um den Anfänger nicht allzu ratlos zu lassen, eine ganze Anzahl von Korrekturen solcher Fehler aufgenommen. Auf die Angabe der Stellen glaubte ich hierbei in der Mehrzahl der Fälle verzichten zu müssen, zumal öfters mehrere zu nennen gewesen wären und mir vielleicht die dabei vorausgesetzte neuere Ausgabe einer Schrift nicht zu Gebote stand. Wer für eine solche fragliche Lesart das Wörterbuch befragt, findet dort die Korrektur. Für andere hat es wenig Interesse, wo die falschen Lesarten stehen. Im übrigen sei auf die Wörterbücher von LEVY und JASTROW verwiesen. Mit Fragezeichen habe ich öfters Wörter oder deren Bedeutungen versehen, wenn mir Text oder Übersetzung nicht sicher schienen. Ich behaupte damit nicht, daß ich alles nicht mit Fragezeichen Versehene für absolut gesichert halte.

7. Auf meine Bitte war Herr Professor Dr. J. KAHAN in Znaim bereit, G. H. HÄNDLER's Lexikon der Abbreviaturen für den Neudruck zu redigieren und auch ein alphabetisches Verzeichnis der Mischnaabschnitte beizusteuern. Nur sehr kundige Benutzer der altrabbinischen Literatur werden dieser beiden Hilfsmittel entraten können. Ein „Nachtrag“ faßt zusammen, was mir bei der endlich möglich gewordenen Durchsicht meines Handexemplars der vorigen Ausgabe von Verbesserungen auffiel. Hier ließen sich auch von Dr. S. KLEIN (s. o.) und von Pastor WINDFUHR in Hamburg mir zugesandte Bemerkungen berücksichtigen.

JERUSALEM, November 1921

GUSTAF H. DALMAN

א

א 1. *pl.* אָאִין, erster Buchstabe des hebr. Alphabets; 2. א als Zahlzeichen = 1; 3. אֱ *a.* praefig. für עַל oder עַד.

אאלרן Zusammenstellung der Schlußbuchstaben der Inschrift von Dan 5, 25 (mit Spaltung des letzten Wortes).

אאפיקון l. אָפִּיקוֹן *gr. m.* (ὀφφίκιον, *officium*) Beamtenschaft.

אֲאֵרָא s. אֲוִירָא.

אָב (Thr 1, 2) der 5. Monat des jüd. Kalenders (etwa August).

אָב *h. m., c.* אֲבִי, אַב, *pl.* אָבוֹת 1. Vater, Ahn; 2. אַב בֵּית דִּין zweites Oberhaupt des Synedriums; 3. *pl.* אָבוֹת auch: a) vornehme Eltern; b) die Erzväter; c) die erste Benediktion des 18-Gebetes; d) Name eines Mischnatraktates; 4. Hauptklasse, Oberbegriff, z. B. אֲבוֹת נְזִיקִין Hauptklassen der Schadenersatzleistungen, א' מְלָאכוֹת Hauptklassen der am Sabbat verbotenen Arbeiten, א' הַטֻּמְאוֹת je der erste Grad der Unreinheit, בִּנְיַן אָב Entwickelung eines Grundsatzes.

אֵב *h. m., pl.* אִבִּין Trieb.

אֲבָא (Ex 10, 27) *a., ipf.* 2 *m. sg.* תֵּיבֵי Dt 13, 9 wollen, willfährig sein.

אַבָּא I (Gen 44, 19; בָּא Nu 25, 14, pal. Targ. auch אִבָּא) *a. m., ind.* אָב (l. אַב) Nu 11, 12, Ez 44, 25, *c.* אַב Gen 17, 4, *c. s.* אַבָּא Gen 19, 34, אֲבוּהִי Gen 2, 24 etc., *pl. d.* אֲבָהָתָא Nu 36, 1 (*syr.* אֲבָהֵי Prov 19, 14 Eltern) 1. Vater, Ahn; 2. Fürst, Herr; 3. *pl.* auch: Eltern, prägn. vornehme Eltern.

אַבָּא II männl. Personenname (Verkürzung von אֲבִיָּה).

אִבָּא (Gen 4, 3) *a. m., pl. d.* אִבְּבַיָּא 1 K 6, 38 (nicht MS) Frucht, Ertrag.

אָבָא *a. m.* Dickicht.

אבאטים (SchemR 38) l. אֲבָאטֵים.

אַבְאָשׁוּתָא *a. f., c.* אַבְאָשׁוּת Koh 7, 3 Übelwollen.

אבב *a. Pa. pt. c. s.* מְאַבְּבַה Ho 9, 10 Or. 1474, l. מַאֲבָבַה, s. מַאֲבָבָא.

אַבָּבִית (BerR 19) *h. f.* Fieberschauer.

אֶבְגֵּינוֹס (אֶבְגֵּינֵים) *gr. m.* (εὐγενής) edel, vornehm.

אבגניסטי l. אֶבְגְּנִיסְטָטֵי *pl. gr. m.* (εὐγενέστατοι, Titel der Kaiserlichen Prinzen) edelste.

אבגתיים l. אַבְגְּתִים *gr. f.* (οἰκέτις) Sklavin.

אָבַד *h.* 1. verloren gehen, zu grunde gehen; 2. Verlust erleiden. *Ni.* verloren gehen. *Pi.* 1. verlieren; 2. zu grunde richten; 3. vergessen.

אֲבַד *a., ipf.* יֵיבַד Nu 24, 20 zu grunde gehen, verloren gehen. *Pa. ipf.* 2 *pl.* תְּאַבְּדוּן Dt 12, 2, תַּבְּדוּן Nu 33, 52 vernichten. *Aph.* אוֹבֵיד, הוֹבַד (l. הוֹבֵד) Thr 2, 9, *inf.* אוֹבָדָא Dt 28, 63, *ipf.* 2 *sg.* תּוֹבֵיד Dt 7, 24 dass. *Itpe.* אִתְּבֵיד, אִתְאֲבֵיד verloren gehen, sich verlieren.

אָבֵד *h. m.* was zu grunde geht.

אַבְדָא *a. m.* Untergehen.

אבדומה (bSukk 18[a]) l. אַבְרוּמָה.

אֲבַדּוֹן *h. m.* 1. Untergang; 2. Ort der Verdammnis.

אַבְדָּלָה *h. f.* 1. Absondern; 2. Benediktion beim Ausgang des Sabbats.

אַבְדַּלְתָּא *a. f.* dass.

אַבְדְּמִי, אַבוּדְמָא männlicher Personenname (Ἀβουδέμμος).

אֶבְדֵּימוֹס männl. Personenname (Εὔδημος).

אַבְדָּן (= אַבָּא יוּדָן) männl. Personenname.

אָבְדָן (אֶבְדָּן) *h. m.* Untergang, Vernichtung.

אֶבְדָּנָא (Jes 53, 9 Or. 2211, אַבְדָּנָא Or. 1474) *a. m.* 1. Untergang, Vernichtung; 2. Ort der Verdammnis.

אֶבְדוּקוֹס (falsch אבדיקוס) männl. Personenname (Εὔτοκος).

אֲבִידַּרְנָא (?) männl. Personenname.

אֲבָה s. אֲבָא.

אַבָּה männl. Personenname.

אַבָּהוּ männl. Personenname.

אבהטם (jKil 31c) l. אֶמְבָּטִים.

אַבּוּ, אִבּוּ männl. Personenname (Abkürzung von אֲבוּיָה).

אִבּוּ (Lv 11, 19) *a. f.* Weihe (*milvus*).

אַבּוּב (אִבּוּב) *h. m.* Rohr, Flöte. — אַבּוּב רוֹעֶה Vogelknöterich (*Polygonum aviculare*(?).

אַבּוּבָא (Gen 4,21, MS אֲבוּבָא) *a. m.* Flöte.

אֲבוּבְרָם männl. Personenname.

אִבּוּד *h. m.* 1. Untergang; 2. s. אָבוּז.

אֲבוּדֵינָא (?) männl. Personenname.

אֲבוּדְמָא s. אַבְדְּמִי.

אָבוּז *h. m.* kurz und dick.

אֲבוֹי *h.* wehe!

אֲבוּיָה männl. Personenname.

אָבוּיְתָא *a. f.* Eisen zum Reinigen der Pflugschar.

אִבּוּל *h. m.* Trauer.

אֲבוּל *h. m.* Stadttor.

אֲבוּלָא *a. m., pl. c. s.* אֲבוּלַהָא Jer 50, 26 dass.

אֲבוּלָאָה *a. m.* Torwächter.

אַבּוּן männl. Personenname.

אַבּוּנָא männl. Personenname.

אבואנא l. אַכְוָנָא.

אֵבוּס *h.m.* 1. Krippe; 2. Stall; 3. großer Trog.

אִבּוּס *h. m.* 1. Mästen, Stopfen; 2. l. אִכּוּס.

אֲבוּקָא männl. Personenname.

אֲבוּקָה *h. f.* Fackel.

אבורנקא s. אַכְוַרְנְקָא.

אַבְזָקָה, אַבְזֶקֶת *h. f.* 1. Mottenfraß; 2. Fußkrankheit der Tiere.

אַבְזָרָא *x. m.* Zubehör.

אבחטם (jKil 31c, Ven. אבהטם, Ar. אבהנום) l. אֶמְבָּטִים.

אֲבַטָּא *a. m.* Weinschlauch.

אבטו (TosOhol XIII 3) l. אַבְטַח, s. בֶּטַח.

אֶבָּטֵי I *gr. f.* (ἐμβατή), *pl.* אֶבָּטָאוֹת Badewanne, Badehaus.

אֶבָּטֵי II *gr. m.* (ἐμβατής) Modell.

אבטינא (SiphreRee 81) l. אַנְטִינָא.

אָבְטְיוֹנָא *gr. m.* (ὀπτίων, *optio*) Stellvertreter des Heerführers.

אֲבַטִּיחַ *h. m.* Wassermelone (*Citrullus vulgaris*).

אֲבַטִּיחָא *a.m., pl.d.* אֲבַטִּיחַיָּא Nu 11, 5 dass.

אבטילא, אבטיליא (bBech 55a) l. אַבְטוֹנְיָא.

אַבְטָלָה *h. f.* Müßigkeit, Nutzlosigkeit.

אַבְטַלְיוֹן männl. Personenname (Πτολίων?).

אַבְטִילַס, אַבְטִילוֹס, אַבְטוֹלְמוֹס männlicher Personenname (Πτολεμαῖος, Εὔτολμος).

אַבְטוֹמָטוֹס *gr. m.* (αὐτόματος) selbsttätig.

אַבְטוֹנְיָא *gr. f.* (αὐτονομία) Ort mit selbständiger Verwaltung.

אַבְטִינַס *gr.* männl. Personenname (Εὐθύνοος?).

אַבָּיָה, אַבַּי männl. Personenname.

אביא (Siphr. Nu 139) l. אַסְיָא (Ἀσία) Beiname von Ephesus.

אָבִיב *h. m.* 1. reifende Ähre; 2. Zeit der Ährenreife.

אֲבִיבָא (Ex 13, 4, 1 K 6, 38) *a. m., ind.* אֲבִיב Lv 2, 14 1. reifende Ähre; 2. Zeit der Ährenreife; 3. יַרְחָא דַאֲבִיבָא Ex 23, 15 Monat der Ährenreife.

אֲבֵידָה *h. f.* 1. der verlorne (resp. gefundene) Gegenstand; 2. Erleiden eines Verlustes, Schaden.

אבידוי (NuJI 34, 6) l. אבירוי (so MS.), s. אֲבִירָא.

אֲבִידָן, בֵּי אֲ׳ (Kakophemie für בֵּי עֲמִידָן?) Kirche.

אֲבֵידְתָא (Dt 22, 3) *a. f.* verlorner (resp. gefundener) Gegenstand.
אביה (jMeg 71ᵇ) l. אֲבָיָה.
אֲבִיו (viell. zu lesen אֲבַּיֵ) männl. Personenname.
אֶבְיוֹן *h. m.* arm.
אֲבִיוֹנָה *h. f.* 1. Kapperknospe (*Capparis spinosa*); 2. s. חביונה.
אֶבְיוֹנוּת *h. f.* Armut.
אֶבְיוֹנֵי, בֵּי אֶבְיוֹנֵי Ortsname.
אַבַּיֵי l. אַבַּיֵ.
אֲבִילָא (Lv 13, 45) *a. m.* Leidtragender, Trauernder.
אֲבֵילָה *h. f.* 1. leidtragende Frau; 2. Trauerzeremonie.
אֲבֵילוּת *h. f.* 1. Trauerzeremonie; 2. Trauern.
אֲבִילוּתָא (sic!) (Thr 2, 5, MS. אֲבִילוּתָא) *a. f.* dass.
אֲבֵילִין Ortsname.
אָבִין, אֲבִינָא männl. Personenname.
אֶבִיק *h. m.* Abflußrohr der Badewanne.
אֲבִיקָא s. אֲבוּקָא.
אַבִּיר *h. m.* mächtig.
איביריתא (jJom 40ᵇ) l. בְּרִירוּתָא.
אֲבֵית (= בֵּית) s. בֵּיתָא.
אַבְּבָא *a. m.* starker Hahn.
אֲבָל *h.* 1. fürwahr, wahrlich; 2. aber.
אָבֵל I *h. m.* Leidtragender.
אָבֵל II Ortsname.
אָבַל *h.* trauern, leidtragen. *Hitp.* die Trauergebräuche beobachten.
אֲבֵל (Thr 2, 8, MS. אֲבִיל) *a.* trauern, leidtragen. *Pa. Itpa.* אִתְאַבַּל Gen 37,34 dass.
אֵבֶל *h. m.* 1. Trauer; 2. אֵבֶל רַבָּתִי Name eines Talmudtraktates.
אֲבְלָא (Gen 50, 11), אֶבְלָא, אִבְלָא *a. m.*, *ind.* אֲבֵל Gen 50, 11 Trauer, Klage.
אִבְלָא *a. m.* korbartiges Geflecht.
אבלוניי (BerR 33) l. אַבְלוֹנִים (Αὐλών) Ort in Coelesyrien.
אֲבַלְט männl. Personenname.
אבולי (bBabB 143ᵃ) s. בּוּלֵי.

אַבְלִיג männl. Personenname.
אֶבְלִין, אֶבְלִים Ortsname.
אֶבְלִינָא *gr. m.* (ἐβέλινος) Ebenholz.
אַבְלוֹנָם Ortsname.
אֲבְלַם Ortsname (Αὐλίς?)
אַבְלוּמוֹס, אַבְלוּסְמוֹס *gr. m.* (ἀναβόλισμα) nur mit כְּלֵי: zum Übernachten im Freien dienende Decke.
אֲבְמַי männl. Personenname.
אֶבְמְכוֹס männl. Personenname (Εὔμαχος).
אבמסים (jMeg 74ᵃ) l. אֶבְמָתִים männl. Personenname (Εὐμαθής).
אֶבֶן *h. f.* 1. Stein; 2. Gewicht. א׳ טוֹבָה Edelstein. א׳ הַטּוֹעִים (wohl eigentlich א׳ הַטּוֹעַן) Platz in Jerusalem, auf dem Gefundenes niedergelegt wurde. א׳ שׁוֹאֶבֶת Magnet. א׳ הַשָּׁעוֹת Teil der Sonnenuhr. א׳ שְׁתִיָּה der Stein, der im zweiten Tempel an Stelle der Lade war. א׳ תּוֹשָׁב von anderwärts versetzter Stein. אֶבֶן כָּתֵף Stein, den man nicht mit einer Hand tragen kann.
אַבְנָא (Gen 28, 18) *a. f.*, *ind.* אֶבֶן Ex 24, 10, *pl. d.* אַבְנַיָּא Ex 28, 11 1. Stein; 2. Gewicht. א׳ דְאַכְפָּא Laststein, den man auf die Garben legt. א׳ טָבָא Edelstein. א׳ דִּכוּחְלָא schwarzer Marmor. א׳ שְׁיבָא Magnetstein. אֶבֶן שְׁתָיָה Koh 3, 11 Stein im Tempel (s. o.).
אבנגר l. אכנגר, s. כַּנְגַּר.
אַבְנֵט *h. m.* Gürtel der Priester.
אָבְנַיִם (*bibl.*) *h. m.* 1. Gebärstuhl; 2. weibl. Genitalien.
אֶבְנִימוֹס *gr.* männl. Personenname (Εὔνομος).
אבניתא (NuJII Dt 14, 18) l. אֶכְּמְתָא, s. אֶכָּמָא.
אֲבַנְתָא *a. f.* Verstand, Denkvermögen (oder l. אֲבַּנְתָא, אֶבַּנְתָא *a. f.* Kammer).
אבוס l. אָבִים Name eines Gottes (Ἄπις).
אָבַס *h.* füttern, mästen.
אוּבִיסוֹס *gr.* Ortsname (Ἔφεσος, Ephesus).
אַבַסְקַנְטָה *gr.* (ἀβάσκαντα) unberufen.

אֲבַעְבּוּעִיתָא *a. f., pl.* אֲבַעְבּוּעָן Ex 9, 9, Blasen, Pusteln.

אֲבְעָיָה, אֶבְעָיָה *h. f.* Absuchen der Felder durch Arme.

אִיבְעֵית *a.* (= אִי בָעֵית) s. בְּעָא.

אֲבָצָא (Nu 31, 22) *a. m.* Zinn.

אובצנא l. אֶכְצָנָא.

אבק *h. Pi.* bestäuben. *Hitp.* sich bestäuben.

אֲבַק *a.* 1. verflechten; 2. an etwas hängen.

אָבָק *h. m., pl.* אֲבַקְאוֹת, אֲבָקוֹת 1. Staub, Pulver. א׳ סוֹפְרִים Streusand. 2. (bildl.) ein leiser Anflug, nur eine Idee.

אֲבְקָא (Dt 28, 24) *a. m.* Staub.

אֲבָקָה *h. f.* Staub, Pulver.

אֶבְקוֹלַס männl. Personenname (Εὔκολος?).

אֲבִקְתָא *a. f.* 1. Loch für den Türzapfen; 2. Schleife(?).

אָבַר I *h.* stark sein. *Pi.* stark, hart machen.

אבר II *h. Pi.* sich aufschwingen.

אבר III *h. Pi.* angliedern.

אבר *a. Itpe.* sich in die Höhe schwingen.

אֵבֶר *h. m., pl.* אֲבָרִים 1. Glied; 2. männliches Glied; 3. Teil des Skeletts.

איבר (jMo K 82[b] איבריו l. אִיבָּרָיו) s. אִבָּר.

אֲבָר *h. m.* Blei.

אֲבָרָא (Ex 15, 10) *a. m.* dass.

אֲבָרָא, אֶבְרָא I *a. m., pl.* אֶבְרִין Jud 19,29, *d.* אֶבְרַיָּא Lv 1, 6, אֶבָרַיָּא Mi 3, 3 1. Glied; 2. männliches Glied.

אֶבְרָא II *a. m., pl. c. s.* אֶבְרוֹהִי Dt 32, 11 1. Schwinge, Schwungfeder; 2. Arm.

אִבְרָא *a.* in Wahrheit, fürwahr.

אֲבִירוּדֵימוֹס männl. Personenname (Εὐρύδημος).

אברייאה (SchirR 2, 14) l. אגרייא (so Ed. Pes.), s. אִגָּרָא.

אֲבִירָא *gr. m.* (ἀήρ) Luft.

אֲבַרְבְּרָא *a. m.* Krippe, Stallung(?).

אבורגני l. אֲבַרְוָנֵי, *pers. m.* königl. Beamter.

אֲבַרְוָר *pers. m.* Stadtmauer.

אֲבְרוּרִי *a. f.* Gegengewicht(?).

אוברזא, אוֹבְרִיזוֹן, אוֹבְרִיזִין (Est II 5, 1, MS אוֹפְּרִיזָן) *gr. m.* (ὄβρυζον) reines Gold.

אֲבַרְזִין *pers. m.* Lederdecke.

אברוטי l. אַבְרוּסִי.

אֲבָרַאי, אֲבָרֵי *a. m.* außerhalb, auswendig, draußen. מֵאֲבָרֵי von außen.

אבריות l. אַבְרוֹת *h. f.* Zypresse.

אֲבָרֵיְתָא *a. f.* Außenplatz, Dorf.

אֲבָרֵיְתָא *a. f.* Leichenmahl.

אֶבְרֵיכְסֵין *gr. tr.* (ἔβρεξεν) es regnet.

אַבְרוּמָא *gr. f.* (ἀβραμίς) eine Fischart.

אֶבְרָנִי *h. m.* ein Sumpfvogel.

אֲבַרְנִים *pers. m.* halbgar.

אבורנקא l. אַכְוַרְנְקָא.

אַבְרוּסִי *h. m.* eine Olivenart.

אברוצי, אברושי l. אַבְרוּסִי.

אַבְרִיקִין (so jSabb 15[d]), אַבְרַסְקִין *lat. m. pl.* (*bracca*) Hosen.

אברוקלון (jBabM 9[c]) s. אַמְבּוּרוּקְלוֹן.

אֲבְרוּשָׁךְ *pers. m.* Speise aus Mehl, Honig und Öl.

אָבְרְתָּא *a. f.* wilder Majoran.

אַבְשׁוּנָא *a. m.* geröstete Ähre.

אֶבְשָׁן *h. m. pl.* klein und sauer bleibende Trauben.

אֲגָא *a.* 1. s. הֲגָא; 2. s. הֶגְתָא.

אָגָא *h.* das buchstäbliche Aussprechen.

אגאלינין (BerR 28) l. אֵילוֹנִין.

אֲגַב *a.* (= עַל גַּב) 1. auf, über; 2. vermöge, durch; 3. wegen. אֲגַב דְּ weil. אֲגַב אוֹרְחָא gelegentlich.

אַגְבִּין (jKil 32[a]) *h. m.* Bast(?).

אֶגְבִינָא *a. m.* Kelch.

אֲגָגָא (Est II 8, 13, MS אֲגָגַיָּא) *a. m.* der Agagit (Beiname Hamans).

אָגוֹגָא *gr. m.* (ἀγωγός) Wasserleitung.

אָגַד I *h.* 1. zusammenbinden; 2. zusammenrotten. *Ni.* zusammengebunden werden.

אגד II *h. Hiph.* hinziehen, andauern lassen.

אֲגַד I *a.* zusammenbinden.

אגד II *a. Aph.* lang sein lassen.

אֱגֶד *h. m.* 1. Zusammenbinden; 2. Verband, Band; 3. Bündel.
אִגְּדָא *a. m.* dass.
אַגְדָּא *a. m.* 1. *ind.* אֲגַד 2 S 3, 29 (MS אֲגַר) Stab, Tragholz; 2. Joch zum Wassertragen.
אֲגֻדָּה *h. f.* 1. Gebund, Bündel; 2. Schar, Partei; 3. Name einer Familie.
אוּגְדוֹיְקוֹנְטָא (jBabB 14ᶜ אוגרוי קונטא) *gr. tr.* (ὀγδοήκοντα) achtzig.
אגודי l. אֲגוּרִי.
אַגְדָּנָא *pers. m.* Teufelsdreck (*Ferula Asa foetida*).
אֶגְדִּיקוֹס *gr. m.* (ἔκδικος) kaiserlicher Rechtspfleger.
אַגַּדְתָּא *a. f.* 1. nichtrechtliche, religiöse Belehrung; 2. ein einzelner Lehrvortrag dieser Art; 3. eine einzelne Erzählung dieser Art; 4. die Liturgie für die Passahabende.
אָגָה *h.f., pl.* אָגִין Dornstrauch (Mannaklee).
אֲגָוַאי *a.* innerhalb, inwendig.
אינואה l. אֵיגִיאָה.
אֱגוֹד *h. m.* Band, Gebund.
אֱגוּדָל *h. m.* Daumen.
אֱגוֹז *h. m.* Wallnuß (*Juglans regia.*)
אֱגוֹזָא *a. m.* 1. dass.; 2. Nußbaum.
אֱגוֹזָה *h. f.* dass.
אַגְוֵיסְטוֹר *lat. m.* (*quaestor*) Quästor.
אֱגוֹף s. אָגַף.
אגופה (jGitt 48ᵈ)?
אֱגוֹר *h. m.* Haufen, Hügel.
אֱגוֹרָא s. אֵיגוֹרָא.
אֲגוֹרָה *h. f.* Speicher, Fach.
אֱגוֹרִי *h. m.* mittelgroße Olivenart.
אֲגָחוּתָא *a. f.* אֲגָחוּת קְרָבָא Koh 9, 18 Kämpfen, Kriegführen.
אגטין 1. bSanh 91ᵃ l. לְגָטִין; 2. jKil 32ᵃ l. אַגְבִּין.
אַגַּטְרַגְטָא *gr. m.* (καταῤῥάκτης) Wasserfall.
אגוטרין *h. x. pl.* eine Art Portulak.
אֲגִיָא, אֲגִיָא *a. m.* Graben, Furche.
אֵיגִיאָה *gr. f.* (αἰγείη) Ziegenfell.
אֲגִיָּה *h. f.* Graben, Furche.
אגין 1. jSabb 5ᵇ l. חָנוּן; 2. שוור את אגינו BerR 56 l. השליך את עַצְמוֹ.
אֲגִים *a. m.* Schwager, d. h. der mit der Schwester von der Frau jemandes verheiratet ist, s. גִּיס.
אֲגִירָא (Dt 24, 14) *a. m., c.* אֲגִיר Lv 25, 53 Lohnarbeiter.
אַגְלָא *a. m.* Außentor.
אֲגָלִים *h. m. pl.* Regentropfen (?).
אַגְלָפוּתָא *a. f.* Eingraben, Einfassen.
אֲגַם *a.* gebeugt, betrübt sein.
אֲגַם *h. m.* 1. Schilf, Binse; 2. Röhricht, Sumpf; 3. unbebautes Land.
אַגְמָא *a. m., pl.* אֲגַמִּין Jes 42, 15 Soc 59, *d.* אַגְמַיָּא Ex 8, 1 1. Sumpf; 2. unbebautes Land.
אַגְמָה *h. f.* Kummer.
אַגְמוֹן I. *h. m.* Schilf.
אַגְמוֹן II. s. הֶגְמוֹן.
אַגְמוֹנָא *a. m., ind.* אַגְמוֹן Jes 58, 5 Schilf.
אַגוֹמֶן *gr. tr.* (ἄγωμεν) wohlan!
אֲגוֹן *gr. m.* (ἀγών) Wettkampf.
אוֹגֶן *gr. m.* (ἀγκών) Rand.
אגן *a. Pa.* אגין jSabb 10ᵇ (Ausg. Ven. אזין) Scheiben formen (?).
אַגָּן *h. m.* Becken, Schale.
אַגָּנָא, אֲגָנָא (Cant 7, 3) *a. m.* 1. *pl.* אַגָּנִין Jes 65, 11, *c.* אֲגָנֵי (Soc 59 אַגָּנֵי) 1 K 7, 41 Becken, Teller, Schale; 2. Teich.
אגונה l. אֲנוּנָה.
אגנטין (jPea 21ᵇ) l. אַרְגַּנְטִין *lat. m.* (*argenteum*) silbernes (Gerät).
אגנטים, אגניטום l. אַנְטוֹנִינוּס (?).
אַגְנִיָא *gr. f.* (ἀγνεῖα) Lammfell.
אַגַּנְתָּא (Est II 1, 2), אֲגַנְתָּא *a. f.* Becken.
אֲגֻנְתָּא *a. f.* 1. Decke; 2. Beschützung.
אַגָּס, אַגָּס *h. m.* Birne (*Pirus communis*).
אֲגוּסְטָא *gr.* 1. *f.* (Αὐγούστα) Titel von weibl. Gliedern der kaiserl. Familie; 2. *m.* (Αὔγουστος) Kaisertitel.
אֲגִיסְטְאָן, אֲגִסְטוֹן, אֲגִיסְטוֹן *gr. tr.* (ἐκζητῶν) suchend.

אֲגוּסְטוֹס *gr. m.* (Αὔγουστος) Titel des röm. Kaisers.

אֲגוּסְטְלִי *lat. m.* (*augustalis*) Titel der kaiserlichen Prinzen und des ägypt. Präfekten.

אֲגוּסְטְיָנִי *lat. m.* (*Augustiani*) kaiserliche Leibgarde.

אֶגְסְיטַרְיוֹן, אֲגִיסְטוּרִין *gr. m.* (ἐξιτήριον) Abschiedsgruß, Empfehlung.

אֲגַף (2 K 4, 33 Soc 59) *a., pf.* 3 *sg. f.* אֲגַפַת 2 K 4, 5. 21 Soc 59 schließen.

אָגַף *h. m.* Verschluß, Türverschluß.

אֲגַף *h. c.* 1. Flügel; 2. Schulter; 3. Seite.

אֲגַפָּא (Ez 1, 14, Or 1474 אֲגָפָא) *a. m., pl. c.* אַגְפֵּי Cant 5, 11 l. אֲגַפֵּי dass.

אָגַר *h.* 1. sammeln, aufhäufen; 2. aufhalten; 3. Raum einnehmen; *Ni.* sich versammeln, zurückziehen; *Hi.* anhäufen.

אֲגַר I *a.* 1. sich sammeln; 2. Nutzen bringen. *Pa.* anhäufen, zusammentragen.

אֲגַר II (Dt 23, 5) *a.* mieten, dingen. *Aph.* אוֹגַר vermieten, mieten. *Itpa. ipf.* 2 *m. sg.* תִּתַּגַּר 1. Dt 23, 25 sich vermieten; 2. Dt 21, 14 Vermietung ausführen; 3. Gewinn haben.

אגר (2 S 3, 29) l. אֲגַד, s. אַגְדָּא.

אִגָּר *h. m.* (flaches) Dach.

אִגָּרָא *a. m., c. s.* אִגָּרֵיהּ Ex 30, 31 dass.

אַגְרָא *a. m.,* 1. *c.* אֲגַר Dt 23, 19 Miete, Lohn; 2. Gewinn; 3. l. אַגְדָּא; 4. Personenname.

אֲגוֹרָא, אֲגוֹרְיָא *gr. m.* (ἀγορά), *pl.* אֲגוֹרְיָאוֹת 1. Markt, Marktplatz; 2. Gerichtshof.

אַגְרְדְמוֹס, אַגְרְדֵימוֹס *gr. m.* (vgl. ἀγορανόμος), *pl.* אַגְרְדְמִין Marktaufseher.

אגרו (jMaasS 54[d]) l. אַגְרוֹן.

אֲגוּרִי *gr. m.* (γῦρις) Feinmehl.

אַגְרוֹן *gr. m.* (ἀργόν) hellfarbig.

אֶגְרוֹף *h. m., pl.* אֶגְרוֹפִים 1. Faust; 2. Gewalt, Macht.

אַגְרְטִין *gr. m. pl.* (ἄκρατος) starke Getränke.

אגריאון, אַגְרִיוֹן *gr. m.* (ἄγριον) wild.

אגרומי (BerR 75) l. אַגְרוֹנְמֵי, s. אַגְרוֹנוֹמוֹס.

אַגְרוֹנוֹמוֹס, אַגְרוֹנִימוֹס *gr. m.* (ἀγορανόμος) Marktaufseher.

אגרמא (דינר) jGit 47[b] l. גַּרְדִּינָא (דֵּינָרָא).

אגרנא (DtJI 29, 17) l. אַגְדְּנָא.

אַגִירְיָסָא *gr. m.* (ἄγριος), *pl.* אַגִירְיָסִין Jer 5, 8 wild, rauh.

אגרסטים (BerR 14) l. אַרְגֶּסְטִים.

אַגְרִפָּא, אַגְרִפַּס männl. Personenname (Ἀγρίππας).

אַגְרִפִּינָא Militärstation bei Caesarea (Agrippina).

אַגְרָפוּס (jRhS 67[b] או גריפים) *gr.* (ἄγραφος) ungeschrieben.

אַגְרַת Name der Königin der Dämonen.

אִגֶּרֶת *h. f.* Brief, Dokument.

אִגַּרְתָּא (1 K 21, 8, Est II 1, 3 אִגַּרְתָא) *a. f., ind.* אִיגְרָא Est II 6, 10, *pl.* אִגְּרָן 1 K 21, 8, אִגְּרִין Est II 6, 10, *c.* אִגְּרַת Jes 51, 1 Brief, Edikt.

אַדְ־ *a.* 1. = עַד דְּ während; 2. = עַל דְּ in bezug auf, weil.

אֵד *h. m.* Rauch, Nebel.

אִדָּא, אַדָּא männl. Personenname.

אָדָא I *a. f.* (= הָדָא) diese, jene.

אָדָא II *h. f.* eine Vogelart.

אִדָּא *a. m.* Werg, Wollflocken.

אֶדְבְּעָא *a. f.* Finger.

אַדְדָא *a. m.* Fischgräte.

אֶדְדָא *a. m.* Werg, Wollflocken.

אָדְהִי = אָדָא הִיא.

אָדוֹם *h. m., pl.* אֲדֻמִּים rot.

אַדְהָכִי, וְהָכִי אַדְהָכִי *a.* inzwischen.

אֱדוֹם *h. m.* 1. Personenname; 2. Volksname. *f.* 1. Land Edom; 2. das römische Reich.

אֲדוֹמִי *h. m.* 1. Edomiter; 2. Römer.

אֲדוֹמָאָה (Nu 20, 18) *a. m.* Edomiter.

אָדוֹן *h. m.* Herr.

אֲדוֹנָה *h. f.* Herrin.

אַדוּנְיָה *h. f.* Ruhesitz.

אדורי *m.* ein Götzenname.

אַדְוָתָא *a. f. pl.* Wellenschaum (?).

אדיא (jMaas 49 b) l. אוֹרְזָא.
אדיבון (SchirR 3, 6) l. אִימְּרוֹן.
אַדָּיוּתָא (Nu 19, 13) *a. f.* Sprengen.
אֲדַיִן, אֱדַיִן (Meg Ant Or 2377), בֶּאדַיִן (Meg Ant Or 2377) *a.* da.
אֲדַיִן (= עֲדַיִן) *h.* noch immer.
אֲדִיצוּתָא *a. f.* Freude.
אודיארין (Toh VII 7) l. אוֹרְיָרִין, s. אוֹרְיָר.
אַדִּיר *h. m.* stark, mächtig.
אַדִּירָא (Ex 15, 6) *a. m., ind.* אַדִּיר Ex 15, 11 dass.
אֲדִירָא *a. m.* Rand, Kante.
אֲדִיָתָא, אַדִּיָתָא (Jer 31, 39 Or 1474) *a. f. pl.* wasserreiche Gegenden (?).
אדכא l. אוּרְבָּא.
אַדְכָּרוּתָא *a. f.* Erwähnung, Erinnerung.
אַדְכָּרְתָא *a. f.* 1. Erwähnung des Gottesnamens; 2. der Gottesname; 3. Lv 2, 2 Gedächtnisopfer.
אֲדָל (אָדָל) *h. m.* Gartenkresse (*Lepidium sativum*).
אַדְלָקָה *h. f.* Anzünden.
אדם *h. Pi.* röten. *Pu.* rötlich sein. *Hi.* 1. roten Schein geben, rot werden; 2. erröten lassen, beschämen. *pt.* מַאֲדִים Planet Mars.
אֲדַם s. הֲדַם.
אָדָם *h. m., pl.* בְּנֵי אָדָם Mensch. כָּל אָדָם jedermann.
אָדָם (Gen 2, 7) männlicher Personenname (Adam).
אַדְמָא *a. m.* 1. Blut; 2. Seele, Menschenleben.
אֲדַמְדָּם *h. m.* hochrot.
אֲדַמְדְּמָנֵי *a. m. pl.* hochrote Weinbeeren.
אֲדָמָה *h. f.* 1. Erdboden, Erde; 2. Siegelerde; 3. ein Mittel zur Kopfreinigung.
אַדְמוּמִית *h. f.* Röte, rote Farbe.
אַדְמוֹן männl. Personenname.
אַדְמוֹנִי *h. m.* rötlich, (rothaarig?).
אַדְמוּת *h. f.* Röte.
אֲדָמִי Ortsname (bibl.).
אַדְמְתָא (Gen 2, 7) *a. f.* Erdboden, Erde.

אֶדֶן *h. m., pl.* אֲדָנִים Sockel, Untergestell.
אֹדֶן, אַדָּן *h. m.* Bast.
אֻדְנָא (Ex 29, 20) *a. f., pl. ind.* אֻדְנִין Dt 29, 3 1. Ohr; 2. Henkel; 3. l. אֻזְנָא.
אֲדָנָא *a. m., c. s.* אֲדָנֵיהּ Jer 43, 10 Or 1474 Sessel.
אִדָּנָא *a.* הָאִדָּנָא jetzt, heut.
אדנדקי l. אוּתֶנְתִּיקֵי *gr. m. pl.* (αὐθεντικοί) Gewalthaber.
אַדְנוּת *h. f.* Herrschaft.
אַדְנֵי הַשָּׂדֶה *h. m.* Name eines wunderbaren Geschöpfes, vielleicht Orang Utang.
אָדַק *h.* 1. anhängen, anhaften; 2. festhalten.
אֲדַק *a.* anhaften. *Pa.* אַדֵּק Thr 4, 8 anheften, zusammenfügen. *Itpa.* sich anschließen.
אֶדֶק *h. m.* Wulst (?). S. עֲדַק.
אדקולאון (SchirR 1, 11), l. אַנְקוֹלָאוֹן? männl. Personenname (Onkelos?).
אָדַר (אָדַד?) *h.* abziehen.
אדר *a. Pa.* helfen.
אֲדָר *h. m.* der 12. Monat des jüd. Kalenders (Febr.-März).
אֲדָר קַדְמָאָה (Est II 9, 28) der erste Adar. אֲדָר תִּנְיָנָא (ebenda) der zweite Adar.
אֶדֶר, אִדְרָא *gr. m.* (δορά, δορός) 1. Fell, Balg; 2. Sack, Bezug.
אִידוֹר *gr. m. tr.* (ὕδωρ) Wasser.
אִדְּרָא I (Nu 18, 27) *a. m.* 1. Tenne; 2. das Getreide auf der Tenne; 3. das Dreschen.
אִדְרָא II (Est II 7, 9, MS אִדְרָא) *gr. m.* (κέδρος) eine Cedernart.
אִדְרָא *gr. m.* 1. (ἕδρα) Sitz; 2. (δόρυ) Lanze.
אַדְרָא (?) *a. f.* Schiffsflagge (?).
אַדְרַבָּא *a.* im Gegenteil.
אַדְּרָבָא *a.* gegenüber der Ansicht von Raba.
אִדְרַבְלָא *gr. m.* (ὑδραύλης) Musiker auf der Wasserorgel.

אַדְרַבְלִים *gr. m.* (ὕδραυλις) Wasserorgel.
אודורודוסטון (jSchebi 37ᵇ) l. אוּדְרוֹרֻסְטוֹן *gr. m.* (ὑδροροσᾶτον) Rosenwasser.
אֲדָרוֹמָא Volksname.
אַדְרוֹן männl. Personenname.
אַדְּרוֹנָא *pers. m., ind.* אִדְּרוֹן Gen 43, 30 Zimmer.
אַדְרוּתָא *a. f.* Herrlichkeit.
אַדְרִיאַס *gr. f.* (Ἀδρίας) das adriatische Meer.
אַדְרִיכוּתָא *a. f., c. s.* אַדְרִיכוּתֵיהּ Jer 51, 32 Stampfen.
אַדְרִיָנוּס männl. Personenname (Ἀδριανός).
אַדְרִיָנִי *gr. m.* 1. aus der Stadt Hadria (Ἀδριανός); 2. Anhänger Hadrians; 3. חֶרֶס אַדְרִיָנִי poröse, von Wein durchzogene Scherben.
אדריונטום, אַדְרִיַאנְטָא l. אַדְרִיַיגְטוֹס *gr. f.* (ἀνδριάς) Statue.
אדרך l. אֶרְדַּךְ, s. אֶרְדְּכָא.
אדריכלין (BerR 23, Ven. ארדיכלין) l. אַדְרַבְלִין.
אדרכל l. אַרְדִּכְלָא.
אדרכן (bAbZ 10ᵇ) l. אַרְדְּכָן.
אַדְרַכְתָּא *a. f.* Dokument der gerichtlichen Ermächtigung des Gläubigers, sich am Besitz des Schuldners schadlos zu halten.
אַדְרַמֶּלֶךְ Name eines Götzen.
אדרימון (VajR 35) l. אֶרֵימוֹן *gr. m.* (ἔρημος) wüst.
אידרומירון (jSchebi 37ᵇ) l. אִידְרוֹמֵילוֹן *gr. m.* (ὑδρόμηλον) Quittenwein.
אֶדְרָעָא *a. f., c. s.* אֶדְרָעֵךְ Koh 12, 3 Arm.
אֶדְרְעָיָא *a. m.* aus der Stadt Edrei.
אִדְרוֹפִיקוֹס *gr. m.* (ὑδρωπικός) wassersüchtig.
אֲדוֹרְתָא *gr. f.* (δορά) Fell, Haut.
אידתיקרימי (jDem 24ᵈ) l. אַפּוֹתִיקָרַיָּא *gr. m. pl.* (ἀποθηκάριοι) Großhändler.
אַדֶּרֶת *h. f.* Mantel.
אָהַב *h.* lieben. *Ni. Hitp.* geliebt, beliebt werden. *Pi. Hi.* beliebt machen.
אַהֲבָה I männl. Personenname.
אַהֲבָה II *h. f.* Liebe.
אַהַבְתָּא *a. f.* dass.
אהדורי (jBer 4ᵇ) s. אַדּוֹרֵי.
אָהוּ (= הָהוּא) *a. m.* jener.
אֲהַיָּא *a.* zu welchem (der angeführten Fälle) gehört dies?
אָהִיל *h. m.* Unreinheit, infolge davon, daß man sich mit einer Leiche unter derselben Überdachung befindet.
אֲהִילָה *h. f., pl.* אֲהִילוֹת ein von solcher Unreinheit handelnder Talmudtraktat.
אֲהִילַי männl. Personenname.
אָהֵין *a. m.* jener.
אֲהֵינָא *a. m.* nicht voll gereifte Dattel.
אֲהָכֵי (= עַל הָכִין) *a.* deshalb.
אהל *h. Pi. Hi.* 1. zeltartig ausbreiten; 2. eine Überdachung über einer Leiche bilden, s. אָהִיל.
אֹהֶל *h. m.* 1. Zelt; 2. Bedachung über einer Leiche. *pl.* אֳהָלוֹת 1. Arten der Unreinheit infolge davon; 2. ein Talmudtraktat.
אֲהָל *h. m.* ein Salzkraut (*Salsola*).
אַהֲלָא *a. m.* dass.
אָהֳלָא *a. m.* 1. Zelt; 2. die Verunreinigung durch Aufenthalt in einem Raume mit einer Leiche.
אַהֲלוֹיָא *a. m.* Salzkrauthändler.
אהליא (?) Ortsname.
אָהֳלִית *h. f.* Zelt.
אָהָן *a. m.* dieser, derjenige.
אהניתא s. הֲנִיְתָא.
אֲהוּרִיר *pers. m.* Stallmeister.
אֲהוּרְמִין *pers.* Name des bösen Prinzips bei den Persern (Ahriman).
אַהֲרוֹנִית *h. f.* von Aaron abstammend.
אוֹ *h.* oder. אוֹ — אוֹ entweder — oder. *pl.* אוֹין, אוֹאִין die Stellen, an denen das Wort אוֹ vorkommt.
אוֹ (Ex 21, 20) *a.* oder. אוֹ — אוֹ Lv 5, 1 entweder — oder.
אוֹ *gr. m. tr.* (ὁ) der.
אוּ 1. *a. m.* (= הוּא) er, dieser, jemand; 2. *gr. tr.* (οὐ) nicht.

אֲוָארָא s. אֲוֵירָא.
אוֹב I *h. m.* Trieb, Pflanze.
אוֹב I *h. m.* בַּעַל אוֹב Totenbeschwörer.
אוֹבָא *a. m., ind.* אוֹב (Jes 29, 4 Or 1474) 1. heraufbeschworener Geist; 2. אוֹבָא טְמַיָּא Totenbeschwörer.
אוֹבִילוֹ קַרְצָא Ortsname.
אוֹבְנְתָא *a. f.* Verstand.
אוֹג *h. m.* Beere vom Sumach (*Rhus coriaria*)?.
אוֹגְדוֹר samaritanischer Ort.
אוֹגְדוּתָא *a. f.* Verlängerung.
אווגיטוס l. אֱווּגֵינוֹס.
אֶבְגֵּנוֹס, אֶבְגֵּנְסְטָטִי s. אֶווּגֵינְסְטָטִי, אֱוְגֵינוֹס.
אוֹגְרָא *a. m.* Steinhaufen.
אוֹגֶרֶת *h. f.* Messer mit Scharten.
אוּד *h. m., pl.* אוּדוֹת 1. Schürholz; 2. angebranntes Holzscheit.
אוּדָא *a. m., ind.* אוּד Am 4, 11 Or 1474, *pl.* אוּדִין dass.
אוֹדָאָה (Jes 38, 9 Or 1474) אוֹדָאוּתָא *a. f.* Dank, Danklied.
אוּדְיָא *a. f.* Beutel (?).
אוּדְנָא, אוּדְנָי *a. m.* Gestell, erhöhter Sitz.
אוֹדִיצוּתָא *a. f.* Freude.
אוֹדִיקוּתָא *a. f.* Betrachtung.
אוֹדִיתָא *a. f.* 1. Bekenntnis; 2. Dokument, in welchem bekundet wird, daß der Schuldner die Schuld zugegeben hat.
אודייתא (jSchebi 38[a]) l. אוֹרְיָירָא.
אוֹדֶם *h. m.* Röte, rote Farbe. הָאוֹדֶם שֶׁבַּשָּׂפָה das Lippenrot.
אוה *h. Pi.* wünschen. *Hitp.* sich sehnen.
אוהדנא l. אֶהְדָּנָא.
אוהדתא l. אוֹחַדְתָּא.
אוֹהֲרָא *a. m.* Netz, Flechtwerk.
אַוָּז *h. m.* Gans.
אַוָּזָא, אֲוָזָא *a. m., pl.* וָזִין Est II 3, 8, אֲוָזִין dass.
אֹזֶן *h. f., du.* אָזְנַיִם 1. Ohr. בְּנוֹת אָזְנַיִם die Sehnen unter den Ohren(?); 2. Henkel; 3. Geschwulst.
אוֹזְפוּתָא *a. f.* Darlehn.
אוֹחַדְתָּא *a. f.* 1. Schlinge; 2. Rätsel.
אוֹחִיתָא *a. m., pl.* אוֹחִין Jes 13, 21 Eule(?).
אוֹחֲרֵי s. אָחֳרִי.
אוֹטָבוּתָא *a. f., c.* אוֹטָבוּת Koh 4, 4 Gutmachen.
אוֹטֶם *h. m.* 1. kompakte Masse; 2. Fundament; 3. Pfeiler.
אוֹי *h.* 1. wehe; 2. das Wehe.
אָוְיָא 1. männl. Personenname; 2. s. חִוְיָא.
אוֹיִם *gr.* (vgl. ὠή) halloh!
אוזפיה (LvJI 11, 20, MS אורעיה, Ed. princ. אודעיה) l. אוֹרְעֲיָן, s. אוֹרְעִיתָא.
אֲוֵירְיָא Ortsname.
אוֹכְחוּתָא (Koh 7, 8) *a. f.* Zurechtweisen.
אוכייפי (EstR 1, 4) Bedrückung(?).
אוֹכֶל *h. m.* Speise.
אֲוָלָא (Jer 17, 12 Or 1474) *a. m.* 1. *c.* אֲוַל Ho 9, 11 Or 1474 Anfang, Vorzeit. לַאֲוַלְהֵין Ez 16, 55 Or 2211 zu ihrem früheren Zustand; 2. Frühjahr.
אוֹלָד (אוֹלָר?) *h. m.* Federmesser(?).
אוּלַי *h.* vielleicht.
אוּלָם *h. m.* 1. Halle, Vorraum (des Tempels); 2. Ortschaft in Galiläa.
אוּלַמָּא (Ez 40, 48) *a. m.* Vorhalle.
אַוְלָם s. אַבְלָם.
אולר s. אוֹלָד.
אוֹם *h. f.* 1. Mutter; 2. Schoß; 3. Eigentliches, Wesentliches.
אוּמָּא (bPes 429)?, s. קוּמְנִיתָא.
אוּמָּאָה *a. f.* Beschwörer.
אוּמְּדוּתָא s. אֻמְדוּתָא.
אוּמָהָה s. אוֹמָתָא.
אוֹמָתָא *a. f.* Schwören, Schwur.
אוֹן *h. m.* Besitz, Macht.
אוונא (bSabb 1576) l. אֲוָנָא.
אַוָּנָא *a. m., pl.* אַוָּנִין (!) Jes 10, 32 Or 2211 (*in margine*) 1. Station, Quartier; 2. Stadt am Tigris.
נְקִים אוֹנָא .אוֹנָא männl. Personenname.
אוּנָא s. אֻנָּא.
אוֹנָאָה *h. f.* 1. Bedrückung, Unrecht; spez. Übervorteilung; 2. das Recht

bei Übervorteilung Schadenersatz zu beanspruchen.

אוֹנָאוּתָא, אוֹנָאִיתָא *a. f.* Bedrückung, Übervorteilung.

אָוֶן גִּלָּיוֹן Kakophemismus für εὐαγγέλιον, Evangelium.

אוֹנָה *gr. f.* (ὠνή), *pl.* אוֹנוֹת Besitzurkunde.

אוֹנוֹ Ort in Palästina.

אוֹנִי (falsch אונו) *gr. f.* (ὠνή), *pl.* אוֹנִיּוֹת 1. Kauf, Kaufbrief; 2. s. אוֹנוֹ.

אוֹנְיָא männl. Personenname (Chonja).

אוֹנָיָה *h. f.* 1. Bedrückung; 2. Konfiskation.

אונין l. אֲנָצִין (?), s. אָנִיץ.

אוֹנָיְתָא *a. f.* Bedrückung.

אֻונְבָּרָא *pers. m.* Arbeiter (?).

אוֹנֶס *h. m.* 1. Zwang, Nötigung; 2. Todesfall.

אוּסְיָא *x. m.* Nase (?).

אֶוְסוֹס *gr.* Ortsname (Ephesus, Ἔφεσος).

אוּפְיָא *a. f.* 1. Zweig, Reisig; 2. Schaum.

אוֹפִיכִיָּה (EchR 3, 13) *h. f.* Zerstörung (?).

אוֹפֶל *h. m.* Finsternis. בֵּית הָאֹפֶל fensterloser Raum.

אוֹפֶן *h. m.* Art.

אוֹפָן *h. m.* Name einer Engelgattung.

אוֹפַנָּא *a. m., pl. d.* אוֹפַנַּיָּא Ez 10, 3 1. Rad; 2. Engelgattung.

אוּפְתָא *a. f.* Holzstück.

אוּץ *h.* 1. drücken, drängen; 2. haften.

אוֹצֵר *h. m.* Getreidegroßhändler.

אוֹצָר *h. m., pl.* אוֹצָרוֹת 1. Schatz, Getreidevorrat; 2. Schatzkammer; בֵּית הָאוֹצָר dass.; 3. Speicher, Magazin; 4. Höhlung der Perlmutter.

אוֹצְרָא *a. m., pl. d.* אוֹצְרַיָּא Gen 41, 56 dass.

אוֹקִימוּתָא *a. f.* Aufstehen.

אוֹר *h.* sich erhellen, licht werden. *Ni.* dass. *Hi.* leuchten lassen.

אוּר *a.* hell werden.

אוֹר *h. m.* 1. Tageslicht, heller Tag; 2. Licht; 3. Glanz, Herrlichkeit, Glück; 4. Abend, Nacht; 5. Raute.

אוּר *h. m.* Feuer. *pl.* אוּרִים Teil des hohenpriest. Orakels.

אֲוִיר *gr. m.* (ἀήρ) 1. Luft; 2. Himmel; 3. *pl.* אֲוִירוֹת Klima; 4. Wetter; 5. *pl.* אֲוִירִין freier Raum, Raum.

אֲוִירָא (Est II 3, 3, MS אֲוִירָא) *gr. m.* (ἀήρ) 1. *c.* אֲוִיר Dt 4, 17 Luft; 2. freier Raum; 3. א' דִלְבְנֵי Schicht von Ziegeln; 4. s. אירא.

אוּרָא I *a. m.* Spreu (?).

אוּרָא II *a. m., pl. d.* אוּרַיָּא Nu 27, 21 Teil des hohenpriest. Orakels.

אוֹרָא *a. m.* Haut, Fell.

אוֹרָאָה (Ma 2, 7 Or 1474) *a. f.* Belehrung.

אֶוְרִידִימוֹס *gr.* männl. Personenname (Εὐρύδημος).

אוֹרָה *h. f.* 1. Licht, Sonne. לְאוֹרָה bei Tagesanbruch. לְכְאוֹרָה auf den ersten Blick, nach dem ersten Eindruck; 2. Kraut.

אוֹרַח s. אֹרַח.

אוֹרֵחַ s. אֹרֵחַ.

אוֹרְחָא (Gen 38, 16) *a. f., c.* אוֹרַח Gen 24, 18, *pl.* אוֹרְחָן Dt 28, 7, Jud 5, 6 1. Weg, Lauf; 2. Gewohnheit; 3. Geschick. אוֹרַח אַרְעָא Sitte. אַגַּב אוֹרְחָא beiläufig.

אֲוִירְטָא *gr. m.* (ἀβερτή) Felleisen.

אוּרִי männl. Personenname.

אֲוָרִי *pers. m.* Müßiggänger (?).

אוּרְיָא I *a. f.* Abendseite, Westen.

אוּרְיָא (Jes 1, 3), אוּרְיָא II (Est II 6, 11) *a. f., pl.* אוּרְוָן 1 K 4, 6 Krippe.

אוּרִיאֵל Engelname.

אוֹרָיוֹת *h. f.* Feigenpflücken.

אוֹרִיכוּתָא *a. f., c.* אוֹרִיכוּת Thr 5, 20 (MS. אֲרָכוּת) Verlängerung.

אוּרִיוֹן männl. Personenname.

אוֹרְיָנָא *a. m.* 1. Gesetz; 2. בַּר אוֹרְיָן Gesetzeskundiger; 3. בית אוריין BerR 50 l. מֵיתוֹרִיוֹן *gr.* (μεθορία) Grenzland.

אוריני l. אוּדִינָי.

אוֹרָיְתָא (Lv 6, 7) *a. f.* (in Cod. Soc. ohne Schewa, s. Dalm., Gr. 78), *ind.* אוֹרָאָה Ma 2, 7 Or 1474, אוֹרָיָה, *pl.* אוֹרָיָתָא Lv 26, 46. 1. Lehre, Unterweisung; 2. Gesetz; 3. Bibelvers; 4. Auslegung des Gesetzes; 5. Thorarolle (Pentateuch).

אוֹרְכוּתָא *a. f.*, *c.* אוֹרְכוּת Dt 30, 20 Verweilen, Verlängerung.

אוֹרֶן *h. m.* Lorbeerbaum (*Laurus nobilis*).

אוֹרְנָס *gr. m.* (ῥάμνος) stacheliger Strauch (?).

אֲוּרוֹסִי *h. m.* Olivenart.

אֲוּרוֹסְטִי *gr. m.* (ῥοσᾶτον) Rosenwein.

אוֹרְעִיתָא *a. f.*, *pl.* אורעיה LvJI 11, 30 MS, l. אוֹרְעֲיָן Wespe.

אֲווּרַקְסִין (ExJI 28, 42 MS) *lat. m. pl.* (*bracca*) Hosen.

אֲוַרְשִׁינָא, אֲוַרְשָׁנָא *x. f.* ein mythenhafter Vogel.

אוּרְתָא *a. f.* Abend, Nacht.

אוּשׁ *a. Pa.* 1. lärmen, laut sprechen; 2. in Menge sein.

אוּשׁ *h. Hitp.* bestätigt werden.

אוּשָׁא Ortsname (Stadt in Galiläa).

אוֹשְׁטוּתָא *a. f.* Ausstrecken, Ergreifen.

אוֹשַׁעְיָא männl. Personenname.

אושי (jMeg 71ᵇ) l. קוּשִׁי (so Ausg. Ven.).

אֶוְשַׁר *a.* möglich.

אות *h. Ni.* נֵיאוֹת genießen, Nutzen haben.

אוֹת I *h. m.* 1. *pl.* אוֹתוֹת Zeichen, Merkmal, Stück; 2. *pl.* אוֹתִיּוֹת Buchstabe; 3. Einheit; 4. schriftl. Dokument.

אוֹת II *h.* mit Suff. 1. für das Personalpronomen im Akkusativ, z. B. אוֹתִי mich; 2. als Demonstrativpronomen אוֹתוֹ jener, derselbe, *f.* אוֹתָהּ, *pl.* אוֹתָן. אוֹתוֹ הָאִישׁ 1. jener Mann; 2. ich.

אוֹתְבוּתָא *a. f.* Sitzen.

אותונין (SchirR 3, 11) l. אִיקוֹנִין.

אֶוְתִיּוֹם, אֶוְתִיאוֹס *gr.* (εὐθέως) sofort.

אותן l. זִיוְתָן, s. זִיוְתָנָא.

אַוְתֶנְטְיָא *gr. f.* (αὐθεντία) 1. Selbständigkeit, Würde; 2. wesentlich, wirklich.

אַוְתֶנְטִין, אַוְתֶנְטִים *gr. m.* (αὐθέντης) unabhängig, mächtig.

אֲזָא (Jes 44, 15 Or 1474) *a.*, *pt. pl. m.* אָזַן Jes 33, 4 Or 1474 anzünden, heizen. *Itpe.* geheizt werden.

אַזָּא, אֲזָא (LvJI 11, 13, MS בר גזא) *a. m.* Seeadler(?).

אָזָא *a. m.* stachelige Gerte(?).

אֲזַגָּא *x. m.* Mörser(?).

אִזְגַּדָּא *pers. m.*, *pl. d.* אִזְגַּדַּיָּא Gen 32, 6 Bote, Briefbote.

אִזְגֶּדֶר männl. Personenname.

אזגור l. אִזְגֶּדֶר.

איזגרין (BerR 74) l. אִיזְגַּדִּין, s. אִזְגַּדָּא.

אֲזַד *a.* gehen. וַאֲזַדוּ לְטַעֲמֵיהוֹ und sie folgen (jeder) ihren Grundsätzen.

אוזדור (Tos. Kil. I 3) l. אוּזְרוּר.

אִזְדַּעְזְעוּתָא *a. f.* Zittern.

אִזְדַּקְפוּתָא *a. f.* Aufstehen.

אַזְהָרָה *h. f.* Verwarnung, spez. die Gebote, die mit „du sollst nicht" beginnen.

אֵזוֹב *h. m.*, *pl.* אֵזוֹבוֹת eine Art Majoran (*Origanum maru*). אֵזוֹב יָוָן eine besondere Art Majoran.

אֵזוֹבָא (Ex 12, 22) *a. m.* dass.

אֵזוֹר *h. m.* 1. Gürtel; 2. breiter Gurt, Lendentuch.

אֵזוֹרָה *h. f.* dass.

אוּזְיָא *gr. f.* (οὐσία) 1. Stück, bestimmte Quantität; 2. Besitz.

אֲזֵינָא *a. m.* Waffe(?); *c. s.* בֵּית אֲזֵינֵיהּ Jer 5, 16, בֵּית אֲזָנִין Sac 9, 13 Or 1474 Köcher.

אַזְכָּרָה *h. f.* 1. Erinnerung, Erwähnung; 2. Nennung des Gottesnamens; 3. der Gottesname, das Tetragramm.

אֲזַל I *a.*, *ipf.* 3 *m. sg.* יֵיזֵיל Ex 10, 24, *imp.* 2 *m. sg.* אִיזֵיל Gen 22, 2, זִיל, *inf.* מֵיזַל Gen 11, 31 1. weggehen; 2. fortsetzen (zur Bezeichnung der

Dauer oder Zunahme einer Handlung); 3. abscheiden, sterben.

אֲזַל II *a.* spinnen.

אִזְלָא *a. m.* Netz, Gespinnst.

אַזְלוֹיָא *a. m.* Spinner.

אָזְלַיָּא (Ex 15, 8) *a. m. pl.* Gießbäche.

אזמאזמא l. אִיזְמָא *a. m.* Dornstrauch (*Alhagi Maurorum?*).

אוּזְמִיָאוֹת (KilBabB V 17). Nach Krauß l. פרוזמיאות, s. פַּרְזוֹמָא.

אִיזְמוֹרַד (ExJI 28, 18 MS) *x. m.* Smaragd.

אִזְמֵל, אִיזְמֵל *gr. m.* (σμίλη) 1. kleines Messer; 2. Meißel.

אוּזְמֵילָא (Jes 44, 13 Or 1474) *gr. m.*, *ind.* אִזְמִיל Jer 36, 23 Or 1474. 2211, *pl.* אִזְמֵילָן Jos 5, 2, אִזְמֵילִין dass.

אִזְמַרְגַּד, אִזְמַרְגְּדָא, אִזְמַרְגְּדִין (Ex 28, 18), אִזְמַרַגְדִּין Ez 28, 13 *gr. m.* (σμάραγδος, σμαράγδιον) Smaragd.

אזן s. אוּזֶן.

אזן *h. Hi.* הֶאֱזִין hören.

אִזְנָא *a. m.* Wanne.

אֶזְנִיּוֹת *h. f. pl.* eine Gemüseart.

אוּזִינְקָא *a. m.* Aufwand, Kosten.

אִזְנִיקָא(?) *a. m.* Schädigung(?).

אזק. *pt. pass.* אזיק (KohR 8, 1) l. חֲזִיק.

אִזְקְפָא *gr. f.* (σκάφη) Kahn, Barke.

אזר *h. Hitp.* sich gürten.

אוזרד l. אוּזְרָד, s. אֶזְרָד.

אֶזְרוּר *h. m.* Weißdorn.

אֶזְרָח *h. m.* Eingeborener.

אֶזְרְעָא *a. f.* Arm.

אֶזְרָר *h. m.* Weißdorn (*Crataegus Azarolus*).

אותודא l. אִזְתְּוָרָא *pers. m.*, *pl. c. s.* אִזְתְּוָרוֹי ExJI 25, 12, MS איסתוורוי Griff.

אָח (Jes 44, 16 Or 1474) *a.* 1. oh! ha! 2. ach! wehe!

אח *h. m., c.* אֲחִי, *pl.* אַחִים, *c.* אֲחֵי 1. Bruder, *pl.* Geschwister; 2. Verwandter; 3. Genosse.

אֲחָא (Gen 44, 19) *a. m.*, *ind.* אַח! Ez 44, 15, *c. s.* אֲחִי Gen 20, 5, אֲחוּהִי Gen 14, 13, *pl. ind.* אַחִין Gen 13, 8, *c.* אֲחֵי Gen 34, 25, *c. s.* אַחַי Gen 29, 4, אַחָךְ Gen 31, 37, אֲחוֹהִי Gen 16, 12 (Dalm., Gr. 198f.) 1. Bruder; 2. Genosse.

אַחְאָ 1. männl. Personenname; 2. Ortsname.

אחא *a. Pa. inf.* אֲחָאָה Koh 3, 7, l. אַחָאָה zusammenheften, zunähen.

אַחְבָא *a. m.* nur mit Suff., z. B. אַחְבוּהִי Lv 10, 4, 1 S 10, 14 Oheim, Vaters Bruder.

אחד *h. m., fem.* אַחַת einer. *pl.* אֲחָדִים einzige. וְאֶחָד — אֶחָד sowohl — als auch. בְּבַת אַחַת auf einmal. כְּאֶחָד, כְּאַחַת zu gleicher Zeit. עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה (עאכ"ו) um wieviel mehr.

אחד *h.* verbinden, schließen. *pt. pass.* אָחוּד 1. verschlossen, verborgen; 2. vereinigt, gemeinschaftlich.

אחד *a.* 1. *pf.* 3 *f. sg. c. s.* אֲחַדַתְנוּן Ex 15, 14, *imp. sg.* אֵיחוֹד Ex 4, 4 in Besitz nehmen, ergreifen, *pt. pass. f.* אֲחִידָא Gen 25, 26 ergreifend, haltend; 2 *f.* אֲחִידָא Lv 19, 20 zugeeignet; 2. אֲחַד Gen 19, 6, *ipf.* יֵיחוֹד Dt 11, 17 verschließen. *Pa. ipf.* 3 *pl.* יְחַדוּן Dt 21, 19 ergreifen. *Itpe.* 1. *pf.* אִתְאֲחַד Ez 19, 4 Or 1474 ergriffen werden. 2. *pf.* 3 *m. pl.* אִתְאֲחִידוּ Jes 24, 10 Or 1474 verschlossen werden. *Itpa. pf.* אִתַּחַד Nu 31, 47 ergriffen werden.

אַחְדָא *a. m.* Riegel.

אַחְדְּבוֹי männl. Personenname.

אַחְדְנָא *a. m.* Macht, Besitz.

אַחַדְתָּא *a. f.* Verschließung.

אֲחָדְתָּא *a. f., c.* אַחוּדַת Nu 27, 7 Besitz.

אָחָה *h.* vereinen, verbinden. *Pi.* durch enge Striche verbinden, zusammennähen. *Hitp.* 1. vereinigt werden; 2. zusammengenäht werden.

אַחְוָא (Gen 41, 2) *a. m.* 1. Riedgras; 2. männlicher Eigenname (= אַחְבָה).

אָחוֹרָא *a. m.* אָחוֹר עֲיָנִין Gaukler.

אַחֲוָה *h. f.* 1. Bruderliebe, Freundschaft, בְּאַחֲוָה gemeinschaftlich; 2. Gleichberechtigung.

אִחוּי *h. m.* Zusammennähen (der bei der Trauer zerrissenen Kleider).

אַחֲוָיְתָא *a. f.* Belehrung, Lehre.

אַחֲוָנָא *a. m.* 1. Riedgras; 2. Weidenzweige, Bast; 3. Span zum Feueranzünden.

אַחֲוָנִיתָא *a. f.* Pflaume.

אָחוֹר *h. m.* 1. *du.* אֲחוֹרַיִם Hinterseite, Rücken; 2. *pl.* אֲחוֹרִים Außenseite.

אִחוּר *h. m.* Säumen, Zögern.

אִחוּרָא *a. m.* dass.

אֲחוֹרָא *a. m., pl. c.* אֲחוֹרֵי Ex 26, 12 Hinterseite, *c. s.* מֵאֲחוֹרָהָא Ez 2, 9 von ihrer Hinterseite.

אֲחוֹרֵי *h.* hinter. לַאֲחוֹרֵי, מֵאֲחוֹרֵי dass.

אֲחוֹרֵי (Nu 3, 23), לַאֲחוֹרֵי, לְהוֹרֵי, מֵאֲחוֹרֵי *a.* dass.

אֲחוֹרִי(?) *a. f.* andere. S. אָחֳרִי.

אָחוֹת *h. f., c.* אֲחוֹת, *pl.* אֲחָיוֹת Schwester.

אָחַז *h.* 1. ergreifen, halten, sich bemächtigen; 2. א׳ אֶת הָעֵינַיִם die Augen halten, täuschen; 3. schließen. *Ni.* ergriffen werden. *Hi.* 1. ergreifen lassen; 2. anzünden.

אֲחֻזָּה *h. f.* Eigentum, Besitz.

אֲחֻזְתָא *a. f.* dass.

אַחַי männl. Personenname.

אֲחִידָה *h. f.* Besitzergreifung, Einnahme.

אֲחִידְתָא *a. f.* Rätsel.

אַחְיוּתָא *a. f., c.* אַחְיוּת Hos 6, 2 Or 1474 Wiederbelebung, Auferweckung.

אֲחִיזָה *h. f.* das Anfassen. בֵּית אֲחִיזָה Handhabe, Griff. אֲחִיזַת עֵינַיִם Blendwerk.

אֲחִילוּ *a. f.* eine Fieberart.

אַחְלָה *h. f.* Befleckung.

אַחְמִיתָא *a. f.* Behältnis, Kasten.

אַחְמְרָא *x. m.* 1. *ind.* אַחְמַר Cant 5, 14, Or 1302 Rubin(?); 2. Zahl.

אַחְמְתָא Ekbatana, Hauptstadt von Medien.

אח״ס בט״ע Permutation der Buchstaben in der Weise, daß der 1. (א) mit dem 8. (ח) und dem 15. (ס), der 2. (ב) mit dem 9. (ט) und dem 16. (ע) vertauscht wird.

אַחְסַנְתָא *a. f., ind.* אַחְסָנָא Lv 14, 34, *c.* אַחְסָנַת Gen 17, 8 Besitz, Eigentum.

אָחַר *h.* 1. hinten sein; 2. rücklings begatten. *Pi.* zögern, hinziehen, später tun. *Pu. Ho.* später getan werden. *Hitp.* sich versäumen.

אחר *a. Pa.* אִיחַר Gen 34, 19, *ipf.* 2 *m. sg.* תְּאַחַר Dt 23, 22 1. aufhalten, zurückhalten; 2. säumen, sich verweilen. *Aph. pf.* 1 *m. sg.* אוֹחָרִית Gen 32, 4 1. zurückhalten; 2. zögern, später tun. *Itpa. pt. pl.* מִתְאַחֲרִין (Dalm., Gr. S. 251. 299) Deut 25, 17 sich verzögern.

אַחַר 1. *h.* hinten, später, nachher. לְאַחַר שֶׁ nachdem, מֵאַחַר שֶׁ da, weil; 2. nach. אַחַר הַשַּׁבָּת am Sonntag, לְאַחַר nach, hinter. לְאַחַר יָדוֹ mit umgekehrter Hand.

אַחֵר *h. m.* ein anderer. דָּבָר אַחֵר 1. andere Erklärung; 2. euphem. Götzendienst, unreine Dinge; 3. Coitus; 4. Aussatz. אַחֵר Beiname des abtrünnigen Elisa ben Abuja. *pl.* אֲחֵרִים 1. ungenannte Autoritäten; 2. fremde Völker, Nicht-Israeliten.

אַחְרָא *a.* hinten. לְאַחְרָא Gen 49, 17 zurück, rückwärts.

אָחֳרָא (אוֹחֳרָא) *a. m.* ein anderer.

אַחֲרוֹן *h. m., f.* אַחֲרוֹנִית ein anderer, letzter. (מַיִם) אַחֲרוֹנִים das Händewaschen nach der Mahlzeit. אַחֲרוֹנִים die Späteren. בָּאַחֲרוֹנָה zuletzt.

אַחֲרֵי, לְאַחֲרֵי *h.* 1. hinter; 2. nach.

אוֹחֲרִי (Dt 29, 26), אוֹחֲרִי (Gen 21, 10) *a. f., d.* אָחֳרִיתִי Est II 8, 13 andere.

אַחֲרַאי *h. m.* haftbar, Bürgschaft leistend.

אַחֲרָיָא, אַחְרָיָא *a. m., f. d.* אַחֲרָיְתָא 1. haftbar; 2. letzter; 3. anderer(?).

אַחֲרָיוּת *h. f.* 1. Haftbarkeit (bes. von Immobilien) für Schulden; 2. Immobilien.

אַחֲרָיוּתָא *a. f.* 1. Zukunft, Ende; 2. Haftbarkeit (von Immobilien für Schulden, selbst im Falle der Veräußerung).

אָחְרִינָא (Est II 1, 7; 8, 13) *a. m.* ein anderer.

אַחֲרִית *h. f.* Zukunft.

אוּחְרָנָא (Gen 37, 9) *a. m., ind.* אָחְרָן Dt 20, 5, אָחֳרָן Gen 30, 24, *pl. m.* אָחְרָנִין Gen 29, 27; *f. sg. d.* אוּחְרַנְתָּא Gen 17, 21, *ind.* אָחְרָנִית, *pl.* אָחֳרָנְיָן Gen 41, 3 ein anderer.

אָחֶרֶת *h. f.* eine andere.

אֲחַשְׁדַּרְפְּנַיָּא (*bibl.*) *pers. m. pl.* Satrapen.

אֲחָתָא *a. f., c.* אֲחָת Lv 18, 12, Ez 44, 25, *c. s.* אֲחָת Gen 12, 13 u. אֲחָתִי Gen 20, 5, אֲחָתַנָא Gen 24, 60, *pl. c. s.* אַחֲוָתִי Jos 2, 13 Soc. 59 Schwester.

אטב"ח Formel für die Methode, die Buchstaben so zusammenzustellen, daß ihr Zahlenwert gleich 10 ist.

אטא s. אֲתָא.

אִיטָא *gr.* (εἶτα) dann.

אֵיטָא *gr.* (ἦτα) der griechische Buchstabe η.

אטא. *pl.* אטין jSabb 8[b], l. אָבוֹן, s. אָבוֹיתָא.

אַטְבָּא, אַטְבְּעָא *a. m.* Klammer, Ring.

אָטָד *h. m.* Bocksdorn (*Lycium europaeum*).

אָטְדָא (אַטְדָא) *a. m., ind.* אָטָד (אֲטַד) Gen 50, 10. 11, *pl. ind.* אָטְדִין (אַטְדִין) Gen 3, 18 dass.

אִיטָה *gr.* (εἶτα) dann.

אֵיטָה *gr.* (ἦτα) Buchstabe η.

אַטּוּ *a.* 1. wegen, um willen; 2. denn etwa (in Fragen der Verwunderung u. Entrüstung)?

אֲטוּנָא (Jos 2, 15) *a. m., pl. c. s.* אֲטוּנֵיהוֹן Ex 35, 18 Seil, Strick.

אִטְחֵן s. טְחַן.

אָטְטָא *a. m., pl.* אָטְטִין Ho 10, 8 Bocksdorn (*Lycium europaeum*), s. אָטְדָא.

אֲטִיטַס männl. Personenname (Τίτος).

אַטִּינִין *h. m. pl.* ausgelesene Stecklinge.

אֲטִיפָא *a. m.* Höhlung, Loch.

אִטְלוּלָא *a. m.* Scherz.

אַטָּלוּתָא *a. f.* Werfen.

אַטְלִיז *gr. m.,* s. אַטְלִים.

אַטְלִיט s. אַתְלִיט.

אִיטַלְיָא (Ez 27, 8) *gr.* (Ἰταλία) Italien, besonders Unteritalien.

אִיטַלְיוֹן männl. Personenname (aus Ἰταλία gebildet).

אַטְלִים, אַטְלִיז *gr. m.* (κατάλυσις), *pl.* אַטְלְסִיּוֹת, אַטְלְסִין 1. Herberge; 2. Bazar.

אַטְלִים *gr. m.* (ἀτελής) abgabenfrei.

אַטְלֵק *h. m.* Wurf.

אַטְלָקוּתָא *a. f.* Niederwerfen.

אִיטַלְקִי *gr. m.* (ἰταλικός) italisch.

אָטַם *h.* verstopfen, anfüllen. *pt. p.* אָטוּם 1. ausgefüllt, massiv; 2. formlos.

אַטְמָא, אִטְמָא *a. m., pl.* אַטְמִין, אַטְמָן 1. Masse; 2. *c. s.* אִטְמֵיהּ Est II 1, 2 Oberschenkel, Flanke.

אֲטִימְטוֹן *gr. m.* (ἀτίμητον) unschätzbar.

אַטְמוֹן Beiname des Engels Gabriel.

אֲטִימוֹס *gr. m.* (ἄθυμος) entkräftet.

אֶטִימוֹס *gr. m.* (ἕτοιμος) bereit.

אֲטִימַסְיָא *gr. f.* (ἑτοιμασία) vorausbestelltes Quartier.

אַטְנִי, אִטְנִי *h. m.* Büchse.

אטנם (EstR 1, 14) l. אַנּוֹנָם, s. אַנּוֹנָא.

אַטִּינוֹס männl. Personenname (Ἀττιᾶνος?).

אַטּוּנַס *gr. m.* (θύννος) Thunfisch (*Thynnus thynnus*).

אַטְפָא s. אֲטִיפָא.

אַטַקְטִיָא *gr. f.* (ἀτακτία) Unordnung, Wildheit.

אִטֵּר *h. m.* linkshändig, linksfüßig.

אַטְרַבּוֹלִיס *gr.* Stadt an der phönizischen Küste (Τρίπολις).

אֶטְרוֹגָא (MS מַטְרוֹגָא) Cant 2, 3 *pers. m.* Cedratzitronenbaum (*Citrus medica cedra*).

אִטְרוֹן (Jes 9, 13 Or. 1474) l. אִטְרוֹן *gr. m.* (τύραννος) Herr.

אִטְרִיתָא *gr. f.* (ἴτριον) Nudeln (?).

אַטְרַכוֹנָא *gr.* Landschaft im Ostjordanland (Τράχων).

אטורנגא (bKeth 61[a]) l. אַכְוָנְגַר.

אַטַרְפָּא *a. m.* Laub, Blatt.

אִי *a.* 1. (= הִיא) sie, diese; 2. (= אִית) es ist, es gibt; 3. (= אִין) a) wenn; b) אִי Cant 7, 13 ob, אִי — אִי ob — oder; c) Fragepartikel.

אִי (Koh 11, 6) l. אוֹ (so MS), s. אוֹ.

אִי *h.* 1. (= אַיִן) nicht; 2. ach! o!

אֵי, אֵי (Est II 1, 3) *a.* wo? אֵי מִדֵּין 2 S 1, 13, אֵי מִנַּן Jos 2, 4 Praet. woher?

אֵי *h.* אֵי זֶה 1. welcher? 2. wo?

אִיבוּ *m.* Eigenname.

אֵיבָה *h. f.* Feindschaft, Groll.

אִיבָעֵית (= אִי בָעֵית) *a.* wenn du willst.

אֵיגוֹרָא (Jer 6, 28) *a. m.*, *pl. c. s.* אֵיגוֹרֵיהוֹן Ex 24, 23 1. Haufen; 2. (verächtl.) Götzenaltar.

אֵיד *h. m.* 1. Mißgeschick, Unglück; 2. heidnisches Fest (Kakophemismus für עֵיד).

אֵידָא *a. m.* (heidnisches) Fest.

אִידָא *a. f.* diese.

אֵידָא (Jer 50, 1 Or 1474), אֵידָא *a. f.* welche denn?

אִידָא *a. f.* Hand, Pfote.

אִידֵי (= אִי דֵין, Nöld., Mand. Gr. 92) *a. m.* 1. dieser; 2. der eine, der andere.

אַיְדֵי *h. a.* (= עַל יְדֵי) 1. vermittelst, durch; 2. אַיְדֵי דְ weil.

אִידִי (אִדִּי?), אִידִית männl. Personenname.

אִידַךְ (= אידין דְ, Nöld., Mand. Gr. 92) *a. m.*, *f.* אִידָךְ (auch Plur.), *pl.* אִינַךְ 1. jener; 2. der andere. וְאִידַךְ und der andere Lehrer? (was kann er antworten?); 3. א' וא' dieser und jener, beide.

אֵידֵין (Jes 66, 1), אֵידֵן, אֵידְנָא *a. m.*, *f.* אֵידָא Jes 50, 1 Or 1474, אֵידָא welcher? welche? עַל אֵידָא weshalb? Jer 5, 7 Or 1474.

אַיָּה männl. Personenname.

אִיהָא, אִיהָא (Ru 1, 16, nicht MS) *a. f.* diese, dieselbe.

אִיהוּא, אִיהוּ, אִיהוּ (Cant 5, 6) (Nöld., Mand. Gr. 92) *a. m.*, *pl.* אִינְהוּ er, dieser.

אִיהִי, אִיהִי, אִיהִי (Thr 1, 4, nicht MS) *a. f.* 1. sie, diese; 2. Stadt am Euphrat; 3. männl. Personenname.

אַיּוֹ männl. Personenname.

אִיזוֹב s. אֵזוֹב.

איזוביון l. אִיזוֹב יָוָן. S. אֵזוֹב.

אֵיזֶה, אֵיזֶהוּ, אֵיזוֹ *h. m.*, *f.* אֵיזוֹ wer? welcher? בְּאֵיזֶה צַד auf welche Weise?

אִיזִי, אִיזוֹ *a.* nun, doch.

אֵיטוּנָא *a. m.* Leinwand.

אֵיטָן *h. m.* eine Binsenart.

אֵיךְ *a.* 1. wie, gleichwie; 2. wie?

אֵיכָא (Gen 37, 16, Mi 1, 5) *a.* wo?

אֵיכְדֵין (Dt 1, 12) *a.* 1. wie?; 2. um wie viel mehr?

אֵיכָה *h.* 1. ach, wehe; 2. Name des Buches der Klagelieder.

אֵיכָן *h.* wo? מֵאֵיכָן von wo? לְאֵיכָן wohin?

אֱיָל *h. m.* Stärke.

אַיִל *h. m.* Widder.

אַיָּל *h. m.* 1. Hirsch; 2. אַיַּל קַמְצָא ein heuschreckenähnliches Insekt, viell. Gottesanbeterin (*Mantis religiosa*). S. סוּסְבַל.

אֵילָא s. אֱלָא.

אִילָא (אִלָּא?) männl. Personenname.

אִיל, (Dt 14, 5), אַיְלָא (Thr 1, 6) *a. m.* Hirsch.

אַיָּלָה *h. f.* Hindin.

אַיְלוֹנִית *h. f.* unfruchtbar (mit unentwickelten Genitalien).

אִילֵימָא (= אִי לֵימָא) *a.* wenn man sagen wollte.

אֵילַךְ *h.* dahin. מִכָּאן וְאֵילַךְ von da an und weiter.

אֵילַךְ *a.* dass. מִיכָּן וְאֵילַךְ Est II 5, 1.

אִילֵין *a. m. pl.* welche?

אִילָן *h. m.*, *pl.* אִילָנוֹת, אִילָנִין Baum.

אִילָנָא *a. m., ind.* אִילָן Gen 1, 13, *pl.* אִילָנִין, Baum.
אַיֶּלֶת *h. f.* Hindin.
אַיַּלְתָּא, אֱיָלְתָּא *a. f., pl. d.* אַיַּלְתָּא Jer 14, 5 dass.
אים *h. Pi.* Furcht einflößen.
אִימָה *h. f.* Wocken (Stab für die Wolle beim Spinnen).
אֵימָה *h. f.* Furcht, Schrecken.
אִימָמָא *a. m.* Tag, Tageszeit.
אֵימַת *a.* wann? אֵימַת דְּ dann, wann. כָּל אֵימַת דְּ so oft als.
אֵימְתָא (Ex 15, 16) *a. f.* Furcht, Schrecken.
אֵימָתַי, אֵמָתַי (Ex 10, 7) *a.* wann?
אֵימָתַי *h.* wann?
אֵימְתָן *h. m.* furchtbar.
אֵימְתָנָא *a. m.* 1. furchtbar, schrecklich; 2. furchtsam; 3. *pl. ind.* אֵימְתָנֵי Gen 14, 5 Volksname (Emim).
אין *h. Pi.* aufmerken, nachforschen.
אַיִן *h.* wo? לְאַיִן wohin? מֵאַיִן woher?
אֵין *h.* nicht. אֵינוֹ מְחֻוָּר es ist nicht klar gemacht.
אִין I *a.* ja.
אִין II (Est II 1, 10) *a.* 1. wenn, ob; 2. Fragepartikel.
אֵינָא *a. m.* א' דְּ derjenige, welcher.
אֵינָב *h. m.* Geschwür am Auge.
אִינְהוּ s. אִיהוּ.
איינוי (SchirR 5, 16) l. אֲיְינוּ (= הָדֵין הוּא) *a.* das ist.
אִינוּקָא (Est II 1, 2, MS תִּינוּקָא) *a. m., pl.* אִינוּקִין Or 2375 ebenda, Or 1476 אִינוּקִין Säugling, Kind. S. אִנְקָא.
אִינִי (= אִין הִיא) *a.* ist das so?
אִינָךְ s. אִידָךְ.
איינים (jDem 26[b]) l. אֲטִימוּס.
איניתא (GenJI 49, 21) l. אוּנִיתָא.
אִיִּס *gr. m. tr.* (υἱός) Sohn.
אִיסָדִין *a. m. pl., c. s.* אִיסָדוֹהִי Gen 28, 11 zu Häupten.
אִיסוֹדָא *a. m., pl. c.* אִיסוֹדֵי Nu 5, 17 Grund, Boden.
אֵיסוּר *h. m.* Gefangenschaft.

אֵיפָה *h. f.* ein Hohlmaß.
אֵיפֹה *h.* Beschaffenheit. Vgl. אוֹפִי.
אֵיפוֹדָא (Ex 28, 4) *a. m.* Ephod.
איפוסיהן (MidrTill 78, 17) l. אַפּוֹטִיקִין, s. אַפּוֹטִיקִי.
אִיצָא *a. m.* 1. Dornenreis; 2. Drücken, Pressen; 3. gedrückte Preise.
איקא s. אִקָּא.
אִיקָרָא (Est II 2, 10) *a. m., c. s.* אִיקָרֵיהּ Est II 8, 15 Ehre, Ruhm. *pl.* אִיקָרִין Ehrengeschenk.
אִיָּר Name des zweiten Monats im jüdischen Kalender (April-Mai).
אִירָא *a. m.* Wollflocke.
איירא (jMoK 80[b]) l. אָגוֹגָא *gr. m.* Wasserleitung.
אירונית s. עִירוֹנִית.
אַיְרִינוֹן *gr. m.* (ἀερίνεον) himmelblau.
אֵירוּסִין *h. m. pl.* Verlobung.
אֵירוּעָא *a. m.* Festzeit.
אִישׁ *h. m., pl.* אֲנָשִׁים Mann, Mensch. אִישׁ הַר הַבַּיִת, אִישׁ הַבִּירָה der Tempelhauptmann. אִישׁ צְרֵדָה aus Zereda, אִישִׁי mein Herr.
אִישָׁה, אִישׁוּת *h. f.* Gebüsch.
אִישׁוּת *h. f.* Maulwurf.
אישות s. אִשׁוּת.
אֲיַשַּׁר *a.* Glück zu!
אִית (Gen 18, 24), אִיתַי *a.* es gibt, es ist. Mit Suff. אִיתָנִי Gen 48, 15, אִיתָךְ Gen 43, 4, אִיתוֹהִי Dt 29, 14 (Dalm., Gr. 108); bab. Talm. אִיתֵיהּ, אִיתֵינַן, אִיתֵינְכוּ, אִיתְנְהוּ, אִיתַנְהִי. וְאִם אִיתָא und wenn es so wäre. אִית לְ haben. אִית בְּ, לְ können.
אִיתַי männl. Personenname.
איתימא s. אֶמָא.
אִיתַם *a. m. ind.* Waise, vgl. יַתְמָא.
אֵיתָן *h. m.* 1. Wesen, Natur; 2. dauerhaft; 3. männl. Personenname.
אַךְ *h.* 1. nur, *pl.* אַכִּין die Stellen, an denen das Wort אַךְ vorkommt; 2. Unglück (?).
אך חדא l. אַכְחֲדָא *a.* zusammen.
אִכָּא *a.* (= אִית כָּא) es ist hier, es gibt.

אכאבית l. אַבָּבִית.
אכבא (Prov. 30, 31) l. אַבָּבָא.
אַכְבְּדָא Ortsname.
אכדרא l. אַגְּדְּרָא.
אִכּוּ a. (= אִין כְּהוּא) o daß doch, o wenn doch!
אֲכוּז h. m. Hinterteil.
אֲכוּזָא a. m. Krug.
אִכּוּל h. m. Verzehrung.
אִכּוּמָא a. m. schwarz.
אֲכְוָנָא pers. m. Tisch.
אַכְוַנְגָר pers. m. Truchseß.
אִכּוּף h. m. Packsattel, s. אֻכָּף.
אַכְוַרְנְקָא pers. m. Speise.
אכויא (GenJL 10, 4 MS) l. אֲכָיָא.
אַכְזִיב Stadt im Norden Palästinas.
אַכְזְרָאָה a. m., pl. אַכְזְרָאִין Dt 32, 33 grausam, streng.
אַכְזָרִי h. m. dass.
אַכְזְרִיאֵל (= אַכְרְזִיאֵל) Engelname.
אַכְזָרִיּוּת h. f. Grausamkeit, Strenge.
אַכְזְרִיוּתָא a. f. dass.
אכטא l. אַבְטָא.
אוֹכְטָא, אוֹכְטוֹ gr. tr. (ὀκτώ) acht.
אֲכָאטֵים gr. m. (ἀχάτης) Achat.
אֲכָיָא, אֲכָיָה gr. die röm. Provinz Achaja (Ἀχαΐα), d. h. Peloponnes, Attika und Süd-Thessalien.
אֲכִילָה h. f. 1. Essen; 2. Verzehrtes.
אֲכִילְתָא (1 K 19, 8) a. f. Essen.
אכים (jGitt 48c) l. אִכּוּם.
אָכֵין a. so, auf diese Weise.
אככא (Hi 30, 24) l. אֲרָכָא, s. אֲרוּכְתָא.
אָכַל h. 1. essen, genießen, verzehren; 2. aufzehren, absorbieren; 3. euphem. Beischlaf ausüben. Ni. verzehrt werden. Pi. verzehren, verbrennen. Hi. zu essen geben, essen lassen. Hitp. 1. verzehrt werden; 2. schwinden, vergehen.
אֲכַל I a., ipf. 3 m. sg. יֵיכוּל Ex 22, 4, inf. מֵיכַל Gen 24, 33 1. essen, verzehren; 2. א' קֻרְצָא verläumden. Aph. pf. אוֹכֵיל, אַיְכֵיל, 1 s. אוֹכֵילִית Ex 16, 32, ipf. c. s. יוֹכֵילִנָּנָא Nu 11, 4 zu essen geben. Itpe. ipf. 3 m. sg. יִתְאֲכִיל Ex 21, 28 gegessen werden. Itpa. ipf. 3 m. pl. יִתְאַכְּלוּן Jes 5, 24 verzehrt werden.
אֲכַל II a. (= כּוּל) messen.
אכל s. אוֹכֶל.
אֻכְלָא I a. m. 1. Speise, Futter; 2. c. s. אוּכְלֵיהּ Lv 1, 16 Verdauungsreste in den Eingeweiden; 3. Auszehrung, Abmagerung.
אֻכְלָא II a. m. 1. kleines Hohlmaß; 2. l. אֻבְלָא.
אַכְלָא (Jd 14, 14) a. m. 1. Esser, Fresser; 2. טינא אכלא bBabB 73b l. טִינָא אָכְלָא, s. אֲכַל.
אַכְלְבָא pers. m. Speicher.
אָכְלָה (?) h. f. in Anspruch genommener Raum, s. אֲכִילָה.
אוֹכְלוֹזָא gr. m. (ὄχλος) Volkshaufe, Schar.
אַכְלָיוּתָא a. f. Lärm, Geschrei.
אֶכְלוּנִס gr. m. (χελωνίς) Fußbank.
אַכְלָנָא a. m. Fresser.
אוֹכְלוֹסָא gr. m. (ὄχλος), pl. אוֹכְלוּסִין Koh 10, 10, אֻכְלוּסִין Est II 1, 3 Volkshaufe, Schar.
אכלושי l. אוֹכְלוֹסֵי?
אכם h. Hitp. schwarz werden.
אֻכָּמָא a. m., ind. אוּכָּם Lv 13, 31 schwarz, dunkel; 2. das Schwarze im Auge; 3. (vom Wein) rot.
אֻכָּמוּתָא a. f., c. אוּכָּמוּת Thr 4, 8 Schwärze.
אַכְמַר s. כְּמַר.
אֻכָּמְתָא a. f. 1. dunkle Farbe, Schwarzes; 2. Finsternis; 3. Unglück.
אֶכְנִים gr. m. (ἐχενηΐς) Schildfisch (*Echeneis remora*).
אַכְסָא x. m. verrückt (?).
אֶכְסֶדְיָא gr. f. (σχεδία) Floß.
אֶכְסֶדְרָא (Jd 3, 23) gr. f. (ἐξέδρα), pl. hebr. אֶכְסֶדְרָאוֹת vorn offene Halle, Vorhalle.
אכסדריא (Est II 7, 9) l. אֲלֶכְסַנְדְּרִיָא.

אַכְסִיגָרוֹן gr. m. (ὀξύγαρον), pl. אַכְסִיגָרִיּוֹת 1. Fischbrühe mit Essig; 2. sauere Kräuter.

אכסיטורין l. אֶכְסִיטֵירִין gr. m. (ἐξιτήριον) Abschiedssegen.

אַכְסִיוֹמָא gr. m. (ἀξίωμα) Bitte, Gesuch.

אכסיוס (BerR 46) l. אִסְכִּירוֹס gr. m. (ἰσχυρός) stark.

אַכְסַלְגָּס, אַכְסַלְגּוֹס gr. m. (vgl. σαγάλινος) Teakholz (von *Tectonia grandis*).

אַכְסַלְגְּיָא s. אַכְסַלְגּוֹס.

אַכְסְלִין gr. m. (βήξιλλον) Fahne.

אכסן gr. *Hitp.* gastlich aufgenommen werden.

אַכְסְנָא (Jd 16, 13) gr. m. (ἄξων) Kettenbaum, Webebaum.

אכסנדריא (Est II 7,9, Or 2377 אַכְסַנְדְּרְיָא) l. אֲלֶכְסַנְדְּרְיָא.

אכסנדריה (Neg 12, 1) l. אֶסְכֵּדְיָה gr. f. (σχεδία) Floß.

אַכְסְנָאי, אַכְסְנָיָא gr. m. (ξένος) 1. Fremder, Gast; 2. Söldner.

אַכְסַנְיָא I gr. f. (ξενία) 1. Herberge, Quartier; 2. Gastmahl; 3. Gastfreundschaft; 4. Mietsverhältnis; 5. Fremde. אַכְסְנֵי פַּרְכָא (jBabK 3c) Quartiermacher für Söldner. S. פַּרְכָא.

אַכְסַנְיָא II gr. f. (ξενία) Wirtin.

אַכְסַנְיוּת gr. f. (vgl. ξένος) 1. Fremde, Exil; 2. l. אָפְּסַנְיוֹת, s. אָפְּסַנְיָא.

אַכְסְפְּטִיאַס gr. m. (ξιφίας) Schwertfisch (?). Oder l. אַכְנִים.

אכסרה l. אֶסְכֵּרָה gr. (ἐν σχερῷ) ohne zu messen, in Pausch und Bogen.

אכסיריה (VajR 18) l. אֶכְסוֹרְיָה gr. f. (ἐξορία) Verbannung.

אכף I a. *Pa.* satteln.

אֲכַף II a. kümmern, angehen. מָה אִכְפַּת (אִכְפַּת) לַהּ was geht sie an? Dalm., Gr. 245.

אֻכָּף h. m. Packsattel.

אֻכָּפָא a. m. dass.

אַכְפָּא a. m. Gewicht, Last.

אֻכְצָנָא a. m. Überanstrengung.

אִכָּר h. m. Ackerbauer, Landmann.

אִכָּרָא a. m., ind. אִכָּר Jer 51, 23 Or 1474 dass.

אַכְרוּב gr. m. (κράμβη) Weißkohl (*Brassica oleracea, var. capitata*).

אִכְרוּם, אִכְּרוּם (Jer 8, 21, Nah 2, 11 Or 1474) gr. m. (χρῶμα) Farbe, Anstrich.

אֲכַרְגָּא s. כַּרְגָּא.

אֶכְרוֹעַ (jMaas 48d) h. m. Ricinus.

אַכְרֵיז gr. (vgl. κηρύσσω) *Aph.* öffentlich verkündigen.

אַכְרָזָה gr. f. (vgl. κηρύσσω) öffentliche Aufkündigung.

אַכְרְזִיאֵל Name eines Engels.

אַכְרָזְתָא gr. f. öffentliche Aufkündigung.

אֲכַרְמוֹנְיָא gr. f. (Καρμανία) Karmanien.

אַכְרַעְתָא a. f. Neigung (der Wage).

אַכְשָׁרוּתָא a. f., c. אַכְשָׁרוּת Koh 10, 10 Rechttun, rechte Anwendung.

אַכַּתִּי a. auch jetzt, jetzt noch. מִדְּאַכַּתִּי da jetzt erst.

אַכְּתָנָא a. m. zornig, gehässig.

אכתר (jDem 22b) l. אַבְתַּר x. m. mangelhaft.

אַכְתְּרִיאֵל m. Beiname Gottes.

אַל h. nicht.

אֶל h. zu, nach. מֵאֵלָיו von selbst.

אֵל (Gn 14, 18) h. a. m. Gott.

אִילָא, אֱלָא (Cant 8, 5) a. m. Schleuder.

אֵלָא (Ez 40, 48 Or 1474) a. m. 1. *pl. d.* אַלַיָּא Ez 41, 1 Or 1474 Gesims, vorspringender Teil; 2. Schiffsschnabel.

אֱלָא, אִילָא, אִלָּא gr. m. (εὐλή) Made.

אֱלָא (2S 1, 17) a. wehklagen. *Pa. inf.* אַלָּאָה Jd 11, 40 dass.

אֶלָּא (Ex 15, 11, Est II 3, 3) h. a. (= אִן לָא) 1. wenn nicht; 2. außer; 3. aber vielmehr; 4. nur, sondern. אֶלָּא כֵן · · · · מָה wie? — man muß vielmehr sagen.

אַלְבָּא a. nach der Meinung, nach Ansicht.

אַלְבִּינָא a. m. Reisigbündel, Rutenbesen.

אל״בם Vertauschung des ersten, zweiten usw. Buchstaben des Alphabets mit dem zwölften, dreizehnten usw.

אִלְבְּנָא *a. m.* Fruchtrispe einer Palme (?)
אוּלְבְּנִין (Cant 4, 11, MS (או לִבְנָן) *gr. m.* (vgl. λίβανος) Weihrauch.
אֶלְגָּבִישׁ *x. m.* Hagel, Hagelkorn.
אַלְגּמִּיָא (?) *x. m. pl.* rotes Sandelholz.
אלגוסין (Tos Maas 3) l. אִלּוּ גְּרִיסִין.
אִילוֹגִין *gr. m.* (ἐλόγιον) Anklageschrift.
אֱלֹדִים *h.* vorsichtige Schreibung für אֱלֹהִים.
אֵלֶּה *h. pl.* diese.
אָלָה *h.* fluchen.
אָלָה *h. f.* Fluch.
אֵלָה, אַלָּה *h. f.* Terebinthe (*Pistacia palaestina*).
אַלָּה *h. f.* 1. Lanze, Stange; 2. Meßstange.
אֱלָהָא (Dt 23, 26) *a. m., ind.* אֱלָה Dt 33, 26 Gott.
אֱלָהוּת *h. f.* Gottheit.
אֱלָהוּתָא *a. f., c. s.* אֱלָהוּתָךְ Cant 8, 1 dass.
אֱלָהֵין (Gen 24, 38) *a.* außer, nur.
אִלּוּ (Lv 10, 19) *h. a.* (= אִין לוּ) wenn. אִלּוּ פוּן Nu 22, 29 wenn etwa. אִלּוּ לָא פוּן Gen 31, 42 wenn nicht etwa. כְּאִלּוּ wie wenn, als ob.
אֵלּוּ *h.* 1. diese; 2. welche?
אַלְוָא, אַלְוַי, אִלְוָן (Cant 4, 14) *gr. m.* (ἀλόη) 1. Aloë (*Aquilaria agallocha*); 2. eine Art Hauslauch (*Sedum*) (?).
אֱלוֹהַּ *h. m.* Gott. *pl.* 1. אֱלֹהִים Gott; 2. אֱלֹהוֹת 1. Gottheiten; 2. Bibelverse, in denen אֱלֹהִים vorkommt.
אַלְוַי *h. a.* o daß doch!
אַלְוִין *h. m.* eine Kressenart.
אַלְוָיְתָא *a. f.* Leichenzug, Grabgeleit.
אֱלוּל der sechste Monat im jüd. Kalender (August — Sept.).
אֱלוּלִי *h. m.* im Monat Elul geboren.
אִלּוּלֵי *h.* אִלּוּלֵי שֶׁ 1. wenn nicht; 2. wenn doch.
אִלּוּלֵי (Ez 4, 26, Koh 6, 6) *a.* wenn nicht. אִלּוּלֵי דְּ dass.
אִלּוּ לָא פוּן, אִלּוּלְפוּן, אִלּוּלֵיפוּן (Gen 31, 42), אִלּוּ לְפוּן (1 S 25, 34) *a.* wenn nicht etwa.
אָלוּם *h. m.* eine Gewürzpflanze.
אַלּוֹן *h. m.* 1. Eiche; 2. Eichel.
אַלּוּף *h. m.* Fürst.
אָלוּשׁ Ortsname.
אַלְטִין *gr. m.* (ἐλάτινος) Fichte, Fichtenholz.
אַלְטִינוֹן *gr. m.* (ἀληθινόν) echt gefärbt, echter Purpur.
אלטיכסייה (BerR 8) l. אֶל טִיכְסְיָה, s. טִיכְסְיָה.
אִלְיָא (2 S 1, 17) *a. m.* Trauer, Klage, Klagelied.
אִילִיאוּם s. אִילְיוּם.
אַלְיָה *h. f.* 1. Fettschwanz des Schafes; 2. Ohrläppchen.
אֶלְיְהוֹעֵינַי männl. Personenname.
אַלְיוֹן *h. m.* 1. Daumen; 2. große Zehe.
אַלְיוֹנָא *a. m.* dass.
אִלְיוּתָא *a. f.* Klage.
אֶלְיוּתְרוֹפּוּלִים *gr.* Ortsname (Ἐλευθερόπολις).
אליחרק (GenJI 10, 6 MS) l. אֶלִירִיקֵי (?).
אֱלִיל *h. m.* 1. Götzenbild; 2. l. אֱלָל.
אֱלִילָא *a. m.* Götze.
אַלִּילָא *a. m., pl. ind.* אַלִּילֵי Gn 42, 9 Kundschafter, Spion.
אַלִּימָא *a. m.* stark, mächtig.
אִלֵּימָא (Ex 4, 11) *a. m.* stumm.
אִלֵּימָא s. אִילֵימָא.
אַלִּימוּתָא *a. f.* Stärke.
אִלֵּימְנָא *a. m.* stumm.
אִלֵּין (Gen 10, 1), אִלֵּן *a. pl.* diese.
אִילְיוּם *gr. m.* (ἥλιος) Sonne.
אֶלְיַסְטוֹן *gr. m.* (ἡλιαστόν) süßer Wein.
אִילְיוּפּוּלִים *gr.* Heliopolis in Ägypten (Ἡλιόπολις).
אֱלִיקָא *gr. m.* (ἕλιξ) Winde, Haspel.
אֱלִיקֵי, אַלְעָיקֵי *gr.* (vgl. εἰκῇ) auf gut Glück, ohne weiteres.
אֶלְיָקִים männl. Personenname.
אוּלְיָר *gr. m.* (ὀλεάριος) Badediener.
אוּלְיָרִין *gr. m. pl.* (ὁλόβηρος) Gewänder aus reiner Purpurwolle.

אַלְיָתָא *a.f.,pl.d.*אַלְיָתָא Jos 9,16 Klageweib.
אַלְיְתָא (Ex 29, 22) *a. f.* Fettschwanz des Schafes.
אֲלִיתָא I *a. f.* בְּרַת אֲלִיתָא Name einer Feigenart.
אֲלִיתָא II *a. f.* Holzspan.
אַלֶכְסָא *gr.* männl. Personenname (Ἀλέξ-ανδρος).
אֲלַכְסוֹן *gr. m.* (λοξόν) 1. schräg, quer; 2. Diagonale.
אֲלַכְסִין s. כְּלִיסִין.
אֲלֶכְסַנְדְּרִי, אֲלֶכְסַנְדְּרִי, אֲלֶכְסַנְדְּרָא *gr.* männl. Personenname (Ἀλέξανδρος).
אֲלֶכְסַנְדְּרוּס (Est II 1, 2) dass.
אֲלֶכְסַנְדְּרִי *gr. m.* 1. alexandrinisch; 2. Alexandriner.
אַלֶכְסַנְדְּרִיאָה, אֲלֶכְסַנְדְּרִיָּא (Ez 30, 15, Or 1474 אֲלֶכְסַנְדְּרְיָא) *gr.* (Ἀλεξάνδρεια) Stadt in Ägypten.
אֲלֶכְסַנְדְּרִית *gr. f.* 1. alexandrinisch; 2. Alexandrinerin.
אוֹלוֹכְרוּסִין, אוֹלוֹכוּרְסִין *gr. m.* (ὁλόχρυσον) ganz golden.
אלל *h. Pi.* spionieren.
אלל I *a. Pa. pf.* 3 *pl.* אַלִּילוּ Nu 13, 3, *ipf.* 3 *pl.* יְאַלְּלוּן Nu 13, 1 dass.
אלל II *a. Pa. imp.* אַלִּילוּ Jo 1, 11 (MS אֵילִילוּ) jammern. S. יָלַל.
אֱלָל *h. m.* Fleischfetzen.
אֲלָלָא *a. m.* Presse, Kelter (?).
אללא (EstR 1, 3) l. mit Ausgabe Pes. אַלְוַוי לָא für אללא ווי.
אֱלָלָא *a. m.* Wehklagender.
אַלְלַי *h. m.* Wehe, Klage.
אלם *h. Hitp.* verstummen.
אֲלַם I *a., imp. pl.* אִילַמוּ (אֱלַמוּ) Dt 31, 6 stark sein, stark werden. *Pa. pt. f.* מְאַלְמָא Ru 1, 18 (MS *vacat*) 1. stark machen, Kraft einflößen; 2. überwältigen. *Itpa.* sich stark machen.
אלם II *a.* stumm sein. *Itpe ipf.* יִתְאֲלַם (l. יִתְאֲלַם) Koh 12, 6 verstummen.
אִלֵּם *h. m., f.* אִלֶּמֶת 1. stumm; 2. töricht, dumm.

אֲלָמָא s. אִילָמָא.
אַלְמָא I *a. m.* Bekräftigung.
אַלְמָא II *a.* 1. also, folglich; 2. warum?
אֶלְמָא *a. m.* Stärke, Tüchtigkeit.
אַלְמְגָּא *x. m.* 1. *pl. d.* אַלְמוּגַּיָּא 1 K 10, 11 Sandelholz; 2. Koralle.
אֲלֻמָּה *h. f.* Garbe.
אַלְמוֹג *x. m., pl.* אַלְמְגִין 1. Koralle; 2. Sandelholz.
אַלְמוֹן *h. m.* 1. Witwer; 2. eine Baumart.
אַלְמוֹנִי (*bibl.*) *h. m.* jemand (ein Unbekannter).
אִלְמוּת *h. f.* Verstummen.
אַלְמוּתָא *a. f.* Gewalt.
אִלְמָלֵי, אִלְמָלֵא (Cant 4, 12) *h. a.* 1. wenn nicht; 2. wenn wirklich.
אִלְמֵן *h.* zur Witwe machen. *Hitp.* Witwe werden.
אַלְמִין *gr. m.* (λιμήν) Hafen.
אֲלְמָנָא s. אִלְמָנָא.
אַלְמָנָה *h. f.* Witwe. דֶּלֶת א׳ unvollständiger Türflügel (entweder nur aus einem Brett oder ohne Zapfen?).
אַלְמָנוּת *h. f.* Witwenschaft.
אוֹלוֹמַרְגָּלִיטוֹן *gr. m.* (ὁλομαργαρίτης) ganz mit Edelsteinen besetzt.
אֲלֻמְּתָא *a. f., pl. d.* אֲלֻמַּיָּא Ru 2, 7 (MS אוּלַמַּיָא) Garbe.
אוֹלוֹן *gr. m.* (ὅλον) ganz.
אַלוֹן *gr. m.* (ἄλλον) ein anderer.
אילן (Tos Kil 5) s. קְלָאִילַן.
אֲלוּנְטִית *gr. f., pl.* אֲלוּנְטִיּוֹת; אֲלוּנְטָאוֹת 1. (λέντιον) Leintuch; 2. s. אֲלוּנְתִּית.
אֲלוּנְכָא *gr. f.* (λόγχη) Speer.
אֱלֵינִסְטִי *gr.* (ἐλληνιστί) auf griechisch.
אַלְנְקִי l. בְּאַלַנְקִי (?).
אֲלוּנְתִּית, אֲלוּנְתִּין *gr. f.* (cf. ἔλαιον οἰνάνθινον) 1. ein Parfüm; 2. eine Weinmischung (Ölwein).
אלס *a. Pa.* zerkauen, zerbeißen.
אֶלֶס *gr.* männl. Personenname (Οὐάλης).
אֱלִיס *gr. m.* (κλάσμα) Trümmer, Splitter (?).
אֱלַס (GenJI 10, 8 MS) *gr. f.* (Ἑλλάς) Graecia Magna, Unteritalien.

אִלְסִים, אֱלִיסִים *gr. m.* (ἄλσος) Hain, Wäldchen (?).

אולוסֵרִיקִין (Est II 8, 15) *gr. m. pl.* (ὁλοσηρικόν) reinseiden.

אִלְסְרָא *a. m.* Haselnuß (*Corylus avellana*).

אֶלְעַי, אֶלְעָאי männl. Personenname (Abkürzung von אֶלְיוֹעֵינַי oder אֶלְעָזָר).

אַלְעִיקִי s. אֱלִיקִי.

אֲלַף *a., ipf.* 3 *m. pl.* יֵילְפוּן Dt 4, 10 1. sich gewöhnen, gewohnt sein; 2. lernen, studieren. *Pa. pf.* 1 *sg.* אַלֵּיפִית Dt 4, 5, *pt.* מַלֵּיף Dt 4, 1 1. gewöhnen, üben; 2. lehren, unterrichten. *Itpa. ipf.* 3 *m. pl.* יִתְאַלְּפוּן Jes 2, 4 Or 1474 1. sich üben; 2. gelehrt werden.

אֶלֶף *h. m.* tausend.

אָלֶף *h.* der erste Buchstabe des hebr. Alphabets.

אַלְפָא I *gr.* (Ἄλφα) 1. der erste Buchstabe des Alphabets; 2. das Beste.

אַלְפָא II (Dt 32, 30) *a. m., ind.* אֲלַף Gen 20, 16, *pl. d.* אַלְפַיָּא Nu 10, 36, *ind.* אַלְפִין Nu 7, 85 tausend.

אִלְפָא *a.* 1. *f.* (Jon 1, 3 Or 1474) Schiff; 2. Rumpf; 3. männl. Personenname (= Chilpaj).

אַלְפָבֵטָרִין (RuR 3, 13) *gr. m.* (ἀλφαβητάριον) alphabetisches Akrostichon.

אָלֶ״ף בֵּי״ת 1. Alphabet; 2. alphabet. Akrostichon; 3. א״ב אחד das erste Kapitel der Klagelieder.

אַלְפָבֵיתָא *gr. m.* (ἀλφάβητος) dass.

אֻלְפָנָא *a. m., ind.* אולְפַן Gen 22, 25 1. Übung, Gewohnheit; 2. Lehre, Belehrung, Studium; 3. Gesetz.

אִלְפַּס *gr. m.* (λοπάς) Pfanne, Tiegel.

אילופוסה (jTer 40c) l. אֱלוּפִּיסָה *gr.* männl. Personenname (Ἀλόπιος).

אלופסין l. אֱלוּפְסוֹן *gr. m. tr.* (ὀλοφύζων) wehklagend.

אִלְצָנָא *a. m.* 1. Bedrängnis; 2. Hungersnot.

אִלְצְרָא *a. m.* Haselnuß.

אֱלִיקָא (?) *gr. m.* (ἕλιξ) Flaschenzug (?).

אַלְקוּם (*bibl.*) *h. m.* Nichtsnutz.

אִלְקֵט, אִלְקְטָא *h. f., pl.* אַלְקָטִיּוֹת Sommerhütte (?). S. אִלְקְטִית.

אִלְקְטִי, אֱלְקְטִית *h. f.* Getreidespeicher.

אֱלֹקִים vorsichtige Schreibweise für אֱלֹהִים.

אלקולאון s. אדקולאון.

אַלְקַפְּטָא (GenJI 41, 44 MS) *pers. m.* hoher Würdenträger.

אלקפרא s. אַקְלְפְּרָא.

אֱלָרְיָא (falsch אלירא) *gr. f.* (ἱλάρια) 1. Fröhlichkeit; 2. vom Kaiser gegebenes Freudenfest; 3. l. הִלַּרְיָא.

אוֹלַרְיָא (jSabb 8b) *gr. m. pl.* (ὠράρια) Tuch, Schärpe.

אולורין (Tos Kel BabM II 12) l. אוֹלָיְרִין.

אִלְּירִקִי *gr. f.* (Ἰλλυριακή) Illyrien.

אַלְתָּא (Jos 24, 26) *a. f., pl. c.* אִלְוַת Jes 6, 4 Or 1484 1. Oberschwelle; 2. Pfahl, Rute.

אלתוסבראות (MidrTill 15) l. אִלּוּ תוּסַבְרָאוֹת, s. תּוּסַבְרָא.

אִלְתִּית *h. f.* eine Fischart.

אַלְתַּר *a. h.* לְאַלְתַּר (= לְעַל אֲתַר) auf der Stelle, alsbald.

אִם *h.* 1. wenn; 2. ob; 3. אִם — אִם, הֲ — אִם ob — oder.

אִם (Gen 13, 9) *a.* 1. wenn; 2. ob; 3. אִם — אִם Ex 19, 13, הֲ — אִם Nu 13, 19 ob — oder.

אֵם *h. f., pl.* אִמָּהוֹת 1. Mutter, *pl.* spez. die Patriarchenfrauen; 2. Schoß; 3. Prinzip, Wesentliches, Hauptsache; 4. Masse.

אִמָּא (Gen 3, 20) *a. f., ind.* אֵם Ez 44, 25, *c. s.* 1 *sg.* אִמָּא Gen 20, 12, *pl. d.* אִמָּהָתָא, *c. s.* אִימָּהָתְהוֹן Jer 16, 3 Or 1474, אִמֵּיהוֹן Thr 4, 3 (nicht MS) 1. Mutter, *pl.* spez. die Patriarchenfrauen; 2. Schoß; 3. Prinzip, Hauptsache; 4. Fleisch einer Kernfrucht; 5. אֵם פָּרָשׁוּת אוֹרַח Ez 21, 26 Scheideweg; 6. weibl. Personenname.

אֲמָא *a., ipf.* 3 *m. sg.* יֵימָא sagen. לֵימָא הֲוָה אָמֵינָא ich hätte gesagt. לֵימָא will das sagen? אִילֵימָא oder soll das sagen? וְכִי תֵימָא und wenn du antwortest. אֶלָּא אֵימָא sage lieber. וְאֵימָא aber ich möchte sagen. *Itpe.* וְאִתְּמַר und es wird (auch eine andere Version) referiert.

אֶמָּאוּם *gr.* Ortsname (Ἐμμαούς).

אַמַּאי, אֲמָאי (= עַל מָא דֵין) *a.* warum dies? wie kann das sein?

אֶמְבוּהָא *pers. m.* Volkshaufe.

אֶמְבּוֹל *gr. m.* (ἔμβολον) Klöppel in der Glocke.

אֶמְבָּטָה, אֶמְבָּטֵי I, אֶמְבָּטִיתָא *gr. f.* (ἐμβάτη) Badewanne, Badebassin.

אֶמְבָּטֵי II *gr. m.* (ἐμβάτης) Modell.

אֶמְבָּטִים *gr. m.* (ἐμβάτης) Beschäler (Esel).

אֶמְבָּטִיתָא s. אֶמְבָּטֵי.

אַמְבּוֹנָא *gr. m.* (ἄμβων) Anhöhe.

אַמְבָּרָא *pers. m.* Magazin.

אמבירום l. אֶמְקְסִירוּם.

אמבורוקלון (jBabM 9 c) l. אֶמְבּוּרִיקְלוֹן *gr. m.* (ἐμβουρίκλον) Pferdedecke.

אַמְגּוֹזָא *a. m.* Wallnuß (*Juglans regia*).

אַמְגּוּשָׁא *x. m.* Magier.

אַמְגּוּשֵׁי *x. m.* einer der es mit Zauberei hält.

אַמְגּוּשְׁתָּא *x. f.* Zauberei.

אַמְגַיֵּירְתֵּיהּ (jAb z 41 a) (= עַל מְגַיֵּירְתֵּיהּ) s. גּוּר.

אָמַד *h.* messen, abschätzen, taxieren. *Hi.* dass.

אֲמַד *a.* dass. *pt.* אֲמִיד hoch taxiert, vermögend.

אֹמֶד *h. m.* Abschätzung, Mutmaßung.

אֻמְדוֹת *h. f.* dass.

אֲמַדְלָא *a. m.* Hütte des Feldhüters.

אֻמְדְּנָא *a. m.* Abschätzung.

אמדרומה (jHor 58 c) l. אוֹ מִדְּרוֹמָה, s. דָּרוֹמָא.

אַמָּה *h. f.* 1. Unterarm; 2. Elle; א' עַל א' eine Elle im Quadrat. א' תֵּבָנִיקוֹן thebische Elle. א' גְּדוּמָה, א' בַּת שִׁשָּׁה עֲצִיבוֹת Elle von 6 Handbreiten bei geschlossenen Fingern, kurze Elle. א' (בַּת שִׁשָּׁה) שׁוֹחֲקוֹת Elle von 6 Handbreiten bei gespreizten Fingern, lange Elle. 3. Flußarm, Kanal; 4. das männl. Glied; 5. Querriegel der Säge.

אֻמָּה *h. f., pl.* אֻמּוֹת Volk. אֻמּוֹת הָעוֹלָם die Weltvölker (Heiden).

אָמָה *h. f., pl.* אֲמָהוֹת Magd.

אִמָּה *h. f.* Spinnrocken.

אַמְהָא *a. f.,* s. אַמְתָא.

אַמְהוּת *h. f.* Magddienst.

אַמְהוּתָא *a. f., ind.* אַמְהוּ Ex 21, 7 dass.

אָמוֹדָאָה *a. m.* Taucher.

אִמּוּם *h. m.* Modell, Leisten.

אֱמוּנָה *h. f.* 1. Zuverlässigkeit, Redlichkeit; 2. Glaube.

אָמוֹרָא *a. m.* 1. Lehrer, Erklärer, bes. der Sprecher, welcher die ihm vom Rabbi in der Synagoge mit leiser Stimme mitgeteilten Sätze vorträgt und erläutert; 2. die Klasse der im Talmud redenden Rechtslehrer, welche nach Abschluß der Mischna lebten.

אָמוֹרָאָה *a. m.* 1. dass.; 2. l. אָמוֹדָאָה.

אֱמוֹרָאָה *a. m., pl. d.* אֱמוֹרָאֵי Ex 23, 23 Amoriter. פֶּרֶק א' Abschnitt, der von heidnischen Gebräuchen handelt.

אֱמוֹרִי *h. m.* 1. Emoriter; 2. heidnisch.

אַמְטוּ, אַמְטוּל (= עַל מַטּוּל) *a., c. s.* אַמְטוּלְתִּיךְ wegen, um — willen. אַמְטוּל דְּ Est II 1, 1 weil.

אימטין (SchemR 47) l. אִימְמִין.

אַמְטִיתָא *a. f.* Wage, Wagschale.

אמיטליא s. הֶמְטַלְיָא.

אַמְטְתָא (Dt 4, 11) *a. f.* Dunkel, Nebel.

אַמִּי, אִמִּי männl. Personenname.

אַמַּאי, אַמִּי (= עַל מָא דֵין) *a.* warum dies?

אֲמֵימַר männl. Personenname.

אַמְיַנְטוֹן *gr. m.* (ἀμίαντος) Amiant, eine Art Asbest.

אמיקנטרון (KohR 2, 18) l. wie Ausg. Pes. אִמִּי קֶנְטְרוֹן.

אֲמִירָה *h. f.* 1. Sagen, Reden; 2. das Wort אמר in der Bibel; 3. Weihung; 4. Titel.

אַמִּיתָא *a. f.* Fenchelmerke (*Ammi copticum*).

אַמְכּוֹתִיתָא (?) *a. f.* Verwundung (?).

אֶמְלָא *a. m., pl.* אֶמְלִין Ez 23, 24 Or 1474 Mantel.

אֻמְלָל *h. m.* unglücklich.

אוֹמוֹלוֹגְיָא, אוֹמוֹלוֹגִין *gr. f. m.* (ὁμολογία) 1. Quittung; 2. Kapitulationsbedingung.

אַמְלַתְרָא *gr. f.* (μέλαθρον) Querbalken.

אָמַם *h.* düster werden, verglimmen.

אָמַן I *h.* ordnen, in Reihen stellen (?). *Pi.* geschickt machen.

אמן II *h. Ni.* 1. geglaubt werden; 2. bestätigt, erfüllt werden. *Pi.* 1. stützen; 2. bestätigen, anerkennen. *Hi.* glauben, Glauben schenken, als glaubhaft anerkennen.

אמן *a. Aph. pf.* 3 *m. sg.* הֵימִין Gen 45, 26, *part. p.* מְהֵימַן (l. מְהֵימַן) Nu 12, 7 glauben, trauen. *Ittaph. ipf.* 3 *m. pl.* יִתְהֵמְנוּן Gen 42, 20 geglaubt werden.

אָמֵן (Nu 5, 22, Jer 28, 6) *h. a.* 1. wahrlich, gewiß (Bekräftigung von Gebeten und Schwüren); 2. das Wort Amen.

אֻמָּן I *h. m.* 1. geübt; 2. Handwerker, Künstler; 3. Aderlasser, Beschneider. בֵּית הָאֻמָּן Werkstätte.

אוּמָּן II *gr. m., pl.* אוּמָּנִיּוֹת (ὄγμος?) 1. Erntestück (der von einem Schnitter abzuerntende Streifen); 2. Fleck von reifem Getreide in unreifem Felde.

אוּמָּנָא I *gr. m.* dass.

אֻמָּנָא II *a. m., ind.* אוּמָּן Gen 26, 1, *pl. d.* אוּמָּנַיָּא Est II 1, 2, אֻמָּנִין Est II, 6, 11 1. Handwerker, Künstler; 2. Handwerk (?).

אֱמָנָה *h. f.* 1. Vertrauen, Glaube; 2. Zuverlässigkeit.

אֲמָנָה 1. ein Fluß; 2. s. אֲמָנוֹן.

אִימְנוֹן *gr. m.* (ὕμνος) Lobgesang.

אֻמָּנוּת *h. f.* 1. Kunstfertigkeit, Handwerk; 2. Kunstgriff.

אֻמָּנוּתָא *a. f., c.* אוּמָּנוּת Ex 31, 5, *pl.* אוּמָּנָן Ex 31, 4 Kunstfertigkeit, Handwerk.

אומוניאה (EstR 1, 9, Ausg. Konst. הומוניאה) l. הוֹמוֹנִיאָה, s. הוֹמוֹנְיָא.

אָמְנָם *h.* gewiß.

אֲמָנוֹן, אוּמָּנוּס *gr. m.* (Ἀμανόν, Ἀμανός) Gebirgszug zwischen Cilicien und Syrien.

אימונים (KohR 7, 11) l. אֵימָּאוּם?

אימוס (SchirR 7, 9) l. wie Ausg. Pesaro אֵימִיקְסְרוֹס.

אֶמְפּוֹלֵי, אֶמְפְּלֵי *gr. f.* (vgl. ἐμπολή) Kasse.

אֶמְפִּילְיָא *gr. f.* (ἐμπίλιον), *pl.* אֶמְפִּילָאוֹת 1. Filzsocke; 2. Socke.

אֶמְפּוּמָא *gr. f.* (ἔμφωμα), *pl.* אֶמְפּוּמִיּוֹת Fenster.

אִמְפְּרָטוֹר *gr. m.* (Ἰμπεράτωρ) Kaisertitel.

אֶמְפּוֹרָא *gr. m.* (ἔμπορος), *pl.* אֶמְפּוֹרִין GenJI 25, 3 MS Großhändler.

אָמַץ *h.* hart sein. *Pi.* 1. stark, fest machen, anstrengen; 2. verschließen. *Hitp.* verhärtet werden, sich verhärten.

אֻמְצָא *a. m.* rohes Fleisch.

אֶמְצַע *h. m.* 1. Mitte; 2. Gemeingut.

אֶמְצְעָא *a. m.* Mitte.

אֶמְצָעִי *h. m., f.* אֶמְצָעִית 1. in der Mitte befindlich; 2. mittelhoch.

אֶמְצְעִיתָא *a. f.* Mitte.

אֻמְקְסֵרוֹס *gr. m.* (ἡμίξηρος) halbversengt (?).

אֲמַקְתָּא *a. f.* Eidechsenart.

אָמַר I *h.* 1. sagen, denken; 2. erklären; 3. weihen. *Ni.* gesagt werden.

אמר II *h. Hi.* 1. mästen; 2. groß tun.

אֲמַר *a., ipf.* 3 *m. sg.* יֵימַר Ex 22, 8, *imp.* 2 *m. sg.* אֵימַר Ex 6, 6 1. sagen, denken; 2. loben. *Itpe. ipf.* 3 *m. sg.* יִתְאֲמַר Gen 10, 9 gesagt werden. אִי אִתְּמַר הָכִי אִתְּמַר wenn dieser Satz gelehrt wurde, muß er so gelautet haben.

אֹמֶר *h. m.* Rede.

אִמְּרָא (Ex 12, 14) *a. m., ind.* אִמַּר Ex 12, 15, *pl. d.* אִמְּרַיָּא Ex 12, 5 Lamm.

אִמְרָא I *a. m.*, 1. Besatz; 2. s. חֶמְרָא.

אִמְרָא II *a. m., c.* אֵימַר Nu 24, 4 Spruch, Rede.

אֵימֵירָא *gr. f.* (ἡμέρα) Tag.

אִמְרָה I *h. f.* Rede.

אִמְרָה II *h. f., pl.* אִמְרָיוֹת 1. Besatz; 2. mit Besatz versehener Mantel; 3. Titel.

אֵימֵירוֹן *gr. m.* (ἥμερος) zahm.

אימורים 1. l. אֵמֵירִים *gr. pl.* (μηρία) die auf den Altar kommenden Opferteile; 2. אוֹמֵירִים *gr. m. pl.* (ὅμηρον) Pfand, Geisel.

אמוריה (EchR 3, 13), אומיירי (EstR 1, 1) l. אוֹמֵרִיָּה *gr. f.* (ὁμηρεία) Geben als Geisel, zum Pfand, Verpfändung.

אֲמַרְכְּלָא (Nu 3, 32), *h.* אֲמַרְכָּל *x. m., pl. d.* אֲמַרְכְּלַיָּא Jer 1, 1 Soc 59 1. Oberster; 2. Priesteroberer.

אמרנא (bRhS 18ᵃ) l. אִמְּרָן, s. אִמַּרְתָּא.

אִמַּרְתָּא *a. f.* 1. Lv 5, 6 weibliches Lamm; 2. weibl. Personenname.

אֶמֶשׁ *h. m.* 1. Abenddämmerung; 2. gestern Abend.

אֱמֶת *h. f.* Wahrheit, Zuverlässigkeit, Treue.

אַמְּתָא (Ex 25, 10) *a. f., c.* אַמַּת Dt 3, 11, *pl. ind.* אַמִּין Ex 25, 10 1. Elle; 2. *c. s.* אַמְּתַהּ Ex 2, 5 Arm; 3. männl. Glied.

אַמְּתָא (Gen 16, 1) *a. f., ind.* אַמְהָא, *in pausa* אָמָא (l. אֲמָא) Dt 23, 18, *c. s.* אַמְתִּי Gen 16, 2, *pl. ind.* אַמְהָן Gen 12, 16 Magd, Sklavin.

אֻמְּתָא *a. f., pl.* אֻמִּין, *c.* אוּמֵּי Nu 25, 15, אֻמַּן Volk, Nation.

אֵמָתַי (Ex 10, 7) *a.* wann? s. אֵימָתַי.

אֲמִתַּי *h. m.* wahr, aufrichtig.

אַמְתְּלָא *a. m.* 1. Ausrede, Einwand; 2. Grund.

אַמְתְּלַי Name der Mutter Abrahams.

אָן (Gen 3, 9) *a.* wo? לְאָן Gen 16, 8 wohin? מִן אָן, מְנָן Gen 29, 4 woher? אָן דְּ da, wo.

אִן (Est II 1, 3), אִין (Est II 1, 10) *a.* wenn, ob.

אֻנְּא *a. f.* 1. Ohr, Ohrläppchen; 2. Henkel; 3. Lappen der Lunge.

אָנָּא *h.* bitte.

אֲנָא (Gen 22, 11) *a.* ich.

אִנְבָּא I *a. m., c. s.* אִנְבֵּיהּ Cant 1, 16 Frucht.

אִנְבָּא II *a. f.* Ei der Laus.

אַנְבַּג *gr. m.* (ἄμβιξ?) kleines Gefäß.

אִנְבּוּנָא s. אִלְבָּנָא.

אֶנְבּוֹל *gr. m.* (ἔμβολον) Klöppel in der Glocke.

אנבין (jSabb 4ᶜ) l. אַגְבִּין.

אַנְבַּטְמֵי, אַנְבַּטָא *gr. f., pl.* אַנְבַּטָאוֹת (vgl. ἀναβαθμός?) 1. Estrade; 2. Wall.

אֶנְבּוּרְקְרָא *gr. f.* (ἐμβουρίκλον) Pferdedecke.

אִנְגַּד *pers.* ein wenig (?).

אַנְגְּלָא *gr. m.* (ἄγγελος) Engel.

אינגלין (jMeg 73ᵈ) l. אֵינַלְגִין.

אֶינְגִיאוּמִין *gr. tr.* (ἐνηγγυώμην) ich mußte dafür haften.

אֲנְגִיסְטוּר *gr. m.* (ὀνυχιστήριον) Nagelmesser.

אַנְגְּרָא I *a. m.* Wasserlauf.

אַנְגְּרָא II *x. m.* eine Münze.

אַנְגְּרָא, (אניגרא) *gr.* Stadt in Galatien (Ἄγκυρα) (?).

אַנְגָּרְבְּטִים, אַנְגָּרְוֹטָא *gr. m.* (ἀγγαρευτής) Aufseher über den Frondienst (die öffentlichen Arbeiten).

אַנְגָּרְוֹטִיגָה (BerR 64) *gr. f.* (ἀγγαρευτικά) Vorspanndienst.

אַנְגַּרְיָא *gr. f.* (ἀγγαρεῖα) 1. Frondienst; 2. Zwang; 3. Kuriere.

אנגרמוס (jBb 15ᵃ) l. אֲגַרְנֹמוֹס *gr. m.* (ἀγορανόμος) Marktmeister.

אֲנִיגְרוֹן *gr. m.* (οἰνόγαρον) mit Wein angemachte Fischbrühe.

אֲנִיגְרוֹן *x.* Teil einer Zauberformel gegen Durst.

אַנְדְּכְתְּרִי *gr.m.* (οὐινδικτάριον?) Vindiktenstab (bei der Befreiung von Sklaven).

אנדנא l. אַגְדְּנָא.

אַנְדִּסְקָא *pers.*(?) *m.* Steuerbeamter(?).

אֶנְדִּיפִי *gr. m.* (μετώπιον) Schminke(?).

אִנְדְּרָא *pers. m.* Zimmer.

אַנְדְּרוֹגִינוֹס *gr. m.* (ἀνδρόγυνος) Zwitter.

אַנְדְּרִיאַנְטָא, אַנְדְּרִיאַנְטוֹס, אַנְדְּרַטִּין, אַנְדְּרַטָּא *gr. m.* (ἀνδριάς) 1. Bildsäule, Bild; 2. Menschengestalt.

אַנְדְּרַי *gr.* männl. Personenname (Ἀνδρέας).

אנדרלומוסיא *gr. f.* (ἀνδροληµψία) schonungslose Züchtigung.

אִנְדְּרוֹנָא *pers. m.* Zimmer.

אַנְדְּרְיָנוֹס s. אַדְרְיָנוֹס.

אַנְדְּרַפְּטָא, אַנְדְּרַפְּתָא *x. m.* Name eines Vogels.

אנה *h. Pi.* אִנָּה bedrücken, übervorteilen. *Hitp.* übervorteilt werden. S. ינה.

אַנְהוֹרֵי (Ex 35, 14) *a. f.* Leuchten.

אַנְהָרוּתָא (Ex 25, 6) *a. f.* Beleuchtung.

אֲנוּ *h.* wir.

אִנּוּן (Gen 6, 3) *a. c. pl.* sie.

אָנוֹסָא *a. m., pl.* אָנוֹסִין Jes 5, 7 Räuber.

אֱנוֹשׁ *h. m.* Mensch.

אָנוּשׁ *h. m.* stark, streng.

אַנְזִיקָא *a. m.* Unrecht, Schaden.

אנח *h. Hitp.* seufzen.

אנח *a., pt. pl. m.* אניחן l. אָנְחִין Thr 1, 4 (MS מִתְאָנְחָן) seufzen. *Itpa.* 3 *m. pl.* אִתְאָנַחוּ Ex 2, 32, *pt. pl. m.* מִתְאָנְחִין Ez 9, 4 dass.

אֲנָחָה *h. f.* Seufzen, Kummer.

אַנָּחוּתָא *a. f.* 1. Lage; 2. Brett; Mulde.

אֲנַחְנָא (Gen 42, 11) *a.* wir.

אֲנַחְנוּ *h.* wir.

אַנָּחְתָא *a. f., c.* אַנַּחַת 1 K 6, 4 (Or 1474 אֲבָהַת) Ruheplatz.

אֲנַחְתָּא, אֲנַחְתָּא (Est II 3, 3, MS תִּינַחְתָּא) *a. f., pl. c. s.* אַנְחָתַי Thr 1, 22 Seufzer.

אַנְטְבִילָא Name einer Familie.

אֶנְטוּבִין *gr. m.* (ἐντύβιον) Endivie (*Cichorium Endivia*).

אַנְטִיגְנוֹס *gr.* männl. Personenname (Ἀντίγονος).

אַנְטִיגְרָפָא, אַנְטִיגְרָפִין *gr. m.* (ἀντιγραφή) Gegenschrift, Antwortschreiben.

אַנְטִידִיקוֹס *gr. m.* (ἀντίδικος) Gegner.

אַנְטִיוֹכַס, אַנְטִיוֹכוֹס (Est II 1, 2) *gr.* männl. Personenname (Ἀντίοχος).

אנטוטייה (jKil 32[a]) l. אנטינייא (so jMoK 82[a]), s. אַנְטִינָא.

אנטיוכי, אַנְטוּכָאָה, אַנְטִיוֹכָאָה *gr. m., pl. d.* GenJI 10, 18 MS, l. אַנְטִיוֹכָאֵי Antiochener.

אַנְטִיכִי *gr. m.* antiochenischer Kochherd (mit Wasserbehälter über dem Feuer).

אַנְטוּכִי *gr. m.* Antiochener.

אַנְטוּכְיָא (Meg Ant Or 2377) *gr.* Stadt in Syrien (Ἀντιόχεια).

אנטוכין (jKil 27[a]) l. אֶנְטוּבִין.

אַנְטִיכְרֵיסִים *gr. f.* (ἀντίχρησις) ein Vertrag, nach welchem der Gläubiger das verpfändete Eigentum des Schuldners benutzen darf.

אַנְטַל *gr. m.* (ἀντλίον) ein Flüssigkeitsmaß (1/4 Log).

אַנְטוּלִי *gr.* männl. Personenname (Ἀντύλλος).

אנטולינוס l. אַנְטוֹנִינוֹס.

אַנְטְלְיָא *gr. m.* (ἀντλίον) Schöpfvorrichtung.

אוּנְטְלִית *gr. f.* (ἀγκύλη?) Schleife.

אֶנְטְלָר (jSanh 19[d]) *gr. m.* (ἐντολάριος) Bevollmächtigter.

אנטיניא *m. pl.* 1. *lat.* (vgl. *lintea*) Tücher; 2. *gr.* (ἀνθινά) bunte Kleider.

אַנְטוֹנִינוֹס *gr.* männl. Personenname (Ἀντωνῖνος).

אנטימוס s. אַטִּימוֹס.

אוֹנְטוֹס *gr.* (ὄντως) in der Tat.

אַנְטִיפַּטְרִיס *gr.* Stadt in Palästina (Ἀντιπατρίς).

אַנְטִיפַּטְרִית, אַנְטִיפַּטְרִין *gr. f.* (ἀφρόνιτρον) eine Natronart.

אַנְטִיפִּיטָא *gr. m.* (ἀνθύπατος) Proconsul, Statthalter.

אַנְטִיפַּטְרוּס *gr.* männl. Personenname (Ἀντίπατρος).
אַנְטִיקֵיסַר *gr. m.* (Ἀντίκαισαρ) Stellvertreter des Kaisers.
אנטיקוסר l. אַנְטֵיקֶסָּר *gr. m.* (ἀντεκέσσωρ) Fourier.
אנטיקירוס (DtJI 3, 14 MS) l. nach JII אֶפִּיקִירוֹס.
אַנְטַרְדּוֹס *gr.* Stadt in Syrien (Ἀντάραδος).
אַנְטַרְדָנָאָה *a. m., pl. d.* אַנְטַרִידָנָאֵי GenJII 10, 18 Einwohner von Antarados.
אַנְטְרִי, אַנְטְרִין *gr. m.* (ἄντριον) Höhle.
אנטיריקון, אנטירוקוס l. אַנְטִידִיקוֹס.
אוֹנֵי *gr. f.* (ὠνή) Kauf, Kaufbrief.
אִנִּי, אִנְיָא, אִנְיְנִי männl. Personenname.
אֲנִי *h.* ich.
אִנִּין (Gen 6, 2) *a. f. pl.* sie.
אֲנִין. אֲ' דַּעַת empfindlich.
אֲנִינָא. אֲ' דַּעְתָּא dass.
אֲנִינָה *h. f.* 1. Trauer; 2. das Trauerstadium zwischen Tod und Begräbnis.
אֲנִינוּת *h. f.* dass.
אֲנִינוּתָא (Thr 2, 5) *a. f.* dass.
אֲנִיסָא (Koh 7, 7) *a. m.* Gewalttätiger.
אֲנִיסוּתָא *a. f., c.* אֲנִיסוּת Koh 5, 7 (MS אֲנָסוּת) Bedrückung.
אֲנִיסְתָּא *a. f., ind.* אֲנִיסָא Jes 1, 13 geraubtes Gut.
אָנִיץ *h. m.* Flachsbündel.
אוּנְיָקָא. בֵּית א' *gr.* (Βιθυνιακή) Bithynien.
אֲנִיקוּתָא *a. f.* Seufzen.
אוֹנִיתָא *gr. f.* (ὠνή) Kauf, Kaufbrief.
אֱנָשָׁא *a. m.* Mensch.
אנך *h. Pi.* verzinnen.
אֲנָךְ *h. m.* 1. Blei; 2. Zinn.
אֶנֶךְ *gr. m.* (ὄνυξ) Onyx.
אֶנְכָּא *gr. m.* (κόγχη) Muschel.
אֶנְכְּלָא s. אֶנְקְלָא.
אֶנְלְגִין *gr. m.* (ἀναλογεῖον) Lesepult.
אַנְלִיפְתִּין *gr. tr.* (ἀνελήφθην) er erholte sich (griech. Glosse).
אִינוֹמֵילוֹן *gr. m.* (οἰνόμηλον) Honigwein.

אינמרנון (SchirR 4, 14) l. סְמִרְנִינוֹן *gr. m.* (σμύρνινον) Myrrhenwein.
אֲנַן (Cant 2, 9, Est II 1, 1), אֲנַן *a.* wir.
אנן *h., pt.* אוֹנֵן der Leidtragende. *Hitpo.* sich beklagen.
אנן *a. Po. pf.* אִינִין l. אוֹנֵין Koh 7, 4 (MS אִינּוּן) betrübt sein, trauern.
אַנּוֹנָא *lat. f.* (*annona*) 1. Naturallieferung; 2. Amtseinkommen; 3. Lebensmittel.
אוננא (DebR 6) l. אַנּוֹנָא.
אֲנִיגְיָא *gr.* männl. Personenname (Ἀνανίας).
אֲנַנְקָא, אֲנַנְקִי (Est II 5, 1, nicht MS) *gr. m. f.* (ἀνάγκη) 1. Bedrängnis, Not; 2. notwendig; 3. notdürftig.
אננקתא l. אֲקְנֵיקִיתָא.
אָנַס *h.* 1. zwingen, gewaltsam tun; 2. notzüchtigen. *Ni.* 1. gezwungen, überwältigt werden; 2. genotzüchtigt werden.
אֲנַס *a., pf.* 3 *m. pl.* אֲנַסוּ Gen 21, 25, *ipf.* 2 *sg.* תֵּינוֹס Gen 31, 31 1. wegreißen, rauben; 2. mit Beschlag belegen; 3. dringen, zwingen. *Aph. ipf.* 2 *pl.* תוניסון, l. *Pe.* תֵּינְסוּן (so MS) Jer 7, 6. *Itpe.* 1. *pt. m. pl.* מִתְאַנְסִין Jes 21, 2 beraubt werden; 2. eingezogen werden; 3. gehindert werden.
אַנָּס *h. m.* 1. gewalttätig; 2. der Besitzer von Eigentum, welches dem ursprünglichen Eigentümer gewaltsam entrissen wurde.
אונים (ExJI 2, 16) l. אֶוְגֶנֶס *gr. m.* (εὐγενής) Vornehmer.
אֹנֶס *h. m.* 1. Zwang; 2. Todesfall.
אוּנְסָא (Jer 5, 8) *a. m., ind.* אוֹנֵס Jes 58, 9. 13 Zwang, Gewalttat.
אֲנָסוּתָא *a. f., c.* אֲנָסוּת Cant 6, 6 Bedrückung.
אנסיומא l. אַכְסִיוֹמָא.
אֲנֵיסִין *gr. m.* (νησίον) Insel.
אַנְסְכָא *a. m.* aus gegossenem Metall gefertigt.
אנף (*bibl.*) *h. Pi.* zanken, streiten.

אַנְפָּא *a. m., pl.* אַנְפִּין Koh 8, 1, *c. s.* אַנְפַּאי Cant 5, 5 1. Angesicht; 2. mit בְּ vor, bei, an. בְּאַנְפֵּי נַפְשֵׁיהּ für sich selbst.

אֲנָפוּתָא *a. f.* die rituelle Schwingung, Webung (des Opfers).

אנפיא l. אַפְּיָא.

אוּנְפִּיל *gr. m.* (ἀμφορεύς?) Gefäß.

אֶנְפּוֹלֵי *gr. f.* (ἐμπολή) Kasse.

אֶנְפִּילְיָא *gr. f.* (ἐμπίλιον) Filzsocke.

אֶנְפִּילוֹגִים (KohR 10, 16) *gr. m.* (ἐπίλογος) Beweisführung.

אֶנְפִּילוֹן *gr. m., pl.* אֶנְפִּילִין (Cant 4, 12, MS אַלְפִּילִין!) (ἔμβολον) innerer Saal.

אניפונים (Est II 1, 2) l. אֶפִּיפָנֵים (MS אֲפִיפָיְנוֹס) *gr.* männl. Personenname (Ἐπιφανής).

אַנְפָּקָא *gr. m.* (ἄμβιξ?) kleines Gefäß.

אֶנְפָּקִינוֹן (אנפקיטון l. אנפקינון) *gr. m.* (ὀμφάκινον) Öl aus unreifen Oliven.

אֲנָפוֹרָא *gr. f.* (ἀναφορά) Bericht.

אַנְפָּרוּת *gr. f.* (ἀναφορά) Darbringung, erzwungene Schenkung.

אֶנְפּוֹרְיָא *gr. f.* (ἐμπορία) 1. Handelsreise, Handel; 2. Ware.

אֶנֶץ *h. m.* Bündel.

אֲנַץ *a., pt. pl. m.* אָנְצִין Koh 12, 11 l. אֲנִיצִין spitz machen(?). *Pa. inf.* אַנָּצָא 1 S 13, 21 dass.

אנק *h., pt. pl. f.* מאונקות jBikk 63^d l. מְאוּבְּקוֹת, s. אָבַק.

אנק *a. Pa. pt. pl.* מאנקין Ez 9, 4 l. מְדַנְּקִין (so MS), s. דְּנַק.

אוּנְקָא, אוּנְקְיָא *gr. m.* 1. (οὐγκία) *pl.* אוּנְקִיּוֹת Unze (27 gr.); 2. Körnchen, Bischen; 3. Fleisch vom Hals.

אֲנִיקָא, אֲנִיקֵי *gr. f.* (ἀνάγκη) Not.

אֲנָקָא 1. Beiname eines Denars; 2. s. אֲנָקְתָא.

אִנְקָא (Est II 1, 2, MS תִּינוּקָא) wohl der fabelhafte Vogel der Araber עַנְקָא, aber vom Targumisten mißverstanden. S. אִינוּקָא, תִּינוּקָא.

אֲנָקָה *h. f.* Eidechsenart.

אנקטמין l. אֶנְקַטְמוֹן *gr. m.* (ὄνος κατ' ὦμον) Eselsfigur.

אונקיינוס (GenJI 1, 7) l. אוֹקְיָנוֹס (so MS) *gr. m.* (ὠκεανός) Weltmeer.

אוּנְקְיָא s. 1. אוּנְקָא; 2. אוּנְקְלָא.

אוּנְקְלָא, אוּנְקְלֵי I *gr. m. f.* (ἀγκάλη), *pl.* אונקלאות, אוּנְקְלִין, אוּנְקְלָוָן, אוּנְקְלִיוֹת 1. Haken, Hakenstange; 2. ein Arm voll, Gebund; 3. eine Bauchkrankheit; 4. l. אֶנְפּוֹלֵי.

אוּנְקְלָה, אוּנְקְלֵי *gr. f.* (ἀνάκωλος) kurzes Ärmelgewand.

אֶנְקְלִיטוֹן I *gr. m.* (ἔκκλητον) Appellation.

אֶנְקְלִיטוֹן II *gr. m.* (ἔγκλητον) Beschuldigung, Anklage.

אֶנְקְלִימָא *gr. f.* (ἔγκλημα) Beschwerde.

אֶנְקְלֵסְיָא *gr. f.* (ἔγκλησις) Schuldschein.

אוּנְקְלוֹס *gr.* männl. Personenname (Ἀκύλας).

אנקלווסים (jBm 11^d) l. אֶנְקְלֶוְסִים *gr. m.* (ἐγκέλευσις) Befehl.

אוּנְקוֹס *gr. m.* (ὄγκος) 1. Masse; 2. mühevolle Arbeit.

אנקוס (BerR 46) l. אִקְנוֹס.

אִנְקוֹרָא *a. m.* eine Vogelart.

אנקקתא l. אַקְנֵיקִיתָא.

אֲנָקְתָא *a. f.* weibliches Kamel.

אֲנַקְתָּא *a. f.* Seufzen.

אֲנִירְדִּפוֹן *x.* Zauberformel.

אֱנָשָׁא (Gen 6, 1), אִינָשָׁא *a. m., ind.* אֱנָשׁ Lv 13, 2, *pl.* אֱנָשִׁין Gen 6, 4, *c.* אֱנָשֵׁי Gen 17, 27 1. Mensch; 2. jemand. *coll.* אֱנָשׁ בֵּיתֵיהּ 1. Lv 16, 11 seine Geschlechtsgenossen; 2. auch אֱנָשֵׁי בֵּיתֵיהּ (verhüllende Redeweise) seine Frau. בְּנֵי אִינָשָׁא Gen 3, 20 B Menschen.

אַנְתְּ (Est II 1, 3), אַנְתָּא (Koh 7, 22) *a. c.* du.

אַנְתָּא *a. m.* Masse(?).

אַנְתּוּ *a.* ihr.

אִנְתּוּתָא *a. f.* Ehe.

אַנְתִּמְרוֹס (Est II 1, 3) *gr.* männl. Personenname (Ἀντίμορος?).

אַנְתּוּנִים *gr. m.* (θύννος) Thunfisch (*Thynnus thynnus*).

אַנְתּוּסָאֵי (Gen 10, 17 B.) l. אָרְתּוּסָאֵי *gr. m. pl. d.* Bewohner von Orthosias (Ὀρθωσίας) in Phönizien (bibl. Sini).

אֶנְתֵּיקֵי *gr. f.* (ἐνθήκη) Inhalt, Ladung.

אַנְתְּרוֹפִּי *gr. m.* (ἄνθρωπος) Mensch.

אִנְתְּתָא *a. f.* Weib.

אִיִּם *gr. m.* (υἱός) Sohn.

אוֹס, אֹס *gr.* (ὡς) wie.

אסא *a. Pa. pf.* 3 *m. sg.* אַסִּי Gen 20, 17, *imp.* 2 *m. sg.* אַסִּי Nu 12, 13, *pt. c. pron.* מְסֵינָא (l. מַסֵּינָא) Dt 32, 39 heilen. *Itpa. pf.* 3 *m. sg.* אִתַּסִּי Lv 14, 3, *ipf.* 3 *m. sg.* יִתַּסֵּי Lv 13, 18 geheilt werden.

אַסָּא (= אַסָּאָה) (Jer 14, 19) l. אָסוּ (so MS), s. אָסוּתָא.

אָסָא (Est II 7, 9) *a. m.* Myrthe (*Myrthus communis*).

אָסָא *x. m.* alt (?).

אַסָּא männl. Personenname.

אָסְאָה, אָסָא *a. m., c. s.* אָסָךְ Ex 15, 26 Arzt.

אוסאי (Ps 120, 5) l. מוּסָאֵי?, s. מוּסָאָה.

אסב *a. Pa.* Erbrechen veranlassen (?).

אסגנטירין l. אֶבְגְּנֶסְטָטוֹן *gr. m.* (εὐγενέστατος, Titel der kaiserlichen Prinzen) edelster.

אֶסֶּדָא *lat. f.* (*esseda*) Wagen.

אַסְהֲדוּתָא, אַסְהֲדְתָא *a. f.* Zeugnis, Bericht eines Augenzeugen.

אָסוֹן (*bibl.*) *h. m.* unglücklicher Zufall.

אֲסוּפוֹת *h. f. pl.* Versammlung.

אֲסוּפִי *h. m.* Findling.

אָסוּר *h. m.* Gefangener.

אִסּוּר *h. m.* 1. Verbot, Verbotenes; 2. Festzugabe; 3. Personenname.

אֵסוּר *h. m.* Gefangenschaft.

אֲסוּרָא (bibl. אֱסוּרָא) *a. m., ind.* אֱסוּר Ez 3, 25, *pl. c. s.* אֵיסוּרֵי Thr 3, 7 1. Band; 2. Fessel.

אִסּוּרָא *a. m.* 1. Verbot, Verbotenes. עֲבַד אִסּוּרָא Verbotenes (Unzucht) treiben; 2. *pl.* אִסּוּרִין Jer 30, 11 (Or 1474 יִסּוּרִין) Züchtigung.

אֲסוּרִין (?) *h. m. pl.* Geräte der Ölpresse.

אֲסוּרִיתָא *a. f.* Bündel.

אֲסֵוִירוּס *gr.* männl. Personenname (Σεβῆρος).

אָסוּתָא *a. f., ind.* אָסוּ Gen 3, 6 Heilung, Gesundheit, Heil.

אַסְחָרוּתָא *a. f., c.* אַסְחָרוּת 1 K 10, 5 Zutischesitzen, Tafelrunde.

אסיטא l. אָסוֹטָא *gr. m.* (ἄσωτος) ausschweifend.

אִסְטֵיב, אִסְטְבָא *gr. m.* (στοά) 1. Säulengang; 2. Vorbau; 3. Kaufladen; 4. Steinsitz.

אִסְטַבְלָא *gr. m.* (στάβλος) 1. Stall; 2. Gehege.

אִסְטַבְלְטָא *gr. f.* (*stabulatio*) Stallung.

אִסְטְגֵי *gr. f.* (στέγη), *pl.* אִיסְטְגִיּוֹת jAbZ 42ᵃ Decke, Dach.

אִסְטְגְלִילִית *x. f.* Schwarm.

אִסְטַגְנִינִין *gr. m. pl.* (στεγανογράφος) Astrolog.

אִסְטַגְנִינוּת *gr. f.* 1. Astrologie; 2. Astronomie.

אִסְטַדְיָא, אִסְטָדִין *gr. m.* (στάδιον) Rennbahn.

אֶסְתֵּהַר weiblicher Personenname.

אִסְטְוָא, אִסְטֵיו *gr. m.* (στοά) Säulenhalle.

איסטווא (jMaasSch 55ᵇ) l. אִסְטְלָא.

אִסְטַוְלָא *gr. m.* (στάβλα) Stall.

אִסְטְוָנָא (2 K 11, 14) *pers. m.* Pfeiler.

אִסְטְוָנִית *pers. f.* Säulenhalle.

אִסְטְוָרָא *pers. m.* Knöchel.

אִסְטַטְיָא *gr. f.* (στατίων) Ruhestation.

אִסְטָאטִיבָא *lat. f.* (*stativa, sc. castra*) feste Militärstation.

אִסְטַטְיוֹן *gr. m.* (στατίων) 1. Militärposten; 2. Bestand.

אִסְטַטְיוֹנָר *lat. m.* (*stationarius*) Wachtsoldat.

אסטטית l. אִסְטָסִית *gr. f.* (vgl. στάσις) unruhig, aufrührerisch.

אסטטנית l. אִסְטַסְיָנִית *gr. f.* (vgl. στάσις) parteiisch.

אִסְטְיָא, אִסְטְיוֹן *gr.* männl. Personenname (Ἀστεῖος).

אַסְטָיוּתָא *a. f., c.* אַסְטָיוּת Jes 27, 9 Beseitigung.

אסטית (SchemR 15) l. אסטיוו, s. אִסְטְוָא.

אִסְטַכְטוֹן *gr. m.* (στακτόν) eine Art Myrrhenöl.

אִסְטְכִיוֹן (BerR 19), אִסְטְכִין *gr. m.* (στίχιον) ein Kleidungsstück.

אסטולי l. אִסְטֵילֵי *gr. f.* 1. (στήλη) Denksäule; 2. Dokument.

אִסְטְלָא, אִסְטְלִית *gr. f.* (στολή), *pl. aram.* אַסְטְלָוָן 2 K 5, 5 Soc 59, *pl. hebr.* אִסְטְלָאוֹת Obergewand. S. אִצְטְלָא.

אִסְטְלָא *gr. m.* (στῦλος) Schreibgriffel.

אִסְטְמָא *gr. m.* (στέμμα) Stirnband, Kopfbinde.

אִסְטְמָא I *gr. m.* (στόμωμα) Stählung.

אִסְטְמָא II *gr. m.* 1. (στόμα) Mund; 2. Zauberformel.

אִסְטוּמְכָא *gr. m.* (στόμαχος) Magen, Leib, s. אִסְתּוּמְכָא.

אסטו מוכריאה (jSabb 8^b) l. אִסְטוּמְכָרִיאָה *gr. m. pl.* (στομαχάρια) Leibbinde (?).

אסטן (Sem 13) l. אָסְטְדָכִין *gr. m.* (ὀστοδοχεῖον) Knochenbehälter.

אִסְטַנְדְּרָא *pers. m.* Statthalter.

אַסְטְנֵיס *gr. m.* (ἀσθενής) schwach, kränklich.

אִיסָטִיס *gr. f.* (ἰσάτις) Färberwaid (*Isatis tinctoria*).

איסטסטולאטין l. אִיסְטְרָטֵילָטִין.

אִסְטַסְיָנִית *gr. f.* (vgl. στάσις) aufrührerisch, zänkisch.

אסטופיט l. אֲטִימֵיטוֹן.

אִסְטַפְנִינִיתָא, אִסְטַפְנִינָא, אִסְטַפְלִינָא (mit Suff. אִיסְטַפְנִינִיתֵיהּ jChall 60^a) *gr. m. f.* (σταφυλῖνος) Möhre (*Daucus Carota*) (?).

אִסְטַקְטוֹן *gr. m.* (στακτόν) eine Art Myrrhenöl.

אִסְטְרוֹבִיל, אִסְטְרוֹבְלִית *gr. f.* (στρόβιλος) 1. Pinienapfel, Piniensame; 2. konischer unterer Stein der Eselmühle.

אִסְטְרוֹבִילוֹס *gr.* männl. Personenname (Στρώβιλος).

אסטרוגילא s. אַסְטְרוֹלוֹגוֹס.

אסטריגוס 1. l. אַסְטְרִיסְגּוֹס *gr. m.* (ἀστερίσκος) Merkzeichen; 2. l. אִסְטְרָטֵיגוֹס.

אסטרידא l. אִסְטֶרְתְּרָא *gr. m. pl.* (τέρθρα) Ösen am Mastbaum für die Takelage.

אִסְטְרָט *gr. m.* (στρατιώτης) 1. Soldat; 2. Offizier.

אִסְטְרָטָא, אִסְטְרָטְיָא *gr. c.* (στράτα), *pl.* אִסְטְרָטִין, אִסְטְרָטָוָן Straße.

אִסְטְרַטְיָא *gr. f.* (στρατιά) 1. Kriegsheer; 2. Lager, Lagerplatz; 3. Befehlshaber (στρατηλάτης).

אִסְטְרָטֵיגָא, אִסְטְרָטֵיגוֹס *gr. m.* (στρατηγός) 1. Praetor, Propraetor (Statthalter einer kaiserl. Provinz); 2. Feldherr; 3. אִסְטְרָטֵיגָא 1 S 14, 15 Wachtposten.

אִסְטְרַטְיוֹט, אִסְטְרַטְיוֹטֵים *gr. m.* (στρατιώτης) 1. Soldat; 2. Offizier.

אִסְטְרָטֵילַיטָא, אִסְטְרָטֵילֵים *gr. m.* (στρατηλάτης) Feldherr, Oberbefehlshaber (*magister militum, comes rei militaris*).

אסטריא, אסטרטיא l. אִסְטַדְיָא.

אסטרכין (jBabK 7^c, Ausg. Ven. איסטדכין) l. אִסְטְכָרִין *gr. m.* (στιχάριον) enger Leibrock.

אַסְטְרוֹלוֹגְיָא *gr. f.* (ἀστρολογία) Sterndeuterei. *pl.* אַסְטְרוֹלוֹגִין astronomische Tabellen.

אַסְטְרוֹלוֹגוֹס *gr. m.* (ἀστρόλογος) Sterndeuter.

אסטרון l. אִסְטְרַטְיוֹטִין.

אִסְטְרוֹנְגִּילוֹן *gr. m.* (στρογγύλον) rund.

אִסְטְרוֹפוֹמָטָא *gr. m. pl.* (στροφώματα) Türangeln.

אִסְטְרַקְלִילָא s. טְרַקְלִילָא.

אַסִּי, אִסִּי männl. Personenname.

אָסְיָא (Ex 21, 19) *a. m., pl. d.* אָסְוָתָא Gen 50, 2 Arzt.

אַסְיָא I *gr. f. Asia proconsularis* (Ἀσία).

אַסְיָא II Örtlichkeit in Palästina (Ἔσσα?).

אוּסִיָא, אוּסִיתָא *gr. f.* (οὐσία) 1. Wesen; 2. Grundstück; 3. Vermögen.

אָסְיוּתָא *a. f.* Heilung.

אסיטא (Prov 23, 20. 21) l. אָסוֹטָא *gr. m.* (ἄσωτος) unmäßig.

אָסְיָנָא *a. m.* Arzt.

אסיסנא l. אֲסִינָא, s. אֲסִנְתָּא.

אָסִיף *h. m.* Ernte.

אֲסִיפָה *h. f.* 1. Versammlung; 2. Ernte; 3. Tötung (von Tieren zum Verzehren ohne rituelle Schlachtung); 4. Tod.

אָסִיר *h. m.* Gefangener.

אֲסִירָא *a. m.* 1. *pl.* אֲסִירֵי Gen 40, 5 Gefangener; 2. verboten.

אֲסִירָה *h. f.* Gefangenschaft.

אַסִּיתָא s. אַסְּתָא.

אִסְכֶּדְיָא *gr. f.* (σχεδία) Floß.

אֶסְכָּלָה, אֶסְכַּלְתָּא 1. *gr. f.* (ἐσχάρα), *pl.* אֶסְכָּלוֹת, אֶסְכְּלָאוֹת Bratrost, Feuerstelle; 2. (*scala*) Leiter (?).

אִסְכּוֹלֵי *gr. f.* 1. (σχολή) Schule; 2. Palasttruppe (?).

אִסְכּוֹלַסְטִיקָא *gr. m.* (σχολαστικός) 1. Lehrer; 2. Advokat; 3. männl. Personenname.

אִסְכֵּמָא *gr. f.* (σχῆμα) Miene, Haltung.

אַסְכָּמוּתָא *a. f.* Übereinstimmung.

אִסְכְּפְּתָא *a. f., pl.* אִסְכֻּפָּן, אִסְכְּפִין Schwelle.

אַסְכָּרָא *gr. f.* (ἐσχάρα) Diphterie, Krupp.

אסכריא (jBer 8c) l. אִסְכֶּדְיָא.

אָסֵל, אֵיסֵל *gr. m.* (ἄσιλλα) Tragstange.

אֲסַלָּא *gr. m.* (ἄσιλλα), *pl.* אֲסַלִּין, אֲסָלָן dass.

אֲסֶלָּא *gr. f.* (σέλλα) 1. Sessel; 2. Nachtstuhl.

אסלטין (jBer 9a) l. אִסְרָטִין, s. אִסְטְרָטָא. (Ausg. Lehm. אַטְלְסִין, s. אַטְלִים).

איסמטא (jBer 6c) l. אִסְרָטָא (mit Ausg. Lehm.), s. אִסְטְרָטָא.

אַסְמַכְתָּא *a. f.* 1. Stütze; 2. Anlehnung; 3. Zusage unter einer Bedingung, deren Nichteintreten angenommen wird (Hoffnungsvertrag).

אֲסֵימוֹן *gr. m.* (ἄσημον) ungeprägtes Metall.

אַסְמְנָא Orts- oder Stammesname.

אִסְמַרְגְּדִין *gr. m.* (σμαράγδιον) Smaragd.

אַסְּנָא *a. m., pl. d.* אַסְנַיָּא Jo 1, 17 (MS תּוּסְנַיָּא) Vorrat.

אֲסַנָּא (Ex 3, 2) *a. m.* 1. Brombeerstrauch (*Rubus fruticosus*); 2. Brombeere.

אסנגרין l. אָכְסִיגְרוֹן.

איסניא (BerR 37) l. מוּסְיָא.

אַסְנִתָּא *a. f.* 1. Mörser; 2. Brombeerstrauch.

אסיסנא l. אֲסִינָא, s. אֲסַנְתָּא.

אָסַף *h.* einsammeln, ernten. *Ni.* 1. gesammelt, aufgelesen, geerntet werden; 2. sich versammeln; 3. abscheiden.

אֲסַף *a.* ernten.

אַסְפָּא *a. m.* Schwelle.

אִסְפּוֹנְגָא, אִסְפּוֹגִיתָא *gr. m.* (*f.*) (σπόγγος), *ind.* אִסְפּוֹג Ex 29, 23 lockeres Gebäck.

אִסְפִּדִּיכָא *pers. m.* Bleiweiß.

אִסְפּוֹר *h. m.* Sapphir.

אִסְפּוֹרַק Ortsname.

אספטיא, אספטליא l. אִסְפְּלַטְיָה.

אספוטמיא (BerR 30, Ausg. Konst. אספמיא) l. אַפַּמְיָא *gr.* Ortsname (Ἀπάμεια).

אִסְפָּתִין s. אִסְפְּתִין.

אַסְפַּלְיָאה *gr. f.* (ἀσφάλεια) feierliche Versicherung.

אִסְפְּלִידָא *gr. m.* 1. (σπηλάδιον) Höhle; 2. (σπαλίδιον) Nische, Winkel.

אִיסוֹפוֹלִיטְיָא *gr. f.* (ἰσοπολιτεία) bürgerliche Gleichberechtigung.

איספליטון (VajR 17, Jalk Ps 808) l. אִיסְפַּרְטוֹן.

אִסְפְּלָנִית, אִסְפְּלָנִיתָא *gr. f.* (σπλήνιον) Pflaster.

אִסְפַּמְיָא (Ob v. 20) *gr.* 1. (Ἱσπανία) Spanien; 2. l. אַפַּמְיָא (Ἀπάμεια) Apamea; 3. l. פַּמְיָא.

אִסְפּוֹגָא s. אִסְפּוֹנְגָא.

אִסְפַּנְדַּמְנוֹס, אִסְפְּנַדְמוֹן *gr. m.* (σφένδαμνος) Ahorn (*Acer syriacus*).

אִסְפַּנְיָא gr. f. (Ἱσπανία) Spanien.

אִסְפְּנָן; אִסְפְּנִין gr. m. (vgl. Ἱσπανία) Spanier, spanisch (?).

אִסְפַּנִּיקִי (2 S 18, 11; 21, 16) gr. f. (Ἱσπανική?) Schwertgurt.

אֶסְפַּסְיָנוֹס, אִסְפַּסְיָאנוּס (Thr 1, 19, nicht MS) gr. männl. Personenname (Οὐεσπασιανός).

אֶסְפַּסְיָאנִי gr. m. Anhänger Vespasians.

איספיסריאן (קומים) (VajR 5 Ausg. Ven., Ausg. Konst. nur קומיסטין) l. (קוֹמִים) אִיסְפִּירְסִין gr. m. pl. (vgl. σπεῖρα) Kohorten.

אִסְפַּסְתָּא pers. f. Luzerne (*Medicago sativa*).

אִסְפְּקָא gr. m. (σκύφος) Becher.

אִסְפִּיקוּלָא gr. f. (σπέκουλα) Todesstrafe.

אִסְפֶּקְלַטוֹרָא gr. m. (σπεκουλάτωρ), pl. c. אִסְפֶּקְלַטוֹרֵי Est II 5, 2 Leibwächter, Scharfrichter.

אִסְפַּקְלַרְיָא gr. f. (σπεκλάριον) 1. Glas; 2. Spiegel.

איספקסיטין (EstR 1, 12) lat. m. (vgl. *spectatissimus*) erhabenster (?).

אִסְפֵּר gr. m. (σπεῖρα) Kohorte (?).

אִסְפְּרָא gr. m. (ἀσπρός) Asper ($^1/_6$ Denar?).

אִסְפַּרְגְּלָא x. m. Quitte (*Cydonia vulgaris*).

אִסְפַּרְגוֹס gr. m. (ἀσπάραγος) 1. Kohlkeim; 2. mit Kohlkeim angesetzter Wein.

אִסְפִּרְוָא gr. m. (σπεῖρα) Kohorte (?).

אַסְפְּרוֹן gr. m. (ἄσπρος) eine Fischart.

אִסְפְּרִיטוֹן gr. m. (σπάρτον) Seil.

אספירכא s. אִסְפַּדִּיכָא.

אִסְפַּרְמְקָא gr. m. (φάρμακον), pl. אִיסְפַּרְמְקֵי DtJI 28, 23 wohlriechendes Kraut.

אִסְפִּירָא, אִסְפִּירָא gr. m. (σπεῖρος) Überwurf, Gewand.

אַסְפְּרִיסָא lat. m. (*sparus*) grober Jagdspieß.

אִסְפּוּרְק Ortsname.

אִסְפָּתִין, אִסְפָּתִי gr. f. (σπάθιον, σπάθη) 1. Schwert; 2. Spatel (zum Festschlagen des Einschlags beim Weben).

אִסְפַּתְרִי (SchirR 2, 15) gr. m. (σπαθάριος) Schwertträger.

אִיסַק gr. männl. Personenname (Ἰσαάκ).

איסקבטוריי (jKil 32^c) l. אִיסְקֶבְטוֹרֵי gr. m. pl. (ἐσκέπτωρ) Abschreiber.

אַסְקוּתָא a. f. Heizung.

אִסְקוּטָא lat. f. (*scutum*) Schild.

אִסְקוּטְלָא gr. m. (σκυτάλη) Schlag.

אִסְקוּטְלָא gr. m. (σκουτέλλα) Schüssel.

איסקיוסוות (?) (EstR 1, 14) gr. f. (vgl. (σκευασία) Zubereitung.

אסכלא s. אֶסְקָלָא.

אסכולסטיקא s. אִסְקוֹלַסְטִיקָא.

אִסְקוּנְדְּרָא x. m. 1. Kurier; 2. (χόνδροι) Spielmarke (?).

אוסקניתא, l. אִיסְקַפִּיתָא gr. f. (σκάφη) Kahn.

אִסְקְפָא gr. m. (σκύρος) Kelch.

אִסְקוּפָה gr. f. (σκοπός) Ziel (?).

אִסְקֻפָּה h. f. 1. Schwelle; 2. Raae.

אִסְקְפֵי, אִסְקְפָא gr. f. (σκάφη) Kahn.

אִסְקְפַסְטֵי, אִסְקְפֵי gr. f. (σκέπη, σκεπαστή) Sänfte, Schirmdach.

אִסְקֻפְּתָא a. f. 1. Schwelle; 2. gewisse Teile eines geschlachteten Tieres.

אִסְקְרָא a. m. die ungeflügelte Heuschrecke.

אִסְקוֹרְטְיָא lat. f. (*scorteum*) Schurzleder.

אִסְקְרִיטָא gr. f. 1. (ἐσχαρίτης), pl. אִסְקְרִיטָן Ex 16, 31, אִסְקְרִיטִין Herdgebackenes; 2. pl. אִסְקְרִיטָן Sach 4, 12 l. מִקְסוֹטֵירָן, s. מִקְסוֹטִירָא.

אִסְקְרֵיטִירָא (jKeth 35^b falsch איסקריטורי) gr. m. (σεκρητάριος) Schreiber.

אִסְקְרְיָא gr. f. 1. (ἱστοκεραία) Segelstange; 2. l. אִסְקַדְיָא, s. אִסְכֶּדְיָא.

איסקרנדה (jAbZ 39^d) l. אִיסְקַנְדְּרָה.

אָסַר h. 1. binden, fesseln; 2. anschirren; 3. durch einen Eid binden; 4. verbieten, untersagen. *Ni.* 1. gebunden werden; 2. untersagt werden.

אֲסַר a., pf. 3 m. pl. אֲסַרוּ Nu 15, 34 1. binden, fesseln; 2. verbinden; 3. durch Zauber binden, beschwören;

4. ein Entsagungsgelübde tun; 5. verbieten; 6. Durchfall hemmen. *Pa. pt. pl.* מְאַסְּרִין Gen 37, 7 binden, knüpfen. *Itpe.* (*Itpa.*) 1. *ipf.* 3 *m. sg.* יִתְאֲסַר Gen 42, 19 gebunden werden; 2. verboten werden.

אִסָּר I *gr. m.* (ἀσσάριον) 1. Ass (= 1/4 Sesterz); 2. Münze.

אִסָּר II, אֱסָר *h. m., pl.* אִסָּרוֹת, אִסָּרִין 1. Band, Kette; 2. Entsagungsgelübde.

אִסָּרָא, bibl. אֱסָרָא *a. m., ind.* אִסָּר Nu 30, 3, *pl. ind.* אֱסָרֵי Nu 30, 5, *pl. c. s.* אֱסָרָהָא Nu 30, 6 1. Entsagungsgelübde; 2. Band, Kette.

אֲסַרָא *a. m.* Fürst (Schutzgeist).

אִסְרַדְיוֹט *gr. m.* (στρατιώτης) Soldat, Offizier.

אֲסָרָה *h. f.* Anspannen.

אַסְרוּתָא *a. f.* Band, Fessel.

אסרטא l. אִסְטְרָטָא.

אסרטי s. אִסְטְרַטֵּיגָא.

אסרטיא l. אִסְטְרַטְיָא.

אסרטיוטא l. אִסְטְרַטְיוֹטָא.

איסרטוס (jBm 8[c]) l. אִסְטְרַטְיוֹטֵים.

אֲסָרְתָא *a. f., c.* אֲסָרַת Ex 12, 22, *pl. c. s.* אֲסָרָתְכוֹן Gen 37, 7 Gebund, Bündel, Garbe.

אַסַּתְּא *a. f.* 1. Mörser; 2. Hüftknochen.

אִסְתְּהַר *pers. m.* Stern Venus.

אִסְתְּוָרָא *pers. m., pl. c.* אַסְתּוּרֵי Or 2377, אִסְתְּוָדֵי (l. אִסְתְּוָרֵי) Or 2375 Koh 12, 5 Sprunggelenk.

אִיסְתַלְגָּנִית (?) *x. f.* Schar (?).

אסתרטיגא s. אִסְטְרָטֵיגָא.

אִסְתּוֹמְכָא *gr. m.* (στόμαχος) 1. Magen; 2. Öffnung, Mündung.

אִסְתָּן, אִסְתָּנָא *x. m.* Nordwind.

אִסְתּוּנְיָה Ortschaft in Babylonien.

איסתונגסין l. אִיסְתּוֹנְסִין jMaasSch 56[b] *gr. m. pl.* (ἀστυνόμος) Polizeimeister(?).

אִסְתַּנְדְּרָא *pers. m.* Statthalter.

אַסְתְּנִים *gr. m.* (ἀσθενής) schwach.

אַסְתְּנִיסְיָה *gr. f.* (von ἀσθενής) Schwäche.

איסתפניני s. אִסְטַפְנִינָא.

אִסְתֵּירָא *gr. m.* (στατήρ) Stater (= 2 Sekel = 4 Silberdenare).

אַסְתְּרָא (Est II 2, 7) *gr.* (ἀστήρ) Stern Venus.

איסתרטיגא s. אִסְטְרָטֵיגָא.

איסתרולוגיאה s. אַסְטְרוֹלוֹגְיָא.

אָסְתְּרוֹקָנִית *gr. f.* (vgl. Ὀστρακίνη) aus Ostracene.

אָעָא *a. m., ind.* אָע Nu 31, 20, *pl. d.* אָעַיָּא Lv 1, 7 Holz, Balken.

אָעִיְתָא *a. f., pl. d.* אָעֲיָתָא Jud 5, 28 Gitterfenster.

אערעא s. אַרְעָא I.

אַף *h.* auch. אַף — אַף sowohl — als auch. אַף לֹא — אַף לֹא weder — noch. אַף עַל פִּי שֶׁ, אַף עַל גַּב שֶׁ obgleich. אַף עַל פִּי כֵן nichtsdestoweniger, dennoch, trotzdem.

אַף (Nu 16, 13) *a.* auch. אַף — אַף Ex 5, 14 sowohl — als auch. אַף לָא — אַף לָא Gen 21, 26 weder — noch. אַף עַל גַּב דְּ obgleich.

אוּף (Est II 8, 13) *a.* auch.

אַף *h. m., du.* אַפַּיִם 1. Nase. מֵי הָאַף Nasenschleim; 2. Gesicht; 3. Zorn; 4. Name eines Engels; 5. s. יַחַף.

אַפָּא *a. m., c. s.* אַפַּהּ Gen 24, 46 1. Nase; 2. *pl. ind.* אַפִּין Dt 34, 10, *c.* אַפֵּי Gen 1, 2 Gesicht. סְבַר בְּאַפִּין berücksichtigen, נְסַב אַפִּין, אִשְׁתְּמוֹדַע die Person ansehen. אַפִּין בְּאַפִּין Gen 32, 30, Cant 1, 2 von Angesicht zu Angesicht; 3. Anwesenheit; עַל אַפֵּי auf; עַל אַפֵּי Gen 23, 19, לְאַפֵּי Nu 16, 2, בְּאַפֵּי in Gegenwart von, vor; עַל אַפֵּי Dt 32, 49 gegenüber; 4. Vorderansicht, Oberfläche; 5. Art, Methode; 6. Charakter, Natur.

אֲפָא (Gen 19, 9) *a., imp.* 2 *m. pl.* אֵיפוֹ (אֱפוֹ) Ex 16, 23, *ipf.* 2 *m. sg.* תֵּיפֵי Lv 24, 5 backen. *Itpe. ipf.* 3 *f. sg.* תִּתְאֲפֵי Lv 6, 10 gebacken werden.

אֲפָא (= אַפְעָא) *a. m.* Hyäne (?).

אפאה s. אַפָּיְתָא.

אֲפּוּבַלְסְמוֹן *gr. m.* (ὀποβάλσαμον) Balsamharz.

אֶפִּדֶּכְסִים *gr. m.* (ἐπιδέξιος) geschickt.

אַפַּדְנָא *pers. m., c. s.* אַפַּדְנֵיהּ Jer 43, 10 (MS אוּדְנֵיהּ) Prachtwohnung.

אֶפַּדִיקוֹס *gr. m.* (ὑπατικός) Consularis (Statthalter mit dieser Rangstufe).

אֶפַּדְרָא *a. m.* Estrich aus Dung(?).

אִפּוֹדְרוֹמִין, אִפּוֹדְרוֹמִיּוֹת *gr. m.* (ἱππόδρομος) Rennbahn.

אָפָה *h.* backen. *Ni.* gebacken werden.

אִיפּוֹ *gr. tr.* (ὑπό) von.

אֵפוֹד *h. m.* hohepriesterliches Schulterkleid.

אַפּוּדָא (Ex 28, 4, MS אֵיפוֹדָא) *a. m.* dass.

אַפּוּחָא *a. m.* Aufblasung.

אֶפּוֹל, אֵיפוֹל *h. m.* Saubohne (*Faba vulgaris*).

אָפוּן, אָפּוּן *h. m.* Kichererbse (*Cicer arietinum*).

אפופים (Jalk Jer 265, Ausg. Sal. הפוכים) l. סְכוּפִים, s. סָכַף.

אַפּוּקֵי (Lv 26, 5) *a.* (eigentl. *inf. Aph.* v. נְפַק) Ausgang. אַפּוּקֵי שַׁבְּתָא Sabbatausgang (Sonnabend abend).

אַפּוּתָא *a. f.* 1. Nase; 2. Stirn.

אפז l. טָפַז.

אפזייני (?) *x. f.* Stirnbinde (?).

אַפַּחְתָּא *a. f.,* אַפַּחַת רוּחָא Verhauchung des Geistes, Kummer.

אַפְּחָזָא, אֲפַחְזָא *a. m.* 1. Leichtsinn; 2. Umfang, Masse.

אֶפְּטָא *gr. tr.* (ἑπτά) sieben.

אֶפִּיטַגְמָא *gr. f.* (ἐπίταγμα) Auftrag.

אַפְּטֵט *h. m.* Spitze am Kochherd. S. פִּטְפּוּט.

אפטי (Tos Nidd VII 3) l. אַפְּטֵיט.

אִיפַּטְיָא (falsch אפטי) *gr. f.* (ὑπατεία) 1. Konsulat, Konsulats-Ära; 2. Präfektur, Provinz; 3. s. אפטט.

אפוטיין (Jalk Ps 842) l. לְפִיסִין.

אפוטמא l. אֻפּוּמָא.

אֻפַּטְנְיָא *gr. f.* (φάτνη) Krippe.

אפטניות (Pirk El 23) l. אַפְּטֵקִיּוֹת, s. אַפּוּטֵיקֵי.

אפטוניות (KohR 1, 8) l. אַפְּטוֹרִיּוֹת *gr. f. pl.* (φθορά) Schändungen (?).

איפוטונקריק לינטין (PesR 26) l. אִיפּוֹ טוֹן טְרִיקְלִינִיּוֹן *gr. tr.* (ὑπὸ τῶν τρικλινίων) unter den Speisesälen, s. טְרִיקְלִין.

אַפּוּטֵיקֵי, אַפּוּטֵיקָא *gr. f.* (ἀποθήκη) Niederlage, Speicher.

אִיפּוּטִיקוֹס *gr. m.* (ὑπατικός) Consularis (Statthalter mit dieser Rangstufe).

אַפְטָרָה *h. f.* 1. Abschiedswort; 2. die gottesdienstliche Propheten-Lektion.

אֶפִּיטְרוֹפָּא, אֶפִּיטְרוֹפּוֹס (falsch אפטרופולא) *gr. m.* (ἐπίτροπος) 1. Aufseher, Verwalter, Prokurator (Landpfleger); 2. Vormund; 3. Steuererheber; 4. Polizeiaufseher (Kurator).

אֶפִּיטְרוֹפְּיָא *gr. f.* weiblicher Vormund.

אֶפִּיטְרוֹפְּסוּת *gr. f.* (vgl. ἐπίτροπος) Amt des Verwalters.

אַפְטַרְתָּא *a. f.* 1. Abschiedsrede; 2. die gottesdienstliche Propheten-Lektion.

אפטוריקא (BerR 94) l. אֲפַטְרִיקָא (πατρίκιος) 1. Patrizier (oder אֲפַטְרִיַּרְכָא (πατριάρχης) Patriarch); 2. männl. Personenname (Πατρίκιος).

אוֹפִי, אוֹפִיתָא *gr. f.* (εὐφυΐα) Naturanlage.

אַפְיָא *gr. m.* (ἀφύη) kleine Fischart (Sardelle).

אֲפִיָּה *h. f.* 1. Backen; 2. Ortsname.

אפייה (jNid 40[b]) l. אֲפִירָה *h. f.* Umgegrabenes (Hackfrucht)?

אפיומא l. פִּיוּמָא.

אִפִּיַּטְרוֹס *gr. m.* (ἱππιατρός) Pferdearzt.

אָפִיל *h. m.* 1. dunkel; 2. schwerfällig; 3. קֶרֶן א׳ Name eines Berges.

אָפִיל *h. m.* Spätling. *f.* אֲפִילָה Spätherbst, dritte Periode des Frühregens. *pl.* אֲפִילוֹת spätträchtige Schafe.

אֲפִילָא *a. m.* Spätling. *pl.* אֲפִילֵי Koh 11, 2 (nicht MS) Spätsaat. S. אֲפַלְתָא.

אֲפֵילָה *h. f.* Finsternis.

אַפִּין *gr. m.* (ἀφύη) kleine Fischart (Sardelle, Engraulis encrasicholus).

אוֹפְיוֹן *gr. m.* (ὄπιον) Opium.

אָפִיק *h. m.* 1. Bach, Kanal; 2. Gewaltiger.

אַפְיְתָא *a. f., pl.* אַפָּאָן 1 S 8, 13 Bäckerin.

אָפֵךְ s. הָפַךְ.

אֲפַךְ (1 S 4, 16) *a.* 1. umkehren, umwenden. אֵיפוֹךְ ich vertausche (die Namen der Tradenten). לָא תֵיפוֹךְ du brauchst nicht zu tauschen; 2. fliehen, kehrt machen; 3. zerstören; 4. verwandeln; 5. א' שְׁבוּעָא den Eid jemandem zuschieben; 6. hausieren, handeln; 7. vergelten, zurückerstatten; 8. kümmern, angehen, l. אֲכַף (Dalm., Gr. 245). *Pa.* אַפֵּיךְ 1. wegwenden; 2. in die Flucht schlagen; 3. zerstören. *Itpe.* אִתְּפַךְ vertauschen.

אִפְכָא *a. m.* Gegenteil.

אֶפּוֹכֵי *gr. f.* (ἐποχή) Termin.

אַפּוֹכֵי *gr. f.* (ἀποχή) 1. Erlaßurkunde, Quittung; 2. Belohnung.

אופיכיה (EchR 3, 13) *gr. f.* (ἀποχή) Zurückhaltung (?).

אפל *h. Hi.* 1. dunkel machen, dunkel werden; 2. spät tragen, spät reifen.

אפל *a. Aph.* dass.

אֹפֶל s. אוֹפֶל.

אִפְלוּ (Cant 8, 9, Koh 5, 8) *a. h.* obwohl, selbst wenn.

אִפְלוּטַס (Est II 3, 1, MS אֲפוֹלְנוֹס Ἀπόλλων), אֲפּוֹלִיטוֹס (Sophr XIII, 6) männl. Personenname (Πιλᾶτος).

אפלטור l. אִמְפְּרָטוֹר.

אֲפּוּלְיָא (Ez 27, 6, MS אֲפּוּלַיָּא) *gr.* Apulien (Ἀπουλία).

אפילון *gr. m. tr.* (ἀπειλῶν) drohend.

אֲפִּילְיוֹן l. אֶנְפִּילְיוֹן.

אֲפִּילְיוֹן I *gr. m.* (πάλλιον) Mantel.

אֲפִּילְיוֹן II *gr. m.* (πιλίον) Filzhut.

אפיליות (bSabb 120ᵃ) l. אֲפִּילְיוֹן.

אֲפַּלְסָמוֹן (VajR 16) *gr. m.* (βάλσαμον) Balsam.

אַפְלְתָא *a. f.* 1. *pl. d.* אַפְלָתָא Ex 9, 32 spätreifend; 2. spätträchtig.

אֶפּוֹמָא *gr. f.* (ἔμφωμα), *pl.* אֶפּוֹמָטָא Fenster.

אופימטאטא (SchemR 28) l. אֶיפִּיטַגְמָאטָא *gr. pl.* (ἐπιτάγματα) Aufträge.

אַפַּמְיָא, אַפַּמְיַס *gr.* Stadt in Syrien (Ἀπάμεια).

אֶפִּימְלֵטִים *gr. m.* (ἐπιμελέτης) Verwalter.

אפומלייא (jNed 40ᵇ)?

איפומניטא l. אִיפּוֹמְנֵימָא *gr. m.* (ὑπόμνημα) Anklageschrift.

אפן s. אוֹפֶן.

אִפְנָא *a. m.* Erläuterung.

אֲפּוּנְדָּא *gr. f.* (φοῦνδα) Geldgurt.

אַפַּנְטֵי *gr.* (ἀπαντίον) Begegnung, Zusammentreffen. לְאַ' entgegen.

אַפַּנְטֵיסוֹן *gr. tr.* (ἀπάντησον) begegne!

אפנטור (Cant 5, 14, nicht MS) l. אֲפַנְטֵיר *gr. m.* (πάνθηρ) Pantherstein (*Jaspis?*)

אפנטורין (ExJI 28, 20) l. wie MS אֲפַנְטֵירִין *gr. m.* (πανθήριον) dass.

אפנקריסין l. קַפְּרִיסִין (?).

אַפַּנְתָּא *a. f.* Oberleder am Schuh.

אֶפֶס *h. m.* 1. Ende; 2. Knöchel.

אֶפֶס *gr. tr.* (ἄφες) laß.

אפס *gr. m.* (ὤψ) Auge.

אָפָס männl. Personenname (vgl. ἀπφύς = אַבָּא, Ἀπφοῦς L.).

סַר א' אָפִּיס Serapis, ägypt. Gottheit.

אפסחתיה (Der ErR 8)?

אַפַּסְטְיָא Ortsname.

אפסטיתה (jSabb 10ᵃ) l. אִסְפָּטִיתָה, s. אִסְפָּתֵי.

אופסים (Mech 49ᵃ Fr.) l. אִסְכּוּפִּים, s. אִסְכֻּפָּה.

אֶפִּיסְטוֹלֵי *gr. f.* (ἐπιστολή) 1. Brief, Botschaft; 2. Vorschrift; 3. Vermächtnis, Testament.

אֲפִּסְטְלִין *gr. m. pl.* (πάστιλος) Kügelchen, Brödchen.

אֶפִּסְטִילְיָא *gr. f.* (ἐπιστύλιον) Architrav.

אֶפּוּסְטוּמוֹס *gr.* männl. Personenname (Πόστουμος).

אֶפְסְטָקִין *gr. m. pl.* (πιστάκια) Pistazie (*Pistacia vera*).

אפסיות (jDem 22[c]) l. אַסְיָפוֹת, s. סְיָפוֹת.

אוֹפְסִים, אוּפְסִין *h. m. pl.* Steine(?).

אפסיין l. לְפִיסִין, s. לְפִים.

אַפְסֵירָא s. אַפְסָרָא.

אָפְסוֹנִין, אָפְסַנְיָא (falsch ארפסנון) *gr. m.* (ὀψώνιον) 1. Ration, Zehrung; 2. Kost.

אַפְסִנְתִּין *gr. m.* (ἀψίνθιον) Wermut (*Artemisia absinthium*).

אָפְסְקִין *gr. m.* (ὀψίκιον, *obsequium*) Quartiermacher des Kaisers.

אַפְסְקִימָא *gr. m.* (σφήκωμα) Strick von Kokosfaser.

אַפְסָר, אַפְסָרָא (NuJI 19, 2 MS) *gr. m.* (ψάλιον?) Gebiß, Zaum.

אפיסתקיתי (BerR 70) l. אָפְסְתֵיקִיתֵיהּ von אָפְסְתֵיקִיתָא *gr. f.* (ὀψοθήκη) Speisebehälter.

אַפְעָא *a. m.* Hyäne.

אֶפְעֶה *h. m.* Otter.

אֵיפוֹפֵי. א׳ יִשְׂרָאֵל (jNed 42[c]) beim Gotte Israels! (absichtl. Umwandlung von אֱלֹהֵי י׳).

אִיפּוֹפוֹדִין (KohR 3, 19) *gr. m.* (ὑποπόδιον) Fußschemel, Untergestell.

אֶפְפּוֹן *gr. m.* (ἐφυφή) Einschlagfaden.

אַפִּיפְיוֹרָא (*gr. m.*) 1. (παπίας) Palasthüter; 2. (später) (πάπας) Papst.

אפופלסמון s. אֲפוֹבַלְסָמוֹן.

אַפִּיפְיָרוֹת (?) *gr. f. pl.* (πάπυρος) 1. Papyrusseile; 2. Papyrusmatten.

אֵיפוֹפָסִין, אֵיפוֹפָסִים *gr. f.* (ἀπόφασις) Verurteilung.

אפיפסרום (jTer 46[b]) Ortsname.

אפיפורין (Kel 24, 7, BerR 17) l. אֶפּוֹפוֹדִין.

אָפַץ *h.* 1. zusammenpressen; 2. verschließen.

אֲפַץ *a.* 1. zusammenpressen; 2. mit dem Saft von Galläpfeln versehen.

אַפְצָא *a. m.* Gallapfel.

אפיקדונא (jSchebu 37[d]) l. mit Ausg. Ven. פִּיקְדוֹנָא.

אַפְקוּתָא *a. f.*, *c. s.* אַפְקוּתֵיהּ, MS פִּקוּתֵיהּ 1 S 4, 18 1. Genick, Hals, Wirbelsäule; 2. א׳ דְדִיקְלָא Seitenschoß des Palmbaumes.

אַפָּקוּתָא *a. f.*, *c.* אַפָּקוּת Dt 8, 3 1. Hervorbringen; 2. Hervorgebrachtes.

אפיקטויזין, אפיקטפיזין l. אַפּוֹקָטַבִּיזִין *gr. m. pl.* (ἀποκοτταβισμός) künstlich herbeigeführtes Erbrechen.

אֶפִּיקְלָא *gr. m.* (ὀφφικιάλιος) Beamter, Scherge.

אַפִּיקוּלוֹס männl. Personenname (Ἀμφίκουλος).

אַפְקִילָא *gr. m.* (ποικίλον) gesticktes (künstlich gewebtes) Gewand.

אֶפִּיקוֹלִיטוֹן *gr. m.* (ποικιλτόν) buntes Gewand.

אפקלטורין l. אֶפִּיקוֹלִיטוֹן.

אפקימא s. אַפְסְקִימָא.

אפיקומן, אפיקימון l. אֶפִּיקוֹמִין *gr. m.* (ἐπικώμιον) Tischlied.

איפקינון l. אָנְפְּקִינוֹן.

אַפְקַעְתָּא *a. f.* Ungültigmachen von Verpflichtungen. א׳ דְמַלְכָּא königl. Erlaß.

אפיקורין (bChull 104[b]) l. אֶפִּיקְלוּטִין *gr. m. pl.* (vgl. ἐπακολουθία) Folge.

אֶפִּיקוֹרָא, אֶפִּיקוּרוֹס *gr. m.* (Ἐπικούρειος) Freidenker.

אפיקורוס (Dt 3, 14), l. אֶפִּיקֵירוֹס *gr.* (Ἐπίκαιρος) Stadt im Ostjordanland (bibl. Maachati).

אַפְקַרְסוּתָא, אֶפִּיקְרוּתָא *gr. f.* Freidenkertum.

אַפְקַרְסִי *gr. m.* freidenkerisch.

אַפְקַרְסִין, אַפְקַרְסוּת *gr. m. f.* (ἐπικάρσιον) ein Untergewand.

אַפְקַשְׁיוֹן, אַפְקַשְׁיָאן männl. Personenname.

אַפְקַתָּא *a. f.* א׳ דְדִקְלָא Seitenschoß des Palmbaumes.

אפר (jBick 64[d]) l. עֲבַר (?).

אֵפֶר I *h. m.* Asche.

אֵפֶר II *h. m.* Weidegrund.

אַפְרָא *a. m.* dass.

אִפְרָא. א׳ הוּרְמִיז weiblicher Personenname.

אֶפְרָא (Est II 4, 1, nicht MS) *a. m.* Asche.

אַפְרַגְיָא *gr. f.* (ἀπραγία) Geschäftslosigkeit.

אַפְרָגֵל *gr. m.* (φραγέλλιον) Peitsche.

אַפְרָגֵים *gr. m.* (ἀπραγής) unverkäuflich, wertlos.

אַפְרוֹדִיטֵי *gr.* Name einer Göttin (Ἀφροδίτη).

אֲפַרְדוֹכְסוֹס *gr.* (παραδόξως) unglaublich, auffallend.

אֶפְרוֹחַ *h. m.* junge Brut.

אֶפְרוֹחָא *a. m., pl.* אֶפְרוֹחִין Dt 22, 6 junge Brut.

אֲפַרְוָרִין *gr. m. pl.* (vgl. φρουρός) Wachen.

אַפְרִיזָא *pers. m.* Tragbalken.

אפרזתא s. אַרְזַפְּתָא.

אַפְּרוֹטוֹס *gr. m.* (πρῶτος) erster.

אֲפִירָטָא *gr. m.* (πειρατής) Seeräuber.

אפרטוטות (jKeth 26[d]) l. אִסְטְרַטְיוֹת, s. אִסְטְרַטְיָא.

אֲפֵירֵיטֵים *gr. m.* (ὑπηρέτης) Diener.

איפוריא (BerR 72) l. אוֹפוֹרְיָא *gr. f. pl.* (ὀπώρα) Sommerfrüchte.

אַפִּרְיוֹן (falsch אפריין) *gr. m.* (φορεῖον) Sänfte.

אפריין (bBabM 119[a]) l. אֲפַרִין *pers. m.* Anerkennung.

אִיפַּרְכוֹס, אִיפַּרְכָא *gr. m.* (ὕπαρχος, ἔπαρχος), *pl.* אִיפַּרְכִין Est II 1, 3 Präfekt.

אֶפַּרְכְיָא, אֲפָרְכֵי (Meg. Ant.) *gr. f.* (ἐπαρχία), *pl.* אֶפַּרְכָוֹן, אֶפַּרְכִין Provinz, Präfektur.

אַפְרוּמְבִּיָא *gr. m.* (φορβειά) Halfter.

אַפַּרְכַּל *h. m.* Weinranke.

אֲפַּרְכּוֹרִים (jGitt 46[a]) Ortsname.

אֲפַּרְכָּס, אֲפַּרְכֶּסֶת *gr. f.* (πρόχοος) Mühltrichter.

אֲפַּרְסְמָא, אֲפַּרְסְמוֹן *gr. m.* (βάλσαμον) Balsam, Balsambaum.

אִתְפַּרְסֵן (jKidd 64[a]) *a.* (vgl. פְּרָסְנָא) *Itpe.* taxiert werden.

אֲפַּרְסְקִין *gr. m. pl.* (περσικά) Pfirsich (*Amygdalus persica*).

איפרפוס l. אֵיפּוֹפְּסִים.

אַפְרִיקָאָה *a. m.* Bewohner von Nordafrika.

אֲפַרְקֵיד *a.* auf dem Rücken.

אַפְרִיקֵי (Est II 6, 10), אֲפִירְקָא (1 K 10, 22; 22, 49 Or 2377) *gr.* Afrika (Ἀφρική).

אַפְרִיקִי *h. m.* aus Afrika.

אַפְרוּרְיָא *gr. m.* (φρούριον), pl. אַפְרוּרָן l. אַפְרוּרָן Ez 4, 2; 21, 27 Festung.

אַפְרֵשׁ *a.* לְאַפְרֵשׁ (Jes 57, 16 Soc 59) aufs unbestimmte, für immer.

אַפְרָשָׁה *h. f.* 1. Abtrennung, Absonderung; 2. heilige Abgabe.

אַפְרָשׁוּתָא (Ex 25, 2) *a. f., pl. c.* אַפְרָשׁוּת Nu 18, 19 heilige Abgabe.

אֶפְרָתִי *h. m.* 1. Ephratiter; 2. *pl.* Edelleute (?).

אֶפְרְתָאָה *a. m., ind.* אֶפְרְתַי Jud 12, 5 MS, l. אֶפְרְתַי Ephratiter.

אֶפֶשׁ *h. m.* Verlangen. Nur in der Verbindung: אִי אֶפְשִׁי ich will nicht.

אֶפְשָׁר (Gen 4, 14), אִפְשָׁר (Gen 13, 16, Ez 1, 27) *a.* möglich.

אַפְּתָא *a. m.* 1. Vorbau, Terrasse (?); 2. Knollen (?); 3. אַפְּתֵי רַמְשָׁא Anbruch der Nacht.

אֻפְּתָא *a. f.* Stielansatz (von Blättern) am Palmbaum.

אַפְתָּאָה (Jes 30, 33) *a. f.* Weite.

אַפְּתֶנְתִּין *gr. m.* (αὐθέντης) ursprünglich.

אפתיסים l. אִפְּסִסְטוֹס *gr. m.* (ὕψιστος) höchster.

אַפְּתְקָא *a. m.* Rührlöffel (?).

אַפּוֹתִיק, אַפּוֹתִיקִי *gr. f.* (ἀποθήκη) 1. Niederlage, Behälter; 2. Schatz.

אִפּוֹתִיקִי *gr. f.* (ὑποθήκη) 1. Unterpfand, Garantie; 2. Pfandurkunde.

אצבטיג l. אִצְטְכִין, s. אִסְטְכִיוֹן.

אֶצְבַּע *h. f., pl.* אֶצְבָּעוֹת, אֶצְבָּעִים 1. Finger, bes. Zeigefinger. אֶצְבַּע קְטַנָּה der kleine Finger; 2. Zehe. אֶצְבַּע יְתֵירָה Hinterzehe der Vögel; 3. hervorragendes Glied, Lappen der Lunge; 4. Teil, Stück; 5. Zeugungsglied. בֵּית הָאֶצְבָּעוֹת Handschuh.

אֶצְבְּעָא (Ex 31, 18), אֶצְבַּעְתָּא *a. f.*, *pl. c.* אֶצְבְּעָת 2 S 21, 20 Finger.
אֶצְבְּעִי *h. m.* Däumling (groß wie ein Finger).
אֶצְבַּתָּא s. אֶצְבַּעְתָּא.
אֲצַבְתִּי (?) *h. f.* Zange(?).
אַצְוָחוּתָא, אַצְוָחְתָא *a. f.*, *c.* אַצְוָחַת Ez 7, 14 Lärm, Geschrei.
אַצְוְתָא *a. f.* Schmarotzerpflanze.
אָצוּתָא *a. f.*, *c. s.* אָצוּתָךְ Dt 28, 17 *pl. c. s.* אָצְוָתְכוֹן Nu 15, 20 1. Backschüssel; 2. Teigmasse in einem Trog.
אִצְטְבָא *gr. m.* 1. (στοά) Säulenhalle; 2. Balkon; 3. Steinbank.
אִצְטַבְלָא *gr. m.* (στάβλος), *pl.* אִצְטַבְלָאוֹת 1. Stall; 2. Gehege.
אצטגנינין s. אִסְטַגְנִינִין.
אִצְטַדְיָא, אִצְטָדִין *gr. m.* (στάδιον) Arena, Rennbahn.
אִצְטְדָיָא *a. f.* Zerstörung.
אִצְטְיָא s. אִצְטְבָא.
אִצְטְלָא, אוּצְטְלָא (Cant 5, 10), אִצְטְלִיתָא *gr. f.* (στολή), *pl.* אִצְטְלָןָ Gen 45, 22, אֶצְטְלָןָ Jud 14, 19, אִצְטְלִין Obergewand.
אצטלית l. אוּנְטְלִית.
אִצְטְמָא s. אִסְטְמָא.
אִצְטְרוֹבִיל 1. s. אִסְטְרוֹבִיל; 2. männl. Personenname (Στρόβιλος).
אִצְטְרוֹבִילִי *gr.* männl. Personenname (Στρόβιλος).
אצטרבאמוטא l. אִצְטְרָפוֹמְטָא.
אִצְטַרְכִיָא *a. m.* Bedürfnis.
אַצְטְרוֹלוֹגוֹס *gr. m.* (ἀστρόλογος) Astrolog.
אצטרמיטה l. אִצְטְרָפוֹמִיטָה.
אִצְטְרָפוֹמִיטָה *gr. m. pl.* (στροφώματα) zusammenlegbare Türflügel.
אִצְיָא, אֶצְיָא *a. f.* Beet, Reihe.
אַצִּיל *h. f.* Gelenk. אַצִּיל יָד Ellbogen.
אֲצִיצָא *a. m.* Gefäß.
אָצֵל männl. Personenname.
אֵצֶל *h.* neben.
אַצְלָחוּתָא *a. f.*, *c. s.* אַצְלָחוּתֵיהּ Koh 10, 6 Erfolg, Glück.

אֶצְעָדָה *h. f.* Armband, Armring (?).
אֲצַף *a. m.* ängstlich sein.
אֲצַפְּתָא *a. f.* Matte.
אֲצָצָא *a. m.* 1. Pressung; 2. niedriger Preis.
אֲצָצְתָא *a. f.* dass.
אָצַר *h.* sammeln, anhäufen.
אֲצַר *a.*, *ipf.* 3 *m. pl.* יֵיצְרוּן Gen 41, 35 sammeln. *Itpe. ipf.* יִתְאֲצַר Jes 23, 18 gesammelt werden.
אַצַּר *h. m.* Großhändler.
אַצְרָא *a. m.* Zusammenziehung.
אֶיצְרָא *a. m.* Saft.
אצטרפומיטה s. אִצְטְרָפוֹמִיטָה.
אצרות רוח (jSabb 12[b]) l. אִצְרוּתְיוֹן *gr. m.* (στρούθιον) Seifenkraut (*Saponaria officinalis*)?.
אצרפמיטא l. אִצְטְרָפְמִיטָא.
אִקָּא I *a. m.* eine Gazellenart.
אִקָּא II männl. Personenname.
אַקּוּבִיטוֹן *gr. m.* (ἀκκούβιτον) Polster.
אקובנאה s. אֲקוּנְבִּיאוֹת.
אַקְהָיוּתָא *a. f.*, *c.* אַקְהָיוּת Am 4, 6 Stumpfheit.
אַקְהָתָא, אַקְוָתָא *a. f.* Einwurf, Protest.
אָקוּשָׁא *a. m.* hart.
אוֹקְטוֹ *gr. tr.* (ὀκτώ) acht.
איקוטטא (VajR 6, Ausg. Const. אי קושטא) l. אֶיקִישְׁטָא *gr. m.* (ἀκέστωρ) Geburtshelfer, Arzt.
אַקְטִיסְפּוֹן *gr.* Ortsname (Κτησιφών).
אוקטור, אַקְטוֹר *gr. m.* (ἀκτωρός) Uferwächter.
אַקְטַרְתָּא *a. f.* etwas Qualm Verursachendes.
אִיקִי *gr.* (εἰκῆ) עַל אִיקִי aufs Geratewohl.
אִקִי *gr.* (εἶκε) Platz! oder (ἀκή) Stille!
אוקיי (SchirR 7, 8) *gr. pl.* (αὐγή) Sonnenglanz (?).
אוקיא s. אוּנְקְיָא.
אֶקְיָנוֹס (Koh 1, 7), אוֹקְיָנוֹס *gr. m.* (ὠκεανός) 1. Weltmeer; 2. Meer.
אַקְלִיבוּסְתָּא *gr. f.* (κωλήπιον ὀστέον) Hüftbein (Beckenschaufel).

אַקְלִידָא gr. f. (κλείς) Schlüssel, Schlüsselbart.

איקלטאות (TosOhal XIV 3) l. אִלְקְטָאוֹת, s. אִלְקְטֵי.

איקלין (jAbZ 41[d]) l. איקרין (so Ausg. Ven.), s. אִיקָרָא.

אקילוס gr. männl. Personenname (Ἀκύλας).

אַקְלִפְרָא lat. m. (*aquilifer*) Adlerträger.

אִיקוּמֵינֵי, אוֹקוּמֵינֵי gr. f. (οἰκουμένη) die bewohnte Erde.

אַקְמֵי gr. f. (ἀκμή) Blüte.

אקמתא (Prov 30, 28) l. אֲמַקְתָּא.

אֲקוֹן gr. m. (ὄγκινος) Haken der Fischer.

אֲקַן a. präsumieren, annehmen.

אִיקוֹנִין gr. m. (εἰκόνιον), pl. h. אִיקוֹנִיּוֹת, a. אִיקוֹנַיָּא, אִיקוֹנְתָא 1. Bild, Abbild; 2. Gestalt, Aussehen.

אֲקוּנְבָאוֹת gr. f. pl. (κομβώματα) Verzierungen.

אִיקוֹנְיָא gr. f. (εἰκών) Bilderprozession.

אַקְנָיוּתָא a. f., c. s. אַקְנָיוּתִי 1 S 1, 16 Herausforderung, Reizung.

אַקְנְיְתָא a. f. 1. Kauf; 2. Zahlungsverpflichtung.

אַקְנִיתָא a. f. babylonisches Fest.

אִיקוֹנוֹמוֹס gr. m. (οἰκονόμος) Verwalter.

אקונס l. קוֹלָיס.

אִקְנוֹס gr. m. (ἱκανός) geschickt, fähig, genügend.

אַקְנְקִיתָא gr. f. (κνηκίας) der Falbe (Beiname des Wolfs).

אֲקַנְתָּא a. f. Präsumtion.

אקסיגרון s. אֶכְסִינְרוֹן.

אַקְסִיוֹס gr. m. (ἄξιος) würdig.

אַקְסִילָלוֹאָון (Cant 4, 14, MS אַסְקֵי לְאַלְוָאן) gr. f. pl. (ξυλαλόη) Aloeholz.

אֲקוּפָּא gr. m. (κόμβος) Knoten, Schleife.

אַקְפָּדָה h. f. Aufregung, Überstürzung.

אַקָפּוּתָא a. f., c. אַקָפּוּת Jes 3, 24 Haarkräuseln.

אֶקְנָא a. m. Spitze, Winkel.

אֲקַקְיָא (falsch אקיקא) gr. f. (ἀκακία) Saft der Schoten der Akazie (*Acacia vera*).

אַקְרָא gr. f. (ἄκρα) Befestigung, Burg.

אֶקְרַאי a. m. zufällig.

אַקְרוּנְיָא Ortsname.

אַקְרַפְּטָא gr. m. (κράβατος) Polstersitz.

אַקְרוּקְתָא a. f. Frosch.

אָרָא a. m. Lockvogel.

ארא 1. (Name eines Fisches) l. פרא; 2. c. s. בתר אריהון (SchirR 2, 17) l. בָּתְרֵיהוֹן, s. בָּתַר.

אֲרָא a. in Verbindung bringen. Aph. אַיְרִי dass.

אֶרְאֶלִּים h. m. pl. Name von Engeln.

אַרְאָנָא a. m. Pflanze (*Malve*).

אֲרַב a. auflauern. Pa. dass.

אַרְבָּא a. f. 1. Boot; 2. Napf; 3. s. אֲרַבְתָּא.

אֶרְבָּא a. m. Reihe, Zwischenraum.

אַרְבָּאָה a. m. Araber.

אַרְבֶּה h. m. Heuschrecke.

אֲרֻבָּה h. f. 1. Luke; 2. Feld der Flügeltür.

אַרְבּוֹנָא (?) a. m. schwaches Sehvermögen.

אַרְבֵּילָא lat. m. (*cribrum*) Getreidesieb.

אוּרְבִּינָא (Est II 2, 7, MS אַרְנְבָא) l. אַרְבָּנָא.

אִרְבֵּיסַר a. m., f. אַרְבֵּיסְרֵי vierzehn.

אַרְבֵּיסְרָאָה a. m., f. אַרְבֵּיסְרֵיתָא vierzehnter.

אַרְבֵּל I Stadt in Galiläa (Arbela).

אַרְבֵּל II lat. (vgl. *cribrum*) sieben, schütteln.

אַרְבֵּלִי m. Einwohner von Arbel.

אָרְבָּן h. m. grobes Gewebe.

אֶרְבָּנָא a. m. Papyrusstaude (*Cyperus papyrus*).

אַרְבָּעָה h. m., f. אַרְבַּע vier. אַרְבָּעִין vierzig.

אַרְבְּעָה (Gen 14, 9) a. m., c. אַרְבַּעַת Nu 29, 20, f. אַרְבַּע Gen 11, 16 vier. אַרְבְּעֵי, אַרְבַּעְתֵּי, c. s. אַרְבַּעְתֵּיהוֹן Ez 1, 10 Soc 59 die vier. pl. אַרְבְּעִין Gen 47, 28 vierzig.

אַרְבָּעָה (Jes 7, 25, MS אַרְבַּעָה) a. f. das sich Niederlegen.

אַרְבַּעְסְרֵי a. vierzehn.

אַרְבַּעְתָּא *a. f.* der vierte Tag der Woche, Mittwoch.
אֲרַבְתָּא *a. f.* Euphratpappel, Weide.
אֲרַגָּא *a. m.* Begehrenswertes.
אָרַג *h.* 1. flechten, weben; 2. ausarbeiten, formulieren. *Ni.* gewebt werden. *Pi.* 1. der Reihe nach machen; 2. (Gemüse) auslesen.
אֲרַג *a.* weben.
אַרְגּוּבְלָא *x. m., pl. d.* אַרְגּוּבְלַיָּא 2 K 12, 13 Steinhauer.
אַרְגְּוָנָא (Ex 25, 4) *x. m.* Purpur.
אַרְגָּז *h. m.* Kasten.
אַרְגָּזָא (Ez 20, 28) *a. f.* Zornigmachen, Herausforderung.
אַרְגָּזוּתָא *a. f., c. s.* אַרְגָּזוּתֵיהּ 1 K 15, 30, *pl. d.* אַרְגָּזְוָתָא 1 K 21, 22 dass.
אֶרְגָּטֵים *gr. m.* (ἐργάτης) Arbeiter.
אַרְגִּיז, **אַרְגִּיזָא** Ortschaft in Babylonien.
אַרְגִּיָא, **אַרְגִּיּוֹן** *gr. m.* (ἀργία) Untätigkeit.
אֶרְגַּלְיָא *gr. m.* (ἐργαλεῖον) Werkzeug.
אַרְגָּמָן *h. m.* Purpur.
ארגנטים, **ארגנטין** l. **אַגְרַנְטִין**, **אַגְרָנְטֵים** (?) *gr. m.* (γερόντιον) altes Männchen (Zwerg).
אַרְגֶּנְטִין *gr. m.* (ἀργέντιον) Silberzeug.
אַרְגֶּנְטָרִין (falsch ארגנטורין) *gr. m. pl.* (ἀργενταρία) Silberzeug.
אַרְגֶּסְטֵים *gr. m.* (ἀργέστης) Nord-West-Wind.
ארגסטירין l. **אַגְרַטוּסִין**, s. **אַגְרַטִין**.
אַרְגּוּרוֹן *gr. m.* (ἀργύριον) eine Silbermünze.
ארד (jSot 18[a]) l. **אָרַר**.
אַרְדָּא I *a. m.* Trüffel (*tuber*).
אַרְדָּא II 1. *lat. m.* (*hordeum*) Gerste; 2. Anfang von persischen Eigennamen.
אורדא l. **אוּדְדָא**.
אַרְדַּב, **אַרְדְּבָא** *x. m.* ein Trockenmaß (= 72 Sextare).
אַרְדְּכַל, **אַרְדִּיכְלָא** *x. m., pl. d.* אַרְדּוּכְלַיָּא 2 K 12, 13, Soc 59 אַרְדִּיכְלַיָּא Bauleiter.
אַרְדִּילָא *a. m.* Trüffel (*tuber*).

אֶרוֹדִין *gr.* Ortsname, Kastell des Herodes (Ἡρώδειον).
אֶרְדְּכָא *x. m.* Keule (?).
אַרְדְּלַג *x. m.* eine Mehlspeise.
אֻרְדְּעָנָא (**אֻרְדְּעָא**) *a. m., pl. d.* אוּרְדְּעָנַיָּא Ex 8, 3 1. Frosch; 2. eine Zungenkrankheit.
אַרְדִּפְנֵי (GenJI 30, 37 MS, ExJI 15, 25 MS) *gr. f.* (ῥοδοδάφνη) Oleander (*Nerium Oleander*).
ארדקסם (jErub 20[c]) l. **אַרְדַּקְסַם** (Artaxata?) Stadtname.
אַרְדְּשִׁיר Stadt bei Ktesiphon.
אָרָה *h.* Feigen pflücken.
אֲרוּגָה *h. f.* Gewebe.
אַרְוָד Stadt an der phönizischen Küste (Ἄραδος).
אָרוֹדָא *a. m.* Maultier.
אַרְוָדְאָה *a. m., pl. d.* אַרְוָדָאֵי Gen 10, 18 Bewohner von Arvad.
אַרְוִיסָא *pers. m.* Seil.
אָרוֹךְ *h. m.* 1. lang, schlank; 2. lang, dauernd; 3. s. **עָרַךְ**.
אֲרוּכָה I *h. f.* 1. s. **אָרוֹךְ**; 2. Längsseite der Bettstelle; 3. Mulde.
אֲרוּכָה II *h. f.* Genesung. **הֶעֱלָה א'** vernarben.
אֲרוּכְתָא *a. f.* dass.
אֲרוּם (Koh 11, 4) *a.* 1. weil; 2. dass. S. **אֲרֵי**.
אֲרוּמָא Ortsname.
אֲרוּמָאָה *a. m.* Römer.
אֲרוֹן *h. m., pl.* **אֲרוֹנוֹת** 1. Kasten; 2. Bundeslade; 3. Schrein für die Gesetzrollen in der Synagoge; 4. Sarg.
אֲרוֹנָא I (Ex 25, 10) *a. m.* dass.
אֲרוֹנָא II *m.* eine Pflanze (*Malve*).
אָרוּס *h. m.* Verlobter.
אֲרוּסָה *h. f.* Verlobte.
אֵרוּסִין *h. m. pl.* Verlobung.
אֲרוּעָא *a. m.* Festzeit.
אֲרוּרָא *a. m.* Bibelspruch, welcher **אָרוּר** enthält.
ארורא s. **אדורי**.

אֲרוּרְתָא (2 K 9, 34) *a. f.* Verfluchte.
אֶרֶז *h. m.* 1. Ceder, Wacholder usw. (*Pinus cedrus, Juniperus Oxycedrus* usw.); 2. großer Gelehrter.
אוֹרֶז *gr. m.* (ὄρυζα) Reis (*Oryza sativa*).
אַרְזָא I (Lv 14, 4) *a. m., pl.* אַרְזִין Nu 24, 6 1. Ceder, Wacholder usw. (*Pinus cedrus, Juniperus Oxycedrus* usw.); 2. Personenname.
אַרְזָא II *a. m.* (= קַרְסָא) vertrocknet, hart; *pl.* אַרְזִין trocknes Land.
אוֹרְזָא, אוֹרִיזָא *gr. m.* (ὄρυζα) Reis.
אַרְזְבוֹנִית *gr. f.* eine Heuschreckenart.
אַרְזוּבָא *a. m., pl.* אַרְזוּבִין 1 K 6, 7 Hammer.
אַרְזִילָא (Cant 8, 14), אוּרְזִילָא (Cant 2, 9) *a. m., pl.* אַרְזֵילִין Cant 7, 4 das Junge einer Gazelle.
ארזין (Tos Sanh IX, 8) l. אֲרוֹן.
אַרְזְלָא (Jes 24, 20, MS עַרְזְלָא, falsch אוּרְזִילָא) *a. m.* 1. Hängematte; 2. s. אוּרְזִילָא.
אֶרְזְנָא *a. m.* Fruchtart.
אַרְזְנָאָה *a. m.* aus Arzana.
אַרְזַפְתָּא (Jud 4, 21) *a. f.* 1. Hammer; 2. Mohnart (?).
אָרַח *h., pt.* אֹרֵחַ wandern. *Pi.* beherbergen. *Hitp.* beherbergt werden.
אֲרַח *a., pt. sg. m.* אָרַח Jud 19, 17 wandern. *Itpa.* beherbergt werden.
אֹרֵחַ *h. m.* Reisender, Gast. הַכְנָסַת אוֹרְחִים Gastfreundschaft.
אֹרְחָא I *a. m.* Gast, Reisender.
ארחא II (jBer 2[d]) l. שַׁחְרָא (so Ausg. Lehm.).
ארחא III s. אֲרִיחָא.
אֹרְחָא s. אוֹרְחָא.
אַרְטָא *pers.* Anfang persischer Namen.
אַרְטְבוֹן l. אַטְרְבוֹן *lat. m.* (*tribunus*) Tribun.
אַרְטַבְלָא (?) *gr. m.* (ταβελλάριος) Kourier.
אַרְטְבַן Name eines parth. Königs.
אַרְטִיבְנָא, אַרְטַבַנְיָא Stadt bei Pumbeditha.
ארטל s. א׳ ליפרן. ארכיליפורין.

ארטסים l. אִסְטְרֵסִים *gr. f.* (στερέωσις) Verdichtung (?).
אַרְטְקָפָּא *gr. m.* (ἀρτοκόπος) Bäcker. בֵּית א׳ Bäckerei.
אֲרֵי (Gen. 1, 4) *a.* 1. daß; 2. weil; 3. wenn.
אֲרִי, אַרְיֵה *h. m, pl.* אֲרָיוֹת 1. Löwe; 2. Zeichen im Tierkreis.
אַרְיָא (Nu 24, 9) *a. m., pl. ind.* אַרְיָוָן Dt 33, 22 Löwe.
אֻרְיָא *a. f.* Krippe. S. אוֹרְיָא.
אוֹרְיָא II *gr. m.* (ὡρεῖον), *pl.* אוֹרִיוֹת Magazin.
אִרְיָא (vielleicht besser *pt.* אָרְיָא) *a. f.* Zusammenhang. מָאי אִרְיָא warum hängt es zusammen? מִידֵי אִרְיָא hängt es etwa zusammen?
אֲרִיאֵל Bezeichnung des Tempels.
אָרִיג *h. m.* Gewebe.
אֲרִיגָה *h. f.* Weben.
אַרְיוֹךְ Ehrentitel des Amora Samuel.
אַרְיוּתָא *a. f.* Löwin.
אָרִיחַ *h. m.* 1. Latte; 2. eine Art Baustein (Halbziegel, Binder?) אָרִיחַ עַל גַּב לְבֵנָה Schreibweise von Stellen der h. Schrift mit schachbrettartigem Wechsel von beschriebenen und unbeschriebenen Stellen. אָרִיחַ עַל גַּב אָרִיחַ Schreibweise, wobei die beschriebenen Stellen über einander stehen (Kolumnen bilden); 3. Stadt bei Tiberias.
אֲרִיחָא (Nu 4, 10) *a. m., pl. d.* אֲרִיחַיָּא Ex 25, 27 Latte, Stange.
אֲרִיכָא *a. m., c.* אֲרִיךְ Ez 17, 3 1. lang; 2. recht, schicklich; 3. Beiname eines Lehrers.
אֲרִיכָה *h. f.* Verlängerung. א׳ אַף Nachsicht.
אֲרִיכוּת *h. f.* 1. Länge; 2. mit אַף Hinhalten, Nachsicht.
אֲרִיכוּתָא *a. f., c.* אֲרִיכוּת Jes 38, 11 dass.
אֲרִים (אֲרוּם). בֵּית א׳ Ortsname.

אַרְיוֹם *gr.* männl. Personenname (Ἄρειος).
אָרִים *h. m.* Pächter, der einen bestimmten Teil seines Ertrages als Pacht (in Naturalien) entrichtet.
אָרִיסָא (Cant 8, 11) *a. m.* dass.
אֲרִיסוּת *h. f.* Pacht.
אֲרִיסוּתָא *a. f.* 1. dass; 2. s. אֲרִישְׁתָּא.
אוֹרְיָר *gr. m.* (ὀλεάριος) Badediener, eigentl. Einreiber (im Bade).
אֲרִירָה *h. f.* Verwünschung.
אֲרִירָן s. אֲרָרָן.
אֲרִישְׁתָּא *a. f.* 1. Verpflichtung; 2. Einladung, welche zur Gegeneinladung verpflichtet.
אֲרִיתָא s. אֲרִתָּא.
אָרַךְ *h.* lang sein. *Hi.* 1. verlängern, hinziehen; 2. הֶאֱרִיךְ פָּנִים, אַף, רוּחַ Nachsicht üben; 3. lang dauern; 4. schwer machen.
אֲרַךְ I *a.*, *pf.* 3 *m. pl.* אֲרִיכוּן 1 K 8, 8 (MS אֲרִיכִין), *ipf.* 3 *pl.* יֵירְכוּן Ex 20, 12, Dt 5, 16 lang sein. *Aph. ipf.* 2 *m. sg.* תּוֹרֵיךְ Dt 4, 40, 2 *m. pl.* תֵּירְכוּן Dt 32, 47 1. lang machen; 2. lange tun; 3. hinhalten, zögern; 4. warten, harren.
אֲרַךְ (= עֲרַךְ) II *a.* rüsten.
אָרֵךְ *h. m.* אֶרֶךְ אַפַּיִם langmütig.
אַרְכָא, אֶרְכָא *gr. m.* (ἀρχή?), *pl. c. s.* אֶרְכּוֹהִי Est II 8, 15 Ende, Spitze.
אַרְכָא (Gen 6, 3) *a. f.* Zeitdauer, Frist.
אוּרְכָּא (Gen 6, 15) *a. m.* Länge.
אֲרִיכָא *a. f.* (ἀρχή) Einleitung (?).
אַרְכֻּבָּה *h. f.* 1. Knie; 2. Gelenk; 3. gebogene Ranke.
אַרְכֻּבְּתָא *a. f.*, *pl. c. s.* אַרְכֻּבָּתָךְ Koh 12, 3 dass.
אַרְכַּבְתָּא *a. f.* oberste Schicht (von dreien).
אַרְכָה *h. f.* Zeitlänge, Frist.
אֶרְכּוּף *a. m.* Folter.
אַרְכּוּת babylonische Stadt (Arku).
אֲרָכוּתָא *a. f.*, *c.* אֲרָכוּת Thr 5, 20 Länge.
אַרְכִּיטֶקְטוֹן, אַרְכִּיטֶקְטוֹס *gr. m.* (ἀρχιτέκτων) Baumeister.

אַרְכֵּי I *gr. f.* (ἀρχή) 1. Regierung, Magistrat; 2. Anfang.
אַרְכֵּי II (Jud 1, 11) *gr. m.* (ἀρχεῖον) Archiv.
אַרְכִּיאַטְרוֹס l. ארכיאטום *gr. m.* (ἀρχίατρος) öffentlicher Arzt.
אַרְכִּידִיקָא *gr. m.* (ἀρχίδικος) Oberrichter.
אַרְכִּיוֹן *gr. m.* (ἀρχεῖον) Rathaus, Archiv.
אַרְכִּילִיסְטִים (falsche Endung ים) וס *gr. m.* (ἀρχιλῃστής) Räuberhauptmann.
אַרְכִּילִיפְּטְרִין l. ארכיליפורין *gr. m.* (vgl. ἀρχιλήπτηρ?) Oberhaupt der Häscher.
אָרְכֵּיסְטֵים, אָרְכֵּיסְטְרֵים *gr. m.* (ὀρχηστής, ὀρχηστήρ) Tänzer.
אַרְכִּיסְטְרַאטֵגוֹס *gr. m.* (ἀρχιστρατηγός) Praetor (Richter) mit konsularischer Gewalt.
אַרְכּוֹן, אַרְכּוֹנָא *gr. m.* (ἄρχων), *pl. c.* אַרְכּוֹנֵי Est II 8, 13 Or 2377, אַרְכּוֹנוֹת 1. Statthalter; 2. Stadtvorstand.
אַרְכָּן *h. m.* einer der etwas lang macht.
אַרְכָּנוּת *gr. f.* (vgl. ἄρχων) Archontenamt.
אַרְכָּנוּתָא *gr. f.* dass.
אַרְכִּינַס l. אורכנים *gr.* männl. Personenname (Ἄρχινος).
אַרְכּוֹנְטוֹס *gr. m.* (ἄρχων) Magistratsperson, Archont.
אַרְכְּסָא *a. m.* fest, dicht.
אַרְכַּת Stadt am untern Euphrat (Ὀρχόη).
אַרְכְּתָא *a. f.* Vollmachtsurkunde.
אַרְלָא *a. m.* unbeschnitten.
אוֹרוֹלוֹגִין *gr. m.* (ὡρολόγιον) Uhr.
אֲרָם (Gen 28, 2) 1. Personenname; 2. Syrien; 3. Rom (?).
אֲרָמָא (Ex 29, 26) *a. f.* Schwingung (des Opfers).
ארמא. *pt. pass.* מארמאין l. מִזְדַּמִּין, s. זְמָא.
אוֹרְמָא mesopotamische Ortschaft.
אֲרַמָּאָה (Dt 26, 5) *a. m.* syrisch, Syrer.
אַרְמָאָה *a. m.*, *ind.* אַרְמַי Lv 25, 47, *pl. d.* אַרְמָאֵי Thr 5, 11 (nicht MS) Heide.
אֲרוֹמָאָה *gr. m.* römisch.

אַרְמוֹן *h. m.* 1. Palast; 2. Name einer Stadt; 3. Platane (*Platanus orientalis*).
אֲרָמוּתָא (Ex 29, 27) *a. f.* 1. Aufstehen; 2. Darbringen, „Weben".
אֲרַמִּי *h. m.* Aramäer, Syrer.
אֲרָמִי *h. m.* Heide.
אֲרוּמִי *gr. m.* (vgl. Ῥώμη) Römer.
אֶרֵימְיָא *gr. f.* (ἐρημία) Einöde.
אֲרַמְיוּתָא *a. f.* Heidentum.
אֲרַמִּית *h. f.* Aramäerin.
אֲרָמִית *h.* 1. aramäisch, syrisch; 2. Heidin.
אֲרָמִית (2 K 18, 26, MS אֲרָמַת) *a.* aramäisch.
ארמל *h. Hitp.* zur Witwe werden.
אַרְמִילָאוֹס, אַרְמַלְגּוֹס (DtJI 34, 3 MS) *gr.* männl. Personenname (Ἑρμύλος, Ἑρμόλαος, Ῥωμύλος).
אַרְמְלוּתָא *a. f.*, *ind.* אַרְמְלוּ Jes 47, 58 Witwenschaft.
אַרְמִילוּס, אֶרְמִילוּס (Jes 11, 4 *in marg.*) *gr.* männl. Personenname (Ἑρμύλος, Ῥωμύλος).
אַרְמַלְתָּא *a. f.*, *ind.* אַרְמְלָא Dt 24, 16 Witwe.
אֶרֵימוֹן *gr. m.* (ἔρημον) öde.
אַרְמְנָאָה *a. m.* Armenier.
אַרְמִינָאָה (Thr 4, 21, MS אַרְמוֹנָיָא) l. אַרְמֵינְיָא.
אַרְמָנִיאָה, אַרְמֵינְיָא *gr. f.* 1. (Ῥωμανία) Romania (Rumelien); 2. (Ἀρμενία) Armenien (?).
אַרְמָנְיוֹס *gr.* männl. Personenname (Ῥωμανός).
אוּרְנָא (Jes 44, 14) *a. m.*, *ind.* אוֹרֶן Jes 40, 20 Lorbeerbaum (*Laurus nobilis*).
ארנא (Sabb 32[a]) l. אֲרוֹנָא.
אַרְנֶבֶת *h. f.* Hase.
אַרְנַבְתָּא *a. f.*, *ind.* אַרְנְבָא Lv 11, 6 Hase.
אַרְנוֹנָא (Ex 15, 16) Flußname.
אָרְנָטוֹס *gr. m.* (ὀρνᾶτος) Schmuck.
ארניא (MidrPan.Ach. Buber 34[b]) l. אַרְגְּוָא.
אַרְנוֹנָא, אַרְנוֹן 1. *gr. f.* (ἀννώνα) Naturalleistungen an die Hofhaltung oder Armee eines Fürsten; 2. l. אֲרוֹן.
אֲרוֹנִית, אֱירוֹנִית *lat. f.* (vgl. *hirnea*) eine Art Schüssel.
אֶרְנָסָא *a. m.* Spinnwocken.
אַרְנְקָא, אַרְנְקִי *gr. f.* (ἀρνακίς) Beutel.
א' דְמוֹחָא Hirnschale.
ארס *h. Pi.* 1. sich eine Frau verloben; 2. zur Frau geben. *Ni. Hitpa.* verlobt werden (von der Frau).
אֲרַס *a.*, *ipf.* 2 *m. sg.* תֵּירוֹס Dt 28, 30 sich eine Frau verloben. *Pa. pt. pass. f.* מְאָרְסָא Ex 22, 15 verloben. *Itpe.* verlobt werden.
אירוס 1. l. אִירִיס *gr. m.* (ἶρις) Schwertlilie; 2. s. אֶרֶס, אִרְסָא.
אִירוֹס *x. m.* Topftrommel.
אֶרֶס *lat. m.* (*virus?*) Gift.
אִרְסָא *lat. m.* dass.
אֲרִסְטָא *gr. m.* 1. (ἄριστον) Frühstück; 2. (ἀρίστης) Gast.
אֲרִסְטוֹבְלוֹס *gr.* männl. Personenname (Ἀριστοβοῦλος).
אורוסטי (jSchebi 37[b] Ausg. Krot.; Ed. princ. אודורודוסטון) l. אִדְרוֹסְטוֹן *gr. m.* (ὑδροροσᾶτον) Rosenwasser.
אֲרִסְטוֹן *gr. m.* 1. (ἄριστον) Frühmahl, Mahl; 2. männl. Personenname (Ἀρίστων); 3. (ἄριστος) Vornehmer.
אֶרְסְקִינָס *lat.* männl. Personenname (*Ursicinus*).
ארסקינין l. סְמִסֵרִיקוֹן *gr. m.* (σημισηρικόν) halbseidener Stoff.
אָרַע *h.* zustoßen, sich ereignen. *Ni.* sich ereignen, in Berührung kommen. *Pi.* treffen. *Hitp.* hinzukommen.
אֲרַע *a.* begegnen, treffen. *Pa.* 1. treffen, zustoßen; 2. sich begeben, ereignen. *Aph. ipf.* יְאוֹרַע Koh 3, 14, *Itpa.* dass.
אַרְעָא, אֶרְעָא I *a. m.* 1. Zufall, Begegnis, לְאֶרְעֵיהּ ihm entgegen; 2. Krankheit.
אַרְעָא (Gen 1, 1) II *a. f.*, *ind.* אֲרַע Gen 2, 11, *pl. d.* אַרְעָתָא Gen 26, 3

Erde, Erdboden, Land. בַּת אַרְעָא ein Fußleiden.

אַרְעָאָה *a. m., pl. ind.* אַרְעָאִין Gen 6, 16, *f. d.* אַרְעָיְתָא Dt 32, 22, 1 K 5, 6, אַרְעָיתָה Ez 26, 20 unten befindlich.

אֶרְעוֹנָא *a. m., ind.* אֶרְעוֹן, אַרְעוֹן Koh 3, 19 Geschick.

אֶרְעוּתָא (Koh 9, 11) *a. f.* Schicksal.

אַרְעַי *a.* בְּאַרְעַי zufällig.

אַרְעִית *h. f.* das Unterste.

אַרְעִיתָא *a. f., c.* אַרְעִית Jer 48, 28 Tiefe.

אַרְפְּכוֹס *gr. m.* (ἅρπαξ, ἁρπάγιον) Wasseruhr.

אֶרֶץ *h. f.* 1. Erde, Land, Boden. הָאָרֶץ Palästina. עַם הָאָרֶץ ungelehrter Mensch, der es mit der Befolgung des Gesetzes nicht genau nimmt; 2. Fußboden.

אַרְצוּת *h. f.* Überredung, Übergabe.

ארק s. אֲדָק.

אַרְקָא I *a. f.* (bibl.) Erde.

אַרְקָא II 1. Stadt am Libanon (Ἄρκη); 2. Örtlichkeit im Totenreich.

ארקבסא (jBer 5[a]) l. אַרְקַבְטָא (so MS Serillo), s. אַלְקַפְטָא.

ארקולאון l. אָנְקוֹלָאוֹן? *gr.* männl. Personenname (Onkelos?).

ארקלין (Est II 1, 3) *x. m.* rasches Kamel.

אֶרְקְלֵים *gr.* männl. Personenname (Ἡρακλῆς).

אַרְקִין *gr. m.* (κρόκος) Crocusblume.

אַרְקַפְּתָא s. אַלְקַפְּתָא.

אַרְקוּלְיָנֵי, אַרְקוּרְיָנֵי *lat. m.* (*Herculiani*) Teil der kaiserlichen Leibwache.

אַרְקְתָא *a. f.* 1. geschmiedetes Eisen; 2. eine Leberkrankheit (Leberegel); 3. s. עַרְקְתָא.

אָרַר *h., pt. pass.* אָרוּר verfluchen. *Pi.* dass. *Ni. Hitpa.* verflucht werden.

אֲרַר I *a.* verfluchen, s. אֲרוּרְתָא 2 K 9, 34, *d.* אֲרוּרַיָּא die Verse der Bibel, die das Wort אָרוּר enthalten.

אֲרַר II *a.* Einwand erheben. S. עֲרַר.

אורורין l. אוֹרְיָרִין, s. אוֹרְיָר.

אֲרָרָן *h. m.* Dolch.

אָרַשׁ *h.* sprechen.

ארשיותא s. אַרְשְׁתָּא.

אַרְתָּא *a. f., pl. d.* אֲרַתַּיָּא Ex 8, 1 Kanal.

אַרְתְּכָא *a. m.* Wagen.

אַרְתּוֹסְיָא *gr.* phöniz. Hafenort (Ὀρθωσία).

אַרְתּוֹקוֹפִּיוֹן *gr. m.* (ἀρτοκοπεῖον) Bäckerei.

אֵשׁ *h. m.* 1. Feuer; 2. Fieber.

אָשָׁא *a. m.* alt (?).

אֶשְׁבּוֹרָן *h. m.* Vertiefung.

אַשְׁגָּרָא *a. f.* Geläufigkeit.

אַשְׁגָּרוּת *h. f.* dass.

אֲשַׁד *a., ipf.* 3 *m. sg.* יֵישׁוֹד Gen 9, 6 ausschütten, gießen. *Itpe. ipf.* 3 *m. sg.* יִתְאֲשַׁד Gen 9, 6 vergossen werden.

אַשְׁדָּתָא *a. f., pl. d.* אַשְׁדָּתָא 1 K 10, 19 Achse.

אִשָּׁה *h. f., c.* אֵשֶׁת, *pl.* נָשִׁים Weib.

אָשָׁה *h. f., pl.* אָשִׁין Fundament.

אִשֶּׁה *h. m.* Feueropfer.

אָשׁוּחָא *a. m.* eine Zederart.

אַשְׁוָיָה *h. f.* Spule, worauf die Wolle gewickelt wird.

אֻשּׁוּנָא, אֶשׁוּנָא *a. m.* 1. Stärke; 2. Zeit.

אַשּׁוּנָא *a. m.* Heißbad im Badehaus (?).

אֱשׁוּר (imp. pl. v. אֲשַׁר) *a.* hurtig, auf!

אַשּׁוּר Assyrien.

אִשּׁוּר *h. m.* 1. Preis; 2. Beglaubigung.

אַשּׁוּרִי *h. m.* assyrisch.

אִשּׁוּת *h. f.* Ehe.

אַשְׁוָת (Jes 25, 11, MS אַשְׁיוּת) l. אָשְׁיָת, s. אָשִׁיתָא.

אָשׁוּת *h. f.* Blindmull (Maulwurfart).

אָשׁוּתָא (Lv 11, 30) *a. f.* dass.

אשזון (GenJI 35, 16, Ausg. Ven. u. MS אשוון) l. אֲשׁוּן.

אשטטיוני (BerR 66, Ausg. Konst.) l. אִסְטַטְיוֹנוֹ, s. אִסְטַטְיוֹן.

אָשֵׁי, אָשְׁיָא, אָשְׁיָן männl. Personenname.

אֲשִׁיבְתָא *a. f.* Entstellung von שְׁבוּעֲתָא Eid.

אֲשִׁימָא heidnische Gottheit (von Hamath).

אַשִּׁינָא *a. m.* fest, hart.

אֲשֵׁירְתָא *a. f., c.* אֲשֵׁירַת Dt 16, 21, *pl. d.* אֲשֵׁירַיָּא und אֲשֵׁירָתָא Aschera, götzendienerischer Baum.
אֲשִׁישָׁא *a. m.* Glasgefäß.
אֲשִׁישָׁה *h. f., pl.* אֲשִׁישִׁים ein Gebäck.
אֲשִׁישִׁיתָא *a. f.* dass.
אָשִׁיתָא, אֲשִׁיתָא *a. f., pl. d.* אָשְׁיָתָא Cant 2, 9, *c. s.* אָשְׁיָתַהָא Jer 50, 15 starke Mauer.
אֶשֶׁךְ *h. m.* Hode. *denom.* מְאֻשְׁכָּן mit großen Hoden versehen.
אַשְׁכַּבְתָּא *a. f.* 1. Sterben, Tod; 2. Schlachtung.
אֶשְׁכֵּי. וּבְשְׁכֵּי. אֶשְׁכֵּי Zauberwort.
אֶשְׁכּוֹל *h. m.* 1. Traube. א' שֶׁל בֵּצִים Eierstock; 2. Bezeichnung eines großen Gelehrten.
אַשְׁכָּף, אֶשְׁכָּף *h. m.* eine Heuschreckenart.
אֶשְׁכָּפָא *a. m.* Schuhmacher.
אֶשְׁכָּרָא *a. m.* 1. *pl.* אֶשְׁכָּרִין Est II 1, 3 Ring, Armband; 2. abgegrenztes Gebiet, Feld.
אֶשְׁכְּרוֹעַ *h. m.* Buchsbaum (*Buxus sempervirens*).
אֶשְׁכְּרָעָא *a. m., pl.* אֶשְׁכְּרָעִין Ez 27, 6 dass.
אֶשְׁכַּרְתִּי *a. f.* Maulwurfart (?).
אֲשֵׁל, אֲשֵׁיל ein Fluß in Assyrien.
אֶשֶׁל *h. m.* Tamariske (*Tamarix*).
אֶשְׁלָא (1 S 22, 6) *a. m.* (Hebraismus) dass.
אַשְׁלָא *a. m.* Strick, Seil.
אֶשְׁלָא *a. m.* Gerstentrank.
אַשְׁלַג *h. m.* ein Reinigungsmittel, verschieden gedeutet (*Leontice Leontopetalum?*).
אַשְׁלְגָא *a. m.* dass.
אַשְׁלְמוּתָא (Ex 25, 7) *a. f.* 1. Einfassung; 2. Einweihung, Fertigstellung.
אָשָׁם *h. m.* Schuldopfer. א' תָּלוּי Schuldopfer, das dargebracht wird, wenn es zweifelhaft ist, ob man sich bei einer Tat versündigt hat. א' וַדַּאי Schuldopfer zur Sühne von Vergehungen, deren Schuld klar zutage liegt. א' חֲסִידִים Schuldopfer, das Fromme darbringen wegen etwa unerkannt gebliebener Verschuldung.
אֲשָׁמָא (Lv 5, 15) *a. m.* 1. Schuldopfer; 2. Schuld.
אַשְׁמְדַאי (Koh 1, 11) Name eines Fürsten der Dämonen.
אַשְׁמָה *h. f.* Schuld.
אַשְׁמוּרָה, אַשְׁמֹרֶת *h. f.* Nachtwache.
אַשְׁמַי *h. m.* schuldbelastet.
אַשְׁמְיָא Ortsname.
אַשְׁמְתָא *a. f.* Schuld.
אֲשַׁן s. אֲשִׁינָא.
אַשְׁנָה Ortsname.
אַשָּׁף *h. m.* Beschwörer.
אַשְׁפָּא *a. m.* abgeschabtes Fell, Leder.
אַשְׁפָּה *h. f., pl.* אַשְׁפַּתּוֹת, אַשְׁפּוֹת 1. Mist, Misthaufen; 2. Fäkalien.
אוּשְׁפִּיזָא *gr. m.* (ὁσπίτιον) 1. Herberge, Gasthaus; 2. Wirt.
אוּשְׁפִּיזְכָנָא, אוּשְׁפִּיזְכָן *gr. pers. m.* Gastwirt.
אוּשְׁפִּיזְכְתָּא *gr. f.* Wirtin.
אַשְׁפַּלְתָּא *a. f.* Korb.
אֶשְׁפָּר *h. m.* bestimmte Quantität, Portion (?).
אַשְׁפָּרָא *a. m.* Kleiderreiniger.
אֶשְׁפַּרְתִּי weibl. Personenname.
אַשְׁקוּקָה (Entstellung von שְׁבוּעָה) Eid.
אַשְׁקַלְתָּא *a. f.* Verkauf (Ermächtigung wegzunehmen).
אֶשְׁקָקָא *a. m., ind.* אֶשְׁקָק Est II 6, 9 (nicht MS) Straße, Platz.
אָשַׁר *h.* stark sein. *Pi.* 1. glücklich preisen; 2. beglaubigen. *Pu.* gepriesen werden. *Hitpa.* aufgestellt werden.
אֲשַׁר *a., ipf.* יֵיֲשַׁר Est II 7, 10 (nicht MS) stark sein. *Pa.* 1. stark machen; 2. beglaubigen; 3. glauben. *Aph.* אַיְשַׁר, *Itpe.* אִתְּשַׁר stark sein.
אֶשֶׁר *h. m., pl. c.* אַשְׁרֵי Heil! (o über das Glück von).
אַשְׁרָאָה *a. m.* 1. Kredit; 2. Guthaben.

אֲשֵׁרָה *h. f.* Aschera, dem Götzendienst geweihter Baum.

אֲשָׁרָה *h. f.* gerichtliches Zeugnis.

אַשְׁרָיוּתָא *a. f., c.* אַשְׁרָיוּת Jes 66, 1 Wohnen.

אֲשַׁרְתָּא *a. f.* Glück zu!

אֲשֵׁרְתָא s. אֲשֵׁירְתָא.

אֲשַׁרְתָּא *a. f.* 1. Attest; 2. Schulden.

אשש *h. Pu. Hitpo.* fest begründet werden.

אֲשָׁשׁ *h. m.* Glas.

אֲשָׁשִׁיתָא *a. f.* Glasgefäß.

אֶשְׁתָּא (Dalm., Gramm. 94 f.), אֲשִׁתָּא *a. m.* sechs. *pl.* אֶשְׁתִּין, אֲשִׁתִּין sechzig.

אֶשָּׁתָא (Lv 1, 8) *a. f., ind.* אִישָׁא Dt 4, 24 1. Feuer; 2. Fieber. א׳ בַּת יוֹמָא Wechselfieber (Quotidiana). א׳ תִּלְתָּא dreitägiges Fieber (Tertiana).

אֶשְׁתָּא *a. f., ind.* אֶשָּׁא Cant 8, 9 *pl. d.* אֶשַּׁיָּא 1 K 7, 7 Fundament. S. auch אַשִּׁיתָא.

אִשְׁתָּא (Dalm., Gramm. 94), *a.* trinken.

אֶשְׁתָּאָה *a. m.* sechster.

אֶשְׁתְּדָא *a. f.* dies Jahr.

אֶשְׁתּוּמָא (?) *a. m.* Wunder! Unsinn!

אַשְׁתּוּר männl. Personenname.

אִשְׁתְּדָיוּתָא *a. f., c.* אִשְׁתְּדָיוּת Jes 7, 2 Geschütteltwerden.

אִשְׁתַּמִּית (?) Ortsname.

אִשְׁתְּיָמָא *x. m.* Verwalter.

אִשְׁתִּיתָא männl. Personenname.

אִשְׁתְּלְהוּתָא *a. f.* Schwachwerden.

אִשְׁתְּמוֹדַע (Gen 42, 7) *a.* 1. erkennen, anerkennen; 2. erkannt, bekannt werden; 3. sich zu erkennen geben.

אִישְׁתְּמוֹדַע (Ru 3, 2) *a. m. ind.* Bekannter.

אַשְׁתְּמוֹדָעוּתָא *a. f., c.* אִשְׁתְּמוֹדָעוּת Jes 3, 9 1. Erkennungszeichen; 2. Bevorzugung.

אִשְׁתְּמָמוּתָא *a. f., ind.* אִשְׁתְּמָמוּ Jer 8, 21 Verwüstung, Entsetzen.

אֶשְׁתְּסַר, אֶשְׁתֵּיסַר *a.* sechzehn.

אִשְׁתְּעוּתָא *a. f.* Erzählung.

אִשְׁתַּעֲמָמוּתָא *a. f.* Entsetzen.

אֶשְׁתָּקַד *a.* 1. letztes Jahr; 2. früher.

אֶשְׁתֵּיסַר s. אֶשְׁתְּסַר.

א״ת ב״ש Formel für die Permutation der Buchstaben in der Weise, daß der erste mit dem letzten, der zweite mit dem vorletzten usw. vertauscht wird.

אַתְּ *h. f.* du.

אַתְּ (Gen 12, 11) *a. c.* du.

אֵת *h.* Akkusativzeichen, *pl.* אֵתִין die Stellen, an denen אֵת vorkommt, s. אוֹת.

אָתָא (Gen 4, 15) *a. m., pl.* אָתִין Gen 1, 14, Cant 1, 4 und אָתְוָן Nu 2, 2 1. Zeichen, Vorzeichen; 2. Buchstabe; 3. ein Sternbild, s. יוּתָא.

אֲתָא *a., pf.* 3 *m. pl.* אֲתוֹ Gen 12, 5, *ipf.* 3 *m. sg.* יֵיתֵי Gen 32, 11, *imp. m. sg.* אִיתָא Gen 31, 44, תָּא kommen, gehen. אָתְיָא כְּ es stimmt überein mit. מִן — אָתְיָא es ist abgeleitet von. *Aph. pf.* 3 *m. sg.* אַיְתִי Gen 2, 19, 3 *m. pl.* אַתִיאוּ Gen 37, 28, *imp. m. sg.* אֵיתָא Gen 27, 7 kommen lassen, bringen. וְתַנָּא מַיְתֵי לַהּ מֵהָכָא aber der Tradent leitet es von dieser Stelle ab. לְאַיְתוּיֵי מַאי was will dies hinzufügen? *Ittaph. pf.* 3 *f. sg.* אִתֵּיתִיאַת Gen 33, 11 gebracht werden. Dalm. Gr. 355 ff.

אִתְדָּשָׁא (Jes 22, 5) *a. f.* Zerstampftwerden.

אַתָּה *h. m.* du.

אִתּוּתָא *a. f., ind.* אִתּוּ (Gen 12, 19) Ehe.

אִתְוַדָּאָה (Ho 14, 3, MS אִתְוַדְּאָה) *a. f.* Bekenntnis.

אַתּוּן (Gen 42, 14) *a. pl. m.* ihr.

אַתּוּנָא *a. m.* 1. (Gen 19, 28) Kalkofen; 2. dicker Rauch.

אֲתוּנָא *a. m.* Stärke.

אַתּוּר (Gen 25, 18) *a. m.* Assyrien.

אֲתוּרָא (?) (Ps 40, 3) *a. m.* Schritt.

אַתּוּרָאָה (Gen 10, 11) *a. m.* assyrisch.

אַתְחָלְתָּא *a. f.* Anfang.

אֲתֵיטְרוֹן (Ez 27, 6) *gr. m.* (θέατρον) Theater.

אוֹתְיָא *gr. m.* (ὠτός) Ohreule (?).
אַתִּיכָא *a. m.* hart.
אַתִּין (Gen 31, 6) *a. pl. f.* ihr.
אַתִּיקָא *a. m., pl. d.* אַתִּיקַיָּא Ez 41, 16 (?).
אַתְּכוּתָא *a. f., c. s.* אַתְּכוּתֵיהּ 1 K 7, 24 Guß.
אֶתְכָּלָא (Nu 13, 24) *a. m.* Traube.
אִתְכְּנָעוּתָא *a. f., c. s.* אִתְכְּנָעוּתַנָא Jer 3, 25 Demütigung.
אִתְכַּפְיָאִיתָא *a. f.* Beugen.
אַתְלֵיטִים *gr. m.* (ἀθλητής) Athlet.
אתלים s. אַטְלִיז.
אַתֶּם *h. pl. m.* ihr.
אִתַּמְהָא *a.* ich staune darüber! S. תְּמַהּ I.
אֶתְמוֹל *h.* gestern.
אִתְמַסְּכוּתָא *a. f.* Erniedrigung.
אֶתְמָל, אֶתְמָלֵי (Ex 4, 10) *a.* gestern.
אִתְמְלוּכֵי *a. f., c. s.* אִתְמְלוּכֵיהוֹן Jer 18, 23 Sinnen, Gesinnung.
אִתְמְנָיוּתָא (Na 1, 12) *a. f.* Zahl.
איתימוס s. אִיטִימוֹס.
אֶתָן s. אֵיתָן.
אֲתָנָא (Nu 22, 21) *a. f., pl. ind.* אֲתָנָן Jud 5, 10 Eselin.
אַתְּנוּ *a.* (= אַתְּ אִינְהוּ) du bist es.
אַתֵּינָא, אֲתֵינַס *gr.* Ortsname Athen (Ἀθῆναι).
אוֹתוֹנִין *gr. m.* (ὀθόνιον) feine weiße Leinwand.
אִתְּנִים *a.* schwach werden, vgl. נְסִים.
אוֹתְנִיתָא *gr. f.* (ὀθόνη) feines Leinengewand.

אֶתְנַן *h. m.* Hurenlohn.
אתפלגות (BemR 13) l. אִתְפַּלְגוּן, s. פְּלַג.
אַתָנַסְיָא *gr. f.* (ἀθανασία) Unsterblichkeit.
אִתְקְפֶדֶת (Ez 7, 25) *a. f.* Vernichtung.
אַתְקַפְּתָא *a. f.* Entgegnung.
אַתְרָא (Gen 1, 9) *a. m., pl. d.* אַתְרַיָּא Dt 12, 2 Platz, Ort. בָּתַר, בַּאֲתַר Gen 10, 32 1. an Stelle; 2. infolgedessen; 3. nach, hinter. עַל אֲתַר (in hebr. Zusammenhang) auf der Stelle, sogleich.
אִתְרַבְרְבוּתָא *a. f., c.* אִתְרַבְרָבוּת Sach 12, 7 Großtun.
אִתְרְגוּשְׁתָא *a. f., c.* אִתְרְגוּשַׁת Ez 30, 15 Lärm, Getöse.
אֶתְרוֹג *pers. m.* Zitronatzitrone (*Citrus medica cedra*).
אֶתְרוֹגָא, אֶתְרוֹנְגָּא (Est II 7, 10) *pers. m., pl.* אֶתְרוֹגִין Lv 23, 40 dass.
אַתְרוּתָא *a. f., pl. d.* אַתְרְוָתָא Ortssitte.
אִתְרְחָצָא (Jes 30, 3) *a. f.* Vertrauen.
אִתְרַשְּׁלוּתָא *a. f., c.* אִתְרַשָּׁלוּת Jer 47, 3 Erschlaffung.
אִתְּתָא (Lv 18, 18) *a. f.,* 1. *ind.* אִתָּא Lv 18, 22, *c.* אִתַּת Gen 16, 1, *pl. d.* נְשַׁיָּא Gen 18, 11, *ind.* נְשִׁין Gen 31, 50 Weib; 2. הָהִיא אִתְּתָא = ich (Dalm. Gr. 108).

ב

ב der zweite Buchstabe des hebr. Alphabets. ב׳ = Zahlzeichen für 2.
בְּ *h. a.* 1. *c. s.* (*ar.*) בֵּיהּ, בָּךְ, בִּי Gen 37, 10 usw. in, an, für, durch. בְּדִ *a*) wann; *b*) in betreff; *c*) Gen 19, 16 weil; 2. in der Weise, in der Eigenschaft. בְּעֵד als Zeuge. בְּאֵל שַׁדָּי Ex 6, 3 B. als El Schaddaj; 3. (für בַּר) Sohn des . . .

בָּא (Nu 25, 14) *a. m.* (= אַבָּא) 1. Vater; 2. Personenname.
בָּא (Jes 5, 8) *a. f.* (= בֵּית) Haus.
בְּאדַיִן (Meg. Ant.) *a.* da.
בְּאוּשָׁה *h. f., pl.* בְּאוּשִׁין Weintrauben mit klein und sauer bleibenden Beeren.
בָּאוּת s. בָּוְתָא.
בְּאִימָא, בְּאִינָא Ortsname.
בְּאִישָׁא *a. m.* 1. schlecht; 2. krank.

בְּאִישׁוּתָא *a. f.* Schlechtigkeit.

באר *h. Pi.* erklären, erläutern. *Pu. pt.* מְבוֹאָר klar, einleuchtend.

באר *a. Pa.* dass.

בְּאֵר *h. f., pl.* בְּאֵרוֹת 1. Brunnen, Zisterne; 2. Ursprung.

בְּאֵרָא *a. f., ind.* בְּאֵר Cant 4, 15 Brunnen, Zisterne, s. בֵּירָא.

בְּאֵרִי. בֵּי ב' Ortschaft in Galiläa und in Babylonien.

באשׁ *h. Hi.* 1. zu stinken anfangen, faulen; 2. stinken machen; 3. verläumden; 4. eine gewisse Reife erlangen (von Weintrauben).

בְּאֵשׁ, בְּאֵישׁ (Gen 21, 11) *a., ipf.* 3 *m. sg.* יִבְאַשׁ Gen 21, 12 1. schlecht, mißfällig sein; 2. böse, ärgerlich sein; 3. krank sein. *Aph. pf.* 3 *m. pl.* אַבְאִישׁוּ Nu 20, 15 1. Böses tun; 2. jem. wehe tun; 3. in übeln Geruch bringen, verläumden. *Itpe. pf.* אִתְבְּאֵשׁ Mi 4, 6, אִבְּאֵשׁ 1. sich schlecht befinden, krank sein; 2. schlecht behandelt werden. *Ittaph. pf.* אִתַּבְאַשׁ Ex 5, 23 wehe getan werden.

בָּבָא (Est II 5, 14, MS בַּבָּא), *a. m.* 1. Tor, Tür; 2. בָּבָא קַמָּא, מְצִיעָא, בָּתְרָא, Namen der drei ersten Traktate der Ordnung נְזִיקִין; und (in Tos.) der Teile des Traktats כֵּלִים; 3. männl. Personenname.

בָּבָה *h. f.* בָּבַת עַיִן Pupille.

בָּבוּאָה *h. f.* Abbild, Widerschein.

בבויא (jTaan 64ᵇ, Ausg. Ven. בבולייא) s. בֻּולָא.

בָּבוּתָא l. דְּבָבוּתָא.

בִּיבִי *lat.* (vive) lebe!

בוביאר l. כּוּכְיָאר.

בָּבִיתָא *a. f.* 1. Kanal; 2. s. בָּבְתָא.

בביתין (jDem 23ᵇ) l. בִּכְתָּן für Flachs.

בָּבֶל 1. Stadt Babel; 2. Landschaft Babylonien; 3. das babyl. Reich.

בָּבְלָאָה *a. m., f.* בָּבְלָיְתָא Est II 1, 10 (MS falsch בָּבְלָייְתָא) babylonisch.

בָּבְלִי *h. m.* babylonisch, Babylonier.

בָּבְלוֹן *gr.* (Βαβυλών) Babylon (für Rom).

בָּבְלִיקוֹן *gr. m.* (βαβυλωνικόν) babylonisch.

בִּיבָר *gr. m.* (βιβάριον) Tierbehälter, Käfig, Zwinger.

בִּיבָרְיָא *gr. m. pl.* Tiere, die man im Zwinger hält.

בָּבְתָא *a. f.* 1. בָּבַת עֵינֵיהוֹן Dt 32, 10 Pupille; 2. s. בָּוְתָא.

בַּג בַּג männl. Personenname.

בָּאגָא, בָּגָא *pers. m.* Gemeindeland.

בָּגַד *h.* 1. treulos handeln; 2. ziehen, zerren.

בֶּגֶד *h. m.* Gewand.

בגדל (BerR 98) l. מִגְדָּל.

בַּגְדָם *gr.* männl. Personenname (Βακχίδης).

בַּגְדָּא, בַּגְדָּת Ortsname (nicht das jetzige Bagdad).

בַּגְדְּתָאָה *a. m.* aus Bagdat.

בְּגִידָה *h. f.* Treubruch.

בַּגִּירָא *a. m.* 1. rauh, behaart; 2. mannbar.

בגן *h. Hi.* schreien.

בָּאגְנָא *a. m* 1. Lache, Tümpel; 2. zerbrochenes Gefäß.

בוגני ניגמי (Est II 4, 1, Or 2375 פּוּגְנָן נִיגְמֵי, Or 2377 פּוּגְע נִגְמָר) *x.* durch Kuriere gesandte Briefe (?).

בָּגַר *h.* mannbar werden (vom Mädchen).

בְּגַר I *a.* mannbar werden.

בְּגַר II *a.* schwach, mager werden. *Aph.* schwächen.

בֹּגֶר *h. m.* Alter der Mannbarkeit (der Jungfrau) d. h. vom 12 1/2. Jahre ab.

בָּגָר *h. m.* 1. behaart, rauh; 2. mannbar.

בַּגְרוּת *h. f.* Mannbarbeit, das Alter nach dem 12 1/2. Jahr.

בגרון (VajR 28) *gr. m.* (βιγλῶν, von βίγλαι) Wache.

בגרונדי s. גּוּנְדְּרָא.

בַּגְרָם (Meg. Ant.) l. בַּגְדָם.

בַּד *a.* 1. zur Zeit wann, wenn; 2. in betreff; 3. Gen 19, 16 weil.

בַּד I *h. m.* 1. Stengel, Stange; 2. Ölkelter. בֵּית הַבַּד dass.

בַּד II *h. m.* Leinwand.

בַּד III *h.* בַּד בְּבַד abgesondert für sich. לְבַד allein. לְבַדּוֹ er allein. בִּלְבַד nur. בִּלְבַד שֶׁ nur dass.

בַּד s. אֲבַד.

בדא I *a. Pa.* erdichten, ersinnen. *Itpa.* sich als falsch erweisen, der Lüge überführt werden.

בדא II *a. Pa. pt. f.* מְבַדָּה SchirR 8, 1 (Ed. princ. מברה) verabscheuen.

בַּדָּא I *a. m.* 1. Stengel; 2. *pl. d.* בֵּידַיָּא Jo 2, 24 l. wie Ar. בַּדַיָּא Ölkelter.

בַּדָּא II *a. m.* feines Linnen.

בַּדָּאָה *a. m.* Erdichter, Lügner.

בְּדָאוּתָא *a. f.* Erfindung, Lüge.

בָּדַד *h.* 1. zerstreuen; 2. einsam sein. *Hitpo.* 1. sich trennen; 2. heimatlos, fern von der Heimat sein.

בדד *a. Pa.* pressen, keltern.

בָּדָד *h. m.* Einsamkeit, Vereinsamung.

בַּדָּד *h. m.* Kelterer.

בְּדָדִיּוֹת s. בְּדִידָה.

בְּדָדִין *h. m. pl.* Stock (Folterwerkzeug).

בָּדָה *h.* 1. sondern; 2. erfinden, erdichten, erlügen. *Pi.* 1. erdichten; 2. Lügen strafen. *Hitpa.* sich als Lügner erweisen, als Lügner erscheinen.

בְּדוֹחָא s. בְּדְחָא.

בָּדוֹחָא *a. m.* Lustigmacher.

בְּדוּקִי *h. m.* Kind, dessen Herkunft zu untersuchen ist.

בְּדוּקַיָּא *a. m. pl.* מַיָּא ב׳ NuJIBas. 5, 19 Prüfungswasser (bei der des Ehebruchs Verdächtigen).

בְּדוּרָא *a. m., ind.* בֵּידוּר Jes 8, 22 1. Zerstreuung; 2. Zerstreuter.

בְּדוּתָא, בְּדוּתָא *a. f.* Erdichtung.

בְּדַח *a., pf.* 3 *m. pl.* בְּדַחוּ Thr 1, 21 (MS חֲדוֹ) sich freuen. (Thr 1, 21; 4, 21, Koh 2, 10; 5, 18, Est II 8, 15 in Or 2375 nicht בדח). *Pa.* erheitern.

בֶּדְחָא, בְּדוֹחָא *a. m.* Fröhlichkeit.

בודיא l. בּוּרְיָא.

בַּדַּי *h. m.* Erdichter, Lügner.

בְּדָיָא *a. m.* Erdichtung, Lüge.

בָּדִיד *h. m.* 1. Grabscheit; 2. Graben, Furche.

בְּדִידָה, בּוֹדֵידָה *h. f.* (kleine) Olivenkelter.

בְּדָיוּתָא *a. f.* Erdichtung.

בְּדִיחוּתָא *a. f.* Belustigung, Heiterkeit.

בְּדִיחֲתָא *a. f.* dass.

בְּדִיל (Ex 13, 8) *a.* um — willen, wegen. בְּדִיל דְּ Gen 6, 3 weil.

בְּדִילָה *h. f.* Trennung.

בִּדִּין (Dt 18, 11, Jes 44, 25) *a. m. pl.* Erdichtung (verächtliche Bezeichnung einer Art Beschwörung).

בדייני l. בֵּדָוְורֵי (= בֵּית דָּוְרֵי), s. דָּוַר.

בְּדִיקָה *h. f.* 1. Untersuchung; 2. Kreuzverhör.

בְּדִיקוּתָא *a. f.* dass.

בְּדִיקָנָאָה(?) *a. m.* Untersucher, Spion.

בְּדִיתָא *a. f.* ein Euphratkanal.

בָּדַל *h.* 1. trennen, absondern, bes. Datteln; 2. ablassen; 3. aufhören zu arbeiten. *Ni.* getrennt werden. *Hi.* 1. abtrennen; 2. die Habdala am Sabbatsausgang vollziehen. *Ho.* unterschieden sein.

בְּדַל *a.* 1. ablassen; 2. Habdala vollziehen.

בְּדֹלַח *x. m.* Bdellium, ein wohlriechendes Harz.

בְּדוּלְחָא (Gen 2, 12) *x. m.* dass.

בְּדוּלְקֵי (Midr Schem 22) *gr. m. pl.* (βδέλυγμα) Scheusal, Götzenbild.

בְּאדָן, בָּדָאן, בָּדָן Ortsname.

בדסין l. בַּרְסִין.

בָּדַק *h.* 1. untersuchen, prüfen; 2. Pflanzen behäufeln. *Ni.* geprüft werden.

בְּדַק *a.* 1. durchbrechen; 2. *ipf.* 2 *m. sg.* תִּבְדּוֹק Dt 13, 15 prüfen, untersuchen; 3. ein Abführmittel einnehmen. *Pa. inf.* בַּדָּקָא Gen 44, 15 untersuchen. *Itpe.* untersucht werden.

בֶּדֶק *h. m.* 1. Riß, schadhafte Stelle; 2. Reparatur.

בִּדְקָא (Gen 42, 9) *a. m.* 1. Riß, Schadhaftes; 2. Dammbruch; 3. (bildl.) Sünde.

בדר *h. Pi.* zerstreuen.

בְּדַר *a.* streuen. *Pa. pf.* בַּדַּר Gen 11, 8 1. zerstreuen; 2. schütteln (in einem Siebe); 3. l. בַּדֵּד. *Itpa. pf.* 3 *f. pl.* אִתְבַּדַּרָא Jes 33, 3, *ipf.* 3 *m. pl.* יִתְבַּדְּרוּן Nu 10, 35 zerstreut werden.

בדרסין l. בַּרְדְּסִין.

בִּדְּתָא *a. f.* Erdichtung.

בָּהָא *h.* ängstlich sein(?).

בָּהוֹר *h. m.* weißfleckig.

בְּהִילוּתָא *a. f.* Eile. בִּבְהִילוּ Ex 12,11 eilig.

בְּהִיקָא *a. m., ind.* בְּהִיק Cant 7, 3 glänzend, vornehm.

בָּהִיר *h. m.* weiß, glänzend.

בְּהִירָא *a. m.* dass.

בָּהַל I *h.* nur *pt.* בָּהוּל überstürzt. *Pi.* beunruhigen. *Hitp.* beunruhigt werden.

בהל II *h. Hi.* Dampf aufsteigen lassen.

בהל *a. Pa.* beunruhigen, in Schrecken setzen. *Aph. ipf.* 2 *m. sg.* תַּבְהֵיל Koh 5, 1 unbedacht sein. *Itpe. pf.* אִתְבְּהֵיל 1 S 28, 21, 3 *m. pl.* אִתְבְּהִילוּ Ex 15, 15 1. beunruhigt werden; 2. sich beeilen.

בֶּהָלָה *h. f.* böser Zufall, plötzlicher Tod.

בְּהוּלְתָּא (Lv 26, 16) *a. f.* Bestürzung, Verwirrung.

בַּהָם *h. m.* Viehtreiber.

בְּהֵמָה *h. f.* vierfüßiges Haustür, Vieh. בּ׳ גַּסָּה Großvieh. בְּ׳ דַקָּה Kleinvieh.

בְּהֵמוֹת *h. f.* Nilpferd.

בֹּהֶן s. בּוֹהֶן.

בָּהַק *h.* weiß sein, glänzen. *Hi.* 1. leuchten; 2. erleuchten, hell machen. *Ho.* glänzend, ausgezeichnet sein.

בהק *a. Aph. pt. sg. f.* מַבְהֲקָא Est II 8, 15, *pl. m.* מַבְהֲקִין 2 S 22, 13 glänzen, leuchten.

בּוֹהֲקָא (Lv 13,39) *a. m.* weißer Hautfleck.

בַּהֲקִיתָא *a. f.* dass.

בּוֹהֲקָן, בַּהֲקָן *h. m.* mit weißen Flecken versehen.

בהר *h. Pi. Hi.* 1. glänzen; 2. sich hervortun,; 3. verfinstern.

בהר *a.,* s. שַׁבְהַר.

בַּהֶרֶת *h. f.* glänzend weißer Hautfleck (bei Aussatz).

בַּהַרְתָּא (Lv 23, 23) *a. f., pl. ind.* בַּהֲרָן Lv 23, 38 weißer Hautfleck.

בְּהֵת *a., pf.* 2 *m. sg.* בְּהֵיתְתָּא Gen 49, 8 1. sich schämen; 2. bestürzt, erschreckt sein. *Pa. Aph. pf.* 2 *sg.* אַבְהֵיתְתָּא 2 S 19, 6 1. schämen machen; 2. schrecken, in Angst versetzen. *Itpe. ipf.* 3 *m. pl.* יִבַּהֲתוּן Mi 7, 16 beschämt werden, sich schämen.

בַּהֲתְתָא *a. f., ind.* בַּהְתָּא Ex 8, 17, *c.* בַּהֲתַּת Jer 3, 25 Scham, Schande. בֵּית בַּהֲתְתֵיהּ Dt 25, 11 Schamglied.

בּוֹא *h.* 1. kommen, hingehen, hineingehen. הַבָּא. מִן הַדִּין das aus der Folgerung Resultierende; 2. geschlechtl. beiwohnen. *Hi.* 1. bringen, darbringen; 2. hinzufügen; 3. hervorbringen, verursachen. *Ho.* hereingebracht werden.

בוב s. בּוּךְ.

בּוּבְיָא *a. m.* 1. Pfanne; 2. Abbild.

בּוּבִיתָא *a. f.* Kanal, Rinne.

בודיא l. בּוּרְיָא.

בּוֹדֵידָה *h. f.* kleine Olivenkelter.

בּוֹהֶן *h. m.* Daumen.

בּוֹהַק *h. m.* matt weißer Fleck (bei Aussatz).

בּוֹהֲקָן s. בַּהֲקָן.

בּוּז *h.* verachten.

בוז *a.,* s. בְּזַז.

בּוּזָא (Est II 3, 1) männl. Personenname.

בּוּזָאָה *a. m.* aus Buzi.

בּוּזָנָא *a. m.* Plünderer.

בּוּזְתָא *a. f.* Verachtung, Schmach.

בּוֹחַל *h. m.* erste Reife (der Feige).
בּוֹטָא männl. Personenname.
בּוֹטְטָא *a. m.* 1. schimmernd; 2. Funke.
בּוֹטִיתָא s. בְּטִיטָא.
בּוּךְ *a.* 1. hin u. her rennen (?); 2. weinen (s. בְּכָא).
בוכיא 1. l. בּוּכְיָא; 2. l. בּוּבְיָא.
בּוּל *h.* vermengen.
בּוֹל *gr. m.* (βῶλος) Klumpen, Kloß.
בּוּל (*bibl.*) *h. m.* 1. Gewächs; 2. Name des 8. Monats (etwa November); 3. Ortsname.
בּוּלָא *a. m.* Kastagnette.
בּוֹלֶשֶׁת *h. f.* Streifschar.
בּוּן 1. männl. Personenname; 2. s. בֵּין.
בּוֹסֶם *h. m.* Wohlgeruch, Parfüm.
בּוֹסֶר *h. m.* Heerling, sauer und klein gebliebene Weinbeeren.
בּוּעַ *a.*, *ipf.* 1 *sg.* אֲבוּעַ Hb 3, 18, *imp. f. sg.* בּוּעִי Sac 9, 9 jauchzen.
בּוּעָא *a. m.* Blase.
בּוּעֲרָא (Jes 30, 17) *a. m.* Fackel.
בּוּעֲתָא *a. f.* 1. Jubel, Jauchzen; 2. Blase; 3. l. בּוּעֲרָא Jes 30, 17.
בּוּץ *h.* aufgehen, leuchten.
בּוּץ *h. m.* 1. Byssus; 2. Byssusgewand.
בּוּצָא *a. m.* 1. *ind.* בּוּץ Ex 25, 4 dass. 2. l. בִּצָּא; 3. בוצין Jes 43, 2, l. wie MS בּוֹצִין, s. בּוּצִינָא.
בּוּצִינָא *a. m.* 1. *pl. d.* בּוּצִינַיָּא Ex 30, 7 Lampe, Licht; 2. *pl. d.* בּוּצִינַיָּא Nu 11, 5 Kürbis, Gurke (?); 3. Achse des Mühlsteins.
בּוּצְנָא *a. m.* Byssusgewand.
בּוֹקֶר *h. m.*, *pl.* בְּקָרִים Morgen.
בּוּר *h.* brach, unbebaut sein. *Pi.* 1. wüste lassen, leer machen; 2. eine Falle machen. *Hi.* brach liegen lassen.
בּוּר *a.*, *ipf.* 3 *f. sg.* תְּבוּר Gen 47, 19 brach liegen, öde sein. *Aph.* אוֹבַר brach liegen lassen. *Itpe. pf.* 3 *pl.* אִתְּבָרוּ Jer 10, 14 (MS אִטְּפַשׁוּ) verdummt sein. *Itpa.* verheert werden.
בּוּר I *h. m.* ungebildet.

בּוֹר II *h. m. f.*, *pl.* בּוֹרוֹת 1. Grube, Zisterne (סִיד) ב׳ סוּד zementierte Zisterne; 2. Becken in der Kelter; 3. (bildl.) Gefahr.
בּוּרָא *a. m.* 1. *ind.* בּוּר Jes 7, 23 Unkraut; 2. Unverdauliches; 3. ungebildet.
בּוֹרָא *a. m.* 1. Grube; 2. weibl. Scham (?).
בּוּרְדָּם s. בְּרְדָּם.
בּוּרוּת *h. f.* Unwissenheit.
בּוּרִי *h. m.* 1. Gesundheit; 2. Gewißheit.
בּוּרִיּוֹת (בּוּרָאוֹת) *h. f. pl.* Wildlinge (von Fruchtbäumen).
בורית I l. בֵּירִית.
בּוֹרִית II *h. f.* (vegetabilisches) Laugensalz (Pottasche).
בּוֹרִיתָא (Ma 3, 2) *a. f.* dass.
בּוּרֶךְ *h. m.* das krumme Stück, welches das Holz der Pflugschar mit der Deichsel verbindet.
בורנית l. בִּירָנִית.
בּוֹשׁ *h.* sich schämen. *Pi.* beschämen, Schande zufügen. *Hi.* zu schanden machen. *Hitp.* beschämt werden, sich schämen.
בּוּשָׁה *h. f.* Schande, Scham.
בּוֹשֶׁת *h. f.* 1. dass. בּוֹשֶׁת פָּנִים Schamhaftigkeit. בֵּית הַבּוֹשֶׁת weibl. Scham; 2. Beschimpfung, Ehrenkränkung.
בָּוְתָא (Lv 11, 18), בַּוְתָא (ebenda Or 1467) *a. f.* 1. Eule; 2. Blindmull (Maulwurfart).
בּוּתָא *a. f.* Geschwür, s. בּוּעֲתָא.
בְּזָא I *a.* 1. verachten (*pf.* 3 *pl.* בזו Ez 16, 57 l. בַּזּוּ, s. בְּזַן); 2. schänden. *Pa. pt. pl. m.* מְבַזַּן Cant 8, 1 verachten. *Itpe.* verachtet werden.
בְּזָא II *a.* spalten, zerbrechen. *Pa.* verteilen. *Itpe.* geteilt werden.
בְּזָא, בּוּזָא (Thr 4, 3) *a. m.* Mutterbrust.
בִּזְבּוּזָא *a. m.* Beute, Raub.
בִּזְבֵּז *h.* 1. teilen; 2. freigebig austeilen; 3. verschwenden; 4. plündern.
בַּזְבֵּז *a.*, *pt.* מְבַזְבֵּז Koh 3, 22 l. מְבַזְבֵּז dass.

בַּזְבְּנָא, בַּזְבִּינָא *pers. m.* Zolleinnehmer.
בַּזְנָא *a. m.* Bündel, Gebund.
בָּזָה *h.* verachten, schmähen *Pi.* dass. *Pu.* verachtet werden. *Hitp.* verachtet werden, verächtlich erscheinen.
בִּזָּה *h. f.* Beute.
בָּזוֹז *h. m.* Räuber.
בָּזוֹזָא *a. m., pl.* בָּזוֹזִין Jes 16, 4 dass.
בִּזּוּזָא, בִּזּוּזָא *a. m., ind.* בִּזּוּז Jes 24, 16 Raub.
בָּזוֹזִיתָא *a. f.* Räuberin.
בִּזּוּזִיתָא *a. f.* Beraubung.
בִּזּוּי *h. m.* Verachtung.
בִּזּוּעָא *a. m., ind.* בִּזּוּעַ Jo 2, 13 das Zerreißen.
בָּזַז *h.* rauben, plündern. *Pilp.* s. בִּזְבֵּז.
בְּזַז *a., pf.* 3 *m. pl.* בַּזּוּ Nu 31, 35, *ipf.* 2 *m. sg.* תִּבּוֹז Dt 20, 14 rauben, plündern. *Aph. pt.* מַבִּיז Jes 24, 1 plündern lassen. *Itpe. pf.* אִתְבְּזֵיז Ho 8, 8 geplündert werden. *Palp.* s. בִּזְבֵּז.
בְּזָיָא *a. m.* verächtlicher Mensch.
בזייה (jBabB 14[c]) l. בִּזְלָא.
בִּזָּיוֹן *h. m.* Verachtung.
בִּזְיוֹנָא I *a. m.* dass.
בזיונא II s. בדייני.
בִּזְיוֹנָא III *a. m.* 1. Haken; 2. Schlitz.
בזיוי (ExJI 25, 29, MS בויכוי) l. בָּזִיכוֹי, s. בָּזִכָּא.
בִּזְיַעְתָּא *a. f.* Spalt, Riß.
בָּזִיק *h. m.* Scherbe.
בָּאזְיָרָן *pers. m. pl.* Falkeniere.
בָּזָךְ *h. m., pl.* בָּזִכִּין Schale.
בָּזִכָּא (Nu 7, 14) *a. m., pl. d.* בָּזִכַּיָּא Nu 4, 7 dass.
בִּזְלָא *a. m.* vom Gemeindeland getrennt liegendes Grundstück.
בִּזְנָא, בִּזְנַי männl. Personenname.
בִּזְנְדַּק *pers. m.* Koch, Schlächter.
בְּזַע *a., imp. c. s.* בְּזַעְהִי Ex 14, 16 B. (MS בַּזַּעְהִי), *pt. pass. f.* בְּזִיעָא Koh 3, 7 spalten, durchbrechen, zerreißen. *Pa. pf.* בַּזַּע Nu 25, 8 zerreißen, aufschlitzen. *Itpe. pf.* 3 *f. sg.* אִתְבְּזַעַת Nu 16, 31 zerrissen werden.
בִּזְעָא *a. m.* Spalt, Riß.
בִּזְעֲתָא *a. f.* Zerrissenes.
בָּזָק (?) *h. m.* Blitz.
בָּזַק *h.* streuen. *Ni.* sich zerstreuen.
בְּזַק *a.* streuen. *Itpe.* ausgestreut werden.
בִּזְקָא *a. m.* Brocken, Scherbe.
בָּזַר *h.* zerstreuen, streuen. *Pi.* dass.
בְּזַר *a. Pa.* dass.
בִּזְרָא *a. m., pl.* בִּזְרָנִין Samen.
בִּזְתָא I (Ex 15, 9) *a. f.* Beute.
בִּזְתָא II *a. f., pl.* בִּזִּין Riß, Spalte.
בִּזְתָא *a. f.* Verachtung.
בָּחוּר I *h. m.* Auserwählter.
בָּחוּר II *h. m.* Jüngling.
בַּחוּרָא *a. m.* dass.
בחורתא (NuJI 21, 27) l. בחודתא (so MS), s. חוּדְתָא.
בְּחַיִּין (EchR 1, 16) = בְּ—חַיִּין lebendig.
בְּחִינָה (*nachtalmud.*) *h. f.* 1. Prüfung, Betrachtung; 2. Hinsicht.
בְּחִירָה *h. f.* Wahl, Erwählung. בֵּית הַבְּחִירָה der Tempel in Jerusalem.
בְּחִירְתָא *a. f.* 1. Wahl, Erwählung; 2. Beiname des Talmudtraktates Edujoth.
בָּחַל *h., pt.* בּוֹחֵל gereift (im ersten Grad). *Pi.* reifen (den ersten Grad der Reife erhalten). *Hi.* reif machen, treiben.
בָּחַן *h.* prüfen, untersuchen. *Pi. Hi.* dass.
בְּחַן *a., pf.* 2 *m. sg. c. s.* בְּחַנְתָּהִי Dt 33, 8, 1 *sg.* בְּחַנִית Koh 1, 17 dass. *Pa.* dass. *Itpe. ipf.* 2 *m. pl.* תִּתְבַּחֲנוּן (MS תִּתְבַּחֲרוּן) Gen 42, 15 geprüft werden.
בָּחַר *h.* auswählen, erwählen. *Pi.* dass. *Ho. pt.* מֻבְחָר auserlesen.
בְּחַר *a.* 1. *ipf.* 1 *sg. c. s.* אֶבְחַרְנּוּן Sac 13, 9 prüfen; 2. *imp.* בְּחַר Ex 17, 9, *pt. pass. pl. f.* בְּחִירָן Ex 14, 7 auswählen. *Aph.* auslesen. *Itpe.* 1. *ipf.*

2 *pl. m.* תִּתְבַּחֲרוּן Gen 42, 15 geprüft werden; 2. *pf.* 3 *pl.* אִתְבְּחַרוּ Nu 31,5 erwählt werden.

בַּהֲרוּת *h. f.* Jugend, junge Leute.

בַּחֲרָן *h. m.* wählerisch.

בָּחַשׁ *h.* 1. umrühren; 2. untersuchen, suchen.

בְּחַשׁ *a.* dass.

בָּחֲשָׁא *a. m.* Rührlöffel.

בַּחֲשָׁא *a. m.* Achselhöhle.

בטא l. בְּטִיטָא.

בֵּיטָא *gr. m.* (βῆτα) zweiter Buchstabe des griech. Alphabets.

בִּטְבּוּט *h. m.* Schachtelhalm (*Equisetum Telmateia?*).

בִּטְבֵּט *h.* anschwellen.

בטדא l. בִּטְרָא.

בָּטָה *h.* Eide (Gelübde) gleichgültigen Inhalts tun. *Pi.* dass.

בִּטּוּי *h. m.* Eid (Gelübde) gleichgültigen Inhalts.

בִּטּוּל *h. m.* 1. Annullierung, Abschaffung; 2. Störung; 3. Zeitverlust.

בִּטּוּלָא *a. m.* 1. Ungültigmachung; 2. Vernichtung.

בְּטַוְיָא (VajR 25, so auch Ed. princ.) s. טַוְיָא.

בִּטּוּנָא *a. m.* Seil.

בָּטַח *h.* vertrauen. *pt.* בָּטוּחַ sicher, zuverlässig. *Hi.* versichern, verheißen (von Gott gesagt). *Ho.* versichert sein, gewiß sein.

בְּטַח *a.* vertrauen. *Aph. pf.* 2 *m. sg. c. s.* אַבְטַחְתַּנִי Ru 2, 13 (vac. Or 1302 und 2375) Vertrauen einflößen, versichern. *Itpe. pt.* מִתְבְּטַח Jer 12,5 sich auf etwas verlassen, sich sicher fühlen.

בֶּטַח *h. m.* Fensterbank(?).

בִּטָּחוֹן *h. m.* Vertrauen.

בָּטֵי *gr. f.* (ἐμβάτη) Wanne, Bassin.

ביטי (BerR 50) l. דִּיֵּיטֵי.

בַּאטִי. בַּטִּי männl. Personenname.

בָּאטִי, בָּטִי *gr. m.* (βάτος) Roche (ein verbotener Fisch).

בוטי (bGitt 36[b]) s. פְּרֶזְבּוֹטִים.

בַּטִּיחַ männl. Personenname.

בָּטִיטָא, בּוּטִיטָא *gr. f.* (βυθός?) Höhle.

בִּטִּיטַי männl. Personenname.

בָּטֵיל *h. m.* 1. müßig; 2. wertlos; 3. ungültig.

בְּטִילָא, בְּטֵילָא *a. m., ind.* בְּטִיל Ex 32, 25, *pl.* בְּטֵילִין Ex 5, 9 dass.

בְּטֵילָה *h. f.* Müßiggang.

בְּטִינְתָא (Jud 15, 15) *a. f.* trächtig.

בִּטִּיתָא, בָּטִּיתָא *h. f.* Kapperkelch.

בָּטַל *h.* 1. feiern, müßig sein; 2. aufhören; abgeschafft, annulliert sein; 3. aufgehen (in der Menge); 4. unterbrechen. *Ni.* 1. abgeschafft werden; 2. befreit sein, ausgenommen werden. *Pi.* 1. aufheben, abschaffen, vernichten; 2. etwas, das verboten ist, durch besondere Veranstaltungen gebrauchsfähig machen; 3. ehelos bleiben; 4. stören, unterbrechen. *Hi.* aufhören lassen. *Hitp.* gestört, aufgehoben werden.

בְּטֵל, בְּטַל (Thr 5, 15) *a., pf.* 3 *f. sg.* בְּטֵילַת Est II 1, 1, *ipf.* 3 *m. pl.* יִבְטְלוּן Gen 8, 22 1. feiern, müßig sein; 2. aufhören. *Pa. ipf.* 1 *sg.* אֲבַטֵּיל Lv 26, 6 1. aufhören machen, abschaffen, vernichten; 2. ungültig machen, annullieren; 3. stören. *Aph. pf.* 3 *pl.* אַבְטִילוּ Jes 24, 5 1. vernichten; 2. stören. *Itpe. pf.* 3 *pl.* אִתְבְּטַלוּ Thr 5, 14 1. aufhören; 2. vernichtet werden. *Itpa. ipf.* 3 *m. pl.* יִתְבַּטְּלוּן Koh 12, 3 zum Feiern gebracht werden.

בָּטֵל s. בָּטֵיל.

בַּטָּלָה *h. f.* 1. Müßiggang; 2. Nichtigkeit, Unbrauchbarkeit; 3. Zeitverlust. לְבַטָּלָה umsonst, zwecklos.

בִּטָּלוֹן *h. m.* 1. Muße, Müßiggang; 2. Zeitverlust.

בַּטְלָן *h. m.* 1. müßig; 2. einer, der kein Geschäft treibt.

בְּטְלָנָא *a. m., ind.* בּוּטְלָן Ex 21, 18 Müßiggang.
בַּטְלָנָא *a. m., pl.* בַּטְלָנִין Ex 5, 8 Müßiggänger.
בַּטְלָנוּת *h. f.* Müßiggang, Untätigkeit.
בְּטְמָא *a. m., pl.* בּוּטְמִין Gen 43, 11 Terebinthe (*Pistacia palaestina*).
בְּטַן *a.* schwanger sein, trächtig sein. *Aph.* 1. schwanger machen; 2. gebären lassen.
בֶּטֶן *h. f.* Leib.
בִּטְנָא (Jud 13, 5), בִּטְנָא (ebenda Soc 59) *a. f.* Leib.
בְּטְנָא *a. m.* 1. Pistazie (*Pistacia vera*); 2. Geschwulst.
בָּטְנָן, בְּטְנָא Stadt und Landschaft in Palästina.
בָּטְנָה, בְּטְנָה *h. f.* Pistazie.
בַּטְנִי *a. m.* Name eines Vogels.
בָּטְנִית *f.* Batanäerin(?).
בָּטְנִיתָא. בֵּי בָטְנִיתָא Ortsname.
בַּטְנוֹן *gr. m.* (ἑπτάτονον) siebenseitige Lyra (so Löw nach S. Fränkel).
בִּטְנְתָא *a. f.* Schwangerschaft.
בִּטְרָא *a. m.* Spannweite(?).
בָּטְרָא Eigenname einer Stadt (Bosra).
בוטריגונין (PesR 10) l. בִּטְרִיגוֹנִין *gr.* (τριγώνιον) im Dreieck. Nach Löw verschrieben aus אָרְטוֹגְרַמּוֹן *gr. m.* (ὀρθόγραμμος) gradlinig.
בָּטַשׁ *h.* 1. treten, stampfen; 2. walken.
בְּטַשׁ *a.* 1. stampfen, treten; 2. walken. *Pa. pt. m. pl.* מְבַטְּשִׁין Est II 3, 8 1. stampfen; 2. walken; 3. gewalttätig behandeln. *Itpa.* eingestampft werden.
בִּטְשָׁא *a. m.* Tritt.
בֵּי I *a.* 1. (= בְּ) in, mit, zu. בֵּיהִיא שַׁעְתָא Cant 1, 4 zu jener Stunde; 2. (= בֵּינָת) unter, zwischen. בֵּי תְרֵי zwei zusammen. בֵּי שִׁמְשֵׁי Freitagabend.
בֵּי II *a. f.* (= בֵּית) Haus, Schule des . . ., Ort für . . . בַּר בֵּי רַב (eigentl. Sohn des Lehrhauses) Schüler. בֵּי גְנְזֵי מַלְכָּא Est II 6, 11 das Schatzhaus des Königs. בֵּי דָרֵי Zahnfleisch.
בֵּי III *lat.* (*ave*) lebe wohl(?).
בֵּי IV *a. m.* (= בַּר) nur in der Verbindung mit רַבִּי. בֵּירַבִּי Sohn des Rabbi N. N.
בִּיָּה, בִּיָּא *gr. f.* (βία) Gewalt, Gewalttat.
בִּיאָה *h. f.* 1. Hereinkommen, Eintritt; 2. Beiwohnung, Beischlaf.
בִּיב *h. m.* 1. Rinne, Kanal; 2. Kloake.
בִּיבָא *a. m.* dass.
בייבא s. בִּיבָא.
בֵּיבַי, בֵּיבוֹן männl. Personenname.
בֵּיבָנֵי *gr. m.* (= בֵּי בָנֵי) (βαλανεῖον) Badehaus.
בֵּיהוּתָא *a. f.* Schande.
בִּיוּנָא *a. f.* 1. Verständnis; 2. Klugheit.
בִּיוּנְנוּתָא *a. f.* dass.
ביטא (jSchebu 34[d]) l. בֵּיעָה.
בִּיכָא(?) *a. m.* Netz, Haarschmuck(?).
בִּילָה *h. f.* Vermischung.
בִּימִי (בְּמִי) männl. Personenname.
בין *h. Hi.* 1. הֵבִין verständlich machen; 2. הֵבִין *a*) verstehen, *b*) herleiten, Analogieschlüsse machen. *Po.* בּוֹנֵן vernünftig machen. *Hitpo.* 1. einsichtig werden; 2. nachsinnen.
בין *a. Pa.* 1. zu verstehen geben; 2. verständig machen. *Itpa.* 1. wahrnehmen; 2. erkennen, kennen, verstehen. *Itpo.* 1. zum Verständnis gebracht werden; 2. verstehen.
בֵּין *h.* 1. zwischen, unter; 2. Zwischenraum, s. בֵּינַיִם. בֵּין — וּבֵין 1. zwischen — und; 2. sowohl — als auch; 3. sei es — sei es.
בֵּין (Gen 3, 15), בֵּינֵי (Jes 52, 14), בֵּינָת *a., c. s.* (1 pers.) בֵּינָא Gen 13, 8 (s. Dalm., Gr., S. 91), בֵּינוֹהִי Gen 30, 36 zwischen, unter. אִכָּא בֵינַיְהוּ es ist Verschiedenheit zwischen ihnen betreffs. בֵּין — וּבֵין 1. Ex 40, 7 zwischen — und; 2. sowohl — als auch; 3. sei es daß — sei es daß.

בָּאיִין, בָּ‍יִין *gr. m.* (βάϊον) Palmzweig.
בִּינָא *a. m.* Tamariske.
בִּינָה *h. f.* Verstand, Einsicht.
בֵּינוֹנִי *h. m.* 1. in der Mitte befindlich, mittelst; 2. mittelmäßig; 3. mittlere Periode des Frühregens.
בִּינוּתָא *a. f.. c.* בִּינוּת Est II 1, 2 Einsicht.
בֵּינַיִם, בֵּינְתַיִם *h. m.* 1. Zwischenraum; 2. dazwischen.
בִּינְתָא I *a. f.* Einsicht.
בִּינְתָא II *a. f., pl.* בִּינִין 1. Korn; 2 *c.* בִּינַת Jud 20, 16 Haar; 3. Wurm. (בֵּינַא Am 9, 9 = בֵּינַהּ zwischen ihr).
בִּיסָא *a. m.* stachlichtes Kraut.
בִּיעָא *a. m.* 1. *ind.* בִּיעַ Jes 16, 10 Freude, Jubel; 2. l. בָּיְעָא *pt. f.* von בּוּעַ.
בִּיעוּטָא *a. m., ind.* בִּיעוּט Jes 10, 33 (MS בְּעֵיט) Stampfen, Keltern.
בֵּיעוּרָא *a. m., c.* בֵּיעוּר Jes 17, 6 Wegschaffen, Abpflücken.
בֵּיעוּתָא *a. m., pl.* בֵּיעוּתִין Jes 21, 4 Schrecken.
בִּיעֲתָא *a. f.* Freude, Jubel.
בֵּיעֲתָא *a. f., pl.* בֵּיעִין Dt 22, 6 1. Ei; 2. Hode.
בֵּיצָה *h. f., pl.* בֵּיצִים 1. Ei; 2. Hode; 3. Ball, Klumpen; 4. Name eines Talmudtraktates.
ביר s. בְּרָא.
בַּיָּר *h. m.* Brunnenmeister.
בִּירָא *a. m., ind.* בִּיר Dt 21, 4, Jer 12, 13 Brachland.
בֵּירָא *a. c., pl.* בֵּירָן Gen 14, 10, בֵּירָוָן, *c.* בֵּירֵי Gen 26, 15 Brunnen.
בֵּירָאָה *a. m.* aus Beraj.
בֵּירַבִּי (= בַּר רַבִּי) *h. m.* Gelehrtentitel.
בִּירָה *h. f.* 1. Burg, Festung; 2. Residenzstadt; 3. Residenz Gottes, Tempel zu Jerusalem; 4. Häuserkomplex. בִּירַת סִירִיקָה Ortsname.
בֵּירָה *h. f., pl.* בֵּירָאוֹת Brunnen, Zisterne.
בֵּירוּזָא *a. m.* Loch.
בֵּירוּץ *h. m.* Aufhäufen.

בֵּירוּר *h. m.* 1. Wahl; 2. der klare Sinn; 3. nicht voll gegossenes Maß.
בֵּירִי *h. f.* 1. Wasserstation; 2. Ortsname; 3. männl. Personenname.
ביריאתא l. בָּרִירוּתָא.
בֵּירִית *h. f.* 1. Ring, Band; 2. Knieband.
בִּירָנִית *h. f.* 1. Burg, Palast; 2. Hofdame.
בִּירָנְתָא *a. f., pl. c.* בִּירָנְיָת Jes 2, 16 Burg, Palast.
בִּירְתָא (Est II 9, 7) *a. f.* 1. Burg, Palast; 2. Ortsname.
בירתא (jPea 20[a]) l. כּוּרְתָא.
בִּירָתִית *h. f.* aus Birtha (?).
ביש s. בְּאֵשׁ.
בִּישָׁא (Dt 13, 12) *a. m., f. d.* בִּשְׁתָּא Gen 37, 20 1. schlecht, böse; 2. krank; 3. das Schlechte, Übel, Krankheit.
בִּישׁוּתָא *a. f., ind.* בִּישׁוּ Gen 31, 52 Schlechtigkeit, Bosheit.
בַּיְשָׁן *h. m.* schamhaft, keusch.
בֵּישָׁן, בַּיְשָׁן Beth-Schean (Skythopolis).
בֵּישָׁנָאָה *a. m.* Einwohner von Beth-Schean.
בֵּישָׁנִי *h. m.* 1. dass.; 2. Olivenart.
בֵּית *h. m.* Beth, der zweite Buchstabe des hebr. Alphabets.
בִּית *a., pf.* 3 *m. sg.* בָּת Gen 32, 21, *ipf.* 3 *m. sg.* יְבִית Dt 16, 4, *imp.* 2 *m. pl.* בִּיתוּ Gen 19, 2 1. einkehren, übernachten. *Pa.* dass. *Aph.* übernachten lassen.
בַּיִת *h. m., pl.* בָּתִּים 1. Haus, Gebäude; 2. der Tempel zu Jerusalem, eigentlich בֵּית הַמִּקְדָּשׁ; 3. Wohnraum; 4. Familie, Stammhaus; 5. Schule, Genossenschaft; 6. Platz, Ort; 7. Gehäuse; 8. der menschl. Körper; 9. Glied die weibl. Scham; 10. (verhüllender Ausdruck) Gattin. — בַּעַל הַבַּיִת 1. Bürger; 2. Privatmann. בֵּית אָב, *pl.* בָּתֵּי אָבוֹת 1. Familie; 2. Priestergeschlecht; 3. Prinzip, Grundsatz,

aus dem ein Gesetz entwickelt wird; 4. אֲרִים בָּתֵּי אָבוֹת Erbpächter. בֵּית דִּין Gerichtshof. בֵּית עוֹלָם Friedhof. בֵּית קִבּוּל Behälter. בֵּית אִילָן Baumgebiet. בֵּית יָד Ärmel. בֵּית אֶצְבָּעוֹת Handschuh. בֵּית הַחִיצוֹן Scheide des Weibes.

בֵּיתָא (Ex 12, 3), בַּיְתָא *a. m.*, *c.* בֵּית Gen 12, 1, בֵּי Est II 6, 11, *pl.* בָּתִּין Ex 1, 21 1. Haus, Wohnung. אֱנָשֵׁי בֵּיתָא, בְּנֵי בַיְתָא *a*) *c. s.* אֱנָשׁ בֵּיתֵיהּ Lev 16, 11 Familie; *b*) Weib, *c. s.* דְּבֵיתְהוּ Weib; 2. Familie, Stamm, Genossenschaft; 3. Ort, Stätte. בֵּית עָלְמָא Friedhof. בֵּית זְרַע Nu 20, 5 B. Saatfeld. יוֹם בֵּית וַלְדָא Gen 40, 20 Geburtstag; 4. Beischlaf; 5. Buchstabe Beth.

בַּיְתוֹס *gr.* männl. Personenname (Βοηθός).

בַּיְתוֹסִי *gr. m.* Anhänger des Boethos.

בַּיְתוֹת *h. f. pl.* Haustiere.

בֵּיתוּתָא *a. f.* Wohnung.

בִּיתָנָא (Est II 7, 8) *a. m.* Palast.

בְּכָא (Gen 43, 29) *a.*, *inf.* מִבְכֵּי Gen 43, 29, *pt. f.* בָּכְיָא Jer 31, 15 weinen, schluchzen, jammern. *Pa. pt. pl. f.* מְבַכְּיָן Ez 8, 14 dass.

בָּכָה *h.* weinen, jammern.

בְּכוֹר *h. m.* Erstgeborener.

בְּכוֹרָא *a. m.*, *pl. c.* בְּכוֹרֵי Ex 24, 5 Erstgeborener.

בִּכּוּרָה *h. f.*, *pl.* בִּכּוּרוֹת, בִּכְּרִיּוֹת 1. Frühfrucht; 2. Frühfeige. — *pl.* בִּכּוּרִים 1. Erstlingsfrüchte, Darbringung der Erstlingsfrüchte; 2. Name eines Talmudtraktates.

בְּכוֹרָה *h. f.* 1. Erstgeburt, Erstgeburtsrecht; 2. Pflicht der Abgabe der Erstgeburtstiere an die Priester; 3. *pl.* בְּכוֹרוֹת Name eines Mischnatraktates.

בְּכוֹרוּתָא (Dt 21, 17, MS בְּכֵירוּתָא) *a. f.* Erstgeburt.

בִּכּוּרְתָא *a. f.*, *ind.* בִּכּוּרָא Jes 28, 4 (MS בַּכְּרָא) Frühfeige. *pl.* בִּכּוּרִין Lv 2, 14 Erstlingsfrüchte.

בכושא (jMeg 73[d], ed. princ. מבושא) l. מַכּוּשָׁא.

בְּכוּתָא *a. f.* Weinen.

בְּכִי *h. m.* Weinen.

בְּכִי. עֵין ב׳, בַּעַל ב׳ Baalbek, Stadt in Syrien.

ביכאי, בוכיא l. בּוּכְיָא, כּוּבַאי.

בכיא s. בְּכִיתָא.

בְּכִיָּה *h. f.* Weinen.

בְּכִיָּה (Est II 3, 1), בְּכִיאָה (2 S 13, 36) *a. f.*, *ind.* dass., s. בְּכִיתָא.

בְּכִיוּתָא *a. f.* Weinen.

בְּכָיִים *h. m. pl.* eine Baumart.

בַּכְיָנָא *a. m.* Weinender.

בַּכִּיר *h. m.* 1. frühreifend (Frühfrucht); 2. frühzeitig.

בַּכִּירָא *a.* 1. *pl. c.* בַּכִּירֵי Gen 4, 4 dass.; 2. *ind.* בַּכִּיר Dt 11, 14 Frühregen.

בְּכִירָא *a. m.* Weberschiffchen.

בַּכִּירָה *h. f.* 1. erste Periode des Frühregens; 2. Frühfrucht, Frühfeige.

בְּכֵירוּתָא (Gen 25, 34) *a. f.* Erstgeburt, Erstgeburtsrecht.

בְּכִיתָא (Dt 34, 8) *a. f.* Weinen, Klagen.

בֻּכְנָא *a. m.* 1. Mörserkeule; 2. Oberschenkel; 3. Stiel.

בֻּכְנָה *h. f.* Stiel.

בכר *h. Pi.* 1. frühe Früchte zeitigen; 2. Erstlinge hervorbringen, Erstgeborene werfen; 3. als Erstgebornen anerkennen. *Hi. Hitp.* dass. wie 1. 2.

בכר *a.* 1. *Pa. pt. pl. f. d.* מְבַכְּרָתָא Gen 30, 41 Erstgeborene werfen; 2. früh hervorbringen; 3. *inf.* בַּכָּרָא Dt 21, 16 als Erstgebornen anerkennen. *Itpa. ipf.* 3 *m. sg.* יִתְבַּכַּר Lv 27, 26 als Erstgeborner ausgesondert werden.

בּוּכְרָא *a. m.* 1. (Ex 12, 29) Erstgeborner; 2. unterste Schicht.

בְּכְרִיָּה *h. f.* rote Rübe (*Beta rapa, var. rubra*) (?).

בכריתא (Prov 27, 7) l. בַּכָּרִיתָא.

בַּל *h.* nicht.

בַּלְבִּית *gr. f.* (βολβῖτις) Tintenfisch.

בַּכַּרְתָּא *a. f., ind.* בַּכְּרָא Jes 28, 4 (Ho 9, 10 בַּכָּרָא) Frühfeige.

בֵּל (Jes 46,1) Name einer babyl. Gottheit.

בול *gr. m.* (βῶλος) Klumpen, Kloß.

בְּלָא, בְּלִי *a., pf.* 3 *f. sg.* בְּלִיאַת Dt 8, 4, *pt. p. m.* בְּלִי Jes 44, 19 l. בְּלֵי morsch werden, welken, abgenutzt werden. *Pa. ipf.* 3 *m. pl.* יְבַלּוּן Jes 65, 22 l. יְבַלּוֹן abnutzen, aufreiben. *Itpe.* abgenutzt werden.

בָּלָא, בָּאלָא *x. m.* Wildnis.

בְּלָאָה, בְּלָא *h. f. m., pl.* בְּלָאוֹת, בְּלָאִים 1. Lumpen, Fetzen; 2. Überbleibsel.

בְּלָאָה *a. m.* 1. *pl.* בְּלָאֵי Jer 38, 11 Lumpen, Fetzen; 2. l. כְּלָאָה; 3. Leute von Bela in Babylonien.

בלארין s. בַּלְנָרִין.

בּוּלֶבְטֵים (בּוּלְבוּטֵים) *gr. m.* (βουλευτής) Ratsherr, Senator.

בַּלְבְּכִי *h. m.* aus Baalbek.

בִּלְבֵּל *h.* 1. vermischen, verwirren; 2. in Unordnung bringen.

בַּלְבֵּל (Gen 11, 9) *a.* vermischen, verwirren. *Pass.* vermischt werden.

בַּלְבּוּם *gr. m.* 1. (βολβός) Zwiebelgewächs; 2. (φιβάλεως) eine Feigenart.

בלבקי l. גְּלַבְקְיָא.

בֶּלַג s. פֶּלַג.

בַּלְגָּא s. פַּלְגָּא.

בִּלְגָּה Name einer Priesterabteilung.

בילדין l. בִּילְדְּרִין.

בְּלָאדִין *lat. m.* (*oblatio?*) Naturalverpflegung.

בַּלְדָרָא, בּוּלְדָרָא *gr. m.* (βερηδάριος) Depeschenträger, Kurier.

בלדרסין l. בְּלַנְדְּרְסִין.

בָּלָה *h.* morsch, abgenutzt, welk werden. *Pi.* abnutzen, aufreiben. *Ni. Hitp.* hinfällig werden.

בְּלוֹ *a. f.* (*bibl.*) Abgabe.

בָּלוּט *h. m.* Zapfen des Türschlosses.

בַּלּוּט *h. m.* 1. Eichel; 2. Eichbaum.

בַּלּוּטָא (Jes 6, 13) *a. m.* dass.

בּוּלֶוְטָא *gr. m.* (βουλευτής) Ratsherr.

בּוּלֶוְטִי *gr.* männl. Personenname.

בּוּלֶוְטִים *gr. m.* (βουλευτής) Ratsherr.

בלוים l. בְּלָיִים, s. בְּלָאָה.

בלוניא s. בְּלִיוֹנָא.

בְּלוּעַ *h. f.* Schlund.

בְּלוֹרִית *h. f.* 1. Locke, Zopf; 2. Kette, Strick.

בְּלוֹרִיתָא *a. f.* Locke, Zopf.

בְּלוּשָׁא *a. m.* Untersuchung.

בָּלוֹשָׁא *a. m., pl.* בָּלוֹשִׁין Jer 49, 10 1. Untersucher; 2. Spion; 3. Polizeidiener.

בלזמיות (JalkJer 320; VajR 12 בלימיאות) l. כָּלְזְמִיּוֹת *gr. f. pl.* (κάλεσμα = κλῆσις) Gelage. So Löw nach Fränkel.

בלח *h. Hi.* hin und herflackern.

בָּלַט *h.* hervorragen, erhaben sein, herausstehen.

בְּלַט *a.* dass.

בְּלָטוּרָא *gr. m.* (βλαδαρός) einfältig (?).

בְּלַטִיתָא, בְּלָטְתָא *a. f.* Wurmfraß, Holzwurm.

בְּלִי *h.* nichts, nicht. בִּבְלִי ohne.

בָּאלֵי *gr.* männl. Personenname (Valens, Οὐάλης).

בּוּלֵי *gr. f.* (βουλή) 1. Ratsversammlung; 2. Stadtrat; 3. Ratsherr.

בולי 1. jAbZ 43[b] Name eines Götzen; 2. jTaan 64[a] l. בְּבָלָאֵי, s. בְּבְלָאָה.

בולויטים l. בּוּלֶווּטֵים.

בְּלִיוֹנָא *x. m.* Edelstein (?).

בְּלִיטָה *h. f.* Vorsprung.

בְּלִילָה *h. f.* Mischung.

בליות s. בֵּילוֹן.

בְּלִילָא *a. m., ind.* בְּלִיל Jes 30, 24 Ven 1525 Mengfutter.

בְּלִימָה *h.* nichts.

בלינירין (jSanh 29[a], Ausg. Ven. כלינירין) l. כְּלִינִידִין.

בְּלִיעָה *h. f.* 1. Verschlingen, Gefräßigkeit; 2. בֵּית הַבְּלִיעָה Gurgel, Schlund; 3. Meerenge.

בְּלִיַּעַל *h. m.* Bosheit.

בְּלִיעֲתָא *a. f.* Verschlingen. בֵּי בְלִיעָא Schlund.

בְּלִיתָא *a. f.* Fetzen, Lappen.

בָּלַל *h.* vermischen, durcheinanderrühren, verwirren. *Ni. Ho.* vermischt werden. *Pilp.* s. בִּלְבֵּל.

בָּלַם I *h.* 1. das Maul zubinden; 2. stumm sein; 3. verstopft, geschwollen sein. *Hi.* sich beschränken.

בְּלַם *a.* 1. zubinden; 2. *pt. pass.* בְּלִים, Jes 32, 4 l. בְּלִים stumm sein; 3. l. בְּלַס.

בְּלָמָא *a. m.* Verschluß, Umzäunung.

בְּלֵימָא *gr. m.* (βλῆμα) Sphäre.

בילמי (PesR 21) l. בְּצַלְמִי, s. צַלְמָא.

בּוּלְמוֹס *gr. m.* (βούλιμος) Heißhunger.

בִּילוֹן, בֵּילָן *gr. m.* 1. (βῆλον) *pl. h.* בֵּילָוֹת, *a.* בֵּילָוָן Vorhang; 2. s. בְּלִיוֹנָא.

בַּלָּן *gr. m.* (βαλανεύς) Bademeister.

בַּלָּנָא (Est II 6, 11), בַּלָּנָאָה *gr. m.* dass.

בְּלָנָא *gr. m.* (βάλανος) Eichel, Nuß.

בלנדייא (jSabb 8^b) l. בְּלַנְדַּיָא, s. בְּלִינְדָא.

בְּלֶנְדְּרְסִין *gr.* Ortsname (Brindisium, Βρενδίσιον).

בלנטיא l. בַּלְנָרְיָא.

בַּלָּנִי (בַּלִּינִי) *gr. m.* 1. (βαλανεύς) Badediener; 2. (βαλανεῖον) Bad, Badehaus.

בַּלָּנְיוֹת *gr. f. pl.* (βαλανεῖα) Badewäsche.

בלינוס s. בַּלִּינוֹס.

בלונקי (jDem 22^c) l. בֶּלֶטִקִי *gr. m.* (πωλητικός) Händler.

בַּלְנָרְיָא, בַּלְנָרִין *lat. m. pl.* (*balnearia*) Badewäsche,

בָּלַס *h.* 1. mischen, zusammenmengen; 2. häufen.

בְּלַס *a.* dass. wie 1.

בְּלוֹסָא, בּוּלָס *gr. m.* (βέλος) Pfeil.

בּוּלוֹס, בּוּלְסָא *gr. m.* (βῶλος) Klumpen, Kugel.

בַּלְסְטָר, בַּלְסְטָרִי *gr. m.* (βαλιστάριος) Bedienungsmannschaft der Wurfmaschine, Schütze.

בַּלְסְטְרָא *gr. f.* (βαλίστρα) Wurfmaschine.

בַּלְסָם (Cant 7, 14, MS בַּסְמִין), בַּלְסָמוֹן *gr. m.* (βάλσαμον) Balsam.

בלסמיה l. בַּלַסְפֵּימְיָא.

בְּלַסְפֵּימְיָא *gr. f.* (βλασφημία) Lästerung.

בלספימסון l. בְּלַסְפֵּימִיסִין *gr. tr.* (ἐβλασφήμησεν) er lästerte.

בלוספין s. כְּלוּפְסִין.

בָּלַע *h.* verschlingen, verzehren. *Ni.* 1. verschlungen, verzehrt werden, absorbiert werden; 2. verschwinden; 3. sich vereinigen. *Hi.* 1. verschlingen; 2. verschwinden lassen; 3. unausgesprochen lassen; 4. etwas unmerklich unter etwas anderem durchgehen lassen; 5. mitanrechnen; 6. demütigen, schänden. *Ho.* 1. verschlungen werden; 2. in die Mitte zu liegen kommen; 3. aufgenommen, gern gesehen werden.

בְּלַע I (Ex 7, 12) *a., ipf.* 2 *m. sg.* תִּבְלַע Nu 16, 30 verschlingen. *Aph.* 1. verschlingen; 2. verschwinden lassen. *Itpe. ipf.* 3 *m. sg.* יִתְבְּלַע Jos 6, 5 1. verschluckt werden, verschwinden; 2. aufgenommen werden.

בְּלַע II *a.* geschlagen werden.

בֶּלַע *h. m.* 1. Absorption, Verlust; 2. Atom, Stäubchen; 3. männl. Personenname.

בַּלְעָא *a. m.* Vielfraß.

בְּלָעָא *a. m.* 1. Verschluckung; 2. Verschlucktes.

בִּלְעֲדֵי *h. a.* מִבִּ׳ ohne, außer.

בלעם l. כַּלְעֵם.

בִּלְעָקָן (Est II 3, 1, Or 2375 מְעַקְלוֹן) männl. Personenname, ein Vorfahre Haman's (Flaccus?).

בולפס s. בּוּלְבּוּס.

בְּלוּפְסִין *h. m. pl.* (φιβάλεως) eine Feigenart.

בַּלְצָא männl. Personenname.

בַּלְצְתְּרָא s. בַּלְסְטְרָא.

בְּלָק *x.* בְּלָק — חָלָק irgend wer (Hinz u. Kunz).

בלקטיר 1. l. בְּלִקְטוֹר; 2. l. כַּלְקְטִיר.

בלקיא l. בַּלָּנְקִי.
בלקס (jTaan 66[a]) l. כולקים (so Ausg. Ven.), s. בַּלְקִים.
בִּלּוּרִין (Est II 1, 2) *gr. m.* Beryll (βηρύλλιον).
בּוֹלֶרָא *gr. m.* (φολλερόν) eine Münze (als Steuer).
בְּלוּרְיָא *lat.* weibl. Personenname (*Veluria*).
בּוֹלָרִין *gr. m.* (φολλάριον) Münze.
בּוֹלָרִין *gr. m.* (βωλάριον) Klumpen.
בַּלָּרִין s. בַּלָּנְרִין.
בָּלַשׁ *h.* durchsuchen, untersuchen.
בְּלַשׁ (Gen 31, 35) *a.* untersuchen, durchforschen. *Pa. Aph. pt. m. pl.* מַבְלְשִׁין Jes 22, 5 dass. *Itpe. pf.* אִתְבְּלֵישׁ Ob 6 untersucht werden.
בַּלָּשָׁא *a. m.* 1. Untersucher; 2. Kundschafter; 3. Polizeidiener.
בֵּלְשָׁפָּט Ortsname (Stadt in Persien).
בֵּית ב׳ .בִּלְתִּין, בִּלְתִּי Ortsname.
בַּלֶּשֶׁת *h. f.* Streifschar.
במגנימון (jRhS 57[b]) l. בְּטַגְמָטִין, s. טַגְמָטִין.
בְּמִדְבַּר *h.* das 4. Buch Mose.
בָּמָה *h. f.* Höhe, illegitime Opferstätte.
בֵּימָה *gr. m.* (βῆμα) Bühne, Richterstuhl.
בְּמוֹהֵי (מוהי für מומי) *a.* ich schwöre.
באמי. קקים ב׳ (SchirR III 4, Ausg. Pes. קקים כאמי) l. כַּאמַי.
בימין l. בְּאִיִן.
בָּמְסָא, בֵּימוֹס, בּוֹמוֹס *gr. m.* (βωμός) 1. Altar; 2. Untersatz, Gestell, Piedestal.
בָּמְתָא (1 K 3, 4) *a. f., pl. c. s.* בָּמָתְהוֹן Nu 33, 52 Höhe, illegitime Opferstätte.
בֵּן *h. m., c.* בֶּן, *pl. ind.* בָּנִים, *c.* בְּנֵי 1. Sohn, Kind, Nachkomme; 2. Teilhaber (mit folgendem Substantiv zur Umschreibung eines Adjektivs). בֶּן שָׁלֹשׁ dreijährig.
בְּנָא (Dt 20, 5) *a., ipf.* 3 *m. sg.* יִבְנֵי Dt 25, 9, *imp. m. sg.* בְּנֵי Nu 23, 1 1. bauen, aufbauen; 2. das Geschlecht (durch Leviratsehe) fortpflanzen. *Itpe. pf.* 3 *f. sg.* אִתְבְּנִיאַת Nu 13, 22 1. aufgebaut werden; 2. Nachkommen erhalten.
בַּנָּא *gr. m.* (βαλανεύς) Badediener.
בַּנָּאָה I *gr. m.* (βαλανεύς) dass.
בַּנָּאָה II *a. m.* 1. Baumeister, Maurer, Erbauer; 2. Personenname.
בְּנִיגְנֵי *lat. m. pl.* (*benignae?*) mildernde Umstände (?).
בָּנָה *h.* 1. bauen, erbauen. בָּנָה אָב ein Prinzip eruieren; 2. das Geschlecht durch Nachkommen erhalten, Kinder zeugen. *Ni.* 1. aufgebaut werden; 2. Nachkommen erhalten. *Pi.* erbauen (?). *Hitp.* adoptiert werden.
בְּנָה männl. Personenname (Benaja).
בְּנוֹיָא *a. m.* Erbauer.
בַּנֵּי, בֵּי בַנֵּי *gr. m.* (βαλανεῖον), *pl.* בְּנָאוֹן Koh 2, 8 Or 2377 (Or 2375 בַּבְּנוֹן l. בֵּי בְנָן) Bad.
בַּנַּי *h. m.* 1. Baumeister, Maurer, Erbauer; 2. männl. Personenname (Benaja).
בַּנָּיָא s. בַּנָּאָה II.
בְּנַי, בְּנִי männl. Personenname (Benaja).
בְּנִיָא *a. m.* ein unreiner Vogel.
בִּנְיָן *h. m., pl.* בִּנְיָנוֹת 1. Gebäude, Bauwerk; 2. Norm, Prinzip. בִּנְיַן אָב Herleitung eines Prinzips aus einem für einen speziellen Fall gegebenen Gesetze; 3. Gerippe, Knochengerüst.
בִּנְיָנָא (Koh 3, 3) *a. m.* Gebäude.
בְּנִיוֹס *gr.* männl. Personenname (Βουνέας).
בְּנִיסָא *a. m.* unwillig, verdrießlich.
בְּנִיתָא (?) *a. f.* Geflecht, Netzwerk.
בִּנִיתָא *a. f.* eine Karpfenart (*Barbus canis?*).
בִּנְכָּא *x. m.* Furche.
בְּנַס *a.* unwillig sein.
בְּנָסָא *a. m.* Verdruß.
בְּנֵיפִיקִין *gr. m.* (βενεφίκιον) Vorrecht (?).
בְּנֵיפִיקָרִין *gr. m. pl.* (βενεφικιάλιος) Freisoldaten, Gefreite.
בַּנָּרִיּוֹת *gr. f. pl.* (βαλνιάριον) Badewäsche.

בַּנָּרִיתָא *gr. f.* (βαλνιάριον) Badewäsche.
ביניתוס männl. Personenname.
בנתיקה (jSanh 25^{d}) l. מַרְתּוּקָה.
בסא *a. Pa.* verachten.
בַּסָּא *gr.* männl. Personenname (Βάσσος).
בֵּיסָא *gr. f.* (βῆσα) Gefäß.
בַּסְבַּג *pers. m.* Gemeines Engelsüß (*Polypodium vulgare*).
בְּסוֹרְתָא *a. f., ind.* בְּסוֹרָא 2 S 18, 22 frohe Botschaft.
בַּסָּאטָא *gr. pl.* (φοσσᾶτα) Gräben, Gruben.
בֶּסְטְיָא *gr. m. pl.* (βέστια) Kleidung.
בּוּסְטָנָא *pers. m.* Garten.
בַּסְטֶרְנָא *gr. m.* (βαστέρνα) Sänfte.
בַּסְיָא (בִּסְיָא) *a. m.* Fahrlässigkeit, Mutwille.
בְּסִימָא *a. m., ind.* בְּסִים Jes 28, 7, 2 S 23, 1 1. schmackhaft; 2. balsamisch, angenehm; 3. Essig.
בְּסִימוּתָא *a. f.* Schmackhaftigkeit, Süßigkeit.
בְּסִימִין *a. m. pl.* Einbalsamierung.
בסין (jMaasSch 55^{c}) l. בְּסִים.
בְּסִירָא I *a. m., pl.* בְּסִירִין Ma 2, 9 verachtet.
בסירא II l. בַּכִּירָא.
בְּסִירוּתָא *a. f.* Verachtung.
בִּיסֶל, בִּיסֶלְיוֹן *lat. m.* (*bisellium*) doppelsitziger Stuhl.
בַּסִילֵיוֹס, בָּסְלְגוֹס, בְּסִילֵיאוֹס *gr. m.* (βασιλεύς) König.
בַּסִילֵיוֹן *gr. tr.* (βασιλέων) von Königen.
בַּסִילִקִי *gr. f.* (βασιλική), *pl.* בַּסִילְקָאוֹת 1. Gerichtshalle; 2. Markthalle; 3. Thronhalle; 4. Prunksaal des Bades; 5. Landstraße.
בסלקי (jBabB 14^{c}) l. בֵּי כַלְקֵי.
בָּסַם *h.* 1. süß, angenehm sein; 2. duften. *Pi.* 1. würzen; 2. parfümieren; 3. einbalsamieren. *Pu. pt.* parfümiert. *Hitp.* 1. sich parfümieren; 2. sich berauschen; 3. sich verbessern.
בְּסֵם *a., pf.* 3 *m. pl.* בְּסִימוּ Ex 15, 25, *ipf.* 3 *m. sg.* יִבְסַם Dt 32, 2 1. süß, angenehm sein; 2. duften. *Pa.* 1. süß, schmackhaft machen; 2. parfümieren; 3. *ipf.* יְבַסֵּם Ex 30, 33, *pt. pass.* מְבַסַּם Ex 32, 25 Parfüm zubereiten; 4. einbalsamieren; 5. glücklich machen. *Itpa.* 1. schmackhaft gemacht werden; 2. einbalsamiert werden; 3. sich vergnügt machen (berauschen).
בַּסָּם *h. m.* Parfümbereiter, Parfümkrämer.
בֹּסֶם s. בּוֹסֶם.
בֻּסְמָא *a. m., ind.* בּוֹסֶם Ex 30, 25, בְּסַם Ex 30, 23, *pl.* בּוּסְמִין Ex 30, 34, בּוּסְמָנִין Ru 3, 3 Gewürz.
בֻּסְמָנוּתָא *a. f., ind.* בּוּסְמָנוּ Ex 30, 25 Parfümbereitung.
בִּסְנָא, בִּסְנַי, בִּסְנַאי männl. Personenname.
ביסניה l. כִּסְנָא.
בסס I *gr.* (vgl. βάσις) *Pi.* fundamentieren, festen Grund legen. *Hitp.* festgegründet werden.
בָּסַס II *h.* treten.
בְּסַס *gr.* (vgl. βάσις), *pt. pass. f. pl.* בְּסִיסָן Cant 5, 15 begründen. *Pa.* dass. *Itpe. pf.* אִתְבְּסִים Cant 7, 14 begründet werden.
בָּסִיס *gr. m.* (βάσις) Unterlage, Gestell, Postament.
בְּסִיסָא (1 K 7, 30) *gr. m.* (βάσις), *c. s.* בְּסִיסֵיהּ Ex 30, 18 dass.
בָּסַר *h.* verachten.
בְּסַר I *a., pt. pass. pl.* בְּסִירִין Ma 2, 9 dass. *Pa.* בַּסַּר Nu 15, 31, Ez 17, 18, *pt. f.* מְבַסְּרָא 2 K 19, 21 dass.
בְּסַר II *a.* benachrichtigen; frohe Botschaft melden; *Pa. inf.* בַּסָּרָא 2 S 18, 20 dass. *Itpa. ipf.* יִתְבַּסַּר 2 S 18, 31 benachrichtigt werden, frohe Botschaft erhalten.
בֹּסֶר s. בּוֹסֶר.
בּוּסְרָא (Jes 18, 5) *a. m.* Heerling, sauer und klein gebliebene Weinbeeren.
בִּסְרָא (Gen 2, 23) *a. m., ind.* בְּסַר Gen 41, 2 1. Fleisch; 2. Mensch (als vergängliches Geschöpf). בְּנֵי בִסְרָא Nu

23, 19 Berl., Ho 11, 9 Soc 59 Menschen; 3. Schamteil.

בסריא (Pes 155b) l. קֵיסְרָיָא.

בְּסְרָנָא *a. m., ind.* בּוּסְרָן Jes 53, 3 Verachtung.

בַּסְרָנוּתָא *a. f.* dass.

בֶּסְתְּיָאר *gr. m.* (βεστιάριος) Garderobenmeister.

בּוּסְתָּנָא *pers. m., pl. c. s.* בּוּסְתָּנַנָא Est II 3, 8 Obstgarten.

בַּסְתְּקָא *pers. m.* irdener Krug.

בִּיסְתַּרְקָא *pers. m., pl.* בִּיסְתַּרְקֵי DtJI 34, 6 Teppich.

בְּעָא I (Dt 13, 11) *a.* 1. *pt.* בָּעֵי Gn 37, 16 suchen, aufsuchen. בָּעֵי er forscht, erörtert (so zuweilen im jer. Talm.); 2. *ipf.* 2 *sg.* תִּבְעֵי Dt 4, 29 bitten; 3. fragen. בָּעֵי פְּלוֹנִי es stellt jemand folgendes Problem auf; 4. wünschen, wollen. בְּעוֹן מֵימַר sie wollen sagen (jer. Talm.). אִי בָּעֵית אֵימָא wenn du willst, sage (Vorschlag der Lösung eines Problems); 5. *pt.* בָּעֵי Gen 31, 39 fordern. 6. nötig haben. *Aph. pf.* 3 *m. pl. c. s.* אֲבַעְיוּהִי Jes 1, 8 l. אַבְעֲיוּהִי 1. durchsuchen; 2. Futter suchen, grasen. *Itpe. pf.* אִתְבְּעִי, אִבְּעִי, 3 *f. sg.* אִיבַּעְיָא Cant 1, 8, *pt.* מִתְבְּעֵי Gen 42, 22 1. gesucht, gefragt werden; לָא מִבַּעְיָא es ist nicht fraglich. לָא מִבַּעְיָא קָאָמַר etwas Zweifelloses lehrt er. אִבַּעְיָא לְהוּ folgendes Problem wurde von ihnen (den Lehrern) aufgeworfen. 2. verlangt werden. אִבְּעֵי לֵיהּ er hätte sollen; 3. ängstlich fliehen, l. בְּעַת (?).

בְּעָא II *a.* brüllen, s. פְּעָא.

בִּעְבּוּעַ *h. m.* Sprudeln, Blasen.

בִּעְבֵּעַ *h.* 1. sprudeln; 2. anschwellen; 3. Wellen machen.

בַּעְבַּע *a.* anklopfen.

בַּעַד (בְּעַד) *h.* 1. für; 2. in betreff.

בעד *arab., imp. Aph.* אַבְעַד לִי mach mir Platz!

בָּעָה *h.* abweiden. *Hi.* abweiden lassen.

בִּעוּט *h. m.* Stoß, Tritt.

בְּעוּטָא s. בֵּיעוּתָא.

בִּעוּר *h. m.* Wegschaffen.

בְּעוּרָא s. בֵּיעוּרָא.

בָּעוֹרָא *a. m., ind.* בָּעוֹר Gen 15, 17 Fackel.

בָּעוּתָא *a. f., c. s.* בָּעוּתָךְ Ex 32, 10 Bitte. בְּבָעוּ Gen 19, 18 bitte!

בְּעוּתָא s. בֵּיעוּתָא.

בָּעַט *h.* 1. treten, stampfen, ausschlagen; 2. keltern; 3. walken; 4. verächtlich behandeln; 5. abweichen. *Pi.* 1. treten; 2. mit Füßen treten, verächtl. behandeln.

בְּעַט (Dt 32, 15) *a.* 1. treten, stampfen; 2. keltern; 3. walken; 4. verachten. *Pa. pt.* מְבַעֵט l. מְבַעֵט Thr 1, 15 1. keltern; 2. verachten. *Itpe. pt.* מִתְבְּעִיט Jes 62, 3 gekeltert werden.

בַּעְטָן *h. m.* stößig.

בָּעְיָא *a. m.* Frage, Bitte.

בַּעְיָא I *a. m.* Anschwellung.

בַּעְיָא II (= מַעְיָן) männl. Personenname.

בְּעִיטָא *a. m., ind.* בְּעֵיט Jes 10, 33; 63, 3; Jo 4, 13 (Druck überall בִּיעוּט) Keltern.

בְּעִיטָה *h. f.* Ausschlagen, Stoßen, Treten.

בְּעִילָה *h. f.* Beischlaf.

בְּעִירָא (Lv 5, 1) *a. m., ind.* בְּעִיר Dt 32, 1 Vieh. בְּעִירָא דַקִּיקָא Kleinvieh. *pl.* auch = Behemoth, Nilpferd.

בָּעַל *h.* beiwohnen, *pt. pass.* בְּעוּלָה die Deflorierte. *Ni.* Beischlaf erfahren.

בְּעַל *a., ipf.* 2 *m. sg. c. s.* תִּבְעֲלִנַּהּ Dt 21, 13 beiwohnen. *Pa. pt. pass. f.* מְבַעֲלָא Ru 1, 12 (vac. MS) l. מִבַּעֲלָא. *Itpe.* 1. verheiratet sein; 2. geschändet werden.

בַּעַל *h. m.* 1. Herr. בַּ׳ הַבַּיִת Hausherr; 2. Gatte; 3. Eigentümer, Inhaber, mit etwas Behafteter (mit folgendem Substantiv oft zur Umschreibung

eines Adjektivs). בַּעַל מִקְרָא Bibelkundiger. בַּעַל תַּלְמוּד ein der Rechtserörterung Kundiger. בַּעַל קֶרִי ein von Pollution Betroffener. בַּעַל לָשׁוֹן Verläumder; 4. Gott Baal. 5. בֵּית הַבַּעַל, שֶׁלַּבַּעַל Land, das durch die Niederschläge, nicht künstlich bewässert wird. בַּעַל בְּכִי Ortsname.

בַּעְלָא (Nu 25, 4) *a. m., c.* בְּעֵיל Ex 21, 3, *c. s.* בַּעְלַהּ Nu 30, 8, *pl. c.* בַּעְלֵי Gen 49, 13 1. Herr; 2. Gatte; 3. Gott Baal.

בַּעֲלָה *h. f.* Herrin.

בַּעֲלְתָא (בַּעֲלְתָּא) *a. f., c.* בַּעֲלַת Mi 7, 8 Herrin.

בעע *a. Aph. pt.* מַבַּע Dt 32, 35 eilen, beschleunigen. *Ittaph.*(?) s. *Itpe.* v. בְּעַת sich beeilen.

בְּעַץ *a., pt. pass.* בְּעֵץ Jer 32, 11 l. בְּעִיץ 1. durch Zinn verschließen(?); 2. treten (s. בְּעַט).

בַּעַץ *h. m.* Zinn.

בַּעְצָא *a. m., ind.* בְּעֵיץ Ez 22, 18 dass.

בָּעַר I *h.* brennen. *Hi.* anzünden. *Ho.* angezündet werden.

בער II *h. Pi.* 1. wegschaffen; 2. verzehren, aufessen.

בְּעַר I *a.* 1. *pt.* בָּעַר Ex 3, 2 brennen; 2. anzünden. *Pa.* 1. *ipf.* 2 *pl.* תְּבַעֲרוּן Ex 35, 2 anzünden; 2. *pf.* בַּעַר Dt 4, 11 brennen. *Aph. ipf.* 3 *m. sg.* יַבְעַר Lv 6, 5, Jes 62, 1 dass.

בער II *a. Pa.* entfernen.

בער III *pt. pl.* בוערין Est II 1, 2 l. בָּעֲיין (Or 2375 גָּעֲיין), s. בְּעָא II.

בְּעֵרָה *h. f.* Brand.

בְּעַשׁ (= בְּאַשׁ) *a.* böse sein, mißfällig sein. *Aph.* Böses tun.

בעת *h. Ni.* sich ängstigen. *Hi.* schrecken, in Angst bringen.

בְּעַת *a.* ängstlich sein. *Pa. pf.* 2 *sg.* בְּעִיתַת l. בַּעֵיתַת 2 S 22, 5 ängstigen, drohen, schrecken. *Itpe.* אִתְבְּעִית 1 S 21, 2, *inf.* אִתְבְּעָתוּתַהּ 2 S 4, 4, אִתְבְּעוּתֵיהוֹן 2 K 7, 15, *ipf.* 2 *pl.* תִּתְבַּעְתוּן Dt 20, 3 1. sich ängstigen; 2. ängstlich fliehen.

בְּעָתָא, בַּעֲתָא *a. f.* 1. Schrecken; 2. l. כְּאָתָא.

בַּעֲתוּתָא *a. f.* Schrecken, Furcht.

בְּצָא *a.* durchsuchen. *Itpe.* durchsucht werden.

בִּצָּא (בְּצָא) *a. m.* 1. *pl.* בִּצִּין Jes 14, 23 Morast; 2. l. נִצָּה.

בִּצְבֵּץ, בִּצְבּוּץ *h. m.* Schachtelhalm (*Equisetum Telmateia?*).

בִּצְבֵּץ *h.* aufsprossen, hervorbrechen.

בִּצְבֵּץ *a.* dass.

בִּצָּה I *h. f., pl.* בִּצִּין Morast.

בִּצָּה II *h. f.* Stamm, Stumpf.

בִּצּוּעַ *h. m.* Vergleich, Vermittlung.

בִּצּוּעָא *a. m., pl.* בִּצּוּעִין Lv 2, 6 Stück, Brocken.

בִּצּוּר *h. m.* agadische Bezeichnung für Gebet.

בַּצּוֹרֶת *h. f.* Regenmangel, Dürre.

בִּצּוּרְתָּא I (Ez 41, 12) *a. f.* abgesonderter Raum im Tempel.

בִּצּוּרְתָּא II (Jer 17, 8) *a. f.* Regenmangel, Dürre.

בָּצִיר *h. m.* Weinlese.

בְּצִירָא (בַּצִּירָא) *a. m.* wenig, gering, knapp.

בְּצִירָה *h. f.* Weinlese.

ביצירתא l. בִּצּוּרְתָּא.

בְּצִיתָא *a. f.* Sumpfboot, flach gehendes Fahrzeug.

בְּצַל *a.* spalten, abzweigen. *Itpe.* Zwiebeln treiben.

בָּצָל *h. m.* Zwiebel (*Allium cepa*). בָּצָל הַכּוֹפְרִי Dorfzwiebel(?), בָּצָל הַקִּיצוֹנִי Sommerzwiebel. אִמָּהוֹת שֶׁלַּבְּצָלִים Samenzwiebeln (aus Zwiebelsamen gezogen). בְּנֵי בְצָלִים kleine Zwiebeln, die sich an den großen bilden. עֲלֵי בְצָלִים (Zwiebelblatt) männl. Personenname.

בְּצַלָא, בְּצְלָא *a. m., pl. ind.* בוּצְלֵי Lv 11, 5 Zwiebel (*Allium cepa*).

בִּצְלָנָא *a. m.* ein Zwiebelgewächs.

בְּצַלְצוּל *h. m.* Zwergzwiebel.
בָּצַע *h.* 1. zerreißen (das Brot); 2. spalten, trennen; 3. einen Vergleich zu stande bringen.
בְּצַע *a.* 1. zerreißen; 2. frei machen; 3. einen Vergleich zustande bringen. *Pa. imp. m. sg.* בַּצַּע Lv 2, 6 in Stücke teilen, zerstückeln.
בִּצְּעָה *h. f., pl.* בִּצְּעִין Teich, Sumpf.
בָּצַץ *h.* tröpfeln lassen.
בצוצטראות (jBabB 14[b]) l. כְּצוֹצְטְרָאוֹת (so Ausg. Ven.), s. כְּצוֹצְטְרָא.
בצוצרה 1. l. כְּצוֹצְטְרָא; 2. l. כַּצְטְרָא.
בָּצֵק *h. m.* Teig.
בָּצַר *h.* 1. Trauben lesen; 2. vermindern. *Ni.* 1. abgeschnitten werden; 2. verringert werden. *Pi.* 1. umwallen; 2. befestigen. *Hitp.* abgesondert werden.
בְּצַר *a.* 1. abschneiden; 2. verringern. *Pa. inf.* בַּצָּרָא Koh 3, 15 verringern.
בֶּצֶר *h. m.* 1. Festung; 2. Unterhalt.
בָּצְרָה Ortsname.
בָּצְרָאָה, בָּצְרָיָא *a. m.* aus Bozra.
בָּצְרִי *h. m.* dass.
בְּצַרְתָּא (Ho 2, 5, Soc 59 בְּצָרְתָּא, so auch 2 S 23, 4) *a. f.* Regenmangel. S. בְּצוּרְתָּא.
בֶּצֶת Ortsname.
בַּקָּא *a. m.* Mücke.
בְּקָא *a. m.* 1. Krug; 2. ב׳ דְאַטְמָא Oberschenkelkopf.
בְּקָא *a.* untersuchen, prüfen.
בִּקּוּעַ *h. m.* Spalten. בֵּית בִּקּוּעַ das mit breiter Schneidefläche versehene Blatt einer Doppelhacke.
בִּקּוּר *h. m.* 1. Untersuchung, Prüfung; 2. Besuch. בִּקּוּר חוֹלִים Krankenbesuch.
בִּקּוֹרֶת *h. f.* 1. Abschätzung; 2. Züchtigung; 3. öffentlicher Aufruf.
בִּיקּוֹרְתָּא (Lv 19, 20) *a. f.* Züchtigung.
בְּקִיא, בָּקִי *h. m.* erfahren, kundig.
בְּקִיאָה *a. m.* erfahren, kundig.
בְּקִיָא. בֵּית ב׳ Ortsname.

בִּיקְיָא *gr. f.* (βικίον) Saatwicke (*Vicia sativa*).
בּוּקִיּוֹן *gr. m.* (βουκκίων) Possenreißer.
בִּקִּילֵי *a. m. pl.* eine Hülsenfrucht.
בּוּקִינוֹס *gr. f.* (βούκινον) Horn.
בְּקִיעַ *h. m.* Vertiefung für Wasser.
בָּקִיעַ *h. m.* erfahren, kundig.
בְּקִיעָא *a. m.* dass.
בְּקִיעָא *a. m.* 1. Spalt; 2. s. פְּקִיעָא.
בְּקִיעָה *h. f.* 1. Spalten; 2. Scheit; 3. Darunterdurchgehen.
בְּקִיעִין Ortsname.
בְּקִיקָא *a. m.* morsch.
בקלאנין (SchirR 1, 3) l. קוֹלָנִין, s. קוֹלָן.
בַּקְלְסָא *lat. m.* (*baculus*) Stock.
בָּקַע *h.* 1. spalten, durchbrechen. טֻמְאָה בּוֹקַעַת die Unreinheit (der Leiche) durchbricht das Grab und verunreinigt die über diesem sich befindenden Gegenstände; 2. hindurchgehen, hinübergehen. *Ni.* gespalten werden, bersten. *Pi.* 1. spalten; 2. hineinstecken. *Pu.* gespalten, aufgesprungen sein. *Hi.* 1. abschneiden; 2. querdurchziehen, *Ho.* gespalten werden.
בְּקַע (1 S 2, 14 Ausg., MS קְבַע) *a.* spalten. *Itpa. pf.* 3 *m. pl.* אִתְבַּקַּעוּ Thr 1, 16 gespalten werden.
בֶּקַע *h. m.* ein Gewicht und eine Münze im Wert eines halben Sekels.
בִּקְעָה *h. f.* Ebene. בִּקְעָה מָצָא וְגָדַר בָּהּ גָּדֵר bildliche Redensart: er fand gleichsam ein offenes Feld und umzäunte es. בִּקְעַת יָדַיִם Name einer Ebene.
בִּקַּעַת *h. f., pl.* בִּקְעִיּוֹת Span.
בִּקְעֲתָא (Gen 11, 2) *a. f., pl.* בִּקְעָן Deut 8, 7 Ebene.
בקר *h. Pi.* 1. untersuchen; 2. besuchen. *Hi.* freigeben, sich des Eigentumsrechtes begeben. *Ho.* freigegeben werden. *Hitp.* 1. geprüft, untersucht werden; 2. besucht werden.
בקר *a. Pa. ipf.* 3 *m. sg.* יְבַקַּר Lv 13, 36 1. untersuchen; 2. besuchen; 3. nach-

lesen; 4. frei gehen lassen; 5. freigeben. *Itpa.* durchsuchen.

בֹּקֶר *h. m.* Morgen, Tageslicht.

בָּקָר *h. m.* Rind.

בַּקָּר *h. m.* Rinderhirt.

בְּקָרָא *a. m.* dass.

בַּקְרָא *a. m., pl.* בַּקְרִין Jud 9, 4 ungebildeter Mensch.

בַּקְרוּת *h. f.* Viehstall.

בַּקְרוּתָא *a. f.* 1. Viehstall; 2. *c. s.* בַּקְרוּתְהוֹן Jer 23, 32 Mangel an Bildung.

בַּקְרָנוּתָא *a. f., c. s.* בַּקְרָנוּתָךְ 1 S 17, 28 Unbesonnenheit.

בְּקַרְתָּא *a. f., pl.* בַּקְרִין, *c.* בַּקְרֵי Dt 7, 13, בַּקְרָן Jes 7, 25 Rinderherde.

בקשׁ *h. Pi.* 1. suchen; 2. bitten. *Hitp.* gesucht werden.

בַּקָּשָׁה *h. f.* Bitte, Verlangen.

בִּקְתָּא *a. f.* 1. Ebene; 2. enge Wohnung. בַּר בִּקְתָּא Nachbar, von derselben Klasse.

בַּקְתָּא *a. f.* Mücke.

בר (bSanh 98[a]) l. בְּאר.

בַּר I *h. m.* rein, lauter.

בַּר II *h. m.* 1. Außenseite; 2. draußen; 3. unbebautes Land. שׁוֹר הַבַּר wilder Ochs, Büffel.

בַּר III *h. m.* Korn.

בָּר I *a.* בָּר מִן Gen 14, 24, Lv 23, 38, לְבָר מִן außer, ohne.

בָּר II *pers. m.* Erlaubnis.

בָּרָא (בַּרָא) *a. m.* 1. freies (unbebautes) Land. חֵיוַת בָּרָא Gen 3, 19 wilde Tiere. תַּרְנְגוֹל בָּרָא Est II 1, 3 Wiedehopf. נָפְקַת בָּרָא Gen 34, 31 Hure; 2. בְּבָרָא Dt 23, 13; 24, 11, לְבָרָא Nu 35, 4, לְבָרָא Dt 23, 12; 24, 11, לְבָר, מִבַּרָא Ex 25, 11, מִלְּבָר draußen. לְמִבַּרָא לְ Nu 5, 3 hinaus aus. מִבַּרָא לְ Dt 23, 12 außerhalb.

בְּרָא *a. m.* 1. *ind.* בַּר Gen 17, 16, בַּר, *c. s.* בְּרִי Gen 21, 10, *pl.* בְּנִין Gen 48, 6, בְּרִין Sohn, Abkömmling; *pl.* auch Kinder. בַּר בַּר Jes 14, 22, *c. s.* בַּר בְּרִי Gn 21, 23 B. Enkel; 2. בַּר Inhaber von etwas. בַּר מְאָה שְׁנִין Gn 11, 10 B. hundertjährig. בַּר נִצָּא, בַּר נִצָּא, *pl.* בְּנֵי נִיצִּין Est II 1, 2 Habicht. בַּרְשַׁן 1 S 19, 24 Wahnsinniger(?). בַּר אֻלְפָּן, בַּר אוּרְיָן Gelehrter; 3. בַּר ein einzelner aus einer Gesamtheit. בַּר נָשָׁא, בַּר אֱנָשָׁא *a)* jemand; *b)* *pl.* בְּנֵי אֱנָשָׁא Nu 23, 19 Mensch. בַּר חוֹרִין Dt 15, 13 Freier. בַּר עַבְדִין Sklave. בַּר עַמְמִין Dt 29, 21 Heide. *c. s.* בַּר זַרְעֵיהּ Gn 1, 11 Same.

בַּרְהִימַג, בַּרְהִינַג l. בר הימג od. בר הינג *x. m.* Beiname einer Majoranart.

בָּרָא I *h.* schaffen. *Ni.* geschaffen werden. *Hi.* durchbohren.

ברא II *h. Hi.* 1. stark, gesund werden; 2. eine Stärkung geben.

בְּרָא I (Gen 1, 1) *a.* 1. *ipf.* יִבְרֵי Nu 16, 30 schaffen. *Itpe. pf.* 2 *sg.* אִתְבְּרִיתָא Gen 3, 19, 3 *f. pl.* אִתְבְּרַיִין l. אִתְבְּרִיָן Est II 3, 15 1. geschaffen werden.

בְּרָא II *a.* kräftig sein. *Aph.* stark werden, sich nähren. אַבְרֵי לִבֵּיהּ עֲלוֹי לְ er hat den Mut zu; 2. *inf.* אוֹבְרָא 2 S 3, 35 (MS אוֹכָלָא) jem. nähren. *Itpe.* stark werden, beherzt werden.

בְּרָא III *a.* vertreiben. *Itpe.* wild werden.

בְּרָא IV *a. pt.* בָּרֵי Jes 40,20 schneiden, durchbohren. *Aph.* durchbohren.

בָּרָאָה (Ez 44, 1) *a. m.* 1. *f. d.* בָּרָיְתָא Ez 42, 1 außerhalb befindlich, s. אַבָּרֵי, בָּרֵי; 2. Straße, freier Platz; 3. *f. d.* בָּרָיְתָא eine nicht in die Mischna aufgenommene Lehrmeinung der Tannaim.

בְּרֵאשִׁית *h. f.* 1. Schöpfung; 2. Urzeit. מִבְּרֵישִׁית Jes 41, 4 von jeher; 3. סֵפֶר בְּרֵאשִׁית das 1. Buch Mose.

בִּרְבָּא (Lv 21, 4), בִּרְבִּי, בִּרְבִּי *a. m.* Titel von Gelehrten.

בַּרְבִּי *a. m.* (= בַּר בַּיִת) Familienglied.

בַּרְבֵּל s. בַּלְבֵּל.

בַּרְבָּר *gr. m.* (βάρβαρος) Barbar.

בַּרְבָּרָאָה *gr. m.* 1. (βάρβαρος) Barbar; 2. Berber, Nordafrikaner.

בַּרְבָּרִי *gr. m.* dass.

בַּרְבָּרוֹן *gr. m.* (βάρβαρος) dass.

בַּרְבָּרְיָא, בַּרְבָּרִיאָה *gr. f.* (βαρβαρία) 1. Ausland; 2. Germanien, Britannien; 3. Tunis, Mauretanien.

בַּרְבְּרָיָא s. בַּרְבְּרָאָה.

בַּרְבָּרִית Ortsname.

בָּארָג *pers. m.* edel (?).

בּוּרְגְּמָא *gr. m.* (πύργωμα) Kastell.

בּוּרְגָּן, בּוּרְגִּין, בּוּרְגַּס *gr. m.* (πύργος, πύργιον) Turm, Wegstation.

בּוּרְגָּנִי *h. m.* Stationsinhaber.

בּוּרְגָּנְרָה (jAbZ 43^d) *a. m.* dass.

בּוּרְגָּר *gr. m.* (βουργάριος) Landmann.

בּוּרְגָּרוּתָא *gr. f.* Ackerbau.

בּוּרְגְּתָה Ortsname.

בָּרָד *h. m.* Hagel.

בַּרְדָא (Ex 9, 18) *a. m.* 1. Hagel; 2. eine Salbe.

בָּרְדָא ein unreiner Vogel.

בַּרְדְּלָא männl. Personenname.

בּוּרְדְּלָא, בֻּרְדּוּלָא *gr. m.* (βουρδούλη) Geißelhieb, Prügel.

בַּרְדַּלְיָה Ort in der Nähe von Lydda.

בַּרְדְּלִים, בַּרְדְּלָה 1. *gr. m.* (πάρδαλις) Panther; 2. (*mardalis?*) Marder.

בְּרָדִינוֹס, בְּרָדִינוֹן *gr. m.* (ῥόδινος) Rubin.

בְּרָדָנִיקוֹס (bBer 58^b) *gr. m.* (βραδινός = ῥαδινός) schmächtig, lang.

בּוּרְדַּס *gr. m.* (ῥώδης?) eine Krankheit (Dysenterie?).

בּוּרְדְּסִין, בַּרְדְּסִין *lat. m.* (*bardaicus*) Mäntel mit bardaischer Kapuze.

בַּרְדֵּק *a.* durchdringen.

בּוּרְדִּיקָא *lat. m.* 1. (*bardaicus*) bardaische (illyrische) Kapuze? 2. (*Parthicus*) parthisches rotgefärbtes Leder?

בורדקי (bPes 40^b) l. בְּזַנְדְּקֵי s. בְּזַנְדַּק.

בָּרוּךְ. בֵּי ב׳ Hals des Schlachttieres (genannt nach der Benediktion, die der Schlachtung voranging).

בְּרוֹנָא *a. m.* 1. Söhnchen, Liebling; 2. männl. Personenname.

בְּרוֹנִי männl. Personenname.

בְּרוּצְיָא (?) weibl. Personenname (l. בְּרוּרְיָא?).

בָּרוֹקָא *a. m.* 1. Smaragd; 2. Morgenstern; 3. männl. Personenname.

בָּרוּר *h. m.* 1. auserlesen; 2. hell, klar; 3. s. בֵּירוּר.

בְּרוֹר. בְּ׳ חַיִל Ortsname.

בְּרוֹשׁ *h. f.* Cypresse (*Cupressus sempervirens*).

ברושיתא l. כְּרוֹשִׁיתָא.

בְּרוֹת *h. f.* Zypresse.

בְּרוֹתָא (Est II 2, 7) *a. f.* dass.

ברותא l. בְּדוּתָא.

בְּרַז *a., ipf.* 1 *sg. c. s.* אִבְרְזִנַּהּ 1 S 18, 11 durchbohren. *Aph.* dass.

בִּרְזָא I *a. m., c.* בְּרֵיז 1 S 14, 26 Loch.

בִּרְזָא II *gr. m.* (βυρσίνη) Lederriemen.

בַּרְזֵג *gr.* (vgl. זוג) paaren.

ברזווא (NuJI 25, 8) l. בֵּירוּזָא (so MS).

ברזילא l. כַּרְזִילָא.

בַּרְזִילָה Ortsname.

בַּרְזִינָא *a. m.* ein kleines Maß.

בַּרְזִיתָא *a. f.* Spieß.

בַּרְזֵל *a.* schütteln (?).

בַּרְזֶל *h. m.* 1. Eisen; 2. eisernes Werkzeug. צֹאן בַּרְזֶל sichergestelltes Sondereigentum der Ehegattin.

בַּרְזְלָא (Gen 4, 22) *a. m., ind.* בַּרְזֶל Est II 1, 3 1. Eisen; 2. eisernes Werkzeug.

בירזלין (ExJII 28, 19) l. בֵּירוּלִין.

בּוּרְזִינְקָא *x. m.* intermittierende Quelle.

בַּרְזָנִיתָא *a. f.* Anbohren.

בָּרַח *h.* fliehen. *Hi.* 1. verjagen, in die Flucht schlagen; 2. verriegeln; 3. entziehen, unterschlagen. *Ho.* vertrieben werden.

בְּרַח *a.* fliehen. *Aph.* vorenthalten. *Itpe.* abgehalten werden.

בַּרְחָא *a. m.* Ziegenbock.
ברטיא (PesR 33) l. בַּרְבָּרְיָא.
בּוּרְטְיָא *gr. m.* (βηρύττα) Dolchmesser.
בְּרִטַנְיָא *gr. f.* Britannien (Βρεττανία).
בְּרִי, בֹּרִי *h. m.* 1. Gesundheit, Kraft; 2. Gewißheit.
בָּרַי *a.* auswendig, draußen. מִבָּרַי von außen.
בָּרִיא *h. m.* 1. fett, stark, gesund; 2. ganz, unversehrt; 3. fest, gewiß, wahr.
בָּרְיָא *a. m., c. s.* בָּרְיָךְ Koh 12, 1 Schöpfer.
בְּרִיאָה *a. m., ind.* בָּרִיא (l. בְּרִיא) Koh 10, 6 1. fett, stark, gesund; 2. sicher, gewiß.
בְּרְיָא, בָּרְיָא *a. m.* Gesundheit, Stärke. עַל בָּרְיֵיהּ Ex 21, 19 gesund.
בַּרְיָא *a. m.* Schilfmatte.
בְּרִיאָה, בְּרִיָּה *h. f., pl.* בְּרִיּוֹת 1. Schöpfung; 2. Geschöpf, Lebewesen; 3. Mensch.
בְּרִיאוּת *h. f.* Stärke, Gesundheit.
בְּרִיאוּתָא *a. f.* dass.
בְּרִיאֲתָא *a. f., ind.* בְּרִיאָה Nu 16, 30 Schöpfung.
בַּרְיוֹן *h. m.* zügelloser Mensch.
בַּרְיוֹנָא *a. m.* dass.
בּיריות l. בְּרֵיוּוֹת (PesR 43) *gr. f. pl.* (βρέουιον) Erlaß.
בַּרְיוּתָא *a. f.* 1. Zügellosigkeit; 2. Gesundheit.
בְּרִיחַ *h. m.* Riegel.
בְּרִיחָה *h. f.* Flucht.
בְּרִיכָה *h. f.* 1. Niederknien; 2. Segnen; 3. Fruchttrieb; 4. Brut (der Tauben).
בְּרֵיכָה *h. f.* Teich, Bassin.
בְּרֵיכְתָא (2 K 18, 17) *a. f.* dass.
בָּרִין. רָם בּ׳ Ortsname.
בריקא s. בּוּרְדִיקָא.
בְּרִירָא *a. m., ind.* בְּרִיר Thr 3, 41 auserlesen.
בָּרִירָא *a. m., ind.* בָּרִיר Hb 1, 13 rein, klar.

בְּרִירָה *h. f.* 1. Auslesen, Sortieren; 2. ideelle Sonderung, Feststellung (durch nachträgliche Bestimmung für einen besonderen Zweck).
בְּרִירוּת *h. f.* Reinheit.
בָּרִירוּתָא (2 S 22, 27) *a. f., ind.* בָּרִירוּ Ex 24, 10 Reinheit, Unschuld.
בְּרִית *h. f.*, 1. *pl.* בְּרִיתוֹת Abkommen, Bund. בְּרִיתוֹ שֶׁל אַבְרָהָם = Beschneidung. הֵפֵר בְּרִית den Bund brechen (die Beschneidung unwirksam machen); 2. Beschneidungsglied; 3. s. בֵּירִית.
בְּרִיתָא I *a. f., c.* בְּרַיַת Am 7, 1, *pl. d.* בִּרְיָתָא Ez 1, 14 1. Geschöpf, Lebewesen; 2. Mensch.
בְּרִיתָא II *a. f.* Trauermahl. S. הַבְרָיְתָא.
בָּרַךְ I *h.* segnen. *Pi.* 1. segnen, preisen, eine Benediktion sprechen; 2. lästern. *Pu.* gepriesen werden. *Hitpa.* gesegnet werden, sich segnen.
ברך II *Pu.* bewässert werden. *Hi.* einsenken, Ableger machen.
בְּרַךְ *a., pt. pass. m.* בְּרִיךְ Gen 9, 26 1. segnen; 2. preisen. *Pa.* 1. *pf.* בָּרֵיךְ Gen 24, 1 segnen, eine Benediktion sprechen; 2. lästern. *Itpa.* 1. *ipf.* 3 *m. pl.* יִתְבָּרְכוּן Gen 12, 3 gesegnet werden; 2. gepriesen werden.
בֶּרֶךְ I *h. m.* Brut (von Tauben).
בֶּרֶךְ II *h. f.* 1. *du.* בִּרְכַּיִם Knie; 2. s. בּוֹרֶךְ; 3. ברכים, s. בִּרְכִּיר.
בִּרְכָּא I *a. f., ind.* בְּרֵךְ Jes 45, 23, *pl. c. s.* בִּרְכוֹהִי 1 K 18, 42 Knie.
בִּרְכָּא II, בִּרְכָּא Zweig.
בְּרָכָה *h. f.* 1. Segen, Segensspruch, Benediktion; 2. Glückwunsch; 3. Lästerung. *pl.* בְּרָכוֹת Name eines talmud. Traktates.
ברכום, ברכוס (BerR 98) l. לוּבְדִיקוֹס.
ברכויד, בורכייר (TosKil. III 12) l. בּוּכְרִיָּא?
בּוּרְכִּיר, בִּרְכִּיר *gr. m.* (βραχιάριον) Armband.

בִּרְכְסוֹן (ברקשון) *gr. tr.* (ἔβρεξεν) es regnet.
ברכד s. כֶּרְכֹּד.
בִּרְכְּתָא (Dt 33, 1) *a. f., c.* בִּרְכַּת Gen 27, 36 Segen.
בְּרַכְתָא Ortsname.
בֶּרְכְּתָא *a. f.* Torheit.
בּוּרְלָא (Ex 28, 9), בּוּרְלְתָא, בִּירְלָא *gr. m. f., pl.* בּוּרְלִיוָות חֲלָא ExJI 28, 20, בִּירְלָוָות חֲלָא NuJI 2, 25 (βήρυλλος) Beryll.
בֵּירְלִין *gr. m.* (βηρύλλιον) dass.
בְּרַם (Gen 7, 23) *a.* 1. aber, allein; 2. Dt 28, 13. 29 nur; 3. Gen 20, 12 auch; 4. Gen 30, 34 gewiß, fürwahr, ja.
בּוּרְמָא I *gr. m.* (πάρμη) Schild.
בֻּרְמָא II *a. m.* großer Tonkrug (arab. *burnīje*).
ברנטין für לברנטין l. לוּמְרִין.
בּוּרְנִי (Jes 33, 21) *gr. f.* (λιβυρνίς) Schnellsegler.
בּוּרְנִיץ Name eines Flusses.
בַּרְנְקַיָּא (Jes 3, 23, MS לְבוּרְנְסַיָּא) *x. m. pl. d.* Mantel.
בַּרְנַשׁ Ortsname.
ברם (Hi 6, 5) *a. Aph.* schreien (vom Esel).
בִּירוֹס s. בִּרְסִין.
בורסנגיות (CantR 2, 2, Ausg. Pes. כורסנגיות) l. כְּרִיסַרְגִּירוֹת *gr. pl.* χρυσάργυρον) Gewerbesteuer.
בּוּרְסִי *gr. m.* (βυρσεύς) Gerber.
בִּרְסִין. בּוּרְסִין *gr. m. pl.* (βίρρος) Oberkleid.
בורסינון. מְבוּרְסִינוֹן *gr. m.* (vgl. βυρσεύω) gegerbt.
בּוּרְסִיף Ortsname (Borsippa in Babylonien).
בּוּרְסְקִי *gr. f.* (βυρσική) Gerberei.
בַּרְסָם *pers. m.* Brust-, Rippenfellentzündung.
ברסנה l. כַּרְסָנָה.
ברוסתי. ב' בייה (jNed 38[a]) l. בְּרוֹס תִּימְיָה *gr.* (πρὸς τίμια) zur Auszeichnung.
ברץ *h. Pi.* 1. hindurchdringen lassen; 2. überlaufen lassen.
ברץ *a. Pa.* dass.
בַּרְצוּץ (ExJI 39, 28 MS) *a. m.* Spitze des Turbans.
ברוצין l. בֵּירְלִין.
בַּרְצִיתָא. בֵּי ב' Ortsname.
בָּרַק *h.* glänzen, leuchten. *Hi.* 1. sichtbar sein; 2. erblinden.
בְּרַק *a.* leuchten, glänzen. *Aph. pt. pl.* מַבְרְקִין Est II 3, 8 blitzen, leuchten lassen.
בָּרָק *h. m.* Blitz.
בַּרְקָא *a. m.* 1. Dt 32, 41 Blitz; 2. weißer Fleck; 3. Star im Auge; 4. Haar.
בָּרְקָא *pers. m.* Balkon, Anbau.
בַּרְקַי *h. m.* 1. Morgenstern; 2. männl. Personenname; 3. כְּפַר בַּרְקַי Ort in Palästina.
בְּרָקִין *gr. m. pl.* (βράκια) Beinkleider.
בַּרְקִית *h. f.* Blindheit, Star.
ברוקלי l. בְּדוּלְקֵי.
בָּרְקָן (Ex 39, 10) *a. m.* Smaragd.
בַּרְקָנִים *h. m. pl.* eine Distelart.
בַּרְקָנַיָּא (Jud 8, 7) *a. m. pl. d.* dass.
בַּר קוּרְיָאנִי (EstR 1, 3) l. בְּרַטוֹרְיָאנִי *lat. m. pl.* (*praetoriani*).
בָּרֶקֶת *h. f.* Morgenstern.
בַּרְקְתָא *a. f.* 1. Smaragd; 2. Ortsname.
בַּרְקְתִיתָא, בִּרְקְתִיתָא *a. f.* Star im Auge.
בָּרַר *h.* 1. klar machen; aussondern, auslesen. *Pi.* 1. klarlegen, beweisen, erläutern; 2. auswählen. *Ho.* 1. abgesondert werden; 2. entschieden werden. *Hitp.* 1. sich klar machen wollen; 2. klar werden.
בְּרַר *a.* 1. reinigen; 2. auswählen. *Pa. ipf.* 1 *sg.* אֲבָרֵיר Jes 1, 25 absondern, auswählen. *Itpe.* rein sein.
בְּרָרָא *a. m.* 1. Reinheit; 2. Klarheit, Wahrheit.
בִּירִישָׁא Ortsname (Baris?).
בְּרוּרְיָא weibl. Personenname (*Veluria*).
בַּרְשָׁן (1 S 19, 24) *a. m.* Wahnsinniger(?).
בְּרַתָּא (Gen 30, 21) *a. f.,* ind. בְּרַת,

l. בְּרַת Ez 44, 25, c. בְּרַת, בַּת Gen 17, 17, c. s. בְּרַתֵּיהּ Gen 34, 5, pl. d. בְּנָתָא Gen 31, 43, ind. auch בְּרָתִין 1. Tochter; 2. Schößling, Frucht. בְּרַת יַמָּא, pl. בְּנָת יַמָּא Est II 1, 2 ein Vogel (viell. zu lesen בְּנָת יוֹנָא). בַּת נַעֲמִיתָא Lv 11, 16, בְּרַת נַעֲמִיתָא, pl. בְּנָת נַעֲמִין Jes 13, 21 Vogel Strauß; בְּרַת שְׁבַע, בְּרַת שְׁבְעִין eine grüne Feigenart. בְּרַת קָלָא Thr 3, 38, בְּרָת קָלָא(!) Est II 1, 3 1. Schall, Ausspruch, Ruf; 2. Himmelsstimme. בַּת אַרְעָא Verhärtung an der Fußsohle. בַּת הָכֵי von solcher Beschaffenheit. בַּת יוֹמָא von demselben Tage. בַּת מַזָּגָא חַמְרָא ein reiner Vogel. בַּת מִינָא von derselben Klasse. בַּת עֵינָא Loch im Mühlstein. בַּת קִבְרַיָּא eine Vogelart. בַּת תִּיהָא Loch im Spund des Fasses(?).

בְּרָתָא a. f., pl. בְּרָאתֵי l. בְּרָתֵי Cant 1, 17, בֵּירָוֹן 2 S 6, 5 Zypresse.

ברתיים l. בְּרוֹתִים (Löw), s. בְּרוֹת.

בורתידה (CantR 4, 8) l. בּוּרְתֵּירָה gr. f. (φέρετρον) Tragbahre.

בְּרְתּוּתָא Ortsname.

ברתסין, ברתצין s. בַּרְדְּסִין.

בָּשׂוּם h. m. Duft.

בְּשׂוֹרָה h. f. gute Botschaft.

בְּשׂוֹרְתָא a. f. dass. S. בְּסוֹרְתָא.

בָּשָׂם s. בָּסָם.

בַּשָּׂם s. בַּסָּם.

בשר h. Pi. gute Nachricht bringen; Hitp. gute Nachricht erhalten.

בשר a. Pa. Itpa. dass., s. בְּסַר II.

בָּשָׂר h. m. 1. Fleisch. בָּשָׂר וָדָם Mensch. בַּעַל בָּשָׂר korpulent. בָּשָׂר וְחָלָב (verbotene) Vermengung von Fleisch und Milch; 2. männl. Glied.

בִּשְׂרָא a. m. dass. S. בִּסְרָא.

בְּשׂוֹרְתָא a. f. gute Botschaft.

בִּשְׂרָנָא a. m. fleischig (nicht mager).

בִּשּׁוּל. h. m. 1. Kochen; 2. Reifen; 3. Kochspeise.

בִּשּׁוּלָא a. m. dass.

בְּשַׁט a. auseinanderstreuen.

בִּשְׁטוּתָא (Jer 13, 27, MS וּשְׁטוּתִיךְ) s. שְׁטוּתָא.

בְּשֵׁילָא (Nu 6, 19, MS בְּשֵׁילָה) a. m., ind. בְּשִׁיל Ez 11, 3 gar, gekocht.

בִּשְׁכֵּי Teil einer Zauberformel.

בשכר l. כַּשְׁכַּר Ortsname (Cascara am Tigris).

בָּשַׁל h. 1. reifen; 2. gar werden. Pi. kochen. Pu. gekocht werden. Hitp. gekocht werden, gar werden.

בְּשֵׁל a. 1. pf. 3 m. pl. בְּשִׁילוּ Gen 40, 10 reifen; 2. inf. מִבְשַׁל 1S 2, 13 (MS מִבְשַׁל) kochen, gar werden. Pa. 1. inf. בַּשָּׁלָא Ex 16, 33 kochen; 2. reif machen. Itpe. Itpa. 1. ipf. 3 f. sg. תִּתְבַּשַּׁל Lv 6, 21 gekocht werden; 2. reifen.

בָּשֵׁל h. m. gar, reif.

בַּשְׁלָא a. m. gar, gekocht.

בַּשָּׁלָא a. m., pl. d. בַּשָּׁלַיָּא Ez 46, 24 (MS בַּשָּׁלָא inf. Pa. v. בְּשַׁל) Koch.

בְּשָׁלָא a. m. 1. gereift; 2. gar (von Fellen).

בִּשְׁלוֹנָא a. m. Speise.

בַּשְׁקַר a. erkennen.

בשש. Itpe. אתבשו Thr 1, 14, l. אִשְׁתַּבַּשׁוּ (so MS), s. שְׁבַשׁ.

בַּשָּׁשָׁא a. m. syrische Raute (Ruta Chalepensis).

בַּת I h. f., pl. בָּנוֹת 1. Tochter; 2. Mädchen; 3. mit folgendem Substantiv zum Ausdruck des Teilhabens an etwas oder Gehörens zu etwas, z. B. בַּת אוּר Heizungsmaterial. בְּנוֹת שִׁקְמָה Sykomorenfrüchte. בְּנוֹת (שׁוּחַ) שֶׁבַע grüne Feigenart. בַּת חוֹרִין, בַּת מֶלֶךְ Name von Dämonen. בַּת קוֹל a) Schall, b) Himmelsstimme; 4. Mal. בְּבַת אַחַת auf einmal. בַּת רֹאשׁ (Löw: aus בָּתַר רֹאשׁ) rücklings.

בַּת II h. f. Bath (Maß für Flüssigkeiten).

בַּת a. f., s. בְּרַתָּא.

בַּתָּא (Ez 45, 10, 11 Soc 59), בִּתָּא (Jes 5, 10, MS בַּיְתָא) a. f., pl. בַּתִּין 1 K 7, 26 Bath (Flüssigkeitsmaß).

בְּתָה *h. f.* Garaus, Vernichtung.

בְּתוּלָה *h. f.* 1. Jungfrau; 2. jungfräulicher Boden; 3. Sternbild der Jungfrau; 4. *pl.* die Holzschrauben der Ölpresse.

בְּתוּלִים *h. m. pl.* 1. Jungfrauschaft; 2. Zeichen derselben.

בְּתוּלִין (Dt 22, 14) *a. m. pl.* dass.

בְּתוּלְתָא (Gen 24, 16) *a. f.*, *pl. d.* בְּתוּלָתָא Thr 1, 15 Jungfrau.

בַּתְוְתָא *a. f.* Scholle (?).

בִּתְיָה weibl. Personenname.

בֵּית אוּנְיָקָא gr. Bithynien (Βιθυνιακή).

בּוּתְנִים, בּוּתְנִיאָם (GenJI 10, 17 בוטניים) *gr.* männl. Personenname (Βαταναῖος).

בּוּתְנַן, בּוּתְנַיָא, בּוּתְנַיִן *gr.* Basan (Βαταναία).

בֶּתֶר *h. m.* Stück. בְּרִית בֵּין הַבְּתָרִים Bund Gottes mit Abraham (Gen 15, 17. 18).

בותרא (Hiob 15, 33) l. בּוּסְרָא.

בָּתַר (Gen 10, 32) *a.* hinter, nach. בָּתַר דְּ Gen 5, 4 nachdem. יוֹמָא דְבָתְרוֹהִי Gn 19, 34, Ex 18, 13 der folgende Tag. *c. s.* מִבָּתְרֵיהוֹן Ex 14, 19 von hinter. בָּתַר כֵּין Gn 38, 30, מִן בָּתַר כֵּן nachher.

בִּתֵּר (= בֵּיתְתֵר) Ortsname.

בִּתְרָא *a. m.*, *pl. d.* בִּתְרַיָּא Mi 7, 20 Soc 59 Stück.

בַּתְרָאָה (Ex 4, 8) *a. m.* letzter, hinterer. בְּבָתְרֵיתָא Nu 2, 31, בָּתְרַי zuletzt.

בתש *a. Pa.* in jemand dringen, inständig bitten.

ג

ג der dritte Buchstabe des hebr. Alphabets. ג' als Zahlzeichen = 3.

גְּאָה *a.*, *pt. m. pl.* גָּאַן 1S 2, 5 hoch, groß sein. *Itpe.* אִתְגְּאִי Ex 15, 1 1. erhaben sein; 2. sich überheben. *Itpa. pt. pl. m.* מִתְגָּאַן Jes 16, 6 dass.

גָּאָה *h.* hoch, erhaben sein. *Pi.* erheben. *Hitp.* 1. erhaben sein; 2. sich überheben, groß tun.

גֵּאֶה *h. m.*, *pl.* גֵּאִים 1. hoch, erhaben; 2. stolz.

גַּאֲוָה *h. f.* 1. Erhabenheit, Ruhm; 2. Hochmut.

גָּאוֹן *h. m.* 1. Majestät, Pracht; 2. Titel der babyl. Schulhäupter in nachtalm. Zeit.

גֵּיוֹתָן s. גֵּאוּתָן.

גֵּאָיוֹת *h. f. pl.*, s. גַּיְא.

גָּאַל *h.* 1. einlösen, rächen; 2. zurückkaufen; 3. erlösen. *Ni.* erlöst werden.

גְּאַל *a.* 1. einlösen (das Blut), rächen, nur *pt.* גָּאֵיל Dt 19, 6; 2. erlösen.

גְּאֻלָּה *h. f.* 1. Erlösung; 2. Name der 7. Benediktion des Achtzehngebets und der Eulogie nach der Schema-Rezitation.

גְּאֻלְתָא *a. f.* dass.

גְּאַם *a.* hinunterschlucken. *Pa.* schlucken lassen.

גַּב *h. m.* 1. Erhöhung; 2. Rücken (auch von Hand und Fuß); 3. Ufer, Bord; 4. Wall; 5. *pl.* גַּבּוֹת הַזָּקָן Jochbogen, Backenknochen; 6. גַּבָּה שֶׁלָּאֹזֶן Ohrknorpel; 7. weibl. Scham.

גַּב *h.* עַל גַּב, עַל גַּבֵּי 1. auf, über; 2. neben, bei; 3. gegenüber; 4. vermittelst, durch; 5. wegen.

גַּב *a.*, *c. s.* גַּבִּיךְ 2K 4, 2 Soc 59 (*in marg.*) auf, an, bei. עַל גַּב, עַל גַּבֵּי Mi 7, 20 (Soc 59 nur עַל), אַגַּב 1. bei, auf; 2. vermöge. אַף עַל גַּב דְּ obgleich. לְגַב, לְגַבֵּי 2K 4, 2 Soc 59 (*in marg.*) zu. מִן גַּבֵּי von. מִן גַּב דְּ weil.

גַּב s. גוב.

גַּב, גַּבָּא *h. m., pl.* גַּבִּין, גְּבָאִין Wasserlache, Teich.

גַּבָּא (גַּבָּא, גִּבָּא) *a. m.* 1. Rücken. מְסַר נַפְשֵׁיהּ כְּעַל גַּב Jud 9, 17 sein Leben aufs Spiel setzen; 2. Ufer, Rand.

גּוּבָּא I (Gen 37, 22) *a. m., pl.* גּוּבִּין Dt 6, 11 Grube, Zisterne.

גְּבָא II *a. m.* Scheit, Stück.

גְּבָא *a., ipf.* 3 *pl.* יִגְבּוֹן Dt 22, 19, *pt. m. pl.* גָּבַן Jes 46, 6, *pt. pass.* גְּבֵי Ho 8, 6 (MS גְּבַר) erheben, eintreiben. *Aph.* 1. *pt. m. pl.* מַגְבַן Ho 8, 13 einziehen, einkassieren lassen; 2. Vorteil ziehen. *Itpe. inf.* אִתְגְּבָאָה Ex 21, 22 einkassiert, erhoben werden.

גְּבָאוּת *h. f.* Einnehmeramt.

גבב *h. Pi.* 1. Reiser sammeln; 2. zusammentragen.

גבב *a. Pa.* 1. auflesen; 2. Geld erheben. *Po. ipf.* 3 *pl.* יְגָבְבוּן Ex 5, 7, *pt.* מְגָבֵב Nu 15, 32 (vgl. Dalm., Gr. S. 328 f.) auflesen.

גִּבְבָא *a. m.* Gipfel.

גְּבָבָא *a. m.* 1. dürres Kraut, Reisig; 2. Wollflocken.

גְּבָבָה *h. f.* dürres Kraut, Reisig.

גְּבַבְתָּא (גְּבַבְתָּא) Ortsname.

גָּבָה *h.* einziehen, einkassieren. *Ni.* 1. einkassiert werden; 2. besteuert werden. *Hi.* besteuern.

גָּבַהּ *h.* 1. hoch sein; 2. sich überheben. *Hi.* 1. hoch machen; 2. aufheben, aufladen. *Ho.* erhoben werden. *Hitp.* sich überheben, hochmütig sein.

גְּבַהּ *a.* groß sein. *Aph.* 1. groß machen; 2. erheben. *Itpe pf.* אִתְגְּבַהּ Koh 1, 12 (MS אִתְגַּז) sich erheben.

גִּבְהָא *a. m.* Höhe.

גַּבְהוּת *h. f.* Stolz.

גַּבְהוּתָא *a. f.* dass.

גָּבוֹהַּ *h. m.* 1. hoch, erhaben; 2. zum Opferdienst gehörig; 3. bBech 45b l. גִּבֵּחַ.

גבוהית (bBech 45b) l. גִּבֵּחִית.

גִּבּוּי *h. m.* Einsammlung.

גַּבּוֹיָא *a. m.* Einsammler, Steuerbeamter.

גְּבוּל *h. m.* 1. Grenze; 2. Gebiet; 3. *pl.* גְּבוּלִין Land (im Gegensatz zur Stadt); 4. Ortsname.

גִּבּוּל *h. m.* Kneten.

גְּבוּלָאָה *a. m.* aus Gebul.

גִּבּוֹר *h. m.* Held.

גְּבוּרָה *h. f.* 1. Stärke, Macht; 2. mächtige Tat. *pl.* גְּבוּרוֹת Wunder; 3. hohes Alter; 4. Bezeichnung für Gott; 5. *pl.* die zweite Benediktion des Achtzehngebets (von Totenauferstehung und Regen handelnd).

גְּבוּרְתָּא *a. f., ind.* גְּבוּרָא Jes 11, 2, *c. s.* גְּבוּרְתִי Ex 3, 20, גְּבוּרְתֵיהּ Dt 33, 2 1. Stärke, Macht; 2. mächtige Tat. *pl.* Wunder; 3. Bezeichnung für Gott.

גָּבוּשׁ *h. m.* Steinhaufen.

גִּבֵּחַ s. גִּבֵּיחַ.

גבח *h. Pi.* eine Glatze scheren.

גַּבַּחַת *h. f.* Glatze am Vorderkopf.

גַּבַּי *h. m.* Sammler, Steuereinnehmer.

גַּבָּיָא *a. m.* dass.

גַּבִּיָא I *a. m.* 1. groß, hoch; 2. wertvoll.

גַּבִּיָא II *a. m.* Alaun, s. מַגְבִּיָא.

גְּבִיָּה *h. f.* Einnehmeramt.

גְּבִיהָא *a. m.* 1. hoch, erhaben; 2. männl. Personenname.

גַּבָּיוּת *h. f.* Steueramt.

גַּבָּיוּתָא *a. f.* dass.

גִּבֵּיחַ *h. m.* Riese.

גְּבִיחָא *a. m.* von hoher Statur.

גִּבֵּיחִית *h. f.* Riesin.

גְּבִילָא *a. m.* Teig, Brei.

גְּבִילָה männl. Personenname.

גְּבִין *h. m.* Augenbraue.

גְּבִינָא *a. m., pl. c.* גְּבִינֵי Lv 14, 9 1. Augenbraue; 2. *ind.* גְּבִין Lv 21, 20 buckelig.

גְּבִיָּנָא *a. m.* Einkassierung, Erhebung.

גַּבְיָנָא *a. m.* Eintreiber.

גְּבִינָה *h. f.* Käse.

גְּבִינָאָה *a. m.* buckelig.
גְּבִינִי männl. Personenname (*Gabinius?*).
גְּבִינְתָא *a. f.* Höcker, Buckel.
גָּבִיַע *h. m.* Schale, Becher.
גְּבִיעָא *a. m.* buckelig.
גְּבִיעָה I männl. Personenname.
גְּבִיעָה II *h. f.* Buckel.
גְּבִירָה *h. f.* Herrin, Dame.
גַּבְיַת männl. Personenname.
גְּבִיתָא *a. f.* Graben.
גָּבַל *h.* kneten, anrühren. *Pi. Hi.* dass. *Hitp.* geknetet werden.
גְּבַל *a.* kneten, anrühren. *Pa.* dass. *Itpa.* eingeknetet werden.
גַּבָּל *h. m.* Kneter, Einrührer.
גַּבָּלָא *a. m.* dass.
גַּבְלָא 1. Gobolitis (Jos.), das alte Edom; 2. Name einer Stadt.
גְּבְלָא *a. m.* Teig.
גַּבְלָאָה *a. m.* Bewohner der Gobolitis.
גַּבְלוּל *h. m.* ein Stück Teig.
גְּבְלִית, גַּבְלִית *h. f.* Vorsprung (am Hause).
גַּבְלָן, גְּבְלָנָא transjordanische Landschaft (*Gaulanitis*).
גִּבֵּן *h. m.* buckelig oder mit schadhaften (anomalen) Augenbrauen.
גבן *h. Pi.* Käse bereiten.
גִּבְנָא *a. m.* Buckel, Rücken.
גְּבְנָא *a. m., pl.* גּוּבְנִין 1 S 17, 18 Käse.
גַּבְנוּן *h. m.* buckelig.
גבנוני (bAbZ 27ᵃ) l. גִּבְעוֹנִי.
גֻּבְנִי *h. m.* Einwohner von Gubna.
גַּבְסִים *gr. m.* (γύψος) Gips.
גְּבַע *a.* gewölbt sein. *Pa.* anschwellen.
גֶּבַע Ortsname.
גִּבְעָה *h. f.* 1. Hügel; 2. Ortsname.
גִּבְעוֹל *h. m.* Knospe (Stengel?).
גַּבְעוּלָא *a. m., pl.* גַּבְעוּלִין Ex 9, 31 dass.
גִּבְעוֹנִי *h. m.* Gibeonit (der nicht in die Gemeinde Israels aufgenommen werden durfte, aber beschnitten sein konnte).
גִּבְעֲתָא (Ze 1, 10) *a. f.* Hügel.
גָּבַר *h.* stark sein, die Übermacht haben. *Pi.* stärken. *Hi.* 1. stärken; 2. stark werden. *Hitp.* 1. sich als stark erweisen; 2. siegen.
גְּבַר *a.* stark sein. *Pa. pt.* מְגַבַּר Jes 8, 8 1. stärken; 2. überwältigen. *Aph. ipf.* 1 *sg. c. s.* אַגְבְּרִנֵּיהּ Jes 41, 25 (MS אֲגַבְּרִנֵּיהּ) stark machen. *Itpa. pt. m. pl.* מִתְגַּבְּרִין Ex 17, 11, *inf.* אִתְגַּבָּרָא 2 Sa 22, 3 Soc 59 1. übermächtig werden, siegen; 2. sich stark beweisen.
גֶּבֶר *h. m.* 1. Mann; 2. Hahn; 3. männl. Glied.
גּוּבְרָא I (Dt 1, 17), גַּבְרָא *a. m., ind.* גְּבַר Gen 41, 44, *pl. d.* גּוּבְרַיָּא Nu 22, 9 Mann. *ind.* גְּבַר Gn 40, 5 ein jeder. גַּבְרָא אֲגַבְרָא קָא רָמֵית willst du eine Autorität gegen die andere ins Feld führen? (Abweisung der Entgegensetzung der Meinung eines Amoräers gegen die des andern). בְּלָא גַבְרָא ohne Nennung einer Autorität. הָהוּא גַּבְרָא = ich (Dalm., Gr. 108).
גְּבְרָא II *a. m.* Manneskraft.
גִּבָּרָא *a. m.* 1. Dt 10, 17 B Held, heldenhaft; 2. männl. Glied; 3. Riese; 4. *pl. d.* גִּבָּרַיָּא Dt 3, 13; 9, 2 eine Völkerschaft (Rephaim, Anakiter).
גְּבָרוּתָא (Jer 10, 6) *a. f., pl. c. s.* גְּבָרְוָתָךְ Dt 3, 24 1. Heldenkraft; 2. Heldentat.
גַּבְרִיאֵל Name eines Engels.
גַּבְרִית *h. f.* hahnartig.
גְּבֶרֶת *h. f.* Herrin.
גִּבָּרְתָנָא *a. m., f. d.* גִּבָּרְתָנִיתָא heldenhaft, stark.
גָּבַשׁ *h.* aufhäufen. *Pi.* mit Steinen anfüllen.
גְּבַשׁ *a.* aufhäufen.
גַּבְשׁוּשִׁית *h. f.* Haufe, Hügel.
גַּבְשׁוּשִׁיתָא (Cant 6, 5, MS גַּלְשׁוּשִׁיתָא) *a. f., ind.* גַּבְשׁוּשִׁית Koh 12, 5 dass.
גְּבְשְׁתָא *a. f., pl. d.* גּוּבְשָׁתָא Ze 1, 10 (MS גִּבְעֲתָא) Hügel.
גַּבַּת Ortsname.

גִּבְתָּא *a. f.* Ortsname.
גִּבְתָּא (Est II 1, 3) *a. f.* Rohr.
גִּבְּתוֹן Ortsname.
גִּבְּתָתָא Ortsname.
גַּג *h. m., pl.* גַּגּוֹת 1. (flaches) Dach; 2. Spitze, Gipfel.
גִּגִּית *h. f.* großer Vorratskrug.
גִּגִּיתָא *a. f.* dass.
גַּגְמֵי, גַּגְמֵי *a. m. pl.* Bohne(?).
גִּינְגְּטוֹן (jMeg 73a) *gr. tr.* der Anfang des griechischen Esterbuches (καὶ ἐγένετο). So Löw nach Fränkel.
גַּד I *h. m.* herb.
גַּד II *h. m.* 1. Koriander (*Coriandrum sativum*); 2. Körnchen.
גַּד III *h. m.* 1. Geschick, Glück; 2. (heidn.) Schutzgott, Gottheit. גַּד יָוָן Ortsname.
גִּדָּא I (Am 5, 7), גִּדְדָא *a. m., pl.* גִּדִּין Thr 3, 19, Jer 9, 14 (hier MS גִּידִּין) Wermut.
גִּדָּא II *a. m.* 1. Ex 16, 31, Nu 11, 17 Koriander (von Löw bestritten); 2. Körnchen.
גַּדָּא (Est II 8, 15 Or 2377, Or 2375 גִּדָּא) *a. m.* 1. *ind.* גָּד (l. גַּד) Gen 30, 11 Geschick, Glück; 2. (heidn.) Schutzgott, Gottheit.
גִּדָּא (Koh 10, 8, MS גְּזִירָא) *a. m.* 1. Wand; 2. Wall; 3. Ufer.
גְּדָא *a.* schneiden, teilen. *Pa.* abschneiden.
גְּדַבְרָא (גְּדַבְרָא) s. גִּזְבָּרָא.
גַּדְגְּדִין(?) *h. m. pl.* Glück.
גדגדנית l. גַּרְגְּרָנִית.
גדגלידא s. גַּרְגְּלִידָא.
גדגנית l. גַּרְגְּרָנִית.
גָּדַד *h.* 1. abschneiden, einschneiden; 2. den Preis bestimmen. *pt. pass.* גָּדוּד 1. abgeschnitten; 2. mittellos. *Pi.* abschneiden, zerstören. *Ni.* abgeschnitten werden. *Po. Hitpo.* sich Einschnitte machen.
גְּדַד *a.* 1. *ipf.* 2 *m. pl.* תִּגּוֹדוּן DtJI 14, 1 (MS *in textu, sed in margine* תתגרסון) abschneiden, sich Einschnitte machen, verwunden; 2. entscheiden. *Pa.* abschneiden.
גָּדָד *h. m.* herb.
גדודקי s. גּוּרְזְקִי.
גְּדוּד *h. m.* 1. Trupp, Bande; 2. männl. Personenname; 3. l. גְּדוֹר.
גִּדּוּד *h. m.* 1. Absturz; 2. l. גְּדוֹר.
גִּדּוּדָא *a. m.* 1. *pl.* גִּדּוּדִין Jes 38, 12 steiler Absturz, hohes Ufer; 2. Bande, Trupp.
גְּדוּדָא *a. m.* entästeter Baum.
גְּדוּדִית *h. f.* 1. Bande, Schar; 2. Trümmer.
גָּדוֹל *h. m.* 1. groß; 2. mündig (geschlechtsreif, s. קָטָן); 3. vornehm; 4. alt.
גִּדּוּל *h. m.* 1. Erziehen, Aufziehen; 2. Wachstum; 3. Erhöhung; 4. männl. Personenname (Gedalja).
גידומי (Berk 33) l. גַּרְדּוּמֵי, s. גַּרְדּוּמָא.
גִּדּוּנִין (Jes 21, 14) *a. m. pl.* Schlauch(?).
גִּדּוּעַ *h. m.* 1. Fällen, Kappen; 2. der neue Trieb aus einem alten Stumpf.
גִּדּוּף *h. m.* Lästerung, Schmähung.
גִּדּוּפָא *a. m., pl.* גִּדּוּפִין 1S 2, 3 Soc 59 (Or 2210 גַּדְפִּין) dass.
גִּדּוּפִיתָא *a. f.* Lästerung.
גָּדוֹר, גְּדוֹר, גְּדוֹרָה Ortsname.
גִּדּוּר *h. m.* Enthaltung.
גָּדוּשׁ männl. Personenname.
גְּדִי *h. m., pl.* גְּדָיִים 1. Böckchen; 2. Tierkreisbild Steinbock.
גַּדְיָא (Gen 38, 17) *a. m., pl.* גַּדְיִין 1S 10, 3 Or 1471 (Or 2210 גַּדִין), גְּדִין Dt 14, 4, *c.* (?) גַּדְיֵי (l. גַּדְיֵי) Gen 27, 9, גְּדִי Gen 27, 16 1. Böckchen; 2. männl. Personenname; 3. Glücksgott.
גדיגד s. גּוּרְזְקִי.
גְּדִידָה *h. f.* 1. Schnitte machen (in die Haut); 2. Abschneiden.
גְּדִידִים männl. Personenname.
גְּדִיָּה *h. f.* Zicklein.
גָּדִיל I *h. m.* gedrehter Faden.
גָּדִיל II *h. m.* gehäuft.
גְּדִילָא *a. m.* dass.

גְּדִילָה *h. f.* Wuchs, Statur.
גְּדִילוּתָא *a. f., ind.* גְּדִילוֹ Ex 28, 14 Flechtwerk.
גדיאן l. גַּדְיָן.
גְּדִילְתָא *a. f., pl.* גְּדִילָן Ex 28, 24 Flechte, geflochtene Schnur.
גָּדֵיר *h. m., pl.* גְּדֵירוֹת 1. Umwallung, Trockenmauer; 2. Bezeichnung von rabbinischen Verboten, welche einer Übertretung des mos. Gesetzes vorbeugen sollen; 3. Ortsname.
גְּדֵירָא (Nu 22, 24) *a. m., pl.* גְּדֵירִין Est II 3, 8 1. Scheidewand, Umwallung; 2. Gegenleiste (*Anthelix*) der Ohrmuschel.
גְּדֵירָה *h. f.* 1. Umzäunung; 2. Enthaltung; 3. s. גְּדִידָה,
גָּדִישׁ *h. m.* Getreidehaufen.
גְּדִישָׁא *a. m., pl.* גְּדִישִׁין Ex 22, 5 dass.
גְּדִישׁוּתָא *a. f.* gehäuftes Maß.
גַּדְיְתָא *a. f.* Ziege.
גָּדַל I *h.* groß sein. *Pi.* 1. aufziehen, erziehen; 2. erheben, loben. *Hi.* heranwachsen. *Hitp.* 1. größer, älter werden; 2. gepriesen, berühmt werden; 3. sich rühmen, prahlen.
גָּדַל II *h.* flechten. *Pi.* zusammenbinden, zurechtmachen.
גְּדַל I *a.* groß sein. *Pa.* erziehen. *Itpa.* gepriesen werden.
גְּדַל II *a., pt. pass. pl. f. d.* גְּדִילָתָא Ex 28, 14 flechten. *Pa. pt. pass. f.* מְגַדְּלָא Koh 4, 12 (MS מְגַדְּלָא) dass.
גָּדֵל *h. m.* erwachsen.
גְּדֵל *h. m.* 1. Mündel, Zögling; 2. männl. Personenname (Gedalja).
גַּדְּלָאָה, גַּדְּלָיָא *a. m.* Weber, Flechter.
גְּדֻלָּה *h. f.* Größe, Würde.
גִּדְּלוֹן *h. m.* Erhöhung.
גְּדַלְנָא *a. m.* Aufhäufung, was über das gestrichene Maß hinausgeht.
גָּדַם *h.* abstumpfen, abhacken. *pt. pass.* גָּדוּם kurz (s. אַמָּה). *Hitp.* abgehackt werden.

גְּדַם *a.* dass.
גִּדֵּם *h. m.* mit fehlender Hand (Vorderfuß bei Tieren).
גְּדְמָא, גִּדְמָא *a. m.* Palmzweig.
גְּדָנְפָא (Ex 25, 25) *x. m.* Rand, Leiste.
גָּדַע *h.* abhauen, verstümmeln. *Pi.* dass. *Ni.* abgeschnitten, verkleinert werden.
גְּדַע *a.* abhauen.
גדף *h. Pi.* 1. lästern, schmähen; 2. heftig anfahren.
גדף *a. Pa. pf.* גַּדֵּיף 1 K 21, 13 dass.
גַּדְפָּא *a. m.* 1. *pl. c. s.* גַּדְפֵּיהוֹן Ex 25, 20 Flügel; 2. Geflügel, Vogel; 3. Rand.
גַּדְפִּי Ortsname.
גַּדְּפָן *h. m.* Lästerer.
גָּדַר *h.* 1. abschneiden; 2. absondern, umzäunen; 3. גּ׳ פֶּרֶץ Schäden heilen. *Ni.* sich bewahren, sich enthalten. *Pi.* zerschneiden. *Hitp.* sich hervortun, sich überheben.
גְּדַר *a.* 1. umzäunen; 2. abtrennen.
גָּדֵר s. גָּדֵיר.
גְּדָרִיתָא *a. f.* Umzäunung.
גדרסן (Jud 16, 14, MS גַּרְדְּיָאִין), s. גַּרְדְּיָנָא.
גדרופוס s. גַּנְדְּרוּפוּס.
גָּדֵשׁ Ortsname.
גָּדַשׁ *h.* 1. aufhäufen; 2. übervoll machen, ein gehäuftes Maß geben. *Ni.* gehäuft werden.
גְּדַשׁ *a.* 1. aufhäufen; 2. übervoll machen; 3. l. גְּרַשׁ.
גְּדְשָׁא *a. m.* Aufhäufung (was mehr ist als das gestrichene Maß).
גָּהָה *h.* neigen, überhängen.
גֵּהָה *h. f.* Heilung.
גִּהוּץ *h. m.* Glätten.
גְּהַט *a.* schaben, radieren.
גְּהָיָא *a. m.* rot.
גהץ I *h. Pi. Hi.* glätten. *Hitp.* geglättet werden.
גָּהַץ II *h.* Abscheu haben.
גהק *h. Pi.* rülpsen.
גּוּהַרְקָא *pers. m.* Tragsessel; 2. l. גּוּרְקָא.
גֵּו, גַּו, גו *h. m.* Inneres, Mitte. בְּגוֹ, לְגוֹ in.

גוא *a. Pa.* hineinbringen.
גַּוָּא (Lv 1, 13) *a. m.*, *c.* גּוֹ Dt 3, 16, 1 K 8, 64, גּוֹא 1. Inneres, Mitte; 2. Eingeweide; 3. בְּגוֹ Gen 18, 24, Est II 1, 3, *c. s.* בְּגַוַּהּ Gen 18, 24, לְגוֹ Ex 14, 23, לְגוֹא in, unter; 4. מִגּוֹ Dt 5, 4, מִן גּוֹא von; 5. מִן גּוֹ דְ, מִגּוֹ infolgedessen, daß; weil.
גַּוָּאָה I (Lv 10, 18, Jer 52, 25), גַּוָּאָה 1. גַּוָּאָה 1 K 6, 27, גַּוָּיָא *a. m.*, *f. d.* גַּוָּיְתָא Ez 40, 27 innerer.
גַּוָּאָה II (1 K 22, 9, 2 K 23, 11) *a. m.*, *pl.* גַּוָּאִין (!) 2 K 9, 32 Eunuch.
גּוֹאֵל *h. m.* 1. ג׳ הַדָּם Bluträcher; 2. der zum Einlösen berechtigte nächste Verwandte; 3. Erlöser.
גּוֹאֲלָא *a. m.* dass.
גּוֹאֲלְקָא, גְּוָאלְקָא *pers. m.*, *pl.* גּוֹאֲלְקִין, גּוֹאֲלְקָאן Thr 5, 5 (fehlt im MS), Sack zum Aufladen auf Saumtiere.
גּוֹב *h. m.* Grube.
גוב *a. Pa. Aph.* אֲגֵיב antworten.
גּוֹבָא (Ex 10, 4) *a. m.* Heuschrecke.
גּוֹבָאָה *a. m.* Einwohner von Gubja.
גּוֹבַהּ *h. m.* 1. Anhöhe; 2. Stolz.
גּוֹבַי *h. m.* Heuschrecke.
גּוּבְיָא Ortsname.
גּוֹבֶל *h. m.* Feldrand.
גּוּגַלְתָּא (Est II 3, 9, nicht MS) *a. f.* Schädel.
גוד *h.* 1. binden; 2. Parteien bilden. *Hitpo.* Parteien bilden.
גּוֹד *h. m.* Schlauch.
גּוּדָא *a. m.* dass.
גּוּדָל *h. m.* 1. Daumen; 2. große Zehe.
גּוֹדֶל *h. m.* 1. Größe; 2. Haufen.
גּוֹדֶלֶת *h. f.* 1. Haarflechterin; 2. Erzieherin.
גּוּדְרוֹת *h. f. pl.* Hürdenvieh.
גּוֹדְפָן *h. m.* Lästerer.
גּוֹדֶשׁ *h. m.* Aufhäufung (was über das gestrichene Maß geht).
גּוּהָא *a. m.* Getöse.

גוז *h.* hindurchgehen. *Hi.* hindurchführen, durchtreiben.
גוז *a.*, *ipf.* 3. *f. sg. c. s.* תְּגוּזְנֵיהּ Jes 33, 21 1. abschneiden; 2. hindurchgehen. *Aph.* hindurchführen.
גּוּזָא, גַּוְזָא (?) *a. m.* Kästchen.
גּוּזָא Name eines Flusses.
גְּוָזָא *a. m.* 1. Stumpf, abgeschnittener Zweig; 2. Lostäfelchen; 3. 1 K 22, 9, 2 K 23, 21 (MS גַּוָּאָה) Eunuch, Kastrat; 3. Beamter.
גּוּזְזָא *a. m.*, *pl.* גּוּזְזִין Ez 27, 24 (MS גּוּזְגְּזִין) Abschnitt.
גּוֹזָל *h. m.*, *pl.* גּוֹזָלוֹת 1. junger Vogel, bes. junge Taube; 2. Kind.
גּוֹזָלָא *a. m.*, *pl.* גּוֹזָלִין Cant 4, 1 dass.
גּוּזַנְיָא Ortsname.
גוח *a.* 1. hervorbrechen; 2. brüllen. *Aph.* hervorbrechen lassen. אֲגִיחַ קְרָבָא (J. I אֲגַח) Ex 17, 8 Krieg führen. *Ittaph. ipf.* 3 *m. sg.* יִתְּגַח Ex 17, 16 gekriegt werden.
גּוֹי *h. m.* 1. Volk, heidnisches Volk; 2. Nichtjude. *f.* גּוֹיָה Nichtjüdin.
גַּוַּי, לְגַוַּי *a.* inwendig (Adv.).
גְּוִיָּה *h. f.* 1. Körper, Leib; 2. männl. Glied. רֹאשׁ הַגּ׳ dass.
גָּוִיל *h. m.* 1. unbehauener Stein, Bruchstein; 2. starkes Pergament (von ungespaltenem Leder).
גְּוִילָא *a. m.* Pergament.
גְּוִיעָה *h. f.* Verscheiden.
גְּוִיְתָא *a. f.*, *c. s.* גְּוִיְתֵיהּ (!) Jes 6, 2, גְּוִיְתָנָא (!) Gen 47, 18, *pl. c.* גְּוִיַּת 1 S 2, 9, *c. s.* גְּוִיָתְהוֹן Ez 1, 11 Soc 59 Körper, Leib.
גול *h.* rollen.
גול *a.* dass.
גְּוֹל (Jes 38, 12) 1. גְּוַל, s. גַּוְלָא.
גּוֹלָה *h. f.*, *pl.* גּוֹלִיּוֹת 1. Exil; 2. Exulantenschaft.
גּוֹלִילָא *a. m.* 1. 1 K 14, 10 Kot; 2. Götze.
גּוֹלֵל *h. m.* Rollstein (von jedem Verschluß des Felsengrabes).
גּוֹלְלָא *a. m.* dass.

גֹּולֶם *h. m.* 1. Masse, Klumpen; 2. Körper; 3. unfertiges Gefäß.

גּוֹלְמִי *h. m.* formlos.

גּוֹלְמִישׁ *h. m.* ein immergrüner Baum.

גּוֹלָן, גּוֹלָנָא transjordanische Landschaft (Gaulanitis).

גּוֹלָנִית *h. f.* Münze von Golan.

גּוּלְקָא *pers. m.* Sack zum Aufladen auf Saumtiere (Doppelsack).

גּוֹמֶא (Ex 2, 3), גּוֹמֵי *a. m.* Papyrusstaude.

גּוֹמֶד *h. m.* 1. kurze Elle; 2. Schleier.

גּוּמָּמִית *h. f.* Höhlung.

גון s. גִּין.

גּוֹן *pers. m., c.* גּוֹן 1. Farbe; 2. Art. כְּגוֹן wie. כְּגוֹן שֶׁ wie wenn.

גּוֹנָא *pers. m., c.* גּוֹן Koh 3, 10 (Or 2375 גִּינַן, Or 1302 גּוּנַן), גּוֹן, *pl.* גּוֹנִין Koh 5, 7 (MS גְּוָוְתָנִין), 1. Farbe; 2. Art. כְּגוֹן wie. כְּגוֹן דְּ wie wenn. כִּי הַאי גּוֹנָא (MS כִּי הַאי גּוֹנָא) Ru 4, 6 auf diese Weise.

גון *pers. Pi.* färben.

גּוֹנָא *a. m.* innerer.

גּוּס I *h.* dreist sein. *Hi.* erdreisten, stolz tun.

גּוּס II *h. Hi.* umrühren.

גּוּס I *a.* dreist sein. *Aph.* sich überheben. *Itpe. pf.* אִתְּגַם Koh 1, 12 (MS אִתְּגַז) dass.

גּוּס II *a.* 1. treffen; 2. vertraut sein; 3. speisen.

גּוּסָה, גּוּסִי *h. f.* Erbrechen.

גּוֹסֵס *h. m.* im Sterben liegend.

גָּוַע *h.* 1. (*bibl.*) sterben; 2. l. גָּדַע.

גּוּף *h.* 1. verschließen, verstopfen; 2. Ehebruch begehen. *Pi.* umarmen. *Hi.* zuschließen, verstopfen. *Ho.* verschlossen sein.

גּוּף *a.* 1. verschließen; 2. *ipf.* 2 *m. sg.* תְּגוּף Ex 20, 14 Ehebruch begehen. *Pa. pt. pl. f.* מְגַיְּפָן Ho 4, 13 (MS גְּיְפָן) Ehebruch begehen. *Aph. pf.* אֲגֵיף 2 S 13, 18 (MS אֲגַף), *ipf.* 3 *m. sg.* יְגִיף Ma 1, 10, 2 *f. sg.* תְּגִיפִין 2 K 4, 4 zuschließen, verstopfen.

גּוּף *h. m.* 1. Körper; 2. Person. חוֹבַת הַגּוּף persönliche Pflicht. 3. Wesen, Hauptsache; 4. männliches Glied; 5. Farbe, Aussehen; 6. Aufenthaltsort der präexistenten Seelen.

גּוּפָא I (1 S 31, 12) *a. m.* 1. Körper; 2. Person; 3. Wesen. In der talmud. Diskussion גּוּפָא Zitationsformel, wenn ein vorher gelegentlich angeführter Ausspruch zum Hauptgegenstand der Erörterung werden soll. הָא גּוּפָא קַשְׁיָא ist dies nicht ein Selbstwiderspruch? 4. Kapital; 5. Aufenthaltsort der präexistenten Seelen.

גּוּפָא II *a. m.* Netz.

גּוּפִיתָא *a. f.* Deckel.

גופן (bMeg 9a) l. גְּרָפַן *gr. m.* (γραφικόν?) Schriftzug.

גּוּץ *a.* abnagen.

גּוּצָא *a. m.* klein, zwergartig.

גּוּר *h.* in einem fremden Lande weilen, Gast sein. *Pi.* zum Proselyten machen. *Hitp.* Proselyt werden.

גּוּר I *a.* in fremdem Lande weilen. *Pa.* zum Proselyten machen. *Itpa. ipf.* 3 *pl.* יִתְגַּיְּרוּן Lv 16, 29 Proselyt werden.

גּוּר II *a.* ehebrechen. *Pa.* zum Ehebruch verführen.

גּוּר *h. m.* junges Säugetier.

גּוּרָא *a. m., c.* גּוּר Dt 33, 22 dass.

גּוּרְיָא *a. m.* 1. junger Löwe; 2. männl. Personenname.

גּוּרְיָן, גּוּרְיוֹן männl. Personenname.

גּוּרִיתָא, גּוּרְיְתָא I *a. f.* 1. junge Löwin; 2. Hündin.

גּוּרִיתָא (= גַּרִיתָא. Löw) II *a. f.* Aal.

גּוֹרָל *h. m., pl.* גּוֹרָלוֹת Los.

גֹּרֶן *h. m., pl.* גְּרָנוֹת 1. Tenne; 2. Ernte, Ertrag; 3. Dreschzeit; 4. der Getreidehaufen auf der Tenne.

גּוּשׁ (?) *a. Aph.* hart machen.

גּוּשׁ *h. m.* 1. kompakte Masse; 2. Scholle; Erdboden. ג׳ חָלָב Ortsname.
גּוּשָׁא *a. m.* Scholle, Erdboden.
גֵּז *h. m.* abgeschorene Wolle.
גָּז *h. m.* 1. ein Raubvogel; 2. Wespe.
גַּזָא I *a. m.* dass.
גַּזָא II *pers. m.* 1. (auch בֵּי גַזָא) Schatz, Schatzkammer; 2. Personenname.
גִּזָא *a. m.* geschorene Wolle.
גְּזָא *a.* 1. durchschneiden, abschneiden, scheren; 2. laufen; 3. bezahlen, vergelten. *Aph. pt.* מַגְזֵי Jes 44, 13 abschneiden.
גִּזְבָּר *pers. m.* Schatzmeister, Verwalter.
גִּזְבָּרָא (גִּזְבְּרָא) *pers. m., pl.* גִּזְבָּרִין Koh 2, 7 dass.
גִּזְבָּרִית *pers. f.* Verwalterin.
גִּזָּה *h. f.* 1. Scheren; 2. abgeschorene Wolle.
גְּזוּזָא *a. m., ind.* גְּזוּז Jes 3, 24 Abscheren.
גְּזוּמָא *a. m.* Kappen, Beschneiden.
גָּזוֹמָא *a. m.* Drohender.
גָּזוֹרָא *a. m.* Beschneider.
גְּזוּרָה *h. f.* Beschneidung.
גְּזוּרְתָא *a. f.* 1. Beschneidung; 2. Beschneidungsglied.
גָּזַז *h.* scheren, abschneiden. *Hitp.* abgeschnitten werden.
גְּזַז *a.* 1. *ipf.* 2 *m. sg.* תִּגוֹז Dt 15, 19 scheren, abschneiden, beschneiden; 2. abbrechen; 3. hindurchgehen (s. גּוּז); 4. kastrieren. *Itpe. pf.* 3 *f. sg.* אִתְגְּזִיזַת Am 7, 1 (MS שִׁיצִיאַת) abgeschnitten werden.
גַּזָּז *h. m.* Wollscherer.
גְּזוּזְטְרָא *gr. f.* (ἐξώστρα), *pl.* גְּזוּזְטְרָאוֹת Balkon, Empore.
גִּזִיב Ortsname.
גְּזִיזָא *a. m.* 1. Scheit, Stock; 2. Scholle; 3. Scherbe.
גְּזִיזָה *h. f.* 1. Scheren; 2. Stück.
גְּזִיּוֹת *h. m. pl.* abgeschorene Wolle.
גָּזִיל *h. m.* geraubtes Gut.
גְּזֵילָא (Lv 5, 21) *a. m.* dass.
גְּזֵילָה *h. f.* Raub (öffentliche Aneignung fremden Besitzes).
גְּזֵילָה *h. f.* geraubtes Gut.
גְּזֵילוּתָא *a. f., ind.* גְּזֵילוּת Cant 6, 5 (MS גְּזֵילָה) Rauben.
גְּזֵילְתָא (Koh 5, 7) *a. f.* Raub.
גָּזִיר *h. m.* Scheit.
גְּזֵירָה *h. f.* 1. abschüssiger Ort, Abgrund; 2. Beschluß, Edikt; 3. rabbin. Verordnung, die der Übertretung des mosaischen Gesetzes vorbeugen soll; 4. ג׳ שָׁוָה *a)* Schluß aus der zweifellosen Bedeutung eines Ausdrucks an einer Stelle des Gesetzes auf die Bedeutung desselben an einer anderen Stelle. *b)* Schluß aus feststehenden Bestimmungen eines Gesetzes auf die näheren Bestimmungen eines anderen verwandten Charakters.
גְּזִירְפָטָא, גְּזִירִיפָטָא *pers. m.* (persischer) Beamtentitel.
גְּזֵירְתָא *a. f.* 1. *ind.* גְּזֵירָא Gen 47, 26, Koh 10, 8 Beschluß, Dekret; 2. rabbin. Verordnung; 3. die durch Verordnung bestimmte Abgabe; 4. l. גְּזוּרְתָא.
גְּזִית *h. f.* Zweig.
גָּזִית *h. f.* behauener Stein, Quader.
גָּזִיתָא *a. f., ind.* גָּזִית 1K 7, 9 dass.
גַּזְיָתָא *a. f. pl. d.* Abschneidewege.
גָּזַל *h.* rauben (von jeder öffentlichen Aneignung fremden Besitzes). *Ni.* geraubt, beraubt werden.
גְּזַל (Lv 5, 23) *a.* dass.
גָּזֵל s. גָּזִיל.
גְּזֵלָה s. גְּזֵילָה.
גַּזְלָן, גַּזְלָן *h. m.* Räuber.
גַּזְלָנָא *a. m.* dass.
גַּזְלָנוּתָא *a. f.* Räuberei.
גָּזַם *h.* abschneiden. *Pi.* 1. kappen, beschneiden; 2. drohen.
גְּזַם *a.* drohen.
גּוּזְמָא *a. m.* Aufschneiderei, Hyperbel.
גִּזְמָא Ortsname.
גוע l. גָּוַע.

גֶּזַע *h. m.* 1. Stamm; 2. Zweig; 3. Abkömmling.

גזף 1. נְזַף.

גָּזַר *h.* 1. schneiden, beschneiden; 2. anordnen; 3. behaupten; 4. ableiten. *Ni.* angeordnet werden. *Hitp.* 1. zerteilt werden; 2. scharf abfallen, steil sein.

גְּזַר *a., ipf.* 2 *m. sg.* תִּגְזַר Ex 12, 44 1. schneiden, beschneiden. *pt. pass.* גְּזִיר Lv 22, 24 kastriert durch Herausschneiden der Hoden; 2. ג' קְיָם Gen 15, 18 Bund schließen; 3. *pt. pass.* גְּזִיר Jes 58, 14 Soc 59 beschließen, anordnen; 4. *pt.* גָּזַר Jer 8, 6 sich stürzen in. *Itpe. pf.* אִתְגְּזַר Est II 1, 3, 1 *sg.* אִתְגְּזָרִית Thr 3, 54 1. abgeschnitten werden; 2. אִתְגְּזַר Gn 17, 26 beschnitten werden; 3. beschlossen werden.

גְּזָר *h. m.* גְּזַר דִּין Urteil, Dekret.

גֶּזֶר *h. m., pl.* גְּזָרִין, גְּזָרִין Holzscheit.

גִּזְרָא I *a. m.* 1. *pl.* גִּזְרִין 1 K 3, 25 (fehlt im MS) Scheit, Stück; 3. *pl. c.* גִּזְרֵי 1 K 20, 27 Herde, Abteilung.

גִּזְרָא II *a. m.* ein Heilmittel.

גַּזְרָאָה *a. m.* Vertilger.

גִּזְרָה *h. f., pl.* גִּזְרִיּוֹת 1. Balkon, Erker, 2. behauener Stein.

גְּזָרְתָּא *a. f.* Beschneidung.

גִּזְתָּא *a. f., c.* גִּזַּת Dt 18, 4 abgeschorene Wolle.

גְּזוּתָא *a. f.* Beraubung (?).

גִּחוּךְ *h. m.* 1. Scherz, Lachen; 2. anstößiges Betragen.

גִּחוּכָא *a. m.* dass.

גָּחוֹן *h. m.* Bauch.

גָּחוֹר *h. m.* rot.

גְּחִירָא *a. m.* dass.

גְּחַךְ *a.* 1. lachen, scherzen; 2. unanständig sein. *Pu.* dass. *Itpe.* sich zum Gelächter machen.

גְּחָכָא *a. m.* Lachen.

גַּחְכָן *h. m.* Spaßmacher.

גַּחֶלֶת *h. f., pl.* גֶּחָלִים 1. glühende Kohle; 2. Leuchtkäfer.

גְּחַם *a.* verbrennen (?).

גָּחַן *h.* sich beugen, neigen.

גְּחַן (1 K 18, 42) *a.* dass. *Pa.* dass.

גַּחַר *h. m.* Öffnung (?).

גָּחֹר *h. m.* rot.

גֵּט *h. m.* 1. Urkunde; 2. Scheidebrief; 3. *pl.* גִּטִּין Name eines Talmudtraktates über die Scheidung.

גִּטָּא *a. m., ind.* גֵּט Dt 24, 1 1. Urkunde; 2. Scheidebrief.

גְּטָשָׁא *a. m.* Mist (?).

גַּי, גַּיְא *h. f., pl.* גֵּאָיוֹת Tal.

גְּיָא *gr. f.* (γῆ) Erde.

גיא, גיית (BerR 33) 1. גְּזָיִית (so Ausg. Konst.), s. גִּזָּא.

גֵּיאָה s. גֵּאָה.

גֵּיאָה. ג' רְקַם (Dt 1, 19) Ortsname (Kadesch Barnea).

גֵּיאוּתָא (Ex 15, 1) *a. f.* 1. Erhabenheit; 2. Hochmut.

גִּיבָא *a. m.* Höhe.

גִּינְלָא *a. m.* Pupille.

גיד *h. Pi.* die Sehnen durchschneiden. *Pu. pt.* מְגֻיָּד mit durchschnittenen Sehnen. *Hitp.* an den Sehnen durchschnitten werden.

גיד *a. Pa.* dass.

גִּיד I *h. m.* Koriander.

גִּיד II *h. m.* 1. Sehne, Ader, Nerv; 2. männl. Glied.

גִּידָא (Gen 32, 32) *a. m.* dass.

גִּידוֹ Ortsname.

גַּיידוּר (jBabM 11[a]), גַּיְדְרִינָא *gr. m.* (γαίδαρον) kleine Eselart.

גִּיהָא I *a. m.* Licht, Flamme.

גִּיהָא II (גִּיהִיאָה) *a. m.* Wasserbassin.

גִּיהָיָא. s. גִּהְיָא.

גֵּיהִנֹּם *h.* 1. Tal Hinnom; 2. Ort der Verdammten.

גֵּיהִנָּם (Jes 53, 9) *a.* dass.

גִּיהַר (Cant 5, 14, Or 1302 יַהֲלֹם, darüber

geschrieben (בהרמאן) l. גּוֹהַר *pers. m.* ein Edelstein.

גֵּיו, גָּיו. מִגָּיו Gen 6, 14, מִלְּגֵיו 1 K 6, 4 inwendig, von innen, לְגָיו 2 K 7, 11 nach innen. מִגָּיו לְ Lv 16, 13, לְמִגָּיו לְ Lv 16, 15, מִלְּגֵיו לְ, לְגֵיו מִן innerhalb von.

גיוטאה l. גִּיוֹטָאָה *a. m.* Einwohner des Nomos Naut in Ägypten.

גָּיוֹפָא *a. m.* Ehebrecher.

גִּיוֹרָא (Ex 23, 9) *a. m.* Proselyt.

גָּיוֹרָא *a. m.* Ehebrecher, Buhle.

גִּיוֹרָא *a. m.* Ehebruch.

גִּיוֹרֶת *h. f.* Proselytin.

גִּיוֹרְתָא *a. f.* dass.

גָּיוֹרְתָא *a. f.* Ehebrecherin.

גַּיוּתָא *a. f.* Eigenschaft als Nichtjude.

גיותא (Ez 28, 13), גֵּיוּתָא *a. f., ind.* גֵּיוָה Jes 3, 24 1. Erhabenheit; 2. Stolz. Vgl. גֵּיאוּתָא.

גֵּיוְתָן *h. m.* hochmütig.

גֵּיוְתָנָא *a. m., pl. d.* גֵּיוְתָנַיָּא Ex 15, 1 dass.

גֵּיוְתָנוּתָא *a. f.* Erhabenheit.

גַּיְזוֹן *gr. m.* (γαῖσον) Wurfspieß.

גיח s. גּוּחַ.

גִּיחוֹן 1. Gen 2, 12 einer der Ströme Edens; 2. eine Quelle bei Jerusalem.

גיל (jOrl 61[d]) l. גֶּזֶל.

גִּיל I *h.* einen Kreis bilden, rollen (?).

גִּיל II *h. m.* 1. Kreis, Genossenschaft, von gleichem Alter; 2. *pl.* גִּילִין Geschlecht, Zeitgenossenschaft; 3. Sippe. בֶּן גִּיל Verwandter; 4. Klöppel in der Glocke, Schelle.

גִּילָא *a. m.* 1. etwas Rundes; 2. s. גִּלָּא.

גִּילָאָה *a. m.* von gleichem Alter.

גִּילָה *h. f.* Versammlung, Kreis.

גִּימֶל dritter Buchstabe des hebr. Alphabets.

גין *h. Hi.* schützen. S. גנן.

גין *a. Aph.* dass. Itpe. ipf. יִתְגַּן Ze 2, 3 beschützt werden.

גֵּין *h.* בְּגֵין wegen.

גֵּין, גִּין *a.* בְּגִין Jes 28, 15 unter dem Schutz von. בְּגֵין Koh 6, 8 wegen. בְּגִין דְּ 1. weil; 2. damit. בְּגִין לָא Thr 3, 44 damit nicht. בְּגֵין כֵּין Koh 10, 10 deshalb. מִן בְּגִין מָא weshalb?

גינאות l. גּוֹנִיאוֹת (?), s. גּוֹנְיָא.

גִּינַּי s. גְּנַי.

גינין (TosKelBabM III 1) l. גַּיְזוֹן.

גִּיס *h. m.* 1. Schwager (Gatte der Schwester der Frau); 2. wohlbekannt.

גִּיסָא *a. m.* dass.

גַּיִס *h. m.* Räuberschar.

גַּיִס, גַּיוֹס *gr.* männl. Personenname (Γάϊος).

גיס *h. Pi.* zusammenscharen.

גיס *a. Pa.* dass.

גַּיְסָא *a. m.* Räuberschar.

גַּיָּסָא *a. m.* 1. Räuber; 2. frech.

גְּסִיסָה *h. f.* Todeskampf.

גִּיף, גֵּיף *h. m.* Ehebruch.

גֵּיף *h. m.* Ufer, Küste.

גֵּיפָא *a. m.* dass.

גַּיָּפָא (Lv 20, 10) *a. m.* Ehebrecher.

גיפן s. גּוּפַן.

גַּיָּפְתָּא (Lv 20, 10) *a. f.* Ehebrecherin.

גֵּיפְתָנוּתָא *a. f.* Erhabenheit.

גִּיץ *h. m.* Funke.

גִּיצָא *a. m.* dass.

גִּיר *h. m.* 1. Gischt, Schaum; 2. Kalk; 3. Eisenstein, Tintenstein; 4. Pulver.

גיר *a. Pa.* mit Kalk bewerfen.

גִּירָא *a. m.* 1. *ind.* גִּיר Ex 16, 14, Jes 27, 9 Kalk; 2. Gischt, Schaum; 3. eine Krankheit; 4. *ind.* גִּיר Jes 49, 2, *pl. c. s.* גִּירַי Dt 32, 42 Geschoß, Pfeil; 5. Schößling; 6. Folge; 7. Personenname.

גַּיָּרָא *a. m.* Ehebrecher.

גִּירָאָה *a. m.* Schütze.

גִּירְגְּפְסִין *gr. m.* (vgl. γύψος) Gipspulver.

גֵּירָה s. גֵּרָה.

גֵּירוּי *h. m.* Reizung.

גֵּירוּמִין *h. m. pl.* Übergewicht (beim Wiegen).

גֵּירוּעַ *h. m.* 1. Abzug; 2. unreife Beere.

גֵּירוּשִׁין *h. m. pl.* Verstoßung, Scheidung.

גֵּירוּת *h. f.* 1. Wohnen als Fremdling; 2. Übertritt zum Judentum.

גֵּירוּתָא *a. f.* 1. dass.; 2. l. גּוֹרִיתָא.

גֵּירָעוֹן *h. m.* Abzug.

גירקררין l. גִּיר קְרָרִין *a. m.* eine Art Kalk.

גִּירְרָא *a. m.* Pfeil.

גֵּירָרָה *h. f.* בֵּית ג' Kerker.

גַּיָּרְתָא *a. f.* Ehebrecherin.

גִּישׁ s. גִּים.

גִּישָׁה *h. f.* Nahen.

גֵּיתָא *a. m., pl. ind.* גֵּיתֵי Gen 46, 34 Herde.

גיתי (bBabK 114[a]) l. גִּזְתָא.

גַּל *h. m.* 1. Steinhaufen; 2. Welle; 3. Tür.

גָּל *h. m.* Schildkröte.

גַּלָּא *a. m.* 1. Steinhaufe; 2. *pl.* גַּלִּין Jes 37, 26, גַּלְלִין, *c.* גְּלֵי (l. גַּלֵּי) Sac 10, 11, *c. s.* גַּלּוֹהִי Jer 5, 22 Welle; 3. Tür; 4. *pl. c.* גַּלֵּי Ez 4, 12 (MS גְּלָלֵי), גַּלְלֵי Thr 2, 13 Or 1377 Exkrement; 5. *pl. d.* גַּלַּיָּא 2 K 23, 6 (MS גְּלַיָּא) kakophemistische Bezeichnung der Götzen (für גַּדָּא).

גְּלָא *a. m.* 1. *pl. ind.* גְּלֵי Ex 5, 12 dürres Gras; 2. Schilf(?); 3. Beiname einer Weidenart.

גְּלָא *a.* 1. גְּלָא Nu 22, 31 öffnen, entdecken, *pt. pass.* גְּלֵי Ex 3, 7 offenbar, bekannt; 2. *pt.* גָּלֵי Gen 4, 16 in die Verbannung gehen. *Pa.* גַּלֵּי Lv 20, 11 aufdecken, enthüllen. *Aph.pf. c. s.* אַגְלְיָךְ Dt 30, 1 in die Verbannung schicken. *Itpe.* 1. *pf.* אִתְגְּלִי Ex 3, 2 offenbart werden, erscheinen; 2. *pf.* 1 *sg.* אִתְגְּלִיתִי Ex 3, 8 sich zu erkennen geben, sich offenbaren; 3. verbannt werden. *Itpa. pf.* אִתְגַּלִּי Gen 9, 21, *imp. sg. f.* אִתְגַּלַּא Jes 51, 9 1. sich aufdecken; 2. sich zeigen.

גַּלֵּב *a.* rasieren.

גַּלְבָּא *a. m., pl.* גַּלְבִין (MS גַּלְבִין) 1 S 17, 5 Schuppe.

גְּלָבָא *a. m., ind.* גְּלַב Ez 27, 24 Bildhauerei.

גַּלָּבָא *a. m.* 1. Messer; 2. Rasiermesser; 3. *pl. d.* גַּלָּבַיָּא Ez 5, 1 Barbier; 4. Bildhauer.

גִּלְבָּא *a. m.* Platterbsenart, Kicherling (*Lathyrus sativus*).

גְּלִיבְטוֹן *gr. m.* (γλυπτόν) graviert.

גִּלְבּוֹנָא, גִּלְבִינָא *a. m.* Platterbsenart Kicherling (*Lathyrus sativus*).

גלבטינון l. גַּלַקְטִינוֹן.

גְּלַבְקְיָא *gr. f.* (γλαύκιον) Saft von Schöllkraut (*Glaucium luteum*).

גלג *a. Pa.* plaudern.

גַּלְגָּא *a. m.* Geschwätz.

גְּלוּגְדְקָא (Thr 2, 1) *gr. f.* (λεκτίκιον) 1. Sänfte; 2. Fußschemel.

גִּלְגּוּל *h. m.* 1. Rollen, Wälzen; 2. das Sichwälzen der Toten nach dem Ort der Auferstehung; 3. einen Eid Zuschieben; 4. steiler Abhang.

גִּלְגּוּלָא *a. m.* Pupille.

גַּלְגִּילָא *a. m.* Rauke (*Eruca sativa*). S. גַּרְגִּירָא.

גִּלְגֵּל *h.* 1. rollen, wälzen; 2. aufbürden, zuschieben; 3. hervorbringen; 4. sich zwingen zu, sich mühen mit; 5. einmachen (von Oliven); 6. weichkochen (von Eiern). *Pass.* 1. sich rollen, sich wälzen; 2. zugeschoben werden; 3. übertragen werden; 4. erregt werden; 5. sich auf jem. werfen, angreifen; 6. eingemacht sein (von Oliven); 7. (von Eiern) weichgekocht sein.

גַּלְגֵּל *a., ipf.* יְגַלְגֵּל Thr 3, 3 rollen, wälzen. *Pass.* 1. erregt werden; 2. sich ansammeln; 3. sich ereignen; 4. sich anlegen.

גַּלְגַּל *h. m.* 1. Rad, Räderwerk; 2. Schöpfwerk; 3. Winde; 4. Himmelssphäre, Tierkreis; 5. Augapfel; 6. *pl.* Wechsel des Glücks; 7. Körnchen.

גִּלְגְּלָא *a. m.* 1. גִּלְגְּלָא (l. גַּלְגְּלָא) Ez

10, 13, *pl. d.* גִּלְגַּלַּיָּא (l. גִּלְגְּלַיָּא) Ez 10, 12, *c.* גִּלְגְּלֵי Ex 14, 25 Rad; 2. Tierkreis; 3. *pl. c.* גִּלְגְּלֵי Jes 11, 8 Augapfel; 4. גִּלְגְּלָא (l. גִּלְגְּלָא) Jes 17, 13 Stoppel; 5. Gürtel (?).

גִּלְגָּלָא (Dt 11, 30) Ortsname.

גִּלְגְּלָא s. גִּלְגַּלְתָּא.

גלגלין s. גַּנְגְּלִין.

גֻּלְגֹּלֶת *h. f.*, *pl.* גֻּלְגּוֹלִיּוֹת 1. Schädel; 2. Kopfsteuer.

גֻּלְגַּלְתָּא *a. f.*, *pl.* גֻּלְגְּלִין 1. Ex 16, 16 Schädel; 2. Kugel, runder Stein; 3. Kopfsteuer.

גָּלִינַם *gr. m.* (καλίγα) Soldatenstiefel.

גּוּלְגִּיקִין (jBez 63[a]) *gr. m. pl.* (καλίκιος) Schuh.

גָּלַד *h.* 1. fest werden; 2. *pt. pass.* גָּלוּד mit sich abschälender Haut. *Hi.* 1. eine Kruste bilden; 2. gefrieren. *Ho.* von einem Schorf überzogen werden.

גְּלַד *a.*, *pt. pass.* גְּלִיד 1. mit einer Kruste überzogen; 2. bereift, mit Eis überzogen. *Itpe.* abgehäutet werden.

גֶּלֶד *h. m.* 1. Haut, Fell, Schale; 2. Schorf, Grind, Kruste.

גִּלְדָּא *a. m.* 1. *pl.* גִּלְדִין Ez 27, 24 Überzug, Platte; 2. Haut; 3. Schorf; 4. Sohle.

גַּלְדָּאָה *a. m.* Fellarbeiter.

גַּלְדְּנָא *a. m.* kleine Fischart.

גָּלָה *h.* 1. unbedeckt, offen sein; 2. auswandern. *Ni.* offenbart werden, erscheinen. *Pi.* 1. aufdecken; 2. ג' פָּנִים *a)* frech behandeln; *b)* Schande antun. *Hi.* verbannen. *Hitp.* enthüllt werden, sich offenbaren; 2. aufgedeckt sein.

גִּלָּה *h. f.*, *pl.* גִּלִּין Stroh, dürres Gras.

גֻּלָּה *h. f.* Becken.

גִּלְהֵי *a. m. pl.* Klarheit, Helle (des Himmels).

גָּלוֹאָה *a. m.* Exulant.

גְּלוּדָה *h. f.* enthäutetes Tier.

גִּלּוּחַ *h. m.* Scheren.

גִּלּוּחָא *a. m.*, *ind.* גִּלּוּחַ Jes 15, 2 l. dass.; 2. rasierter Bart.

גָּלוּי *h. m.* öffentliches Auftreten. בְּגָלוּי öffentlich.

גִּלּוּי *h. m.* 1. Unbedecktsein, Entblößung. ג' עֲרָיוֹת Incest, ג' פָּנִים Frechheit, ג' רֹאשׁ Barhäuptigkeit; 2. das Verbot, Flüssigkeiten aus unbedecktem Gefäß zu trinken.

גִּלּוּיָא *a. m.* 1. Unbedecktsein; 2. das Verbot, Flüssigkeiten aus unbedecktem Gefäß zu trinken; 3. reine Oberfläche.

גָּלוּיָא, גָּלְוָיָא *a. m.* Exilierter, Auswanderer.

גָּלוּלָאָה *a. m.* Exilierter.

גִּלּוּלִים *h. m. pl.* Götzen.

גלולין (Nu 23, 22) *a. m. pl.* dass.

גְּלוּמָא *a. m.* Klotz.

גלוסה (jMaaser 49[b]) l. גְּרוּסָא.

גִּלּוּעַ *h. m.* Bloßstellung.

גְּלוּפָא *gr. m.* (γλυφή), *ind.* גְּלוּף Hg 2, 23 (MS גְּלַף) Gravierung.

גְּלוּפָה *gr. f.* Schnitzbild.

גְּלוּשָׁא s. גְּלִישָׁא.

גְּלוּשְׁתָּא s. גְּלִישׁוּתָא.

גָּלוּת *h. f.* 1. Verbannung; 2. Schar von Verbannten, Exilierten.

גָּלוּתָא *a. f.*, *pl. c. s.* גָּלְוָתָךְ Dt 30, 4 dass. רֵישׁ גָּלוּתָא Oberhaupt der (babylon.) Exulanten.

גלח *h. Pi.* das Haar schneiden.

גלח *a. Pa. pf.* גַּלַּח Lv 13, 33 das Haar rasieren. *Itpa.* אִתְגְּלַח Jud 16, 22 (l. אִתְגַּלַּח) rasiert werden.

גַּלְחִי Ortsname.

גַּלְטוּרִי *lat. f.* (*siglatura*) Schnellschrift.

גְּלִי. בִּגְלֵי Jes 41, 2 öffentlich.

גַּלְיָא *gr.* 1. Gallien (Γαλλία); 2. Galatien.

גַּלְיָא *a. m. pl.* 1. בֵּית ג' *a.* verächtliche Bezeichnung eines Götzentempels, viell. Verdrehung von גַּדְיָא mit Anspielung גַּלְיָא Exkremente; *b.* infolge von Mißverstand im babyl. Talmud

als ehrende Bezeichnuug (etwa Haus der Öffentlichkeit) betrachtet; 2. palästinische Örtlichkeit.

גליא (VajR 20) l. דְּמִן גַּלְיָא.

גְּלִיד *h. m.* Reif, Eis.

גְּלִידָא (Gen 31, 40) *a. m.* dass.

גִּלָּיוֹן *h. m.* 1. Pergamentrolle; 2. Gürtel; 3. (vgl. εὐαγγέλιον) Evangelium.

גָּלִיל *h. m.* 1. Landschaft, Distrikt; 2. Galiläa.

גְּלִילָא (2 K 15, 19), גְּלִילָא *a. m.* Galiläa.

גְּלִילָא (Ez 47, 8) *a. m.* Distrikt.

גְּלִילָאָה *a. m.* Galiläer.

גְּלִילִי *h. m.* Galiläer.

גְּלִילָנִיתָא, גְּלִילְתָא *a. f.* zum Zusammenrollen.

גְּלִימָא I *a. m.* 1. *ind.* גְּלִים Gen 25, 25 Mantel, Hülle; 2. s. גְּנְמֵי.

גְּלִימָא II *a. m.* Tal.

גליאסין (EchR 2, 7) l. גְּלִינְסִין, s. גְּלִינַס.

גְּלִיפָא *gr. m.* (γλυφή) Eingrabung, Formung.

גְּלִיפָה *gr. f.* 1. Gravierung; 2. Formung (der Worte).

גַּלִּיצוּר *m.* Name eines Engels.

גוּלְיָר (Est II 6, 11), גַּלְיָר *gr. m.* (γαλιάριος) Troßknecht.

גְּלִישָׁא *a. m., ind.* גְּלִישׁ Lv 13, 41 kahl am Vorderkopf.

גְּלֵישׁוּתָא *a. f., c. s.* גְּלֵישׁוּתֵיהּ Lv 13, 42 Kahlheit am Vorderkopf.

גָּלַל *h.* 1. wälzen, rollen; 2. von sich abwälzen. *Ni.* 1. zusammengerollt, angeheftet werden; 2. (mit עַל) die Oberhand haben. *Pi.* rollen. *Ho.* zusammengerollt werden. *Pilp.* s. גִּלְגֵּל.

גלל *a., pt. pass. pl. f.* גלילן Cant 5, 14 l. גְּלִיפָן (so MS). *Pa.* rollen, wälzen. *Itpo. pf.* 3 *pl.* אִתְגּוֹלְלוּ Gen 43, 29, Jer 31, 19, *pt. f.* מִתְגּוֹלְלָא l. מִתְגַּלְּלָא Ho 11, 8 Soc 59 sich winden, sich regen. *Palp.* s. גַּלְגֵּל.

גָּלָל *h. m.* 1. Kügelchen; 2. Kotballen.

גְּלַל *h.* wegen. בִּגְלָלוֹ seinetwegen.

גְּלַל *a.* בִּגְלַל, *c. s.* בִּגְלַלְהוֹן Dt 28, 32, מִן בִּגְלַל 1. wegen; 2. um zu. מִן בִּגְלַל דִּי Koh 5, 17 1. damit; 2. weil. מִן בִּגְלַל לְ um zu. בִּגְלַל כֵּן deshalb.

גְּלָלָא *a. m.* 1. Stein; 2. Körnchen; 3. Exkrement.

גַּלְלִין s. גַּלָּא.

גְּלָלָנִיתָא *a. f.* 1. klumpig, grob; 2. s. גְּלִילָנִיתָא.

גָּלַם *h.* 1. *pt. pass.* גָּלוּם formlos, ohne Spezialisierung; 2. übervorteilen.

גָּלְמָא *a. m.* 1. Kolben; 2. unfertiges Gefäß; 3. Hügel.

גולמו. ג' הרג l. גּוּלְמוּהֲרַג.

גַּלְמוּדָה *h. f.* Menstruierende.

גַּלְמוּדְתָא *a. f.* dass.

גּוּלְמוּהֲרַג (גּוּלְמ') *pers. m.* Tonsiegel.

גְּלָמֵישָׁא *a. m., pl.* גּוּלְמֵישִׁין Cant 5, 15 eine Konifere.

גְּלָמְתָא, גַּלְמְתָא *a. f.* 1. Hügel; 2. Tal.

גלנו (jEr 21^{d}) l. גָּלְנֵי *gr. m.* (γαλήνη) still.

גְּלוּסְטְרָא *gr. m.* (κλεῖστρον) Verschluß, Riegel.

גְּלוּסְטְרָאָה *gr. m.* (vgl. κλεῖστρον) Schlosser.

גְּלוּסְקָא, גְּלוּסְקִין *gr. m.* (κόλλιξ, κολλίκιον), *pl.* גְּלוּסְקִין, גְּלוּסְקָאוֹת 1. dicke (aber feine) Brotsorte; 2. Preßoliven.

גְּלוּסְקְמָא *gr. m.* (γλωσσόκομον), *pl.* גְּלוּסְקְמָאוֹת, גְּלוּסְקְמִין 1. Kasten, Futteral; 2. Sarg.

גלע *h. Ni.* aufgebrochen, aufgerissen werden. *Pi.* aufdecken, bloßstellen. *Hitp.* klargestellt werden.

גִּלְעָד (Nu 32, 40) Gilead.

גִּלְעָדָא (2 K 15, 29, MS גִּלְעָד) dass.

גִּלְעָדָאָה (Ri 12, 1 Praet.) *a. m.* Gileadit.

גַּלְעִינָה (auch גַּלְעֶנָה. Löw) *h. f., pl.* גַּלְעִינִין 1. Kern; 2. Dattelkern.

גָּלַף *gr.* (γλύφω) eingraben, gravieren. *Pi.* dass.

גְּלַף *gr.* (γλύφω), *ipf.* 2 *m. sg.* תִּגְלוֹף Ex 28, 11, *pt. pass. pl. f.* גְּלִיפָן Cant 5, 14 dass.

גְּלָפָא *gr. m., c.* גְּלַף Ex 28, 11 Gravierung. S. auch גְּלוּפָא, גְּלִיפָא.

גְּלָפָא *gr. m.* 1. (κάλπη) Krug; 2. גולפין l. גּוּלְמִין.

גְּלוּפָה, גְּלִיפָה s. dass.

גְּלוּפַּטְרָא *gr.* weibl. Personenname (Kleopatra, Κλεοπάτρα).

גְּלָפִיתָא *gr. f.* Gravierung.

גְּלֶפְסָא *gr. m.* (κολυμβάς) in Salzlake eingemachte Olive.

גְּלוּפְקְרָא, גְּלוּפְקְרִין *gr. m.* (κερβικάριον), *c. s.* גלופקריה DtJI 24, 13 (MS קלופקריה) Polster.

גּוּלִיקַס *gr.* männl. Personenname (Caligula, Καλιγόλας).

גְּלַקְטִינוֹן *gr. m.* (γαλακτινός) milchfarben.

גְּלֶקְטִיקָא *gr. f.* (λεκτίκια) Sänfte.

גָּלַשׁ *h.* 1. aufwallen, kochen; 2. ans Licht kommen. *Hi.* veröffentlichen. *Ho.* kochend gemacht werden.

גְּלַשׁ *a.* aufkochen.

גֶּלֶשׁ *h. m.* Wallung. מֵי גְלָשִׁים siedendes Wasser.

גַּלְשָׁא *a. m.* 1. dass.; 2. freifliegendes Haar.

גַּלְשׁוּשִׁיתָא (Cant 6, 5) *a. f.* Steinhaufen.

גְּלַשְׁלְשׁוּתָא (גְּלַשׁוּלֶשְׁתָּא) *a. f.* Kahlheit.

גְּלַשְׁלְשָׁנָא *a. m.* kahlköpfig.

גְּלִתָּא *a. f.* Mantel.

גַּם *h.* 1. auch; 2. die Partikel גַּם.

גַּם, גַּמָּא *gr. m.* (γάμμα) 1. der dritte Buchstabe des griech. Alphabets; 2. die Form des Gamma (rechter Winkel).

גֻּמָּא *h. f., pl.* גֻּמּוֹת (גֻּמְמִיּוֹת) 1. Vertiefung; 2. Grübchen (vom Haarbalg), Scharte.

גָּמָא *h.* schlürfen. *Pi.* dass.

גְּמָאִין *h. m. pl.* schlürfbare Leckereien.

גִּמְגֵּם *h.* stottern, stammeln.

גַּמְגֵּם *a.* 1. dass.; 2. l. מְגַמֵּג, s. מָגַג.

גָּמַד *h.* zusammenziehen, verkürzen.

גְּמַד *a., pt. pass.* גְּמִיד Jud 3, 15 dass.

גַּמְדָּא 1. männl. Personenname; 2. Flußname.

גְּמוּל *h. m.* Vergeltung, Wohltat.

גִּמּוֹל *h. m.* Vorrichtung, um ein Kalb am Saugen zu hindern. S. גֵּימוֹן.

גְּמוּלְתָא *a. f.* Wohltat.

גמז. *pl.* מגמזין (Tos Schebi I 11) l. מְגַזְּמִין, s. גָּזַם.

גַּמְזָא männl. Personenname.

גִּמְזוֹ Ortsname.

גַּמְזוּז *h. m.* Sykomorenfrucht.

גַּמְזוּזָא (גַּמְזוּזִינָא ?) *a. m.* dass.

גַּמְזִית *h. f., pl.* גַּמְזִיּוֹת dass.

גִּמַטְרְיָא, גֵּימַטְרְיָא *gr. f.* 1. (γεωμετρία) Mathematik; 2. die Methode, den Zahlenwert der Wörter zu berechnen; 3. Ziffer.

גֵּימַטְרִיקוֹן *gr. m.* (γραμματικόν) die Ziffernbedeutung der Buchstaben betreffend.

גַּמַטְרוֹן *gr. m.* (γεωμέτρος) Mathematiker.

גֹּמֶי *h. m.* Papyrus.

גַּמְיָא *a. m.* dass.

גְּמִיאָה, גְּמִיָּה *h. f.* 1. Einschlürfen; 2. Schluck.

גְּמִילוּת *h. f.* Vergeltung, Wohltat. גְּ׳ חֲסָדִים Liebeswerk, Barmherzigkeit (Krankenbesuch, Tröstung Leidtragender usw.).

גְּמִילוּתָא *a. f., c.* גְּמִילוּת Mi 6, 8 dass.

גְּמִיעָה *h. f.* 1. Einschlürfen; 2. Schluck.

גְּמִירָא *a. m.* 1. *ind.* גְּמִיר Lv 6, 15 vollständig; 2. *ind.* גְּמִיר Dt 33, 10 Brandopfer.

גְּמִירְתָא *a. f., ind.* גְּמֵירָא Gen 18, 21 1. Vernichtung; 2. Beschluß, endgültige Entscheidung.

גָּמַל *h.* 1. vergelten; 2. Gutes tun; 3. entwöhnen; 4. reifen, sich voll entwickeln. *Ni.* entwöhnt werden. *Pi.* entwöhnen (?).

גְּמַל *a., pf.* 1 *pl.* גְּמַלְנָא Gen 50, 15, *imp.* גְּמוֹל Est II 5, 1 erweisen, antun. *Itpe. pf.* 3 *f. sg.* אִתְגְּמַלַת Est II 5, 2 (nicht im MS) erwiesen erhalten.

גָּמָל *h. m.* Kamel.
גַּמָּל *h. m.* Kameltreiber. חַמָּר וְגַמָּל einer, der nicht weiß, wohin er sich wenden soll.
גַּמְלָא I (Lv 11, 4) *a. m.* 1. Kamel. ג׳ פָּרְחָא Dromedar; 2. eine Art Joch; 3. schmaler Steg; 4. männl. Personenname (Gamliel); 5. Ortsname; 6. l. גַּמָּא.
גַּמְלָא II (Jes 66, 6, Jud 9, 16), גִּמְלָא, גְּמָלָא *a. m.* Erweisung, Vergeltung.
גַּמְלוֹן *h. m.* groß, lang.
גַּמְלִיאֵל männl. Personenname.
גַּמְלְנָא *a. m., f. d.* גַּמְלָנִיתָא groß, lang.
גַּמֶּלֶת *h. f.* Karawane von Kamelen.
גַּמַּלְתָּא *a. f.* dass.
גָּמַם *h.* (bis zur Wurzel) abschneiden *Pi.* dass. *Ni.* (bis zur Wurzel) abgeschnitten werden.
גְּמַם *a. Pe. Itpe.* dass.
גְּמָמִית, גֻּמָּמִית (Löw: גּוּמְמִית) *h. f.* Höhlung.
גִּימוֹן *gr. m.* (κημός) Maulkorb.
גִּימוֹנִית *gr. f.* Kelle.
גּוּמְסִית (falsch גמומסית) *gr. f.* (vgl. γάμος) Ehekontrakt.
גָּמַע *h.* schlürfen. *Pi.* schlürfen lassen.
גְּמַע *a.* schlürfen. *Pa.* dass.
גְּמַץ *a.* eine Grube machen.
גּוּמָצָא *a. m.* Grube.
גָּמִיקוֹן, גָּמִסְקוֹן, גָּמִסְקוֹם *gr. m.* (vgl. γαμικόν, γαμισκόν) 1. Ehekontrakt; 2. Morgengabe.
גָּמַר I *h.* 1. vollenden, beendigen; 2. (die Begierde) befriedigen; 3. vernichten; 4. beschließen; 5. einen Analogieschluß machen; 6. vollentwickelt sein. *Ni.* vollendet werden. *Pi.* 1. zerstören; 2. zur Reife bringen; *Ho.* (*Hitp.*) reif werden.
גמר II *h. Pi.* räuchern, durchräuchern. *Ho. pl.* מְגֻמָּר Räucherwerk.
גמר I *a.* 1. *ipf.* 2 *f. sg.* תִּגְמְרִין Ez 23, 34 vollenden, beendigen; 2. vernichten; 3. aufhören; 4. einen Schluß machen. מִן — גְּמַר er lehrt — von, es ist hergeleitet — von (bei Schluß aus bloßer Analogie des Ausdrucks); 5. das traditionelle Recht lernen, lehren. גְּמִירֵי es ist Inhalt der Lehrtradition. *Pa.* 1. beendigen; 2. *ipf.* 1 *sg.* אֲגַמַּר Nu 21, 2 vernichten. *Aph.* lehren. *Itpa.* 1. beendigt werden; 2. zerstört werden.
גמר II *a. Itpa. pt. f.* מִתְגַּמְּרָא Cant 3, 6 durchräuchert werden.
גְּמָר *h. m.* Vollendung.
גְּמָרָא *a. m.* 1. *ind.* גְּמַר Ez 27, 24 Vollendung; 2. überlieferte Lehre, Tradition; 3. גְּמָרָא Cant 1, 1 (MS תַּלְמוּדָא) das Schriftwerk, welches die Diskussionen der Amoräer über die Mischna enthält (in zensierten Drukken für תַּלְמוּד eingesetzt).
גַּמְּרָא *a. m.* Karfunkel.
גַּמְרֵי (גְּמָרֵין?) *a.* לִגְמְרֵי gänzlich.
גַּמְרָנָא *a. m.* Lehrer der Tradition.
גֻּמַּרְתָּא *a. f.* 1. *pl.* גּוּמְרִין Lv 16, 12, 2 S 22, 9 glühende Kohle; 2. eine Hautkrankheit; 3. גֻּמְרַת לֵילֵי Leuchtkäfer.
גְּמַשׁ *a.* niederbeugen.
גֻּמְתָּא *a. f.* Grube.
גַּן *h. m., pl.* גַּנּוֹת 1. Garten. גַּן עֵדֶן Paradies; 2. agadisch: Weib.
גְּנָא I *a.* 1. *pt. pl. m.* גָּנַיִן Est II 1, 3 (MS גָּנְיִין) liegen (zu Bett, am Tisch). *Aph. pf.* אַגְנִי Est II 1, 3 niedersetzen, sitzen lassen.
גנא II *Pa.* beschämen. *Itpa.* 1. beschämt werden, sich schämen; 2. häßlich verfahren.
גְּנָאָה *a. m.* häßlich.
גַּנָּאָה, גְּנָאָה *a. m.* Gärtner, Gemüsehändler.
גְּנַאי s. גְּנֵי.
גָּנַב *h.* 1. stehlen (von der heimlichen Aneignung fremden Besitzes); 2. täuschen, hintergehen. *Ni.* gestohlen werden. *Pi.* sich fortstehlen. *Hitp.* verstohlen tun, heimlich machen.

גְּנַב a., ipf. 2 m. sg. תִּגְנוֹב Ex 21, 37, תִּגְנוֹב Ex 20, 13 stehlen. Pa. 1. pt. pl. מְגַנְּבִין Jer 23, 30 stehlen; 2. sich herumstehlen, Umwege machen. Itpe. ipf. 3 m. sg. יִתְגְּנֵיב Ex 22, 11 1. gestohlen werden; 2. sich fortschleichen. Itpa. ipf. 3 pl. יִתְגַּנְּבוּן Ex 22, 6 B. dass.

גַּנָּב h. m. Dieb.

גַּנָּבָא (Ex 22, 1) a. m. dass.

גְּנָבָא a. m. 1. Schwanz; 2. l. גּוּנַבָּא.

גַּנָּבִית h. f. diebisch.

גִּנְבָּרָא, גִּנְבְּרָא a. m. Riese.

גַּנְבְּרָא x. m. Silberglätte.

גַּנְבָּרוּתָא a. f. Kraft.

גְּנַבְתָּא a. f. Schwanz.

גַּנָּבְתָּא a. f. Diebin.

גְּנֵיגִי gr. m. (κυνηγός) Jäger.

גִּנְגִּידִין gr. m. (γιγγίδιον) eine Möhrenart.

גַּנְגְּלִין, גִּנְגִּילוֹן lat. m. (cingulum) Gürtel.

גּוּנְדָּא I gr. m. 1. (κάνδυς) ein Oberkleid; 2. (γοῦνδα) Bande, Trupp.

גְּנְדָּא II a. m. Mauer.

גַּנְדְּלִית h. Schreibweise eines, der mit beiden Händen schreiben kann (eines Linkshändigen?), d. h. von links nach rechts.

גַּנְדֵּר (Gen 29, 10) a. rollen, wälzen. Itpe. 1. ipf. 3 pl. m. יִגַּנְדְּרוּן Gen 29, 8 gewälzt werden, sich wälzen; 2. sich überheben.

גונדרא (b BabMez 80ᵃ) l. גְּרוּנְדָּא.

גִּנְדְּרִיתָא a. f. Geländer.

גַּנְדְּרוּפּוּס gr. m. (κυνάνθρωπος) Geistesstörung, Wahnsinn.

גנה h. Pi. beschämen, tadeln. Pu. pt. מְגֻנֶּה häßlich. Hitp. sich Schande machen, verächtlich erscheinen.

גַּנָּה, גִּנָּה h. f. Garten.

גְּנוּבְתָּא (Ex 22, 3) a. f. 1. Diebstahl; 2. Trug; 3. gestohlener Gegenstand.

גְּנוּגֶנֶת, גְּנוּגְנוֹת (Kel XVI 7) x. f. Beutel, kleiner Schlauch. [Andere Lesart גְּנוּנֶת Schutzdach des Arbeiters gegen die Sonne. Löw.]

גְּנוּי h. m. Schande.

גִּנּוּן, גְּנוּן h. m. Brautgemach.

גְּנוּנָא a. m., ind. גְּנוּן Jes 4, 5 Bedachung.

גְּנוּנָא a. m., c. s. גְּנוּנֵיהּ Jes 61, 10, pl. c. s. גְּנוּנַהָא Jo 2, 16 1. Bedachung; 2. Brautgemach.

גְּנוּנִים (גְּנִינִים) h. m. pl. verschiedenfarbige Fasern im Abortiv-Ei.

גִּנּוֹנִית h. f. Gartenbeet (?).

גִּנּוֹנִיתָא a. f. 1. Cant 5, 13 Gärtchen; 2. Personenname.

גְּנוּסְיָא, גְּנוּסָא s. גְּנִיסְיָא.

גינוסר l. גְּנֵיסַר.

גְּנוּת h. f. Schande.

גְּנוּתָא (Koh 5, 5) a. f. dass.

גְּנַז h. 1. verbergen, vergraben; 2. aufbewahren; 3. dem öffentlichen Gebrauch entziehen. Ni. 1. verborgen werden; 2. aus dem öffentlichen Gebrauch entzogen werden.

גְּנַז a., pf. 3 m. pl. גְּנַזוּ 2 K 20, 17, pt. pass. pl. גְּנִיזִין Dt 32, 34 verbergen, aufbewahren. Itpe. ipf. 3 m. sg. יִתְגְּנֵיז Jes 23, 18 verborgen, entzogen werden.

גִּנְזָא pers. m., c. גְּנַז (l. גְּנַז) 1 S 25, 29, pl. c. s. גִּנְזוֹהִי Ho 13, 15 1. Schatz; 2. Schatzhaus.

גִּנְזִין pers. m. pl. Schatz.

גַּנְזַךְ, גַּנְזַכָּה pers. m. f. Schatzhaus.

גִּנְזַכָּיָא a. m. aus Ginzak (?).

גִּנְזַק Ortsname.

גָּנַח h. husten.

גְּנַח I a. dröhnen. Pa. 1. dröhnen; 2. stöhnen.

גְּנַח II a. 1. schneiden; 2. vorüber eilen. Pa. pt. pl. מגנחין kastrieren [bBabM 90ᵇ s. גְּנַז Löw].

גינאות l. גּוּנְיּוֹת (?), s. גּוּנְיָא.

גְּנַי h. m. Schande.

גְּנַי Flußname.

גּוּנֵי gr. f. (tr. γυνή) Weib.

גּוּנְיָא gr. m. (aus γυνή) Mann.

גַּנְיָא a. m., ind. גְּנָאי (l. גְּנַי) Est II 1, 3. 12 Schande. לִגְנַי schimpflich.

גּוֹנְיָא *gr. f.* (γωνία) Winkel.

גניאך. גַּנֵּיאַךְ טָעֲוָתָא (Jes 1, 29) l. גַּנַּיָּא דְטָעֲוָתָא.

גְּנֵיבָא *a. m.* Dieb.

גְּנֵיבָה *h. f.* Gestohlenes.

גְּנֵיבָה *h. f.* Diebstahl (heimliche Aneignung fremden Besitzes).

גְּנֵיבוּת *h. f.* 1. Diebstahl; 2. Betrug. ג׳ דַּעַת Vorspiegelung falscher Tatsachen.

גְּנֵיבוּתָא *a. f.* dass.

גְּנִיזָה *pers. f.* Aufbewahrung. בֵּית גְּנִיזָה Schatzhaus.

גְּנִיחוּתָא *a. f.* Stöhnen.

גינין l. זְוָנִין, s. זָוָן.

גנִיין (jPea 20[a], Ed. pr. גְּנִינִין) l. זוֹנִין *h. m. pl.* der schlechteste Bestandteil des Mahlgutes (Unkrautsamen?).

גְּנֵיסַר (Nu 34, 11) Genezareth.

גּוֹנַכָּא (Jud 4, 18) *gr. m.* (vgl. γαυνάκης) Filzdecke.

גנן *h. Hi.* הֵגֵין beschützen.

גְּנַן *a., ipf.* 3 *pl.* יִגְנוּן Sac 8, 4 dass. *Aph. pf.* אַגֵּין Gen 7, 17, *ipf.* 1 *sg.* אַגֵּין 2K 20, 6, *pt. f.* מַגְנָא Jes 4, 5 dass.

גַּנָּן *h. m.* Gärtner.

גַּנְנָא *a. m.* dass.

גְּנָנָא *a. m.* 1. Bedachung; 2. Brautgemach.

גְּנוּס, גְּנִיס, גֵּינַס *gr. m.* (vgl. γένος) vornehm.

גְּנִיסָא *a. f.* (γένος) Geschlecht, Familie.

גְּנוּסְיָא, גְּנִיסְיָא *gr. m.* (γενέσια) 1. Geburtstag; 2. Tag des Regierungsantritts; 3. (γένος) Adel.

גְּנוּסְטְרִי, גְּנוּסְטְרָא *gr. m.* (ὀνυχιστήριον) Nagelmesser.

גנסרא l. גְּנְבְּרָא.

גְּנִיסְתָא *gr. f.* (vgl. γένος) Geschlecht.

גַּנְפָּא (?) *a. m., pl. c. s.* גַּנְפּוֹהִי Mi 1, 16 (MS כַּנְפּוֹהִי) Flügel.

גִּנְתָא (Gen 2, 8) *a. f., pl.* גִּנִּין Est II 1, 1, *c. s.* גִּנֵּיכוֹן Am 4, 9 Garten.

גְּנְתְאָה *gr. m.* (vgl. Γότθος) Gete.

גְּנְתִּיָא *gr. f.* (Γοτθία) Getien.

גְּנְתִּי *gr. m.* Gete.

גַּס *h. m.* 1. dick, groß, übermäßig. בְּהֵמָה גַּסָּה Hornvieh. גַּס רוּחַ hochmütig; 2. s. גַּם (?).

גַּסָּא *a. m.* groß, umfangreich. בְּגַסָּא unmäßig.

גִּסָּא *a. m.* 1. *pl.* גִּסִּין Jes 60, 4 Seite, Nachbarschaft; 2. Art, Weise; 3. *pl. d.* גִּסַּיָּא Lv 3, 4 Lende.

גִּיסָא *gr. m.* (γάζα) Schatz.

גָּסָה *h.* rülpsen.

גַּסּוּת *h. f.* Überhebung.

גַּסּוּתָא *a. f., ind.* גַּסּוּת Koh 7, 8 dass.

גַּסְטְרָא I *gr. f.* (γάστρα), *pl.* גַּסְטְרִיּוֹת 1. große Schale; 2. Nachtgeschirr; 3. verstümmelter Körper, Torso.

גַּסְטְרָא II *gr. f.* (κάστρα) 1. Lager; 2. Ortsname.

גִּסְטְרוֹן *gr. m.* (κασσίτερος) Zinn.

גַּסְיוֹטָאָה *a. m.* Einwohner von Casiotis in Ägypten.

גָּסַם *h.* s. גּוֹסֵם.

גְּסַם *a.* sich zu Tische legen. S. auch נְגַם essen.

גֶּסֶם *h. m.* Seite, Arm.

גִּסְמָא s. גִּסָּא.

גֵּיסָּא *gr. m.* (γαισός), *pl.* גִּסְּין 2 S 18, 14 Wurfspieß.

גְּסוּסְטְרָא *gr. f.* (ἐξώστρα) Balkon, Empore.

גִּסְפְּנָא *lat. m. (capsus), pl.* גִּסְפְּנִין Jes 10, 32 (*in margine*) Wagen.

גְּעָא *a., pt. pl. f.* גָּעְיָן 1 S 6, 12 brüllen.

גַּעְגּוּעַ *h.* [*m.* 1. Sehnsucht; 2. Eigensinn.

גִּעְגַּע *h. Pass.* 1. sich rollen; 2. sich beflecken.

גַּעְגַּע *a. Pass.* 1. sich rollen; 2. sich beflecken; 3. sich eifrig beschäftigen.

גַּעְגְּעָא *a. m.* ג׳ דְמַיָּא Wasserfall.

גָּעָה *h.* brüllen.

גִּעוּל *h. m.* 1. Reinigen eines Geschirrs durch Ausbrühen; 2. גִּעוּלֵי בֵיצִים abgetriebene Eier.

גְּעוֹרִיתָא *a. f.* Anschreien.
גְּעָיָה *h. f.* Stöhnen.
גְּעִילָה *h. f.* Verabscheuung.
גְּעִיתָא *a. f.* Brüllen.
געל *h. Hi.* durch Ausbrühen reinigen. *Ni.* durch Ausbrühen gereinigt werden. *Hitp.* beschmutzt werden.
געל *a. Pa. pt. pass.* מְגָעַל Jes 6, 5 beschmutzen. *Itpa.* אִתְגָּעֲלוּ Jes 1, 6 Cod. Soc 59 sich besudeln.
גְּעַר (Hebraismus) *a., ipf.* 3 *m. sg.* יִגְעַר Sac 3, 2 anschreien, anfahren.
גְּעָרָה *h. f.* Schelten, Drohen.
גָּעַשׁ *h.* 1. rauschen, dröhnen; 2. sich räuspern. *Hi.* dröhnen machen. *Hitp.* sich beeifern.
גַּעְתּוֹן Ortsname.
גַּף *h. m., du.* גַּפַּיִם 1. Flügel; 2. Arm, Schulter; 3. Henkel; 4. בְּגַפּוֹ allein.
גַּפָּא (Dt 4, 17) *a. m.* 1. *c. s.* גַּפֵּיהּ Est II 1, 2 Flügel; 2. Geflügel; 3. Stadttor; 4. Kakophemie für גַּדְּא.
גָּפָא s. גּוּפָא II.
גַּפָּה *h. f.* eine Art Umzäunung.
גִּפּוּף *h. m.* 1. Umarmung; 2. Umschließung.
גִּפּוּפָא *a. m.* dass.
גִּפְּטִי *gr. m.* (Αἰγύπτιος) ägyptisch.
גפל. מגפל (jSabb 14ᵃ) l. מְגַפֵּף.
גיפיון (SchemR 31) l. פֵּיגִיּוֹן (?) *gr. m.* (πηγίον) Bach.
גֶּפֶן *h. m.* 1. Weinstock; 2. צֶמֶר גֶּפֶן Baumwollenstaude, Baumwolle.
גּוּפְנָא (Gen 40, 10) *a. m. f., ind.* גּוּפֶן Gen 49, 22 1. Rebe, Weinstock; 2. Traube; 3. עֲמַר גֻּפְנָא Baumwollenstaude.
בֵּית גֻּפְנִין, גֻּפְנִית, גֻּפְנָא Ortsname.
גֻּפְנָן, גֻּפְנִין *h. m.* 1. Fenchel; 2. Cordia Myxa [Löw].
גפס *gr.* (vgl. γύψος) *Pi.* mit Gips bestreichen.
גִּפְסִים, גִּפְסָס *gr. m.* (γύψος) Gips.
גפף *h. Pi.* 1. einschließen; 2. umarmen. *Pu.* eingeschlossen werden.
גפף *a. Pa.* גַּפֵּיף (Dalm. Gr. 328 f.) Gen 29, 13, *c. s.* גַּפְּפֵיהּ Gen 33, 4, 3 *pl. m.* גַּפִּיפוּ Thr 4, 5 1. umarmen; 2. die Hände in den Schoß legen.
גפר *h. Pi.* schwefeln (verpichen?). *Hitp.* geschwefelt werden.
גפר *a. Pa.* schwefeln.
גָּפְרִית *h. f.* Schwefel.
גּוּפְרִיתָא (Gen 19, 14) *a. f.* dass.
גֶּפֶת *h. f.* Trester (von Oliven, Sesam usw.).
גִּפְתָּא *a. f.* dass.
גִּפְתִּי s. גִּפְטִי.
גּוּפְתְּתָה s. גּוּבְבָתָא.
גּוּפְתִּיָּה *gr.* Ägypten (Αἴγυπτος).
גֵּץ *h. m.* 1. Funke; 2. גֵּץ יְוָנִי Gips; 3. weißer Lehm (?).
גִּצָּא *a. m.* dass.
גַּצְרָא s. גַּסְטְרָא.
גֵּר *h. m.* 1. stammfremder Landesbewohner; 2. Proselyt. גֵּר צֶדֶק Nichtjude, der mit der Beschneidung das ganze Gesetz angenommen hat. גֵּר תּוֹשָׁב Nichtjude, welcher die sieben noachidischen Gebote angenommen hat.
גִּרָא (?) *a. m., pl.* גִּרִין Hos 12, 12 (Soc 59 יַגְרִין) Haufe.
גֵּיר *gr. tr.* (γάρ) dann, nämlich.
גרא *a. Pa.* 1. *pf.* גָּרִי Nu 21, 6 1. reizen, locken; 2. treiben; 3. schleudern. *Itpa. pf.* אִתְגָּרִי 1 S 13, 4, *ipf.* 2 *pl.* תִּתְגָּרוֹן Dt 2, 5 1. sich erregen gegen jem., angreifen; 2. geschleudert werden; 3. in Leidenschaft entbrennen.
גְּרָאִינָה s. גַּרְעִינָה.
גְּרַב *a.* wegnehmen. *Itpe.* beraubt werden.
גָּרָב *h. m.* Art von Aussatz.
גְּרָב *h. m.* 1. großer Tonkrug; 2. Socke; 3. Ortsname.
גַּרְבָא *a. m., ind.* גְּרַב Jer 13, 12, 1 S 1, 24 Soc 59 Tonkrug.
גַּרְבָא *a. m.* Räuber.
גַּרְבָא (Dt 28, 27) *a. m.* Art von Aussatz.

גַּרְבִּיתָא *a. f.* Nordwind.

גַּרְבֵּל *a.* kneten, rollen.

גַּרְבָּנָא *a. m., ind.* גַּרְבָּן Lv 21, 20 mit einer Art Aussatz behaftet.

גְּרַבְתָּא *a. f.* abnorme Länge des männl. Gliedes.

גְּרַבְתָּן *h. m.* mit langem Schamgliede.

גרג *a. Pa.* erregen. *Itpa.* erregt werden.

גֶּרֶג *gr. m.* (γύργαθος) Weidengeflecht.

גּוּרְגָא *gr. m.* dass.

גּוּרְגְּדָנָא s. גּוּרְגָנָא.

גַּרְגּוּתָא, גַּרְגִּיתָא *a. f.* Brunnen.

גַּרְגִּילָא s. גַּרְגִּירָא.

גַּרְגִּינָא (BerK 79) *gr. m.* (vgl. γύργαθος) Korbmacher. L. דָּגוֹנָא(?).

גַּרְגִּיצְתָא *a. f.* eine Mückenart.

גַּרְגִּיר *h. m.* Rauke (*Eruca sativa*). ג׳ שֶׁלָּאֵפֶר wilde Rauke (nach Löw viell. *Diplotaxis viminea*).

גַּרְגִּירָא *a. m.* dass.

גַּרְגִּישָׁאָה *a. m., pl. d.* גַּרְגִּישָׁאֵי Gen 15, 21 Girgesäer.

גַּרְגְּלִידָא *gr. m.* (γογγυλίς) eine Möhrenart (*Daucus carota*).

גּוּרְגָנָא *gr. m.* (ὄργανον) Orgel. טַבְלָא ג׳ eine Art Trommel (oder Pauke).

גּוּרְגּוֹס *gr.* männl. Personenname (Γεώργιος).

גַּרְגַּר *h. m.* Schlemmer.

גִּרְגֵּר *h.* 1. schlürfen; 2. abbeeren, beerenweis abpflücken; 3. beerenweis auslesen.

גַּרְגַּר *a.* Körner erhalten, körnig werden.

גַּרְגַּר *h. m.* 1. Beere, Körnchen.

גַּרְגְּרָא *a. m., pl.* גַּרְגְּרִין Jes 17, 6 1. Beere, Körnchen; 2. zusammengeschrumpfte Olive.

גַּרְגְּרִינָא *a. m., ind.* גַּרְגְּרִין Est II 1, 3 Brunnen (?).

גַּרְגְּרָן *h. m.* gierig, Schlemmer.

גַּרְגְּרָנָא *a. m., f. d.* גַּרְגְּרָנִיתָא Thr 1, 11 dass.

גַּרְגְּרָנוּת *h. f.* Freßgier.

גַּרְגְּרָנִית *h. f.* Honigklee (*Melilotus alba*).

גַּרְגֶּרֶת *h. f.* Gurgel.

גַּרְגִּישְׁתָא, גַּרְגִּשְׁתָּא (1 K 7, 46) *a. f.* 1. Erdkloß, Scholle; 2. ein als Medizin gebrauchtes rötliches Pulver; 3. bSukk 26, 9 l. גַּרְגִּיצְתָא.

גַּרְגְּתָנָא *gr. m.* (vgl. γύργαθος) Korbmacher.

גַּרְגּוּתָנִי, גַּרְגְּתָנִי *gr. f.* (γύργαθος) 1. Flechtwerk, Korb; 2. geschwürige Wundfläche.

גָּרַד *h.* 1. schaben, kratzen, kämmen; 2. (das Gewebe vom Webstuhl) abschneiden. *Pi.* abkratzen. *Hitp.* sich abkratzen.

גְּרַד *a.* 1. dass.; 2. erregen, rege machen.

גֶּרֶד *h. m.* 1. Abschaben, Ausradieren; 2. Franse, Zotte.

גַּרְדָּא, גִּרְדָּא *a. m.* 1. Abschaben; 2. Franse; 3. Stumpf.

גֶּרְדָּאָה, גִּרְדָּאָה *gr. m.* (γέρδιος) Weber.

גַּרְדּוֹם *h. m.* Stumpf. אִישׁ ג׳ aller Mittel bar.

גַּרְדּוּמָא I *a. m.* dass.

גַּרְדּוּמָא II *a. m.* eine Art Brot.

גירדונא l. גַּיְדָרִינָא.

גֶּרְדִי, גִּרְדִי *gr. m.* (γέρδιος) Weber.

גֶּרְדְּיָאָה *gr. m.* (γέρδιος), *pl.* גַּרְדְּיָאִין 2 S 21, 19 Or 1471, Jud 16, 14 dass.

גּוֹרְדְּיָנוֹן, גּוֹרְדְּיָנֵי, גּוֹרְדְּיָן *lat. m.* (*Gordianus*) eine Goldmünze.

גֶּרְדִיתָא *gr. f.* (vgl. γέρδιος) Gewebe, Faden.

גֻּרְדְּלִי *h. m.* aus Gurdal (Weinsorte).

גַּרְדֵּם *a.* abreißen. *Pass.* abgerissen werden.

גרדום l. גְּרָדוֹם, גְּרָדוֹן *gr. m.* (γράδος) Richtplatz.

גִּרְדָּנָא I *gr. m.* (γέρδιος) Weber.

גִּרְדָּנָא II *a. m.* kahlköpfig.

גַּרְדְּסָן (Jud 16, 14) l. mit MS גַּרְדְּיָאִין, s. גַּרְדְּיָאָה.

גרדיקי l. גְּרָרִיקִי *gr.* (Γεραριτική) Bezirk von Gerar.

גרה *h. Pi.* reizen, erregen. *Hitp.* 1. sich erregen, eifersüchtig werden;

2. sich in Kampf verwickeln; 3. Leidenschaft haben für.

גֵּרָה, גֵּירָה *h. f.* 1. Samen von Johannisbrot; 2. Münze, Gewicht (= Maʿa, etwa 0,6—0,7 Gramm); 3. das Wiedergekäute. מַעֲלֵה גֵרָה Wiederkäuer.

גְּרוֹגְרוֹת männl. Personenname.

גְּרוֹגֶרֶת *h. f.* getrocknete Vollfeige.

גְּרוֹדָא Ortsname.

גְּרוּי s. גֵּירוּי.

גְּרוֹמִין s. גֵּירוֹמִין.

גרומתא l. גְּרוֹמִיתָא *a. f.* kleiner Kuchen.

גָּרוֹן *h. m.* 1. Kehle, Schlund; 2. männl. Personenname.

גְּרוֹנָא *a. m., c. s.* גְּרוֹנָךְ Jes 58, 1 dass.

גָּרוֹס *h. m., pl.* גְּרוֹסִין, גְּרוֹסוֹת Gräupner.

גָּרוֹסָא *a. m.* dass.

גְּרוֹסָא s. גְּרִיסָא.

גְּרוֹף *h. m.* Schößling, Reis.

גְּרוֹפִית *h. f.* dass.

גְּרוֹפִיתָא *a. f.* dass.

גָּרוֹשׁ *h. m.* Verstoßer (des Weibes).

גְּרוֹשִׁין s. גֵּירוּשִׁין.

גֵּרוּת *h. f.* 1. Fremdlingsrecht; 2. Übertritt zum Judentum.

גְּרָאזָא *a. m.* Amphibienart.

גְּרִזִין. טוּרָא דְג׳ Dt 27, 11 Berg Garizim.

גַּרְזְמִיתָא, גְּרוּזְמִי, גְּרִיזְמְתָא *gr. f.* (γάρισμα?) Nachtisch, Leckereien.

גּוּרְזְקִי (?) *gr. m.* (vgl. ζωγρεῖον?) Käfig.

גְּרוּטֵי, גְּרוּטָא *gr. f.* (γρύτη) Gerümpel.

גֵּרִי *h. m.* einer Proselytenfamilie angehörig.

גְּרִיבָא *a. m.* Trockenmaß (*Sea*).

גְּרִיבָה Straße oder Platz in Tiberias.

גָּרִיד *h. m.* 1. Dürre, Trockenheit; 2. dürrer Boden.

גְּרִידָא *a. m.* 1. dass.; 2. allein, bloß, ohne Zusatz.

גְּרִידָה *h. f.* Abschaben.

גְּרִידוּתָא *a. f.* Reibung (beim Coitus).

גְּרִיוָא *a. m.* 1. ein Trockenmaß (*Sea*); 2. ein Ackerstück, das man mit einem Geriw besäen kann.

גרימני l. גֶּרְמָנִי.

גָּרִים *h. m.* 1. Weizengrütze; 2. Grützengericht.

גְּרִיסָא *a. m., pl. d.* גְּרִיסַיָּא Est II 3, 8 (MS גְּרִיסוּיָא) dass.

גריסין s. קְקוֹ גְרִיסִין.

גְּרִיסָנָא *a. m.* Grützengericht.

גְּרִיעוּתָא *a. f.* Nachteiliges.

גְּרִיפָה *h. f.* Wegscharren (von Asche).

גְּרִיצָה *h. f.* dicker Brotkuchen.

גְּרִיצְתָא (Ex 29, 23) *a. f., pl.* גְּרִיצָן Lv 7, 12. 13 dass.

גְּרִירָה *h. f.* 1. Fortbewegen eines leblosen Gegenstandes; 2. ins Schlepptau Genommenwerden; 3. l. גְּרִידָה.

גָּרִישׁ *h. m., pl.* גְּרִישִׁין Grütze.

גרל *h. Hi.* Los werfen.

גָּרַם *h.* veranlassen. *pt.* גָּרוּם vollkommen, reichlich. *Ni.* Gelegenheit gegeben werden. *Hi.* (beim Schlachten) mit dem Messer ausgleiten. *Ho. pt. f.* מֻגְרֶמֶת Tier, bei dessen Schlachtung das Messer ausglitt.

גְּרַם *a., pf.* 3 *pl. m.* גְּרַמוּ Jes 3, 9 1. verursachen; 2. stark sein. *Pa.* 1. stärken; 2. Knochen zermalmen. *Aph.* befestigen.

גְּרָם *h. m.* Veranlassung.

גֶּרֶם *h. m.* 1. Knochen; 2. Stärke; 3. Umschreibung des *pron. refl.*, z. B. גַּרְמִי mich.

גַּרְמָא (Gen 2, 23) *a. m.* 1. Knochen; 2. Wesen. כָּל גַּרְמַהּ eben dies; 3. Umschreibung des *pron. refl.*, z. B. גַּרְמֵיהּ sich selbst.

גְּרָמָא *a. m.* Veranlassung.

גְּרוּמֵי, גְּרוּמָנֵי (bBabB 89ᵇ) *gr. m. pl.* (vgl. γρυμέα) Trödler, Altwarenhändler.

גַּרְמָטִיוֹן *gr. m.* (γραμματεῖον) Abschrift, Dokument.

גַּרְמִידָא (Jud 3, 16) *a. m.* 1. Arm; 2. Elle.

גַּרְמִיתָא *a. f.* Knöchelchen.

גֶּרְמַמְיָא (Ez 27, 14) 1. = גֶּרְמָנְיָא; 2. = גֶּרְמָנִיקְיָא.
גֶּרְמָנְיָא *gr.* Deutschland (Γερμανία).
גֶּרְמָנִי *gr. m.* 1. Germane; 2. männl. Personenname (Γερμανός).
גֶּרְמָנִיקְיָא *gr.* Germanicia, Stadt und Bezirk in Commagene (Γερμανική).
גְּרַמְסִין *gr. m.* (γράμμος) Skrupel (1, 137 Gramm).
גּוּרְנָא *gr. m.* (γοῦρνα) Bassin, Trog.
גֵּירוֹן *gr.* männl. Personenname (Γέρων).
גְּרוּנְדָא *gr. m.* steinig.
גְּרוֹנְטִי *gr.* männl. Personenname (Γερόντιος).
גרם *h. Pi.* zerreiben, Grütze machen.
גְּרַם *a.* 1. *pt. pl.* גָּרְסִין Est II 3, 8 lernen, sich Kenntnisse aneignen; 2. einen bestimmten Ausdruck (Lesart) gelernt haben (lehren); 3. s. גְּרַם. *Pa. Aph.* zermalmen, Graupen machen.
גִּרְסָא I (Cant 1, 2) *a. m.* 1. Lernen, Gelerntes; 2. Lesart (das Gelernte).
גִּרְסָא II *a. m., c. s.* גִּרְסַה Lev 2, 16 Weizengrütze.
גַּרְסִי *h. m.* Grützner.
גֶּרְסִינָא, גִּרְסָנָא *a. m.* Erwerb.
גָּרַע *h.* abziehen, verringern. *Pi. Hi.* 1. abziehen; 2. ablaufen lassen. *Ni.* Abschlagszahlung leisten.
גְּרַע *a.* 1. abziehen; 2. scheren. *Pa. pf.* גָּרַע 2 S 10, 4 dass. *Itpe.* abgezogen erhalten.
גָּרָע *h. m.* Haarscherer.
גַּרְעִינָא *a. m.* Kern.
גַּרְעִינָה *h. f., pl.* גַּרְעִינִין 1. dass.; 2. Dattelkern.
גַּרְעִינוּתָא l. גַּרְעִינָא.
גָּרַף *h.* 1. wegscharren, wegräumen; 2. verjagen. *Pi.* dass.
גְּרַף *a., pt. pl.* גָּרְפִין Est II 3, 8 dass. *Itpe pt.* מִתְגְּרִיף Est II 3, 8 weggescharrt werden. *Itpalp.* dass.
גָּרָף *h. m.* 'ג שֶׁלְּרְעִי Nachtgeschirr.
גִּרְפָא *a. m.* Wegscharren (von Kohlen).

גְּרוּפִּינָא s. אַגְרְפִּינָא.
גִּרְצָא *a. m.* Aufeinanderhäufen(?).
גּוּרְקָא *pers. m.* unreife Frucht.
גָּרַר *h.* 1. kratzen, schaben; 2. fortschleppen, rücken; 3. mitschleppen, angesteckt sein; 4. zersägen. *Ni.* 1. geschleppt werden. *pt.* נִגְרָר auf dem Boden schleifend; 2. gesägt werden. *Pi.* schleppen. *Hitpa. Hitpo.* 1. sich winden; 2. demütig um Verzeihung bitten.
גְּרַר *a.* 1. schleppen, ziehen; 2. Appetit reizen; 3. l. גְּרַד. *Pa.* 1. *pf.* גָּרַר Jud 8, 16 zerren, fortschleppen; 2. Appetit reizen; 3. *pt.* מְגָרַר DtJI 33, 20 absägen. *Itpa. ipf.* 3 *m. sg.* יִתְגָּרַר Jer 22, 19 geschleppt werden.
גָּרָר (bBz 24[b] Ar.) *h. m.* eine Art Fangschlinge.
גִּרְרָא I *a.* 'אַגַּב ג beiläufig.
גִּרָרָא II *a. m.* Nahrung, welche das wiederkäuende Tier heraufbringt.
גִּרְרָא *a. m., pl. d.* גִּרְרַיָּא 2 K 13, 15 Pfeil.
גרריקו l. גְּרָרִיקִי *gr.* Bezirk von Gerar (Γεραριτική).
גִּרְשָׁא *a. m.* Weizengrütze.
גָּרַשׁ *h., pt. pass. f.* גְּרוּשָׁה Geschiedene. *Pi.* 1. verstoßen; 2. scheiden, einen Scheidebrief geben. *Hitp.* geschieden werden.
גרש I *a. Pa.* 1. scheiden, verstoßen; 2. aufheben. *Itpa.* geschieden werden.
גְּרַשׁ II *a.* 1. ziehen; 2. führen.
גִּרְתִיקוֹן *gr. m.* (γρητικόν) Kreide.
גְּשׁוּרָא *a. m.* Balken.
גְּשׁוּרָאָה (Dt 3, 14) *a. m.* Gesuräer.
גָּשׁוֹשׁ *h. m.* Stange zum Messen der Wassertiefe.
גָּשׁוֹשָׁא *a. m.* 1. einer der die Wassertiefe mißt; 2. Schatzgräber.
גָּשִׁישׁ *h. m.* Brettergestell.
גָּשַׁם *h., pt. pass.* גָּשׁוּם beregnet. *Ho.* mit Regen versehen sein.

גֶּשֶׁם *h. m.* Regen. הַגְּשָׁמִים der Winterregen. שְׂדֵה ג׳ natürlich bewässertes Feld.

גֻּשְׁמָא, גִּשְׁמָא *a. m.* 1. *c. s.* גִּשְׁמֵיהּ Est II 6, 11 Körper; 2. Umschreibung von „selbst“.

גִּשְׁמָא (?) *a. m.* Türangel. S. שִׁגְמִין.

גּוּשְׁפַּנְקָא (Koh 1, 7) *pers. m.* Siegelring.

גּוּשְׁפְּקָא *gr. m.* (γαυσάπη) haariger Stoff.

גִּשְׁקְרָא, גּוּשְׁקְרָא *pers. m.* 1. grobes Weizenmehl; 2. Baumwollenpflanze und Stoff daraus(?).

גָּשַׁר *h.* eine Brücke schlagen.

גְּשַׁר *a.* dass.

גֶּשֶׁר *h. m.* Brücke.

גַּשָּׁר *h. m.* Brückenwärter.

גִּשְׁרָא *a. m.* 1. *pl. c. s.* גִּשְׁרָךְ Ez 27, 5 Brücke; 2. Balken.

גָּשַׁשׁ *h.* berühren. *Pi.* betasten. *Pilp.* schlagen, treiben. *Hitpa.* 1. mit einander ringen; 2. seine Kräfte erproben, sich üben.

גְּשַׁשׁ *a.* berühren, betasten. *Pa.* dass.

גִּשְׁתָּא *a. f.* 1. Tasten, Fühlen; 2. Heber. בַּת גִּשְׁתָּא das kurze Ende des Hebers.

גִּשְׁתְּמָא *x. m.* Türschwelle.

גַּת *h. f.* 1. Kufe, Weinkelter (selten Ölkelter); 2. Zeit des Weinkelterns; 3. kufenartige Vertiefung.

גּוּתְּאָה *gr. m.* (Γότθος) Gete.

גּוּתִי *gr. m.* (Γότθος) Gete.

גּוּתְיָא *gr.* (Γοτθία) Getien.

גִּתִּית *h. f., pl.* גִּתִּיּוֹת Winzerin(?).

גִּתְרָאָה *a. m.* Githräer.

ד

ד der 4. Buchstabe des hebr. Alphabets. ד׳ als Zahlzeichen = 4.

דְּ I *a.* 1. Gen 44, 9 welcher; 2. Gen 30, 18, בְּדְ Ex 16, 8, מִדְּ Ex 14, 11 weil; 3. Ex 11, 7 dass; 4. כְּדְ Lev 13, 5 wie; 5. Gen 30, 16 Einführung eines Genetivs; 6. דְּלָא Ex 21, 11 ohne; 7. der von. דְּבֵית יַעֲקֹב Nu 23, 22 B. die vom Hause Jakobs.

דְּ II (= דֵּין) *a.* אֵי דְּלוֹן wo finden sie?

דָּא I (Ex 7, 23) *a. f.* diese. בְּדָא Lv 26, 27, אַף בְּרַם דָּא Lv 26, 44 trotzdem. לְדָא Gen 2, 23 deshalb. אֵידָא Jer 5, 7, הֵי דָא, הֵידָא Est II 5, 14, הַיְדָא 1. welche denn? 2. wo? מָא דָא Gen 3, 13 was da?

דָּא II a. Ruf der Kameltreiber.

דאב *h. Hi.* 1. zerfließen; 2. zerfließen lassen.

דְּאֵב *a.* 1. fließen; 2. sich ängstigen.

דָּאֲבָא *a. m., ind.* דָּאִיב Lv 15, 2 samenflüssig. S. דּוּב.

דְּאָבָא *a. m.* Betrübnis, Angst.

דַּאֲבוֹנָא *a. m.* dass.

דַּאֲבֵן *a.* betrüben.

דָּאַג *h.* besorgt sein.

דְּאַג *a.* dass.

דָּאָה *h.* fliegen, schweben.

דָּאָה *h. f.* Name eines unreinen Vogels, Geier.

דְּאוּ s. דְּאֵב.

דַּאֲצִיפָא, דַּיְצִיפָא (viell. רְצִיפָא) *a. m.* eine Vogelart.

דִּיאַטַגְמָא *gr. m.* (διάταγμα) Verordnung.

דִּיאַטְרֵיטָא (falsch דיאטרוטא) *gr. m.* (διάτρητον) durchbrochenes Glas.

דְּאִימְטִין *gr.* (διάμειπτον) abwechselnd.

דאומטיקום (VajR 19) l. רְאוּמָטִיקוֹם.

דִּיאוֹנִיסִין(?) *gr. m. pl.* (Διονύσια) Bacchanalien.

דאוסיניסי (jAbz 45[b]) l. דְּמוּסִינֵיסִי, s. דְּמוּסִינִים.

דִּיאִיקִיטָא *gr. m.* (διοικητής) Schatzmeister.

דאת (für דתא) *a. Aph.* 1. *ipf.* 3 *f. sg.* תַּדְאֵית Gen 1, 11 sprossen lassen, hervorbringen; 2. s. רְאַג.

דִּיאֲתֵימֵין (falsch דיאתימון) *gr. tr.* (διεθέμην) ich vermachte.

דִּיאַתֵיקֵי *gr. f.* (διαθήκη) Testament.

דֵּב s. דֵּיב.

דֹּב, דּוֹב *h. m.* Bär.

דֻּבָּא, דּוּבָא (Jes 11, 7) *a. m., ind.* דּוֹב 2S 17, 8, *pl.* דֻּבִּין 2K 2, 24 dass.

דבא *a. Pa.* auflauern.

דִּבָא s. טְבָא.

דָּבַב I *h.* 1. tropfen; 2. auspichen(?).

דָּבַב II *h., pt. pass.* דָּבוּב feindlich.

דְּבַב *a.* tropfen.

דְּבָבָא *a. m.* 'בְּעֵל ד, *pl. c. s.* בַּעֲלֵי דְבָבָךְ Nu 10, 35 Feind.

דִּיבְבָא (Koh 10, 1) *a. m., pl. d.* דִּבְבַיָּא Jes 7, 18 Fliege.

דְּבָבוּתָא *a. f., ind.* דְּבָבוּ Gen 3, 15, Thr 1, 2 Feindschaft.

דְּבָבְתָא *a. f., c. s.* דְּבָבְתִּי Mi 7, 10 dass.

דִּבְדְּבָנִית *h. f.* zusammengeschrumpfte Weinbeere.

דָּבָה *h.* überfließen.

דִּבָּה *h. f.* 1. Verleumdung; 2. übel berüchtigte Frau.

דְּבוּבָא s. דְּבָבָא.

דְּבוֹנָא s. דַּאֲבוֹנָא.

דִּבּוּק *h. m.* 1. Zusammenhalten; 2. Lötung; 3. Bindemittel, Klebstoff.

דִּבּוּקָא *a. m., ind.* דִּבּוּק 1K 7, 30 Zusammenfügung.

דִּבּוּר *h. m.* 1. Ausspruch, Rede; 2. הַדִּבּוּר die Gottesrede (Gott).

דִּבּוּרָא (Ez 1, 25) *a. m.* 1. Ausspruch, Rede; 2. die Gottesrede (Gott); 3. *pl.* die zehn Gebote.

דְּבוֹרָה *h. f., pl.* דְּבוֹרִים Biene.

דְּבוֹרִיתָא *a. f.* dass.

דְּבַח *a., pt.* דָּבַח Ex 20, 24 schlachten, opfern. *Pa. pf.* דַּבַּח Gen 46, 1, *ipf.* 1 *pl.* נְדַבַּח Ex 5, 8 dass.

דִּבְחָא *a. m.* 1. *c.* דְּבַח Ex 12, 27, *pl.* דִּבְחִין Gen 46, 1 Schlachtopfer; 2. Passahfest.

דבי. ד' וויאדן (bSabb 94a) 1. דְּבְזָיְאָרְן, s. בְּזָיְאָרְן.

דְּבִיאֵל Schutzengel der Perser.

דִּבְיוֹנִים *h. m. pl.* Exkremente.

דְּבֵילָה *h. f.* Kuchen aus gepreßten Feigen.

דְּבֵילְתָא (Jer 40, 10), דִּבְלְתָא *a. f., c. s.* דְּבֵילְתִּי Jud 9, 11, *pl.* דִּבְלִין, דִּבְלָן dass.

דְּבִיקָה *h. f.* 1. Zusammenhaften; 2. Anhänglichkeit.

דְּבִיר *h. m.* 1. das Allerheiligste; 2. Bezeichnung der Thora; 3. Ortsname.

דִּבֵּירָא *a. m.* 1. Wort; 2. Cant 1, 11 die Gottesrede (Gott).

דבלא (Jes 34, 4) l. נְבְלָא (so MS).

דִּבְלָא, דְּבְלָא *a. m.* ein Kraut(?).

דובלי (bBer 40[b]). 'תְּאֵינֵי ד auf Platanen gepfropfte Feigen(?).

דִּבְלוּל *h. m.* hervorragendes Ende.

דִּבְלֵל *h., pt. pass.* מְדֻבְלָל dürftig.

דָּבַק *h.* 1. ankleben, anhangen; 2. zusammenkleben, verbinden. *Ni.* sich anschließen. *Pi.* 1. zusammenkleben; 2. zum Anschluß auffordern. *Hi.* ankleben. *Hitp.* sich verbinden.

דְּבַק *a., ipf.* 3 *m. sg.* יִדְבַּק Gen 2, 24, Dt 13, 18 anhangen, ankleben. *Pa.* zusammenkleben, sämig machen (von Gemüse). *Aph.* 1. *pf.* אַדְבֵּיק Gen 31, 23 erlangen, erreichen; 2. Ränke schmieden. *Itpe. pf.* 2 *pl.* אִדְּבֵיקְתּוּן Dt 4, 4 sich anschließen. *Itpa.* dass.

דֶּבֶק *h. m.* 1. Bindemittel, Leim; 2. Zusammenhang, Halt; 3. Folge.

דִּבְקָא (1K 7, 20) *a. m.* Zusammenfügung.

דבר *h. Ni.* sich unterhalten. *Pi.* 1. reden; 2. euphem. geschlechtlichen Verkehr pflegen. *Hi.* überreden.

דְּבַר *a., pf.* 3 *f. sg.* דְּבָרַת Gen 16, 3, *ipf.* 3 *m. sg. c. s.* יְדַבְּרוּנּוּן Am 9, 2 1. leiten, führen, fortführen; 2. nehmen, holen. *Pa. pf.* דַּבַּר Gen 31, 18,

ipf. 3 *m. pl. c. s.* יְדַבְּרוּנּוּנוּן Jes 14, 2, *Aph.* 1. leiten, fortführen; 2. herbeiholen; 3. treiben, antreiben. *Itpe. pf.* 3 *f. sg.* אִדְּבַרַת Gen 12, 15, *pt.* מִדְּבַר 2 K 2, 10 1. geführt werden; 2. sich schleppen. *Itpa. pt. pl.* מִדַּבְּרִין Dt 33, 3 dass.

דָּבָר *h. m.* 1. Wort, Rede; 2. Auslegung; 3. Ding. דָּבָר אַחֵר euphem. für Götzendienst, Aussatz, Schweiß etc.

דֶּבֶר *h. m.* Seuche.

דִּבֵּר *h. m.* 'הַד die Gottesrede (Gott).

דַּבָּר *h. m.* Führer.

דְּבָרָא, דַּבְרָא (2K 9, 20) *a. m., pl. c. s.* דַּבְרֵיהוֹן Jud 5, 20 Leitung.

דַּבְרָא *a. m.* 1. Feld; 2. Ortsname.

דִּבְּרָה *h. f.* Ausspruch. עֲשֶׂרֶת הַדִּבְּרוֹת die zehn Gebote.

דַּבְרוֹנָא *a. m.* Lauf, Strömung.

דַּבְרוּתָא *a. f.* dass.

דַּבָּרִיתָא *a. f.* Führerin.

דַּבָּרִיתָא *a. f., pl. d.* דַּבָּרְיָתָא Dt 1, 44 (falsch דַּבְרְיָתָא Jud 14, 8) Biene.

דַּבְרָן *h. m.* 1. Sprecher; 2. geschwätzig.

דַּבְרָנָא *a. m.* dass.

דְּבַרְתָּא I *a. f.* 1. Nu 31, 11 Beute; 2. *c.* דְּבָרַת Ex 33,23 Zug, Einherziehen.

דְּבַרְתָּא II *a. f.* Pest.

דְּבַשׁ *h. m.* Bienenhonig, auch דְּבַשׁ דְּבוֹרִים. דְּבַשׁ תְּמָרִים Dattelhonig. ד' שְׁלַתְּאֵינִים Feigenhonig.

דבשׁ *h. Hi.* in Gährung übergehen.

דִּבְשָׁא (Jud 14, 8), דִּבְשָׁא *a. m., ind.* דְּבַשׁ Gen 43, 10 Honig.

דִּבְשָׁן *h. m.* 1. Honig; 2. Honigkuchen.

דִּבְשָׁנִיתָא *a. f.* honigartig.

דוּבְשְׁקָא s. דִּפְשְׁקָא.

דַּבֶּשְׁתָּא Ortsname.

דָּג *h. m.* Fisch. שֶׁמֶן דָּגִים Tran. בֵּי דָגִים Fischbehälter.

דָּגָה *h. f.* Fische.

דְּגוֹגִיתָא (Am 4, 2) *a. f.* Fischerbarke.

דִּגּוּל *h. m.* List.

דִּגּוּן *h. m.* Aufhäufen.

דְּגוֹנָא(?) *a. m.* Getreide.

דוגזר s. רוֹזְגָר.

דְּגוֹרָא *a. m., pl.* דְּגוֹרִין Ex 8, 10 Haufe.

דִּיגַטְסִים (Est II 2, 8, MS דֵּיגְמֵי עַם) l. דִּטַגְסִים.

דְּגִירָה *h. f.* Brüten.

דגל I *h. Ni.* in Abteilungen geteilt sein. *Hi.* eine Flagge hissen.

דגל II *h. Pi.* betrügen. *Hi.* dass.

דגל *a. Pa.* lügen, betrügen.

דֶּגֶל *h. m.* Fähnlein, Trupp.

דִּגְלָא *a.* Panierstange.

דַּגָּלָא *a. m.* Lügner.

דַּגָּלוּתָא *a. f.* Falschheit.

דגלום l. דִּלְגֵּים *gr. m.* (διαλγής) heftige Schmerzen habend.

דִּגְלַת (Gen 2, 14) Tigris.

דוּגְמָא, דִּיגְמָא *gr. m.* (δεῖγμα) 1. Beispiel, Exempel; 2. Merkmal, Marke; 3. Aussehen.

דוּגְמַנְטֵירִין l. דוגמנטורין, דּוּגְמָטְרִין, דִּגְמָטְרִין *gr. m.* (δεικματήριον) Bild.

דוגמניות (MidrTeh 118, 12) l. דִּיטַגְמָאוֹת, s. דִּיטַגְמָא.

דָּגָן *h. m.* Getreide.

דגן *a. Itpa.* aufgespeichert werden.

דְּגָנָא, דְּגָנָא *a. m.* Getreide.

דִּיגוֹן *gr. m.* 1. (δίγονος) doppelt, zweimal; 2. (δίγωνον) mit zwei Winkeln.

דיגנוסים l. דִּיטַגְסִים.

דְּגַר *a., pt. pass.* דְּגִיר Ex 16, 14 (MS כְּגִיר) 1. aufhäufen; 2. brüten(?); 3. springen(?). *Itpe. pf.* 3 *m. pl.* אִדְּגַרוּ Thr 1, 20 sich krümmen.

דגשׁ *h. Hi.* deutlich aussprechen, betonen.

דַּד *h. m.* 1. weibliche Brust; 2. Brustdrüse, Zitze; 3. Hahn (an Geschirren); 4. die konvexe Seite der Milz.

דַּדָּא *a. m., pl.* דַּדִּין Jes 32, 12 (MS תְּדִין!), *d.* דַּדַּיָּא Cant 8, 1 dass.

דדא *a. Pa.* führen. *Itpa.* sich bewegen.

דִּדְבָא *a. m., pl.* דִּדְבִין, דִּדְבָן Fliege.

דדה *h. Pi.* führen. *Hitpa.* sich bewegen.

דדיוני l. רְדִיוֹנֵי, s. רְדִיוֹנָא.

דִּידְכֵי *gr. f., pl.* דִּידְכָאוֹת (διαδοχή) sich ablösende Wache.
דִּידִימוֹס *gr. m.* (δίδυμος) doppelt.
דְּדָנִים *h. m. pl.* arabischer Nomadenstamm.
דָּדִין, דָּדִינוֹן, דדנין (jRhS 58[a]) *gr. m.* (δαδίον) 1. Kienfackel; 2. Kiefer (*Pinus Halepensis*).
דָּה s. דָּא.
דהא *a. Aph.* matt werden.
דהב *h. Hi.* rot werden lassen(?).
דַּהֲבָא (Gen 2, 12) *a. m., ind.* דְּהַב Ex 25, 24 Gold.
דַּהֲבוּנָא (Est II 3, 11, nicht MS) *a. m.* Goldwert.
דַּהֲבַי männl. Personenname.
דַּהֲבִי *h. m.* Goldarbeiter.
דַּהֲבָנָא *a. m.* dass.
דַּהֲבַת Ortsname.
דָּהָה *h.* matt, dünn sein.
דהון (jAbZ 41[b]) l. הרהון *gr. m.* (οὐρηρόν) Nachtgeschirr.
דַּהִינָא *a. m., ind.* דַּהִין Jes 55, 2 (Soc 59 בְּדְדַהִין = בְּ־דְ־דַהִין) fett.
דְּהִינוּנִיתָא *a. f.* dass.
דהך s. דְּחַךְ.
דְּהַן *a.* fett sein. *Pa. pf.* 2 *sg.* דַּהֵינְתָּא Jes 43, 24 fett machen. *Itpe. pf.* 3 *f. sg.* אִדְּהֲנַת Jes 34, 6, *ipf.* 3 *m. sg.* יִדְּהַן Jes 34, 7 fett werden.
דַּהְנָא, דְּהָנָא *a. m.* Fettigkeit.
דְּהָנָאָה *a. m., f. d.* דּוּהֲנֵיתָא Ez 32, 6 fett.
דַּהֲנוּנִיתָא *a. f.* fett.
דַּהֲנִיתָא *a. f.* Dünger.
דַּהֲנֵן (?) *a.* als fett ansehen.
דְּהָם s. דְּחַם.
דהק s. דְּחַק.
דְּהַקָא *a. m.* Tragstange.
דּוּ I (= דְּהוּא) *a.* 1. dieser. דּוּ — דּוּ die (Ansicht) des einen — die (Ansicht) des andren; 2. welcher.
דּוּ II *gr. tr.* (δύο) zwei.
דְּוָא I *a., imp. pl.* דְּווֹ Jer 48, 17 traurig sein. *Itpe.* Schmerz empfinden, sich betrüben.
דְּוָא II *a.* ausschauen.
דּוּב *a.* 1. fließen; 2. *ipf.* 3 *f. sg.* תְּדוּב Lv 15, 25 Blut-, Samenfluß haben.
דּוֹב *h. m.* Bär.
דּוּבָא I (Jes 11, 7) *a. m.* dass., s. דֻּבָּא.
דּוֹבָא II *a. m., c. s.* דּוֹבֵיהּ Lv 15, 3 Blut-, Samenfluß.
דּוֹבְנָא (Lv 15, 4) *a. m.* mit Fluß behaftet.
דּוּג *a.* 1. wallen; 2. in Angst, Unruhe sein.
דּוּגָא *a. m.* Tiegel.
דּוּגִיּוֹת *h. f. pl.* dass.
דּוּגִית *h. f.* Fischerbarke.
דּוּגִיתָא s. דְּגוּגִיתָא.
דּוֹד *h. m.* 1. Freund, Vertrauter; 2. Onkel, des Vaters Bruder. *pl.* דּוֹדִים Freundschaft, Liebe.
דּוֹדָא *a. m.* Vatersbruder.
דּוּדָא (Mi 3, 3) *a. m., pl.* דּוּדִין, *c.* דּוּדֵי Ex 16, 3, דּוּדָן Kessel.
דְּוָדָא *a. m.* Aufregung.
דודו männl. Personenname.
דָּוָה *h.* traurig sein. *pt. pass.* דָּוּוּי traurig. *Ni.* betrübt werden. *Hi.* betrübt machen.
דָּוָה *h. f.* menstruierende.
דוהי (jAbz 40[d], jSabb 14[d] דורי) l. דָּוְוָה, s. דָּוְתָא.
דְּוַי *h. m.* Kummer.
דוויה (LvJI 15, 3, MS דוייה) l. דּוֹבֵיהּ, s. דּוֹבָא.
דָּוֹן (דְּיוֹן) *h. m.* Kummer.
דְּווֹנָא (Gen 42, 38, Jes 35, 10) *a. m.* dass.
דוח *h. Ni. pf.* נִדּוֹחַ abgespült, weggewaschen werden. *Hi. pf.* הֵדִיחַ abspülen, waschen. *Ho. pf.* הוּדַח abgespült werden.
דוח *a. Aph.* abspülen.
דּוֹחַן *h. m.* Hirse (*Panicum miliaceum*).
דּוֹחַק *h. m.* 1. Gedränge; 2. Bedrängnis.

דְּוָיָא *a. m., c. s.* דְּוַי Gen 35, 18 Kummer, Betrübnis.

דָּוְיָא *a. m., ind.* דְּוֵי 1K 20, 43, *pl.* דָּוָן Jes 53, 3 1. traurig; 2. elend.

דְּוִילָא *a. m.* 1. Knaul. דְּוִיל יְדֵיהּ sein eigenes Werk; 2. Eimer.

דוך *h.* stoßen, zerstoßen. *Ni. Pu.* zerstoßen werden.

דּוּךְ *a., pt.* דָּאִיךְ Nu 11, 8 stoßen, zerstoßen. *Pa.* dass.

דוּכִיתָא *a. f.* Mörser.

דוּכָן s. דֻּכָּן.

דוּכְתָא s. דֻּכְתָא.

דול *a. Aph.* אַדְוֵיל spulen, (Garn) winden (?). *Itpe.* אִדְּוִיל geschöpft werden.

דַּוְלָא *a. m., ind.* דּוֹל Jes 40, 15 (Soc 59 דּוּל), *pl.* דַּוְלִין Est II 1, 3 (MS דִּוְלִין) 1. Schöpfeimer; 2. künstliche Bewässerung.

דַּוְלְלָא, דּוּלְלָא *a. m.* Knaul (Garn?).

דום *a., pt.* דָּיֵים verdächtig sein.

דּוּמָא (?) männl. Personenname.

דּוּמָה *h. f.* 1. üble Nachrede; 2. verrufenes Weib; 3. Todesengel.

דּוּמִיתָא *a. f.* üble Nachrede.

דון (bBabB 90^{b}) l. רוז.

דּוֹנַג I *h. m.* Wachs.

דּוֹנַג (?) II weibl. Personenname (s. דִּינַג).

דּוֹסָא *gr.* männl. Personenname (Δοσίθεος).

דּוֹפִי *h. m.* Makel, Schimpf.

דּוֹפִי *a. m.*, s. דְּפְיָא.

דּוֹפֶן I *h. m.* Makel.

דּוֹפֶן II *h. m., pl.* דְּפָנוֹת 1. Seite. יוֹצֵא דוֹפֶן durch Operation der Bauchwand geboren; 2. Rippe; 3. Wand; 4. l. רִפְיוֹן.

דּוֹפֵק *h. m.* Stein, welcher den Verschlußstein des Felsengrabes festhält.

דּוּפְקָא *a. m.* dass.

דוץ I *a., pt.* דָּאֵיץ Hb 1, 15, *imp. pl.* דּוּצוּ Jes 66, 10 frohlocken.

דוץ II *a.* hineinstecken.

דוק *a.* 1. zu Pulver zerreiben; 2. genau, sorgfältig tun; 3. genau nehmen; 4. beweisen. לָא כְּמָר דָּיֵיק es beweist nicht für jenen. *Pa.* דַּיֵּק 1. feinmachen, zerkleinern; 2. genau, sorgfältig verfahren; 3. genau nehmen. *Aph. pf.* אַדִּיק, אוֹדִיק, 3 *f. sg.* אַדִּיקַת Est II 6, 11 Or 2377, *ipf.* 3 *pl.* יְדִיקוּן Jes 14, 16 1. sorgfältig verfahren; 2. schauen. S. דִּיקָא, דְּיָקָא.

דוק *h. m.* Hornhauttrübung im Auge.

דַּוְקָא *a. m.* 1. Genauigkeit; 2. *adv.* 1. genau; 2. gerade, nur. וְדַוְקָא—אֲבָל—לָא nur (für diesen Fall gilt dies), aber (für jenen) nicht. כְּלָלָא קַמָּא (בָּתְרָא) דַּוְקָא die erste (letzte) Regel (von zweien, aus welchen für einen besonderen Fall Schlüsse zu ziehen) ist genau zu nehmen.

דוּקָּא s. דִּקָּא.

דוּקְיָא *a. m.* Schluß aus Pressung des Wortlautes einer Mischna.

דוּקִים Ortsname.

דַּוְקְנָא *a. m.* sorgfältig.

דור *h.* wohnen. *Pi.* דִּיֵּר 1. wohnen lassen; 2. durch die auf dem Feld übernachtende Herde düngen. *Hi.* wohnen lassen. *Hitp.* gedüngt werden.

דור I *a., pf.* 1 *sg.* דָּרִית Gen 32, 4, *ipf.* 3 *m. sg.* יְדוּר Lv 25, 35 wohnen, bewohnen. *Pa.* דַּיַּר 1. aufstellen; 2. durch die auf dem Felde übernachtende Herde düngen; 3. דארו Ps 129, 3 l. רְדוֹ, s. רְדָא.

דור II *a. Pa.* דַּוַּר 1. herumziehen, hausieren; 2. einholen. *Itpa.* eingeholt werden.

דּוּר *h. m.* 1. geflochtener Rand; 2. ausgestopfter Sack, Balg.

דּוֹר *h. m., pl.* דּוֹרוֹת Geschlecht, Generation, Zeitalter. לְדוֹרוֹת für immer.

דַּוָּאר *h. m.* eine Eidechsenart.

דַּוָּר, דַּוָּאר *pers. m.* Richter. בֵּי דַוָּר (höherer) Gerichtshof.

דּוּרָא *a. m.* 1. Reihe; 2. Niederlassung, Ortschaft; 3. Perle (jSanh 28^{a} דרור

נאות 1. הור בְּנָאוֹת); 4. Eingeweidewurm(?); 5. Last, Bürde(?); 6. בֵּית דּוּרָא (?) Ortsname.

דּוּרָאָה s. דּוּר.

דּוּשׁ *h.* 1. treten, dreschen; 2. verachten; 3. wohl bekannt sein, gewöhnt sein; 4. Beischlaf vollziehen. *Pi.* treten. *Pol.* s. דֵּשֵׁשׁ.

דּוּשׁ *a.*, *pf.* 3 *pl. c. s.* דָּשׁוּהִי 2K 7, 17 1. treten, zertreten; 2. dreschen; 3. verachten; 4. bekannt sein, gewöhnt sein. *Itpe. ipf.* 3 *f. sg.* תִּתְּדָשׁ Jes 24, 3, 3 *pl.* יִדְּדָשׁוּן Jer 48, 26 Or 1474 (Or 2375 יִדַּדְשׁוּן), *inf.* אִתְּדָשָׁא Jes 22, 5, zertreten werden. *Aph.* verachten. *Pol.* s. דֵּשֵׁשׁ.

דּוּשָׁא *a. m.* 1. Treten, Dreschen; 2. Gewohnheit.

דּוּשׁוֹ männl. Personenname.

דּוּשֶׁן *h. m.* fettes Land.

דּוּת *h. f.*, *pl.* דּוּתִיּוֹת gemauerte Zisterne.

דֻּוְתָא (Koh 10, 18, Or 2375 דְּוּתָא, Or 1302 דּוּדָא) *a. f.* menstruierendes Weib.

דְּחָא *a.*, *pf.* 3 *m. sg. c. s.* דְּחָהִי Nu 35, 20 1. stoßen; 2. aufheben, hintansetzen. *Aph.* wegstoßen. *Itpe.* weggestoßen werden.

דחר *a. Pa. ipf.* 2 *m. pl.* תְּדַחֲרוּן, *inf.* מְדַחֲרָא DtJI 15, 14 spenden.

דָּחָה *h.* 1. wegstoßen, verstoßen. *pt. pass.* דָּחוּי eilig; 2. verlegen; 3. verdrängen. *Ni.* 1. aufgehoben, abgestellt werden; 2. abgewiesen werden; 3. nachgeben, sich stoßen lassen. *Hi.* 1. wegstoßen, eilig wegbringen; 2. zurückweisen.

דְּחוּתָא *a. m.* Hochmut, Stolz.

דִּחוּי *h. m.* Zurückweisung.

דְּחוּכָה, דְּחוּכָא *a. m.* Scherz, Heiterkeit.

דְּחוּלָא, דָּחוּלָא *a. m.*, *ind.* דְּחוּל Dt 28, 66, דָּחוּל Dt 20, 8 furchtsam.

דַּחֲוָנוֹת *h. f. pl.* Tischplatten.

דְּחוּק *h. m.* Gedränge, Haufen.

דִּיחוּשׁ (Ez 27. 17) l. רִיחוּשׁ, s. רִחוּשָׁא.

דחיא. *f.* דחייתא EchR Peth l. חַדְוִיתָא (so Ausg. Pes.), *pl. m.* דחיין VajR 33 l. חֲדַיִן, s. חֲדִי.

דְּחִיָּה *h. f.* 1. Stoßen; 2. Beseitigung, Widerlegung (von Argumenten).

דְּחִילָא (Dt 7, 21) *a. m.* 1. furchtbar; 2. ehrwürdig.

דְּחִילוּתָא *a. f.*, *ind.* דְּחִילוּ Gen 28, 17 1. Ehrfurcht; 2. *pl. f.* דְּחִילָן Jes 66, 20 Cod Soc 59 (Or 2211 רְחִילָן) furchtbares Tier.

דְּחִילְתָא *a. f.*, *ind.* דְּחִילָא Jon 1, 10 (MS דַּחְלָא) Furcht, Ehrerbietung.

דְּחִינָא s. דַּחְנָא.

דְּחִיפָא *h. f.* Niederstoßen.

דְּחִיקָא *a. m.*, *ind.* דְּחִיק 1K 8, 64 eng.

דְּחַךְ *a.* 1. lachen; 2. spotten, verlachen. *Pa.* dass.

דִּחְכָא *a. m.* Spott.

דְּחַל *a.*, *pf.* 3 *f. sg.* דְּחֵילַת Gen 18, 15, *ipf.* 3 *m. sg.* יִדְחַל Jer 10, 7 fürchten. *Pa.* Furcht einflößen.

דַּחֲלוּלָא *a. m.* Vogelscheuche.

דחלונייא (jMaasSch 56b) l. דְּחִלוֹנַיָּא, s. חִלוֹנָאָה.

דַּחְלְתָא, דְּחִלְתָא *a. f.* 1. d. דַּחַלְתָּא Ex 15, 16 B. Furcht, Angst; 2. Ehrfurcht; 3. *ind.* דַּחְלָא Dt 32, 18, *pl.* דַּחְלָן Ex 20, 19 Gottheit.

דֹּחַן *h. m.* Hirse (*Panicum miliaceum*).

דַּחְנָא (דְּחִינָא) *a. m.* dass.

דָּחַס *h.* drücken, drängen. *Pi.* dass.

דְּחַס (Thr 2, 2, MS דְּרַם) *a.* dass. *Pa.* dass.

דְּחָסָה *h. f.* Druck, Quetschung.

דָּחַף *h.* stoßen, treiben. *pt. pass.* דָּחוּף eilig. *Ni.* sich beeilen.

דְּחַף *a.*, *pt. pass. pl.* דְּחִיפִין Est II 8, 13 treiben. *Itpe.* sich beeilen.

דָּחַק *h.* drängen.

דַּחַק *h. m.* Bedrängnis.

דְּחַק *a.*, *pf.* 3 *f. sg.* דְּחַקַת Nu 22, 25 1. drängen, zwängen; 2. inständig

bitten; 3. beeilen. *Itpe. pf.* 3 *f. sg.* אִדְּחִיקַת Nu 22, 25 gedrückt werden.

דְּחַק *h. m.* 1. Gedränge; 2. Bedrängnis.

דָּחֳקָא *a. m., pl. c. s.* דָּחֳקֵיהוֹן Jud 2, 18 Bedränger.

דְּחָקָא (Ex 3, 9, MS דּוּחֲקָא), דַּחֲקָא *a. m., ind.* דְּחוּק Ex 6, 7 1. Gedränge; 2. Drängen, Drücken; 3. Bedrängnis, Not.

דַּחֲקוּתָא *a. f.* Bedrängnis.

דְּחַשׁ s. דְּחַס.

דִּיטַגְמָא *gr. f.* (διάταγμα) Edikt.

דִּיטַגְסִים *gr. m.* (διάταξις) Dekret.

דִּי I (Est II 1, 1) *a.* 1. welcher; 2. daß, weil; 3. Einführung eines Genetivs. מִכְּדִי da ja.

דִּי II (= דְּאִי) *a.* denn wenn. לֵית—דִּי לָא -nur. דִּי לָא כֵין sonst. בְּדִיעֲבַד אִין לְכַתְּחִלָּה לָא wenn er es getan hat, ja (ist die Handlung gültig), im voraus aber (vor der Tat), nein (ist sie nicht erlaubt). דִּיעֲבַד נַמִּי לָא auch wenn er es getan hat, ist es ungültig.

דִּי III (= דְּהִיא) *a.* daß sie.

דֵּי (= דֵּין) *a.* הֵי דֵּי, הֵידֵי, אֵידֵי wo? (vgl. hebr. אֵי זֶה).

דַּי *h., c.* דַּי genug; דַּיִּי ich habe genug; דַּיּוֹ לַבָּא מִן הַדִּין לִהְיוֹת כַּנִּדּוֹן das durch ein Schlußverfahren Ermittelte darf nicht über das dem Schluß zugrunde Liegende hinaus gesteigert werden; כְּדַי würdig; כְּדֵי soviel als, gemäß; כְּדֵי לְ um zu; כְּדֵי שֶׁ damit, so daß; עַד כְּדֵי שֶׁ bis.

דִּיאוּ *lat. tr. m.* (*dies*) Tag.

דיאון (= דִּי יְהוֹן) daß sie seien.

דִּיאַטַגְמָא s. דִּיוֹטַגְמָא.

דִּיאַטְרֵיטָא s. דִּיוֹטְרֵיטוֹן.

דִּיבָא *a. m.* Weißfluß.

דֵּיבָא (Jes 11, 6) *a. m.* Wolf.

דִּיבוּנָא *a. m.* Schmerz.

דִּיד *a., c. s.* = Possessivpron. דִּידִי 2K 4, 2 Soc 59 (in marg.), דִּידִי Est II 1, 4 mein, דִּידָךְ dein.

דַּיָּה *h. f.* Geier.

דיה (?) *a. Aph.* אַדְיֵהּ schwach machen.

דִּיהָא *a. m.* matt, blaß.

דִּיהֶה *h. m.* dass.

דִּיהִי (GenJI 25, 33) *a.* (= דִּי הִיא) von dieser.

דְּיוֹ *h. f., pl.* דְּיוֹת Tinte.

דְּיוֹ *gr. tr. m.* (δύο) zwei.

דְּיו *h. m.* Schwäche, Kummer.

דֵּיוָא *a. m.* dass.

דְּיוֹבֵיט *gr. m.* (διαβήτης) Heber.

דְּיוֹזֻגִי *gr. f.* (διζυγία) Zweigespann.

דְּיוֹטַגְמָא *gr. f.* (διάταγμα) Anordnung.

דְּיוֹטֵי *gr. f.* (δίαιτα), *pl.* דְּיוֹטָאוֹת 1. Wohngemach; 2. Stockwerk.

דְּיוֹטְרֵיטוֹן *gr. m.* (διάτρητον) Becher mit Glasnetzarbeit.

דיוטרין 1. דִּיַּנְטְרִין *gr. m.* (δίαντρον) Doppelhöhle.

דְּיוֹמַד *gr. m.* (δίδυμος) Doppelpfeiler (an den Ecken).

דיומדין (jSchebi 37[b] Ausg. Krot.) 1. רְדוֹמֵלוֹן (?).

דיומן (?) *gr. m.* (ζημία) Strafe.

דְּיוֹמְסִית *gr. f.* (δημόσιον) 1. öffentliches Bad; 2. Ortsname (Emmaus).

דיומרון 1. רְהוֹמִירוֹן *gr. m.* (ῥοδόμυρον) Rosenöl.

דְּיוֹן s. דְּווֹן.

דִּיוּנָא *a. m.* Streit.

דְּיוֹסְטַר *gr. m.* (ἱστάριον) Querholz (am Webstuhl).

דְּיוֹסְטְרָא *gr. m.* (viell. δίστομος) zweischneidig.

דְּיוֹסְפְּרָא *gr.* Lydda (Διόσπολις).

דְּיוֹסְקוֹם *gr. m.* (δίσκος) erhabenes Bild.

דְּיוֹפְּטִין (דְּיוֹפֵי) *gr. m.* (διαβήτης) Zirkel.

דְּיוֹפְלֵי *gr. m.* (διπλοῖ) Duumvirn.

דְּיוֹפְלוֹסְטוֹן *gr. m.* (διπλόστωον) doppelter Säulengang.

דְּיוֹפְרָא s. דִּיפְרִיוֹת.

דְּיוֹפַּרְצוּפִין, דְּיוֹפְּרוֹסוֹפִין *gr. m.* (διπρόσωπος) mit zwei Gesichtern.

דְּיוּקָא *a. m.* 1. Genauigkeit; 2. Her-

leitung, Beweis (durch Pressung des Wortlauts eines Gesetzes); 3. Erwiesenes.

דְּיוֹקְנָא, דְּיוֹקְנִי *gr. m.* (εἴκων), *pl.* דְּיוֹקְנָאוֹת Bild, Ebenbild.

דִּיּוּר *h. m.* Wohnung, Herberge.

דַּיָּיר *h. m.* 1. Beisasse, Mieter; 2. Einwohner.

דַּיָּירָא *a. m.* 1. Beisasse; 2. Proselyt; 3. Gastwirt.

דִּיּוּרָא *a. m.* Wohnung, Herberge.

דיורין (jSanh 26ᵇ) l. דִּינָרִין, s. דִּינָרָא.

דיותא l. דַּיְיתָא.

דְּיוֹתָא (Jer 38, 18) *a. f.* Tinte.

דיותמין s. דְּיָאֲתֵימֵין.

דְּיוֹתְקָא *pers. f.* Familie.

דיח l. הֲדִיחַ, s. דּוּחַ.

דַּיְיטָא, דַּיְיטֵי *gr. f.* (δίαιτα) 1. Zimmer; 2. Stockwerk; 3. Name eines römischen Gefängnisses in Cäsarea.

דְּיַאטִגְמָא, דְּיַיטַגְמָא (Est II 8, 13), דְּיַיטַגְמָא (Est II 9, 14) *gr. f.* (διάταγμα) Befehl, Edikt.

דְּיוֹטְרֵיטוֹן s. דְּיַיטְרֵיטוֹן.

דֵּיךְ, דֵּיכִי (Gen 37, 19, Jud 6, 20) *a. m.* (vgl. bibl. aram. דִּכֵּן) jener.

דֵּיכָא *a. m.* Stachel (?).

דִּיכָה *h. f.* Zerstoßen.

דיכון (NuJII 32, 16) l. דִּירָוֹן, s. דִּירָא.

דִּיל (= דִּי לְ) *a., c. s.* Umschreibung des Possessivpron. דִּילִי Nu 3, 13, דִּילָךְ mein, dein. בְּדִיל Ex 13, 8 wegen. בְּדִיל דְּ Gen 6, 3; 12, 13 weil, damit. בְּדִיל דְּלָא Gen 4, 15 daß nicht.

דִּילָא *a.* 1. (= דְּאִין לָא) denn, wenn nicht; 2. (= דְּא אִין לָא) dies, wenn nicht; 3. (= דְּלָא) Jes 6, 2 Soc 59 damit nicht.

דַּיָּלָא, דַּיָּאלָא *a. m.* 1. Aufwärter, Diener; 2. Beamter.

דיילא (jPes 32ᶜ) l. דִּילָא.

דִּימָה *h. f.* üble Nachrede.

דֵּין (Gen 5, 1) *a. m.* dieser. דֵּין — דֵּין dieser — jener. בְּדֵין hier. כְּדֵין Dt 29, 21, Jud 18, 3 so. בְּכְדֵין, בְּגִין כְּדֵין deshalb. מָדֵין Lv 10, 17 was denn? אֵידֵין Jes 66, 1, הֵידֵין, הַיְדֵין welcher?

דִּין *h.* 1. Gericht halten, richten, untersuchen; 2. beurteilen; 3. Schlußfolgerung ziehen (*a minori ad majus*). *Ni.* נִדּוֹן 1. gerichtet, bestraft werden; 2. gefolgert werden; 3. beurteilt werden. *Pi.* rechten, streiten, disputieren.

דִּין *a., pf.* 3 *m. sg. c. s.* דָּנַנִי Gen 30, 6, *ipf.* 3 *m. sg.* יְדִין Dt 32, 36, 1 *sg.* אֲדוּן Gen 18, 21, *inf.* מְדָן Ex 18, 13 1. richten, bestrafen; 2. Recht verschaffen; 3. sein Recht verfechten, Prozeß führen; 4. Zeugen verhören; 5. folgern. דּוֹן מִנַּהּ וּמִנַּהּ folgere daraus in allen Stücken; דּוֹן מִנַּהּ וְאוֹקִי בְּאַתְרָא folgere daraus u. laß es (im übrigen) an seinem Platze. *Pa.* דַּיֵּין streiten. *Itpe. ipf.* 3 *m. sg.* יִתְּדָן Ex 30, 32, *inf.* אִתְּדָנָא Jes 33, 14 gerichtet, bestraft werden. *Itpa.* אִדַּיַּן 1. dass.; 2. prozessieren.

דִּין *h. m.* 1. Gericht, Prozeß, Rechtssache; 2. Recht, Gesetz; 3. Urteil; 4. Schlußfolgerung. אֵין עָנְשִׁין מִן הַדִּין Kriminalstrafen werden nicht auf Grund eines Schlußverfahrens angenommen. וְחָזַר הַדִּין die Verhandlung kann wieder beginnen. הַבָּא מִן הַדִּין das Resultat einer Folgerung. הוּא הַדִּין dasselbe gilt. בֵּית דִּין Gerichtshof, Gelehrtenkolleg. מִדַּת הַדִּין göttl. Eigenschaft der (strengen) Gerechtigkeit. בַּעַל דִּין 1. Kläger; 2. Gegner.

דַּיָּן *h. m.* Richter.

דִּינָא (Dt 17, 8) *a. m.* 1. Gericht, Prozeß; 2. Recht, Gesetz; 3. Rechtssache; 4. Strafe.

דַּיָּנָא (Dt 17, 9) *a. m.* Richter.

דִּינַג weibl. Personenname.

דִּינַי männl. Personenname.

דִּיסָא (דַּיְסָא?) *a. m.* Grütze.

דִּיוּס (Est II 3, 1) *lat.* männl. Personenname (*Divus?*).

דִּיוּסִים (Est II 3, 1) viell. Entstellung von Jesus.

דִּיעֲבַד (= דְּאִי עֲבַד) s. דִּי II.

דֵּיעָה *h. f.* 1. Kenntnis, Erkenntnis; 2. Ansicht, Geschmack; 3. Anstand; 4. Bewußtsein.

דֵּיעֲתָא (Gen 3, 19, MS זֵיעֲתָא) Schweiß.

דִּיצָא *a. m., ind.* דִּיץ Jer 32, 13 Freude, Entzücken.

דֵּיצָא (Dt 14, 5) *a. m.* Gazellenart.

דִּיצָה *h. f.* 1. Freude; 2. Schild.

דִּיצוּתָא *a. f.* Freude, Entzücken.

דִּיצְתָא *a. f.* Stechen im Auge.

דִּיצְתָא *a. f.* Gazellenart.

דַּיְקָא *pt. f.* v. *a.* דוק. מַתְנִיתִין נַמִּי דַּיְקָא die Mischna drückt sich ebenso genau aus.

דִּיקָא *pt. pass. f.* v. *a.* דוק. דִּיקָא נַמִּי die Pressung des Ausdrucks führt auch darauf.

דִּיקִינְתִּין *gr. m.* (ὑακίνθιον) Hyazinth, ein Edelstein.

דִּיקִינְתִּינוֹן *gr. m.* (ὑακίνθινον) hyazinthfarben.

דיר *h. Pi.* Hürden aufstellen. *Hitp.* mit Hürden versehen sein.

דִּיר *h. m., pl.* דִּירִים, דִּירוֹת 1. Hürde, Stall; 2. Schuppen; 3. = זֵר Kranz.

דִּיָר *h. m.* Wohnung.

דַּיָּר *h. m.* 1. Beisasse, Mieter; 2. Proselyt.

דֵּירָא (Ex 15, 13) *a. m., ind.* דִּיר Jes 31, 4, *pl.* דֵּירָן, דֵּירָוָן, *c.* דֵּירָוַת Jer 9, 9 1. Wohnung; 2. Stall.

דִּירָא *a. m., ind.* דִּיר Ex 25, 11 (MS זִיר) Kranzleiste.

דִּיָּרָא *a. m.* Wohnung, Herberge.

דַּיָּרָא *a. m.* 1. *ind.* דַּיָּר Dt 23, 8 Beisasse, Mieter; 2. Proselyt; 3. Hausierer.

דָּיְרָא *a. m., c.* דָּיְרֵי Gen 41, 47, *pl. c. s.* דָּיְרֵיהוֹן Jes 32, 19 Bewohner.

דִּירָה *h. f.* 1. Wohnung. בֵּית דִּירָה Wohnhaus; 2. Kornwurm; 3. l. דּוּרָה, s. דּוּרָא.

דַּיָּרְתָא *a. f.* Proselytin.

דַּיִשׁ, דִּישׁ *h. m.* 1. Dreschen, Treten; 2. Drusch.

דִּישָׁא *a. m., c. s.* דִּישֵׁיהּ Dt 25, 4 dass.

דְּיָשָׁא (Lv 26, 5) *a. m., ind.* דְּיָשׁ Jes 28, 18 1. Dreschen; 2. Zermalmung.

דַּיְשָׁאָה *a. m.* Drescher.

דִּישָׁה *h. f.* 1. Dreschen; 2. Coitus.

דית I *a. Pa. Itpa.* 1. schwitzen, tropfen; 2. ermatten, vor Angst schlaff werden.

דית II *a. Pa.* mit Tinte beflecken.

דַּיְתָא (Lv 11, 14), דַּיְּתָא *a. f.* Geier.

דיתיכוס l. דִּיתוֹכוֹס *gr. m.* (διάδοχος?) Nachfolger, s. auch דִּידְכֵי.

דִּיַתִּיקִי, דִּיַתִּיקָא *gr. f.* (διαθήκη) 1. Testament; 2. Disposition.

דִּיתָן (= דִּישָׁן) Volksname.

דּוּךְ *gr. m.*, s. דּוּכַס.

דַּךְ *h. m.* zerknirscht, elend.

דכא *h. Pi.* zermalmen, vernichten.

דְּכָא *a.* 1. *ipf.* 3 *f. sg.* תִּדְכֵּי Lv 12, 8 rein sein; 2. fähig sein, Zutritt haben. *Pa. ipf.* 3 *m. sg. c. s.* יְדַכֵּינֵיהּ Lv 13, 28 1. reinigen; 2. für rein erklären; 3. Reinheitsgesetze ausüben. *Aph.* erziehen. *Itpa.* 1. *imp. pl.* אִדַּכּוֹ Gen 35, 2 sich reinigen, gereinigt werden; 2. abgetan werden.

דיכאות (MidrTill 48, 4) l. בִּיבָאוֹת, s. בִּיב (?).

דִּכְדּוּךְ *h. m.* Zerknirschung.

דַּכּוֹן *x. m.* ein Untersatz (für Kochtöpfe).

דיכון (jSchebi 35[d]) l. רִיכּוּן (so Ven.).

דכונא l. רִכּוּנָא.

דִּכוּרָא (Gen 17, 14), דִּכוּרָאָה *a. m.* männliches Wesen.

דִּכוּרוּתָא *a. f.* Totenbeschwörung, Zauberei. S. זִכוּרוּתָא.

דִּכוּתָא *a. f., c. s.* דִּכוּתַהּ Lv 12, 5 Reinheit.

דַּכְיָא (Ex 25, 39), דְּכְיָא (Lv 10, 10) *a. m., ind.* דְּכֵי Ex 25, 11, *f. d.* דַּכִּיתָא Ex 31, 8 rein, schuldlos.

דַּכִּיכָא *a. m., pl.* דַּכִּיכִין Lv 16, 12 fein zermahlen.

דכין (TosKelBabB V 8) l. דִּכּוּן.

דְּכִירָא *a. m.* eingedenk. דְּכִרְנָא Gen 9, 15 ich bin eingedenk. *f.* דְּכִירָא Thr 1, 7, mit Verbalendung דְּכִירַת l. דְּכִירַת (Gramm. S. 284) Thr 1, 9.

דְּכִירְתָא *a. f.* Totenbeschwörung.

דָּכַךְ *h.* zermalmen. *Pilp.* דִּכְדֵּךְ dass.

דְּכַךְ *a.* zermalmen. *Pa. Palp.* dass. *Itpa. Itpalp.* zermalmt werden.

דִּיכְמָא, דּוּכְמָא *gr. f.* (δεῖγμα?) 1. Erscheinung, Ebenbild; 2. gleichwie.

דכן *h.* l. רָכַן.

דכן *a.* l. רְכַן.

דּוּכָן s. דּוּכַם.

דּוּכָן *x. m.* 1. Tribüne, Plattform; 2. gottesdienstliche Verrichtung der Priester auf der Tribüne; 3. s. דִּכּוּן.

דּוּכָנָא *x. m., c.* דּוּכַן Ez 42, 12 dass.

דָּכַם *h.* 1. zerstoßen; 2. schwächen.

דּוּכְסָא, דּוּכּוֹס, דּוּכַּס *gr. m.* (δούξ, δοῦκας), *pl.* דּוּכְסִין Cant 6, 8 (MS רוּכְבִין!) Haupt der Militärmacht der Provinz.

דּוֹכוֹס *gr. m.* (δόκος) Balken.

דְּכְסָא *gr. m.* (δοχός) Behälter.

דֶּכְסוּמֵינֵי *gr. f.* (δεξαμενή) Wasserbehälter, Teich.

דוכסוסטום (דוכסוסטון) l. דִּיסְכִּיסְטוֹס *gr. m.* (δίσχιστος) der innere Teil des gespaltenen Leders (von der Fleischseite).

דּוּכְסוּסְיָא *gr. m.* (vgl. ταξεώτης?) Amtsdiener.

דּוּכְסוּתָא *gr. f.* Würde eines Dux.

דָּכְסַס s. דְּכְסָא.

דכ״ץ s. אח״ס.

דְּכַר *a., inf.* מִדְכַּר Gen 50, 25 1. eingedenk sein; 2. erwähnen. מַאן דְּכַר שְׁמֵיהּ wer erwähnte dies? was hat es in diesem Zusammenhang zu tun? *Aph. pf.* אַדְכַּר Jes 49, 1, *ipf.* 2 *m. sg.* תַּדְכַּר Gen 40, 14, *pt.* מַדְכַּר Gen 41, 9 in Erinnerung bringen. *Itpe. pf.* אִדְּכַר Gen 40, 23 1. sich erinnern, 2. erwähnt werden.

דִּכְרָא *a. m.* 1. *ind.* דְּכַר Gen 1, 27, *pl.* דִּכְרִין Ex 13, 12 männliches Wesen, Männchen; 2. דִּכְרָא Nu 28, 13 Widder; 3. Sproß. כְּפַר דִּכְרַיָּא Ortsname.

דּוּכְרָנָא (Ex 12, 14) *a. m.* Erinnerung, Andenken.

דִּכְרָנִי *h. m.* bockartig, unzüchtig.

דִּכְּתָא *a. f., ind.* דּוּכָּא 1K 14, 28 Ort.

דל s. דִּלְכֵן.

דַּל *h. m.* arm, dürftig.

דְּלָא *a.* 1. welcher nicht, daß nicht; 2. Ex 21, 11, Am 2, 16 Soc 59 ohne; 3. = דִּילָא (דְּאִי לָא).

דְּלָא *a.* 1. *pf.* 3 *f. pl.* דְּלָאָה Ex 2, 16 schöpfen; 2. aufheben. *Pa.* 1. befreien, erleichtern; 2. aufheben, wegnehmen; 3. erheben. *Aph.* aufheben. *Itpe.* 1. abhängen; 2. sich heben; 3. hoch sein.

דַּלָּאָה *a. m.* 1. Wasserschöpfer; 2. Sternbild des Wassermannes.

דִּלְבָּא *a. m., ind.* דְּלוּב Gen 30, 37 Platane (*Platanus orientalis*).

דלבקי s. דּוּלְפְּקִי.

דלבקקום l. לוּבְדִּקוֹס.

דָּלַג *h.* springen, hüpfen. *Pi.* überspringen.

דְּלַג *a.* dass. *Pa.* springen lassen, überspringen.

דַּלְגַּי männl. Personenname.

דִּלְדּוּל *h. m.* 1. Herabhängen; 2. Fetzen; 3. gestielte Geschwulst.

דִּלְדֵּל I *h.* schwächen, verringern. *Pass.* schwach, dürftig werden.

דִּלְדֵּל II *h.* locker machen. *Pass.* 1. lose herabhängen; 2. locker werden, abgelöst sein.

דַּלְדֵּל I *a.* arm werden, zugrunde gehen.

דַּלְדֵּל II *a. Pass.* gelöst werden.
דַּלְדְּלוּת *h. f.* Dürftigkeit.
דָּלָה *h.* 1. schöpfen; 2. herausziehen. *Hi.* 1. schöpfen, bewässern; 2. in die Höhe, auf ein Spalier ziehen. *Ho.* hinaufgezogen werden.
דלווא s. דַּוְלָא.
דלוב s. דִּלְבָּא.
דִּלּוּג *h. m.* Hüpfen.
דְּלוּחָא *a. m.* Furcht.
דְּלוּחְיָא *a. m.* dass.
דִּלּוּעִין *h. f. pl.* Kürbisse, s. דְּלַעַת.
דַּלּוּת *h. f.* Armut, Dürftigkeit.
דְּלוּתָא *a. f.* Bewässerung.
דְּלַח *a.* 1. verwirren, beunruhigen; 2. unruhig sein. *Aph.* verwirren, beunruhigen.
דֵּילָטוֹר *gr. m.* (δηλάτωρ) Angeber, Spion.
דֵּילָטוֹרְיָא, דֵּילָטוֹרָא *gr. f.* (δηλατορία) Angeberei.
דְּלִי *h. m., pl.* דְּלָיִים, דֶּלָיוֹת Schöpfeimer. בֵּית דְּלִי Ortsname.
דַּלִּי *h. m.* Wassermann, Sternbild im Tierkreis.
דְּלִיָּה *h. f.* Schöpfen.
דְּלִיל *h. m.* dünner Faden.
דְּלִילָא *a. m.* dünn, spärlich.
דְּלֵיקָה *h. f.* Brand.
דְּלֵיקְתָא *a. f.* 1. Ex 22, 5 dass.; 2. hitziges Fieber; 3. Dt 9, 22 Ortsname (bibl. Tabera).
דָּלִית *h. f., pl.* דָּלִיּוֹת 1. Zweig; 2. auf Bäume emporlaufende Weinranke.
דִּלְכֵן, דִּלְכֵן, דְּל כֵּן *a.* (= דְּאִין לָא כֵין) denn, wenn es nicht so wäre.
דלל *h. Hi.* הֵידַל dünn, spärlich machen (lichten, durch Ausreißen eines Teils eng stehender Gewächse). *Pu. pt.* dürftig, undicht. *Palp.* s. דִּלְדֵּל.
דְּלַל *a.* spärlich, arm sein. *imp.* דַּל ziehe ab. *Itpe.* sich arm zeigen. S. דַּלְדֵּל.
דלם l. דְּלַם.
דִּלְמָא *a.* 1. Gen 50, 15 vielleicht. וְדִלְמָא aber vielleicht (gilt eher folgendes). מִי אָמְרִינַן — אוֹ דִלְמָא sollen wir sagen — oder vielleicht? (Aufstellung der beiden Möglichkeiten eines Problems); 2. Dt 7, 22 damit nicht; 3. es sei denn.
דְּלָמָא *gr. f.* (δρᾶμα) Ereignis, Geschichte.
דילמא (?) (jKil 32[d]) ein Gewand.
דַּלְמָטִיקָא *gr. m.* (δαλματική) langes Gewand.
דִּילְנְיָה (jBabMez 8[c]) n. Krauß: *dilinea,* doppelreihiger Halsschmuck (?).
דְּלַס, דִּלּוּס *gr. m.* (δόλος) 1. List, Betrug; 2. Verfälschung.
דְּלוּסְקוֹם *gr. m.* (γλωσσόκομον) 1. Kiste, Futteral; 2. Sarg.
דְּלַעַת *h. f., pl.* דִּלּוּעִין, דִּלּוּעוֹת Kürbis (*Cucurbita Pepo*).
דָּלַף *h.* tropfen.
דְּלַף *a.* dass.
דֶּלֶף *h. m.* das Tropfen der undichten Decke im Hause.
דִּלְפָּא *a. m.* dass.
דִּלְפָּה *h. f.* בֵּית ד׳ Traufraum (zwischen Dach und Deckenverschalung).
דִּלְפָּנָא *a. m.* triefäugig.
דֶּלְפִּין, דּוּלְפִּין (דלפן) *gr. m.* (δελφίς) Delphin.
דֶּלְפְּקִי, דּוּלְפְּקִי, (דלופקי) *gr. f.* (δελφική), *pl.* דֶּלְפְּקִיּוֹת dreibeiniger Tisch.
דלפקר *x. m.* Verschnittener.
דולפקס l. לוּבְדְּקַס.
דָּלַק *h.* 1. brennen, in Flammen aufgehen; 2. verfolgen (?). *Ni.* verbrannt werden. *Hi.* anzünden.
דְּלַק *a., pt. f. sg.* דָּלְקָא 2S 22, 9, *pl.* דָּלְקָן Est II 8, 15 brennen. *Aph.* 1. *pf.* אַדְלֵיק Ex 22, 5 anzünden; 2. verfolgen (?). *Itpe. pf.* 3 *f. pl.* אִתְדְּלָקָא Jer 51, 30 verbrannt werden.
דֶּלֶק *h. m.* Brennmaterial.
דלקטיר l. דֶּלְקָטוֹר *gr. m.* (δηληγάτωρ) Delegierter.

דַּלֶּקֶת *h. f.* Fieber.
דִּלַּרְיָא *gr. f.* (διάῤῥοια) Diarrhöe.
דָּלֶת *h. f., pl.* דְּלָתִין der vierte Buchstabe des hebr. Alphabets.
דֶּלֶת *h. f., pl.* דְּלָתוֹת Türflügel, Tür. *du.* דְּלָתַיִם Doppelflügel.
דַּלְתָּא *a. f.* dass.
דלתותא (Prov 19, 14) l. יַרְתוּתָא.
דָּם *h. m.* 1. Blut, *pl.* דָּמִים vergossenes, gesprengtes Blut; 2. Menstruation; 3. Leben.
דְּמָא (Gen 9, 4) *a. m., ind.* דַּם Dt 19, 13 1. Blut; 2. Ex 22, 2 vergossenes Blut, Blutschuld; 3. Leben; 4. Blutsverwandter; 5. Kongestion.
דְּמָא *a.* 1. *pt. sg.* דָּמְיָה Gen 5, 3 B., l. דָּמֵי, *pl. m.* דָּמַן Jes 1, 10 ähnlich sein, gleichen. הָא לָא דָּמְיָא אֶלָּא לְהָא dies ist eher ähnlich jenem Falle (Einführung eines Dilemmas). הֵיכִי דָּמֵי wem gleicht dieser Fall? (wie ist es vorzustellen?); מִי דָּמֵי הָתָם — הָכָא sind denn die beiden Fälle gleich? dort — hier —; 2. sich vorstellen, denken; 3. schweigen (vgl. דְּמַם). *Pa.* 1. *ipf.* 2 *m. pl.* תְּדַמּוֹן Jes 40, 25 vergleichen, gleichstellen; 2. *pt.* מְדַמֵּי. Jes 45, 9 denken, glauben. *Itpe. Itpa.* 1. verglichen werden, gleichen; 2. in der Gestalt von . . . erscheinen.
דַּמָּא männl. Personenname.
דַּמַּאי s. דַּמַּי.
דְּמָאִין (Jud 17, 5) *a. m. pl.* Abbilder (Teraphim).
דִּמְדּוּמִין *h. m. pl.* דִּמְדּוּמֵי חַמָּה 1. Abenddämmerung; 2. Morgendämmerung.
דִּמְדֵּם *h., pt. pass.* betäubt, bewußtlos.
דַּמְדֵּם *a., pt. pass.* dass.
דַּמְדְּמָנִית *h. f.* zusammengeschrumpfte, rosinenartige Weinbeere.
דַּמָּה männl. Personenname.
דָּמָה *h.* 1. ähnlich sein, gleichen; 2. vergleichen. *Ni.* 1. verglichen werden; 2. gleich scheinen. *Pi.* 1. vergleichen; 2. einen Analogieschluß machen; 3. eine Meinung haben. *Pu.* כִּמְדֻמֶּה אֲנִי es scheint mir.
דַּמְהַרְיָא Ortsname.
דְּמוּיָא *a. m.* Bild.
דְּמוּכָא *a. m., ind.* דְּמוּךְ Cant 5, 2 Schlaf.
דָּמוּכָא *a. m., ind.* דָּמוּךְ 1 K 18, 27 Soc 59 schlafend.
דמולא l. מוּדְלָא.
דִּמּוּעַ *h. m.* Mischung, Teruma-Mischung.
דְּמוּת *h. f., pl.* דְּמוּיוֹת Bild, Abbild, Ebenbild.
דְּמוּתָא *a. f., c.* דְּמוּת Dt 5, 16 dass.
דְּמִיטְיָנוֹס *gr.* männl. Personenname (Δομετιανός).
דְּמַאי *h. m.* 1. Zweifelhaftes, d. h. Früchte, von denen zweifelhaft ist, ob sie verzehntet; 2. Name eines Mischnatraktates.
דְּמִי männl. Personenname.
דִּמְיָא *a. m.* Ähnlichkeit, Analogie. דִּמְיָא דְ in Analogie mit einem anderen Fall.
דָּמִיכָא (Cant 5, 2) *a. m.* Schläfer.
דְּמִיכָא *a. m., ind.* דְּמִיךְ Est II 1, 9 schlafend.
דְּמִיכְתָא *a. f., c.* דְּמִיכַת Koh 5, 11 Schlaf.
דָּמִים, דָּמִין *h. m. pl.* Kaufpreis, Wert.
דְּמִין (Jes 55, 1) *a. m. pl., c. s.* דְּמֵיהוֹן Nu 20, 19 dass.
דִּמְיָנָא *a. m.* Ähnlichkeit.
דְּמַךְ, דְּמוּךְ (Gen 2, 21) *a.* 1. schlafen; 2. entschlafen (sterben). *Itpe.* entschlafen.
דְּמָכָא (Koh 5, 11), דִּמְכָּא, דְּמָכָא *a. m.* 1. Schlaf; 2. Lager.
דַּמְכוּתָא *a. f.* das Entschlafen.
דמולא l. מוּדְלָא?
דָּמַם *h.* 1. schweigen, stumm sein; 2. ablassen von. *Hi.* zum Schweigen, Stillstand bringen. *Palp.* s. דִּמְדֵּם.
דמם *a. Palp.* s. דַּמְדֵּם.
דומינו l. דּוֹמִינֵי, דּוֹמִין *lat. m.* (*domine*) Herr.

דִּימוֹנִיקִי *gr. f.* (δαιμονική?) etwas zum Gottesdienst der Perser Gehörendes.

דִּימוֹס I *gr. m.* (δῆμος) 1. Volk, Volksversammlung, Volksfest; 2. Partei im Cirkus; 3. Gefängnis.

דִּימוֹס II *gr. m.* (δημόσιος) öffentlich.

דִּימוּס *lat. m.* (*dimissus*) entlassen, freigesprochen.

דימוס Ortsname.

דוֹמוֹס (דימוס) *gr. m.* (δόμος) Schicht von Steinen.

דִּמְסָא (Koh 2, 8 Or 2377) *gr. m.* (δημόσιον), *pl. d.* רְמַסְיָא Koh 2, 8 l. דִּמְסַיָא öffentliches Bad.

דִּימוֹסְיָא *gr. m.* (δημόσια), *pl.* דִּימוֹסְאוֹת 1. öffentlich, dem Staat angehörend; 2. Staatsschatz (δημόσιον); 3. Grundsteuer; 4. öffentl. Bad; 5. öffentl. Platz.

דִּימוֹסִין *gr. m.* (δημόσιον) 1. öffentl. Bad; 2. Gefängnis.

דִּימְסִית *gr. f.* 1. Bad; 2. bestimmter Badeort (Emmaus).

דִּימוֹסְנָאָה *gr. m.* (δημοσιώνης) Steuerpächter.

דִּמוֹסִינִים *gr. m.* dass. (viell. auch Badepächter).

דִּמַסְקוֹס *gr.* Damaskus (Δαμασκός).

דָּמַע *h.* Tränen vergießen. *Pi.* nicht-Terumapflichtiges mit Teruma im Verhältnis von über 100 : 1 vermischen und so zu דֶּמַע machen. *Ni.* durch Mischung Teruma werden.

דְּמַע *a., ipf.* 3 *f. sg.* תִּדְמַע Jer 13, 17 tränen, weinen.

דֶּמַע *h.* 1. Tränen; 2. Priesterabgabe, Teruma (2 Mos 22, 28).

דִּמְעָא *a. m.* 1. Tränen; 2. *c. s.* דִּמְעָךְ Ex 22, 28 der beste Saft der Früchte; 3. Priesterabgabe, Teruma.

דִּמְעָה *h. f.* Träne.

דִּמְעֲתָא (Ma 2, 13) *a. f., pl.* דִּמְעִין Jer 13, 17, דִּמְעַן, *d.* דִּמְעָתָא Est II 1, 3 1. Träne; 2. eine Augenkrankheit (Tränen der Augen); 3. *c.* דִּמְעַת Dt 22, 9 Priesterabgabe, Teruma.

דִּמְקְיָא Ortsname.

דמר *a. Itpa.* erstaunt sein, sich wundern.

דַּמֶּשֶׂק Ortsname (Damaskus).

דַּמַּשְׂקָאָה (Gen 15, 2) *a. m.* Damaszener.

דְּמַת *a. f.* Aderlaß.

דְּנָא *a. m.* dieser, diese. מִן קַדְמַת דְּנָא Koh 1, 9 vor diesem, vorher. כִּדְנָא so.

דַּנָּא *a. m.* großer Krug.

דְּנָב Ortsname.

דַּנְבָא (דְּנְבָא) *a. m., c. s.* דַּנְבֵיהּ Ex 4, 4 Schwanz.

דינגאה s. זִינְגָאָה.

דונגר l. רוֹזְגָר.

דינידאה *s.* סִינְיָרָאָה.

דַּנְדְּנָה *h. f.* Ceterach (*Ceterach offic.*)?

דְּנָה = דַּאֲנָא.

דְּנוּן = דְּאִנּוּן.

דְּנַח (Gen 32, 32) *a.* aufgehen (von der Sonne).

דּוֹנָטִיבָא *lat. m. pl.* (*donativa*) Geldgeschenk von Feldherren an die Soldaten.

דִּינָטוֹס *gr. m.* (δυνατός) fähig.

דַּנְכוֹ männl. Personenname.

דִּינָמִים *gr. f.* (δύναμις) Macht, Fähigkeit.

דְּנַן (Ex 15, 16) *a. com.* dieser, diese. כִּדְנַן Gen 32, 4 so. דְּנַן תַּרְתֵּין זִמְנִין Gen 43, 10 nun zweimal. לְמָא דְנַן Nu 11, 20 warum denn?

דָּנִיסְטִים *gr. m.* (δανειστής) Wucherer, Gläubiger.

דנק *a. Itpe. ipf.* 2 *m. pl.* תִּדַּנְקוּן Ez 6, 7 1. seufzen; 2. Reue haben, verzweifeln.

דַּנְקָא *gr. m.* (δανάκη) 1. Silbermünze, der sechste Teil eines Denars; 2. ein Sechstel.

דַּנְקִי männl. Personenname.

דִּינָר *gr. m.* (δηνάριον) Denar (in Gold und in Silber). 1 Golddenar = 25 Silberdenar. 1 Sela (Stater) = 2 Sekel = 4 Silberdenar. 1 Silberdenar = 2 Provinzialsela (Stater) =

6 Silberma'a = 12 Pondion = 24 Issar = 48 Masmas = 96 Kuntenuk = 192 Peruta (= 70 Pfennig nach dem Münzwert).

דֵּינָרָא *gr. m., pl.* דֵּינָרִין 2K 5, 5 dass.

דּוֹסָא, דּוֹסַי *gr.* männl. Personenname (Δοσίθεος).

דִּיסְגְּנַיִם (jMaasSch 52ᵈ, MS Rom לסגנים) *lat. m.* (vgl. *duo signa*) eine Marke oder Münze mit doppeltem Gepräge.

דִּסְפַּק (?) *x. m.* Sänfte, s. רִסְפַּק.

דִּסְקָא *gr. m.* (δίσκος) 1. Tafel, Brett; 2. offizielles Schreiben; 3. s. טִסְקָא.

דִּיסַקְיָא *gr. f.* 1. (δισάκκιον) Doppelsack.

דוסקניתא s. אוּסְקְנִיתָא.

דִּסְקוֹס *gr. m.* (δίσκος), *pl.* דִּסְקוֹסִים 1. Teller, Scheibe, Tischplatte; 2. Personenname.

דִּסְקִיפְּלִינָא *lat. f.* (*disciplina*) Unterweisung.

דִּסְקָרִין *gr. m.* (δισκάριον) 1. Schüssel: 2. Tischplatte.

דִּסְקַרְתָּא, דַּסְקַרְתָּא *x. f.* 1. Ortschaft, Stadt; 2. Ortsname.

דִּסְתּוּדָר *pers. m.* Tuch, Handtuch.

דּוּסְתַּי, דּוּסְתַּאי *gr.* männl. Personenname (Δοσίθεος).

דִּסְתְּנָא *pers. m.* 1. Portion; 2. l. דַּשְׁתְּנָא.

דִּסְתְּקָא (Jud 3, 22) *pers. m.* Handhabe, Griff.

דסתקא (Est II 6, 10) l. רִסְתְּקָא (so MS).

דִּסְתּוֹרִין *pers. m.* Pacht.

דְּעֲבַד *a.* s. דִּיעֲבַד.

דַּעְדַּע (= זְעָזַע) *a., ipf.* 3 *pl. c. s.* יְדַעְדְּוּנוּנוּן (= יְדַעְדְּעוּנוּנוּן) Na 3, 12 schütteln.

דַּעְדֵּק *a.* zermalmen, zerkleinern.

דַּעְדְּקָא *a. m., ind.* דַּעְדַּק Ex 16, 14, דַּעֲדַק Lv 13, 30, *pl. d.* דְּעַדְקַיָּא Nu 23, 10 pulverisiert, dünn, klein.

דֵּעָה s. דֵּיעָה.

דְּעוּתָא *a. f.* Meinung.

דעך *h. Pi.* erdrücken (?). *Ni.* umkommen.

דְּעֵךְ *a., pf.* 3 *m. pl.* דְּעִיכוּ Jes 43, 17 erlöschen. *Aph.* auslöschen.

דְּעַם *a.* verdächtig sein.

דְּעַץ *a.* einstecken, einsetzen. *Pa. pf.* דַּעִיץ Gen 30, 38 dass. *Itpe.* gestochen werden.

דַּעַץ *h. m.* Bezeichnung der althebräischen Schrift, s. רַעַץ.

דַּעַת *h. f.* 1. Erkenntnis, Kenntnis, Verstand; 2. Gesinnung; 3. Sinn; 4. Ansicht. ד' קְצָרָה Geiz. ד' רְחָבָה Freigebigkeit; 5. Hunger.

דַּעְתָּא (1K 7, 14) *a. f., pl.* דַּעְוָן 1. Erkenntnis, Wissen, Verstand; 2. Gesinnung; 3. Ansicht. סָלְקָא דַעְתָּךְ ist wirklich deine Meinung zu sagen? (קַשְׁיָא) — דְּאִי סָלְקָא דַעְתָּךְ denn wenn du das Gegenteil annehmen wolltest, dann (entsteht folgende Schwierigkeit). לָא סָלְקָא דַעְתָּךְ das kann dir nicht in den Sinn kommen, (denn). סָלְקָא דַעְתָּךְ אָמֵינָא du könntest auf den Einfall kommen, ich sagte.

דַּף *h. m.* 1. Brett, Tafel; 2. Kolumne, Spalte; 3. Blatt (eines aus zwei Teilen zusammengenähten Gewandes).

דַּפָּא (Ex 26, 16) *a. m.* dass.

דפטי s. גְּזִירִיפְּטָא.

דִּיפְטְיָא *gr. m.* (διαβήτης) Zirkel.

דְּפִיָא *a. m., ind.* דּוֹפִי Makel, Tadel.

דפיח (Dt 2, 23 B.) l. רְפִיחַ.

דִּפְלָא *gr. m.* (διπλᾶ) das Doppelte.

דִּפְלֵי *gr. f.* 1. (διπλόστωον) דִּפְלֵי אִסְטְבָא doppelter Säulengang; 2. דפלי פוטירין l. דִּיפְלוֹפוֹטֵירִין *gr. m.* (διπλοποτήριον) Doppelbecher; 3. (δίβουλοι) Duumviri.

דִּפְלוֹמָטָר *gr. m.* (διπλωματάριον) Behältnis für wertvolle Gegenstände.

דִּיפְלוֹן *gr. m.* (δίπλοῦν) Verdoppelung.

דִּפְלַסְטוֹן *gr. m.* (διπλόστωον) doppelter Säulengang.

דָּפַן *h.* befestigen. *Pi.* zwingen.

דפן *a. Pa.* zwingen.

דְּפְנָא *a. m., pl.* דִּפְנִן Wand.

דַּפְנָא *gr. f.* (δάφνη) Lorbeer.

דַּפָּנָא *a. m.* Scherge.

דַּפְנֵי, דַּפְנֵי *gr.* Ortsname (Daphne).
דַּפְנִיתָא *a. f.* Rippe, Wand.
דְּפוּס, דְּפוּסָא *gr. m., pl.* דְּפוּסִין, דְּפוּסִיּוֹת 1. (τύπος) Form, Modell; 2. GenJII 49, 11 l. רְפוּס.
דפק *a. Pa.* anklopfen.
דִּפְקָא *a. m.* Puls, Pulsader.
דוּפְקְנִין (Tos Erub XI 11) l. בַּרְקְנִין (?)
דִּפְרָא *gr. f.* (δίφορος), *pl.* דִּפְרִין, דִּפְרָיוֹת zweimal Frucht tragend.
דופורין (BerR 18) l. רֵיפוּדִין *gr. m.* (ῥεπούδιον) Ehescheidung.
דִּיפְּרוֹסְפָא *gr. m.* (διπρόσωπος) mit doppeltem Gesicht.
דִּיפְרְצוֹף *gr. m.* dass.
דִּיפְשְׁקָא(?) *x. m.* Graben(?).
דִּפְתִּי Ortsname.
דִּפְתְּרָא *gr. m.* (διφθέρα), *pl.* דִּפְתְּרָאוֹת, דִּפְתְּרִין 1. halbgebeiztes Leder (mit Salz und Mehl bearbeitet, nicht mit Galläpfeln; zweite Qualität); 2. Schriftstück, Verzeichnis.
דצוצא (bBech 8[b]) l. וְרְצוּצָא *a. m.* Küchlein.
דציך (Prov 6, 22) l. רַגְיֵךְ, s. רַגְיָא.
דְּצִיצִין (Jes 66, 10 Ar., MS דְּיָץ) *a. m. pl.* Freude.
דצ״ך עד״ש באח״ב .דצ״ך Abbreviatur zur Bezeichnung der ägyptischen Plagen.
דַּק *h. m.* 1. dünn, fein, zart, klein. בְּהֵמָה דַקָּה Kleinvieh; 2. s. דוּק.
דַּקָּא *a. m.* dünn, fein, klein. *pl. d.* דַּקַּיָּא Dünndarm.
דֻּקָּא, דוּקָא I (Jes 40, 15) *a. m.* Spreu.
דוּקָא II (Lv 21, 20) *a. m.* Hornhauttrübung.
דֵּיקָא (falsch דוקא) *gr. tr.* (δέκα) zehn.
דֻּקָּא *gr. m.* (δόκος) Balken.
דִּקְדּוּק *h. m.* 1. Zerkleinerung; 2. Genauigkeit, sorgfältiges Studium; 3. Einzelheit; 4. (spät) Grammatik.
דִּקְדּוּקָא *a. m., pl.* דִּקְדּוּקִין Cant 5, 13 dass.
דִּקְדֵּק s. דָּקַק.
דַּקְדֵּק s. דְּקַק.
דַּקְדְּקָא *a. m.* Pulver.
דקדקירא (jMoK 81[b]) l. דַּקְדַּקְתָּא.
דַּקְדַּקְתָּא *a. f.* Werg.
דַּקָּה *h. f.* kleiner Raum.
דִּקּוּלָא I *a. m.* 1. Korb (aus Palmbast); 2. geflochtener Schuh; 3. Rauchsäule (in Palmform).
דִּקּוּלָא II *a. m.* 1. Abspülung; 2. Kessel.
דִּקּוּקָא *a. m., c. s.* דִּקּוּקֵיהּ Jes 30, 14 Zerstoßenes, Trümmer.
דָּקוֹר *h. m.* Bohrer, Pfriemen, Meißel.
דִּקּוּרָא (= דִּקּוּלָא) *a. m.* Korb (aus Palmbast).
דִּיקִי *gr. f.* (δίκη) 1. Recht, Rechtssache; 2. Strafe.
דִּיקְיוֹן *gr. m.* (δίκαιον) Recht. תָּבַע דִּיקְיוֹן שֶׁל Genugtuung fordern für jemand.
דִּקִילְתָא *a. f., pl.* דִּקִילָן (?) 2S 17, 19 Dattel(?).
דַּקִּיקָא *a. m., ind.* דַּקִּיק Ex 32, 20 1. zerstoßen, zermahlen; 2. zart; 3. klein.
דְּקִירָא Ortsname.
דְּקִירָה *h. f.* 1. das Graben; 2. die Erdmasse, die man mit einem Spatenstich aushebt.
דַּקִּיתָא *a. f.* 1. Schwanzwirbel; 2. kleiner Zweig.
דֶּקֶל *h. m.* 1. Dattelpalme (*Phoenix dactylifera*); 2. l. דֶּקֶר.
דִּקְלָא *a. m.* 1. *pl.* דִּקְלִין Ex 15, 27 Dattelpalme; 2. Palmbast.
דִּקְלָאָה *a. m.* Korbmacher.
דִּיקוֹלוֹגוֹס *gr. m.* (δικολόγος) Advokat.
דִּקְלֵיט, דִּקְלֵטְיָנָא, דִּיקְלֵיטְיָנוֹס *gr.* männl. Personenname (Diokletian, Διοκλητιανός).
דִּקְלִידָא (jBer 6[d] Ausg. Lehm., Ven. דייקלר׳) *gr. m.* (δικελλίς?) zweizinkige Hacke(?).
דקלון (jSabb 5[a]) l. דִּדְקְלִין s. דִּקְלָא.
דִּקְלִי *h. m.* Palmgärtner.
דִּקְלָרָא *a. m.* Korbmacher.

דֵּיקוּמָנִי (irrig דיקימיני) *lat. m. pl.* (*decumani*) Dekumanen, Soldaten der zehnten Legion.
דִּקְנָא (Lv 13, 30) *a. m.*, *ind.* דִּקַן Lv 13, 29 Bart.
דוקני (TosKel BabM VII 9) l. רוּקְנֵי.
דוקני, דוקניתך (jMaas 51ª) l. mit MS Serillo דְּקַרְנִי, דְּקַרְנִיתָךְ (Löw), s. דְּקַרָן, דְּקַרְנִיתָא.
דוקניתא l. דּוּקַרְנִיתָא.
דִּקְנָנָא *a. m.* bärtig.
דּוּקִינָר *gr. m.* (δουκηνάριος) ein Beamter.
דִּקְנְתָיָא *a. m.* aus Dekunta.
דָּקַק *h.* dünn, klein sein. *Pi.* zerstoßen, zerreiben. *Ho. pt.* dünn. *Pilp.* דִּקְדֵּק 1. zerreiben; 2. glätten; 3. genau machen. *Hitpalp.* zermalmt werden, zerfallen.
דְּקַק *a.*, *ipf.* 3 *m. pl.* יִדְקְקוּן Mi 1, 7 zermalmen. *Pa. Aph. ipf.* 2 *m. sg.* תַּדִּיק Ex 30, 36 dass. *Palp.* דַּקְדֵּק 1. zermalmen; 2. genau machen, das Gewebe (durch Festschlagen des Einschlags) dichten. *Itpa. pt.* מִדַּקַּק Jes 30, 14 zermalmt werden. *Itpalp.* 1. *ipf.* 3 *pl.* יִדַּקְדְּקוּן Na 3, 10 dass.
דקקה (jRhS 58ᵇ) l. דַּקִּיקָא (?).
דָּקַר *h.* 1. durchbohren, graben, stechen; 2. ausbreiten, verzweigen. *Pi.* dass.
דְּקַר *a.* durchbohren, erstechen.
דֶּקֶר *h. m.* 1. Spitzhacke; 2. Pfahl; 3. מֵי דְקָרִים ein Heilmittel.
דַּקְרָא, דִּקְרָא *a. m.* dass.
דיקרטים l. דִּירֶקְטוֹם.
דקוריא (jMaasSch 55ᵇ) l. דקייא, s. דּוּקָא.
דֵּיקוּרְיוֹן *gr. m.* (δεκουρίων) 1. Anführer einer Dekurie Reiter; 2. Ratsherr in den Municipien und italischen Städten.
דִּקְרָן, דְּקַרָן *gr. m.* (δίκρανον) 1. Gabel; 2. Stange mit Gabelspitze.
דִּקְרָנָא, דְּקַרְנָא *gr. m.* dass.
דְּקַרְנִיתָא *gr. f.* dass.
דיקרסוס l. דִּיקְרָטִים.

דַּקְתָא *a. f.* feine Wergflocken.
דּוֹר *gr. m.* (δορά) Haut, Fell.
דָּרָא *a. m.* 1. *ind.* דָּר Dt 32, 7 Generation, Zeitalter; 2. Reihe; 3. בֵּי דָרֵי Zahnfleisch.
דרא (bPes 56ª) l. mit MS München רָדָא.
דְּרָא I (Ex 32, 20) *a.* worfeln.
דְּרָא II *a.* tragen. *Itpe.* herbeikommen.
דַּרְבּוֹנָא *x. m.* Türhüter.
דָּרְבָן *h. m.* Stachel am Ochsenstecken.
דַּרְבָנָא *x. m.* 1. Anführer; 2. Türhüter.
דרג *h. Hi.* stufenförmig machen.
דִּרְגָא, דַּרְגָּא (Est II 1, 2) *a. m.*, *pl.* דַּרְגִּין Gen 20, 22, Ez 40, 26 Stufe, Stiege.
דרגי, דרגיבת? Zauberformel.
דַּרְגּוֹן (?דִּרַגּוֹן) דַּרְגִּין, דְּרַגִּין *gr. m.* (δροῦγγος) Regiment.
דַּרְגָּשׁ *x. m.* Lagerstatt (Fußbank?).
דַּרְגְּשָׁא *x. m.*, *pl.* דַּרְגְּשִׁין Ez 23, 41 Lagerstatt.
דרד l. רְדַד (?).
דִּרְדָא (?) *a. m.* Gaumen.
דֻּרְדְּא *pers. m.* Hefe.
דַּרְדֵּג *a.* tropfen lassen.
דִּרְדּוּר *h.m.* 1. Korb (?); 2. weibl. Kopfputz.
דַּרְדְּיָא männl. Personenname.
דַּרְדָּנְיָא *gr.* Landschaft in Moesien (Δαρδανία).
דַּרְדְּסָא, דִּרְדְּסָא *x. m.* Socke.
דַּרְדְּקָא *a. m.*, *pl. c. s.* דַּרְדְּקֵיהוֹן Est II 3, 15 1. klein, jung; 2. Knabe.
דרדר *h. Pass.* sich wälzen.
דַּרְדַּר *h. m.* eine Distelart, bes. die blasse Flockenblume (*Centaurea pallescens*).
דַּרְדָּרָא *a. m.* dass.
דָּרָה *h. f.* Perle.
דָּרוֹ *gr.* männl. Personenname (Δῶρος).
דָּרוֹךְ *h. m.*, *pl.* דָּרוֹכוֹת Kelterer.
דָּרוֹם *h. m.* 1. Süden; 2. Südjudäa.
דָּרוֹמָא (Dt 34, 3) *a. m.* dass.
דָּרוֹמָאָה *a. m.* aus Südjudäa.
דָּרוֹמִי *h. m.* 1. südlich; 2. Südjudäer.
דָּרוֹמָיָא *a. m.* dass.
דָּרוֹמָתָא Ortsname.

דְּרוֹם s. דְּרָסָא.
דְּרוֹעָא a. m. Arm.
דְּרוֹקֶרֶת Ortsname.
דְּרוֹר h. m. 1. Freiheit; צִפּוֹר דְּרוֹר freifliegender Vogel; 2. s. דּוֹרָא.
דְּרוּשׁ h. m. Schrifterklärung.
דָּרוֹשָׁא a. m. Vortragender von Schrifterklärung.
דורטא l. דּוֹמָטָא gr. m. pl. (δόματα) Geschenke.
דְּרֵי (?) (= אִדְּרֵי) a. m. pl. Tenne.
דּוֹרְיָה gr. f. (δωρεά), pl. דּוֹרָאוֹת Geschenk.
דּוֹרְיָה gr. f. (δέρριον) zilizischer Mantel.
דריך l. דָּרוֹךְ.
דְּרִיכָה h. f. Keltern.
דְּרִיסָה h. f. Treten.
דְּרִישָׁה h. f. 1. Forschen, Fragen; 2. Kreuzverhör; 3. Schriftauslegung.
דָּרַךְ h. 1. treten, gehen; 2. keltern. Ni. 1. getreten werden; 2. gekeltert werden. Hi. 1. leiten; 2. gehen lassen.
דְּרַךְ (Dt 1, 36) a., ipf. 3 f. sg. תִּדְרוֹךְ Dt 11, 34 1. treten, hintreten; 2. überwinden. Pa. pt. pl. מְדָרְכִין Jes 28, 27 dreschen. Aph. inf. אַדְרָכָא Jes 28, 28, c. s. אַדְרָכוּתַהּ Jer 51, 33 1. dreschen; 2. führen; 3. einholen.
דֶּרֶךְ h. com. 1. Weg; 2. Reise; 3. Art und Weise, Methode. כְּדַרְכּוֹ wie gewöhnlich. ד' אֶרֶץ 1. gute Sitte; 2. vernünftig; 3. weltliche Beschäftigung; 4. Beischlaf; 5. Name eines Traktates.
דַּרְכָּא a. m. 1. Weg, Reise; 2. Art und Weise.
דְּרָכָא, דְּרָכָא (דְּרְכָּא?) a. m. 1. Dreschen; 2. Dreschzeit.
דְּרְכָּאוֹת 1. (von ar. דְּרְכָּא) h. f. pl. Trester; 2. l. דִּידְכָאוֹת, s. דִּידְכֵי.
דַּרְכּוֹן, דָּרִיכוֹן gr. m. (δαρεικός), pl. דַּרְכּוֹנוֹת persische Münze.
דרכון (jKil 27ª) l. יַרְבּוּז (?).
דַּרְכְּמוֹנָא gr. m. (δραχμή) Drachme.
דְּרוֹלְמוּסְיָא gr. f. (ἀνδρολοιμός) Menschenpest.

דרם h. Hi. sich südwärts wenden. Ho. pt. מֻדְרָם nach Süden gelegen, der Sonne ausgesetzt.
דרם a. Aph. dass.
דרומילוס l. דְּרוֹמִילוֹס, s. רוֹמִילוֹס.
דּוּרְמְכָא gr. m. (δορύμαχος) Lanzenkämpfer.
דרמינון (jSchebi 37ᵇ) l. רֶדְמִירוֹן.
דְּרוֹמוֹס gr. m. (δρόμος) 1. Wettlauf; 2. Rennbahn.
דורמום l. דְּרוֹמוֹס.
דורמסאות l. דּוּרְמְכָאוֹת, s. דּוּרְמְכָא.
דּוּרְמַסְקִי gr. m. Damaszener.
דַּרְמַסְקוֹס gr. Ortsname (Damaskus, Δαμασκός).
דְּרָמַסְקְנָא, דַּרְמַסְקֵינָא gr. m. (δαμασκηνά), pl. דַּרְמַסְקָנִין, דַּרְמַסְקָנִיּוֹת damaszenische Pflaume.
דַּרְמֶשֶׂק Ortsname (Damaskus).
דֶּרֶן h. m. Wurm, Made, Parasit.
דַּרְנָא a. m. dass.
דּוֹרוֹן, דּוֹרוֹנָא gr. m. (δῶρον), pl. דּוֹרוֹנוֹת, דּוֹרוֹנִין 1. Geschenk; 2. Speisopfer.
דרינון (jSabb 4ᶜ nach Levy) l. דְּדִינוֹן.
דרניקום l. רְדָנִיקוֹס.
דָּרַס h. 1. treten, stampfen; 2. niederdrücken (des Messers beim Schlachten); 3. mit den Klauen ergreifen; 4. Futter ins Maul stopfen. Ni. zertreten werden.
דְּרַס (Thr 2, 5) a. dass.
דְּרָסָא, דְּרוֹסָא a. m. eine Münze (ein Drittel einer Maʿa).
דְּרוּסָא, דְּרוּסַי gr. männl. Personenname (Δροῦσος).
דְּרָסָה h. f. Aufdrücken des Messers.
דְּרְסָה (?) h. f. Gepreßtes (?).
דֶּרֶסֶן h. m. Ort, wo Felle getreten (gestampft) werden, vor dem Lohen derselben.
דרוסתי s. דּוּסְתַּי.
דְּרַע a., pf. 1 sg. דְּרַעִית Koh 2, 5 (MS זְרַעִית) säen.
דַּרְעָא a. m., ind. דְּרַע Cant 1, 14 (MS

זֶרַע) 1. Saat, Ertrag; 2. Nachkommenschaft.

דְּרָעָא (Nu 6, 19) *a. f.*, *c.* דְּרָע Ex 6, 6 1. Arm; 2. Bug.

דִּרְפַּתְקָא *gr. m.* (δρύφακτον) Behältnis.

דַּרְצִינָא *x. m.* Zimt.

דְּרַק *a.* sprengen, streuen.

דְּרוּקָא *gr. m.* (δροῦγγος) Regiment.

דּוּרְקְטֵי *gr. f.* (τρογητή) 1. trockene Frucht; 2. Frau ohne Menstruation.

דִּירֶקְטוֹס *gr. m.* (διρέκτος) grade.

דורקן l. דּוּקְרָן.

דְּרָקוֹן, דְּרָקוֹנָא *gr. m.* (δράκων) eine Schlangenart.

דְּרָדָא *a. m.* 1. Anlaß, Berührung mit; 2. Verlust(?); 3. l. דְּרָרָא.

דַּרְרְיָא *gr. f.* (διάῤῥοια) Durchfall.

דָּרַשׁ *h.* 1. forschen, fragen; 2. Schrift auslegen; 3. Auslegung vortragen. *Ni. Hitpa.* 1. gedeutet werden; 2. vorgetragen werden.

דְּרַשׁ *a.* 1. *inf.* מִדְרַשׁ Jud 5, 9 Schrift auslegen; 2. vortragen. *Itpe.* ausgelegt werden.

דְּרָשָׁא *a. m.* Auslegung, Vortrag.

דַּרְשִׁישׁ Ortsname.

דַּרְשָׁן *h. m.* Ausleger, Vortragender.

דַּרְשָׁנִי *h. m.* eifrig im Forschen.

דורשיני (bSabb 65^{a}) l. דּוּר שְׁנֵי, s. דּוּרָא und שְׁנָא.

דָּרְתָא (Ex 27, 9) *a. f.*, *pl. d.* דָּרָתָא Ex 8, 9, דָּרַיָּא 1. Hofraum, Vorhof; 2. Hofgebäude; 3. s. רדתא.

דּוֹרְתַּי *gr.* männl. Personenname (Δωρόθεος).

דַּרְתָּנָא *a. m.* streitsüchtig.

דֶּשֶׁא *h. m.* Kraut.

דַּשָּׁא (Dt 15, 17) *a. m.* Tür, Tor.

דִּשּׁוּן *h. m.* Wegräumen der Altarasche.

דשוש l. רְשׁוּשׁ.

דשושא l. רְשׁוּשָׁא.

דָּשֵׁן *h.* fett sein. *Pi.* 1. fette Weide geben; 2. von Fettasche reinigen. *Hitp.* 1. saftig, stark werden; 2. als Fettasche weggeräumt werden.

דֶּשֶׁן *h. m.* 1. Fett; 2. Fettasche.

דִּשְׁנָא (Lv 6, 4) *a. m.* Fettasche.

דֻּשְׁנָא *pers. m.* Ehrengeschenk.

דִּשְׂרָא *a. m.* Hafer oder andere Getreideart.

דשרין (Est I 1, 6) l. כִּשְׁרִין.

דשש l. רֲשַׁשׁ.

דשש *a. Pa. Po. ipf.* 1 *sg. c. s.* אֲדוּשְׁשִׁנּוּן Jes 63, 6, *Aph.* dass. *Palp. pt. pass.* מְדַשְׁדַּשׁ Jes 14, 19 taumeln. *Itpalp. pt.* מִדַּשְׁדַּשׁ Jes 19, 14 Soc 59 dass.

דששותא l. רְשָׁשׁוּתָא.

דִּשְׁתָּאָה *a. m.* Drescher.

דִּשְׁתַּיְהִי *f.* Name eines weibl. Dämons.

דשתן (jSchek 49^{b}) l. דְּשַׁתַּן, s. שַׁתָּא.

דַּשְׁתָּנָא *pers. f.* menstruierendes Weib.

דַּתְּ *a.* (= דְּאַתְּ) da du, der du.

דָּת *h. f.* 1. Gesetz, Gebrauch; 2. Religion.

דָּתָא *a. f.* dass.

דִּתְאָה (Gen 1, 11) *a. m.* Kraut.

דְּתָבְרָא *pers. m.* Gesetzeskundiger, Richter.

דיתיכום s. S. 92^{a}.

דּוּתְקָא s. דְּיוּתְקָא.

דְּיָתְרוֹסִין *gr. m.* (δευτέρωσις) Mischna.

ה

ה fünfter Buchstabe des hebr. Alphabets. ה׳ als Zahlzeichen = 5.

הֲ־, הַ־ *h.* Interrogativ-Präfix: 1. denn? etwa? 2. ob. הֲ — אִם ob — oder.

הֲ־, הַ־ *a.* Interrogativ-Präfix: 1. denn? etwa? הֲלָא Gen 4, 7 nicht wahr? 2. ob. הֲ — אִם Nu 13, 19 ob — oder.

הַ־, הָ־, הֶ־ *h.* bestimmter Artikel.

הָ־ (Dt 1, 10) *a.* (= הָא) siehe! וְהָ־ und doch. הָלִיכִי Ex 2, 9 da hast du. וְהָתְנַן und doch lehren wir (in der Mischna). וְהָכְתִיב und es steht doch geschrieben.

הָא I (= הָדָא) *a. f.* diese, dieses. הָא כִּדְאִיתָא וְהָא כִּדְאִיתָא dieses, wie es ist, und jenes, wie es ist (die beiden in Rede stehenden Fälle haben nichts mit einander zu tun). הָא מַנִּי wer (wessen Meinung) ist dies?

הָא II 1. Gen 3, 22, Jer 4. 13 siehe! וְהָא und doch; 2. ach!

הֵא 1. Name des fünften hebr. Buchstabens; 2. Name eines Wurmes; 3. הֵא הֵא männl. Personenname.

הָאִדָּנָא *a.* jetzt.

הַאֲזָנָה *h. f.* Hören.

הָאִי, הַאי s. הָי.

הָאיךְ (Est II 1, 3) *a.* wie.

הָאֵיךְ *a. m.* jener.

הָאל s. הָל.

הָאִלֵּין (Dt 4, 6) *a. c. pl.* diese.

הַאֲמָנָה *h. f.* 1. Bekräftigung, Beglaubigung; 2. Treue, Zuverlässigkeit.

הָאן s. הָן.

הָאֲנָא (Ex 4, 23, Jer 23, 32) *a.* siehe ich!

הָאִנּוּן (Ex 2, 23) *a. c. pl.* jene.

הַאֲרָה *h. f.* Anzünden, Leuchten lassen.

הַב *a.* s. יְהַב.

הֲבָאָה *h. f.* Bringen, Herbeiführen. Vgl. הוֹלָכָה.

הֲבַאי s. הֲבַי.

הַבְאָשָׁה *h. f.* 1. Beschämung; 2. Entstellung (durch Krankheit).

הַבְדָּלָה *h. f.* 1. Absondern; 2. Absonderung; 3. Segensspruch am Ausgang des Sabbats und der Festtage.

הִבְהֵב *h.* 1. sengen, rösten; 2. sich befangen stellen. *Hitp.* versengt werden.

הַבְהֵב *a.* 1. versengen, rösten; 2. leidenschaftlich sein.

הַבְהָבָא *a. m.* Glut.

הָבוּ (Gn 11, 4) *a.* wohlan.

הָבוּ männl. Personenname.

הַבָּטָה *h. f.* Hinblicken, Beobachten.

הַבְטָחָה *h. f.* 1. Versicherung, Zusage; 2. Vertrauen.

הֲבַי *h. m.* Unnützes, Nichtiges.

הביל l. הָכִיל.

הֲבִינֵנוּ. תְּפִלַּת ה׳ Bezeichnung eines Gebets.

הַבִּירָא *a. m.* 1. finster; 2. Dunst, Finsternis.

הָבְכֵין *a.* ja, dann.

הבל *h. Pi.* dörren. *Hi.* dampfen.

הבל *a. Pa.* 1. Eitles tun, töricht handeln; 2. ausgelassen sein. *Itpa.* betört werden.

הֶבֶל *h. m.* 1. Hauch, Dampf; 2. Eitelkeit.

הַבְלָא *a. m.*, הֲבַל הַבְלִין Koh 1, 2 dass.

הַבְלוּתָא *a. f., ind.* הַבְלוּ Koh 1, 2 Eitelkeit.

הֶבְלִילָא, הַבְלִילָא *a. m.* der erste Magen (Netzmagen) der Wiederkäuer.

הַבְלָעָה *h. f.* Verschlingung, das Inbegriffensein nicht genannter Dinge in einem Vertrag (Kauf, Dienstmiete).

הֶבְעֵר *h. m.* Beschädigung durch unvorsätzl. Brandstiftung.

הַבְעָרָה *h. f.* 1. Anzünden; 2. Verbot des Feueranzündens am Sabbat; 3. Wegschaffen, Vernichten.

הֶבְקֵר s. הֶפְקֵר.

הַבְרָא *a. m.* Finsternis.

הַבְרָאָה *h. f.* 1. Genesung, Kräftigung; 2. סְעוּדַת ה׳ Mahl, das man den Leidtragenden nach der Beerdigung gibt.

הֲבָרָה *h. f.* 1. Schall, Lärm; 2. Gerücht.

הַבְרָיְתָא, הֲבְרָיְתָא *a. f.* Mahlzeit nach der Beerdigung.

הֲגָא *a., pt.* הָגֵי Jos 1, 8 sinnen, murmeln, sprechen. *Aph.* wie von אֲגָא, *pt.* מְיֹגֵי Jes 27, 8 dass.

הֶגֶא *h. m.* Gedanke, Geflüster.

הַגְבָּהָה *h. f.* 1. Aufheben (eines Fundes); 2. Überhebung.

הַגְבָּלָה *h. f.* Grenzenziehen.

הַגָּדָה *h. f.* 1. Aussage, Verkündigung; 2. Erzählung; 3. nicht gesetzliche religiöse Belehrung; 4. Liturgie der Passahnacht.

הוּגְדַּס *gr.* männl. Personenname (Ὄγδοος).

הֶגְדֵּר *h. m.* (für הֶקְדֵּשׁ) Weihung für das Heiligtum.

הָגָה *h.* 1. sinnen; 2. aussprechen, lesen. *Ni.* gelesen, ausgesprochen werden. *Pi.* öffnen, bloßlegen(?). *Hi.* Zauberformeln murmeln.

הָגָה *h. f.* ein dorniges Kraut (eine Art Alhagi).

הֶגֶה *h. m.* 1. Gedanke; 2. Nachdenken; Studium.

הגזין s. תְּגְזִין.

הֶגְזֵר *h. m.* (für הֶקְדֵּשׁ) Weihung an das Heiligtum.

הֲגִיָּה *h. f.* 1. Lesen; 2. Sinnen.

הִגָּיוֹן *h. m.* dass.

הֶגְיוֹנָא *a. m., c. s.* הֶגְיוֹנְהוֹן Thr 3, 62 (Ausg. Ven. לְהֶגְיוֹנְהוֹן, MS מִלּוּלֵיהוֹן) dass.

הַגְלָשָׁה *h. f.* Veröffentlichung.

הֶגְמוֹן *gr. m.* (ἡγεμών), *pl.* הֶגְמוֹנִין, הֶגְמוֹנִיּוֹת 1. Statthalter (*praeses provinciae*); 2. Herrscher; 3. Stadthaupt.

הֶגְמוֹנָא *gr. m., pl.* הֶגְמוֹנִין Est II 8, 7 dass.

הֶגְמוֹנְיָא *gr. f.* (ἡγεμονία) 1. Statthalterwürde; 2. Herrschaft; 3. Verwaltungsbezirk.

הָגַן *h., pt. pass. m.* הָגוּן, *f.* הוֹגֶנֶת passend, tauglich, würdig. *Hi. pt. pl. f.* מהגינות jKeth 25ᵇ l. מְהַגְּנוֹת. *Pu. pt.* מְהֻגָּן dass.

הגן *a. Pa. pt. pass.* מְהַגַּן, מְהֻגַּן tauglich, würdig.

הוֹגֶן *gr. m.* 1. (ἀγκών) Krümmung, Rand; 2. (ὄγκινος) Widerhaken, Anker, Ballaststein.

הוּגֶן *gr. m.* (εὐγενής) Dromedar.

הוּגְנָא *gr. m., pl. c.* הוּגְנֵי Jes 60, 6 dass.

הוגנטוס l. אַנְטוֹנִינוֹס(?).

הוּגְנַס *gr. m.* (εὐγενής) edel.

הוּגְנֵיסִים *gr. f.* (εὐγένεσις) edle Abkunft.

הַגָּעָה *h. f.* Schlagen.

הַגְעָלָה *h. f.* Ausbrühen mit heißem Wasser.

הֲגָפָה *h. f.* Verschließen.

הַגְרָא, הַגְרָה Landstrich in Arabien.

הַגְרָאָה *a. m.* Einwohner von Hagra, viell. Muhammedaner.

הֶגְרֵל *h. m.* Losen.

הַגְרָלָה *h. f.* dass.

הֶגְרֵם (jNed 36ᶜ) *h. m.* (Verdrehung von הֶקְדֵּשׁ) Weihung ans Heiligtum.

הַגְרָמָה *h. f.* Abseitslenken des Schlachtmessers.

הַגְרוֹנְיָא Ortsname.

הוגרם s. הוּגְדַּס.

הַגָּשָׁה *h. f.* 1. Nahen; 2. Darbringen.

הָגְתָא (Est II 2, 7, MS הַגְּתָא) *a. f., pl.* הָגִין ein dorniges Kraut (eine Art Alhagi).

הָדָא (Gen 15, 18) *a. f.* 1. diese. הִיא הָדָא הִיא הָדָא das ist ein und dasselbe; 2. halloh!

הֲדָדֵי *a.* לַהֲדָדֵי Est II 1, 1. 7 einander.

הוֹדוּ, הִדּוּ (Jes 11, 11 Soc 59) Indien.

הִדְוָאָה (Jer 13, 23), הִדְוָאָה *a. m.* Inder.

הֲדוּדוּ, הֲדוּדֵי(?). בֵּית ה' steiler Absturz bei Jerusalem.

הִדּוּס *h. m.* 1. Treten; 2. durch das Treten des Geflügels zugefügter Schaden.

הִדּוּק *h. m.* Einfügung, Verschluß.

הִדּוּר *h. m.* 1. Verherrlichung; 2. Ehrerbietung.

הֲדוּרָא I *a. m.* ausgezeichnet.

הֲדוּרָא II *a. m.* 1. Gewinde; 2. Dünndarm (der das Gekröse umkreist); 3. steiler Abhang; 4. s. הֲדוּדוּ.

הֲדוּרָה *h. f.* Rückkehr.

הַדָּחָה *h. f.* Verführung.

הֲדָחָה *h. f.* Abspülung.

הֲדֵי *a.* 1. בַּהֲדֵי mit, zu. בַּהֲדֵי ד

während; 2. לְהָדֵי in der Richtung auf.

הֶדְיָא *a.* בְּהֶדְיָא, לְהֶדְיָא 1. eigens, ausdrücklich; 2. besonders; 3. sofort.

הַדְיָב (Jer 51, 27, Ez 27, 23, MS חַדְיָב) Adiabene.

הַדְיָבָאָה, הַדְיָבָא *a. m.* aus Adiabene.

הַדָּיָה, הֲדָיָא, הֶדָּיָה *h. a. f.* 1. בֶּן (בַּר) ה׳ ein Raubvogel (Weihe); 2. männl. Personenname.

הֶדְיוֹט (הֶדְיוֹט) *gr. m.* (ἰδιώτης), *f.* הֶדְיוֹטִית, *pl. m.* הֶדְיוֹטוֹת 1. Gemeiner, Unedler, Privatmann; 2. Unwissender.

הֶדְיוֹטָא *gr. m., ind.* הֶדְיוֹט Gen 28, 17, *pl.* הֶדְיוֹטִין dass.

הדיוכא l. דִּידוֹכָא s. דִּידְכֵי.

הֶדְיוֹכִין (= הֵנְדְּיוֹכִין) *gr. m. pl.* (ἡνιοχία) Wagenrennen.

הָדֵין (Gen 15, 2) *a. m.* dieser.

הדייף, הדיית l. הַדְיָב.

הָדָךְ *a. com.* jener da.

הַדְלֵיקְתָא *a. f., ind.* הַדְלֵיקָא Est II 1, 8; 3, 8, MS הֲלֵיקָא 1. Anzünden; 2. Feuer, Feuersbrunst.

הַדְלָקָה *h. f.* Anzünden.

הדם *a. Pa. pf.* הַדֵּים 1 K 18, 33 1. zerteilen, zerstücken; 2. die zerteilten Stücke hinlegen.

הֲדֹם *h. m.* Fußschemel.

הדם l. הֲדַם.

הַדְּמָא *pers. m., pl.* הַדְמִין Est II 8, 15 Stück, Glied.

הדימה (SchirR 1, 11) Eigenname (?).

הָדְנָא s. הָאִדְּנָא.

הדם *h. Pi.* treten.

הדם 1. *pt.* מהדם jPea 15[d] l. מְקַלֵּם s. קְלַם; 1. l. הֲדַם.

הֲדַס *h. m.* Myrte (*Myrtus communis*).

הֲדוּס (Est II 3, 1) männl. Eigenname (viell. nur Variante zu הֶרְדֵּס).

הֲדַסָּא *a. m., pl.* הֲדַסִּין Lv 23, 40 1. Myrte; 2. Myrtenzweig.

הֲדַסָּה *h. f.* 1. Myrtenzweig; 2. Beiname der Esther.

הדוסטא (jSabb 8[a]) l. הֲרוּסְטָא.

הדסט״ב Merkwort für הֿבאה, וידוי, אסור, טֿומאה, בֿיעור vom zweiten Zehnten.

הָדַף *h.* treiben, stoßen. *pt. pass.* הָדוּף eilig, rasch.

הֲדַף *a.* dass.

הָדַק s. חָדַק.

הֲדַק *a.* hineinstoßen, eindrängen, befestigen. *Aph.* dass. *Itpe.* hineingezwängt, befestigt werden.

הָדַר I *h., pt. pass.* הָדוּר (?) rund (?).

הָדַר II *h.* auszeichnen. *pt. pass.* הָדוּר herrlich. *Pi.* dass. *Hitp.* ausgezeichnet werden.

הֲדַר I *a., pf.* 1 *pl.* הֲדַרְנָא Thr 3, 42 1. zurückkehren; 2. wiederholt tun; 3. Buße tun. *Pa.* 1. herumgehen; 2. nachspüren. *Aph. pt. pl.* מַהְדְּרִין Est II 3, 8 1. zurückbringen, wiedergeben; 2. wiederholen; 3. entgegnen, antworten; 4. herumtragen. *Itpe. Itpa.* 1. zurückgehen; 2. herumgehen.

הדר II *a. Pa. Aph. ipf.* 2 *m. sg.* תְּהַדַּר Lv 19, 15 auszeichnen.

הָדָר *h. m.* Schmuck, Pracht.

הֲדַר *a.* nachher, dann.

הִידוֹר *gr. tr.* (ὕδωρ) Wasser.

הַדְרָא I s. הַדּוּרָא.

הַדְרָא II (Est II 8, 13) *a. m.* Ehre, Schmuck.

הֶדְרָא *a.* dünne Stange, Leiste.

הַדְרָאָה *h. f.* פַּת ה׳ eine geringere Brotart (kaum הָרְדָאָה mit Gerste (*Hordeum*) gemischt).

הַדְרַבְלָא, הַדְרַוְלִים *gr. f.* (ὕδραυλις) Wasserorgel.

הֲדָרָה *h. f.* Schönheit, Schmuck.

הַדְרוֹנָא s. חַדְרוֹנָא.

הַדְרְיָנָא *gr. m.* hadrianisch.

הַדְרְיָנִי *gr. m.* hadrianisch.

הַדְרְיָנוֹס *gr.* männl. Personenname (Ἀδριανός).

הדרינתא l. הַדְרָנִיתָא.

הִדְרוֹלִים *gr. f.* (ὕδραυλις) Wasserorgel.
הֶדְרָנָא *a. m.* Kreis, Rundung. הֲדַר ה' rings herum.
הַדְרָנָא *a. m.* Wortbrüchiger.
הַדְרָנִיאֵל Name eines Engels.
הַדְרָנִיתָא *a. f.* Wortbrüchige.
הַדְרַס *x. m.* Münze (1/3 Maa, 1/18 Denar).
הִדְרוֹקָן, הִדְרָקוֹן *gr. m.* (ὑδερικός) wassersüchtig.
הָהּ *h.* ach! o weh!
הֶהָא *a. m.* Name einer Made.
הַהוּא (Gen 15, 18), הָהוּא *a. m.* 1. *pl.* הָאִנּוּן Ex 2, 23 jener; 2. ein gewisser.
הַהִיא (Dt 7, 5), הָהִיא *a. f.* jene.
הָהֵין, הָהָן *a. com.* dieser.
הָהָנוּ = הָהָן הוּא.
הָהָנִי = הָהָן הִיא.
הוֹ *h.* wehe!
הַו (הַוּ) *a. m.* jener.
הוּא, הוּ *h. m., f.* הִיא, הִי, *pl.* הֵם, הֵן 1. er; 2. dieser. וְהוּא שֶׁ nur wenn.
הוּא (Gen 13, 1), הוּ *a. m., f.* הִיא Gen 12, 19, הִי, *pl. m.* אִנּוּן Gen 6, 3, *f.* אִנִּין Gen 6, 2 er.
הֲוָא (Gen 1, 3) *a., ipf.* 3 *m. sg.* יְהֵוֵי Gen 18, 18, יְהֵי Ex 22, 24, לֶיהֱוֵי, יֶהֱא Cant 7, 14 l. יֶהֱא, *imp. sg. m.* הֲוֵי Ex 23, 7, *f.* הֲוַאי Nu 5, 19, *inf.* מִהְוֵי Gen 10, 8, מִהְוָה Nu 30, 7 1. sein, existieren, werden. הֲוָה אָמֵינָא ich hätte sagen können; 2. verweilen, Anstoß finden. הָוֵי בַהּ er machte dagegen Einwände. הָוֵי folglich.
הֲוַאי s. הֲבַי.
הוֹאִיל *h. a.* ו הוֹאִיל da ja.
הוֹבָדָא *a. m.* Vernichtung.
הוֹבְדָנָא *a. m.* Untergang.
הוּבָאֵי (Jes 7, 23) *a. m. pl.* ein Dornstrauch.
הוּבריא (BerR 49) l. הֶוְכֶּרְיָא.
הוֹבְרִים *h. m. pl.* Horoskop.
הוֹגֶן *h. m.* das sich Ziemende, Schicklichkeit. כְּהוֹגֶן recht.
הוֹד *h. m.* Pracht, Herrlichkeit.

הוֹדָא *a. m.* dass.
הוֹדָאָה *h. f.* 1. Bekenntnis; 2. Eingeständnis (Anerkennung einer Forderung); 3. Danksagung; 4. die zweite der drei letzten Benediktionen des 18-Gebetes; 5. l. הֲדָאָה, s. הֲדָיָה.
הוֹדָאָה (Jos 7, 19, MS אוֹדָאָה) *a. f. ind.* dass.
הוֹדוּ (Jes 11, 11 Soc 59) Indien.
הוֹדוּ *h.* Abteilung des Hallel (Ps. 136).
הוֹדָיָה s. הוֹדָאָה.
הַוָּה *h. f.* Unglück.
הָוָה s. הָיָה.
הָוָה *h.* ach!
הוּהֲרָא *a. m.* Flechtwerk (Reuse?).
הוֹי *h.* wehe!
הָוֵי *a.* (*pt.* v. הֲוָא) folglich.
הֲוָיָה *h. f.* 1. Sein, Wesen, Bestand; 2. Verehelichung; 3. Erörterung.
הוֹכֵחַ *h. m.* Muster, Beweis.
הֶוְכֶּרְיָא *gr. f.* (εὐχέρεια) Bereitwilligkeit.
הוֹל *h.* lustig sein. *Pol.* הוֹלֵל verlachen.
הֲוָלַד (Jes 60, 6, MS חֲוָלַד) midianitischer Stamm.
הוֹלָכָה *h. f.* 1. Tragen, Bringen; 2. Vorwärtsbewegen des Schlachtmessers.
הוֹלֵלָה *h. f.* Torheit, Tollheit.
הוֹן *h. m.* 1. Vermögen; 2. Fähigkeit, Kraft. לְהוֹנִי nach meiner Fähigkeit, gemächlich.
הוֹן *a. m.* dieser.
הוֹנָא, הַוְנָא *a. m.* 1. Vermögen; 2. Fähigkeit, Kraft.
הֲוָנָא *a. m.* Becken.
הוּנָא männl. Personenname.
הוֹנָאָה, הוֹנָיָה *h. f.* 1. Bedrückung, Unrecht; 2. Übervorteilung.
הוֹפָעָה *h. f.* Erscheinung, Offenbarung.
הוֹפַעוּתָא *a. f., c.* הוֹפָעוּת Jud 5, 4 dass.
הוּץ *h. m.* Blättchen am Palmzweig.
הוּצָא *a. m.* 1. dass.; 2. Spitze; 3. Straucharat, zu Hecken verwandt; 4. Ortsname.
הוֹצָאָה *h. f.* 1. Hinaustragen. ה' הַמֵּת

Leichenbegängnis. ה' הַנֶּפֶשׁ Ableben; 2. Hervorbringen, Treiben; 3. Ausgabe; 4. Hinausgehen.
הוּצַל Ortsname.
הוּצֶן *h. m.* roher Flachsstengel.
הוק s. הוּק.
הוֹקָעָה *h. f.* Aufhängen.
הוֹרָדָה *h. f.* Herunterbringen.
הוֹרֶה *h. m., pl.* הוֹרִים Erzeuger, Eltern.
הוֹרָה *h. f.* 1. Erzeugerin; 2. Schwangerschaft.
הוֹרָיָה *h. f.* 1. Belehrung; 2. Entscheidung; 3. Lehramt; 4. *pl.* הוֹרָיוֹת Name eines Mischnatraktates.
הוֹרָיוּתָא *a. f.* Belehrung.
הוֹרָיְתָא *a. f.* dass.
הוֹשָׁטָה *h. f.* Hinreichen, Hinlangen.
הוּשֶׁן *h. m.* roher Flachsstengel, s. הוּצֶן.
הוֹשָׁעָה *h. f.* Befreiung.
הוֹשַׁעְיָה männl. Personenname.
הוֹשַׁעְנָא (Est II 3, 8) *a. m.* 1. Bachweide, Myrte des Laubhüttenfestes; 2. יוֹם ה', יוֹמָא דְּה' der 7. Tag des Laubhüttenfestes.
הַוְתָא *a. f.* Verderben.
הֶוְתֵיאוֹס *gr.* (εὐθέως) sogleich.
הַזָּאָה *h. f.* Sprengung.
הֲזָדָה *h. f.* 1. mutwilliges Handeln; 2. Gebrauch des Stammes זוד im bibl. Text.
הַזָּיָה *h. f.* Sprengung.
הַזְכָּרָה *h. f.* 1. Gedenken, Erwähnen; 2. Mahnung an einen Schuldner; 3. Erwähnung des Regens in der 2. Benediktion des 18-Gebets; 4. Aussprechen des Gottesnamens; 5. das Tetragramm.
הַזָּמָה *h. f.* Überführung falscher Zeugen.
הַזְמָנָה *h. f.* 1. Bestimmung eines Dinges zu einem bestimmten Gebrauche. 2. Vorladung.
הַזְמָנוּתָא *a. f.* Vorladung.
הִזְמְתָא *a. f., pl.* הִזְמֵי 1. ein dorniges Kraut (*Alhagi Maurorum*); 2. Bündel.

הֶזֵּק *h. m.* Beschädigung, Schaden.
הֶזֵּקָא *a. m.* dass.
הַזָר *pers.* tausend.
הזורא s. חִזְרָא.
הַחָיָה *h. f.* Erhaltung (am Leben).
הֶחְלֵט *h. m.* 1. definitiver Entscheid; 2. Entscheidung über den Ausbruch des Aussatzes; 3. Zustand nach der Entscheidung.
הַחְלָטָה *h. f.* Mischung, Durchrühren.
הֲטָבָה *h. f.* 1. Gutestun; 2. das Gelübde, etwas Gutes zu tun; 3. Zurechtmachen, Putzen.
הַטְבָּלָה *h. f.* Eintauchen.
הִטּוּי *h. m.* Gleiten.
הֲטָח *h. m.* Tünche.
הֶטֵּחַ *h. m.* Pflaster.
הֲטָחָה *h. f.* 1. Stoßen; 2. Stoß, Quetschung.
הַטָּיָה *h. f.* 1. Beugung, Biegung; 2. Beugen des Rechts; 3. Hinneigen (der Majorität Folgen); 4. Ausstrecken.
הוּטְלִים, הַטְלֵים *gr. m.* (ἀτελής) frei, unverheiratet.
הוּטְלִים, הַטְלִים *gr. m.* 1. (κατάλυσις) Karawanserei, Bazar; 2. (ἄθλιος) unglücklich.
הַטְמָנָה *h. f.* Warmhalten der Speise für den Sabbat.
הִטָנִי (?) *x. m.* Riedgras, Binse.
הַטָּפָה *h. f.* Ausdruck für prophetische Rede.
הֶטְרֵחַ *h. m.* Vorbereitung.
הִטְרִית *gr. f.* 1. (ἴτριον) Nudeln(?); 2. eine Kürbisart.
הֵי Buchstabe He.
הִי *a.* 1. *f.* (= הִיא) sie; 2. wehe!
הֵי *a.* siehe! הֵילָךְ da hast du. הֵי כְּ Koh 10, 1, הֵי כְּמָא Cant 8, 1 wie.
הַי, הֵי *a.* 1. welcher? 2. wo? הֵי דֵין, הֵי דֵין 1. welcher? 2. wo? *f.* הֵי דָא, הֵי דָא welche? אֲהַיָּא (= עַל הֵי הָא) auf welchen Fall (bezieht sich) dies?
הָאי, הַאי (Ru 4, 6, Est II 1, 1), הַאיְ

2K 4, 2 Soc 59 (in marg.) *a. m.* (= הָדֵין) dieser, jener. הַיְנוּ (= הָדֵין הוּא) das ist. הָאִי מַאי was ist dies? (wie kannst du dies sagen?).

הִיא (Gen 12, 19) *h. a. f.* sie. הִיא הִיא das ist dasselbe.

הַיָּא *a.* schnell! auf!

הֵיאַךְ *h.* wie?

הִיגָה *h. f., pl.* הִיגִין ein dorniges Kraut (eine Art *Alhagi*). [Diese Art, bei der die Zweige andauern, unterscheidet sich von הִזְמְתָא, bei der nur die Wurzel andauert. Löw.]

הִיגְתָא *a. f.* dass.

הֵידָא, הַיְדָא (Est II 5, 14) *a. f.* 1. welche denn? 2. הַיְדָא לֵיהּ *a*) wo ihm? wo findet er es? was hat er zu schaffen?

הֵידְוָאָה (Jer 13, 23) *a. m.* Inder.

הֵידֵין, הַיְדֵין (Est II 6, 10), הֵידֵי, הַיְדֵי (Est II 8, 7, MS הידא, korrigiert in הָדָא) *a. m.* 1. welcher denn? 2. welches? 3. wo? הַיְדֵי לֵיהּ *a*) wo ihm? wo findet er es? *b*) was hat es zu schaffen?

הָיְדֵין *a.* dann.

הֵידֵינוּ, הַיְדֵינוּ (= הֵידֵין הוּא) *a.* welcher ist?

הָיָה *h.* sein, werden, geschehen. *pt.* הוֶֹה 1. gewöhnlich; 2. existierend. הֱוֵי (הֱוֵי) אוֹמֵר du mußt zugeben. *Pi.* 1. werden lassen; 2. verfügen über.

הֵיהֵי männl. Personenname.

הֵיךְ (Est II, 1, 8), הֵי כְּ (Koh 10, 1) *a.* 1. wie (Praep.); 2. הֵיךְ דְּ Est II 1, 1, הֵיךְ מָה דְּ wie (Conj.); 3. wie?

הֵיכָא (Jer 3, 2, MS אֵיכָה; Jes 49, 21, MS אֵיכָא), הֵיךְ *a.* 1. wo? תַּנָּא הֵיכָא קָאֵי דְּקָתָנֵי worauf bezieht sich der Tradent, wenn er lehrt? 2. כָּל הֵיכָא דְּ überall wo; 3. wohin.

הֵיכְדָא *a.* הֵיכְדָא דְּ wie.

הֵיכְדֵין *a.* 1. ebenso; 2. wie? o wie!

הֵיכִי (Est II 1, 8) *a.* wie? wie nun?

הֵיכֵין *a.* wie?

הֵיכָל *h. m.* 1. Palast; 2. das Tempelhaus; 3. das Heilige im Tempel (im Gegensatz zum Allerheiligsten).

הֵיכְלָא (1K 6, 3) *a. m., c. s.* הֵיכְלֵיהּ Gen 49, 11 dass.

הֵיכְמָא, הֵי כְמָא (Cant 8, 1) *a.* הֵיכְמָא דְּ, הֵי כְּמָא דְּ Cant 7, 6, Koh 11, 5 wie.

הֵיכָן *h.* wie?

הֵיכָן *a.* wo? לְהֵיכָן wohin? מֵהֵיכָן woher?

הֵיכַנָּא, הֵיכַנָּה *a.* 1. so; 2. o wie!

הֵילֵין, הַיְלֵין *a. pl. com.* 1. diese; 2. (falsch היילון) welche denn?

הֵילַךְ *h.* 1. weiterhin; 2. hierhin, dorthin.

הֵימָא l. חֵימָא.

הֵימַג s. בַּר הֵימַג.

הֵימִין (Gen 45, 26) *a. Ha.* von אמן 1. vertrauen, glauben; 2. auf Treu und Glauben leihen. *pt. pass.* מְהֵימַן Gen 21, 7 (MS מְהֵימָן), *d.* מְהֵימְנָא Dt 7, 9 glaubwürdig. *Ittaph. ipf.* 3 *m. pl.* יִתְהֵימְנוּן, יִתְהַמְנוּן (Gramm. S. 304) Gen 42, 20.

הֵימִינָא s. הֲמִינָא.

הימן (jBabK 4[b]) l. מְהֵימַן.

הֵימָנוּתָא *a. f., ind.* הֵימָנוּ Dt 32, 20 Treue. הֵימָנוּתָא auf Treue, wahrlich!

הֵימָנִית *h. f.* stetig, beständig.

הֵין *h.* ja.

הֵין (הִין) *a.* (= אִין) wenn.

הִין *h. m.* ein Flüssigkeitsmaß (Hin), ein Sechstel des Bath.

הִינָא (Ex 30, 24) *a. m.* dass.

הינא? (bPes 37[a]) *h. f.* Bezeichnung eines Kuchens.

הַיְנוּ (הָיְנוּ?) *a.* (= הָדֵין הוּא) das ist. הַיְנוּ תַּנָּא קַמָּא ist er nicht derselben Meinung wie der erstgenannte Tannäer? הַיְנוּ — הַיְנוּ das ist ein und dasselbe.

הַיִתְלוּ. הַיִתְלוּת Ortsname.

הָךְ *a. com.* jener.

הך (= הֲלַךְ) *a., ipf.* 3 *m. sg.* יְהָךְ Dt 20, 6 gehen.

הָכָא (Gen 22, 5) *a.* 1. hier; הָכָא וְהָכָא hier und dort. לְהָכָא hierher. מִן הָכָא,

מֵהָכָא von hier; 2. in Babylonien (wenn der Gegensatz הָתָם in Palästina); 3. hierher; 4. jetzt.

הַכָּאָה *h. f.* Schlagen.

הַכְּאֲבָא (הכחכא) *a. m.* Schramme.

הָכְדֵין (Est II 3, 8) *a.* 1. so. בְּהָכְדֵין deshalb; 2. jener.

הָכָה s. הָכָא.

הֶכְחֵשׁ *h. m.* Widerspruch.

הַכְחָשָׁה *h. f.* 1. Widerspruch, Gegenzeugnis; 2. Abmagerung.

הָכֵי (Est II 1, 1; 3, 2) *a.* so, auf diese Weise. אֲפִלּוּ הָכֵי trotzdem. מִשּׁוּם הָכֵי deswegen. בָּתַר הָכֵי nachher. הָכֵי הַשְׁתָּא ist es nun so? (ist diese Analogie denn korrekt?) הָכֵי נַמִּי so verhält es sich wirklich. כָּל הָכֵי so viel. אַדְהָכֵי וְהָכֵי während dessen. לְהָכֵי dazu.

הַכָּיָה *h. f.* Schlagen.

הָכִיל *a.* also, demnach.

הָכֵין (Jes 51, 6, Cant 1, 1) *a.* 1. so. הָכֵינִי (= הָכֵין הִיא) so ist es; 2. ein solcher.

הָכֵין *h. m.* 1. Vorbereitung, Fertigstellung; 2. Bereitstellung von Speisen für Sabbat oder Feiertag.

הכינה l. חֲנִיכָה.

הַכְמָנָה *h. f.* Verstecken (von Zeugen).

הֶכֵן *h. m.* 1. Vorbereitung; 2. Bezeichnung des Weges in die Freistadt.

הֲכָנָה *h. f.* dass.

הַכְנָסָה *h. f.* 1. Hineinbringen. הַכְנָסַת אוֹרְחִים Gastfreundschaft; 2. Eintritt, Einkehr, Rückkehr.

הֶכֵּר *h. m.* 1. Erkennen; 2. Erkennungszeichen; 3. הֶכֵּר פָּנִים Parteilichkeit.

הֶכֵּרָא *a. m.* dass.

הַכָּרָה *h. f.* Erkennung.

הַכְרָזָה *gr. f.* öffentliche Bekanntmachung.

הֶכְרֵעַ *h. m.* 1. Übergewicht; 2. Verbindung eines Wortes mit dem vorhergehenden oder folgenden Satzteile.

הַכְרָעָה *h. f.* 1. Übergewicht; 2. die richtige Wortverbindung; 3. die Entscheidung für eine Ansicht bei Meinungsverschiedenheit.

הֶכְשֵׁר *h. m.* 1. Zurichtung, Veranstaltung; 2. Fertig-, Tauglichmachen.

הֶכְשֵׁרָא *a. m.* dass.

הַכְשָׁרָה *h. f.* Tauglichkeit.

הַכְשָׁרוּת *h. f.* dass.

הַל *h.* 1. weiterhin; 2. לְהַל *a.* dort; *b.* ferner.

הַל, הַלָּא, הַלְאָה *a.* לְהַלְאָה Gen 19, 9, Lv 22, 27, Nu 15, 23; 17, 2; 32, 19, לְהַלָּא 1. weiterhin. מֵהָלְאָה לְ (l. מֵהַלְאָה) Gen 35, 21 jenseits von; 2. ferner.

הִלָּא I männl. Personenname.

הִלָּא II *a.* halloh!

הֲלָא *a., ipf.* 3 *m. sg.* יַהְלֵי Jes 42, 4 ermüden. *Pa.* . *Aph. pt. pl.* מַהֲלָן Jes 7, 13 müde machen.

הֶלְבְּשִׁישָׁא, הלבשישא l. הלבשושא, s. dasselbe.

הַלָּה *h. m.* dieser.

הַלְוָאָה *h. f.* Ausleihen.

הַלְוַי, הַלְוַאי, הַלְוַי *a.* o daß doch!

הַלְוָיָה *h. f.* Geleiten.

הִלּוּךְ *h. m.* 1. Gang, Gehen; 2. Tragen, Führen; 3. Abschreiten eines Feldes; 4. Darbringen.

הִלּוּכָא *a. m.* dass.

הִלּוּל *h. m.* 1. Lobgesang, Rezitation des Hallel; 2. Gebrauch des Wortes הלל im Bibeltext.

הִלּוּלָא (Koh 3, 4) *a. m.* Hochzeitsfeier.

הִלּוּף *x.* halloh.

הַלָּז *h. m.*; *f.* הַלֵּזוּ jener.

הֵילוּז *gr. m.* (χηλός) Truhe, Kiste.

הֲלָזָה *h. f.* Geschwätz, böse Nachrede.

הַלְטָאָה *h. f.* eine Eidechsenart.

הַלְטָתָא (Lv 11, 30) *a. f.* dass.

הֲלְיָה *a.* halloh!

הִלְיוֹנִי *a.* dass.

הֲלִיכָה *h. f.* Gehen, Gang.

הֲלִיכְתָא *a. f.* dass.

הַלֵּילָא *a. m.* das Hallel (Ps 113—118).

הָלֵין *a. pl. com.* jene.

הֵילְיַסְטוֹן *gr. m.* (ἡλιαστόν) in der Sonne zubereiteter Wein.
הָלַךְ *h.* gehen, weggehen. *Pi.* 1. gehen, auftreten; 2. Durchfall verursachen. *Hi.* führen, bringen. *Hitp.* sich fortbegeben.
הלך *a. Pe.* s. הָךְ *Pa. pf.* הַילֵּךְ Gen 5, 22 1. gehen; 2. einen Wandel führen, sich betragen; 3. sich verbreiten, um sich greifen. *Itpa.* wandeln.
הֵלֶךְ *h. m.* Wanderer, Reisender.
הֲלָכָא *a. m.* eine Art Steuer.
הָלְכָא (Gen 15, 16; 45, 5, Jud 18, 3, Jes 57, 3) *a.* hierher. הָלְכָא — וְהָלְכָא hin und her.
הֲלָכָה *h. f.* 1. Brauch, zur Ausübung bestimmter Rechtssatz, gültiges Recht; 2. Rechtsentscheidung.
הִלְכָּךְ *h.* deshalb.
הֶלְכְּשִׁישָׁא *gr. m.* (ἕλκωσις) Geschwür, Verwundung.
הִלְכְתָא (2 K 11, 14) *a. f., c.* הִלְכַת Ex 21, 9, *pl.* הִלְכָתִין, הִלְכְוָן, הִלְכָן Koh 12, 11 1. Schritt, Gang; 2. Gewohnheit; 3. Brauch, Rechtssatz. לְמָאי הִלְכְתָא für welchen Rechtssatz kommt dies in Betracht? 4. Rechtsentscheidung. וְהִלְכְתָא כְוָתֵיהּ דְּ und die Rechtsentscheidung ist gemäß der Meinung von.
הִלֵּל männl. Personenname.
הלל *h. Pi.* loben. *Hitp.* sich rühmen.
הַלֵּל *h. m.* das Hallel (Ps 113—118). ה' הַמִּצְרִי Ps 113. 114. ה' הַגָּדוֹל viell. Ps 136.
הַלָּלוּ *h. pl. c.* diese.
הָלַם *h.* 1. vereinigen; 2. anpassen, anschließen. *Hi.* ankleben.
חֶלְמוֹן *h. m.* Eidotter.
הֶלְמוֹנָא *a. m.* dass.
הילמי (PesR 23) l. מִילְּקִי, s. לְקָא.
הַלְמֵי, הִלְמֵי *gr. f.* (ἅλμη) Salzlake.
הַלָּן *a. h.* לְהַלָּן 1. weiterhin; 2. hierher; 3. ferner.
הֲלָנָה I *h. f.* über Nacht Liegenlassen.
הֲלָנָה II *h. f.* Murren.
הִלְנֵי *gr.* weibl. Personenname (Ἑλένη).
הִלְנִי *gr.* männl. Personenname (Ἕλενος).
הִלְנִי *a.* halloh!
הַלְעָטָה *h. f.* Mästen der Tiere durch Stopfen.
הֶלְפִּים *gr. f.* (ἐλπίς) Hoffnung.
הלפשוש l. הֶלְכְּשִׁישׁ.
הִלְקֵט (Denominativ v. הֶלְקֵט?) *h.* 1. die Fasern der Vorhaut entfernen; 2. Speise in den Schnabel stopfen.
הֶלְקֵט *h. m.* 1. Samenkapsel; 2. Getreidehaufen (?).
הֶלְקְטִי *h. f.* umhegter Raum. S. אֶלְקֵט.
הַלְקָשָׁה *h. f.* Verspätung.
הֲמָא I *a.* 1. *pt. pl.* הָמַן Jer 5, 22 lärmen, tosen.
המא II *a. Aph.* den Blick abwenden. *Ittaph.* übersehen werden.
הימג s. בַּר הִינַג.
הַמְגַּנְיָא. בֵּית ה' Ortsname.
הַמְדָיָה, הַמְדָאָה *a. m.* Meder.
הַמְדוּדִי (הַמְדוּרִי?) männl. Personenname.
הַמְדָן Ekbatana, Hauptstadt von Medien.
הָמָה *h.* 1. aufgeregt sein, lärmen; 2. gierig sein, verlangen. *Pi.* 1. ängstlich sein; 2. gelüsten.
הַמְהֵם *a.* versengen.
הומהום (DtJII 27, 15) l. פּוּמְהוּם, s. פּוּמָא.
הִמּוֹ, הִמּוֹן *a. pl. com.* sie.
הָמוֹן *h. m.* lärmende Menge.
הֲמוֹנָא *a. m., ind.* הֲמוֹן Jes 13, 4, הָמוֹן 1 S 14, 16 dass.
הֲמוֹנוּתָא *a. f.* Trupp.
הימום (BerR 45) l. הִימּוּם.
הַמִּטַלְיָא, הַמָּטַלְיָא *x. f. pl.* eine Art Kräuter. S. auch מַטְלִיָּה.
הֲמִיָּה *h. f.* Getöse, Lärm.
הֲמִימָא *a. m.* verwirrt.
הִמְיָן *x. m.* Gürtel der Priester.
הִמְיָנָא (Ex 39, 29) *x. m.* dass.
המיינטון (jSabb 10c) l. הַמְאַמְיַנְטִין *gr. m.* der, welcher Asbest reinigt (durch Feuer).

הֵימְיוֹנוֹס *gr. m.* (ἡμίονος) Maulesel.
הֵימִיפּוֹס *gr. m.* (ἡμίιππος) Maultier.
הֲמִיצְתָא s. חֲמוּצְתָא.
הֲמִיתָה *h. f.* Tötung.
הַמְלְטָא, הִמְלְטָא *a. m.* zur Aufnahme des Balkenkopfes bestimmte Fuge (?).
הִימַלְתָּא *a. f.* eingemachter Ingwer (*conditum zingiberis*).
הָמַם *h.* 1. verwirren; 2. zusammenfegen.
הֲמַם *a. Pā. pt. pl.* מְהָמְמִין Jes 14, 23 1. verwirren; 2. kehren, wegfegen. *Itpā. ipf.* 2 *m. pl.* תִּתְהָמְמוּן Dt 14, 1 sich Einschnitte machen.
הֲמָמָה *h. f.* Verwirrung.
הֲמַמְתָּא *a. f., c.* הַמְמַת Am 8, 6 (MS הֲטָבִין) Kehricht.
הִמֶּנּ־ *h.* (= מִן), z. B. הִמֶּנִּי von mir.
הֵימִינָא *gr. m.* (ἡμίνα), *pl.* הֵימִינִין Est II 1, 8 (MS תֵּימָנִין) ein Flüssigkeitsmaß, ein halber Sextarius.
הִמוּנָא s. הִנוּמָא.
הִימוֹנְיָא, הוּמֹנְיָא Ortsname.
הוֹמוֹנְיָא, הֲמוֹנְיָה *gr. f.* (ὁμόνοια) Übereinstimmung, Vereinigung.
הַמְנִיכָא *gr. m.* (vgl. μανιάκης) Hals- oder Armband.
הִימְנוֹן *gr. m.* (ὕμνος) Lobgesang.
הַמְנוּנָא männl. Personenname.
הִמְנִיק *x. m.* eine Art Gabel.
המם *a. Pa.* sich bedenken.
הֵימִסוּ *gr. f.* (ἥμισυ) halb.
הימיסיון (SchemR 38) 1. הַמְתִּסְטוֹן *gr. m.* (ἀμέθυστος) Amethyst (?).
הֲמַסְמָסָה (מַסְמָסָה) *h. f.* 1. Zerfließen; 2. Fäulnis.
הָמְסָס *gr. m.* (ὄμασος) dritter Magen der Wiederkäuer; 2. Magen der Menschen.
הָמְסִיסָא *gr. m.* dass.
הַמְעָסָה *h. f.* Teigmachen.
הִמְצָא *a. m.* Fett auf dem Magen.
הַמְרָאָה *h. f.* 1. Mästen; 2. Empörung.
הֲמָרָה *h. f.* Wechsel.
הַמְרָכָה *h. f.* Erweichung.

הָמֵירָס *gr.* männl. Personenname (Ὅμηρος).
הַמְשָׁכָה *h. f.* Herbeileiten.
הָמְתָּא (Gen 14, 5) Ortsname (bibl. Ham).
הֵן I *h. pl. c.* sie.
הֵן II *h.* 1. siehe! 2. הֵן — הֵן sei es daß — sei es daß; 3. ja.
הֵן *a.* wenn.
הָן I *a. m.* dieser.
הָן II *a.* wo? wo. הָן דְּ da, wo. כָּל הָן דְּ überall, wo. לְהָן wohin? מְנָן, מִן הָן woher?
הֵין, הֵינָא *gr. tr.* (ἕν) eins.
הֲנָא *a., pf.* 3 *sg. f. c. s.* הֲנָתַנִי Jer 31, 25 angenehm sein, nützen. הֲנֵי לִי es gefällt mir. *Aph. pf.* אַהֲנִי Hb 2, 18 (MS אַהֲנֵי) 1. Nutzen bringen; 2. *pf.* 2 *sg.* אַהֲנִיתָא Gen 49, 4 Nutzen haben; 3. Wirkung haben. *Itpe. ipf.* 1 *pl.* נִתְהֲנֵי Gen 37, 26 genießen, sich Nutzen verschaffen.
הֲנָאָה *h. f.* 1. Einrede; 2. s. הֲנָיָה.
הֵינַג, הֲנַג s. בַּר הִינַג.
הֶגְרָאָה *a. m.* Einwohner von Hagara in Arabien.
הִנְדְּא *x. m., pl.* הִנְדְּיוֹת Linsenwicke (*Vicia Ervilia*).
הִנְדְּוָאָה, הִנְדְּאָה *a. m.* indisch, Inder.
הִנְדְּבָא *gr. m.* (ἴντυβος) Cichorie (*Cichorium Intybus*).
הִנְדִּי, הִנְדְּוִי *h. m.* indisch.
הַנְדֵּז *pers.* eichen. *Pass.* sich entsprechen.
הַנְדָּזָא *pers. m.* Verhältnis.
הִנְדְּיָא (Est II 8, 13, nicht MS) *gr. f.* (Ἰνδία) 1. Indien; 2. indischer Flachs.
הנדיוסא 1. הִנְדְּיוֹכָא *gr. m.* (ἡνίοχος) Wagenlenker.
הַנְדֵּם s. הַנְדֵּז.
הִנְדִּיקֵי (GenJI 10, 10), הִנְדְּקָא (Koh 2, 5), הַנְדְּקֵי (Est II 1, 14) *gr. f.* (Ἰνδική) Indien, indisch.
הִנְדְּקָאָה *gr. m.* Inder.
הוּנְדְּקָס *gr.* männl. Personenname (Ἰνδικός, gräzisiertes חִדְקָא, wie derselbe Gelehrte eigentlich heißt. Löw.)

8*

הִנְדְּקוּקָא *x. m.* Honigklee (*Melilotus*).
הִנֵּה *h.* siehe.
הָנָה *h.* gefallen, nützlich sein. *Ni.* genießen, sich ergötzen. *Pi. Hi.* nützen, Vorteil gewähren.
הַנְהָגָה *h. f.* Antreiben eines Tieres.
הָנְהוּ *a. m. pl.* 1. jene; 2. gewisse.
הִנּוּחַ *h. m.* 1. Hinlegen; 2. Stehenlassen.
הִנּוּמָא (l. הִמּוּנָא?) *gr. m.* (vgl. ὑμέναιος) Hochzeitsgesang.
הִנּוּן (Est II 2, 6) *a. m. pl.* sie.
הֲנָחָה *h. f.* Ruhen.
הַנָּחָה *h. f.* 1. Niederlegen; 2. Preisreduktion.
הַנָּחוּתָא s. אַנָּחוּתָא.
הנטין (PesR 26) l. וְקִיטוֹן.
הִנִּי. בֵּית ה' Ortsname.
הָנֵי (Est II 8, 13, MS הָנֵּי) *a. pl. c.* diese. כָּל הָנֵי לְמָא לִי warum sind alle diese Fälle notwendig?
הֲנָיָה *h. f.* 1. Nutzen; 2. Nutznießung; 3. Annehmlichkeit.
הִנִּין *a. f. pl.* sie.
הֲנָיְתָא, הֲנַיְתָא *a. f., ind.* הֲנָאָה Jer 16, 19 Nutzen, Nutznießung, Genuß.
הָנָךְ *a. pl. com.* jene.
הַנְכָּיָה *h. f.* Abzug, Verminderung.
הנכתא (Levy). כהנכתא NuJI 31, 23 (MS כהנבתא) l. כֶּרְנְבָתָא, s. כֶּרְנִיבָא.
הִנָּם (= הימן) *gr.* (vgl. ὑμεναῖος) Hochzeit.
הוֹנוֹס (jSabb 8[c]) *gr. m.* (ὄνος) Esel.
הָנֵף *h. m.* Ritus des Webens (bei der Weihe von heiligen Gaben). יום ה' der zweite Tag des Passahfestes.
הֲנָפָה *h. f.* dass.
הֶנְפֵּק *h. m.* Bestätigung, Bescheinigung, Beglaubigung.
הִנַּץ *gr. m.* (ἐννεάς) eine Münze, 1/9 eines Sesterz, 1/36 eines Denar.
הָנֵץ *h. m.* Hervorleuchten lassen.
הֲנָצָה *h. f.* Hervorsprießenlassen, Treiben.

הִנְצְבוֹ Ortsname.
הִנָּק männl. Personenname.
הַנְתּוּכִּין (1K 6, 9) *x. m. pl.* Gebälk(?).
הֶסֵּב *h. m.* 1. sich um den Tisch Lagern; 2. Gastmahl.
הַסֵּבָה *h. f.* dass.
הַסָּבָה *h. f.* Übergehen des Landbesitzes von einem Stamm an den andern.
הֶסְגֵּר *h. m.* Einschließung eines Aussätzigen.
הַסְגָּרָה *h. f.* dass.
הָסָה *h.* schweigen.
הסוקים (jSanh 26[a]) l. חַסְחוּסִים.
הֶסֵּחַ *h. m.* Abwendung. בְּה' הַדַּעַת ohne daß man daran denkt.
הֶסֵּט *h. m.* 1. Schütteln; 2. eine der Veranlassungen von levit. Unreinheit; 3. *pl.* הֶסֵּטוֹת Gesetze, die הֶסֵּט betreffen.
הֶסֵּטָא *a. m.* dass.
הַסְטָא *gr. f.* (ἄστα) Speer.
הַאסְטוּ *pers.* wirklich.
הַאסְטְרִיּוֹת *lat. f. pl.* (*histrica*) Pantomimen (?) oder l. הָרַסְטְרִיּוֹת (ῥόστρα) Rednertribüne, Forum.
הֶסֵּיט s. הֶסֵּט.
הסם l. הֵמַּם.
הֶסֵּעַ *h. m.* Abwendung. בְּה' הַדַּעַת ohne daran zu denken.
הֶסְפֵּד, הֶסְפֵּיד *h. m.* Trauergesang, Trauerrede.
הֶסְפֵּידָא *a. m.* dass.
הֶסְפֵּידוּתָא *a. f., ind.* הֶסְפֵּידוּ Thr 1, 18 dass.
הֶסֵּק *h. m.* Heizen.
הַסָּקָה *h. f.* dass.
הֲסָרָה *h. f.* Abnehmen.
הֶסֵּת *h. m.* Antreiben (zum Geständnis).
הַסָּתָה *h. f.* Verführen.
הֶסְתֵּר *h. m.* ה' פָּנִים Verbergen des Antlitzes, Ungnade.
הַעֲבָרָה *h. f.* 1. Tragen; 2. Übertritt in einen neuen Zeitabschnitt; 3. Wegnehmen; 4. Gebrauch des Stammes עבר.

הַעֲדָאָה *h. f.* 1. Zeugnis Ablegen; 2. Verwarnung des Besitzers vor seinem stößigen Ochsen; 3. das auf diese Warnung bezügliche Gesetz.
הַעֲדָפָה *h. f.* Zuwachs, Überschuß.
הַעֲלָאָה, הַעֲלָיָה *h. f.* 1. über die Schulter Werfen; 2. Darbringung; 3. Heraufbringung (der Lose aus der Urne).
הַעֲלֵם *h. m., pl.* הַעֲלֵימוֹת Vergessen.
הַעֲלָמָה *h. f.* dass.
הַעֲמָדָה *h. f.* Hinstellen, Erscheinen.
הַעֲנֵק *h. m.* Beladen des frei zu lassenden Sklaven.
הַעֲרָאָה *h. f.* unvollständige geschlechtliche Berührung.
הַעֲרֵב *h. m.* Untergang (der Sonne).
הַעֲרָבָה *h. f.* 1. Heimkehr (von der Arbeit) am Abend; 2. späte Arbeit.
הַעֲרָיָה s. הַעֲרָאָה.
הַעֲרָכָה *h. f.* Abschätzen.
הַעֲרָמָה *h. f.* Überlistung. Umgehung.
הפין l. חַפִּין, s. חָף.
הִפַּטְקִי, הִפַּטְקוֹם *gr. m.* (ὑπατικός) Consularis (Statthalter).
הַפְטָרָה *h. f.* 1. Schlußrede; 2. synagogale Lektion aus den Propheten.
הֲפִיךְ, הֲפֵךְ *a.* rücklings.
הֲפִיכָא *a. m.* verkehrt.
הֲפִיכָה *h. f.* Verkehrtheit.
הֲפִיכוּתָא *a. f.* dass.
הֲפִיכְתָא *a. f.* dass.
הֲפֵיכְתָא (Dt 29,22, Jes 13, 19) *a. f.* Umkehrung, Zerstörung.
הָפַךְ *h.* 1. umwenden, umkehren: 2. verwandeln; 3. sich wandeln; 4. zerstören. *Ni.* 1. zerstört werden; 2. sich verändern. *Pi.* 1. umkehren; 2. verdrehen. *Hitp.* 1. sich verwandeln; 2. sich umwenden.
הֲפַךְ (Dt 29, 22) *a.* 1. wenden, umkehren; 2. zerstören; 3. sich beschäftigen mit. *Pa. Aph.* 1. umwenden; 2. zurückbringen, beschwichtigen; 3. sich beschäftigen mit. *Itpe.* 1. *pf.* אִתְהֲפֵיךְ Lv 13,3, *inf.* מִתְהֲפָכָא Est II 8,13 sich verwandeln; 2. sich zuwenden, sich hin- und herwenden; 3. verrenkt werden; 4. sich beschäftigen. *Itpa. pf.* 3 *sg. f.* אִתְהַפַּכַת Ho 7,8, *pt. f.* מִתְהַפְּכָא Gen 3,24 B umgewandt werden.
הֶפֵךְ *h. m.* 1. Umwenden, Umkehren; 2. Gegenteil.
הֶפְכָא (הֶפְּכָא) *a. m.* Verkehrtheit.
הֲפֵכָה *h. f.* 1. Umwendung, Verwandelung; 2. Zerstörung.
הַפְכָנָא *a. m.* verkehrt.
הֲפַכְפְּכָן, הֲפַכְפַּךְ *h. m.* unbeständig.
הַפְלָאָה *h. f.* 1. Besonderlichkeit; 2. bestimmte Äußerung; 3. Gebrauch des Wortes פלא.
הֶפְלֵג *h. m.* 1. Unterbrechung, Zwischenraum; 2. Abschweifung.
הַפְלָגָה *h. f.* Teilung.
הֶפְסֵד *h. m.* Schaden, Verlust.
הֶפְסֵדָא *a. m.* dass.
הֶפְסֵק *h. m.* Unterbrechung.
הַפְסָקָה *h. f.* 1. Aufhören; 2. Unterbrechung; 3. Unterbrechungssabbath (vgl. Meg III 4).
הופקנא l. סְפָקְנָא.
הַפְקָעָה *h. f.* Ausstreichen, Erlaß der Schuld.
הֲפַקְפְּקָן *h. m.* fallsüchtig.
הֶפְקֵר *h. m.* 1. herrenloses Gut; 2. für herrenloses Gut Erklären, Konfiskation.
הֶפְקֵרָא *a. m.* 1. herrenloses Gut; 2. Zügellosigkeit.
הֶפֵּר *h. m.* Auflösung (von Gelübden, Eiden).
הֲפָרָה *h. f.* dass.
הִפַּרְכָא *gr. m.* (ὕπαρχος) 1. Statthalter; 2. s. הִפַּרְכְיָא.
הִפַּרְכְיָא *gr. f.* (ὑπαρχία) Präfektur.
הִפַּרְכוֹס *gr. m.* 1. (ὕπαρχος) Legatus (Statthalter); 2. l. הִפּוֹדְרוֹמוֹס (ἱππόδρομος) Rennbahn.
הַפְּרִיקִי (Est II 8, 9) *gr.* Afrika (Ἀφρική).

הֶפְרֵשׁ *h. m.* Unterschied.
הַפְרָשָׁה *h. f.* 1. Absonderung, Fernhaltung; 2. Reisen über (ein Meer).
הֶפְשֵׁט *h. m.* Abziehen, Enthäuten.
הַפְשָׁטָה *h. f.* dass.
הֶפְשֵׁר *h. m.* Wärmen.
הִפּוֹתִיקִי *gr. f.* (ὑποθήκη) Unterpfand.
הִפְּתְקַס s. הִפָּטְקוֹס.
הַצָּבָה *h. f.* 1. sich Hinstellen; 2. Gebrauch des Wortes יצב.
הַצָּלָה *h. f.* Rettung.
הַצְּלֶלְפּוֹנִי 1. weibl. Personenname, s. צְלַלְפּוֹנִית; 2. Ortsname.
הַצְנֵעַ *h. m.* Zurückhaltung, Keuschheit.
הַצָּעָה *h. f.* 1. Polster Legen, Bett Zurechtmachen; 2. Ordnung (der Worte); 3. Text (der Mischna).
הַצָּתָה *h. f.* Anzünden.
הַקּוּבִיטוֹן *gr. m.* (ἀκκούβιτον) Ruhepolster.
הַקְבָּלָה *h. f.* Aufnahme, Empfang.
הֶקְדֵּשׁ *h. m., pl.* הֶקְדֵּשׁוֹת 1. Geweihtes; 2. Weihung; 3. *pl.* die Gesetze, welche die Weihung betreffen.
הֶקְדֵּשָׁא *a. m., c.* הֶקְדֵּישׁ 2 K 23, 7 Geweihtes.
הַקָּזָה *h. f.* Aderlaß.
הֶקְטֵר *h. m.* Verbrennen (des Opfers auf dem Altar).
הַקְטָרָה *h. f.* dass.
הֶקֵּיף s. הֶקֵּף.
הֶקֵּם *h. m.* Bestätigung, Bekräftigung, Gültigkeitserklärung.
הֲקָמָה *h. f.* 1. Bestätigung; 2. Errichtung.
הַקְנָאָה *h. f.* Verkaufsbescheinigung, s. אַקְנָיְתָא.
הֶקֵּף *h. m.* 1. Umfang; 2. ausstehende Schuld.
הֶקֵּפָא *a. m.* Umzäunung.
הַקְפָּדָה *h. f.* Aufbrausen.
הַקָּפָה *h. f.* 1. Umgeben, Herumgehen; 2. das Haar rund herum Abscheren; 3. Haarwuchs um ein Glied; 4. Warenschuld.

הֲקָצָה *h. f.* Aufwachen, Erweckung.
הַקָּצָה *h. f.* Spalten, Auftun.
הֶקֵּר *h. m.* 1. Hervorquellen. בְּאֵר־ה׳ 1. frische Quelle (Gegensatz: Zisterne); 2. Name einer besonderen Quelle.
הַקְרָבָה *h. f.* 1. Darbringen; 2. Gebrauch des Wortes הקריב; 3. zum Angriff Heranrücken.
הַקְרָיָה *h. f.* Vorbereitung, Zurüstung, Bestimmung.
הֶקֵּשׁ *h. m.* 1. Vergleichung; 2. eine der hermeneutischen Methoden: Analogieschluß.
הֶקֵּשָׁא *a. m.* dass.
הַקָּשָׁה *h. f.* 1. Zusammenschlagen; 2. Vergleichen.
הַר *h. m., pl.* הָרִים, הֲרָרִים 1. Berg, Gebirge. הַר הַבַּיִת der äußerste Vorhof des Tempels; 2. hervorragende Person.
הרא *a. Aph.* reizen.
הַרְבָּה (*Inf. Hi.* v. רָבָה) den Zahlenwert 212 Haben.
הרבית l. חֲכָבִית.
הַרְבָּעָה *h. f.* Paarung von Tieren.
הָרַג *h.* töten. *Ni.* getötet werden.
הָרָג *h. m.* Mörder, Wegelagerer.
הֶרֶג *h. m.* Hinrichtung durchs Schwert.
הרגיז (Bech VI 6) l. אֲכוּז.
הֶרְגֵּל *h. m.* 1. Geläufigkeit, Gewohnheit; 2. Veranlassung, Gelegenheit; 3. = הֶגְרֵל Losen.
הַרְגִּינִין, הרוגְיָנָא *gr. m.* (ἠρύγγιον) bitteres Kraut (eine Art Mannstreu, *Eryngium?*).
הַרְגָּשָׁה *h. f.* 1. Gefühlserregung, Wahrnehmung; 2. Sinn.
הַרְגְּתָא *a. f., c.* הַרְגַּת Thr 1, 20 Zittern.
הֶרְדָּא *a. m.* dünner Pfahl.
הרדובלא, הרדולים l. הַדְרַבְלָא, הַדְרֻלִים.
הַרְדּוּם *x. m.* Begattung der Vögel.
הַרְדּוּף *gr. m.* (ῥοδοδάφνη) Oleander (*Nerium Oleander*).
הרדם s. הַדְרַם.

הוֹרְדוֹס (Est II 3, 1), הוֹרוֹדוֹס männl. Personenname (Ἡρώδης).
הרדם s. הָרְדַּם.
הַרְדְּסִיּוֹת gr. f. pl. eine Art Tauben (vgl. Ἡρώδης).
הִרְדְּפָה x. f. Gefängnis (?).
הִרְדַּפְנֵי, הִרְדּוּפְנֵי gr. m. (ῥοδοδάφνη) Oleander.
הָרָה h. schwanger sein. Ho. geschwängert werden.
הִרְהוֹן h. m. Pfand.
הַרְהוֹן gr. m. (οὐρηρόν) Nachttopf.
הִרְהוּר h. m. 1. Nachdenken; 2. unreine Phantasien: 3. schlimme (nachteilige) Gedanken.
הַרְהוּרָא (bibl. הַרְהֹר) a. m., c. הַרְהוּר Nu 15, 39 dass.
הִרְהֵר I h. 1. nachdenken; 2. unreinen Gedanken nachhängen; 3. Schlimmes, Schlechtes (von jemand) denken.
הִרְהֵר II (= חִרְחֵר) h. fieberkrank machen.
הַרְהֵר a., pt. מְהַרְהֵיר Dt 29, 17 nachdenken.
הַרְוָחָא a. m. Gewinn.
הַרְוָחָה h. f. 1. Erleichterung; 2. Wohlstand, Bequemlichkeit.
הֲרוּרִים h. m. pl. Leidenschaft.
הרזבונית s. ארזבונית.
הַרְזִיפָא, הַרְזִיפוּתָא x. m. f. ein bitteres Kraut.
הַרְזֵק x. verwahren.
הַרְזִיקֵי x. m. pl. בֵּי ה׳ Gewahrsam.
הַרְחָצָה h. f. Waschen, Baden.
הֶרְחֵק h. m. 1. Entfernung. ה׳ עֵדוּת a. ungesetzl. Zwischenraum in einem schriftlichen Kontrakt zwischen den Unterschriften; b. Zeugenaussage eines Nichtverwandten; 2. Vorsichtsmaßregel.
הַרְחָקָה h. f. dass. wie 2.
הַרְטָבָה h. f. Fruchtbarkeit.
הֲרֵי h. siehe.
הֲרִי h. m. Eigentümlichkeit.
הֲרִיגָה h. f. Tötung durchs Schwert.
הֵרָיוֹן h. m. Empfängnis.
הֲרִיעָה h. f. Freudengeschrei.
הֲרִיפָה h. f. הֲרִיפַת עַיִן 1. Augenzwinkern; 2. Augenblick.
הֲרִיפוֹת h. f. pl. Grütze.
הֲרִיקָא s. חֲרִיקָא.
הרית (GenJI 10, 11, MS חדיות) l. חַדְיָב.
הֲרַךְ s. חֲרַךְ.
הֶרְכֵּב h. m. auf der Schulter Tragen.
הַרְכָּבָה h. f. 1. dass.; 2. Pfropfen.
הַרְכָּנָה h. f. Zunicken.
הַרְכִּינַס, הֶרְכִּינוֹס gr. männl. Personenname (Ἀρχῖνος).
הֲרָמָה h. f. 1. Wegschaffen, Entfernen; 2. Abheben der Priesterabgabe; 3. Erhebung.
הרמוצה s. רָמַץ.
הוּרְמִיז pers. 1. Ormuzd, Ahuramazda, Prinzip des Guten im Parsismus; 2. Ortsname; 3. m. f. Personenname.
הַרְמֵךְ Ortsname.
הַרְמָנָא, הֶרְמָנָא pers. m. 1. Befehl; 2. s. קַהֲרָמָנָא.
הוּרְמִינֵי (Jer 51, 27, MS חוּרְמִינֵי) gr. (Ἀρμενία) Armenien. S. אַרְמִינְיָא.
הַרְמָנְיָא pers. m. Autorisation.
הרנא l. הַרְאָנָא a. m. Malve.
הַרְנוּגָא a. m. 1. Name eines Vogels (Fischreiher?); 2. eine Parasitpflanze (Loranthus Acaciae. Löw).
הִירוֹנִיּוֹת lat. m. pl. (hirnea) eine Art Schüssel.
הרנירק. ה׳ טיאונוס (jGitt 45[d]) l. ווִינְדִּיק .וִינְדִּקְטְרִיּוֹס, s. טַארִיּוֹס.
הָרַס h. 1. zerbrechen, zerstören; 2. durchbrechen; 3. s. תָּרַס.
הֶרֶס h. m. Zerstörung.
הַרַס Ortsname (Charax, Stadt in Medien).
הֲרוּסְטָא pers. m. Bauernschuh.
הרוסן (jTer 48[a]), הרסן l. חַרְסָן.
הַרְסָנָא a. m. eine Fischart.
הֲרָעָה I h. f. schlechtes Handeln.
הֲרָעָה II h. f. Lärmblasen.
הֶרֶף h. m. הֶרֶף עַיִן Augenblick.

הֲרָפָה weibl. Personenname.

הַרְפַּנְיָא Ortsname.

הַרְפְּתְקָא *pers. m.* Begegnis.

הַרְצָאָה, הַרְצָיָה *h. f.* 1. Wohlgefälligkeit (eines Opfers); 2. Versöhnung; 3. Vortrag.

הַרְקָבָה *h. f.* Verfaulen.

הֶרְקֵד *h. m.* Sieben des Mehls.

הַרְקָדָה *h. f.* dass.

הֶרַקְלְיוֹפוֹלִים *gr.* Ortsname (Ἡρακλιόπολις).

הוּרְקָנוֹס *gr.* männl. Personenname (Ὑρκανός).

הַרְשָׁאָה *h. f.* Vollmacht.

הרת s. רֵת.

הֶרְתָּא (l. הֶרְתָא. Löw) *a. f.* Streit.

הֶשֵּׂא *h. m., pl.* הֶשֵּׂיאוֹת Abschweifung, Umgehung einer Frage.

הֶשֵּׂג *h. m.* 1. Erreichen; 2. ה' יַד Vermögen, Mittel.

הַשָּׂגָה *h. f.* dass.

הַשְׂכֵּל *h. m.* 1. Weisheit, Verstand; 2. Bezeichnung der mit מַשְׂכִּיל überschriebenen Psalmen.

הַשְׂכָּלָה *h. f.* weise Überlegung.

הֲשָׁמָה *h. f.* הֲשָׁמַת עַיִן Achtgeben.

הֶשֵּׁב *h. m.* Zurückgabe.

הֲשָׁבָה *h. f.* dass.

הַשָּׁבוֹן *h. m.* Ersatzleistung.

הַשְׁבָּתָה *h. f.* Entfernung, Wegräumung.

הַשְׁגָּרָה *h. f.* הַשְׁגָּרַת לָשׁוֹן unbeabsichtigte Anwendung eines geläufigen Ausdrucks.

הַשְׁחָרָה *h. f.* früh Aufstehen, zeitige Arbeit.

הֶשְׁחֵת Name eines Gerichtsengels.

הַשְׁחָתָה *h. f.* 1. Zerstörung; 2. volles Abrasieren.

הֲשָׁטָה *h. f.* Hinüberreichen.

הַשְׁכָּמָה *h. f.* 1. früh Aufstehen, zeitig an die Arbeit Gehen; 2. frühe Morgenstunde.

הַשְׁלָחָה *h. f.* 1. הַשְׁלָחַת יַד Ausstrecken (der Hand); 2. Bestrafung.

הַשְׁלָכָה *h. f.* Wegwerfen.

הַשְׁלָמָה *h. f.* Vollendung.

הֶשְׁמֵד Name eines Gerichtsengels.

הַשְׁמָדָה *h. f.* 1. Vertilgung; 2. Gebrauch des Wortes שמד.

הֶשְׁמֵט *h. m.* Erlaß.

הַשְׁמָטָה *h. f.* dass.

הַשְׁמָרָה *h. f.* Gebrauch des Wortes הִשָּׁמֵר.

הֲשָׁפָה *h. f.* Abreiben, Glätten.

הַשְׁפָּלָה *h. f.* Erniedrigung.

הַשְׁפֵּעַ *h. m.* Überfluß.

הַשְׁקָאָה, הַשְׁקָיָה *h. f.* 1 Tränken; 2. Darreichen des bitteren Wassers an die des Ehebruchs verdächtige Frau.

הַשָּׁקָה *h. f.* Berührenlassen (zweier Flüssigkeiten).

הַשְׁקָפָה *h. f.* 1. Blicken, Schauen; 2. Gebrauch des Wortes הִשְׁקִיף.

הַשְׁרָשָׁה *h. f.* Wurzelschlagen.

הַשְׁתָּא (Est II 6, 13) *a.* jetzt. הַשְׁתָּא — הַשְׁתָּא bald — bald. (יֵשׁ לוֹמַר) מִבַּעְיָא — wenn schon (gesagt werden muß) —, bedarf es noch der Erwähnung von —?

הִשְׁתַּחֲוָיָה, הִשְׁתַּחֲוָאָה *h. f.* Prosternation.

הִשְׁתַּלְּחוּת *h. f.* ה' יַד Heimsuchung.

השתק. ומהשתקו (KohR 1, 5) l. מְנַשְׁתִּיקוֹ, s. נַשְׁתִּיק.

התובתא l. הֲתֵיבְתָא *a. f.* Einwand.

הַתָּזָה *h. f.* Abschlagen, Enthauptung.

הַתְחָלָה *h. f.* Anfang.

התך *h. Pu. pt.* מְהֻתָּךְ geschmolzen.

התלו l. הַיְתְּלוּ.

הַתְלָעָה *h. f.* Wurmfraß.

הָתָם *a.* 1. dort, in jenem Falle. הָתָם קָאֵי darauf fußt er (mit seiner Aussage); 2. in Palästina (vom Standpunkte Babyloniens gesprochen).

הַתְקָנָה *h. f.* Anordnung.

הֶתֵּר *h. m.* 1. Erlaubnis; 2. Freilassung, Lösung von Gelübden.

הֶתֵּרָא *a. m.* dass.

הַתְרָיָה. הַתְרָאָה *h. f.* Verwarnung.

הַתָּרָה *h. f.* 1. Auflösung; 2. Erlaubnis.

הַתְרָעָה *h. f.* Lärm blasen.

ו

ו der sechste Buchstabe des hebr. Alphabets. 'ו als Zahlzeichen = 6.

וְ, וּ, וּ *h. a.* 1. und; 2. aber; 3. oder; 4. denn? (zur Einleitung von Fragen).

וָא (= אַבָּא) männl. Personenname.

וָאו s. וָו.

וָאי *a.* ach, o weh!

וְאֵלֶּה שְׁמוֹת Bezeichnung des zweiten Buches Mose (Exodus).

וָאלֵי s. וָלֵי.

ודא s. ידא.

וַדָּאָה *a. m.* 1. gewiß; 2. speziell.

ודה s. ידה.

וִדּוּי *h. m.* Bekenntnis, Sündenbekenntnis.

וִדּוּיָא *a. m.* dass.

וַדַּי, וַדַּאי *h. m., f.* וַדָּאָה, וַדָּיָה, וַדָּיוֹת 1. gewiß, sicher; 2. speziell; 3. Gewißheit, Tatsache. בְּוַדַּי sicherlich, in der Tat.

וַדַּי *a.* dass.

וְדַע, וָדַע s. יְדַע, יָדַע.

וָה s. וָא.

וָהּ *a.* ei! ha!

וְהָא *a.* 1. ah! 2. und doch.

וּוּ (= וְהוּא) *a.* und er.

וָו *h. m.* 1. Haken; 2. Buchstabe Waw.

וָוָא *a. m., pl.* וָוִין Ex 38, 28 dass.

וָזָא *a. f., pl.* וַזִּין Est II 3, 8 (MS וָזִין) Gans, s. אֲוָזָא.

וָטוּב, וָטִיב(?) *h. m.* männliches Glied(?).

וַי (Nu 24, 23) *a.* ach! o weh!

וָיָא *a. m.* Wehklage.

וַיְדָא (= וְאַיְדָא) s. אַיְדָא.

וויאדן. 'דבי ו (bSabb 94[a]) l. דְּבָאזְיָרָן, s. בָּאזְיָרָן.

וָיו s. וָו.

וַיְדַבֵּר Bezeichnung des vierten Buches Mose (Numeri).

ווירינון (jDem 22[b]) l. וּורְדִינוּן.

וויינא l. זַהְיָנָא.

וַיִּקְרָא Bezeichnung des dritten Buches Mose (Leviticus).

וכח, וכח s. יכח, יכח.

וִילָא s. וִילוֹן.

וָלָד *h. m., pl.* וְלָדִים, וְלָדוֹת Kind, Junges. וְלַד הַטֻּמְאָה zweiter Grad der Unreinheit.

וַלְדָא (Gen 40, 20) *a. m., ind.* וְלַד Gen 11, 30 1. Kind; 2. Geburt. יוֹם בֵּית וַלְדָא Gen 40, 20 Geburtstag; 3. Ex 13, 2 Mutterleib.

וַלְדָנִית *h. f.* geburtsfähig(?).

וַלְוֵל s. יְלַל.

וָלֵי, וָאלֵי *a.* es schickt sich.

וְלֻטּוֹס *gr. m.* (βουλευτής) Senator.

וִילוֹן *gr. m.* (βῆλον), *pl.* וִילָוֹן Vorhang.

וָלֵס *gr.* männl. Personenname (Οὐάλης, Valens).

וִינְדִּקְטָרְיוֹס *gr. m.* (οὐινδικτάριος) Freiheitsstab (bei Befreiung von Sklaven).

וִינּוּן *a.* (= וְאִינּוּן) und sie.

וָנֵי, וָאנֵי Fluß in Babylonien.

וְנַן *a.* (= וַאֲנַן) und wir.

וסס *a. Itpe.* befleckt werden.

וֶסֶת *h. f.* 1. Gewohnheit, Regel; 2. Menstruation; 3. Begleiterscheinungen der Menstruation.

וֶסְתָּא *a. f.* dass.

וַסְתָּנְיָא Ortsname.

וֶסְתָּנִית *h. f.* Weib mit regelmäßiger Menstruation.

וָעַד s. יָעַד.

וַעַד *h. m.* Versammlung. בֵּית הַוַּעַד 1. Lehrhaus; 2. Tempel.

וַעֲדָא *a. m.* dass. בֵּית וַעֲדָא Lehrhaus.

וְעָדָה *h. f.* Bestimmung, Festsetzung.

וְעוּד *h. m., pl.* וְעוּדוֹת, וְעוּדִיּוֹת, וְעוּדִין Zugabe, Hinzufügung.

וְעוּדָא *a. m.* Zusammenkunft.

ועפרן (Cant 5, 14) l. וַעֲפְרָן.

וקלטה (jSabb 10ª Ausg. Krot.) l. בְּבַקְלָסָה, s. בַּקְלָסָא.

וקתא l. זקתא.

וֶרֶד x. m. (vgl. ῥόδον) 1. Rose; 2. rosenähnliche Blüte; 3. rosafarben; 4. Tal(?).

וַרְדָּא (Cant 2, 1) x. m. (vgl. ῥόδον) 1. Rose. בֵּי וַרְדֵי Rosenplatz; 2. rosafarben.

וַרְדֵימוֹס gr. männl. Personenname (Εὐρύδημος).

וַרְדָּן männl. Personenname.

וַרְדָּנָא x. m. בֵּי ו׳ Rosengarten.

וַרְדִּינָא gr. m. (ῥόδινος) 1. Rosenstrauch; 2. Ortsname.

וַרְדִּינָאָה a. m. aus Wardina.

וַרְדִּינוֹן gr. m. (ῥόδινον) Rosenöl.

וְרִידִין h. m. pl. die Schlagadern des Halses.

וְרִיר h. m. weißer Fleck im Auge.

וַרְצוּצָא a. m. Küchlein.

וַרְשָׁבָא (וְשָׁבָא?) x. f. Frauengurt.

וֶשֶׁט h. m. 1. Speiseröhre; 2. enge Öffnung.

וֶשְׁטָא a. m. dass.

וַתְּ a. (= וְאַתְּ) und du.

וַתָּא a. f. eine Vogelart.

ותייא = וְאָתְיָא.

וִתּוּר h. m. Verzichtleistung.

וְתִינָא s. וַתְנָא.

וַתִּיק h. m. tüchtig, hervorragend, fromm.

וַתִּיקָא a. m. Mehlspeise.

וַתְנָא a. m. Ader.

ויתיניא, וְתוּנְיָה, וְתִנְיָה gr. Ortsname (Βιθυνία, Bithynien in Kleinasien).

וְתִינִיקִי gr. m. (Βιθυνιακός) bithynisch.

וְתַם gr. (εὐθέως) sogleich.

ותק a. Pa. pt. מְוַתֵּק 1 K 19, 11 Ar MS (Targ. MS מְפָרְקִין) zerschmettern.

וֶתֶק gr. m. 1. (ἑκτική) Schwindsucht; 2. (ἑκτικός) schwindsüchtig.

וָתַר h. reichlich sein. Ni. vogelfrei werden. Pi. 1. mehr tun, ein Übriges tun; 2. nachsichtig sein, auf sein Recht verzichten; 3. Platz machen (auf dem Beete). Hitp. 1. gelöst werden, Durchfall bekommen; 2. vogelfrei werden.

ותר a. Pa. Nutzen bringen. Itpa. Durchfall bekommen.

וִתְּרוֹן h. m. Rest.

וַתְּרָן h. m. 1. freigebig; 2. nachsichtig.

וַתְּרָנָא a. m. dass.

וְתַשׁ s. וְתַם.

ז

ז der siebente Buchstabe des hebr. Alphabets. ז׳ als Zahlzeichen = 7.

זְאֵב h. m. Wolf.

זְאֵבָה h. f. Wölfin.

זָאזָא a. m. 1. Granne; 2. Zweig.

זַאֲטוּט s. זַעֲטוּט.

זאר s. זוּר.

זאת h. f. diese.

זָב h. m. 1. am Weiß- oder Blutfluß leidend; 2. pl. זָבִים Name eines Mischnatraktates.

וזבית (jTaan 64ᵇ) l. וְזַבְנִית (so Ven.).

זְבַד a. schenken.

זַבְדַּי, זַבְדָּא männl. Personenname (Abkürzung von זְבַדְיָה).

זַבְדִּין .בֵּית ז׳ Ortsname.

זְבוּב h. m. Fliege. בַּעַל זְבוּב (so auch im Targum) Fliegenbaal.

זְבוּבִית h. f. eine Art Fliege.

זְבוּגָא(?) a. m. Eidechsenart.

זָבוּד Ortsname.

זְבוּדָא a. m. Geschenk.

זבוזין (jTer 45ᵇ) l. זְבוּבִין(?).

זְבוּחַ h. m. Schlachten.

זְבוּל *h. m.* 1. Wohnung; 2. Tempel; 3. Name des vierten Himmels.

זְבוּל *h. m.* (Verdrehung von זְבוּחַ) heidnische Festfeier.

זבולא l. זְבִילָא.

זְבוּנָא *a. m., ind.* זְבוּן Lv 25, 42 1. Kauf; 2. Börse; 3. Ware.

זְבוֹנָא (Est II 3, 11, nicht MS) *a. m.* Käufer.

זְבוֹרָא *a. m.* 1. Biene; 2. Bienenstich.

זְבוּרִית *h. f.* Erhöhung (Seele) im Boden eines Gefäßes. Löw.

זְבוּרִית *h. f.* steinichtes Land.

זְבוּרִיתָא, זְבוּרְתָא *a. f.* weibliche Biene.

זָבוּת *h. f.* Weißfluß.

זבוגא (bMoK 28[b]) l. זְבוּנָא(?).

זָבַח *h.* 1. schlachten; 2. opfern. *Pi.* dass. *Ni.* 1. geschlachtet werden; 1. geopfert werden.

זֶבַח *h. m.* 1. Schlachtung; 2. Opfer, bes. Mahlopfer (an Festen); 3. *pl.* זְבָחִים Name eines Mischnatraktates.

זִבְחָא *a. m.* dass.

זְבִיד, זְבִידָא männl. Personenname.

זְבִיחָה *h. f.* Schlachtung.

זְבִילָא *a. m.* 1. Korb; 2. Kapsel.

זְבִילָא *a. m.* Grabscheit.

זְבִינָא *a. m., c.* זְבִין Gen 17, 12 1. Ware; 2. Kauf; 3. *pl. c. s.* זְבִינוֹהִי Lv 25, 16 B. Kaufpreis, Geld; 4. Börse.

זְבִינְתָא (זְבִינִיתָא) *a. f.* 1. Ware; 2. Kauf.

זבל *h. Pi.* 1. düngen; 2. (Verdrehung von זבח) den Götzen opfern. *Ni. Hitp.* gedüngt werden.

זבל *a. Pa.* düngen. *Itpa.* gedüngt werden.

זֶבֶל *h. m.* Dünger: בֵּית הַזְּבָלִים ein Acker, der gedüngt wird. מֵי זְבָלִים Jauche.

זִבְלָא *a. m., ind.* זֶיבֶל 2K 9, 37, Est II 1, 3 dass.

זַבָּל *h. m.* einer der düngt.

זַבְלְגָן *x. m.* triefäugig(?).

זַבְלִינָא *a. m.* ein immergrüner Baum, s. מַבְלִינָא.

זַבֶּלֶת *h. f.* Düngerhaufen.

זְבַן *a., ipf.* 2 *m. sg.* תִּזְבּוֹן Lv 25, 14 kaufen. *Pa. ipf.* 3 *m. sg.* יְזַבֵּין Ex 21, 7 verkaufen. *Itpa. ipf.* 3 *f. sg.* תִּזְדַּבַּן Lv 25, 23 verkauft werden.

זִבַּרְתָּא *a. f.* Biene.

זוג *gr. m.* (ζεῦγος), *pl.* זוּגִים, זוּגוֹת 1. Paar. זוּגוֹת die Paare der Schriftgelehrten. בֶּן זוג Genosse, Gegenstück; 2. Gattin; 3. Schere; 4. grade Zahl.

זוּגָא (Est II 7, 10) *gr. m.* (ζεῦγος), *ind.* זוּג 2K 9, 25, Jes 22, 6 1. Paar, Gespann. בַּר זוג Gattin; 2. Wechselkleid; 3. Genosse; 4. Gattin; 5. Schere; 6. Beiname einer Person.

זַג *h. m.* 1. Traubenkern; 2. Schelle, Klingel.

זַגָּא (Ex 28, 34, MS זוּגָא, Est II 6, 10, MS זֵיגָא), זַגָּא *a. m.* 1. Schelle; 2. Kern.

זְגָא I *a.* sich niederlassen, sitzen. *Aph.* stützen.

זְגָא II s. סְגָא.

זוּגָא *gr.* männl. Personenname (Ζύγος).

זַגָּג *h. m.* Glasmacher, Glasbläser.

זַגָּגָא *a. m.* dass.

זַגּוֹד, זַגָּד männl. Personenname.

זָגַד *h.* festhalten(?).

זַגְדָּן, זַגְדּוֹם, זוגְדָם (l. זַגְדָּם, זַגְהוֹם?) *x. m.* mit ungleichen Paaren (z. B. Augenbrauen).

זְגוּגִיתָא *a. f.* Glas, Glasware.

זַגֵּג *h.* klar machen.

זַגְזַגְאֵל Name eines Engels.

זַגִּיתָא *a. f.* Glasgefäß.

זגנוגאל l. זַגְזַגְאֵל.

זַגְתָּא *a. f.* 1. Hühnchen; 2. ז׳ עַל אֶפְרוֹחַהָא die Plejaden.

זָדוֹן *h. m., pl.* זְדוֹנוֹת Frevel, vorsätzlich begangene Sünde.

זְדוֹנָא, זְדוֹנָא *a. m., ind.* זְדוֹן Dt 29, 17, *c. s.* זְדוֹנְהוֹן Jes 1, 6 Soc 59, 1. Übermut, Frechheit, Gewalttat; 2. Überkochen, Leidenschaft.

זדונתא, זדנותא s. זֵידָנוּתָא.

זֶה *h. m.* dieser. זֶהוּ (= זֶה הוּא) das ist. אֵי זֶהוּ welcher ist?

זהב *h. Hi.* schimmern. *Ho. pt.* goldglänzend.

זָהָב *h. m.* 1. Gold; 2. Golddenar (= 25 Silberdenare = Mk. 15,60).

זְהָבִי *h. m.* Goldschmied.

זהה *h. Hi.* für stolz erklären.

זהה, זהח *a. Pa.* stolz machen.

זֶהוּ s. זֶה.

זָהוּב *h. m.* Goldmünze.

זָהוּהַ *h. m.* stolz.

זְהוּהָא *a. m.* 1. dass.; 2. Stolz.

זְהוּם, זֵהוּם *h. m.* 1. Besudelung; 2. Beschmieren der Pflanzen mit Dünger oder Bestreichen mit Öl.

זְהוּמְתָא *a. f.* Schmutz, Rost, s. זֵיהוּמְתָא.

זְהוּרָא *a. m.* Glanz, Pracht.

זְהוּרָא s. זֵיהוּרָא.

זְהוֹרִית *h. f.* 1. Karmesinfarbe; 2. karmesinfarbener Stoff.

זְהוֹרִיתָא (Gen 38,28) *a. f., ind.* זְהוֹרִי Gen 49,11 dass.

זְהִיָא *a. m.* Glanz.

זְהִימָא *a. m.* schmutzig.

זַהְיָנָא *a. m.* übermütig.

זָהִיר *h. m.* 1. vorsichtig; 2. sorgsam.

זְהִירָא *a. m., ind.* זְהִיר Koh 11,9 (MS זָהִיר) bedacht, achtsam.

זְהִירוּת *h. f.* Vorsicht, Achtsamkeit.

זָהַל s. זָחַל.

זָהַם *h.* häßlich riechen, schmutzig sein, *pt. pass.* זָהוּם schmutzig. *Pi.* 1. übelriechend machen, beschmutzen, mit Schmutz bestreichen; 2. für illegitim erklären. *Pu.* mit Schmutz behaftet sein. *Hi.* untauglich sein. *Ho.* untauglich gemacht werden.

זְהַם *a.* schmutzig sein. *Pa.* verunreinigen. *Itpe.* 1. besudelt werden, sich besudeln; 2. eklig, überdrüssig werden.

זְהָמָא *a. m.* 1. Schmutz; 2. Dunst.

זוהמא ליסטרון l. זוּמָלִסְטְרוֹן.

זְהָמָה (זֻהֲמָה) *h. f.* Schmutz.

זַהֲמוּמָא *a. m.* Bestreichung der Pflanzen mit Schmutz.

זְהָמַי Beiname eines Lehrers (der über Händereinigung vorgetragen hat).

זהר I *h. Ni.* vorsichtig sein. *Hi.* warnen. *Ho.* verwarnt werden, ein Verbot erhalten.

זהר II *h. Pi.* glänzen machen.

זְהַר *a.* warnen. *Aph.* 1. *ipf.* 2 *m. sg.* תַּזְהַר Ex 18,20 einschärfen; 2. warnen. *Itpe.* 1. dass.; 2. *pf.* אִזְדְּהַר Ez 33,4 sich warnen lassen, sich in acht nehmen.

זְהַר II *a. pt. pass. pl.* זְהִירִין Cant 5,10 glänzen. *Aph.* 1. *pf.* אַזְהַר Jes 9,1, *ipf.* 2 *sg.* תַּזְהַר Ex 18,20 B., *pt. m.* מַזְהַר Sac 9,15, *f.* מַזְהֲרָא Cant 5,2 leuchten; 2. glänzen lassen.

זַהֲרָא (Ez 8,2, MS זֵיהוּרָא), זְהָרָא *a. m.* 1. Licht, Glanz; 2. *pl.* זַהֲרִין Cant 7,2, Thr 4,7 (*in margine*) ein Edelstein.

זְהָרָא I *a. m.* 1. Mond, Mondlicht; 2. Grundstück.

זַהֲרָא II *a. m.* 1. Gift; 2. Ärger.

זְהַרוּרָא *a. m.* Schimmer, Lichtstrahlung.

זַהֲרוֹרָא *a. m.* Grundsteuerbeamter (?).

זוֹ *h. f.* dies ist. זוֹ הִיא — זוֹ הִיא das ist dasselbe wie jenes. זוֹ בְזוֹ, זוֹ לְזוֹ aneinander.

זַוְגָא *a. m.* 1. Paar; 2. Schere; 3. Schiff; 4. Beiname einer Person.

זוב *h.* fließen, tropfen.

זוֹב *h. m.* 1. Weißfluß (des Mannes); 2. Blutfluß (des Weibes).

זוֹבָא *a. m.* dass.

זוֹבֶן *h. m.* die Haut, welche das Glied des männlichen Tieres umschließt.

זוג *gr. Pi.* זִוֵּג, זִיֵּג 1. verbinden, paaren; 2. zur Ehe verbinden; 3. angreifen: 4. ähnliche Fälle heranziehen. *Pu.* gepaart werden. *Hitp.* 1. sich verbinden, sich zusammengesellen; 2. verheiratet werden; 3. angreifen.

זוג *gr. Pa.* זַוֵּיג verbinden, paaren. *Itpa.* sich verbinden.
זוג *h.* durchsichtig, glasartig sein.
זוג *a.* dass.
זוֹג *h. m.* 1. Schelle; 2. Trester.
זוּג *gr. m.* (vgl. ζεῦγος) Paarung, Heirat.
זוֹגָא (Ex 39, 26) *a. m.* 1. *pl.* זוֹגִין Ex 28, 33 Schelle, Klingel; 2. Trester.
זוּגִיתָא (Est II 1, 3) *a. f.* Glas.
זוד *h. Hi.* mutwillig handeln.
זוד *a. Aph. ipf.* יָזִיד Ex 21, 14 (MS יַרְשַׁע) dass.
זיווד l. זְמֵּר, s. זְמַר.
זוד *a. Pa.* זַוֵּד verproviantieren. *Itpa. pf.* 3 *pl.* אִזְדַּוְּדוּ Jos 9, 4 1. sich verproviantieren; 2. ein Bündel schnüren, Gebund binden.
זְוָדָא *a. m., pl.* זְוָדִין Gen 42, 25 1. Reisekost; 2. Reisesack; 3. *pl.* זְוָדִן Sterbekleid.
זוּהַ *a.* stolz sein.
זִוּוּג *gr. m.* 1. Verbinden, Paarung, Verheiratung; 2. Genosse, Ehegenosse.
זווע l. זְיָע, s. זִיָּעָא.
זוז *h.* von der Stelle rücken, weichen. *Hi.* fortbewegen.
זוז *a.* weichen. *Aph.* schütteln.
זוז *h. m.* 1. Zuz, Silberdenar (0,70 Mk.); 2. Zuz, Gewicht (= 1/100 Litra = 3,6 gr.).
זוּזָא (1 S 9, 8) *a. m.* 1. dass.; 2. l. זוֹגָא oder זַוָּא.
זוזין (ExJII 28, 19 für טַרְקִין) *x. m.* Name eines Edelsteins.
זוח I *h.* erhaben, stolz sein.
זוח II *h.* unbeständig sein. *Hi.* weichen machen, zu anderer Meinung bewegen.
זוח I *a.* hochgemut sein.
זוח II *a.* weichen, unbeständig sein. *Aph. pt.* מְזִיחַ Jer 50, 23 (MS מְזִיעַ) bewegen.
זוּחֲלָא *a. m., pl. c.* זוּחֲלֵי Mi 7, 17 (MS זָחֲלֵי) Gewürm.

זוּחֲלִין *h. m. pl.* fließendes Wasser.
זוּטָא *a. m.* zart, klein, jung, kurz.
זוטו (זוּטָן) *h. m.* 1. Beutel am Fischnetz(?); 2. Auswurf des Meers.
זוּטִי *a. m.* 1. der Jüngere; 2. männl. Personenname.
זוטר *a. Pass.* klein erscheinen.
זוּטְרָא *a. m., ind.* זוּטַר Cant 4, 9 1. jung, klein; 2. männl. Personenname.
זָוִית *h. f.* Winkel. קֶרֶן ז' Spitze des Winkels.
זָוִיתָא *a. f., ind.* זְוִי Ez 42, 3 (MS זְוֵי), 1 K 7, 4 (MS חֲזֵי), זָוְיָא, *pl. d.* זָוְיָתָא Ex 25, 26 dass.
זול *h.* 1. wertlos, billig sein. *pt.* זָל verächtlich; 2. verschwenderisch sein. *Hi.* 1. billig werden, im Preise fallen; 2. verachten. *Ho.* billig werden.
זול I *a.* 1. billig sein; 2. geringschätzen. *pt.* זִיל verächtlich. *Aph.* billig verkaufen. *Itpe.* geringgeschätzt werden.
זול II *a.* spinnen(?).
זול *h. m.* billig.
זוּלָא *a. m.* dass.
זוּלְלָא *a. m.* Knaul.
זוּלְלָה *h. f.* dass.
זוּמָא männl. Personenname.
זון *h.* 1. nähren, füttern. ז' עֵינָיו seine Augen weiden. *Ni.* gefüttert, genährt werden. *Hi.* ernähren.
זון *a., pf.* זָן Gen 47, 12 1. ernähren; 2. unterhalten. *Pa.* ernähren. *Itpe. pf.* אִתְּזָן, אִתְּזִין, *ipf.* 3 *m. sg.* יִתְּזָן Gen 41, 40, 3 *m. pl.* יִתְּזָנוּן Ho 9, 2 genährt werden.
זוֹנָה *h. f.* 1. Hure; 2. Hure im Sinn des Gesetzes für Priesterehen.
זוּגִין männl. Personenname.
זוע I *h.* zittern. *Hi.* 1. erregen; 2. aufgeregt werden. *Pilp.* זַעְזַע erregen, erschüttern. *Hitpalp.* נִזְדַּעְזַע 1. erregt werden, zittern; 2. sich empören.

זוע II *h.* *Hi.* schwitzen.

זוּעַ I *a.* 1. *ipf.* 3 *m.* *pl.* יְזוּעוּן Ex 13, 17 bewegt sein, zittern; 2. *pf.* זָע Gen 32, 25 weichen. *Pa.* schrecken. *Aph.* *ipf.* 1 *sg.* אֲזִיעַ Jud 8, 12 aufschrecken, zittern machen. *Palp.* *ipf.* 3 *f.* *sg.* *c.* *s.* תְּזַעְזְעִנֵּיהּ Gen 49, 9 erschüttern, aufschrecken. *Itpalp.* *pf.* אִזְדַּעְזַע Jes 12, 1, *ipf.* 3 *m.* *sg.* יִזְדַּעְזַע Est II 1, 2 erschüttert, erschreckt werden.

זוע II *a.* *Pa.* (*Aph.*?) schwitzen.

זועה, זְוָעָה *h.* *f.* Unwetter, Erdbeben.

זועפא l. זוֹעֲתָא.

זוֹעַר Ortsname (Zoar).

זוֹעֲתָא *a.* *f.* 1. Unwetter, Erdbeben; 2. *c.* *s.* זוֹעֲתָךְ Dt 2, 25 (MS זְיַעֲתָךְ) Furcht.

זוף *h.* s. זיף.

זוּף *a.* 1. *ipf.* 3 *m.* *sg.* יְזוּף Jes 17, 13 schelten; 2. s. זֵיף.

זוק *a.* *Pa.* זַוֵּק aufblasen.

זוקנא l. זִקְנָא (Löw).

זור I *h.* abweichen.

זור II *h.* *Ho.* ausgedrückt werden.

זוּר I *a.*, *imp.* *pl.* זוּרוּ Nu 16, 26 1. abweichen; 2. *pf.* 3 *pl.* זָרוּ Gen 19, 3 einkehren.

זור II (= צור) *a.* *Pa.* זַוֵּר rollen.

זור III *a.* zurückhalten.

זור *h.* *m.* Blütenkrone(?).

זַוָּר *h.* *m.* mit rollenden Augen.

זורייה s. זוּרְזְיָא.

זְוָתָא s. דְּוָתָא.

זְוָן, זְוָאנָא *a.* *m.* 1. Granne; 2. Zweig.

זְחוּתָא (Thr 3, 33, nicht MS) *a.* *m.* 1. Stolz; 2. stolz.

זחח *h.* *Hi.* für stolz erklären.

זָחַל *h.* 1. fließen, *pt.* *pl.* זוֹחֲלִין fließendes Wasser; 2. ergießen. *Hi.* fließen lassen.

זְחַל I *a.* 1. *pt.* *pl.* זָחֲלִין Dt 32, 24 kriechen; 2. *pt.* *pl.* זָחֲלִין Est II 1, 2 (nicht MS) fließen lassen. *Aph.* ausfließen lassen.

זְחַל II *a.* glänzen.

זָחָל *h.* *m.* die noch flügellose Heuschrecke.

זָחֲלָא *a.* *m.*, *ind.* זָחִיל 1. dass.; 2. *pl.* זָחֲלֵי עַפְרָא Mi 7, 17 Geschmeiß, Gewürm.

זִחְלָא (Am 4, 9, Jer 51, 27) *a.* *m.* dass.

זחלל (DtJII 32, 34) l. זָחֲלֵי s. זָחֲלָא.

זַחְתָן *h.* *m.* stolz.

זֵט *gr.* (ζῆθι) zur Gesundheit!

זֵיטָא *gr.* *tr.* (ζῆτα) der griechische Buchstabe Zeta.

זטוט s. זַעֲטוּט.

זטחא l. זְנוּחָא.

זֵיטֵיטוֹס (irrige Lesarten זיטוטוס BerR 32, זינטטיוטוס BerR 38) *gr.* *m.* (ζητητός) vogelfrei.

זֵיטֵימָא (VajR 20 זמנין, BemR 4 זיטמא) *gr.* *m.* (ζήτημα) Makel, Vergehen.

זוטוס *gr.* männl. Personenname (Ἰζάτης).

זָטְרִי männl. Personenname.

זֵיבָא *a.* *m.* Wolf.

זִיבָה *h.* *f.* 1. Weißfluß (beim Manne); 2. Blutfluß (beim Weibe).

זיבות *h.* *f.* dass.

זיבוּתָא *a.* *f.* dass.

זֵידָא *a.* *m.* frech, Bösewicht.

זֵידוֹן *h.* *m.* Frechheit, Bosheit.

זֵידוֹנָא *a.* *m.* frech.

זֵידוּתָא *a.* *f.*, *ind.* זֵידוּ Ez 24, 7 Bosheit.

זיידל (jAbZ 41[a]) l. גַּדֵּל.

זֵידָנָא (זידאנָא Est II 1, 1) *a.* *m.* frech.

זֵידְנוּתָא (Dt 29, 18, Hb 1, 3) *a.* *f.* Frechheit.

זִיהָא(?) *a.* *m.* Glanz.

זֵיהוּמְתָא *a.* *f.*, *c.* *s.* זֵיהוּמְתֵיהּ Ez 24, 6 Schmutz.

זֵיהוֹרָא (Ez 1, 13) *a.* *m.*, *c.* זֵיהוֹר Dt 33, 2 1. Glanz; 2. Vorsicht.

זֵיהוֹרָא *a.* *m.* Bewahrtes, Schatz.

זִיו *h.* *m.* 1. Glanz; 2. frisches Aussehen; 3. Name des zweiten Frühlingsmonats.

זִיוָא *a. m., ind.* זִיו Sac 6, 13, *c. s.* זִיוָךְ Nu 27, 20 dass.

זִיוַאי männl. Personenname.

זִיוּן *h. m.* 1. Rüsten, in den Krieg ziehen; 2. Krönchen auf die Buchstaben setzen.

זִיוּנָא *a. m.* 1. *c. s.* זִיוּנַהּ Ex 21, 10 Nahrung; 2. Rüsten; 3. Krönchen auf die Buchstaben setzen; 4. Verwaltung.

זִיוּעָא *a. m., ind.* זִיוּעַ Nah 2, 11 Zittern.

זִיוּף *h. m.* Fälschung.

זִיוּפָא *a. m.* dass.

זִיוְתָא *a. f., c. s.* זִיוַתְהוֹן Est II 1, 7 Glanz.

זְיוְתָנָא *a. m., ind.* זְיוְתָן Sac 10, 3 glänzend, vornehm.

זיז *h. m.* 1. Milbe, Kriechtier; 2. Name eines Vogels; 3. Gesims, Ausbau.

זִיזָא *a. m.* 1. 1 K 6, 5 Gesims, Ausbau; 2. Wurm; 3. männl. Personenname (Ζίζος bei Josephus. Löw).

זִיזִיוֹן Ortsname.

זִימָא *a. m.* Nasenloch, Schnauze.

זימי l. זוּמֵי.

זִין *h. m.* Zin (Gewicht = Zuz = 1/100 Litra).

זין *h. Pi.* זִיֵּן bewaffnen. *Pu.* bewaffnet sein. *Hitp.* sich rüsten.

זין *a. Pa. pt. pass. pl.* מְזַיְּנִין Gen 49, 19 bewaffnen. *Itpa. pt. pl.* מִזְדַּיְּנִין Jo 2, 9 (MS מְדָיְנִין l. מְזַיְּנִין) gerüstet sein.

זַיִן Buchstabe Zajin.

זַיְנָא, זֵינָא *a. m., ind.* זֵין Gen 41, 44, Jes 22, 6 Waffe.

זְיָנָא *pers. m.* Schaden, Verlust.

זְיָנְקֵי s. סְיָנְקֵי.

זֵינוּמְתָא (NuJI 5, 21 Bas.) s. זִינוּמְתָא.

זיע *h. m.* Zittern.

זִיעָא *a. m.* 1. Am 1, 1 Erdbeben, Unwetter; 2. זְיָעָא Jes 21, 3, *ind.* זְיָע Dt 28, 25, Jes 66, 37, Jer 22, 23, Est II 4, 2 Zittern, Schrecken; 3. s. זִיעֲתָא.

זֵיעָה I *h. f.* 1. Schweiß; 2. Saft.

זֵיעָה II *h. f.* Aufregung.

זֵיעֲתָא I (Gen 3, 19) *a. f.* Schweiß.

זֵיעֲתָא II (Jer 22, 23, Est II 4, 2, MS an beiden Stellen זְיָע) *a. f., c. s.* זֵיעֲתָךְ Dt 2, 25 Aufregung, Schrecken.

זיף *h. m.* 1. Honigwabe; 2. Ortsname.

זיף *h. Pi.* 1. fälschen, betrügen; 2. als falsch erweisen. *Pu. Hitp.* gefälscht sein.

זיף *a.* 1. *Pa. inf.* מְזַיְּפָא Jer 8, 8 fälschen; 2. s. זַיֵּף.

זיפא s. זִפְתָּא.

זִיפָא (Ex 32, 4) *a. m.* Futteral, Kasten (cf. syr. זיבא).

זַיָּפָא *a. m.* 1. Fälschung; 2. gefälschtes Dokument.

זיפה s. זִפָא.

זַיָּפִי männl. Personenname.

זַיְּפָנָא *a. m.* Fälscher.

זַיְּפָנוּתָא *a. f.* Fälschung.

זִיפְתָא (Ex 2, 3 B.) s. זִפְתָּא.

זיק (זִיק) *h. m.* 1. Komet; 2. Windstoß.

זִיקָא *a. m.* dass.

זִיקָה *h. f.* Verpflichtung.

זִיקְתָא *a. f., pl.* זִיקִין Blitz.

זיר *h. m., pl.* זֵירִין 1. Rand, Kranzleiste; 2. Dolde; 3. eine Hand voll, s. זֶרֶת; 4. Zugabe.

זִירָא *a. m., ind.* זִיר Ex 25, 11 Rand, Kranzleiste.

זֵירָא (= זְעֵירָא) *a. m.* klein (Beiname verschiedener Männer).

זַיְרָא *a. m.* Kelterpresse.

זִירָה *h. f.* Zirkus.

זֵירוּד *h. m.* 1. Zweige Abschneiden; 2. männl. Personenname.

זֵירוּז *h. m.* 1. Anspornen; 2. männl. Personenname.

זֵירוּעָא *a. m., ind.* זֵירוּעַ Lv 11, 37 Säen, Saat.

זַיִת *h. m., pl.* זֵתִים 1. Olive; 2. Ölbaum (*Olea europea*). כַּזַּיִת olivengroß (Maßbestimmung). מֵי זֵתִים Olivensaft

(*amurca*); 3. (übertragen) Ausfluß des Öls aus der Olive.

זֵיתָא (Gen 8, 11), **זֵיתָא** *a. m.* 1. Olive; 2. Ölbaum; 3. Name einer Seifenpflanze (*Limoniastrum monopetalum Boiss.* u. *L. Guyonianum Coss.* Löw).

זייתיה (jPes 29[d]) l. **זיתום**.

זַךְ *h. m.* klar, rein, durchscheinend.

זְכָא *a.*, *ipf.* 1 *pl.* **נִזְכֵּי** Gen 44, 16 unschuldig, gerecht sein; 2. *pt. m. d.* **זַכָּא** (= **זַכָּאָה**) Gen 24, 8 unbestraft bleiben; 3. würdig sein; 4. überwinden; 5. Barmherzigkeit üben. *imp.* **זְכִי בִי** gib mir ein Almosen. *Pa.* 1. reinigen; 2. *pt. sg. m.* **מְזַכֵּי** Ex 34, 7 straflos erklären; 3. *pf.* 3 *pl.* **זַכִּיאוּ** Jer 3, 11 für gerecht halten; 4. für würdig erklären, Recht auf einen Besitz geben. *Itpa.* 1. gerechtfertigt werden, straflos ausgehen; 2. sich rechtfertigen.

זְכָא *a. m.*, *pl.* **זְכִין** Kehricht, Wegzuräumendes.

זַכָּא (= **זַכָּאָה**) s. **זְכָא**.

זַכָּאָה (Gen 18, 25) *a. m.* 1. *ind.* **זַכַּי** Dt 19, 13, **זַכָּאֵי** unschuldig, rechtschaffen; 2. berechtigt zu —, würdig für —.

זַכָּאוּתָא *a. m.*, *c.* **זַכָּאוּת** Gen 20, 5 1. Gerechtigkeit; 2. Rechtfertigung.

זָכָה *h.* 1. gerecht sein, Verdienst haben: 2. Recht bekommen (obsiegen); 3. verdienen, würdig erfunden werden; 4. berechtigt sein; 5. erlangen, Besitz ergreifen; 6. Verdienst schaffen. *Pi.* 1. freisprechen, rechtfertigen; 2. erlangen, erwerben; 3. Verdienst schaffen; 4. bekehren, tugendhaft machen. *Hitp.* 1. freigesprochen, gerechtfertigt werden; 2. sich rechtfertigen.

זְכוֹכִית *h. f.* Glas, Kristall. *pl.* **זְכוֹכִיּוֹת** Glaswaren.

זְכוֹכִיתָא *a. f.* dass.

זָכוּר *h. m.* männlich.

זְכוּרוּ *h. f.* Totenbeschwörung, Zauberei.

זְכוּרוּתָא *a. f.*, *ind.* **זְכוּרוּ** Lv 20, 27, Jes 8, 19 1. dass.; 2. Totenbeschwörer.

זְכוּרִים *h. m. pl.* Totenbeschwörung.

זְכוּרִין *a. m. pl.* dass.

זָכוּת *h. f.*, *pl.* **זָכִיּוֹת** 1. Gerechtigkeit, gute Tat; 2. Verdienst; 3. Vorteil, Gewinn; 4. freisprechendes Urteil.

זָכוּתָא (Dt 6, 25) *a. f.* 1. Gerechtigkeit, gute Tat; 2. Recht; 3. Heilstat.

זַכַּי I *h. m.* 1. schuldlos, rechtschaffen; 2. berechtigt zu —, würdig für —.

זַכַּי II männl. Personenname (Zacharja?).

זְכִיָּה *h. f.* Besitzergreifung, Eigentumsrecht.

זַכִּיכָא *a. m.* rein.

זְכִירָה *h. f.* 1. Erinnerung, Gedenken; 2. Rezitation.

זַכִּיתָא *a. f.* Rutenbesen.

זָכַךְ *h.* klar sein. *Pi.* *Pilp.* klären, läutern.

זָכַר *h.* gedenken, beachten. *pt.* **זָכוּר** eingedenk. *Ni.* sich erinnern. *Hi.* 1. in Erinnerung bringen; 2. anführen, zitieren.

זָכָר *h. m.* 1. Männliches, Mann, Knabe; 2. Widder; 3. männl. Glied; 4. Spitze.

זֵכֶר *h. m.* Gedenken, Erinnerung.

זִכָּרוֹן *h. m.*, *pl.* **זִכְרוֹנוֹת** 1. Gedächtnis; 2. Bibelstellen, in denen vom Gedenken Gottes die Rede ist; 3. Teil des Musaphgebetes für Neujahr.

זַכְרוּת *h. f.* 1. männliches Geschlecht; 2. männliches Glied; 3. Spitze; 4. Hahnentritt (im Ei).

זַכְרוּתָא *a. f.* 1. dass.; 2. Quelle; 3. **זכרותא** jSabb 14[d] (vgl. jAbZ 40[d]) l. **זָבוּתָא**.

זַכְרָן *h. m.* mit gutem Gedächtnis begabt.

זַל *h. m.* Schlemmer.

זְלָא *a.* fließen.

זִלָּא, **זְלָא** *a. m.* Billigkeit, niedriger Preis.

זָלַג *h.* tropfen, triefen.

זְלַג *a.*, *pt. pl. f.* **זָלְגָן** Thr 1, 16 dass.

זַלְדְּקָן *a. m., ind.* dünnbärtig.
זִלָּה *h. f.* Verächtlichkeit.
זָלוֹחָאָה *a. m.* Sprenger.
זְלוֹעָא *a. m., ind.* זְלוֹעַ Jer 19, 1 Krug.
זִלּוּף *h. m.* Sprengen.
זלוקפא l. זְפָקְתָא.
זִלּוּתָא (Thr 1, 8) *a. f.* 1. Geringschätzung; 2. niedriger Preis.
זָלְזוּלָא *a. m.* Geringschätzung.
זַלְזִילָא *a. m.* Schlemmer, Verschwender.
זַלְזְלָנָא *a. m.* gefräßig, unmäßig.
זָלַח *h.* fließen, überschwemmt sein. *Pi.* sprengen.
זְלַח *a., inf.* מִזְלַח Jes 30, 14 1. sprengen, ausgießen; 2. sich ergießen. *Itpe.* sich ergießen. *Aph.* 1. ausgießen lassen; 2. Durchfall bewirken.
זֶלַח *h. m.* Sprengung.
זִלְחָא *a. m.* 1. dass.; 2. Strömung.
זולטא s. זַלְתָא.
זַלַּי männl. Personenname.
זַלִּילָא *a. m.* 1. gering, verächtlich; 2. billig.
זְלִיפָה *h. f.* Sprengen, Ausgießen.
זַלִּיקָא *a. m.* Glanz.
זלל I *h. Hi.* הֵזֵל *Ho.* billig werden. *Pilp.* זִלְזֵל verachten, geringschätzen.
זלל II *h. Pilp.* זִלְזֵל verschwenden. *Pass.* ausgegeben werden.
זְלַל I *a.* verächtlich sein. *Palp.* זַלְזֵל 1. geringschätzen; 2. den niedrigsten Preis berechnen. *Itpalp. pt. f.* מִזְדַּלְזְלָא Koh 9, 16 (MS מִזְדַּלְזְאָ) geringgeschätzt werden.
זְלַל II *a. pt.* זָלֵיל Dt 21, 20 verschwenden.
זֹלֵל *h. m.* unmäßig.
זָלַף *h.* 1. ausleeren; 2. träufeln, sprengen. *Pi.* tropfen lassen. *Hi.* tropfenweise fallen.
זְלַף *a.* tropfen. *Pa.* זַלֵּיף Hb 2, 15 (MS זַלִּיף) tropfen lassen, ablaufen lassen.
זֶלֶף *h. m.* Sprengung.
זַלְתָא *a. f.* Korb.

זום *gr. m.* (ζωμός) Brühe.
זמא *gr.* (vgl. ζημία) *Pa.* זַמֵּי eine Geldstrafe auferlegen. *Itpa.* אִזְדַּמֵּי bestraft werden.
זומא, זֵימָא *gr. m.* (ζέμα, ζωμός) Beize zum Färben der Wolle.
זָמָה s. זָהַם.
זִמָּה *h. f.* 1. Unzucht; 2. Plan, Ratschlag, Tücke.
זְמוֹם *h. m.* Gebiß.
זִמּוּן *h. m.* 1. Bestimmung; 2. Vorladung; 3. Einladung zum gemeinsamen Tischgebet; 4. Zusammenkunft.
זִמּוּנָא männl. Personenname.
זְמוֹרָא *a. m.* blau.
זְמוֹרָה *h. f.* 1. Weinrebe; 2. Rute. בַּעַל הַזְּמוֹרָה Centurio; 3. männliches Glied.
זְמוּרְתָא *a. f.* Gesang.
זִמְזוּם *h. m.* Planen.
זְמְזוּמָא *a. m.* Kastagnette.
זוֹמֵי *gr. f.* (ζωμός) Brühe.
זֵימְיָא *gr. f.* (ζημία), *pl.* זֵימִין, זֵימִיּוֹת Geldstrafe.
זֵימְיוֹן *gr. m.* (vgl. ζημία), *pl.* זֵימְיוֹנוֹת Geldstrafe.
זְמִיוֹנָא *a. m.* böser Anschlag.
זְמִים *h. m.* falsches Zeugnis.
זְמִינָא *a. m.* 1. *ind.* זְמִין Ex 34, 2, Lv 16, 21 bereit; 2. *pl. d.* זְמִינַיָּא 1 S 9, 13 Gast; 3. männl. Personenname.
זְמִירָא *a. m.* Gesang.
זְמִירָה *h. f.* Beschneiden des Weins.
זָמִית, זוֹמִית *gr. f.* (ζωμός) Brühe.
זַמְלִיגָא *a. m.* ein immergrüner Baum. S. זַבְלִיגָא.
זוֹמָלְסְטְרָא, זומלסטרון *gr. m.* (ζωμάρυστρον) Schöpflöffel.
זָמַם I *h.* Übles sinnen. עֵד זוֹמֵם ein (hinterlistiger, vgl. Dt 19, 9) falscher Zeuge. *Pi.* Zeugen als falsche erweisen. *Pu. pt.* מְזֻמָּם von falschen Zeugen verklagt. *Hi.* als falschen Zeugen erweisen. *Ho.* als falscher

Zeuge überführt werden. *Hitp.* 1. dass.; 2. erdichtet werden.

זָמַם II *h.* Maulkorb, Nasenring anlegen.

זמם I *a.* *Itpe. imp. pl.* אִתְזְמִימוּ (MS אִשְׁתְּמִימוּ) Jes 29, 9 sinnen. *Aph.* als falschen Zeugen erweisen. *Ittaph.* als falscher Zeuge erwiesen werden.

זְמַם II *a.* Maulkorb, Nasenring anlegen. *Pa.* dass.

זָמָם I *h. m.* falsches Zeugnis.

זָמָם II *h. m.* Maulkorb, Nasenring.

זָמָמָא II (Cant 1, 10) *a. m.* Maulkorb, Nasenring.

זמן *h. Pi.* 1. einladen; 2. zu gemeinsamem Tischgebet auffordern. *Hi.* 1. bestimmen; 2. anzeigen. *Hitp.* 1. begegnen, zusammentreffen; 2. ein Zusammentreffen verabreden.

זְמַן *a., pt. pass.* זְמִין bereit, s. זְמִינָא. *Pa. pf.* זַמֵּין Ex 19, 14, *ipf.* 2 *sg.* תְּזַמֵּין 1 S 16, 3 1. bestellen; 2. vorbereiten; 3. einladen; 4. zu gemeinsamem Tischgebet auffordern; 5. l. זַמֵּם. *Itpa. pf.* 3 *pl.* אִזְדַּמַּנוּ Jos 11, 5, *ipf.* 3 *pl. m.* יִזְדַּמְּנוּן Nu 10, 3 (vgl. Dalm. Gramm. S. 251) 1. sich anschicken; 2. sich einfinden; 3. sich gesellen.

זְמָן *h. m.* 1. bestimmte Zeit, Termin. בִּזְמַן שֶׁ wenn; 2. Festzeit; 3. Segensspruch beim Eintritt eines Festes.

זִמְנָא (Gen 2, 23) *a. m.* (*f.*), *c.* זְמַן Dt 16, 6 (MS זְמָן) 1. Zeit; 2. Festzeit; 3. Mal. זִמְנִין zuweilen. עֲסַר זִמְנִין Nu 14, 22 zehnmal. זִמְנָא — זִמְנָא bald — bald. מַשְׁכַּן זִמְנָא Lv 1, 1 Stiftshütte.

זָמַר I *h.* abschneiden, stutzen. *Ni.* 1. abgeschnitten werden; 2. hingerafft werden. *Pi.* 1. singen, besingen, 2. singend lesen.

זמר II *h. Hi.* blau machen.

זְמַר *a.* singen. *Pa. inf.* זַמָּרָא Koh 2, 8 dass.

זֶמֶר *h. m.* 1. Gesang; 2. Lied.

זַמָּר *h. m.* Musiker, Sänger.

זַמָּרָא *a. m., pl. d.* זַמָּרַיָּא Koh 2, 8 (MS זְמָרַיָּא) dass.

זְמָרָא *a. m.* 1. *c.* זְמַר Gen 4, 21 Soc 84, Or 2228 זְמָר) Musik; 2. *pl.* זְמָרִין Est II 8, 15 Gesang; 3. männl. Personenname.

זְמָרָא *a. m., ind.* זְמָר Koh 2, 8 dass.

זְמַרְגָּד *gr. m.* 1. *pl.* זְמַרְגְּדִין Est II 1, 2 (σμάραγδος) Smaragd; 2. mons Smaragdus, Gebirgszug zwischen Nil und Rotem Meer, südöstlich von Theben.

זִמְרָה *h. f.* Gesang.

זַמָּרִיתָא *a. f., pl. d.* זַמָּרָתָא Koh 2, 8 (MS זְמוֹרְתָא) Spielerin.

זִמְתְּנָא Name eines Volkes.

זון, זוּנֵי, זוּנִין *gr. f.* (ζώνη), *pl.* זוּנָאוֹת, זוּנִיּוֹת Gürtel.

זנא *a. Pa. pf.* 3 *f. sg.* זַנִּיאַת Gen 38, 24 huren.

זְנָא *a. m.* 1. *c. s.* זְנֵיהּ Gen 1, 11 Geschlecht, Art; 2. *pl.* Spezereiarten.

זַנָּאָה *a. m., pl.* זַנָּאִין Jer 9, 1 Buhle, ausschweifend.

זָנָב *h. m.* 1. Schwanz; 2. das Letzte, Ende; 3. männliches Glied.

זנב *h. Pi.* 1. ausschneiden; 2. an jemand vorüberkommen (?).

זְנָבְיָא *gr.* weibl. Personenname (Ζηνοβία).

זְנְגָּאָה *a. m.* Bewohner von Ζίγγις (Landschaft an der Ostküste von Afrika).

זַנְגְּבִילָא *x. m.* 1. Ingwer; 2. Cant 3, 9 (MS מַבְלִינָא) l. זַנְבְּלִינָא, s. זַבְלִינָא.

זנדוקנא, זנדוקא l. זַנְדְּקָא *pers. m.* Kerkermeister.

זָנָה *h.* huren. *Pi.* 1. Buhlerei treiben; 2. zur Buhlerei locken; 3. entarten.

זְנוֹחָא Ortsname.

זינומא l. זֵיטְמָא.

זִינוּמְתָא (NuJI 5, 21) l. קִינוּמְתָא (so MS).

זְנוּנִים *h. m. pl.* Unzucht, Buhlerei.

זִנּוּק *h. m.* 1. Ausspritzen; 2. Strahl.

זְנוּת *h. f.* Unzucht, Buhlerei.

זְנוּתָא (Ho 4, 11) *a. f., c. s.* זְנוּתַהּ Gen 38, 24 dass.

זְנַזַע *h. Pass.* אִזְדַּנְזַע, *pt. pl.* מִזְדַּנְזִין (= מִזְדַּנְזְעִין) sich schütteln.

זָנַח *h.* 1. verabscheuen; 2. Ekel erregen. *Pi. Hi.* verwerfen.

זוֹנֵי *gr. f.* (ζώνη) Gürtel.

זניה. ליזניה (GenJI 14, 2 MS) l. *inf.* לְזַנָּיָה.

זְנִיוּתָא *a. f.* Hurerei.

זָנִיתָא (Dt 23, 19, Jo 4, 3) זָנָיְתָא I *a. f.* Hure.

זוֹנִיתָא *gr. f.* (ζώνη) Gürtel, Schurz.

זֵינוֹן *gr.* männl. Personenname (Ζήνων).

זוֹנִין *gr. m.* (ζώνιον) Gürtel.

זוֹנִין, זוּנָיָא *h. a. m. pl.* Taumellolch (*Lolium temulentum*).

זנק *h. Pi.* 1. ausspritzen; 2. verschmachten lassen; 3. verschmachten. *Hi.* tropfen, gießen.

זִנְקָא s. בּוּרְזִנְקָא.

זוֹנָרָא *gr. m.* (ζωνάριον), *pl.* זוֹנָרִין Est II 8, 15 Gürtel.

זוֹסְטָא *gr. m.* (ζωστήρ) Gürtel, Schürze.

זוֹסִימִי *gr.* männl. Personenname (Ζώσιμος).

זוסתא s. זוֹסְטָא.

זעא s. זְעַר.

זְעוּרִין *a. m. pl., c. s.* זְעוּרוֹהִי Gen 8, 21, זְעוּרָנָא Gen 46, 34 Jugendzeit.

זַעֲזוּעָא *a. m.* Schrecken.

זְעַזַע s. זוּעַ.

זַעֲזָעוּת *h. f.* Bewegung, Erregung.

זעטוט. *pl. c.* זעטוטי für Ex 24, 5. 11 überlieferte Variante von נערי und אצילי.

זַעֲטוּטָא *a. m., pl.* זַעֲטוּטִין Cant 6, 5 Jüngling.

זעיא s. זְיָעָא.

זְעֵירָא (Gen 44, 23) *a. m.* 1. klein, wenig. זְעֵיר — זְעֵיר Ex 23, 30 allmählich. כִּזְעֵיר פּוּן Gen 26, 10 beinahe. פּוּם זְעֵיר דֵּין Ru 2, 7 nur ein wenig; 2. Beiname verschiedener Männer.

זְעֵירוּתָא *a. f., c.* זְעֵירוּת Lv 25, 16 Kleinheit.

זָעַם *h., pt. pass.* זָעוּם zornig.

זַעַם *h. m.* Zorn.

זָעַף *h.* 1. heftig sein; 2. zürnen.

זְעַף *a.* 1. heftig sein; 2. zürnen.

זַעַף *h. m.* 1. Heftigkeit; 2. Zorn.

זַעְפָּא *a. m.* 1. Sturm; 2. Zorn.

זַעְפְּרָנָא *x. m.* 1. Safran (*Crocus sativus*); 2. Cant 5, 14 (Or 1302 im Text nur בַּרְקָן, darüber geschrieben זעפרן) Name eines Edelsteins.

זָעַק *h.* schreien.

זְעַק *a., pf.* 3 *pl.* זְעִיקוּ Ex 14, 10 dass.

זְעָקָה *h. f.* Geschrei.

זְעַר, זְעֵיר (Ex 12, 4) *a., pf.* 3 *f.* זְעֵירַת 2S 7, 19 (MS זְעָרַת) 1. klein, wenig sein; 2. gering sein; 3. Schmerz empfinden (= צְעַר); 4. *pf.* זְעַר 2S 18, 16 zurückhalten. *Aph.* 1. *pf.* אַזְעַר Nu 11, 32, *ipf.* 2 *pl.* תַּזְעֲרוּן Jer 29, 6 klein machen; 2. klein werden, klein sein. *Itpe.* kleiner gemacht werden.

זִפָּה *h. f., pl.* זִפִּין 1. Borste; 2. Augenbraue.

זִפּוּתָא *a. m.* Verpichen.

זִפְלָן (Est II 1, 8, MS אַלְפִין) *a.* einige.

זפף *h. Pu. pt.* מְזֻפָּף verpicht.

זֶפֶק *h. m.* Kropf.

זִפְקָא *a. m., c. s.* זִפְקֵיהּ Lv 1, 16 dass.

זִפְקְתָא *a. f.* dass.

זְפִירִין, זוּפְרִין, זְפִרִין, זוּפְרָן, זִפְרָן *gr.* Ortsname (Ζεφύριον).

זָפַת *h.* verpichen.

זְפַת *a.* dass.

זֶפֶת *h. f.* Pech.

זַפָּת *h. m.* Pechbereiter.

זִפְּתָא *a. f., pl.* זִפִּין Augenbraue.

זִפְתָּא (Ex 2, 3) *a. f., ind.* זִיפָא und זִפָּא Jes 34, 9 Pech.

זִק s. זִיק.

זִקָּא *a. m.* 1. *pl.* זִקִּין Jos 9, 4 Schlauch; 2. *pl.* זִקִּין 2S 3, 34 Kette, Fessel.

זָקוּף *h. m.* aufrecht. בְּקוֹמָה זְקוּפָה aufrecht (auch Targ. Ho 11, 7 בְּקוֹמָא זְקוּפָא).

זְקוֹף *h. m.* Henker.
זְקוֹפָא *a. m.* Schwelle.
זְקוֹק *h. m.* Funken.
זְקוֹקָא *a. m.* 1. *pl.* זְקוֹקִין Hb 3, 4 dass.; 2. kleiner Schlauch.
זְקוֹקָא *a. m.* Filtrierapparat.
זְקִיף *h. m.* Posten.
זְקִיפָא (Est II 2, 7 MS זְקָפָא) *a. m.* 1. Pfahl; 2. Henkung; 3. aufrecht.
זְקִיפָה *h. f.* Aufrichten, Aufstellen.
זְקִיפְתָא *a. f., pl. c. s.* זְקִיפָתְהוֹן Thr 3, 63 1. Aufstehen; 2. Erhebung; 3. Aufstellen.
זְקִירָה *h. f.* Springen.
זְקִירְתָא *a. f.* dass.
זְקִיתָא *a. f.* Chamäleon (?).
זָקֵן *h.* alt sein. *Hi.* 1. alt werden; 2. alt machen, als alt ansehen. *Ni.* *Hitp.* 1. alt werden; 2. gehörig beraten sein (?).
זְקֵן *a.* alt sein. *Aph.* 1. alt werden; 2. alt machen.
זָקֵן *h. m.* 1. alter Mann; 2. Großvater, Ahn; 3. Gelehrter; 4. Ältester.
זָקָן *h. m.* Bart. ז׳ תַּחְתּוֹן Schamhaar.
זְקֵנָא *a. m.* aufgeschwollen.
זִקְנָה *h. f.* Greisenalter.
זְקֵנָה *h. f.* 1. alte Frau; 2. Großmutter, Ahnfrau; 3. alte Pflanzung.
זִקְנוּת *h. f.* Greisenalter.
זִקְנוּתָא *a. f.* dass.
זִקְנְתָא *a. f.* dass.
זָקַף *h.* 1. aufstellen; 2. sich erheben; 3. als Anleihe betrachten. *Ni.* 1. sich aufrichten, aufgestellt werden; 2. als Darlehn betrachtet werden. *Hi.* aufrichten.
זְקַף *a.* 1. *imp. sg. m.* זְקַף Dt 3, 27 aufstellen, aufheben; 2. aufrechtstehen; 3. *pl.* זְקוֹפוּ Est II 7, 10 (nicht MS) aufhängen, henken. *Itpe.* 1. *pf.* 3 *f. sg.* אִזְדְּקִיפַת Gen 37, 7 sich aufrichten; 2. gehängt werden, gehenkt werden. *Aph.* aufrichten.

זְקָפָא *a. m.* 1. Est II 2, 7 Pfahl; 2. Henkung; 3. Daumen (?).
זְקָפָא *a. m., ind.* זְקוֹף Erhebung, Stolz.
זְקִפוּתָא *a. f.* Aufrichten, Erheben.
זקק I *h. Pi.* schmelzen, läutern. *Pu. pt.* מְזֻקָּק geläutert.
זקק II *h.* 1. binden, fesseln; 2. verpflichten. *Ni.* 1. sich verpflichten, sich verbinden; 2. teilnehmen; 3. angreifen (mit jem. anbinden); 4. beiwohnen (geschlechtlich). *Pi.* verbinden, fesseln. *Hi.* nötigen. *Ho.* verpflichtet werden, gebunden sein. *Hitp.* 1. sich verpflichtet halten; 2. sich kümmern, Sorge tragen um . .; 3. sich anschließen; 4. sich heften an (um zu schädigen).
זְקַק I *a., pt. pass. m. pl.* זְקִיקִין Cant 1, 11 läutern, reinigen. *Pa. ipf.* יְזַקֵּק Ma 3, 3 Soc 59, *pt. pass.* מְזַקַּק Cant 1, 11 dass. *Itpa.* gereinigt werden.
זְקַק II *a., pt. pass. pl.* זְקִיקִין Jes 60, 11 1. fesseln; 2. verpflichten. *Itpe.* 1. beiwohnen (geschlechtlich); 2. teilnehmen.
זַקָּק *h. m.* Schlauchhändler.
זָקַר *h.* werfen. *Ni.* 1. sich stürzen; 2. entschieden werden.
זקר *a. Itpe.* sich schnellen, stürzen.
זַקְתָא *a. f., ind.* זְקַת Koh 12, 11, *pl.* זַקְתִין Koh 12, 11 Ochsenstachel.
זָר *h. m.* 1. Fremdling; 2. Laie, Nichtpriester; 3. Feind; 4. Ausgestoßener.
זָרָא I *a. m.* dass.
זָרָא II *a. m.* Übelkeit (?).
זְרָא (Ex 32, 20, MS דְּרָא) *a.* worfeln.
זָרָב (?) *h. m.* Futter (eines Schuhs).
זְרַב *a.* füttern. *Itpe.* überlaufen (?).
זַרְבּוּבִית *h. f.* 1. Untersatz (?); 2. PesR 35 1. זְבוּבִית (?).
זַרְגּוֹן *h. m.* Weinrebe.
זַרְגּוֹנָא *a. m.* Name eines zweigreichen Baumes oder Strauches.
זֶרֶד I *h. m.* Stärke, Kraft (?).

זֶרֶד II *h. m.* 1. abgehauener Ast; 2. Name eines Baches; 3. s. זָרָב; 4. l. זֶרֶד, s. זְרָרָה.

זָרַד I (= זָרַז) *h.* Macht üben(?).

זרד II *h. Pi.* Zweige abschneiden.

זַרְדָּא *x. m.* Harnisch, Rüstung.

זרדתא l. זְרָרְתָא.

זָרָה I *h.* 1. worfeln, zerstreuen; 2. Samen auswerfen. *Ni.* zerstreut werden. *Pi.* 1. worfeln, von der Spreu reinigen; 2. vom Geringeren sondern.

זָרָה II *h.* übel tun.

זְרוֹעַ *h. f.* 1. Arm, Oberarm, Vorderbein; 2. (bildl.) Gewalt. בִּזְרוֹעַ mit Gewalt.

זְרוּעָא (Gen 8, 22), זְרוֹעָא (Ex 34, 21) *a. m.* Saat.

זְרוּקִינְיָא Ortsname.

זָרוּת *h. f.* 1. Laienstand; 2. von priesterlichen Funktionen ausschließende Eigenschaft als Nichtaronide.

זרז *h. Pi.* anspornen. *Hitp.* 1. bewaffnet sein; 2. eifrig sein.

זרז *a. Pa. pf.* זָרֵיז Gen 14, 14, *pt. pass.* מְזָרֵז (l. מְזָרַז) Nu 32, 21 B. 1. gürten, waffnen, satteln; 2. anspornen; 3. schnell sein, sich beeilen. *Itpa. ipf. pl.* 1. נִזְדָּרֵז Nu 32, 17 1. sich rüsten; 2. sich anspornen; 3. sich beeilen.

זְרָז *h. m.* 1. Gürtel, Gurt, Sattel; 2. Stärke(?) s. זֶרֶד.

זְרָזָא *a. m., pl.* זְרָזִין Gen 3, 7 Gurt.

זְרָזָא *a. m.* 1. Bündel, Gebund; 2. Gesträuch.

זַרְזְיָא *a. m.* dass.

זַרְזִיפָא *a. m.* Tropfen.

זַרְזִיר *h. m.* 1. Star; 2. Schwarm von Staren; 3. Kämpfer, Gladiator.

זִרְזֵף *h.* überfließen.

זַרְזָר *h. m.* Gladiator.

זָרַח *h.* aufgehen (von der Sonne). *Hi.* 1. aufgehen lassen; 2. sich färben; 3. ostwärts gehen.

זְרִיבָה *h. f.* Überfließen, Überkochen.

זָרִיד *h. m.* Grützenart.

זְרִיָּה *h. f.* Abweichen, Gottlosigkeit.

זְרִיּוֹן, זוּרְיוֹן *h. m.* Ausringen. מֵי ז' beim Ausringen des Flachses abfließendes Wasser.

זָרִיז *h. m.* 1. rüstig, schnell; 2. sorgsam.

זְרִיזָא *a. m.* 1. dass.; 2. *ind.* זְרִיז Jes 5, 27 (MS זְרָז) Gurt.

זְרִיזוּת *h. f.* Rüstigkeit, Eifer.

זְרִיזוּתָא *a. f.* dass.

זְרִיחָה *h. f.* Aufgang (der Sonne).

זְרִיעָה *h. f.* Saat, Säen.

זְרִיקָה *h. f.* 1. Werfen; 2. Schwenkung des Blutes an den Altar.

זְרִיקְתָא (Jes 33, 4) *a. f.* Holzabfall(?).

זְרִירָא *a. m.* Niesen.

זרכי l. מְלַח דְּז', זַרְכֵּי Ortsname.

זַרְבֵּל *a. Pass.* stolzieren.

זְרָמִיתָא *a. f., ind.* זְרָמִית Jes 4, 6 Unwetter.

זְרָנָא *a. m.* Übelkeit(?).

זַרְנוּקָא *a. m.* Schlauch.

זַרְנִיךְ *pers. m.* Arsenik.

זָרַע *h.* säen. *Ni.* besät werden. *Hi.* Samen auswerfen (beim Koitus).

זְרַע (Jud 6, 3) *a., ipf.* 2 *pl.* תִּזְרְעוּן Lv 26, 16 säen. *Aph.* Samen auswerfen. *Itpe. ipf.* 3 *m. sg.* יִזְדְּרַע Lv 11, 37 gesät werden.

זֶרַע *h. m.* 1. Samen, Saat. *pl.* זְרָעִים, זֶרַע הָאָרֶץ Feldsaat; 2. Zeit der Aussaat; 3. Nachkomme, Geschlecht; 4. *pl.* זְרָעִים die erste der sechs Ordnungen der Mischna.

זַרְעָא *a. m., ind.* זְרַע Lv 27, 16 1. Samen, Saat. בֵּית זְרַע Nu 20, 5 Saatfeld. בַּר זְרַע Nu 11, 7, בַּר זַרְעָא Lv 11, 38 ein einzelnes Samenkorn; 2. Nachkomme, Geschlecht.

זֵרְעוֹנִין *h. a. m. pl.* (zweiter Plural zu זֶרַע, זַרְעָא) 1. Sämereien; 2. gesäte Gewächse.

זַרְעִיתָא *a. f., pl.* זַרְעָיָן Gen 4, 10 Familie.

זרף *a. Pa.* Geschwulst, Entzündung verursachen(?).

זַרְפָּא *a. m.* Geschwulst, Entzündung(?).

זָרַק *h.* 1. werfen; 2. Blut an den Altar schwenken (schütten). *Ni.* 1. geworfen werden; 2. geschwenkt werden.

זְרַק (Ex 24, 6) *a.* schwenken (schütten), streuen, werfen. *Pa. pt. pass. pl. c.* מְזָרְקֵי Jes 51, 20 (MS מְזוֹרְקֵי) hinwerfen. *Itpe. pf.* 3 *pl.* אִזְדְּרִיקוּ Nu 19, 13 ausgeschwenkt werden.

זרוקפא. *c. s.* זרוקפיה LvJI 1, 16 MS, l. nach LvJI 11, 13 זְפָּקְתֵיהּ, s. זְפָקְתָא.

זְרִיקְתָא s. זְרִיקְתָא.

זרר *h.* 1. s. זָרָה; 2. s. זור II.

זְרָרָה *h. f.* Weißdorn (*Crataegus* ***Azarolus***).

זְרָרְתָא *a. f.* dass.

זֶרֶת I *h. f.* der kleine Finger.

זֶרֶת II *h. f.* Spanne.

זַרְתָּא (Ex 39, 9), זְרְתָּא *a. f.* dass.

זיתום (falsch זיתום, זייתיה) *gr. m.* (ζῦθος) ägyptisches Gerstenbier.

ח

ח der achte Buchstabe des hebr. Alphabets. 'ח als Zahlzeichen = 8.

חאיתא l. חֶאוֹתָא *a. f.* Butter.

חב, *pl.* חבין (Tos Kil III 15) l. חָגִין, s. חָגָא.

חָבָא *h.* verbergen. *Pi. pt.* מחבי EchR. Peth. l. מְחַבֵּר, s. חָבַר. *Hi.* verbergen. *Ni. Hitp.* sich verbergen.

חֲבָא *a.* verbergen. *Pa.* dass. *Itpe. Itpa. pt. f.* מִתְחַבְּאָה Thr 1, 3 (nicht im MS) 1. sich verbergen; 2. bedeckt, versteckt werden.

חֻבָּא *a. m.* 1. Busen; 2. Name eines Vogels; 3. s. חֵיבָה.

חבב *h. Pi.* 1. lieben, liebkosen; 2. lieb machen.

חבב *a. Pa. pf.* 3 *m. sg. c. s.* חַבֵּיבְנוּן Dt 33, 3 1. lieben, liebkosen; 2. lieb machen. *Itpa. pf.* 3 *f. sg.* אִתְחַבָּבַת 1 S 18, 1 eng verbunden sein, hängen an jem.

חִבָּה *h. f.* Liebe.

חַוָּה weibl. Personenname.

חֲבוּבָא *a. m., c.* חֲבוּב Mi 6, 7 Liebling.

חִבּוּט *h. m.* Klopfen.

חבול l. חֲבִיל.

חֲבוּלָא I (Koh 7, 28, MS חֲבִילָא!) *a. m.* 1. *ind.* חֲבוּל Lv 19, 28 Wunde; 2. Unrecht, sittlicher Makel.

חֲבוּלָא II *a. m.* Zins.

חֲבוּלָה *h. f.* Pfand.

חֲבוּלְיָא (Ex 22, 24) *a. m.* Zins.

חֲבוּצָא *a. m.* Preßdatteln.

חִבּוּר *h. m.* Verbindung, Zusammenfügung.

חִבּוּרָא *a. m.* dass.

חֲבוֹרָא *a. m.* Zauberer.

חַבּוּרָה *h. f.* Beule.

חֲבוּרָה *h. f.* Gesellschaft, Verein.

חֲבוּרְתָא *a. f., ind.* חֲבוּרָה Ex 12, 46 dass.

חַבּוּרְתָא *a. f.* Beule.

חֲבוּשׁ *h. m.* eine Apfelart.

חֲבוּשָׁא *a. m.* dass.

חֲבוּשָׁא, חֲבוּשְׁיָא *a. m.* Gefangenschaft.

חָבַט *h.* 1. schlagen, zerschlagen; 2. niederdrücken; 3. stoßen. *Ni.* gestoßen werden. *Pi.* niederdrücken. *Hitp.* sich niederwerfen.

חֲבַט *a., ipf.* 2 *m. sg.* תַּחְבּוֹט Dt 24, 20, *pt. pl. m.* חָבְטִין Jes 28, 27 schlagen, klopfen. *Pa.* schütteln. *Itpe.* gestoßen werden.

חֶבֶט *h. m.* 1. Stoß, Verletzung durch Stoß; 2. Besatz (des Schuhs)?

חַבָּטָא *a. m.* 1. Stoß, Schlag; 2. Olivenschlagen; 3. zum Schlagen reife Olive.

חֶבְטָא s. חֲבִיטָא.

חֲבָטָה *h. f.* Schlagen.
חַבַּי männl. Personenname.
חבי. *pl.* חביים EchR Einl. l. חֲבָרִים, s. חָבֵר.
חָבִיב *h. m.* lieb, teuer.
חַבִּיבָא (Gen 44, 30) *a. m.* 1. *ind.* חַבִּיב Jer 31, 19 dass.; 2. Vaterbruder; 3. männl. Personenname.
חביבאי l. חַכְחֲכָא.
חֲבִיבוּתָא *a. f.* Liebe, Zärtlichkeit.
חַבִּיבַי männl. Personenname.
חַבִּיבְתָא *a. f.* 1. Geliebte; 2. Frau des Vaterbruders; 3. Schwiegermutter.
חֶבְיוֹנָא *a. m., pl. c.* חֶבְיוֹנֵי Koh 10, 20 MS, Cant 2, 14 (MS חַבְרֵינֵי) Schlupfwinkel.
חֶבְיוֹנָה *h. f.* Vorratskrug.
חֲבִיטָא I *a. m.* Knüttel.
חֲבִיטָא II *a. m.* Magen.
חֲבִיל (Est II 5, 1, MS חַבַּל) *a.* wehe!
חֲבִילָא I *a. m.* Verlust, Schaden.
חֲבִילָא II *a. m.* Bündel.
חֲבִילָה *h. f.* 1. Verbindung; 2. *pl.* חֲבִילִין Bündel; 3. Band; 4. Pfändung; 5. Haufe.
חָבִיץ *h. m.* süße Mehlspeise.
חֲבִיצָא *a. m.* 1. dass.; 2. l. חִבּוּצָא.
חָבִיר, s. חָבֵר.
חַבִּירָא *a. m.* düster.
חֲבִירָא *a. m.* Genosse, s. חַבְרָא.
חֲבִירָה *h. f.* Genossin.
חֲבִירוּת s. חֲבֵרוּת.
חֲבִישָׁה *h. f.* Einsperrung.
חֲבִישְׁתָא *a. f.* dass.
חָבִית *h. f., pl.* חָבִיּוֹת Vorratskrug.
חָבִיתָא *a. f.* dass.
חָבַל I *h.* verderben, verletzen. *Ni.* verletzt werden. *Pi.* verletzen. *Hitp.* verderbt werden.
חָבַל II *h.* Pfand nehmen. *Ni.* verpfändet werden.
חבל III *h. Pi.* kreisen, Wehen haben.
חֲבַל I *a.* verderbt handeln. *Pa.* 1. *pf.* 3 *m. pl.* חַבִּילוּ Gen 6, 12 verderben. *pt. pass.* מְחַבַּל Dt 23, 2 B. mit entferntem männl. Glied; 2. *ipf.* 2 *pl.* תְּחַבְּלוּן Dt 4, 16 dass.; 3. zugrunde gehen. *Itpe. Itpa. pf.* 3 *f. sg.* אִתְחַבַּלַת Gen 6, 11 verderbt, vernichtet werden.
חבל II *a. Pa.* Wehen haben.
חֲבָל *a. h.* wehe!
חֶבֶל *h. m.* 1. Strick, Meßschnur; 2. Besitztum.
חֵבֶל I *h. m.* Schaden.
חֵבֶל II *h. m.* Geburtswehe.
חֲבֵל s. חֲבִיל.
חֲבָלָא *a. m.* Schaden, Verderben, Garaus.
חִבְלָא I *a. m., pl.* חִבְלִין Jer 22, 23 Geburtswehen.
חַבְלָא (2S 8, 2, MS עַדְבָּא), חִבְלָא II *a. m.* 1. *pl. c. s.* חִבְלַהָא Jes 33, 23 Seil, Strick; 2. חֲבֵיל יַמָּא Ortsname.
חֲבָלָה *h. f.* 1. Verletzung; 2. Schadenersatz.
חַבָּלָה *h. f.* Zerstörung.
חַבָּלְתָא *a. f., ind.* חַבָּלָא Ez 28, 8 Verderben, Verwesung.
חַבְּלָנִית *h. f.* Verderberin.
חֲבַנְנָא *a. m.* träge.
חֲבַנְּנוּת *a.* träge (*Adv.*).
חֲבַנְּנוּתָא *a. f.* Trägheit.
חָבַם *h.* zerstoßen. *Ni.* zerstoßen werden.
חֲבַם *a.* dass.
חֲבָסָא *a. m.* Quetschung.
חבץ *h. Pi.* Brei einrühren.
חֲבָצָא *a. m.* 1. Quarkkäse; 2. s. חִבּוּצָא; 3. s. חֲבִיצָא.
חֲבַצֶּלֶת *h. f.* (nach dem Syr. Herbstzeitlose (*Colchicum*). Löw.) nach Tg. Cant 2, 1 Tazette (*Narcissus Tazetta*).
חָבַק *h.* umarmen, umschlingen. *Pi. Hitp.* dass.
חבק *a. Pa. pt. f.* מְחַבְּקָא 2K 4, 16 1. anklammern, umarmen, zusammenhalten; 2. die Hände falten.
חֶבֶק *h. m.* 1. Umschlingung (am Schuh); 2. Halsband; 3. Sattelgurt.

חָבַר *h.* 1. verbinden, zugesellen, Anteil haben; 2. beschwören, besprechen. *Pi.* 1. verbinden, zusammenschließen; 2. beschwören, bezaubern. *Ni.* verbunden werden. *Pu.* verbunden sein. *Hitp.* 1. sich verbinden; 2. bezaubert werden.

חבר *a. Pa.* 1. *pt. pass.* מְחוּבַּר Dt 22, 11 verbinden; 2. bannen, beschwören. *Itpa. pf.* אִתְחַבַּר Nu 25, 3 sich verbinden.

חָבֵר *h. m.* 1. Genosse, Gefährte; 2. der andere; 3. Titel der Gelehrten; 4. Mitglied der Genossenschaft zu genauer Befolgung der Zehnt- und Reinigungspflichten.

חֶבֶר *h. m.* 1. Verbindung, Gesellschaft. חֶבֶר עִיר Gemeindeverband. חֶבֶר גּוֹאלְקֵי Doppelsack; 2. Zauberei.

חַבָּר *h. m.* 1. Zauberer; 2. Geber (Perser).

חַבָּרָא *a. m.* dass.

חַבְרָא *a. m., c. s.* חַבְרֵיהּ Ex 21, 35 1. Freund, Genosse; 2. der andere. גְּבַר לְחַבְרֵיהּ Gen 11, 3 einer zum andern; 3. Gelehrter; 4. Mitglied der Gesellschaft zur Befolgung der Zehnt- und Reinigungspflichten.

חֶבְרָא *a. m.* Dunkelheit.

חֲבַרְבַּר *a.* dunkel machen.

חֲבַרְבָּר *h. m.* eine Eidechsenart.

חֲבַרְבְּרָא *a. m.* dass.

חֲבַרְבְּרַיָּא (GenJI 19, 11, MS חוורווריא) *a. m. pl. d.* weißer Star.

חֲבֵרָה *h. f.* 1. Genossin; 2. andere.

חַבְרוּרָא (?) *a. m.* Gesellschaft (?).

חֲבֵרוּת *h. f.* 1. Gesellschaft; 2. Gesellschaft der Chaberim; 3. Regel der Chaberim; 4. Thoraschüler.

חַבְרוּתָא *a. f.* 1. Gemeinschaft, Freundschaft; 2. Genossenschaft (der Chaberim).

חַבְרְתָּא *a. f., c. s.* חַבְרְתַּהּ Ex 11, 2, *pl. c. s.* חַבְרָתִי Jud 11, 37 Soc 59 (*in pausa*) Genossin.

חָבַשׁ *h.* 1. fesseln, gefangen nehmen; 2. satteln, rüsten; 3. nahe aneinandersetzen. *Ni.* 1. gefesselt, gefangen werden; 2. nahe aneinandergesetzt werden. *Hi.* nahe aneinandersetzen. *Hitp.* gefangen werden.

חֲבַשׁ *a.* fesseln, fangen. *Itpe.* gefesselt werden.

חָבָשׁ *h. m.* eine Apfelart (?).

חֲבָשָׁה *h. f.* Satteln.

חֲבְתָּא Ortsname.

חִבְּתָא (Cant 2, 5) *a. f.* Liebe, Zärtlichkeit.

חֲבִתִּין *h. m. pl.* Tiegelgebäck des hohepriesterlichen Speisopfers.

חַג *h. m.* 1. Fest, Feier; 2. Laubhüttenfest; 3. Festopfer.

חַגָּא (Dt 16, 16) *a. m.* 1. Fest, Feier; 2. Laubhüttenfest; 3. *pl.* חִנְגִּין Ex 15, 20 Reigen; 4. Personenname.

חָגָא s. הָגְתָא.

חָגָב *h. m.* 1. Heuschreckenart; 2. Scham.

חַגָּבָא (Lv 11, 22) *a. m.* Heuschreckenart.

חָגַג *h.* 1. Fest feiern; 2. Festopfer darbringen.

חֲגַג *a., ipf.* 2 *m. sg.* תֵּיחוֹג Dt 16, 15, 3 *m. pl.* יֵיחֲגוּן Ex 5, 1, *pt. pl.* חָגְגִין 1 S 30, 16 1. Fest feiern; 2. einen Kreis ziehen.

חונים ,חוגגים l. חֲגוֹגִים, s. אָגוֹגָא.

חַגָּה *h. f.* Festfeier.

חַגְוִין *a. m. pl., c.* חַגְוֵי Cant 2, 14 Kluft.

חֲגוֹר *h. m.* Gurt.

חֲגוֹרָה *h. f.* 1. Gurt; 2. Ausrüstung; 3. Einhegung mit Stricken.

חָגָז *h. m.* Heuschreckenart.

חֲגִיגָה *h. f.* 1. Festfreude; 2. Festopfer; 3. Gesetz betreffend das Festopfer; 4. Name eines Mischnatraktates.

חֲגִירָא (Sac 12, 11) *a. m., ind.* חֲגִיר Lv 21, 18 lahm.

חֲגִירָה *h. f.* Umzäunung. בֵּית ח' Ortsname.

חֲגִירוּת *h. f.* Lahmheit.

חֲגַל *a.* 1. einen Kreis ziehen; 2. herumgehen. *Pa.* herumziehen.

חֲגָבָא *a. m.* Klippschliefer (*Hyrax syriacus*).

חָגַר I *h.* umbinden, gürten. *Pi.* dass.

חָגַר II *h.* stolpern, hängen bleiben. *Hi.* dass. *Hitp.* lahm werden.

חֲגַר I *a.* umbinden, gürten.

חֲגַר II (2 S 4, 4, MS אִתְחֲגַר) *a.* hinken. *Pa. pt.* מְחַגַּר 2 S 19, 27 dass. *Aph. pt.* מַחְגִּיר Est II 1, 2 (MS מַחְגּוּר!) dass. *Itpe. pf.* אִתְחֲגַר 2 S 4, 4 gelähmt werden, hinken.

חִגֵּר *h. m.* lahm (auf einem Fuß?).

חָגָר Ortsname.

חַגְרָא 1. Gen 16, 14 Ortsname (Sur, Bered); 2. männl. Personenname.

חַגְּרָא *a. m.* 1. lahm, hinkend; 2. חַגַּר פּוּם stotternd.

חַגַּרְתָּא *a. f.* Lahmheit.

חַגְּתָא *a. f.* Fest.

חַד *h. m.* 1. scharf, spitz; 2. schnell.

חַד (Gen 1, 5) *a. m., f.* חֲדָא Ex 30, 10 eins, ein, einzeln, einzig. כָּל חַד וְחַד ein jeder. חַד — חַד Ex 17, 12 der eine — der andre. חֲדָא Ex 30, 10 einmal. חַד מִן עַסְרָא Gen 14, 20 ein Zehntel. עַל חַד תְּרֵין Ex 22, 3 doppelt. עַל חַד מְאָה Gen 26, 12 hundertfach. חַד בְּשַׁבָּא erster Tag der Woche. בְּחַד am ersten Monatstage. לַחֲדָא Gen 12, 14 sehr. כַּחֲדָא Gen 13, 6 zusammen, zugleich.

חֲדָא, חֲדִי (Ex 18, 9, Dt 28, 63) *a.*, *pf.* 3 *pl.* חֲדוֹ Threni 1, 21, *ipf.* 2 *m. sg.* תִּחְדֵּי Dt 16, 11 sich freuen. *Pa. ipf.* 3 *m. sg.* יְחַדֵּי Dt 24, 5, 1 *sg. c. s.* אֲחַדֵּינוּן Jer 56, 7 1. erfreuen; 2. Fest feiern. *Aph.* erfreuen.

חַדְּיָא *a. m., pl.* חַדֵּי Mutterbrust.

חֶדָא *a. m.* Punkt, Spitze. ח׳ דְכוּבְעָא der Vorsprung des Schildknorpels.

חֶדָא Zauberwort.

חֲדָאָה (Jes 22, 2) *a. m.* fröhlich.

חדד *h. Pi.* 1. schärfen, zuspitzen; 2. scharfsinnig machen. *Hitp.* geschärft werden.

חדד *a. Pa.* schärfen. *pt. pass.* geschärft, schlagfertig (in der Diskussion). *Itpa.* scharfsinnig behandelt sein.

חַדָּה *h. f.* scharfe Seite, Schneide.

חֲדָה s. חֲדָא.

חֶדְוָא *a.* 1. ei! 2. s. חֶדְוְתָא.

חִדּוּד *h. m.* 1. Schnitt; 2. Spitze, Zacke; 3. geschlechtl. Leidenschaft(?).

חדודא. חדודי עיינין DtJI 18, 10, LvJI 19, 26 Aruk (MS אחורי סנהדרין) l. אָחוּדֵי עֵינִין.

חֶדְוָה *h. f.* Freude, Vergnügen.

חִדּוּיִין s. חִדּוּת.

חִדּוּק *h. m.* Einfügung, Verschluß.

חִדּוּשׁ *h. m.* 1. Wiederherstellung, Erneuerung; 2. erstes Sichtbarwerden der Mondscheibe nach dem Neumond; 3. neue Auslegung, neues Gesetz; 4. Neuerung.

חִדּוּת *h. f.* gebaute Zisterne.

חִדּוּתָא *a. m.* Neues.

חֶדְוְתָא, חַדּוּתָא *a. f., ind.* חֶדְוָה Gen 31, 27, חִידוּ Jes 32, 14, *c. s.* חֶדְוְתִי Jes 60, 21, *pl.* חֶדְוָן 1. Freude, Vergnügen; 2. Hochzeitsgesellschaft; 3. s. חוּדִיתָא.

חֶדְיָא *a. m., ind.* חדיי Est II 1, 3 (MS חֲדֵי) l. חֲדֵי Freude, Vergnügen.

חֶדְיָא, חַדְיָא *a. m., ind.* חֲדֵי Dt 16, 15, Est II 8, 15; *f.* חַדְיָא Est II 8, 15 1. fröhlich; 2. hell.

חַדְיָא (Ex 29, 26) *a. m., pl. d.* חַדְוָתָא Lv 9, 21 Brust.

חַדְיָב (Jer 51, 27) Adiabene (Landschaft).

חָדִיד Ortsname.

חַדִּידָא *a. m.* scharfsinnig.

חֲדֵיסַר *a. m.* elf.

חדית l. חַדְיָב.

חָדַל *h.* weichen, ablassen.

חֲדָלָה *h. f.* 1. Ablassen; 2. Gebrauch des Stammes חדל.

חרם. *ipf.* יחרם (DtJI 25, 9, MS יחרם) l. יַדְחַם, s. דְּחַם.

חַדְסַר *a. m.* elf.

חַדְסְרָאָה *a. m.* elfter.

חַדְסְרֵי *a. f.* elf.

חָדַק *h.* eindringen. *Pi.* hineinzwängen. *Hitp.* sich eindrängen.

חדק *a. Pa.* hineinzwängen.

חֵדֶק *h. m., pl.* חֲדָקִים 1. ein stachlichter Nachtschatten (*Solanum sanctum*); 2. Füllsel, Ausfüllung.

חַדְקָא (Mi 7, 4) *a. m.* 1. dass.; 2. s. חַרְקָא.

חִדְקָא männl. Personenname.

חַדְקָאָה *a. m.* Abkömmling eines Dornkrauts.

חַדְקִי Ortsname.

חִדֶּקֶל Flußname (Tigris).

חֲדַר s. הֲדַר.

חֲדַר s. הֲדַר.

חֶדֶר *h. m.* 1. Kammer; 2. Teil der weibl. Scham (Uterus).

חדרונא s. חַרְדּוֹנָא.

חָדַשׁ *h.* neu sein. *Pi.* 1. erneuern; 2. wieder tun; 3. etwas Neues machen. *Hitp.* 1. erneuert werden; 2. neu entstehen; 3. abwechseln, sich ablösen.

חָדָשׁ *h. m.* neu, frisch.

חֲדָשָׁה *h. f.* 1. neu; 2. das Neumachen; 3. Ortsname.

חדת *a. Pa. pt.* מְחַדֵּת Cant 5, 10 (MS מְחַדַּת) 1. erneuern, wiederherstellen; 2. Neues machen. *Itpa. inf.* אִתְחַדָּתָא Dt 32, 12 erneuert werden.

חֲדַתָּא (Ex 1, 8) *a. m., ind.* חֲדַת Nu 6, 3, *f. d.* חֲדַתָּא Dt 22, 8, חֲדַתֵּי neu.

חַדְּתוּתָא *a. f., c. s.* חַדְּתוּתֵיהּ Lv 13, 55 Neuheit.

חַדְתָּנָא *a. m.* Neuling.

חֲוֵ s. חֲוְיָא.

חוא *a. Pa. pf.* חַוִּי Gen 3, 11, *imp.* חַוּ Gen 29, 15, JI חַוִּי erzählen, verkündigen. *Itpa. pf.* אִתְחַוּא (Dalm. Gr. 338) Gen 27, 42 erzählt werden. *Aph.* zeigen.

חִוָּאָה *a. m., pl. d.* חִוָּאֵי Gen 10, 17 eine Völkerschaft.

חוב *h.* 1. schuldig, verpflichtet, verantwortlich sein; 2. Nachteil bringen. *Pi.* für schuldig erklären. *Hitp.* 1. verurteilt werden; 2. sich schuldig machen. הִתְחַיֵּב בְּנַפְשׁוֹ sein Leben verwirken; 3. verantwortl. sein; 4. Schaden leiden, Unglück haben.

חוב *a., pf.* חָב Lv 4, 23, *ipf.* 3 *m. sg.* יְחוּב Lv 4, 22, *pt.* חָאֵיב 1 S 19, 5, *inf. c. s.* מֵיחָבֵיהּ Nu 15, 27 l. מֵיחָבֵיהּ schuldig sein, sich verschulden. *Pa.* 1. *ipf.* 3 *pl. m.* יְחַיְּבוּן Dt 25, 1 für schuldig erklären, verurteilen; 2. schuldig machen, zur Sünde verleiten. *Itpa.* 1. *pf.* אִתְחַיַּב Ex 4, 26 schuldig befunden werden, verurteilt werden; 2. *pf.* 3 *pl.* אִתְחַיַּבוּ Nu 17, 3 sich verschulden.

חוֹב I *h. m.* Schuld. בַּעַל חוֹב Gläubiger. שְׁטַר חוֹב Schuldschein.

חוֹב II *h. m.* 1. Busen; 2. Laub, Gezweig; 3. Rand, Saum.

חוֹבָא *a. m., c. s.* חוֹבִי Ex 10, 17, *pl. c.* חוֹבֵי Ex 20, 5 1. Schuld; 2. Sünde; 3. Sündenstrafe.

חובאה (Gn 20, 9, MS חוֹבָא) l. חוֹבָא.

חוֹבָה *h. f.* 1. Pflicht, Verpflichtung; 2. pflichtmäßiges Opfer; 3. Urteil, Verurteilung; 4. s. חֵיבָה.

חוֹבְלָן *h. m.* Verschwender.

חוֹבֵר *h. m.* Zauberer.

חוֹבְתָא (Ez 18, 7) *a. f., c.* חוֹבַת Lv 4, 3, *c. s.* חוֹבְתֵיהּ Lv 5, 6 1. Pflicht; 2. Schuld; 3. Nachteiliges.

חוג *a.* einen Kreis ziehen.

חוּגְתָא *a. f.* Kreis.

חוד *h. m.* Punkt, Spitze.

חוד *a.* 1. zusammenfügen, schließen; 2. *imp.* חוד Ez 17, 2 Rätsel aufgeben. *Aph.* verknüpfen.

חוּדִיתָא (Jud 14, 14, Ez 17, 2), חוּדְתָא

a. f., pl. חֶדְוָן Nu 12, 8, חוראין 1 K 10, 1 l. חוּדָאנִן (MS מַתְלִין) Rätsel.
חוֹדֶשׁ *h. m.* 1. Neumond; 2. Monat. ראשׁ הַח' der erste Monatstag.
חוה *h. Pi.* חִוָּה anzeigen.
חוֹזָאָה *a. m.* 1. Seher; 2. Einwohner von Bē Chozaj.
חוֹזֶה *h. m.* Seher.
חוֹזִי *h. m.* Aussehen, Gestalt.
חוֹזִי. בֵּי ח' Ortsname.
חוֹחַ *h. m.* Distel.
חוֹחָא *a. m., pl.* חוֹחִין Jes 34, 13 dass.
חוט *a.* nähen. *Pa.* 1. *inf.* חַיָּטָא Thr 5, 5 (nicht MS) zusammennähen; 2. flechten.
חוט s. חַטִּין.
חוּט *h. m.* 1. Faden (bei der Milz die Gefäße des Hilus, bei den Hoden die Samenstränge, bei der Wirbelsäule das Rückenmark); 2. Strahl; 3. Linie.
חוּטָא (Gen 14, 23) *a. m.* 1. Faden. *pl.* חוּטִין Schaufäden; 2. Strahl; 3. Landstrich.
חוֹטֶם *h. m.* 1. Nase; 2. Nasenloch; 3. Wölbung; 4. Teil des Schuhs.
חוֹטְמָא *a. m.* dass.
חוֹטֶרֶת *h. f.* Höcker, Buckel.
חִוַּי männl. Personenname.
חִוְיָא (Gen 3, 1), חִוְיָה *a. m., ind.* חִוֵי Ex 7, 5, *pl.* חִיוָון Nu 21, 6, חִוִין Dt 32, 32 Schlange.
חַוָיְתָא (= אַחֲוָיְתָא) *a. f.* Unterweisung.
חוך *h.* kratzen, reiben.
חוך I *a.* dass. *Pi. Aph.* räuspern.
חוך II *a.* lachen, scherzen. *Pa. pf.* 1 *sg.* חַיֵּכִית Gen 18, 15, *pt.* מְחַיֵּיךְ Gen 21, 9, מְחָאֵיךְ Gen 19, 14 B. lachen, verlachen.
חוּכָא *a. m., ind.* חוּךְ Gen 38, 23 1. Gelächter, Fröhlichkeit; 2. Gegenstand des Gelächters.
חוֹכֵר *h. m.* Pächter, der ein stets gleiches Quantum von Naturalien jährlich als Pacht entrichtet.

חול I *h.* 1. tanzen; 2. treffen auf, fallen; 3. obliegen, gelten. *Ho.* niedergelegt werden.
חול II *h. Hitpol.* beruhigt sein.
חול I *a., pf.* 3 *sg.* חָל Jer 7, 20, *ipf.* 3 *m. sg.* יְחוּל Dt 32, 26 1. tanzen; 2. sich wenden; 3. treffen, fallen auf. *Itpa.* tanzen.
חול II *a.* süß, ruhig sein(?). *Pa.* versüßen(?).
חול III (חֲלַל) *Aph.* 1. verzeihen; 2. verzichten auf. *Itpe.* entweiht werden.
חוֹל I *h. m., pl.* חוֹלוֹת Sand, sandiger Boden.
חוֹל II *h. m.* Name eines fabelhaften Vogels (Phönix).
חוֹל III *h. m.* 1. profan, gemein. חוֹל הַמּוֹעֵד Halbfeiertag; 2. *pl.* חֻלִּין Name eines Mischnatraktates.
חוֹלָא *a. m.* 1. Sand; 2. Kastell.
חֲוִילָא *lat. f.* (*villa*) Landgut(?).
חֲוָלָד (Jes 60, 6) midianitischer Stamm.
חוֹלֶה *h. m.* krank.
חוֹלָה I *h. f.* Übel.
חוֹלָה II *h. f.* Tanz, Reigen.
חוֹלָה III *h. f.* 1. Sandgegend; 2. Dünenland.
חוּלְיָה s. חֻלְיָה.
חוּלֵילָא (Jes 10. 15) *a. m., pl.* חוּלֵילִין 1 K 6, 7 Bohrer, Meißel.
חוֹלִיץ *h. m.* Zange.
חוֹלָנִי *h. m.* leidend.
חוֹלְתָא *a. f.* 1. Sandebene; 2. Name eines Sees; 3. s. חֶלְתָא.
חום *a.* warm sein. *Aph.* 1. erwärmen; 2. zu Herzen reden.
חוֹם *h. m.* Hitze.
חוּמָא (Gen 8, 22) *a. m.* Hitze.
חוֹמָה *h. f.* 1. Mauer; 2. Personenname.
חוֹמְסָא *a. m.* gewalttätig.
חוֹמֶץ *h. m.* Essig.
חוֹמֶר I *h. m.* Ton.
חוֹמֶר II *h. m.* 1. Erschwerung; 2. קַל

וָחוֹמֶר Schluß *a minori ad majus*; 3. Perle, Amulett.

חוּמַרְתָּא *a. f., pl.* חֻמְרִין 1. Ring; 2. Kugel; 3. runder Stein; 4. Blasenstein; 5. Knoten; 6. Amulett.

חוּמֶשׁ *h. m.* 1. Fünftel; 2. Buch des Pentateuchs; 3. Zahl von Fünfen.

חוּמְתָא *a. f.* Mauer.

חוּנָא, חוֹנִי, חוּנְיָא, חוּנְיוֹ männl. Eigenname (נְחוּנְיָה = נְחוּמְיָה).

חוּס *h.* 1. schonen, Erbarmen haben; 2. Sorge tragen, beschützen.

חוּס *a., pf.* חָס Ex 12, 27, *ipf.* 3 *m. sg.* יֵיחוּס Ex 12, 23 schonen. *Pa.* gnädig sein, Erbarmen üben. *Aph. ipf.* 1 *sg.* אֲחִים Ma 3, 17 (MS אֲחוּס) Erbarmen üben.

חוֹסֶן *h. m.* 1. ungehechelter Flachs; 2. Stärke.

חוֹסֶר *h. m.* Mangel.

חוּף *h.* abreiben, scheuern.

חוּף *a.* dass.

חוֹף *h. m.* Strand, Ufer.

חוּפָא *a. m., pl. c. s.* חוּפֵּיהוֹן 1 K 7, 33 (MS חָפֵּיהוֹן) Zapfen.

חוּפָּאָה s. חֻפָּאָה.

חוּפְיָא *a. m.* 1. Reiben; 2. Besen.

חוֹפֶן *h. m.* 1. hohle Hand; 2. eine Hand voll.

חוּץ *h.* 1. dicht sein; 2. dicht machen; 3. Scheidung herstellen.

חוּץ *a.* dass.

חוּץ *h. m.* 1. draußen befindlich. בַּחוּץ, מִבַּחוּץ draußen, auswendig; לַחוּץ hinaus; 2. außer, ausgenommen.

חוֹצֵב *h. m.* Steinhauer.

חוּצָה *h. f.* 1. draußen befindlich; 2. fremd. חוּצָה לָאָרֶץ das Ausland (außerhalb Palästinas).

חוּצִי Ortsname.

חוּצֶלֶת *h. f.* Matte, Decke.

חוּצְנָא s. חֻצְנָא.

חוּק *h.* runden, wölben, höhlen.

חוּק *a.* durchgraben. *Pa.* eingraben, gravieren.

חוֹק *h. m., pl.* חֻקִּין 1. Gesetz, Regel; Gewohnheit; 2. abgestecktes Gebiet.

חֲוָקִין *h. m. pl.* Sprossen einer Leiter, Stufen.

חוּר *h.* durchbohren, durchlöchern, graben.

חָוַר *h.* weiß, klar sein, hell scheinen. *Pi.* klar machen, nachweisen. *Pu.* אֵינוֹ מְחֻוָּר es ist nicht erwiesen. *Hitp.* klar gemacht werden.

חֲוַר *a., ipf.* 3 *f. pl.* יֶחֶוְרָן Gen 49, 12 weiß, hell sein. *Pa.* 1. *ipf.* 3 *m. pl.* יְחַוְּרוּן Nu 8, 7 weiß machen, reinigen, bleichen; 2. klar machen, beweisen. אֶלָּא מְחַוַּרְתָּא כְּ aber das Richtige ist wie. *Aph.* 1. weiß machen; 2. beschämen. *Itpe.* 1. weiß werden; 2. *imp. f. sg.* אִתְחַוְּרִי Jer 4, 14 (MS נְקָא) sich reinigen.

חוּר *a.* sehen.

חיור (bSanh 98[a]) l. חֲוַר.

חוֹר, חוּר *h. m.* 1. Loch, Höhle; 2. Augenhöhle.

חוֹרָא (2 K 12, 10) *a. m., pl. d.* חוֹרַיָּא 1 S 14, 11 dass.

חִוָּרָא (Gen 30, 37) *a. m., f. ind.* חֲוָרָא Ex 4, 6, חִוָּרָא 1. weiß; 2. aussätzig; 3. (von Feigen) grün; 4. l. הִוָּרָא.

חוֹרָאָה *a. m., pl. d.* חוֹרָאֵי Dt 2, 12 Horit (Höhlenbewohner).

חוֹרֵג *h. m.* Stiefsohn.

חוֹרֶגֶת *h. f.* Stieftochter.

חוֹרַגְתָּא *a. f.* dass.

חֲוַרוּלִין (?) *h. m. pl.* Lattich (s. חֲרוּל).

חֲוַרְוָר *h. m.* eine Hornhauttrübung.

חֲוַרְוָרִין *a. m. pl.* Blindheit.

חוֹרֵי *a.* hinter. לְחוֹרֵי, מִן חוֹרֵי dass.

חוֹרֵם *h. m.* Fischer (Beiname eines Gelehrten).

חוֹרִין *h. m. pl.*, בֶּן חוֹרִין 1. frei, nicht versklavt; 2. ohne Hypothek.

חוֹרִין *a. m. pl.*, בַּר חוֹרִין Ex 21, 2 dass.

חוֹרִינָא *a. m.* anderer.

חִוָּרִינָא *a. m.* weiß.

חוֹרִיתָא *a. f., ind.* חוֹרִי andere.

חֲוָּרִיתָא *a. f.* feines Weizenmehl.
חַוָּרִיתָא (Lv 11, 19) *a. f.* Reiher.
חֹוְרָן. בֵּית ח׳ Ortsname.
חוֹרָנָא *a. m.* ein anderer.
חוֹרָנִיתָא *a. f.* andere.
חוורנם (jAbZ 42[a]) l. הוּרְסָן, s. הַרְסָנָא.
חוֹרָנְתָא *a. f.* andere.
חוֹרֶף *h. m.* Winter.
חוֹרָר *h. m.* Loch, Höhle.
חוֹרֶשׁ *h. m., pl.* חֳרָשִׁין Dickicht, Wald.
חוֹרְתָא *a. f.* Loch, Höhle.
חֲוֹרֹתָן. בֵּית ח׳ Ortsname.
חוּשׁ *h.* 1. leiden, Schmerz empfinden; 2. ängstlich, aufgeregt sein; 3. bedenken.
חוּשׁ *a., pf.* חָשׁ 1 S 24, 6 1. ängstlich, bekümmert sein; 2. bedenken. *Aph. pt.* מְחִישׁ Dt 32, 11 dass.
חוּשׁ *h. m.* 1. Dickicht; 2. Gefühl, Sinneswahrnehmung.
חוֹשֶׁךְ *h. m.* Dunkelheit, Finsternis.
חוֹשֶׁן *h. m.* Brustschild des Hohenpriesters.
חוּת *h.* zurückschrecken, verabscheuen. *Pi.* Ekel erregen.
חוֹתֶל *h. m., pl.* חוֹתָלוֹת Verpackung von Datteln (aus Palmblättern).
חוֹתָלָה (?) *h. f.* dass.
חוֹתָם *h. m., pl.* חוֹתָמוֹת 1. Siegel; 2. Verschluß; 3. Stempel (der Teil des Stieles, der an der Frucht sitzt); 4. Haut um den Kern einer Frucht; 5. (bildl.) Unschuld.
חוֹתָמָא *a. m., ind.* חוֹתָם Est II 5, 1 Siegel.
חוֹתֶמֶת *h. f.* dass.
חֲזָא (Gen 29, 10) *a., ipf.* 3 *m. sg.* יִחְזֵי Lv 13, 3 sehen, erkennen. נִחְזֵי אֲנַן laßt uns betrachten! *pt. act. m.* חָזֵי Gen 49, 3, *f.* חָזְיָא Dt 21, 17 gebührend, würdig; *pt. pass.* חֲזֵי Lv 5, 10 dass. *Pa. Aph. ipf.* 1 *sg.* אַחְזֵי Gen 41, 28 zeigen, offenbaren. *Itpe. pf.* אִתְחֲזֵי Dt 33, 2 B., *inf.* אִתְחֲזָאָה Jud 13, 21 1. sich zeigen; 2. gezeigt werden; 3. tauglich werden. *Ittaph. pf.* 3 *m. sg.* אִתַּחְזֵי Lv 14, 35, *ipf.* 3 *m. sg.* יִתַּחְזֵי Ex 13, 7, *f.* תִּתַּחְזֵי Gen 9, 14 1. gezeigt werden; 2. gesehen werden; 3. sich zeigen; 4. *ipf.* 2 *pl.* תִּתַּחְזוֹן Gen 42, 1 einander ansehen.
חָזָה *h.* sehen, erkennen. *Pi.* hineinschieben (brennende Späne zwischen Scheite) (? viell. חָזַז).
חָזֶה *h. m.* Brust.
חֶזְוָא (Gen 29, 17) *a. m., ind.* חֵיזוּ Gen 24, 16, *pl.* חֶזְוִין Nu 12, 6, חֶזְוָן 1. Aussehen, Erscheinung, Gesicht; 2. חֶזְוֵי מַמְרֵא Ebene Mamre.
חזווא l. חֶזְוָנָא oder חֶזְוָא.
חָזוֹיָא (1 S 9, 9) *a. m.* Seher.
חָזוֹן *h. m.* Gesicht.
חֶזְוָנָא (Ex 3, 3) *a. m.* 1. Erscheinung, Wunder; 2. Seher.
חִזּוּק *h. m.* 1. Befestigung; 2. Festhalten.
חֲזוֹר (Cant 6, 5, MS חֲזוּר) *a.* rings. חֲזוֹר חֲזוֹר rings um.
חַזּוּרָא, חֲזוּרָא *a. m., ind.* חֲזוּר Ex 25, 33 1. Apfelbaum; 2. Apfel.
חָזוּת *h. f.* Aussehen.
חֵזוּתָא (= חֶזְוָא) *a. f.* 1. Aussehen, Farbe; 2. Vision; 3. Wartturm.
חַזָּזִית *h. f.* Flechte, eine Art Ausschlag.
חַזָּזִיתָא *h. f.* dass.
חַזָּזָנָא *a. m., ind.* חֲזָזָן Lv 22, 22 an Flechten leidend.
חזיו l. חֵיזוּ, s. חֶזְוָא.
חִזָּיוֹן *h. m.* 1. *pl.* חֶזְיוֹנוֹת Vision; 2. s. חַזָּזִית.
חֶזְיוֹנָא *a. m., pl. c.* חֶזְיוֹנֵי Koh 11, 9 (MS חֵיזוּ) Blick.
חָזִיז *h. m.* 1. Wolke; 2. zartes Gras.
חֲזִיזָא (Cant 2, 9) *a. m.* 1. Wolke; 2. zartes Gras; 3. zottig.
חַזִּינָא *a. m.* Beil (?).
חֲזִיר *h. m.* Schwein.
חֲזִירָא (Lv 11, 7) *a. m.* dass.
חַזִּירָא *a. m.* Schweinehirt.

חֲוִירָה I *h. f.* Sau.
חֲוִירָה II *h. f.* 1. Rückkehr; 2. Rückgabe; 3. Herumgehen.
חֲוִירְתָא *a. f.* Sau.
חָוִית *h. f.* Front, Vorderseite.
חַוִית s. חֲוָוִית.
חַוִיתָא s. חֲוָוִיתָא.
חָוִיתָא *a. f.* 1. Spiegel; 2. *pl. c. s.* חָוְיָתָהּ Sac 3, 9 Soc 59 Vorderseite, Fläche.
חָזַם *h.* abkneipen. *Hi.* dass.
חֲזַם *a.* dass.
חַזָּן *h. m.* 1. Aufseher; 2. Synagogendiener; 3. Gerichtsdiener.
חַזָּנָא *a. m.* dass.
חַזָּנִית *h. f.*, s. חֲוָוִית.
חָזַק *h.* fest, stark sein. *Pi.* stärken, befestigen. *Hi.* 1. befestigen, stärken; 2. ergreifen, festhalten; 3. annehmen, überzeugt sein, halten für; 4. הֶחֱזִיק טוֹבָה לְ verdanken, als Verdienst anrechnen. *Ho.* 1. im Besitz gehalten werden; 2. gehalten werden für; 3. überzeugt sein. *Hitp.* 1. stark, fest werden; 2. sich ermutigen.
חֲזַק *a.* 1. umgürten, verbinden; 2. in Besitz nehmen. הֲוָה חָזִיק רֵישֵׁיהּ er hatte Kopfschmerz. *Pa.* fest machen, befestigen. *Aph.* 1. erwerben, in Besitz nehmen, ergreifen; 2. mutig sein; 3. halten für; 4. אַחְזִיק טֵיבוּ לְ verdanken, als Verdienst anrechnen. *Itpe. Itpa.* 1. hangen an, festhalten; 2. gelten für.
חֵזֶק *h. m.* Band, Umgürtung.
חִזְקָא *a. m.* 1. dass.; 2. Ring.
חֶזְקָא *a. m.* Annahme, Mutmaßung.
חֲזָקָה *h. f.* 1. Festhalten, Ergreifen; 2. Besitzergreifung; 3. Annahme, Präsumtion. בְּחֶזְקַת שֶׁ unter der Voraussetzung, daß; 4. angenommener Tatbestand.
חֲזַקְתָּא *a. f.* 1. Besitzergreifung; 2. Annahme.
חָזַר *h.* 1. herumgehen; 2. umkehren. חֲזוֹר בָּךְ ändere deine Ansicht! וְחָזַר הַדִּין die Verhandlung kann wieder beginnen; 3. wieder werden, wieder tun; 4. (auch mit בּוֹ) bereuen, Buße tun. *Pi.* herumgehen. *Hi.* 1. dass. הֶחֱזִיר עַל הַפְּתָחִים betteln; 2. zurückgeben, erwidern; 3. rückgängig machen; 4. wiederherstellen; 5. wiederholen, von neuem tun; 6 wiedereinsetzen.
חֲזַר *a.* 1. herumgehen, umkreisen; 2. umkehren; 3. wiederholen; 4. bereuen. *Pa.* 1. herumwickeln; 2. zurückgeben; 3. *pt. pl.* מְחַזְּרִין Am 9, 9 (MS מְחַוְּרִין) sieben(?). *Aph. pf.* אַחְזַר 2 K 2, 8, *ipf.* 3 *m. sg.* יַחְזַר Ho 10, 2 1. herumgehen, umringen; 2. rollen; 3. *pt. pl. c.* מַחְזְרֵי Gen 49, 8 wenden, umkehren, *pt. pass. pl.* מַחְזְרִין Gen 9, 23 rücklings; 4. zurückgeben, erwidern; 5. zurückführen. *Itpe. pt. pl. f.* מִתְחַזְרָן Ez 1, 12 sich umwenden.
חִזְרָא *a. m.* 1. Gerte, Rute; 2. Kleie.
חזרד s. חַזְרָר.
חֲזָרָה *h. f.* 1. Herumgehen; 2. Rückkehr; 3. Rückgabe; 4. Umwenden.
חַזְרָן *h. m.* eifrig, geschäftig.
חֶזְרָנָא *a. m., pl.* חֶזְרָנִין Umgebung.
חֶזְרָנוּתָא, חֶזְרָנוּתָא *a. f.* dass.
חֻזְרָר, חֶזְרָר, חַזְרָר *h. m.* Weißdorn (*Crataegus Azarolus*).
חֲזֶרֶת *h. f., pl.* חֲזָרִים Lattich (*Lactuca sativa*). חֲזֶרֶת גַּלִּים wilder Lattich (viell. *Lactuca scariola*).
חַח *h. m.* Befestigung, Schnalle.
חחי (bGitt 70ᵃ) l. חָרֵי, s. חָרָא.
חחט (Jes 14, 19) l. יַחַט (so MS) s. יַחְטָא.
חֵט, חֵטְא *h. m.* Sünde.
חָטָא I *h.* fehlen, sündigen. *Pi.* 1. entsündigen; 2. säubern. *Hi.* sündigen machen.
חטא II *h. Pi.* Wohlleben genießen. *Hitp.* 1. sich gütlich tun; 2. sich

freundlich zeigen; 3. sich vertraulich benehmen.

חֲטָא I *a.*, *ipf.* 3 *m. sg.* יֶחְטֵי Ez 18, 20, *pt. pl. m.* חָטַן Ex 5, 16 fehlen, sündigen. *Pa.* sündigen machen. *Aph. ipf.* 3 *m. sg.* יַחְטֵי Est II 4, 11 (nicht MS) sündigen machen. *Itpe.* versucht werden.

חֲטָא II *a.* zart sein. *Pa.* besänftigen, überreden. *pt. pass.* verzärtelt.

חֲטָא (Sac 3, 2) s. יַחֲטָא.

חִטָּא *a. m.* Reihe, Linie.

חַטְאָה (1 S 10, 27) *a. m., ind.* חֲטָא Dt 19, 15, *c. s.* חַטְאָךְ Gen 4, 7, *pl.* חֲטִין Lv 19, 29 Sünde.

חַטָּאָא *a. m.* Sünder.

חֲטָאָה *a. m., pl. c. s.* חֲטָאַנָא Ex 34, 9, חֲטָאֵיהוֹן Lv 16, 16 Sünde.

חַטָּאת *h. f.* 1. Sünde; 2. Verderben; 3. Sündopfer.

חַטָּאתָא s. חַטָּתָא.

חָטַב I *h.* abschneiden, abhauen. *Pi.* auskratzen.

חָטַב II *h.* wegreißen.

חֲטַב I *a.* abhauen.

חֲטַב II *a. pf.* 2 *sg. m.* חֲטַבְתְּ Dt 26, 17 erwählen.

חֲטַב III *a.* sticken (?).

חֶטְבָא *a. m.* 1. Stickerei (?); 2. l. רֶטְבָא.

חֲטָבָה *h. f.* Fällen, Abschneiden.

חִטָּה *h. f., pl.* חִטִּים Weizen (*Triticum*).

חטהא l. חַטְאָה.

חָטוֹטָא *a. m.* der Ausgrabende.

חֲטוֹטֶרֶת *h. f.* Höcker, Buckel.

חִטּוּי I *h. m.* Reinigung.

חִטּוּי II *h. m.* Üppigkeit, Wohlleben.

חִטּוּיָא *a. m.* dass.

חֲטוּלִים Ortsname.

חֲטוּפָא *a. m., ind.* חֲטוּף Jud 9, 24 Raub.

חָטוּפָא *a. m., pl.* חָטוּפִין Gen 6, 11. 13, Ob 5, 2 S 22, 50 Soc 59 Räuber.

חֲטוּרִיתָא *a. f., ind.* חֲטוּרִית Jes 30, 6 Höcker (des Kamels).

חטותא l. חֲטִיתָא.

חָטַט *h.* 1. graben; 2. ausgraben; 3. durchgraben. *Pi.* 1. dass.; 2. scharren. *Ni. Hitp.* ausgegraben werden. *Hitpol.* geschliffen, poliert werden. *Pilpel.* חִטְחֵט graben.

חֲטַט *a.* graben, bohren. *Pa.* 1. dass.; 2. *pf.* 3 *pl.* חַטִּיטוּ Gen 3, 7, *pt. pl. f.* מְחַטְטָן Ez 13, 8 nähen.

חֲטָטִין *h. m. pl.* Geschwüre.

חֲטָטִין *a. m. pl.* dass.

חיטטין (SchirR 7) l. חִיטּוּיִין, s. חִטּוּי.

חֲטִי *h. m.* Sünde, Schuld.

חֲטָיָא, חַטְיָא *a. m.* Sünder.

חֲטִיבָה I *h. f.* Abschneiden, Fällen.

חֲטִיבָה II *h. f.* Gegenstand der Erwählung.

חֲטִיבְתָא *a. f.* Erwählung.

חֶטְיָה *h. f.* Sünde.

חֲטִיטָה *h. f.* Aushöhlen, Auskratzen.

חֲטִיטוּב, חֲטִיטוּם (?) *x. m.* Schild (?).

חֲטִין, חִטִּין *h. f. pl.* Schneidezähne.

חֲטִיפָה *h. f.* Abschaben.

חֲטִיפִיתָא *a. f.* ein Raubvogel.

חֲטִיתָא *a. f.* 1. Sünde; 2. Üppigkeit.

חֲטָם *h. m.* Nasenring.

חָטַף *h.* 1. fortreißen, rauben; 2. eilig austeilen. *Hitp.* 1. fortgerissen, geraubt werden; 2. beeilt werden.

חֲטַף *a., ipf.* 2 *m. pl.* תַּחְטְפוּן Jud 21, 21, *pt. pl.* חָטְפִין Est II 1, 2, *inf.* מִחְטַף Est II 1, 1 1. fortreißen, rauben; 2. zerreißen; 3. Gewalt antun, eine Schriftstelle pressen. *Itpe.* weggerissen werden. *Pa. pt. pl.* מְחַטְּפִין Est II 1, 2 (MS חָטְפִין) fortreißen.

חַטְפָּא (Jon 3, 8), חִטְפָּא (Ez 45, 9) *a. m.* Raub, Gewalttat.

חֲטָפָה *h. f.* Abschaben.

חֲטָפִיתָא *a. f.* ein Raubvogel.

חֲטַר *a.* 1. umzäunen; 2. schlagen. *Pa.* mit einem vertikalen Strich versehen.

חוּטְרָא (Nu 17, 21) *a. m.* 1. Stab, Rute.

חֲטְרָא דְרָעָיא Vogelknöterich (*Polygonum aviculare*)(?); 2. חֲטְרָא Mi 2, 12, *pl.* חֲטְרִין Nu 32, 16 (MS חַטְרִין) Hürde, Gehege; 3. Stadt bei Nehardea.

חֲטְרָנָא *a. m.* streifig(?).

חֲטֶרֶת *h. f.* Höcker, Buckel.

חַטָּתָא (Ex 29, 36) *a. f.*; *pl. c. s.* חֲטָוָתְהוֹן(!) Nu 18, 8 Sündopfer.

חִטְּתָא *a. f., pl.* חִטִּין Ex 29, 2 1. Weizen; 2. Weizenernte; 3. Warze; 4. *pl.* חִטֵּי Körner (des Ringknorpels).

חַי *h. m.* 1. lebend, lebendiges Wesen; 2. kräftig, gesund; 3. in natürlichem Zustand, roh; 4. (vom männl. Glied) im Erektionszustand; 5. (von der Haut) ohne Oberhaut; 6. (vom Wein) ungemischt.

חַיָא (Lv 13, 14) *a. m., ind.* חַי Ex 12, 9 dass. *pl. d.* חַיַּיָּא Gen 2, 9 Leben. חַיָּךְ bei deinem Leben. לְחַיֵּי Ru 3, 13 Glück zu!

חֲיָא (Gen 5, 3) *a., ipf.* 3 *m. sg.* יֵיחֵי Gen 3, 22, *inf.* מֵיחָא Ez 18, 9 Soc 59, *pt.* חָיֵי Dt 8, 3 1. leben; 2. genesen. *Pa. ipf.* 3 *m. sg. c. s.* יְחַיֵּינָנָא 2K 7, 4 1. beleben, ins Leben rufen; 2. am Leben erhalten. *Aph. ipf.* 2 *m sg.* תַּחֵי Ex 22, 17, *inf.* אַחָאָה 2S 8, 2, אַחְוָאָה Jes 38, 16 (MS אֲחָאָה) wieder beleben, leben lassen, auferwecken.

חִיָּא männl. Personenname.

חַיָּב *h. m., f.* חַיֶּבֶת 1. Schuldner; 2. schuldig, verpflichtet; 3. bösartig.

חַיָּבָא (Gen 18, 23) *a. m., f. d.* חַיַּבְתָּא 1. schuldig; 2. Sünder.

חֲיבָה(?) *h. f.* Vorrat.

חִידָא (Est I 8, 15, Est II MS 8, 15 בִּידָא) *a. m.* Kopfschmuck(?).

חִידְתָא *a. f.* Rätsel.

חָיָה *h.* 1. leben; 2. gesunden, heil werden. *Ni.* zum Leben erweckt werden. *Pi. Hi.* 1. leben lassen; 2. beleben, erwecken; 3. erhalten, ernähren.

חַיָּה *h. f.* 1. lebendig; 2. Tier, Wild; 3. Wöchnerin; 4. Hebamme; 5. *pl.* חַיּוֹת eine Engelklasse.

חִיּוּב *h. m.* 1. Verpflichtung; 2. Verschuldung; 3. Strafbarkeit.

חִיּוּבָא *a. m.* 1. Verpflichtung; 2. Strafbarkeit.

חִיּוּבְתָא *a. f.* Schuld.

חִיּוּלָא *a. m.* Kraft.

חַיּוּת *h. f.* Lebensunterhalt.

חֵיוְתָא (Jes 38, 13) *a. f., ind.* חֵיוָא Ex 23, 29, *pl.* חֵיוָן, חֵיוָן 1. Tier; 2. חֵיוְוָתָא NuJI 35, 11 (MS) Lebensunterhalt.

חַיּוּתָא *a. f.* 1. Leben, Lebensunterhalt; 2. lebendes Wesen; 3. Mutterschoß.

חֲיָט *h. m.* Näharbeit.

חַיָּט *h. m.* Schneider.

חַיָּטָא *a. m.* dass.

חִיטָן, חִיטִּין *h. m.* Riedgras, Binse.

חַיִּים *h. m. pl.* 1. Leben. חַיֵּי עוֹלָם ewiges Leben. חַיֵּי שָׁעָה zeitliches Leben. חַיֶּיךָ bei deinem Leben; 2. Erhaltung des Lebens. חַיֵּי נֶפֶשׁ Lebensbedürfnis.

חֲיָיתָא *a. f.* Sack.

חֵיךְ *h. m.* Gaumen.

חַיָּךְ *h. m.* Stotterer.

חיל *a. Pa.* 1. stärken; 2. *inf.* חַיָּלָא Nu 4, 23 Kriegsdienst leisten. *Itpa.* 1. gestärkt werden; 2. *pf.* 3 *m. pl.* אִתְחַיָּלוּ Nu 31, 7 sich scharen.

חַיִל *h. m., pl.* חֲיָלִין, חֲיָלוֹת 1. Heer; 2. Stärke, Gesundheit.

חֵיל *h. m.* 1. Raum zwischen der inneren und äußeren Umwallung einer Stadt; 2. Raum im Tempel rings um die inneren Höfe, zunächst dem Heidenvorhof.

חֲיִלָא *a. m.* dass.

חֵילָא (Gen 31, 29), חֵילָא *a. m., ind.* חֵיל Ex 32, 11, *pl. d.* חֵילַיָּא Ex 12, 41, חֵילָוָתָא 1K 15, 20, *c. s.* חֵילָוָתֵיהּ Est II 1, 4 1. Stärke; 2. Heer; 3. Ertrag; 4. Beweis. חֵילֵיהּ דְּ der Beweis

jemandes (jer. Talm.); 5. stark; 6. s. חַלְיָא und חַלָּא.
חֵילָה h. f. Stärke (?).
חֵילוּתָא, חֵילוּתָא a. m., c. s. חֵילוּתֵיהּ Cant 8, 4 (MS חֵילָוָתֵיהּ) 1. Stärke; 2. Kriegsmacht, Heer.
חֵילֶף s. חֵלֶף I.
חֵילֶשׁ s. חַלְשָׁא.
חֵילַת (Ez 27, 18) Ortsname.
חֵילֶת h. f. Schilfart.
חֵימָא a. m. Rettig (*Raphanus sativus*).
חֵימָה h. f. Zorn.
חֵימָרָא (Gen 11, 3) a. m. Asphalt.
חַיִם h. m. legitime Verwandtschaft.
חַיִם h. m. Schonung.
חֵיָסָא a. m., ind. חֵיַס Ex 12, 27, Jes 30, 14 Schonung, Erbarmen.
חֵיפָא a. m. 1. Angriff, Anprall; 2. Hafenstadt am Karmel.
חֵיפָה I s. חֵפֶת.
חֵיפָה II h. f. 1. bloß eingesalzene Tierhaut (dritte Qualität des Pergaments); 2. s. חִפָּה.
חֵיפָנִי h. m. aus Chaipha.
חַיִץ h. m. (dünne) Scheidewand.
חִיצָא, חִיצָה h. f., pl. חִיצָאוֹת 1. etwas Seltsames, Unnatürliches; 2. Scheidewand.
חיצה s. חִישָׁה.
חִיצוֹן h. m. 1. außenbefindlich; 2. außerkanonisch; 3. unverheiratet.
חִיצוֹנָא a. m. Außenposten.
חִיצוֹנִי h. m. Häretiker.
חֵיק h. m. Busen, Schoß.
חֵיקָא a. m., c. s. חֵיקֵיהּ 2S 12, 3 (MS חֲנֵיהּ) dass.
חִירָה h. f. ausgehöhlter Fels.
חֵירוּם h. m. Absperrung.
חֵירוּף h. m. Schmähung.
חֵירוּפָא a. m. dass.
חֵירוּת h. f. Freiheit.
חֵירוּתָא (Lv 19, 20) a. f. 1. dass.; 2. ind. חֵירוּ Gen 40, 16 Vornehmheit.
חֵירַיָא Ortsname.

חירר (DtJI 15, 17) l. mit MS חֵירוּ, s. חֵירוּתָא.
חִירָתָא. פּוּם ח' (Ex 14, 9) Ortsname (bibl. Pi Hachiroth).
חִישָׁה h. f. Dickicht.
חִישׁוּתָא a. f. Sinnen.
חִישְׁתָא a. f., c. חִישַׁת Mi 3, 12 dass.
חֵית der achte Buchstabe des hebr. Alphabets.
חַיְתָא, חַיְתָא a. f. 1. חַיְתָא Gen 1, 20, c. חֵיַת Gen 3, 19 lebendiges Wesen; 2. חַיְתָא 2S 23, 11 Dorf; 3. s. חֲיָיתָא; 4. Ex 1, 19 (MS חָיְתָא) Hebamme; 5. Wöchnerin.
חֵךְ h. m. Gaumen.
חִכָּא a. m., c. s. חִכָּךְ Ho 8, 1 dass.
חכא a. Pa. warten, harren.
חכבית l. אַבָּבִית.
חכה I h. Pi. angeln.
חכה II h. Pi. warten, harren.
חַכָּה h. f., pl. חַכִּין Angel.
חִכּוּךְ h. m. eine Hautkrankheit (Krätze?).
חָכוּר h. m. Pacht.
חָכוֹר h. m., pl. חֲכוּרוֹת Pächter, der ein immer gleiches Quantum von Naturalien als Pacht entrichtet.
חָכוּרָא a. m. dass.
חַכְחֲכָא a. m. Schramme.
חַכִּימָא a. m., pl. חַכִּימִין Dt 1, 13 1. weise, gelehrt; 2. Titel von Gelehrten.
חַכִּימָאָה a. m. einer, der gelehrt sein will.
חַכִּימוּתָא a. f., c. חַכִּימוּת Ex 35, 25 (MS חַכִּימַת) Gelehrsamkeit, Weisheit.
חַכִּימְתָא a. f., c. חַכִּימַת Ex 35, 25 weise.
חֲכִינַי männl. Personenname.
חכינאנות l. חֲכִנָּאנוּת.
חָכִיר h. m. 1. Pächter; 2. Pacht.
חָכִירָא a. m. 1. dass.; 2. s. חֲבִירָא.
חֲכִירוּת h. f. Pacht, Pachtsumme.
חָכַךְ h. 1. rauh sein, reiben, kratzen; 2. zaudern. Pi. räuspern. Hitp. sich reiben.
חכך a. Itpe. sich reiben.

חֲכַךְ *h. m.* 1. Ausschlag, Krätze; 2. Heiserkeit(?); 3. Heimsuchung.

חכבית l. אַכְּבִית.

חָכַם *h.* 1. weise sein; 2. kennen. *Hi.* 1. weise werden, Gelehrter werden; 2. weise machen; 3. klügeln. *Hitp.* weise werden.

חֲכַם (1 K 5, 11), חֲכִים(?) *a.* 1. *pf.* 3 *pl. m.* חֲכִימוּ Ex 15, 8, weise, gelehrt sein; 2. *ipf.* 1 *sg.* אֶחְכּוֹם Koh 7, 23, *pt. pl.* חָכְמִין Gn 2, 9 kennen, wissen; 3. können; 4. beiwohnen; 5. klar, erwiesen sein. *Pa.* 1. weise machen, belehren; 2. *pf.* 3 *m. sg. c. s.* חַכְּמַנִי Gen 27, 36 (MS אַכְמַנִי), 3 *pl.* חַכִּימוּ Ex 15, 8 (MS חֲכִימוּ) überlisten, listig handeln; 3. weise sein; 4. *pf.* 2 *sg.* חַכֵּימַת Jes 29, 16 l. חַכֵּימְתְּ kennen, verstehen. *Aph. pf.* 3 *m. sg. c. s.* אַחְכֵּימִנּוּן Gen 48, 14, אַחְכְּמַנִי Ez 3, 2 erkennen lassen. *Itpe.* erkannt werden. *Itpa.* 1. weise werden; 2. sich beraten; 3. erkannt werden; 4. *ipf.* 1 *pl.* נִתְחַכַּם Ex 1, 10 überlisten.

חָכָם *h. m.* 1. Kenner; 2. Gelehrter, Weiser; 3. Titel von Gesetzesgelehrten.

חֲכָמָה *h. f.* 1. *fem.* von חָכָם; 2. Hebamme.

חָכְמָה *h. f.* Weisheit.

חַכְמַי männl. Personenname.

חַכְמָנִית *h. f.* verständig.

חָכְמְתָא, חֶכְמְתָא *a. f.*, *ind.* חָכְמָה Ex 35, 26, *c. s.* חוּכְמַתְכוֹן Dt 4, 6 Weisheit, Gelehrsamkeit.

חֲכִינָּה *gr. f.* (ἔχιδνα) Otter.

חֲכִינָּנָא *gr. m.* 1. schlangenähnlich, hinterlistig; 2. s. חֲבִנְּנָא.

חֲכִינְתָא *gr. f.* (ἔχιδνα) Otter.

חָכַר *h.* 1. pachten; 2. verpachten. *Hi.* verpachten. S. חָכוֹר, חוֹכֵר.

חֲכַר *a.* dass.

חכרית (jMoK 80[b]) l. הַכָּרֵית, s. כָּרֵית.

חַכְרָנוּתָא *a. f.* Pachtverhältnis, Pachten.

חכשרה l. הַכְשָׁרָה.

חַכְּתָא (Jes 19, 8) *a. f.* Angel.

חל 1. החל מן (jNed 39[c]) l. הָדָא הַלְּמִי: 2. כחל לה (jAbZ 40[d]) l. כַּחֲלָלָה, s. חֲלָלָא.

חָלָא *a. m.* 1. Ex 2, 12 Sand; 2. Vogel Phönix.

חַלָּא I (חִלָּא) *a. m.* Körnchen, Kügelchen.

חַלָּא II *a. m.*, *c.* חַל Num 6, 3 Essig.

חַלָּא III *a. m.* Saft.

חֲלָא(?) *a. m.* süß.

חוּלָּא (Lev 10, 10) *a. m.* gemein, profan. ח' דְמוֹעֲדָא Halbfeiertag.

חֲלָא I *a.* 1. sanft, süß sein; 2. s. חוּל III. *Pa.* süß machen. *Itpe.* süß werden.

חֲלָא II *a.* krank sein.

חֶלְאָה weibl. Personenname.

חָלָב *h. m.* Milch. בָּשָׂר וְחָלָב Verbot, betreffend das Zusammenkochen von Fleisch und Milch. מֵי חָלָב Molken (Buttermilch?). נֵץ חָלָב eine Pflanze (Ornithogalum). ח' בֵּיצִים Eiweiß. גּוּשׁ חָלָב Ortsname.

חָלַב *h.* 1. Milch geben; 2. melken. *Ni.* gemolken werden.

חֲלַב *a.* dass.

חֵלֶב *h. m.* das zum Essen verbotene Fett.

חַלְבָא *a. m.*, *ind.* חֲלַב Ex 3, 8 1. Milch; 2. Eiweiß, Saft.

חֶלְבּוֹ männl. Personenname.

חֶלְבּוֹן *h. m.* Eiweiß.

חֶלְבּוֹנָא *a. m.* dass.

חֶלְבּוֹנְתָא (Ex 30, 34) *a. f.* Galbanum von *Ferula galbaniflora.*

חֲלָבִי *h. m.* milchig.

חֶלְבִּי *h. m.* fettig.

חֶלְבִּיץ *h. m.* Wurzel von Ornithogalum (?). S. נֵץ הֶחָלָב.

חֶלְבָּאנָא *a. m.* Epheu (*Hedera helix*).

חֶלְבְּנָה *h. f.* Galbanum, (von *Ferula galbaniflora*).

חֶלְבָּנִיתָא *a. f.* 1. Ex 30, 34 (B. חִלְבְּנִיתָא) dass.; 2. Epheu (*Hedera helix*).

חֲלַגְלוֹגָה, חֲלוּגְלוּגָה *h. f.* Portulak (*Portulaca oleracea*).

חָלַד *h.* graben, höhlen. *Hiph.* 1. hineinstecken; 2. aushöhlen.

חֲלַד *a.* erdfarbig werden(?).

חֶלֶד *h. a.* 1. Erde, Humus; 2. irdisches Leben.

חוּלְדָא (Lv 11, 29) *a. m.* 1. Blindmull; 2. Wiesel.

חֻלְדָּה *h. f.* 1. Blindmull; 2. Wiesel; 3. weibl. Personenname.

חֲלָדָה *h. f.* Stecken (des Schlachtmessers zwischen Speise- und Luftröhre).

חֶלְדּוֹן (BerR 37) Heldua in Phönizien, südlich, von Berytus (jetzt Chulde).

חֲלָדוּתָא *a. f.* Rost, Schimmel.

חָלָה I *h.* krank sein, leiden. *Hiph.* krank machen. *Hoph.* krank gemacht werden.

חָלָה II sanft, süß sein. *Pi.* 1. süß machen; 2. besänftigen. *Hi.* 1. besänftigen; 2. durchdringen.

חַלָּה *h. f.* 1. Teighebe; 2. Kuchen. חַלּוֹת תּוֹדָה Dankopferkuchen (Lv 7, 12); 3. Wabe; 4. Name eines Mischnatraktates.

חֲלוּדָה *h. f.* 1. Rost, Schimmel; 2. Rauh- und Rissigwerden der Haut; 3. l. חֲלִידָה *gr.* (χαλίδιον) Täfelchen.

חִלּוּזָא, חֲלוּזָא *a. m., c. s.* חֲלוּזֵהּ Est II 1, 3, *pl. c. s.* חִלּוּזוֹהִי Est II 6, 11 Busen des gegürteten Gewandes.

חָלוּט *h. m.* eingerührte Speise.

חִלּוּט s. הֶחְלֵט.

חֲלוּטִין *a. m. pl.* Entscheidung. בַּחֲלוּטִין, לַחֲלוּטִין Lv 25, 23 endgültig, gänzlich.

חֲלוּטָנִית *a.* endgültig.

חִלּוּי *h. m.* 1. Süßmachen; 2. Besänftigung.

חִלּוּל *h. m.* 1. Entweihung ח׳ הַשֵּׁם Schändung Gottes durch Verhalten, das auf sein Gesetz ein falsches Licht wirft; 2. Auslösung von Geheiligtem; 3. Verlust der Priesterwürde.

חָלוּל *h. m.* 1. hohl; 2. Höhlung.

חִלּוּלָא *a. m.* Entweihung.

חֲלוֹם *h. m., pl.* חֲלוֹמוֹת Traum. בַּעַל (אִישׁ) הַחֲלוֹם Traumdeuter.

חַלּוֹן *h. m., pl.* חַלּוֹנוֹת 1. Fenster; 2. Luke.

חֲלוֹן Ortsname.

חִלּוֹנָאָה *a. m., ind.* חִלּוֹנִי Nu 18, 4 1. Nichtpriester; 2. fremd.

חִלּוֹנִי *h. m.* dass.

חִלּוֹנִיתָא, חִלּוֹנְיָתָא *a. f.* dass.

חִלּוּף *h. m.* 1. Wechsel, Tausch; 2. Gegenteil.

חֲלוּף, חֲלוּפֵי *a., c. s.* חֲלוּפָךְ Jes 43, 3, חֲלוּפָהָא Jud 15, 2, חֲלוּפוֹהִי 1 K 21, 2 anstatt.

חִלּוּפָא *a. m.* 1. *c. s.* חִלּוּפֵיהּ Lev 27, 10 Tausch, Eingetauschtes; 2. Ablösung; 3. Gegenteil. לָא מִסְתַּבְרָא דְּלָא חִלּוּפִין nur das Gegenteil ist einleuchtend; 4. Krisis, Entscheidung; 5. *pl. c.* חִלּוּפֵי, *c. s.* חִלֻּפָךְ Est II 6, 1 anstatt.

חִלּוּץ *h. m.* Stärkung.

חֲלוּצָא Ortsname.

חֲלוּצָה *h. f.* die durch Vollzug der חֲלִיצָה frei gewordene Witwe.

חִלּוּק *h. m.* 1. Verteilung; 2. Teilung, Abteilung; 3. Meinungsverschiedenheit.

חָלוּק *h. m.* 1. glatt; 2. leer.

חָלוּק *h. m., pl.* חֲלוּקוֹת, חֲלוּקִין 1. Untergewand, Hemd; 2. eine Art Verband; 3. Reihe, Schicht.

חָלוּקָא *a. m.* dass.

חֲלוּקָה *h. f.* 1. Untergewand; 2. חֲלוּקַת נֶפֶשׁ Bohnenart.

חלז *a. Pa. pf.* 3 *f. sg.* חַלֵּיזַת (MS חַלֵּיזַת) Est II 1, 3, *pt. pl.* מְחַלְּזִין Est II 6, 11 gürten.

חַלְזָא *a. m.* Lende.

חִלָּזוֹן *h. m.* 1. Schnecke, Muschel; 2. Purpurschnecke; 3. Heuschreckenart; 4. schneckenartige Verzierung; 5. eine Augenkrankheit (Liddrüsenentzündung?).

חלוונא (חַלְזוֹנָא) *a. m.* 1. Purpurmuschel; 2. eine Augenkrankheit; 3. Heuschreckenart.

חַלְחוּל *h. m.* Durchdringung (v. Gift).

חַלְחוֹלִית *h. f.* Ränke (?).

חַלְחוֹלֶת *h. f.* Mastdarm.

חִלְחֵל *h.* 1. höhlen, durchlöchern; 2. schütteln. *Pass.* 1. durchdringen; 2. durchdrungen werden; 3. geschüttelt werden.

חַלְחֵל *a.* aushöhlen. *Pass.* 1. ausgehöhlt werden; 2. durchdrungen werden; 3. zittern.

חַלְחָלָה *h. f.* Zittern.

חֲלַחְלוּחִין *h. m. pl.* eine Platterbsenart (Lathyrus?).

חולחולתא (Koh 1, 17), חֲלַחַלְתָּא *a. f.* böser Anschlag.

חָלַט *h.* 1. mischen, Teig anrühren; 2. einrühren, eintauchen; 3. ein Ende machen; 4. ein definitives Urteil abgeben, endgültig ein Urteil abgeben. *Ni.* eingerührt werden. *Hi.* endgültig erklären.

חֲלַט *a.* 1. *ipf.* 3 *f. sg.* תַּחְלוֹט 2 S 13, 6 Teig anrühren; 2. gerinnen lassen; 3. einlegen; 4. anheimfallen; 5. endgültig erklären. *Pa.* für immer abtreten. *Aph.* endgültig erklären. *Itpe.* 1. sich verbinden; 2. verfallen.

חֲלָטָא *a. m.* endgültige Entscheidung, definitiver Kaufabschluß.

חַלְטָנִית *h. f.* gänzliches Aufhören. לַח' für immer.

חלטתא l. הַלְטְתָא.

חֳלִי *h. m.* Krankheit. ח' מֵעַיִם Dysenterie.

חֲלָיָא, חַלְיָא *a. m., ind.* חֲלֵי Ez 3, 3 süß.

חָלְיָא *a. m.* Krankheit.

חֶלְיָא I (Jud 14, 14), חַלְיָא *a. m., ind.* חֲלִי Jud 14, 18 1. Süßes, Süßigkeit (Most); 2. Saft.

חֻלְיָא II *a. m.* 1. Wirbel; 2. (bei der Gurgel) Ringknorpel. בַּר חֻלְיָא Knorpel der Luftröhre.

חֻלְיָה *h. f.* 1. *pl.* חֻלְיוֹת Glied, Teil, Ausschnitt; 2. Wirbel der Wirbelsäule; 3. Schutt, aufgehäufte Erde.

חֶלְיָה *h. f.* Schmuck.

חליזא *a. m., ind.* חליז Lev 21, 20 augenkrank (mit Hornhautfleck, der bis in die Pupille reicht).

חֲלִיטָא *a. m.* eingerührte Speise.

חֲלִיטָה *h. f.* 1. Halsband; 2. eingerührte Speise; 3. endgültiges Urteil.

חֲלִיטָרָא *a. m.* Konditor, Mehlspeisenhändler.

חֲלִיטְתָא *a. f.* 1. *pl. d.* חֲלִיטָתָא Jes 3, 20 Halsband; 2. *pl. d.* חֲלִיטָתָא 2 S 13, 6 eingerührte Speise.

חָלִיל *h. m.* 1. Pfeife, Flöte; 2. Flötenbläser.

חֲלִילָא *a. m.* 1. Pfeife, Flöte; 2. *c.* חֲלִיל Ex 27, 8 hohl; 3. rund, ringsherumgehend.

חֲלִילָה *h. f.* 1. Höhlung; 2. rund um.

חָלִילָה *h.* fern sei es!

חֲלֵים (Jer 29, 24) Ortsname.

חֲלִימָא *a. m.* gesund, wiederhergestellt.

חֲלִימָה *h. f.* Pflanzenname (s. חֲלָמוּת).

חָלִיף *h. m.* Binse.

חַלִּיף *h. m., pl.* חַלִּיפוֹת Messer.

חֲלִיפָא männl. Personenname.

חֲלִיפוֹת *h. f. pl.* frischer Trieb.

חֲלִיפִין *h. m. pl.* 1. Austauschung; 2. frischer Trieb.

חָלִיץ *h. m.* Schleife, Schlinge.

חֲלִיצָה *h. f.* 1. Ausziehen, Ablösen; 2. Prozedur des Schuhausziehens bei Verweigerung der Schwagerehe.

חֲלִיצְתָא *a. f.* dass. wie 2.

חָלִיק *h. m.* glatt.

חליקוסתא l. סְלִיקוּסְתָּא.

חֲלִיקוּפְרִי *h. m.* aus dem zyprischen Σόλοι (?).

חֲלִישָׁא *a. m., ind.* חֲלִישׁ Jo 5, 2 (MS חֲלָשׁ), *f.* חֲלִישָׁא Thr 1, 13 (nicht MS) schwach.

חֲלִישׁוּת *h. f.* Schwäche.

חֲלִישׁוּתָא (Ho 7, 9, MS חַלְשׁוּתָא) *a. f.* dass.
חֲלִיתָא, חַלְיְתָא *a. f.* süß.
חֲלִיתָא s. חֶלְתָּא.
חלך l. חֲלַד.
חָלַל *h.* 1. aushöhlen. *pt. pass.* חָלוּל hohl; 2. verwandeln. *Ni.* 1. נֶחֱלַל ausgehöhlt, herausgetrennt sein; 2. נָחוֹל entheiligt, gemein werden. *Pi.* 1. profanieren, entweihen; 2. ungültig machen; 3. auslösen (von heiligen Dingen). *Pu.* 1. gemein (entheiligt) werden; 2. lose sein. *Hi.* הֵחֵיל 1. anfangen; 2. profanieren, entheiligen; 3. wechseln. *Hitp.* 1. entweiht werden; 2. an Durchfall leiden. *Pilp.* s. חִלְחֵל.
חֲלַל *a.* 1. *pt.* חָלֵיל Jes 10, 15, *pt. pass. c.* חֲלִיל Ex 27, 8 aushöhlen, bohren; 2. *pf.* 3 *f. sg.* חַלַּת Ez 22, 26, 3 *m. pl.* חָלוּ Gen 4, 26 profan sein; 3. *pt. pass. f.* חֲלִילָא Lev 21, 14 profanieren; 4. waschen. *Pa.* 1. *pf.* 1 *sg.* חַלֵּלִית Jes 10, 15 bohren; 2. *pt. pl.* מְחַלְּלִין Ma 1, 12 (MS מְחַלִּין) entweihen; 3. auslösen (von heiligen Dingen); 4. *ipf.* 3 *m. sg.* יְחַלֵּיל Lev 1, 9 waschen, scheuern. *Aph. pf.* אַחֵיל Lev 19, 8, *ipf.* 2 *m. sg.* תַּחֵיל Lev 18, 21; *pt. pass. f.* מַחֲלָא Lev 21, 7 entweihen, dem allgemeinen Gebrauch übergeben. *Ittaph. ipf.* 2 *m. sg.* תִּתַּחַל Lev 21, 9 entweiht werden. *Palp.* s. חַלְחֵל.
חָלָל *h. m.* 1. Erschlagener; 2. Entweihter (vom Priesterdienst Ausgeschlossener); 3. Höhlung (z. B. in der reifen Dattel zwischen Schale und Kern); 4. Kunstgriff, Tücke.
חֲלָלָא *a. m., pl.* חֲלָלִין Ez 28, 13 1. Höhlung, Öffnung; 2. freie Luft; 3. Geheimnis; 4. verborgener Schatz.
חֲלָלָה *h. f.* 1. Entweihte (für den Priester verbotene Frau); 2. Tochter aus der Ehe mit einer solchen.
חָלַם I *h.* träumen.
חָלַם II *h.* gesund sein. *pt. pass.* חָלוּם gesund.
חֲלַם I (Gen 37, 5) *a.* träumen. *Aph. pt. pl. m.* מַחְלְמִין Jer 29, 8 träumen lassen.
חֲלַם II *a.* gesund sein. *pt. pass.* חֲלִים gesund, heil. *Pa.* ganz machen, festschließen.
חֶלְמָא (Gen 37, 6), חִלְמָא *a. m.* Traum.
חֶלְמָא *a. m.* 1. *ind.* חֲלָים Dt 13, 4 Träumer; 2. Traumkundiger.
חֲלָמָה (חֶלְמָה) *h. f.* 1. Naht; 2. Lehm.
חֶלְמָה *h. f.* Malve (*Malva rotundifolia*).
חֶלְמוֹן *h. m.* Eidotter.
חֶלְמוֹנָא *a. m.* dass.
חֶלְמִית, חֶלְמוּת *h. f.* Malve (*Malva rotundifolia*).
חַלְמִישׁ Ortsname.
חלנונא (DtJ I 28, 42 MS) l. חִלְזוֹנָא.
חֲלְסִית *h. f., pl.* חֲלְסָאוֹת Kies, Sand. בֵּית חֲלְסָאוֹת Sandgrube(?).
חָלַף *h.* 1. vorübergehen; 2. ändern, wechseln. *Ni.* 1. verwechselt werden; 2. einem Nachfolger Platz machen. *Pi.* vertauschen. *Hi.* 1. tauschen, wechseln; 2. junge Triebe bekommen, wieder ausschlagen; 3. zweideutig reden. *Ho.* מֻחְלֶפֶת הַשִּׁטָּה die Ordnung (der dissentierenden Lehren) ist verwechselt. *Hitp.* vertauscht werden.
חֲלַף, חֲלֵיף (Cant 2, 11) *a.* vorübergehen, verschwinden. *Pa.* 1. *ipf.* 3 *m. sg.* יְחַלֵּיף Lev 27, 10 vertauschen. מְחַלְּפָה שִׁטָּתֵיהּ דְּ die Meinung von N. N. widerspricht sich selbst; 2. auf und ab gehen. *Itpa. pf.* 3 *f. sg.* אִתְחַלַּפַת Jes 1, 7 verwechselt werden, verwandelt werden. *Schaph.* s. שַׁלְחֵיף.
חֵלֶף I *h. m.* 1. Rute, Zweig (der Weide); 2. Schilf, Riedgras; 3. Ortsname.
חֵלֶף II *h. m.* Gegenteil.
חֲלַף (Gen 4, 25), חֲלָף, חֲלָפֵי *a.* anstatt. חֲלַף דְּ Gen 20, 16 dafür daß, weil.
חִלְפָּא *a. m., pl. c. s.* חִלְפַּנָא Est II 3, 8

Weide. חַלְפָא דִּימָּא Blüten von *Juncus odoratus* (*Schönanthum*).

חִלְפָּה *h. m.* frischer Trieb.

חִלְפַּי männl. Personenname (חֶלְפְּיָה).

חִלְפָּנָא *a. m., c.* חוּלְפַּן Dt 23, 10 l. חוּלְפָּן Tauschwert, Erlös.

חַלַפְּסִדְרָא *gr. f.* (κλεψύδρα) Wasseruhr.

חַלַפְּתָא *a. f.* 1. Weide; 2. männl. Personenname.

חָלַץ *h.* 1. gürten; 2. ausziehen, entblößen; 3. das Schuhausziehen bei Verweigerung der Schwagerehe vollziehen, die Schwagerehe verweigern (חָלַץ לְ vom Mann gebraucht, חָלַץ מִן von der Frau gebraucht). *pt. pass.* חֲלוּצָה die durch Chaliza von der Schwagerehe frei gewordene Witwe; 4. verlassen. *Ni.* abgezogen werden, sich lösen. *Pi.* 1. lösen, befreien; 2. gürten, stärken; 3. bewaffnen. *Hiph.* 1. lösen, aufbinden; 2. die Chaliza vollziehen; 3. befreien; 4. gürten.

חֲלַץ *a., pt.* חָלִיץ 2 S 6, 20 1. ausziehen; 2. die Chaliza vollziehen; 3. sich zurückziehen. *Pa.* 1. *inf.* חַלָּצָא Gen 34, 27 ausziehen; 2. die Chaliza vollziehen.

חֲלָצַיִם *h. f. du.* Lenden.

חָלַק I *h.* 1. teilen, zuteilen; 2. geteilter Meinung sein. *pt. pass.* חָלוּק a. verschieden; b. verschiedener Meinung. *Ni.* 1. geteilt, verteilt werden; 2. verschiedener Meinung sein. *Pi.* teilen. *Hitp.* 1. geteilt, verteilt werden; 2. sich trennen.

חלק II *h. Hi.* 1. glatt machen, ebnen; 2. glatt sein; 3. ausgleiten. *Ho.* 1. geglättet werden; 2. ausgleiten.

חָלָק *h. m.* glatt, leer. יָצָא חָלָק leer weggehen.

חֵלֶק I *h. m.* Teil, Anteil.

חֵלֶק II *h. m.* Glätte.

חִלְק *lat. m.* 1. (*alec, allex*) Bodensatz der Fischbrühe; 2. s. כַּלְק.

חֶלְקָא *a. m., ind.* חוּלָק Dt 14, 27 Teil.

חֲלָקָא (חִלְקָא) *a. m., pl. d.* חֲלָקַיָּא Mi 3, 3 1. Stück; 2. Portion; 3. ein bestimmtes Maß.

חַקְלָא *a. f., pl. c. s.* חֶלְקָתְהוֹן Mi 2, 4 (MS חַקְלָתְהוֹן) Feld.

חִלְקָה, חִלְקָא *gr. f.* (ἄλιξ) Speltgrütze.

חֲלֻקָּה *h. f.* Teil, Verteilung.

חֲלַקְלַק *h.* schmeicheln.

חָלַשׁ *h.* abzahlen.

חֲלַשׁ *a., ipf.* 3 *m. sg.* יַחְלַשׁ Jes 2, 11 1. schwach sein, erschlaffen; 2. schwinden; 3. *pt. pass.* dünn, scharf; 4. ausziehen; 5. entrichten. *Pa.* 1. schwächen; 2. polieren. *Aph.* 1. schwächen; 2. dünn machen; 3. ausziehen. *Itpe.* schwach werden.

חֶלֶשׁ *h. m.* 1. Los; 2. Schilf, Rohr.

חַלָּשׁ *h. m.* schwach, krank.

חַלָּשָׁא *a. m., ind.* חַלָּשׁ Dt 28, 44 dass.

חוּלְשָׁא (Jes 40, 23) *a. m.* Schwäche.

חִילְשָׁא *a. m., ind.* חֵילֶשׁ Sach 11, 13 (l. חִלֵּשׁ) Niederlage. בֵּית ח' Archiv.

חַלָּשׁוּתָא (Ho 7, 9), חַלְשׁוּתָא *a. f., c. s.* חַלָּשׁוּתִי 1 K 12, 10 Schwäche.

חֵלֶת *h. f.* 1. Name eines Rohres; 2. Ortsname.

חִילְתָא (Dt 34, 6), חֵילְתָא *a. f.* 1. *ind.* חֲלָא Jes 28, 1, *pl. d.* חֲלַיָּא Nu 21, 20, Jes 40, 4 Tal; 2. Scheidung; 3. s. חוּלְתָא.

חֶלְתָא I weibl. Personenname.

חֶלְתָא II *a. f., c.* חוּלַּת Est II 8, 15 (MS בְּהוֹ לְתַחְלַת) (Est I Druck חולת חולית [Dittographie]) Scheide.

חַלְתָא *a. f.* 1. Nu 15, 20 Teighebe; 2. loses Flechtwerk; 3. eine Art Bienenkorb.

חִלְתִּית *h. f.* Teufelsdreck (*Ferula Asa foetida*).

חִלְתִּיתָא (falsch חִלְתּוּתָא) *a. f.* dass.

חַם I *h. m.* warm, heiß. *pl.* חַמִּים 1. heißes Wasser; 2. warme Quellen.

חָם II *h. m.* Schwiegervater.

חֲמָא *a. m., c. s.* חֲמוּיִךְ Gen 38, 13 dass.

חֵמָא s. חֵימָא.

חֲמָא (Est II 2, 5) *a.* 1. sehen; 2. *pt.* חָמֵי Ru 3, 12 sich ziemen, würdig sein. *Pa. Aph.* 1. zeigen; 2. l. אַחֲמֵי v. חֲמָא das Auge abwenden. *Itpe.* gesehen werden, erscheinen.

חַמָּא männl. Personenname (חַמּוּאֵל).

חֶמְאָה *h. f.* Butter.

חֶמְאֲתָא *a. f.* dass.

חָמַד I *h.* wünschen, verlangen. *Ni.* begehrt werden. *Pi.* begehren. *Hitp.* Gefallen haben.

חָמַד II (viell. חָמַר) *h.* sengen. *Ni.* versengt werden.

חֲמַד *a., pt. pl.* חָמְדִין Mi 2, 2 verlangen, begehren. *Pa. inf.* חַמָּדָא Gen 31, 30. *Aph. ipf.* 2 *m. sg.* תַּחְמֵיד Ex 20, 14. *Itpa. pt. m. pl.* מִתְחַמְּדִין Est II 1, 2 dass.

חֶמְדָא *a. m.* Lust.

חֶמְדָּה *h. f.* 1. Lust; 2. Kostbarkeit.

חֶמְדְּתָא (Na 2, 10) *a. f.* Begehren, Lust.

חֵמָה *h. f.* 1. Zorn; 2. Name eines Engels.

חַמָּה *h. f.* 1. Hitze. יְמוֹת הַחַמָּה Sommer; 2. Sonne; 3. Fieber.

חִמּוּד *h. m.* 1. Lust, Begehren; 2. Begehren nach Beischlaf.

חָמוּדָא *a. m.* gierig.

חַמּוּדִין *a. m. pl.* Begehren.

חֲמוּדְתָא *a. f., ind.* חֲמוּדָא Jud 5, 30 Lust, Begehren.

חִמּוּם *h. m.* 1. Erwärmung, Geschlechtslust; 2. Aufregung; 3. s. חַמָּם.

חַמּוּם *h. m.* hitzig, zornig.

חִמּוּס *h. m.* Gewalttat.

חִמּוּעָא *a. m.* Säuern.

חִמּוּץ *h. m.* dass.

חִמּוּצָא *a. m.* Scham.

חִמּוּצְתָא *gr. f.* (χλαμύς?) ein Gewand.

חִמּוּק *h. m.* rundes Holz.

חֲמוֹר *h. m.* 1. Esel; 2. Holzgestell, Bock.

חָמוּר *h. m.* schwer, gewichtig, streng.

חֲמוֹרָה *h. f.* Eselin.

חֲמוֹרְתָא s. חֲמַרְתָּא.

חָמוֹת *h. f.* Schwiegermutter.

חֲמוֹתָא *a. f., c. s.* חֲמוֹתַהּ Ru 2, 18 (MS Lücke) dass.

חֲמַט I *a.* niedersinken. *pt. pass.* חֲמִיט Jes 46, 1 niedergesunken. *Pa.* niederwerfen. *Aph.* dass.

חמט II *a. Itpe.* Ausschlag bekommen.

חוּמְטָא (Lev 11, 30) *a. m.* eine Lurchart (Chamäleon?).

חֲמַטָּה *h. f.* eine Kuchenart.

חֲמָטוֹן, חֻמְטִין *h. m.* ein Mittel zur Konservierung von Getreide.

חֻמְטְרִיָא, חֲמִיטְרִיָא *x. m. pl.* Vogelknöterich (*Polyganum aviculare*) (?).

חֲמִטְתָא *a. f.* Dunkelheit.

חֲמִידְתָא (Est II 1, 1) *a. f.* Lust.

חֲמִיטָה *h. f.* eine Kuchenart.

חֲמִילָה *h. f.* grober Überwurf.

חַמִּימָא *a. m., ind.* חַמִּים 1 S 21, 7 heiß, warm. *pl.* חַמִּימִין 1. heißes Wasser; 2. warme Quellen. פִּתָּא חַמִּימָא frisches Brot.

חַמִּימוּת *h. f.* Hitze.

חַמִּימוּתָא *a. f.* dass.

חמימתא (bGitt 69[b]) l. מְמִיתָא.

חמינא l. חַמִּימָא.

חֲמֵיסַר *a. m.* fünfzehn.

חֲמֵיסְרָאָה *a. m.* fünfzehnter.

חֲמִיעָא (Ex 12, 15) *a. m.* Gesäuertes.

חֲמִירָא I *a. m.* gewichtig, schwer.

חֲמִירָא II *a. m.* 1. Ex 12, 15 Sauerteig; 2. Gesäuertes.

חֲמִישָׁאָה (Nu 7, 36) *a. m., f. d.* חֲמִישֵׁיתָא Lev 19, 25 der Fünfte.

חֲמִישִׁי *h. m.* dass.

חֲמִישִׁיָּה (חֲמִשִׁיָּה) *h. f.* Apfelart (?).

חֲמִישִׁית *h. f.* Fünftel.

חַמִּיתָא *a. f.* Fenchelmerke (*Ammi majus*).

חָמַל *h.* Mitleid haben.

חֲמָלָה *h. f.* Überwurf.

חָמַם *h.* warm sein. *Ni.* gewärmt werden. *Pi. Hi.* 1. wärmen; 2. ein heißes Bad bereiten. *Ho.* gewärmt werden.

Hitp. 1. sich wärmen, warm werden; 2. ein heißes Bad nehmen; 3. zornig werden.

חֲמַם *a.*, *ipf.* 3 *m. sg.* יֵיחַם Dt 19,6, *pt. f.* חָמָא Ex 16,21 1. חָמָא warm sein. *Pa. pt. pass. pl. m.* מְחָמְמִין Ho 7,7 erwärmen. *Aph.* אַחֵים 1. erwärmen; 2. erhitzen, erregen. *Itpe. Itpa. pf.* אִתְחַמַּם Est II 5,10 (nicht MS) 1. sich wärmen, warm werden; 2. *ipf.* 2 *pl.* תִּתְחַמְּמוּן Dt 19,1 zornig werden; 3. *pf.* 3 *f. sg.* אִתְחַמַּמַת Cant 8,5 brünstig werden.

חֲמָם *x. m.* 1. Amomum, ein Gewürz; 2. s. הֲמָם.

חַמָּן *h. m.* Sonnensäule.

חָמָס *h. m.* Gewalttat.

חָמַס I *h.* Gewalt üben, Unrecht tun. *Ni.* vergewaltigt, bedrückt werden.

חמס II *h. Pi.* zerkratzen.

חֲמַס *a.* Gewalt üben. *Itpe.* אתחמסי GenJI 7,21, MS richtig אתמסי, s. מְסָא.

חומס *gr. m.* (ἥμισυ) 1. halb, Hälfte; 2. halbleinen(?).

חמיסין l. סְמִיסִין *lat. m. pl.* (*semissis*) einen halben As wert.

חַמְסָן *h. m.* gewalttätig.

חַמְסַר *a. m.*, *f.* חַמְסְרֵי fünfzehn.

חַמְסְרָאָה *a. m.* der Fünfzehnte.

חֲמַע (Ex 12,34) *a.* sauer werden. *Pa.* säuern. *Aph. pt. pass. f.* מַחְמְעָא Ex 12,19 1. säuern; 2. gären machen.

חַמְעָא, חֲמַעְא *a. m.* Essig.

חָמַץ *h.* Gewalt üben.

חָמֵץ *h.* sauer werden. *Pi.* 1. säuern. 2. gären lassen; 3. hinziehen. *Hi.* 1. säuern; 2. hinziehen; 3. schlecht, sauer werden. *Hitp.* sauer werden.

חמץ *a. Pa.* beschämen. *Aph.* 1. dass.; 2. schlecht werden.

חָמֵץ *h. m.* Gesäuertes.

חֲמַץ Ortsname (Emesa).

חַמְצָא *a. m.* 1. Essig; 2. Fettschicht auf dem Magen.

חִמְצָא, חַמְצָא *a. m.* Kichererbse (*Cicer arietinum*).

חַמְצָאָה *a. m.* Bewohner von Emesa.

חַמְצָן *h. m.* habgierig.

חֲמְצָנִין *h. m. pl.* Gesäuertes.

חָמַר I *h.* 1. aufhäufen, aufladen; 2. schwer wiegen. *Hi.* schwer machen. *Ho.* erschwert werden.

חָמַר II *h.* rösten, versengen. *Ni.* verbrannt werden.

חמר III *h. Pi.* Esel treiben.

חֲמַר I *a.* aufhäufen, aufladen. *Pa.* 1. *pt. pass. f.* מְחַמְּרָא Jes 17,1 in Schutthaufen verwandeln; 2. aufhäufen. *Aph.* Erschwerungen auferlegen. *Itpa. pf.* אִתְחַמַּר Jes 17,9 in Schutthaufen verwandelt werden.

חֲמַר II *a.* glühen. *Aph.* dass.

חַמָּר *h. m.* Eseltreiber.

חַמְרָא (Gen 9,21) *a. m.*, *ind.* חֲמַר Nu 6,3 Wein.

חֲמָרָא (Ex 21,35) *a. m.* 1. Esel; 2. Gestell, Bock; 3. ח׳ דְיַמָּא ein Fisch.

חַמָּרָא I *a. m.* gebräunt(?).

חַמָּרָא II *a. m.* Eseltreiber.

חֵמָרָא (Gen 11,3) *a. m.* Asphalt.

חֻמְרָא *a. m.* 1. schwer, wichtig; 2. Beschwerung, Fußgestell; 3. Summe, Resultat; 4. Perle; 5. Amulett; 6. Knoten; 7. הומרא Est II 3,3 l. הֵימָרָא (so MS).

חֲמֶרֶת *h. f.* Eselherde.

חֲמָרְתָּא *a. f.* Eselin.

חֲמַרְתָּא *a. f.* Eselherde.

חֲמַרְתָּא s. חוּמַרְתָּא.

חָמֵשׁ *h. m.*, *f.* חֲמִשָּׁה fünf. *pl.* חֲמִשִּׁים fünfzig.

חמש *h. Pi.* durch fünf teilen.

חֲמֵישׁ (Ex 26,9) *a. m.*, *f.* חַמְשָׁה Gen 18,28, *d.* חַמְשְׁתֵּי, חֲמֶשְׁתֵּי fünf. חֲמֵישׁ עֲשַׂר Lev 27,7, חֲמֵישׁ עֶשְׂרֵי Gen 5,10, חֲמֵישְׁתְּ עֶשְׂרָא Ex 16,1 fünfzehn. *pl.* חַמְשִׁין Ex 26,5 fünfzig.

חֻמְשָׁא *a. m.*, *c. s.* חוּמְשֵׁיהּ Nu 5,7 Fünftel.

חַמְשִׁיָּה *h. f.* eine Apfelart(?).
חַמְשִׁיתָא *a. f.* Zahl von fünfen.
חֲמֶשְׁתָּא *a. f.* der fünfte Tag der Woche, Donnerstag.
חמת *a. Pa. Aph.* zornig machen.
חֲמָת Ortsname (Hamat).
חַמַּת Name eines Dämons.
חֲמַת *a.* מֵחֲמַת wegen. מֵחֲמַת דְּ Est II 7, 10 weil.
חֵמֶת *h.f.,pl.* חֲמָתוֹת 1. Schlauch; 2. Beutel.
חֲמָתָא *a. f., c. s.* חֲמָתֵיהּ Dt 27, 23 Schwiegermutter.
חֵמְתָּא (Gen 27, 44) *a. f.* 1. *ind.* חֲמָא Dt 29, 27, *c.* חֲמַת Dt 32, 24, *c. s.* חֵמְתִּי Nu 25, 11, חֵימַתְהוֹן Zorn; 2. Gift.
חַמְּתָא *a. f.* Fieber; 2. Therme (Name mehrerer palästinischer Ortschaften).
חֶמְתָּא (Cant 1, 7, MS חִמְתָּא) *a. f.* Hitze.
חֲמָתָאָה *a. m., pl. d.* חַמְתָאֵי Gen 10, 18 l. חֲמָתָאֵי Bewohner von Hamat.
חַמְתִּי *a. f.* Name einer Pflanze (*Ammi copticum*?).
חַמְתָּן Ortsname.
חֶמְתָּנָא *a. m.* zornig.
חֵן *h. m.* 1. Gunst; 2. Anmut.
חִנָּא (Est II 5, 1) *a. m., ind.* חֵן Sac 6, 14 dass.
חֲנָא *a.* lagern, wohnen.
חַנָּא I (חִנָּא) *a. m., c. s.* חַנֵּיהּ Jes 40, 11 Busen, Schoß.
חַנָּא II männl. Personenname (חֲנַנְיָה).
חנג *a. Pa. inf.* חַנָּגָא Thr 1, 4 (nicht MS) tanzen.
חִנְגָּא *a. m.* 1. *pl.* חִנְגִין Ex 15, 29 Tanz, Reigen; 2. Tanzplatz; 3. Musikinstrument; 4. Jahrmarkt (Opferfest).
חִנְגָּא *a. m., c. s.* חִנְגַנָא Thr 5, 15 dass.
חִנְגִּיתָא *a. f.* Musikinstrument.
חִנְגְּנָא *a. m.* dass.
חִנְדְּקוּקָא *a. m.* Honigklee (*Melilotus*).
חָנָה *h.* lagern. *Hi.* ruhen lassen.
חַנָּה männl. Personenname (חֲנַנְיָה).
חֶנְוָאָה *a. m.* Krämer.

חִנּוּגָא *a. m., c. s.* חִנּוּגַנָא Thr 5, 15 (MS חִנְגַנָא) Tanz.
חָנוֹיָא (חָנְיָא?) männl. Personenname.
חִנּוּךְ *h. m.* 1. Weihung; 2. Gewöhnung; 3. Erziehung.
חַנּוּן *h. m.* gnädig.
חִנּוּן *h. m.* Bittgebet.
חָנוּן *h. m. f.* 1. Name einer Pflanze; 2. Salbe aus dieser Pflanze.
חֶנְוָנִי *h. m.* Krämer.
חִנּוּנִיתָא *a. f.* Stadium der beginnenden Reife einer Frucht(?).
חֲנוּפִין *a. m. pl.* Gottlosigkeit.
חָנוֹקָא *a. m.* Erwürger, Mörder.
חָנוּת *h. f., pl.* חֲנוּיוֹת 1. Kaufladen; 2. Werkstatt; 3. Wirtschaft.
חָנוּתָא *a. f., pl. d.* חֲנְוָתָא Jer 37, 16 (MS *in margine*) dass.
חָנַט *h.* 1. Frucht ansetzen; 2. einbalsamieren.
חֲנַט *a., inf.* מִחְנַט Gen 50, 2 einbalsamieren.
חֵנֶט *h. m.* Knospenbildung.
חַנָּטָא *a. m.* Einbalsamierer.
חֲנָטָה *h. f.* Knospenansatz.
חִנְטְתָא *a. f., pl.* חִנְטִין Weizen.
חֲנִיטַיָּא (Gen 50, 3) *a. m. pl.* Einbalsamierung.
חֲנִיָּה *h. f.* 1. Niederlassen, Ruhen; 2. Wohnrecht.
חָנִיכָא *a. m.* Erzieher.
חֲנִיכָה *h. f.* Beiname. חֲנִיכַת אָבוֹת Benennung durch Angabe der Vorfahren.
חֲנִיכַיִם *h.m. du.* Gaumen und Mundboden.
חֲנִילַי männl. Personenname (Ἀνιλαῖος).
חַנִּין männl. Personenname.
חַנִּינָה, חַנִּינָא männl. Personenname.
חֲנִינָה *h. f.* 1. Gnade, Erbarmen; 2. Zärtlichkeit.
חֲנִיפָא *a. m.* Gottloser.
חֲנִיקָא *a. m.* Halsfessel.
חֲנִיקָה *h. f.* Erdrosselung.
חֲנִית *h. f.* Speer.
חֲנָיְתָא *a. f.* Niederlegen, Ruhen.

חֲנִיתָא Ortsname.
חנך h. *Pi.* 1. gewöhnen, erziehen, dressieren; 2. in ein Amt einführen; 3. weihen. *Pu.* eingeweiht werden.
חֲנַךְ a., *ipf.* 3 *m. sg. c. s.* יַחְנְכִנֵּיהּ Dt 20, 4 einweihen. *Pa.* 1. *pf.* 3 *pl.* חַנִּיכוּ 1K 8, 63 einweihen; 2. gewöhnen, erziehen.
חֲנֻכָּה h. *f.* 1. Einweihung; 2. Altarweihfest.
חַנְכִין a. *m. pl.* 1. Gaumen und Mundboden; 2. ein Abszeß im Munde.
חֲנֻכְּתָא a. *f.*, *c.* חֲנוּכַּת Nu 7, 10, Cant 3, 11 1. Einweihung; 2. Altarweihfest.
חִנָּם h. 1. umsonst, unentgeltlich; 2. grundlos.
חֲנַמְאֵל männl. Personenname.
חֲנָמָל (bibl.) h. *m.* Käfer.
חָנַן h. 1. Gunst erweisen, gnädig sein; 2. liebkosen; 3. schenken. *Ni.* gnädig angesehen werden. *Hitp.* sich um Gunst bewerben, anflehen. *Hitpo.* sich beruhigen.
חֲנַן a., *pf.* חַן (l. חַן) Gen 33, 5, *ipf.* 1 *sg.* אֲחוֹן Ex 33, 19, *imp. pl. c. s.* חַנּוּנוּן Jud 21, 22 begnaden. *Itpa. pf.* 3 *f. sg.* אִתְחַנַּנַת Est II 8, 3, *pt. m.* מִתְחַנַּן Gen 42, 21, Est II 5, 1 um Erbarmen flehen.
חָנָן 1. männl. Personenname; 2. l. אֲנַן.
חַנָּנָא (Ex 22, 26), חַנָּנָא *m.* 1. barmherzig; 2. anmutig.
חַנָּנָא männl. Personenname.
חנסְנִסָא a. *m.* 1. *pl. d.* חנסנסיא Jes 3, 19 Schleier(?); 2. *pl. c. s.* חֲנִסְנְסֵיכוֹן Lev 26, 30 verächtliche Bezeichnung der Sonnensäulen.
חָנֵף h. schmeicheln, heucheln. *Hi.* dass.
חֲנַף a. schmeicheln, heucheln. *Aph.* dass.
חָנֵף h. *m.* 1. Schmeichler, Heuchler; 2. gottlos.
חנְפָא, חַנְפָא a. *m.*, *f.* חֲנָפָא Jes 10, 6 l. חָנְפָא, *pl.* חָנְפִין Jes 9, 16 dass.

חֲנֻפָּה h. *f.* Ruchlosigkeit.
חֲנוּפְתָא (Jer 23, 15) a. *f.* dass.
חָנַק h. 1. würgen, erwürgen; 2. sich ärgern. *Ni.* erwürgt werden. *Pi.* 1. erwürgen; 2. einquetschen.
חֲנַק a., *pt. pl.* חָנְקִין Est II 1, 3 erwürgen. *Itpe. pf.* אִתְחֲנִיק 2 S 17, 23 1. sich erwürgen; 2. erwürgt werden.
חֶנֶק h. *m.* Erdrosselung.
חֲנָקָא, חֲנִיקָא a. *m.*, *pl.* חֲנָקִין Jer 27, 2 Halsfessel.
חַס h. חַס וְשָׁלוֹם Gott behüte!
חַס (Gen 44, 7) a. mit folgendem לְ, Gott behüte! fern sei es von.
חַסָּא I a. *m.* 1. Lattich, Salat (*Lactuca sativa*); 2. s. חסיא.
חַסָּא II männl. Personenname.
חָסַד I h. fromm, liebreich sein.
חסד II h. *Pi.* beschimpfen.
חֲסַד a. beschämt werden, sich schämen. *Pa. pf.* חַסֵּיד 1 S 17, 36 schmähen. *Itpa.* 1. beschimpft werden; 2. zu Schanden werden.
חֶסֶד h. *m.* Gnade, Gunst.
חִסְדָּא I a. *m.* 1. Gen 39, 21 Gnade, Huld; 2. männl. Personenname (חֲסַדְיָה).
חִסְדָּא II (Gen 34, 14) a. *m.* Schmach.
חִסְדָּאָה a. *m.* liebreich.
חסדותא, *c. s.* חסדותיה (Cant 7, 6) l. חֲסִידוּתֵיהּ (so MS).
חִסְדַּי männl. Personenname (חֲסַדְיָה).
חִסּוּד h. *m.* Schmähung.
חִסּוּדָא a. *m.*, *pl.* חִסּוּדִין Jes 37, 3 Schmach, Schmähung. *pl.* חִסּוּדִין Schamteile.
חֲסוּדָא (Est II 2, 8, MS חֲסִידָא) a. *f.* anmutig.
חֲסוּדָה I h. *f.* dass.
חֲסוּדָה II h. *f.* zum Aderlaß geöffnete Vene.
חסות (SchemR 2) l. חָסוּת.
חֲסוּכָא a. *m.* 1. *ind.* חֲסוּךְ Jer 30, 11 Verschonung; 2. חֲסוּךְ Ez 16, 47 weniger.

חַסּוּלָא *a. m.* Tat.
חֲסוּם *h. m.* Maulkorb.
חִסּוּם I *h. m.* Verschluß.
חִסּוּם II *h. m.* 1. Schneide; 2. Verhärtung, harte Schicht.
חֲסוּמִית s. מַחְסוּמִית.
חִסּוּר *h. m.* Mangel.
חָסוּת *h. f.* 1. Felsenvorsprung, geschützter Ort; 2. Verschonung.
חסחון l. חִסָּכוֹן.
חִסְחוּס *h. m.* Ohrknorpel.
חַסְחוּסָא *a. m., ind.* חַסְחוּס Am 3, 12 (MS חַסְחַיִם) dass.
חַסְחָסוּת *h. f.* Knorpelmasse.
חסחף (DtJII 32, 11) l. חַפְחֵף, s. חֲפַף.
חסיא, *pl. f.* חסיין GenJI 41, 3. 19, l. חַסִּיכָן, s. חַסִּיכָא.
חָסִיד *h. m.* fromm.
חַסִּידָא *a. m., ind.* חַסִּיד Dt 33, 8, *pl.* חַסִּידִין Est II 3, 8 1. dass.; 2. *f.* חַסִּידָא Est II 2, 8 anmutig.
חֲסִידָה *h. f.* 1. *f.* von חָסִיד fromm; 2. Storch.
חֲסִידוּת *h. f.* Frömmigkeit.
חֲסִידוּתָא *a. f., c. s.* חֲסִידוּתֵיהּ Cant 3, 6 dass.
חַסִּיכָא *a. m., pl. f.* חַסִּיכָן Gen 41, 19 mager, gering.
חָסִיל *h. m.* eine Heuschreckenart.
חֲסִילָא (Jes 11, 8) *a. m.* entwöhntes Kind.
חֲסִימָה I *h. f.* 1. Verbinden des Maules.
חֲסִימָה II *h. f.* Härtung.
חסין s. קאליחסין.
חַסִּינָא *a. m., pl.* חַסִּינִין Dt 28, 23 stark.
חֲסִינָה *h. f.* Behältnis.
חֲסִיסָא *a. m.* eine Linsenart?
חֲסִיסָה *h. f.* Knorpel.
חָסִיר s. חָסֵר.
חַסִּירָא (חֲסִירָא) *a. m.* 1. *ind.* חַסִּיר Est II 3, 8, *pl. f.* חַסִּירָן Gen 41, 3 mangelhaft, unvollständig; 2. *ind.* חַסִּיר 1K 11, 22 entbehrend.

חַסִּירוּתָא *a. f., c.* חַסִּירוּת Dt 28, 48, Am 4, 6 Mangelhaftigkeit.
חָסִית *h. f.* 1. *pl.* חֲסִיּוֹת Lauchart; 2. s. חָסוּת.
חָסַךְ *h.* zurückhalten. *pt. pass.* חָסוּךְ entbehrend. *Pi.* schonen.
חֲסַךְ *a.* 1. abziehen; 2. *pf.* 1 *pl.* חֲסֵיכְנָא Jes 26, 12 (MS חֲסוּךְ) abmagern, trocken, dürr werden.
חֶסְכָּא (חֶסְכָּא) *a. m.* Verminderung, Abnutzung.
חִסָּכוֹן *h. m.* Schonung, Sparen.
חַסְכְּנָא *a. m.* ein weniges.
חָסַל *h.* ein Ende machen.
חֲסַל *a.* 1. aufhören, fertig, vorüber sein; 2. *pf.* 3 *f. sg. c. s.* חֲסַלְתֵּיהּ 1S 1, 24 entwöhnen; 3. reifen, zur Reife bringen; 4. *ipf.* 3 *m. sg. c. s.* יַחְסְלִנֵּיהּ Dt 28, 38 vertilgen. *Aph.* 1. endigen; 2. *pt. m.* מַחֲסִיל 1K 7, 26 enthalten. *Itpe. pf.* אִתְחֲסִיל Gen 21, 8 entwöhnt werden.
חָסַם I *h.* 1. die Schnauze zubinden, einen Maulkorb anlegen; 2. zwingen; 3. Verschluß, Abschluß machen. *Ni.* mit einem Maulkorb versehen werden. *Hitp.* mit einem Verschluß, Abschluß versehen werden.
חָסַם II *h.* härten. *Pi.* dass. *Hitp.* hart werden.
חֲסַם I *a.* einen Maulkorb anlegen, zum Schweigen bringen. *Itpe.* zugeschnürt, zum Schweigen gebracht werden.
חֲסַם II *a.* härten. *Itpe.* gehärtet werden.
חסם III *a. Itpe.* neidisch werden.
חסם IV l. חֲמַם.
חַסְמָא Beiname eines Rabbinen.
חַסְמְנָא *m.* Volksname.
חֲסַן I *a.* 1. *ipf.* 3 *m. pl.* יַחְסְנוּן Am 2, 6 mächtig werden; 2. Besitz ergreifen, sich bemächtigen. *Pa. imp. pl.* חַסִּינוּ Jes 35, 3 stärken. *Aph.* 1. stärken; 2. *pf.* אַחְסִין Gen 49, 24 Be-

sitz ergreifen, sich bemächtigen; 3. in Besitz haben, festhalten; 4. zum Besitz geben, vermachen. *Itpa.* 1. *pf.* אִתְחַסַּן Gen 43, 31 sich Gewalt antun; 2. *ipf.* 2 *pl.* תִּתְחַסְּנוּן Nu 34, 13 (MS תַּחְסְנוּן) sich bemächtigen.

חסן II (= חֲסַל) *a. Aph.* entwöhnen. *Itpe.* 1. entwöhnt werden; 2. vergolten werden.

חִסְנָא *a. m., c. s.* חוּסְנֵיהּ Cant 5, 16 Stärke, Recht; 2. *pl. d.* חוּסְנַיָּא Jo 1, 17 Speicher; 3. Festung.

חסף *a. Pa.* zerstoßen(?). *Itpe. pf.* אתחסף Est II 6, 12 l. אִסְתְּחַף (so MS), s. סְחַף.

חַסְפָּא *a. m.,* 1. *ind.* חֲסַף Lev 11, 33, 2S 5, 20 Ton; 2. Scherbe; 3. Schande.

חַסְפִּיָה Ortsname.

חַסְפָּנִיתָא *a. f.* 1. Schuppe; 2. rauhe Haut.

חָסֵר, חָסַר *h.* fehlen, mangeln. *Pi. Hi.* 1. fehlen machen, abziehen; 2. zu wenig tun. *Pu. pt.* מְחֻסָּר ermangelnd. מְחֻסַּר אֲמָנָה kleingläubig. מְ' בְּגָדִים nicht vollständig bekleidet (vom Priester). *Hitp.* Verlust haben.

חֲסַר *a., ipf.* 2 *m. sg.* תַּחְסַר Dt 8, 9 1. Mangel haben; 2. fehlen. *Pa.* 1. entbehren lassen, fehlen lassen; 2. *pt. f.* מְחַסְּרָא Lev 13, 51 zehren. חַסּוּרֵי מְחַסְּרָא וְהָכִי קָתָנֵי sie (die Mischna) ist unvollständig, und so tradiert er (der Lehrer) eigentlich.

חָסֵר *h. m.* 1. mangelhaft, unvollständig; 2. Mangel verursachend; 3. weniger, *minus;* 4. defektiv geschriebenes Wort.

חָסֵר (Jes 10, 32 Soc 59) *a.* weniger.

חֶסֶר *h. m.* 1. Verminderung; 2. Sparsamkeit.

חֶסְרוֹן *h. m.* 1. Mangel; 2. Verlust, Ausfall.

חֶסְרוֹנָא *a. m.* Mangel, Verlust.

חֶסְרָנָא *a. m., c. s.* חוּסְרָנֵיהּ Dt 15, 8 Not, Mangel.

חָף *h. m., pl.* חַפִּין 1. Zapfen, Stift am Schloßriegel; 2. Zahn am Schlüssel; 3. Salleiste, Webflocken(?).

חַפָּא (חָפָא) *a. m., pl. c. s.* חָפֵיהוֹן 1K 7, 33 Zapfen.

חֲפָא *a., ipf.* 3 *m. sg.* יַחְפֵי Ex 10, 5 bedecken, überziehen. *Pa. pt. pass. pl.* מְחוּפַּן Ex 26, 32 überziehen, bedecken. *Itpe. pf.* 3 *pl.* אִתְחֲפִיאוּ Gen 7, 19, 1K 18, 45 bedeckt werden.

חֲפָאָה (Ex 26, 14) *a. m.* 1. Decke, Bedeckung, Bedachung; 2. Überzug, Haut.

חֲפָאִים *h. m. pl.* dass.

חָפָה *h.* 1. bedecken, darüberbreiten; 2. beugen, krümmen(?). *Pi.* 1. bedecken, überziehen; 2. beschützen; 3. erdichten. *Pu.* bedeckt sein.

חֻפָּה *h. f.* Brautgemach, Himmelbett. בֵּית חֻפָּה dass.

חִפּוּי *h. m.* 1. Decke, Überzug; 2. Füllung (Seitenleiste eines Stuhles).

חִפּוּיָא *a. m., c.* חִפּוּי Ex 38, 19 Überzug.

חפול. ח' סוטות (jBez 62[d]) l. חָפֵי לְסוּטוֹת(?).

חִפּוּפָא *a. m.* Prellstein.

חִפּוּפִיתָא *a. f.* Grind, Ausschlag.

חֲפוּרָא *a. m.* Gräber, Erdarbeiter.

חֲפוּרָה *h. f.* 1. Graben, Vertiefung, Höhle; 2. Erdfrucht.

חֲפוּרִית *h. f.* Erdfrucht.

חֲפוּרְתָא *a. f.* 1. dass.; 2. Graben, Aushöhlung.

חִפּוּשׂ *h. m.* 1. Suchen; 2. Gebrauch des Wortes חָפַשׂ.

חִפּוּשָׁא *a. m.* schuppenlose Fischart.

חֲפוּשִׁיָה (BerR 53) *h. f.* Befreiung, Freiheit.

חִפּוּשִׁית *h. f.* Käfer.

חִפּוּשִׁיתָא *a. f.* dass.

חָפַז *h.* eilen. *Ni.* erregt sein.

חִפָּזוֹן *h. m.* Eile.

חַפְיָא *a. m.* 1. barfuß; 2. חפיי l. חִפּוּי.

חֲפִינָה *h. f.* das Nehmen einer Handvoll.

חֲפִיסָה *h. f.* Sack.
חֲפִיסְתָא *a. f.* dass.
חֲפִיפָה *h. f.* 1. Bedeckung; 2. Abreibung, Reinigung (des Haarkopfes).
חֲפִיפוּתָא *a. f.* 1. ח' לֵב Niedergeschlagenheit; 2. Abreibung.
חֲפִיצָה *h. f.* 1. Vergnügen finden; 2. Gebrauch des Wortes חפץ.
חֲפִירָה *h. f.* 1. Graben; 2. Erdfrucht.
חֲפִישָׂה *h. f.* Suchen, Aufstöbern.
חֲפִיתָא *a. f.* eine Fischart.
חָפַן *h.* eine Handvoll nehmen. *Ni.* mit der Hand gegriffen werden.
חֲפַן *a.* dass.
חַפָּן (Tos. BabM IX 14) *h. m.* Abreiber. Andere Lesart סַפָּן, s. dass.
חֻפְנָא *a. m., c. s.* חוּפְנֵיהּ Koh 4, 6, *pl.* חוּפְנִין Koh 4, 6 (MS חָפְנָין!), *c. s.* חוּפְנֵיכוֹן Ex 9, 8 1. die beiden hohlen Hände; 2. was beide Hände fassen.
חָפְנַיִם *h. du.* dass.
חֲפַס *a.* 1. graben; 2. suchen; 3. l. תְּפַס.
חָפַף *h.* 1. abreiben, waschen; 2. sich anstrengen (?).
חֲפַף *a., imp. pl.* חוּפוּ Jer 25, 34 (Jer 6, 21 וְחוּפוּ = וַחֲפוּ v. חֲפָא) bedecken. *Po. Itpo.* אִתְחָפַף, אִתְחוֹפֵף, *pt.* מִתְחָפַף Dt 32, 11, מְתְחוֹפֵף sich zur Bedeckung breiten. *Palp.* חַפְחֵף dass.
חֲפַפִית *h. f.* eine Art Ausschlag.
חָפֵץ *h.* verlangen, begehren.
חֵפֶץ *h. m.* 1. Gegenstand, Wertsache; 2. Wunschobjekt; 3. Preis, Wert.
חֶפְצָא *a. m.* 1. Gegenstand; 2. spez. der Gegenstand, den man beim Schwur in die Hand nimmt.
חַפְצָא *a. m.* eine Hülsenfrucht.
חָפַר *h.* graben.
חֲפַר I *a., pf. pl. m.* חֲפַרוּ Gen 26, 15, *ipf.* 2 *sg.* תַּחְפַּר Dt 23, 14 1. graben, vergraben; 2. erspähen.
חֲפַר II *a.* sich schämen.
חֵפֶר *h. m.* Grabmachen.
חַפְרִיתָא *a. f.* eine Wurzel, Erdfrucht.
חֲפַרְפָּרָא (JII Dt 14, 18 MS) *a. m.* eine Art Fledermaus.
חָפַשׂ *h.* nachspüren, aufsuchen.
חפש *a. Pa.* dass.
חפש *h. Pi.* befreien. *Pu.* befreit werden.
חָפְשִׁי *h. m.* frei.
חָפְשִׁיּוּת *h. f.* Freiheit.
חַפְשׁוּשִׁיתָא, חַפְשִׁישׁוּתָא *a. f.* Rost (?).
חֵפֶת *h. f.* Saum des Gewandes.
חָפַת *h.* säumen (vom Gewand). *Pi.* dass.
חֲפַת *a.* 1. säumen; 2. überlisten. *Itpe.* überlistet werden.
חִפְּתָא *a. f.* Saum des Gewandes.
חֵץ *h. m.* 1. Pfeil; 2. Pfeilschaft. בֵּית הַחִצִּים Köcher.
חֲצָא *a.* ausstechen, auspicken, stochern.
חָצַב *h.* behauen, ausmeißeln. *Ni.* 1. behauen werden; 2. bestimmt, beschlossen werden.
חֲצַב *a.* 1. *pt. pass. m. d.* חֲצִיבָא Jes 51, 1 behauen; 2. tief wurzeln. *Itpe. pf.* 2 *pl.* אִתְחֲצֵיבְתּוּן Jes 51, 1 ausgehauen sein.
חַצָּב *h. m.* Steinhauer.
חָצָב *h. m.* 1. Krug, Becken; 2. kleine Garbe; 3. Dattelart (s. חָצָד); 4. Ableger.
חַצְבָא *a. m.* 1. *pl.* חַצְבֵי Est II 3, 8 Krug, Becken; 2. Dattelart; 3. Kraut mit tiefgehenden Wurzeln, s. חֲצוּבָא.
חָצָד *h. m.* eine Dattelart.
חֲצַד *a., ipf.* 2 *m. sg.* תִּחְצוּד Dt 24, 19 schneiden, mähen.
חַצָּדָא *a. m.* Schnitter.
חֲצָדָא (Gen 8, 22) *a. m.* Ernte.
חַצְדָא *a. m.* eine Dattelart (s. חַצְבָא).
חֲצֹדֵד Ortsname.
חָצָה *h.* 1. teilen, trennen, halbieren; 2. in den Zähnen stochern. *Hi.* eine Teilung vollziehen, halbieren.
חָצוֹבָא *a. m.* Steinhauer.
חֲצוּבָא *a. m.* 1. Dreifuß (?); 2. Hunds-

zahn (*Cynodon Dactylon*) mit schwer auszurottenden Wurzeln.
חֲצוּבָה *h. f.* dass.
חָצוֹדָא (Jer 9, 21, Am 9, 13) *a. m.* Schnitter.
חִצּוּי *h. m.* Teilen, Abteilen.
חָצוּף *h. m.* 1. frech; 2. standhaft.
חֲצוֹצֵר *a.* Trompete blasen.
חֲצוֹצֶרֶת *h. f.* Trompete.
חֲצוֹצַרְתָּא *a. f., pl.* חֲצוֹצְרָן Nu 10, 2 dass.
חֲצוֹת *h. f.* 1. Hälfte; 2. Mitternacht; 3. Mittag.
חֲצִי *h. m.* 1. Hälfte; 2. halb.
חֲצִיבָא (Jes 51, 1) *a. m.* behauener Stein.
חֲצִיבָה *h. f.* Behauen.
חֲצִינָא (Jer 10, 3) *a. m.* Axt.
חַצִּיפָא *a. m., pl. c.* חַצִּיפֵי Ez 2, 4 1. frech; 2. standhaft.
חָצִיץ *h. m.* nicht unmittelbar in Berührung Kommen.
חֲצִיצָא *a. m.* Steinchen, Kies.
חֲצִיצָה *h. f.* Trennung. *pl.* חֲצִיצִין Gesetze, die חֲצִיצָה betreffend.
חָצִיר s. חָצֵר.
חָצִיר *h. m.* 1. Porree (*Allium porrum*); 2. Gras.
חֲצִירָא *a. m.* dass.
חצלין (jMaasr 52ᵃ) l. בצלין (so Ven.), s. בָּצָל.
חֶצְנָא *h. m.* 1. *pl.* חֶצְנֵי פִשְׁתָּן Flachsbündel; 2. *d.* חוּצְנַיָּא Jer 51, 12 Hinterhalt (Vorposten?).
חצף *h. Hi.* frech handeln.
חצף *a. Pa. pt. pl.* מְחַצְּפִין Ez 13, 6, *Aph.* dass.
חֻצְפָּא *a. m., ind.* חוּצַף Jer 3, 3 Frechheit.
חֻצְפִּית männl. Personenname.
חָצַץ *h.* 1. scheiden, trennen; 2. Trennung verursachen; 3. eine Scheidung herstellen; 4. in den Zähnen stochern. *Pi.* dass. wie 4.
חצץ *a. Pa. pt. pl. c.* מְחָצְצֵי Jud 5, 8 Soc 59, Jes 10, 32 Soc 59 schleudern, abschießen.

חָצָץ *h. m.* Zwischenraum, Verschlag.
חֲצָצָא *a. m.* Sand, Kies.
חֲצֹצַר s. חֲצוֹצֵר.
חֲצַצְתָּא *a. f.* Entscheidung, Urteilsspruch (?).
חצר l. חֲצַד.
חָצֵר I *h. f., pl.* חֲצֵרוֹת 1. Hof; 2. Privatbesitz; 3. Vorraum.
חָצֵר II *h. m.* Leberlappen (*Lobus caudatus*).
חַצְרָא I (Ex 29, 13) *a. m.* dass.
חַצְרָא (?) II *a. m.* Gras.
חֻקָּה *h. f.* Verordnung, gottesdienstl. Handlung.
חקה *h. Pi.* nachahmen.
חֻקוֹלָא männl. Personenname.
חִקּוֹק Ortsname.
חִקּוֹקָאָה *a. m.* Einwohner von Chiḳḳoḳ.
חִקּוּר *h. m.* Ausforschung.
חֲקִיקָה *h. f.* Ausgrabung.
חֲקִירָה *h. f.* 1. Untersuchung, Prüfung; 2. Verhör in bezug auf Zeit und Ort.
חַקְלָא (Gen 2, 5) *a. f., ind.* חֲקֵיל, חֲקַל Gen 25, 27, *pl. d.* חַקְלָתָא Ex 8, 9, חַקְלַיָּא Gen 14, 8, חַקְלִין Jer 32, 43, (חַקְלָן) 1. Feld; 2. Landgut.
חַקְלָאָה *a. m.* 1. Bauer; 2. ungebildeter Mensch.
חֲקָק *h. m.* Vertiefung.
חָקַק *h.* 1. aushöhlen; 2. eingravieren, schreiben; 3. Gesetze geben. *Ni.* ausgehöhlt werden.
חֲקַק *a., pt. pass.* חֲקִיק Cant 2, 17 eingraben. *Itpe.* eingegraben werden.
חָקַר *h.* forschen, spähen, prüfen. *Ni.* ausgeforscht werden.
חֲקַר *a., inf.* מִחְקַר 2 S 10, 3 dass.
חֵקֶר *h. m.* Erforschung. אֵין · חֵקֶר unzählbar, unergründlich.
חַקְרָא *a. m.* Untersucher.
חַקְרָא (2 S 5, 7), חַקְרָה *a. m.* (ἄκρα) Festung, Burg.
חַקְרָנָא *a. m.* Untersucher, Kritiker.
חר I s. חָרִי.

חר II s. אֲחַר.

חֲרָא *a. m.* יוֹמָא ח' (יוֹמַאחְרָא?) am folgenden Tag.

חֲרָא *a.* glühen. *Pa.* schüren.

חָרָא *a. m.* frei.

חָרֵב *h.* 1. öde sein; 2. zerstören. *Ni.* zerstört werden. *Hi.* zerstören. *Ho.* zerstört werden.

חֲרֵב. חֲרוּב Jes 17, 9 (MS חָרוּב) *a., pf.* 3 *sg. f.* חֲרוּבַת Jes 9, 18, Ez 26, 2, *ipf.* 3 *sg. f.* תְּחְרוּב Jes 34, 10 1. wüste sein; 3. verwüsten, zerstören. *Aph.* 1. *pf.* אַחְרֵיב Est II 1, 1 verwüsten, zerstören; 2. *ipf.* 1 *sg.* אַחֲרֵיב Jes 42, 15 Soc 59 austrocknen. *Itpe.* zerstört werden.

חָרֵב *h. m.* 1. wüste; 2. trocken.

חֶרֶב *h. f., pl.* חֲרָבוֹת 1. Schwert; 2. Pflugschar.

חַרְבָּא (Gen 3, 24) *a. m., ind.* (*in pausa*) חָרֶב Gen 34, 26 Schwert.

חַרְבָא (Dt 28, 22) *a. m.* 1. Trockenheit; 2. Entzündung(?).

חֲרֵבָא *a. m., f.* חָרְבָא Ez 26, 19 (MS חָרְבָא), *pl.* חָרְבִין Est II 3, 8 verwüstet.

חָרְבָּא *a. m., ind.* חוֹרֵב Ez 29, 10 Verheerung, Wüste.

חַרְבָּה *h. f.* Messer.

חָרְבָּה *h. f.* Trümmer, Ruine.

חָרְבוּתָא *a. f., c. s.* חָרְבוּתִיךְ (so Or 2211, Cod Soc 59 חָרְבָתִיךְ) Jes 49, 19 Zerstörung.

חַרְבּוּנָא *a. m.* Ausschlag.

חָרְבָּן *h. m.* Zerstörung.

חָרְבָּנָא, חוּרְבָּנָא (Jes 34, 11) *a. m.* Zerstörung.

חרבריה l. חֲבַרְבָּרַיָּה.

חָרְבְּתָא *a. f., ind.* חָרְבָּא Lev 26, 31, *pl. d.* חָרְבָתָא Ma 1, 4 Trümmer.

חַרְגָּא *a. m.* Sonnenstäubchen.

חַרְגּוֹל *h. m.* Heuschrecke.

חַרְגְּלָא (Lev 11, 22) *a. m.* Heuschrecke.

חַרְגְּנִין *h. m. pl.* bitteres Kraut.

חַרְגְּתָא *a. f., c.* חַרְגַּת Dt 32, 25 Schrecken.

חָרֵד *h.* zittern. *Hi.* 1. erzittern; 2. zittern machen, schrecken.

חֲרָדָה *h. f.* Angst.

חַרְדּוֹן *h. m.* Dornechse (*Stellio vulgaris*).

חַרְדּוֹנָא *a. m.* dass.

חַרְדָּל *h. m.* 1. Senf (*Sinapis alba*); 2. s. חַרְדְּלִית.

חַרְדְּלָא *a. m.* dass.

חַרְדְּלִי *h. m.* senfartig (Weinsorte).

חַרְדְּלִית *gr. f.* (χαράδρα?) Gießbach.

חָרָה *h.* glühen. *Pi.* in Glut bringen.

חָרָה s. חַרְחַר.

חָרוּב *h. m.* 1. Johannisbrot (*Ceratonia siliqua*); 2. eine Bohnenart; 3. Ortsname.

חָרוּבָא *a. m.* 1. Johannisbrot; 2. Ortsname.

חָרוּבָא *a. m., ind.* חָרוּב Dt 13, 18, Jes 17, 9, Ha 1, 4 verwüstet, öde.

חָרוֹבָא *a. m.* Zerstörer.

חָרוּבִית *h. f.* Johannisbrotbaum (*Ceratonia siliqua*).

חָרוּבִיתָא *a. f.* dass.

חָרוֹזָא *a. m.* 1. Perlen aufreihend; 2. Bibelstellen vergleichend.

חרויין (Tos Teh VIII 6) l. חֲדוּיִין, s. חֲדוּת.

חֲרוֹכָא *a. m.* angeröstetes Fleisch.

חָרוּל *h. m.* eine Lathyrusart.

חָרוּם *h. m.* plattnäsig.

חָרוֹן *h. m.* Zorn.

חָרָן (Ez 27, 23) Ortsname (Harran).

חֲרוֹסֶת *h. m.* mit Essig angemachtes Fruchtmus (am Pesachabend).

חָרוּף *h. m., pl.* חֲרוּפוֹת Grabeisen.

חרופה *h. f.* zur Ehe bestimmt.

חָרוּץ *h. m.* mit Vertiefungen im Fleische versehen.

חרורא. *pl.* חרורי עיינין DtJI 18, 10 (MS חדודי עינין) l. אָחוּדֵי עֲיָנִין *a. m. pl.* Gaukler.

חֵרוּרִי *h. m.* freigelassener Sklave.

חֵרוּרִין *a. m. pl.* Freiheit.

חָרוּשְׁתָּא *a. f.* Zauberei.

חָרוּת *h. f.* 1. *pl.* חָרִיּוֹת Palmzweig;

2. vertrocknet, eingeschrumpft; 3. Schwärze; 4. s. חֲדוּת.

חָרוּתָא *a. f.* 1. Palmzweig; 2. l. חֲדוּתָא; 3. *c. s.* חרותי Jes 60, 21, l. חֶדְוָתִי (so MS), s. חֶדְוָתָא.

חֲרוּתָא *a. f.* Schwärze.

חָרַז *h.* 1. stechen, hineinbohren; 2. aufreihen, ordnen; 3. zwei Schriftstellen vergleichen. *Hi.* dass. wie 3.

חֲרַז *a.* 1. stechen, durchbohren; 2. aufreihen, auf eine Schnur ziehen; 3. zwei Schriftstellen vergleichen. *Aph.* stechen machen.

חַרְזָא *a. m.* Dornstrauch.

חָרְזָא *a. m.* stachlig.

חֲרַח l. חֲרַחַר.

חַרְחֲבִינָה *h. f., pl.* חַרְחֲבִינִין Mannstreu (*Eryngium creticum*).

חַרְחוֹר *h. m.* 1. scharfes Eisen; 2. das zum Reinigen der Pflugschar bestimmte Eisen des Ochsensteckens.

חִרְחוּר *h. m.* 1. Angebranntes; 2. Zank, Streit.

חַרְחוּרָא (Dt 28, 22) *a. m.* Fieber.

חַרְחָל *h. m.* Lathyrusart(?).

חִרְחֵר *h.* 1. anzünden; 2. hitzig streiten; 3. Fieber haben.

חַרְחֵר *a.* entzünden.

חָרַט *h.* ausmeißeln. *Hi.* einschneiden, aufzeichnen. *Hitp.* bereuen.

חֲרַט *a., inf.* מִחְרַט Cant 5, 4 bereuen.

חֲרָטָה *h. f.* Bereuen.

חַרְטוֹם I *h. m.* Zauberer.

חַרְטוֹם II *h. m.* Maul, Schnabel.

חַרְטוּמָא *a. m.* 1. dass.; 2. Sandalenschnabel (-spitze).

חָרִי *h. m.* ein Gebäck. S. חֲרָרָה.

חַרְיָא *a. m.* Exkremente.

חָרֵיב *h. m.* trocken (vom Brot).

חֶרְיוֹנִים *h. m. pl.* Exkremente.

חָרִיז *h. m.* Dorn(?).

חֲרִימָא *a. m., ind.* חֲרִים Lev 21, 18 spaltnäsig.

חֲרִין *a. m. pl.* Exkremente.

חֳרִינָא *a. m.* anderer.

חִרְיָנָא *a. m.* Streit.

חִרְיָנוּתָא *a. f.* Streitsüchtigkeit.

חָרִיעַ *h. m.* 1. Saflor, Saflorsamen (*Carthamus tinctorius*); 2. gefärbte Baumwolle.

חָרִיפָא *a. m.* 1. *pl.* חָרִיפִין Jos 5, 2 scharf; 2. scharfsinnig; 3. gangbar; 4. männl. Personenname.

חֲרִיפוּתָא *a. f.* 1. Jugendzeit; 2. Strömung im Fluß.

חָרִיץ *h. m.* 1. Einschnitt; 2. Furche, Graben, Grube; 3. der Hilus der Niere.

חֲרִיצָא *a. m.* dass.

חֲרִיצָה *h. f.* 1. Zuspitzung; 2. BerR. 70 l. חַרְצִיָּה (so Ausg. Konst.), s. חַרְצָא.

חריצותא 1. l. חִרְיָנוּתָא; 2. חריצות 1K 3, 6 l. תְּרִיצוּת (so MS), s. תְּרִיצוּתָא.

חֲרִיק. בַּחֲרִיק *a.* an Stelle von.

חָרִיר *h. m.* Nadelöhr.

חָרִישׁ *h. m.* 1. Pflügen; 2. Pflugzeit.

חֲרִישָׁה I *h. f.* Pflügen.

חֲרִישָׁה II *h. f.* 1. Schweigen; 2. Taubheit, Taubmachen.

חֲרִישָׁה III *h. f.* Dickicht.

חֲרִישׁוּתָא I *a. f.* Taubheit.

חֲרִישׁוּתָא II *a. f.* Dickicht.

חריית l. חֲדִיב.

חָרַךְ *h.* rösten. *Pi.* versengen, verbrennen. *Hitp.* versengt werden.

חֲרַךְ *a.* 1. *pt. pass.* חֲרִיךְ Jer 6, 29 (MS חָרַר) sengen, rösten; 2. *pf.* 3 *sg. f.* חֲרוּכַת Jes 9, 18 (MS חֲרוֹבַת) angesengt sein. *Pa.* versengen. *Itpe.* versengt werden.

חֶרֶךְ *h. m.* absichtliche Abwandelung von חֵרֶם Bann.

חָרָךְ *h. m.* 1. *pl.* חֲרַכִּין Gitterfenster; 2. gedörrte Körner.

חֲרַכָּא (Gen 26, 8) *a. m.* 1. Fenster; 2. Öffnung.

חֻרְלָא *a. m.* Lathyrusart.

חרם I *h.* *Hi.* 1. dem Heiligtum weihen; 2. bannen, in den Bann tun.

חָרַם II *h.* 1. s. חָרוּם; 2. Netze machen (fischen?).

חרם *a.* *Aph.* *ipf.* 3 *m.* *sg.* יַחְרֵים Lev 27,28, *pl.* יַחְרְמוּן 1S 15,21 1. zu heil. Gebrauch bestimmen, weihen; 2. (auch *Pa.*?) bannen, in den Bann tun. *Ittaph.* *ipf.* 3 *m.* *sg.* יִתַּחְרַם Lev 27,29 geheiligt werden.

חֵרֶם I *h.* *m.* 1. Tempeleigentum; 2. Gegenstand, der Gott geweiht wird; 3. Bann, Exkommunikation.

חֵרֶם II *h.* *m.* 1. Fischnetz; 2. Fischerplatz (Fischteich?).

חָרָם *h.* *m.* 1. Fischer; 2. Gewalttätiger.

חֶרְמָא (Lev 27,21) *a.* *m.* Bann (Gebanntes).

חַרְמָא *a.* *m.*, *c.* *s.* חַרְמֵיהּ Hb 1,15 Netz.

חָרְמָא (Nu 14,45) Ortsname.

חוּרְמִינֵי (Jer 51,27) Armenien, s. אַרְמֵינְיָא.

חֶרְמָנָא *a.* *m.* 1. *ind.* חוּרְמָן Gen 49,17 grausam, schlimm, giftig; 2. Schlange.

חָרָנָא *a.* *m.*, *f.* חֳרָנִיתָא ein anderer.

חַרְנוּגָא *a.* *m.* auf Dornsträuchern wachsender Schmarotzer (*Cuscuta*?).

חרנית s. ארונית.

חֶרֶס *h.* *m.* 1. Ton; 2. Scherbe; 3. Sonne; 4. Ausschlag.

חָרָס *h.* *m.* Töpfer(?).

חַרְסָא *a.* *m.*, *ind.* חֲרַס Dt 28,27 Ausschlag, Krätze.

חַרְסוֹן, חַרְסוּם männl. Personenname.

חַרְסוּנָא *a.* *m.* Ausschlagsart.

חַרְסִית *h.* *f.* 1. Lehm; 2. שַׁעַר ח׳ Name eines Tores von Jerusalem.

חַרְסָן *h.* *m.* 1. Tongeschirr, Tontopf; 2. Nachtgeschirr.

חַרְסְפִיתָא *a.* *f.*, *pl.* חַרְסְפִיתִין Schuppe.

חֵרֶף *h.* *m.* Verstümmelung von חֵרֶם.

חָרַף I *h.*, *pt.* *pass.* חָרוּף streng. *f.* חֲרוּפָה zu Ehe bestimmt. *Pi.* schmähen, lästern. *Hitp.* 1. geschmäht werden; 2. ernst werden(?).

חרף II *Hitp.* erstarrt (winterlich) sein.

חרף *a.* *Pa.* 1. *inf.* חָרָפָא 1S 13,20 schärfen, spitzen; 2. lästern. *Aph.* früh sein.

חֻרְפָּא *a.* *m.* 1. Schärfe, Schneide; 2. Scharfsinn.

חֻרְפָּא (חָרָפָא) *a.* *m.*, *pl.* חָרְפֵי Koh 11,2 (nicht MS) frühzeitig.

חֶרְפָּה *h.* *f.* Schmähung, Schmach.

חַרְפוּפִיתָא *a.* *f.* Grind, Schorf.

חָרְפִיתָא, חֻרְפִיתָא *a.* *f.* 1. (einjähriges) Lamm; 2. weibl. Personenname.

חֶרְפְּתָא *a.* *f.* Schmähung, Schande.

חרפתא (JIIDt 14,18) l. mit MS חֲפַרְפְּרָא.

חֻרְפְּתָא *a.* *f.*, *pl.* חוּרְפָן Gen 33,19 Lamm.

חָרַץ *h.* 1. eingraben, einschneiden; 2. bestimmen. *Ni.* eingeschnitten werden.

חֲרַץ *a.* dass.

חֶרֶץ *h.* *m.* Einschnitt.

חַרְצָא I (Dt 33,11, MS חַרְצָא) *a.* *m.*, *pl.* חַרְצִין Ex 28,42 B. Lende.

חַרְצָא II *a.* *m.*, *pl.* *c.* חַרְצֵי Jos 11,8 Graben.

חַרְצָן *h.* *m.*, *pl.* חַרְצַנִּים 1. Kern der Weinbeere; 2. Stein einer Frucht.

חַרְצַנָּה *h.* *f.* dass.

חַרְצַנִיתָא (auch חַרְצַנְתָא) *a.* *f.* Kern, Stein einer Frucht.

חֶרֶק *h.* *m.* Verstümmelung von חֵרֶם.

חָרַק *h.* mit Einschnitten versehen. *Pi.* knirschen.

חֲרַק *a.* 1. mit Einschnitten versehen; 2. *pt.* *pl.* חָרְקִין Est II 3,8 knirschen. *Itpe.* dass.

חַרְקָא, חִרְקָא *a.* *m.* 1. Kerbe, Zacke; 2. Verzierung.

חָרַר I *h.* eine Höhlung machen.

חרר II *h.* *Pi.* befreien.

חרר III *h.* *Pilp.* חִרְחֵר erhitzen.

חֲרַר I *a.* durchlöchern. *Pa.* *pf.* חָרֵיר LevJI 15,3 ausströmen lassen.

חרר II *a. Pa.* freilassen. *Schaph.* dass. *Itpa. pf.* 3 *f. sg.* אִתְחָרַרַת Lv 19,20 frei gelassen werden.

חֲרַר III *a., pf.* חָר Ez 15,4 brennen, sengen. *Pa. pf.* חָרַר Jer 6,29, *ipf.* 2 *m. sg. c. s.* תְּהָרְרִנַּהּ Ez 4,12 l. תְּחָרְרִנַּהּ 1. rösten; 2. Glut machen. *Itpe. pf.* אִתְחַר Est II 5,1 (MS אִתְחַתַּת!) versengt werden. *Itpalp.* dass.

חרר IV *a. Pa.* einen Aschenkuchen machen.

חָרָר *h. m.* 1. Nadelöhr; 2. Haufen.

חֲרָרָא (1K 7,23, Ez 4,12, MS הֲרָרָא) *a. m., pl.* חֲרָרָן 1. Aschenkuchen; 2. Klumpen.

חֲרָרָה *h. f.* 1. Aschenkuchen; 2. Haufen; 3. Klumpen; 4. Eisenerz.

חֶרֶשׂ *h. f.* 1. s. חֶרֶס; 2. männl. Personenname.

חָרַשׁ I *h.* 1. pflügen; 2. beiwohnen. *Ni.* gepflügt werden.

חרשׁ II *h. Pi.* taub, stumm machen. *Hi.* 1. dass.; 2. taub, stumm sein. *Hitp.* taub, stumm werden.

חֲרַשׁ I *a.* pflügen.

חֲרַשׁ II *a.* taub, stumm sein. *Itpe. ipf.* 3 *pl. f.* יִתְחַרְשָׁן Mi 7,16 Or 1474 taub, stumm werden.

חֲרַשׁ III *a.* ein Dickicht bilden.

חֲרַשׁ IV *a.* zaubern. *Pa. pt. pl. f.* מְחָרְשָׁן Ez 13,20 bezaubern, bannen.

חָרָשׁ *h. m.* 1. Werkmeister; 2. Personenname.

חֹרֶשׁ s. חוֹרֶשׁ.

חֶרֶשׁ *h. m.* Stillschweigen, Stummheit.

חֵרֵשׁ *h. m.* 1. taub; 2. taubstumm.

חַרְשָׁא (Ex 4,11) *a. m.* dass.

חָרָשָׁא *a. m., ind.* חָרַשׁ(!) Dt 18,10, *pl. c.* חָרָשֵׁי Ex 7,11 Zauberer.

חוּרְשָׁא I (Dt 19,5), חַרְשָׁא I (Mi 3,12) *a. m.* Wald.

חַרְשָׁא II *a. m.* Luftröhre(?).

חָרָשׁוּתָא *a. f.* Zauberei.

חַרְשִׁין (Na 3,4), חָרָשִׁין (Mi 5,11) *a. m. pl., c. s.* חֲרְשַׁהָא Na 3,4 Zauberei.

חָרָשִׁיתָא *a. f.* Zauberin.

חָרָשָׁנָא *a. m.* Zauberer.

חָרָשְׁתָּא *a. f., ind.* חָרָשָׁא Ex 22,17 Zauberin.

חָרַת *h.* eingraben.

חֲרַת *a., pt. pass. pl.* חֲרִיתִין Lv 19,28 dass.

חֶרֶת *h. f.* Schwärze, Tinte.

חַרְתָּא I *a. f.* 1. dass.; 2. ח׳ דְאַרְגִּיז Ortsname.

חַרְתָּא II *a. f.* Streit.

חָרְתָא *a. f.* freie Frau.

חַרְתָּנָא *a. m.* streitsüchtiger Mensch.

חֲשִׂיפָה *h. f.* Entblößen.

חֲשַׂךְ *a.* zurückhalten. *Aph.* abziehen.

חֲשָׁא *a.* stille sein, schweigen.

חשא. *c. s.* חשיה (EchR I 16) l. נַחְשֵׁיהּ, s. נַחְשָׁא.

חָשַׁב *h.* 1. denken, beabsichtigen; 2. verzeichnen. *Pi.* 1. nachdenken, betrachten; 2. achten; 3. berechnen, zählen. *Hitp.* 1. betrachtet werden, geschätzt werden; 2. gezählt, mitgerechnet werden; 3. rechnen; 4. für etwas gehalten werden; 5. geachtet sein, sich als vornehm gebärden.

חֲשַׁב *a., pf.* 2 *m. pl.* חֲשַׁבְתּוּן Gen 50,20 1. sinnen, denken; 2. *pt. pass. pl.* חֲשִׁיבִין Jes 53,3 halten, achten, schätzen. *Pa. ipf.* 3 *m. sg.* יְחַשֵּׁיב Lv 25,52, *pt.* מְחַשֵּׁיב Jer 26,3 1. ersinnen, planen; 2. berechnen. *Itpe. ipf.* 3 *m. sg.* יִתְחֲשֵׁיב Lv 17,4 1. ersonnen, geplant werden; 2. berechnet werden; 3. für etwas gehalten werden.

חַשָּׁבָא *a. m., pl. d.* חַשָּׁבַיָּא Jes 33,8 (MS חַשִּׁיבוּ) Rechner.

חֶשְׁבּוֹן *h. m.* 1. Rechnung, Rechenschaft; 2. Genauigkeit.

חֻשְׁבָּנָא *a. m., c.* חוּשְׁבַּן Ex 30,12 1. Berechnung, Messung; 2. Zahl.

חֶשְׁבָּנֵי (Dt 2,20) *a. m. pl.* Name einer Völkerschaft (bibl. Zamzummim).

חָשַׁד *h.* verdächtigen. *Pi.* dass. *Ni.* im Verdacht sein.

חַשֵׁד *a.* verdächtigen. *Pa. Aph.* dass. *Itpe.* im Verdacht sein.

חָשֵׁד(?) *h. m.* verdächtig.

חֲשַׁד *h. m.* Verdacht.

חֲשָׁדָא *a. m.* dass.

חֲשָׁה *a.* schweigen.

חֲשֻׁי männl. Personenname.

חִשּׁוּב *h. m.* Berechnung.

חָשׁוֹךְ *h. m.* 1. dunkel, schwarz; 2. verfinstert; 3. elend.

חֲשׁוּכָא (Gen 1, 5) *a. m.* 1. Dunkelheit; 2. *ind.* חֲשׁוֹךְ Am 5, 20 finster; 3. verkohlter Docht, Lichtstumpf; 4. *ind.* חֲשׁוֹךְ 2 S 13, 4 (MS חָשׁוֹךְ) mager, elend.

חֲשׁוּפָה *h. f.*, s. חֲשִׁיפָה.

חֲשַׁי, חֲשַׁאי *h. m.* 1. geheim; 2. verschwiegen. בַּחֲשַׁי 1. leise; 2. im geheimen.

חֲשַׁי *a.* 1. בְּחַשַׁי 1 K 19, 12 leise; 2. בּוּחֲשַׁי Jes 26, 16 im geheimen.

חֲשַׁי *a. m.* Thymian (*Thymus*).

חֲשִׁיבָא *a. m.* angesehene Person, s. חָשַׁב.

חֲשִׁיבוּתָא *a. f.* 1. Wert; 2. Ehrung.

חֲשִׁיכָא *a. m., pl. d.* חֲשִׁיכַיָּא Am 8, 6 1. dunkel, finster; 2. elend, unglücklich, dürftig.

חֲשֵׁיכָה *h. f.* Dunkelwerden.

חֲשִׁיפָה *h. f.* Binsenart.

חֲשִׁיקָא *a. m., pl. f.* חֲשִׁיקָן Jud 5, 11 ausgerüstet.

חֲשִׁיקָה *h. f.* 1. Hängen an; 2. Gebrauch des Wortes חשק.

חָשַׁךְ *h.* finster sein. *Hi.* 1. dunkel werden; 2. finster machen; 3. den Anbruch der Nacht erwarten; 4. vom Anbruch der Nacht überrascht werden.

חֲשׁוֹךְ *a.* 1. *pf.* 3 *f. sg.* חֲשׁוֹכַת Ex 10, 15 finster sein; 2. elend sein. *Pa.* 1. *pt. pl. f.* מְחַשְּׁכָן Lv 26, 16 verdunkeln; 2. im Dunkeln tun. *Aph.* 1. dass.; 2. *pt.* מַחֲשִׁיךְ 1 S 17, 16 bei Nacht tun, spät sein. *Itpe.* finster werden.

חֶשְׁכָּא *a. m.* Dunkelheit.

חַשְׁכוּתָא *a. f., c.* חַשְׁכוּת Dt 28, 65 Dunkelheit.

חֲשַׁכְתָּא *a. f.* Dunkelheit.

חשל *h. Pi.* zertrümmern.

חֲשַׁל *a.* 1. schmieden, hämmern; 2. zerquetschen; 3. planen. *Pa.* planen.

חַשְׁלָא (Ez 27, 17, MS יְחוּשׁ) *a. m.* geschälte Gerste.

חַשָּׁלָא *a. m.* Schmied.

חֲשַׁלְתָּא *a. f.* Zerquetschtes.

חַשְׁמוֹנַי 1. 1 S 2, 4, Meg Ant (MS an beiden Stellen חַשְׁמַנַּי) Chaschmonaj, Ahnherr der Hasmonäer (Makkabäer); 2. Hasmonäer.

חַשְׁמְלָא (Ez 8, 2) Engelname.

חוּשְׁנָא (Ex 28, 4) *a. m., c.* חוּשַׁן Ex 28, 15 Brustschild des Hohenpriesters.

חָשַׁק *h.* 1. drücken, zusammenpressen; 2. hangen an.

חֲשַׁק *a., ipf.* 1 *sg.* אֶחְשׁוֹק 2 S 9, 27 satteln, rüsten.

חָשַׁר *h.* sieben, ausstreuen.

חֲשַׁר *a.* dass.

חָשַׁשׁ *h.* 1. leiden, Schmerz empfinden; 2. nachsinnen; 3. besorgt sein.

חֲשַׁשׁ (s. חוש) *a.* 1. *pf.* חָשׁ Jer 6, 29 leiden; 2. sich kümmern um; 3. *pf.* חָשׁ Cant 2, 9 nachsinnen; 4. zischeln. *Itpe.* krank werden. *Palp.* 1. leiden; 2. sich sorgen.

חֲשָׁשָׁא (Koh 2, 25) *a. m.* Besorgnis.

חִשְׁתָּא Kanal in Babylonien.

חֲתָא *a., inf.* מִחְתֵּי Jes 30, 14 wegscharren. *Pa. Aph.* schüren.

חִתָּאָה *a. m., pl. d.* חִתָּאֵי Gen 15, 20 Hittiter.

חָתָה I *h.* scharren. *Pi.* schüren.

חָתָה II *h.* sich ekeln. *Pi.* abscheulich machen.

חִתּוּי *h. m.* Scharren, Schüren.

חִתּוּךְ *h. m.* 1. Einschnitt; 2. (später) Ablösung der Vorhaut; 3. Urteil.

חִתּוּכָא *a. m.* dass.

חָתוּל *h. m.* Katze.

חָתוּלָא *a. m.*, *pl.* חָתוּלִין Jes 13, 22 dass.

חִתּוּם *h. m.* 1. Schluß, Unterschrift; 2. Schlußformel im Gebet.

חָתוֹמָא *a. m.* Unterzeichner.

חִתּוּן *h. m.* 1. Verschwägerung; 2. Heirat.

חִתּוּנָא *a. m.* dass.

חיתטא (jSanh 22c) l. חִטְּתָא.

חֲתִיָּה *h. f.* Wegscharren, Schüren.

חֲתִיכָה *h. f.* 1. Schneiden; 2. Stück, Scheibe (von Fleisch); 3. Geschwulststück der Gebärmutter.

חֲתִימָה *h. f.* 1. Siegelung, Unterschrift; 2. Verschluß, Verstopfung; 3. Schlußformel. eines Gebetes.

חֲתִימוּתָא, חֲתִימְתָא *a. f.*, *c.* חֲתִימַת Cant 3, 8 Besiegelung.

חֲתִירָה *h. f.* Durchbohrung, Loch.

חֲתִירְתָא *a. f.* dass.

חִתִּית *h. f.* Schrecken.

חָתַךְ *h.* 1. schneiden, abschneiden; 2. unterbrechen, innehalten; 3. verordnen. *Ni.* 1. abgeschnitten werden; 2. bestimmt werden. *Pi.* 1. zerschneiden; 2. ausgraben; 3. bestimmen. *Pu.* geschnitten werden.

חתך *a. Pa.* dass. *Itpa.* abgeschnitten, bestimmt werden.

חָתָךְ *h. m.* Schnitt.

חָתַם *h.* 1. siegeln, unterzeichnen; 2. schließen, verstopfen; 3. die Schlußbenediktion sprechen. *Pi.* 1. mit einem Siegel versehen; 2. mit Zeugenunterschrift versehen lassen. *Ni. Hitp.* versiegelt, unterzeichnet werden.

חֲתַם *a.*, *ipf.* 3 *pl.* יַחְתְּמוּן Jer 32, 44, *pt pass.* חֲתִים Lv 15, 3 dass. *Pa.* verschließen. *Itpa. pf.* 3 *f. sg.* אִתְחַתְּמַת Cant 3, 8, *pt. pl. m.* מִתְחַתְּמִין Est II 8, 15 verschlossen, versiegelt werden, sich einschließen.

חתן *h. Hitp.* sich verschwägern.

חתן *a. Pa.* verschwägern. *Itpa. imp.* 2 *pl. m.* אִתְחַתַּנוּ Gen 34, 9 sich verschwägern.

חָתָן *h. m.* 1. Schwiegersohn; 2. Bräutigam; 3. Bezeichnung des Kindes, an dem die Beschneidung vollzogen werden soll.

חַתְנָא (Ex 4, 25) *a. m.* 1. Schwiegersohn; 2. Bräutigam.

חֲתֻנָּה *h. f.* Vermählung.

חֲתֻנּוֹת *h. f.* 1. Verschwägerung; 2. Vermählung. בֵּית חֲתֻנּוֹת Hochzeitsgemach.

חַתְנוּתָא *a. f.* dass.

חֲתַף *a.* wegreißen.

חָתַר *h.* durchbohren, eine Öffnung machen.

חֲתַר *a.*, *imp.* חֲתַר Ez 12, 5 dass. *Itpe.* 1. durchbohrt werden; 2. *pf.* 1 *sg.* אִתְחֲתָרִית Ez 12, 7 sich eine Öffnung machen.

חָתָר Ortsname.

חֲתַרְתָּא *a. f.* Loch.

חָתַת *h.* zerbrechen. *Ni.* sich demütigen.

ט

ט der neunte Buchstabe des hebr. Alphabets. ט' als Zahlzeichen = 9.

טאב s. טוּב.

טִאְטֵא *h.* kehren.

טַאְטֵא *a.* dass.

טָאטָא *a. m.* Besen.

טָאטִיתָא *a. f.* dass.

טֵיאַטְרוֹן, טְאַטְרוֹן *gr. m.* (θέατρον), *pl.* טְאַטְרִיּוֹת Theater.

טאל. *pt. pl.* מטאלין (jSabb 9a) l. מְנָא אֲלֵין.

טַאְנֵיס (Num 13, 22) Stadt in Unterägypten (Τάνις, bibl. Zoan).

טַב *a.* 1. sehr, viel; 2. עֵין ט׳ Ortsname.

טֵב *h. m., c. s.* טִבוֹ Art, Wesen.

טָבָא (Gen 50, 20) *a. m.* 1. gut; 2. wert; 3. Vornehmer; 4. יוֹמָא טָבָא Lv 23, 11 B. Festtag; 5. männl. Personenname.

טִבָא *a. m.* 1. *c. s.* טִבְהוֹן 1 S 16, 23 Art, Wesen; 2. *c. s.* טִבְּהוֹן Gen 37, 2 (MS דִּבְהוֹן) Ruf.

טבבו (jMaasSch 52[d]) l. טָבוּת.

טבאג (Cant 5, 14, Or 1302 אהלמה, darüber פרוזג) l. טָבְאַז *gr. m.* (τόπαζος) ein Edelstein, Topas.

טָבָאוּת, טָבָאִית *a.* gut.

טָבְהָקִי *pers. m.* in der Pfanne gebratenes Fleisch.

טבוואות (SchirR Anf) l. טָבָאוּת.

טִבּוּחַ *h. m.* 1. Schlachtung; 2. Name eines schlimmen Windes.

טִבּוּחָא *a. m.* dass.

טִבּוּל *h. m.* 1. Eintauchen, Baden; 2. die Handlung, durch deren Vollzug der betreffende Gegenstand der Pflicht der Priesterabgabe unterliegt.

טִבּוּלָא *a. m.* Eintauchen, Baden.

טבוסה (jSabb 7[d], Ven. סכוסה) l. סְבָכָה.

טִבּוּעִין *h. m. pl.* Verfall (ohne Rückerstattungspflicht).

טַבּוּר, טִבּוּר *h. m.* 1. Nabel; 2. Zentrum.

טִבּוּרָא *a. m.* Nabel.

טיבורייה (jKil 31[c]) l. טִיבוּרִיה, s. טִבּוּרָא.

טָבוּת *a.* gut.

טָבוּתָא *a. f., pl.* טָבְוָן Ex 34, 6 Güte, Gunst.

טַבְזָא (Lv 11, 5) *a. m.* Klippschliefer (*Hyrax Syriacus*).

טָבַח *h.* schlachten, kochen.

טְבַח *a.* schlachten, kochen. *Pa.* dass.

טֶבַח *h. m.* 1. Opferfleisch; 2. Schlachtfest.

טַבָּח *h. m.* Schlächter, Koch.

טַבָּחָא (1 S 9, 23. 24, MS טַבַּחָא!) *a. m.* dass.

טִבְחָא *a. m.* Schlachtung.

טִבְחָא *a. m.* Schlachtfest.

טַבַּחְתָּא *a. f., pl.* טַבָּחָן 1 S 8, 13 Köchin.

טָבִי 1. männl. Personenname; 2. כְּפַר ט׳ Ortsname.

טַבַּי männl. Personenname (Tobia).

טַבְיָא (Dt 14, 5) *a. m., pl.* טַבְיִין Est II 1, 2, *d.* טַבַּיָּא (l. טְבַיָּא) 2 S 2, 18 Gazelle.

טָבְיוֹמִי männl. Personenname.

טְבִיחָה *h. f.* 1. Schlachtung; 2. Verdauung (?).

טְבִילָה *h. f.* 1. Eintauchung; 2. rituelles Baden; 3. rituelle Badeeinrichtung.

טְבִילוּתָא, טְבִילְתָא *a. f.* dass.

טְבִיעָה *h. f.* 1. Untersinken, Ertrinken; 2. s. טְבִיעוּת.

טְבִיעוּת *h. f.* עַיִן ט׳ Eindruck, den jemand bekommt.

טְבִיעוּתָא *a. f.* עֵינָא ט׳ dass.

טבית l. טָבוּת.

טַבְיְתָא, טְבִיתָא *a. f.* 1. Gazelle; 2. weibl. Personenname.

טָבַל *h.* 1. eintauchen; 2. ein rituelles Bad nehmen. טְבוּל יוֹם derjenige, der zwar das vorgeschriebene Reinigungsbad genommen hat, aber erst mit Sonnenuntergang rein wird; 3. zur Abgabe des Zehnten verpflichten. *Ni.* 1. eingetaucht werden; 2. der Zehnten-Abgabe unterliegen. *Pi. Hi.* 1. eintauchen; 2. einen Imbiß nehmen. *Pu.* s. תָּבַל. *Ho.* eingetaucht, gereinigt werden.

טְבַל *a., ipf.* 3 *m. sg.* יִטְבּוֹל Lv 4, 6 1. ein rituelles Bad nehmen; 2. zur Abgabe des Zehnten verpflichten. *Pa.* 1. eintauchen; 2. einen Imbiß nehmen. *Aph.* eintauchen (von der vorgeschriebenen Reinigung von Geräten).

טֶבֶל *h. m.* Früchte, die der Zehntenabgabe schon unterliegen, von denen dieselbe aber noch nicht entrichtet ist.

טִבְלָא *a. m.* dass.

טַבְלָא I (Cant 1, 1), טַבְלָה *gr. m.* (τάβλα, ταβούλιον) Handpauke.

טַבְלָא II *gr. f.* (τάβλα) *pl.* טַבְלָאוֹת, טַבְלָיוֹת 1. Tafel, Brett; 2. Schreibtafel; 3. Tisch.

טַבְלָא III, טַבְלַי männl. Personenname (Τάβλος).

טַבְלָרָא *gr. m.* (ταβελλάριος) Kourier, Läufer.

טָבַע *h.* 1. versinken; 2. versinken lassen; 3. prägen, formen; 4. mit Namen nennen. *Hi.* versinken lassen.

טְבַע *a., pf.* 3 *f. sg.* טְבַעַת 1 S 17, 49 1. versinken; 2. versinken lassen; 3. prägen, Gestalt geben. *Pa. pf.* 2 *sg. c. s.* טַבַּעְתָּנוּן Hb 3, 14 Soc 59, *Aph.* versinken lassen. *Itpe. pf.* 3 *m. pl.* אִטְּבַעוּ Ex 15, 9 eingetaucht werden.

טֶבַע *h. m.* 1. Münze; 2. eine bestimmte Münze (ein halber Sela = 2 Denare); 3. Element; 4. (später) Natur.

טַבְעָא, טִבְעָא *a. m.* 1. *c. s.* טִבְעָךְ Est II 6, 10 Münze; 2. eine bestimmte Münze (ein halber Sela = 2 Denare); 3. Versinken.

טִבְעוֹן Ortsname.

טִבְעוֹנִי *h. m.* Einwohner dieses Ortes.

טֻבְעָנָא *a. m.* 1. Flut, Überschwemmung; 2. sumpfiges Land.

טִבְעָנִי *h. m.* s. טִבְעוֹנִי.

טַבַּעַת *h. f., pl.* טַבָּעוֹת 1. Ring; 2. Instrument zum Glätten; 3. Ringknorpel; 4. After.

טְבֵירְיָא, טִיבַּרְיָה, טְבַרְיָא *gr.* Ortsname (Τιβεριάς).

טִיבַּרְיָאָה *gr. m.* aus Tiberias.

טְבָרֵיטִי *gr. m.* (θεωρητής) Zuschauer.

טִיבֵּרְיוֹס, טִיבֵּרִיאוֹס *gr.* männl. Personenname (Τιβέριος).

טִבְרָנִי *gr. m.* aus Tiberias.

טִיבְּרִינִי, טִיבְּרִינוֹס *gr.* männl. Personenname (Τιβερῖνος).

טִבְרֵר. *pt.* מטבריר (jJom 42ᶜ Ar.) *gr.* (vgl. ταυρεία) peitschen.

טברירי (Pes 191ᵇ Ar.) l. טְבָרֵיטִי.

טֵבֵת (Est II 1, 8) der 10. Monat im jüd. Kalender (Dezember-Januar).

טָגָא, טוֹגָא *lat. f.* (*toga*) Toga, Mantel.

טַגְמָטִין *gr. m. pl.* (τάγματα) Heerscharen.

טגן *gr.* (vgl. τήγανον) *Pi.* 1. braten, rösten; 2. foltern, martern. *Pu.* gebraten werden.

טגן *gr. Pa.* dass.

טֵיגָן, טֵיגָנָא, טֵיגָנִי, טֵיגָנוֹן *gr. m.* (τήγανον) 1. Pfanne, Tiegel; 2. Pfannkuchen; 3. ein Folterinstrument.

טיגנא l. פֵּיגָנָא.

טִגְרִס, טִגְרוֹס *gr. m.* (τίγρις) Tiger.

טַדִּי männl. Personenname (Θαδδαῖος?).

שַׁעַר ט' ein Tor im Tempel.

טָהוֹר *h. m.* gesetzlich rein.

טָהֵר *h.* gesetzlich rein sein. *Ni.* rein, gereinigt werden. *Pi.* 1. reinigen; 2. reinhalten; 3. für rein erklären; 4. rein werden. *Pu.* gereinigt werden. *Hitp.* sich reinigen.

טְהַר *a.* 1. gesetzlich rein sein; 2. weggeschafft sein; 3. Mittagszeit sein. *Pa.* für rein erklären.

טַהֲרָא *a. m.* Reinheit, Leerheit.

טֵיהֲרָא s. טַהֲרָא.

טָהֳרָה *h. f.* 1. klarer Himmel; 2. Reinheit, Reinigung; 3. für rein Erklärtes. *pl.* טָהֳרוֹת Name der sechsten Ordnung der Mischna u. eines Traktates dieser Ordnung.

טְוָא *a., pt. pass.* טְוֵי Ex 12, 8 rösten, braten. *Aph.* dass. *pt. pass. f. d.* מַטְוְיתָא gebraten (auch von Eiern). *Itpe.* geröstet, gebraten werden.

טוב *h.* gut sein. *Pi.* verbessern. *Hi.* 1. gut, schön machen; 2. passend machen, zubereiten, putzen; 3. einen bösen Traum zum Guten wenden. *Hitp.* verbessert werden.

טוב *a.* 1. *pf.* טָב Dt 15, 16, *pt.* טָאֵיב 1 S 16, 23 gut, gütig sein; 2. sich

wohl fühlen. *Pa.* טַיֵּב, *Aph.* אֲטֵיב, *inf.* אֲטָבָא Sach 12, 4 (MS אִיטָבָא v. יְטַב) Gutes tun. S. יְטַב.

טוֹב *h. m.* 1. gut. יוֹם טוֹב Festtag. כִּי טוֹב vgl. Gen 1, 4 heller Tag. עַיִן טוֹבָה Wohlwollen, Freigebigkeit; 2. Edler, Vornehmer.

טוּב *h. m.* Gutes, Güte.

טוּבָא *a. m.* 1. *c.* טוּב Gen 45, 18 Gut, Reichtum; 2. Güte; 3. *pl. c.* טוּבֵי 2K 5, 5, *c. s.* טוּבָךְ Dt 33, 29 Heil! 4. viel; 5. sehr.

טוֹבָה *h. f.* 1. Güte, Gunst. טוֹבַת עַיִן Freigebigkeit; 2. Dank, Vergütung. בְּטוֹבָה gegen Entgelt; 3. שֶׁלֹּא בְטוֹבָתוֹ *a.* umsonst; *b.* wider Willen.

טוֹבִי, טוֹבִיָּה männl. Personenname.

טוּבִינָא *a. m.* vergnügt, glücklich.

טוּבְלִין *h. m. pl.* eine Baumart.

טוֹבְלָן *h. m.* Bader.

טוּבְנְיָא Ortsname.

טוּבְתָא *a. f.* 1. *pl. d.* טוּבָתָא Jud 5, 26 (MS טָבָתָא) Glück; 2. Güte.

טָוָה *h.* spinnen. *Ni.* gesponnen werden.

טוֹהַר *h. m.* 1. Reinheit; 2. Mittelfläche (des Altars).

טָוּוּי *h. m.* gesponnen.

טַוְזָא s. טַפְזָא.

טוויג (falsch טוויג) *pers. m.* fröhliche Gesellschaft, Zechgesellschaft.

טוּחַ I *h.* drücken, quetschen. *Hi.* 1. stoßen; 2. Coitus ausüben.

טוּחַ II *h.* bestreichen, überziehen. *pt. pass.* טוּחַ 1. verborgen; 2. unkenntlich. *Ni.* überstrichen, angeklebt werden. *Hi.* 1. überziehen, bestreichen; 2. Schimpfreden ausstoßen.

טוּחַ *a.* bestreichen. *Aph.* Schimpfreden ausstoßen.

טְוָח *h. m.* Schuß, Schußweite.

טוּחֲנָה s. טַחֲנָה.

טוּט *h.* tut! (Hornstoß).

טוּטַלִיתָא *a. f., pl. d.* טוּטַלְוָתָא Traube der Nachlese im Weinberg.

טוֹטֶפֶת *h. f.* 1. Kopfschmuck (der Frauen); 2. *pl.* Stirnkapseln, Phylakterien.

טוֹטַפְתָּא (2 S 1, 10) *a. f., pl.* טוֹטַפָּן (!) Est II 8, 15 Or 2377 dass.

טְוִי *h. m.* Gespinst.

טַוְיָא *a. m.* 1. geröstetes Fleisch; 2. VajR 25 (Ar טטויא) ein Tier (?).

טְוִיָּה *h. f.* Spinnen.

טוּל *h. Pi.* טַיֵּל 1. umhergehen, sich ergehen; 2. gehen lassen.

טוּל *a., ipf.* 2 *m. pl.* תְּטוּלוּן Jer 50, 11 schreiten (?). *Pa.* טַיֵּל 1. umhergehen, wandern; 2. wegtreiben; 3. führen; 4. scherzen. *Aph.* wandern lassen. *Palp.* s. טַלְטֵל.

טוּלָא s. טְלָא.

טוּם *h.* verstopfen, anfüllen.

טוּם *a.* dass. *Itpe.* angefüllt werden. S. טְמַם.

טוּנָא *a. m.* 1. Bürde, Last; 2. Beweis; 3. l. טוּלָא.

טוּס *h.* fliegen. *Pi.* dass. *Hi.* fliegen lassen, fliehen lassen.

טוּס *a., pf.* 1 *sg.* טַסִית Est II 1, 3 l. טָסִית, *pt. pl.* טָיְסִין Est II 1, 2 fliegen. *Pa.* fliegen lassen.

טויסין (SchemR 15) l. טִיוֹסִין *gr. m. pl.* (θεός) Götter.

טָווֹס *gr. m.* (ταώς) Pfau.

טָאוּסָא (Est II 1, 2), טַוְסָא *gr. m., pl.* טַוְסִין Est II 1, 2 dass.

טועי (Prov 1, 32) l. טוּעְיֵי *a. f.* Irrtum.

טוֹעַן *h. m.* Belastung, Verpflichtung.

טוּף *a., ipf.* 3 *m. pl.* יְטוּפוּן Gen 49, 12 1. überströmen; 2. ertrinken; 3. emporkommen. *Pa.* 1. fließen lassen, schwimmen machen; 2. das Überfließende in eine Rinne leiten. *Aph.* 1. *pf.* אֲטֵיף Dt 11, 4 überströmen, fließen lassen; 2. ertränken. *Itpa.* nach allen Seiten umherschweifen.

טַוְפָא *a. m.* 1. Kanal; 2. l. סוֹפָא.

טוֹפַח *h. m.* gemeine Platterbse, Kicherling (*Lathyrus sativus*).

טוֹפַח (PeaV 3) *h. m.* nach Krauß Bewässerungsmaschine(?). S. טוֹפח.

טופיתא (Hi 28, 7) l. טַרְפִּיתָא.

טוֹפָנָא (Gen 7, 6) Überschwemmung, Sintflut.

טוֹפֶת. בֵּית ט׳ (= בֵּית נְטוֹפָה) Ortsname.

טוק s. פרוש.

טור 1. טור שִׁמְעוֹן Ortsname; 2. s. טַיַר.

טוּרָא I (Ex 3, 12), טַוְרָא *a. m.* 1. Berg; 2. freies Feld; 3. l. טִירָא.

טוּרָא II (= טְהָרָא) *a. m.* Reinheit, Klarheit, blauer Himmel.

טוּרָא III *a. m.* ein Kraut.

טוורד, *pt.* מטוורד (jJom 42[c]) l. מְטַוְּרֵר s. טַבְרֵר.

טוֹרַח *h. m., pl.* טְרָחוֹת Mühe, Plage.

טורין (bSabb 98[b]) l. טְרִיז, s. טַרְז.

טַוְרוֹס *gr.* Gebirgsname (Ταῦρος).

טוּשׁ s. טוס.

טוּשׁ *h.* 1. überstreichen; 2. beschmutzen. *Pilp.* טִשְׁטֵשׁ 1. überstreichen; 2. beschmutzen; 3. verschlämmen. *Hitpalp.* beschmutzt werden, blind werden (vom Spiegel).

טוּשׁ I *a.* überstreichen, bedecken. *Itpe.* überstrichen werden. *Itpalp.* beschmutzt werden.

טוש II (= טְשָׁא) *a. Aph.* verbergen. *Itpe.* verborgen werden.

טְוָת *a.* nüchtern, mit leerem Magen.

טְחָא *a.* streichen.

טְחָאָה *a. m.* Ölkuchen.

טַחַב *h. m.* 1. Feuchtigkeit; 2. Feuchtes.

טַחֲבוּתָא *a. f.* Tau, Nebel.

טְחוּל *h. m.* Milz.

טְחוּלָא *a. m.* dass.

טְחוֹן *h. m.* Mahlen.

טָחוֹנָא *a. m.* Müller.

טָחוּר *h. m.* an Hämorrhoiden leidend.

טְחוֹרִין (Dt 28, 27) *a. m. pl.* Hämorrhoiden.

טְחְיָא *a. m.* Fettanstrich.

טַחְיָא (טְחָיָא) *a. m.* Ölkuchen.

טְחִינָה *h. f.* 1. Mahlen; 2. (bildl.) Beischlaf.

טְחִינִיין *h. m. pl.* grobes Mahlgut.

טְחָלָא *a. m.* Milz.

טָחַן *h.* 1. mahlen; 2. reiben. *Ni.* gemahlen werden. *Pi. Hi.* mahlen lassen.

טְחַן *a., pt.* טָחֵין Nu 11, 8 mahlen.

טַחַן *h. m.* das Mahlen.

טַחֲנָה *h. f.* Mühle, Mühlstein.

טחף, *pt. pass.* טחוף l. שָׁחוּם.

טְחַר *a.* den Mastdarm drücken.

טַט *x.* zwei.

טַטְלְפּוּשׁ Ortsname.

טִיטוֹס (Thr 1, 19, nicht in MS), טִיטָס *gr.* männl. Personenname (Τίτος).

טיטורא (Prov 9, 17) l. טִימוּרָא.

טיטיון l. טִימְיוֹן.

טַטְרֵג *a.* schlagen, belästigen.

טֶטְרָגוֹנוֹן, טטרגון *gr. m.* (τετράγωνον) 1. viereckig; 2. vierfach.

טִיאַטְרָא, טַטְרְיָא *gr. m.* (θέατρον) Theater.

טֵיטַרְטוֹן *gr. m.* (τέταρτον) Viertel (eines Log).

טֶטְרָמוּלִין, טטרמולי *gr. m.* (τετράμουλον) Viergespann.

טֵיטְרוֹס *gr. m.* (ἠθητήρ) Seiher.

טיטרפא, טטרפרא l. טַטְרָפְּלָא.

טַטְרָפִּילָא. *pl.* טַטְרָפִּלְיוֹת *gr. f.* (τετράπυλον) viertorige Halle.

טַיָּיא s. טַיָּעָא.

טֵיאַטְרוֹן (falsch טיארון) *gr. m.* (θέατρον) Theater.

טֵיב *h. m.* Art und Weise. מַה טֵיבוֹ welche Bewandtnis hat es damit?

טִיבָא *a. m., f. ind.* טִיבָא Am 9, 4 (MS טָבָא) gut.

טֵיבוּתָא *a. f., ind.* טֵיבוּ Gen 24, 49 1. Güte; 2. Gutes, Wohltat.

טֵיהֲרָא (Dt 28, 29) *a. m.* 1. Mittag; 2. klarer Himmel; 3. Mittagswind; 4. l. סִיתְוָא.

טיהרי l. טֵיהֲרֵירֵי (so Cant 4, 6) *a. m. pl.* Mittagsdämonen.

טִיּוּב *h. m.* Melioration (eines Feldes).

טִיּוּפָא *a. m.* Befleckung, Beflecktes.

טִיּוּלָא *a. m.* Gehen.

טיאונוס s. הרנירק.
טַיְזָנָא s. טַיְסָנָא.
טִיחַ *h. m.* Anstrich.
טִיחָה *h. f.* Anstreichen.
טִיט *h. m.* 1. Lehm; 2. Kot.
טיט *a. Pa.* mit Lehm überstreichen.
טיטויא l. טִימוּרָא.
טַיָּל *h. m.* 1. Spaziergänger; 2. Müßiggänger.
טַיָּלָא *a. m.* dass.
טִילָא *a. m.* eine Weinsorte.
טִינָא (Ex 1, 14) *a. m.* 1. Lehm; 2. Schmutz.
טִינָה *h. f.* Feuchtes.
טיינון l. יַנְטִינוֹן *gr. m.* (ἰάνθινον) veilchenfarben.
טינתא (Jd 15, 15) s. בְּטִינְתָא.
טֵיָסָא *a. m.* Vogel.
טְיָסָא *a. m.* Fliegen, Flüchten.
טִיסָה *h. f.* Flucht.
טַיְסָנָא *a. m.* stolz (flatterhaft?).
טַיָּעָא *a. m.* Araber.
טַיָּעוּתָא *a. f.* Arabersitte.
טַיַּעְתָא *a. f.* Araberfrau.
טֵיף *h. m.* ein Stückchen.
טִיף *h. m.* Untersatz des Kochherdes.
טְיָפָא (טַיְפָא) *a. m.* 1. Kanal; 2. männl. Personenname.
טַיְפוּנָא *a. m.* Überschuß.
טיר *a. Pa.* aus dem Vogelflug weissagen. *Aph.* אֲטֵיר solche Weissagung anstellen.
טַיָּר s. תַּיָּר.
טְיָר *h. m.* Beobachtung von Vögeln betreffs Weissagung.
טְיָרָא *a. m.* dass.
טִירָה *h. f.* 1. Gehöft; 2. Umfriedigung; 3. s. טֵירְיוֹן.
טֵירוּדָא *a. m.* Vertreibung, Verbannung.
טֵירוּדִין *h. m. pl.* dass.
טֵירוּף *h. m.* 1. Entreißung; 2. Verwirrung.
טִישָׁא *a. m.* Geheimnis.

טֵית Tet, Name des neunten hebr. Buchstaben.
טַכּוּסָא *gr. m.* (von τάξις) Ausrüstung.
טַכְטְכָא *pers. m.* Thronsessel.
טֶכְנֵי *gr. f.* (τέχνη) Kunst, Kunstgriff.
טָכַס *gr.* (von τάξις) angeordnet sein. *Pi.* 1. anordnen; 2. ausstatten, ausrüsten.
טכס *gr.* (von τάξις) *Pa.* 1. anordnen; 2. *pt. pass.* מְטַכַּס Est II 6, 10 ausstatten, ausrüsten.
טִיכוֹס *gr. m.* (τεῖχος) Mauer, Wall, Damm.
טִיכְסָא *gr. m.* dass.
טֶכֶס, טִכְסָא (Est II 1, 8 Or 2377), טַכְסָא (ebenda Or 2375), טוּכְסָא *gr. m.* (τάξις) Ordnung.
טַכְסִיטִין *gr. m.* (ταξείδιον) Anordnung.
טַכְסְיוֹטִינוֹס *gr. m.* (ταξεώτινος) Beamter.
טַכְסִים *gr. m. f.* (τάξις) 1. Ordnung, Aufstellung, Schlachtreihe; 2. Besatzung.
טכסת (Est I 2, 12) l. סְמַכְתְּ.
טַל *h. m., pl.* טְלָלִים Tau.
טַלָּא (Dt 32, 2) *a. m.* dass.
טֻלָּא, טוּלָא (Jd 9, 36) *a. m.* Schatten. טוּלֵי מוֹתָא Jes 9, 1 Todesschatten.
טְלָא (= דְּלָא) *a.* aufheben.
טָלָא, טָלֶה *h. m., pl.* טְלָאִין Fleck, Flicken.
טְלָא *gr. m.* (τύλη), *pl.* טְלָאִין Polster.
טְלָאָה 1. *gr. m.* dass.; 2. *a. m.* Einwohner von Tela.
טָלָה *h.* flicken. *Pi.* dass. *Pu.* geflickt sein.
טָלֶה *h. m.* 1. *pl.* טְלָיִים Lamm; 2. der Widder des Tierkreises; 3. s. טַלְיָא.
טְלֵה *a. m. s.* טַלְיָא.
טְלוּי *h. m.* Kindischkeit.
טלוי I (DtJI 7, 14) l. טליי (so MS) = טליין, s. טַלְיָא.
טלוי II (NuJI 6, 24) l. טלני (so MS), s. טִלָּנֵי.
טָלוּל *h. m.* feucht.
טְלוּלָא *a. m.* Scherz.
טָלוּמָא *a. m.* Bedrücker.

טְלוּמָא, טְלוּמְיָא *a. m.* 1. Bedrückung; 2. Bedrückter.

טְלוֹפְחָא *a. m.* 1. *pl.* טְלוֹפְחִין Gen 25, 34 Linse (*Ervum Lens*); 2. Untersatz der Ölmühle.

טלה *a. Aph. pt.* מַטְלַח GenJI 32, 31 (auch MS) hinken. S. טְלַע.

טַלְטוּל *h.* 1. Bewegen; 2. Auswanderung, Exil; 3. Herabhängendes.

טַלְטוּלָא *a. m.* 1. *c.* טַלְטוּל Jes 22, 17 Auswanderung, Heimatlosigkeit; 2. *pl.* טַלְטוּלִין Thr 3, 45 (nicht MS) Heimatloser, Exilierter; *pl. d.* טַלְטוּלַיָּא Jes 3, 21 Nasenring.

טִלְטֵל *h.* 1. bewegen, forttragen; 2. verbannen; 3. ט' דַּעַת verwirren. *Palp.* fortgetragen werden. *Hitpalp.* 1. sich bewegen. *pt.* מִטַּלְטֵל beweglich; 2. verwirrt werden.

טַלְטֵל *a.* 1. bewegen, schütteln, forttragen. *pt. pass.* מְטוּלְטַל Gen 4, 12 unstät, *pl.* מְטַלְטְלִין bewegliches Gut; 2. verbannen. *Itpalp. pf.* 3 *m. pl.* אִיטַּלְטַלוּ Thr 4, 14, *ipf.* 2 *pl.* תִּטַּלְטְלוּן Dt 28, 63 1. bewegt werden, beweglich sein. *pt.* מִטַּלְטַל beweglich; 2. verbannt werden, auswandern.

טְלִי *gr. m.* (τύλη) Polster(?).

טַלְיָא *a. m.* 1. *ind.* טְלֵי (טְלֵה) zart, jung; 2. *pl.* טַלְיָן Est II 1, 3 l. טְלַיִן, *d.* טַלַיָּא Jo 2, 16 Or 1474 (Or 2211 טַלְיָא!) Knabe; 3. Lamm; 4. männl. Personenname.

טְלָיָא *a. m.* Fleck.

טַלְיוּתָא *a. f.* 1. *c. s.* טַלְיוּתַהּ Est II 2, 7 Jugend; 2. GenJII 49, 1 l. שַׁלְיוּתָא (so Ausg. Ven. 1548).

טְלִימוֹן Ortsname.

טַלִּית *h. f.* 1. Hülle, Mantel; 2. Ehrenmantel, Amtskleid.

טַלִּיתָא *a. f.* dass.

טַלְיְתָא (Est II 2, 8; טַלְיֵיתָא! Est II 2, 7), טְלִיתָא *a. f., ind.* טַלְיָא, *pl.* טַלְיָן, טַלְיָתַן (l. טַלְיָתָן) Est II 1, 3 Mädchen.

טלייתא (jNed 38[a]) l. טַיְלָיָא, s. טַיְלָא.

טָלַל *h., pt. pass.* טָלוּל 1. mit Tau versehen; 2. hangend (vom Tropfen).

טלל I *a. Pa. pf.* טַלֵּיל 1 K 6, 9, *pt. pl. m.* מְטַלְּלִין Est II 1, 2 1. bedecken; 2. verdunkeln. *Aph.* 1. *pf.* אַטֵּיל Ex 40, 21 bedecken; 2. schützen.

טלל II *a. Pa. Aph. Itpe.* spielen, scherzen.

טְלָלָא *a. m., c.* טְלַל (l. טְלָל) Gen 19, 8, Jes 30, 2 1. Schatten; 2. Bedeckung, Decke.

טְלָלִים s. טַל.

טְלַם *a.* 1. schlagen; 2. bedrücken, übervorteilen. *Pa.* dass.

טַלְמָא, טְלָמָא *a. m., pl.* טְלָמִין 1 S 17, 17 Laib (Brot).

טַלְמָא *a. m.* Bäcker.

טוֹלְמֵיסִין *gr. tr.* (ἐτόλμησεν) er wagte, erkühnte sich.

טְלָנֵי (Koh 2, 5, Or 2375 טְלָנֵי, Or 2377 טַלָּנֵי) *a. m. pl.* Nachtdämonen.

טלניתא (GenJI 49, 1) l. nach JII שַׁלְיוּתָא.

טלנם l. גִּילוּם(?).

טלע I *a. Aph. pt.* מַטְלַע Gen 32, 31 hinken. *Itpe.* lahm werden.

טְלַע (Ru 4, 8) II *a.* ausziehen. *Itpe.* ausgezogen werden.

טלף *a. Aph. pt. f. pl.* מַטְלְפָן Lv 11, 3 Spaltklauen haben.

טֶלֶף *h. m., pl.* טְלָפִים, טְלָפוֹת Klaue, Huf.

טִלְפָּא *a. m.* 1. *pl.* טִלְפִין Lv 11, 3 Spalthuf, Spaltklaue; 2. s. טְלוֹפְחָא.

טלפירא (jSchek 51[a]) l. mit Ausg. Ven. פַּלְטִירָא.

טְלַק *a.* werfen, wegwerfen. *Pa. pf.* טַלֵּיק Thr 2, 1 (MS רְמָא) dass. *Itpe. Itpa.* geworfen werden.

טְלִיקָא *gr. m.* (θύλακος) Beutel, Ranzen.

טַלָּרִיתָא (1 K 2, 5) *lat. f.* (*talaris*) die den Knöchel umfassende Sandale.

טִלְשָׁא *a. m.* Weißdorn (*Crataegus Azarolus*).

טָמֵא *h.* gesetzlich unrein sein. *Pi.* 1. verunreinigen; 2. für unrein erklären. *Ni. Hitp.* 1. unrein werden; 2. sich verunreinigen; 3. für unrein erklärt werden.

טְמָא *a.* gesetzlich unrein sein. *Pa. inf. c. s.* טַמָּיוּתֵהּ (MS טַמָּיוּתֵהּ) Mi 2, 10 1. unrein machen, beflecken; 2. für unrein erklären.

טָמֵא *h. m.* gesetzlich unrein.

טְמָא (= עַטְמָא) *a. m.* Knochen, Gebein.

טַמָּא (= טַעֲמָא?) *a. m.* בֵּי טַמַּיָּא Haus der Trauernden.

טַמְאָה *a. m., c.* טְמֵי Nu 5, 2 unrein.

טֻמְאָה *h. f.* 1. Unreinheit; 2. Verunreinigung; 3. unreine Frau.

טוּמְאֲתָא (Jes 30, 22) *a. f., ind.* טוּמְאָה Lv 20, 18 B. unreine Frau.

טַמְהוּרְיָא (?) Ortsname.

טַמּוּעָא *a. m.* Untergang (der Sonne).

טימוק (jDem 22[b]) l. mit Ausg. Ven. סִימּוּק.

טַמּוּרָא *a. m.* 1. Verbergen; 2. Versteck; 3. Geheimnis, Heimlichkeit.

טְמוּרְתָא (Koh 10, 20, MS טְמִירוּתָא) *a. f.* Verborgenheit.

טִמְטוּם *h. m.* 1. Stoßen (beim Kneten des Teigs); 2. l. אַבְטוּמְטוֹס.

טֻמְטוּם *h. m.* mit unsichtbaren (unter der Haut verborgenen) Geschlechtsorganen.

טִמְטֵם s. טָמַם.

טַמְטֵם s. טְמַם.

טִימֵי *gr. f.* (τιμή), *d.* טִימִיתָא, *pl.* טִימִין 1. Wert, Preis; 2. Geld; 3. jAbZ 42[d] l. טִיכֵי *gr. f.* (τύχη) Gottheit.

טימי (KohR 9, 7) l. mit Ausg. Pes. שִׁימַי männl. Personenname (שִׁמְעוֹן).

טומיא (DtJII 27, 15) l. טוּמְרָא.

טַמְיוֹן, טִמְיוֹן *gr. m.* (ταμεῖον) Schatz, Fiskus.

טְמִינָה *h. f.* 1. Warmstellen (von Speisen); 2. Platz dafür.

טַמְיָקוֹן, טוּמְיָקוֹן *gr. m.* (ταμιακόν) dem Fiskus gehörig, Krongut.

טְמִירָא *a. m., ind.* טְמִיר 1 S 10, 23 verborgen.

טְמִירוּתָא (Koh 10, 20) *a. f.* Verborgenheit.

טָמַם *h.* verstopfen. *Pilp.* טִמְטֵם 1. dass.; 2. stoßen (beim Kneten des Teigs). *Hitpalp.* zusammengeknetet werden.

טְמַם *a., pf.* 3 *pl. c. s.* טַמּוּנִין (l. טַמּוּנִין) Gen 26, 15, *ipf.* 2 *m. pl.* תִּטּוּמּוּן 2 K 3, 19 verstopfen. *Itpa.* bedeckt, begraben werden. *Palp. pf.* טַמְטֵם Jd 3, 22 verschließen, verstopfen. *Itpalp. ipf.* 3 *m. pl.* יִטַּמְטְמוּן Jes 32, 3 verschlossen werden.

טָמַן *h.* 1. verbergen, aufbewahren; 2. Speisen warm stellen. *Ni.* verborgen, aufbewahrt werden. *Hi.* 1. verbergen; 2. auf der Lauer liegen.

טְמַן *a.* dass.

טוֹמוֹס *gr. m.* (τόμος), *pl.* טוֹמְסִין, טוֹמְסוֹת 1. Rolle, Band; 2. Liste, Dokument.

טִימֵס, טִימוּס, טִמְסָא *gr. m.* (τίμησις) Abschätzung, Steuer.

טמע *h. Ni.* versinken, verschwinden.

טְמַע *a.* 1. *pf.* 3 *pl.* טְמַעוּ Thr 2, 9 (MS טְבַעוּ) untersinken; 2. untergehen (von der Sonne); 3. einfältig sein. *Pa.* versenken, begraben.

טְמְעָא *a. m.* 1. Versteck; 2. verborgener Schatz.

טוֹמְפָּזִין *gr. m.* (τοπάζιον) Topas.

טַמְיָקָא *gr. m.* (ταμιακόν) Fiskus, Staatseigentum, s. טַמְיָקוֹן.

טְמַר *a., pf.* 3 *m. sg. c. s.* טַמְרֵיהּ Ex 2, 12, *imp.* טְמוּר Est II 5, 14 verbergen, aufbewahren. *Pa. pf.* טַמַּר Gen 35, 4, *Aph. pf.* 3 *f. sg. c. s.* אַטְמַרְתֵּיהּ Ex 2, 2 verbergen. *Itpe. pf.* אִיטְּמַר Gen 3, 8 sich verbergen, versteckt werden. *Itpa. pt. f.* מִטַּמְּרָא Cant 2, 14 dass.

טְמְרָא *a. m.* Versteck.

טומריא (Abadim) l. טִימְסָא.

טמשׁ *a.* eintauchen. *Pa. imp. f. sg.* טַמִּישִׁי Ru 2, 14 Or 1302 dass. *Itpe. Itpa.* eingetaucht werden.

טְמָשָׁא *a. m.* 1. Eintauchung; 2. EchR 1, 17 l. m. Ausg. Pes. חַמְשָׁא.

טון *gr. tr.* (τῶν) der (*Gen. Plur.*).

טְנָא *a. m.* Eifersucht.

טִינָא *gr. m.* (ταινία) Würmchen (Kiemenfinne der Fische).

טַנְבּוּרָא *x. m.* Laute, Gitarre.

טַנְדוּ *pers.* selbander, zu zweien.

טְנְדָּם, טַנְדִּיסָא *gr. m.* (τένδα) Zelt.

טִנּוּף *h. m.* Schmutz.

טִנּוּפָא *a. m.* dass.

טִנּוֹפֶת *h. f.* 1. dass.; 2. Minderwertiges.

טְנִי *h. m.* Büchse.

טָנֵים Ortsname.

טָנַן *h.* feucht sein. *Pi.* anfeuchten.

טנן I *a. Pa.* anfeuchten.

טְנַן II *a.* eifern.

טְנָנָא (Est II 7, 4, nicht MS) *a. m.* 1. Eifer; 2. Eifersucht.

טַנְּנוּתָא *a. f.* dass.

טוּנָס *gr. m.* (δόναξ) Schilf (*Phragmites communis*).

טוּנֵס *gr.* Ortsname (Τύνης).

טוּנָּס *gr. m.* (θύννος) Thunfisch (*Thynnus thynnus*).

טונוס l. טוּרְנוֹס.

טנף *h. Pi.* beschmutzen. *Pu.* beschmutzt sein.

טנף *a. Pa. ipf.* 1 *sg. c. s.* אֲיטַנַּפִּינוּן Cant 5, 3 l. אֲיטַנֵּפִינוּן dass. *Itpa. pf.* 3 *m. pl.* אִטַּנַּפוּ Thr 4, 14 Or 2377 beschmutzt werden.

טִנָּרָא *a. m.* 1. Ex 17, 6 Fels, Stein; 2. Verhärtung.

טַס *h. m.* 1. Platte; 2. eine Vorrichtung zum Fischfang.

טַסָּא *a. m., pl.* טַסִּין Nu 17, 3 Metallplatte.

טסבלא l. סְטַבְלָא.

טֵיסַבְרָא *gr. m.* (θησαυρός), *pl. c.* טֵיסַבְרֵי Koh 2, 8 Or 2377, טִסְבְּרֵי Or 2375 Schatz, Schatzkammer.

טִיסָנֵי *gr. m.* (πτισάνη) Brei aus Gerstengrütze.

טַסְקָא *pers. m.* Beutel, Tasche.

טַסְקָא *gr. m.* (τάξις) 1. Grundsteuer; 2. l. דִּסְקָא.

טְעָא *a., ipf.* 3 *m. pl.* יִטְעוֹן Ex 34, 16 1. irre gehen; 2. irren, mißverstehen; 3. vergessen; 4. Götzendienst treiben; *Aph.* 1. *ipf.* 3 *m. sg.* יַטְעֵי Dt 27, 18 verführen; 2. täuschen; 3. zum Götzen machen; 4. vergessen machen. *Itpe.* 1. getäuscht werden; 2. vergessen, nicht gewußt werden.

טָעָה *h.* 1. irren; 2. vermissen(?); 3. versehentlich eine Auslassung (einen Fehler) machen (beim Lesen oder Schreiben). *Hi.* täuschen, zum Irrtum verleiten. *Ho.* getäuscht werden.

טְעוּנָא *a. m., pl. c.* טְעוּנֵי Jos 2, 6 Last. S. טְעָנָא.

טָעוּת *h. f.* 1. Irrtum; 2. Götze.

טָעוּתָא *a. f.* 1. *ind.* טָעוּ Jes 19, 14 Irrtum; 2. *pl. d.* טָעֲוָתָא Dt 28, 36 Götze.

טְעִימָה *h. f.* Prüfen.

טְעִינָה *h. f.* Aufladen.

טָעִיתָא (Na 3, 4) *a. f.* Buhlerin.

טָעַם *h.* kosten, schmecken, genießen, verspüren. *Hi.* 1. zu kosten geben; 2. annehmbar, einleuchtend machen.

טְעֵים (1 S 14, 24) *a.* dass. *Aph. imp. c. s.* אַטְעִימְנִי Gen 25, 30 zu kosten geben. *Itpe.* gekostet werden.

טַעַם *h. m.* 1. Geschmack; 2. Sinn, Grund, bes. biblische Begründung; 3. Sinnabschnitt; 4. (später) Akzentzeichen.

טַעְמָא *a. m., ind.* טְעֵים Nu 11, 8, *c. s.* טַעֲמֵיהּ Nu 11, 8 1. Geschmack; 2. Wille, Befehl; 3. Meinung. וּלְטַעֲמָךְ nach deiner Meinung; 4. Grund, Sinn. שְׁאַל ט׳ מִן nach d. Grund der Trauer fragen = Beileid bezeugen.

טַעֲמָא *a. m.* Ratgeber.

טְעַן I *h.* 1. beladen, aufladen; 2. tragen; 3. Klage erheben; 4. einmahnen; 5. geltend machen; *pt. pass.* טָעוּן mit einer Pflicht behaftet. *Ni.* 1. beladen werden; 2. angeklagt werden; 3. verpflichtet sein. *Hi.* 1. aufladen; 2. zutragen.

טען II *h. Ni.* schwer krank sein.

טְעַן I *a., imp. m. pl.* טְעוּנוּ Gen 45, 17, *inf. c. s.* מִטְעֲנְהוֹן Thr 5, 5 1. beladen; 2. tragen; 3. anklagen, beschuldigen, einwenden; 4. aufheben; 5. bringen. *Aph.* beladen, davontragen. *Itpe. pf.* 1 *pl.* אִיטַּעֲנְנָא Thr 5, 5 l. אִיטַּעֲנְנָא aufgeladen, getragen werden.

טען II *a. Pa. pt. pass. pl.* מְטַעֲנִין 1 S 14, 13 durchbohrt. *Itpe. pf.* אִטְּעַן 2 S 12, 15 schwer krank sein.

טְעָנָא *a. m., c.* טְעוֹן 1 S 16, 20, *c. s.* טוּעֲנֵיהּ Ex 23, 5 Last.

טַעֲנָה *h. f.* 1. Forderung, Klage; 2. üble Nachrede.

טְעַנְתָּא *a. f.* dass.

טְעַק *a.* enge sein. *Itpe.* beengt, bedrängt werden.

טַף *h. m.* Kinder.

טְפָא I (1 S 3, 3) *a., ipf.* 3 *f. sg.* תִּטְפֵּי Lv 6, 5 schwach werden, erlöschen. *Pa. ipf.* 3 *m. sg.* יְטַפֵּי Jes 42, 3 auslöschen. *Aph.* dass. *Itpe. pf.* 3 *f. pl.* אִטַּפְּיָן 2 K 4, 2 Soc 59 *in marg.*, *Itpa.* ausgelöscht werden, verlöschen.

טפא II *a. Aph.* 1. fließen, schwimmen; 2. überschwemmen, fließen lassen.

טְפָא III *a.* hinzufügen. *Itpe.* mehr haben.

טְפָא IV *a.* verschließen. *Pa.* dass.

טִפָּא *a. m.; ind.* טִיף Tropfen.

טפה. *Ni.* נטפה (Soph V 7) l. שטפה, s. שָׁטַף.

טִפָּה *h. f., pl.* טִפִּין Tropfen.

טִפּוּחַ *h. m.* Klopfen, Klatschen.

טִפּוּחָא *a. m.* Handbreite.

טַפּוּחָא *a. m.* Klopfer.

טפוי(?) *h. m.* ein kleines Insekt.

טִפּוּל *h. m.* 1. Zärtlichkeit; 2. Salbe, Pomade.

טָפַז *h.* springen, hüpfen.

טְפַז *a.* dass. *Pa. inf.* טַפָּזָא Koh 3, 4 dass.

טפות (Hi 5, 16) l. טַפְיַת, s. טְפָא IV.

טַפְזָא *a. m.* Klippschliefer (*Histrio syriacus*). S. טַבְזָא.

טָפַח *h.* 1. schlagen; 2. sich ausbreiten; 3. gären, feucht sein. *Pi.* 1. schlagen; 2. in die Hände klatschen; 3. mit den Händen aufsammeln; 4. mit der Hand messen. *Hi.* Gärung verursachen, feucht machen.

טְפַח *a., pf.* 1 *sg.* טִפְחִית 2 K 19, 24 1. mit der Hand schlagen, mit dem Fuße aufstampfen; 2. in die Hände klatschen. *Pa. pt.* מְטַפַּח Jes 41, 7 breitschlagen.

טֶפַח *h. m.* 1. Handbreite; 2. Breite(?).

טַפֵּיטָא (טַפֵּיטָן) *gr. m.* (τάπης), *pl.* טַפֵּיטִיּוֹת Teppich, Decke.

טִפְטֵף *h.* 1. tropfen; 2. glitzern.

טְפֵי *a.* 1. sehr; 2. viel; 3. mehr.

טָפִי *h. m.* Kanne mit engem Hals.

טָפִיחַ *h. m.* 1. Kanne; 2. Kanne (worin Vögel nisten); 3. eine Mißgeburt; 4. gemeine Platterbse, Kicherling (*Lathyrus sativus*).

טְפִיחָה *h. f.* durch Schlagen Glätten.

טְפִילָה *h. f.* Unterhaltspflicht.

טְפֵלָה *h. f.* Anhang, Nebensache.

טְפִינָא *a. m.* Überschuß.

טְפִיפִית *h. f.* Wulst.

טְפִיתָא *a. f.* Überschuß, reichliches Maß.

טָפַל *h.* 1. bestreichen, aufstreichen, überziehen; 2. hinzufügen; 3. pudern. *Ni.* 1. angefügt werden; 2. sich anschließen. *Pu. pt.* mit Anhang (großer Familie) versehen. *Hitp.* 1. sich befassen mit; 2. sich aufhalten.

טְפַל *a.* bestreichen, bekleben, belegen. *Itpe.* 1. sich überziehen, bedecken; 2. sich befassen mit.

טֶפֶל *h. m.* 1. Hinzufügung, Anhang, Ansatz; 2. Nebensache; 3. Überzug.

טֶפֶל *h. m., pl.* טְפָלִין kleine Kinder.

טַפְלָא (Gen 47, 2) *a. m.* 1. dass.; 2. männl. Personenname.

טִפְלָא, טַפְלָא *a. m., c.* טְפֵיל Jer 43, 9 1. Tünche; 2. Tinktur.

טִפֶּלָה *h. f.* 1. Schminke; 2. Hinzufügung, Anhang, Nebensache; 3. Überzug.

טפלותא s. טְלוּפְחָא.

טפס *h. Pi.* klettern.

טפס *a. Itpe. ipf.* 3 *m. pl.* יִטַּפְּסוּן Gen 34, 22, 1 *pl.* נִטַּפַּס Gen 34, 23 willfährig sein.

טופוס, טִפּוֹס *gr. m.* (τύπος) 1. Form; 2. Bild; 3. Formel.

טוּפְסָא *gr. m.* (τύπος) dass.

טַפְסָא *gr. m.* 1. (κάψα) Kasten, Truhe; 2. (τάπης) Decke.

טופסוס 1. סוּפְסְטֵּים.

טַפַּסְתָּא *gr. f.* (τάπης), *pl.* טַפְסַן Jer 38, 11 Decke.

טִפְסָר *x. m.* Hofbeamter.

טַפְסְרָא *x. m., pl. c. s.* טַפְסְרַךְ Na 3, 17 1. טַפְסְרָךְ dass.

טָפַף *h., pt. pass.* טָפוּף gehäuft, reichlich.

טְטַף s. טִפָּא II.

טֶפֶף (?) *h. m.* Hinzufügung (?).

טַפְקָא *a. m.* Platte. מַעֲשֵׂה ט' Brot, das auf einer heißen Platte gebacken wird.

טֻפְרָא *a. m.* 1. *pl. c. s.* טוּפְרַהָא Dt 21, 12 Nagel, Klaue, Huf; 2. Ex 30, 34 ein Gewürz (*Unguis odoratus*).

טְפָרִי Ortsname.

טופרנא 1. טוּפְרָא.

טפש *h. Pu.* als töricht verschrien werden. *Hitp.* 1. töricht werden; 2. sich töricht benehmen.

טְפֵשׁ *a.* töricht sein. *Pa. imp. sg.* טַפֵּישׁ Jes 6, 10 dumm machen, abstumpfen. *Itpe.* 1. dumm werden; 2. *pf.* 1 *pl.* אִטְּפַּשְׁנָא Nu 12, 11, 1 K 8, 47 sich töricht benehmen.

טִפֵּשׁ *h. m.* dumm, töricht.

טַפְשָׁא (Lv 26, 41, Est II 5, 1) *a. m.* dass.

טִפְּשׁוּת, טַפְשׁוּת *h. f.* Torheit, Dummheit.

טַפְשׁוּתָא (Dt 28, 28) *a. f.* dass.

טִפְּשִׁית *h. f.* dumm.

טַפְּתָא (?) *a. f.* zweite Schicht.

טִפְּתָא *a. f., ind.* טִפָּא Jes 40, 12, *pl.* טִפִּין Tropfen.

טצדקא 1. טְצְדְקָא *pers. m.* Hilfsmittel, List.

טְצָהָר *pers. m.* vier.

טקלין s. פרוש.

טַקּוּס *gr. m.* (vgl. τάξις) 1. Anordnung, Verhältnis; 2. Damm.

טַקּוּסָא *gr. m.* (vgl. τάξις), *c.* טִקּוּס 2 K 16, 18 Anordnung.

טקס *gr.* (vgl. τάξις) *Pu. pt.* מְטֻקָּס ausgerüstet.

טקס *gr.* (vgl. τάξις) *Pa.* 1. *pt. pass.* מְטַקַּס 1 K 6, 7 ordnen; 2. *pf.* טַקֵּיס Ex 14, 6 rüsten, das Heer aufstellen; 3. besetzen, einfassen; 4. *pf.* טַקֵּיס 2 K 23, 25 Steuer einziehen, auflegen (vgl. τάξις Auflage, Steuer). *Itpa. pt. pl.* מִטַּקְּסִין Jes 13, 17 (MS מִטַּפְסִין) geschätzt werden.

טִקְסָא *gr. m.* (τάξις), *c.* טֵיקַס Nu 2, 3, *pl. c. s.* טִקְסֵיהוֹן Nu 2, 17 Reihe, Schlachtordnung.

טַקְסְיוֹטָא *gr. m.* (ταξιώτης), *pl.* טַקְסְיוֹטֵי jEr 21[b] (Ausg. Ven. טקסיווטי) Garnisonssoldat.

טַקְסִים *gr. f.* (τάξις) Schlachtordnung.

טִקְסִים *gr. f.* (τεῖχος) Mauer.

טְרָא *a.* 1. schütteln; 2. werfen; 3. tropfen; 4. *pt. m. pl.* טָרַן Cant 3, 8 geben. שְׁקַל וּטְרָא handeln, verhandeln.

טירבום (PesR 10) 1. טִירוֹנְיָא.

טְרְבָל, טוּרְבָּל *gr. m.* (τρίβολος) Dreschschlitten.

טְרִיבוֹן *gr. m.* (τρίβων) abgetragener Mantel.

טְרִיבוּנוֹס *gr. m.* (τριβοῦνος) Militärtribun.

טרבנת (jMeg 75b) Ortsname.

טַרְגָא *lat. m.* (*targa*) Schild.

טְרַגְיָנוֹס, טְרוּגְיָינוֹס (jSuk 55b) *gr.* männl. Personenname (Τραϊανός).

טרגול l. פֶּרְגּוֹל.

טְרָגֵימָא (טרוגימא) *gr. m.* (τράγημα) Naschwerk.

טְרִיגוֹן *gr. m.* (τρίγωνος) 1. dreieckig; 2. dreifach (viell. zu l. טְרִיטוֹן); 3. l. טְרִיבוֹן.

טְרִיגוֹנָא *gr. m.* dass.

טְרָגוֹנָא s. טְרָכוֹנָא.

טַרְגּוֹנָא (Est II 1, 3), טַרְגְּוָונָא (Est II 8, 15) *pers. m.* Palast.

טְרָגִים, טְרָגוֹס *gr. m.* (τράγος) eine Graupenart.

טָרַד *h.* 1. treiben, vertreiben; 2. umrühren; 3. verwirren; 4. *pt.* טָרוּד beschäftigt; 5. verschließen. *Ni.* 1. verstoßen werden; 2. verwirrt werden. *Hi.* unruhig machen.

טְרַד *a., pf.* 3 *pl. c. s.* טְרַדוּנוּן Nu 14, 45 1. vertreiben; 2. *pt. pass.* טְרִיד beschäftigt; 3. verschließen. *Itpe.* 1. vertrieben werden; 2. verwirrt werden; 3. verschlossen werden.

טִרְדָא *a. m.* Beschäftigung.

טָרוֹדָא *a. m.* Belästigender.

טַרְוַיָא. נְחַל ט׳ Ortsname.

טְרוּזָא *a. m.* eine Gurkenart.

טְרוֹן (l. טְרִין?) *a. m.* 1. geworfen; 2. beschäftigt.

טָרוֹפָא, טָרוֹפָאָה *a. m.* ein Terepha-Kundiger.

טרופי (Ps 1, 3) l. טְיָיפֵי, s. טְיָפָא.

טרוקנין l. טְרַקְטִין, s. טְרַקְטָא.

טְרַז *pers., pt. pass.* טְרִיז gestickt.

טוּרְזָא, טַרְזָא *pers. m.* Prachtgewand (?).

טוּרְזְיָנָא *pers. m.* Waffenaufseher(?).

טָרַח *h.* sich mühen, sich plagen. *Hi.* belästigen.

טְרַח *a., ipf.* 3 *m. s.* יִטְרַח Koh 10, 15 sich mühen, sich plagen. *Aph.* 1. belasten; 2. belästigen, drängen. *Itpe.* ermüdet werden.

טֹרַח *h. m.* arbeitsam.

טִרְחָא, טָרְחָא *a. m., c. s.* טוּרְחֵיכוֹן Dt 1, 12 Mühe, Belästigung.

טַרְחוּת *h. f.* 1. dass.; 2. Last.

טַרְחוּתָא *a. f., c.* טַרְחוּת Koh 10, 15 dass.

טַרְחָן *h. m.* belästigend.

טִרְחָנָא *a. m.* dass.

טָרוּט *gr. m.* (θυροειδής?) 1. länglich-viereckig; 2. schmal, geschlitzt (blinzelnd?).

טְרִיטָא *gr. m.* (τρίτη) Drittel.

מִרְטָא *x. m.* 1. eine Kopfbedeckung; 2. männl. Personenname.

טרטט. *ipf.* יטרטט (TosKel BM 6, 1) l. יְרַטֵּב, s. רָטַב(?).

טרטיאות 1. l. טַטְרְיָאוֹת s. טְאַטְרוֹן; 2. l. סְטְרַטְיָא s. סְטְרַטְיָאוֹת.

טרטיוטין (SchemR 36) l. סְרַטְיוֹטִין, s. סְרַדְיוֹט.

טַרְטִימָר *gr. m.* 1. (τριτημόριον) eine kleine Münze; 2. Gewicht ($^1/_2$ Litra).

טרטון l. טֵיטַרְטוֹן.

טַרְטֵין *gr.* 1. (vgl. τρυτάνη) rittlings sitzen; 2. הטרטין (Siphre Nu 86) l. רוֹטְנָן, s. רוֹטְנְגִים.

טרטירוי (jMaas. sch. 56b) l. טַרְטִירַיי *gr.* (?) männl. Eigenname (vgl. Τάρταρος?).

טוּרְטָנֵי, טוּרְטִינֵי *gr. f.* (τρυτάνη) Schnellwage.

טרטף. *ipf.* יטרטף (Tos. Kel. BM 6, 1) l. יְשַׁתֵּף, s. שָׁתַף(?).

טְרַטְקְלָא *lat. m.* (*craticula*) Bratrost.

טרטר. *pt.* מטרטר (MidrTill 93) l. מֵיטָטוֹר.

טָרַי männl. Personenname.

טִרְיָא, טְרָיָא *a. m.* Erschütterung, Stoßen.

טַרְיָא, טִרְיָא *a. m.* 1. מֵי ט׳ Tinte; 2. Ortsname.

טְרִיבָא *a. m.* Brand (Krankheit).

טוּרְיָא *lat. f.* (*turris?*) Turm.

טְרִיָּה (gedeutet τρία) drei.

טֵירְיוֹן. יוֹם ט׳ (MegTaan 12) vgl. τυραννία.

טוריון. בט׳ (Siphre Nu 31, 10) l. פַּלְטֵרִין.

טריון (?) (BerR 79; Jalk Gen 133 ed. pr. טטריון) l. סֶסְטֶרְטִיּוֹן *lat. m.* (*sestertium*) von Sestertien.
טְרִיחוּתָא *a. f.* Mühe.
טרים. ט' בר יטסם (jSabb 6ª) l. חַמֵּי טִבֶּרְיָא.
טְרָיָנָא *gr. m.* (Τραϊανός) trajanisch.
טְרְיָנָא *a. m.* Korb.
טְרָיָנוּס *gr.* Kaiser Trajan (Τραϊανός).
טְרַיַסְקִי, טוּרַיַסְקִי *pers.* ein persisches Fest.
טְרֵיפָה *h. f.* 1. ein nicht rituell getötetes Tier; 2. ein Tier mit letalem Leibesfehler; 3. Fälle von Terepha; 4. Gesetze über Terepha.
טְרִיפָה *h. f.* 1. Wegreißen; 2. Laubdach.
טְרִיפוֹן *gr.* männl. Personenname (Τρύφων).
טְרֵיפְתָא *a. f.* 1. ein nicht rituell getötetes Tier; 2. Terepha.
טְרִיפְתָא *a. f.* 1. Unruhe; 2. Zerreißen.
טְרִיקָא (Thr 3, 7, nicht MS) *a. m.* Gefängnis.
טְרִיקַיָּא *a. m. pl.* eine Wespenart.
טְרִיָּאקוֹנְטָא *gr. tr.* (τριάκοντα) dreißig.
טְרִית *gr. f.* (θρίττα) 1. Fischart (*Clupea alosa*), eingesalzen verwendet; 2. Fischpaste.
טְרִיתָא *gr. f.* 1. dass.; 2. (ἴτριον) Nudeln(?).
טַרְוָתָא *a. f.* bewegliches Gut.
טרך. טרכיו סיד l. טְרַכְסִיד.
טַרְכָא *gr. m.* (vgl. ταραχή) Verleumder.
טְרְכָּא *gr. m.* (τρόχος) Rad(?).
טְרְכוֹנָא (Dt 3, 13, MS תְּרְכוֹנָא) *gr.* (Τράχων) Trachonitis (bibl. Argob).
טַרְכּוֹנָא *pers. m.* Palast (Est II MS stets טַרְגּוֹנָא).
טרכונתא s. טַרְכָּנוּתָא.
טְרָכְיָנִי *gr. m.* Anhänger Trajans.
טְרָכְיָנוּס *gr.* männl. Personenname (Kaiser Trajan, Τραϊανός).
טַרְכָּן *gr. m.* (vgl. ταραχή) Verleumder.
טַרְכָּנוּתָא (falsch טרכונתא) *gr. f.* (ταραχή) Verleumdung.
טריכונוס l. טְרִיבוּנוֹס.

טְרַכְסִיד *gr. m.* (vgl. ταράσσω rühren) Mörtel (aus Kalk und Sand).
טְרוּכְסִימוֹן *gr. m.* (τρώξιμος) Cichorie (*Cichorium Jntybus*).
טרכוש s. תְּרְכּוּס.
טַרְלוּסָא Ortsname.
טוּרְמָא *gr. f.* (τοῦρμα), *pl.* טוּרְמִיּוֹת Schwadron, Schar.
טְרְמָּא *gr. m.* (τρίμμα) Getränk (Mus?) aus Zerriebenem.
טְרוֹמֵיטָא *gr. m.* (τρομητά) weich gekocht.
טרימוטה l. טְרוֹמֵיטָה *gr. m.* (τρομητός) Zitterton.
טוּרְמֶנְטָא *gr. m.* (τόρμεντον) Wurfmaschine.
טְרִימִסָּא, טֶרְמְסָּא, טֶרְמְסִין *gr. m.* (τριμήσιον, τριμίσσιον) 1. Drittel; 2. eine Münze (ein Drittel des Goldnummus, drei Viertel eines As); 3. Drittelwisser.
טירומוסיאה (BerR 88) l. טִירוֹנָיָא.
טרמוסיא (MidrTill. 13) l. טָלְמֵיסְיָא *gr. m.* (τόλμησις) Kühnheit.
טְרַן s. טְרוֹן.
טִירוֹן *gr. m.* (τίρων) Rekrut, Neuling.
טוּרְנָא *gr. m.* (τύραννος), *pl. d.* טוּרְנַיָּא 1 S 6, 18 Fürst, Tyrann.
טִירוֹנָא *gr. m.* (τύραννος) 1. Fürst; 2. grausam.
טרנאה s. טְרְתָּאָה.
טִירוֹנָיָא I *gr. f.* (τυραννία), *c. s.* טִירוֹנְיָהוֹן NuJI 31, 10 MS Tyrannenherrschaft, Usurpation, Vergewaltigung.
טִירוֹנָיָא II *gr. f.* (τιρωνία) 1. Rekrutenaushebung; 2. Rekrutensteuer.
טירונין (EchR Peth.) l. כַּרְקוֹמִין.
טוּרְנוּס *gr. m.* (τόρνος) Drehscheibe, Drechselbank.
טוּרְנוּס *gr.* männl. Personenname (τύραννος), Verdrehung von Τερέντιος.
ט' רוּפוּס T. Ροῦφος.
טְרַס (?) *a.* durchsuchen.
טְרִיס *gr. m.* (θύρεος) Türbalken (zum Verriegeln).
טַרְסָאָה *a. m.* 1. aus Tarsus oder Tarent;

2. Kunstweber; 3. (τορεύς?) Metallarbeiter.

טַרְסִי *h. m.* dass.

טרסיאות l. סְטְרַטְיָאוֹת, s. סְטְרַטְיָא.

טריסין (TosEr 11, 16) l. סְרִיגִין, s. סְרִיג.

טְרִסִּין s. טְרִסִּית.

טַרְסִים, טַרְסִם *gr.* 1. Tartessus (Ταρτησσός) in Spanien; 2. Tarsus (Ταρσός) in Cilicien; 3. Tarent (Τάρας) in Unteritalien.

טְרִסִּים, טְרִסִּית *lat. f.* (*tressis*) Münze (3 As).

טְרִיסְקֵל *gr. m.* (τρισκελής) dreibeiniger Sessel, Tisch.

טרסקל, טרסקלין l. קַרְטָל, קַרְטָלִין(?) 1. *gr. m.* (κάρταλος) Korb; 2. *lat. m.* (*craticulum*) Netzwerk.

טרסקמון l. טְרַקְסִימוֹן.

טָרַף I *h.* 1. zerreißen; 2. wegreißen; 3. wegschleudern; 4. zerrühren, mischen; 5. hecheln, kämmen, schaben; 6. glätten; 7. Terepha machen, einen organischen Fehler beibringen. *Ni.* 1. verworfen werden; 2. verletzt, Terepha werden. *Pi.* schütteln. *Pu.* 1. zerrissen werden; 2. weggeworfen werden; *Hi.* 1. Terepha werden; 2. für Terepha erklären. *Hitp.* herumgeworfen werden.

טרף II *h. Ni. Pu.* verwirrt werden.

טרף III *h. Hi.* treiben, hervorbringen.

טְרַף I *a.* 1. wegreißen; 2. klopfen; 3. *pt. pass.* טְרִיף Jd 3, 25 herabwerfen; 4. zusammenrühren; 5. für Terepha erklären; 6. protestieren. *Pa.* 1. *ipf.* 2 *m. sg.* תְּטָרֵיף 2 K 8, 12 schlagen, klopfen; 2. mischen; 3. vertreiben; 4. das Auge wenden. *Itpa. ipf.* 3 *m. pl.* יִטָּרְפוּן Jes 13, 16, *pt. pass.* מְטָרַף 2 S 20, 12, *pl.* מְטָרְפִין Jes 51, 20 Soc 59 1. herumgeschleudert werden, taumeln; 2. glatt, eben sein; 3. Terepha sein.

טרף II *a. Pa.* beunruhigen. *Itpe. Itpa. pt. f.* מִטָּרְפָא Gen 41, 8 1. beunruhigt werden; 2. sich bemühen.

טֶרֶף *h. m.* 1. Raub; 2. Nahrung.

טָרָף *h. m.* Blatt.

טַרְפָא *a. m., c.* טְרַף Gen 8, 11, *pl. c.* טַרְפֵי Gen 3, 7 1. Blatt; 2. Laub; 3. abgebrochenes Stück; 4. ט' דִנְחִירָא Nasenflügel; 5. בית טרפא l. בֵּית טוֹפָא (= בֵּית נְטוֹפָה) Ortsname.

טִרְפָא *a. m.* gerichtliches Dokument, das dem Gläubiger gestattet, schon an dritte Personen verkaufte Grundstücke des Schuldners diesen fortzunehmen.

טְרֵפָה s. טְרֵיפָה.

טַרְפוֹן *gr.* männl. Personenname (Τρύφων).

טְרָפֵיזִין, טְרָפֵיזָא *gr. f.* (τράπεζα, τραπέζιον) Tisch.

טְרָפֵיזִיטָא (BemR 4 טרפסיטים) *gr. m.* (τραπεζίτης) Wechsler.

טַרְפַּחַת *h. f.* Muttermund.

טָרָפִיתָא (Lv 11, 14) *a. f.* ein Raubvogel.

טְרִיפוֹלָאָה *a. m.* Bewohner von Tripolis in Phönizien.

טְרָאפְּלִים *gr.* Ortsname (Τρίπολις).

טרפוניטא (jBabM 9[c]) l. טְרָפֵיזִיטָא.

טִרְפֵּס *h.* klettern.

טַרְפֵּס *a.* trippeln, promenieren.

טְרַפְּסִיטִים *gr. m.* (τραπεζίτης) Wechsler.

טְרָפָעִיק, טְרָפָעִיקָא *gr. m.* (τροπαϊκός) eine Münze (1/2 Denar).

טרפרא (LevJI 11, 19; DtJI 14, 18 ערפרא, JII חרפתא) l. עַרְפְּדָא (so MS an beiden Stellen).

טַרְפְּשָׁא *x. m.* ט' דְכַבְדָא Zwerchfell. ט' דְלִבָּא Herzbeutel oder Herzfett.

טַרְפְּתָא *a. f., c.* טַרְפַּת Jd 5, 11 (nicht MS, Soc 59 in marg.) Klopfen.

טָרַק *h.* mischen, umrühren.

טְרַק *a.* 1. schlagen, beißen, stechen; 2. mischen; 3. verschließen. *Pa.* beißen.

טַרְקָא I *a. m.* Verschluß.

טַרְקָא (Koh 10, 11) II *a. m.* Schädigung.

טֻרְקָא *gr. m.* (Τοῦρκος) Türke.

טְרִיקְטָא, טְרַקְטָא *lat. f.* (*tracta*) Teiglage.
טְרוּקְטֵי *gr. f.* (τρυγητή) 1. trockene Frucht; 2. nicht menstruierendes Weib.
טאריקי. בט׳ (SchemR 11) l. קַטָּאדִיקֵי.
טְרַקְיָא (Ex 39, 12), טְרָקִין *gr. m.* (ἀνθράκιον) ein Edelstein, Türkis.
טְרַקְלִילָא *gr. m.* (περικνήμιον) 1. *pl.* טְרַקְלִילִין 1 S 17, 6 Beinschiene; 2. l. טְרַקְלִינָא.
טְרִקְלִין, טְרַקְלִינָא (Est II 7, 8) *gr. m.* (τρικλίνιον) 1. Speisesaal; 2. Speisepolster; 3. Gesellschaftszimmer; 4. l. טָרְקֶלָרִין.
טָרְקֶלָרִין *gr. m.* (τορκελλάριον) Kelter.
טרוקנין (bBer 37[b]) l. טְרִקְטָא.
טְרִקְסָא, טְרִקְסִין *gr. m.* (θριγκός) 1. Zwischenwand; 2. Zwischenraum (zwischen Heiligem und Allerheiligstem im Tempel).

טְרוֹקְסִימוֹן *gr. m.* (τρώξιμον) 1. roh eßbar; 2. Zichorie (*Cichorium Intybus*).
טרקרין l. טְרִקְלָרִין.
טרקש s. טרכוש.
טרוקיתקא (Ps 35, 3) l. טְרוֹק יָתִי.
טְרַשׁ *a.* 1. zerhämmern; 2. verschließen; 3. stumm, taub sein. *Pa.* hart, spröde machen.
טֶרֶשׁ *h. m.* Felsen, Steinblock.
טַרְשָׁא *a. m.* Verkauf gegen spätere Zahlung bei höherer Preislage.
טִרְתָּאָה *a. m.* aus Tarent (?).
טורתוק l. טַכְתַּק, s. טַכְטַכָּא.
טְשָׁא *a.* 1. sich verbergen; 2. verbergen. *Itpe.* sich verbergen. *Aph.* verbergen.
טִשְׁטוּשָׁא *a. m.* Schlamm.
טַשְׁתְּקָא *pers. m.* großer Kessel.
טִשְׁטֵשׁ, טַשְׁטֵשׁ s. טוּשׁ.
טַשְׁיוּתָא *a. f.* Aufbewahrtes.

י

י der zehnte Buchstabe im hebr. Alphabet. י׳ als Zahlzeichen = 10.
יָא *a.* (= אַיָּא) לַיָּא wohin.
יֵא *a.* (= יְהֵא) es sei.
יָאָה s. יָאֵיָא.
יָאוּ (יָאִי?) Ortsname.
יְאוֹר *h. m.* 1. Strom; 2. Nil.
יָאוֹרָא *a. m.* Kanal.
יָאוּת *h.* recht.
יָאוּת (Dt 27, 8) *a.* dass.
יָאוּתָא *a. f.* 1. Rechtlichkeit; 2. s. יָאיוּתָא.
יָאֵיָא *a. m., ind.* יָאֵי Gen 39, 6, 2 S 23, 8, *f.* יָאֵיָא Gen 29, 17, *pl. m.* יָאֵין Cant 3, 7 (MS יָאֲיִין), *f.* יָאֵיָאן Gen 29, 17, יָאֲנָן Ru 4, 20, *d.* יָאֵיָתָא Jer 6, 2(4) 1. schön; 2. *f.* יָאֵיָא Est II 3, 11 (nicht MS) passend, ziemend.
יָאיוּתָא *a. f.* Schönheit.
יָאִירָאָה (2 S 20, 26, nicht MS) *a. m.* Jairäer.

יָאיְתָא (?) *a. f.* Schönheit.
יאל *h.* s. הוֹאִיל.
יאנא 1. jKil 28[c] ויאנא (Ausg. Ven. וי אנא) l. וַאֲנָא ו׳ י׳; 2. jKidd 66[a] יאנא l. וַאֲנָא (so Ausg. Ven.).
יאש *h. Hitp.* verzweifeln.
יאש *a. Pa. inf.* יַאָשָׁא Koh 2, 20 1. zur Verzweiflung bringen; 2. verzweifeln. *Itpa.* אִתְיָאַשׁ, אִיָּאַשׁ verzweifeln.
יַב *a.* s. יְהַב.
יֵבָא (= יְהֵי בַהּ) s. יֵיבָא.
יבב *h. Pi.* jammern, klagen.
יבב *a. Pa. ipf.* 2 *pl.* תְּיַבְּבוּן Nu 10, 7 1. lärmen; 2. jubeln; 3. lärmen machen. *Itpa.* dass.
יבבא (LevJI 15, 19) l. יָתְבָא (so MS).
יַבָּבָה *h. f.* Alarmblasen.
יַבָּבוּתָא *a. f., c.* יַבָּבוּת Jer 49, 2 1. Lärm; 2. Jubel.

יבבי. דְּיַבְּבֵי (LevJI 15, 19) l. דְּיִבְּבֵי, s. דִּבְּבָא.

יַבָּבְתָא (Nu 10, 7) *a. f.* Lärm.

יְבַד *a.* untergehen. *Pa.* zugrunde richten.

יְבַדָּנָא *a. m.* Untergang.

יְבוּל *h. m.* Ertrag.

יְבוּלָא *a. m., c.* יְבוּל Dt 33, 14 dass.

יִבּוּם *h. m.* Vollzug der Schwagerehe.

יְבוּסָאָה *a. m., pl. d.* יְבוּסָאֵי Gen 15, 21 Jebusiter.

יַבְחוּשׁ *h. m.* ein Insekt.

יְבִימָא *a. m.* Schwager.

יַבִּישָׁא *a. m., ind.* יַבִּישׁ Dt 28, 27 trocken.

יבל I *h. Pi.* Auswüchse abschneiden.

יבל II *h. Hiph.* tragen, bringen.

יבל *a. Pa. Aph. imp. pl.* אוֹבִילוּ Gen 42, 19 tragen, bringen. *Ittaph. ipf.* 3 *sg.* יִתּוֹבַל Jes 39, 6 gebracht werden.

יַבְלָא *a. m.* 1. *pl.* יַבְלִין Thr 3, 48, *c.* יַבְלֵי Jes 44, 19 (MS בְּלִי) Bach; 2. Hundszahn (*Cynodon Dactylon*); 3. Gras.

יְבְלָא *a. m.* Widder.

יבלונה (jSchebi 36[d]) l. גְּבְלָנָה.

יַבְלִית *h. f.* ein Brei von Cynodonblättern, als Kitt benutzt.

יַבְלָנָא *a. m., ind.* יַבְלָן Lv 22, 22 mit Warzen behaftet.

יַבֶּלֶת *h. f.* 1. Warze; 2. Auswuchs an Bäumen.

יָבָם *h. m.* 1. Schwager, Bruder des Mannes; 2. bes. der zur Ehelichung der Witwe verpflichtete Bruder eines kinderlos Verstorbenen.

יבם *h. Pi.* die Schwagerehe vollziehen. *Hitp.* vom Schwager geheiratet werden.

יבם *a. Pa. imp.* יַבֵּם Gen 38, 8, *Itpa.* dass.

יְבָמָא, יַבְמָא *a. m., c. s.* יְבָמַהּ Dt 25, 5 Schwager.

יְבָמָה *h. f.* 1. Schwägerin; 2. die Witwe, die zur Schwagerehe verpflichtet ist; 3. *pl.* יְבָמוֹת Name eines Mischnatraktates.

יְבָמוּת *h. f.* Vollzug der Schwagerehe.

יְבִמְתָּא *a. f., c. s.* יְבִמְתֵּיהּ Dt 25, 7 Schwägerin.

יַבְנֶה Ortsname.

יבע. *Pa. imp. f. sg.* יַבַּעִי Sac 9, 9, l. יַבַּבִי, s. יְבַב.

יוּבְקָא (Gen 32, 22) Flußname (Jabbok).

יַבְרוּחַ *h. m.* Alraun (*Mandragora officinarum*).

יַבְרוּחָא *a. m., pl.* יַבְרוּחִין Gen 30, 14 dass.

יָבֵשׁ *a.* trocken sein. *Pi.* trocknen.

יְבֵשׁ *a., pf.* 3 *f. sg.* יְבֵישַׁת Gen 8, 14 trocken sein, trocken werden. *Pa. pf.* יַבִּישׁ Jos 2, 10 l. mit Soc 59 יַבֵּישׁ, *ipf.* 1 *sg.* אֲיַבֵּישׁ Jes 42, 15 Soc 59 trocken machen. *Itpa.* ausgetrocknet werden.

יָבֵשׁ *h. m.* trocken, gedörrt.

יוּבְשָׁא (Jud 6, 37) *a. m., ind.* יוּבֶשׁ Trockenheit.

יַבָּשָׁה *h. f.* trockenes Land.

יְבָשְׁנִי *h. m.* regenloses Land.

יַבֶּשֶׁת *h. f.* trockene Früchte, Gemüse.

יַבֶּשְׁתָּא (Ex 15, 19) *a. f.* trockenes Land.

יגדי (jDem 22[d]) l. יַגְרִי.

יְגוּדְיָא Ortsname.

יָגוֹן *h. m.* Kummer.

יְגוֹרָא *a. m.* Steinhaufe.

יְגִיעַ *h. m.* Mühe, Arbeit.

יְגִיעָה *h. f.* dass.

יְגִנּוֹן männl. Personenname.

יָגַע *h.* Mühe haben, arbeiten. *Pi.* bemühen, belästigen. *Hi.* dass. *Hitp.* sich abmühen, müde sein.

יָגֵעַ *h. m.* angestrengt, belästigt.

יָגָע *h. m.* Mühe.

יַגְרָא *a. m., ind.* יְגַר Gen 31, 47, *pl.* יַגְּרִין Ho 12, 12 Steinhaufen.

יַגְרִי Ortsname.

יָד *h. f.* 1. *du.* יָדַיִם Hand, Arm, Vorderfuß. גַּב הַיָּד, אַחַר יָד Handrücken; 2. *pl.* יָדוֹת Henkel, Stiel; 3. Macht; 4. Teil; 5. *du.* יָדַיִם Name eines

Mischnatraktates; 6. בֵּית יָד Ärmel. מִיַּד sofort. עַל יְדֵי *a.* durch; *b.* anstatt, für; *c.* bei, mit; *d.* in bezug auf. עַל יַד עַל יַד ratenweise, stückweise.

יְדָא (Ex 21, 24) *a. f.*, *ind.* יַד Dt 9, 26 1. Hand; 2. Vorderfuß; 3. *pl.* יְדִין Gn 34, 22 Seite; 4. מִיַּד, מִן יַד Thr 1, 2 (MS מִן יָד) sofort; 5. עַל יַד, עַל יְדֵי, עַל אַיְדָא, אַיְדֵי wegen, für. 5. *c. s.* עַל יְדֵיכוֹן Ma 1, 11 Soc 59 durch. עַל יְדֵי דְ weil. לִידֵי zu. בְּיַד Ex 4, 13, בִּידָא דְ, בִּידֵי Nu 36, 13 durch. מִיַּד Gen 9, 5 von.

ידא *a. Pa. ipf.* 3 *m. sg.* יְוַדֵּי Lv 5, 5 bekennen. *Aph.* 1. *pf.* 2 *sg.* אוֹדִיתָא Gen 49, 8 bekennen, gestehen; 2. *ipf.* 3 *pl.* יוֹדוֹן Gen 48, 8, 2 S 22, 32 Soc 59, *pt. c. pron.* 1 *sg.* מוֹדֵינָא 2 S 16, 4 loben, preisen; 3. danken. *Itpa.* bekennen.

יְדַד Ortsname.

ידה *h. Hi.* הוֹדָה 1. bekennen; 2. anerkennen, loben; 3. danken. *Hitp.* bekennen.

יְדוָד vorsichtige Schreibung für das Tetragramm.

יַדּוּעַ I männl. Personenname (יְדַעְיָה).

יַדּוּעַ II, יְדוֹעַ *h. m.* Name eines fabelhaften Tiers.

יְדִיד *h. m.* Liebling, Geliebter.

יְדִידוּת *h. f.* Auserlesenes.

יְדִיעָה *h. f.* Erkennen, Innewerden.

יְדִיעֲתָא *a. f.* dass.

ידמטיא s. ירמטיא.

יָדַע *h.* 1. wissen, erkennen. בְּיָדוּעַ gewiß, unzweifelhaft; 2. geschlechtl. Umgang pflegen. *Hi.* bekannt machen. *Ni.* bekannt gemacht werden. *Ho.* dass. *Hitp.* 1. dass.; 2. sich bekannt machen.

יְדַע (Gen 4, 1) *a.*, *ipf.* 2 *m. sg.* תִּדַּע Gen 13, 13, *imp. sg.* דַּע Gen 20, 7, *inf.* מִנְדַּע Koh 1, 17 1. wissen, kennen, erfahren; 2. beschlafen. *Pa.* kund tun. *pt. pass.* מְיַדַּע Bekannter. *Aph. pf.* הוֹדַע Gen 41, 39, אוֹדַע, 1 *sg.* הוֹדָעִית Ex 6, 3, *ipf.* 2 *m. sg.* תְּהוֹדַע Ex 10, 20 dass. *Itpe. pf.* אִתְיְדַע Ex 21, 35, אִתְוְדַע (?) bekannt gemacht werden. S. אִשְׁתְּמוֹדַע.

יִדְּעוֹנִי *h. m.* Zauberer, Wahrsager.

יודקי. ארכי יודקי (BerR 50 Ar.; Ausg. Konst. ארכי הדיינים) l. אַרְכִּידִיקֵי, s. אַרְכִּידִיקָא.

יָדְקֶרֶת Ortsname.

יָהּ *h.* ach! au!

יְהַב (Gen 25, 6) *a.*, *ipf.* יֵיהַב (targ. nur יִתֵּין, s. נְתַן), *imp. sg.* הַב Gen 30, 26, יְהַב 1. geben; 2. setzen, stellen. *Itpe. pf.* אִתְיְהֵיב Ex 4, 25 gegeben werden.

יְהָבָא *a. m.* Last.

יְהַבְתָּא, יַהֲבִיתָא *a. f.*, *c.* יְהַבִית l. יַהֲבִית Koh 5, 10 Gabe, Geschenk.

יְהוּד *a.* Judäa.

יְהוּדָאָה *a. m.*, *pl.* יְהוּדָאִין Ex 2, 13, *f. d.* יְהוּדַיְתָא Ex 1, 15 judäisch, Judäer; 2. Jude.

יְהוּדָאִיקִי *gr. m.* (ἰουδαϊκός) jüdischer Richter.

יְהוּדָה 1. *m.* Juda; 2. *f.* Judäa.

יְהוּדִי *h. m.*, *f.* יְהוּדִית jüdisch, Jude.

יְהוּדִינַי weibl. Personenname.

יהודתם (EstR 3, 7) l. יְחוּדָם (so Ausg. Pes.), s. יְחוּד.

יהט s. יַחַט.

יָהִיר *h. m.* übermütig, stolz.

יְהִירָא *a. m.*, *ind.* יְהִיר Hab 2, 5 dass.

יְהִירוּתָא *a. f.* Übermut, Stolz.

יהר *h. Hitp.* sich brüsten.

יהר *a. Itpe.* dass.

יַהֲרָא *a. m.* 1. *pl.* יוֹהֲרִין Thr 4, 7, Cant 7, 2 (MS hier im Text u. Thr 4, 7 in marg. זְהָרִין) Edelstein; 2. Überhebung.

יואני (jKidd 65^c) l. wie jJeb 3^b וואני, s. וָאנִי.

יוֹבֵל *h. m.* 1. Widderhorn; 2. Jobeljahr.

יוּבַל Flußname.
יוּבֵלָא, יוֹבֵילָא (Lv 25, 30) *a. m.* Jobeljahr.
יוֹד Jod, der zehnte Buchstabe des hebr. Alphabets.
יוּד, יוּדָא, יוּדָה männl. Personenname (Juda).
יוּדָאָה *a. m.* 1. jüdäisch, jüdisch; 2. Jude.
יודייה (jSuk 54c) l. וַודָּיָיה, s. וַדַּי.
יוּדָן, יוּדָנָא, יוּדָנָה männl. Personenname.
יוּדָן (Est II 7, 5) l. mit MS הוּא דָּין.
יוּדְנִי männl. Personenname.
יוֹדְפָאָה *a. m.* aus Jodaphat.
יוֹדְפַת Ortsname.
יוֹזְפָא s. יָזְפָא.
יוֹחַי, יוֹחַאי männl. Personenname (יוֹחָנָן).
יוֹחַנָּא 1. männl. und weibl. Personenname; 2. eine Heuschreckenart.
יוֹחַנִּי männl. und weibl. Personenname.
יוֹחָנָן männl. Personenname.
יוֹחַס *h. m.* Genealogie.
יוֹלְדָה *h. f.* Gebärerin.
יולין. חזרת י' l. חרולין, s. חָרוּל.
יוֹלְמְנָא männl. Personenname.
יוֹם *h. m., pl.* יָמִים 1. Tag; 2. Tageslicht; 3. Tageszeit; 4. Lebenszeit; 5. *pl.* יָמוֹת Zeit. — *c. s.* בֶּן יוֹמוֹ, בְּנֵי יוֹמָן von demselben Tage. יוֹם טוֹב Feiertag.
יוֹמָא (Ex 8, 18) *a. m., pl.* יוֹמִין Gen 8, 10, (*syr.*) יוֹמָן 1. Tag; 2. Tageslicht; 3. Lebenszeit; 4. Name des Mischnatraktates vom Versöhnungstag (יוֹמָא רַבָּא). בַּת יוֹמַהּ, בַּר יוֹמֵיהּ von demselben Tage; יוֹמָא טָבָא Lv 23, 11 B. Feiertag; יוֹמָא דֵין Gen 41, 9 heut.
יוֹמַחְרָא, יוֹמַחְרָן *a.* morgen, am folgenden Tage.
יוֹמָנָא (= יוֹמָא דְנָא) *a.* heut.
יָוֵן *h. m.* Schlamm.
יוֹן *h. m.* Taube.
יָוָן (Gen 10, 4) 1. männl. Personenname; 2. Volksname; 3. Jonien, Griechenland.
יוֹנָא (Gen 8, 11) *a. m., pl.* יוֹנִין Cant 5, 12 Taube.
יַוְנָאָה *a. m., pl. d.* יַוְנָאֵי Jo 4, 6, 1S 2, 4 1. griechisch; 2. Grieche.
יוֹנָה *h.* 1. *f.* Taube; 2. männl. Personenname; 3. s. יינם.
יְוֵנִי *h. m.* schlammig. S. גַּיִץ.
יְוָנִי *h. m., f.* יְוָנִית griechisch.
יַוְנִית (Est II 2, 7, MS וְיִנְיָא!) *a.* griechisch.
יוֹנֶקֶת *h. f.* Sprößling, Trieb.
יוֹנְתָא (Cant 1, 15) *a. f.* Taube.
יוֹסָה, יוֹסָא männl. Personenname (יוֹסֵף).
יוֹסֵינָה, יוֹסֵי männl. Personenname (יוֹסֵף).
יוסום (Est II 3, 1) l. דְּיוֹסֵים (so MS).
יוֹעֶזֶר 1. männl. Personenname; 2. eine Pflanze, viell. Frauenhaar (*Adiantum capillum Veneris*).
יוֹפִי *h. m.* Schönheit.
יוֹפִיאֵל Engelname.
יוֹצְאָנִית *h. f.* Herumläuferin.
יוֹצֵר *h. m.* 1. Töpfer; 2. Schöpfer.
יוֹצֵרָה *h. f.* בֵּית הַיּוֹצֵרָה Töpferei.
יוֹקֶר *h. m.* 1. Teuerung; 2. Aristokratie.
יוֹרַדָּא (Ez 27, 24) *a. m.* ein Edelstein.
יוֹרֶה *h. m.* 1. Frühregen (Herbstregen); 2. Zeit des Frühregens.
יוֹרָה *h. f.* 1. Kessel; 2. Vertiefung in der Erde zum Backen.
יוֹרִיָּה *h. f.* Wurf.
יורם 1. (Prov 18, 11) l. יְרוּם, s. רוּם; 2. יורם קנצן (Prov 23, 29) l. יְהוֹן מְקַנְּאָן sie werden geschwärzt(?).
יוֹשֶׁן *h. m.* früherer Zustand, Alter.
יוֹשֶׁר *h. m.* Redlichkeit.
יוּתָא *a. m.* ein Sternbild.
יוֹתְפָאָה *a. m.* aus Jotaphat.
יוֹתֵר *h.* mehr. בְּיוֹתֵר besonders.
יוֹתַר *a.* יוֹתַר מִן Ru 1, 13 (fehlt MS) mehr als.
יוֹתֶרֶת *h. f.* Überschüssiges. יוֹתֶרֶת הַכָּבֵר Leberlappen (*Lobus caudatus*).
יזן *h. Pu. pt. f.* מְיֻזֶּנֶת(?) wohl versehen.
יזן *a.* איזן, אייזן (bSanh 106a)?

יְזַף *a.*, *ipf.* 2 *sg.* תְּזִיף Dt 15, 6, *pt.* יָזֵיף 2 K 4, 1 Soc 59 borgen, geliehen nehmen. *Aph.* 1. *ipf.* 2 *sg.* תּוֹזִיף Dt 15, 6 ausleihen; 2. geliehen nehmen.
יָזְפָא (Jes 24, 2) *a. m.* Schuldner.
יִזְפְּתָא *a. f.* Darlehen.
יָזֵק (jKidd 65c) Flußname (jJeb 3b זרוק).
יחא *a. Aph. pf.* אוֹחִי Ex 10, 16, *ipf.* 2 *pl.* תֵּיחוֹן Gen 45, 13 eilen, sich beeilen.
יחד *h. Pi.* 1. einigen, ausschließlich richten auf; 2. allein sein lassen; 3. besonders bestimmen; 4. die Einheit Gottes bekennen, das Schema beten. *Pu. pt.* מְיֻחָד 1. ausgesondert, bestimmt; 2. ausgezeichnet. *Hitp.* 1. bestimmt werden; 2. sich eigens (an jemand) wenden; 3. allein bleiben (mit jemand).
יחד *a. Pa.* 1. vereinigen; 2. bestimmen; 3. allein sein lassen; 4. Gott als einzigen bekennen. *pt. pass.* מְיַחַד Gen 26, 10 ausgezeichnet. *Itpa.* 1. vereinigt werden; 2. allein sein (mit jemand).
יִחוּד *h. m.* 1. Einheit; 2. Alleinsein zu zweien; 3. בְּיִחוּד ausdrücklich.
יִחוּדָא s. יְיִחוּדָא.
יִחוּל *h. m.* Hoffnung.
יִחוּס *h. m.* Abstammung, Stammbaum.
יִחוּסָא *a. m.* 1. dass.; 2. Familie.
יִחוּף *h. m.* Barfüßigkeit.
יָחוּפָא *a. m.* barfuß.
יִחוֹר *h. m.* Schoß von Fruchtbäumen.
יחט *h. Hi.* Fehlgeburt haben.
יַחְטָא *a. m.*, *ind.* יַחַט Jes 14, 19 Fehlgeburt.
יַחְטָא (Sac 3, 2, MS חַטָּא) *pers. m.* Teufel.
יָחִיד *h. m.*, *f.* יְחִידָה 1. einzeln; 2. Privatmann. בּוֹר הַיָּחִיד Zisterne im Privatbesitz; 3. einzig; 4. Hervorragender.
יְחִידָא (Sac 12, 10) *a. m.*, *c. s.* יְחִידָךְ (l. יְחִידָךְ) Gen 22, 2, *f. ind.* יְחִידָא Jud 11, 34 dass.
יְחִידָאָה *a. m.*, *ind.* יְחִידַי Gen 3, 22 1. allein; 2. einzeln.
יְחִידִי *h. m.*, *f.* יְחִידִית 1. einzeln; 2. einzig; 3. Bekenner des einzigen Gottes.
יחל *h.* (vgl. חול) *Pi.* treffen lassen. *Ho.* niedergelegt werden.
יחם *h. Pi.* 1. brünstig machen; 2. erhitzen (?). *Hitp.* brünstig werden.
יחם *a. Pa. inf. c. s.* יַחֲמוּתְהוֹן Gen 30, 41 brünstig machen. *Itpa. pt. pl. f.* מִתְיַחֲמָן Gen 30, 38 brünstig werden.
יַחֲמָא (Hb 2, 15, MS חֲמָא) l. חֲמָא v. חֲמִתָּא *a. f.* Gift.
יַחְמוּר *h. m.* eine Antilopenart.
יַחְמוּרָא (Dt 14, 5) *a. m.* dass.
יחן s. חָנָה.
יַחֲנוּן *h. m.*, *pl.* יַחֲנוּנוֹת eine Pflanze.
יַחֲנוּנָא *a. m.* dass.
יחס *h. Pi.* 1. die Abstammung nachweisen, Stammbaum aufstellen; 2. zu den Vornehmen zählen, Vorrechte geben. *Hitp.* 1. sich herleiten von, sich seiner Abstammung rühmen; 2. in das Geschlechtsregister eingetragen werden.
יחס *a. Pa.* 1. zurückführen auf, herleiten von; 2. zu vornehmem Stande erheben. *Itpa. pf.* 3 *pl.* אִתְיְחַסוּ Nu 1, 18 l. אִתְיַחַסוּ 1. seinen Stammbaum nachweisen, sich zählen unter; 2. in das Geschlechtsregister eingetragen werden.
יַחַס *h. m.* legitime Abstammung; 2. s. יוֹחַס.
יַחֲסוּתָא *a. f.* legitime Abstammung.
יחף *h. Hitp.* barfüßig sein.
יְחֵף *a.*, *pf.* 3 *pl.* יְחִיפוּ Dt 8, 4 barfuß, sohlenlos sein. *Pa.* dass.
יָחֵף *h. m.* barfuß.
יַחַף *h. m.* 1. Barfüßigkeit; 2. Fußschmerzen, Entzündung der Hufe (?).

יָחֵפָא *a. m., ind.* יָחֵיף 2 S 15, 30 barfuß.
יטא (= אטא) l. אֲתָא.
יְטַב *a., ipf.* יֵיטַב (יִיטַּב) Gen 12, 13 gut, wohl sein. *Aph. pf.* אוֹטֵיב Gen 12, 16, 3 *f. pl.* אֵיטִיבָא Dt 29, 25 Ausg. Sab., MS אוֹטֵיבָא, *inf.* אֵיטָבָא Sac 12, 4 1. Gutes tun; 2. gut sein; 3. gut ausführen. *Ittaph. pt.* מִתּוֹטַב Jon 2, 9 Soc 59 wohlgetan werden.
יָטְבַת Ortsname. S. יוֹדְפַת.
יְטוּרָא *a. m.* 1. *ind.* יְטוּר Jud 20, 38 Rauchsäule; 2. Landschaft am Hermon.
יטסס (jSabb 6[a]) s. טְרִיס.
ית״ת Permutation (את״בש) von מנא.
יְיָ, יְיָ Abkürzung des Tetragramms.
יַי *a.* 1. o! 2. s. כַּיי, לַיי.
ייא *a.* 1. NuJI 21, 29 wehe! 2. (= יְהֵא) s. הֲוָא.
יֵיאוּשׁ *h. m.* 1. Verzweiflung; 2. Verzichtleistung.
יֵיאוּשָׁא *a. m.* dass.
יֵיבָא, יֵיבַהּ *a.* (= יְהֵי בַּהּ) es verhält sich damit.
יידא s. לְיִידָא.
יֵיחוּדָא *a. m., c.* יֵיחוּד Thr 3, 28 Einheit.
יֵיחוּר s. יִחוּר.
יילעו (jKil 32[b]) l. יֵיעוֹל (so Ven.), s. עֲלַל.
יֵימָם (Nu 9, 21) *a.* bei Tage.
יֵימַר männl. Personenname.
יַיִן *h. m., pl.* יֵינוֹת Wein.
יָכוֹל *h.* können, vermögen.
יָכוֹל *h. m.* 1. möglich; 2. vielleicht. בְּיָכוֹל möglicherweise. כִּבְיָכוֹל gleichsam.
יכח *h. Hi.* הוֹכִיחַ 1. zurechtweisen; 2. beweisen; 3. zeigen. *Ni. Hitp.* rechten.
יכח *a. Aph.* אוֹכַח Gen 21, 25 zurechtweisen, urteilen. *pt. pass.* מוֹכְחָא מִלְּתָא es ist ausgemachte Sache. *Itpa. inf.* אִתְוַכָּחָא Koh 9, 3 (MS אִתּוֹכְחָא), *pt. pl.* מִתְוַכְּחִין 2 S 19, 10, Koh 3, 18 (MS an beiden Stellen מִתּוֹכְחִין) 1. rechten; 2. gerechtfertigt werden. *Ittaph.* 2 *f. sg.* אִתּוֹכַחַתְּ Gen 20, 16 gerechtfertigt werden.
יְכֵיל (Ho 12, 5 Soc 59) *a., pf.* 3 *pl.* יְכִילוּ Gen 13, 6, *ipf.* 3 *m. sg.* יִכּוֹל Ex 10, 5, *pt.* יָכֵיל Nu 22, 37 1. können, vermögen; לֵית יָכֵיל דְּ es ist unmöglich, daß; 2. überwältigen.
יְכַל s. אֲכַל.
יוּכְלָא (Nu 14, 16) *a. m.* Vermögen, Macht.
יכוליני (EstR 1, 3) l. יוֹבִיָּנֵי *lat. m. pl.* (*Joviani*) Ehrenlegion des Diokletian.
יְכָלְתָּא *a. f.* Vermögen, Macht.
יְכְנִי. בַּר י׳ *a. m.* Name eines fabelhaften Vogels.
יכרותא (jSabb 14[d]) l. זַכְרוּתָא (so Ausg. Ven.).
יַלָּא (Lev 11, 30) *a. m.* Eidechsenart (?).
יָלַד *h.* gebären, erzeugen. יוֹלְדָיו seine Eltern. *Ni.* 1. geboren werden; 2. entstehen, zustande kommen. *pt.* נוֹלָד Entstehendes, was erst später eintritt; 3. neu werden (vom Monde). *Pi.* 1. Geburtshilfe leisten, entbinden; 2. erziehen. *Hi.* zeugen.
יְלֵד *a., pf.* 3 *f. sg.* יְלֵידַת Gen 16, 1, *ipf.* 3 *f. sg.* תְּלִיד Gen 17, 19 1. gebären; 2. hervorbringen. *Pa.* 1. Geburtshilfe leisten; 2. zur Welt bringen (werfen). *Aph. pf.* אוֹלִיד Gen 5, 3 zeugen. *Itpe. pf.* 3 *f. sg.* אִתְיְלֵידַת Gen 24, 15 geboren werden, entstehen. *Itpa. pf.* 3 *pl.* אִתְיַלַּדוּ Lv 25, 45 Kinder bekommen.
יֶלֶד *h. m.* Kind, Knabe.
יַלְדָּה *h. f.* 1. junges Mädchen; 2. Schößling.
יַלְדוּת *h. f.* Jugend, Jugendalter.
יַלְדוּתָא *a. f.* dass.
יַלְדוּתָא *a. f., c. s.* יַלְדוּתָךְ Gen 31, 13 Abstammung, Geburt.
יִלּוֹד *h. m.* Geborner.
יָלוֹלָא *a. m.* Klagender (Schakal).
יְלִידָא *a. m.* יְלִיד בֵּיתָא Gen 17, 12 im Hause geborner Sklave.

יָלֵידְתָּא (Lev 12, 7, Jes 13, 8) *a. f.* Gebärerin.

יַלִּיל *h. m.* Kundschafter.

יַלִּילָא *a. m.* dass.

ילין 1. s. אִלֵּין; 2. s. אִילֵין.

ילך s. הָלַךְ.

ילל I *h. Pi.* auskundschaften.

ילל II *h. Pi.* jammern.

ילל I *a. Pa.* auskundschaften.

ילל II *Pa. pf.* 3 *f. sg.* יַלֶּלֶת Est II 5, 1, *pt. pl.* מְיַלְּלִין Est II 1, 2 jammern, klagen. *Aph. imp.* אֵילִילוּ Jes 23, 14, *ipf.* 3 *pl.* יֵילְלוּן Jer 47, 2 dass. *Palp. pt. pl.* מְוַלְוְלִין Est II 1, 2 (Druck מְיַלְיְלִין) dass. (vom Schrei des Pfauen).

יְלָלָה *h. f.* Jammer, Klage.

יְלָלְתָּא *a. f., ind.* יְלָלָא Est II 5, 1 1. יְלָלָא, *c.* יְלֶלֶת Jer 25, 36 dass.

יְלַף *a., pt.* יָלֵיף Est II 1, 1 1. gewohnt sein, pflegen; 2. lernen. S. אֲלַף.

יַלְפָּא *a. m.* Schiff, Floß.

יַלְפָּנָא *a. m.* Lehre.

יַלְתָּא weibl. Personenname.

יָם *h. m., pl.* יַמִּים 1. Meer, See. הַיָּם הַגָּדוֹל das große Meer (Mittelmeer), יַם הַמֶּלַח das Salzmeer (Totes Meer); 2. Behälter (von Mehl, Wasser, Most); 3. Becken der Ölmühle.

יַמָּא (Gen 9, 2) *a. m., pl. d.* יַמְמַיָּא Gen 49, 13 Meer.

ימא *a., ipf.* 2 *sg.* תֵּימֵי (viell. *Aph.*?) Dt 5, 11 schwören. *Aph.* 1. *pf.* אוֹמֵי Ex 13, 19 beschwören; 2. *ipf.* 3 *m. sg.* יוֹמֵי Ex 20, 7 schwören.

יַמְבְּרֵים, **יוּמְבְּרוֹס** *gr.* männl. Personenname (Ἰαμβρῆς, *Mamre*).

יַמָּה *h. f.* Blutfluß.

יֵמִים (*bibl.*) *h. m. pl.* Maultiere.

יָמִיר männl. Personenname.

יָמִין *h. f.* rechte Hand, rechte Seite.

יַמִּינָא *a. f.* 1. Nu 20, 17 rechte Hand; 2. bei der Rechten! 3. männl. Personenname.

יֵימָם (Nu 9, 21) *a.* des Tages, bei Tage.

יְמָמָא (Gen 1, 5) *a. m., pl.* יְמָמִין Ex 29, 18 Tageszeit.

ימן *h. Pu. pt.* מְיֻמָּן 1. rechtsliegend; 2. geschickt. *Hi.* 1. das Rechte tun; 2. rechts stehen.

ימן s. אמן.

יְמַס s. מְסָא.

יַמְרֵים *gr.* männl. Personenname (Ἰαμβρῆς).

ינא *a. Aph. ipf.* 2 *pl.* תּוֹנוּן Nu 32, 7, תֵּינוּן Ex 20, 20 drücken, übervorteilen.

ינה *h. Hi.* הוֹנָה dass.

יינוּבָרִים *gr.* (Ἰανουάριος) 1. männl. Personenname; 2. Monatsname.

יִנּוֹן Name des Messias (vgl. Ps 72, 17).

יִנּוּן *a. pl.* sie, diese.

יְנוּקָא (Cant 8, 1), **יַנּוּקָא** (Thr 2, 11 Or 1377) *a. m.* 1. Kind; 2. Jüngling; 3. männl. Personenname.

יְנוּקְתָּא *a. f.* Mädchen.

יַנַּי männl. Personenname (יוֹנָתָן).

יָנִיבָא, **יָאנִיבָא** *a. m.* eine Mottenart.

יַנֵּים (יוּנּוֹס) *gr.* männl. Personenname (Ἰαννῆς).

יָנִיקָא *a. m.* Jüngling (Gelehrtenschüler), s. יָנְקָא.

יינוּמְלִין *gr. m.* (οἰνόμελι) Weinhonig.

יְנַס s. אֲנַס.

יינס l. יֶוְנַס *gr. m.* (ἔβενος) Ebenholz.

יָנַק *h.* saugen. *Hi.* säugen, ernähren. *pt.* מינקה TosOhal. XIV 9 l. מְעֻקָּם.

יְנַק *a., pt. pl.* יָנְקִין Cant 8, 1 saugen. *Pa. Aph. ipf.* 3 *f. sg.* תּוֹנִיק Gen 21, 7, *pt. pl. f.* מֵינְקָן 1 S 6, 7, *d.* מֵינְקָתָא Gen 33, 13 säugen.

יָנְקָא (Dt 28, 50) *a. m., ind.* יָנִיק Jud 8, 20, יָנֵיק 1 S 15, 3, *pl. d.* יָנְקַיָּא Gen 33, 14, 1 K 12, 10 1. Säugling; 2. Jüngling; 3. Schößling.

יַנְקוּתָא *a. f., c. s.* יַנְקוּתִיךְ Jer 13, 27 Jugend.

יַנְקָנָא *a. m., pl. d.* יַנְקָנַיָּא Jes 3, 4 (MS יַנְקַיָּא) jugendlich, kindisch.

ינקתא יַנְקְתָא (יַנְקְתָא) *a. f., ind.* יַנְקָא Jer 2, 23 (MS יַנְקָא) Kamelstute, s. אֲנַקָא.

ים יַם (ייסו, l. יַסֵּי) *ipf. Pa. v.* אַסָא es heile! wohl bekomms!

יַסָּא, יַסָּה männl. Personenname (יוֹסֵף).

יָסַד *h.* 1. gründen; 2. anordnen. *Pi.* 1. gründen; 2. begründen, erweisen. *Hitp.* gegründet werden.

יְסַד *a.* gründen, anordnen. *Pa.* dass. *Itpa. Ittaph.* gegründet, angeordnet werden.

יְסוֹד *h. m., pl.* יְסוֹדוֹת Grundlage, Fundament.

יִסּוּד *h. m.* Anordnung.

יְסוֹדָא (Lv 9, 9) *a. m.* 1. Grundlage, Fundament; 2. s. אִסְדָא.

יְסוּפָא *a. m.* Aufhören, Schwinden.

יִסּוּר *h. m.* Züchtigung, Leiden.

יְסוּרָא I *a. m., pl.* יְסוּרִין Jes 53, 8 dass.

יְסוּרָא II *a. m.* יְסוּרִין Jes 42, 22 Bande, Kerker.

יוּסְטָא männl. Personenname (Ἰοῦστος).

יוּסְטִינָא, יוּסְטִינִי *gr.* männl. Personenname (Ἰουστῖνος).

יסי. חלי י׳ (jPes 29[c]) Endivie (*Cichoria Jntybus*).

יַסֵּי, יַסִּין, יַאסִּין männl. Personenname (יוֹסֵף).

יסם *h. Hitp.* erblinden.

יַסְמִין *lat. m.* Jasmin (*Jasminum*).

יסף *h. Hi.* הוֹסִיף vermehren, hinzufügen. *Nitpo.* נִתּוֹסַף hinzugefügt, vermehrt werden.

יסף *a. Aph. pf.* אוֹסִיף Gen 8, 10, *ipf.* 3 *pl.* יֵיסְפוּן Jer 31, 11 Soc 59 1. vermehren, hinzufügen; 2. wiederum tun. *Ittaph. ipf.* 3 *f. sg.* תִּתּוֹסַף Nu 36, 3 vermehrt, hingefügt werden.

יסר *h. Pi.* züchtigen. *Hitp.* gezüchtigt werden.

יסר I *a. Pa. ipf.* 1 *sg.* אֲיַיסֵּר Est II 1, 3 (MS אֲיסַר) binden. S. אֲסַר.

יסר II *a.. Itpa.* gezüchtigt werden.

יוסתיניא l. וַסְתְּנָיָא.

יְעָא (Nu 17, 23) *a.* hervorkommen. *Aph.* אַוְעִי hervorkommen lassen.

יָעָא *a. m.* Schaufel.

יעד *h. Pi.* 1. bestimmen; 2. zum Weibe bestimmen. *Pu.* bestimmt werden.

יעד *a. Pa.* 1. zum Weibe bestimmen; 2. verwarnen. *Itpa.* verwarnt werden.

יַעֲדוּת Ortsname.

יִעוּד *h. m.* zum Weibe Bestimmen.

יעט *a. Pa.* raten. *Itpa.* sich beraten.

יְעִידָה I *h. f.* 1. zur Frau Bestimmen; 2. Zusammentreffen, Begegnung.

יְעִידָה II *h. f.* Bezeugung.

יעל *h. Hiph.* הוֹעִיל nützen. S. הוֹעִיל.

יָעֵל *h. m.* Steinbock (*Capra beden*).

יַעֲלָא (Dt 14, 5) *a. m.* 1. dass.; 2. יעלא (jNed 37[d], Ausg. Ven. עילא, jMaaser 52[a] פילא) l. פּוּלָא.

יַעֲלָה *h. f.* weiblicher Steinbock.

יַעַן *h.* (*bibl.*) weil.

יַעֲנָא *a. m.* habgierig.

יַעֲנָה. בַּת י׳ *h. f.* Vogel Strauß.

יעף *h. Pi.* ermüden.

יָעַץ *h.* raten, Rat erteilen. *Pi.* Rat pflegen. *Hitp.* sich beraten.

יְעַץ *a.* raten. *Itpe. pf.* 3 *pl.* אִתְיְעִיצוּ Jud 19, 30 sich beraten.

יעק *a. Itpa.* bedrängt werden.

יַעַר *h. m.* Wald.

יַעְרָא (Ex 2, 3) *a. m.* Dickicht, Gestrüpp.

יַעַרְתָּא, יַעֲרְתָא *a. f., c.* יַעֲרַת Cant 4, 11 Honigseim.

יפה *h. Pi.* 1. schön machen, schmücken; 2. verbessern. יִפָּה כּוֹחַ Vorrecht verleihen. *Pu.* 1. geschmückt werden; 2. (mit כּוֹחַ) Vorrecht erhalten. *Hitp.* 1. verschönt werden; 2. verherrlicht werden.

יָפֶה *h. m.* 1. schön; 2. gut, recht; 3. freundlich; 4. wert; 5. häßlich. כּוֹחַ יָפֶה Vorrecht. עַיִן יָפָה Freigebigkeit. דַּעַת יָפָה, נֶפֶשׁ יָפָה schlechter Geschmack (dessen, der sich nicht ekelt). יָדַיִם יָפוֹת gierig zufahrende Hände. בְּיָפֶה teuer (gut im Sinne des Verkäufers).

יִפּוּי *h. m.* Auszeichnung, Vorzug.
יָפֵחַ *h. m.* schnaubend.
יָפְיוּת *h. f.* Schönheit.
יָפְיָפָה *(bibl.) h.* sehr schön sein.
יְפִיפוּת *h. f.* Schönheit.
יְפֵיפִיָּה *h.* 1. *f.* schön; 2. Engelname.
יפע *h. Hi.* הוֹפִיעַ 1. erscheinen; 2. erscheinen lassen.
יְפַע *a.* erscheinen. *Aph.* 1. dass.; 2. erscheinen lassen; 3. überschreiten.
יָצָא *h.* 1. heraus-, hervorgehen. כְּיוֹצֵא בְּ gleichwie. יוֹצֵאת הַחוּץ feile Dirne. 2. aufgehen (von Gestirnen); 3. weggehen; 4. ausgeschlossen sein; 5. überschreiten, abweichen; 6. der Pflicht genügen. יָצָא יְדֵי פ' gerechtfertigt sein vor; 7. aufgeführt werden; 8. sein Bedürfnis verrichten; 9. abziehen. *Hi.* 1. hervorbringen, herausgehen lassen, heraustragen; 2. wegnehmen; 3. entlassen; 4. von einer Pflicht entbinden; 5. ausschließen; überleben.
יצא s. שֵׁיצֵי.
יצב *h. Ni.* נִצַּב stehen.
יצב *a. Pa.* befestigen, begründen.
יִצְהָר *(bibl.) h. m.* 1. Öl; 2. Personenname.
יָצוּל *h. m.* Deichsel am Pflug.
יָצוּעַ *h. m.* Polster, Lager.
יָצוּק *h. m.* Feststehender, Mächtiger.
יְצִיאָה *h. m.* 1. Herausgehen; 2. Aufgang (der Sonne); 3. Ausgabe; 4. Heraustragen; 5. Einkünfte; 6. Stuhlgang.
יַצִּיב *h. m.* feststehend, giltig, wahr.
יַצִּיבָא *a. m.* 1. *pl. d.* יַצִּיבַיָּא Ex 12, 19 Einheimischer; 2. *ind.* יַצִּיב Sac 14, 9 feststehend.
יְצִיבָה *h. f.* Stehen.
יָצִיעַ *h. m.* Anbau eines Hauses.
יְצִיקָה *h. f.* Gießen.
יָצִיר *h. m.* 1. Gebilde; 2. l. נְצִיר.
יְצִירָה *h. f.* 1. Erschaffung; 2. Töpferei.
יצע *h. Hi.* הִצִּיעַ 1. ausbreiten, ein Lager zurecht machen; 2. vortragen. *Ho.* ausgebreitet sein.
יצע *a. Pa. Aph.* dass.
יצף *h. Pi.* entmutigen.
יְצַף *a., pf.* 2 *sg.* יְצִיפְתְּ Jes 57, 11, *ipf.* 3 *sg.* יִצִיף 1S 9, 5, *pt. pl.* יָצְפִין Jer 42, 16 betrübt, bekümmert sein. *Pa. inf.* יַצָּפָא Jer 31, 11 (MS צְפָא), *Itpa.* dass.
יָצָף männl. Personenname.
יִצְפָא (1S 25, 31) *a. m.* Kummer. *ind.* יְצַף Wehe!
יָצַק *h.* gießen. *Hi.* הִצִּיק dass. *Ho.* הוּצַק gegossen werden. *pt.* מוּצָק fest.
יָצַר *h.* bilden, schaffen. *Ni.* geschaffen sein.
יְצַר (Am 4, 13) l. צָר (so MS), s. צוּר.
יֵצֶר *h. m.* Trieb, bes. böser (sinnlicher) Trieb. י' הַטּוֹב, י' הָרַע guter, böser Trieb.
יִצְרָא (Gen 8, 21) *a. m.* י' בִּישָׁא, י' טָבָא dass.
יָצָר s. יָצִיר.
יצת *h. Hi.* הִצִּית anzünden. *Ho.* הֻצַּת angezündet werden.
יַקָּא männl. Personenname.
יקב *h. Pi.* aushöhlen.
יֶקֶב *h. m.* 1. Kelterkufe; 2. Aushöhlung.
יָקַד *h.* brennen. *Ho.* verbrannt, angezündet werden. *Hittaph.* sengen.
יְקַד *a., pt.* יָקְדָא Lv 6, 6 brennen, anzünden. *Aph. pf.* 1 *m. sg.* אוֹקֵידִית Dt 9, 21 anzünden. *Itpa.* in Flammen stehen. *Ittaph. ipf.* 2 *m. s.* תִּתּוֹקַד Lv 6, 23 verbrannt werden.
יְקוּד *h. m.* Brand, Verbrennung.
יְקוּם *h. m.* Wesen, Bestand, Lebendiges.
יְקוּמָא (Gen 7, 23) *a. m.* dass.
יְקִידָה *h. f.* Brennen, Brand.
יְקֵידוּתָא *a. f., c.* יְקֵידוּת Jes 33, 14 Verbrennen.
יְקֵידְתָא (Lv 10, 6) *a. f., pl. d.* יְקֵידַיָּא Nu 17, 2 Brennen, Brand.
יוֹקְיָנוֹס *gr. m.* (ὠκεανός) Mittelmeer.
יַקִּיר *h. m.* 1. schwer; 2. vornehm.
יַקִּירָא *a. m.* 1. *c.* יַקִּיר Ex 4, 10 schwer; 2. teuer; 3. *pl.* יַקִּירִין Nu 22, 15 geehrt, vornehm.

יַקִּירוּתָא *a. f.* Würde.
יקמין (Tos BabB III 4) l. קָמִין.
יְקוּמֵינֵי *gr. f.* (οἰκουμένη) bewohnte Erde.
יְקוֹנָא *gr. m.* (εἰκών) Bild.
יקינטון s. דִּיַקְנְטִין.
יָקַר *h.* schwer sein. *Pi.* ehren. *Pu.* geehrt werden. *Hi.* 1. ehren; 2. steigen im Preis, teuer werden. *Ho.* dass. wie *Hi.* 2.
יְקַר *a.* 1. *pf.* 3 *f. pl.* יְקָרָא Gen 48, 10 schwer sein; 2. *pf.* 3 *f. sg.* יְקָרַת 1S 26, 21 teuer sein; 3. in Ehren stehen. *Pa.* 1. *ipf.* 1 *sg.* אֲיַקַּר 1S 2, 30, *inf.* יַקָּרָא Nu 24, 11 ehren; 2. *pf.* 1 *sg.* יַקָּרִית Ex 10, 1 schwer, hart machen, verstocken; 3. *pf.* 2 *sg.* יַקַּרְתָּא Jes 43, 23 schenken. *Aph.* אוֹקַר 1. ehren; 2. beschenken. *Itpa.* 1. *ipf.* 1 *sg.* אֶתְיַקַּר Ex 14, 17 sich verherrlichen; 2. *pf.* 3 *sg.* אִתְיַקַּר Ex 7, 14 (MS אִתַּקַּף) schwer werden, sich verstocken; 3. teurer werden; 4. *pf.* 2 *sg.* אִתְיַקַּרְתָּא 43, 4 geehrt werden.
יָקָר *h. m.* 1. schwer; 2. teuer; 3. vornehm.
יְקָרָא *a. m.* 1. Schwere; 2. hoher Preis; 3. Beschwerde.
יְקָרָא (Ex 16, 7) *a. m.* 1. Ehre, Herrlichkeit; 2. Preis; 3. Ehrengeschenk.
יַקְּרוּת *h. f.* Würde.
יקש *h. Ni.* נוֹקַשׁ gefangen werden.
יקשן (Tos Bech V 9) l. קִישָׁן.
יָרֵא *h.* fürchten. *pt. pass.* יָראוּי gefürchtet. *Ni.* gefürchtet werden. *pt.* נוֹרָא furchtbar. *Hitp.* 1. sich fürchten; 2. gefürchtet werden.
יָרֵא *h. m.* fürchtend, יְרֵא שָׁמַיִם gottesfürchtig.
ירא *a. Aph. inf.* אוֹרָאָה Mi 6, 4 lehren.
יִרְאָה *h. f.* 1. Furcht, Ehrfurcht; 2. *pl.* יְרָאוֹת Gottheit, Götze.
יַרְבּוּז *h. m.* gemeiner Gänsefuß (*Chenopodium album*)?
יַרְבּוּזָא *a. m.* dass.
יָרַד *h.* 1. herabsteigen, herabfallen. יָרַד עִמּוֹ לְחַיָּיו jemanden bis aufs Blut peinigen. עוֹלֶה וְיוֹרֵד (v. Opfer) nach den Vermögensverhältnissen im Wert steigend und fallend; 2. sich entfernen. *pt. pass.* יָרוּד niedriggestellt (im Ansehen, Wert). *Hi.* 1. erniedrigen, herabbringen; 2. entfernen; 3. einsetzen. לֹא מַעֲלֶה וְלֹא מוֹרִיד er läßt unberücksichtigt; 4. fließen lassen, nässen.
יְרֵדָּה *h. f.* Fluß.
יַרְדְּנָא (Dt 26, 17), יַרְדְּנָא *a. m.* Jordan.
ירדינון (SchemR 23) l. נַרְדִּינוֹן(?).
יָרָה *h.* 1. hervorschießen; 2. werfen. *Hi.* 1. werfen, schießen; 2. lehren, unterweisen.
יְרוֹאָר *h. m.* ein Bitterkraut (*Ferula spec.*).
ירוד *h. m.* eine Augenkrankheit (Staar).
ירודא l. יְרוֹדָא.
יָרוֹק *h. m.* 1. gelb, grün; 2. blaß.
יָרוֹקָא *a. m.* 1. *ind.* יָרוֹק Lv 13, 49 gelb, grün; 2. *d.* יָרוֹקָא Nu 22, 4 Kraut, Laub.
יְרוֹקָה *h. f.* 1. Grünes. יְרוֹקָה שֶׁעַל פְּנֵי הַמַּיִם ein Wassergewächs. יְרוֹקַת חֲמוֹר Eselsgurke (*Ecbalium Elaterium*); 2. Gelbsucht.
יַרוֹקָנָא *a. m., pl.* יַרוֹקָנִין 2K 4, 39 (MS יַרְקוֹנִין) Kraut, Gemüse.
יָרוֹקְתָא *a. f.* gelblicher Edelstein.
יָרוֹר *h. m.* 1., *pl.* יְרוֹרִין, יְרוֹרוֹת Schakal.
יָרוֹרָא (Jer 2, 24) *a. m., pl.* יָרוֹרִין Jes 13, 22, Mi 1, 8, יָרוֹרָן Schakal.
יְרוּשָׁלַיִם Ortsname (Jerusalem).
יְרוּשְׁלֶם (Gen 14, 18, MS ohne Schewa), יְרֻשְׁלֶם (Jes 51, 17; 52, 1. 2. 9 Soc 59) *a.* dass.
יְרוּשַׁלְמָאָה *a. m.* 1. jerusalemisch; 2. Jerusalemer.
יְרוּשַׁלְמִי *h. m.* dass.
יָרוּתָא (2S 14, 7) *a. m.* Erbe.
ירותתא s. יְרֻתְּתָא.
יַרַחַ *h. f.* Mond.
יֶרַח *h. m.* 1. Monat; 2. בֵּית י' Ortsname.

יַרְחָא *a. m., ind.* יְרַח Dt 33, 14 1. *d.* יַרְחָא 1 S 20, 5 Neumond; 2. Monat. רֵישׁ יַרְחָא Nu 28, 14 Neumond. יַרְחָא דְעִבּוּרָא Koh 2, 7 Or 2377 Schaltmonat.

יַרְחִינָאָה *a. m.* Berechner des Mondlaufs.

יְרִי ein Zauberwort.

יָרִיד *h. m.* Jahrmarkt.

יְרִידָא *a. m.* dass.

יְרִידָה *h. f.* Herabfallen, Herabsteigen.

יְרִיָּה *h. f.* Wurf.

ירינון (jDem 22[b], Ven. וורינון) l. וַרְדִּינוֹן.

יְרִיעָה *h. f.* 1. Vorhang; 2. Bogen, Blatt.

יְרִיעֲתָא (Ex 26, 2) *a. f.* Vorhang.

יָרֵךְ *h. f., du.* יְרֵכַיִם, *pl.* יְרֵכוֹת 1. Oberschenkel. כַּף הַיָּרֵךְ Kopf des Oberschenkels; 2. Seite; 3. gerader Strich; 4. (euphemistisch) Zeugungsglied.

יַרְכָא (Ex 1, 5) *a. f., ind.* יְירַךְ Nu 5, 22, *pl.* יַרְכָן Ex 28, 42, יַרְכִין, *c. s.* יַרְכֵיהוֹן Cant 7, 2, יַרְכּוּנִין 1. Oberschenkel. פִּתֵּי יַרְכָא Kopf des Oberschenkels; 2. Seite; 3. (bildl.) Geburtsfähigkeit.

יַרְכּוּנִין s. יַרְכָא.

יורכין (DtJI 34, 6, MS וורכן oder וורמן) l. יָרְקָן, s. יָרַקְתָּא.

יַרְמוּךְ Flußname.

ירמטיא (Erach 5, 1, andere Lesarten רימטיא, ידמטיא, דמטייה) weibl. Personenname.

ירנקא l. יַרְקוֹנָא.

יִרְסָא *lat. m.* (*virus*) Gift.

ירע *h. Hi.* benachteiligen. *Ho.* benachteiligt werden.

ירע *a. Pa.* verzagt machen. *Itpe.* verzagen.

יַרְעֲנָה (יַרְעִינָה) *h. f., pl.* יַרְעֲנִין eine zum Waschen dienende Pflanze.

ירק *h. Hi.* הוֹרִיק 1. blaß sein, blaß werden; 2. blaß machen; 3. glänzen machen; 4. הוֹרִיק פָּנִים trotzig sein.

ירק I *a. Aph.* blaß werden.

יְרַק II *a.* ausspucken.

יֶרֶק *h. m., pl.* יְרָקוֹת Kraut. יַרְקוֹת גִּנָּה Gartengemüse. יַרְקוֹת שָׂדֶה Feldgemüse. יְרוֹקַת חֲמוֹר s. יַרְקוֹת חֲמוֹר.

יַרְקָא (Dt 11, 10) *a. m., pl.* יַרְקוֹנִין 2 K 4, 39 dass. יַרְקָא דְקַלְיָא *Salsola Kali?.*

יְרָקָא *a. m., pl. f.* יְרָקָן Lv 14, 37 gelb, grün.

יֵרָקוֹן *h. m.* 1. Gelbsucht oder Blässe (Anämie); 2. Getreidekrankheit (Faulbrand).

יַרְקוֹנָא (Dt 28 22, MS יַרְקָנָא) *a. m.* 1. dass.; 2. Würzwein; 3. s. יַרְקָא.

יוּרְקְמִי (יורקמו) *m.* Name eines Engels.

יַרְקָנָא (Dt 28, 22), יֵרָקָנָא *a. m.* 1. Gelbsucht; 2. Getreidekrankheit (Faulbrand).

יָרְקָנָא *a. m., ind.* יָרְקָן Ex 28, 17 ein gelber Edelstein.

יְרַקְרֵיקָא (Lv 11, 18) *a. m.* Name eines Vogels.

יְרַקְרַק *h. m.* 1. grün, gelb; 2. blaß.

יָרַקְתָּא *a. f.* ein Edelstein.

יָרַשׁ *h.* erben, in Besitz nehmen. *Hi.* 1. vererben, zum Besitz geben; 2. vertreiben.

יְרֻשָּׁה *h. f.* 1. Erbteil; 2. Besitznahme.

יְרִית (Nu 24, 24) *a., ipf.* 3 *m. sg.* יֵירַת Gen 21, 10 erben, in Besitz nehmen. *Aph.* vererben, zum Besitz geben.

יַרְתּוּתָא *a. f.* Erbbesitz.

יְרֻתְּתָא *a. f., ind.* יְרוּתָּא Nu 24, 18, *c. s.* יְרוּתְּתֵיהּ Dt 2, 12 dass.

יִשְׂרָאֵל *m.* 1. Israel; 2. Israelit.

יִשְׂרְאֵלִי *h. m., f.* יִשְׂרְאֵלִית Israelit.

יָשַׁב *h.* 1. sich setzen, sitzen bleiben; 2. ruhig sein. *Pi.* 1. setzen, legen; 2. ordnen; 3. beruhigen; 4. bevölkern. *Ni.* bewohnt werden. *Pu.* 1. sitzen; 2. beruhigt sein. *pt.* מְיֻשָּׁב 1. sitzend; 2. Gelehrtenschüler. *Hi.* 1. setzen, sitzen lassen; 2. einsetzen. *Hitp.* 1. besetzt, bevölkert werden; 2. beruhigt werden (mit נֶפֶשׁ, דַּעַת); 3. gesättigt werden.

ישב *a. Itpa.* beruhigt werden.
יְשֶׁבְב männl. Personenname.
יֵשׁוּ männl. Personenname (יֵשׁוּעַ).
יְשׁוּב *h. m.* 1. Besetzen, Bewohnen; 2. bewohnte Gegend; 3. ruhige Überlegung, Gesittung.
יְשָׁוִין(?) *h. m. pl.* Ballaststeine(?).
יֵשׁוּעַ 1. männl. Personenname; 2. absichtlicher Ersatz für פִּדְיוֹן.
יְשׁוּעָה *h. f.* Erlösung, Hilfe.
ישט *h. Hi.* 1. ausstrecken; 2. reichen.
ישט *a. Aph. pf.* אוֹשִׁיט Ex 22, 7 1. ausstrecken; 2. reichen. *Ittaph. pt. f.* מִתּוֹשְׁטָא Ez 2, 9 ausgestreckt werden.
יְשִׁיבָה *h. f.* 1. Sitzen, Sitz; 2. Wohnen; 3. Sitzung, Akademie.
ישוין s. יְשָׁוִין.
יְשִׁיטָא männl. Personenname.
יָשִׁישׁ *h. m.* alt, ehrwürdig.
יִשְׁמָעֵאל 1. männl. Personenname (Ismael); 2. das Arabervolk; 3. (später) Islam.
יִשְׁמְעֵאלִי *h. m.* Araber.
יָשֵׁן *h.* schlafen.
יָשֵׁן *h. m.* schlafend.
יָשָׁן *h. m.* alt.
ישן *h. Pi.* alt werden lassen, aufheben. *Pu.* aufgehoben werden. *Ni.* alt sein. *Hitp.* 1. alt werden; 2. dass. wie *Pu.*
ישע *h. Hi.* הוֹשִׁיעַ helfen. *Ni.* נוֹשַׁע Hülfe erhalten.
ישף *a. Aph.* anblasen, anfachen.
יָשְׁפֵה *h. f.* Jaspis.
ישר *h. Pi.* 1. fest, gerade machen. *Pu. pt.* מְיֻשָּׁר grade; 2. s. אָשַׁר.
ישר *a.* s. אֲשַׁר.
יָשָׁר *h. m.* 1. recht, gerade; 2. redlich, fromm. *f.* יְשָׁרָה freiwilliges Opfer.
יַשְׁרָא *a. m.* dass.
יַשְׁרוּת *h. f.* 1. Redlichkeit, rechtes Verhalten; 2. Freiwilligkeit.
יַשְׁרוּתָא *a. f.* sittliches Urteil.
יָת (Gen 1, 1) *a.* Zeichen des Akkusativs. *c. s.* יָתִי, יָתָךְ, יָתִיךְ Nu 5, 21 usw. mich, dich. יָתֵיהּ, *f.* יָתַהּ Dt 18, 8, *pl.* יָתְהוֹן jener.

יְתֵיב (Gen 19, 30) *a.*, *ipf.* 3 *m. sg.* יְתֵיב Lv 13, 46, *imp. sg.* תִּיב Gen 35, 1 1. sitzen, weilen, bleiben; 2. bewohnt sein. *Pa.* 1. *ipf.* 1 *sg.* אֲיַתֵּיב Jes 43, 20 besetzen, bewohnt werden lassen; 2. beruhigen. *Aph. pf.* אוֹתֵיב, אַיְתֵיב, 1 *sg.* אוֹתְבִית Lv 23, 43 setzen, wohnen lassen. *Itpa.* 1. *pf.* 3 *f. sg.* אִתְיַתְּבַת Jer 6, 8, *ipf.* 2 *sg.* תִּתְיַתַּב Jes 62, 4 bewohnt werden; 2. beruhigt werden. *Ittaph.* 1. *pf.* אִתּוֹתַב Gen 20, 1 sich als Fremdling niederlassen; 2. *pf.* 3 *f. pl.* אִתּוֹתַבָא Ez 26, 19 (MS אִתְיַתַּבָא) bewohnt werden; 3. beruhigt werden.
יָתְבָא *a. m., pl. c.* יָתְבֵי Ex 23, 31 Bewohner.
יָתֵד *h. f., pl.* יְתֵדוֹת 1. Pflock; 2. Mächtiger; 3. *pl.* יְתֵידוֹת הַדְּרָכִים erhabene Stellen im Wege (Trittsteine?).
יָתוֹבָא *a. m.* Beisasse.
יְתוּבָא *a. m.* Wohnstätte.
יַתּוּךְ *h. m.* ein Rühreisen(?).
יָתוֹם *h. m.* 1. Waise, vaterloses Kind; 2. Tier, dessen Mutter bei der Geburt verendete.
יְתוֹמָא *a. m.* dass.
יְתוֹמָה *h. f.* dass.
יִתּוּר *h. m.* Hinzufügung.
יִתּוּרָא *a. m.* 1. dass.; 2. Hinzugefügtes.
יַתּוּשׁ *h. m.* 1. Mücke; 2. ein anderes kleines Insekt.
יַתּוּשָׁא *a. m.* dass.
יָתֵיב *a. m., f. ind.* יַתְבָא (l. יָתְבָא) Lv 16, 22 B., *d.* יָתֵיבְתָּא Ex 16, 35, Jes 54, 1 bewohnt.
יַתִּיךְ s. יַתּוּךְ.
יָתִיר s. יָתֵר.
יַתִּירָא *a. m.* 1. *ind.* יַתִּיר Ex 26, 12 überschüssig; 2. mehr. יַתִּיר מִן Ru 3, 12, Koh 12, 12 mehr als; 3. übermäßig; 4. sehr.
יתך s. נְתַךְ.
יתם *h. Pi.* zur Waise machen. *Hitp.* verwaist werden.

יַתְמָא *a. m., ind.* יִיתַם Dt 27,20, *pl.* יַתְמִין Ex 22,23 1. Waise; 2. Ortsname.

יַתְמְתָא, יִתְמְתָּא *a. f.* Waise.

יתיניא (GenJI 10, 2) l. וְיִתִינְיָא (so MS).

יתר *h. Pi.* hinzufügen. *Hi.* 1. übrig lassen; 2. hinzufügen. *Ni.* übrig bleiben. *Pu.* überschüssig sein. *Hittaph.* übrig gelassen werden. S. וָתַר.

יְתַר *a., pf.* 3 *f. sg.* יְתַרַת Ex 36, 7 übrig bleiben. *Pa.* 1. *pf.* 3 *f. sg.* יַתַּרַת Ex 36, 7 B. dass.; 2. hinzufügen. *Aph. pf.* אוֹתַר Gen 21, 25, אֲיִתַר übrig lassen, Überfluß haben lassen. *Itpa.* אִיַּתַּר 1. übrig bleiben; 2. hinzugefügt werden. *Ischtaph.* אִשְׁתּוֹתַר übriggelassen werden. S. וְתַר.

יָתֵר *h. m.* 1. Überschuß habend; 2. überzählig; 3. *plene* geschrieben.

יָתֵר (?) *a.* יָתֵר מִן Ru 3, 12 (MS יַתִּיר) mehr als.

יֶתֶר I *h. m.* Bogensehne.

יֶתֶר II *h.* mehr.

יְתַר *a.* dass.

יַתְּרָא *a. m., ind. f.* יַתְּרָא Ex 26, 12 B. übrig.

יַתְרָא *a. m.* 1. *pl.* יַתְרִין Jud 16, 7 Seil; 2. Bogensehne; 3. die flache Seite des Labmagens.

יִתְרוֹן *h. m.* 1. Vorzug, Unterschied; 2. Hinzufügung; 3. Überfluß.

יִתְרָנָא *a. m.* Nutzen, Gewinn.

כ

כ 1. der elfte Buchstabe des Alphabets; 2. als Zahlzeichen = 20.

כְּ *h.* wie, gemäß. כְּמוֹת (auch mit Suff.) wie. כְּ — כָּךְ wie — so. כְּעֵין, כְּגוֹן nach Art von. כְּנֶגֶד entsprechend. כְּדֵי, כְּדֵי s. דַּי. כְּלַפֵּי gegen hin, gegenüber. כַּמָּה 1. wie viel, wie lange, wie sehr?; 2. wie viel; 3. viel. כְּשֶׁ 1. während, so lange als; 2. als; 3. wann, wenn. מִכְּשֶׁ von dann ab, wann. לִכְשֶׁ dann, wann. כְּשֵׁם שֶׁ — כָּךְ, כֵּן wie — so. כְּדֶרֶךְ שֶׁ, כְּמוֹת שֶׁ, כְּמוֹ שֶׁ, כְּמָה שֶׁ wie. כְּדֶרֶךְ שֶׁ auf die Weise, wie. כְּלַפֵּי שֶׁ dem gegenüber, dass. כְּאִלּוּ als ob.

כְּ (Dt 23, 25) *a.* wie. כְּעֵין Dt 33, 28, כְּגוֹן nach Art von. כְּ הֵי s. הֵיךְ. כְּ — כֵּן so — wie. כְּפוּם Lv 25, 52 gemäß. כָּל קֳבֵיל Rut 4, 4, כל קבל (richtiger כְּלָקֳבֵיל) gegenüber, entsprechend. כְּלַפֵּי Koh 7, 9 gegen hin, gegen. כַּמָּה 1. Gen 47, 8 (richtiger כְּמָה) wie viel? wie lange?; 2. Cant 4, 1 wie sehr; 3. viel. כַּד, כְּד Ex 12, 9, כַּד Gen 39, 18 1. als, wenn; 2. wie das, was. כֵּן — כְּמָא דְ Ex 1, 12, כְּמָה דְ wie — so. כְּגוֹן דְּ wie. כְּלָקֳבֵל דְּ Koh 5, 15 (MS כָּל קְבַל דְּ) dementsprechend dass.

כָּא (Dt 5, 3) *a.* hier. עַד כָּא Gen 22, 5 bis hier. מִכָּא Gen 37, 17 von hier. לְכָא וּלְכָא Ex 2, 12 hierhin und dorthin. מִכָּא — מִכָּא Ex 17, 12 von dieser, von jener Seite. אִכָּא es gibt, ist. לְכָא Est II 1, 9 es gibt, ist nicht.

כָּאֵב *h.* Schmerz empfinden, schmerzen. *Hi.* Schmerz verursachen.

כְּאֵב *a., pt.* כָּאֵיב 1S 22, 8, כָּיֵיב, *pl. d.* כְּאָבַיָּא Ez 34, 4 Soc 59, l. כָּאֲבַיָּא dass. *Pa.* כַּיֵּיב Schmerzen bereiten.

כְּאֵב *h. m.* Schmerz. כְּאֵב לֵב 1. Herzeleid; 2. Magenleiden, Leibweh.

כְּאֵבָא *a. m., c.* כְּאֵב Jes 65, 14 1. dass. כְּאֵב מְעַיִן Leibweh; 2. Wunde. S. כֵּיבָא.

כָּאן *h.* hier. מִכָּאן von hier, von jetzt ab. מִכָּאן וּמִכָּאן von beiden Seiten. עַד כָּאן bis hier. לְאַחַר מִכָּאן nachher. S. auch כָּן.

כָּאן *a.* dass. מִכָּאן, מִכָּן Est II 1, 1; 5, 1 von hier. כָּאן — כָּאן hier — dort. S. auch כָּן.
כַּאר *pers. m.* Esel.
כָּאַר *h., pt. pass.* כָּאוּר häßlich.
כָּאתָא *a. f.* Schelten.
כבא *a. Pa.* כַּבִּי auslöschen.
כַּבָּא *a. m.* Excrement, Mistfladen.
כִּבָּא *a. m.* 1. Geröstetes; 2. Hautpustel.
כֻּבָּא I *a. m.* 1. *pl.* כֻּבִּין Gen 3, 18 Dornstrauch; 2. s. כִּבָּא; 3. s. קֻבְתָא.
כֻּבָּא II *a. m.* Kufe, Kanne.
כַּבַּאי s. כֻּבְיָא.
כבב *a. Pa.* rösten.
כִּבְבָא *a. m.* s. כִּבָּא.
כבד *h. Pi.* 1. ehren; 2. ein Ehrengeschenk geben; 3. reinigen, fegen. *Pu.* geehrt werden. *Hi.* 1. beschwerlich sein; 2. schlimm werden; 3. schwer machen, verhärten; 4. ausfegen. *Hitp.* 1. geehrt werden; 2. sich erheben; 3. gefegt werden.
כבד I *a. Pa.* fegen. *Itpa.* gefegt werden.
כבד II *a. Aph.* erzürnen.
כֹּבֶד s. כּוֹבֶד.
כָּבֵד I *h. m.* 1. schwer; 2. Schwere.
כָּבֵד II *h. m. f.* Leber. אֶצְבַּע, יוֹתֶרֶת הַכ׳ Leberlappen (*Lobus caudatus*).
כַּבְדָא (Ex 29, 13) *a. f.* dass.
כָּבָה *h.* verlöschen. *Pi.* auslöschen.
כָּבוֹד *h. m.* 1. Ehre, Herrlichkeit; 2. Bezeichnung für Gott.
כִּבּוּד *h. m.* 1. Ehrung; 2. Ausfegen.
כִּבּוּי *h. m.* Löschen.
כבויי (bEr 29b) l. כַּבַּיֵי, s. כֻּבְיָא.
כָּבוּל I Ortsname.
כָּבוּל II *h. m.* ein Kopfputz der Frauen.
כִּבּוּס *h. m.* Waschen (von Kleidern).
כְּבוּסָה *h. f.*, s. כְּבִיסָה.
כִּבּוּשׁ *h. m.* 1. Unterwerfung; 2. Demütigung; 3. Aufstieg.
כִּבּוּשָׁא *a. m.* 1. Pressung; 2. *pl. c. s.* כִּבּוּשֵׁיהוֹן Ex 27, 10 Überzug, Belag.
כַּבְיָא *a. m.* Mistfladen.

כְּבֵנָה *h. f.* Überwurf der Frauen.
כְּבֵינְתָא *a. f., pl. d.* כְּבֵינָתָא Jes 3, 23 dass.
כְּבִיסָה *h. f.* 1. Waschen; 2. Waschwasser; 3. Waschmittel.
כַּבִּיר *h. m.* viel, groß. כ׳ יָמִים hochbetagt.
כְּבִישָׁה *h. f.* Betreten.
כְּבִישְׁתָא *a. f., ind.* כְּבִישָׁא 1 S 6, 12 (MS כִּבְשָׁא), *pl.* כְּבִישִׁין Jes 40, 3 (MS כִּבְשִׁין) gebahnter Weg.
כֻּבִּיתָא *a. f.* Rundung.
כַּבְכָּב *h. m.* Schale.
כָּבַל *h.* fesseln, binden. *Pu.* gebunden sein.
כְּבַל *a., pt. pass. pl. f.* כְּבִילָן Koh 12, 4 dass. *Pa. pt. pass.* מְכַבַּל gebunden, unfruchtbar.
כֶּבֶל *h. m.* Fessel, Knöchelring.
כִּבְלָא *a. m., pl.* כִּבְלִין Thr 3, 7 dass.
כָּבַן *h.* umhüllen. *Pi.* dass.
כְּבַן *a., pt. pass.* כְּבִינָא Ez 27, 18, l. כְּבִינָא dass. Pa. dass.
כְּבֵנָה s. כְּבִינָה.
כָּבַס *h., pt.* כּוֹבֵס Wäscher (von Kleidern). *Pi.* waschen. *Pu. Hitp.* gewaschen werden.
כֶּבֶס *h. m.* Waschung.
כִּבְסָא, כִּבָּסָא *a. m.* 1. Datteltraube. 2. Hoden.
כֹּבַע s. כּוֹבַע.
כָּבַר *h.* sieben (mit dem Getreidesieb). *Ni.* gesiebt werden.
כבר *a. Pa.* schwefeln.
כְּבָר *h.* längst.
כְּבָר (Jer 38, 9, Koh 1, 10, Est II 5, 14) *a.* dass.
כְּבָרָה *h. f.* Getreidesieb, Schwinge.
כִּבְרִיתָא, כֻּבְרִיתָא *a. f.* 1. Schwefel; 2. Ortsname; 3. l. כַּבָּרִיתָא.
כֶּבֶשׂ *h. m.* Schaf.
כִּבְשָׂה *h. f.* dass.
כָּבַשׁ *h.* 1. niederdrücken, pressen. *pt. pass.* כָּבוּשׁ (von der Vorhaut) ange-

drückt; 2. unterdrücken; 3. zurückhalten; 4. unterwerfen; 5. einlegen. *pt. pl.* כְּבוּשִׁין Eingemachtes; 6. ebnen, pflastern; 7. vergewaltigen. *Ni.* 1. niedergedrückt werden; 2. unterwürfig sein; 3. vergewaltigen. *Pi.* 1. niederdrücken, eben machen; 2. klar machen; 3. unterwerfen, erobern; 4. knacken (von Nüssen). *Hi.* einnehmen. *Hitp.* unterworfen werden.

כְּבַשׁ (Nu 32, 42), כְּבֵישׁ *a.* 1. *pf.* 2 *m. sg.* כְּבֵישְׁתְּ Ex 9, 17, *ipf.* יִכְבּוֹשׁ Mi 7, 19 niederdrücken, niedertreten, unterwerfen; 2. *imp. pl.* כְּבִישׁוּ Jes 40, 3 Soc 59, *pt. pass. f.* כְּבִישָׁא Nu 20, 19 ebnen, pflastern; 3. vergewaltigen; 4. *ipf.* 2 *m. sg.* תִּכְבּוֹשׁ Dt 22, 1, *inf.* מִכְבַּשׁ Lv 20, 4 zudrücken, niederdrücken, wegwenden (das Auge, den Blick), unberücksichtigt lassen; 5. verbergen; 6. zurückhalten. *Pa.* 1 *ipf.* יְכַבֵּישׁ Gen 49, 15 unterwerfen; 2. *pt. pass. m. pl.* מְכַבְּשִׁין Ex 27, 17 belegen, pflastern. *Itpe.* 1. *ipf.* 2 *f. sg.* תִּתְכְּבֵישׁ Nu 32, 22 unterworfen werden; 2. *pf.* 3 *m. pl.* אִתְכְּבִישׁוּ Gen 4, 5 sich senken (vom Blick).

כֶּבֶשׁ *h. m.* 1. Pressung; 2. Eingelegtes; 3. Landungssteg; 4. Aufstieg; 5. Mauerbrecher.

כִּבְשָׁא *a. m.* 1. Pressung, Preßgewicht; 2. *c.* כֵּיבֶשׁ Jes 66, 1 Soc 59 Fußschemel; 3. Schwängerung. בֵּי כִבְשָׁא nur durch den Regen bewässertes Feld; 4. *d.* כֵּיבְשָׁא 2 S 20, 12, *pl. ind.* כִּבְשִׁין Jes 40, 3, *d.* כִּבְשַׁיָּא Ri 20, 45 gebahnter Weg, Straße; 5. *d.* כִּבְשָׁא Ez 45, 4 geebneter Platz; 6. *ind.* כֶּבֶשׁ 1K 7, 30 (MS מִכַבַּשׁ) Überzug, Belag; 7. Eingelegtes; 8. Geheimnis.

כִּבְשׁוֹן *h. m.* Geheimnis.

כִּבְשָׁן *h. m., pl.* כִּבְשָׁנוֹת Ofen für Töpfer, Glasmacher, Kalkbrenner.

כִּבְשָׁנָא *a. m.* eine Taubenart.

כַּבֶּשֶׁת *h. f.* Eingelegtes.

כְּבִישְׁתָא s. כִּבְשְׁתָא.

כְּגוֹן s. גְּוָן, גַּוְנָא.

כגני (bBer 58[a]) l. כְּגָנֵי, s. בְּאַנְגָא.

כַּד, כְּדְ *a.* 1. כַּד Ex 17, 11 als, wenn; 2. כְּיד Jes 9, 1, Jerem 13, 17, Am 9, 2 wie wenn; 3. כַּד Ex 12, 9 wie, als; 4. כְּדְ wie das, was.

כַּד *h. m.* 1. großer Krug; 2. bauchig.

כַּדָּא *a. m., pl. d.* כַּדַּיָּא Ri 7, 18 Krug.

כְּדָא *a.* so.

כְּדַב *a., pt. pl.* כָּדְבִין Hos 4, 2 l. mit MS כַּדְבִין, s. כַּדְבָא. *Pa.* 1. *ipf.* 2 *pl.* תְּכַדְּבוּן Lv 19, 11 lügen; 2. *pf.* 3 *f. sg.* כַּדֵּיבַת Gen 18, 15 leugnen; 3. zum Lügner machen. *Itpa.* 1. *ipf.* 3 *pl.* יִתְכַּדְּבוּן Dt 33, 29 heucheln; 2. *ipf.* 3 *sg.* יִתְכַּדַּב 2K 4, 16 Soc 59 sich als lügenhaft erweisen.

כִּדְבָא, כַּדְבָא *a. m., pl.* כַּדְבִין Ri 16, 10, Hos 7, 13 Lüge.

כַּדָּבָא *a. m., pl. d.* כַּדָּבַיָּא Jes 30, 9 lügnerisch.

כַּדְבוּבָא (?) *a. m.* Lüge.

כַּדְבוּתָא *a. f.* dass.

כָּדַד *h.* bauchig sein.

כַּדָּד *h. m.* Krugmacher.

כרה (jJom 44[d]) l. כרה, s. כְּרָא.

כַּדּוּ (Ri 5, 9) *a.* (= כְּדְהוּא) 1. jetzt. עַד כַּדּוּ Thr 3, 50 (MS עַד דְּ) bis jetzt, מִן כַּדּוּ von jetzt ab, כַּדּוּ דְ Ri 5, 8 Soc 59 dann, wann, עַד כַּדּוּ דְ bis dann, wann; 2. als er.

כַּדּוֹם *h. m.* Gerät mit Haken (zum Herausziehen des in den Brunnen gefallenen Eimers).

כַּדּוּן (Est II 8, 7 Or 2377; Or 2375 כְּדוּן) *a.* (= כְּדְהוּא־ן) jetzt. עַד כַּדּוּן bis jetzt. מִן כַּדּוּן von jetzt.

כַּדּוּר *h. m.* Ball, Kugel.

כַּדּוּרָא *a. m.* dass.

כַּדּוּרֶת, כַּדּוּרִית *h. f.* dass.

כְּדִי I *a.* (= כְּדְהִיא) 1. nur so, zwecklos. בִּכְדִי um nichts; 2. als, wenn sie.

כְּדִי II *a.* (= כְּ—דִי) als, wenn. מִכְּדִי da ja.
כְּדַי, כְּדַאי *h.* 1. genügend; 2. würdig. כְּדֵי so viel nötig ist für. כְּדֵי לְ so viel nötig ist, um zu. כְּדֵי שֶׁ sodaß, damit. עַד כְּדֵי שֶׁ so lange als, bis.
כְּדַי, כְּדַאי *a.* würdig.
כַּדִיבָא *a. m., pl. d.* כַּדִיבַיָּא Jes 30, 9 (MS כַּדְּבַיָּא) Lügner.
כְּדִידִית (?) *h. f.* kleiner Krug.
כְּדֵין (Ex 12, 11) *a.* 1. so; 2. nun. בִּכְדֵין 1K 22, 20 auf diese Weise. מִכְּדֵין 2S 23, 4 von da ab.
כַּדִית *h. f.* kleiner Krug.
כַּדְכֹּד *h. m.* ein Edelstein.
כדכור, כדכוי (beides Num JI 34, 8 Ven. 1591) l. כַּרְכוֹי, s. כַּרְכָא.
כדכייאות (Siphre Dt 204 Ven. 1545; Jalk. Sch. I 923 Salon. 1526 נדגיות) l. כַּרְכְּדָאוֹת, s. כַּרְכֹּד.
כדכרנא, כדכודין, כדכדיינון, l. כַּרְכְּדָנָא, כַּרְכְדוֹנִין, s. dass.
כדמת s. כרמת.
כָּדַן *h.* anspannen. *Pu. pt.* unterjocht, dienstbar.
כְּדְנָא *a.* so.
כַּדָּנָא Est II 1, 2 (nicht MS) *a. m.* kleiner Krug.
כִּדְנַן (Gen 32, 4) *a.* so.
כידום l. כִּידוֹם.
כדופסלה (jSabb 8b) l. כְּרוּפְסֶלָה, s. dass.
כדר *h.* 1. *Hitp.* geschleudert werden (v. Ball); 2. s. כָּדַר.
כָּה *a.* hier, s. כָּא.
כְּהָא *a., pf.* 3 *f. sg.* כְּהַת Dt 34, 7, 3 *f. pl.* כְּהַיָא Gen 27, 1 l. כְּהִיָּא 1. trübe werden; 2. traurig sein. *Pa.* 1. trübe machen, blenden; 2. *pf.* כַּהָא 1S 3, 13 n. d. Hebr., l. כְּהָא (so MS). *Aph. pf.* 2 *f. pl.* אַכְהִיתִין Ez 13, 22 trübe machen, traurig machen. *Itpa. pf.* אִתְכְּהִי Ez 13, 22 traurig gemacht werden.
כָּהָה *h.* 1. trübe werden; 2. mattfarbig sein. *Hi.* 1. trübe machen; 2. mattfarbig werden.

כַּהוֹן s. כַּיהוֹן.
כְּהוּת *h. f.* Trübung (der Augen).
כָּהוּתָא *a. f.* Schelten.
כְּהִיוּתָא *a. f.* Trübung (der Augen).
כְּהַל *a., pt.* כָּהִיל Cant 7, 9 vermögen.
כהן *h. Hitp.* 1. Priesterdienst üben. 2. das Priestertum erhalten.
כֹּהֵן *h. m.* Priester. כֹּהֵן גָּדוֹל Hoherpriester. כֹּהֵן הֶדְיוֹט gewöhnlicher Priester. תּוֹרַת כֹּהֲנִים 1. Leviticus; 2. halachischer Midrasch dazu (Siphra).
כָּהֲנָא (Lv 1, 7) *a. m., ind.* כָּהִין Lv 20, 9 1. Priester; 2. männl. Personenname.
כהנבתא (NuJI 31, 23 Ausg. Ven.) l. כֶּרְנִבְתָא, s. כֶּרְנְבָא.
כְּהֻנָּה *h. f.* 1. Priestertum; 2. Priesterschaft.
כֹּהֶנֶת *h. f.* 1. Priestertochter; 2. Priesterfrau.
כָּהֲנְתָּא *a. f.* Priestertochter.
כְּהֻנְּתָא (Ex 29, 9) *a. f.* Priestertum, Priesterdienst.
כְּוָא *a.* brennen, glühen. *Itpa.* versengt werden.
כַּוָּא s. כַּוְּתָא.
כְּוִאָה (Ex 21, 25) *a. m.* Brandmal, Brandwunde.
כּוֹב *h. m.* 1 *pl.* כֻּבִּין Dornstrauch; 2. Ortsbezeichnung.
כּוֹבֶד *h. m.* 1. Schwere. כּוֹבֶד רֹאשׁ Ernst; 2. Webebaum.
כוביא l. כּוּבְיָא.
כובלת s. כּוֹבֶלֶת.
כּוֹבֵס *h. m.* Wäscher.
כּוֹבַע *h. m.* 1. *pl.* כּוֹבָעִים hohe Kopfbedeckung; 2. Schildknorpel (am Halse); 3. *pl.* כּוֹבָעוֹת auf der Erde hochgeschichtete Getreidehaufen.
כּוֹבְעָא *a. m.* 1. *pl.* כּוֹבְעִין Lv 8, 13 (Ex 28, 40 קוֹבְעִין) Kopfbedeckung der Priester; 2. Schildknorpel.
כּוּדָא *a. m.* Blutverlust bei der Geburt.
כּוּדְנָא, כּוּדַנְיָא (Sach 14, 15) *x. m., pl.*

כּוֹדָנָן Jes 66, 20, כּוּדַנְיָן männl. Maultier, Maulesel.

כּוּדַנְתָּא (2 S 18, 9) *x. f.* weibl. Maultier, Maulesel.

כָּוָה *h.* brennen. *Ni.* 1. gebrannt werden; 2. sich verbrennen, verbrühen. *Pi. Hi.* brennen, ausbrennen.

כּוֹהֵן s. כֹּהֵן.

כִּוּוּן *h. m.* Richten, Lenken.

כּוּז *x. m.* kleiner Krug.

כּוּזָא (Est II 2, 21) *x. m.* dass.

כּוּזְבָא, כּוּזֵיבָא. בַּר כ׳ männl. Personenname. בֵּית כ׳ Ortsname.

כּוֹזְבִית *h. f.* von Kozeba herrührend.

כּוּזִית Beiname eines Mannes.

כּוּזְנְתָּא, כּוּזְתָא *x. f.* kleiner Krug.

כּוֹחַ s. כֹּחַ.

כּוֹחָא I *a. m., c.* כּוֹחַ Cant 1, 9 Kraft.

כּוֹחָא II (Lv 11, 30) *a. m.* eine Eidechsenart.

כּוֹחִילָנָא *a. m.* eine Vogelart.

כּוֹחֶל *h. m.* Augenschminke.

כּוֹחָלָא s. כֻּחְלָא.

כֹּחֶלֶת *h. f.* Schminkerin der Augenlider (auch als Beruf).

כּוֹי *h. m.* unbekannte Säugetierart.

כַּוִּי *h. f.* Fenster.

כּוּךְ *h. m., pl.* כּוּכִים 1. Höhlung; 2. Schiebegrab (stollenartig in den Felsen getriebene Grabhöhle).

כּוּכָא *a. m.* ein feineres Gebäck (in Ringform?).

כּוֹכָב *h. m.* 1. Stern; 2. Strahl.

כּוֹכְבָא *a. m.* 1. *pl. d.* כּוֹכְבַיָּא Gen 1, 16 Stern; 2. Planet Merkur. כּוֹכַב נֻגְהָא Jes 14, 12 (MS כּוֹכָב) Planet Venus.

כּוֹכֶבֶת *h. f.* Planet Venus.

כּוֹכַבְתָּא *a. f., c.* כּוֹכְבַת Jer 7, 8 (MS כּוֹכְבָת) dass.

כּוּבְיָא *a. m.* Spinne; 2. Spinngewebe.

כוכיתא 1. כַּבִּיתָא.

כּוֹכֶלֶת *h. f.* Riechkugel (von *Malabathrum*).

כּוּל *h.* messen. *Pilp.* כִּלְכֵּל 1. unterhalten, versorgen; 2. (vom Haar) pflegen, nicht abschneiden; 3. Haarwuchs bekommen. *Hitpalp.* versorgt werden.

כּוּל I *a., pf.* 3 *pl.* כָּלוּ Ex 16, 18 messen. *Aph. ipf.* 3 *pl.* יְכִילוּן Jes 27, 8 dass. *Itpe. pf.* אִתְּכַל Jes 40, 12, אִתְּכִיל, *pt.* מִתְּכַל Hos 2, 1 Soc 59 gemessen werden.

כּוּל II *a.* eine Regel aufstellen.

כּוּל III *a.* sich sehnen, hoffen. Vgl. כְּלָא.

כּוּלָא s. כְּלָא.

כּוּלְיָה *h. f., pl.* כּוּלְיוֹת Niere.

כּוּלִיתָא *a. f.*, 1. *ind.* כּוּלְיָא, *pl.* כּוּלְיָן Lv 3, 4 dass.; 2. Hode.

כּוּמָז *h. m.* Schmucksache des Weibes.

כּוֹמֶר I *h. m.* künstlich überreif gemachte Masse von Früchten.

כּוֹמֶר II *h. m., pl.* כּוֹמָרִים (כְּמָרִים, bibl. כְּמָרִים) Götzenpriester.

כון *h. Pi.* כִּוֵּן 1. grade machen; 2. genau machen; 3. bestimmen, angeben; 3. richten, beabsichtigen, כִּוֵּן לִבּוֹ 1. die Aufmerksamkeit richten; 2. andächtig sein. *Pu. pt.* מְכֻוָּן 1. grade; 2. genau; 3. übereinstimmend, entsprechend. *Hi.* הֵכִין zurechtstellen, bestimmen. *Ho. pt.* מוּכָן zurechtgestellt, bestimmt. *Hitp.* 1. grade gemacht werden; 2. sich bereiten; 3. beabsichtigen. *Pil.* כּוֹנֵן feststellen, begründen. *Pul. pt.* מְכוֹנָן zurechtgestellt.

כון *a. Pa.* כַּוֵּן 1. grade machen; 2. *ipf.* 2 *m. pl.* תְּכַוְּנוּן (Dalm. Gr. 329) Num 34, 3 zielen auf, hinlenken zu; 3. richten. כַּוֵּן דַּעְתֵּיהּ die Aufmerksamkeit richten; 4. beachten. *pt. pass.* מְכַוַּן, מְכֻוַּן, *pl.* מְכֻוְּנִין Est II 1, 2 grade, genau entsprechend. *Aph.* 1. *pf.* 3 *pl. f.* אַכְוִינָא 1 S 6, 12 (MS אַכַּוִּינָא) grade zielen; 2. *pt. pass. pl.* מַכְוְּנָן Ex 26, 5, Ez 1, 9 Soc 59 genau entsprechend. *Itpe.* zurechtgestellt sein. *Itpa.* 1. sich stellen; 2. beabsichtigen, sich anschicken.

כּוּנָא s. כַּוְּנָא.

כְּוָנְגָר *pers. m.* Tafelmeister, Truchseß.
כַּוָּנָה *h. f.* 1. Absicht, Richtung der Aufmerksamkeit; 2. Andacht.
כַּוָּנוּתָא *a. f.* dass.
כּוֹנָן, כּוֹנָנִית (?) *h. m. f.* Stütze (?). S. כָּנוּן.
כּוֹנֵס *h. m.* das breite Ende der Getreideschaufel.
כַּוַּנְתָּא *a. f.* Absicht.
כּוּנָתָא *a. m., pl. d.* כּוּנָכַיָּא Ex 9, 32 nach I. Löw Emmerweizen (*Triticum dicoccum*). S. כְּנָתָא.
כּוֹס *h. m. f., pl.* כּוֹסוֹת 1. Becher; 2. Vertiefung. בֵּית הַכּוֹסוֹת zweiter Magen der Wiederkäuer (Netzmagen).
כּוֹס, *imp.* v. נְכַס, s. dass.
כּוּסְלְתָּא *a. f.* Lanzette zum Aderlassen.
כווסקין (Midr. Teh. 1, 6) l. מוּסִיקִין.
כּוֹסְתָא *a. f.* Becher.
כּוּף *a.* 1. beugen, unterdrücken; 2. sich beugen.
כּוּף *a. m.* s. כְּפָא.
כּוּפַח *h. m.* ein Kochherd (für nur einen Topf), auch als Backofen dienend.
כּוּפְיָא *a. m.* eine Fischart.
כופיח (jKeth 31ᵈ) l. כִּיפִּיחַ, s. כְּפַח.
כּוּפִיתָא *a. f.* Mistfladen.
כופיתא (bBabM 73ᵇ) l. טְפִיתָא, s. טְפִיתָא.
כּוֹפֶר I *h. m.* Sühngeld.
כּוֹפֶר II *h. m.* Cyperblume (*Lawsonia*).
כּוֹפֶשׁ *h. m.* Gefäß zum Oliveneinweichen.
כּוֹפֶת *h. m., pl.* כּוֹפָתִין Block, in der Mauer befestigter Tragbalken des Baugerüstes.
כּוּפְתָא s. כּוּפִיתָא.
כְּוַץ *a.* zusammenschrumpfen. *Pa.* zusammenschrumpfen machen.
כּוֹר *h. m.* Getreidemaß (364, 4 l).
כּור *a. Pa.* כַּוֵּר fischen.
כּוּר *h. m.* Schmelzofen.
כּוּרָא *a. m.* 1. Dt 4, 20, 1K 8, 51 dass.; 2. weibliche Scham (?).
כּוֹרָא *a. m., c.* כּוֹר Lv 27, 16 Getreidemaß.
כְּוָרָא *a. m.* Fisch.
כּוֹרָה *h. f.* Stamm. S. קוֹרָה.

כורח s. כֹּרַח.
כּוֹרִיתָא *a. f.* ein Kor voll. S. כּוֹרָא.
כורך l. כּוֹרֵךְ.
כּוֹרֵם *h. m.* Wein- (Obst-)Gärtner.
כְּוַרְנַק *pers. m.* Speiseort.
כּוֹרֶת *h. f.* Stamm.
כַּוֶּרֶת *h. f.* 1. Bienenkorb; 2. Feigenkuchen in Gestalt eines solchen.
כַּוַּרְתָּא *a. f.* dass.
כּוֹרְתָא *a. f.* Stamm. S. קוֹרְתָא.
כּוּשׁ *h. m.* Spindel (mit Haken).
כּוּשׁ (Gen 10, 6) Äthiopien.
כושא l. כִּישָׁא, s. dass.
כּוּשָׁאָה *a. m., pl. d.* כּוּשָׁאֵי Zeph 2, 12 1. Äthiopier; 2. Neger.
כּוּשִׁי *h. m.* 1. Äthiopier; 2. Neger; 3. (vom Wein) dunkelfarbig.
כּוּשִׁים *h. f.* dass.
כּוּשָׁיְתָא *a. f.* dass.
כּוֹשֶׁר *h. m.* 1. rechter Zustand, Tauglichkeit; 2. angemessene Gesinnung.
כּוּשְׁתְּ s. כְּשְׁתְּ.
כְּוָת *a.* (nur mit Suff., ohne Suff. in jer. Targg.), *c. suff.* כְּוָתֵיהּ Ex 10, 14 wie, gemäß.
כּוּת Ortsname.
כַּוְּתָא *a. f.*, 1. *c.* כַּוַּת Gen 8, 6, *pl. ind.* כַּוִּין 1K 6, 4, *c.* כַּוֵּי Gen 7, 11, *d.* כַּוָּתָא Ct 2, 9 (MS כַּוּאתָא!) Öffnung, Fenster; 2. l. כָּוְתָא.
כּוּתָאָה *a. m.* Samaritaner.
כּוֹתֵב *h. m.* das zum Schreiben dienende Ende des Griffels.
כּוֹתְתָן *h. m.* Schreiber.
כּוֹתֶבֶת *h. f., pl.* כּוֹתָבוֹת Dattel.
כּוּתִי *h. m., f.* כּוּתִית Samaritaner. Zuweilen ist כּוּתִי nur Censurlesart für גּוֹי.
כותירין (? Dt JI 4, 43) Ortsname.
כּוֹתֶל *h. m.* Wand.
כּוֹתֶרֶת *h. f.* Kapitäl.
כּוֹתַרְתָּא (Ez 41, 18) *a. f., pl.* כּוֹתְרָן Ez 41, 18 dass.
כּוֹתֵשׁ *h. m.* 1. Zerdrücken; 2. Gerät zum Zerdrücken.

כָּזַב *h.* 1. lügen, belügen; 2. (bildl.) versiegen. *Pi.* dass. *Pu. pt.* מְכֻזָּב (bildl.) versiegen gemacht (aus dem Leben genommen).

כזב *a. Pa.* dass.

כָּזָב *h. m.* Lüge.

כִּזְבָא (?) *a. m.* ein Längenmaß.

כַּזְבָנָא *a. m.* Lügner.

כָּזַז *h.* sich scheuen, genieren.

כְּזַז *a.* dass.

כְּזִיב (Gen 38, 5) Ortsname.

כזר (?) *a. Itpe.* grausam sein.

כֹּחַ *h. m.* 1. Kraft, Stärke. כֹּחוֹ unmittelbare Wirkung. כֹּחַ כֹּחוֹ mittelbare Wirkung; 2. Recht.

כֹּחָא s. כּוּחָא II.

כחד *h. Ni.* vertilgt werden. *Pi.* ableugnen. *Hi.* vertilgen.

כחד *a. Itpa.* vertilgt werden.

כַּחְדָא (Gen 13, 6) *a.* zusammen.

כְּחוֹל *h. m.* Augenschminke.

כָּחַח (כָּחָה?) *h.* sich räuspern, husten.

כְּחִישָׁא *a. m.* abgemagert.

כְּחִישׁוּתָא *a. f.* Abmagerung.

כָּחַל *h.* die Augenlider mit *Stibium* schminken. *pt. pass.* כָּחוּל (vom Auge) glänzend (wie infolge von Umränderung durch Schminke).

כְּחַל *a.* 1. *pf.* 3 *f. sg.* כְּחַלַת 2K 9, 30 dass.; 2. blenden. *Itpe.* geschminkt werden.

כָּחָל *h. m.* Euter.

כַּחְלָא *a. m.* dass.

כְּחָלָא (Est II 1, 3) *a. m.* 1. Augenschminke. גֻּבְתָּא דִכ׳ Augenschminkbüchse. 2. eine schwarze Steinart.

כָּחְלִי *h. m.* 1. von der Farbe der Augenschminke (schwarz); 2. Cant 5, 14 (Or. 1302 נוֹפֶךְ כּוּחְלִי) Edelstein von dieser Farbe.

כָּחְלִין *h. m. pl.* schwarze Steinart.

כָּחַשׁ I *h.* 1. abmagern. *pt. pass.* כָּחוּשׁ mager. *Hi.* 1. abmagern; 2. mager, dürftig machen.

כָּחַשׁ II *h.* täuschen. *Pi.* heucheln. *Hi.* 1. als Lügner (Lüge) erweisen; 2. widersprechen. *Ho.* als Lügner (Lüge) erwiesen werden. *Hitp.* sich widersprechen.

כְּחַשׁ I *a.* abmagern. *Aph.* mager, dürftig machen. *Itpe.* mager, dürftig werden.

כחש II *a. Aph.* als Lügner erweisen, widersprechen. *Itpa.* als Lügner erwiesen werden.

כַּחְשָׁא *a. m.* Abmagerung, Verschlechterung.

כטספטיים (bAbZ 39[a], MS München כספטיים) l. כַּסְפִּיאָס, s. dass.

כִּי *h.* 1. dann, wann; 2. so; 3. denn; 4. וְכִי denn etwa?

כִּי *a.* 1. Rut 4, 6 wie, gemäß; 2. als, wenn; 3. so. כִּי נַן (= כֵּין נַן) so wir; 4. so daß; 5. denn? (Jes 14, 19 MS כִּיחַט statt כִּי חָט, Jes 23, 3 MS דִּכְחַצַד statt דִּכִי חֲצַד).

כִּי *gr. tr.* (χῖ) der griechische Buchstabe Chi.

כִּי *a.* (= כְּהָי, כְּהָהִיא) wie jenes.

כֵּיאוּרָא *a. m.* Häßlichkeit.

כֵּיבָא *a. m., pl. c. suff.* כֵּיבֵיהוֹן Gen 34, 25 Schmerz, Leiden. S. כְּאֵבָא.

כייד l. כִּיַּר, s. כיר.

כִּידוֹן *h. m.* 1. Wurfspieß; 2. (bibl.) männl. Personenname.

כִּידוֹר männl. Personenname.

כֵּיהֶה *h. m.* 1. trübe, dunkel; 2. matt.

כֵּיהוּן *h. m.* Priesterornat.

כִּיּוּן (Am 5, 26) Name eines heidnischen Gottes.

כֵּיוָן *h.* sofort. כֵּיוָן שֶׁ 1. sobald als; 2. nachdem. מִכֵּיוָן שֶׁ da ja.

כֵּיוָן (Est II 3, 10) *a.* כֵּיוָן דְּ 1. als; 2. da ja. מִכֵּיוָן דְּ nachdem.

כֵּיוָנָא *a. m.* 1. *pl. f.* כֵּיוָנָן Ez 1, 7 grade; 2. *ind.* כֵּיוָן zuverlässig; 3. *pl. ind.* כֵּיוָנֵי Gn 42, 11 redlich.

כֵּיוָנָא *a. m.* Vernunft.

כֵּיוָנוּתָא *a. f.* Vernunft.

כֵּיוָנִיתָא (Mi 3, 9, MS כְּוָנִיתָא) *a. f.* Gradheit.

כִּיּוּר *h. m.* Stuckbekleidung der Wand(?).

כִּיּוּרָא, כִּיוֹרָא *a. m., pl. c.* כִּיּוּרֵי 2 S 7, 2 dass.

כִּיּוֹר *h. m.* Wasserbehälter des Heiligtums.

כִּיּוֹרָא (Ex 30, 18) *a. m.* dass.

כִּיחַ s. כָּחַח.

כִּיחַ *h. m.* ausgeworfener Schleim.

כַּיָּל *h. m.* Feldmesser.

כַּיְלָא *a. m.* Maß.

כֵּילָה s. כִּלָּה.

כֵּילוּף *x. m.* Beil.

כֵּילוּתָא *a. f.* Maß.

כִּימָה *h. f.* Siebengestirn.

כִּימְתָא *a. f., ind.* כִּימָא Am 5, 8 dass.

כֵּין *h.* s. כֵּן.

כֵּין *a.* s. כֵּן.

כֵּינִי *a.* (= כֵּין הִיא) 1. so ist es; 2. ist es so?

כִּיס *h. m., pl.* כִּיסִין 1. Beutel; 2. Hodensack.

כִּיסָא I *a. m.* 1. *c. suff.* כִּיסָךְ Dt 25, 13 dass.; 2. בֵּי כִיסֵי Netzmagen der Wiederkäuer; 3. s. כִּישָׁא.

כִּיסָא (?) II *a. m.* Dornkraut.

כֵּיסָא *a. m.* Holz. S. קֵיסָא.

כִּיסְתָא *a. f.* Beutel.

כִּיעוּר *h. m.* Häßlichkeit.

כֵּיף s. כֵּף.

כֵּיפָא *a. m.* Demütigung.

כֵּיפָא I *a. m.* 1. Nu 20, 8 Felsen; 2. Stein (Edelstein).

כֵּיפָא II *a. m., c.* כֵּיף Ex 14, 30 Ufer.

כֵּיפָה *h. f.* Stein.

כֵּיפְתָא *a. f.* Ufer.

כֵּיצַד *a.* auf welche Weise?

כיר *h. Pi.* כִּיֵּר mit Stuck bekleiden(?).

כִּירָה *h. f.* Kauf.

כִּירָה *h. f., du.* (hebr.) כִּירַיִם Lv 11, 35 ein tragbarer Kochherd.

כֵּירָה I *h. f.* Graben.

כֵּירָה II *h. f.* Gastmahl.

כֵּירוּכָא *a. m.* Garbe.

כֵּירָוָן s. כַּרְיָא.

כירים s. עֲכִיר.

כִּישׁ *a.* כִּישׁ כִּישׁ Klingen der Münze im Krug.

כִּישָׁא *a. m.* 1. Gebund; 2. Bausch(?).

כָּךְ *h.* so. כָּךְ וְכָךְ 1. so und so; 2. so und so viel. בְּכָךְ dabei. לְכָךְ 1. dazu; 2. deshalb. לְפִיכָךְ daher. אַחַר כָּךְ nachher. שֶׁלְּכָךְ weshalb. הִלְכָּךְ deshalb.

כַּכָּא (Jud 15, 19, MS כְּכָא) *a. m., pl. c.* כַּכֵּי(!) Koh 12, 3 1. Backenzahn; 2. Zahn. כַּכָּא דְאַקְלִידָא Schlüsselbart.

כֵּכָא *a. m., pl. d.* כוּכַיָּא Cant 8, 5 (nicht MS) 1. Höhlung; 2. stollenartig in den Felsen getriebene Grabhöhle; 3. Hütte.

כַּכְּבָא *gr. m.* (κακκάβη) Topf.

כַּכָּרִיתָא l. ככדיתא.

כַּכַּי(?) *m.* 1. Kern; 2. l. כְּבֵי.

כֻּכְלָא *gr. m.* (κυκλάς) Purpurstreifen am Kleide.

כִּכְלָא *gr. f.* (κίχλη) Krammetsvogel.

כָּכְלִין *gr. m.* (κοχλίον) Schnecke, Spirale.

כּוּכְלְיָר *gr. m.* (κοχλιάριον) Löffel.

כָּכְלָן (Gen 25, 25 Sab., MS כִּגְלִים, JI כְּבִילָן, JII כִּכְלַן), s. כְּלַן.

כִּכָּר *h. m.* 1. Laib Brot; 2. Talent (Gewicht); 3. Jordanebene.

כַּכְּרָא (Ex 25, 39) *a. m., pl.* כַּכְּרִין Ex 38, 25 Talent (Gewicht).

כַּכָּרִיתָא *a. f.* Honigseim.

כל. וְכַל = וְאָכַל, s. אָכַל.

כֹּל *h. m.* 1. alles; 2. jeder; 3. ganz. כָּל שֶׁהוּא irgend etwas, von jeder Art. כָּל שֶׁכֵּן um so viel mehr. כָּל עִקָּר überhaupt. לֹא הַכֹּל מִמֶּנּוּ er ist nicht berechtigt.

כּוֹלָא, כָּלָּא (Gen 16, 12) *a. m., c.* כֹּל Gn 7, 21, כָּל Gn 1, 12, *c. suff.* כָּלֵּיהּ Gn 25, 25 dass. כָּלֵּי הָאִי alles dies. כָּל עַמָּא כָּלֵּי עָלְמָא Est II 1, 1, jedermann. כֹּל מִדַּעַם Dt 23, 11, כָּל מִדֵּי Est II 2, 9 irgend etwas, alles. כָּל אֵימַת דְּ so oft als. כָּל הֵיכָא דְ überall,

wo. כָּל דְּהֵן דְּ überall, wohin. כָּל קֳבֵיל um so viel mehr. כָּל קֳבֵל Ru 4, 4 vor, in Gegenwart. כָּל קֳבֵל דְּ Koh 5, 15 (MS קְבַל) dementsprechend wie, s. כְּ.

כְּלָא I *a.* 1. *pf.* 3 *pl.* כְּלוֹ 1 S 6, 10, *ipf.* יִכְלֵי Gn 23, 6 B. zurückhalten; 2. verscheuchen. *Aph.* verscheuchen. *Itpe.* 1. *pf.* אִתְכְּלִי Gen 8, 2 zurückgehalten werden; 2. sich hindern lassen.

כלא II *a. Aph.* 1. *pf.* אַכְלִי 2 S 22, 14 lärmen, schreien, donnern; 2. *pt.* מַכְלֵי Jerem 1, 15 anschreien, herbeirufen.

כְּלָא III *a.* 1. zu Ende gehen; 2. zu Grunde gehen. *Pa.* zu Grunde richten.

כְּלָא IV *a.* vertrauen.

כְּלָאָה I *a. f. ind.* Vernichtung.

כְּלָאָה II *a. m.* Gewahrsam.

כִּלְאָב (bibl.) männl. Personenname.

כִּלְאַיִם *h. m. du.* 1. Mischung zweier Gattungen; 2. Name eines Mischnatraktats.

כלב *h. Pi. Hi.* heften, nicht kunstgemäß nähen.

כֶּלֶב *h. m.* Hund. כֶּלֶב הַמַּיִם Fischart (*Hemichromis sacra?*).

כַּלְבָא (Ex 12, 7) *a. m., ind.* כְּלַב Jes 66, 3 Soc 59 Hund.

כלבא l. כַּלְבָא, s. dass.

כְּלִבָּא *a. m., c. suff.* כְּלִבֵּיהּ 1 S 13, 20, *pl. d.* כַּלְבַיָּא (!) Ri 9, 48 Praet. Axt.

כַּלְבָּה *h. f.* Hündin.

כלבודא (jEr 20[d], Ausg. Ven. כלכודא) l. כַּלְכִּידָא.

כלבית l. בָּלְבִית *gr. f.* (βολβῖτις) kleiner Tintenfisch.

כַּלְבּוּם I *gr. m.* (κάλπος) Krug, Urne.

כַּלְבּוּם (?) II *x. m.* 1. Zange; 2. zangenförmiger Nagel.

כלבום 1. Tanch. Balak 13, l. כְּלִינוּס; 2. bBabK 100[b], l. כַּלְכּוּם.

כלובסין s. כלופסין.

כְּלֶבֶת *h. f.* Haken (?).

כַּלְבְּתָא *a. f.* Hündin. שְׁנֵי כ׳ besondere Art von Stichen.

כַּלְדָּאָה *gr. m.* (Χαλδαῖος) Magier.

כלידא s. כַּלִּידָא.

כַּלְדִּי *gr. m.* (Χαλδαῖος) Magier.

כִּילְדִין (jPes 29[d]) *gr. m. pl.* (χυλῶδες?) ausgekochter Saft.

כלידין (BerR 89) l. כְּלִידוֹן *gr. m.* (χλιδών) Schmuck.

כְּלִידְרִין *gr. m.* (χλιδάριον) Halsband.

כְּלָה s. אֶכְלָא.

כָּלָה I *h.* (= כְּלָא) zurückhalten, verscheuchen. *pt.* כֹּלֶה עוֹרֵב Krähenscheuche. *pt. pass.* כָּלוּי zurückgehalten, sich enthaltend.

כָּלָה II *h.* aufhören, zu Ende sein. *Pi.* 1. vollenden; 2. vertilgen. *Pu. pt.* vertilgt. *Hitp.* vertilgt werden.

כַּלָּה *h. f., pl.* כַּלּוֹת 1. Schwiegertochter; 2. Braut; 3. s. כַּלְּתָא.

כִּלָּה (כֵּלָה?) *h. f.* 1. mit Vorhängen umschlossenes Bett; 2. Vorhang.

כִּלּוּ *h.* (= כְּאִלּוּ) als ob.

כלו (DtJI 29, 37) l. כְּלֵי, s. כְּלִיתָא.

כְּלוּב *h. m.* Käfig.

כְּלוֹב *h. m.* Axt.

כלוט (jSabb 11[b]) l. בַּלּוּט, s. בַּלּוּטָא.

כִּלּוּי *h. m.* 1. Vollendung; 2. Vertilgung.

כְּלוּל *h. m.* 1. Vollendung; 2. Ganzheit.

כְּלוּם *h.* 1. irgend etwas; 2. etwa?

כְּלוּם (Koh 1, 9, MS כָּל) *a.* dass.

כְּלוֹמַר *h.* das will sagen.

כְּלִי *h. m., pl.* כֵּלִים 1. Gefäß; 2. Behälter; 3. Gerät; 4. *pl.* כְּלֵי חֶרֶס Thongeschirr; 5. Gewand. *pl.* כֵּלִים Name eines Mischnatraktats.

כִּילִי *gr. tr.* (χίλιοι) tausend.

כיליי סיליי (BerR 51) ein Tier mit feinen Fühlhörnern.

כִּילְיָא, כְּלְיָא *gr. f.* (κοιλία) Ausbauchung.

כְּלִיבָה *h. f.* Korb, Korbgeflecht.

כַּלִּידָא (Gn 44, 2) *gr. m.* (χάλιξ) 1. Becher; 2. Blumenkelch (Blüte).

כִּילִיאָדוֹן *gr. tr.* (χιλιάδων) von tausenden.

כְּלָיָה *h. f.* Vertilgung.

כְּלְיָה s. כּוּלְיָה, כְּלָיוֹת.

כיליון (jBer 6[d]) l. בִּילוֹן, s. dass.
כיליונין (EchR I 4 Ar.) l. mit Ausg. Pes. בּוּלְיוֹטִין, s. בּוּלֶוְטִים.
כיליות (BerR 28) l. בֵּילָיוֹת, s. בֵּילוֹן.
כְּלָיוֹת h. f. pl. Nieren.
כְּלְיוּתָא a. f. Vertrauen.
כליכה l. כְּלִיבָה, s. dass.
כָּלִיל h. m. (bibl.) Ganzopfer.
כְּלִילָא a. m. 1. Ex 29, 6, pl. כְּלִילִין, d. כְּלִילַיָּא Ri 8, 16, כְּלִילָן Kranz, Krone; 2. Kronenabgabe. כְּלִיל מַלְכָּא Honigklee.
כְּלִילָאָה a. m. Eintreiber der Kronensteuer. Vgl. neusyr. *kilkā*, Maclean 133. I. Löw.
כְּלִיסִין h. m. pl. Frucht der *Prosopis Stephaniana*.
כוליר 1. l. כּוֹכְלְיָר, s. dass.; 2. l. כָּכְלִין, s. dass.
כְּלִיָרְכִין gr. m. pl. (χιλίαρχος) Chiliarch.
כל ירקין (JalkSch I 944) l. כְּלִיָרְכִין.
כְּלִיתָא gr. f. (χολή) Zorn.
כְּלְיָתָא s. כּוֹלִיתָא.
כַּלֵּךְ h. (= כַּלֵּה לָךְ) wende dich doch endlich.
כֶּלֶךְ h. m. Seidenabfall (vgl. neusyr. *kilkā*). I. Löw.
כַּלְכָּא, כֻּלְכָּא a. m. dass.
כַּלְכָא x. m. Speicher.
כולכא l. כֻּלְבָּא, s. dass.
כִּלְכּוּל h. m. 1. Versorgung; 2. Haarwuchs.
כַּלְכִּיד gr. m. (χαλκίς) eine Art Häring.
כַּלְכִּידָא gr. m. dass.
כִּלְכִּית gr. f. (χαλκίς) Eidechsenart.
כִּלְכֵּל s. כּוּל.
כַּלְכָּלָה h. f. 1. Korb für Früchte; 2. Fruchternte.
כַּלְכּוּם gr. m. (χαλκοῦς?) ein Kupfergrün. Ob zu lesen כְּלוֹרוֹס χλωρός?
כָּלַל h. 1. vereinigen, zusammenfassen, einschließen; 2. eine Regel aufstellen. *Ni.* in einer Regel enthalten sein. *Pi.* bekränzen, krönen. *Pu. pt.* מְכֻלָּל mit eingeschlossen. *Ho. pt.* מֻכְלָל vollendet, vervollständigt.
כלל l. כָּלַל, s. dass.
כְּלַל a. vereinigen. *Pa.* 1. *imp. pl.* כַּלִּילוּ Cant 3, 11 krönen; 2. Hochzeit machen. *Aph.* krönen. *Itpa.* 1. gekrönt werden; 2. Hochzeit haben. *Schaph. ipf.* 2 *m. sg. c. suff.* תְּשַׁכְלְלִנַּהּ Gen 6, 16 vollenden. *Ischtaph. pf.* 3 *m. pl.* אִשְׁתַּכְלַלוּ Gen 2, 1 vollendet werden.
כְּלָל h. m., pl. כְּלָלִים, כְּלָלוֹת 1. Allgemeines. בִּכְלָל im allgemeinen; כְּלָל וּפְרָט Allgemeines und Besonderes (eine der Regeln zur Eruierung des Rechts aus dem geschriebenen Gesetz); 2. Prinzip, Regel; 3. Gesamtheit; 4. Summe.
כְּלָלָא a. m., pl. כְּלָלִין 1. Allgemeines; 2. Prinzip, Regel. מִכְּלָל daraus (aus dem ganzen Inhalt) folgt.
כלם h. *Ni.* beschämt sein. *Hi.* beschämen, tadeln. *Ho. pt.* beschämt.
כלם a. *Aph. ipf.* 2 *m. sg.* תַּכְלֵים 1S 1, 16 beschämen. *pt. pass.* מַכְלַם beschämt. *Itpa. ipf.* 3 *f. sg.* תִּתְכַּלַּם Nu 12, 14 beschämt werden, sich schämen.
כלמא l. בְּלָמָא.
כְּלִמָּה h. f. Schande.
כלמו (DtJI 29, 4) l. בְּלִיאוּ, s. בְּלָא.
כלמי l. בְּלָמֵי, s. בְּלָמָא.
כְּלָמוּס gr. m. (χλαμύς) Soldatenmantel.
כַּלְמְתָא (Ex 8, 12, MS קַלְמְתָא) a. f., pl. כַּלְמִין Laus.
כַּלַּן gr. m. (χλαῖνα) Mantel.
כָּלָן gr. m. (καλόν) schön.
כילן l. בֵּילָן, s. בֵּילוֹן.
כִּילוֹן lat. m. (cilo) Mann mit oben spitzem Kopf.
כְּלִינִידִין, כְּלִינִידָא gr. m. (χλανίδιον) leichtes Obergewand.
כְּלָנִיתָא a. f. Anemone (I. Löw).
כְּלִינוֹס gr. m. (χαλινός) Zügel, Zaum.
כְּלוֹנָס, כְּלוֹנְסָא (1K 6, 4 Soc 59; Or 2210 כְּלִינְסָא) gr. m. (κολόνα), pl. h. כְּלוֹנְסָאוֹת Pfahl, Stütze.

כילום (jSabb 10[b]) (?).
כילסא (bSabb 154[b]) l. בּוּלְסָא, s. בולום.
כליסים (Tos. Kil. V 25) s. אַכְסְלִין.
כליסרקין (Siphre Dt. 317; Ven. 1545 כלים רקים; JalkSch I 944 כל ירקין) l. כִּילִירְכִּין, s. dass.
כַּלְעֵם *a. pass.* sich ekeln.
כְּלַפֵּי *h.* 1. gegen hin, gegenüber; 2. in der Richtung auf. כְּלַפֵּי שֶׁ dem gegenüber, dass.
כְּלַפֵּי (Koh 7, 9) *a.* dass. כְּלַפֵּי לַיָּא nach welcher Richtung?
כילופום (PesR 23) l. פִּלַנְטְרוֹפוֹס *gr. m.* (φιλάνθρωπος) menschenfreundlich.
כַּלְקִיד s. כַּלְכִּיד.
כְּלֶקְדִּיקָה (SchirR 4, 8) *gr. f.* (λεκτίκιον) Sänfte.
כְּלִקְטוֹר *gr. m.* (λικτώρ) Liktor (Strafvollzieher).
כְּלַקְטֵירִין (falsch VajR 23 כל קטורין) *gr. m.* (χαρακτήριον) Bild.
כַּלְקֵי *gr. m. pl.* (χαλκός) Kessel.
כַּלְקִים (כולקים) *gr.* Ortsname (Χαλκίς).
כֻּלִיקוֹם *gr. m.* (χολικός für μελαγχολικός) trübsinnig.
כלרייה (TosBk 7) l. הַכֹּל דַּיָּה.
כַּלְתָּא *a. f.* 1. *c. suff.* כַּלְתֵיהּ Gn 11, 31 Schwiegertochter; 2. *pl.* כַּלָּן Jer 7, 34, כַּלִּין Braut; 3. *ind.* כַּלָּה, *pl.* כַּלֵּי Bezeichnung der öffentlichen Rechtsbelehrungen vor dem Passah- und Hüttenfeste in Babylonien.
כִּלְתָּא (כִּלְתָּא?) *a. f.* 1. mit Vorhängen umschlossenes Bett; 2. Vorhang.
כְּם. דִּיכְם mit *Suff.* s. דִּיכְמָא.
כְּמָא *a.* כְּמָא דְ Gn 13, 16 wie. כְּמָא o wie, s. כַּמָּה.
כְּמָה *h.* כְּמָה שֶׁ wie.
כַּמָּה *h.* 1. wie viel? wie lang? 2. wie viel!; 3. viel. עַד כַּמָּה bis wann? עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה um wie viel mehr.
כַּמָּה (Gn 47, 8), richtiger כְּמָה *a.* dass. עַל חַד כַּמָּה וְכַמָּה um wie viel mehr.
כְּמָהִין *h. m. pl.* Trüffeln.
כַּמָּהִין *a. m. pl.* dass.
כְּמוֹ, כְּמוֹת (auch mit Suff.) *h.* wie. כְּמוֹת שֶׁ wie das, was.
כַּמּוֹן *h. m.* Kümmel (*Cuminum cyminum*).
כַּמּוֹנָא (Jes 28, 25) *a. m.* dass.
כְּמוֹנָא s. כְּמָנָא.
כַּאמַי *gr. tr.* (χαμαί) zur Erde.
כָּמָךְ *pers. m.* säuerliche Zukost.
כָּמָכָא *pers. m.* säuerliche Zukost.
כַּמְלָנִית *h. f.* eine Tierart.
כַּמָּם *h. m.* Knebel.
כְּמָן *a.* wie viel?
כמן *h. Pi.* in Versteck legen. *Hi.* verborgen aufstellen, auflauern lassen.
כְּמַן (Ex 21, 13) *a., ipf.* יִכְמוֹן Gn 49, 17 auflauern. *Pa. pt.* מְכַמֵּן Thr 3, 10 dass. *Aph.* auflauern lassen. *Itpe. inf. c. suff.* אִתְכְּמוֹנֵיהוֹן Hos 7, 6 sich auf die Lauer legen.
כַּמָּן *h. m.* hinterlistig.
כְּמְנָא (Jos 8, 2, Ri 9, 35) *a. m., c. s.* כָּמְנֵיהּ Jos 8, 13 Praet. 1. Auflauerung; 2. Hinterhalt.
כְּמָנָה *h. f.* dass.
כִּמָּנוֹן *h. m.* dass.
כומני *gr. f.* (χαμεύνη?) Frauensattel (?).
כָּמַנְתָּא *a. f., ind.* כָּמְנָא Nu 35, 20, *pl. c.* כָּמְנַת 1K 2,5 1. Auflauerung; 2. Hinterhalt.
כָּמַם *h.* verbergen.
כמם l. כַּמָּם.
כַּמָּסָא *a. m.* Verborgenheit.
כְּמְסָאוֹת *h. f. pl.* in Gruben verborgene Getreidehaufen (?).
כְּמִסַּת (Lv 25, 26) *a.* genug für. כְּמִסַּת דְּ Nu 35, 18 genug, dass.
כְּמָצָא (Jes 24, 17) *a. m.* Grube.
כָּמַר I *h.* warm machen, dünsten. *Pi.* dass. *Ni.* zusammenschrumpfen (nach innen einstürzen) (?).
כמר II *h. Pi. Hi.* das Netz auswerfen.
כמר III *h. Ni.* (v. רַחֲמִים) rege werden.
כְּמַר I *a.* 1. warm machen, dünsten; 2. zusammenschrumpfen.

כְּמַר II *a.* (v. רַחֲמִין) rege machen.

כֻּמְרָא *a. m., pl. d.* כֻּמְרַיָּא Gen 47,21 Götzenpriester.

כַּמְרִיתָא *a. f.* gedünstete (warm gemachte) Masse.

כֻּמְרָנָא *a. m.* dass.

כמרוסא (BemR 12) l. כַּמְרוֹטָא *gr. m.* (καμαρωτός) mit gewölbter Decke versehener Wagen.

כְּמֶרֶת (?) *h. f.* gedünstete Masse (von Trauben) (?).

כָּמַשׁ *h.* welk werden. *pt. pass.* כָּמוּשׁ welk. *Ni.* dass.

כְּמַשׁ *a.* dass.

כמת. דיכמת s. דִּכְמָא.

כֻּמְתָא *a. f.* niedrige spitze Kappe.

כָּן *h.* hier, da. מִכָּן von hier, von jetzt ab. עַד כָּן bis hier. S. כָּאן.

כָּן *a.* dass. מִכָּן Est II 1, 1; 5, 1. S. כָּאן.

כֵּן *h.* so. וְכֵן ebenso. כָּל שֶׁכֵּן um wie viel mehr. אֶלָּא אִם כֵּן es sei denn, dass. יֶתֶר מִכֵּן mehr als dies. לְכֵן dazu. עַל כֵּן, לָכֵן, בְּכֵן deshalb. אַף עַל פִּי כֵן trotzdem.

כֵּן, כֵּין (Gn 1, 9) *a.* so. עַל כֵּין, עַל כֵּן Ex 20, 11, בְּכֵן, בְּכֵין Gn 30, 15, לְכֵן, לְכֵין (hebr.) Gn 4, 15, Est II 2, 10, 2 S 22, 47, מִטּוּל כֵּן, בְּגִין כֵּן, לְפוּם כֵּן, עַל יְדֵי כֵן deshalb. אִפְלוּ כֵן trotzdem. בְּכֵין Gn 13, 7 damals, Cant 1, 14 sodann, Thren 1, 2 so. מִבְּכֵין 1. 2 S 6, 22 Soc 59 mehr als dies; 2. 2 S 28, 14 von da ab. דְּלָא כֵן, דִּילָא כֵן, דִּי לָא כֵן, דִּלְכֵן wo nicht, sonst. עַל מְנָת כֵּן unter dieser Bedingung. כָּל דְּכֵן um wie viel mehr. מִן בָּתַר כֵּן, בָּתַר כֵּין Gn 18, 5, später, nachher.

כֵּן *h. m.*, 1. *pl.* כַּנִּין Gestell; 2. Standort, Stellung; 3. Wagebalken (?).

כנא *a. Pa.* 1. benennen, einen Beinamen geben; 2. umschreiben. *Itpa. pf.* 3 *m. pl.* אִתְכַּנִּיוּ (!) Jes 1, 4, l. אִתְכַּנִּיוּ benannt werden, sich benennen.

כַּנָּא I *a. m.* Stellung, Platz.

כַּנָּא II, כְּנָא *a. m.* eine hohle Hand voll.

כַּנְגַּר *x. m.* Saft der Artischoke (*Cynara scolymus*).

כַּנְדָּא I *gr. m.* (κάνδυς) Kleid mit weiten Ärmeln.

כַּנְדָּא II *x. m.* 1. Krug, Kanne; 2. Lungenblase.

כַּנְדּוּקָא *pers. m.* Vorratskasten (Beiname eines Mannes).

כנדי (bBer 40[b]) l. כְּנָרֵי, s. כִּנָּרָא.

כִּנָּה *h. f., pl.* כִּנִּים 1. Laus; 2. Wurm, Made.

כַּנָּה *h. f.* Gestell, Untersatz.

כנה *h. Pi.* 1. benennen, einen Beinamen geben; 2. umschreiben, auf verhüllende Weise ausdrücken. *Pu. pt.* מְכֻנֶּה benannt.

כנהיהון (bKer 3[b] Ar.) l. כַּנְתֵיהוֹן (?), s. כַּנְתָא.

כִּנּוּי *h. m.* 1. Beiname; 2. umschreibende Benennung.

כִּנּוּיָא *a. m.* dass.

כָּנוּנָא *a. m.* schalenförmiger tragbarer Herd.

כנוני (jAbZ 39[c]) Name eines babylonischen Festes. (bAbZ 11[b] חנוני) (?).

כִּנּוּס *h. m.* 1. Hineintun; 2. Sammeln.

כְּנוּפְיָא *a. m.* Gemeindeversammlung.

כִּנּוֹר *h. m., pl.* כִּנּוֹרוֹת ein Saiteninstrument.

כִּנּוֹרָא (Gn 4, 21, MS כִּנָּרָא) *a. m.* dass.

כָּנוֹשָׁאָה *a. m.* der Ausfegende.

כנוותה (jAbZ 39[c]) Name eines babylonischen Festes. (bAbZ 11[b] אקניתיה, אקנית׳).

כַּנְיָא. כ׳ פרווא (bChull 62[b] Ar.) Vogelname. S. בוניא.

כִּנִּים vgl. קִנִּים, s. קֵן.

כְּנִימָה *h. f., pl.* כְּנִימִיּוֹת Wurm.

כְּנִיסָה *h. f.* 1. Hineingehen; 2. Versammlung. יוֹם הַכְּנִיסָה Tag des Hereinkommens zur Stadt (Markttag), d. h. Montag oder Donnerstag.

כְּנִישָׁא *a. m.* Versammlung. כְּנִישׁ Dt 16, 8, viell. *imp.* v. כְּנַשׁ.

כְּנִישׁוּתָא *a. f.* Sammlung.

כְּנִישְׁתָּא, כְּנֵישְׁתָּא *a. f.* 1. *pl. c.* כְּנִישַׁת Gn 1, 10, כְּנֵישַׁת Lv 11, 36 Sammlung; 2. gottesdienstliche Versammlung. בֵּי כ׳, בֵּית, *pl. d.* בָּתֵּי כְנֵישָׁתָא Ri 5, 9 Versammlungshaus, Synagoge; 3. (ohne בֵּית) *pl. d.* כְּנֵישָׁתָא Mi 7, 11 Versammlungshaus, Synagoge; 4. Gemeinde; 5. Vertretung der Gemeinde (oberster Gerichtshof). S. auch כְּנִשְׁתָּא.

כנן *h. Pi.* winden. *Pu. pt.* gewunden.

כָּנַס *h.* 1. hineinbringen, sammeln; 2. heimführen (das Weib). *pt. pass. f.* כְּנוּסָה geehelicht; 3. eingehen, kleiner werden; 4. zurücktreten. כָּנוּס eingebogen. *Ni.* 1. eingehen, hineingehen; 2. heimgeführt werden; 3. eingebogen sein. *Pi.* sammeln, versammeln. *Pu.* aufgehängt sein. *Hi.* hineinbringen, einführen. *Hitpa.* 1. sich versammeln; 2. kleiner werden.

כְּנַס *a.* 1. versammeln; 2. heimführen; 3. eintreten. *Pa.* sammeln. *Itpa.* sich versammeln.

כְּנֵסִיָּה *h. f.* 1. Vereinigung; 2. Vereinigungsstätte.

כְּנֶסֶת *h. f., pl.* כְּנֵסִיּוֹת 1. Sammlung, Versammlung. בֵּית הַכְּנֶסֶת *a.* Versammlungshaus (Synagoge), *b.* Speicher; 2. Versammlungshaus (Synagoge); 3. Gemeinde. כְּנֶסֶת הַגְּדוֹלָה die große Versammlung (die Volksvertretung zur Zeit Esra's und Nehemia's).

כְּנִסְתָּא *a. f.* Versammlungshaus (Synagoge).

כְּנַע *a., pf. c. suff.* כַּנְעִינַנִי Thr 3, 16 beugen. *pt. pass.* כְּנִיעַ gebeugt. *Itpe. pf.* 2 *sg.* אִתְכְּנַעְתָּא 2 K 22, 19 sich demütigen.

כנעה (jNed 37[d]) l. נַנְעָא, s. dass.

כְּנַעַן Eigenname einer Person, eines Volkes und Landes.

כְּנַעֲנָאָה (Gn 12, 6) *a. m.* Kanaaniter, Phönizier.

כְּנַעֲנִי *h. m.* dass.

כנף *h. Ni.* sich verbergen.

כְּנַף *a.* 1. versammeln, sammeln; 2. sich versammeln. *Pa.* 1. sammeln; 2. falten. *Itpe.* 1. *pt. pl.* מִתְכַּנְּפִין Cant 8, 7 (MS מִתְכַּנְּשִׁין) sich versammeln; 2. zusammengedrückt werden.

כָּנָף *h. f. m., du.* כְּנָפַיִם 1. Flügel, Schwinge; 2. die beiden Flügel der Lunge; 3. Achsel, Schulter; 4. Arm, Hand; 5. die beiden Teile der Doppelflöte; 6. Zipfel, Ende; 7. Spitze, Ecke. קִבֵּל לִכְנָפַיִם aufnehmen (als Chaber) für Händewaschung. הִכְנִים תַּחַת כַּנְפֵי הַשְּׁכִינָה unter die Fittige Gottes bringen (ins Judentum einführen). גִּלָּה, רָאָה כְּנַף אָבִיו das vom Vater berührte Weib berühren.

כַּנְפָא *a. f.* 1. *du.* כַּנְפָא 1 K 6, 24, *pl. c. suff.* כַּנְפוֹהִי Lv 1, 17, כַּנְפַהָא Mal 3, 20 Flügel; 2. *pl. c.* כַּנְפֵי Dt 22, 12 Zipfel; 3. Arm; 4. Schoß. בַּת כַּנְפָא Dt 14, 13 eine Vogelart.

כִּנָּרָא I (Gn 4, 21) *a. m.* ein Saiteninstrument.

כִּנָּרָא II *a. m.* Jujubenbaum (*Zizyphus Spina Christi*).

כנש *h. Hitpa.* sich versammeln.

כְּנַשׁ *a.* 1. *ipf.* 2 *m. sg.* תִּכְנוֹשׁ Dt 28, 39 sammeln, versammeln; 2. wegfegen. *Pa. ipf.* 1 *sg.* אֲכַנֵּישׁ Ez 11, 17 dass. *Aph. pf.* אַכְנֵישׁ Ex 35, 1 dass. *Itpe.* 1. *pf.* אִתְכְּנֵישׁ Gn 25, 8 sich versammeln; 2. sterben. *Itpa. imp. pl. m.* אִתְכַּנַּשׁוּ Gn 49, 1 sich versammeln.

כְּנָשָׁא (Ex 34, 22) *a. m.* Einsammeln, Ernte.

כְּנִשְׁתָּא *a. f.* 1. *ind.* כְּנִשָׁא Jes 1, 4, *pl.* כְּנִשָׁן Gen 17, 16, *c.* כְּנִשַׁת Gen 35, 11; 48, 4 Haufe, Menge; 2. Versammlung. בֵּית כְּנִשְׁתָּא Synagoge; 3. Synagoge. 4. *d.* כְּנִשְׁתָּא Ex 16, 2 Gemeinde; 5. Volksvertretung. כְּנִשְׁתָּא רַבְּתָא Cant 6, 5 die Volksvertretung zur Zeit Esra's. S. כְּנִישְׁתָּא.

כְּנְשְׁרָא *x. m.* Nabel.

כַּנְתָּא *a. f.* 1. 1K 17, 31 Gestell; 2. Gekröse; 3. Mastdarm.

כִּנְּתָא *a. f.* Laus, Ungeziefer.

כֻּנְתָּא *a. m., pl. d.* כּוּנָתַיָּא (l. כֻּנָּתַיָּא) Ex 9, 32 Emmerweizen (*Triticum dicoccum*).

כַּנְּתָא *gr. f.* (κάνης) Rohrgeflecht.

כְּסָא I *a., pt. pass.* כְּסִי 1 S 3, 1; 21, 3, *d.* כַּסְיָא verborgen. *Pa.* 1. *pf.* 3 *f. sg.*, כַּסִּיאַת Gn 38, 15 verhüllen, bedecken, zudecken; 2. *ipf.* 1 *pl.* נְכַסֵּי Gn 47, 18 verbergen. *Itpa.* 1. *ipf.* 2 *sg.* תִּתְכַּסֵּי Dt 22, 12 sich bedecken; 2. *ipf.* 3 *m. sg.* יִתְכַּסָּא Gn 18, 14 verborgen sein, sich verbergen.

כְּסָא II *a.* zurechtweisen.

כָּסָא (Gn 40, 11) *a. m.* (im Targ. auch *f.*), *pl.* כָּסִין Becher. בֵּי כָסָא der zweite Magen der Wiederkäuer (?).

כֶּסֶא, כֶּסֶה *h. m.* abnehmender Mond.

כִּסֵּא *h. m., pl.* כִּסְאוֹת, כִּסְיוֹת 1. Stuhl. בֵּית הַכִּסֵּא Abtritt; 2. Untersatz.

כֻּסְבָּר *x. m.* Koriander (*Coriandrum sativum*).

כֻּסְבַּרְתָּא *x. f.* dass.

כְּסִיגְרוֹן *gr. m.* (ὀξύγαρον) saure Fischbrühe.

כַּסְדָּאָה *a. m.,* l. *pl. d.* כַּסְדָּאֵי Gn 11, 28 Babylonier. S. כַּשְׂדָּאָה.

כָּסָה *h., pt. pass.* כָּסוּי verhüllt. כְּסוּי עֵינַיִם blind. *Ni.* verborgen, verschwunden sein. *Pi.* 1. bedecken; 2. verhüllen; 3. verheimlichen. *Pu. pt.* מְכֻסֶּה verhüllt, verborgen. *Hitpa.* 1. verborgen sein; 2. sich verhüllen, kleiden.

כִּסּוּחַ *h. m.* Beschneiden, Verschneiden.

כִּסּוּי *h. m.* 1. Bedecken; 2. Bedeckung, Deckel.

כִּסּוּיָא *a. m.* 1. Bedeckung; 2. *d.* כִּסּוּיָא Est II 6, 10 (MS כְּסוּיָא) Gewand; 3. Verborgenes.

כִּסּוּפָא *a. m.* 1. Schande; 2. *pl. c. suff.* כִּסּוּפֵיהוֹן (l. כִּסּוּפֵיהוֹן) Thr 3, 61 Beschämung, Beschimpfung; 3. Scham.

כְּסוּת *h. f., pl.* כְּסוּתוֹת Bekleidung. כְּסוּת הַלַּיְלָה Nachtkleid.

כְּסוּתָא (Ex 22, 25) *a. f.* 1. dass.; 2. *c.* כְּסוּת Gn 20, 16 Verhüllung.

כָּסַח *h.* 1. beschneiden, verschneiden; 2. abschneiden. *Pi.* dass.

כְּסַח *a., ipf.* 2 *m. sg.* תִּכְסַח Lv 23, 3 dass. *Pa.* dass.

כּוּסְטוּדְיָנוֹס כוסטריינוס (SchirR 6, 11) l. *gr. m.* (κουστωδιανός) Wachtposten.

כְּסִי s. כְּסָא I.

כוסיא (Ex JI 22, 8) l. בּוּסְיָא, s. בַּסְיָא.

כסידא (Ex JI 9, 31) l. בַּכִּירָא, s. dass.

כְּסָיָה *h. f.* Verhüllung.

כְּסִיל *h. m.* 1. töricht; 2. Sternbild Orion.

כְּסִילָא *a. m.* 1. töricht; 2. *d.* כְּסִילָא Am 5, 8 (MS כִּסְלָא) Orion.

כְּסִיפָא Ortsname.

כְּסִיפוּתָא *a. f.* Scham, Sichschämen.

כְּסִיתָא I *a. f.* Bedeckung.

כְּסִיתָא II *a. f.* Koralle.

כסכס, כסך (?) *x. m.* Band (?).

כִּסְכּוּס *h. m.* Abreiben, Ausreiben.

כִּסְכֵּס s. כָּסַס.

כַּסְכֵּס s. כְּסַס.

כַּסְכְּסָיָה (?) männl. Personenname (Zerreiber?).

כָּסַל *h., pt. pass.* כָּסוּל mit unregelmäßiger Lende.

כֶּסֶל *h. m., pl.* כְּסָלִים Lende.

כִּסְלָא I *a. m.* dass.

כִּסְלָא (Am 5, 8) II *a. m.* das Sternbild Orion. S. כְּסִילָא.

כִּסְלָא III *a. m.* gehäufelte Erde (zwischen den Ackerfurchen).

כִּסְלֵו (Sach 7, 1) Name des neunten Monats.

כַּסְלוּחָאָה *a. m., pl. d.* כַּסְלוּחָאֵי Gn 10, 14 ein Volksstamm.

כֻּסֶּמֶת *h. f., pl.* כֻּסְּמִין nach I. Löw Emmerweizen (*Triticum dicoccum*).

כסן *a. Pa. Aph.* zurechtweisen, züchtigen.

כִּסְנָא a. m. Lehm, Kot.
כיסנא (bSabb 138b) s. כסך.
כִּסָּנַיָּא (sing. כִּם. J. Löw.) a. m. pl. 1. ind. כִּסָּנִין 1 K 14, 3 (MS כֵּיסָנִין) geröstete Körner; 2. Jos 9, 5 (Ausg. Praet. כִּסָּנִין) vertrocknete Krumen.
כִּסָּנִין h. m. pl. dass.
כיסנית (jPes 37b Ausg. Krot.; Ausg. Ven. 'כיסני) l. כִּסָּנִין.
כָּסַס h. 1. mit den Vorderzähnen kauen; 2. (bibl.) zählen, rechnen. Pilp. 1. kauen; 2. reiben.
כְּסַס I a. dass. Aph. kauen lassen. Palp. reiben.
כסס II a. Aph. tadeln.
כְּסִיסְטָא gr. f. (ξέστης), pl. כְּסִיסְטָאוֹת (BerR 3 Ausg. Ven. 1545) Maß (Sextarius), etwa 1/2 Liter.
כְּסוֹסְטְרָא gr. f. (ἐξώστρα) Gesims, Ausbau, Balkon.
כסף h. Hi. 1. blaß werden, hell werden; 2. geringer werden; 3. beschämen.
כְּסַף a. sich schämen. Pa. Aph. Schande bereiten. Itpe. 1. sich schämen; 2. beschämt werden.
כסף. כסופים (Siphre Dt § 13) l. nach Siphre Num § 92 פְּסֵיפִּים gr. m. (ψηφίστης) Rechner (?).
כֶּסֶף h. m. 1. Silber; 2. Silbermünze (Sekel); 3. Geld.
כַּסָּף h. m. Silberarbeiter.
כַּסְפָּא I (Gn 47, 8) a. m., ind. כְּסַף Dt 23, 20; 1. Silber; 2. Sekel; 3. Geld.
כַּסְפָּא a. m., nabat. für חַסְפָּא, s. dass.
כֻּסְפָּא pers. m. Trester (von Datteln, Sesam).
כְּסִפִיאַס gr. m. (ξιφίας) Schwertfisch (Xiphias gladius).
כֻּסְפָּן pers. m. Trester (von Datteln, Sesam).
כַּסְפְּתָא a. f. Geldkasten.
כספתיאס (bChull 66b) l. כְּסִפִיאַס, s. dass.
כסרא (Hiob 18, 13) l. בִּסְרָא, s. dass.

כְּסוֹרְיָא gr. f. (ἐξορία) Verbannung.
כֶּסֶת h. f., pl. כְּסָתוֹת 1. Kissen, Polster; 2. Fleischpolster.
כִּסְּתָא (Gn 42, 27) a. f., pl. כִּסִּין Häcksel.
כעוס (bSabb 62b) l. עֲכִים, s. dass.
כְּעִירוּת h. f. Häßlichkeit.
כַּעְכָּא a. m. ein feineres Gebäck.
כִּעְכֵּעַ h. ein Geräusch machen.
כַּעְכַּע a. dass.
כְּעַן a. 1. Nu 22, 4 jetzt. מִכְּעַן Jes 9, 6 von jetzt ab. עַד כְּעַן Gn 43, 28 bis jetzt; 2. Gn 38, 16 nun denn; 3. Gn 13, 9 doch.
כָּעַס h. zürnen, verdrossen sein. Hi. erzürnen.
כְּעַס a. zürnen. Aph. erzürnen.
כַּעַס h. m. Zorn, Ärger.
כַּעֲסָא a. m. dass.
כָּעֵר h., pt. pass. כָּעוּר 1. häßlich; 2. unpassend. Pu. pt. מְכוֹעָר dass. Hitpa. häßlich erscheinen.
כער a. Pa. pt. מְכַעַר, f. מְכַעֲרָא Nah 3, 6 (MS Aph. מַכְעֲרָא) häßlich.
כַּף h. f. 1. du. כַּפַּיִם Handfläche. מְלֹא כַף eine Handvoll. נְשִׂיאַת כַּפַּיִם Erhebung der Hände (beim Priestersegen); 2. Handschuh; 3. Fußsohle; 4. Klaue, Tatze; 5. Stück; 6. kleiner Kuchen; 7. Palmzweig; 8. Schamhügel (Mons Veneris); 9. pl. כַּפּוֹת, כַּפִּין Löffel, Kelle, Schale; 10. Wagschale; 11. Buchstabe כ; 12. l. כֵּף.
כֵּף h. m. 1. Fels; 2. Ufer.
כֵּפָא s. כֵּיפָא.
כַּפָּא a. m., pl. כַּפִּין 1. Handfläche; 2. Gebund; 3. Schale. כַּפָּא דְמוֹחָא Hirnschale; 4. Schulter (?); 5. der griechische Buchstabe κάππα.
כִּפָּא a. m. Schale, Deckel.
כְּפָא a. 1. pf. 3 f. sg. כְּפַת Ez 17, 7 krümmen, beugen, umstürzen, verrücken; 2. zwingen. Aph. dass. Itpe. umstürzen, einfallen.
כָּפָה h. dass. כְּפוּי טוֹבָה undankbar. Ni.

1. umgestürzt werden; 2. *pt.* נִכְפֶּה besessen (epileptisch).

כִּפָּה *h. f.*, *pl.* כִּפִּין 1. Palmzweig; 2. Bogen; 3. Gewölbe; 4. gewölbter Raum (Gefängniszelle); 5. Bogentor; 6. Kopfbedeckung der Frau; 7. Wellenberg. כִּפַּת הַיַּרְדֵּן eine Ingredienz des Räucherwerks; 8. (bSabb 67ª) l. כִּבָּה, s. כִּבָא.

כִּפּוּחַ *h. m.* Riese.

כְּפוֹר I *h. m.* Reif.

כְּפוֹר II *h. m.* Becher, Schale.

כפויי (bEr 29ᵇ) l. כַּפְיֵי, s. כַּפְיָא.

כִּפּוּר *h. m.*, meist *pl.* כִּפּוּרִים Sühne, Versöhnung. מְחֻסַּר כִּפּוּרִים ein Aussätziger, dessen Reinigung zwar begonnen hat, aber noch nicht (durch Darbringung der vorgeschriebenen Opfer) vollendet ist. יוֹם כִּפּוּר Versöhnungstag (am 10. Tischri).

כִּפּוּרָא *a. m.*, *pl. d.* כִּפּוּרַיָּא Ex 29, 36 dass. יוֹמָא דְכִפּוּרַיָּא Lv 23, 27 Versöhnungstag.

כְּפוֹרָא I *a. m.* Reif.

כְּפוֹרָא II *a. m.* Becher, Schale.

כְּפוֹרָא III *a. m.*, *pl.* כְּפוֹרִין Cant 4, 13 Cyperblume (*Lawsonia*).

כַּפּוּרֵי *a.* (*Inf. Pa.* v. כפר II) בֵּית כַּפּוּרֵי Lv 16, 2, 1 K 6, 5 Sühnestätte, das Allerheiligste im Heiligtum.

כַּפֹּרֶת *h. f.* Deckel der Bundeslade. בֵּית הַכַּפֹּרֶת das Allerheiligste.

כַּפּוּרְתָּא (Ex 25, 17, MS כָּפוּרְתָּא) *a. f.* dass.

כְּפוּת *h. m.* Fessel.

כְּפוּתָא (?) *a. f.* Mistfladen. S. כּוֹפִיתָא.

כִּפֵּחַ *h. m.* Riese.

כַּפְיָא *a. m.* Mistfladen.

כְּפִיָּה *h. f.* Umstürzen.

כְּפֵיל *h. m.*, *c.* כְּפֶל, *du.* כִּפְלַיִם das Doppelte.

כְּפֵילָא *a. m.* dass.

כְּפִילָה *h. f.* Verdoppelung (des Erbes).

כְּפֵילְתָּא (Gn 23, 19) *a. f.* Doppeltes (Bezeichnung des Grundstückes, welches Abraham als Erbbegräbnis erwarb).

כְּפִינָא s. כַּפְנָא.

כְּפִים *h. m.* 1. eine Art großer Ziegel (Binder?); 2. l. כַּפִּים, s. כַּף.

כְּפִיפָה I *h. f.* Bücken.

כְּפִיפָה II *h. f.* 1. Geflecht, Korb; 2. Gefängnis.

כְּפִיפְתָא *a. f.* dass.

כְּפִירָה *h. f.* Ableugnung.

כְּפִישָׁה *h. f.* Gefäß mit eingebogenem Rand.

כְּפִיתָה *h. f.* Binden.

כַּפְכַּף *h. m.* Schale.

כָּפַל I *h.* verdoppeln. *pt. pass.* כָּפוּל doppelt. *Ni.* verdoppelt werden. *Hi.* doppelt machen. *Ho.* mit Verdoppelungen versehen.

כָּפַל II *h.* kümmern. *Ho.* sich kümmern, sich mühen.

כְּפַל I *a.*, *pt. pass.* כְּפִיל Ex 28, 32 Ausg. Berl., Cant 8, 7 (MS כְּפוּל) doppelt. *Itpe.* 1. *pf.* 3 *m. pl.* אִתְכְּפִילוּ Jes 38, 12 verdoppelt werden; 2. sich zusammentun.

כפל II *a. Itpe.* sich kümmern.

כֶּפֶל s. כְּפֵיל.

כִּפְלָא *a. m.* das Doppelte.

כַּפְלָא *a. m.* Lende.

כִּפְלָה (Jes 40, 4) *a. m.* Unebenes.

כַּפְלָאוֹת, כַּפְלִיּוֹת *h. f. pl.* unreife Datteltraube (?). S. כַּפְנִיּוֹת.

כפלון (BerR 59; Ausg. Konst. סילון) l. פִּילוֹן, s. dass.

כפליין (jNidd 50ª) l. כִּפְלְיוֹן, s. פִּלְיוֹן.

כיפליסין (jPea 20ª) l. קוֹלֶפְסִין.

כָּפַן *h.*, *pt. pass.* כָּפוּן hungrig.

כְּפַן, כְּפֵן I *a.*, *pf.* 3 *f. sg.* כְּפִינַת Gn 41, 55, *impf.* יִכְפַּן hungern. *Aph. pf.* 3 *m. sg. c. suff.* אַכְפְּנָךְ Dt 8, 3 hungern lassen.

כְּפַן (?) II *a.* krümmen.

כַּפְנָא I (Gn 12, 10) *a. m.* Hunger, Hungersnot.

כַּפְנָא II (Jes 58, 7 Soc 59, Am 8, 11) *a. m., ind.* כְּפִין Am 8, 11 hungrig.

כַּפְנִיּוֹת *h. f. pl.* unreife Datteltraube.

כַּפְנִיתָא, כְּפְנִיתָא *a. f.* dass.

כפס *a., pt. pass. f. pl.* כְּפִיסָן Est II 1, 16, l. כְּפִיתָן, s. כְּפַת.

כפע *Hi. pt.* מַכְפִּיעַ BerR 28 Ar., l. מַפְקִיעַ, s. פָּקַע.

כָּפַף *h.* 1. beugen, krümmen. *pt. pass.* כָּפוּף gekrümmt, krumm; 2. krumm werden; 3. umstürzen; 4. zwingen. *Ni.* 1. gebeugt, gebogen werden; 2. umgebogen werden.

כְּפַף *a.* 1. *pf.* כַּף Est II 1, 6 (MS Or. 2377 כָּף), *pt. act.* כָּפֵיף Jes 58, 5, *pt. pass. f.* כְּפִיפָא Est II 5, 1 beugen, biegen; 2. umstürzen. *Pa. inf.* כַּפָּפָא Ez 17, 6 (MS כַּפְפָא) dass.

כְּפֵיפְתָא s. כְּפִיפְתָא.

כָּפַר I *h.* verleugnen, ableugnen. *pt.* כּוֹפֵר Gottesleugner. *Hi.* zum Leugner machen.

כפר II *Pi.* sühnen. *Hitpa.* gesühnt werden.

כְּפַר I *a.* 1. abwischen; 2. *pt. m. pl.* כָּפְרִין Jer 2, 27 leugnen, ableugnen. *Pa.* abwischen. *Itpa.* 1. *ipf.* 3 *f. sg.* תִּתְכַּפַּר Est II 3, 8 weggetilgt werden.

כפר II *a. Pa. ipf.* יְכַפֵּר Lv 5, 18 sühnen. *Itpa. pf.* 3 *m. pl.* אִתְכַּפַּרוּ Ex 29, 33 gesühnt werden.

כָּפָר *h. m., pl.* כְּפָרִין Dorf.

כַּפְרָא I, כְּפְרָא *a. m.* 1. *pl. c. s.* כַּפְרָנֵיהוֹן Nu 32, 41 dass. 2. Ortsname.

כַּפְרָא II *a. m.* כ׳ דוּדֵי Kupfergrün(?).

כֻּפְרָא I *a. m.* Sühngeld.

כֻּפְרָא (Gn 6, 14) II *a. m.* Asphalt.

כֻּפְרָא III *a. m.* Blütenrispe der Palme.

כֻּפְרָאָה *a. m.* vom Dorfe, ländlich.

כַּפָּרָה *h. f.* Sühne.

כִּפְרוֹסָאָה *gr. m.* (v. Κύπρος) Einwohner von Cypern.

כַּפְרָה, כִּפְרָא Ortsname.

כֻּפְרִי *h. m.* 1. vom Dorfe, Dörfler; 2. Cyprenser(?).

כַּפְרִי Ortsname.

כַּפְרָן *h. m.* Ableugner.

כַּפְרָנִין s. כַּפְרָא.

כַּפְרָנוּת *h. f.* Ableugnung.

כָּפְרְתָּא s. כַּפּוֹרְתָא.

כָּפַשׁ *h., pt. pass.* כָּפוּשׁ eingebogen. *Ho. pt.* מֻכְפָּשׁ niedergedrückt.

כִּפְשָׁנָא s. כִּבְשָׁנָא.

כָּפַת *h.* binden, fesseln. *Ni.* gebunden werden. *Pi.* zusammenbinden. *Pu. pt.* מְכֻפָּת gebunden.

כְּפַת I *a., pf. c. suff.* כַּפְּתֵיהּ Cant 1, 13 dass. *Pa.* 1. *inf.* כַּפָּתָא Cant 7, 5 dass.; 2 *pf.* כַּפֵּית Nu 17, 23 reifen.

כפת (?) II *a. Itpe.* kümmern. S. אֲכַף II.

כֶּפֶת *h. m.* Band, Fessel, Kette.

כַּפְתָּא I, כְּפָתָא *a. m.* 1. dass.; 2. Fesselung.

כַּפְתָּא II *a. f.* Mistfladen.

כִּפְתָּא *a. f.* Korb, Schwinge.

כִּפְתָּא *a. f.* 1. Gewölbe; 2. Jer 20, 2 (MS כַּפְתָּא), Jer 20, 3 (MS כִּיפְתָּא) Gefängniszelle; 3. Bogentor(?).

כְּפָתָה *h. f.* Band, Verschnürung.

כַּפְתּוֹר *h. m.* Knauf.

כְּצוֹצְטְרָא, כְּצוֹצְרָא *gr. f.* (ἐζώστρα) Balkon, Empore, Erker; 2. l. כַּצְטְרָא.

כַּצְטְרָא *lat. f.* (*castra*) Kriegslager.

כַּר *h. m., pl.* כָּרִים Polster, Matratze.

כָּאר *pers. m.* Esel.

כָּרָא *a. m., pl.* כָּרִין Thr 2, 21 dass.

כְּרָא I *a., ipf.* יִכְרֵי Ex 21, 33 graben. *Itpe.* gegraben werden.

כְּרַב *a.* 1. pflügen; 2. l. כְּרַךְ.

כְּרָבָא *a. m.* Pflügen. בֵּי כְרָבָא gepflügtes Feld.

כְּרָבָא, כְּרֻבָּא *gr. m.* (κράμβη) Kohl.

כרביתא (bBabK 85ª Ar.) l. כַּרְכִּיתָא, s. dass.

כִּרְבֵּל *lat.* (vgl. *cribrum*) sieben.

כֻּרַבְלָא, כּוֹרַבְלָא *gr. m.* (χοραύλης) Flötenbläser.

כַּרְבָּלָה *h. f.* Kamm des Hahns.

כַּרְבָּלְתָּא a. f. 1. dass.; 2. eine Art Mantel (?).

כַּרְבֵּק (?) a. schreien.

כְּרָגָא (Koh 2, 18) a. m. Kopfsteuer.

כַּרְדּוּ Ortsname.

כַּרְדּוּטָא gr. m. (χειριδωτός), ind. כַּרְדּוּט 1S 2, 18, pl. כַּרְדּוּטִין Jer 7, 18 Ärmelkleid.

כרדכאות (Siphre Num § 158) l. כְּרַנְבָאוֹת, s. כְּרַנְבָא.

כורדקי (bPes 40ᵇ) s. בורדקי.

כָּרָה I h. graben.

כָּרָה II h. häufen.

כרה III h. Hi. bewirten.

כְּרֵה a. krank sein. Itpe. Schmerz empfinden.

כָּרְהָא a. m. Krankheit.

כָּרְהָנָא a. m. dass.

כְּרוֹב gr. m. (κράμβη) Weißkohl (Brassica oleracea, var. capitata).

כְּרוּב h. m. Kerub.

כְּרוּבָא a. m., pl. כְּרוּבִין Ex 25, 18 dass.

כְּרוֹבָא a. m., c. כְּרוֹב Gen 35, 16 Morgen (soviel ein Joch Ochsen an einem Tage pflügen kann).

כְּרוּבְתָא gr. f. (κρωβύλος?), pl. c. כְּרוּבַת Sach 14, 20 (MS כְּרוֹרַת) Federbusch.

כָּרוֹז gr. m. (κήρυξ?) Ausrufer, Herold.

כָּרוֹזָא gr. m., ind. כָּרוֹז Ex 36, 6 dass.

כְּרַוְיָא a. m. eine Kümmelart (Carum Carvi).

כרויה (jPes 30ᵃ) im Text zu streichen.

כְּרוֹכָא a. m. 1. Darm. כ׳ קַטִּינָא Dünndarm. כ׳ עַבְיָא Dickdarm; 2. Herumwandern; 3. s. כַּרְזְבָא.

כְּרוֹפִיתָא (?) a. f. Händlerin.

כְּרוֹשִׁיתָא a. f. eine Art Gebäck.

כְּרוּת h. m. Scheidung.

כָּרַז gr. (vgl. κηρύσσω?) öffentlich ausrufen. Hi. dass.

כְּרַז gr. (vgl. κηρύσσω?) dass. Aph. pf. 3 sg. אַכְרִיז Jon 3, 7, 3 pl. אַכְרִיזוּ Gen 41, 43 B., pt. pl. מַכְרִיזִין Est II 6, 9 dass.

כְּרוֹז gr. m. (κρωσσός) Krug.

כְּרָזָא a. m. eine Art Heuschrecke (?).

כַּרְזְבָא (LevJI 11, 22; MS כרובא), כַּרְזוּבָא a. m. eine Heuschreckenart. Vgl. אַרְזְבוֹנִית.

כַּרְזִילָא x. m., pl. c. suff. כַּרְזִילַהָא Cant 1, 8 (MS בַּרְזִילָהָא) Viehhüter, Hirt.

כְּרָזִים Ortsname.

כַּרְזִימִין, כַּרְזְמִין gr. m. pl. (γάρισμα) Fischbrühe mit Lupinen.

כרזניתא (bBabM 40ᵇ) l. כַּרְזָנִיתָא, s. dass.

כרת h. Hi. nötigen, zwingen.

כֹּרַח h. m., mit Suff. z. B. עַל כָּרְחִי, בְּעַל כָּרְחִי trotz meiner, widerwillig, gezwungen.

כָּרְחָא a. m., mit Suff. בְּעַל כָּרְחָךְ 2 S 2, 16 dass.

כַּרְטֵיסָא gr. m. (χάρτης) Dokument (Blatt).

כֵּירֵי gr. tr. (χαῖρε) Heil dir!

כִּירִי I gr. m. (χείριος) Sklave.

כִּירִי II gr. m. (κύριε) Herr (?).

כְּרִי h. m., pl. כְּרָיִם Körnerhaufe.

כַּרְיָא I a. m., pl. כְּרָיָן, כֵּירָיָן, כְּרְיָן dass.

כַּרְיָא II a. m. Brunnen.

כַּרְיָא III a. m. leidend, gering.

כַּרְיָא IV s. קַרְיָא.

כְּרִיָּה h. f. Graben (einer Grube).

כְּרִיהָא a. m. krank.

כְּרִיהוּתָא (bSabb 10ᵃ Ar) l. טְרִיחוּתָא, s. טַרְחוּתָא.

כַּרְיוּתָא a. f. Leiden.

כְּרִיחָא l. כְּרִיהָא, s. dass.

כָּרִיךְ h. m. Wirbel (im Wasser) (?).

כְּרִיכָא a. m. 1. Rolle, Bündel; 2. im Kreise herumgehend.

כְּרִיכָה h. f. 1. Umwinden, Umwickeln; 2. Gebund, Bündel.

כְּרִיכְתָא a. f. Gebund.

כְּרֵיסָא a. f., pl. כַּרְסְוָן, כַּרְסָן, כְּרֵיסָן, c. suff. כְּרֵיסֵיהוֹן Thr 1, 16 Or 1377 Bauch, Leib. S. כַּרְסָא.

כריסית (Kel XX 1) l. כְּרִיתִית, s. dass.

כְּרִיעָה h. f. Knien.

כְּרֵישָׁא s. כַּרְשָׁא.

כְּרֵישָׁא, כְּרֵישָׁה *h. m. f., pl.* כְּרֵישִׁין Porree (*Allium porrum*).
כָּרֵית *h. f.* 1. dass. (?); 2. s. כָּרֵת.
כְּרִית (1S 30, 14) Ortsname.
כְּרִיתָה *h. f.* 1. Abschneiden; 2. Ausrottung; 3. Scheidung (einer Ehe); 4. Schließung (eines Bundes); 5. Entscheidung (?).
כְּרִיתוּת *h. f.* Ehescheidung.
כָּרֵיתִינוֹן s. כָּרְתִינוֹן.
כְּרִיתִית *h. f.* Ledertasche, Lederflasche.
כָּרַךְ *h.* 1. wickeln, zusammenwickeln, umwickeln; 2. umschlingen; 3. zusammenbinden, anhängen, vereinigen. *Ni.* 1. eingewickelt werden; 2. sich wickeln. *Pi. Hi.* 1. umwickeln; 2. vereinigen. *Pu. pt.* מְכוֹרָךְ vereinigt.
כְּרַךְ *a.* 1. umwickeln, umbinden; 2. zusammenwickeln. כְּרַךְ רִיפְתָא (eigentl. Brot wickeln) eine Mahlzeit halten; 3. *pt. pass. pl. m. d.* כְּרִיכַיָּא Dt 28, 52, *f. ind.* כְּרִיכָן Nu 13, 28 umringen, ummauern; 4. umkehren. כְּרוֹךְ וּתְנֵי kehre die Mischnasätze um. *Pa.* 1. *pf.* כָּרֵיךְ 1K 19, 13 verhüllen; 2. zusammenbinden; sich drehen. *Itpe.* 1. verhüllt sein, eingehüllt sein; 2. sich umgeben.
כֶּרֶךְ *h. m., pl.* כְּרָכִים 1. Buchrolle; 2. Bündel; 3. Umwickelung. בְּכֶרֶךְ אֶחָד auf einmal (ohne Unterbrechung).
כְּרַךְ *h. m., pl.* כְּרָכִין Stadt.
כַּרְכָא *a. m., ind.* כְּרַךְ l. כְּרַךְ Nu 24, 21, 2S 20, 19, *pl.* כַּרְכִין Nu 13, 19 dass.
כִּרְכֵּב *h.* mit Einfassung versehen.
כֶּרְכִּד *gr. m.* (κερκίς) Webstab (zum Festschlagen des Gewebes).
כרכדיינון l. כַּרְכְּדוֹנִין.
כַּרְכְּדוֹן, כַּרְכְּדָנָא, כַּרְכְּדוֹנִין *gr. m.* (καρχηδών, καρχηδόνιος) Karfunkelstein.
כַּרְכּוֹב *h. m.* Einfassung (um den Altar).
כַּרְכּוּז (?) Ortsname.
כַּרְכּוֹם *h. m.* Safran (*Crocus*).
כִּרְכּוּר *h. m.* Tanz, Sprung.

כְּרִסוֹלַבְנוֹן l. כורכי לבנון (jKil 27[a]) כורכי, s. dass.
כֻּרְכְּיָא (Jer 8, 7) *a. m.* Kranich.
כַּרְכִּיתָא (?) *a. f.* kreisrund.
כִּרְכֵּם I *gr.* (vgl. χάλκωμα) ehern machen.
כִּרְכֵּם II *h.* 1. gelb färben. *Pass.* gelb werden (im Gesicht) von Sonnenbrand oder Ärger.
כַּרְכּוֹם *gr. m.* (χαράκωμα) Palisadenwerk, Belagerungswall.
כַּרְכּוֹמָא I *gr. m.* (χαράκωμα), *pl.* כַּרְכּוֹמִין Dt 20, 20 (MS כַּרְקוֹמִין) dass.
כַּרְכּוֹמָא II *gr. m.* (χάλκωμα) Erzmasse.
כֻּרְכְּמָא *a. m.* Safran (*Crocus*).
כַּרְכְּמִישָׁא, כַּרְכִּימִישָׁא (?) *x. m.* Blei.
כֻּרְכְּמִית, כַּרְכְּמִית weibl. Personenname.
כרכם l. כִּרְכֵּם, s. כִּרְכֵּם.
כרכום l. כַּרְכּוֹם, s. dass.
כֶּרְכְּסָא, כֶּרְכְּסוֹן *gr. m.* (κέρκωψ, κερκωπίζων) verschmitzter Mensch.
כרוכסין (jBabM 8[c]) l. פְּרוּכְסִין (so Ausg. Ven.), s. dass.
כרכר l. כֶּרְכִּד.
כִּרְכֵּר s. כָּרַר.
כִּרְכַּרְתָּא *a. f., pl.* כִּרְכְּרָן Jes 66, 20 (aus dem hebr. Text geflossene Glosse, fehlt MS Or. 2211, Soc 59) Tanz.
כַּרְכֵּשׁ *a.* 1. schütteln; 2. nicken.
כַּרְכְּשָׁא *a. m.* Mastdarm.
כַּרְכַּשְׁתָּא I *a. f.* dass.
כַּרְכַּשְׁתָּא II *a. f.* 1. Klapper, Schelle; 2. Franse.
כַּרְכֻּשְׁתָּא *a. f.* Wiesel.
כַּרְכְּתָא *a. f.* umfriedigtes Land.
כֻּרְכְּתָא *a. f.* Bündel.
כָּרַם *h.* 1. aufhäufen; 2. l. כָּמַר.
כְּרוֹם *gr. m.* (κορώνη) Seekrähe.
כֶּרֶם *h. m.* 1. Weinpflanzung; 2. Benennung der Rechtsschule von Jabne.
כַּרְמָא *a. m.* 1. *ind.* כְּרַם Ex 22, 4, *pl.* כַּרְמִין Dt 6, 11 dass.; 2. Ortsname.
כְּרוּמָא, כְּרוֹמָא *gr. m.* (χρῶμα). כְּרוּם יַמָּא Ex 28, 20 ein Edelstein.
כַּרְמִי Ortsname.

כַּרְמֵיזָא (Ex 21, 18) *a. m.* Faust.

כַּרְמֶל Name eines Gebirges.

כַּרְמְלָא *a. m.* 1. Jes 29, 17 dass.; 2. 1S 27, 3 Ortsname.

כַּרְמְלִי *h. m.* vom Karmel.

כַּרְמְלִית *h. f.* eine Unterbrechung des öffentlichen Bereichs, welche nicht als Privatbereich (im Sinne des Sabbatgesetzes) anzusehen ist.

כִּירוֹמָנִיקָא *gr. m.* (χειρομάνικον) Handfessel.

כְּרְמֵשָׁא *x. m.* eine Baumart (Zizyphus?).

כרמת (TosMen IX 10) l. כְּמֶרֶת, s. dass.

כְּרַן *a.* בִּכְרַן יוֹמָא הָדֵין Lv 23, 28 an dem Tage selbst. יָת כְּרַן יוֹמָא Ez 24, 2 diesen Tag selbst.

כֶּרְנְבָא *gr. m.* (χερνίβιον), *pl. h.* כֶּרְנְבָאוֹת, *a.* כֶּרְנְבָן Gefäß für Wasser.

כַּרְנְבוֹ (bBabB 91[a]) männl. Personenname.

כרנבי (EchR 3, 42) l. אִנְדְּבֵי, s. הִנְדְּבָא.

כרם? (Hi 6, 5) s. בְּרַם.

כֶּרֶס *h. f., pl.* כְּרֵיסוֹת Bauch, Bauchwand. כ׳ הַפְּנִימִית der erste Magen der Wiederkäuer (Pansen), nach babylon. Erklärung Magenmund.

כַּרְסָא *a. f.* 1. *pl.* כַּרְסָן, כַּרְסְוָן dass., s. כְּרֵיסָא; 2. כרסא BerR 68 l. רַכְסָא (so Ausg. Konst.), s. dass.

כריסו. כריסו ארגיראן (jBabK 3[c]) l. כְּרִיסוֹאַרְגִּירָאָה *gr. m.* (vgl. χρυσάργυρον) Erheber der Gewerbesteuer.

כָּרְסְיָא (1 K 10, 19) *a. f.* 1. *c.* כּוּרְסֵי Gen 41, 40, *pl. c. suff.* כּוּרְסָוָתְהוֹן Ez 26, 16 Stuhl; 2. Abtritt.

כורסנגיות (SchirR 2, 2) l. כְּרִיסַרְגּוּרוֹת *gr. f. pl.* (χρυσάργυρον) Gewerbesteuer.

כורסון. אולון כורסון l. אוֹלוֹכוּרְכוֹן, *gr. m.* (ὁλόχρυσον) ganz golden.

כִּרְסְטִיוֹנָא *gr. f.* (χαριστάων) Wage des Archimedes.

כרסין (Tos Neg. V 14) l. בִּרְסִין, s. dass.

כרסלא (bSanh 5[a]) l. בַּר סַלָּא.

כְּרְסוֹלַכְנוֹן *gr. m.* (χρυσολάχανον) Melde (*Atriplex*?).

כִּרְסָם(?) *h. m.* Zwerchfellentzündung. S. בִּרְסָם.

כורסינין (jSabb 7[b], Ausg. Ven. בורסינין) l. בורסינון, s. dass.

כַּרְסְנָא (כַּרְסְנָא?) männl. Personenname.

כִּרְסְפָּא *gr.* männl. Personenname (Κρίσπος).

כְּרֻסְפְּדָא *gr. m.* (κράσπεδον) *c.* כְּרוּסְפַּד Nu 15, 38, *pl.* כְּרוּסְפְּדִין Nu 15, 38 Quaste (Schaufaden).

כְּרֻסְפְּדֵי männl. Personenname (Κρισπίδης?)

כַּרְסֶפֶת *h. f.* eine Heuschreckenart.

כורוסתי. כורוסתי בייה (jNed 38[a], Ausg. Ven. בורוסתי בייה) l. בְּרוֹס תִּימִיָּה *gr.* (πρὸς τίμια?) zur Auszeichnung. — Anders unter בְּרוֹסְתִי und בִּיָּה 2.

כַּרְסְתָן *h. m.* dickbauchig.

כָּרַע *h.* sich beugen, niederknien. *Hi.* 1. niederbeugen, betrüben; 2. die Wagschale sinken machen; 3. den Ausschlag geben; 4. ausgleichen.

כְּרַע (Gen 24, 26) *a.* 1. sich beugen, niederknien; 2. niedersinken. *Aph.* 1. *inf.* אַכְרָעָא Jud 11, 35 niederbeugen, betrüben; 2. abwiegen; 3. entscheiden. *Itpe.* abgewogen werden.

כֶּרַע *h. f.* 1. *du.* כְּרָעַיִם Unterschenkel (mit Fuß); 2. *pl.* כְּרָעִים Beine (eines Tisches oder Lagers); 3. Stößel eines Mörsers.

כְּרָעָא *a. f.* 1. *pl. d.* כְּרָעַיָּא Lv 1, 13 Unterschenkel (mit Fuß); 2. Fuß; 3. *sg. d.* כַּרְעָא(!) Est II 1, 2, *pl.* כְּרָעַן, כּוּרְעַן Fuß (eines Tisches oder Lagers).

כרף *a. Itpe.* anschwellen(?).

כרפוונה (jKil 27[a], Ausg. Ven. סרפוונה), s. סרפוונה.

כְּרַפְס (כַּרַפַּס) *x. m.* Sellerie (*Apium graveolens*).

כְּרַפְסָא *x. m.* dass.

כַּרְפְּסָא (Est II 8, 15, MS קַרְפְּסָא) *gr. m.* (κάρπασος) 1. feines Linnen; 2. eine Flachsart(?).

כְּרוֹפְסֶלָה *gr. m.* (χειρόψελλον) Armband.
כִּרְצָא *a. m.* Spulwurm.
כְּרְצְטִיוֹנָה *gr. f.* (χαριστάων) Wage des Archimedes.
כַּרְקוֹם *gr. m.* (χαράκωμα) Palisadenwerk, Belagerungswall.
כַּרְקוֹמָא (1 S 26, 5) *gr. m., pl.* כַּרְקוֹמִין Dt 20, 20 dass.
כרקס (TosKil. I 1) l. כְּרַפְּס (?).
כרר I *h. Pilp.* כִּרְכֵּר sich hin- und herwenden, Umschweife machen.
כרר II (= קָרַר) *h. Pilp.* כִּרְכֵּר Lärm machen.
כַּרְשָׁא *gr. m.* (καρχαρίας) Hai (*Squalus carcharias*).
כַּרְשִׁינְתָא (?) *a. f., pl.* כַּרְשִׁינִין Erdklöße (?).
כַּרְשְׁנָא (כַּרְשְׁנָּא?) männl. Personenname.
כַּרְשִׁנָּה *h. f., pl.* כַּרְשִׁנִּין Linsenwicke (*Vicia Ervilia*).
כְּרַשְׁתָּנָה, כְּרֶשְׁתִּינָה *x. f.* ein Tier, dessen Blut zu Heilzwecken benützt wird (Fledermaus?).
כָּרַת *h.* 1. abschneiden, abtrennen. *pt. pass.* כְּרוּת שָׁפְכָה mit abgeschnittenem oder fistulösem Gliede; 2. scheiden (eine Ehe); 3. kurz machen; 4. ausrotten. כָּרַת בְּרִית eine feste Bestimmung treffen. *Ni.* 1. abgetrennt werden; 2. ausgerottet werden. *Inf.* הִכָּרֵת göttliche Bestrafung durch zeitigen Tod; 3. bestimmt werden. *Hi.* ausrotten.
כְּרַת *a.* scheiden, die Scheidung bewirken.
כָּרֵת *h. m.* 1. Ausrottung; 2. *pl.* כְּרֵתוֹת *a.* Sünden, welche die (göttliche) Strafe der Ausrottung nach sich ziehen; *b.* Name eines Mischnatraktats.
כָּרָתָא *a. m., pl.* כָּרָתִין, כָּרָתֵי Nu 11, 5 (MS כָּרָתִי) Porree (*Allium porrum*).
כְּרֵתִי *h. m.* Kreter.
כָּרָתָן *h. m.* 1. Lauch; 2. lauchfarben.
כָּרָתָנָא *a. m.* lauchfarbener Edelstein.
כָּרָתִינוֹן *gr. m.* (vgl. πράσινος) lauchfarben.

כַּשְׂדָאָה s. כַּסְדָאָה.
כַּשְׂדִּי *h. m.* 1. Kaldäer; 2. kaldäisch.
כשש *h. Pilp.* כִּשְׁכֵּשׁ anstacheln.
כִּשּׁוּף *h. m.* Zauberei.
כְּשׁוּרָא (2 K 6, 2, MS שָׁרִי) *x. m., pl.* כְּשׁוּרִין, *c. suff.* כְּשׁוּרוֹהִי Cant 1, 17 (MS כְּשָׁרוֹהִי) Balken.
כְּשׁוּת *h. f.* Flaum.
כְּשׁוּת *h. f.* ein Schmarotzergewächs (*Cuscuta*).
כְּשׁוּתָא *a. f.* dass.
כשט *a. Aph. ipf.* 2 *m. sg.* תַּכְשִׁיט Jos 1, 8 schön handeln.
כַּשִּׁיל *h. m.* das größere Beil.
כַּשִּׁילָא *a. m., pl.* כַּשִּׁילִין Jer 46, 22 (MS כְּשִׁילִין) dass.
כָּשֵׁר *h. m.,* כְּשֵׁרָה 1. (nach dem Gesetz) tauglich, gebrauchsfähig; 2. fähig; 3. tugendhaft.
כַּשִּׁירָא *a. m.* dass.
כַּשִּׁירוּתָא *a. f.* Geschicklichkeit.
כִּשְׁכּוּשׁ *h. m.* Schütteln.
כַּשְׁכָּר Ortsname.
כָּשַׁל *h.* 1. straucheln; 2. schwach, im Nachteil sein. *Ni.* 1. straucheln, zu Fall kommen; 2. Unglück haben; *Pi.* schwach machen. *Hi.* straucheln machen.
כשל *a. Aph.* straucheln machen.
כִּשָּׁלוֹן *h. m.* Straucheln.
כִּשְׁמָא s. גְּשָׁמָא.
כשף (bSabb 23ª MS) l. קֶטֶף, s. dass.
כשף *h. Pi.* zaubern.
כֶּשֶׁף *h. m., pl.* כְּשָׁפִים Zauberei.
כַּשָּׁף *h. m.* Zauberer.
כַּשְׁפָן *h. m., f.* כַּשְׁפָנִית dass.
כַּשְׁפְּתָא *a. f., pl.* כּוּשְׁפִּין Ez 27, 24 (MS כּוּשָׁפִּין) Mantel.
כָּשַׁר *h.* (nach dem Gesetz) tauglich, gebrauchsfähig sein. *Hi.* 1. tauglich, fähig machen; 2. für tauglich erklären; 3. veranlassen. *Ho.* 1. tauglich, fähig werden; 2. für tauglich erklärt werden. *Hitpa.* sich als tauglich zeigen.

כְּשַׁר (1S 18, 20) *a.* tauglich sein. *Aph.* 1. tauglich machen; 2. *pf.* 3 *m. pl.* אַכְשַׁרוּ 1S 17, 8 (fehlt MS) für tauglich halten, erklären. *Itpe.* tauglich werden, sein.

כְּשֵׁר s. כְּשֵׁיר.

כָּשְׁרָא (*pt.* v. כְּשַׁר) *a. m.* 1. *ind.* כָּשֵׁר Nu 20, 5, *pl.* כָּשְׁרִין Nah 3, 12 tauglich; 2. *ind.* כָּשַׁר Gen 34, 7 recht. S. auch כַּשִּׁירָא.

כְּשָׁרָא *a. m.* 1. Tauglichkeit, Eingewohntsein; 2. Emsigkeit.

כִּשְׁרָא *a. m.* Stück, Scheibe(?).

כַּשְׁרוּת *h. f.* 1. Tauglichkeit, Fähigkeit; 2. Geschicklichkeit.

כַּשְׁרוּתָא *a. f.* dass.

כְּשַׁרְתָּא *a. f.* ein wohlriechendes Gewächs (*Costus*).

כשש *h. Pilp.* כִּשְׁכֵּשׁ schütteln, klopfen.

כשש *a. Aph. Palp.* dass.

כֹּשֶׁת *x. m.* s. כְּשַׁרְתָּא.

כַּת *h. f.*, *pl.* כִּתּוֹת Abteilung, Gesellschaft.

כִּתָּא *a. f.*, *pl.* כִּתִּין dass.

כָּתָא *a. m.*, *pl. c.* כָּתֵי Lv 25, 5 Nachwuchs (Getreide, das aus den ausgefallenen Körnern des Vorjahres wächst).

כֻּתָּא *pers. m.* eine Zukost. S. כֻּתָּח.

כָּתַב *h.* 1. schreiben; 2. vorschreiben. *Ni.* geschrieben werden. *Hi.* 1. schreiben lassen; 2. ausheben. *Ho.* eingeschrieben, ausgehoben werden.

כְּתַב *a.* 1. *ipf.* 2 *sg.* תִּכְתּוֹב Dt 27, 3 schreiben; 2. verzeichnen. *pt. pass.* כְּתִיב die Lesart des Bibeltextes, *pl.* כְּתִיבֵי Cant 5, 10 Hagiographen. *Itpe. pf.* אִתְכְּתֵיב (Est II 8, 9, MS אִתְכְּתַב) geschrieben werden.

כְּתָב *h. m.*, *pl.* כְּתָבִין 1. Schrift (Schreibschrift); 2. geschriebener Wortlaut; 3. Schrift (Geschriebenes), Schreiben, Schriftstück, Buch. *pl.* כִּתְבֵי הַקֹּדֶשׁ (כְּתוּבֵי) heilige Schriften; *b.* die Hagiographen; 4. Reskript, Edikt.

כְּתָבָא (Ex 32, 16) *a. m.*, *pl. c.* כְּתָבֵי Jes 58, 6 dass.

כְּתֻבָּה *h. f.* 1. Eheverschreibung; 2. die darin ausgesetzte Geldsumme. *pl.* כְּתֻבּוֹת Name eines Mischnatraktats.

כְּתָבְנָא *a. m.* Schreiber.

כְּתֻבְּתָא *a. f.* Eheverschreibung.

כָּתוּב *h. m.* 1. Geschriebenes (in der Bibel). *pl.* כְּתוּבִים *a.* Schriftstelle; *b.* die Hagiographen (der dritte Teil des alttestamentlichen Kanon).

כְּתוּבָא *a. m.* dass.

כַּתּוּבָא *a. m.* Schreiber.

כְּתוּבָה s. כְּתֻבָּה.

כְּתוֹבֶת *h. f.* Schrift (Schreibweise).

כִּתּוּנָא (Gen 37, 3) *a. m.* Untergewand, Leibrock; 2. כ׳ דְוַרְדָּא obere Haut der Lunge (*Pleura pulmonalis*).

כִּתּוּנִיתָא *a. f.* dass.

כֻּתּוֹנֶת *h. f.* dass.

כתושא (bBabM 38b) l. כְּתִישָׁא.

כֻּתָּח *pers. m.* eine Zukost (aus Quark, Salz und verschimmeltem Brot).

כֻּתְּחָא *pers. m.* dass.

כְּתִיבָה *h. f.* Schreiben, Schreibung.

כַּתִּינָא s. כִּתָּנָא.

כְּתִישָׁא *a. m.* Zerstoßenes, wunde Stelle.

כְּתִישָׁה *h. f.* Zerstoßen.

כָּתִית *h. m.* 1. Zerstoßenes; 2. wunde Stelle; 3. Lappen.

כְּתִיתָא *a. m.* wunde Stelle.

כָּתְכָּתָא *a. m.*, *pl.* כָּתְכָּתִין 2K 19, 29 Nachwuchs. S. כָּתָא.

כָּתְלָא *a. m.* 1. *c.* כּוֹתֶל Lv 1, 15, *pl. c.* כָּתְלֵי Lv 14, 37 Wand; 2. Seite.

כְּתַם *a.*, *pt. pass. pl.* כְּתִימִין Jes 1, 18 Soc 59 beflecken.

כֶּתֶם *h. m.* Fleck.

כִּתְמָא (Jer 2, 22) *a. m.* dass.

כִּתָּן *h. m.* 1. Flachs; 2. Linnen.

כַּתָּן *h. m.* Flachsarbeiter.

כִּתָּנָא *a. m.* 1. *ind.* כִּתָּן Dt 22, 11 Flachs; 2. Linnen.

כְּתָנָאָה *a. m.* Leinenhändler.
כותניין (jMaasSch 54[d], Ausg. Ven. בותניין) l. בּוּתְנַיִן, s. dass.
כותניאם l. בּוּתְנִיאָם.
כְּתָנִיתָא *a. f.* Leibrock.
כָּתֵף *h. f.*, *pl.* כְּתֵפִים, כְּתֵפוֹת Schulter.
כָּתַף *h.* belasten. *Pi.* aufladen, tragen.
כתף *a. Pa.* aufladen, tragen.
כַּתָּף *h. m.* Lastträger.
כַּתָּפָא *a. m.* dass.
כַּתְפָא (Nu 7, 9) *a. f.*, *c.* כְּתַף Gen 9, 23, *pl.* כִּתְפִין Ex 28, 7 Schulter.
כַּתְפִי Ortsname.
כתר *h. Hi.* krönen. *Ho. pt.* מֻכְתָּר gekrönt.

כתר *a. Pa. ipf.* 3 *m. pl.* יְכַתְּרוּן Jes 42, 4, *pt.* מְכַתַּר Mi 5, 6 harren.
כֶּתֶר *h. m.* Krone.
כִּתְרָא (Jer 48, 9) *a. m.* dass.
כָּתַשׁ *h.* 1. zerstoßen (insbes. vom Zerquetschen der Oliven); 2. klopfen. *Ni.* zerstoßen werden. *Pu. pt.* dass. *Hitp.* sich streiten.
כְּתַשׁ *a.* 1. *pt. pass.* כְּתִישָׁא Ex 27, 20 (MS כְּתִישָׁא) zerstoßen; 2. schlagen. *Pa.* streiten. *Itpe.* geschlagen werden. *Itpa.* sich streiten.
כתת *h. Pi.* stoßen, zerstoßen. *Pu. pt.* zerstoßen.
כתת *a. Pa.* dass. *Itpa.* zerstoßen werden.

ל

ל 1. zwölfter Buchstabe des hebr. Alphabets; 2. als Zahlzeichen = 30; 3. Kennzeichen der Prekativform des Verbs, z. B. לֵימָא er möge sagen.
לְ *h.* 1. zu, für; 2. gleich.
לְ *a.*, *c. s.* לָךְ Gn 37, 10 zu, für. מִלְּ 1. Dt 2, 10 B seit; 2. Gen 4, 26 zu (vor dem Infinitiv bei Verben, welche eine Negation enthalten).
לֹא *h.* 1. nicht; 2. nein. לֹא — וְלֹא weder — noch. בְּלֹא ohne.
לָא (Gn 19, 2) *a.* 1. nicht; 2. nein. וְלָא etwa nicht? לָא — לָא weder — noch. בְּלָא Nu 35, 22, דְּלָא Ex 21, 11 ohne. הֲלָא Gn 4, 7 nicht wahr?
לָא männl. Personenname (אֶלְיוֹעֵינַי).
לָאָה *h.* 1. sich mühen; 2. ermüden. *Ni.* ermüden.
לְאָה *a.* s. לְאֵי.
לָאו (2 K 2, 10), לַאו *a. h.* 1. nicht; 2. *pl.* לַאוִין Verbot.
לאי (= לָא הִי) *a.* wahrhaftig.
לְאֵי (Jer 12, 5 W) *a.*, *pf.* 3 *pl.* לְאִיאוּ Gn 19, 11 1. sich mühen; 2. ermüden. *pt. pass.* לְאֵי Dt 25, 18 B. ermüdet. *Itpe.* ermüden.
לאכיסן (VajR 30) l. לָא תַכֵּיסַן, s. כְּסַם.
לאכסא (Thr 3, 34, nicht MS) verstellte Glosse, l. לְמַכָּכָא, s. מְכַךְ.
לֵב *h. m.*, *pl.* לִבּוֹת 1. Herz; 2. Magen; 3. Brust.
לִבָּא (Gn 8, 21) *a. m.*, *ind.* לֵב Dt 28, 66, *pl.* לִבִּין, לִבְבִין, *d.* לִבְבַיָּא 1K 8, 3 (MS לִבַּיָּא) 1. Herz. אַלִּבָּא דְ im Sinne von; 2. Magen. עַלִּבָּא רֵיקָנָא auf leeren Magen.
לַבָּא s. לַבְתָּא.
לבא (bPes 42[b]) l. לַבָּא.
לבאי (bMoK 11[a]) (?).
לֵבָב *h. m.*, *pl.* לְבָבוֹת Herz.
לָבַב *h.*, *pt. pass.* לָבוּב 1. umgebunden; 2. durchlöchert zur Herausnahme des Herzens. *Ni.* umgebunden sein. *Pi.* 1. umbinden; 2. erregen.
לִבְבָא *a. m.*, *ind.* לְבַב Hab 3, 1 Soc 59 Herz.
לֶבֶד *h. m.* 1. Filz; 2. Filzmantel.
לִבְדָּא *a. m.* 1. dass.; 2. wollige Seite des Stoffs.

לוּבְדְּקָא, לובדיקום, לוּבְדְּקָס 1. לוּקוּנִיקוֹס.
לבה h. Pi. anblasen, anfachen; 2. blasen. *Hitp.* angefacht werden.
לָבוּד h. m. eng verbunden.
לָבוּט h. m. Beunruhigung.
לִבּוּי h. m. Anfachung.
ליבון (bSanh 106ª) l. לִגְיוֹן(?).
לִבּוּן h. m. 1. Weißmachen, Reinigung. *pl.* לִבּוּנִים Reinigung (nach Menstruation); 2. Ziegelstreichen.
לִבּוּנָאָה a. m. ziegelsteinartig, viereckig. כְּתָב ל׳ Bezeichnung der samaritanischen Schrift.
לְבוֹנָה h. f. Weihrauch.
לְבוֹנְתָא (Ex 30, 34) a. f. dass.
לבוצין (TosfKil III 12) l. חֲלַבִּיצִין, s. חֲלַבִּיץ.
לְבוּשׁ h. m. Gewand, Kleid.
לְבוּשָׁא (2 K 5, 5 Soc 59) a. m. 1. *pl.* לְבוּשִׁין Gn 3, 21 dass.; 2. Behälter(?).
לבוזה (jSchebi 35ª) l. נִתְזָה.
לְבִזְבַּז gr. m. (λαβίς?) Rand, Einfassung.
לָבַט h. beunruhigen. *Ni.* beunruhigt werden.
לֶבֶט h. m. Beunruhigung.
לָבִיא h. m., pl. לְבָאִים Löwe.
לְבִיאָה h. f. Löwin.
לְבִידָא a. m. Filz.
לְבֵינָה h. f., pl. לְבֵינִים Ziegel, Backstein.
לְבֵינְתָא (Gn 11, 3) a. f., pl. לִבְנִין Ex 5, 7, לִבְנָן dass.
לְבִישָׁא s. לְבוּשָׁא.
לְבִישָׁה h. f. Anziehen, Kleiden.
לְבַךְ a. ergreifen.
לִבְלֵב h. sprossen lassen.
לַבְלֵב I a. 1. dass.; 2. sprossen. *Pass.* sprossen.
לַבְלֵב II a., ipf. 1 pl. נלבלבה ExJI 14, 13 lärmen.
לַבְלַבָּא a. m., pl. לַבְלְבִין Gn 40, 10 Sproß.
לבלבו (?) Ortsname. S. לכלב.
לַבְלוֹנִית (לַבְנוּנִית?) h. f. eine Art Trauben.
לבלין (Pesikt 110ᵇ) l. לַבְלֵב, vgl. לַבְלֵב II (?).
לַבְלָר, לִבְלָר lat. m. (*libellarius*) Schreiber.
לִבְלָרָא lat. m., pl. d. לִבְלָרַיָּא Est II 9, 23 (nicht MS) dass.
לָבַן I h. Ziegel streichen. *Pi.* 1. dass.; 2. Ziegel brennen; 3. glühend machen. *Pu.* glühend gemacht werden.
לבן II h. Pi. reinigen. *Pu. pt.* gereinigt. *Hi.* 1. weiß werden; 2. weiß machen; 3. beschämen.
לבן a. Pa. 1. ziegelförmig, viereckig machen; 2. mit Lehm bestreichen.
לָבָן h. m. 1. weiß; 2. das Weiße im Auge. לְבָנִים weiße Gewänder; 3. baumlos. שָׂדֶה לָבָן ein Feld mit Getreide oder Hülsenfrüchten ohne Bäume; 4. (bei Feigen) grün.
לַבְנָא a. m. dass.
לִבְנָא a. m., ind. לִבַן Gn 30, 37 Weißpappel (*Populus alba*).
לְבֵנָה s. לְבֵינָה.
לְבָנָה h. f. Mond.
לְבָנוֹן 1. Libanon; 2. (bildl.) Tempel.
לַבְנוּנִית h. f. Weißes.
לַבְנוּת h. f. dass.
לִבְנָן (Dt 11, 24, Jes 29, 17) Libanon.
ליבנוס gr. (Λίβανος) Libanon.
לְבֵיס, לְבֵיסָא gr. m. (λέβης) Kessel, Becken.
לַבְקָן gr. m. (λευκόν) weiß.
לִיבְרָא lat. f. (*libra*) Pfund.
לברות 1. לְבֻרְנְתְּ, s. לְבוּרְנֵי (?) Flußname.
לַבַּרְכִּים gr. m. (ἀλαβάρχης) Haupt der Juden in Alexandria.
לְבוּרְנֵי gr. f. (λιβυρνή), pl. לְבוּרְנִין, לְבוּרְנָן 1. eine Art Kriegsschiff; 2. Schiff.
לברנטין l. לוּמְרִין.
לְבוּרְנְקָא gr. m. (λιβυρνική), pl. d. לְבוּרְנְקַיָּא Jes 3, 22 (MS לְבוּרְנְסַיָּא) liburnisches Gewand.
לָבַשׁ h. anziehen, anlegen (vom Untergewand); 2. bekleiden. *Pu. pt.* bekleidet. *Hi.* anlegen, bekleiden.
לְבֵשׁ a., pf. 3 f. sg. לְבֵישַׁת Gn 38, 19, ipf. יִלְבַּשׁ Lv 6, 3 anziehen, bekleiden. *Aph.* 1. pf. c. s. אַלְבֵּישְׁנוּן Gn 3, 21 bekleiden; 2. anziehen; 3. ergreifen.

לְבָשָׁא *a. m., c. s.* לְבָשֵׁיהּ Gn 39, 12, 2K 4, 42 Soc 59 Gewand.
לַבְּתָא *a. f.* Flamme.
לוּגָא *gr.* männl. Personenname (Λόγος).
לְגָא s. לוּגָא.
לָגַז *h. m.* worfeln.
לְגָטוֹן, לֵיגָטוֹן *gr. m.* (ληγᾶτον) Legat.
לָגַאי *gr. m.* (λαγός) Hasenfell.
לְגִימָה *h. f.* 1. Verschlucken, Genießen; 2. Genuß.
לְגִימְתָא *a. f.* dass.
לְגִיוֹן *gr. m.* (λεγεών), *pl.* לְגִיוֹנִין, לְגִיוֹנוֹת 1. Legion, Truppe; 2. Soldat.
לְגִיוֹנָא *gr. m., pl.* לְגִיוֹנִין Ez 30, 9 dass.
לְנִין (jSanh 20[c]) l. טְגִין (?), s. טֻגָא.
לִגְלֵג *h.* 1. stottern; 2. spotten.
לַגְלֵג *a.* 1. stottern, stammeln; 2. spotten. *Pass.* verspottet werden.
לִגְלוּג *h. m.* Stammeln.
לַגְלוּגָה *h. f., pl.* לַגְלוּגִין Portulak (*Portulaca oleracea*). S. חַלַגְלוּגָה.
לְגִמָא *a. m.* Verschlucken. *h.* מְלֹא לְגָמָיו soviel der Mund faßt.
לוגמיא (BemR 2) l. זֵיטְמָא, s. זֵיטֵימָא.
לָגֵין *gr. m.* (λάγηνος) Krug.
לָגֵינָא *gr. m., pl.* לָגֵינִין Thr 4, 2 (nicht MS) dass.
לִגְנָא *gr. m.* (λινέα), *pl.* לִגְנִין Jes 28, 25 (MS לוּגְנִין) Furche.
לָגֵינְתָא *gr. f.* (λάγηνος) Krug.
לָגָם *gr.* männl. Personenname (Λόγος).
לוּגִסְטוּס *gr. m.* (λογιστής) Aufsichtsführer über Finanzen und Rechtswesen.
לֶגֶשׁ, לִגְשָׁא s. לֶכֶשׁ.
לוּדָאָה *lat. m.* (v. *ludi*) Gladiator.
לוּדִי *lat. m.* (v. *ludi*) dass.
לְדָנָא *a. m., c. s.* לְדָנַהּ 2 S 20, 8 Scheide.
לוּדָנָא *gr. m.* (λάδανον) Ladanum.
לָדִיקִי *h. m.* aus Laodicea.
לוּדְקִיָא *gr.* Ortsname (Λαοδίκεια).
לוּדָר *lat. m.* (*ludarius*) Gladiator.
לְהָא s. לְהִי.
להב *a. Schaph. pf.* שַׁלְהֵב verbrennen. *Ischtaph.* 1. *pt. f.* מִשְׁתַּלְהֲבָא Ex 9, 24 flammen, lodern; 2. verbrannt werden.
לַהַב *h. m.* Flamme.
לַהֲבָא *a. m.* dass.
לַהֲבָאָה *a. m., pl. d.* לַהֲבָאֵי Gn 10, 13 Lehabäer.
לֶהָבָה *h. f.* Flamme.
לַהֲבוּתָא *a. f.* dass.
לַהַג *h. m.* Studium.
להגיונהון (Thr 3, 62, nicht MS) l. הֶגְיוֹנְהוֹן, s. הֶגְיוֹנָא.
לְהוֹבָא *a. m., ind.* לְהוֹב Na 3, 3 Flamme.
לָהַט *h.* glühen, brennen. *pt. pass.* לָהוּט gierig. *Pi.* 1. glühen; 2. verbrennen.
לְהַט *a.* verbrennen.
לְהָטִים *h. m. pl.* Täuschung.
לְהִי *a., ipf.* יִלְהֵי Jes 42, 4 (MS יַהְלֵי) müde werden. *Aph. pf.* 2 *pl.* אַלְהֵיתוּן Mal 2, 17 (MS אַהְלֵיתוּן) müde machen. *Schaph. pf.* שַׁלְהִי müde machen. *pt. pass.* מְשַׁלְהֵי Gn 25, 29 ermüdet. *Ischtaph. pf.* אִשְׁתַּלְהִי Gn 47, 13 ermatten.
להם *h. Hitp. pt.* מִתְלַהֵם Ohrenbläser.
לָהֵן *a.* nur.
להת *a. Aph. pf.* אַלְהֵית 2K 4, 34 Soc 59 hauchen, fauchen.
לְוָא *a., pf.* 3 *pl.* לְווֹ 2 S 20, 2 sich anschließen, begleiten. *Pa.* begleiten. *Aph. pf.* 3 *pl.* אַלְוִיאוּ Gn 12, 20 dass.
לֵיוָאָה s. לֵוָאָה.
לוא טימיא l. לָאטוּמְיָא, s. לָטוּמְיָא.
לוּב Libyen.
לוּבָאָה *a. m., pl. d.* לוּבָאֵי Nah 3, 9 aus Libyen.
לוּבִי *h. m.* dass.
לוֹבֶן *h. m.* 1. Weißes; 2. Ziegelmasse.
לוביר s. לופר.
לוֹג *h. m., pl.* לֻגִּים ein Flüssigkeitsmaß (0,505 Liter).
לוּגָא (Lv 14, 10) *a. m.* dass.
לוד Ortsname (Lydda).
לוּד Lydien.
לוּדָא männl. Personenname.
לוּדָאָה *a. m., pl. d.* לוּדָאֵי Gn 10, 13 Lyder.

לוּרְדָאָה (לִדְּאָה?) *a. m.* aus Lod (Lydda).
לוּדִי (לֻדִּי?) *h. m., f.* לוּדִית dass.
לוּדִין. ל׳ דִּקִּין (GnJII 32, 15) l. לִבְדְּקִין, s. לוּבְדְּקָא.
לָוָה I *h., pt. pass.* לָווּי begleiten. שֵׁם לָווּי Name mit näherer Bestimmung (Beiwort). *Pi.* 1. zugesellen; 2. geleiten. *Hi.* das Geleit geben. *Hitp.* 1. sich zugesellen; 2. sich geleiten lassen.
לָוָה II *h.* leihen (von jemand). *Hi.* (jemandem) leihen.
לוז I *h. Ni.* verkehrt sein. *Hi.* verkehren.
לוז II *h. Hi.* Übles reden.
לוּז Ortsname.
לוּז *h. m.* Mandelbaum, Mandel. לוּז שֶׁל שִׁדְרָה die „Mandel" der Wirbelsäule (Steißbein).
לוּזָא *a. m., ind.* לוּז Gn 30, 37 dass.
לוח *h. Pu. pt.* מְלֻוָּח als Tafel geformt(?).
לוּחַ *h. m., pl.* לוּחוֹת, לְוָחִים Tafel, Brett.
לוּחָא (Ex 26, 16) *a. m., pl.* לוּחִין, *c.* לוּחֵי Ex 31, 18, לְוָחִין dass.
לוּחָא s. לוּעָא.
לוּחֲאָתָא (Hos 11, 4) s. לְחָיָא.
לוּט *h. m.* Mastix.
לוּט *h.* verfluchen.
לוּט *a., pf.* לָט Lv 20, 9, *c. s.* לְוָטַנִי (!) 1K 2, 8 (MS לָטַנִי), *imp.* לוּט Nu 22, 6 verfluchen. *Itpe. pt. pl.* מִתְלָטִין Mal 3, 9 verflucht werden. Vgl. לְטַט.
לְוָטָא (Nu 5, 21; Mal 3, 9, MS לוּטָא) *a. m.* Fluch.
לְוָטִין *h. m. pl.* geheime Künste, Zauberei.
לוֹטֶם *h. m.* ein Gewürz (*Ladanum?*).
לְוָטְתָא *a. f., c. s.* לְוָטְתֵיהּ 2 S 16, 12 (MS לוּטְתֵיהּ) Fluch.
לְוַי (Gn 30, 34), לְוַי *a. h.* o daß doch!
לֵוִי *h. m.* 1. Levit, Mitglied des Stammes Levi; 2. männl. Personenname.
לְוָיָא *a. m., ind.* לְוָי GnJI 18, 8 (MS לווי), לְוָאֵי Dickmilch (nach dem Arab. Biestmilch).
לְוִיָּה I *h. f.* 1. Levitin; 2. Levitenschaft; 3. Levitenamt.

לְוָיָה II *h. f.* 1. Geleit, Begleitung; 2. Karawane.
לְוִיטַס *gr.* männl. Personenname (Λεϋίτης).
לְוִיָּאנוּס *lat.* männl. Personenname (*Livianus*).
לְוָיְתָא *a. f.* 1. Geleit; 2. Karawane.
לִוְיָתָן (Ct 8, 2) *h. m.* sagenhafter Fisch.
לוכיד s. לופר.
לול ein Zauberwort.
לוּל *h. m.* 1. kleine Öffnung, enger Raum; 2. Scheideneingang des Weibes; 3. Öffnung (im Hause); 4. Zwischenraum zwischen Altar und Altaraufgang. לוּל שֶׁלַּתַּרְנְגוֹלִים Hühnerstall.
לוּלָא *a. m.* dass.
לולא (Sifre Dt 51) l. אֻלָּם.
לוּלָאוֹת *h. f. pl.* Schleifen.
לוּלָב *h. m.* 1. Zweig, Sproß; 2. junger Palmzweig (für das Hüttenfest); 3. Schraube der Olivenpresse.
לוּלַבָּא *a. m., pl.* לוּלַבִּין Lv 23, 40. 1. Zweig; 2. junger Palmzweig.
לוּלְבָא (?) männl. Personenname.
לולנין. או ל׳ (Tos. Kel. B.K II 3) l. אַנְלְגִין.
לוּלְוֵ s. לַבְלֵב II.
לולין. לוליין (bAbZ 18[b]) l. לוּדִין.
לון *h. Hi.* הֵלִין murren, sich auflehnen. *Hitpal.* הִתְלוֹנֵן dass.
לוֹעַ *h. m.* 1. Kiefer, Backenknochen; 2. Backen.
לוֹעָא (Dt 18, 3) *a. m.* dass.
לוּף *h. m.* 1. ein Zwiebelgewächs; 2. לוּף הַשּׁוֹטָה eine wilde Abart davon; 3. (TosKel. Bab. b. IV 8) l. לֵב.
לוּף *a.* verbinden.
לוּפֵי (Ex 26, 4) *a. m. pl. ind.* Verbindung.
לופיז l. לְפֵיז.
לופין (bBab 44[a]) l. לְפֵיז.
לוּפְתָא *a. f.* Verbindung.
לוּץ *h.* spotten. *Hi.* הֵלִיץ verspotten. *Hitpol.* הִתְלוֹצֵץ spotten.
לִיוְקָאָה *a. m.* (Λιβυκός) aus dem Nomos Libykos in Ägypten.

לֶוְקִיָאנֵי, לֶוְקָנֵי *gr. m. pl.* (λευκόν) weiß.
לֶוְקָן *gr. m.* (λευκόν) weiß (v. weißen Hautflecken).
לוש *h.* kneten. *Ni.* geknetet werden.
לוש *a., pt. pass.* לִישׁ Nu 11, 8 dass. *Pa. pt. pass. f.* מְלַוְּשָׁא Jes 9, 4 hin und her gezogen, beschmutzt.
לְוָת (Gen 2, 19) *a.* zu, bei. מִלְּוָת Ex 11, 8 von.
לְוָא(?) *a.* weichen.
לְוְבֵז s. לְבְזְבֵז.
לָזוּת *h. f.* böse Nachrede.
לַח *h. m.* 1. feucht; 2. frisch.
לַחְדָא (Gn 12, 14) *a.* sehr. עַד לַחְדָא Gn 27, 34 gar sehr.
לֵחָה *h. f.* Feuchtigkeit.
לְחוד (Gn 18, 8) *a.* 1. besonders; 2. nur. *c. s.* בִּלְחוֹדוֹהִי Lv 13, 46 er allein.
לְחוּשָׁא (GnJI 30, 32) *a. m.* schwärzlich(?).
לְחוּתָא (Hos 11, 4, MS לְחוּתָא) *a. f.* Backenseil (am Joch des Ochsen).
לְחִי *h. m., du.* לְחָיַיִם 1. Kiefer, Backenknochen. פֶּרֶק שֶׁל לְחִי Gelenkkopf des Unterkiefers; 2. Backe; 3. das Backenseil (am Joch des Ochsen); 4. das Backenstück am Helm; 5. Latte, Pfahl; 6. der Lenkgriff am Pflug.
לְחְיָא *a. m.* 1. *pl. d.* לְחְוָתָא Ho 11, 4 (MS לְחוּתָא) dass.; 2. Latte, Pfahl; 3. *pl.* לְחֵי ein Fanggerät.
לְחַיֵּי (Ru 3, 15) *a.* zum Wohlsein! wohlauf! S. חַיָּא.
לְחִיכָה *h. f.* Lecken.
לְחֵינָה *h. f.* Magd.
לְחֵינְתָא (Gn 35, 22) *a. f.* 1. dass.; 2. Kebsweib.
לְחִישָׁה *h. f.* 1. Flüstern; 2. Zischen; 3. üble Nachrede; 4. Besprechen (Zaubern).
לְחִישְׁתָא *a. f.* Flüstern.
לְחָיְתָא *a. f.* 1. Festung; 2. *c.* לְחָיַת Nu 21, 15, Dt 2, 9 Ortsname (bibl. Ar).
לָחַךְ *h.* lecken. *Pi.* lecken, verzehren.
לְחַךְ *a., pf.* 3 *sg. f.* לְחֵיכַת 1K 18, 38 (MS לַחֵיכַת, so auch Soc 59) 1. auflecken; 2. verzehren. *Pa. ipf.* 3 *sg.* יְלַחֵיךְ Mal 3, 19 Or. 1474 (Soc 59 יְלַחֵיךְ), *pl.* יְלַחְכוּן (Dalm., Gr. 251) Jes 49, 23 Soc 59 1. ablecken, auflecken; 2. *pt.* מְלַחֵיךְ Nu 22, 4 verzehren.
לְחָלוּחַ *h. m.* Feuchtigkeit.
לְחָלוּחָא *a. m.* Saft.
לְחָלוּחִית *h. f.* Frische, Jugendkraft.
לְחָלוּחְתָא *a. f.* Saft, Brühe.
לְחָלוּךְ *h. m.* Lecken.
לְחָלַח *h. Pass.* feucht werden.
לַחְלַח *a.* feucht machen, fließen machen.
לחם *h. Ni.* kämpfen. *Hi.* zusammenfügen. *Hitpa.* streiten.
לֶחֶם *h. m.* 1. Brot; 2. Unterhalt; 3. Masse.
לַחְמָא (Gn 3, 19) *a. m., ind.* לְחֵים Ex 16, 29 1. Brot; 2. Speise.
לַחְמִי *h. m.* aus Bethlehem.
לַחְמָנִית *h. f.* eine Art Gebäck.
לָחַץ *h.* drücken.
לָחַשׁ *h.* 1. flüstern, zuflüstern; 2. knistern; 3. besprechen (durch Zauberformeln). *Ni.* durch Einflüsterung veranlaßt werden. *Pi.* 1. flüstern; 2. zischen; 3. üble Nachrede führen; 4. verleiten.
לְחַשׁ *a.* 1. flüstern; 2. besprechen (durch Zauberformeln). *Pa. pt. pl.* מְלַחֲשִׁין 2S 12, 19 dass. *Itpe.* durch Besprechung geheilt werden.
לְחָשָׁא *a. m., pl. c. s.* לְחָשֵׁיהוֹן Ex 7, 11 Besprechung, Zauberei.
לחת *h. Hi.* lechzen.
לחת *a. Aph.* dass.
לְחִתָּא *a. f.* Mitte der Fußsohle oder des Fußrückens.
לְטָא *a., pf. c. s.* לַטְיַהּ Gn 5, 29 (MS לָטַהּ), לַטְיַהּ Nu 23, 8 (MS לָטֵיהּ), *pt.* לָטֵי Koh 7, 22 (MS לָט) verfluchen.
לְטוֹמָא *a. m., ind.* לְטוֹם Gn 37, 25 ein Gewürz (*Ladanum?*).
לְטוּתָא *a. f.* Fluch.
לטט *a. Pa. pf.* 3 *pl.* לָטִיטוּ (Dalm.,

Gr. 317, 327) Ri 9, 27 (MS לָטוּ), *pt. pass. pl. c. s.* מְלַטְּטָךְ Gen 12, 3, *inf. c. s.* לְמָטוּתָךְ Dt 23, 5 verfluchen. *Itpa.* verflucht werden.

לָטִים *h. m. pl.* Geheimkünste.

לוּטְיָנוּס *gr.* männl. Personenname (Διοκλητιανός).

לְטִישָׁה *h. f.* Schärfen, Schleifen.

לָטוּמְיָא *gr. f.* (λατομία) Steinbruch.

לוטסאי, לטוסאי l. רָדוּסָאֵי, s. רָדוּסָאָה.

לֵיטוֹר (falsch ליטיר) *gr. m.* (ῥήτωρ) Anwalt.

לִטְרָא *gr. f.* (λίτρα), *pl.* לִטְרָאוֹת, לִטְרִין Pfund.

לִטְרְגִיָּה *gr. f.* (λειτουργία) Frone, Leistung für den Staat.

לוּטְרְיָא, לוּטְרִין *gr. m.* (λουτήριον) Badewanne.

לִטַּרְתָּא *gr. f.* (λίτρα) Pfund.

לָטַשׁ *h.* abschleifen, glatt machen.

לְטַשׁ *a.* dass.

לֵי. לֵי נָא l. לֵינָא. לֵי נַן l. לֵינַן, s. לֵית.

לֵי = לְהֵי, s. הֵי.

לַיָּא *a.* wohin.

לַיָּא männl. Personenname.

לֵיאוּתָא *a. f., c.* לֵיאוּת Gn 31, 42 1. Mühe; 2. Erarbeitetes; 3. Erzürnendes (Sünde).

ליבוי (jKil 31ᶜ) l. לוּבִים.

ליד s. יְלַד.

לֵידָא (= לְהֵידָא) s. הֵידָא.

לֵידָה *h. f.* Geburt.

לֵיוָאָה (Ex 4, 14) *a. m.* Levit.

לִיזָה *h. f.* üble Nachrede.

לֵיחָה *h. f.* 1. Feuchtigkeit; 2. Eiter.

לַאיְטוֹר *gr. m.* (ῥήτωρ) Anwalt.

ליל (Tos. BabB I 4) l. לוּל.

לַיִל *h. m., pl.* לֵילוֹת, לֵילִין Nacht.

לֵילְיָא I *a. m.* dass.

לֵילְיָא II *a. m.* Wehklage.

לַיְלָה *h. m.* Nacht.

לילו, גְּמַרְת ל׳ l. גְּמַרְת לֵילֵי, s. גְּמַרְתָּא.

לֵילֵי (Nu 9, 21) *a.* nachts.

לֵילְיָא (Gn 1, 5) *a. m., pl.* לֵילָוָן Ex 24, 18 Nacht.

לִילִית *h. f., pl.* לִילִין Name eines weiblichen Dämons.

לִילִיתָא *a. f., pl.* לִילִין Jes 34, 14 dass.

לִין *h.* übernachten. *Hi.* 1. über Nacht behalten; 2. über Nacht stehen lassen. *Hitpol.* הִתְלוֹנֵן Zuflucht nehmen.

לֵינָא, לֵינָה s. לֵית.

לִינָה *h. f.* Übernachten. בֵּית לִינָה Schlafzimmer.

לִיוֹנְטִי *gr.* männl. Personenname (Λεόντιος).

לִיסְתָּא *a. f.* Mutterleib.

לֵיעוּתָא s. לֵיאוּתָא.

לִיעֶזֶר männl. Personenname (Elieser).

לֵיעֲנוּתָא *a. f.* Mühe, Arbeit.

לֵיצָן, לֵיצַן *h. m.* Spötter, Ausgelassener.

לֵיצָנָא *a. m.* dass.

לֵיצָנוּת *h. f.* Spott, Ausgelassenheit.

לֵיצָנוּתָא (Koh 7, 4, MS לִיצָנוּתָא) *a. f., c.* לֵיצָנוּת Koh 2, 2 (MS לִיצָנוּת) dass.

לַיִשׁ I *h. m.* Löwe.

לַיִשׁ II Ortsname.

לַיִשׁ III *h. m.* Teig.

לֵישָׁא (Ex 12, 39), לֵישָׁא *a. m., c. s.* לֵישְׁהוֹן Ex 12, 34 dass.

לִישָׁה *h. f.* Kneten.

לִישְׁתָּא *a. f.* dass.

לֵית (Nu 5, 8), לַיִת (= לָא אִית) *a.* es gibt nicht, es ist nicht. *c. s.* לֵיתוֹהִי Nu 24, 17, לֵיתוֹהִי Gn 37, 30, לֵיתַנּוּן Gn 31, 2. לֵינָה = לֵית אֲנָא, לֵינַן = לֵית אֲנַן.

לֵיתָא (Gn 49, 9, Ez 19, 2) *a. m.* Löwe.

לַכָּא *x. m.* Lack.

לְכָא (Ex 2, 12) *a.* hierher. S. כָּא.

לְכָא I *a. m.* Rühren.

לְכָא II (Est II 1, 9; 2, 8) *a.* (= לֵית כָּא) es gibt hier nicht, es ist hier nicht.

לכד *h. Ni.* eingenommen werden, gefangen werden.

לְכַד *a.* ergreifen. *pt. pass.* לְכִיד Est II 1, 8 fassend. *Itpe. pf.* אִתְלְכֵד Koh 7, 27 (MS אִתְלְכַד) ergriffen werden.

לכין (bSanh 106ᵃ Ar.)?

לְכָךְ *h.* deshalb. הִלְּכָךְ dass. S. כָּךְ.
לְכַךְ *a.* zusammenrühren.
לכלב s. לבלבו.
לְכְלוּךְ *h. m.* 1. Befeuchtung; 2. Befleckung.
לְכְלוּכִית *h. f.* 1. Feuchtigkeit, Frische; 2. Schmutz; 3. weibl. Personenname.
לִכְלֵךְ *h.* 1. anfeuchten; 2. beflecken. *Pass.* 1. befeuchtet werden; 2. befleckt werden.
לַכְלֵךְ *a., pt. pass.* מְלַכְלַךְ 1. verdickt; 2. gesättigt.
לכנון s. כַּרְסוֹלַכְנוֹן.
לְכִיסָא, לְכִים *gr. m.* (λεῦκος) eine Fischart.
לְכְסָה *gr.* männl. Personenname (᾿Αλέξανδρος).
לוֹכְסָן, לַכְסָן *gr.* (λοξόν) schräg, in der Diagonale.
לֶכֶשׁ *h. m.* Kiefernadelwolle, sog. Holzwolle. I. Löw.
לַכְתָּא *a. f.* Bolzen(?).
לוּלְיָנִי *h. m.* (v. ᾿Ιουλιανός) 1. julianisch. לוּלְיָנִית eine Art des Haarscheerens (treppenförmig); 2. Julian.
לוּלְיָנוּס *gr.* männl. Personenname (᾿Ιουλιανός).
לָמָּא *lat. m.* (*nummus*) Münze.
לְמָא (1S 12, 21, Jes 2, 22) *a. m.* nichts.
לַמְבַּרְנְיָא (NuJI 24, 24) *lat. f.* (*Liburnia*) Liburnien.
לָמֶד Buchstabenname.
לָמַד *h.* 1. lernen; 2. (aus dem Schrifttext) erschließen. *pt. pass.* לָמוּד gewöhnt. *Ni.* gelehrt werden. *Pi.* 1. lehren. לִמֵּד זְכוּת עַל zum Vorteile jemandes aussagen. לִמֵּד חוֹבָה עַל zum Nachteil jemandes aussagen; 2. aus einer Schriftstelle herleiten; 3. verbinden, zusammenlegen. *Pu. pt.* מְלֻמָּד erfahren. *Hitp.* sich üben.
לָמֵד *h. m.* 1. erschließend; 2. erschlossen; 3. gewöhnt.
לָמָּה s. מָה.
לָמָּה *h.* nichts.
לִמּוּד *h. m.* 1. Lernen; 2. Zensurlesart f. תַּלְמוּד; 3. Gewohnheit, Gewöhnliches; 4. *pl.* לִמּוּדִין Gestell, Einfassung.
לִמּוֹז *h. m.* schielend(?).
לְמִידָה *h. f.* Studium.
לְמַלֵּם *h.* murmeln, murren.
לִימֵן, לִימִין *gr. f.* (λιμήν) Hafen.
לוּמִּין *gr. m.* (νουμμίον) eine kleine Münze.
לָמוֹס *gr. m.* (λάμος?) Hund.
לַמְפָּד *gr. m.* (λαμπάς) Fackel.
לַמְפָּדָס *gr. m.* (vgl. λάμπαδος) dass.
לִימָצָא *x. m.* (provenc. *limaça*) Schnecke.
לונבא 1. לוּנְבָא.
לְנְטִין *lat. m.* (*lintio*) Gassenkehrer.
לְנְטִית s. אֲלוּנְטִית.
לִינְיָא (falsch לוניא) *gr. f.* (λινέα) Schnur.
לוּנְכָא, לוּנְכֵי *gr. f.* (λόγχη), *pl.* לוּנְכָיוֹת Lanze.
לְסוּטָא *x. m.* ein Kleidungsstück.
לֵיסְטָאָה *gr. m.* (λῃστής) Räuber.
לְסוּטָה *x. f.* ein Kleidungsstück.
לִיסְטוּת *gr. f.* Räuberei.
לֵיסְטְיָא *gr. f.* (λῃστεία) dass.
לֵיסְטָיוּת *gr. f.* dass.
ליסטטירין SchirR 6, 4 (?).
לסטם 1. לְסְטֵם.
לֵיסְטֵים *gr. m.* (λῃστής), *pl.* לִסְטִין Ri 5, 11 Räuber.
לִסְטֵם *gr.* rauben.
לוּסְטוּס *gr.* männl. Personenname (᾿Ιοῦστος).
ליסטרא, ליסטרון. זומא ל׳ s. זוּמָלִסְטְרָא, זוּמָלִסְטְרוֹן.
לֶסֶת *h. f., pl.* לְסָתוֹת 1. Kiefer, Backenknochen; 2. Backe.
לִסְתָּא (Mi 4, 14) *a. f.* 1. *c. s.* לִסְתֵיה 1K 22, 24 (MS לִסְתָּא), *c.* לֵיסַת Jes 23, 28 dass.; 2. s. לִיסְתָא.
לעב *h. Hi.* Mutwillen treiben, spotten.
לעב *a. Itpa. pt.* מִתְלָעַב Gn 27, 12 (Hab 1, 10 מִתְלָעֵב) dass.
לַעֲבָא *a. m., ind.* לְעֵיב Jer 20, 8, Ez 22, 4 (לְעוֹב Jer 20, 7) Gespött.
לָעַג *h.* spotten. *Hi.* dass.

לעג *a. Pa. pt. pl.* מְלַעֲגִין Jer 8, 18 dass. *Aph.* dass.

לַעַג *h. m.* Spott.

לַעֲגָא *a. m., ind.* לַעַג Jer 20, 8 Kimch. (MS לְעֵיב) dass.

לָעוֹז *h. m., pl.* לָעוֹזוֹת Fremdsprachiger (Grieche).

לָעוֹזָא *a. m.* dass.

לְעוּנִים *h. m. pl.* eine Meldenart (*Atriplex*).

לָעַז *h.* 1. eine fremde Sprache (bes. Griechisch) reden; 2. üble Nachrede führen. *Hi.* dass.

לַעַז *h. m.* 1. fremde Sprache (bes. Griechisch); 2. Sprache; 3. Nachrede.

לַעְזָר männl. Personenname (Eleasar).

לָעַט *h.* verschlucken. *Hi.* verschlucken lassen.

לְעֵי *a.* 1. sich mühen; 2. arbeiten, studieren; 3. *pf.* 1 *pl.* לְעֵינָא Thr 5, 5 (MS לְאֵינָא) ermüden. *Aph.* müde machen. S. לְאִי.

לַעֵי (v. אֶלְעַי) männl. Personenname.

לְעִיטָה *h. f.* in den Mund Stecken.

לְעֵינִין s. לְעוּנִים.

לְעִיסָה *h. f.* Brei (Gekautes).

לְעִיסְתָא *a. f.* dass.

לַעֲנָה männl. Personenname.

לַעֲנָה *h. f.* 1. Wermut; 2. Bitterkeit.

לַעַנְתָּא *a. f.* dass.

לָעַס *h.* kauen.

לְעַס *a., inf.* מִלְעַס Koh 12, 3 dass.

לפא *a. Aph.* schichten.

לָפְדָא *gr. m.* (λοπάς) 1. Schüssel, Pfanne; 2. Gericht.

לפוד (Tos. Bech V 9) l. לְפֵיז.

לְפוּפָא *a. m.* Verbindung.

לֶפְטָא *gr.* (λεπτά) einzeln, s. קְטָלֶפְטָא.

לַפִּיד *h. m.* Fackel.

לַפִּידָא *a. m.* dass.

לְפֵיז(?) *h. m.* mit starken Augenbrauen.

לפיטטו (Tanch. Bub. Ber. 24) l. גְּלַקְטִינוֹן.

לְפִיכָךְ *h.* deshalb. S. כָּךְ.

לוּפִינָי *lat.* männl. Personenname (*Jovianus*).

לִפְלוּף *h. m.* Sekret des Auges.

לִפְלוּפָא *a. m.* Gewickeltes (vom Krautkopf).

לִיפָּס *gr. m.* (λοιπάς) Steuer (eigentl. Steuerrückstand).

לְפִיס *gr. m.* (λεπίς) Schuppe.

לֶפֶס *gr. m.* (λοπάς), *pl.* לְפָסִין Pfanne, Tiegel.

לְפָסָא *gr. m.* dass.

לַפְסָן *gr. m.* (λαψάνη) Ackersenf (*Sinapis arvensis*).

לָפַף *h.* umschlingen. *Pi.* 1. dass.; 2. wickeln (vom Säugling). *Pu. pt.* umwickelt.

לפף *a. Pa.* 1. *pf.* לַפֵּיף Ex 36, 10 verbinden; 2. *pf.* 1 *sg.* לַפֵּיפִית Thr 2, 22 einwickeln, wickeln; 3. formen. *Itpa. ipf.* יִתְלַפַּף Ex 28, 7 1. verbunden werden; 2. eingewickelt werden.

לְפָצָא *gr. m.* (λοπάς) Schüssel, Pfanne.

לפקקה (LvJI 1, 16 Ar., MS זרוקפיה) s. זרוקפא.

לוֹפֵּר, לוֹפִּיר(?) *gr. m.* (ληπτήρ) Häscher.

ליפרום s. מַקְרוֹלַפְּרוֹס.

לָפַת *h.* 1. umschlingen; 2. verbinden. *Pi.* würzen.

לפת *a. Pa.* als Zugemüse verwenden. *Itpe.* als Würze verwendet werden.

לֶפֶת *a. f.* 1. Würze, Zugemüse; 2. *pl.* לְפָתוֹת Saatrübe (*Brassica rapa*).

לִפְתָּא (Ru 3, 8) *a. f.* Saatrübe.

לפתותא (Tanch. Ekeb 7) l. לִפְתּוּתָא (Dupl. zu לֶפֶת), s. פְּתוּתָא.

לִפְתָּם, לִפְתָּן I *h. m.* Mann mit unten spitzem Kopf.

לִפְתָּן II *h. m.* Zugemüse.

לִפְתָּנָא *a. m.* dass.

לֵץ *h. m.* Spötter, Leichtsinniger.

ליצוי, לצוי (bBabB 75ᵇ)?

לָצוּת *h. f.* 1. Spötterei, Leichtsinn; 2. Belästigung.

לְקָא *a.* 1. *pf.* 3 *pl.* לְקוֹ Ex 5, 14 geschlagen werden; 2. leiden. 1. *pt.* לְקֵי 2 K 5, 1 Soc 59 geschlagen; 2. *f. pl.*

לְקָן Gn 41,6 kümmerlich. *Aph.* 1. *ipf.* 1 *sg.* אַלְקֵי Lv 26, 24 schlagen; 2. *inf.* אַלְקָאָה Dt 25, 2 Prügelstrafe erteilen.

לוקיבוסת 1. לוגולֶוֹטֵים *gr. m.* (λογοκλέπτης) Plagiator.

לָקָה *h.* 1. geschlagen werden; 2. Prügelstrafe erhalten; 3. leiden. *pt. pass.* לָקוּי leidend, anomal. *Hi.* 1. schlagen; 2. Prügelstrafe erteilen; 3. leiden machen. *Ho. pt.* מֻלְקֶה geschlagen, leidend.

לָקוֹחַ *h. m., pl.* לָקוֹחוֹת Käufer.

לִקּוּחַ *h. m.* 1. Kauf; 2. Heirat.

לָקוֹט *h. m., pl.* לָקוֹטוֹת Getreidesammler (bei der Nachlese).

לִקּוּט *h. m.* Sammlung. ל׳ עֲצָמוֹת Sammlung der Gebeine einer Toten, zur definitiven Bestattung.

לָקוֹטָא *a. m.* Getreidesammler (bei der Nachlese).

לְקוּתָא *a. f.* 1. *c. s.* לְקוּתְהוֹן Dt 32, 32 (MS רְבוּתְהוֹן) Geschlagenwerden, Züchtigung; 2. Anomalität.

לָקַח *h.* 1. empfangen; 2. nehmen; 3. kaufen; 4. heiraten. *Ni.* 1. genommen werden; 2. gekauft werden; 3. geheiratet werden. *Hitp.* eingeschlossen sein.

לקח *a. Itpe.* geheiratet werden.

לֶקַח *h. m.* 1. Lehre; 2. Kauf.

לָקַט *h.* 1. Nachlese halten; 2. zusammenfalten. *Ni.* 1. eingesammelt werden; 2. glatt gemacht werden. *Pi.* 1. sammeln, auflesen; 2. ablesen, pflücken; 3. Nachlese halten; 4. ausreißen (Haar). *Pu.* Nachlese gehalten werden. *Hi.* 1. (Futter) auflesen lassen; 2. Nachlese halten lassen; 3. (zu voller Entblößung der Eichel) die Reste der Vorhaut entfernen; 4. durch Stopfen Geflügel füttern. *Hitp.* 1. einzeln aufgelesen werden; 2. gesammelt sein.

לְקַט *a.* 1. sammeln; 2. *pt. pass.* לְקִיט 1K 7, 19 zusammenfalten; 3. *inf.* מִלְקַט Ex 16, 26 auflesen. *Pa.* 1. *pf.* לַקִּיט Gn 47, 14, *ipf.* 2 *sg.* תְּלַקֵּט Lv 19, 9 einsammeln; 2. auflesen; 3. *pt. pl.* מְלַקְּטִין Est II 3, 8 genießen. *Aph.* (Futter) auflesen lassen.

לֶקֶט *h. m.* 1. Nachlese (von der Ernte nach Lv 19, 9); 2. Zusammenfalten.

לְקָטָא *a. m.* 1. Lv 19, 9 Nachlese; 2. Inhalt des Kropfes eines Vogels.

לוקטא (EchR 1, 1) 1. לְכְּתָא.

לקיטא, לקטיא. כְּפַר ל׳ Ortsname.

לְקוֹטֵינִנְטוֹס *lat. m.* (*locotenens*) Stellvertreter.

לֶקְטִיקָא *lat. f.* (*lectica*) Sänfte.

לְקִיחָה *h. f.* 1. Nehmen, Ergreifen; 2. Hinwegnahme; 3. Kauf; 4. Heirat.

לָקִיט *h. m.* Sammler, Aufleser.

לְקִיטָא *a. m.* Getreidesammler (Armer).

לְקִיטָה *h. f.* Einsammeln.

לָקִישׁ *h. m.* 1. spät; 2. Spätsaat; 3. männl. Personenname.

לַקִּישָׁא (Ho 6, 3) *a. m.* 1. *ind.* לַקִּישׁ Dt 11, 14 Spätregen; 2. *pl. d.* לַקִּישַׁיָּא Gn 30, 42 Spätling.

לַקִּישׁוּתָא *a. f., c.* לַקִּישׁוּת Gn 30, 42 Spätwerfen (der Schafe).

לְקָן *gr. m.* (λευκόν) Name einer Münze.

לוקן s. לוקוס II.

לַקְנָא (Ri 6, 38, MS לְקָנָא), לְקוּנָא, לְקִינָא *gr. f.* (λεκάνη) Becken.

לַקְנֵי (bChull 63[a]) *h. m.* eine Vogelart.

לְקוּנְיָא *a. m.* aus Lykaonien (Λυκαονία).

לְקִינִיתָא, לַקְנִיתָא *gr. f.* (λεκάνη) Becken.

לְקוּנִיקוֹס *gr. m.* (Λυκαονικός) lykaonischer Esel.

לוקוס I *gr. m.* (λύκος) Wolf.

לוקוס II, לוּקִיס *gr.* männl. Personenname (Λούκιος, Λουκᾶς).

לָקַק *h.* lecken. *Pi. Hi.* dass.

לְקָרָה *gr.* männl. Personenname (Λοκρός).

לקש *h. Hi.* 1. spät tun; 2. verzögern, verspäten.

לקש *a. Pa.* spät werfen (Junge). *Aph.* verspäten.

לוּטְרְיָא 1. לורטיא.

לְרַע (Ez 1, 27) *a.* unten, unterhalb. מִלְּרַע Gn 1, 7 dass. S. רַע.

לָשׁוֹן *h. c., pl.* לְשׁוֹנוֹת 1. Zunge; 2. Sprache; 3. Ausdruck, Redeweise. ל׳ נָקִי decente Redeweise (Euphemismus). ל׳ הָרַע üble Nachrede. ל׳ רַבִּים, ל׳ יָחִיד Singular, Plural. ל׳ נְקֵבָה, ל׳ זָכָר Masculinum, Femininum; 4. Streifen, Zapfen. לְשׁוֹן יָם Meerbusen.

לְשִׁישִׁית *h. f.* eine Pflanzenart.

לִשְׁכָּה *h. f., pl.* לְשָׁכוֹת 1. Kammer (im Heiligtum); 2. Schatzkammer, Schatz (des Tempels).

לִשְׁכְּתָא *a. f., c.* לִשְׁכַּת Jer 35, 4 dass.

לִשְׁלֶשֶׁת *h. f.* Auswurf.

לִשְׁלְשְׁתָּא *a. f.* Rotz, Schaum.

לשן *h. Hi.* üble Nachrede führen.

לשן *a. Aph.* dass.

לִשָּׁנָא *a. m., ind.* לִשָּׁן Ex 4, 10 1. Zunge; 2. Sprache; 3. Redeweise, Ausdruck. ל׳ קְלִילָא nachlässige Redeweise. ל׳ מְעַלְיָא Euphemismus. ל׳ בִּישָׁא üble Nachrede. לִשָּׁן תְּלִיתָי Verleumdung.

לָתָא *a. m.* Schicksal(?).

לְתִיתָה *h. f.* Anfeuchten (des Getreides).

לֶתֶךְ *h. m.* ein Trockenmaß (ein halbes Kor).

לָתַת *h.* anfeuchten (Getreide).

לְתַת *a.* dass.

מ

מ 1. dreizehnter Buchstabe des hebr. Alphabets; 2. als Zahlzeichen = 40.

מְ, מֵ *h. a.* 1. s. מִן; 2. als μή gedeutet.

מָ, מַ s. מָא, מָה.

מָא (Ex 32, 21) *a.* was? מָדֵין Lv 10, 17, מָא דָא Gn 3, 13 was denn? מָאִם Gn 18, 30 wie, wenn? vielleicht. לְמָא Gn 31, 27 warum? לְמָא דְנָן Gn 25, 32 warum denn? כַּמָּא Ct 4, 1 wie sehr? כְּמָא Gn 13, 16, כְּמָא דְ Gn 17, 23 wie. מָא דְ Ex 12, 16 das, was. מָא Gn 28, 17 o wie. S. auch מָה, מַאי, מַי.

מַאֲבָבָא *a. m.* Blühen, Treiben.

מְאֹד *h.* sehr. מְאֹד מְאֹד gar sehr.

מַאְדִים *h. m.* der Planet Mars.

מֵאָה *h., pl.* מֵאוֹת hundert. מָאתַיִם zweihundert.

מְאָה (Lv 26, 7) *a., pl. d.* מָוָתָא Ex 18, 25 hundert. מָאתַן Nu 1, 35 (MS מָתַן) zweihundert. תְּלַת מְאָה Nu 1, 23, תְּלַת מָאוָן dreihundert.

מאום (jAbZ 44[d]) 1. מאוּם, s. אִמְאוּם.

מְאוּן (מֵיאוּן) *h. m.* Eheweigerung eines unmündig verheirateten Mädchens.

מאון. מי מ׳ (TosBabB V 6) ein Mittel zur Verfälschung des Honigs.

מְאוּם *h. m.* Verächtlichkeit, Ekel.

מְאוּסָא *a. m.* dass.

מָאוֹר *h. m., pl.* מְאוֹרוֹת 1. Licht; 2. Leuchtkörper; 3. Lichtöffnung. מְאוֹר עֵינַיִם 1. Augenlicht; 2. blind.

מְאוֹרָע *h. m.* Ereignis, Begebenheit.

מֹאזְנַיִם *h. m. du.* 1. Wage; 2. Sternbild dieses Namens.

מֹאזְנָן, מֹאזְנִין s. מוֹזַנְיָא.

מְאָחָא (Est II 1, 2), MS מוֹדָה, s. ידה.

מאים. מי מ׳ (KohR 9, 13), s. מאון.

מַאי s. מַי.

מָאִין *a. m. pl. ind.* Wasser. S. מַיָּא.

מְאִיסָה *h. f.* Verachten.

מְאִיסוּתָא *a. f.* Verächtlichkeit.

מֵאִיר männl. Personenname.

מְאֵירָה s. מְאֵרָה.

מְאֵירְתָא (Dt 28, 20) *a. f.* Verwünschung.

מְאַךְ (Ri 19, 11) *a.* sinken, niedrig werden. *Pa. ipf.* 2 *sg.* תְּמָאֵיךְ Jes 25, 5 (MS תְּמְאִיךְ) erniedrigen, beugen. *Hi. ipf.* 1 *sg.* אַמְאֵיךְ Jes 13, 11 (MS אַמְאִיךְ) dass.

מַאֲכוֹלֶת *h. f.* 1. Laus; 2. Holzwurm, Wurmfraß.
מַאֲכָל *h. m., pl.* מַאֲכָלוֹת Speise.
מַאֲכֶלֶת *h. f.* Schlachtmesser.
מְאַלְלָא *a. m., pl. c.* מְאַלְלֵי Nu 14, 6 Kundschafter.
מָאִם (Gn 18, 30) *a.* wie wenn? vielleicht.
מאמל s. מְמָל.
מַאֲמָר *h. m., pl.* מַאֲמָרוֹת Wort, Rede.
מֵאמְרָא *a. m., c.* מֵאמַר Ct 5, 13 (MS מֵימַר) dass. S. מֵימְרָא.
מַאן s. מַן.
מאן *h. Pi.* מֵיאֵן sich weigern, insbes. die Ehe verweigern.
מָאנָא *a. m., pl. c.* מָאנֵי Dt 1, 41 (MS מָנֵי) Est II 9, 22 1. Gerät; 2. Gefäß; 3. Gewand.
מָאַס *h.* verachten. *pt. pass.* מָאוּס verächtlich, widerlich. *Ni.* verachtet, verächtlich werden.
מְאַס *a.* dass. *pt. pass.* מְאִים widerlich. *Itpe.* verächtlich werden.
מַאַס *h. m.* Verachtung.
מְאַסְּא *a. m.* Arzt.
מְאִסַיָּא (EchR 3, 45) *a. m. pl.* Verächtliche. S. מְאַס.
מַאֲפֶה *h. m.* Gebackenes.
מְאַפְיָא *a. m., c.* מַאֲפֵי Lv 2, 4 dass.
מַאֲפֵל *h. m.* Dunkelheit.
מַאֲפֵלְיָה *h. f.* dass.
מָארָא *a. m.,* s. מָרָא.
מְאֵרָה *h. f.* 1. Verwünschung, Fluch; 2. Verwünschtes, Schlechtes.
מַאֲרוּפָה *h. f.* Hacke.
מָארֵי s. מָרָא, מָרֵי.
מַאֲרִיסָא *a. m.* Pächter.
מְאָרְעָא *a. m.* 1. Zeit; 2. Treffpunkt, Ziel. S. מְעָרְעָא.
מְאֻשְׁכָן *h. m.* mit großen Hoden versehen.
מַבְגַּי männl. Personenname.
מְבַהֲתָנָא *a. m.* Schande verursachend.
מְבוֹאָה *a. m.* Zugang, Gasse.

מַבּוּג männl. Personenname (= מַבְגַּי).
מָבוֹי *h. m., pl.* מְבוֹאוֹת 1. Zugang, Flur; 2. Sackgasse.
מַבּוּל *h. m.* Sintflut.
מַבּוּלָא (Hb 3, 6) *a. m.* dass.
מַבּוּעַ *h. m.* Quelle.
מַבּוּעָא *a. m., pl.* מַבּוּעִין Ex 15, 27, מַבּוּעָן dass.
מַבּוֹרָא *a. m.* Fährmann.
מִבְחֲרָא *a. m., c.* מִבְחַר Ex 15, 4 Ausgewähltes.
מְבִינָא (Jes 14, 22) *a. m.* Kehrbesen.
מְבַלְבְּלִיתָא *a. f.* vermischt (in bezug auf die Farben).
מַבְלִינָא (Ct 3, 9) *a. m.* ein immergrüner Baum.
מַבְלַעְתָּא *a. f.* das obere Ende des Schlunds.
מְבָאנָה, מְבָנָא *a. m.* Kehrbesen.
מבסימא (jMaasr 52[a]) l. מַכְסִימָא.
מְבַסְּרָנָא *a. m.* Verächter.
מַבְעֶה *h. m.* wer die Feldfrucht eines andern nimmt, selbst oder durch sein Vieh.
מַבְעוּרָא *a. m., ind.* מַבְעוּר Jes 30, 14 Feuerstätte.
מַבְעִיר *h. m.* wer das Feld des andern durch sein Vieh schädigt.
מַבְּרָא *a. m.* Fähre.
מַבָּרָא *a. m.* Fährmann.
מַבְרַחַת *h. f.* eine Frau, die ihren Gatten vom Erbe ausschließt.
מַבְרִי s. בְּרָא II.
מַבְרַכְתָּא *a. f.* 1. Karawane; 2. Ortsname(?).
מְבַשְׁקְרָנָא *a. m.* das Erkennen.
מֶבֶת s. מוּבָאת.
מְבָתָא *a. f.* 1. Übernachten; 2. בֵּית מְבָתָא Gn 42, 27 Nachtherberge.
מְבָתוּתָא (Jes 1, 8) *a. f.* dass.
מַגֹּב s. מַגּוֹב.
מַגְבָּה *h. f.* 1. Einforderung (einer Schuld); 2. Einsammlung (von Almosen).
מגבי l. מַבְגַּי.

מַגְבְּיָא *a. m.* Alaun.
מַגְבִּילָה männl. Personenname.
מַגְבִּית *h. f.* Einsammlung (von Almosen).
מַגְבִּיתָא (2 K 23, 25) *a. f.* Eintreibung (von Steuern).
מָגָג *h. m.* eine Schilf- oder Binsenart.
מָגַג *h.* zerfließen machen, auflösen. *Hitpal.* הִתְמַגְמֵג zerfließen.
מְגָגָא *a. m.* Saft, Auflösung.
מֶגֶד *h. m.* gute Frucht.
מִגְדָא *a. m., pl.* מִגְדָנִין Dt 33, 14 1. dass.; 2. Kostbarkeit.
מְגִדּוֹנִי *h. m.* aus Megiddo.
מִגְדָּל *h. m.* 1. *pl.* מִגְדָּלִים, מִגְדָּלוֹת Turm; 2. Taubenturm; 3. Schrank; 4. Ortsname.
מִגְדְּלָא *a. m.* 1. Gn 11, 4 Turm; 2. Ortsname (auch מַגְדְּלָא).
מִגְדְּלָאָה *a. m.* aus Magdala.
מְגַדֶּלֶת *h. f.* Amme.
מִגְדָּנִין s. מִגְדָא.
מְגַדַּתָּא *a. f., c.* מְגַדַּת Ho 11, 4 (MS מְגָדַת) Leitung.
מגו s. גַּוָּא.
מַגּוֹב *h. m.* Getreidebesen (wohl mit Busch am Ende zur Scheidung von Körnern und groben Strohstücken).
מַגּוֹד *h. m.* Ausbreiter (Holzstange?).
מְגוּסָא *a. m., pl.* מְגוּסִין Ez 13, 19 (MS מְגוּסָין) Speise. S. מְגִיסָא.
מְגוּפָה *h. f.* 1. Verschluß, Deckel; 2. verschlossenes Gefäß (?).
מְגוּפְתָא *a. f., c.* מְגוּפַת Nu 3, 15 dass.
מָגוֹר *h. m.* 1. Nachbarschaft; 2. Untersatz des Kochherdes.
מגורא l. מְגִירָא.
מְגוּרָה I *h. f.* Nachbarschaft.
מְגוּרָה II *h. f.* 1. Magazin; 2. Wasserbehälter; 3. Fach.
כְּפַר מְ׳, מְגוּרִי Ortsname.
מְגוּרֶת s. מְגוּרָה II.
מגורתא l. מְגִירְתָא.
מָגוֹשׁ *x. m.* Magier.
מָגוֹשָׁא *x. m.* dass.

מְגַוְּזתָא(?) *a. f.* Messer zum Wollscheeren.
מְגַוְזְרָא *a. m., pl. c.* מְגַוְזְרֵי 2 S 12, 31 Axt.
מְגָוְתָא *a. f., c.* מְגָוַת Nu 21, 12, *pl. d.* מְגָוָתָא 1 S 14, 4 Furt.
מַגֵּיב s. מַגֹּב.
מְגִיגָה *h. f.* Zerfließenmachen.
מַגִּיד *h. m.* Prediger.
מגיזא s. מְזִינָא.
מְגִיזְתָא (מְגִזְתָא?) *a. f., c.* מְגִיזַת Nu 21, 12 (MS מְגָזַת) 1. Furt; 2. Paß; 3. s. מְגִפְתָא.
מְגִיסָא *a. m.* Speise.
מְגִיסְתָא *a. f.* Überhebung.
מְגִירָא *a. m., pl. c. s.* מְגִירוֹהִי Dt 1, 7 Nachbar.
מְגִירוּתָא *a. f.* Nachbarschaft.
מְגִירְתָא *a. f.* Nachbarin.
מַגָּל *h. m.* 1. Sichel; 2. krummes Messer.
מַגְלָא (Dt 16, 9) *a. m.* Sichel.
מְגָלָא *a. m.* Sekret, Ausfluß.
מַגְלֵב *h. m., pl.* מַגְלְבִים 1. Peitsche; 2. Peitschenhieb.
מַגְלְבָא *a. m.* dass.
מְגִלָּה *h. f.* 1. Buchrolle; 2. Schrift; 3. das Estherbuch; 4. Name eines Mischnatraktates. מְגִלַּת תַּעֲנִית Verzeichnis der Tage, an welchen nicht zu fasten.
מְלוּגְנָאָה s. מַגְלוּנָאָה.
מַגְלְיָנָא *a. m.* der ins Exil führt.
מֻגְלְסָא *gr. m.* (μοχλός), *pl. d.* מֻגְלְסַיָּא 1 K 7, 50 Riegel.
מְגִלְּתָא *a. f., c.* מְגִלַּת Jer 36, 2 Buchrolle.
מַגְמַג s. מָגַג.
מֻגְמָר, מֻגְמָר *h. m., pl.* מֻגְמָרוֹת Räucherwerk.
דִּין מ׳. מוגמרין (jKeth 33b) l. דִּיאָטַגְמָתִין, s. דִּיאָטַגְמָא.
מַגָּן (Nu 11, 5, Est II 1, 1) *a.* umsonst. עַל מַגָּן dass. לְמַגָּנָא Ex 20, 7 zu Nichtigem.
מָגֵן *h. m., pl.* מָגִנִּים Schild. מָגֵן אַבְרָהָם Bezeichnung der ersten Benediktion des Achtzehngebets.

מְגִנָּא *a. m., pl.* מְגִנִּין 1 K 10, 17 (MS מָגִנִּין) dass.

מְגִנָא *a. m., pl. d.* מְגִנַיָּא Est II 1, 9 Lagerstatt.

מגני (bPes 107ª) l. מְגָנֵי, s. מְגָנָא.

מְגַנְיָא *a. m.* häßlich. S. גְּנָא II.

מְגַנְיָה. בֵּית מ׳ Ortsname.

מגנימין s. במגנימין.

מַגָּנוֹן *gr. m.* (μάγγανον), *pl.* מַגָּנִיּוֹת (מאגניות) 1. Maschine, künstliche Vorrichtung; 2. Schriftzeichen.

מֶגֶס, מָגִיס *gr. m.* (μαγίς) Schüssel.

מְגִסְטָא *gr. m.* (μέγιστος) Großer.

מְגִסְטַר *gr. m.* (μαγιστρός) Haushofmeister.

מְגִסְטְרָנָא, מְגִסְטְרִינָא *gr. m.* (μαγιστριανός), *pl.* מְגִסְטְרָנֵי Est II 9, 3 (nicht MS) Vornehmer.

מְגֶסֶת männl. Personenname.

מְגִסְתָא (Nu 7, 85) *gr. f.* (μαγίς), *pl. d.* מְגִסַיָּא Nu 4, 7 Schüssel.

מַגָּע *h. m, pl.* מַגָּעוֹת Berührung.

מַגְעוּרִיתָא *a. f.* Drohen, Schreien.

מֵגֵף *h. m.* Verschließer.

מַגֵּפָה *h. f.* 1. Plage, Seuche; 2. Wunde.

מְגַפַּיִם, מְגַפַּין *h. m.* Beinschienen.

מַגֵּפְתָא *a. f.* Plage.

מגר *a. Pa.* 1. *ipf.* יְמַגַּר Gn 49, 17 niederwerfen, stürzen; 2. vernichten. *Itpa.* vernichtet werden.

מוגראות (MidrTeh 12, 1) l. נִמְסָאוֹת, s. נִמְסָא.

מַגְרֵדֶת *h. f.* Instrument zum Abkratzen der Haut (Striegel).

מַגְרַדְתָא *a. f.* dass.

מְגֵרָה *h. f.* kleine Säge.

מַגְרוֹפִית *h. f.* Gerät zum Zusammenscharren.

מַגְרוֹפִיתָא *a. f., pl. d.* מַגְרוֹפְיָתָא Nu 4, 14 dass.

מַגְרֵיף *h. m.* Gerät zum Zusammenscharren (Hacke mit breitem Eisen).

מַגְרֵיפָה *h. f.* 1. dass.; 2. eine Art Orgel.

מגריפין (PesK 34ᵇ) l. מַגְרִיפִין, s. מָגִירוֹס.

מְגֻרֶמֶת *h. f.* ein Tier, bei dessen Schlachtung das Messer „abgelenkt“ wurde.

מְגֻרֶמְתָא (falsch מַגְרַמְתָא) *a. f.* dass.

מָגִירוֹס, מַגְרוֹס *gr. m.* (μάγειρος), *pl.* מַגְרוֹסִין, מַגְרִיסִין Koch.

מָגִירְיוֹן *gr. m.* (μαγειρεῖον) Küche.

מגררת l. מַגְרֵדֶת.

מגררתא l. מַגְרַדְתָא.

מִגְרָשׁ *h. m.* Weidebezirk einer Ortschaft.

מִדִּ (= מִן דִּ) *a.* 1. Dt 9, 28 da, weil; 2. Gn 48, 15 seit; 3. von dem Ausspruch des.

מַדָּא *a. m.* Ehrenkleid.

מָדָאָה *a. m.* Meder.

מַדַּאְתָא *a. f.* Tribut.

מַדְבּוּרָא *a. m.* Leiter, Führer(?). מ׳ דְנוּרָא (bMkat 12ᵇ, zweifelhafter Text) Leuchte, vgl. מְדוּרָה.

מַדְבְּחָא (Ex 27, 1) *a. m.* Altar.

מִדְבָּךְ *h. m.* Steinschicht.

מַדְבְּקָא *a. m., c.* מַדְבַּק 1 K 7, 29, MS מְדַבַּק 1. Verband; 2. Fuge; 3. *pl. c.* מַדְבְּקֵי l. מרפקי Ez 13, 18 Gelenk.

מְדַבֵּר *h. m.* 1. Redner; 2. der vordere Teil der Zunge.

מִדְבָּר *h. m., pl.* מִדְבָּרוֹת Wüste, Triftland.

מַדְבְּרָא (Ex 3, 1) *a. m., pl.* מַדְבְּרִין, מַדְבְּרָן Ct 2, 14 (MS מַדְבְּרָא) dass.

מְדַבְּרָא *a. m., pl. c.* מְדַבְּרֵי Ct 1, 8 Leiter, Führer.

מִדְבָּרִי *h. m.* zur Wüste gehörig. *pl. f.* מִדְבָּרִיּוֹת *h. f. pl.* Vieh, das auf dem Triftland übernachtet.

מְדַבְּרָנָא (Est II 4, 1, MS מְדַבְּרַנָא) *a. m.* Leiter.

מְדַבְּרָנוּתָא *a. f.* Aufführung, Verhalten.

מִדַּבֶּרֶת *h. f.* Ausspruch, Rede.

מִדַּבַּרְתָּא *a. f.* dass.

מַדְבֶּשְׁתָא Ortsname.

מָדַד *h.* messen. *Ni.* gemessen werden. *Pi.* ausstrecken.

מִדָּה *h. f.* 1. Maß; 2. Strafmaß; 3. Norm; 4. Schriftdeutungsart; 5. den Schriftdeutungsarten entsprechende Auslegung; 6. Art und Weise; 7. Eigenschaft. מִדַּת הַדִּין *a.* das strenge Recht; *b.* Zivilprozeß (in Geldangelegenheiten). מִדּוֹת Name eines Mischnatraktats.

מַדְוָא *a. m., c. s.* מַדְוָנָא Est II 6, 1 (MS מִדְּוֹנָנָא) Schmerz, Kummer.

מַדְוֶה *h. m.* Monatsfluß (der Menstruierenden).

מָדוֹךְ *h. m.* Stößel.

מְדוֹכָא *a. m.* Mörser.

מְדוֹכָה *h. f.* 1. Mörser; 2. Sessel.

מְדוֹכְיָא *a. m.* dass.

מְדוֹכְתָא (Nu 11, 8) *a. f.* Mörser.

מְדוֹלָא *a. m.* Schöpfen.

מדוני (jPea 17[d]) l. מְרוֹנִי.

מָדוֹר *h. m., pl.* מְדוֹרוֹת, מְדוֹרִים Wohnung.

מְדוֹרָא *a. m., c.* מְדוֹר Dt 33, 27, *c. s.* מְדוֹרַהּ Jes 30, 33 dass.

מְדוֹרָה *h. f.* Feuerung.

מדורי (bBech 44[b]) s. מִדְרָא.

מְדוֹרְתָא *a. f.* Feuerung.

מַדְוָרְתָּא *a. f.* Peitsche.

מְדוּשָׁא *a. m.* Schuh.

מָדַי Medien.

מְדֵי (Est II 2, 9) *a.* 1. etwas. כָּל מְדֵי alles. לָא מְדֵי nichts; 2. etwa?

מוֹדְיָא *gr. m.* (μόδιος), *pl.* מוֹדִיּוֹת Modius (Getreidemaß).

מְדִידָה *h. f.* Messen.

מְדִיחַ s. דּוּחַ.

מָדַיי *h. m.* Meder.

מָדִין (Lv 10, 17) *a.* was denn? warum?

מִדְיָן *h. m.* Streit.

מִדְיָן Volksname (Midian).

מִדְיַנָּאָה (Nu 10, 29) *a. m., f. d.* מִדְיַנֵּיתָא Nu 25, 6 Midianiter.

מְדִינָה *h. f.* 1. Bezirk, Land; 2. Großstadt.

מִדְיָנִי *h. m.* Midianiter.

מְדִינְתָא (Gn 23, 16, MS מְדִינָה) *a. f.* 1. *ind.* מְדִינָא Jes 10, 13 Land; 2. Großstadt.

מְדֵירָא (Jes 30, 24, MS מַדְרְיָא) *a. m.* Wurfgabel.

מַדְכּוּתָא (Est II 3, 8, MS מְדוֹרְתָא) *a. f.* Reinigung.

מְדְלָא, מִדְלָא (= מָא-דְ-לְ) *a. m.* Besitztum.

מַדְלָא I *a. m.* Hütte des Feldhüters.

מַדְלָא II *a. m.* Absorbieren(?).

מודלה (jSchebi 33[c]) l. מוּדְלָעָה.

מְדְלָעָה, מִדְלָעָה *h. f.* Kürbisfeld.

מִדֵּם *a.* etwas.

מִדְמְכָא *a. m.* Schlafen.

מַדָּן *h. m.* Knoten.

מַדָּנָא *a. m.* Bündel.

מַדְנְחָא (Gn 13, 14), מִדְנְחָא *a. m.* Aufgang (der Sonne), Osten.

מַדָּע *h. m.* Erkenntnis.

מַדְּעָא I *a. m., ind.* מַדַּע Ex 31, 3, 1 S 25, 22 1. Erkenntnis; 2. Verstand.

מַדְעָא II *a. m., pl. m.* מַדְעָן (l. מְדִעִין?) Dt 1, 13. 15 bekannt.

מִדַּעַם (Nu 22, 38) *a.* etwas. כָּל מִדַּעַם Dt 23, 10 irgendetwas. לָא—מִדַּעַם Gn 22, 12 nichts.

מַדָּף *h. m.* 1. Flugbrett(?) der Bienen; 2. Vogelfalle.

מִדָּף *h. m., pl.* מִדָּפוֹת 1. eigentl. Duft (Verunreinigung ohne unmittelbare Berührung); 2. in diesem Grade der Unreinheit befindlicher Gegenstand.

מְדַק *h. m.* dünn.

מֶדֶר *h. m.* Erde, Lehm.

מדר *h. Hi.* abschüssig machen.

מְדָרָא *a. m.* Wohnung.

מִדְרָא *a. m.* 1. Abfluß; 2. bJom 23[a] l. מַרְדָּא(?).

מַדְרֵגָה *h. f.* 1. Stufe; 2. Terrassenland.

מַדְרוֹכִיתָא (1 S 14, 4) *a. f.* Name eines Felsabhangs.

מִדְרוֹן *h. m.* Abhang.

מַדְרוֹנָא *a. m., ind.* מַדְרוֹן Mi 1, 4 dass.

מַדְרְיָא (Jes 30, 24) *a. m.* Wurfgabel.

מִדְרְכָא *a. m., c.* מִדְרַךְ Dt 2, 5 B. Treten.
מִדְרָם *h. m., pl.* מִדְרָסוֹת 1. Druck (als verunreinigend); 2. durch Druck verunreinigter Gegenstand.
מדרקא l. מֻרְדְּקָא.
מדרתא (jBer 6[a]) l. מָרָדְתָא, s. מָרָדָא.
מִדְרָשׁ *h. m., pl.* מִדְרָשׁוֹת 1. Schriftforschung (besonders juridische); 2. Schriftdeutung; 3. Vortrag von Schriftdeutung; 4. Sammlung von Schriftdeutungen. בֵּית הַמִּדְרָשׁ, *pl.* בָּתֵּי מִדְרָשׁוֹת Lehrhaus.
מַדְרְשָׁא (Ct 2, 4), מִדְרָשָׁא *a. m., c.* מִדְרָשׁ Koh 7, 5 dass.
מִדְרָשָׁה *h. f.* Gedroschenes.
מִדְּתָא *a. f., c.* מִדַּת Koh 10, 8 1. Art und Weise; 2. Eigenschaft.
מָה *h.* 1. was? בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים worauf bezieht sich dies? לָמָּה, מִשּׁוּם מָה weshalb? מָה נַפְשָׁךְ was ist deine Meinung? מָה — אַף was (bedeutet)? — auch; 2. wie; 3. etwas. מָה שֶׁ das, was.
מָה *a.* 1. was? מָה אֲנַן קָיְמִין wobei stehen wir? 2. wie? לְמָה weshalb? כְּמָא (Gn 47, 8, MS כַּמָּה) 1. wie viel? 2. viele; 3. wie. S. מָא.
מָהָא, מָהַה *h., pt.* מָהוּהַּ abgenützt. *Ni.* abgenützt werden. *Pi.* auflösen.
מהא *a. Itpe.* aufgelöst, verdünnt werden.
מהגניות (jKeth 25[b]) l. טרגיניות trajanisch. I. Löw.
מַהֲדוּרָא *a. m.* Wiederholung.
מַהֲדוֹרָא *a. m.* Hausierer.
מַהוּ *h.* was ist es? wie?
מַהוּ (Est II 2, 7) *a.* 1. dass.; 2. einige.
מָהוֹלָא *a. m.* Beschneider.
מְהוּלְתָא I s. מְהֻלְתָא.
מְהוּלְתָא II *a. f., pl.* מְהוּלִין, מְהוּלָן Mehlsieb.
מְהוּמָה *h. f.* Verwirrung.
מְהוּמְתָא *a. f.* dass.
מָהֵט *h.* schneuzen (einen Docht).
מַהִי *a.* was ist?
מָהִיר Name einer Gegend.
מְהִירוּת *h. f.* Eile.
מָהַל *h.* beschneiden.
מְהַל *a.* 1. beschneiden; 2. (den Wein) verfälschen.
מַהֲלוּל Ortsname.
מַהֲלָךְ *h. m.* Weg, Reise.
מַהְלְכָא *a. m., c.* מַהְלַךְ Gn 31, 23 dass.
מְהֻלְתָא (Ex 4, 25, MS מְהוּלְתָּא; Ez 16, 16, MS מְהֻלְתָא) 1. Beschneidung. בֵּי מְהֻלָּא Beschneidungsfest; 2. beschnittenes Glied.
מַהֲמוֹר *h. m., pl.* מַהֲמוֹרוֹת Tiefe, Grund.
מַהֲמוֹרָא *a. m.* dass.
מֵהָן *a.* 1. von hier ab; 2. (jEr 23[a]) l. מַהוּ.
מַהְפֵּיכְתָא (Dt 29, 22, MS הֲפֵּיכְתָא) *a. f.* Umkehrung (v. Sodom).
מַהְפְּכָנָא *a. m.* Verderbter.
מהר *h. Pi.* 1. eilig sein; 2. eilen lassen.
מַהֵר *h.* eilig.
מֳהָרָא *a. m., pl. c.* מוֹהֲרֵי Ex 22, 16 Brautpreis.
מְהֵרָה *h.* בִּמ׳ eilig, bald.
מֻהְרְקָא *pers. m.* Verzeichnis.
מוֹאָב Volksname.
מוֹאֲבָאָה *a. m., f. d.* מוֹאֲבִיתָא Ru 4, 5 (MS מוֹאֲבִיתָא), *pl. d.* מוֹאֲבָאֵי Gn 19, 37 Moabiter.
מוֹאָבִי *h. m.* dass.
מוּבָאת *h. f.* hereingebracht, gleichgemacht (?).
מוֹבְדָנָא *a. m.* Untergang.
מוֹבְלָא *a. m.* Last.
מוֹבלְתָא *a. f.* dass.
מוג *h. m.* Weiches.
מוג *a. Aph.* zerfließen machen. *Pal.* מוֹגֵג *Itpal.* zerfließen.
מוֹגְרָא *a. m.* מוֹגַר זְנִיָתָא Dirnenvermieter.
מוֹגֶרֶת *h. f.* Magazin.
מוד (= עֲמַד) *a.* tauchen.
מוֹדִים Bezeichnung der vorletzten Benediktion im Achtzehngebet.
מוֹדִיעִים, מוֹדִיעִית Ortsname.
מוֹדְנָא *a. m., pl.* מוֹאדְנִין Koh 2, 8 (MS מוֹזְנָן), מוֹדְנָן Wagschale, Wage.

מוֹדָע *h. m.* Merkmal.
מוֹדָעָא *a. f. ind.* Protesterklärung.
מוֹדָעִי *h. m.* aus Modiim.
מוֹדַעַת *h. f.* Freund.
מוֹהֲבִיתָא *a. f.* Gabe.
מוֹהַבְתָּא *a. f.* dass.
מוֹהֵי absichtliche Veränderung von מוֹמֵי.
מוֹהֶל *h. m.* Ölschaum (*amurca*).
מוֹהַר *h. m., pl.* מוֹהֲרִיוֹת Brautpreis.
מוֹהֳרָא *a. m.* dass. S. מְהָרָא.
מוהרין(?) *pers.* ein persisches Fest.
מוהרנקי l. מוֹהַרְקָנִי *pers. m.* persisches Sonnenfest am Herbstanfang.
מוֹוָל (= מוֹבָל) s. יָבַל.
מוֹזָא I *a. m.* Spreu.
מוֹזָא II *a. m.* eine Hand voll.
מוֹזְלָא *a. m.* Garn.
מוֹזַנְיָא *a. m., pl.* מוֹזְנָן Lv 19, 36, *d.* מוֹזַנְיָא Jes 40, 12 Wagschale.
מוֹזָפוּתָא *a. f.* Schuld.
מוֹזְפָנָא *a. m.* Gläubiger.
מוֹחַ *h. m.* 1. Gehirn; 2. Knochenmark.
מוֹחָא *a. m., c. s.* מוֹחָךְ Dt 28, 35 dass.
מוֹחְיָא *a. m.* dass.
מוֹחֶל s. מוֹהֶל.
מוֹחֵק *h. m.* Radierer (das eine Ende des Schreibgriffels).
מוּט *h.* wanken. *Ni.* dass. *Hi.* wanken machen. *Hitp.* wanken, sinken. *Pilp.* מְטַמֵּט dass.
מוּט *a., ipf.* 3 *sg. f.* תְּמוּט Lv 25, 35 wanken. *Aph.* sinken machen, wägen. *Itpe.* gewogen werden. *Itpal.* wanken, sinken.
מוֹט *h. m.* größere Tragstange.
מוּטָב *h. m.* 1. gut; 2. besser.
מוֹטָה *h. f.* kleinere Tragstange.
מוטניא (BerR 44) l. מַלְכְיָא.
מוֹי (Ct 8, 7, MS מְוִי) *a. m.* Wasser. S. מַיָא.
מוּךְ *h.* sinken. *Ni. pt.* נָמוֹךְ niedrig. *Hi.* gering machen.
מוּךְ *a.* 1. *pf.* 3 *pl.* מָכוּ (Ri 5, 4, MS מַכּוּ) sinken; 2. niederlegen. *Aph.* 1. niedrig machen; 2. unterbreiten. S. מְכַךְ.
מוֹךְ *h. m.* Werg, Fasern.
מוֹכֵס *h. m.* Zolleinnehmer.
מוֹכְסָא *a. m., pl.* מוֹכְסִין Ri 5, 11 dass.
מוּל *h.* gegenüber. מוּל פָּנִים gegenüber der Vorderseite.
מוּל *h.* 1. beschneiden. *pt.* מוּל beschnitten; 2. einen Saum machen. *Ni.* נִמּוֹל beschnitten werden.
מוּל *a. Itpal.* אִתְמוֹלַל abgeschnitten werden.
מוֹלָא *a. m.* Vermögen.
מוּלָא *h. f., pl.* מוּלָאוֹת, מוּלִים (?) Maultier.
מוּלָאָה *a. m.* maultierartig (?).
מולגיה (VajR 12) l. מְלֻגְמָא.
מוֹלָד *h. m.* Geburt. מוֹלַד לְבָנָה Erscheinen des Jungmonds.
מוֹלְדָא *a. m.* 1. Erscheinen des Jungmonds; 2. männl. Personenname.
מוֹלַדְתָּא *a. f.* Hebamme.
מוּלָה *h. f., pl.* מוּלָאוֹת Maultier.
מוֹלִיד *h. m.* Erzeuger.
מוליי s. מְלְיָא (?).
מוּלִיתָא *a. f., pl.* מוּלְיָן, מוּלָוָן Maultier.
מוֹלֶךְ Name eines kanaanitischen Gottes.
מוּלְתָּא s. מוּלִיתָא.
מוּם *h. f.* 1. Makel, Fehler; 2. etwas.
מוּם *h. Ho.* הוּמַם Makel bekommen.
מוּמָא (Lv 21, 17) *a. m.* Makel.
מוֹמִיתָא *a. f.* Kopflaus(?).
מוּמָר *h. m.* Abtrünniger (Zensurlesart für מְשֻׁמָּד).
מוֹמָתָא (Nu 5, 21) *a. f., ind.* מוֹמֵי Nu 5, 21, *c. s.* מוֹמָתִיךְ Jos 2, 17 Pr. Eid.
מוֹן (Est II 7, 5, MS מַן) *a.* wer?
מוֹנִינֵי *a. m. pl.* Fischbrühe (?).
מוּסָף *h. m.* 1. Ansatz, Verengerung; 2. Zugabopfer der Sabbate und Feiertage; 3. das dem Zugabopfer entsprechende Gebet.
מוּסְפָא *a. m.* 1. Zugabopfer; 2. Zugabopfergebet.
מוּסָר *h. m.* Zucht.
מוֹסֵרָה *h. f.* Strick, Fessel.

מוּעָד *h. m.* bezeugt — ein als gefährlich bekanntes Haustier, für dessen Schaden voller Ersatz zu leisten ist.

מוֹעֵד *h. m., pl.* מוֹעֲדִים, מוֹעֲדוֹת 1. festgesetzte Zeit; 2. Fest. חוֹל הַמּוֹעֵד Wochentag des Festes. מוֹעֵד קָטָן 1. Halbfeiertag; 2. Name eines Talmudtraktats. סֵדֶר מוֹעֵד der die Festtage behandelnde Teil der Mischna.

מוֹעֲדָא *a. m., pl. d.* מוֹעֲדַיָּא Lv 23, 2 Fest. חֻלָּא דְמוֹעֲדָא Wochentag des Festes. בָּרֵיהּ דְּמוֹעֲדָא Tag nach dem Fest.

מוּעֲדָא *a. m.* wankend.

מוּעָט s. מְעָט.

מוֹפֵת *h. m.* Wunder.

מוֹפְתָא (Dt 13, 3) *a. m.* dass.

מוּץ *a.* saugen.

מוֹץ *h. m.* Spreu.

מוֹצָא (Ho 13, 3) *a. m.* dass.

מוֹצָא *h. m.* Ausgang. מוֹצָאֵי שַׁבָּת Abend nach Vollendung des Sabbat.

מוֹצָא Ortsname.

מוּצָק *h. m.* Mittelpunkt.

מוק *a. Pa.* מַיֵּק verhöhnen. *Aph., pt. f.* מְמִיקָא 2 K 19, 21 (MS מְעִיקָא) dass.

מוֹק *pers. m.* Halbstiefel.

מוֹקָא *pers. m., pl.* מוֹקִין Est II 9, 15 dass.

מוֹקֵד *h. m.* Feuerherd. בֵּית הַמּוֹקֵד 1. Herdplatz; 2. Therme.

מוֹקְדָא *a. m.* 1. dass.; 2. l. מוֹקְרָא.

מוֹקְמָנָא *a. m.* Zustand.

מוֹקַמְתָּא *a. f.* 1. Standort; 2. Kampfplatz (?).

מוֹקְרָא I (Koh 12, 6) *a. m.* 1. Mark; 2. Gehirn; 3. Hirnschale.

מוֹקְרָא II *a. m.* Ehre.

מוֹקֵשׁ *h. m.* Fallstrick.

מור *h. Hi.* vertauschen. *Ho.* vertauscht werden.

מור *a. Aph.* dass.

מור (= אֱמוֹר) s. אֲמַר.

מוֹר *h. m., pl.* מוֹרוֹת Myrrhe, Harz von *Balsamodendron Myrrha.*

מוֹרָא (Ex 30, 23, MS מֵירָא) *a. m.* dass.

מוֹרָא *h. m.* Furcht, Ehrfurcht.

מוֹרָאָה *a. m.* dass.

מוֹרָג, מוֹרַג *h. m., pl.* מוֹרַגִּים Dreschschlitten.

מוֹרְגָא *a. m., ind.* מוֹרַג Jes 41, 15, *pl. c.* מוֹרְגֵי Jes 28, 27, *d.* מוֹרְגַיָּא 2 S 24, 22 dass.

מוֹרָד *h. m., pl.* מוֹרָדוֹת Senkung, Abhang.

מוֹרָה *h. f.* Rasiermesser.

מוֹרָט *h. m.* Kahlköpfiger.

מוֹרְיָא (?) *a. m.* ein Bestandteil von Räucherwerk.

מוֹרִיג *h. m.* Gaumen.

מוֹרִיגָא *a. m., c. s.* מוֹרִיגֵיהּ Thr 4, 4 (MS מוֹרְגֵיהּ) dass.

מוֹרִיּוֹת *h. f.* Feigenpflücken.

מוֹרִיָּה Ortsname (Stätte des Tempels von Jerusalem).

מוֹרְיָנָא *a. m.* Gesetzlehrer.

מוריפת ein Zauberwort.

מוֹרִיקָא (Ct 4, 14) *a. m.* Saflor (*Carthamus tinctorius*).

מוריקא (bBabM 47[b]) l. מְרוֹקָא.

מוֹרִיקָאָה *a. m.* Saflorpflanzer.

מוֹרָיְתָא *a. f.* Rechtslehre.

מוֹרָם s. רוּם.

מוֹרָן (BabB I, 6) *h. m.* Speicher (runder Taubenschlag?).

מַוְרָן *gr. m.* (μαῦρος) der Schwarze (eine Fischart).

מוֹרָנָא I *a. m.* Made.

מוֹרָנָא II *a. m., pl.* מוֹרָנִין Jes 41, 19 Esche (*Fraxinus oxycarpa*).

מוֹרָנִית *h. f.* 1. Stab (aus Eschenholz); 2. Speer.

מוֹרָנִיתָא *a. f.* 1. *pl.* מוֹרָנְיָן Jes 60, 13 (MS מוֹרָנִין) Esche; 2. Stab davon; 3. 1 S 13, 22 Speer.

מורע (jJom 45[c]) l. כָּל רָע.

מוֹרְתָא *a. f.* Myrrhe.

מוש *h.* weichen. *Ni. pt. pl. f.* נְמוֹשׁוֹת Nachlesende.

מוש *a.*, *pf.* *c.* *s.* מְשֵׁיהּ Gn 27, 22 betasten, fühlen. *Aph.* *imp.* *c.* *s.* אַמִישַׁנִי Jo 16, 26 betasten lassen.
מוֹשָׁב *h.* *m.*, *pl.* מוֹשָׁבוֹת Sitz.
מוֹשִׁיעַ *h.* *m.* Helfer.
מות *h.* 1. sterben; 2. erschlaffen (vom männl. Glied). *Hi.* töten. *Ho.* getötet werden.
מות *a.* s. מִית.
מָוֶת *h.* *m.* Tod.
מוֹתָא (Ex 9, 3) *a.* *m.* 1. dass.; 2. *ind.* מוֹת Ex 5, 3 B Seuche.
מוֹתְבָא *a.* *m.*, *c.* מוֹתַב Ex 12, 40 1. *pl.* מוֹתְבָנִין Est II 1, 2, (MS מוֹתְבִין) Sitz; 2. Wohnen; 3. *pl.* *c.* *s.* מוֹתְבָנֵיהוֹן Ex 10, 23 Wohnort.
מוֹתְבוּתָא *a.* *f.* Lage.
מוֹתְבָן s. מוֹתְבָא.
מוֹתָן *h.* *m.* Seuche, Epidemie.
מוֹתָנָא (Nu 17, 15) *a.* *m.* dass.
מוֹתָר *h.* *m.* 1. *pl.* מוֹתָרוֹת Überrest; 2. überflüssig.
מוֹתְרָא *a.* *m.* 1. Ex 16, 23 dass.; 2. *ind.* מוֹתַר Koh 2, 13 Vorzug.
מִזְבֵּחַ *h.* *m.*, *pl.* מִזְבְּחוֹת Altar.
מַזְבְּלָא *a.* *m.* Matte.
מְזַבְּנָא *a.* *m* Verkäufer.
מְזַבְּנָנָא (Jes 24, 2) *a.* *m.* dass.
מזג *h.* mischen. *Ni.* gemischt werden. *Pi.* mischen.
מזג *a.*, *pt.* *pl.* מָזְגִין Est II 1, 7 mischen. *Pa.* *pt.* *pl.* מְמַזְגִין Jes 65, 11 dass. *Aph.* dass.
מְזַג Volksname.
מֶזֶג *h.* *m.* 1. Mischwein; 2. Temperament.
מִזְגָּא *a.* *m.* 1. Mischwein; 2. Mischbecher.
מְזָגָא. בַּת מָזְגָא חַמְרָא eine Vogelart.
מְזָגָא Ortsname.
מַזֶּה *h.* was ist dies?
מַזֶּה *h.* *m.* Sprengender (Priester).
מַזּוּ *h.* was ist dies?
מָזוֹגָא (Est II 1, 8) *a.* *m.* Weinmischer, Mundschenk.

מְזְוָדָה *h.* *f.* Behältnis für Reisekost.
מְזוּזָה *h.* *f.* 1. Türpfoste; 2. Pfostenschrift (enthaltend Dt 6, 4—9 u. 11, 13—21). בֵּית הַמְּזוּזָה Kapsel der Pfostenschrift.
מְזוּזִיתָא *a.* *f.* Belebungsmittel.
מְזוּזִיתָא *a.* *f.*, *ind.* מְזוּזִי 1 S 1, 9 (fehlt MS) Türpfoste.
מְזוּזְתָא (Ex 21, 6) *a.* *f.* 1. dass.; 2. Ct 8, 3 Pfostenschrift.
מָזוֹן *h.* *m.*, *pl.* מְזוֹנוֹת Speise, Nahrung.
מְזוֹנָא *a.* *m.*, *ind.* מְזוֹן Dt 24, 6 (MS מָזוֹן) dass.
מזוניתא (BerR 48) l. מְזוּזִיתָא.
מָזוֹפָא *a.* *m.* Gläubiger.
מְזוֹפִיתָא *a.* *f.* Darlehn.
מַזּוֹפִיתָא (Dt 28, 20) *a.* *f.* Drohung.
מָזוֹר *h.* *m.* Verband.
מְזוֹרָה *h.* *f.* Preßbalken. S. auch מְזְוָדָה.
מזז *h.* *Hitpalp.* הִתְמַזְמֵז erschüttert sein.
מזז *a.* *Itpalp.* אִתְמַזְמֵז dass.
מַזְחִילָה *h.* *f.* Ablaufsrinne (f. d. Dachwasser an der Hauswand).
מְזִי Ortsname.
מַזְיָא *a.* *m.* Haar.
מְזִינָא (?) Ortsname. S. מְגִיזָה.
מְזִיגָה *h.* *f.* Mischung.
מֵזִיד *h.* *m.* 1. aufwallend; 2. mutwillig.
מַזִּיק *h.* *m.* 1. schädigend; 2. böser Geist.
מַזִּיקָא *a.* *m.*, *pl.* מַזִּיקֵי Koh 2, 5 böser Geist.
מְזִיקְתָא (1 K 18, 32, MS מְזִקְתָא) *a.* *f.* Graben.
מְזַיְּעָא *a.* *m.* Dämon (eigentl. der zittern macht).
מַזָּל *h.* *m.* 1. *pl.* מַזָּלוֹת Sternbild, bes. des Tierkreises; 2. Planet; 3. Schicksal.
מַזָּלָא *a.* *m.*, *pl.* *d.* מַזָּלַיָּא Koh 7, 15, מַזָּלָתָא 2 K 23, 5 dass.
מַזָּלָא s. מַדְלָא II.
מְזָלָא *a.* *m.* Vermögen.
מַזְלֵג *h.* *m.* Gabel. S. מַלְגֵּז.
מַזְמוּטִין *h.* *m.* *pl.* Belustigung.
מִזְמוֹר *h.* *m.*, *pl.* מִזְמוֹרִים Psalm.

מִזְמוֹרָא *a. m.* Psalm.
מַזְמְנָא *a. m.* Zeit.
מְזַמְּנָא *a. m.* Einladender.
מזמסיא s. קלמזמסיא.
מְזַמְּרָא *a. m., pl. d.* מְזַמְּרַיָּא 1 K 7, 50 Lichtputze.
מְזִמְּתָא *a. f., pl. c. s.* מְזִמָּתְהוֹן Thr 3, 60 Anschlag.
מזנון (Kel XVI 1) l. מָזוֹן.
מְזָפוּתָא *a. f.* Darlehn.
מַזְקַפְתָּא *a. f.* Aufwärtsstellung (der Haare beim Striegeln gegen den Strich).
מָזַר I *h.* verdorben sein (v. Eiern).
מָזַר II *h.* spinnen. *Pi.* dass.
מַזָּר *h. m., pl.* מַזָּרוֹת Sternbild.
מִזְרֶה *h. m.* Wurfgabel.
מִזְרָח *h. m.* Osten.
מִזְרָחִי *h. m.* östlich.
מְזָרִים *h. m. pl.* Sternbild (?).
מִזְרָן s. מִיזְרָן.
מִזְרָק *h. m.* Schwenkschale.
מִזְרְקָא *a. m.* 1. *pl. d.* מִזְרְקַיָּא Ex 38, 3 Schwenkschale; 2. Arterie (Schlagader).
מְחָא I (Ex 7, 20) *a.* 1. schlagen; 2. Brei machen. *Pa. ipf.* יְמַחֵא בִידֵיהּ Koh 8, 4 (MS יְמַחֵא) verwehren, verhindern. *Itpe. ipf.* יִתְמְחֵי Ex 22, 1; 2 S 11, 15 geschlagen werden.
מְחָא II *a., inf.* מִמְחָא Ex 17, 14 wegwischen. *Pa.* als erprobt hinstellen. *Itpe.* 1. *pt. f.* מִתְמַחְיָא 2 K 21, 13 weggewischt werden; 2. erprobt, erfunden sein; 3. verdünnt werden.
מְחָא III *a., pt.* מָחֵי Ex 28, 32, *pl.* מָחַן Jes 19, 9 weben.
מְחָא (Jes 19, 10, MS מַהָא) l. מַהָא, s. מַיָּא.
מַחָאָה *h. f.* Einspruch.
מַחֲבֵא *h. m.* Schlupfwinkel.
מַחֲבָא (Pea VII 2) *h. m.* Verborgenes.
מַחֲבוֹאָה *h. f., pl.* מַחֲבוֹאֵי 1. Schlupfwinkel; 2. verborgene Sünde.
מַחְבּוֹטָא (Jes 28, 27), מַחְבָּטָא *a. m.* Stock.
מְחַבֵּל *h. m.* Verderber.
מְחַבְּלָנָא *a. m.* dass.
מְחַבַּלְתָּא *a. f.* Gebärerin.
מַחֲבַת *h. f.* Platte (zum Backen der חֲבִתִּים im Tempel).
מַחְגֹּר *h. m.* Halsseil (des Zugochsen)?
מְחַגְּרָא *a. m.* lahm (?).
מחה I *h. Pi.* מִחָה (auch mit בְּיַד) verwehren.
מָחָה II *h.* wegwischen, auflösen. *Ni.* aufgelöst werden. *Pi.* 1. ausreiben, abkratzen; 2. zerreiben, auflösen. *Hi.* 1. auflösen; 2. beauftragen, Auftrag geben. *Ho. pt.* מֻמְחֶה erprobt.
מָחוֹג *h. m.* Zeichengebung.
מָחוֹז *h. m.* 1. Stadt; 2. Ortsname.
מָחוֹזָא *a. m., pl. c. s.* מָחוֹזוֹהִי Nu 22, 39 1. Marktort; 2. Stadt; 3. Bezirk; 4. Ortsname.
מָחוֹזָאָה *a. m.* 1. *pl. d.* מָחוֹזָאֵי Est II 8, 13 Bezirkshaupt; 2. aus Machoza.
מָחוֹזִי *h. m.* dass.
מָחוֹזְנָאָה *a. m.* dass.
מִחוּי *h. m.* Abreiben.
מְחַוְיָא *a. m., ind.* מְחַוֵּי Ho 3, 4 Orakelmittel.
מחויאתא (bBabB 39[b]) l. מְחֻיְתָא.
מָחוֹךְ *h. m.* 1. Ausgelassenheit; 2. laszive Putzsache.
מָחוֹכָא *a. m., ind.* מָחוֹךְ Nu 31, 50 dass.
מָחוֹל *h. m.* 1. Kreis; 2. Reigen.
מְחוֹלָה *h. f.* dass.
מְחַוְּנִיתָא *a. f.* Anzeigen. בַּר מ' Anzeiger der Feldgrenzen.
מְחוּסָא *a. m.* Huld.
מחוסי (GnJI 16, 5 Ar.) l. חֲמָסִי, s. חָמָס?
מָחוֹק *h. m.* Abstreicher.
מְחֻוָּר s. חָוַר.
מְחַוְּרָא *a. m., ind.* מְחַוַּר Lv 13, 3 Weißes.
מחורי s. מוהרנקי.
מְחַוַּרְתָּא s. חֲוַר.
מַחוֹשׁ *h. m.* 1. Leiden. מ' ראשׁ Kopfschmerz; 2. Leidender; 3. Zweifel.

מַחוּתִיתָא *a. f.* 1. *c.* מַחוּתִית Jes 15, 5 Abhang; 2. Niedergang.
מַחֲזוֹרָא *a. m.* 1. Wiederholung; 2. Cyklus von Sonne und Mond; 3. (später) Gebetsritual für die Feste.
מַחֲזוֹרִיתָא *a. f.* Rückkehr.
מִחְזְיָא *a. m., ind.* מִחְזֵי Lv 13, 32 Anblick.
מַחֲזִירָא s. מַחֲזוֹרָא.
מַחֲזִית *h. f.* Spiegel.
מִחְזְיִתָא *a. f., pl. c.* מִחְזְיַת Ex 38, 8 dass.
מְחַח *a.* einen Brei machen (?).
מָחַט I *h.* schneuzen (den Docht).
מָחַט II *h.* Fehlgeburt haben.
מַחַט *h. f., pl.* מְחָטִים Nadel.
מְחַטָּא *a. m., pl.* מְחַטִּין, *d.* מְחַטַּיָּא Jes 3, 22 (MS מַחַפַּיָּא) dass.
מַחֲטָבָה *h. f.* Fällen (von Bäumen).
מִחְטְפָּא *a. m., pl.* מִחְטְפִּין Est II 6, 11 eine Pferdezierat.
מַחְטְרָא *a. m.* Züchtigung mit dem Stock.
מְחֵי *gr. tr.* (μοίχα) buhle!
מָחְיָא *a. m., ind.* מָחֵי Ex 28, 32 Weber.
מְחִיָּה *h. f.* Vertilgung.
מִחְיָה *h. f.* 1. Unterhalt; 2. rohe Hautstelle; 3. מחית (BerR 7) l. מְחַיַּת, s. חַיָּה.
מְחִילָא(?) *a. m.* Bündel.
מְחִילָה *h. m.* Verzeihung.
מְחִיצָה *h. f.* 1. Scheidewand; 2. Abteilung.
מְחִיצוּתָא *a. f.* dass.
מְחִיצְתָא *a. f., pl. d.* מְחִיצַיָּא Ez 41, 6, *c.* מְחִיצַת Ez 41, 26 (MS מְחִיצַת) dass. S. מְחִצְתָא.
מְחִיקָה *h. f.* 1. Auswischen; 2. Abreiben.
מְחִיר *h. m.* Kaufpreis.
מְחִיתָא *a. f.* Gewebe.
מְחֵיתָא *a. f.* Einspruch.
מְחַךְ(?) *a.* lachen.
מַחֲכָא(?) *a. m., pl. d.* מַחֲכַיָּא Jes 3, 22 laszive Zierat. S. מְחַטָּא.
מָחַל *h.* 1. erlassen; 2. verzeihen. *Ni.* 1. erlassen werden; 2. verziehen werden.

מְחַל *a.* dass.
מַחֲלָה *h. f.* Krankheit.
מְחִלָּה *h. f., pl.* מְחִלּוֹת, מְחִלִּים Höhlung.
מַחֲלוֹקֶת *h. f., pl.* מַחֲלוֹקוֹת 1. Trennung; 2. Streit.
מַחֲלוֹקְתָא *a. f.* Abteilung.
מְחַלְיְתָא *a. f.* Süßigkeit.
מַחֲלָף *h. m., pl.* מַחֲלָפִים Messer.
מַחֲלָץ *h. m.* Griff zum Ziehen einer Walze.
מַחְלְצָא *a. m.* dass.
מַחֲלַת Name eines weibl. Dämons.
מְחִלְּתָא *a. f., pl. c.* מְחִלֵּי Jes 2, 19. Höhlung.
מַחְמַדְתָּא *a. f.* Kostbarkeit.
מִחְמְיָא *a. m.* Anblick.
מַחְמְעָא (Ex 12, 19 B) *a. m.* Gesäuertes.
מַחְמְצָן *h. m.* Gärbassin des Walkers.
מְחַמַּת s. חֵמַת.
מַחֲנֶה *h. m., pl.* מַחֲנוֹת Lager.
מִחְסָא *a. m., c. s.* מִחְסֵיהּ Jes 63, 9 Erbarmen.
מַחְסוֹמִית *h. f.* Schneide.
מַחְסוֹר *h. m.* 1. Bedarf; 2. Mangel.
מַחְסוֹרָא *a. m.* dass.
מַחְסוֹרִיתָא *a. f.* Mangelhaftigkeit.
מְחַסְיָא. מְ׳ מָתָא Ortsname.
מַחְפּוֹרֶת *h. f.* 1. Grube; 2. Ausgegrabenes.
מַחְפּוֹרְתָא *a. f., pl.* מַחְפּוֹרִין Ze 2, 9 dass.
מַחְפְּרָנָא *a. m.* Schande bereitend.
מַחְפֶּרֶת *h. f.* (?).
מַחַץ *h. m.* Schöpfgefäß.
מָחַץ *h.* zerschmettern.
מַחְצָב *h. m.* Steinbruch.
מַחְצְבָא *a. m., pl. d.* מַחְצְבַיָּא Ri 3, 19 dass.
מֶחֱצָה *h. f.* Hälfte.
מַחֲצִית *h. f.* Hälfte.
מַחֲצֶלֶת *h. f., pl.* מַחֲצָלוֹת Matte.
מַחְצַלְתָּא *a. f.* dass.
מְחַצְּרָא *a. m.* Trompetenbläser.
מְחִצְתָא (1 K 6, 6) *a. f., c.* מְחִצַּת 1 K 6, 15 Abteilung, Gemach. S. מְחִיצְתָא.

מָחַק *h.* 1. wegwischen, austilgen; 2. abstreichen, abschaben. *Ni.* abgerieben, weggetilgt werden. *Pi.* abreiben, abschaben.

מְחַק *a., ipf.* יִמְחוֹק Nu 5, 23 wegwischen. *Pa.* dass. *Itpe.* weggewischt, weggetilgt werden.

מֶחֶק *h. m., pl.* מְחָקִים radierte Stelle.

מָחָק *h. m.* Abstreicher.

מַחְקָא *a. m.* 1. radierte Stelle; 2. Abstreichung; 3. Papyrusschreibmaterial (?).

מָחָר *h. m.* morgen.

מַחְרָא *a. m., ind.* מְחַר Dt 6, 20, לִמְחַר morgen. מַחְרָא דִמְחַר übermorgen.

מַחֲרוֹז *h. m., pl.* מַחֲרוֹזוֹת Schnur zum Aufreihen.

מַחֲרוּכָא *a. m.* Brandwunde.

מַחֲרֵישָׁה *h. f.* 1. Pflugschar; 2. Kamm (?).

מַחֲרֶשֶׁת Ortsname.

מָחֳרָת *h. f.* morgen. מָחֳרָתַיִם übermorgen.

מְחַרְתָּא Ortsname.

מַחֲשָׁבָה, מַחֲשֶׁבֶת *h. f., pl.* מַחֲשָׁבוֹת 1. Gedanke, Nachdenken; 2. Absicht. בַּעַל מַחֲשָׁבוֹת ränkevoll.

מַחְשַׁבְתָּא *a. f., pl. c.* מַחְשְׁבַת Gn 6, 5, *c. s.* מַחְשְׁבָתֵיהּ Jer 49, 20 dass.

מחתותיין (KohR 12, 5) l. מַחוּתְיָין, s. מַחוּתִיתָא.

מַחֲתָא I (?) *a. m.* Senkung.

מַחֲתָא II (Ct 4, 7) *a. f.* Fehlerhaftes.

מַחֲתָא III *a. f., ind.* מַחָא Ex 8, 15, *c.* מַחַת Dt 28, 59, *pl.* מַחָן Dt 28, 59, מַחֲוָן, מַחֲתִין 1. Schlag, Plage; 2. Wunde.

מַחְתָּה *h. f.* Kohlenpfanne.

מַחְתִּיתָא (Nu 17, 11) *a. f., pl. d.* מַחְתְּיָתָא Nu 4, 14 dass.

מַחֲתָנָא (Jos 7, 5) *a. m.* Abhang.

מַחְתֶּרֶת *h. f.* 1. Einbruch, Durchbruch; 2. Öffnung.

מַחְתַּרְתָּא (Ex 22, 1) *a. f.* dass.

מְטָא *a., pt.* מָטֵי Nu 34, 8 1. gelangen, ankommen; 2. reichen, treffen; 3. eintreffen. *Aph. pf.* 3 *pl.* אַמְטִיאוּ Lv 9, 13 bringen, führen. *Itpe. ipf.* 1 *sg.* אֶתְמְטֵי Nu 23, 15 sich wohin begeben.

מְטַאֲטְאָה *a. m.* Besen.

מִטְבָּחִים *h. m. pl.* Schlachtungen. בֵּית הַמ' Schlachthof.

מַטְבְּחַיָא *a. m. pl.* dass. בֵּית מ' Schlachthof.

מַטְבֵּעַ *h. m., pl.* מַטְבְּעוֹת 1. Münze; 2. Formel, Typus.

מַטְבְּעָא (Est II 3, 9, nicht MS) *a. m.* dass.

מטבריטי (PesR 121[a]) l. טַבְרֵיטִי.

מְטָה *h. f.* Knöchel am Flügelende.

מִטָּה *h. f.* 1. Lager, Bettstelle; 2. Bahre.

מַטָּה *h.* 1. unten לְמַטָּה, מִלְמַטָּה dass.; 2. euphem. f. oben.

מַטֶּה *h. m.* 1. Stab; 2. Stamm.

מַטְהֶרֶת *h. f.* Becken mit Wasser für rituelle Reinigungen.

מַטְוֵיאָתָא *a. f.* Spinne.

מְטוּטֶלֶת (מְטֻלְטֶלֶת) *h. f.* 1. Bleiwage; 2. Schuppe (?); 3. Stück Zeug.

מַטּוּל (Est II 1, 8) *a., c. s.* מַטּוּלְתֵיהּ, מַטּוּלְכוֹן wegen. מַטּוּל כֵּן (Est II 1, 7), מַטּוּל הָכֵי (Ct 4, 13) deswegen. מַטּוּל דְּ Est II 1, 7 weil, damit. מַטּוּל מָא Est II 3, 2 weshalb?

מַטּוּלָא *a. m.* 1. *ind.* מַטּוּל Nu 4, 15 Last; 2. *ind.* מַטּוּל Dt 10, 11 Zug.

מָטוּתָא *a. f.* Bitte. בְּמָטוּ, בְּמָטוּתָא bitte!

מִטְחָן *h. m.* Ölmühle.

מְטַחְתָּא *a. f.* Lende (?).

מֵיטַטְרוֹן, מְטָטְרוֹן, מֵיטָטוֹר *gr. m.* (μητάτωρ) 1. Abstecker des Lagers; 2. Gesandter; 2. Bezeichnung eines bestimmten Engels.

מְטַכְסָא, מֵיטַכְסָא *gr. m.* (μέταξα), *pl.* מְטַכְסִין 1. Rohseide; 2. rohseidenes Gewand; 3. l. טַכְסָא.

מַטְּלָא *a. m, ind.* מַטַּל 1S 17, 6 Stange.

מַטְּלָא *a. m., c* מַטַּל Ma 1, 1 Soc 59, 2K 9, 25 Ausspruch.

מַטְלוּלָא *a. m.* Bedachung.

מַטְלוֹנִית *h. f.* 1. Lappen; 2. Streifen.
מַטְלוּתָא *a. f.* 1. Schwere; 2. Werfen.
מְטַלְטְלִין *h. m. pl.* bewegliches Gut.
מְטַלְטְלִין *a. m. pl.* dass.
מטליא, מיטליא *x. m.* ein Kraut.
מַטְלְיָה *h. f.* 1. Lappen; 2. Streifen.
מַטְלִית *h. f., pl.* מַטְלִיּוֹת, מַטְלָנִיּוֹת dass.
מַטְלַלְתָּא *a. f.* 1. Bedachung; 2. Hütte, bes. Festhütte für das Hüttenfest.
מְטַלּוֹן *gr. m.* (μέταλλον) Bergwerk (als Strafort).
מַטְלָנָא *a. m.* 1. *pl. c.* מַטְלָנֵי Nu 33, 1 Zug, Reise; 2. Last.
מַטְלָנִיּוֹת s. מַטְלִית.
מַטְלַעְתָּא *a. f.* Hinken.
מְטֶלֶת *h. f.* Lappen.
מְטַלְתָּא *a. f., c.* מְטַלַּת Lv 23, 43, *pl.* מְטַלָּן Gn 33, 17, *d.* מְטַלַּיָּא Lv 23, 42 1. Bedachung; 2. Hütte, bes. Festhütte für das Hüttenfest.
מְטְמוּט *h. m.* Gebrauch von מוט.
מַטְמוֹן *h. m.* 1. *pl.* מַטְמוֹנִים Schlupfwinkel, Bergungsort; 2. Schatz.
מַטְמוֹנֶת *h. f., pl.* מַטְמוֹנִיּוֹת 1. dass.; 2. Schatz.
מַטְמוֹעַ *h. m.* Sonnenuntergang.
מַטְמוֹעָא *a. m.* dass.
מטמועיתא l. מַטְעֲמִיתָא.
מַטְמוֹרָא *a. m., pl.* מַטְמוֹרִין Jer 41, 8 Schatz.
מַטְמוֹרִיתָא *a. f., pl. d.* מַטְמוֹרְיָתָא 1 S 23, 23 Versteck.
מְטְמֵט s. מוט.
מַטְמְעָא *a. m., pl.* מַטְמְעֵי שִׁמְשָׁא Sonnenuntergang.
מַטָּן *h.* unten.
מַטָּע *h. m.* Pflanzung.
מַטָּעָה *h. f.* dass.
מַטְעִיתָא *a. f., ind.* מַטְעֲיָא Lv 21, 7 Verführerin, Hure.
מַטְעֲמָא I *a. m.* Speise.
מַטְעֲמָא II *a. m., f.* מַטְעֲמָא Hb 1, 16 schmackhaft.
מַטְעֲמִיתָא *a. f.* Kosten.

מַטְעֶמֶת *h. f.* dass.
מִטְפַּחַת *h. f.* 1. Hülle, Tuch; 2. Handtuch.
מַטְפִּיתָא *a. f.* Tropfen.
מְטוּפְרָסָא(?) *x. m.* Vergeltung.
מְטַכְסָא s. מְטַקְסָא.
מָטָר *h. m.* Regen.
מטר *h. Hi.* regnen lassen.
מטר *a., Aph. pf.* אַמְטַר Gn 19, 24 dass.
מִטְרָא (Gn 2, 5) *a. m.* Regen.
מַטְרְדָא *a. m.* Jagdspieß.
מַטְרְדוּתָא *a. f.* dass.
מטרדי (l. מוּסְרְדֵי, vgl. *pers. nusrad;* der erste Monat des Jahres. I. Löw). Lagarde, Semitica 1, 63.
מַטְרֵיד *h. m.* Jagdspieß.
מֵיטְרִין *gr. f.* (μήτρα) Gebärmutter.
מַטְרוֹנָא, מַטְרוֹנָה *lat. f., pl.* מַטְרוֹנוֹת (*matrona*) vornehme Frau.
מַטְרוֹנִית *gr. f., pl.* מַטְרוֹנִיּוֹת dass.
מַטְרוֹנִיתָא *gr. f., pl.* מַטְרוֹנְיָן dass.
מטרנייאת (Siphr. Dt 204) l. טָרְמֶנְטָאוֹת, s. טָרְמֶנְטָא.
מטרסאות l. טָרְמֶנְטָאוֹת, s. טָרְמֶנְטָא.
מֶטְרוֹפּוֹלִין, מֶטְרֹפֹּלִין *gr. f.* (μητρόπολις) Hauptstadt.
מטרופסא, s. מְטוּפְרָסָא.
מַטְרְקָא *a. m.* Peitsche.
מֶטְרְתָא *gr. f.* (μετρητής) ein Maß.
מַטַּרְתָּא (Dt 18, 8) *a. f.* 1. Wache; 2. Wachtmannschaft; 3. Gewahrsam; 4. Nachtwache; 5. Beobachtung.
מִי *h.* 1. wer? 2. jemand. מִי שֶׁ der, welcher.
מִי *a.* denn?
מִי = מִ, s. מִן.
מִי, מאי I (= מָא הִיא) *a.* was ist es?
מִי, מאי II (= מָא דֵין) *a.* was? אֲמַאי weshalb? מַאי דְּ das, was.
מַיָּא (Gn 16, 7) *a. m. pl., ind.* מַיִין Dt 8, 7, *c. s.* מוֹהִי Nu 20, 8, מַהָא, מֵימֵיהוֹן Ex 7, 19, מֵיהוֹן Wasser. בְּנֵי דְמַיָּא Wasserwürmer.
מֵיאוֹן s. מָאוֹן.

מֵיאוּם s. מְאוּם.
מַיָּאשָׁא s. מַיָּשָׁא.
מיבלא l. מוּבְלָא.
מִיַּד h. sofort.
מִיַּד a. dass.
מֵידְבָא Ortsname.
מִיהָא, מִיהַת a. jedenfalls.
מִיהוּ a. allein, aber.
מיות gedeutet als מְאוֹת, s. מֵאָה.
מִיזְרָן h. m. Gurt.
מֵיחָא a. m. Mehlbrei (?).
מֵיחָם h. m. eine Art Kochkessel.
מַיִט h. m. Wanken.
מֵיטָב h. m. Bestes.
מֵיטְבָא a. m. dass.
מִיכָאֵל Engelname.
מִיכָה I h. f. Gebrauch von מוּךְ.
מִיכָה II männl. Personenname.
מיכיילן l. מְכִלָן, s. מְכִילְתָא.
מֵיכְלָא (Gn 40, 17) a. m. 1. Speise; 2. l. מְכִילָא, s. מְכִילְתָא.
מֵיכַלְתָּא, מֵיכְלְתָּא, מֵיכְלוּתָא a. f. dass.
מֵילָא a. מִמֵּ' von selbst.
מְיַלֶּדֶת h. f. Hebamme.
מִילָה h. f. 1. Beschneidung; 2. Beschneidungsglied.
מִילַת h. m. 1. Ohrläppchen; 2. Lippenwulst.
מִילְתָא I a. f. ein Gewächs, woraus man Besen macht.
מִילְתָא II a. f., ind. מִילָא Ct 3, 8 Beschneidung.
מַיִם h. m. pl. 1. Wasser; 2. Flüssigkeit, Saft. מַיִם רִאשׁוֹנִים, אֶמְצָעִים, אַחֲרוֹנִים das Händewaschen vor, während, nach der Mahlzeit. מֵי חָלָב Molken (oder Buttermilch). מֵי רַגְלַיִם Harn. בֵּית הַמַּיִם Abtritt. Aus dem Gehirn ins Auge tretendes Wasser soll den grauen Star veranlassen.
מיוּמַס (מַיְמוּס) gr. (μαιουμᾶς) Fest von Majuma, Hafenstadt von Gaza.
מיימים (BerR 45 Ar) l. חַמּוּם.
מֵימְרָא (Gn 3, 8) a. m. 1. Wort, Rede; 2. Person; 3. מֵימְרָא דַיְיָ Nu 11, 23 B. Gott (als in der Welt redend oder handelnd). לְמֵימַר das will sagen.
מִין h. m., pl. מִינִין 1. Gattung, Art; 2. Häretiker. כְּמִין ähnlich wie.
מִינָא a. m. 1. pl. c. מִינֵי Koh 2, 5 Gattung; 2. Häretiker.
מִינָאָה a. m. Häretiker.
מינאי l. מְנָאֵי, s. מַנְיָא.
מַיְנוּקָא (מְיַנּוּקָא) a. m. Kind, Knabe.
מַיְנוּקְתָא (מְיַנּוּקְתָא) a. f. Mädchen.
מִינוּת h. f. Häresie.
מֵינִיקָה h. f. Säugamme.
מֵינִיקוּת h. f. Säugen.
מֵינִיקוּתָא a. f. dass.
מֵינִיקִית s. מֵינֶקֶת.
מֵינְסָא a. m., ind. מֵינַס Jes 10, 1 Bedrückung.
מְיַנְקָא (Est II 8, 15, MS מְיֵינְקָא) l. מַנְיָקָא.
מֵינְקוּתָא a. f. Säugen.
מֵינֶקֶת h. f. 1. Sauger (zum Entnehmen von Flüssigkeiten aus Geräten); 2. Säugamme; 3. Schutzvorrichtung (am Türflügel).
מֵינַקְתָּא a. f., pl. d. מֵינַקְתָּא Gn 33, 13 Säugende, Säugamme.
מיסן (jGitt 43[b]) l. חַמְסָן. I. Löw.
מֵיסְרָא a. m. Bündel.
מֵיסַרְתָּא a. f. dass.
מֵיעָלָא s. מֶעָלָא.
מֵיעָלָא a. m. Eingehen. מֵיעַל שִׁמְשָׁא Dt 23, 12 Sonnenuntergang.
מֵיקֵר h. m. 1. kühlend, abkühlend; 2. sich abkühlend.
מִיץ h. m. Saft.
מִיצָה h. f. Knoten (eines Stengels).
מֵירָא (Ex 30, 23) a. m. Myrrhe.
מֵירוּג h. m. teilweises Einheimsen der Gartenfrüchte.
מֵירוּחַ h. m. Abstreichen, Glattmachen.
מֵירוֹן Ortsname.
מֵירוּק h. m. 1. Abreibung, Politur; 2. Coitus.
מֵירוּר h. m. Bittermachen.

מֵירֵי 1. s. אֲרָא; 2. GnJI 12, 6, MS מיירי, *pt. Aph.* v. אֲרַר Fluch aussprechen.

מֵירְתָא *a. f., ind.* מֵירַת Jes 49, 26 (MS מְרִית) Most.

מֵיש *h. m.* 1. Zürgelbaum (*Celtis australis*); 2. die Frucht dieses Baums.

מֵישָׁא Ortsname.

מְיָשָׁא männl. Personenname (מִישָׁאֵל).

מֵישְׁדָא *a. m., c.* מֵישַׁד Lv 4, 12 (MS מֵישַׁד) Ausgießen.

מִישׁוֹר *h. m.* Ebene.

מֵישָׁן Ortsname.

מֵישָׁנִי *h. m.* aus Meschan.

מֵישָׁר *h. m.* 1. Ebene, Fläche; 2. Beet.

מֵישְׁרָא (Gn 35, 8) *a. m.* Ebene, Fläche. S. מִשְׁרְיָא.

מֵישָׁרָא *a. m.* Beet.

מִית (Gn 5, 20) *a., ipf.* יְמוּת Ex 21, 18, *pt.* מָאֵית Gn 50, 5, מָיֵית sterben. *Aph. ipf.* 2 *sg.* תְּמִית Gn 42, 37 töten.

מִיתָא (Dt 25, 5) *a. m.* Toter, Leiche.

מִיתָה *h. f.* Sterben, Tod. *pl.* מִיתוֹת Arten des Todes (der Todesstrafe). מִיתָה הָאֲמוּרָה בַּתּוֹרָה der als göttliche Strafe im Gesetze genannte Tod.

מֵיתָבוּתָא *a. f.* Bewohnen.

מִיתוּתָא *a. f.* Tod.

מִיתָנָא *a. m.* Verstorbener.

מֵיתָר *h. m.* Seil.

מָךְ *h. m.* niedrig, gebeugt.

מְכָא *a., pt.* מָכֵי 1. niedrig; 2. abgenützt; 3. kraftlos. *Pa. Aph.* senken. *Itpe.* gebeugt werden.

מַכְבֵּד *h. m., pl.* מַכְבֵּדוֹת 1. Palmzweig; 2. Kehrbesen.

מַכְבֶּדֶת *h. f.* dass.

מַכְבַּנְתָּא *a. f.* Halsband.

מַכְבֵּר *h. m., pl.* מַכְבֵּרוֹת Sieb.

מַכְבָּר Ortsname.

מַכְבֵּשׁ *h. m.* Presse.

מִכְּדִי *a.* (= מִן כַּד הִיא) da.

מִכְּדַי *h.* mehr als genug.

מַכָּה *h. f.* 1. Schlag; 2. Plage; 3. Wunde; 4. Beule. *pl.* מַכּוֹת Name eines talmud. Traktats.

מִכְוָה *h. f.* Brandwunde.

מְכוֹלָא *a. m., pl.* מְכוֹלִין 2 K 23, 7 Vorhang(?).

מְכַוֵּן(?) *h. m.* Instrument zum Geraderichten.

מָכוֹן *h. m.* 1. Wohnstätte; 2. Bezeichnung des sechsten Himmels.

מְכוֹנָה *h. f.* 1. dass.; 2. Behälter, Zwinger.

מְכוֹנְתָא *a. f., c.* מְכוֹנַת Ri 5, 11 Aufenthaltsort.

מַכְוּר Ortsname.

מַכּוּשׁ *h. m.* 1. Schlägel; 2. Klöppel; 3. Schlag.

מַכּוּשָׁא *a. m.* dass.

מַכּוּשָׁה *h. f.* Schlägel.

מָכוּת *h. f.* 1. Gebeugtsein; 2. Armut.

מְכוּתָא *a. f.* eine Art Boot.

מִכְחוֹל *h. m.* Augenschminkstift. בֵּית מ' Behälter dafür.

מַכְחָלָא *a. m.* dass.

מַכְחַלְתָּא *a. f.* dass.

מַכִּיכָא *a. m.* 1. *ind.* מַכִּיךְ Lv 13, 20 niedrig; 2. *pl.* מַכִּיכִין Jes 57, 15 gebeugt.

מַכִּיכוּתָא (Est II 2, 20; Koh 10, 6, MS מְכוּכְתָא) *a. f.* Gebeugtheit.

מְכִילְתָא *a. f.* 1. *ind.* מְכִילָא Dt 25, 14 Maß; 2. Schale, Becken; 3. Eigenschaft; 4. Auslegungsnorm; 5. normgemäße Gesetzesdeutung; 6. Name eines Midrasch zu Exodus.

מְכִירָה *h. f.* Verkaufen.

מכך *h. Hi.* הֵימַךְ beugen. *Ni. Hitpal.* הִתְמַכְמֵךְ zerdrückt werden.

מְכַךְ *a.* 1. *pf.* 3 *pl. f.* מַכָּא Hb 3, 6 niedrig werden; 2. niedrig machen. *Pa. inf.* מַכָּכָא Ct 2, 6 niederdrücken. *Itpa.* niedergedrückt werden.

מַכְּכָא *a. m., pl.* מַכְּכִין Am 6, 7 (מִכְּכִין 2 S 17, 28) Polster.

מכל (Mech. Mischp. 13) l. מִכֹּל.
מְכַלֶּה h. m. 1. Verderber; 2. Name eines Engels.
מַכְלַלְתָּא Ortsname.
מִכְמוֹרֶת h. f. Fischernetz.
מִכְמָם Ortsname.
מִכְמָר h. m. Fischernetz.
מִכְמְרָא a. m. Warmmachen.
מוּכְנָה, מוּכְנֵי gr. f. (μηχανή), c. s. מוּכְנוֹי Est II 1, 2 (MS מְכוֹנֵי) Räderwerk.
מִכְנָס (מֶכְנָס?) h. m. 1. Einheimsen; 2. Eingeheimstes.
מִכְנְסָא a. m., pl. מִכְנְסִין Lv 6, 3 Beinkleider der Priester.
מִכְנָסַיִם h. m. du. dass.
מַכְנַשְׁתָּא a. f. Zusammenfegen.
מָכַס h. verzollen.
מֶכֶס h. m., pl. מִכְסָאוֹת Grenzzoll.
מִכְסָא a. m. dass.
מָכְסָא a. m. Zolleinnehmer.
מֻכְסִין gr. m. pl. (μύξα) Früchte vom Brustbeerbaum (*Cordia Myxa*).
מִכְסֶה h. m., pl. מִכְסָאוֹת Decke.
מכסיוטינוס l. מַכְסִיוֹטִינוֹס.
מַכְסִימָא lat. männl. Personenname (*Maximus*).
מַכְסֵן a. Pass. אִתְמַכְסֵן gezüchtigt werden. S. כְּסַן.
מַכְסָנָא a. m. Züchtiger.
מַכְסָנִיתָא, מַכְסָנוּתָא a. f. Züchtigung.
מוכססין l. מוּכְסִין, s. מֻכְסָא.
מכסירין (Jelamd. Nu 23, 10 Ar)?
מכפה (jSukk 53[b]) l. מִקְפָּה.
מַכְפְּלָה = מָה כְּפֵלָה, s. כָּפַל II.
מַכְפֵּלָה h. f. Doppelhöhle.
מָכַר h. verkaufen. *Ni.* verkauft werden.
מְכַר a. verloben. *Itpa.* verlobt werden.
מֶכֶר h. m. Verkauf. מ׳ טוֹב vorteilhafter Verkauf.
מַכָּר h. m. Bekannter.
מַכָּרָא a. m., c. s. מַכָּרֵיה 2 K 12, 6 dass.
מכרין (jChall 58[a])?
מָכֵירִין gr. m. (μαχαίριον) Messer.
מִכְשׁוֹל h. m. Anstoß.

מַכְשִׁירִין h. m. pl. 1. was tauglich macht; 2. was fähig macht; 3. Name eines talmudischen Traktats.
מְכַשֵּׁף h. m. Zauberer.
מַכְשָׁף (?) a. m. Zauberei.
מְכַשֵּׁפָה h. f. Zauberin.
מִכְתָּב h. m. 1. Buchstabe; 2. Inschrift, Annonce.
מַכְתֵּב h. m. Griffel.
מַכְתְּבָא a. m. dass.
מִכְתָּבָא a. m. Schrift.
מכתוותא (bSabb 110[b]) s. בַּתְוָתָא(?).
מכתם (TosSabb XVII 8) l. מִכְתָּב.
מַכְתֵּשׁ h. m. 1. Mörser; 2. Mundhöhle; 3. ein Folterwerkzeug.
מַכְתְּשָׁא a. m., pl. c. מַכְתָּשֵׁי Dt 28, 61 Plage, Wunde.
מַכְתֶּשֶׁת h. f. 1. Mörser; 2. Vertiefung.
מָל h. m. zerreibbar.
מִיל gr. m. (μίλιον), pl. מִילִין 1. römische Meile (nahezu 1,5 Kilom.); 2. Meilenstein.
מִילָא gr. m. dass.
מֵילָא gr. f. (μηλωτή) Wolle. S. מֵילַת.
מָלֵא h. voll sein. *Pi.* füllen. *Hitp.* voll werden.
מְלָא a., inf. מִלְאָה Ex 18, 18 füllen. *Pa.* 1. imp. מַלִּי Gn 44, 1 dass.; 2. ersetzen; 3. מ׳ עַל לֵב Gn 34, 3 trösten. *Itpe.* pf. 3 sg. f. אִתְמְלִיאַת Gn 6, 11 gefüllt, voll werden.
מָלֵא h. m. voll.
מלא s. מְלוֹא.
מִילָא (מִילָה) gr. m. 1. (μίλιον) Kessel; 2. s. מֵילָא.
מְלָאָה a. m., c. s. מְלָאֵהּ Dt 33, 16 Füllung, Fülle.
מְלֵאָה h. f. 1. Fülle; 2. Vollkommenheit; 3. Erstlingsgabe.
מְלַאי I h. m., pl. מְלָאִין Ware;
מְלָאי II h. m. Granne. S. מְלָעִין.
מַלְאָךְ h. m. Engel.
מַלְאֲכָא a. m., pl. d. מַלְאֲכַיָּא Gn 19, 1 Engel.

מְלָאכָה, מְלֶאכֶת *h. f., pl.* מְלָאכוֹת Arbeit.
מַלְאָכוּת *h. f.* Engelsgestalt.
מְלַאֲתָא (Nu 18, 27) *a. f.* Erstlingsgabe vom Wein.
מַלְבּוּשׁ *h. m.* Kleid.
מַלְבֵּן *h. m., pl.* מַלְבֵּנִים, מַלְבֵּנוֹת 1. viereckige Form; 2. viereckiger Rahmen; 3. viereckiges Beet; 4. viereckiger Kuchen.
מַלְבְּנָא *a. m.* viereckiges Stück.
מלבינתא (NuJI 33, 20 MS) l. מְלְבֵּינְתָּא, s. לְבֵינְתָּא.
מלבניקי (jSabb 8[a]) l. מְלַבְנִיקֵי, s. מְלַבְנִיקָא.
מַלְבֶּשְׁתָּא (Nu 32, 3, MS דִּיבוֹן) Ortsname.
מָלַג *h. m.* abrupfen.
מְלַג *a. m.* dass.
מְלוּגָא *gr. m.* (μολγός?) Sack.
מולגייה l. מְלוּגְמָא.
מְלִינָאלָה *gr. f.* (μελίγαλα) ein Gebäck mit Honig und Milch.
מְלוּגְמָא *gr. f.* (μάλαγμα), *pl.* מְלוּגְמִיּוֹת 1. Wundpflaster; 2. Labung.
מַלְגֵּז *h. m.* Wurfgabel. S. מַזְלֵג.
מִלָּה *h. f., pl.* מִלִּים Wort.
מֵילָה *gr. f.* (μελία), *pl.* מֵילִין Esche (*Fraxinus*). מֵי מֵילִין Saft der Eschenrinde.
מְלוֹא *h. m.* 1. Füllung, Inhalt; 2. Raum. מְלֹא עֵינַיִם soweit der Blick reicht.
מִלּוּא *h. m.* 1. dass.; 2. *pl.* מִלּוּאִים Füllung der Hände (Priesterweihe).
מְלוֹג *h. m.* 1. Abrupfung; 2. Nutznießung. נִכְסֵי מ׳ Heirats- oder Erbgut der Frau.
מְלוֹגְנָאָה *a. m.* aus Meloga (?).
מִלְוָה *h. f.* Darlehn, Schuld.
מַלְוֶה *h. m.* Gläubiger.
מַלּוּחַ *h. m.* eine Melde (*Atriplex Halimus*).
מַלּוּחָא *a. m., pl.* מַלּוּחִין Ze 2, 9 (MS מְלוּחִין) dass.
מִלּוּט *h. m.* Rettung.
מִלּוּי *h. m.* Füllen.
מַלְוְיָתָא *a. f.* 1. Geleit; 2. Grabgeleit.

מלויתהון (VajR 21) l. מלייתהון, s. מַלְיְתָא.
מַלּוּךְ männl. Personenname.
מָלוֹכָא *a. m.* Berater.
מְלוּכָה *h. f.* Herrschaft.
מִלּוּלָא (Jes 6, 4) *a. m., ind.* מִלּוּל Ex 4, 10 Rede.
מַלּוֹן. בֵּית מ׳ Ortsname.
מָלוֹן *h. m.* Herberge.
מָלוּשׁ *h. m.* Kneten.
מלוזמא (bBer 53[b]) *gr. f.* (νόμισμα) Gepräge (?).
מָלַח *h.* salzen, einsalzen. *Pu. pt.* מְמֻלָּח scharfsinnig. *Ho.* gesalzt werden.
מְלַח I *a., ipf.* 2 *sg.* תִּמְלַח Lv 2, 13 salzen. *Itpe. pf.* אִתְמְלַח Ez 16, 4 gesalzt werden.
מלח II *a. Pa.* ein Schiff führen.
מַלָּח *h. m.* Schiffer.
מֶלַח *h. m.* Salz.
מִלְחָא (Lv 2, 13) *a. m.* dass.
מַלָּחָא I *a. m.* Salzhändler.
מַלָּחָא II *a. m.* Schiffer.
מִלְחָא. מִגְדַּל מ׳ Ortsname.
מִלְחַיָּא Ortsname.
מִלְחָמָה *h. f.* Krieg.
מְלֶחֶת *h. f.* Salzfaß.
מְלַחְתָּא *a. f.* Salzlache.
מלט *h. Pi.* retten. *Ni. Hitp.* gerettet werden, entkommen.
מלט *a. Itpe.* gerettet werden.
מלטוכים l. מַלְטוּמִים, s. מֶלְטוּמְיָא.
מלטטין (bBabK 67[a]) l. מְלַטְּרִין, s. מְלַתְרָא.
מַלְטִיתָא *a. f.* Wurmfraß.
מֶלְטוּמְיָא, מְלַטַּמְיָא *gr. f.* (μελίτωμα), *pl.* מֶלְטוּמִין Honigkuchen.
מלטוסין, מלטסין l. מְלַטְּרִין (?), s. מְלַתְרָא.
מולאי, מלאי s. מַלְיָא.
מילי. מ׳ מילה s. מֵילִימֵילָה.
מַלַּי männl. Personenname (מַהֲלַלְאֵל).
מַלְיָא I *a. m., ind.* מְלֵי Dt 23, 23 (MS מָלֵי), *pl. m.* מְלַן Dt 6, 11, *f.* מַלְיָן Gn 41, 22 voll.
מַלְיָא II, מְלְיָא *a. m., ind.* מְלֵי Ex 9, 8 1. Füllung; 2. Erhöhung.

מְלֵיאָה s. מְלֵאָה.
מָלִיחַ h. m. 1. eingesalzen; 2. Eingesalzenes (bes. Fisch).
מְלִילָה h. f. reife Getreideähre, deren Körner man ausreibt (Reibähre).
מְלִילְתָא a. f., pl. מְלִילָן Dt 23, 26 (MS דְּמַלְיָן) dass.
מוּלִים s. מוּלָא.
מוליון l. לוּלְיוֹן od. מוּקְיוֹן.
מְלִיסָא s. מְלִסָא.
מְלִיצָה h. f. Gleichnisrede.
מְלִיקָה h. f. Einkneipung (des Halses des Opfervogels).
מְלְיָארוֹן, מוּלְיָר, מוּלְיָאר gr. m. (μιλιάριον) Kochmaschine (ähnl. dem Samowar?).
מלישות (Tos. Neg. IV 10) l. תְּלִישוּת.
מְלֵיתָא (Nu 18, 27, MS מְלְאֲתָא) a. f. 1. Füllung; 2. Erstlingsgabe vom Wein.
מַלְיְתָא (2S 5, 9, MS מְלֵיתָא), מְלְיְתָא a. f. 1. Füllung; 2. Füllort; 3. Wall.
מַלָּךְ h. was liegt dir daran? חֶשְׁבּוֹנוֹת שֶׁל מַלָּךְ Berechnungen von Gleichgültigem.
מָלַךְ I h. König sein, herrschen. Hi. zum König machen.
מלך II h. Ni. 1. sich beraten; 2. mit sich zu Rate gehen, den Sinn ändern.
מְלַךְ I a. inf. מִמְלַךְ Gn 37, 9 König sein, herrschen. Aph. pf. 2 sg. אַמְלֵיכְתָּא 1K 3, 7 zum König machen.
מְלַךְ II a. 1. pf. מְלַךְ Jes 14, 27 beschließen; 2. ipf. 1 sg. c. s. אֶמְלְכִנָּךְ Nu 24, 14 raten. Pa. beraten. Aph. pf. 3 sg. f. c. s. אַמְלְכְתֵּיהּ Jos 15, 18 (MS מַלְכְתֵּיהּ) beraten. Itpe. pf. אִתְמְלֵיךְ 1K 12, 6, pt. pl. מִתְמַלְכִין Nu 23, 19 1. sich beraten; 2. mit sich zu Rate gehen.
מֶלֶךְ h. m. König. בַּת מ׳ Dämon einer Augenkrankheit.
מַלְכָּא (Ex 1, 8) a. m., ind. מֶלֶךְ Mi 2, 13, pl. מַלְכִין Ex 1, 8 König.
מַלְכָא (2S 15, 12, MS מְלוֹכָא) a. m. Berater.
מַלְכָּא, מִלְכָּא (Jer 49, 7) a. m., ind. מְלַךְ Jes 14, 27, pl. מַלְכִין Jes 25, 1 Rat.
מַלְכָּה h. m. Königin.
מַלְכוּת h. f., pl. מַלְכֻיּוֹת 1. Herrschaft, Regierung, Reich. מ׳ שָׁמַיִם Gottesherrschaft. הַמַּלְכוּת die röm. Regierung; 2. Erwähnung der Gottesherrschaft; 3. Gebet mit Erwähnung der Gottesherrschaft.
מַלְכוּתָא (Gn 49, 10) a. f., pl. מַלְכְוָן Gn 25, 23 Herrschaft, Regierung, Reich.
מַלְכִּיָּא, מַלְכִּיּוֹ männl. Personenname.
מַלְכִיָא gr. f. (μαλακία) Trübsinn, Krankheit.
מְלְכָנָא, מִלְכָּנָא a. m. Rat.
מְלֹכְנִיקִי gr. f. (μολοχή) Corchorus (Jute)-stengel.
מַלְכְּתָא (1K 11, 19) a. f. Königin.
מִלְכְּתָא a. f. Rat.
מלכתנותא (Spr 11, 14) l. מִלְכָּנוּתָא a. f. dass.
מָלַל I h. 1. zerreiben; 2. einrühren; 3. heften, säumen. Ni. gerieben werden.
מלל II h. Pi. reden.
מלל a., Pa. pf. מַלֵּיל Nu 12, 2 reden. Itpa. 1. pf. אִתְמַלַּל Gn 16, 13 geredet werden; 2. sich unterreden.
מָלָל h. m. Naht, Saum.
מַלְלָא I a. m. 1. Glühkohle, 2. s. מַמְלָא.
מִלְּלָא II a. m., c. מְלַל Est II 7, 10 (nicht MS) Wort.
מַלָּלָא a. m. Kundschafter.
מַלָּלוּתָא a. f. Reden.
מַלְמָד h. m. Ochsenstecken.
מִלְמוּל h. m. Krume.
מִלְמוּלָא a. m. dass.
מִלְמֵל s. לְמֶלֶם.
מֵילִימֵילָה gr. f. (μελίμηλα) Quitte (*Cydonia vulgaris*).
מַלְמְלָה x. m. Musselin.
מֵילִין gr. m. (μίλιον) Kessel.
מֵילָן gr. m., pl. מְלָנִין (μέλαν) Schwärze, Tinte.
מֵילְנִי gr. m. (μέλαινα) schwarz, unglücklich.

מלניא l. מְלַבְיָא.
מְלַנְיָה *gr. f.* (μελάνη) Schwärze, Tinte.
מְלִסָא, מְלֵיסָא (2 S 5, 9) *x. m.* Topf.
מְלָעִין *h. m. pl.* Grannen (der Ähre).
מַלְפָא *a. m., pl.* מַלְפִין Jes 50, 4 Lehrer.
מֶלְפוֹן s. מֶלְפְּפוֹן.
מַלְפָנָא *a. m.* Lehrer.
מֵילְפְּפוֹן, מֶלְפְּפוֹן *gr. m.* (μηλοπέπων), *pl.* מֶלְפְּפוֹנוֹת Zuckermelone (*Cucumis Melo*).
מֵילְפְּפוֹנָא *gr. m.* dass.
מָלַק *h.* einkneipen (den Hals des Opfervogels). *Ni.* eingekneipt werden.
מְלַק *a., ipf.* יִמְלוֹק Lv 1, 15 dass.
מַלְקוֹט *h. m.* Behälter (der die Exkremente des dreschenden Ochsen aufnimmt).
מַלְקוֹשׁ *h. m.* Spätregen (Aprilregen).
מַלְקוֹשָׁא (Dt 32, 2) *a. m.* dass.
מַלְקוּת *h. f., pl.* מַלְקִיּוֹת Bestrafung (mit 40 weniger einem Geißelhieb).
מַלְקוּתָא *a. f., c.* מַלְקוּת 2 S 7, 14 dass.
מֶלְקָחָה *h. f.* Zange.
מֶלְקָחַיִם *h. f. du.* 1. dass.; 2. Lichtputze.
מַלְקֵט *h. m.* Kneipzange.
מַלְקְטָא *a. m.* Lichtputze.
מַלְקֶטֶת *h. f.* 1. Kneipzange; 2. *pl.* מַלְקְטָאוֹת Lichtputze.
מילרייא, מילרין *lat. m., pl.* (*milliarii* sc. *ludi?*) eine Art römischer Volksbelustigung.
מַלְשִׁין *h. m.* Verleumder.
מַלְשִׁינָא *a. m.* dass.
מַלְשִׁינוּתָא *a. f.* Verleumdung.
מִילְתְּ I *gr. m.* (μίλτος?) eine Mineralfarbe.
מֵילַת II *gr. f.* 1. (μηλωτή) Wolle; 2. Borsten im Pansen der Wiederkäuer; 3. s. מֵילָא.
מֵילְתָא *gr. f.* (μηλωτή), *ind.* מֵילָא Gn 49, 11, מֵילַת Thr 2, 21, *pl.* מֵילְתִין Wolle.
מִלְּתָא *a. f.* 1. *pl.* מִלִּין Nu 23, 19, Dt 22, 14 Wort; 2. Sache, Ding; 3. Aderlaß; מ׳ דְאָסוּתָא Heilmittel.

מֶלְתָּחָה (*bibl.*) Kleiderkammer.
מְלַתְלָא, מְלַתְרָה *gr. f.* (μέλαθρον), *pl.* מְלַתְרָאוֹת, מְלַתְרָיוֹת Querbalken.
מֵם *h. m., pl.* מֵמִין Name des Buchstaben מ.
מָמוֹן *h. m., pl.* מָמוֹנוֹת Geld, Vermögen.
מָמוֹנָא *a. m., ind.* מָמוֹן Ex 21, 30 dass.
מְמוֹתָא *a. m.* Tod.
מְמְזוּר *h. m.* Gesponnenes.
מַמְזֵירָא (Dt 23, 3), מַמְזְרָא *a. m.* aus verbotener Vermischung stammend.
מַמְזֵר *h. m.* dass.
מַמְזֵרוּת *h. f.* 1. Erzeugung von Kindern aus verbotener Vermischung; 2. Rechtsstellung von Menschen solcher Herkunft.
מַמְזֵרִי *h. m.* zu den Kindern verbotener Vermischung gehörend.
מַמְזֶרֶת *h. f.* weibliches Wesen aus verbotener Vermischung stammend.
מַמְזַרְתָּא *a. f.* dass.
מֻמְחֶה *h. m.* bewährt.
מומייקה (jSabb 8ᵇ) l. מוּנְיָקָה.
מְמַיְקְנָא *a. m.* spottend.
מְמַיְקְנוּתָא *a. f.* Spott.
מָמִיתָא *a. f.* Hornmohn (*Glaucium*).
מִמְכָּר *h. m.* Verkauf.
ממכתא l. מַכִּיכְתָא, s. מַכִּיכָא.
מַמָּל *h. m.* 1. Rollstein der Ölmühle; 2. männl. Eigenname.
מַמְלָא *a. m.* 1. Metallerz; 2. Ortsname.
מְמוּלָאָה s. מוּלָאָה.
מַמְלְלָא *a. m., ind.* מַמַּלַל Ex 4, 10 Rede.
מְמֻנֶּה *h. m.* Vorgesetzter.
מוּמוּס, מוּמָס *gr. m.* (μῖμος), *pl.* מוּמְסִין Geberdenkünstler, Possenreißer.
מִמְסָךְ *h. m.* Mischung.
מַמְצְיָא Ortsname.
מְמַקְק *h. m.* Wurmfraß.
מַמְרֵא *h. m.* 1. widerspenstig. זָקֵן מַמְרֵא ein der Majorität sich nicht unterwerfender Rechtslehrer; 2. männl. Personenname.
מַמְרוּ *a. f.* eine Heilmittelpflanze.

מימרם (SchirR 7, 9) 1. מִימָדִם *gr. f. pl.* (μιμάδες) Schauspielerinnen.

מַמָּשׁ *h. m.* 1. Wesentliches; 2. eigentlich; 3. wirklich.

מַמָּשָׁא *a. m.* dass.

מִמְשָׁל *h. m., pl.* מִמְשָׁלוֹת 1. Sprüchwort; 2. Fabel.

מֶמְשָׁלָה *h. f.* Herrschaft.

מְמַשְׁמְשָׁנִית *h. f.* alles betastend.

מְמָתָא *a. m., c.* מְמָת Ez 28, 8 Tod.

ממתום Zusammenstellung der Anfangsbuchstaben der Inschrift von Dan 5, 25 (mit Spaltung des letzten Wortes).

מַמְתַּקִּים *h. m. pl.* Süßigkeiten.

מִן *h., c. s.* מִמֶּנִּי, מִמְּךָ 1. von; 2. aus; 3. (nach Kompar.) als. מִנַּיִן woher? מֶחֱמַת, מִפְּנֵי, מִשּׁוּם wegen. מִלְּ (*c. inf.*) sodaß nicht. מִשֶּׁ 1. von da an, wo; 2. nachdem. מִכְּשֶׁ von dem Zeitpunkt an, wo. מִשּׁוּם שֶׁ, מִתּוֹךְ שֶׁ weil. מֵאַחַר שֶׁ 1. infolge davon, daß; 2. nachdem.

מִן *a., c. s.* מִנִּי, מִנָּךְ Ex 8, 7 dass. מִן קֳדָם Gn 27, 30 von vor. מִן חוֹרֵי, מִן אֲחוֹרֵי von hinter. מִבָּתַר Nu 14, 43, מִן בָּתַר dass. מִבֵּין Nu 7, 89 von zwischen. מִקֳּבֵיל Lv 5, 8 gegenüber. מִן בְּגִין, מִן בְּגְלַל wegen. מֵעַל Gn 4, 14 von auf. מֵעִלָּוֵי לְ Ex 28, 27 oberhalb von. מִתְּחוֹת Ex 18, 10 von unter. מִלְּרַע לְ Gn 1, 7 unterhalb von. מִנָּא, מְנָן (Gn 29, 4) von wo? מִן דְּ, מִדְּ Gn 48, 15 1. nachdem, als; 2. weil. מִן דּוּ nachdem er, als er. מִנֵּיהּ וּבֵיהּ von ihm selbst. מִדְּאִיתָךְ Nu 22, 30 von jeher (seit du existierst). מִבֵּיוָן דְּ 1. nachdem; 2. weil. מִשּׁוּם דְּ, מִן גַּב דְּ, מִגּוֹ דְּ, מִן בְּגִין דְּ, מִן בִּגְלַל דְּ, מֵאַחַר דְּ weil. מִן בִּגְלַל דְּ damit.

מַן (Gn 3, 11), מַאן *a.* 1. wer? מַנִּי, מַנּוּ (= מַן הוּא, מַן הִיא) wer ist er, sie? 2. jemand. מַן דְּ Ex 24, 14 wer; der, welcher. כָּל מַן דְּ jeder, der. מַאן דְּהוּ wer es auch sei.

מָן (= מָא דֵין) *a.* was?

מָן *h. m.* 1. Portion; 2. Manna.

מַנָּא (Ex 16, 15) *a. m.* Manna.

מְנָא *a.* woher? מְנָלַן woher haben wir? מְנָהָנֵי woher diese?

מָנָא, מָאנָא *a. m., pl. c.* מָנֵי Dt 1, 41 1. Gerät; 2. Gefäß; 3. Gewand; 4. insbes. Pflug.

מַנָּא, מְנָא männl. Eigenname.

מְנָא s. מַנְיָא.

מְנָא (Nu 1, 44) *a.* zählen, berechnen. *Pa. ipf.* 2 *sg.* תְּמַנֵּי Dt 17, 15 bestimmen, einsetzen. *Aph.* hinzuzählen. *Itpe. ipf.* 3 *pl.* יִתְמְנוּן Gn 13, 16 gezählt werden. *Itpa.* eingesetzt werden.

מְנָאִין s. מַנְיָא.

מָנְבָּז *x.* männl. Personenname.

מְנַגְּדָנָא *a. m.* einer, der geißelt.

מַנְגְּנוֹן *gr. m.* (μάγγανον), *pl.* (*hebr.*) מַנְגָּנְיוֹת, מַנְגָּנָאוֹת, (*aram.*) *d.* מַנְגָּנַיָּא Est II 1, 2 1. Maschine, künstliche Vorrichtung; 2. Schriftzeichen; 3. Wunder; 4. Zauberei. S. מַגְּנוֹן.

מונגנום (l. מוֹנְגְנֵים) *gr. m.* (μονογενής) eingeboren.

מַנְגָּנִיקוֹן *gr. m.* (μαγγανικόν) Kunstwerk.

מִנְדָּה *a. f.* Steuer.

מִנְדּוּ. כְּפַר מ׳ Ortsname.

מַנְדְּעָא (Koh 1, 17) *a. m.* Wissen, Erkenntnis.

מַנְדְּעוּתָא *a. f., c. s.* מַנְדְּעוּתְהוֹן Koh 9, 11 (nicht MS) dass.

מַנְדַּעְתָּא *a. f.* dass.

מִנְדְּרוֹן *h. m.* Abhang.

מָנֶה *h. m., pl.* מָנִים Mine (Münzeinheit [= 100 Silberdenare], Gewicht).

מָנָה *h. f.* Portion, Anteil.

מָנָה *h.* zählen, berechnen. *Ni.* gezählt werden. *Pi.* einsetzen (bes. zum Rechtslehrer). *Pu. pt.* eingesetzt. *Hi.* Anteil geben. *Ho.* hinzugerechnet werden. *Hitp.* 1. eingesetzt werden; 2. zugeteilt erhalten.

מִנְהָג *h. m.* Brauch, Sitte.

מִנְהָגָא (Ru 4, 7) *a. m.* dass.

מַנְהוּמִיתָא *a. f.* Brüllen.
מַנְהֲרָא *a. m.* Tageslicht.
מנהרותא (bNed 38ᵇ Ar.) l. מַנְהָרוּתָא.
מַנּוּ (= מַן הוּא) *a.* wer ist?
מנובבעי (Pesikta 191ᵇ) l. טֶבְרֵיטֵי.
מְנוּבִיתָא *a. f.* Stellvertretung.
מָנוֹד *h. m.* Schütteln (des Kopfes).
מָנוֹחַ *h. m.* Ruhe.
מְנוּחָה *h. f.* dass.
מִנּוּי *h. m.* Ernennung (bes. zum Rechtslehrer).
מִנּוּיָא *a. m.* 1. dass.; 2. Beauftragung.
מְנַוְּלָא *a. m.* häßlich.
מנוולין (BerR 5) l. מַנְטִילִין.
מָנוֹן *h. m.* Herr, Befehlshaber(?).
מנונא (DtJII 8, 3) l. מְזוֹנָא.
מָנוֹס *h. m.* Flucht.
מְנוּסָה *h. f.* Zufluchtsort.
מְנוֹרָה *h. f.* Lampenträger, Leuchter.
מְנַזְּקְנָא absichtliche Veränderung von מְנַזְּרָנָא, s. נְזַר.
מְנָחָא *a. m.*, 1. *ind.* מְנָח Gn 8, 9 Ruheplatz; 2. Neigen (des Tags).
מִנְחָה *h. f.* 1. Speisopfer; 2. Nachmittagsopfer; 3. Zeit des Nachmittagsopfers.
מְנַחֵם männl. Personenname.
מְנַחֲרוּתָא *a. f.* Tüchtigkeit.
מְנַחֵשׁ *h. m.* Zeichendeuter.
מְנַחֲשָׁא *a. m.*, *ind.* מְנַחֵישׁ Dt 18, 10 dass.
מִנְחָתָא (Lv 2, 1) *a. f.* 1. *pl. c. s.* מִנְחָוָתְכוֹן Nu 29, 39 Speisopfer; 2. Nachmittagsopfer; 3. Zeit desselben.
מוֹנֵיטָא, מוֹנֵיטָה, מוֹנֵיטוֹן *lat. f.* (*moneta*) 1. Münze, Geld; 2. Münzstätte; 3. Prägung; 4. Ruf; 5. Macht.
מַנְטִילִין *gr. m.* (μαντίλιον) Handtuch.
מִנְטְרָא *a. m.* 1. Bewachung.
מַנְטְרָא *x. m.* Leibrock (des Hohenpriesters).
מנטרומין l. סֵימַנְטוֹרִין, s. סֵימַנְטוֹר.
מַנִּי männl. Eigenname. S. מַנָּא.
מַנִּי (= מַן אִיהוּ) *a.* wer ist?
מַנְיָא I (Ez 45, 12) *a. m.*, *ind.* מְנֵי Ez 45, 12, *pl.* מָנָן 1 K 10, 17, Jes 7, 23, Jer 32, 9 (MS מָנָן) Mine (Geldwert [= 100 Silberdenare], Gewicht).
מַנְיָא II *a. m.* Vorgesetzter.
מִנְיוֹמִי männl. Personenname.
מִנְיָמִין männl. Personenname.
מִנַּיִן *h.* 1. woher? 2. bes. aus welcher Schriftstelle? 3. woraus?
מִנְיָן *h. m.* 1. Zahl; 2. Zählung, Abstimmung.
מִנְיָנָא *a. m.*, *ind.* מִנְיָן Gn 34, 30 dass.
מֵנִיף *h. m.* Fächer.
מֶנִיק, מֶנְיָקָה *gr. m.* (μανιάκιον), *pl.* מֶנְיָקִיוֹת Halsband, Armband.
מֶנִיקָה s. מֵינִיקָה.
מְנַשָּׁא männl. Personenname.
מִנִּית Ortsname.
מֶנִיכָא (Gen 41, 42 B) *gr. m.* (μανιάκης) Halsband, Armband.
מַנְכָּיָה *h. f.* Abzug, Verminderung.
מְנַלַן (= מְנָא לַן) *a.* woher haben wir?
מוֹנוֹמָכוֹס *gr. m.* (μονομάχος) Gladiator.
מנמנמי (NuJI 26, 9 Ar., MS מערעי) l. מְזַמְּנֵי, s. זְמַן.
מְנָן (Gn 29, 4) *a.* woher? אֵי מְנָן Jos 2, 4 Praet. woher.
מְנַסְּיָא männl. Personenname.
מנסקי. מ׳ פסקאות (SiphreNu 45) l. כְּמִין סְקִיפִּסְטָאוֹת, s. סְקִיפִּסְטֵי.
מָנַע *h.* zurückhalten. *Ni.* sich abhalten lassen. *Hi.* auseinanderhalten.
מְנַע (Gn 30, 2) *a.* zurückhalten. *Itpe. ipf.* יִתְמְנַע Ex 5, 11 zurückgehalten werden.
מַנְעוּל *h. m.* Schloß, Verschluß. בֵּית הַמַּנְעוּל Loch für den Schloßriegel.
מִנְעָל *h. m.*, *pl.* מִנְעָלוֹת, מִנְעָלִים Schuh.
מְנָפָה *h. f.* Fächer.
מנפוח (PesR 17) l. מֶנְפִּים.
מָנְפּוֹל *gr. m.* (μονοπώλης) privilegierter Händler oder Handwerker.
מֶנְפִּים *gr.* Ortsname (Μέμφις).
מנצפך die Finalbuchstaben im hebr. Alphabet.
מְנַקְּדוּתָא *a. f.* Reinlichkeit.

מְנַקְּטָא a. m. Halter (ein Schmuckband).

מְנַקִּיּוֹת h. f. pl. Röhren.

מנקרותא (bAbZ 30[a]) l. מְנַקְּדוּתָא.

מְנָרְתָא (Ex 25, 31) a. f. Lampenträger, Leuchter.

מְנַשֶּׁה männl. Personenname.

מְנַשְּׁיָא männl. Personenname.

מְנָת h. f. 1. Anteil; 2. Abgabe; 3. Bedingung. בִּמְנָת לְ, שֶׁ, עַל מְנָת לְ, שֶׁ unter der Bedingung, dass. עַל מְנָת לְ um zu. בִּמְנָת כֵּן, עַל מְנָת כֵּן 1. unter dieser Bedingung; 2. trotzdem.

מְנָתָא a. f. 1. 2 S 6, 19, pl. c. s. מְנָוָתְהָא Est II 2, 9 (MS מְנוּתָא) Anteil, Portion; 2. Abgabe; 3. Bedingung. בִּמְנָת דְּ, עַל מְנָת דְּ unter der Bedingung, dass. עַל מְנָת כֵּן unter dieser Bedingung.

מִנְתָּא, מִנְתָּה gr. f. (μίνθα) Minze (*Mentha sativa* oder *silvestris*).

מַס h. m., pl. מִסִּים Steuer, Tribut.

מִסָּא a. m., pl. מִסִּין Gn 49, 15 dass.

מְסָא a., pt. pass. f. מְסְיָא Nu 5, 21, inf. מִמְסָא 2 S 17, 10 zerfließen, schwinden. *Pa. Aph. inf.* אַמְסָאָה Nu 5, 22 schwinden machen. *Itpe. ipf.* 3 pl. יִתְמְסוֹן Lv 26, 39 erweicht werden, schwinden. *Ittaph.* אִתֵּימְסִי dass.

מַסָּא a. m. Brodschieber (für den Backofen).

מִסָּא gr. m. (μίσσος) Gericht, Gang.

מְסָאֲבָא a. m., ind. מְסָאַב Lv 5, 2 verunreinigt, unrein. S. סְאֵב.

מְסָאָה a. m. Zerfließen.

מְסָאנָא a. m. 1. Schuh, s. מְסָנָא; 2. jDem 21[d] l. מְסַנָּא, s. מְסַנְתָא.

מַסָּאסָא s. מַסָּסָא.

מַסָּאתָא a. f. Wage.

מֵסֵב h. m. Polster (beim Essen).

מִסְבָא a. m. Nehmen. מִסַּב אַפִּין Bevorzugung. מִסַּב וּמִתַּן, c. s. מִסַּבְהוֹן וּמִתַּנְהוֹן Jes 9, 4 Nehmen und Geben (Handel).

מְסִבָּה h. f. 1. Tafelrunde, Mahl; 2. Wendelgang.

מְסֻבֶּה h. (auch a.) m. Tischgenoß, Gast.

מְסַבְּיתָא a. f. Weinschenkerin.

מַסְבֵּךְ h. m. dichter Busch (von Gesträuch).

מְסַבְּלָא a. m. Last.

מסבסלה (jSabb 10[a]) l. מְסַבֵּם לַהּ, s. סְבַם.

מִסְבְּעָא a. m., ind. מִסְבַּע Lv 25, 19 Sättigung.

מְסִבְּתָא (Ez 41, 7) a. f. Wendelgang.

מִסְגְיָא a. m., ind. מִסְגֵּי Gn 30, 30 (MS סְגֵי) Menge.

מִסְגְּנָא a. m., c. מִסְגַּן Jes 5, 24 (MS מִסְגֵּי) Größe.

מַסְגֵּר h. m. Verschluß, Schloß.

מַסְגְּרָא a. m. 1. dass.; 2. Kerker.

מִסְגֶּרֶת h. f. Rand.

מְסָּה gr. m. (μίσσος) Gericht, Gang.

מַסָּה h. f. Versuchung.

מְסָּה gr. (v. μέσον) halb sein.

מָסָה h. zerfließen. *Ni.* vergehen. *Pi.* vergehen machen. *Hi.* zerfließen machen.

מְסַהֲדָא a. m. Zeuge.

מְסוֹ h. m. Labmagen.

מסוגין (jBabB 13[b]) l. מַגְלוּגִין a. m. pl. Geschwätz.

מַסְוָא a. m., pl. מַסְוִין Verhüllung, Schleier.

מַסְוֶה h. m. dass.

מְסוּי h. m. Last.

מְסוֹכְרָיָא a. m. Verschluß, Stöpsel.

מַסּוּעָה h. f. Feuerbrand.

מְסוּפָּה s. מְסֵיפַס.

מַסּוּקִיתָא a. f., c. מַסּוּקִית Jer 48, 5 1. Aufstieg, Aufsteigen; 2. Stufe.

מַסּוּקְתָא (?) a. f. dass.

מָסוֹר h. m., pl. מָסוֹרוֹת Auslieferer, Denunziant.

מָסוֹרֶת h. f. 1. Überlieferung, Tradition; 2. insbes. Überlieferung des Schrifttextes.

מָסוֹרְתָא a. f. dass.

מְסוּתָא *a. f.* 1. Bad. בֵּי מ' Badeanstalt; 2. מסותיה. מטו מ' (VajR 28) l. זוֹנִיתֵיהּ s. זוֹנִיתָא.

מְסָחָא *a. m., pl. d.* מְסָחַיָּא Est II 1, 3 (MS מַסְחֲרַיָּא). S. מַסְחֲרָא.

מַסְחוּתָא *a. f.* Badeanstalt.

מְסַחֵיט *h. m.* Ausquetscher.

מַסְחְפָא (1 S 17, 6) *a. m.* Visier (am Helm) (?).

מַסְחֲרָא *a. m., pl. d.* מַסְחֲרַיָּא Est II 1, 3 Veranstalter von Trauermahlzeiten.

מַסַּחְתָּא *a. f.* 1. Wage; 2. Fleischladen.

מַסְטוּבָא, מַסְטוּבִיתָא *x. f.* Estrade, Plattform, gemauerter Sitz.

מַסְטָוָה *x. f., pl.* מַסְטָוָאוֹת dass.

מסטונא (Jes 30, 11, MS אַסְטוּנָא), l. אַסְטוּנָא, s. סְטָא.

מִסְטוֹר *h. m.* Schlag.

מַסְטִיכֵי *gr. f.* (μαστίχη) Mastix.

מִסְטֵירִין (falsch מסטורין) *gr. m.* 1. (μυστήριον) Geheimnis; 2. BerR 50 l. מַסְטֵי דִין.

מסטרני l. מְגִסְטְרָנֵי, s. מְגִסְטְרָנָא.

מִסְטֵירִיקוֹן *gr. m.* (μυστηρικόν) geheim.

מוּסְיָא *gr. f.* Moesien (Μυσία).

מְסִיבוּתָא *a. f.* Alter.

מסייפא l. מְסַפְּיָא.

מְסִיָּה *h. f.* Verzagen.

מָסִיק *h. m.* Olivenlese (-abstreifen).

מַסִּיק *h. m.* Erheber von Steuern.

מַסִּיקָא *a. m.* dass.

מְסִיקָה *h. f.* Olivenlesen (-abstreifen).

מַסֵּיקִיתָא *a. f., c.* מַסֵּיקִית Jes 15, 5 Aufstieg.

מְסִירָה *h. f.* 1. Übergabe; 2. Aushebung.

מְסֵית *h. m.* Steinhauer.

מֵסִית *h. m.* Verlockender (zum Götzendienst). S. סוּת.

מָסַךְ I *h.* (Wein) mischen.

מָסַךְ II *h.* (Metall) gießen.

מֶסֶךְ *h. m.* Mischtrank.

מָסָךְ *h. m.* Vorhang.

מַסֵּכָה I *h. f.* Gußbild.

מַסֵּכָה II *h. f.* Gewebe.

מִסְכֵּינָא (Dt 15, 11) *a. m.* arm.

מִסְכֵּינוּתָא *a. f., ind.* מִסְכֵּינוּ Dt 8, 9 Armut.

מוּסְכִּין (מוּסְכִּין), מוּסְךְ *gr. m.* (μόσχος) Moschus.

מִסְכֵּן *h. m.* arm.

מִסְכֵּן *h.* arm machen. *Pass.* arm werden.

מַסְכֵּן *a., pt.* מְמַסְכֵּן 1 S 2, 7 arm machen. *Pass. pf.* 3 *pl.* אִתְמַסְכַּנוּ 1 S 2, 5, *ipf.* יִתְמַסְכַּן Lv 25, 47 arm werden.

מְסֻכָּן *h. m.* gefährlich erkrankt.

מְסַכְסֶכֶת s. סָכַךְ.

מַסֶּכֶת *h. f.* 1. Gewebe; 2. Lehrsatz; 3. *pl.* מַסְכְתִּיּוֹת Lehrabschnitt (Traktat).

מַסְכְתָּא *a. f.* Lehrabschnitt.

מסולייא, מסוליים, s. סוֹלָיִם.

מְסַלְסְלָא *a. m. (arab.)* Kamm.

מְסָמָה *h. f.* אֶבֶן מ' Steinplatte (?).

מְסֵימֹס, מְסֵמֹס *gr. m.* 1. (σημίσσιον) ein halber Ass (der 48. Teil eines Silberdenars); 2. l. סֵיסַם.

מְסְמֵס s. מָסַס.

מַסְמֵס s. מְסַס.

מִסְמָסָה *h. f.* Erweichung, Fäulnis, Degeneration.

מַסְמַסְתָּא (Ez 43, 14, MS מְסָמְתָא) *a. f.* Absatz, Terrasse.

מַסְמֵר, מִסְמָר *h. m., pl.* מִסְמְרִים, מִסְמְרוֹת 1. Nagel; 2. eine (pilzförmige?) Geschwulst.

מְסֻמָּר *h. m.* benagelt.

מַסְמְרָא *a. m., pl.* מַסְמְרִין Jes 41, 7 Nagel.

מְסַמְּרָא *a. m.* benagelt.

מְסָמְתָא (Ez 43, 14) *a. f.* Absatz, Terrasse.

מֵיסוֹן (falsch מיסון) *gr. m.* (μέσον) Mitte.

מְסָנָא (Gn 14, 23) *a. m.* Schuh.

מְסַנְנָא (Jes 13, 12), מְסַנְנָא *a. m.* geläutert.

מְסַנֶּנֶת *h. f.* 1. Seiher; 2. Sieb; 3. Geseihtes.

מְסֻנְקָן *h. m.* gestopft (?).

מְסַנְתָּא *a. f.* Korb.

מסס I *h. Ni.* 1. zerfließen; 2. verzagen. *Hi.* zerfließen machen. *Pilp.* מִסְמֵס 1. *pt. pass.* מְמֻסְמָס f. מְמֻסְמֶסֶת zerflossen, verunstaltet. *Hitpalp.* zerfließen.

מסס II *h. Pilp.* stärken.

מסס I *a. Itpe.* verzagen. *Palp.* מַסְמֵס 1. zerfließen machen, Durchfall verursachen; 2. zerdrücken. *Itpalp.* 1. verzagen; 2. zerdrückt werden.

מסס II *a. Pilp.* stärken.

מַסָּסָא *a. m.* Ochsenstecken.

מָסוֹסָא *gr. m.* (ὄμασος) Magen.

מְסוֹסְטוּלָא *gr. m.* (μεσόστυλον) Raum zwischen zwei Säulen.

מַסָּע *h. m., pl.* מַסָּעוֹת 1. Wanderung, Reise; 2. Station.

מַסַּע s. נְסַע.

מַסָּעָה *h. f., pl.* מַסָּעִיּוֹת Feuersignal. S. מַשּׂוּאָה.

מִסְפֵּד *h. m.* Klage.

מִסְפְּדָא *a. m., ind.* מִסְפַּד Gn 50, 10 dass.

מַסְפּוֹרֶת s. מִסְפֶּרֶת.

מְסְפּוֹטַמְיָא *gr. f.* Mesopotamien (Μεσοποταμία).

מִסְפְּיָא *a. m.* Scheu.

מְסֵיפַס *lat. m.* (vgl. *sepes?*) Zaun.

מִסְפֵּק *h. m.* Zweifel, Verdacht.

מִסְפָּר *h. m.* 1. Zahl; 2. zählbar, wenig.

מַסְפְּרָא *a. m., ind.* מַסְפַּר Nu 8, 7 Schermesser.

מִסְפָּרַיִם *h. m. du.* Schere.

מִסְפֶּרֶת *h. f.* Schermesser. מ׳ שֶׁל פְּרָקִים (zweiteilige) Schere.

מָסַק *h.* abstreifen (Oliven).

מַסָּקָא *a. m.* Anhöhe.

מוּסִיקִין *gr. m. pl.* (μουσικός) Sänger.

מוּסְקוֹן *gr. m.* (μόσχος) Moschus.

מַסְקָנָא (Nu 34, 4, MS מַסְקַנָא) *a. m.* 1. Aufstieg; 2. Anhöhe; 3. Treppe; 4. Ausgang, Ende.

מַסַּקְתָּא *a. f.* Hinaufsteigen.

מַסָּר *h. m.* Säge.

מָסַר *h.* 1. übergeben, überliefern. מָסַר אֶת נַפְשׁוֹ sich aufopfern; 2. lehren; 3. ausliefern. *Ni.* überliefert werden.

מְסַר I (Gn 39, 8) *a.* dass. *Itpe. pf.* אִתְמְסַר Ex 21, 13 überliefert werden.

מְסַר II *a., pt.* מָסַר Jes 44, 13 sägen, zersägen. *Pa. pt. pass. pl. f.* מְמַסְּרָן 1K 7, 9 (MS מְסַמְּרָן) dass.

מַסָּרָא (Jes 10, 15) *a. m., pl.* מַסָּרִין 1K 7, 9, מְסָרִין 2S 12, 31 Säge.

מְסַרְבִּי Familienname.

מְסַרְבְּנָא (Jes 65, 2, MS סָרְבָנָא) *a. m.* widerspenstig.

מסרדי (bAbZ 11ᵇ) s. מוטרדי.

מְסַרְהֲבָא *a. m.* voreilig, verwegen.

מְסַרְהֲבָאִית *a.* voreilig.

מְסַרְהֲוָא *a. m.* voreilig, verwegen.

מַסְרוֹךְ *h. m.* Gurt (des Lasttiers).

מַסְרוּלָה *h. f.* Name eines Krauts.

מַסְרוֹק *h. m.* Kamm.

מַסְרוֹקָא *a. m.* dass.

מַסְרֵיתָא (Lv 2, 5) *a. f.* Pfanne.

מַסְרֵךְ *h. m.* Gurt (des Lasttiers).

מַסְרֵק *h. m., pl.* מַסְרֵקוֹת 1. Kamm; 2. gezähnter Ansatz, Krone.

מַסְרְקָא *a. m.* dass.

מַסְרֶת *h. f.* Pfanne.

מְסָרְתָּא (Jes 30, 11), מְסַרְתָּא *a. f., c.* מְסָרַת Mi 6, 4 Überlieferung.

מִסַּת *h.* genug, so viel als.

מִסַּת (Ex 36, 5) *a.* genug. *c. s.* מִסַּתְהוֹן Jer 49, 9 (MS מִסָּתְהוֹן) genug für sie. כְּמִסַּת 1. Lv 12, 8 nach Maßgabe; 2. genug.

מַסְתּוּרִיתָא *a. f.* Garnwinde (Spule?).

מִסְתְּיָא *a. m.* 1. Genüge; 2. genug.

מִסְתְּיוֹסִים *gr. m.* (μίσθωσις) Verpachtung.

מוסתקי (bBez 33ᵇ) l. מְסְדְקִי *a. m. pl.* gespaltene (?).

מִסְתָּר *h. m.* Geheimnis.

מִסְתְּרָא *a. m.* dass.

מִסְתֵּירִין *gr. m.* (μυστήριον) Geheimnis.

מָעָא s. מָעֲתָא.

מְעָא *a. m., pl.* מְעִין Nu 5, 22, Jes 48, 8, מְעַיִן 1. Eingeweide; 2. Mutterschoß; 3. Leib.

מַעְבְּדָא *a. m.* 1. Handlung; 2. Bearbeitung.

מַעְבְּדָנוּתָא *a. f.* Erwerbung.

מְעֻבֶּה *h. m.* dichtgedrängt, dick.
מַעְבּוֹרֶת *h. f.* Fähre.
מַעֲבֵט *h. m.* Kelterkufe.
מעביות (EchR 4, 19) l. מַחֲבִיּוֹת, s. מַחֲבָא (?).
מַעְבֵּר *h. m.* Getreidegabel.
מַעְבְּרָא, מַעֲבְרָא *a. m.* 1. *c.* מַעֲבַר Gn 32, 23 Furt; 2. Fähre; 3. *c.* מַעֲבַּר Jes 30, 32 Vorübergehen.
מַעְבָּרָה *h. f.* Furt.
מַעְבַּרְתָּא *a. f.* 1. Furt; 2. Teilung; 3. Durchgangsstelle.
מַעֲגִיל *h. m.* Walze.
מַעֲגִילָה *h. f.* dass.
מַעֲגָל *h. m.* Umringung.
מְעַדְיָא (Ex 21, 22) *a. f. ind.* schwanger. S. עֲדָא.
מַעֲדָן I *h. m., pl.* מַעֲדַנִּים Knoten.
מַעֲדָן II *h. m., pl.* מַעֲדַנִּים Leckerbissen.
מַעֲדֵר *h. m.* 1. Gäthacke; 2. Pflugschar.
מַעְדְּרָא *a. m., ind.* מַעֲדֵּר Jes 7, 25 dass.
מָעָה *h. m. f.* 1. Körnchen; 2. *pl.* מָעִין eine best. Münze (der 6. Teil eines Silberdenars, der 24. Teil eines Sela); 3. Münze, *pl.* מָעוֹת Geld; 4. ein Gewicht.
מֵעֶה *h. m., pl.* מֵעִים, מֵעַיִם, מֵעַיִן 1. Leib; 2. Inneres. בְּנֵי מ׳ 1. Eingeweide; 2. Kerngehäuse.
מִיעוּט *h. m.* 1. Ausschließung; 2. Minderheit; 3. Wenigstes, Minimum.
מִיעוּטָא *a. m.* dass.
מעויין (l. חמעויין I. Löw) *h. m. pl.* ein Küchenkraut. S. לְעוּנִים.
מְעוּכָא s. מְחוּכָא.
מָעוֹן *h. m.* 1. Wohnung, Aufenthaltsort, bes. Gotteswohnung, Tempel; 2. Name eines Himmels; 3. Ortsname.
מְעוֹנָאָה *a. m.* aus Maon.
מְעוֹנִי *h. m.* dass.
מְעוֹנְנָא s. מְעָנְנָא.
מַעֲזְיָא (Ex 35, 26) *a. m., ind.* מַעֲזֵי Ex 25, 4 Ziegenhaar.
מַעֲזִיבָה *h. f.* Estrich (auf dem Dach und im Hause).

מַעֲזִילָא *a. m.* Spinner.
מֶעֱזָלָא *a. m.* Spindel.
מֶעֱזְלָא *a. m.* Gespinnst.
מְעַט *h. pt., p.* מָעוּט gering, klein. *Pi.* 1. wenig machen; 2. verringern; 3. ausschließen. *Pu. pt.* מְמֻעָט wenig. *Hi.* wenig machen. *Hitp.* 1. verringert werden; 2. ausgeschlossen werden.
מְעַט (= מְמֻעָט) *h. m.* wenig. לְשׁוֹן מ׳ 1. verkleinernde Ausdrucksweise; 2. weniger umfassender Ausdruck.
מעט *a. Pa.* ausschließen. *Itpe.* verringert werden.
מְעַט *h.* wenig.
מַעֲטָן *h. m.* zum Mürbewerden aufgehäufter Olivenhaufe.
מַעְטְנָא *a. m.* dass.
מַעֲטֶפֶת *h. f.* Mantel.
מְעִיָּא s. מְעָא.
מְעִיל *h. m.* Oberkleid des Hohenpriesters.
מְעִילָא *a. m, c.* מְעִיל Ex 28, 3 dass.
מְעִילָה *h. f.* 1. Veruntreuung; 2. Treulosigkeit; 3. Name eines Mischnatraktats.
מַעְיָן *h. m., pl.* מַעְיָנוֹת 1. Quell; 2. Ausfluß; 3. Zeugungskraft; 4. Geburtsorgan des Weibes; 5. männl. Personenname.
מַעְיָנָא *a. m.* 1. *ind.* מַעְיַן (l. מַעְיַן) Lev 11, 36 B. Quell; 2. Stuhlgang.
מַעְיָנָא *a. m.* Leib, Inneres.
מְעִיסָה s. מְעִסָּה.
מְעִיקָא (Jes 51, 13, MS מָעִיקָא) *a. m., pl.* מְעִיקֵי Nu 10, 9 Bedränger.
מְעִיקָה *h. f.* Grube.
מְעִיקְתָא *a. f.* Bedrängnis.
מָעַךְ *h.* zerdrücken, erdrücken. *Pi.* 1. zerdrücken; 2. niederdrücken; 3. dämpfen (v. d. Stimme). *Hitp.* zerdrückt, gedrückt werden.
מְעַךְ *a.* dass. *Pa.* dass.
מָעַל *h.* 1. veruntreuen; 2. Heiliges bestimmungswidrig verwenden.
מְעַל *a.* dass.

מַעַל I *h. m.* Veruntreuung.
מַעַל II Schriftauslegung nach Paronomasie.
מֵעָלָא *a. m.* Eingang. מֵעָלֵי שִׁמְשָׁא Sonnenuntergang. מֵעָלֵי שַׁבְּתָא Rüsttag des Sabbats (Freitag).
מַעֲלֶה *h. m.* 1. מ׳ עָשָׁן den Rauch in die Höhe treibend, Name einer Pflanze; 2. מַעֲלֵה אֲדֻמִּים Aufstieg von Adummim (Name einer Straße).
מַעֲלָה *h. f.* 1. Stufe; 2. Stiege; 3. Terrasse; 4. Bevorzugung, höherer Grad.
מַעְלָה *h.* oben. מִלְמַעְלָה, לְמַעְלָה oben. וּלְמַעְלָה und weiterhin, und von da ab. שֶׁלְּמַעְלָה oberer (von Gott). כְּלַפֵּי מַעְלָה vor Gott.
מְעֻלֶּה *h. m.* vorzüglich.
מְעַלְּיָא *a. m., pl.* מְעַלְּיֵי Thr 4, 9 (MS מַעֲלְיֵי) dass.
מַעַלְיוּתָא *a. f.* Vorzüglichkeit, Verbesserung.
מַעֲלָל *h. m.* Tat.
מַעֲלְלָא I *a. m.* dass.
מַעֲלְלָא II *a. m.* Eingang.
מַעֲלָן *h.* oben. לְמַעֲלָן dass. כְּלַפֵּי מַעֲלָן vor Gott.
מַעֲלָנָא (Nu 4, 26, MS מַעֲלָנָא) *a. m.* 1. Eingang; 2. *pl. c.* מַעֲלָנֵי Dt 11, 30 Untergang (der Sonne).
מַעֲלַת. מ׳ מָרָא Ortsname.
מְעֻמָּד *h. m.* stehend.
מַעֲמָד *h. m., pl.* מַעֲמָדוֹת 1. Aufstehen; 2. Anwesenheit; 3. אַנְשֵׁי מ׳ Standmannschaft im Tempel (bestellte Teilnehmer an der Opferhandlung).
מַעֲמִיד *h. m.* 1. Haupt, was hält, unterstützt; 2. Gestell, Stütze.
מַעֲמָק *h. m.* Tiefe.
מַעֲמַקָּא *a. m., pl. c.* מַעֲמַקֵּי Gn 49, 25 dass.
מַעֲנָה *h. f.* Pflügelänge, Abteilung im Felde für das Pflügen (s. Dalman, ZDPV 28, 27 ff.).
מַעֲנֶה *h. m.* Antwort.
מְעַנְנָא *a. m., ind.* מְעַנֵּין Dt 18, 10, *pl.* מְעַנְנִין Ri 9, 37 Wolkendeuter.
מְעִסָּה *h. f.* Mehlbrei.
מַעֲסְרָא (Dt 26, 12) *a. m.* Zehnter.
מַעֲפוֹרֶת *h. f., pl.* מַעֲפֹרָאוֹת 1. Hülle; 2. Mantel.
מַעְפֵּר *h. m.* eine Art Getreidegabel.
מַעֲפְרָיָא *a. m.* der Mann des Mantels (?).
מַעֲפֶרֶת *h. f.* Hülle.
מַעֲפַרְתָּא *a. f., ind.* מַעֲפְרָא 1 K 20, 38 dass.
מַעֲצָד *h. m.* ein kleineres Beil.
מַעְצוֹר *h. m.* Hindernis.
מַעֲצַרְתָּא (Nu 18, 27) *a. f., pl. d.* מַעְצְרַיָּא Jes 16, 10 Kelter.
מַעֲקֶה *h. m.* Brustwehr, Geländer.
מַעֲקוּצִיתָא *a. f.* Stich.
מַעֲרָב *h. m.* Westen.
מַעַרְבָא (Gn 28, 14) *a. m.* 1. dass.; 2. (von Babylonien aus) Palästina.
מַעַרְבָאָה (Jes 23, 4; Dt 11, 24, MS מַעֲרְבָאָה) *a. m.* 1. westlich; 2. Westländer.
מַעֲרָבִי *h. m.* dass.
מְעַרְבְּלָא *a. m.* Strudel.
מְעָרָה *h. f.* 1. Höhle; 2. Kammer eines Felsengrabes.
מַעֲרוֹךְ *h. m.* Nudelholz, Wellholz.
מַעֲרוֹכָא *a. m.* dass.
מַעֲרוֹקָא *a. m.* Flüchtling.
מַעֲרָךְ *h. m.* Anordnung.
מַעֲרָכָה *h. f.* Holzstoß (zum Brennen).
מְעֲרְעָא *a. m.,* 1. *ind.* מְעָרַע Ex 12, 16 bestimmte Zeit; 2. Zusammenkunftsort (?).
מְעָרְקָא *a. m., pl. d.* מְעָרְקַיָּא Jer 48, 19 Flüchtling.
מְעַרְתָּא (Gn 23, 20) *a. f.* Höhle.
מַעֲשֶׂה *h. m., pl.* מַעֲשִׂים 1. Handlung; 2. Praxis, Wirklichkeit; 3. Ereignis, es geschah, daß; 4. Erzählung.
מַעֲשֵׂר *h. m., pl.* מַעַשְׂרוֹת Zehnter. *pl.* מַעַשְׂרוֹת Name eines Mischnatraktats.

מַעֲשֵׂר שֵׁנִי 1. zweiter Zehnt; 2. Name eines Mischnatraktats.

מַעַשְׂרָא *a. m.* dass. S. מַעְסְרָא.

מַעַשְׁנָא *a. m.* Stärkung.

מָעֲתָא *a. f.*, *ind.* מָעָא 1 S 2, 36 (MS מְעָא), *pl.* מָעִין Ex 30, 13, מָעָן 1. eine Münze (der 6. Teil eines Silberdenars, der 24. Teil eines Sela); 2. Geld.

מְפַגֵּעַ *h. m.* ein Insekt (?).

מְפַגְּרוּתָא *a. f.*, *c. s.* מְפַגְּרוּתִיךְ Jes 49, 19 Verwüstung.

מַפָּה *gr. m.* (μάππα) 1. Tuch; 2. Handtuch; 3. Fahnentuch.

מַפּוּחַ *h. m.* Blasebalg.

מַפּוּחָא *a. m.* dass.

מַפּוֹלֶת *h. f.* 1. Einsturz; 2. Ruine; 3. Wurf.

מַפּוּקִים (KohR 8, 11) *h. m. pl.* Verstoßung (?).

מַפַּח *h. m.* Verhauchung. מַפַּח נֶפֶשׁ Verdruß, Verzweiflung.

מפח (TosBabB II 17) l. מְפֻיַּחַת, s. פּוּחַ.

מַפְּחָא *a. m.* 1. *c.* מַפַּח Thr 5, 10 Hauch; 2. מַפַּח נְפַשׁ Verhauchen der Seele, Verdruß.

מַפַּחְתָּא *a. f.*, *c.* מַפַּחַת (נְפַשׁ) Dt 28, 66, Jes 17, 11 Verhauchen (der Seele).

מַפְטִיר *h. m.* 1. der die Gemeinde entläßt; 2. der die הַפְטָרָה im Gottesdienst vorträgt.

מִפְטְרָא *a. m.* Entlassung.

מְפַטַּרְתָּא *a. f.* Geschiedene.

מפכרתא (bBabB 67ᵇ) l. מַפְרַכְתָּא.

מֻפְלָא *h. m.* 1. wunderbar; 2. vorzüglich; 3. ein Minderjähriger, der ein Gelübde deutlich ausdrücken kann.

מַפָּלָה *h. f.* 1. Fall; 2. Sturz.

מַפֶּלֶת *h. f.* abnorme Geburt.

מַפַּלְתָּא *a. f.*, *c.* מַפֹּלֶת Ez 31, 13 1. dass.; 2. Ruine; 3. Einsturz.

מִפְנְיָא *a. m.*, *c.* (רַמְשָׁא) מִפְנֵי Dt 23, 12 Einbruch (des Abends).

מְפַנְּקוּתָא *a. f.*, *ind.* מְפַנְּקוּ Dt 28, 56 Bequemlichkeit, Wohlleben.

מֹפֵים (Jer 2, 16) *gr.* Memphis (Μέμφις).

מַפְסוֹעִיתָא *a. f.*, *c.* מַפְסוֹעִית Jer 47, 3 Schreiten.

מַפְסֶלֶת, מַפְסְלִית *h. f.* Hobel; 2. Axt (?).

מַפְסַלְתָּא *a. f.* dass.

מַפָּץ *h. m.*, *pl.* מַפָּצִים Matte.

מַפָּצָא *a. m.* dass.

מַפְּקָא *a. m.* Ausgang. מַפְּקָה דְשַׁתָּא Ex 34, 22 Jahresausgang. מַפְּקֵי שַׁבְּתָא Sabbatsausgang (nach Schluß des Sabbats).

מַפְּקָנָא *a. m.* 1. Ausgang; 2. *pl. c. s.* מַפְּקָנֵיהוֹן Nu 33, 2 Auszug; 3. Entleerung.

מַפְּקָנוּתָא *a. f.* 1. *c.* מַפְּקָנוּת Ex 21, 7 (MS מַפְּקָנַת) Ausgehen; 2. Hervorgehen; 3. Ausgabe.

מַפַּקְתָּא *a. f.*, *c. s.* מַפַּקְתָּךְ Dt 23, 14 Exkrement. בֵּי מ׳ Öffnung des Mastdarms.

מַפְרוֹכָה *h. m.* Stein der Ölmühle.

מִפְרוֹנָא (?) *gr. m.* (φερνή), *pl. c.* מִפְרוֹנֵי ExJI 22, 16 (MS מיפרני) Brautpreis.

מַפְרְחִיתָא *a. f.* Quaste (?).

מַפְרֵיכָה s. מַפְרוֹכָה.

מַפְּרִים *gr. m.* (v. πόρος) listig.

מַפְרַכְתָּא *a. f.* Stein der Ölmühle.

מַפְרֵעַ *h.* לְמ׳ nach rückwärts.

מַפְרַעְתָּא *a. f.* Öffnung.

מִפְרָק *h. m.* Gelenk.

מַפְרֶקֶת *h. f.* Genick, Halswirbelsäule.

מַפְשׁוֹטִיתָא *a. f.* Sichhinstrecken.

מִפְתָּח *h. m.* 1. Eingang (der Stadt); 2. Halsöffnung (des Gewandes).

מַפְתֵּחַ *h. m.*, *pl.* מַפְתְּחוֹת Schlüssel.

מְפַתֵּחַ *h. m.* Graveur.

מַפְתְּחָא I *a. m.*, *c.* מַפְתַּח Ez 29, 21 Öffnen.

מַפְתְּחָא II *a. m.*, *c.* מַפְתַּח Jes 22, 22 Schlüssel.

מִפְתָּן *h. m.*, *pl.* מִפְתָּנוֹת Schwelle.

מָצָא *h.* finden. *pt. pass.* מָצוּי 1. vorhanden; 2. häufig. *Ni.* 1. gefunden werden. *pt.* קֶבֶר הַנִּמְצָא Grab einer

gefundenen Leiche; 2. sich finden, sich ergeben. אִם תִּמְּצָא לוֹמַר wenn du sagen willst. כְּשֶׁתִּמְּצָא לוֹמַר so daß du sagen mußt. *Hi.* 1. treffen lassen; 2. zukommen lassen.

מְצָא I *a.* vermögen, können. *Itpe.* אִמְּצִי dass. *Aph.* finden lassen.

מְצָא II *a.* 1. auspressen; 2. saugen. *Pa.* säugen. *Itpe. ipf.* יִתְמְצֵי Lv 1, 15 ausgepreßt werden.

מַצָּב *h. m.* 1. Ort, Stelle; 2. Besatzung.

מְצָּבָא *a. m., c.* מְצַּב Jes 5, 2 Pflanzen, Pflanzung.

מַצֵּבָה *h. f.* Standsäule, Malstein.

מַצָּבָה *h. f.* Aufstellung.

מְצָבִיתָא s. מְצוּבִיתָא.

מַצַּבְתָּא *a. f., c.* מַצֶּבֶת Mi 1, 6 (MS נִצְּבַת) Pflanzung.

מְצָדָה *h. f.* Netz.

מְצָדְתָא (Ex 27, 4) *a. f.* 1. *pl.* מְצָדָן, מְצָדְתָן Jes 19, 8 (MS מְצָדָן), Koh 7, 26 Netz; 2. *c.* מְצָדַת 1 S 24, 1, *pl. c.* מְצָדֵי Ez 7, 7, *d.* מְצָדָתָא Jer 48, 41 Festung.

מָצָה *h.* auspressen. *Pi.* 1. dass.; 2. gründlich erörtern. *Hitp.* 1. ausgepreßt werden; 2. völlig zu Ende gebracht sein.

מַצָּה *h. f.* 1. ungesäuertes Brot (für das Pesachfest); 2. rohes Fell.

מְצַהַר *x. m.* Gesicht.

מַצּוּבָה (?) *h. f.* 1. Gestell, Aufstellung (?); 2. פִּי מ׳ Ortsname.

מַצּוּבִיתָא *a. f.* 1. Stäbchen des Webkamms (?); 2. Rohrstab.

מַצּוּגָא *a. m.* Ranke.

מְצוּדָה *h. f.* 1. Netz (für Säugetiere, Vögel, Fische); 2. Fangapparat; 3. Fang, Beute; 4. Warte.

מצודניות (Tos. Bech V 3) l. מְצוֹרָנִיּוֹת, s. מְצוֹרָן.

מְצוּדְתָא *a. f.* 1. *pl.* מְצוּדִין Koh 9, 14 (MS מְצָדְתָן) Netz; 2. *pl. d.* מְצוּדָתָא Ri 6, 2 (MS מְצָדָתָא) Festung.

מִצְוָה *h. f.* 1. Gebot; 2. Gebotsvollziehung.

מִצּוּי *h. m.* 1. Auspressen; 2. ganze Vollendung; 3. Ende; 4. Zurückgebliebenes.

מַצּוֹיָנָא *a. m.* Streitsüchtiger (?).

מְצוּלָה *h. f.* Tiefe.

מַצּוֹלֶת *h. f.* Abfall.

מְצוּלְתָא *a. f.* Tiefe.

מְצוּעָא *a. m.* Mitte.

מְצוּפָה *h. f.* Warte (?).

מָצוֹצָא *a. m.* ein Tier (Sauger).

מָצוּק *h. m.* Säule (Bez. der Frommen).

מְצוֹרָן *h. m.* fließend, triefend.

מְצוֹרָע *h. m.* Aussätziger.

מְצוֹרְעָא *a. m.* dass.

מַצּוּת *h. f.* Streit.

מִצְוְתָא *a. f.* 1. Gebot; 2. Befehligung; 3. Gebotsvollziehung; 4. Almosen.

מַצּוּתָא *a. f.* 1. Gn 13, 7 Streit; 2. Ex 17, 7 Ortsname (Meriba).

מֵצַח *h. m.* Stirn.

מִצְחָא *a. m.* dass.

מוצטבא l. מֶצְטְכָא.

מַצְטְכָא, מֶצְטְכָא *gr. f.* (μαστίχη) Mastix.

מִצְטְרָא *gr. m.* (μυστρίον) Löffel, Kelle.

מַצָּיָא *a. m.* Streitsüchtiger.

מציא Zauberwort.

מְצִיאָה *h. f.* 1. Finden; 2. Fund.

מְצִיאֲתָא *a. f.* Fund.

מציבות (Tos. Kel. BabM I, 7) l. מְצָפִּית.

מְצִיָּה *h. f.* Auspressung.

מְצִיעָא *a. m.* 1. *ind.* מְצִיעַ Nu 35, 5 Mitte; 2. mittelster.

מְצִיעָאָה (Ex 26, 28) *a. m., f. d.* מְצִיעֲיתָא 1 K 6, 6 mittelster.

מְצִיעוּתָא *a. f.* Mitte.

מְצִיצָא *a. m.* blinzelnd (?).

מְצִיצָה *h. f.* Aussaugung der Beschneidungswunde.

מֵצִיק *h. m.* Bedrücker.

מְצִיקָא *a. m.* Gewaltiger.

מְצִלָּה *h. f.* Schelle.

מְצַלְצְלָא *a. m.* Kastagnette.

מִצִּלְתָּא *a. f., c.* מְצִלַּת 1 S 13, 21 Gabel.

מִצְמְחָא *a. m.* Erblühen, Aufgehen.

מִצְמֵץ s. מָצַץ.
מִצְנֶפֶת h. f. Kopfbedeckung des Hohenpriesters.
מִצְנַפְתָּא (Ex.28, 37) a. f. dass.
מַצָּע h. m., pl. מַצָּעוֹת Lagerstatt.
מצע h. Pi. 1. die Mitte nehmen; 2. in die Mitte stellen. *Pu.* in die Mitte gestellt werden. *Hitp.* sich in die Mitte stellen.
מְצַע a. in der Mitte sein. *Pa.* 1. halbieren; 2. in die Mitte stellen. *pt. pass.* מְמַצַּע in der Mitte befindlich.
מִצְעָא a. m. Mitte.
מַצָּעָא a. m. als Lager dienendes Polster.
מִצְעָאָה a. m. mittelster.
מצעד (Tos. Kel. BabB I 7) l. מַעֲצָד.
מִצְעָד h. m. Schritt.
מִצְעָיָא (Spr 29, 13) a. m. mittlerer (wohlhabend?).
מִצְעָר h. m. gering.
מִצְפֶּה Ortsname.
מַצְפַּיָא (Jos 11, 3) Ortsname.
מִצְפִּית h. f. metallnes Mundstück (eines Instruments).
מָצַץ h. 1. aussaugen; 2. einsaugen. *Pilp.* 1. aussaugen; 2. durchspähen.
מְצַץ a. saugen; 2. ausdrücken.
מָצַק (?) h. gießen.
מָצַר I h. spinnen.
מְצַר I a. dass.
מָצַר II h. als Grenze angeben.
מְצַר II a. dass. *Itpe.* sich recken(?).
מֵצַר I h. m., pl. מְצָרִים 1. Enge; 2. Grenze.
מֵצַר II h. m. 1. verdrießlich; 2. beschränkt.
מִצְרָא I a. m., pl. מִצְרָנִין Grenze. בַּר מ׳ Grenznachbar.
מִצְרָא II a. m. Seilbrücke.
מִצְרָאָה (Ex 2, 14) a. m. Ägypter, ägyptisch.
מִצְרִי I h. m. dass.
מִצְרִי II h. m. aus Reisern geflochten.
מִצְרָנִין s. מִצְרָא.
מִצְרָנָאָה a. m. an der Grenze wachsend.

מִצְתוּתָא h. f. Vernehmen.
מַק s. מוּק.
מַקָּבָא a. m., pl. מַקָּבִין Jer 10, 4 Hammer.
מַקָּבִי (Meg. Ant. Or. 2377) l. מַקָּבִי männl. Personenname.
מְקַבִּיל h. m. gewinnend (auf Tradition begründet?).
מְקַבְּלָנָא a. m. der für sich gewinnt.
מְקַבְּלָנוּתָא a. f. Gewinnen.
מַקָּבָן h. m. Mann mit hammerförmigem Kopf.
מַקֶּבֶת h. f. Hammer.
מַקְדֵה s. מַקֵּידָה.
מַקְדֵּחַ h. m. Bohrer.
מַקְדוֹן (Est II 1, 2, MS מַקְרוֹן), מֶקְדוֹן gr. m. (Μακεδών) 1. Macedonier; 2. macedonisch.
מַקְדוֹנָא, מֶקְדוֹנָא gr. m., pl. מַקְדוֹנִין Est II 8, 15 (MS מַקְרוֹנִין) dass.
מַקְדוֹנָאָה gr. m., pl. d. מַקְדוֹנָאֵי 1S 2, 4 (MS יַוְנָאֵי) Macedonier.
מַקְדוֹנְיָא gr. Macedonien (Μακεδονία).
מִקְדָּשׁ h. m. Heiligtum, Tempel in Jerusalem. בֵּית הַמִּקְדָּשׁ dass.
מַקְדְּשָׁא, מִקְדְּשָׁא a. m., ind. מַקְדַּשׁ Ex 25, 8 dass. בֵּית מַקְדְּשָׁא, c. s. בֵּית מַקְדְּשִׁי Lv 19, 30 B. dass.
מְקַדֶּשְׁתָּא (Gn 38, 21) a. f. Heiligtumsdirne.
מְקוֹבָא a. m., pl. מְקוֹבִין Jes 44, 12 Hammer.
מִקְוֶה h. m., pl. מִקְווֹת, מִקְוָאוֹת Wasserbassin, rituelles Bad. pl. מִקְוָאוֹת Name eines Mischnatraktats.
מִקְוְיָא a. m. 1. ind. מִקְוֵי 1K 10, 28 Schar; 2. pl. d. מִקְוַיָּא Jes 22, 11 Wassersammlung, Teich.
מָקוֹם h. m. 1. Ort, Stelle; 2. bestimmter Ort (Heiligtum); 3. הַמָּקוֹם Bezeichnung für Gott; 4. אוֹתוֹ מָקוֹם die weibl. Scham. מָקוֹם שֶׁ 1. da, wo; 2. dann, wenn.
מקומא l. מְקִימָא, s. מְקִימְתָא.
מַקּוֹף h. m. Einfassung.
מָקוֹר h. m. Quelle.

מַקּוֹר *h. m.* Meißel (zum Schärfen des Mühlsteins).

מַקּוֹרָא *a. m.* Schnabel.

מַקּוֹשָׁא *a. m.* Klopfer (an eine Metallplatte zum Versammeln der Gemeinde?).

מקות. מ׳ פנסין (KohR 1, 10) l. קְסִלוֹפַנְסִין, s. קְסִילוֹפָנוֹס.

מְקֻוָּזָא, מְקַוְּזָא *a. m.* Verschnittener.

מַקְוָנָא *a. m.* eine Baumart.

מַקְזִתָא *a. f.* Aderlaß.

מִקָּח *h. m.* 1. Nehmen; 2. Einkauf, Kauf.

מִקְטָא *a. m.* in der Hand Gehaltenes.

מַקְטְיָא (Jes 1, 8, MS מִקְטָיָא) *a. m.* Gurkenfeld. בַּר מ׳ männl. Personenname.

מִקְטוֹרָה, מִקְטוֹרִין *lat. m.* (*amictorium*) Brustbinde.

מַקֵּידָה *h. f.* Scherbe, zerbrochenes Tongefäß.

מוּקִיּוֹן *lat.* Name des röm. Possenreißers (*Maccus*).

מְקִימָא *a. m., c. s.* מְקִימָךְ Dt 6, 7 Aufstehen.

מְקִימְתָא *a. f.* Gegenstand.

מַקֵּל *h. f. m., pl.* מַקְלוֹת Stab.

מוֹקְלֶה *h. m.* 1. Brennen; 2. Herd. מוֹקְלֶה Thr 2, 10 (MS מִקְלֶה) dass.

מַקְלוֹט *h. m.* Behälter (zum Auffangen der Exkremente von Tieren). S. מַלְקוֹט.

מקילופין (NuJI 6, 4), l. מַקְלוּפִין, s. קְלוּפָא.

מִקְלָט *h. m.* Zuflucht.

מַקְלֵיעֲתָא *a. f.* Zopf.

מָקוֹלִין, מָקְלוֹן (מקולים) *gr. m.* (μάκελλον) 1. Fleischladen; 2. Laden.

מַקְלַעַה *h. f.* Geflecht.

מְקָמָא *a. m., c.* מְקָם 1K 10, 5 Stand.

מְקַמְתָא *a. f.* 1. Besitz; 2. Sache; 3. Kampfplatz (?).

מקינגאי (Pes. 191b) l. קְנֵיגִי.

מִקְנֶה *h. m.* Viehbesitz.

מַקְנִיתָא *a. f.* Bündel von Rohr (?).

מוּקוֹס *gr. m.* (μωκός), *pl.* מוּקְסִין, מוּקְסוֹת Beinkleid.

מַקְסוֹטֵירָא *gr. f.* (μυξωτήρ), *pl.* מַקְסוֹטֵירָן Sach 4, 12 (MS אִסְקְרִיטָן) Ausgußrohr.

מֻקָּף *h. m.* Umringtes, Naheliegendes.

מִקְפָּה *h. f.* Brei.

מַקְפָּנָא *a. m., pl. c. s.* מַקְפָּנֵיכוֹן Nu 33, 55 Umringung.

מֻקְצֶה *h. m.* 1. gesonderter Raum, besonders Trockenplatz für Feigen und Feigenmenge auf diesem Platz; 2. Vorrat; 3. zu einem bestimmten Gebrauche Bestimmtes; 4. außer Gebrauch stehend; 5. l. מַקְצוּעַ.

מַקְצוּעַ *h. m., pl.* מַקְצוּעוֹת 1. Feigenmesser; 2. Matte zum Feigentrocknen (?).

מִקְצוֹעַ *h. m.* 1. Ecke; 2. Eckstein; 3. abgesonderter Raum (Feigentrockenplatz); 4. Vorrat.

מִקְצָת *h. f.* 1. Teil; 2. einiges.

מִקְצָתָא *a. f., c.* מִקְצָת Gn 47, 2 Teil.

מקק *h. Ni.* faulen, verderben. *Hi.* faulen machen. *Hitpalp.* הִתְמַקְמֵק mürbe werden (durch Leiden).

מקק I *a. Itpalp.* אִתְמַקְמַק 1. verfaulen; 2. verschmachten.

מקק II *a. Itpa.* 1. *pf.* אִתְמַקַּק 1K 17, 21, 2K 4, 35 sich schütteln (?). *Itpalp.* אִתְמַקְמַק dass. (?).

מַקָּקָא *a. m.* Bücherwurm (?).

מִקָּקָא *a. m.* Schütteln.

מְקַר (Jes 25, 5) *a. m. ind.* kühlend.

מֻקְרָא *a. m.* Gehirn (?).

מִקְרָא *h. m., pl.* מִקְרָאוֹת 1. Ruf; 2. Lesung, Rezitation; 3. heilige Schrift; 4. Schriftstelle, Bibelvers; 5. Schriftstudium.

מִקְרֶה *h. m.* Zufall.

מְקֻרְזָל *h. m.* gerundet.

מַקְרְיָא *a. m.* Bibellehrer.

מַקְרִיל (?) *h. m.* auf die Bibel begründet (?).

מַקְרוֹלַפְּרוֹס, מַקְרוֹאֱלַפְּרוֹס *gr. m.* (μακροέλαφρος) schlank und schnell.

מַקְרִין *lat.* (*Macrinus*) Name eines röm. Kaisers.

מַקְרָן *h. m.* gehörnt.

מוקירוס s. מַקְרִין.

מַקְרוֹס *gr. m.* (μακρός) groß.

מַקְרַעְתָּא (?) *a. m.* Lappen, Fetzen.

מַקְרֶצֶת *h. f.* Teigstück.

מְקַרְקְעָא *a. f.* bodenfestes, unbewegliches Gut.

מְקַרְתָּא *a. f., c.* מְקֵרַת 1 K 7, 2 (MS מְקֵידַת) Kühlung.

מַקְשְׁאָה *a. m.* der Einwände zu machen liebt.

מִקְשָׁה, מִקְשָׁה *h. f., pl.* מִקְשָׁאוֹת, מִקְשָׁיוֹת, מִקְשָׁאִין Gurkenfeld.

מקשה s. קָשֶׁה.

מַקְשֶׁה *h. m.* Einwand machend.

מַקְשְׁיָא I (Jes 1, 8, MS מַקְטְיָא) *a. m.* Gurkenfeld.

מַקְשְׁיָא II *a. m.* Einwand machend. S. קְשָׁא.

מקשיצתהון (DtJII 29, 6) l. מַשְׁקֵיצְתְהוֹן, s. מַשְׁקֵיצְתָא.

מַר 1. s. אֲמַר; 2. s. מָרָא.

מַר *h. m.* 1. bitter; 2. ein bitteres Kraut.

מָר *a.* בְּמָר in Vertauschung, anstatt.

מָרָא *h.* s. מָרָה II.

מרא I *a. Aph.* zornig machen. *Itpe.* 1. widerspenstig werden; 2. zornig werden.

מרא II *a. Aph. pt. pl.* מַמְרַן Sach 12, 10 bitter machen. S. מְרַר.

מָרָא I *a. m., ind.* מָר, *c.* מָרֵי Ex 15, 3, מָר מָרָא, *c. s.* מָרֵיהּ, מָרוֹהִי Ex 21, 24, *pl.* [מָרַיָן] *c.* מָרֵי Gn 4, 20 Herr. מָרֵי חוֹבָא Gläubiger. מָרֵי בֵיתָא Hausherr. מָרֵי זְנוּ Ehebrecher.

מָרָא II *a. f., pl.* מָרִין Grabscheit.

מוֹרָא *gr. m.* (μωρός), *pl.* מוֹרִים töricht, dumm.

מֻרְאָה *h. f.* Kropf (des Vogels).

מַרְאֶה *h. m.* 1. Aussehen. *pl.* מַרְאוֹת Arten des Aussehens; 2. Betrachten.

מַרְאָה *h. f.* Spiegel.

מַרְאִית *h. f.* 1. Anblick; 2. Aussehen.

מְרָאנָא s. מוֹרָנָא.

מְרַאֲשׁוֹת *h. f. pl.* Kopfende.

מרבג l. מְדַבֵּק.

מְרֻבֶּה *h. m.* 1. viel; 2. מ׳ בְגָדִים der durch Anlegen der vier hohepriesterlichen Gewänder bestallte, nicht gesalbte Hohepriester; 3. reichlich.

מַרְבּוֹעִיתָא *a. f., c. s.* מַרְבּוֹעִיתֵיהּ Lagerstatt.

מַרְבְּיָנָא *a. m.* 1. Zögling, Kind; 2. Sproß.

מְרַבְּיָנָא *a. m.* Erzieher.

מְרַבְּיָנִיתָא *a. f.* Erzieherin, Amme.

מַרְבִּית I, מְרְבִית *h. f., pl.* מַרְבִּיּוֹת, מְרְבִּיּוֹת Zweig.

מַרְבִּית II *h. f.* Bewässerung.

מַרְבִּית III *h. f.* Schicht, Lage.

מַרְבִּיתָא *a. f.* Zweig.

מְרַבִּיתָא *a. f.* Erzieherin, Amme.

מרביצי (GnJII 14, 14) l. מַרְבְּיָנֵי, s. מַרְבְּיָנָא.

מרבך l. מְדַבֵּק.

מַרְבָּעָה *h. f.* Bewässerung.

מַרְבָּעוּתָא *a. f., c. s.* מַרְבָּעוּתֵיהּ Est II 1, 3 (MS מַרְבַּעְתָּא) Lagerstatt.

מַרְבַּעְתָּא *a. f.* dass.

מְרַג *a., pf.* 3 *pl. c. s.* מַרְגוּהִי 2 S 6, 6 herabstoßen. *Itpe. ipf.* 3 *f. sg.* תִּתְמְרֵיג Dt 19, 5 gestoßen werden.

מַרְגּוֹאָן Ortsname.

מְרְגוֹעָא *a. m.* Ruhe.

מַרְגְּזָא *a. m., pl.* מַרְגְּזִין eine Art Messer.

מרגזאות s. מוגראות.

מַרְגְּזָנָא *a. m.* aufbrausend.

מַרְגְּלָא *gr. m.* (μαργέλλιον), *pl.* מַרְגְּלָן Thr 4, 1, מַרְגְּלִין Jes 54, 12 (MS מַרְגּוּלְיָן) Edelstein.

מַרְגְּלָא *a. m.* Gewohnheitsspruch.

מַרְגְּלוֹת *h. f. pl.* Fußende.

מַרְגָּלִיטִים *gr. m.* (μαργαρῖτις) Edelstein.

מַרְגְּלִית *x. f.* (vgl. μαργέλλιον), *pl.* מַרְגְּלִיּוֹת 1. Perle; 2. Edelstein.

מַרְגְּלִיתָא, מַרְגּוּלִיתָא *x. f., pl.* מַרְגַּלְיָן, מַרְגּוּלְיָן Jes 54, 12, *c. s.* מַרְגְּלְיָתְהָא Ho 2, 15 dass.

מַרְגְּלָתָא *a. f. pl.* Fußende.
מָרַגְנָא *gr. m.* (μάραγνα), *pl.* מָרַגְנִין 1 K 12, 11 (MS מוֹרַגְנִין) Peitsche.
מַרְגָּנִיתָא *gr. f.* (vgl. μαργαρῖτις) 1. Perle; 2. Köstliches.
מרגנין? (Tos. Ohal. XVIII 12) *h. m. pl.* eine Art Hütte.
מַרְגֵּשׁ *h. m., pl.* מַרְגֵּשׁוֹת Lärm.
מָרַד I *h.* widerspenstig sein, sich empören. *Hi.* widerspenstig machen.
מָרַד II *h.* fließen (vom Auge).
מְרַד I *a.* 1. *pf.* 3 *pl.* מְרַדוּ Gn 14, 4 widerspenstig sein, sich empören; 2. überdrüssig werden. *Itpe.* dass.
מֶרֶד *h. m.* Widerspenstigkeit, Empörung.
מִרְדָא (2 K 11, 14) *a. m.* dass.
מָרְדָא *a. m., pl.* מָרְדִין Ex 20, 5 widerspenstig, rebellisch.
מרדא (Jes 17, 6, MS מֻרְדָא) l. מְרַנָּא (?).
מַרְדָּא I *a. m.* Name eines Vogels.
מַרְדָּא(?) II *a. m.* Peitsche.
מַרְדֶּה *h. m.* Brotschieber.
מרדה l. מִדְרָה, s. מִדְרָא.
מַרְדּוּ Name eines Vogels.
מַרְדּוּת *h. f.* Züchtigung. מַכַּת מַרְדּוּת (im mosaischen Gesetze nicht angeordnete) Züchtigungsgeißelung.
מַרְדוּתָא (1 S 20, 30) *a. f., c.* מַרְדוּת 2 S 7, 14 dass.
מַרְדְּיָא *a. m.* Pflug.
מָרְדְּיָא *a. m.* Staken (zur Bewegung eines Boots).
מַרְדֵּין *pers. m.* Todesstrafe.
מָרְדִּיתָא *a. f.* Furche.
מָרְדְּכַי männl. Personenname.
מרדכיתיה (ExJI 21, 19, MS מורניתיה), l. מוֹרָנִיתֵיהּ, s. מוֹרָנִיתָא.
מַרְדֵּעַ *h. m., pl.* מַרְדְּעִים, מַרְדְּעוֹת Ochsenstecken (beim Pflügen).
מַרְדַּעַת *h. f.* Decke.
מַרְדַּעְתָּא *a. f.* dass.
מָרְדְּקָא *pers. m.* tot, abgestorben.
מוֹרָה *gr. m.* (μωρός) töricht.
מָרָה I *h. f.* 1. Bitterkeit; 2. Galle; 3. Gallenblase; 4. Gift; 5. Ortsname.
מָרָה II *h. f.* Widerspenstigkeit.
מָרָה I *h.* widerspenstig sein. *Hi.* 1. widerspenstig sein; 2. widerspenstig machen; 3. erzürnen, erregen.
מרה II *h. Hi.* mästen.
מַרְהַבְיָא *a. m.* Übermut.
מַרְוָא *a. m.* eine Art Majoran (*Origanum Maru*).
מְרַוָּא (Na 3, 14, MS מַרְוָא) *a. m.* Angefeuchtetes (?). S. מַרְוְתָא.
מָרוֹד *h. m.* rebellisch, Rebell.
מָרוֹדָא *a. m.* 1. *ind.* מָרוֹד Dt 21, 18, Jes 48, 8 dass.; 2. *ind.* מָרוֹד Gn 16, 12 Wildesel.
מְרוֹדָא *a. m., ind.* מְרוֹד Nu 14, 18, *c. s.* מְרוֹדְהָא Thr 1, 5 (MS מָרוֹדְהָא) Widerspenstigkeit.
מְרוֹדָן *h. m.* fließend, triefend.
מָרוֹחַ *h. m.* מְרוֹחַ אֶשֶׁךְ (Lv 21, 20) Mann mit einer oder keiner Hode (auch andere Deutungen).
מְרוּטָה *h. m.* Kahlkopf.
מְרַוְיָא (Jer 46, 16) *a. m., ind.* מְרַוֵּי Lv 10, 9 berauschend, Berauschendes.
מַרְוִיתָא s. מַרְבִּיתָא.
מָרוֹם *h. m.* 1. Höhe; 2. Himmel.
מְרוֹמָא (Mi 6, 6, Ct 2, 9) *a. m.* dass.
מרון. כבני מרון (RhS I 2) l. כִּבְנוּמְרוֹן, s. נוּמְרוֹן.
מֵרוֹן 1. Ortsname; 2. s. מַרְיוֹן.
מֵרוֹנָאָה *a. m.* Einwohner von Meron.
מֵרוֹנִי *h. m.* dass.
מְרוּעָא (Jes 47, 2, Ho 11, 7) *a. m.* Krankheit.
מְרוּצָה I *h. f.* Laufen.
מְרוּצָה II *h. f.* Unterdrückung.
מָרוֹקָא I *a. m.* Abreiber (aus Ton?).
מָרוֹקָא II *a. m.* safranfarben (?).
מָרוֹר *h. m.* 1. bitter; 2. eine bittere Lattichart; 3. eine Lattichart (viell. *Lactuca saligna*).

מְרוֹרָא *a. m.* 1. *c.* מְרוֹר 1 S 15, 32 (MS מְרִיר) Bitterkeit; 2. bitteres Kraut.
מְרוֹרָה *h. f.* 1. Bitteres; 2. Gift.
מְרוּשָׁא (?) *a. m.* Becken.
מָרוּת *h. f.* Herrschaft.
מַרְוָתָא (1 S 9, 17) *a. f., c.* מַרְוַת Ex 18, 10 dass.
מָרוּתָא *a. f.* dass.
מַרְזֵב *h. m.* 1. Ablaufsrinne am Dach; 2. eine Art, den Mantel zu tragen.
מַרְזְבָא *a. m.* Rinne.
מַרְזְבְלָא s. מַזְבְּלָא.
מַרְזְבָנָא *pers. m.* Präfekt.
מַרְזוֹב *h. m., pl.* מַרְזוֹבוֹת Hammer.
מַרְזוֹחַ s. מַרְזֵיחַ.
מַרְזוֹפָא *a. m.* Hammer.
מַרְזְחָא *a. m.* 1. Gelage; 2. Jer 16, 5 Trauermahl; 3. Veranstalter von Trauermahlen (?).
מַרְזֵיבָא *a. m., pl.* מַרְזֵיבִין Koh 2, 8 Ablaufrinne.
מַרְזֵיחַ *h. m.* 1. Gelage; 2. Trauermahl.
מַרְזֵיחָא s. מַרְזְחָא.
מרזמא, מורזמא (?).
מַרְזַפְּתָא *a. f.* Hammer.
מרח *h. Pi.* 1. reiben, zerreiben; 2. abreiben, glätten. *Ni.* 1. zerrieben werden; 2. geglättet werden. *Pu. Hitpa.* geglättet werden.
מרח *a. Pa.* glätten.
מְרַחֲמָא *a. m., pl. c. s.* מְרַחֲמוֹהִי Gn 26, 26 (MS מֶרָחֲמוֹהִי) Freund.
מְרַחֲמָנָא *a. m., pl.* מְרַחֲמָנֵי Est II 1, 3 barmherzig.
מֶרְחָץ *h. m., pl.* מֶרְחֲצָאוֹת 1. Baden; 2. (privates) Warmbad. בֵּית הַמֶּרְחָץ Badeanstalt.
מֶרְחָק *h. m.* Entfernung.
מְרַחֲקָא *a. m., ind.* מְרַחַק Dt 27, 15 verabscheut.
מַרְחֶשְׁוָן (Koh 11, 3, MS מְרַחְשְׁוָן) Name des achten jüdischen Monats.
מַרְחֶשֶׁת *h. f.* 1. Tiegel, Topf; 2. Ortsname.

מָרַט *h.* ausraufen. *Ni.* ausgerauft, kahl werden. *Pi.* ausraufen. *Pu. pt.* ausgerauft, kahl.
מְרַט *a.* 1. raufen; 2. *ipf.* 3 *pl.* יִמְרְטוּן Lv 21, 5 kahl machen, enthaaren. *Itpe.* 1. *pf.* אִתְמְרֵיט Ez 29, 18 kahl gemacht werden; 2. sich kahl machen. *Pal.* מַרְטֵט 1. ganz kahl machen; 2. ganz ablösen. *Itpalp.* kahl gemacht werden.
מַרְטָא *a. m., ind.* מְרַט Lv 21, 5, Jes 15, 2 Glatze.
מְרָטָא *a. m.* Ausgerupftes.
מַרְטוּטָא *a. m.* 1. Scharpie, Fetzen; 2. Mantel.
מִרְטוּם *h. m.* gerupfter Vogel.
מַרְטִיסָה *x. f.* eingesalzener Fisch(?).
מוֹרְטָנִי *lat. m.* aus Mauretanien.
מוֹרְטַנְיָא *lat. f.* Mauretanien in Nordafrika (*Mauretania*).
מוֹרִיטִינוֹס (GnJI 10. 7, MS מווריטינוס) *lat.* Stammvater der Mauretanier (*Mauretinus*).
מרטקא (bJom 77[a]) l. מַטְרְקָא.
מַרְטְקָא s. מְרְדְּקָא.
מָרֵי s. מָרָא.
מָרִי, מָרְיָא männl. Personenname.
מְרִיא *h. m.* Dämon.
מְרִיבַג (Ct 5, 14, Or 1302 שוהם, darüber בלור צחפי) Name eines Edelsteins.
מְרִיבָה *h. f.* Streit.
מְרִיגֵז ein Zauberwort.
מרידא l. מָרוֹדָא.
מְרִידָה *h. f.* Widerspenstigkeit.
מְרִיחָא *h. m.* übermütig.
מַרְיוֹטָאָה *gr. m.* Einwohner von Mareotis (Μαρεώτις).
מְרְיוֹן *h. m.* Aufständischer.
מִרְיָם weibl. Personenname.
מְרֵימָה (?) *h. f.* Anhöhe.
מָרֵימָר (מָרֵי מָר) männl. Personenname.
מַרְיוֹן *gr.* männl. Personenname (Μαρίων).
מריינוס (Siphra zu Lv 22, 29) l. טְרָיְנוֹס.

מוּרְיֵים, מוּרְיָסָא *lat. m.* (*muries*) Fischbrühe.

מְרִיעָא *a. m., pl. d.* מְרִיעַיָּא Ez 34, 4 krank.

מְרֵיעוּת *h. f.* Geselligkeit.

מְרִיצָה *h. f.* Grabeisen.

מְרִיקָה *h. f.* Abwaschung (Abreibung).

מָרֵיקָה *h. f.* eine Art Ton.

מָרִירָא *a. m., pl.* מָרִירִין Ex 15, 23 bitter.

מְרִירָא *a. m., ind.* מְרִיר Ez 3, 14 (MS מְרָר) Bitterkeit.

מְרִירָה *h. f.* 1. Bitterkeit; 2. Bitteres.

מְרִירוּת *h. f.* Bitteres.

מָרִירוּתָא *a. f., ind.* מָרִירוּ Nu 5, 24 Bitterkeit.

מְרִירִי Name eines Dämons.

מְרֵירְתָא *a. f.* 1. *c. s.* מְרֵירְתָךְ Koh 12, 6 (MS מְרָרְתָךְ) Galle; 2. Gift.

מָרֵישׁ *h. m., pl.* מָרֵישׁוֹת Balken (in der Mauer).

מָרֵישָׁא (Hb 2, 11) *a. m.* dass.

מְרִיתָא *a. m., ind.* מְרִית Jes 49, 26, Am 9, 13, Jo 1, 5 Most.

מרך *h. Hitp.* zerfließen.

מרך *a. Itpe. ipf.* 3 *f. sg.* תִּתְמְרֵיךְ Dt 19, 5 (MS תִּתְמְרֵיג) gestoßen werden.

מֶרֶךְ *h. m.* Zerfließen.

מֶרְכָּב *h. m.* Sattel.

מַרְכְּבָא (Lv 15, 9) *a. m.* dass.

מֶרְכָּבָה *h. f.* 1. Wagen; 2. der Gotteswagen (in der Vision Ezechiels).

מַרְכָּבָה *h. f.* Pfropfen.

מַרְכְּבָנָא *a. m., c. s.* מַרְכְּבָנֵיהּ 1 K 22, 34 Wagenlenker.

מַרְכַּבְתָּא *a. f.* 1. *pl. c.* מַרְכְּבַת Hab 3, 8 Wagen; 2. Sattel.

מַרְכּוֹב s. מַרְכּוֹף.

מַרְכּוֹל *x. m.* Priesteroberer (ein Tempelbeamter).

מַרְכּוֹף *h. m.* Gestell (eines Instruments) (?).

מְרְכִּיָּא *a. m., pl.* מְרְכִּוָּן (?) 1. Tränktrog; 2. Trinkgefäß (?).

מַרְכָּל s. מַרְכּוֹל.

מרום 1. l. הֲמֵרוֹם; 2. s. מְרוֹם.

מִרְמָה *h. f.* Trug.

מרמהון, מרמהין מרמהוז 1. מַרְמָהוּז *x. m.* Majoran (*Origanum Majorana*).

מָרְמוֹטָא, מָרְמְטָא *gr. m.* (vgl. μορμωτός) Schrecken.

מִרְמָס *h. m.* Getretenes.

מרמוצי (KohR 6, 12)?

מְרַמְּצְתָא *a. f., pl. d.* מְרַמְּצָתָא Ex 28, 13 Fassung (von Edelsteinen).

מַרְמְרָא, מַרְמֵירָא *gr. m.* (μάρμαρος) *pl.* מַרְמְרִין Thr 3, 9 (nicht im MS) Marmorstein.

מרון s. מורן.

מָרִינָה s. מָרִינוֹס.

מורנוס (PesR 21) l. טוֹרְנוֹס.

מָרִינוֹס *gr.* männl. Personenname (Μαρῖνος).

מֵרוֹס *gr. m.* (ἥμερος) zahm.

מוֹרוֹס *gr. m.* (μωρός) töricht.

מרס *h. Pi.* 1. zerdrücken; 2. zerrühren.

מְרַס *a.* 1. *pt. pass.* מְרִיס Lv 21, 20 zerdrücken (von den Hoden); 2. zerrühren.

מֻרְסָא *a. m.* Eiterbeule.

מֻרְסָן *h. m.* grobe Kleie.

מְרְסְתָא *a. f.* Unterdrückung.

מְרְסִינָּטוֹן *gr. m.* (μυρσινᾶτον) Myrtenöl.

מְרַע (1 K 14, 1) *a., pf.* 2 *sg.* מְרַעְתָּא Jes 14, 10 erkranken, krank sein. *Pa. pt. pass.* 1. krank gemacht; 2. *f.* מְמֻרְעָא Jer 14, 17 bösartig. *Aph. pf.* אַמְרַע Dt 29, 21 krank machen. *Itpe. pf.* אִתְמְרַע 1 K 14, 1 (MS מְרַע) krank werden. *Itpa. pf.* אִתְמָרַע 2 S 13, 6 sich krank machen, sich krank stellen.

מְרַע *h. m.* שְׁכִיב מ' lebensgefährlich krank.

מַרְעָא I *a. m., pl.* מַרְעִין Ex 23, 25 Krankheit.

מַרְעָא II *a. m., ind.* מְרַע Gn 48, 1 krank.

מִרְעָא (?) *a. m.* Weideplatz.

מִרְעֶה *h. m.* Weide.

מַרְעוּתָא *a. f.* Krankheit.

מַרְעֲיָא *a. m.* Mist.
מַרְעֵילָא s. **מַרְעֲלָא**.
מַרְעִית *h. f.* Weideplatz.
מַרְעִיתָא I *a. f.*, *ind.* **מַרְעִי** Est II 4, 1 (MS **מִרְעֵי**) dass.
מַרְעִיתָא II *a. f.* 1. Krankheit; 2. *c.* **מַרְעִית** Ct 2, 5 (MS **מְרְעִית**) krank; 3. Koh 5, 12 (MS **מַרְעוּתָא**) schlimm.
מַרְעֲלָא *a. m.* Satteltasche (zum Beladen des Esels).
מַרְעֶשֶׁת s. **מַרְחֶשֶׁת**.
מַרְפֵּא *h. m.* Heilung.
מְרַפֵּא *h. m.* Arzt.
מַרְפִּיד *x. m.* Wohnung.
מַרְפִּיתָא(?) *a. m.* eine Fruchtart.
מרפים l. **מְנַפִּים**.
מִרְפָּס *h. m.* Getretenes.
מַרְפֶּסֶת *h. f.* Gang, Galerie.
מַרְפֵּק *h. m.* Ellbogen.
מַרְפְּקָא *a. m.*, *pl. c.* **מַרְפְּקֵי** Ez 13, 18 (MS **מַדְבְּקֵי**) dass.
מרץ *h. Ni.* eilig sein.
מרצומי (Koh 6, 12)?
מַרְצֵעַ *h. m.* Pfriemen.
מַרְצְעָא *a. m.* (Ex 21, 6) 1. dass.; 2. Riemen.
מַרְצוּף *gr. m.* (μαρσύπιον) Sack.
מָרַק *h.* abreiben, abwaschen. *Ni.* gereinigt werden. *Pi.* 1. glätten; 2. tilgen, entfernen; 3. vollenden. *Ho.* entfernt werden.
מְרַק *a.* 1. *imp. pl.* **מְרִיקוּ** Jes 21, 5 abreiben; 2. tilgen. *Pa.* 1. glatt machen; 2. tilgen. *Itpe.* 1. *ipf.* **יִתְמְרֵיק** Lv 6, 21 abgewaschen werden; 2. bestrichen werden. *Itpa. pt. f.* **מִתְמָרְקָא** Ct 3, 6 bestrichen werden.
מְרָקָא *a. m.* verdünnt (?).
מֻרְקָה *h. f.* 1. eine Art Ton; 2. jBez 60[d] l. **מְרַקַּח**.
מַרְקוֹעָא *a. m.* 1. Fetzen; 2. eine Art Dünnbrot.
מרקוש s. **תַּרְקוֹשׁ**.

מֶרְקָח *h. m.* Salbe, Parfüm. **בֵּית הַמֶּרְקָחִים** Parfümladen.
מֶרְקַחַת *h. f.* dass.
מַרְקַחְתָּא *a. f.* dass.
מֶרְקוּלִים *lat.* (*Mercurius*) Herme (in der Form eines Steinhaufens).
מַרְקְעָא s. **מַרְקוֹעָא**.
מרר *h. Pi. Hi.* bitter machen, Leiden bereiten. *Hitp.* bitter werden. *Hitpalp.* **הִתְמַרְמַר** sich erbittern.
מְרַר *a.* 1. *pf.* **מַר** Jes 38, 17 bitter sein; 2. *pf.* 3 *f. sg.* **מַרַת** 1 S 30, 6 betrübt sein. *Pa. ipf.* 2 *pl.* **תְּמָרְרוּן** Ru 1, 13 (nicht MS) betrüben. *Aph.* 1. *pf.* 3 *pl.* **אַמְרַרוּ** Ex 1, 14 (MS **אַמַּרוּ**) bitter machen; 2. betrüben, erbittern. *Itpa. pf.* 3 *pl.* **אִתְמָרַרוּ** Gn 49, 23 sich erbittern, streiten. *Palp.* **מַרְמַר** betrüben.
מֶרֶר *h. m.* Bitterkeit.
מְרָרָא (Jes 38, 17, Jer 2, 19) *a. m. ind.* **מְרַר** Nu 25, 24, Ez 3, 14 1. Bitterkeit; 2. Bitteres. *pl.* **מְרָרִין** Ex 12, 8 bittere Kräuter. **בִּמְרַר** Ez 21, 11 bitterlich.
מְרָרִיתָא *a. f.* bitteres Kraut.
מְרָרְתָא *a. f.* 1. *c. s.* **מְרָרַתְהוֹן** Dt 32, 32 (MS **מְרָרוּתְהוֹן**) Bitterkeit, Bosheit; 2. *c. s.* **מְרָרְתָךְ** Koh 12, 6 Galle.
מְרְשָׁא *a. m.* Kante.
מַרְשׁוּתָא *a. f.* Mörser.
מְרְשְׁיָא *a. m.* Name einer Bohnenart (?).
מֵרְתָא s. **מֵירְתָּא** u. **מְרִיתָא**.
מָרְתָא *a. f.* 1. *c.* **מָרַת** 1 K 17, 17 Herrin; 2. weibl. Personenname.
מְרְתָא *a. f.*, *c.* **מְרַת** Dt 32, 33 Galle.
מַרְתּוּקָא *a. m.* 1. Faustschlag; 2. Faust.
מַרְתְּחָא *a. m.* Topf, Tiegel.
מַרְתֵּיפָא *a. m.* Vorratsraum.
מָרְתְּכָא *pers. m.* Bleiglätte.
מַרְתֵּף *h. m.* Vorratsraum.
מַרְתֵּק *h. m.* Faustschlag.
מַשָּׂא *h. m.*, *pl.* **מַשָּׂאוֹת** 1. Tragen; 2. Nehmen. **מַשָּׂא וּמַתָּן** Handel, Verkehr.

מַשׂוֹא *h. m.* 1. Last; 2. Obliegenheit. מַשׂוֹא פָּנִים Bevorzugung.

מַשׂוּאָה *h. f.* Feuersignal.

מַשְׂוִי *h. m.* Last.

מְשׂוּרָה *h. f.* ein Maß.

מַשְׁטֵר *h. m.* Schlag.

מְשִׂימָה *h. f.* Einsetzung.

מְשֻׂכָּה *h. f.* Umzäunung.

מְשָׁא I *a., pf. c. s.* מַשְׁיֵיהּ Gn 27, 22 (MS מָשְׁיֵהּ) betasten. S. מוּשׁ, משש.

מְשָׁא II *a.* abwaschen. *Aph.* auswaschen.

מֵשָׁא Ortsname.

מִשְׁאָלָה *h. f.* Bitte.

מִשְׁאָרָא *a. m.* Rest.

מִשְׁאֶרֶת I *h. f.* dass.

מִשְׁאֶרֶת II *h. f.* Backtrog.

מַשְׁבָא *a. m., c.* מַשַׁב Jer 6, 29 Blasebalg.

מְשַׁבְקָא *a. m.* der Scheidung vollzogen hat.

מְשַׁבַּקְתָּא *a. f.* Geschiedene (Frau).

מַשְׁבֵּר *h. m.* Gebärstuhl.

מְשַׁבְּשְׁתָּא *a. f.* verwirrter, fehlerhafter Lehrsatz.

משג. משינא (jSchek 50[c]) l. מְשַׁגְּנָא, s. שְׁגַן.

מְשַׁדַּרְתָּא *a. f.* Senden.

מֹשֶׁה männl. Personenname.

מַשֶׁהוּ *h., pl.* מַשֶׁהוּיִין ein wenig.

מְשׁוֹאָה *h. f.* Wüste.

משובן (bBech 44[b]) l. מְשֻׁעְבָּז.

מָשׁוֹחַ *h. m., pl.* מָשׁוֹחוֹת Feldmesser.

מָשׁוֹחָאָה *a. m.* dass.

מָשׁוֹט *h. m.* Steuerruder.

מָשׁוֹטָא *a. m., ind.* מָשׁוֹט Ez 27, 29 dass.

מָשׁוּךְ *h. m.* der durch Vorziehen des Vorhautsrestes das Abgeschnittene ersetzt hat.

מַשׁוּפִיתָא *a. f.* Blasen.

מְשַׁוַּרְתָּא *a. f.* Springen.

מָשׁוֹשׁ *h. m., pl.* מָשׁוֹשׁוֹת tastend, langsam herbeikommend.

מָשַׁח I *h.* salben (von zeremonieller Salbung). *Ni.* gesalbt werden.

מְשַׁח I *a., pf.* 2 *sg.* מְשַׁחְתָּא Gn 31, 13 dass. *Itpe. pt. pl.* מִתְמַשְׁחִין Am 6, 6 sich salben.

משח II *h. Hi.* ausmessen, zeichnen.

מְשַׁח II *a., ipf.* 3 *pl.* יִמְשְׁחוּן Dt 21, 2 messen (von Längenmaß).

מִשְׁחָא I (Ex 29, 7) *a. m., pl.* מִשְׁחָנִין Est II 6, 11 Öl.

מִשְׁחָא II *a. m., ind.* מְשַׁח Mi 2, 5 Messen.

מְשַׁחֲבִיב (Jes 34, 4)?

מִשְׁחָה *h. f.* 1. dass.; 2. Öl. הַר הַמִּשְׁחָה der Ölberg.

מַשְׁחֶזֶת *h. f.* Gerät zum Schleifen.

מַשְׁחִית Name eines Engels.

מָשְׁחָן (jJeb 9[d]) Ortsname.

מִשְׁחָנָא *a. m.* 1. Kien; 2. s. מִשְׁחָא.

מְשַׁחְתָּא (Ex 26, 8) *a. f., pl.* מִשְׁחָן Nu 13, 32 B. Maß, Länge.

מִשְׁטָח *h. m.* Platz zum Ausbreiten.

מַשְׁטְחָא *a. m., pl.* מַשְׁטְחִין Nu 11, 32 dass.

מִשְׁטְחָא, מַשְׁטְחָא *a. m.* 1. *c.* מַשְׁטַח 2 K 18, 17, *pl.* מַשְׁטְחִין (l. מַשְׁטְחִין) Nu 11, 32 B. Ausbreitung.

מַשְׁטִיחַ *h. m.* Platz zum Ausbreiten.

מַשְׁטֵיפָה *h. f.* Abspülung.

מְשֵׁיזְבָא (Gn 14, 14) *a. m., ind.* מְשֵׁיזֵיב Dt 3, 3 Entronnener.

מְשֵׁיזָבְתָא (Ob 17, MS שֵׁיזָבָא) *a. f.* Rettung.

מָשִׁיחַ *h. m.* 1. gesalbt. כֹּהֵן מָשִׁיחַ Hoherpriester; 2. Messias.

מְשִׁיחָא *a. m.* 1. 1 S 24, 6 Gesalbter; 2. Gn 49, 10 Messias.

מְשִׁיחָה I *h. f.* Salbung.

מְשִׁיחָה II *h. f.* Seil, Schnur.

מְשִׁיחוּת *h. f.* Hohepriesterwürde.

מְשִׁיחְתָא *a. f.* Seil, Schnur.

מֵשִׁיט *h. m.* Griff.

מְשִׁיכָה *h. f.* 1. Ansichnehmen, Ergreifen; 2. Ziehen.

מְשִׁילָא *a. m.* Bitte.

מְשִׁיפָה *h. f.* Salbe.

מְשִׁיתָא Beiname einer Person.

מָשַׁךְ *h. m.* 1. ziehen. מָשַׁךְ לֵב erquicken.

pt. pass. מָשׁוּךְ einer, dessen Vorhaut — nach der Beschneidung — wieder vorgezogen wurde; 2. an sich ziehen, ergreifen; 3. wegziehen; 4. leiten (Wasser); 5. abgeleitet werden. *Ni.* 1. sich ziehen; 2. sich hinziehen; 3. abgeleitet werden. *Hi.* 1. leiten; 2. an sich ziehen; 3. langziehen.

מְשַׁךְ *a.* 1. ziehen; 2. sich hinziehen, sich ausdehnen; 3. an sich ziehen. *Itpe.* 1. sich ziehen lassen, angezogen werden; 2. sich entziehen.

מְשָׁכָא (?) *a. m.* Ausdehnung.

מַשְׁכָּא (Lv 13, 22), מֶשְׁכָּא *a. m., ind.* מְשַׁךְ Nu 31, 20 1. Haut; 2. Fell.

מִשְׁכָּב *h. m., pl.* מִשְׁכָּבוֹת 1. Lager; 2. Beischlaf.

מִשְׁכְּבָא (Lv 15, 4) *a. m.* dass. *pl.* מִשְׁכְּבִין, *c.* מִשְׁכְּבֵי Nu 31, 17 Beischlaf.

מַשְׁכּוֹכִית *h. f.* Leithammel.

מַשְׁכּוֹכִיתָא *a. f.* dass.

מַשְׁכּוֹן *h. m., pl.* מַשְׁכּוֹנוֹת Pfand.

מִשְׁכּוֹנָא (Ex 22, 25), מַשְׁכּוֹנָא *a. m.* dass.

מֶשְׁכִּי. כְּרַךְ מ׳ Ortsname.

מַשְׁכִּלְתָּא *a. f.* Becken.

מִשְׁכֵּן *h.* pfänden. *Pass.* gepfändet werden.

מַשְׁכֵּן *a.* dass. *Pass.* gepfändet werden.

מִשְׁכָּן *h. m.* 1. Wohnung; 2. Stiftszelt.

מַשְׁכְּנָא (Ex 26, 1) *a. m., c.* מַשְׁכַּן Lv 1, 1 Wohnung; 2. Zelt; 3. Ortsname.

מַשְׁכְּנוּתָא *a. f.* Verpfändung.

מֶשְׁכְּנִי Ortsname.

מַשְׁכַּנְתָּא *a. f.* 1. Verpfändung; 2. Verpfändungsurkunde.

מָשַׁל *h.* 1. vergleichen. מָשַׁל מָשָׁל ein Gleichnis anwenden; 2. herrschen. *Ni.* verglichen werden. *Hi.* zum Herrscher machen.

מָשָׁל *h. m.* 1. Gleichnis; 2. Sinnspruch; 3. allegorische Erklärung.

מִשְׁלַחַת *h. f.* 1. Sendung; 2. Loslassen.

מְשֻׁלַּחַת *h. f.* Geschiedene, geschieden Gewesene.

מַשְׁלְיָא (1 S 2, 13, MS מְשִׁילְיָא, l. מִשְׁלְיָא) *a. m., pl.* מַשְׁלְיָן, מִשְׁלְיָן Gabel.

מַשְׁלִית *h. f.* mehrzinkiger Haken.

מְשֻׁמָּד *h. m.* Abtrünniger (vom Gesetz).

מְשַׁמְּדָא *a. m.* dass.

מְשֻׁמָּדוּת *h. f.* Abtrünnigkeit.

מַשְׁמָהִיג Ortsname.

מַשְׁמוֹטָא *a. m.* Räuber.

מִשְׁמוּשׁ *h. m.* Fühlbares.

מַשְׁמְטָא *a. m., c.* מַשְׁמֵט Ze 2, 9 Schlupfwinkel.

מִשְׁמָע *h. m., pl.* מִשְׁמָעוֹת 1. Hören, Vernehmen; 2. Wortsinn; 3. Erweisung aus dem Wortlaut; 4. Gehorchen.

מִשְׁמְעָא *a. m.* 1. *c.* מִשְׁמַע Jes 11, 3 Hören; 2. Gehör, Ohr.

מִשְׁמַעְתָּא *a. f.* 1. *c. s.* מִשְׁמַעְתָּךְ 1S 22,14 Leibwache; 2. Rechtstradition.

מִשְׁמָר *h. m., pl.* מִשְׁמָרוֹת Wache, Dienstabteilung (im Tempel).

מִשְׁמֶרֶת *h. f., pl.* מִשְׁמָרוֹת 1. Nachtwache; 2. Vorbeugungsmaßregel.

מְשַׁמֶּרֶת *h. f.* Seiher.

מִשְׁמֵשׁ s. מִשֵּׁשׁ.

מַשְׁמֵשׁ s. מַשֵּׁשׁ.

מַשְׁמָשׁ *h. m.* Substanz, Wesen.

מְשַׁמְשָׁנָא *a. m., c. s.* מְשַׁמְשָׁנֵיהּ Nu 11,28 Diener.

מַשְׁמְשָׁנִית *h. f.* alles betastend.

מִשְׁנָא *a. m.* Pflugdeichsel.

מִשְׁנָה (Ct 5, 10) *h. f.* 1. Studium (bez. Lehren) der Rechtstradition; 2. traditionelles Recht; 3. Sammlung der Rechtssätze; 4. der einzelne Rechtssatz.

מִשְׁנֶה *h. m.* 1. Wiederholung. מִשְׁנֵה תוֹרָה Deuteronomium; 2. Vizekönig.

מַשְׁנֶה *h. m.* Mischnalehrer.

מְשֻׁנֶּה *h. m.* 1. verändert; 2. unnatürlich.

מְשַׁנְּיוּתָא (falsch משנויתא) *a. f.* Verschiedensein der Augen (Schielen).

מְשׁוּנִית *h. f.* Fels, Felswand.

מְשׁוּנִיתָא *a. f.* dass.

מְשֶׁעֲבָז *h. m.* mit langen Hoden versehen.
מִשְׁעֶנֶת *h. f.* Stab.
מִשְׁפָּחָה *h. f.* Familie.
מִשְׁפָּט *h. m.* 1. Recht; 2. Bestrafung.
משפי (BerR 38) l. מִסְתְּיָא.
מַשְׁפֵּךְ *h. m., pl.* מַשְׁפֵּכִים Trichter.
מַשְׁפְּכָא *a. m., c.* מַשְׁפַּךְ Dt 3, 17 Ergießung, Wasserablauf.
מַשְׁפֶּלֶת *h. f.* Korb.
מִשְׁפָּשׁ *h. m.* Öffnung.
מֶשֶׁק *x. m.* (vgl. μόσχος) Moschus.
מִשְׁקְדָא (?) *a. m.* Schale.
מַשְׁקֶה *h. m.* Getränk, Flüssigkeit.
מִשְׁקוֹל *h. m.* Gewicht.
מִשְׁקוֹלֶת *h. f.* Bleilot, Senkblei.
מַשְׁקוֹלְתָא (Jes 44, 13) *a. f.* dass.
מַשְׁקוֹף *h. m.* Oberschwelle.
מַשְׁקוֹפִיתָא *a. f., ind.* מַשְׁקוֹפִי Ex 21, 25 Schlag.
מַשְׁקְיָא *a. m.* 1. Lv 11, 34 Getränk; 2. Est II 9, 22 Trinkgelage.
מַשְׁקֵיצְתָא *a. f.* Greuel (Götze).
מִשְׁקָל *h. m., pl.* מִשְׁקָלוֹת Gewicht.
מוּשְׁקוֹן *gr. m.* (μόσχος) Moschus.
משקרא s. מִשְׁקְדָא.
מֵשָׁר s. מֵישָׁר.
מֵשָׁרָא s. מֵישָׁרָא.
מִשְׁרָה *h. f.* 1. Eintunken; 2. Waschteich.
מִשְׁרוּנְיָא Ortsname.
מַשְׁרוֹעִיתָא (1 S 14, 4) *a. f., pl.* מַשְׁרוֹעְיָן Jer 23, 12 steiler Abhang.
מַשְׁרְיָא *a. m., ind.* מַשְׁרֵי Dt 1, 33, *c. s.* מַשְׁרְנָא 2 K 6, 8 Aufenthaltsort. *c. s.* מֵישְׁרַךְ (l. מִשְׁרַךְ) בֵּית Nu 24, 4 B. Wohnort.
מַשְׁרִיתָא (Nu 11, 32), מַשְׁרְיָתָא *a. f., ind.* מַשְׁרִי Gn 32, 2, *pl.* מַשְׁרְיָן Gn 32, 10 1. Lager; 2. Trupp.
מַשַׁרְשְׁיָא männl. Personenname.
מַשֶּׁרֶת *h. f.* Mittel zum Ausreißen des Haars.
מְשָׁרֵת *h. m.* Diener.
משש *h. Pilp.* מִשְׁמֵשׁ 1. betasten; 2. massieren; 3. prüfen; 4. daherschreiten.

משש *a. Pa. pf.* 2 *sg.* מַשֵּׁישְׁתָּא Gn 31, 34 betasten. *Palp. ipf.* 1 *pl.* נְמַשְׁמֵשׁ Jes 59, 10 (MS נְמַשֵּׁישׁ) tasten, betasten.
מְשָׁשָׁא (Thr 2, 14, MS מְשַׁשָּׁא) *a. m.* Wesentliches, Wirkliches.
משׁשתן (KohR 7, 19) l. מַשְׁתִּית (?) *h. f.* trinken machend. S. שָׁתָה.
מִשְׁתַּאֲלָא *a. m., ind.* מִשְׁתְּאֵיל Jes 3, 2 Orakelbefrager.
מִשְׁתֶּה *h. m.* 1. *pl.* מִשְׁתָּאוֹת Trinkgelage, Mahl; 2. Hochzeit.
מַשְׁתּוּיָא *a. m.* Grundfeste.
מַשְׁתּוּקָא *a. m.* Schweigen.
מִשְׁתּוּתָא *a. f.* Mahl, Hochzeitsmahl.
מַשְׁתּוּתָא s. מַשְׁתִּיתָא I.
מַשְׁתֵּיי (EchR Peth) *a. m. pl.* sechs machend, zu sechsen (?).
מִשְׁתְּיָא (1 S 25, 36) *a. m.* 1. *c. s.* מִשְׁתְּיָךְ Ex 23, 25 Getränk; 2. *ind.* מִשְׁתֵּי Gn 26, 30 Trinkgelage, Mahl.
מַשְׁתִּית *h. f.* Fundament, Grundfeste.
מַשְׁתִּיתָא I *a. f.* dass.
מַשְׁתִּיתָא II (Ri 16, 13) *a. f.* Gewebe.
משתמיהה (jEr 26[d]) l. מַשְׁתֵּימָה *a. m.* Heber.
מֵת *h. m.* 1. tot, Toter; 2. (vom männl. Glied) schlaff. מ׳ מִצְוָה Toter, der irgendwo gefunden wurde, mit dessen Bestattung man sich befassen muß.
מָתָא *a. f., pl.* מָתְוָן Ortschaft, Stadt.
מתאים *h. m.* Verzweigung.
מַתְאִימָה *h. f.* Doppelzahn, Backzahn (?).
מַתְבֵּן *h. m.* Aufbewahrungsort für Häcksel.
מַתְבְּרָא (Ex 1, 16) *a. m.* Geburtsstuhl.
מִתְבְּרָא *a. m.* Brandung.
מתג *h. Pi.* zäumen.
מֶתֶג *h. m.* Zaum.
מִתְגָּא *a. m.* dass.
מתגרא (KohR 3, 14, Ausg. Pes. המתגדר) l. mit MS D. חַמְתָּא דְּגָדֵר.
מְתוּבְתָּה *a. f., c.* מְתוּבַת Ri 5, 11 Aufenthalt.
מִתּוּחַ *h. m.* Spannen, Ausspannen.
מִתְוְיָא (מִתְּוְיָא) *a. m., c. s.* מִתְוְיֵיהּ Ct 7, 11 (MS מִתְוֵיהּ) Sehnsucht.

מְתוֹךְ *h.* מ׳ שֶׁ da, weil.

מתוכילתא s. מַתְכִּלְתָּא.

מָתוֹלָא *a. m.* Gleichnisdichter.

מָתוֹן s. מָתַן.

מַתּוֹן männl. u. weibl. Personenname.

מְתוּנָא *a. m.* feucht.

מָתוֹק *h. m.* 1. süß; 2. feuchter Boden.

מָתַח *h.* spannen, ausspannen. *Pi.* dass. *Ni.* 1. ausgespannt werden; 2. נִמְתַּח עַל הָעַמּוּד zur Geißelung an die Säule gestellt werden; 3. sich spannen. *Hitp.* sich spannen.

מְתַח (Thr 2, 4) *a., pt.* מָתַח Mi 2, 5 dass. *Pa. Aph.* dass. *Itpe.* ausgespannt werden.

מְתְחָא *a. m.* 1. Ausspannung; 2. Pflock; 3. Bogensehne.

מַתְחָלָא *a. m.* Blütenscheide der Dattel.

מְתַחְתָּא *a. f.* Ausdehnung, Länge.

מיתוי (jOrl 61[a]) l. מִיתוֹן.

מָתַי *h.* wann? מִמָּתַי von wann?

מתייך (bSanh 14[a]) l. מֵיתְיָךְ s. אֲתָא.

מַתַּי, מַתְּיָא, מַתְּיָה männl. Personenname (מַתַּנְיָה).

מְתִיבְתָּא I *a. f., c. s.* מְתִיבְתִּיךְ Ct 7, 3 Rechtsschule.

מְתִיבְתָּא II *a. f.* Einwand.

מְתִינָה *h. f.* Überlegung.

מְתִינוּת *h. f.* Langsamkeit.

מְתִיקָא *a. m., pl. f.* מְתִיקָן Ct 2, 5 süß.

מְתִיקָה *h. f.* Süßigkeit.

מַתְּכָא (1K 7, 16) *a. m.* 1. Metallguß; 2. *ind.* מַתַּךְ 1K 7, 16 gegossenes Bild.

מַתְכּוֹנֶת *h. f.* Betrag, Maß.

מַתְּכוֹת *h. f.* Guß.

מַתְּכוּתָא *a. f.* dass.

מתאכלי (bBabB 86[a]) l. מְסוּבְלֵי? *a. m. pl.* Bündel (?).

מְתַכְלְתָא, מַתְכִּלְתָּא *a. f.* 1. Becken; 2. Gericht.

מַתֶּכֶת *h. f.* Guß, Metall.

מַתַּכְתָּא *a. f.* 1. *ind.* מַתְּכָא Ex 32, 4 Metallguß; 2. *ind.* מַתְּכָא Dt 9, 12, Ri 17, 3 gegossenes Bild.

מְתַל *a.* 1. vergleichen. *pt. pass.* מְתִיל Koh 12, 2 ähnlich; 2. *ipf.* 3 *pl.* יִמְתְּלוּן Ez 12, 23 Gleichnisrede führen. *Aph. pt.* מַמְתֵּיל Ez 21, 5 Gleichnisrede führen. *Itpe.* ähnlich werden, gleichen.

מַתְלָה *a. m., c. s.* מַתְלֵיהּ Nu 23, 7 Gleichnis, Sinnspruch.

מְתָלָא *a. m.* 1. *ind.* מְתַל Dt 28, 37 Spottrede; 2. Ausrede, Einwand.

מַתָּלָא *a. m., pl. d.* מַתָּלַיָּא Nu 21, 27 Gleichnisdichter.

מַתְלוּתָא *a. f.* Sinnspruch.

מָתַן I *h., pt. pass.* מָתוּן langsam, vorsichtig. *Hi.* 1. warten; 2. achten auf, vorsichtig sein.

מְתַן I *a.* 1. warten, erwarten; 2. vorsichtig sein. *pt. pass. pl.* מְתִינִין Ct 5, 12 vorsichtig. *Aph.* dass.

מָתַן II *h.* feucht werden, weich werden. *Hi.* dass.

מְתַן II *a.* feucht sein.

מִיתוֹן *gr. m.* (μίτος) Faden.

מַתָּן *h. m.* Geben.

מַתְּנָא *a. m.* 1. Gabe; 2. männl. Personenname.

מְתְנָא, מִתְנָא *a. m.* Strick.

מַתָּנָה *h. f.* 1. Gabe; 2. Abgabe.

מַתְנְיָא *a. m.* Mischnalehrer.

מָתְנַיָּא *a. m. pl.* Hüfte.

מַתַּנְיָה männl. Personenname.

מָתְנַיִם *h. m. du.* Hüfte.

מַתְנְיָנָא *a. m.* Mischnalehrer.

מַתְנִיתָא *a. f.* 1. traditionelles Recht; 2. Sammlung desselben.

מַתְנַן (Nu 21,33) Ortsname (bibl. Basan).

מַתַּנְתָּא *a. f., pl. c. s.* מַתְּנָתְכוֹן Nu 18, 29 1. Gabe; 2. Abgabe.

מְתִיסְטֵים *gr. m.* (μεθυστής) Trunkenbold.

מָתַק *h.* 1. süß werden, süß sein; 2. saugen, schlürfen. *Pi.* 1. süß machen; 2. beruhigen; 3. saugen. *Hi.* süß machen. *Hitp.* 1. süß werden; 2. beruhigt werden.

מְתַק *a.* saugen. *Itpe.* süß werden.

מַתְקוֹלְתָּא *a. f.* 1. *c.* מַתְקוֹלֶת 2K 21, 13 Gewicht; 2. Bleilot.
מַתְקְלָא *a. m., ind.* מַתְקַל Jes 8, 14 Anstoß.
מַתְקְלָא (Lv 19, 35) *a. m.* Gewicht.
מְתַקַּנְתָּא *a. f.* wohlgeordnete Tradition.
מֻתָּר *h. m.* erlaubt.
מַתָּרָא *a. m.* Schürholz.
מְתֻרְגְּמָן *h. m.* Dolmetscher.
מְתֻרְגְּמָנָא *a. m., ind.* מְתֻרְגְּמָן Gn 42, 23 dass.
מַתְּרוּתָא *a. f., c.* מַתְּרוּת Nu 6, 3 (MS מַתְּרוּת) Einweichung (?).
מְתָרְכְתָּא *a. f., ind.* מְתָרְכָא Lv 21, 7 Verstoßene, Geschiedene.
מִתְרַמְרְמוּתָא (?) *a. f.* Verwerfung (?).
מְתוֹרִין, מֵיתוֹרִין *gr. m.* (μεθόριον) Grenzgebiet.
מְתָרַצְתָּא *a. f.* recht geordneter Lehrsatz.
מְתֻשָּׁע *h. m.* Zahl von neunen.

נ

נ 1. vierzehnter Buchstabe des hebr. Alphabets; 2. als Zahlzeichen = 50.
נָא (= אֲנָא) *a.* ich.
נָא *h.* ich bitte! doch.
נָא *h. m.* 1. halbgar; 2. halbgebrannt.
נאגא (EchR 4, 8) l. גָּאגָא *gr. m.* (γαγάτης) schwarzer Agtstein (?).
נָאגְנָא s. נָגְנָא.
נֹאד *h. m.* kleiner Schlauch.
נאה *h. Pi.* schmücken. *Hitp.* 1. sich schmücken; 2. sich vergnügen.
נָאֶה *h. m.* 1. schön; 2. geziemend.
נָאָה *h. f.* Vorzüglichkeit.
נָאוֶה *h. m.* schön.
נָאוֹסָה Ortsname.
נִאוּף *h. m.* Ehebruch.
נִאוּץ *h. m.* Schmähung.
נָאוּצָא s. גֵיאוּצָא.
נָאוֹת s. נָוֶה.
נָאטָאָה *a. m.* Bewohner des Nomos Neut in Ägypten.
נָאלָא s. נָלָא.
נֶאֱמָן *h. m.* zuverlässig, insbes. in bezug auf die Entrichtung von Hebe und Zehnten.
נָאנַי s. נָנַי.
נָאַף *h., pt.* נוֹאֵף Ehebrecher. *Pi.* ehebrechen. *Hi.* zum Ehebruch verhelfen.
נאף *a. Pa. pt. pl.* מְנָאֲפִין Thr 2, 15 ehebrechen.
נאפון (jSabb 11[d]) l. כאפון, s. אָפוֹן.
נאץ *h. Pi.* schmähen. *Hitpa.* geschmäht werden.
נָאַק s. נָהַק.
נְאָקָה *h. f.* Stöhnen.
נָאקָה s. נָקָה.
נָאקְתָא s. נָקְתָא.
נאתה s. נַעְתָּא.
נבא s. אִנְבָּא.
נבא *h. Pi. Hitp.* weissagen.
נבא *a. Itpa. pt. pl.* מִתְנַבַּן Nu 11, 25 dass.
נְבַג *a.* hervorkommen.
נִבְגָּא *a. m.* Trieb, Zweig.
נַבְגָּא s. אַנְבַּג.
נוּבְדִיקוֹס s. לוּבְדִיקוֹס.
נבה *h. Pi.* aufflammen machen.
נְבוֹ 1. Name einer Gottheit; 1. Name eines Berges.
נְבוּאָה *h. f.* Weissagung, Prophetie.
נְבוּאֲתָא, נְבוּתָא *a. f., ind.* נְבוּאָה Gn 15, 1 dass.
נָבוּב *h. m.* hohl.
נְבוּז *x. m.* Herrschaft.
נִבּוּל *h. m.* 1. Häßlichmachen. נִבּוּל הַפֶּה häßliche Rede. נ' הַמֵּת Leichenschändung; 2. Kakophemie für Verehrung eines Götzen.

נְבוֹלָא *a. m.* verworfener Mensch.
נְבוּרַיָא. כְּפַר נ׳ Ortsname.
נְבוּתָא *a. f.* Weissagung, Prophetie.
נְבְזָא *a. m.* Los.
נְבוּזְבַּזְתַּאךְ *pers. m.* Diener der Oberherrschaft, Statthalter.
נְבִזְבְּתָא *x., f. pl.* נְבִזְבָּן Jer 40, 5 (MS מְנִיזְבָּן), נְבִזְבְּיָן Geschenk.
נָבַח *h.* bellen.
נְבַח *a., inf.* מִבַּח Ex 11, 7, Jes 56, 10 dass. *Pa.* 1. dass.; 2. dumpf tönen.
נִבְחַן Name eines Götzen.
נְבָט (Jes 60, 7) Name einer Völkerschaft.
נבט *h. Pi.* einen Blick tun. *Hi.* 1. blicken; 2. sichtbar machen.
נְבַט *a.* emporkommen.
נְבָטִי *h. m.* Nabatäer.
נַבְטָיָא *a. m.* dass.
נָבִיא *h. m.* Prophet.
נְבִיָא (Gn 20, 7) *a. m.* dass.
נְבִיאָה *h. m.* Prophetin.
נְבִיאוּת *h. f.* Prophetie.
נְבִיאוּתָא *a. f., c.* נְבִיאוּת Ex 14, 31 dass.
נְבִיאֲתָא (Ex 15, 20) *a. f.* Prophetin.
נְבִיָּה *h. f.* Laub.
נְבָיוֹת Ortsname.
נְבִיוּתָא *a. f.* Prophetie.
נְבֵילָה *h. f.* 1. Leichnam, Aas; 2. ein von selbst verendetes Tier; 3. ein Tier, dessen Schlachtung nicht rituell war.
נְבִילְתָא, נְבֵילְתָא *a. f., ind.* נְבִילָא Lv 7, 24, *c.* נְבֵלַת Lv 5, 2, *c. s.* נְבִילְתָךְ Dt 28, 26 Leichnam, Aas.
נְבִירוּ (?) Ortsname.
נָבֵל I *h.* abfallen (von Laub und Früchten). *Pi.* abwerfen. *Hitp.* zur נְבֵלָה werden.
נבל II *h. Pi.* schänden. נִבֵּל פִּיו häßliche Reden führen. *Hitp.* sich verächtlich machen.
נְבַל *a.* verächtlich werden. *Pa. pt.* מְנַבֵּיל Am 6, 8 schänden, verächtlich machen.
נָבָל *h. m.* welk.

נֶבֶל, נֵבֶל *h. m.* 1. Lederflasche; 2. Harfe.
נִבְלָא (Gn 4, 21) *a. m.* Harfe.
נַבְלָא *a. m.* Webstuhl.
נְבֵלָה s. נְבֵילָה.
נְבָלָה I *h. f.* Häßliches, Obszönität.
נְבָלָה II *h. f.* Untergang.
נַבְלוּת *h. f.* Häßliches.
נִבְלָתָה Ortsname.
נִבְלְתָא I *a. f.* Häßliches.
נִבְלְתָא II *a. f., ind.* נִבְלָא Jes 34, 4 (MS נְבָלָא) abfallende Feige.
נָבַע *h.* sprudeln. *Hi.* 1. sprudeln lassen; 2. sprechen.
נְבַע *a.* 1., *pt. pl.* נָבְעִין Gen 26, 19 B. dass.; 2. aufbrausen; 3. sprechen. *Aph.* 1. sprudeln lassen; 2. sprechen.
נַבְעָה s. נַנְעָה.
נָבַר *h.* wühlen.
נְבַר s. נוּבַר.
נִבְרָא *a. m.* Bast am Grunde der Palmzweige.
נַבְרְזָא s. נַפְרְזָא.
ניבריות (jErub 23ᵃ) l. עֵירוּבוֹ (?).
ניבריא (Hi 18, 9) l. בִּיבַרְיָא.
נִבְרֶכֶת *h. f.* Teich.
ניבריקוס (jKil 31ᶜ) l. נוּבְדִיקוֹס.
נִבְרֶשֶׁת *h. f.* Leuchter.
נַבְרַשְׁתָּא (Ze 1, 12) *a. f.* dass.
נֶגֶב *h. m.* 1. trockner Boden; 2. Südland Palästinas.
נָגַב I *h.* trocken sein. *pt. pass.* נָגוּב trocken. *Pi.* 1. trocknen; 2. abreiben. *Hitp.* trocken werden.
נגב II *h. Hi.* nach Süden gehen.
נְגַב, נְגוּב, נְגִיב *a., pf.* 3 *pl.* נגובו Gn 8, 13 trocken werden. *Pa. inf.* נַגָּבָא Ct 1, 9 trocken machen. *Itpe.* trocken werden.
נִגְבָּא *a. m.* Trockenheit.
נֶגֶד *h.* כְּנֶגֶד 1. gegenüber, an; 2. entsprechend.
נגד I *h. Pi.* geißeln.
נגד II *h. Hi.* הִגִּיד ansagen, bezeugen. *Ho.* bezeugt werden.

נְגַד *a.* 1. *pf.* 3 *pl.* נְגַדוּ Gn 37, 28 ziehen, hinziehen, wegziehen; 2. wegraffen; 3. Gn 39, 21 ausbreiten; 4. *inf.* מְנְגַּד Ct 7, 5 geißeln; 5. *pt. pl.* נָגְדִין Dt 33, 22 fließen; 6. *pt. pl.* נָגְדִין Jes 30, 24 dahinwandern, gehen; 7. *pf.* 3 *pl.* נְגַדוּ Jer 6, 4 schwinden. *Pa.* geißeln. *Aph.* geißeln lassen. *Itpe.* 1. *ipf.* יִתְנְגֵיד Jes 34, 11 gezogen werden; 2. *pf.* 3 *pl. f.* אִתְנְגִידוּ Jos 4, 19 sich herausziehen; 3. gegeißelt werden; 4. *pf.* אִתְנְגִיד Gn 35, 29 davonziehen, sterben; 5. *imp. pl.* אִתְנְגִידוּ Ex 12, 21 ausziehen; 6. weggerafft werden; 7. *pt. pl. m.* מִתְנַגְדִין Jes 44, 3 sich ergießen.

נִגְדָּא I *a. m.* Geißelung.

נִגְדָּא II *a. m.* 1. *pl.* נִגְדִין Jes 41, 18 Steppe (?); 2. *pl.* נִגְדִין Jes 44, 4, נַגְדִין Jes 30, 25 Fluß; 3. Zug, Ziehen.

נִגְדָּא l. נִגְרָא.

נָגְדָא, נַגָּדָא *a. m.* 1. Zieher, Schlepper; 2. Führer; 3. Geißel; 4. männl. Personenname.

נָגַדְתָּא *a. f.* Leithammel.

נגה *h. Hi.* הִגִּיהַּ 1. scheinen lassen; 2. korrigieren. *Ho. pt.* מֻגָּהּ korrigiert.

נְגַהּ *a.* dunkel werden.

נָגְהָא, נִגְהָא (Jes 14, 12) *a. m.* 1. Glanz; 2. Planet Venus; 3. *pl.* נָגְהֵי 1. Morgenlicht; 2. Anbruch des Kalendertags (Abend).

נִגְהַקָא *pers. m.* Vorderseite.

נִגּוּב *h. m.* Trocknen.

נְגוּבָא *a. m.* trocken.

נָגוֹד *h. m.* Führer.

נָגוֹדָא *a. m., pl.* נָגוֹדִין Ri 2, 16 dass.

נְגוּדָא *a. m.* Zweigende.

נָגוֹטָא *a. m.* Becher.

נִגּוּן *h. m.* Melodie, Musik.

נִגּוּנָא *a. m., c.* נִגּוּן Ez 26, 13 dass.

נִגְוָתָא *a. f. pl., ind.* נִגְוָן Gn 25, 3 1. Inseln, Küstenländer; 2. Inselbewohner.

נָגַח *h.* stoßen. *Pi.* dass. *Hi.* stoßen machen. *Hitp.* einander stoßen.

נְגַח *a., ipf.* יִגַּח Ex 21, 28 dass. *Pa.* dass. *Aph.* s. גּוּחַ.

נַגָּחָא *a. m., ind.* נַגָּח Ex 21, 29 stößig.

נַגְחָן *h. m., f.* נַגְחָנִית stößig.

נַגְחָנָא, נִגְחָנָא *a. m.* dass.

נְגִיבָא *a. m.* trocken.

נָגִיד I *h. m.* hinfällig, sterbend.

נָגִיד II *h. m.* Fürst, Führer.

נְגִידָא *a. m.* 1. *ind.* נְגִיד Ex 25, 18 getrieben (von Metallarbeit); 2. Strömung; 3. *c.* נְגִיד Ru 1, 1 (MS נָגוֹדֵי!) Leitung; 4. *pl. d.* נְגִידַיָּא Ru 1, 1 (MS נָגוֹדַיָּא) Leiter; 5. l. נַגִּירָא.

נגידותא s. נְגִירוּתָא.

נְגִידְתָּא *a. f.* Beschwörung.

נְגִיחָה *h. f.* Stoßen.

נְגִינָה *h. f.* 1. Musik; 2. (später) Akzent.

נְגִינְתָּא *a. f.* Saiteninstrument.

נְגִיפָה *h. f.* Stoßen.

נְגִירָא *a. m.* lang.

נְגִירוּתָא *a. f.* Länge.

נְגִישָׁא *a. m.* stößig.

נְגִישָׁה *h. f.* 1. Nahen; 2. Gebrauch von נָגַשׁ.

נִיגְמֵי, פּוּגְנָן נִיגְמֵי (Est II 3, 13) s. בוגני.

נגן *h. Pi.* spielen (auf Saiten).

נגן *a. Pa. pt.* מְנַגֵּין 2 K 3, 15 dass.

נָגָנָא, נָגְאָנָא *a. m.* Mulde, Vertiefung.

נִיגְנֵי s. בוגני.

נַגְנִיגַר Ortsname.

נָגַם *h.* essen.

נְגַם *a.* dass.

נִגְסְטְרִי *gr. m.* (ὀνυχιστήριον) Nagelmesser. S. גְּנוּסְטְרָא.

נָגַע *h.* 1. berühren; 2. eintreffen; 3. נוֹגֵעַ בְּעֵדוּתוֹ er hat Interesse an seinem Zeugnis. *Pu. pt.* מְנֻגָּע aussätzig. *Hi.* 1. eintreffen, erreichen; 2. betreffen; 3. eintreffen. *Ho.* in Berührung kommen. *Hitpa.* behaftet sein.

נְגַע *a.* berühren. *Pa. pt. pass.* מְנַגַּע aussätzig. *Aph.* berühren machen. *Itpa. pf.* אִתְנַגַּע Jes 6, 1 aussätzig werden.

נֶגַע *h. m.* Hautkrankheit, Aussatz. *pl.* נְגָעִים 1. Arten des Aussatzes; 2. Name eines Mischnatraktates. שִׁיר שֶׁלַּנְּגָעִים Psalm 91.

נִגְעָה *h. f.* 1. Nachteil (?); 2. l. נַגְעָה.

נָגַף *h.* stoßen. *Ni.* gestoßen werden. *Pi.* stoßen machen. *Hitp.* sich stoßen.

נְגַף *a., ipf.* יִגּוֹף Ex 21, 35 dass. *Pa.* dass. *Itpa. ipf.* 3 *pl. f.* יִתְנַגְּפָן Jer 13, 16 sich stoßen.

נֶגֶף *h. m.* Plage, Seuche.

נגר *h. Pi.* sägen.

נְגַר I *a.* 1. lang sein; 2. *pt. pl.* נָגְרִין Jes 8, 6 (MS נָגְדִין) fließen.

נְגַר II *a., pt.* נָגֵיר Jes 10, 15 (MS נָגֵיד) sägen.

נגר III *a. Pa. pf.* 3 *sg. f.* נַגַּרַת Jon 2, 7 (MS נַגֵּדַת) verriegeln.

נֶגֶר *h. m.* Riegel. בֵּית הַנֶּגֶר Riegelloch.

נַגָּר *h. m.* 1. Tischler, Zimmermann; 2. (Est II 3, 1, MS נְגָר) männl. Personenname.

נֶגֶר *h. m.* Tierbehälter (?).

נַגְרָא *a. m.* Riegel.

נִגְרָא *a. m.* 1. Kanal; 2. Gang, Schritt.

נִגְרָא *a. m.* Länge.

נַגָּרָא *a. m.* 1. Jes 44, 13 *ind.* נַגָּר Ex 35, 35 Tischler, Zimmermann; 2. Meister, Künstler; 3. נַגַּר טוּרָא Lv 11, 19 Wiedehopf.

נַגָּרוּת *h. f.* Tischlerarbeit, Zimmerarbeit.

נַגָּרוּתָא *a. f., c.* נַגָּרוּת Ex 31, 5 Kunstfertigkeit.

נַגָּרִי männl. Personenname.

נָגַשׂ *h.* drängen. *pt.* נוֹגֵשׂ Aufseher.

נָגַשׁ *h.* nahen. *Ni.* dass. *Hi.* herbeibringen.

נַגְשָׁנָא *a. m.* stößig.

נְדָא I (2 K 9, 33) *a.* 1. spritzen; 2. aussprengen, verbreiten. *Aph.* 1. *ipf.* 3 *sg.* יַדֵּי Lv 6, 20 sprengen; 2. werfen. *Ittaph. ipf.* יִתַּדֵּי Nu 31, 23 gesprengt werden.

נְדָא II *a.* 1. sich abtrennen; 2. verbannt sein. *Pa.* 1. *pf.* נַדֵּי Est II 6, 1, *f.* fernhalten; 2. in den Bann legen.

נָדַב *h.* 1. freiwillig tun; 2. einen bestimmten Gegenstand geloben. *Ni.* gelobt werden. *Hitp.* dass.

נדב *a. Pa. pt. pl.* מְנַדְּבִין Jes 13, 2 freiwillig tun. *Itpa.* einen bestimmten Gegenstand geloben.

נְדָבָה männl. Personenname.

נְדָבָה *h. f.* 1. freiwillige Gabe; 2. freiwilliges Opfer.

נְדָבוּתָא *a. f.* Freiwilligkeit.

נִדְבָּךְ *x. m., pl.* נִדְבָּכִין, נִדְבָּכוֹת 1. Steinlage, Schicht; 2. Steinplatte; 3. Mauer; 4. männl. Personenname.

נִדְבָּכָא *x. m., ind.* נִדְבָּךְ Hag 2, 15 dass.

נִדְבָּכָה *x. f.* Name eines heidn. Festes.

נִדְבְתָּא (Lv 7, 16) *a. f., c.* נִדְבַת Dt 16, 10 freiwillige Gabe (Opfer).

נָדַד *h.* 1. erschüttern; 2. lose sein; 3. fliehen. *Pi.* weichen machen. *Hitp.* erschüttert werden. *Pilp.* schütteln, schaukeln. *Hitpalp.* sich bewegen.

נְדַד *a., pf.* 3 *f. sg.* נַדַּת Est II 6, 1 weichen, sich entfernen. *Pa. Aph. pt.* מַנִּיד Dt 28, 26 verscheuchen. *Itpa.* 1. *pf.* 3 *pl.* אִתְנַדַּדוּ Est II 6, 1 (nicht MS) sich bewegen; 2. sich entfernen.

נִדְדְתָא *a. f.* Weichen.

נדה *h. Pi.* in den Bann tun. *Pu. pt.* מְנֻדֶּה Gebannter. *Hitpa.* in den Bann getan werden.

נִדָּה *h. f.* 1. Menstruation (bez. Beobachtung derselben); 2. Menstruierende; 3. Name eines Mischnatraktats.

נִדּוּי *h. m.* 1. Absonderung; 2. Bann.

נִדּוּיָא *a. m.* 1. Bann.

נָדוֹנָא *a. m.* Heuschreckenart.

נְדוּנְיָא *a. m.* Aussteuer.

נדח *h. Hi.* verführen (zum Götzendienst). *Ni. Ho.* 1. verführt werden; 2. verstoßen werden.

נְדַח *a., inf. c. s.* מִדְּחָהּ 2 K 4, 27 Soc 59 wegstoßen. *Itpa.* weggestoßen werden.

נדידא s. נְדִירָא.

נַדְיָן *h. m.* 1. Walkerbassin; 2. Heuschreckenart.

נִדְיָן *h. m.* Olivenart.

נְדִירָא *a. m., pl. d.* נְדִירַיָּא (jSabb 7ᵃ)?

נַדָּל *h. m.* Tausendfuß.

נַדְּלָא *a. m.* dass.

נִדְמֶה *h. m.* ähnlich Gestaltetes (Mißgeburt, bei welcher ein Tier einer anderen Tiergattung ähnelt).

נָדָן *h. m.* Scheide.

נְדָנָא, נִדְנָא *a. m., c. s.* נִדְנַהּ 1 S 17, 51 (MS לְדָנַהּ) dass.

נִדְנֵד s. נָדַד.

נִדְנוּד *h. m.* 1. Umherirren; 2. Annäherung.

נָדַף *h.* duften.

נְדַף *a., pt.* נָדֵיף Ct 4, 10 dass. *Itpe.* wehen.

נדר I *h. Hi.* abschüssig machen.

נדר II *h.* geloben. *Ni.* gelobt werden. *Hi.* ein Gelübde auferlegen. *Ho.* durch ein Gelübde gebunden werden.

נדר I *a. Pa. pf.* נַדַּר Gn 29, 3 (MS גַּנְדַּר) herabwälzen. *Aph.* dass.

נְדַר II *a., ipf.* יִדַּר Nu 30, 3 geloben. *Aph.* ein Gelübde auferlegen.

נֶדֶר, נֵדֶר *h. m.* Gelübde, Gelübdeopfer. *pl.* נְדָרִים Name eines Mischnatraktats.

נִדְרָא (Lv 7, 16) *a. m.* dass.

נַדָּר, נַדְרָן *h. m., f.* נַדָּרִית, נַדְרָנִית im Übermaß Gelübde aussprechend.

נדרשיר l. נַרְדְּשִׁיר.

נִדְּתָא *a. f., c. s.* נִדָּתְהוֹן (l. נִדַּתְהוֹן) Est II 3, 8 1. Menstruation; 2. Menstruierende.

נָה *a.* wir.

נהא *a. Itpe. pf.* 3 *pl.* אִתְנְהִיאוּ 1 S 7, 2 sich sammeln, sich anschließen.

נָהַג *h.* 1. führen; 2. üben, als Brauch haben. *Hi.* 1. treiben; 2. leiten; 3. als Brauch einführen. *Hitp.* 1. geführt werden; 3. sich führen.

נְהַג *a.* 1. führen; 2. *pf.* 3 *pl.* נְהַגוּ Thr 1, 8 üben, als Brauch haben. *Itpa. pt. f.* מִתְנַהֲגָא Ru 7, 7 bräuchlich sein.

נִהוּג *h. m.* Leitung.

נְהוּמִיתָא *a. f.* 1. *ind.* נְהוּמִי Jes 5, 29 (MS נְיהוּמֵי) Knurren; 2. Brausen.

נַהֲוַנְדּ Ortsname.

נְהוֹרָא (Gn 1, 16) *a. m.* 1. Licht; 2. Augenlicht. סַגִּיא (סַגֵּי) נְהוֹרָא blind.

נְהוֹרַי männl. und weibl. Personenname.

נְהוֹרִיתָא *a. f.* 1. Blindheit; 2. weibl. Personenname.

נְהֵי *a.* (*ipf.* v. הֲוָה) es sei. נְהֵי דְ wenn auch.

נְהִי *h. m.* Klage.

נְהִילַי männl. Personenname.

נְהִימָה *h. f.* Stöhnen, Seufzen.

נְהִיקָא *a. m.* Schreien (des Esels).

נְהִירָא männl. Personenname.

נהל *h. Pi.* leiten.

נְהַל *a.* sieben.

נָהַם *h.* 1. knurren (v. Löwen); 2. girren (v. d. Taube). *Pi.* dass.

נְהַם *a.* 1. *ipf.* יִנְהוֹם Jes 5, 29 dass.; 2. girren; 3. stöhnen. *Pa. pf.* 1 *sg.* נַהֵימִית Jes 38, 13, *pt. pl.* מְנַהֲמִין Jes 8, 19 1. dass.; 2. murmeln. *Itpa. ipf.* 2 *pl.* תִּתְנַהֲמוּן Ez 24, 23 (MS תְּנַהֲמוּן) stöhnen.

נַהֲמָא *a. m.* 1. Brot; 2. (bildl.) Beiwohnung.

נְהָמָה *h. f.* 1. Stöhnen; 2. Brausen.

נַהֲמוּתָא *a. f.* dass.

נִהְמְתָא *a. f., c. s.* נִהְמַתְהוֹן Sac 11, 3 (MS נִיהוּמַתְהוֹן) dass.

נֶהְפְּכָנוּתָא *a. f.* Verkehrtheit.

נָהַק *h.* schreien (v. Esel).

נְהַק *a.* schreien. *Pa.* dass.

נהר *h. Hi.* erleuchten.

נְהַר I (Gn 44, 3) *a.* hell werden, leuchten. *pt. pass.* נְהִיר 1. leuchtend, heiter; 2. sich erinnernd. *Pa. pt. pl.* מְנַהֲרִין Ct 5, 12 leuchten, erleuchten. *Aph. ipf.* יַנְהַר Nu 6, 25 1. dass.; 2. heiter blicken; 3. sich erinnern. *Itpe. ipf.* 2 *f. sg.* תִּתְנַהֲרִין Jes 60, 5 hell werden, erleuchtet werden.

נהר II *a. Itpa.* als Strom fließen.

נָהָר *h. m., pl.* נְהָרוֹת, נְהָרִים Strom.

נַהֲרָא (Gn 2, 13) *a. m., pl. d.* נַהֲרַיָּא Ex 8, 1 dass.

נְהָרָא *a. m.* Licht.

נְהַרְבֵּל Ortsname.

נְהַרְבְּלָאָה *a. m.* aus Neharbel.

נְהַרְדְּעָא Ortsname.

נְהַרְדְּעָאָה *a. m.* aus Nehardea.

נו. ההן נו 1. הָהֶנּוּ dieses ist. הי די נו 1. הַיְדֵינוּ welcher ist?

נוֹא Ortsname.

נוֹא, נוֹאִי *h. m.* Schönheit.

נוֹאיָא *a. m., ind.* נוֹאִי Thr 2, 15 (MS יָאוּת) dass.

נוֹב Ortsname.

נוב *h. Hi.* sich bewegen.

נוֹבָא *a. m., ind.* נוֹב Hos 8, 7 Frucht.

נוֹבֶלֶת *h. f.* 1. Fallfrucht; 2. unvollkommenes Gegenbild.

נוֹבַר *a.* wühlen.

נוֹגַהּ *h. m.* 1. Glanz; 2. Planet Venus.

נוד *h.* sich bewegen. *Ho.* weggenommen sein.

נוד *a.* 1. *pt.* נָאֵיד 1 K 14, 15 sich bewegen, schwanken; 2. bedauern (Kopf schütteln). *Aph.* 1. *pt.* מָנִיד Lv 26, 6 aufscheuchen; 2. *ipf.* יָנִיד Ze 2, 5 schütteln. *Itpe.* weggescheucht werden.

נוד *h. m., pl.* נוֹדוֹת kleiner Schlauch.

נוֹדָא (1 S 19, 13) *a. m.* dass.

נוה *h. Ni.* sich schmücken. *Pi. Hi.* 1. schmücken; 2. preisen. *Hitp.* sich schmücken, eitel sein.

נָוֶה I *h. m.* schön.

נָוֶה II *h. m.* 1. Wohnung; 2. *pl.* נְאוֹת Trift; 3. Ortsname.

נָוָה *h. f.* Wohnung.

נוֹהַג *h. m.* Brauch. בְּנוֹהַג in der Regel.

נִוּוּל *h. m.* Verunstaltung, Entstellung.

נִוּוּלָא *a. m., c.* נִוּוּל Thr 3, 51 (MS נֵיזוּל) dass.

נוז *h.* zwirnen (?).

נוז *a.* dass.

נוּחַ *h.* 1. ruhen; 2. ruhig sein. *Ni. pf.* נִנּוֹחַ ruhig werden, sich erholen. *Hi.* 1. *pf.* הֵנִיחַ beruhigen; 2. *pf.* הִנִּיחַ 1. hinlegen; 2. lassen; 3. zurücklassen, verlassen. *Ho. pf.* הֻנַּח hingelegt werden.

נוּחַ *a.* 1. *pf.* 3 *f. sg.* נָחַת Gn 8, 4 zur Ruhe kommen, sich niederlassen. נ׳ נַפְשֵׁיהּ sterben; 2. *pf.* נָח Gn 2, 2 ruhen. *Aph.* 1. *ipf.* יְנִיחַ Dt 25, 19 Ruhe verschaffen, beruhigen; 2. *ipf.* 1 *sg.* אֲנִיחַ Ez 24, 13 ruhen lassen; 3. *pf.* אַנַּח, *imp.* אַנַּח (!) Ex 32, 10 lassen. *Itpe. pf.* אִתְּנַח, אִנַּח 1. annehmbar sein. תִּנַּח es mag auf sich beruhen; 2. hingelegt werden. *Itpa.* beruhigt werden, sich erholen.

נוֹחַ *h. m.* 1. beruhigt. נוֹחַ נֶפֶשׁ gestorben; 2. sanft; 3. gut; 4. Ruhe.

נוט *a. Aph.* aufschrecken.

נַוְטָא *gr. m.* (ναύτης), *pl.* נַוְטִין Schiffer.

נַוְטָאָה *a. m.* Nabatäer.

נְוָטָאָה *a. m.* Bewohner des Nomos Neut in Ägypten.

נְוָטִי *h. m.* dass.

נוֹי *h. m.* Schönheit.

נְוֵי Ortsname.

נְוִיָּה (Meïl. III 8) *h. f.* Schmuck, Schönheit. S. נְבִיָּה.

נוֹךְ *h. m.* Ohrknorpel?

נָוַל *h.* häßlich werden. *Pi.* verunstalten. *Pu. pt.* häßlich.

נְוַל I *a.* häßlich, unansehnlich werden. *Pa.* verunstalten. *Itpe.* häßlich werden.

נֵוֹל II *a.* weben.

נַוְלָא *a. m.* 1. *c.* נֵוֹל Jes 38, 12 (MS נְחַל) Gewebe; 2. Webstuhl.

נַוָּלָא *a. m.* 1. Weber; 2. männl. Personenname (?).

נוֹלָד *h. m.* 1. soeben Entstandenes; 2. erst später Kommendes.

נְוָלִיתָא *a. f., ind.* נְוָלִי Est II 8, 15 Misthaufen.

נום I *h.* sagen.

נום II *h. Hitpalp.* הִתְנַמְנֵם einschlummern.

נום *a.* schlummern. *Palp.* נַמְנֵם *Itpalp.* dass.

נוּמִיתָא *a. f.* Schlummer.

נון Buchstabe Nun.

נוּנָא *a. m., pl. c.* נוּנֵי Ex 7, 21 Fisch.

נוונא (bGitt 69[b]) l. נַוְנָא.

נַוְנָה *h. Pass.* הִתְנַוְנָה hinschwinden.

נַוְנֵי *a. Itpa.* dass.

נוס *h.* fliehen.

נָווֹס *gr. m.* (ναός) Tempel.

נוע *h. Pilp.* נִעְנֵעַ schütteln.

נוּעַ *a.* sich bewegen. *Palp.* נַעְנֵעַ schütteln.

נוף *h. Hi.* הֵנִיף 1. schwingen; 2. wedeln (mit dem Fächer). *Pilp.* נִפְנֵף hin- und herbewegen. *Hitpalp.* hin- und herbewegt werden. *Hitpal.* הִתְנוֹפֵף 1. sich emporschwingen; 2. sich hin- und herbewegen.

נוף *a.* sich hin- und herbewegen. *Aph. imp. pl.* אֲנִיפוּ Jes 13, 2 schwingen. *Itpal.* אִתְנוֹפֵף sich hin- und herbewegen.

נוֹף Ortsname (Memphis).

נוֹף *h. m.* Wipfel.

נוֹפָא *a. m., c. s.* נוֹפֵיהּ 2K 19, 30 dass.

נוֹפֶךְ *h. m.* ein Edelstein.

נוֹפֶת *h. f.* 1. Honigseim; 2. Mehlstaub.

נוץ *h. Hi.* הֵנִיץ 1. blühen; 2. glänzen; 3. sprossen machen.

נוץ *a.* blühen. *Aph.* 1. *pf.* אֲנֵיץ Nu 17, 23 blühen; 2. glänzen.

נוֹצָה *h. f.* 1. Gefieder; 2. Haar.

נוֹצָה *h. f.* Mist.

נוֹצִיצָיָא *a. m.* Schwungfeder.

נוֹצְרִי (נָצְרִי?) *h.m.* 1. Nazarener; 2. Christ.

נוֹקֵד *h. m.* 1. Hirt; 2. Lamm.

נוקל. ההן נ' (jJeb 11[a]) l. הָהֵנוּ קַל.

נור s. נִיר.

נוּרָא (Lv 19, 6) *a. m.* Feuer. בֵּי נוּרָא Kultusstätte der Feueranbeter.

נוּרָה *h. f.* asiatischer Hahnenfuß (*Ranunculus asiaticus*).

נוּרִי männl. Personenname.

נוּרִיתָא *a. f.* asiatischer Hahnenfuß (*Ranunculus asiaticus*).

נְוָתִי *h. m.* Nabatäer.

נוֹתָר *h. m.* Übriggebliebenes, insbes. über die vorgeschriebene Zeit zurückgebliebenes Opferfleisch.

נזה *h. Hi.* הִזָּה sprengen. *Ho.* gesprengt werden.

נְזַה *a.* brüllen, anschreien.

נִזְהָא *a. m.* Anschreien.

נִזּוּפָא *a. m., c.* נִזּוּף Koh 7, 5 (MS טָב) Tadel.

נָזַז *h.* schwanken. *Ho.* dass. (?).

נָזַח *h.* wackeln. *Hi.* bewegen. *Ho.* wanken.

נִזַּיֵי *a. m. pl.* Körner (einer Schote).

נָזִיד *h. m.* Gericht, Speise.

נְזִיהוּתָא *a. f.* Anschreien.

נזיוה (NuJI 5, 28, MS וזיוה) l. וְזִיוֵהּ, s. זִיוָא.

נָזִיחַ Entstellung von נָזִיר.

נְזִיפָה *h. f.* Verweis.

נְזִיפוּתָא (Koh 10, 12) *a. f.* Verweis, Drohung.

נָזִיק Entstellung von נָזִיר.

נְזִיק *h. m.* Beschädigung. *pl.* נְזִיקִין Name einer Mischnaordnung und des dieselbe beginnenden dreiteiligen Mischnatraktats.

נָזִיר *h. m.* 1. Nasiräer; 2. enthaltsam; 3. Name eines Mischnatraktats.

נְזִירָא (Nu 6, 13) *a. m.* 1. dass.; 2. männl. Personenname.

נְזִירָה h. f. Enthaltsamkeit.

נְזִירוּת h. f. 1. dass.; 2. Nasirat.

נְזִירוּתָא a. f., ind. נְזִירוּ Nu 6, 2 Nasirat.

נְזָיְתָא a. f. 1. Brauen; 2. Braubottich.

נָזַל h. fließen. Pi. Hi. fließen lassen.

נְזַל a. fließen.

נֶזְלָא a. m. fließendes Wasser.

נֶזֶם h. m. Ohrring.

נְזַף I h. drohen, Verweis geben.

נְזַף I (Gn 37, 10) a. dass. Itpe. Verweis erhalten.

נזק II h. Hi. הִזִּיק beschädigen. Ni. Ho. beschädigt werden.

נְזַק II a. Schaden leiden. Pa. pt. pl. מְנַזְּקִין Jer 12, 14 (MS מְנַזְקִין) schädigen. Aph. ipf. יַנְזֵיק Gn 26, 11 dass. Itpe. Ittaph. beschädigt werden.

נֶזֶק, נְזַק h. m. Schaden, Beschädigung.

נִזְקָא (Ex 24, 11) a. m. dass.

נָזַר h. ein Nasirat geloben. Ni. 1. sich weihen; 2. entsagen. Hi. 1. sich absagen; 2. ein Nasirat auflegen, zum Nasiräer machen.

נְזַר a. 1. ipf. יִזַּר Nu 6, 3 sich enthalten; 2. ipf. יִזַּר Nu 6, 12 sich weihen. Pa. ein Nasirat geloben. Itpe. sich enthalten.

נֵזֶר h. m. 1. Nasirgelübde; 2. Haar des Nasir.

נִזְרָא a. m., c. s. נִזְרֵיהּ Nu 6, 4 1. Weihe des Nasir; 2. Haar des Nasir; 3. langes Haar.

נֹחַ männl. Personenname. בְּנֵי נ' die Noachiden, alle Menschen.

נַחְבִּי männl. Personenname.

נָחָה h. leiten.

נַחוּם männl. Personenname.

נִחוּם h. m. Tröstung.

נִחוּמָא a. m. 1. pl. נִחוּמִין Sach 1, 13 dass.; 2. männl. Personenname.

נִחוּמִי männl. Personenname.

נִחוּנְיָא, נְחוּנְיָה, נְחוּנְיוֹן männl. Personenname.

נִחוּשׁ h. m. Wahrsagen, Zaubern.

נְחוֹשֶׁת h. f. 1. Kupfer; 2. Boden, unterster Teil.

נָחוֹתָא a. m. Herabsteigender. נָחוֹת יַמָּא Seefahrer.

נָחִיל h. m. Schwarm, bes. Bienenschwarm.

נְחִילָא a. m. dass.

נְחִילָה (?) h. f. Erbteil.

נְחִיצָה h. f. Antreibung, Drängen.

נָחִיר h. m. Öffnung.

נְחִירָא a. m. Nasenloch, Nase, Nüster. טַרְפָּא דִנְחִירָא Nasenflügel.

נְחִירָה h. f. 1. Tötung durch Halsstich; 2. Bluterguß.

נְחִיתְתָא a. f. Herabkommen.

נָחַל h. in Besitz nehmen. Hi. zum Besitz geben.

נַחַל h. m. Bachtal, Talbach.

נַחְלָא (Nu 13, 23) a. m. dass.

נַחֲלָה h. f. 1. Erbschaft; 2. Erbe.

נחם h. Pi. trösten. Ni. Hitp. 1. sich trösten; 2. bereuen.

נחם a. Pa. pf. נַחֵים Gn 50, 21 dass. Itpa. pf. אִתְנַחַם Gn 24, 67, 2 S 13, 39 getröstet werden, sich trösten.

נֶחָמָה h. f. Tröstung.

נְחֶמְיָה männl. Personenname.

נַחְמָם h. m. Bader.

נַחֲמָנִי, נַחֲמָן männl. Personenname.

נֶחְמְתָא a. f., pl. d. נֶחָמָתָא (l. נֶחְמָתָא) 2 S 23, 1 Tröstung.

נַחְנָא (Thr 5, 7, MS אֲנַחְנָא) a. wir.

נָחַר I h. 1. durchbohren, durch Halsstich töten; 2. aus einer Öffnung fließen lassen. Pi. durchbohren.

נחר II h. Pi. 1. schnauben, anschnauben; 2. sich schneuzen.

נְחַר I a. durch Halsstich töten.

נְחַר II a. schnauben, anschnauben.

נַחֲרְתָא a. f. Schnauben, Wut.

נָחַשׁ h., pt. נוֹחֵשׁ Wahrsager. Pi. wahrsagen, als Omen betrachten.

נחש I a. Pa. ipf. 2 pl. תְּנַחֲשׁוּן Lv 17, 26 1. wahrsagen; 2. beobachten.

נחשׁ II *a. Aph.* verkupfern.
נָחָשׁ *h. m.* 1. Schlange. הַנָּחָשׁ הַקַּדְמוֹנִי die Schlange des Paradieses; 2. eine Augenkrankheit (Liddrüsenentzündung); 3. Stengelansatz einer Zwiebel.
נַחַשׁ *h. m.* 1. Wahrsagerei; 2. Omen, Vorbedeutung.
נַחְשָׁא I *a. m.* dass.
נַחְשָׁא II männl. Personenname.
נְחָשָׁא (Gn 4, 22) *a. m.* Kupfer, Erz.
נַחָשָׁא *a. m., pl. d.* נַחָשַׁיָּא Wahrsager, Zauberer.
נַחְשׁוֹל *h. m.* 1. Sturm; 2. stürmisches Meer.
נַחְשׁוֹלָא *a. m., ind.* נַחְשׁוֹל Jon 1, 4 dass.
נַחְשִׁירְכָּן (Gn 25, 27) *pers. m.* Jäger.
נְחֻשְׁתָּן (2K 18, 4) Bezeichnung eines Schlangenidols im Tempel.
נְחַת (Gn 12, 10) *a.* herabsteigen. *Aph. pf.* אַחֵית Gn 2, 5 1. herabkommen lassen; 2. niederlegen, niedersetzen. *Itpe.* herabkommen. *Ittaph. pf.* אִתַּחַת Gn 39, 1 herabgebracht werden, herabgestürzt werden.
נַחַת *h. f.* 1. Sichniederlassen; 2. Gemächlichkeit, Sanftmut. בְּנַחַת 1. bequem; 2. ruhig. נַחַת רוּחַ Beruhigung, Behagen.
נַחְתּוֹם *h. m.* Bäcker.
נַחְתּוֹמָא (Gn 40, 1) *a. m.* dass.
נַחְתּוֹמְרָא *x. m.* Bäckerladen.
נַחְתְּתָא *a. f., c.* נַחְתַּת Ex 16, 13 (MS נְחָתַת) Herabfallen.
נְטָא *a.* sich neigen. *Aph.* neigen machen, zuschreiben.
נָטָה *h.* 1. neigen, sich neigen. דַּעַת נוֹטָה die wahrscheinliche Annahme; 2. sich ausstrecken; 3. spannen; 4. vorziehen (vom Vorhang). *Hi.* 1. neigen machen, beugen; 2. entscheiden. *Ho. pt.* מֻטֶּה geneigt, gebeugt.
נְטוֹזָא männl. Personenname.
נְטוֹלָא s. נַטְלָא.
נְטוֹף *h. m.* Überfluß.
נָטוֹף *h. m.* tropfend.

נְטוֹפָא (Ex 30, 34) *a. m.* wohlriechendes Harz.
נְטוֹפָה. בֵּית נ׳ Ortsname.
נְטוֹפְתָא, נְטוֹפִיתָא *a. f.* Tropfen.
נְטוֹפָתִי *h. m.* aus Netopha.
נָטוֹרָא *a. m.* 1. Wächter; 2. Beobachter.
נָטוּשׁ *h. m.* Fortgegangener, Flüchtling.
נוֹטִי *lat. m. pl.* (*notus*) bekannt.
נְטִיָּה *h. f.* Ausspannen.
נְטִילָא *a. m.* schwer.
נְטִילָה *h. f.* 1. Aufheben. נְטִילַת יָדַיִם das rituelle Abspülen der Hände; 2. Nehmen. נ׳ רְשׁוּת das Nehmen der Erlaubnis; 3. Abnehmen. נְטִילַת נְשָׁמָה Tötung.
נְטִילוּתָא *a. f.* rituelles Händewaschen.
נְטִיעָה *h. f.* 1. Pflanzen, Pflanzung; 2. Setzling; 3. Aufspannen.
נְטִירָא *a. m., ind.* נְטִיר Ex 12, 42 beobachtet, zu beobachten.
נְטִירָה *h. f.* Bewahren, Nachtragen.
נְטִירוּתָא *a. f.* Bewachung.
נְטִישָׁה *h. f.* Verlassen, Aufgeben.
נָטַל *h.* 1. aufheben; 2. die Hände rituell abspülen (eigentl. mit יָדָיו); 3. nehmen, wegnehmen; 4. das Haar (mit der Schere) kürzen. *Ni.* 1. abgespült werden (von den Händen). 2. genommen werden. *Hi.* 1. werfen, legen, gießen. הֵטִיל מַיִם Wasser lassen; 2. entwickeln; 3. versehen. הֵטִיל שָׁלוֹם Frieden stiften. *Ho. pt.* מֻטָּל 1. gelegt; 2. versehen.
נְטַל *a.* 1. *imp.* טוֹל Ex 14, 16 aufheben; 2. *pf.* נְטַל Nu 23, 7 erheben, anheben (einen Spruch); 3. *inf.* מִטַּל Ex 25, 14 tragen; 4. *ipf.* 1 *pl.* נִטּוֹל Gn 33, 12 ziehen; 5. *ipf.* 2 *pl.* תִּטְּלוּן Gn 45, 19 nehmen. *Pa.* 1. *pt. c. s.* מְנַטֵּילְהוֹן Ex 32, 11 tragen; 2. *pt. pass. d.* מְנַטְּלָא Jes 57, 15 erheben. *Aph.* 1. *pf.* אַטֵּיל Ex 15, 22 ziehen lassen; 2. legen; 3. werfen, schleudern; 4. wegnehmen. *Itpe.* 1. genommen werden; 2. *pf.*

אִתְנְטֵיל 2 K 9, 25 erhoben (ausgesprochen) werden. *Itpa.* 1. *ipf.* יִתְנַטַּל Nu 24, 7 erhoben werden; 2. *ipf.* יִתְנַטַּל Nu 23, 24 sich erheben.

נַטְלָא I *a. m.* Schwere.

נַטְלָא II *gr. m.* (ἀντλίον) Becken. Vgl. אַנְטַל.

נִטְלֵיתָא (Hi 14, 30) l. מַלְטֵיתָא.

נוֹטִימִי *lat. m.* (*notissimus*) das Bekannteste.

נָטַע *h.* 1. pflanzen; 2. einschlagen (von Zeltpflöcken), errichten (ein Zelt). *Ni.* bepflanzt werden.

נֶטַע *h. m.* Pflanzung. בֵּית נֶטַע dass.

נָטַף *h.* 1. tropfen. *pt. pl.* נוֹטְפִין Tropfwasser, Regenwasser; 2. tropfen lassen; 3. (von der Nase) herabhängen. *Ni.* 1. überfließen, ablaufen; 2. Überfluß erhalten. *Pi.* triefen. *Hi.* tropfen lassen.

נְטַף *a.* 1. tropfen; 2. senken (?). *Pa. Aph.* tropfen lassen.

נָטֵף *h. m.* herabhängend.

נֶטְפָּא *a. m.* Tropfendes.

נְטָפָא *a. m.* wohlriechendes Harz.

ניטפאות (MidrTeh 48) l. נִימְפָאוֹת, s. נִמְפִיוֹן.

נַטְפִיק *pers. m.* Naphthasalbe.

נָטַר *h.* 1. bewachen; 2. nachtragen.

נְטַר *a.* 1. *pt. pl.* נָטְרִין Nu 3, 38 bewachen; 2. *pf.* נְטַר Gn 27, 41 bewahren, aufbewahren; 3. *pt.* נָטַר Gn 3, 15 nachtragen; 4. *pf. pl.* נְטַרוּ Dt 33, 9 beobachten, innehalten; 5. erwarten. *Pa.* bewachen. *Itpe.* 1. *pf.* אִתְנְטַר Ho 12, 14 bewacht werden; 2. bewahrt werden; 3. *ipf.* 3 *pl.* יִתְנַטְרוּן Jer 3, 5 nachgetragen werden.

נֶטְרָא (1 S 28, 2) *a. m.* Wächter.

נַטְרוֹנָא *a. m.* Beschützer.

נִטְרוֹן *gr. m.* (νίτρον) Natron.

נוֹטָרִין 1. *gr. m. pl.* (νοτάριος) Notar, Schreiber; 2. *lat. m.* (*notoria* sc. *epistola*) Anklageschrift.

נוֹטָרִיקוֹן *gr. m.* (νοταρικόν) Andeutung von Wörtern durch ihre Anfangsbuchstaben.

נָטַשׁ *h.* 1. ausstrecken; 2. verlassen. *Pi.* verlassen. *Ni. Pu.* gelöst sein.

נְטַשׁ *a.* 1. verlassen; 2. wegbringen; 3. s. נְשַׁט.

נְטָשָׁא *a. m.* Mist.

נִיא *h. m.* Schönheit, Aussehen (?).

ניאב (jNaz 51[c]) l. שָׁאוּב.

ניאוב (BemR 10) l. שָׁאוּב.

נֵיאוּף s. נִאוּף.

נִיב *h. m.* נִיב שְׂפָתַיִם Oberlippe.

נִיבָא *a. m.* 1. *pl. c. s.* נִיבוֹהִי Jo 1, 6 Beißzahn; 2. Sehne (?).

נִיהוּ *a. m., f.* נִיהִי er ist. *pl.* נִינְהוּ sie sind.

נֵיהוּמִיתָא *a. f., ind.* נֵיהוּמֵי Jes 5, 29 (MS נֵיהוּמֵי) Knurren.

נֵיהוֹרָא *a. m., ind.* נֵיהוֹר Gn 6, 16 1. Licht; 2. Lichtöffnung.

נִיהֲלִי *a.* mir, נִיהֲלָךְ, נִיהֲלֵיהּ, נִיהֲלַן, נִיהֲלַיְהוּ dir, ihm, uns, ihnen.

ניו s. נוי.

נִיוֹטָאָה *a. m.* Bewohner des ägyptischen Bezirks Neut.

נִיוֹלִי männl. Personenname.

נָיוֹמָא *a. m.* Schläfer.

נִיוֹמְתָא *a. f.* Schlummer.

נִיאָקָא (?) Beiname eines Denars.

נִיחַ *h. m.* Ruhe.

נִיחָא (Est II 3, 8) *a. m.* 1. sanft, gelind; 2. angenehm, gut; 3. annehmbar; 4. Annehmlichkeit.

נְיָחָא (2 S 14, 17) *a. m.* 1. Ruhe; 2. Gemächlichkeit. בִּנְיָח Gn 33, 14 langsam; 3. Beruhigung; 4. gut.

נְיָחָה *h. f.* 1. Ruhe; 2. Beruhigung.

נִיחוּתָא (Est II 8, 13) *a. f.* 1. Beruhigung; 2. Sanftmut.

נִימָא *a. m.* schlafend.

נימא (jNaz 51[c]) l. נוֹמֵה, s. נָמָה.

נִין *h. m.* Sprößling.

נִינְהוּ *a.* sie sind.

נִינְוֵה Ortsname (Ninive).
נייניו (Mech. Ex 15, 2 Ausg. Konst.) 1. אַנְווּ, s. נָוָה (?).
נִיסָה h. f. Flucht.
נִיסָן Name des ersten jüdischen Monats (April).
נִיעַ h. m. Schleim.
נִיעָא (נִיעָא) a. m. Brust.
נֵיעוּר s. עוּר.
נֵיעוּר h. m. Ausschütteln.
נֵיץ s. נֵץ.
נִיצוֹץ h. m. 1. pl. נִיצוֹצוֹת Funke; 2. Tropfen.
נִיצוֹצָא a. m., c. נִיצוֹץ Jes 1, 31 Funke.
נִיצוֹר männl. Personenname.
נְיָר h. m., pl. נְיָרוֹת Papier.
נִיר h. urbar machen. *Polal pt.* מְנוֹנָר urbar gemacht.
נִיר I h. m. 1. Urbarmachen; 2. Neubruch.
נִיר II h. m. Webschaft.
נִיר a., inf. מְנָר 1S 8, 12 urbar machen.
נִירָא I a. m., c. s. נִירֵיה 1S 8, 12 Neubruch.
נִירָא II a. m. 1. Nu 19, 2 Joch; 2. Webschaft. בֵּית נִירָא Schaftvorrichtung am Webstuhl.
נֵירוֹק h. m. flüssig.
נכא a. *Pa.* abziehen. *Aph.* schädigen. *Itpe.* Schaden leiden.
נֶכֶד h. m. Nachkommenschaft.
נכה h. *Pi.* abziehen. *Hi.* schlagen. *Ho. pt.* מֻכֶּה geschlagen, behaftet.
נָכֶה h. m. נְכֵה רַגְלַיִם lahm.
נְכוּלָא s. נְכִילָא.
נָכוֹן h. m. 1. fest; 2. bereit.
נָכוֹסָא a. m. Schlächter.
נִכּוּשׁ h. m. Jäten.
נַכְזְרָיָא a. m. grausam.
נַכְזְרָיוּתָא a. f. Grausamkeit.
נְכִי h. m. Abzug, Abgezogenes.
נכייה (jKidd 66[b]) 1. זְכִיָּה h. f. Rechtfertigung (?).
נְכִיָּה h. f. Abzug.

נַכְיָא a. m. dass.
נַכְיְתָא a. f. dass.
נְכֵיל a. hinterlistig sein. *Pa.* 1. *pf. pl.* נַכִּילוּ Nu 25, 18 arglistig planen; 2. hintergehen.
נְכִילָא a. m., ind. נְכִיל Jer 17, 9 hinterlistig.
נְכִילוּתָא a. f., ind. נְכִילוּ Ex 21, 14 Hinterlist.
נְכִיתָה h. f. Biß.
נִכְלָא a. m., ind. נְכַל Ma 1, 14, Hos 12, 8 Soc 59, pl. נִכְלִין Mi 6, 12, c. s. נִכְלֵיהוֹן Nu 25, 18 B. Hinterlist, Ränke.
נַכְלָא a. m. hinterlistig.
נָכַם h. schlachten.
נְכַס a. m., ipf. 2 sg. תִּכּוֹס Dt 17, 1 schlachten. *Pa.* dass. *Itpe. ipf.* יִתְנְכֵיס Lv 19, 6 geschlachtet werden.
נֶכֶס h. m., pl. נְכָסִים Besitz, Güter.
נִכְסָא a. m., pl. d. נִכְסַיָּא Dt 8, 17 1. dass.; 2. Viehherden.
נִכְסְתָא (Gn 31, 54) a. f. 1. Schlachtung; 2. Schlachtvieh, Opfer. נִכְסַת קֻדְשַׁיָּא Lv 3, 1 Mahlopfer.
נִכְפֶּה h. m. epileptisch (besessen).
נכר I h. *Hi.* 1. kennen, erkennen; 2. bekannt machen; 3. beiwohnen. *Ni. Ho.* erkannt werden.
נכר II h. *Pi.* als fremd behandeln.
נכר I a. *Aph.* erkennen. *Itpa.* erkannt werden.
נכר II a. *Pa.* als fremd behandeln.
נֻכְרָאָה a. m., ind. נוּכְרִי Dt 17, 15, f. d. נוּכְרֵיתָא Lv 10, 1 fremd, nichtjüdisch.
נָכְרִי h. m., f. נָכְרִית dass.
נכשׁ h. *Pi.* jäten. *Hi.* 1. schlagen; 2. beißen; 3. beißen lassen.
נכשׁ a. *Pa.* 1. beißen; 2. jäten. *Aph.* schlagen.
נְכַת, נְכֵית a., pt. נָכֵית Nu 21, 9 beißen. *Pa. pf.* 3 pl. נַכִּיתוּ Nu 21, 6 dass. *Aph.* beißen lassen. *Itpe. ipf.* יִתְנְכֵית Nu 21, 8 gebissen werden.
נִכְתְּמָא a. m. Deckel.

נִכְתְּתָא *a. f.* Wucher.
נָלָא, נָאלָא *a. m.* Alpdrücken.
נִילוֹס (Sac 14, 16, MS נִינוֹס) *gr.* Nil (Νεῖλος).
נֵימָא *gr. f.* (νῆμα), *pl.* נֵימִין Koh 4, 12 (MS נִימִין) 1. Faden; 2. Saite, Sehne; 3. נ' שֶׁלַּמַּיִם Blutegel; 4. Haar.
נָמָה *h.* sprechen.
נָמוֹךְ *h. m.* 1. niedrig; 2. gebeugt.
נימולין (jJeb 9[b]) l. נְמָלִין, s. נְמָלָה.
נְמוֹרָא *a. m.*, *ind.* נְמוֹר Gn 30, 32 gesprenkelt.
נַמְטָא *a. m.* Filzdecke (I. Löw).
נַמִּי *a.* auch.
נוֹמֵי, נָמֵי *gr. f.* (νομή) Geschwür.
נְמִינָה *h. f.* Zerfließen.
נְמִיָּה *h. f.* Marder.
נְמִיסָה *h. f.* Zerfließen, Mutloswerden.
נְמִירֵי Ortsname.
נמך *h. Hi.* beugen, erniedrigen.
נָמֵל *gr. m.* (λιμήν) Hafen.
נְמָלָה *h. f.*, *pl.* נְמָלִין Ameise.
נִמְנוּמָא *a. m.* Schlummergerät.
נִמְנֵם s. נום II.
נַמְנֵם s. נום.
נִימוֹס I, נִימוֹסָא, נִמְסָא, נוֹמְסָא (1 S 2, 13) *gr. m.* (νόμος), *pl. c. s.* נִמוֹסֵיהוֹן Lv 18, 3 1. Gesetz, Befehl; 2. Art und Weise, Brauch; 3. Zeichen (?).
נִימוֹס II *gr. m.* (vgl. νομάς) Weidetier (?).
נִימוֹס III *gr.* männl. Personenname. S. אֶבְנִימוֹס.
נָמֵס *h. m.* verfault.
נִימוֹסוּת *gr. f.* (νόμος) Gesetz.
נמסיות l. דֵּימְסִיּוֹת, s. דֵּימוֹסְיָא.
נימסים (AbRNath 31) (?).
נִמְפֵּי *gr. f.* (νύμφη) Braut, junge Frau.
נִמְפִּיּוֹן *gr. m.* (νυμφαῖον) öffentliche Brunnenanlage.
נֶמֶק *h. m.*, *pl.* נְמָקִים Faulfleck.
נִימוּק *gr. m.* (νομικόν) Gesetzeskunde.
נָמֵר *h. m.* 1. Panther (*Felis pardus*); 2. (auch בֵּית נ') Ortsname.
נמר *h. Pi.* dem Pantherfell ähnlich, d. h. fleckig machen, etwas stellenweis tun. *Pu. pt.* מְנֻמָּר gesprenkelt.
נִמְרָא (Jes 11, 6) *a. m.*, *pl.* נִמְרִין Ct 4, 8 (MS נְמוֹרִים) Panther (*Felis pardus*).
נִמְרָה. בֵּית נ' Ortsname.
נִמְרִי *h. m.* aus Nimrin.
נִמְרִין Ortsname.
נִמְרִיר *h. m.* pantherartig.
נוּמֵירוֹן *gr. f.* (νούμερος) Soldatentrupp.
נוּמְרַקִּין *pers. m. pl.* Kissen.
נימורת (jPes 31[b], MS Leyden נימורה) l. נוּמֵירוֹן.
נַן *a.* wir.
נינגי s. נִינְגֵי.
נַנַּי, נַאנַאי männl. Personenname.
נָנַי, נָאנַאי *pers. f.* Mutter.
נִינְיָא *gr. f.* (λινέα) Hanfseil.
נִינְיָא *a. m.* Fenchelmerke (*Ammi*).
נַנָּס, נַנּוֹס *gr. m.* (νάννος), *f.* נַנֶּסֶת 1. Zwerg; 2. zwergförmig, klein; 3. männl. Personenname.
נַנָּסָא, נַנּוֹסָא *gr. m.* dass.
נַנְעָה, נַנְעָא *a. m.* Minze (*Mentha sativa*).
נִינְפֵּי (Ct 4, 8) *gr. f.* 1. (νύμφη) Braut; 2. junge Frau; 3. Schwiegertochter.
ננקפי Zusammenstellung der mittleren Buchstaben der Inschrift von Dan 5, 25 (mit Spaltung des letzten Wortes).
נֵס *h. m.*, *pl.* נִסִּין 1. Flagge; 2. Wunder.
נִסָּא *a. m.*, *pl.* נִסִּין Ex 17, 15 1. Wunder; 2. Erhebung, Erhabenheit.
נַסָּא männl. Personenname (נִסָּאֵל).
נֵיסָא (Jes 20, 6, MS נִיסָא) *gr. m.* (νῆσος) Insel.
נסא I *h. Hi.* הִסָּא signalisieren.
נסא II *h. Ni.* sich verheiraten.
נְסָא I *a.* erheben. *Pa.* 1. *pf.* 3 *f. sg.* נַסִּיאַת Dt 28, 56 erheben; 2. *pf.* 3 *pl.* נַסִּיאוּ Nu 14, 22 versuchen, prüfen. *Aph.* prüfen. *Itpa.* 1. erhoben werden; 2. *pf.* אִתְנַסִּי Est II 5, 1 (fehlt im MS) geprüft werden.
נְסָא II *a.* nehmen.
נְסַב, נְסֵיב (Gn 17, 36) *a.* 1. nehmen;

2. holen; 3. Gn 4, 19 heiraten; 4. *ipf.* יִסַּב אַפֵּי Gn 32, 21 (MS אַפָּי *paus.*) gnädig aufnehmen; 5. *ipf.* 2 *sg.* תִּסַּב אַפֵּי Lv 19, 15 B. bevorzugen; 6. נְסַב וִיהַב unterhandeln; 7. נְסַב נְפַשׁ sich erholen. *Aph.* 1. bringen; 2. *pf.* 3 *pl. c. s.* אַסְּבוּהִי Sach 3, 5 (MS אַסְּבוּהִי) verheiraten; 3. versetzen. *Itpe.* 1. *pt.* מִתְנְסֵיב Nu 35,18 genommen werden; 2. אִתְנְסֵיב אַפִּין gnädig aufgenommen werden; 3. אִתְנְסֵיב נְפַשׁ sich erholen; 4. sich verheiraten; 5. verheiratet werden.

נִסְבָּא (Ez 17, 5) *a. m.* Setzling.

נִסְבְּתָא *a. f.* Gabe.

נסה *h. Pi.* 1. erheben; 2. prüfen. *Hitp.* geprüft werden.

נָסוֹחָא *a. m.* Vertreiber.

נָסוּךְ *h. m.* Libation.

נִסּוּכָא (Nu 4, 7) *a. m.* dass.

נְסוֹרֶת *h. f.* Sägespäne.

נְסוֹרְתָא *a. f.* eine Pflanze.

נסח *h. Hi.* הִסִּיחַ entfernen. הִסִּיחַ דַּעְתּוֹ מִן nicht denken an.

נְסַח *a., pf.* 3 *sg. c. s.* נַסְחֵיהּ Ri 14, 9 entfernen. *Pa. Aph.* dass. אַסַּח דַּעְתֵּיהּ מִן nicht denken an. *Itpe.* entfernt werden.

נסח *Pa. pt.* מנסח (Prov 29, 21) l. מְתַנַּח, s. אֲנַח.

נִסְחָא *arab. f.* Exemplar, Kopie, Lesart.

נִסְחָנָא *a. m.* männliche Dattelblüte.

נְסִיָא *a. m.* Fürst.

נְסִיבָא *a. m., c.* נְסֵיב Nu 31, 41, *c. s.* נְסִיבְהוֹן Nu 31, 40 Abgabe.

נְסִיבְתָא *a. f.* Gabe.

נְסִיוּבָא *a. m., pl.* נְסִיוּבֵי דַחֲלְבָא Quark.

נִסָּיוֹן *h. m., pl.* נִסְיוֹנוֹת Prüfung, Versuchung.

נִסְיוֹנָא *a. m., pl.* נִסְיוֹנִין Est II 5, 1 dass.

נְסִיוּתָא *a. f.* 1. Fürstenwürde; 2. Familie des Fürsten.

נַסְיוֹטָאָה *a. m.* (νησιώτης) Inselbewohner (?)

נָסִיךְ *h. m.* Fürst.

נְסִיכָה *h. f.* Spenden.

נָסִים *gr. m.* (νόσος) Betrübnis.

נְסִיסָא *gr. m.* (vgl. νόσος) 1. *pl.* נְסִיסִין Gn 40, 6 mißmutig; 2. *ind.* נְסִים Koh 5, 16 (MS נְכְסִין) Mißmut, Betrübnis; 3. Leid.

נְסִיעָה *h. f.* Fortziehen.

נִסֵּיתָא (Ex 17, 7) Ortsname (bibl. Massa).

נָסַךְ I *h.* schmelzen.

נסך II *h. Pi.* spenden, eine Libation machen. *Ni. Hitp.* gespendet werden.

נְסַךְ *a., pt. pl.* נָסְכִין Ct 4, 15 (MS מְנַסְּכִין) spenden. *Pa. pf.* נַסֵּיךְ Gn 35, 14 dass. *Itpa. pf.* אִתְנַסַּךְ Nu 28, 7 gespendet werden.

נֶסֶךְ *h. m.* Spende, bes. götzendienerische (Libation).

נִסְכָּא I *a. m., c. s.* נִסְכֵּיהּ Nu 28, 7 dass.

נִסְכָּא II *a. m.* Weben (?).

נִסְכָּא III *a. m.* gegossenes Metall (?), vgl. אֲנִסְכָּא.

ניסל 1. בִּיסֶל *lat. m.* (*bisellium*) Sessel.

נִסְנָא *a. m.* männliche Dattelblüte.

נְסַס *gr.* (vgl. νόσος) mißmutig werden. *Pa. ipf.* 2 *sg.* תְּנַסֵּים (Dalm. Gr. 328 f.) 2 K 4, 28 unruhig machen. *Itpa. ipf.* 2 *pl.* תִּתְנַסְּסוּן Gn 45, 5 sich beunruhigen.

נָסַע *h.* fortziehen, ziehen. *Hi.* fortnehmen, entfernen. הִסִּיעַ דַּעְתּוֹ מִן nicht denken an. *Ho.* entfernt werden.

נְסַע *a.* dass. *Aph.* entfernen. אַסַּע דַּעְתֵּיהּ מִן nicht denken an.

נֶסַע *h. m.* Zug, Wanderung.

נסק *h. Hi.* 1. erheben, s. מַסִּיק; 2. zu einem Schluß kommen; 3. anzünden, heizen. *Ni. Ho.* geheizt werden.

נסק *a.* (für *pf.* s. סְלֵק), *ipf.* 1 *sg.* אֶסַּק Ex 32, 30 hinaufsteigen, hinaufgehen. *Aph. pf.* אַסֵּיק Gn 8, 20 1. hinaufsteigen lassen, hinaufbringen, darbringen; 2. aufbringen; 3. hervorbringen; 4. heilen; 5. heizen; 6. vollenden; 7. benennen; 8. zu fordern haben; 9. steigern. *Ittaph.* 1. *ipf.* 3 *sg. f.* תִּתַּסַּק Lv 6, 15 dargebracht werden; 2. verbrannt werden.

נָסַר *h.* sägen. *Pi.* dass. *Ni.* gesägt werden.

נְסַר *a.* dass. *Pa.* dass.

נֶסֶר *h. m.* 1. Brett; 2. Bohle.

נִסְרָא *a. m.* 1. *pl.* נִסְרִין 1 K 6, 15 dass.; 2. *pl. c. s.* נִסְרוֹי Est II 3, 8 (nicht MS)?

נְעָא (Nu 17, 23, MS יְעָא) *a.* Blüten treiben. *Aph ipf.* יַנְעֵי Nu 17, 20 dass.

נְעָא *a. m.* Brust.

נַעֲוָא *a. m., pl. c. s.* נַעֲווֹהִי Gn 49, 12 Keltertrog.

נַעֲוָה *h. f.* dass.

נְעוּרִים *h. m. pl.* Jugend.

נְעֹרֶת *h. f.* 1. Werg; 2. Abfall.

נְעוֹרְתָא *a. f., c.* נְעוֹרֶת Jes 1, 31 (MS נְעֹרֶת, Cod. Soc. 59 נְעוֹרֶת) dass.

נְעִילָה *h. f.* 1. Verschließen; 2. Schlußgebet am Versöhntag; 3. Anziehen (vom Schuh).

נָעִים *h. m.* 1. lieblich; 2. Ortsname.

נְעִימָא *a. m.* dass.

נְעִימָה *h. f.* 1. Gesang, Ton; 2. Geschmack.

נְעִימְתָא *a. f.* 1. *c.* נְעִימַת Est II 1, 2 Lieblichkeit; 2. Gesang.

נָעִיץ *h. m.* Loch.

נָעַל *h.* 1. verschließen; 2. anziehen (vom Schuh). *Ni.* verschlossen werden. *Hi.* anziehen (vom Schuh).

נְעַל *a.* anziehen (vom Schuh). *Aph.* beschuhen.

נַעַל *h. m.* Schuh.

נַעֲלָא (LvJI 11, 22, MS נפולא) *a. m.* Heuschreckenart.

נעם *h. Hi.* 1. freundlich sein; 2. lieblich ertönen lassen, singen.

נַעֲמָה weibl. Personenname.

נַעֲמִית *h. f.* Vogel Strauß.

נַעֲמִיתָא *a. f.* בַּת נ׳ Lv 11, 16, *pl.* בְּנָת נַעֲמִין (l. נַעֲמָיָן) Jes 43, 20, *d.* נַעֲמִיוּתָא Thr 4, 3 l. נַעֲמִיָתָא dass.

נַעֲמָן 1. männl. Personenname; 2. Name eines Planeten.

נַעֲנָא s. נַעֲנְעָא.

נִעְנוּעַ *h. m.* Schütteln.

נַעֲנְעָא *a. m.* Minze (*Mentha sativa*).

נְעַנַע s. נוּעַ.

נָעַץ *h.* hineinstecken, stecken. *Ni.* hineingesteckt werden.

נְעַץ *a., pt. pass.* נְעִיץ Gn 28, 12 dass.

נַעֲצוּץ *h. m.* ein Dornstrauch (Saadja: *sidr* = *Zizyphus Spina Christi*).

נַעֲצוּצָא *a. m., pl. d.* נַעֲצוּצַיָּא Jes 7, 19 dass.

נָעַר I *h.* schreien (v. Esel).

נער II *h. Pi.* antreiben. *Ni.* 1. sich aufmachen; 2. munter werden. *Hi.* wach erhalten.

נָעַר III *h.* schütteln. *Pi.* 1. abschütteln, ausschütteln; 2. schwingen (v. Flachs); 3. umrühren. *Ni. Pu.* 1. ausgeschüttelt werden, ausgeleert werden; 2. geschwungen werden (v. Flachs). *Hitp.* sich entfernen.

נְעַר I *a.* wach sein.

נער II *a. Pa.* 1. schütteln; 2. ausleeren.

נַעַר *h. m.* 1. Knabe; 2. Diener.

נַעֲרָה *h. f.* Mädchen (v. 12 bis 12½ Jahren).

נַעֲרוּת *h. f.* 1. Jugend; 2. Alter des Mädchens v. 12—12½ Jahren.

נַעֲרוּתָא *a. f.* Schreien (des Esels).

נַעֲרָן Ortsname.

נַעֲתָא *a. f.* Geschwulst.

נפא *a. Pa.* Mehl sieben.

נפה *h. Pi.* dass. *Pu. pt.* מְנֻפֶּה gesiebt.

נָפָה *h. f.* Mehlsieb.

נִפּוּחַ *h. m.* Anfachen.

נִפּוּל *h. m.* 1. Abfallen; 2. Niederfallen; 3. Herabgefallenes; 4. eine Heuschreckenart.

נִפּוּלָא *a. m.* eine Heuschreckenart.

נָפַח *h.* 1. blasen; 2. aufblasen. *Ni.* anschwellen. *Pi.* 1. aufblasen; 2. wegblasen. *Pu.* angefacht werden.

נְפַח *a.* 1. Gn 2, 7 blasen; 2. *pt. pass. pl.* נְפִיחִין Nu 5, 21 aufblasen; 3. *pt.*

נָפַח Jes 54, 16 Soc 59 anfachen; 4. *ipf.* 3 *pl.* יִפְּחוּן Nu 5, 27 anschwellen; 5. verhauchen. *Pa.* 1. anblasen; 2. wegblasen; 3. anschwellen. *Aph.* 1. *inf.* אַפָּחָא Nu 5, 22 aufblasen; 2. *inf.* אַפָּחָא 1 S 2, 33 verhauchen machen; 2. anfachen (?). *Itpe.* 1. angefacht werden; 2. anschwellen. *Itpa. ipf.* 3 *pl.* יִתְנַפְּחוּן Koh 12, 5 anschwellen. *Ittaph.* dass.

נֵפַח *h. m.* 1. Aufgeblasensein; 2. großer Umfang.

נַפָּח *h. m.* Schmied.

נַפָּחָא (Jes 54, 16 Soc 59) *a. m., pl.* נַפָּחִין Jer 6, 29 dass.

נִפְּחָא *a. m.* großer Umfang.

נפט *h. Pi.* schlagen (Baumwolle oder Wolle).

נֵפְטְ *x. m.* Naphta.

נַפְטָא, נִפְטָא (Est II 1, 3) *x. m.* dass.

נַפְטוֹיָא *a. m.* Naphtahändler.

נִפְטְיָם *gr.* männl. Personenname (Νεόφυτος ?).

נַפְיָא *a. m., pl.* נִפַּן, נַפְוָן 1. Mehlsieb; 2. eine Fischart.

נִיפִּיזְרָא *x. m.* ein Hofbeamter.

נְפִיחָה *h. f.* 1. Blasen, Anblasen; 2. Atemzug.

נָפִיל *h. m.* Riese. בֶּן הַנְּפִילִים 1. Dämon; 2. Salamanderart (Skink).

נְפִילָא I *a. m.* 1. Riese; 2. *pl. c. s.* נְפִילֵיהוֹן Jes 13, 10 Orion.

נְפִילָא II *a. m.* Frühgeburt.

נְפִילָה *h. f.* 1. Fallen; 2. Aussaat, Saatkorn.

נְפִיצָה *h. f.* Zerschmettern.

נפיקא (VajR 26; Ausg. Konst., Ven. פניקא) l. פְּנִיקָא.

נְפִישָׁא *a. m., pl.* נְפִישִׁין Est II 6, 10 viel, groß.

נְפִיתָא *a. f.* Sieb.

נָפַל *h.* 1. fallen; 2. unterliegen (im Kampf); 3. anheimfallen; 4. sich ereignen. *Ni.* daneben fallen. *Hi.* 1. zu Fall bringen; 2. abortieren. *Hitp.* sich niederwerfen.

נְפַל *a., ipf.* יִפּוֹל Ex 21, 18 1. fallen, niederfallen; 2. einfallen. *Aph.* 1. *ipf.* יַפִּיל Ex 21, 27 fallen machen, werfen; 2. abortieren. *Itpe.* einfallen.

נֵפֶל *h. m.* Frühgeburt.

נִפְלָא *a. m.* 1. dass.; 2. s. נְפִילָא.

נִפְלָאוֹת *h. f. pl.* Wunder.

נִפְלָה *h. f.* 1. Abfall; 2. Aussaat.

נִפְלֵי *gr. f.* (νεφέλη) Wolke (?).

נֵיפוֹלִין, נֵיפוֹלְיָה *gr.* Sichem, jetzt Nablus (Νεάπολις).

נִפְנֵף s. נוּף.

נפס *h. Pi.* schlagen (Baumwolle od. Wolle).

נפס *a. Pa.* dass.

נָפוּס *lat. m.* (*napus*) eine Art Rettich (*Raphanus sativus*).

נַפָּסָא *a. m.* Wollschläger.

נָפַע *h.* einflößen. *Hi.* einhauchen.

נפע *a., Pa. pt.* מְנַפַּע Jer 23, 29 zerschmettern. *Itpa.* platzen.

נפף *h. Pi.* treiben lassen.

נפף *a. Pa.* schwingen.

נַפָּפְתָא, נְפָפִיתָא *a. f.* Schwinge.

נָפַץ *h.* auswerfen, ausleeren. *Pi.* schwingen (Flachs).

נְפַץ *a.* 1. *pf.* 3 *sg. f.* נַפְצַת Gn 24, 20 ausleeren; 2. Ri 6, 38, *pt.* נָפֵיץ Jes 44, 13 abschütteln; 3. *pf.* 3 *pl.* נְפַצוּ Ri 7, 19 zerspringen. *Pa.* 1. *pt. pass. pl. f.* מְנַפְּצָן Jes 27, 9 zerschmettern; 2. ausschütteln; 3. schwingen (Flachs). *Aph.* losreißen. *Itpa. imp. sg. f.* אִתְנַפַּצִי Jes 52, 2 sich abschütteln.

נָפוּץ *lat. m.* (*napus*) eine Art Rettich (*Raphanus sativus*).

נִפְצָא *a. m.* סַמָּא דְנ׳ Abortivmittel.

נַפָּצָא *a. m.* Flachsschwinger.

נָפַק *h.* ausgehen.

נְפַק (Gn 8, 7) *a., ipf.* יִפּוֹק Ex 21, 2 herausgehen, hervorgehen. נְפַק יְדֵי חוֹבָה seine Pflicht tun. נְפַק מִן בֵּין sich

unterscheiden. נְפַק מִן לְ angehen, Bedeutung haben für. *pt.* נָפֵיק 1S 23, 22 durchtrieben(?). נָפֵיק בְּ ähnlich. *Aph.* 1. *pf.* 3 *sg. f.* אַפֵּיקַת Gn 1, 12 hervorgehen machen; 2. herausbringen, herausziehen; 3. hervorbringen. לְאַפּוּקֵי um auszuschließen. *Ittaph. ipf.* יִתַּפַּק Ex 22, 5 herausgeführt werden.

נֶפְקָא *a. m.* 1. Ausgehender; 2. Angebot.

נִפְקָא *a. m.* 1. Exkrement; 2. Gesims, Vorsprung (?).

נַפְקוּתָא *a. f.* 1. Aufwand, Ausgabe; 2. Unterschied.

נֶפְקְתָא *a. f., pl. d.* נַפְקָתָא 1K 6, 6 (MS נֶפְקָתָא) Gesims.

נַפְקְתָא *a. f.* נֶפְקַת בָּרָא Gn 34, 31 Hure.

נֹפַר Ortsname.

ניפורא s. נִיפִּיוֹרָא.

נַפְרְזָא *x. m.* Leopard (?).

נְפַשׁ *a., pf.* 3 *pl.* נְפִישׁוּ Ex 1, 7 viel werden, viel sein. *Aph. pf.* אַפֵּישׁ Gn 17, 6 viel machen, vermehren.

נָפֵשׁ *h. m.* aufatmend, ruhend.

נֶפֶשׁ *h. f., pl.* נְפָשׁוֹת 1. Seele. בֵּית הַנֶּפֶשׁ Anfang des Verdauungskanals. נֶפֶשׁ רָעָה Mißgunst; 2. Leben. דִּינֵי נְפָשׁוֹת Kriminalprozesse; 3. Person; 4. Aufmerksamkeit, Gedanke. בַּעַל נֶפֶשׁ sorgsam; 5. Absicht. אִם נַפְשְׁךָ לוֹמַר wenn du zu sagen gedenkst; 6. Begierde; 7. Appetit; 8. Grabdenkmal. נ׳ אֲטוּמָה Kenotaph; 9. innerster od. wesentlicher Teil eines Dings.

נַפְשָׁא (Gn 1, 20) *a. f., c.* נְפַשׁ Dt 27, 25, *pl. c.* נַפְשָׁת Lv 21, 11 1. Seele. נְפַשׁ בִּישָׁא Mißgunst; 2. Leben; 3. Person. נַפְשֵׁיהּ, נַפְשָׁךְ, נַפְשִׁי Nu 31, 53 sich selbst; 4. Grabdenkmal; 5. Aufatmung, Erholung.

נִפְשָׁא *a. m.* leerer Raum, Leere.

נַפְתָאָה *a. m.* Nabatäer.

נַפְתּוּחָאָה *a. m., pl. d.* נַפְתּוּחָאֵי Gn 10, 13 aus dem Norden Ägyptens (?).

נץ *h. m.* 1. Blüte; 2. Raubvogel. בֶּן נֵץ ein Engel. נֵץ הֶחָלָב Vogelmilch (*Ornithogalum*) (?).

נֵיץ s. הַנֵּץ.

נִצָּא *a. m., ind.* נֵיץ Gn 40, 10, *pl. d.* נִצָּנַיָּא 1K 6, 6 Blüte.

נַצָּא (Lv 11, 16) *a. m.* (auch בַּר נ׳) ein Raubvogel (Habicht).

נְצָא I *a., pt. pl. m.* נָצַן Gn 41, 23 mager sein.

נְצָא II (Gn 31, 36) *a.* zanken. *Pa. inf.* נַצָּאָה Koh 3, 7 (MS נִצָּאָה) dass. *Itpe. pf.* 3 *pl.* אִתְנְצִיאוּ Lv 24, 10 sich zanken.

נְצָא *a. m.*, s. נְצְיָא.

נַצָּאָה *a. m.* Zänker.

נְצַב *a.* 1. Gn 9, 20 pflanzen; 2. einsetzen. *Pa. pt. pass. f.* מְנַצְּבָא Jer 2, 7 dass. *Aph. inf.* אַנְצָבָא 1S 13, 21 (MS אַנְצָא) einsetzen. *Itpe.* eingesetzt sein.

נִצְבָא *a. m., c. s.* נִצְבֵּיהּ Ez 17, 5 Setzling.

נְצָבָא *a. m.* Pflanzen.

נִצְבְתָא *a. f., ind.* נִצְבָא Gn 21, 33 Pflanzung.

נצה *h. Hitp.* sich zanken.

נִצּוּחַ *h. m.* Lobpreis.

נָצוֹחַ *h. m.* Sieger.

נָצוֹחָא *a. m.* dass.

נִצּוּי *h. m.* Zanken.

נְצוֹלָה *h. f.* Abgefallenes.

נְצוֹלֶת *h. f.* Abfall.

נְצוֹק *h. m.* Strahl (einer Flüssigkeit).

נְצוֹרָא *a. m., pl.* נְצוֹרִין Jes 44, 13 Klammer (?).

נָצַח *h.* siegen. *Ni.* besiegt werden. *Pi.* 1. besiegen; 2. preisen.

נְצַח *a.* 1. *pt.* נָצַח Est II 1, 3 aufschießen; 2. *pt. pl.* נָצְחִין Ex 32, 18 siegen. *Pa. pt. pl.* מְנַצְּחִין Ct 4, 4 besiegen. *Aph.* spielen (?). *Itpe.* 1. *pf.* אִתְנְצַח Ez 19, 11 sich hervortun; 2. besiegt werden.

נַצַּח *h. m.* siegreich.

נֶצַח *h. m.* Dauer.

נִצָּחוֹן *h. m.* 1. Sieg; 2. Preis.
נַצְּחָנָא *a. m.* siegreich.
נִצְחָנָא (Ri 7, 18) *a. m.*, *c.* נִצְחָן Dt 33,29 Sieg.
נִצְחָנָה Ortsname.
נִצְחָנוּתָא *a. f.* Siegen.
נַצָּיָא *a. m.* 1. Blüte; 2. Sproß, Gewächs.
נִצְיָא *a. m.* Graben.
נְצִיב *h. m.* 1. Bürger; 2. Posten.
נְצִיבָא *a. m.* 1. Setzling; 2. Pflanzung.
נְצִיבִין (Ez 27, 23) Ortsname.
נִצְיָנָא *a. m.* Graben.
נָצִיר *h. m.* Rute.
נָצַל *h.* zergehen. *Ni.* entrinnen. *Pi.* berauben. *Hi.* 1. retten; 2. schützen (z. B. vor Unreinheit). *Ho.* gerettet werden.
נְצַל *a.* retten. *Aph. ipf.* יַצֵּיל Jes 31, 5 (MS יַצִּיל) dass. *Ittaph.* gerettet werden.
נֶצֶל *h. m.* Zerfließendes (bei der beginnenden Zersetzung der Leiche).
נצמין (Jes 44, 13) l. mit MS נָצוֹרִין, s. נָצוֹרָא.
נִצָּנִין s. נִצָּא.
נִצְנֵץ s. נָצַץ.
נַצְנֵץ s. נְצַץ.
נְצַע s. נְעַץ.
נְצַף *a.*, *pf.* 1 *sg.* נְצֵיפִית Jes 38, 14, *ipf.* 3 *pl. f.* יְנַצְּפָן Jes 29, 4 zirpen. *Pa. pt.* מְנַצֵּיף Jes 38, 14 dass.
נִצְפָּה *h. f.* Kappernbusch (*Capparis spinosa*).
נָצַץ *h.* blühen. *Pilp.* נִצְנֵץ 1. glänzen, erglänzen; 2. sprossen, sich ausbreiten. S. נוץ.
נְצַץ *a.* blühen. *Palp. pt. pl. f.* מְנַצְנְצָן Ez 1, 7 glänzen. S. נוץ.
נִצְצָא *a. m.* בַּר נ׳ ein Raubvogel (Habicht).
נָצַר *h.* 1. bewahren; 1. beobachten.
נְצַר *a.* zirpen.
נֵצֶר I *h. m.* Grille.
נֵצֶר II *h. m.* 1. Rute; 2. männl. Eigenname.

נִצְרָא *a. m.* 1. Rute, Schoß; 2. Korb aus Ruten.
נצרפי. בֵּי נ׳ christliches (?) Versammlungshaus.
נָצְרַת Ortsname.
נְקָא s. נְקִי.
נָקַב *h.* 1. durchbohren; 2. durchdringen. *pt. pass.* נָקוּב durchlöchert; 3. lästern. *Ni.* durchbohrt werden. *Pi.* anbohren. *Pu.* angebohrt werden.
נְקַב (2 K 12, 10) *a.* durchbohren. *Pa.* dass. *Itpe.* durchbohrt werden.
נֶקֶב *h. m.* Loch. בֵּית הַנֶּקֶב hintere Öffnung am Beinkleid. צָרִיךְ לִנְקָבָיו er muß seine Notdurft verrichten.
נִקְבָא, נֶקְבָא *a. m.*, *pl.* נִקְבִין Ez 28, 13 dass.
נְקֵבָה *h. f.* 1. Weib, Weibchen; 2. weiblich.
נִקְבָּה *h. f.*, *pl.* נְקָבִין 1. Durchlöcherung; 2. Öffnung, בֵּית נְקֵבָה Gegend des Afters.
נְקֵבוּת *h. f.* Weiblichkeit, Weibliches.
נְקַבְתָּא *a. f.*, *pl.* נְקָבֵי 1. dass.; 2. Höhlung.
נְקֻבְתָּא (Lv 27, 4) *a. f.* 1. Weib, Weibchen; 2. weiblich.
נָקַד I *h.* 1. stechen, beunruhigen; 2. Punkte machen. *Ni.* Punkte bekommen, gesprenkelt werden.
נָקַד II *h.* glänzen. *Pi. Hi.* reinigen.
נְקַד *a.* rein sein. *Itpe. Itpa. inf.* אִתְנַקְּדָא Ez 16, 4 gereinigt werden.
נְקֻדָּה *h. f.* Punkt.
נקדוד l. נַקְרוֹס.
נַקְדֵּימוֹן *gr.* männl. Personenname (Νικόδημος).
נָקָה *h. f.* Kamelweibchen.
נקה *h. Pi.* 1. rein machen; 2. unbestraft lassen. *Pu. pt.* מְנֻקֶּה rein.
נָקוֹד *h. m.* gesprenkelt.
נִקּוּד *h. m.* 1. Punkt; 2. kleine Gebäckart.
נְקוּטְאִין *a. m. pl.* Leute gemischter Herkunft.

נִקּוּי *h. m.* Reinigung.
נְקוּסָא männl. Personenname.
נִקּוּף *h. m.* 1. Olivennachlese (durch Abschlagen); 2. Verwundung.
נִקּוּפָא *a. m.* dass.
נָקוּר *h. m., pl.* נָקוּרוֹת Schärfer (von Mühlsteinen).
נִקּוּר *h. m.* 1. Ausstechen; 2. Benagen; 3. Benagtes; 4. Ausgraben.
נִקּוּרָא *a. m.* 1. Benagen; 2. Benagtes.
נִקּוּשָׁא *a. m., c.* נִקּוּשׁ Jer 46, 22 Klopfen, Zusammenschlagen.
נקז *h. Hi.* zur Ader lassen.
נקז *a. Aph.* 1. dass.; 2. abziehen.
נקט I *h. Pi.* reichen.
נָקַט II *h.* 1. sich verdrießen, sich ekeln; 2. Verdruß erregen.
נְקַט *a.* 1. *pf.* 3 *f. sg.* נִקְטַת Est II 6, 1 ergreifen; 2. halten. *Pa.* 1. reichen; 2. sammeln. *Aph.* 1. *pf.* 3 *pl.* אַנְקִיטוּ Est II 4, 16 (nicht MS) reichen; 2. auflesen, nehmen; 3. halten.
נִקִּיטָא *gr. m.* (νικητής) Sieger.
נִקְטְמוֹן *gr. m.* (ὄνος κατ' ὦμον) Eselsfigur.
נַקַּי männl. Personenname.
נקי *a. Pa. pt. pl. m.* מְנַקַּן Jes 1, 25 reinigen. *Itpa.* gereinigt werden.
נָקִי I *h. m.* 1. rein; 2. klar; 3. hell; 4. leer. לָשׁוֹן נְקִיָּה Euphemismus. פַּת נְקִיָּה Weißbrot.
נָקִי II *h. m.* Lamm.
נַקְיָא *a. m.* 1. rein; 2. *ind.* נְקִי 1K 15, 22 ledig, frei.
נָקִיד Engelname.
נְקִידָא *a. m.* rein, klar.
נִיקְיוֹן s. נִיקוֹן.
נִקָּיוֹן *h. m.* Reinheit, Klarheit.
נְקִיּוּת *h. f.* 1. dass.; 2. Straflosigkeit.
נָקִיט *h. m.* sich ekelnd.
נְקִימָה *h. f.* 1. Rächen; 2. Bestrafung.
נִיקְלָוֹס, נִקְלְבַּס *gr. m.* (von Νικόλαος) eine Art Datteln.
ניקלוגוס 1. דִּיקְלוֹגוס *gr. m.* (δικολόγος) Anwalt.

נְקִיק *h. m.* Felsenspalt.
נקירא s. נְקִידָא.
נְקִירָה *h. m.* Picken.
נְקִירְתָא *a. f.* Höhlung.
נַקְלָה, נַקְלִי *gr. f.* (ἀνάκωλος) Untergewand.
נַקְלִיטִין *gr. m. pl.* (ἀνάκλιτον) Lehne.
נָקַם *h.* sich rächen.
נְקַם *a., ipf.* 2 *sg.* תִּקּוֹם Lv 19, 18 dass. *Itpa.* Rache zu erfahren bekommen.
נְקָמָה *h. f.* Rache.
נִיקוֹמָכִי *gr.* männl. Personenname (Νικόμαχος).
נַקְמָן *h. m.* rachsüchtig.
נִקְמְתָא *a. f., pl. c. s.* נִקְמָתְהוֹן Thr 3, 60 Rache.
נִיקוֹן *gr. m.* (νίκων) Mauerbrecher.
נקוניא s. נוּקְנִיקָא.
נוּקְנִיקָא *gr. f.* (λουκάνικα) Fleischwurst.
נִיקָנוֹר *gr.* männl. Personenname (Νικάνωρ).
נָקִים männl. Personenname.
נֶקַע *h. m.* Vertiefung.
נָקַף I *h.* 1. stoßen, schlagen; 2. beunruhigen. *Pi.* 1. stoßen; 2. Oliven abschlagen (bei der Nachlese); 3. abhauen. *Hi.* 1. aneinanderstoßen lassen; 2. vergleichen. *Ho.* aneinandergebracht werden.
נקף II *h. Ni.* rund gemacht sein. *Hi.* 1. rundmachen; 2. rund gehen lassen; 3. umringen; 4. in Rechnung setzen (als Kredit). *Ho.* 1. rund gemacht sein; 2. ummauert sein.
נֶקֶף *h. m.* 1. Schlag; 2. Verwundung.
נְקַף I *a., pt. pass. f.* נְקִיפָא Dt 21, 6 stoßen, schlagen, erschlagen. *Pa.* dass. *Aph.* 1. dass.; 2. vergleichen. *Itpe. pt. f.* מִתְנַקְפָא Est II 4, 13 (nicht MS) sich stoßen.
נקף II *a. Aph.* 1. *pf.* 2 *pl.* אַקִּיפְתּוּן Dt 2, 3 umringen; 2. *ipf.* 2 *pl.* תַּקְּפוּן Lv 19, 27 rund machen; 3. unter Kredit verkaufen.

נַקְפִּי *h. m.* der liebt, sich Kredit geben zu lassen (für künftige Leistungen).
נִקְפְּתָא *a. f.* Talsenkung.
נִקְצָא *a. m.* Stück.
נָקַר *h.* ausstechen; 2. anpicken; 3. benagen; 4. schärfen (den Mühlstein). *Ni.* benagt werden. *Pi.* 1. picken; 2. nagen. S. נָקַד II.
נְקַר *a.* 1. *pf.* 3 *pl.* נַקְרוּ Ri 16, 21 ausstechen; 2. durchstecken; 3. picken; 4. nagen. *Pa.* 1. nagen; 2. schärfen (den Mühlstein). S. נְקַד.
נֶקֶר *h. m.* 1. Picken; 2. Nagen.
נִקְרָא *a. m.* 1. Ausgepicktes; 2. Höhlung; 3. Fetzen.
נִקְרָה *h. f.* 1. Ausgemeißeltes; 2. Ausgepicktes.
נִקְרְתָא *a. f.* Höhlung.
נַקְרָן, נִקְרָן *h. m.* tadelsüchtig, Splitterrichter.
נַקְרָנָא *a. m.* dass.
נקרים (jBer 3c) l. נַקְרוֹם *gr. m.* (νεωκόρος, νακόρος) Tempeldiener.
נָקַשׁ *h.* schlagen, stoßen. *Hi.* 1. klopfen; 2. vergleichen. *Ho.* verglichen werden.
נְקַשׁ *a., pf.* 3 *sg. f.* נִקְשַׁת Ri 4, 21, *pt. pl. f.* נָקְשָׁן Est II 6, 10 schlagen, klopfen. *Pa.* dass. *Aph.* 1. dass.; 2. vergleichen. *Itpe. ipf.* 3 *pl.* יִתְנַקְשׁוּן Koh 12, 3 aneinanderschlagen. *Ittaph.* verglichen werden.
נִקְשָׁא *a. m.* Klopfen.
נִקְשָׁה *h. f.* Verdorbenes.
נִקֲתָא *a. f.* weibliches Kamel.
נֵר *h. m., pl.* נֵרוֹת Lampe.
נָרָא *pers. m.* Saft vom Granatapfelbaum.
נַרְגָא *a. m., pl.* נָרְגִין Est II 1, 3 (MS נַגְדִין) Beil.
נרגזין (Midr Teh 78) l. בַּר גַּזִין, s. גַּזָא.
נֵרְגַל Name eines Götzen.
נִרְגָּל *h. m.* Ohrenbläser.
נַרְגִילָא *x. m.* Kokosnuß.
נֵרְדְּ *x. m.* Narde (ein wohlriechendes Bastgras).
נַרְדָּא (Ct 1, 12) *x. m.* dass.
נַרְדִּינוֹן *gr. m.* (νάρδινον) Nardenöl.
נַרְדְּשִׁיר *pers. m.* Brettspiel (Triktrak).
נַרְוַד (?) Ortsname.
נַרְמַק *pers. m.* weicher Schuh.
נֵירוֹן *gr.* männl. Personenname (Νέρων).
נֵירוֹנִית *gr. f.* neronisch.
נָרוּס *pers.* Name des pers. Neujahrsfestes.
נַרְקִים (Ct 2, 1, MS נַרְגֵּים), נַרְקוֹם (bBer 43a irrig נרקום) *gr. m.* (νάρκισσος) Tazette (*Narcissus Tazetta*).
נְרַשׁ Ortsname.
נַרְשָׁאָה *a. m.* aus Nerasch.
נַרְתֵּיק *gr. m.* (ναρθήκιον) 1. Büchse; 2. Scheide, Futteral.
נַרְתֵּיקָא, נַרְתְּקָא *gr. m.* 1. dass.; 2. *c.* נַרְתֵּיק Ru 4, 7 Handschuh.
נָשָׂא *h.* 1. heben, tragen. נ' כַּפַּיִם den Pristersegen sprechen. נ' פָּנִים Rücksicht nehmen, bevorzugen; 2. nehmen. נ' עָוֹן Sünde vergeben; 3. heiraten. *pt. pass.* נָשׂוּי verheiratet. *Ni.* 1. erhoben werden; 2. verheiratet werden. *Hi.* 1. wegnehmen, wegtragen; 2. signalisieren; 3. verheiraten; 4. bringen, hingeben; 5. lenken, führen. *Hitp.* sich erheben.
נְשָׂא s. נְסָא.
נִשּׂוּאִין *h. m. pl.* Heimführung der Braut, Heirat.
נִשּׂוּאִין *a. m. pl.* dass.
נָשִׂיא *h. m.* 1. Fürst, bes. das Haupt der palästinischen Juden nach der Zerstörung Jerusalems; 2. Gerichtspräsident.
נְשִׂיאָה, נְשִׂיָא *a. m.* dass.
נְשִׂיאָה *h. f.* 1. Erheben. נְשִׂיאַת ראש Kopfzählung. נ' כַּפַּיִם Sprechung des Priestersegens; 2. Aufladen.
נְשִׂיאוּת *h. f.* 1. Erhebung; 2. Würde; 3. Fürstenwürde; 4. Familie des Fürsten.
נְשִׂיאוּתָא, נְשִׂיוּתָא *a. f.* dass.
נִשְׁתְּרוּפִיתָא (?) *a. f.* Flüssigsein.
נָשָׁא *x. m.* Depilatorium.

נָשָׁא a. m. בַּר נָשָׁא, pl. בְּנֵי נָשָׁא Mensch. בַּר נָשׁ jemand.

נְשָׁא a. vergessen. *Itpe. ipf.* 2 *sg.* תִּתְנְשֵׁי Dt 9, 7 dass. *Aph.* 1. *pf. c. s.* אַנְשְׁיַנִי Gn 41, 51 in Vergessenheit geraten lassen, vergessen; 2. vergessen machen.

נְשָׁא a. f. (*sg.* gewöhnl. אִתְּתָא), *pl. d.* נְשַׁיָּא Frau. בֵּי נְשָׁא Haus der Eltern der Frau.

נָשַׁב h. wehen. *Pi. Hi.* 1. dass.; 2. wehen lassen.

נְשַׁב a., *pf.* 3 *sg. f.* נְשַׁבַת Jes 40, 7, *pt. pl.* נָשְׁבִין Dt 32, 2 dass. *Pa. pt. f.* מְנַשְּׁבָא Gn 1, 2 dass. *Aph.* wehen lassen.

נֶשֶׁב h. m. Schlinge zum Fangen (Netz?).

נִשְׁבָּא a. m. dass.

נִישָׁדוּר *pers. m.* Ammoniak.

נָשֶׁה h. m. גִּיד הַנּ׳ Hüftnerv.

נָשָׁה h. 1. vergessen; 2. leihen. *Hi.* vergessen machen.

נְשׁוֹבֶת h. f. Spreu.

נְשְׁוָרָה a. m. Krume.

נְשַׁט a. abziehen, enthäuten.

נַשְׁיָא *a. m.* גִּידָא דְנ׳ Gn 32, 32 der Hüftnerv.

נְשִׁיכָה h. f. Beißen.

נְשִׁילָה h. f. Abfallen.

נָשִׁים h. f. pl. 1. Frauen; 2. Name einer Abteilung der Mischna. S. אִשָּׁה.

נְשִׁימָה h. f. Atemzug.

נְשִׁיפָה h. f. Blasen.

נְשִׁיקָה h. f. 1. Küssen, Kuß; 2. geschlechtl. Berührung.

נְשִׁיקוּת h. f. Küssen, Anhänglichkeit.

נְשִׁיקְיָא Ortsname.

נְשִׁיקְתָא a. f. Kuß.

נְשִׁירָה h. f. Abfallen.

נָשַׁךְ h. 1. beißen; 2. ausleihen gegen Rückgabe mit Zuschuß; 3. aneinanderstoßen. *Pi.* beißen. *Pu.* gebissen werden. *Hi.* 1. beißen lassen; 2. aneinanderstoßen lassen; 3. Zins zahlen(?).

נֶשֶׁךְ h. m. 1. Zinsnahme; 2. Zins.

נַשְׁכָּן h. m., f. נַשְׁכָּנִית bissig.

נָשַׁל h. abfallen. *Ni.* dass. *Pi. Hi.* abfallen lassen, herabwerfen, abhauen.

נשל a. *Aph.* herauswerfen.

נָשַׁם h. atmen.

נשם a. *Pa.* aufatmen. *Itpe.* genesen. *Itpat.* אִנַּשְׁתַּם (?) atmen.

נָשָׁם h. m. Salbe, welche das Wachstum der Haare hindert.

נִשְׁמָא a. m. Atemzug.

נְשָׁמָה h. f. Lebenshauch, Seele.

נִשְׁמְתָא (Gn 2, 7) a. f., pl. נִשְׁמָן dass.

נָשַׁף I h. blasen.

נָשַׁף II h. gleiten.

נְשַׁף I a. blasen. *Itpe.* angeweht werden.

נְשַׁף II a. gleiten. *Itpat.* אִנַּשְׁתַּף dass.

נֶשֶׁף h. m. Dämmerung (morgens und abends).

נִשְׁפָּא a. m. dass.

נָשַׁק h. 1. küssen; 2. berühren. *Pi.* küssen. *Pu.* sich berühren. *Hi.* berühren lassen.

נְשַׁק, נְשֵׁיק (Gn 29, 11) a. 1. küssen; 2. berühren. *Pa. inf.* נַשָּׁקָא Gn 31, 28 küssen.

נֶשֶׁק h. m. Rüstung, Waffen.

נִשְׁקֵי (bGitt 43b) a. m. pl. eingebranntes Zeichen.

נְשָׁקְתָא a. f. Kuß.

נָשַׁר h. abfallen, herausfallen. *Pi.* abreißen. *Hi.* fallen lassen, abwerfen.

נְשַׁר a. dass. *Aph.* fallen lassen.

נָשֵׁר h. m. Herabfallendes.

נֶשֶׁר h. m. Geier, Adler.

נִשְׁרָא a. m. 1. Dt 14, 12 dass.; 2. Name einer Gottheit.

נַשְׁרָא a. m. Abfallendes.

נַשְׁרִיתָא (MidrTeh 78, 45) *a. f.* eine Vogelart (?).

נִשְׁתְּוָן (Esr 4, 7) *pers. m.* Brief.

נשתות (jEr. 25a) l. עֲשָׁשִׁיּוֹת, s. עֲשָׁשִׁית (?).

נשתי. מנשתיה (bSabb 134a) l. מְנַשְּׁתַּם s. נָשַׁם.

נַשְׁתִּיק *gr. m.* (ναρθήκιον) Behältnis.

נְתַב a. wehen. *Pa.* dass. *Aph.* wehen lassen.

נִתְבָּרָא (?) Name eines heidnischen Festes. S. נִדְבָּכָה.

נְתוּחַ *h. m.* Zerlegen.
נתז *h. Ni.* 1. abspringen; 2. spritzen. *Pi.* 1. springen; 2. springen machen. *Hi.* 1. springen machen; 2. abschlagen; 3. deutlich aussprechen. *Ho.* abgeschlagen werden.
נְתַז *a., pt. pl. f.* נָתְזָן Dt 1, 44 abspringen. *Pa.* umherspringen machen. *Aph.* abschlagen.
נְתַזָּה männl. Personenname.
נְתַזּוּאִי (?) männl. Personenname.
נתח *h. Pi.* zerlegen.
נתח *a. Pa.* wegreißen.
נֶתַח *h. m.* Stück.
נַתַּי männl. Personenname (נְתַנְיָה).
נָתִיב *h. m.* Pfad.
נְתִיבְתָא *a. f.* dass.
נָתִין *h. m.* Heiligtumssklave.
נְתִינָא *a. m.* 1. dass; 2. männl. Personenname.
נְתִינָאָה *a. m.* Heiligtumssklave.
נְתִינָה *h. f.* 1. Geben; 2. Anlegen.
נְתִינוּת *h. f.* Gebot betreffend die Heiligtumssklaven.
נְתִינִי *h. m.* Heiligtumssklave.
נְתִיצָה *h. f.* Niederreißen.
נְתִיקָה *h. f.* 1. Losreißen; 2. Aufreißen.
נתך *h. Hi.* 1. schmelzen; 2. gießen. *Ni. Ho.* sich auflösen, schmelzen.
נתך I *a. Pa. Aph. ipf.* 2 *sg. m.* תַּתֵּיךְ Ex 25, 12 1. schmelzen; 2. gießen.
נְתַךְ II *a.* schaden.
נְתַל *a.* geben.
נָתַן *h.* 1. geben; 2. an die Hand geben, ergeben; 3. legen, anlegen; 4. richten. *Ni. Ho.* 1. gegeben werden; 2. gelegt werden.
נתן *a.*, nur *impf.* יִתֵּין Ex 21, 4 u. *inf.* מִתַּן Dt 15, 10 dass. S. יְהַב.
נָתָן, נְתַנְאֵל männl. Personenname.
נָתַץ *h.* niederreißen. *Ni. Ho.* niedergerissen werden.
נָתַק *h.* 1. losreißen, ausreißen; 2. von sich geben. *Ni.* 1. losgerissen werden; 2. sich lösen, sich wandeln; 3. haarkrank werden. *Pi.* 1. losreißen; 2. protestieren.
נתק *a. Pa.* 1. losreißen; 2. auflösen, verändern. *Aph. imp. c. s.* אַתֵּיקְנוּן Jer 12, 3 (MS אַתְקֵינִינּוּן) dass. *Itpa. pf.* אִתְנַתַּק Koh 4, 12 1. abgelöst werden, weggenommen werden; 2. verändert werden.
נֶתֶק *h. m.* Kopfflechte (Haarschwund).
נִתְקָא (Lv 13, 30) dass.
נתר *h. Hi.* 1. lösen, losmachen; 2. erlauben; 3. preisgeben; 4. wegwerfen, exilieren. *Ni. Ho.* 1. losgemacht werden; 2. erlaubt werden.
נְתַר *a.* 1. *ipf.* 3 *pl.* יִתְּרוּן Dt 28, 40 (MS יִתְּרָן) abfallen; 2. *ipf.* יִתַּר Lv 13, 41 ausfallen. *Pa.* 1. *pt.* מְנַתַּר Jes 1, 30 (MS מִתַּר) fallen lassen, abwerfen; 2. fallen. *Aph. ipf.* 2 *pl.* תַּתֵּירוּן Ru 2, 16 (MS תְּיַתְּרוּן) fallen lassen, abwerfen.
נֶתֶר *h. m.* Natron (mineralisches Laugensalz).
נִתְרָא *a. m.* 1. Jer 2, 22 dass.; 2. Lv 19, 10 B. Abfall.
נתשׁ *h. Ni.* sich losreißen. *Hi.* 1. ausreißen; 2. schwächen.
נְתַשׁ *a.* ausreißen.

ס

ס der 15. Buchstabe des hebr. Alphabets. ס׳ als Zahlzeichen = 60.
סאב *h. Pu. pt.* מְסוֹאָב verunreinigt. *Hithp.* unrein werden.
סאב I *a. Pa. ipf.* יְסָאֵיב Lv 13, 3 1. unrein machen; 2. für unrein erklären; 3. *pf.* סָאֵיב Gn 34, 13 schänden. *pt. pass.* מְסָאַב Lv 13, 11 unrein. *Itpa.*

pf. אִסְתָּאַב Nu 6, 12 1. verunreinigt werden, sich verunreinigen; 2. für unrein erklärt werden.

סְאַב II s. סִיב.

סְאָה *h. f., pl.* סְאִין, סְאוֹת Maß (dritter Teil des Epha) für Trockenes und Flüssiges. בֵּית סְאָה Feld von einem Sea (Aussaat).

סְאוֹבָא *a. m.* Unreinheit.

סְאוֹר *h. m.* 1. Sauerteig; 2. schlechte Gesinnung.

סאט s. סוט.

סֵאמָא *gr. m.* (ἄσημος) Silber.

סָאסָא *a. m.* Granne.

סָאתָא (Jes 27, 8) *a. f.* 1. *ind.* סְאָה 2 K 7, 1, *pl.* כְּאִין Ex 16, 36, סָאוָן Gn 18, 6, סָוִין Maß für Trockenes und Flüssiges; 2. ein Gewicht.

סאתא (EchR 1, 15) l. סְחוּתָא.

סַב (= נְסַב) *a.* nehmen.

סָבָא (Gn 14, 20) *a. m.* 1. alt, Greis; 2. Gelehrter; 3. Großvater; 4. männl. Personenname; 5. כְּפַר ס' Ortsname.

סָבָא *h.* saufen.

סְבָא *a., pt.* סָבֵי Dt 21, 20 dass. *Pa.* ausschänken. *Aph.* zu kosten geben.

סב s. סָבִין.

סָבַב *h.* umhergehen. *Ni.* sich wenden. *Pi.* 1. umringen; 2. herumgehen; 3. herumtragen; 4. umringen lassen. *Hi.* הֵסֵב 1. zu Tische liegen; 2. zu Tische liegen lassen; 3. sich wenden. *Ho.* übertragen werden. *Po.* umringen. *Pu.* 1. ringsum gestellt sein; 2. zu Tische liegen.

סבב *a. Aph.* herumgehen.

סִבָּה *h. f.* 1. Gebrauch von סבב; 2. (später) Ursache.

סַבְהֲלוֹם (Ex 28, 18) *x. m.* ein Edelstein.

סָבוֹאֲתָא, סָבוֹיְתָא *a. f.* Schenkwirtin.

סִבּוּךְ *h. m.* Verflechten.

סַבּוֹלָאָה *a. m.* Lastträger.

סִבּוּרָא I *a. m., c. s.* סִבּוּרָהּ Ez 19, 5 Hoffnung.

סִבּוּרָא II *a. m.* Aderlaß.

סָבוֹרָא, סָבוֹרָאָה *a. m.* 1. einer, der Ansichten hat; 2. (später) Bezeichnung der letzten Generationen der Lehrer im Talmud.

סָבוּתָא *a. f.* Greisenalter.

סַבַּטְיָא, סַבַּטָא *gr.* männl. Personenname (Σαββάτιος).

סַבַּטְיוֹן *gr.* Name eines Flusses (σαββατεῖον).

סָבִיב *h. m.* rings. *f. pl.* סְבִיבוֹת Umgebung.

סְבִיכָא *a. m.* Dickicht.

סְבִילָה *h. f.* Gebrauch des Stammes סבל.

סֻבִּין *h. m. pl.* feine Kleie.

סְבִיסַק *x. m.* Alraun.

סְבִיעָא *a. m.* satt.

סבך *h. Pi.* verflechten, verwickeln. *Ni. Pu. Ho. Hitp.* verflochten sein, sich verwickeln.

סְבַךְ *a.* verflechten. *Pa.* umgarnen.

סְבָךְ *h. m.* Netz.

סַבָּךְ *h. m.* Netzverfertiger.

סְבָכָא, סְבָכָא *a. m., pl. d.* סְבָכַיָּא Jes 3, 18 Haarnetz (Kopfbedeckung der Frauen).

סִבְכָּא *a. m., pl. d.* סִבְכַיָּא Jes 7, 20 Gestrüpp, Zweig.

סְבָכָה *h. f.* 1. Netz; 2. eine Kopfbedeckung der Frauen.

סִבְכֵּי, סֶבְכֵי Name eines Sees (Semechonitis).

סְבַכְתָּא *a. f.* 1. Netz; 2. eine Kopfbedeckung der Frauen.

סָבַל *h.* tragen, ertragen. *Pu.* beladen sein.

סְבַל I *a., pt.* סָבֵיל Gn 4, 23 dass.

סבל II *gr.* (vgl. סִבְלוֹנוֹת) *Pa.* Ehepfand geben.

סַבָּל *h. m.* Lastträger.

סִבְלָה *h. f.* Last, Arbeit.

סִבְלוֹן *h. m.* Tragen.

סִבְלוֹנוֹת *gr. f. pl.* (σύμβολα) Ehepfand (bei der Verlobung der Braut übergeben).

סְבוֹלֶת *gr. f.* (συμβολή) Beitrag zu einer gemeinsamen Mahlzeit.
סוּבַּלְתָא (Ri 12, 6 Or 1471, Praet. סְבוּלְתָא) s. שִׁבַּלְתָּא.
סְבִינְתָא, סֶבְנִיתָא, סַבְנִיתָא, סַבְנָא *gr. f.* (σάβανον) Leintuch.
סְבַנִּין *gr. m.* (σεβέννιον) Palmbast.
סבס *a. Pa.* aufhäufen.
סְבַסְטֵי *gr.* Ortsname (Samarien, Σεβαστή).
סְבַסְטוֹס *gr. m.* (σεβαστός) Ehrwürdiger, Fürst (Beiname der röm. Kaiser).
סְבַע *a., ipf.* 2 *sg.* תִּסְבַּע Ex 15, 9 satt sein. *Pa. ipf.* 1 *sg.* אֲסַבַּע Jer 31, 14, *Aph. ipf.* 3 *sg.* יַסְבַּע Jes 58, 11 (MS יְסַבַּע) satt machen, sättigen.
סַבְעָא *a. m., c.* סְבַע Dt 33, 23 satt.
סִבְעָא (Gn 41, 29), סֻבְעָא *a. m.* Sättigung, Fülle.
סְבָק *lat. m.* (*sebacus*) Talglicht.
סָבַר *h.* 1. meinen. *pt. pass.* סָבוּר meinend; 2. vertrauen. *Hi.* 1. klar machen; 2. הִסְבִּיר פָּנִים freundlich sein.
סְבַר I *a.* 1. *pt.* סָבַר Lv 19, 32 verstehen; 2. *pf.* 1 *sg.* סְבָרִית Gn 48, 11 (MS סַבַּרִית) meinen. *pt. pass.* סְבִיר 1. Gn 37, 8 meinend; 2. gedenkend; 3. *pt. pl.* סָבְרִין Thr 3, 25 (MS מְסַבְּרִין) hoffen. *Pa.* 1. *pf.* 1 *sg.* סַבַּרִית Gn 49, 18 hoffen. *Aph.* 1. hoffen; 2. hoffen machen; 3. אַסְבַּר אַפִּין freundlich sein, sich jemd. zuwenden; 4. aufklären. *Itpa.* 1. hoffen; 2. einleuchten; 3. *pt.* מסתבר GnJII 49, 17, l. מִסְתְּחַר mit cod. Vat., s. סְחַר.
סבר II *a. Po.* 1. *pf. c. s.* סוֹבְרָךְ Dt 1, 31 aufladen, tragen; 2. *inf.* סוֹבָרָא Dt 1, 9 ertragen; 3. *inf. c. s.* סוֹבָרוּתָךְ 1 K 17, 4 verpflegen; 4. *pt.* מְסוֹבַר 2 S 23, 4 (MS מְסַבַּר) hoffen. *Itpo. pt. pl.* מִסְתּוֹבְרִין Ez 39, 9 sich versorgen.
סבר III *a. Pa. Po.* zur Ader lassen.
סֵבֶר *h. m.* 1. Hoffnung; 2. בְּסֵבֶר פָּנִים יָפוֹת freundlich.
סִבְרָא, סֶבְרָא *a. m.* 1. *ind.* סְבַר Ru 1, 12 (fehlt im MS) Hoffnung; 2. *c.* סְבַר Gn 31, 2, ס' אַפִּין Miene, Angesicht.
סַבָּרָא *a. m., ind.* סַבָּר Lv 19, 32 (MS סָבַר) Kundiger.
סְבָרָא *a. m.* 1. Ct 5, 11 (MS סְבַרָא) Verstand; 2. vernünftige Ansicht, Meinung; 3. Vernunftgrund.
סִבְרוֹן *h. m.* Hoffnung.
סַבְרוּתָא *a. f.* 1. 1 K 3, 11 Verstand; 2. Hoffnung.
סברוסי l. אַבְרוֹסִי.
סִבְרְתָּא *a. f.* Hoffnung.
סְבֵירְיָנִית *lat. f.* severianisch (*Severianus*).
סְבְרִיקִין *gr. m.* (σουβρικός) Obergewand.
סְגָא I *a.* gehen. *Aph. pt. pl.* מַסְגַּן Jer 8, 6, *Itpe.* dass.
סְגָא II s. סְגִי I.
סְגִד, סְגֵיד (Gn 24, 26) *a., ipf.* 2 *sg.* תִּסְגּוֹד Ex 20, 5 sich niederwerfen.
סִגְדָא *a. m.* Götzenbild.
סִגְדוּתָא *a. f.* dass.
סִגְדְתָא *a. f., ind.* סִגְדָא Lv 26, 1 Götzendienst.
סְגוּדָא *a. m.* Verehrung.
סְגוּיָא *a. m., pl. c. s.* סִגוּיֵיהוֹן Jes 5, 13 Menge.
סגוינא l. סֶגְיָנָא.
סְגוֹלָא *a. m.* Traube.
סִגּוּף *h. m.* Pein, Elend.
סִגּוּפָא (Jes 41, 17) *a. m.* dass.
סְגוֹרָא *a. m.* Verschluß.
סְגוּתָא *a. f.* Menge.
סְגִי I (Lv 13, 39) *a.* 1. größer werden; 2. *pt. f.* סַגְיָא (l. סָגְיָא) Lv 13, 57 B. mehr werden, zunehmen; 3. viel sein; 4. genügen. *Pa. imp.* סַגִּי Nu 14, 17 groß machen. *Aph. pf.* אַסְגִּי Dt 1, 10 1. viel machen; 2. mehr machen; 3. groß machen; 4. viel haben. *Itpe.* sich vermehren.
סגי II *a., pf. c. s.* סגיתיה Est II 3, 3 (MS סְגִיר יָתֵיהּ) l. סְגַר יָתֵיהּ.
סַגִּי *a.* 1. (Nu 16, 3) genug; 2. sehr, viel. S. סַגִּיאָה.

סְגֵיָא, סַגְיָא I *a. m.* 1. *ind.* סְגֵי Gn 32, 12 Menge. לִסְגֵי Gn 30, 30 gar sehr; 2. Mehrzahl.

סְגֵיָא II *a. m.* 1. Gang, Lauf; 2. Abhandlung.

סגיא (NuJII 22, 24) l. סִיָּנָא.

סַגִּיאָה *a. m., ind.* סַגִּיא, סַגִּי Nu 32, 1, *pl.* סַגִּיאִין Nu 21, 15 1. viel; 2. groß.

סְגִיאוּתָא I *a. f., c.* סְגִיאוּת Lv 11, 42 (MS סַגְיוּת) Menge, Fülle.

סְגִיאוּתָא (?) II *a. f., c.* סְגִיאוּת Mi 7, 4 (MS סְיוּגַת) Umzäunung.

סְגִידוּתָא *a. f.* Verehrung.

סַגְיוּתָא *a. f., c.* סַגְיוּת Lv 11, 42 Menge, Fülle.

סְגִילָא s. סִגְלָא.

סַגִּין *a.* viel, sehr.

סְגִינְנָא (?) *a. m.* Zweig.

סַגִּיעָא s. סַגִּיאָה.

סְגִיעוּתָא s. סְגִיאוּתָא I.

סְגִירָא *a. m., ind.* סְגִיר Lv 13, 44 aussätzig.

סְגִירָה *h. f.* 1. Einschließung; 2. Gebrauch von סגר.

סְגִירוּתָא *a. f., ind.* סְגִירוּ Lv 13, 2 B. Aussatz.

סגל *h. Pi.* aufhäufen, zurücklegen. *Pu.* zu eigen sein.

סגל I *a. Pa.* dass.

סִגְלָא *a. m.* Knolle von Cyperus rotundus.

סגלגל. *pt.* מסגלגל (ExJI 26, 28) l. מִתְגַּלְגַּל, s. גְּלַל.

סְגַלְגַּל *h. m.* kugelrund.

סְגַלְגְּלָא *a. m., pl. f.* סְגַלְגְּלָן Ez 1, 7 dass.

סְגֻלָּה *h. f.* Besitztum.

סִגִלָרְיָא *lat. m. pl.* (*sigillaria*) Bilderfest.

סְגוּלָרִין *lat. m. pl.* (*saeculares*) Säkularfeier.

סְגֻלְּתָא *a. f.* Besitztum.

סִגְלְתָא *a. f., pl.* סִגְלֵי eine Binsenart.

סַגְמָטִין *gr. m. pl.* (σάγματα) Decken.

סגמום l. סַגְמָטִין.

סָגִן (BerR 50) *gr. m.* (σάγιον) Soldatenmantel.

סָגָן *h. m.* Fürst. סְגַן הַכֹּהֲנִים Priesterhaupt (nach dem Hohenpriester).

סִגְנָא *a. m., c.* סְגַן Jer 52, 24 dass.

סִגְנָה. כְּפַר ס' Ortsname.

סוגנוי (GnJI 27, 28, MS סוגעי) l. סוּגְעֵי, s. סְגָעָא.

סִגְנָיָא *a. m.* aus Kephar Segana.

סְגָנִיּוֹת *x. f. pl.* Korb.

סִגְנוֹן, סִגְנוֹס *gr. m.* (σίγνον), *pl.* סִגְנִיּוֹם 1. Redeweise; 2. Losungswort; 3. Fahne.

סִגְנוֹרִים *lat. m. pl.* (*signarii*) Fahnenträger.

סָגוֹס *gr. m.* (σάγος) dicker Mantel.

סָגָם s. שְׁגַשׁ.

סגסגין l. סַגְסִין, s. סָגוֹס.

סְגַע *a.* 1. viel sein; 2. sich mehren. *Aph.* 1. vermehren; 2. viel haben.

סְגָעָא *a. m.* Menge.

סְגִעְתָּא *a. f.* dass.

סָגַף *h., pt. pass.* סָגוּף gequält. *Pi.* quälen. *Hitp.* sich quälen.

סְגַף *a.* quälen. *Pa. inf.* סַגָּפָא Nu 30, 14 dass. *Itpa. inf.* אִסְתַּגָּפָא Koh 1, 13 gequält werden.

סָגַר *h.* schließen. *Ni.* geschlossen sein. *Hi.* ausliefern, verraten. *Ho. pt.* מֻסְגָּר eingeschlossen.

סְגַר *a., pt. pass. f.* סְגִירָא Ct 1, 9 umschließen. *Aph. ipf. c. s.* יַסְגְּרִנֵּיהּ Lv 13, 5 1. zuschließen; 2. einschließen. *Itpe.* 1. *ipf.* 3 *f. sg.* תִּסְתְּגַר Nu 13, 14 eingeschlossen werden; 2. verschlossen werden; 3. aussätzig werden.

סָגָר *h. m.* Schloß.

סגרגר (Ps 1, 3) l. מְגַרְגֵּר, s. גַּרְגֵּר.

סוגרון (BemR 8 Ausg. Konst.)?

סִגְּרוֹן Engelname.

סגריות l. סַנְדִּיּוֹת.

סַגְרִיר *h. m.* Regenguß.

סַגְרִירָא *a. m.* dass.

סגרים (Tos. Bech V 12) l. זַנְדּוֹם.

סַד *h. m.* Block (zum Fesseln).

סַדָּא *a. m.* dass.

סַדָּאָה *a. m.* Verfertiger von Blöcken.

סְדָה *lat. f.* (*esseda*) Wagen.

סְדוֹם Ortsname.

סְרוֹמִי *h. m.* 1. Sodomit; 2. sodomisch.
סְדוּק *h. m.* 1. Rissigsein; 2. Rissiges.
סִדּוּר *h. m.* 1. Ordnen; 2. Ordnung; 3. Reihenfolge; 4. Hinsetzen; 5. Portion; 6. Abschätzung; 7. ein Teil der Mühle; 8. (später) allgemeines Gebetsritual für Wochentage, Sabbath, Hauptgebete der Festtage, Kasualien.
סִדּוּרָא *a. m., ind.* סִדּוּר Nu 28, 2 1. Ordnen; 2. Ordnung; 3. Reihenfolge.
סְדָיָא *a. m.* בֵּי ס' 1. Kopfkissen; 2. zu Häupten.
סָדִין *x. m.* (vgl. σινδῶν) 1. leinenes Tuch; 2. leinenes Gewand.
סְדִינָא *x. m., pl.* סְדִינִין Thr 2, 20 dass.
סַדְיָנָא s. סַדָּנָא.
סודמין (jBabB 13ᶜ) l. סְדוֹמִין, s. סְדוֹמִי(?).
סַדָּן *x. m.* 1. Holzblock; 2. Sykomorenstumpf; 3. Ambos; 4. Töpferscheibe.
סַדָּנָא *x. m.* 1. Baumstumpf; 2. Mühlrad; 3. Jer 18, 3 (MS סְדָנָא) Töpferscheibe; 4. Masse; 5. (auch סְדָנָא) Instrument bei der Verfertigung von Dattelwein(?).
סְדָנָא *lat. m.* (*esseda*) Wagen.
סודנים (Tos. Kel. BabB VII, 10) l. צִידָנִים, s. צִידוֹנִי.
סרסים (Siphre Dt 234), l. בּוּרְסִין.
סָדַק *h.* spalten. *Ni.* 1. gespalten werden; 2. beschnitten werden. *Pi.* spalten, zerreißen.
סְדַק *a.* 1. *pt. pass.* סְדִיק Lv 11, 7 spalten. *Pa.* 1. dass.; 2. *pf. c. s.* סַדְּיקִנּוּן 2 K 2, 12 (MS סַדְקִנּוּן) zerreißen.
סֶדֶק *h. m.* 1. Spalt; 2. Fetzen.
סִדְקָא *a. m., pl.* סִדְקִין 1 K 11, 30 Fetzen, Lappen.
סִידְקִי *gr. f.* (σιτικός) 1. Getreidemarkt (Getreidechan); 2. Getreidehändler. Nach I. Löw zu lesen סִירְקִי 1. sarazenischer Getreidehöker; 2. Platz, wo er feilbietet.
סִדְקִית *gr. f.* Getreidehändlerin. Nach I. Löw l. סִירְקִית sarazenische Getreidehökerin.
סִדְקִית *h. f.* spitzig.
סדקארים l. סִרְקָרִים.
סָדַר *h.* 1. ordnen; 2. aneinanderreihen. *Pi.* 1. ordnen; 2. eine Abschätzung vornehmen (behufs Belassung des zum Leben Nötigen). *Pu.* geordnet sein. *Hi.* 1. ordnen; 2. die Reihenfolge feststellen.
סְדַר *a.* ordnen. *Pa.* 1. *pf.* 1 *sg.* סַדַּרִית Nu 23, 4 dass.; 2. forträumen; 3. eine Abschätzung vornehmen. *Aph. ipf.* 2 *sg.* תַּסְדַּר Ex 21, 1 in Ordnung vorlegen. *Itpa.* geordnet werden.
סוּדָר *gr. m.* (σουδάριον) 1. Tuch; 2. Kopftuch.
סַדָּר (bJom 85ᵃ) l. סָרָד.
סֵדֶר *h. m.* 1. Ordnung; 2. Reihenfolge; 3. Lektionsabschnitt; 4. Erklärung eines Lektionsabschnitts; 5. Lehrstück.
סִדְרָא *a. m.* 1. Ordnung; 2. Ex 28, 17 Reihe; 3. Lektionsabschnitt; 4. Erklärung eines Lektionsabschnitts; 5. Lehrstück; 6. Lehrhaus.
סוּדָרָא (Ru 3, 15, MS סִדּוּרָא!), סוּדָרִין *gr. m.* (σουδάριον) 1. Tuch; 2. Kopftuch.
סדרונגיא l. סְרוֹנְגָיָא.
סדריטוון (SchemR 42) l. סוּרִיסְטִין.
סַדְרָן, סַדְּרָן *h. m.* Ordner (von Traditionen).
סַדְרָנָא *a. m.* dass.
סהד *h. Pi.* mit Zeugen versehen.
סהד *a. Pa. Aph. ipf.* 2 *sg.* תַּסְהֵיד Dt 5, 18 1. Zeugnis ablegen; 2. zum Zeugen aufrufen; 3. bezeugen. *Ittaph. pf.* אִתַּסְהַד Ex 21, 29 bezeugt werden.
סָהֲדָא (Dt 19, 18) *a. m., ind.* סָהִיד Lv 5, 1 Zeuge.
סַהֲדָא (?) *a. m.* Zeugnis.
סָהֲדוּתָא (Ex 31, 18) *a. f.* 1. Zeugnis; 2. *pl. d.* סָהִידְוָתָא Dt 6, 20 Bezeugung; 3. Beweis.
סַהַר *h. m.* runde Einfriedigung (f. Tiere).
סַהֲרָא, סִיהֲרָא (Gn 37, 9) *a. m.* Mond.

סַהֲרוֹן *h. m.* mondförmige Zierat(?).
סַהֲרוֹנָא *a. m., pl. d.* סַהֲרוֹנַיָּא Ri 8, 26 dass.
סַהֲרָנָא *a. m.* dass.
סוֹא *h. m.* Korb.
סֵיאָבָא *a. m.* Unreinheit.
סוֹאֲבוּתָא *a. f.* dass.
סוֹאבְתָּא *a. f., c.* סוֹאֲבַת Lv 5, 3, *c. s.* סְאוֹבְתֵיהּ Lv 5, 3, *pl. c.* סוֹאֲבַת Koh 9, 8 1. Unreinheit; 2. Unreines.
סְוָאר s. סְוָר.
סוּב s. סוּף.
סוֹבֵב *h. m.* 1. Reifen; 2. Umgang des Brandopferaltars.
סוֹבְבָא (Ex 27, 5, MS סוֹבֵיבָא) *a. m.* dass.
סוֹבִּין *h. m. pl.* Ränder(?).
סובין (Tos. Kel. BabM. V 6), s. סוֹפִין.
סוֹבְרָא I *a. m.* Last.
סוֹבְרָא II *a. m.* Hoffnung.
סוּג I *h.* umfriedigen, umzäunen. *Pi.* סַיֵּג dass. *Pu. pt.* eingefriedigt.
סוּג II *h. Hi.* הִסִּיג verrücken.
סוּג *a., pt. pl.* סָיְגִין Ho 2, 8 umzäunen. *Pa. pf.* 3 *pl.* סַיְּגוּ Ct 7, 3 (MS סַיְגַן) als Umzäunung ziehen.
סוּג *h. m.* Korb (Kasten?).
סוּגָא *a. m.* eine Vogelart.
סוּגָה *h. f.* Umfriedigung.
סוּגַר *h. m.* Halseisen, Kette.
סוּד *h.* 1. tünchen; 2. Kalk auflegen (zur Entfernung von Haaren). *Pi.* dass. *Pu.* getüncht werden.
סוּד *a., ipf.* 2 *sg* תְּסוּד Dt 27, 2 dass.
סוֹד I *h. m.* Fundament.
סוֹד II *h. m.* 1. Geheimnis; 2. Rat.
סוֹדְנִי *h. m.* Schwätzer(?).
סוּחַ *h.* sagen. *Hi.* 1. sprechen; 2. erzählen.
סוּחַ *a.* sagen, anreden.
סוּחָא, כְּוָחָא *a. m.* Geschwätz.
סוּחְתָא (Jes 5, 25, MS סְחָוּתָא) *a. f.* Unrat.
סַוָּחִי *h. m.* Schwimmer.
סוֹחֵר *h. m.* 1. Händler; 2. Bettler.
סוּט *h. Hi.* הֵסִיט bewegen, erschüttern. *Ni.* bewegt werden.
סוּט I *a., pf.* סָט Thr 2, 8 bewegen. *Aph. pf.* אָיְסֵיט dass. *Itpe.* scheu werden.
סוּט II *a., pf.* סָט Koh 2, 15 (MS סְטָא) abtrünnig sein.
סוטדה s. סְטָדָה.
סוֹטָה *h. f.* 1. die des Ehebruchs Verdächtige; 2. Name eines Mischnatraktats.
סְוֵי *a.* begehren. *Aph.* sich sehnsüchtig wenden.
סוּי *h. m.* Korb.
סוירא (Prov 23, 29, Bibl. R. Bomb. I סוודא) (?) l. סְוָחָא *a. m.* Geschwätz.
סוּךְ I *h.* bestreichen, einölen, salben (profan), *pt. pass.* סוּךְ mit Öl bestrichen. *Ni.* נִסַּךְ gesalbt werden. *Hi. pt.* מֵסִיךְ 1. מֵנִיק, s. יָנַק.
סוּךְ II *h. Pilp.* סִכְסֵךְ 1. anstoßen; 2. ansengen.
סוּךְ *a., ipf.* 2 *sg.* תְּסוּךְ Dt 28, 40 Ausg. Merx (Cod. Soc. 84 Lücke, B. תְּשׁוּף) bestreichen. *Itpe. ipf.* 3 *sg.* יִתְּסָךְ Ex 30, 32 gestrichen werden.
סוּךְ *h. m.* Zweig.
סוֹכָא *a. m., c. s.* סוֹכֵיהּ Ez 31, 3 dass.
סוֹכָה *h. f.* Gezweig.
סוֹכוֹ Ortsname.
סוֹכְיָא *a. m.* aus Socho.
סוּכַר (סְכַר). עַיִן ס׳ Ortsname.
סוֹכְתָא *a. f., ind.* סוֹכָא Jes 17, 6 Zweig.
סוֹל *h. m.* Stachel, Gerte.
סוֹלָא *a. m., ind.* סוֹל NuJI 19, 2 dass.
סוֹלֶת *h. f., pl.* סְלָתוֹת 1. Weizengries; 2. Gebäck (Speise) davon.
סוֹלְתָא (Gn 18, 6, MS סוּלְתָּא) *a. f., ind.* סוֹלֶת Ex 29, 2 dass.
סוּם I *h. Pi.* סַיֵּם 1. kennzeichnen; 2. genau bezeichnen; 3. bestimmen; 4. endigen. *Hitp.* 1. genau bezeichnet werden; 2. beendigt werden.
סוּם II *h. Ni.* נִסּוֹם blind werden.

סום I *a., ipf.* 2 *sg.* תְּסִים Lv 19, 14 1. legen; 2. setzen; 3. anlegen. *Pa.* 1. anlegen; 2. anzeichnen, genau bemerken; 3. schließen. *Aph.* vorlegen. *Itpa.* 1. genau bezeichnet werden; 2. geschlossen werden.

סום II *a.* erblinden. *Pa. pf.* 3 *pl.* סַיִּמוּ Ct 5, 7 (MS סַמִּיו) blind machen.

סוּמֵא (tradit. Aussprache סוּמָא) *h. m., pl.* סוּמִין Blinder.

סוּמָא *a. m., pl.* סוּמַן Jes 29, 18 (MS סָמַן) dass.

סוּמָה *h. f.* Blinde.

סוּמֶךְ *h. m.* Ring oder Schlinge am Joch, worin die Pflugdeichsel hängt.

סוּמְתָא *a. f.* Mal.

סְוָנָא *a. m., c.* סְוַן Mi 7, 10 (MS סִין) Kot.

סוניתא 1. סְנִיתָא, s. סַנְיָא.

סְוָם *h. m.* Name eines bitteren Krauts.

סוס. אסיסני (bPes 4ª) s. אסיסנא.

סוּס *h. m.* Pferd.

סוּסָא *a. m., pl. c. s.* סוּסוָהִי 2 K 5, 9 Soc 59 dass.

סוּסְבֵּל *h. m.* ein heuschreckenähnliches Insekt, viell. Gottesanbeterin (*Mantis religiosa*).

סוּסָה *h. f., pl.* סוּסְיוֹת Stute.

סֻוַסְטִי *gr.* Ortsname (Samaria, Σεβαστή).

סוּסְיָא I (Ex 15, 1) *a. m., pl.* סוּסָוָן Gn 49, 17, סוּסְוָתָן Pferd.

סוּסְיָא II (Jes 38, 14) *a. m.* Schwalbe(?).

סוּסִיתָא, סוּסִיתָה Ortsname (Hippos).

סוע *h.* s. סיע.

סוּעַ *a.* 1. *ipf.* יְסוּעַ Lv 14, 42 (MS יְשׁוּעַ), s. שׁוּעַ; 2. s. סיע.

סוּעֲרָנָא s. סְעֲרָנָא.

סוּף *h.* vernichten. *Pi.* dass. *Pu. pt. f.* מְסֻיָּפָה Spätfeige. *Hitp.* Spätreife erhalten. *Pal.* סוֹפֵף völlig vertilgen.

סוּף *a.* 1. *ipf.* יְסוּף Lv 26, 20 ein Ende nehmen, schwinden; 2. vernichten; 3. *pf.* סָף Thr 4, 11 vollenden. *Pa.* 1. vernichten; 2. *pt. pl.* מְסַיְּפִין 1 K 14, 10 (MS מְסִיפִין) schwinden; 3. ein Ende machen. *Aph. ipf.* 1 *sg.* אַסֵּיף Dt 32, 22, אֲסִיף Ze 1, 3 vernichten.

סוּף *h. m.* Schilf (nur in יַם סוּף Schilfmeer).

סוֹף *h. m.* Ende. לֹא סוֹף דָּבָר — אֶלָּא nicht nur — sondern auch. סוֹפֵי תְאֵנִים die letzten Feigen. לְסוֹפוֹ zuletzt.

סוֹפָא (Gn 49, 9) *a. m.* dass. סוֹפֵי קַיְטָא Mi 7, 1 (MS סְיָפֵי ק') die letzten (Feigen) des Sommers. סוֹפֵיה *c. part.* zuletzt.

סוּפָא *a. m., ind.* סוּף Dt 1, 1 Schilf (nur in יַם סוּף).

סוֹפָה *h. f.* Ende.

סוּפִין *h. m.* Schwert.

סוּפִינָא *a. m., c. s.* סוּפְנֵיה 2 S 21, 16 dass.

סוּפַפְתָא Ortsname.

סוֹפֵר *h. m.* 1. Schreiber; 2. Bibelschreiber; 3. Bibellehrer; 4. Gelehrter; 5. Gelehrter der Zeit Esras. *pl.* סוֹפְרִים Name eines nachtalmud. Traktats.

סְוָר *h. m.* geschichteter Haufe.

סָוַר *h.* aufhäufen.

סוּר *h.* 1. abweichen; 2. weichen. *Hi.* 1. entfernen; 2. abtrünnig machen. *Ho.* beseitigt werden.

סוּר *a.* untersuchen. *Pa.* סַיֵּר dass.

סוֹר *h. m.* 1. Sauerteig; 2. Gischt; 3. schlimme Natur; 4. Bösartiger.

סוּר Name eines Tempeltors.

סוּרָא Ortsname.

סוּרָאָה *a. m.* aus Sura.

סוּרָג *h. m.* Gitter.

סוּרָה (?) *h. f.* Name eines Krauts.

סוּרִיאֵל Engelname.

סוּרֵינָא *a. m.* Gitter.

סוּרֶם *h. m.* eine Pflanze (?).

סוּרִיקִין s. סַבְרִקִין.

סוּרְתָא Ortsname.

סות *h. Hi.* הֵסִית verlocken, locken. *Ni.* verlockt werden.

סוּת *h. m.* Verlockung.

סוּת *h. m., pl.* סוּתוֹת Kleid.

סְחָא *a.* 1. *ipf.* יִסְחֵי Lv 14, 8 (MS יִסְחֵי) schwimmen; 2. baden. *Aph. imp. pl.* אַסְחוּ Gn 18, 4 baden, waschen.

סָחוּ *h. m.* Schwimmen.
סַחֲוָא (Ez 47, 5) *a. m.* dass.
סְחוּי *h. m.* dass.
סְחוּס (irrig gekürzt aus חַסְחוּס I Löw) *h. m.* Ohrknorpel.
סְחוּפָא *a. m.* Umstoßen.
סְחוֹר *a.* סְחוֹר סְחוֹר Lv 8, 15 rings herum.
סְחוֹרָה *h. f.* 1. Handel; 2. Ware; 3. männl. Personenname.
סְחוֹרְתָא (Gn 34, 10) *a. f.* 1. Handel; 2. Ware.
סְחוּתָא (Zeph 1, 17) *a. f.* Unrat.
סָחַט *h.* auspressen.
סְחַט *a.* dass.
סָחְיָא *a. m.* Schwimmer.
סְחִיטָה *h. f.* Auspressen.
סַחְיָנָא *a. m.* Schwimmer.
סָחִיתָא Ze 1, 17, MS סְחוּתָא) *a. f.* Unrat.
סחן *a. Aph.* umfassen.
סָחַף *h.* 1. niederwerfen, verheeren; 2. zerren. *Hitp.* verheert werden.
סְחַף *a.* 1. niederreißen; 2. stürzen; 3. antreiben. *Pa.* stürzen, umkehren. *Itpe.* 1. *pf.* אִסְתְּחַף Est II 6, 12 gestürzt werden; 2. verheert werden.
סָחַק *h.* 1. lachen, scherzen; 2. *pt.* סוֹחֵק reichlich. *Pi.* verlachen.
סָחַר *h., pt.* סוֹחֵר Hausierer, herumziehender Händler.
סְחַר *a.* 1. *ipf.* יִסְחַר Nu 34, 4 (MS יִסְחַר) im Kreise herumgehen; 2. Handel treiben; 3. umringen. *Pa. pt. pl.* מְסַחֲרִין Thr 1, 6 (MS מִסְתַּחֲרִין) umhergehen. *Aph.* 1. *pf.* אַסְחַר Ex 13, 18 wenden lassen, führen; 2. *ipf.* 3 *sg. f.* תַּסְחַר Nu 36, 7 sich wenden, wandern; 3. *pf.* 3 *pl.* אַסְחַרוּ Gn 37, 25 sich zur Mahlzeit lagern; 4. *ipf.* 2 *pl.* תַּסְחֲרוּן Jos 6, 3 umringen. *Itpe.* 1. *pf.* אִסְתְּחַר Gn 42, 24 sich wenden; 2. *imp.* אִסְתְּחַר Gn 27, 19 sich zur Mahlzeit lagern.
סַחֲרָן *h. m.* Händler.
סַחֲרָנוּת (Ex 7, 24) *a.* um — herum.
סַחֲרָנוּתָא *a. f., c. s.* סַחֲרָנוּתְהוֹן Ex 32, 22 (Druck סחרתהון) Umgebung.
סַחֲרָנִין *a. m. pl.* 1. *c. s.* סַחֲרָנֵיכוֹן Lv 25, 44 Umgebung; 2. Nachbarschaft.
סְחַרְתָּא Ortsname.
סֵט *h. m.* Biegung (zwischen Griff und Sichel).
סְטָא (Gn 30, 1) *a.* 1. abweichen; 2. *ipf.* 3 *sg. f.* תִּסְטֵי Nu 5, 12 untreu werden. *Aph.* 1. *inf. c. s.* אַסְטָיוּתַהּ Nu 22, 23 ablenken; 2. *pt. pass.* מַסְטֵי Jes 58, 6 Soc 59 beugen (das Recht).
סְטִיבַס *gr. m.* (στιβάς) Ruhebett.
סְטָדָא weibl. Personenname.
סְטָדִין *gr. m.* (στάδιον) Rennbahn.
סָטָה *h.* 1. abweichen; 2. treulos sein.
סְטוּמְתָא *a. f.* Siegel.
סְטוּתָא *a. f., c. s.* סְטוּתֵיהּ Koh 2, 15 Abweichung.
סְטַטְיוֹנָר *gr. m.* (στατιονάριος) Wachsoldat.
סַטְיָא, סָטְיָא (Dt 19, 16) *a. m.* Abfall.
סְטָיו (סְטִיו?) *gr. m.* (στοά, στοιά), *pl.* סְטִיוָן 1. Säulenhalle; 2. Fußboden.
סיטיון (Tos. Kel. BabM II 8) l. סְטִיוָן, s. סְטָיו.
סָטִיף *h. m.* mit rissiger Haut (?).
סָטִיתָא *a. f.* Treulose.
סְטַכְטוֹן *gr. m.* (στακτόν) Myrrhenöl.
סְטַכְתְּ *gr. m.* (στακτή) dass.
סטיכם l. סְטִיבַס.
סִטְלָא *gr. f.* (σίτλα) Wassereimer.
סְטַם *a.* siegeln.
שָׂטַן *h.* anfeinden. *Hi.* anfeinden, verklagen.
סְטַן *a.* dass. *Aph.* 1. *inf.* אַסְטָנָא Sac 3, 1 verklagen; 2. verführen.
סִיטוֹן *gr. m.* (σιτώνης), *pl.* סִיטוֹנוֹת Getreidehändler.
סָטָן *h. m.* Widersacher, Satan.
סָטָנָא (סַטְנָא) *a. m., ind.* סָטָן Nu 22, 22 dass.

סוּטִינָא gr. m. (σατίνη), c. s. סיטוניהון Jes 21, 8 (MS סִיטוּעֲהוֹן), l. סוּטִינֵיהוֹן Streitwagen.

סִטְנָה (Gn 26, 21, MS שִׂטְנָה) biblischer Name eines Brunnens.

סיטני (Tanch Schoph. 2) l. שׁוֹטְרוֹ, s. שׁוֹטֵר.

סיטם l. טִיטָס.

סָטִים gr. m. (ἰσάτις) Waid (eine Farbpflanze).

סִיטוּסִימָה gr. f. (σιτισμός) Nahrung.

סטף h. Ho. pt. zerrissen, geplatzt (von überreifen Früchten).

סוטר l. סוֹסְרָטֵי.

סָטַר h. mit der flachen Hand schlagen. Pi. dass.

סְטַר I a. zerstören.

סטר II a. Aph. ausbreiten.

סִטְרָא a. m., c. סְטַר Ex 13, 20 1. Seite; 2. Rand.

סֶטְרָא a. m. Lohn.

סִטְרָאָה a. m. etwas Anderes.

סְטְרָטֵיגוֹס gr. m. (στρατηγός) Befehlshaber (comes militum).

סְטְרַטְיוֹט gr. m. (στρατιώτης) Soldat.

סטריות (Tanch Pikk. 3) l. סְטָדְיוֹת, s. סְטָדִין.

סטרמוסין (KohR 3, 9) l. mit Ausg. Pes. סְטְרוֹמָטִין.

סְטְרוֹמָטִין gr. m. pl. (στρώματα) Bettpolster.

סְטְרְנַלְיָא, סְטְרְנַרְיָא gr. f. (Σατουρνάλια) römisches Fest.

סְאָה I h. f. eine Thymianart.

סְאָה II h. f. Versammlung.

סְיאוֹר h. m. 1. Sauerteig; 2. böse Natur.

סֵיאוֹרָא a. m. dass.

סֵיאָר s. שְׂאֹר.

סִיב I (Gn 27, 1) a., pf. 1 sg. סֵיבִית Gn 18, 12 alt sein. Itpe. alt werden.

סיב קמלפי (Jalk. Ps. 90, 1) l. סִיבַּךְ קָמוּי כִי, s. סְבָךְ.

סיב. סייבת (BerR 78) l. סַיִּפְתְּ s. סוּף.

סִיב h. m. Faser, Bast.

סִיבָא I a. m. dass.

סִיבָא II a. m., ind. סִיב Gn 25, 8 1. alt; 2. Greis; 3. angesehener Mann; 4. Gelehrter.

סַיְבָא a. m. schmutzig.

סֵיבָא a. m., c. s. סֵיבֵיהּ 1 K 14, 4 Greisenalter.

סֵיבוּת h. f. graues Haar.

סֵיבוּתָא a. f. 1. ind. סֵיבוּ Gn 15, 15 Greisenalter; 2. graues Haupt.

סֵיבְתָא a. f. 1. c. s. סֵיבְתִי Gn 44, 29 graues Haupt; 2. graues Haar; 3. Greisenalter. pl. סֵיבְתִין Gn 44, 20 dass.; 3. Würde eines Gelehrten.

סִיג h. m. 1. Schlacke; 2. unedles Metall; 3. Blütenstaub (?).

סִיג h. s. סוּג.

סִיג a. s. סוּג.

סְיָג h. m. Einfriedigung, Umzäunung.

סְיָגָא a. m., ind. סְיָג Mi 7, 4 (MS סְיָג) dass.

סִיגָא a. m. Zweig (?).

סִיד h. s. סוּד.

סִיד a. s. סוּד.

סִיד h. m. 1. Kalk; 2. ein Enthaarungsmittel.

סַיָּד h. m. 1. Kalkbrenner; 2. Kalkbewerfer.

סִידָא (Dt 27, 2) a. m. Kalk.

סֵיהֲרָא (Gen 37, 9) a. m. Mond.

סִיוָאָה (?) a. m. aus Siwa (?).

סִיוּגְתָא a. m., c. סְיוּגַת Mi 7, 4 Einfriedigung.

סִיּוּד h. m. Tünchen.

סִיוּטָא a. m. Erschütterung, Schrecken.

סִיּוּם h. m. Schluß.

סִיּוּמָא a. m. dass.

סִיוָן (Est II 8, 9) Name des 3. Monats (Juni).

סִיּוּעַ h. m. Hilfe.

סִיּוּעָא a. m. dass.

סִיּוּפָא a m., pl. c. סִיּוּפֵי Am 8, 2 Spätling, Spätfeigen.

סְיָח h. m. männl. Eselsfüllen.

סַיָּחָא *a. m.* Schwimmer.
סְיָחָה *h. f.* weibl. Eselsfüllen.
סִיחָה *h. f.* Rede.
סִיחוֹן männl. Personenname.
סִיט *h. m.* 1. ein Längenmaß (Entfernung der Spitze des Daumens und des Zeigefingers?); 2. s. סֶט.
סַיְטָנָא (?) *a. m.* der abzuweichen pflegt.
סיטנא. כסיטנא (Tos. Kel. BabM II 9) l. כִּסּוּי טְנָא.
סִיטוּסִימָה *gr. f.* (σιτισμός) Nahrung.
סִיכָה *h. f.* (profanes) Salben, Ölen.
סימא (ExJI 32, 20) l. סוּמָא, s. סוּמְתָא.
סִימָה *h. f.* Schatz.
סִימוּנָא *a. m.* eine Rohrart.
סִימָנָא *a. m.* Schatz.
סִימְתָא *a. f., pl.* סִימָן Gn 43, 23 dass.
סְיָנָא I *a. m., c.* סְיָן Jes 10, 6 Kot.
סְיָנָא II *a. m.* eine Kopfbedeckung.
סֵינָא *a. m., c. s.* סֵינֵיהּ Dt 25, 9 Schuh, Sandale.
סִינַי 1. Name des Berges der Gesetzgebung; 2. Bezeichnung eines kenntnisreichen Gesetzeskundigen.
סְיָנְקִי *h. m.* aus Sijan.
סִיס *h. m.* Faser.
סִיסָא *a. m., pl. d.* סִיסַיָּא NuJI 15, 38 dass.
סִיסִי, סִיסַי männl. Personenname.
סִיסְיָא *a. m.* Unzufriedenheit.
סִיסִין I *a. m. pl.* Kamillentee (*Matricaria Chamomilla*).
סִיסִין II 1. Ortsname; 2. männl. Personenname.
סֵיסַם *x. m.* Teakholz (I. Löw).
סִיסָנָא *a. m.* Dattelrispe.
סִיסְרָא männl. Personenname.
סיע *h. Pi.* helfen, unterstützen.
סיע *a. Pa. pf.* 3 *f. sg.* סְיַעָא (l. סַיְעָא) Koh 2, 9 dass. *Itpa.* 1. *pt. pl.* מִסְתַּיְּעִין Mi 4, 14 sich zusammenscharen; 2. Hilfe erhalten, gelingen.
סִיָעָא *a. m.* Gesellschaft.
סִיָעָא *a. m., c. s.* סִיָעָנָא Thr 4, 17 (nicht im MS) Hilfe.

סִיעֲרָא (Lv 26, 37, MS תְּקוּמָה) *a. m.* Hilfe.
סִיעָה *h. f.* Schar, Gesellschaft, Genossenschaft.
סִיעֲתָא *a. f., pl.* סִיעָן Nu 24, 24 dass.
סַיַּעְתָּא *a. f.* Hilfe.
סַיִף *h. m.* Schwert.
סֵיפָא, סַיְפָא I *a. m., c. s.* סֵיפָךְ Gn 27, 3 dass.
סֵיפָא II *a. m.* Ende.
סִיפָא *x. m.* Apfel.
סְיָפָא *a. m.* 1. *pl. c.* סְיָפֵי Dt 4, 32 Ende; 2. *pl. c.* סְיָפֵי Mi 7, 1 Spätfrucht.
סַיָּפָא *a. m.* Schwertträger.
סְיָפוֹת *h. f.* Spätfrüchte (von Feigen, Datteln).
סיקיא (ExJII 7, 19) l. קִיסַיָּא mit Cod. Vat., s. קִיסָא.
סִיר *h. m.* Topf.
סִירָא I *a. m.* Panzer.
סִירָא II männl. Personenname.
סַיָּרָא *a. m.* Untersucher, Spion.
סִירָא, סִירָה I *h. f., pl.* סִירְיוֹת Dornbusch.
סִירָה II *h. f.* 1. Einfriedigung; 2. Iris des Augapfels.
סֵירוּב *h. m.* Ablehnung.
סֵירוּג *h. m.* 1. Flechten; 2. Weise des Flechtens (mit Überspringung des Mittelgliedes).
סֵירוּחַ *h. m.* Übelriechendes.
סֵירוּי *h. m.* Entartung.
סֵירוּס *h. m.* 1. Kastrieren; 2. Umkehren (der Ordnung).
סֵירוּף *h. m.* Verbrennen.
סִירְתָא *a. f., pl.* סִירִין Jes 34, 13, סִירָן, סִירְוָן Dornbusch.
סִיתָא (Lv 22, 28) *a. f.* Mutterschaf.
סַךְ *gr. m.* (κάσις) Bruder.
סְכָא (später auch *h.* סַךְ) *a. m.* Summe, Zahl.
סְכָא I *a.* summieren.
סְכָא II *a.* 1. *pf.* 1 *sg. c. s.* סְכֵיתֵיהּ Nu 24, 17 schauen; 2. hoffen. *Pa. pt. c. pron.* מְסַכֵּינָא Hb 2, 1 (MS מְסַכֵּינָא), *pl.* מְסַכַּן Jes 47, 13 (MS מְסַכַּן) ausschauen,

erwarten. *Itpa.* 1. *pf.* 3 *pl.* אִסְתַּכִּיאוּ Gn 18, 16 ausschauen; 2. hoffen, lauern.

סָכָה *h.* schauen.

סֻכָּה *h. f.* 1. Laubhütte; 2. Hütte des Hüttenfestes. *pl.* סֻכּוֹת, חַג הַס' 1. Hüttenfest (vom 15.—21. Tischri); 2. Name eines Mischnatraktats.

סַכְוָאָה (Jes 21, 6, MS סָכוֹאָה) *a. m.* Späher, Wächter.

סִכּוּי *h. m.* Hoffnung.

סִכּוּיָא *a. m.* dass.

סִכּוּךְ *h. m.* 1. Bedecken; 2. Bedachung.

סְכוּכִית I *h. f.* Glas.

סְכוּכִית II *h. f.* überhängend, hervorragend.

סְכוּלָא *a. m.* 1. Verstand; 2. Verständiges.

סָכוּם *h. m.* 1. Zahl, Summe; 2. Zählung.

סְכוּמָא *a. m., c.* סְכוּם Ex 5, 8 B., סָכוּם Ex 5, 18 B. dass.

סִכּוּן *h. m.* Gefährdung.

סִכּוּף *h. m.* Qual, Elend.

סיכורא (bAbZ 29ª) l. סְכּוּרָא.

סִכּוּת (Am 5, 26) Name einer Gottheit.

סֻכּוֹת. ס' בְּנוֹת (2 K 17, 30) dass.

סָכוּתָא *a. f.* 1. Nu 23, 14 Umschau; 2. Gn 31, 49 Warte; 3. Thr 4, 17 (nicht MS) Hoffnung; 4. Ortsname.

סָכֵי *h. m.* סְכֵי שֶׁמֶשׁ blinzelnd (eigentl. Sonne schauend).

סָכְיָא *a. m.* 1. Schauender; 2. KohR 9, 18 l. mit Ausg. Pes. סָבָא.

סִכְיוֹנָא *h. m.* Hoffnung.

סַכִּין *h. m.* Messer.

סַכִּינָא (Gn 22, 6) *a. m.* dass.

סכך I *h. Pi.* סִכֵּךְ, *Po.* סוֹכֵךְ 1. decken, bedecken; 2. eine Bedachung machen. *Pu.* bedacht sein. *Hi.* dass. הֵיסֵךְ רַגְלָיו seine Notdurft verrichten. *Hitp. Hitpo.* bedeckt werden.

סכך II *h. Hi.* flechten, weben. *Pilp.* סִכְסֵךְ umschnüren, in ein Netz stecken.

סְכַךְ *a.* flechten. *Pa.* dass. S. auch סְבַךְ.

סְכָךְ *h. m.* Bedeckung, Bedachung.

סְכָכָא *a. m.* dass.

סְכָכָה *h. f.* dass.

סכל *h. Hitp.* הִסְתַּכֵּל 1. betrachten; 2. nachdenken.

סכל I *a. Aph.* אַסְכֵּיל 1. belehren; 2. einsichtig sein. *Itpa. inf.* אִסְתַּכָּלָא Gn 3, 6 einsichtig werden; 2. *pt.* מִסְתַּכַּל Nu 21, 9 betrachten, beachten.

סכל II *a. Aph. pf.* 2 *sg.* אַסְכֵּילְתָּא Gn 31, 28 töricht handeln. *Itpa. pf.* 1 *sg.* אִסְתַּכֵּילִית 2 S 24, 10 töricht sein.

סַכְלָא *a. m.* töricht, Tor.

סְכְלָא *a. m.* Einsicht.

סַכְלָנוּתָא *a. f.* dass.

סְכוֹלַסְטִיקָא *gr. m.* (σχολαστικός) Advokat.

סָכְלְתָנָא *a. m., ind.* סָכְלְתָן Gn 41, 33 verständig.

סָכְלְתָנוּתָא *a. f., ind.* סָכְלְתָנוּ Ex 31, 3 Einsicht.

סָכַם *h.* summieren. *Hi.* 1. übereinstimmen; 2. meinen.

סְכַם *a.* 1. summieren; 2. zustimmen. *Aph. pt.* מַסְכִּים Ct 8, 13 zustimmen, übereinstimmen. *Itpe.* beschlossen werden.

סַכְמוּתָא *a. f.* Beschluß, Bestimmung.

סכן *h. Pi.* gefährden. *Pu. pt.* gefährdet. *Hitp.* in Gefahr geraten, gefährdet sein.

סְכַן *a.* in Gefahr geraten. *Pa. pt. pass. f.* מְסַכְּנָא 2 S 22, 5 gefährden. *Aph.* Gefahr verursachen. *Itpa.* in Gefahr geraten.

סְכְנָא Ortsname.

סַכָּנָה *h. f.* Gefahr. סַכָּנַת נְפָשׁוֹת Lebensgefahr.

סִכְנְיָא Ortsname.

סִכְנִין, סִכְנֵי Ortsname.

סכנין (BerR 19) l. סִבְנִין, s. סִבְנָא.

סכניתא l. סַבְנִיתָא.

סַכַּנְתָּא *a. f., c.* סַכַּנַת Thr 5, 9 (MS סַכָּנַת) Gefahr.

סכום s. סָגוֹם.

סִכְסָא *a. m.* dumm.

סַכְסִיתָא (?) *a. f.* Koralle.

סְכְסֵךְ I s. סוּךְ II.
סְכְסֵךְ II s. סָכַךְ II.
סַכְסָנָא a. m. dumm.
סָכַף h. quälen. *Pi. Hi.* dass.
סְכַף a. dass.
סכר I *Ni.* verstopft werden. *Hitp.* eingeengt werden (?).
סכר a. *Pa.* 1. verstopfen; 2. l. סְבַר. *Itpe. pf.* 3 *pl.* אִסְתְּכַרוּ Gn 8, 2 verstopft werden. *Itpa.* dass.
סַכָּר h. m. Verstopfer (von Wasserläufen für den Fischfang).
סִכְרָא, סְכְרָא a. m. 1. Jes 19, 10, MS סִיכְרָא (סִכְּרָא?) Verstopfung, Damm; 2. Verschluß, Schloß.
סִכְרָא Ortsname.
סִכְּתָא a. f., *pl.* סִכִּין Dt 23, 14 1. Dorn; 2. Pflock; 3. Pflugschar; 4. Münzstempel.
סַל h. m. Korb.
סַלָּא (Gn 40, 17) a. m. dass.
סלא h. *Pi. Hi.* in die Höhe bringen.
סלא a. *Aph.* verachten, verwerfen.
סֶלָּא *lat. f.* (*sella*) Sessel.
סְלָא s. סִלְתָא.
סַלְבּוּנָא a. m. ein Teil der weibl. Kleidung.
סַלְגִּיתָא, סְלְגִּיתָא a. f. Korb.
סלגורין l. סְגָלָרִין.
סָלַד h. 1. zurückzucken; 2. (von der Nase) vorspringend, aufgestülpt. *Pi.* Unzucht treiben (zwischen Weibern).
סְלָו s. סְלָיו.
סִלְוָא a. m. 1. *pl. d.* סִלְוַיָּא Ct 2, 2 Dorn; 2. Verletzung durch Dornen.
סִלְוְקְיָא s. סְלֶוְקְיָא.
סלולה (AbZ II 7) l. סְלִילָה.
סִלּוֹן h. m. Dorn.
סִילְוָנִי *gr.* männl. Personenname (Σιλουανός).
סִלּוּק h. m. 1. Entfernen; 2. Aufhören; 3. Tod.
סְלֶוְקְיָא *gr.* Ortsname (Σελεύκεια).
סְלוּתָא a. f. Unrat.
סָלַח h. verzeihen. *Ni.* verziehen werden.
סְלַח a., *pt.* סָלַח Ex 34, 7 dass. *Pa.* 1. *ipf.* 2 *pl.* תְּסַלְּחוּן Nu 18, 1 Verzeihung erwirken; 2. *inf.* סַלָּחָא Jes 55, 7 verzeihen.
סלטא l. סַלְתָּא.
סיליי s. כּילײ.
סְלָיו h. m. Wachtel.
סְלָיו (Ex 16, 13, MS סְלָו) a. m. dass.
סְלְיוֹן (jMaaser. 52ᵃ) l. עֶלְיוֹן.
סְלִיחָה h. f. 1. Verzeihung; 2. Sühnritus.
סְלִיחוּתָא a. f., c. סְלִיחוּת Jer 8, 15 Verzeihung.
סְלִיחָתָא a. f., c. סְלִיחַת Jer 14, 19 (MS סְלִיחוּת) dass.
סָלִיל h. m. 1. Spule (im Weberschiffchen); 2. dünnes Rohr.
סְלִילָה h. f. Körbchen.
סוּלְיָסָה, סוּלְיָם *lat. m. pl.* (*solea*) Sandale.
סוּלְיָם *lat., pt.* מְסוּלְיָם nur mit Sohle versehen.
סְלִיקָא a. m. Mangold (*Beta vulgaris*).
סוּלִיתָא s. סוּלְיָם.
סְלִיְתָא a. f. Nachgeburt.
סִלְכָּא (?) männl. Personenname.
סָלַל I h. springen. *Ni.* sich erheben. *Pi. Po.* Unzucht treiben (zwischen Weibern). *Pilp.* סִלְסֵל erheben. *pt. pass.* מְסֻלְסָל bevorzugt.
סלל II h. *Pilp.* סִלְסֵל kräuseln, Locken machen.
סֻלָּם h. m., *pl.* סֻלָּמוֹת 1. Leiter, Stiege. ס׳ מִצְרִי, ס׳ צוֹרִי ägyptische, tyrische Leiter (verschiedene Arten der Leiter). סֻלָּמָה שֶׁל צוֹר Tyrische Leiter (Küstenstraße südlich von Tyrus); 2. ein Kleidungsstück des Weibes; 3. Stufe.
סֻלְמָא (Gn 28, 12, MS סוּלְמָא) a. m. dass.
סַלְמַי männl. Personenname.
סַלְמַנְדְּרָא *gr. f.* (σαλαμάνδρα) Salamander.
סְלְמִנְטוֹן *gr. m.* (vgl. ἕλμινθος) Kornwurm. תסלמנטון LvJI 26, 10 MS, l. מְסֻלְמְנְטוֹן vom Kornwurm gefressen.
סִילוֹן *gr. m.* (σωλήν), *pl.* סִילוֹנוֹת 1. Rinne, Rohr, Wasserleitung; 2. Strahl; 3. Harn.

סִילוֹן *gr. m.* (σελλίον) Sessel.
סְלָאנָא *a. m.* Schlacke.
סִילָנִי *gr.* männl. Personenname (Σιλανός).
סִלְסוּל I *h. m.* Vorzug, Auszeichnung.
סִלְסוּל II *h. m.* Kräuseln (des Haars).
סַלְסְלָא *a. m., pl.* סַלְסְלִין Jer 6, 9 hochhängender Zweig.
סַלְסָלָה *h. f.* feingewebter Stoff.
סַלְסִלָּה *h. f.* Korb.
סֶלַע *h. m.* 1. Fels, Stein; 2. ein Gewicht; 3. eine Münze (= 4 Denare). ס׳ צוֹרִי tyrischer Sela. ס׳ מְדִינָה Provinzialsela (1/8 des tyrischen Sela); 4. Geld; 5. Schuppe (?).
סִלְעָא *a. m., pl.* סַלְעִין Gn 20, 16 eine Münze (s. oben).
סָלְעָם *h. m.* Heuschreckenart.
סַלְעֵם *a., pt. pass. f.* מְסַלְעֲמָא Na 3, 11 verderben. *Pass. ipf.* 3 *pl.* יִסְתַּלְעֲמוּן Ob 16 Soc 59 vernichtet werden.
סַלְעֲמוּתָא *a. f.* Vernichtung.
סלף *h. Pi.* verdrehen.
סְלַף *a.* dass. *Itpe.* אִסְתְּלֵיף Est II 6, 10 (MS אִסְתְּלַף) sich verdrehen.
סַלְפִּינְגַּס, סַלְפִּידָס, סַלְפִּיד *gr. m.* (σάλπιγξ) Trompete.
סַלְפִּיתָא, סְלֶפְתָּא *gr. f.* (σάλπη) eine Fischart.
סְלִיקָא, סְלִיק *gr.* Ortsname (Σελεύκεια).
סָלַק *h.* beseitigen (?). *Pi.* 1. beseitigen, entfernen; 2. aufheben. *Pu.* entfernt sein, ausbleiben. *Hitp.* 1. sich entfernen; 2. sterben.
סְלַק I, סְלֵיק (Gn 19, 28) *a.* 1. *imp.* סַק Dt 32, 49, *ipf.* 1 *sg.* אֶסַּק Ex 32, 30 aufsteigen. סְלַק בְּדַעְתֵּיהּ meinen; 2. begegnen; 3. gelingen; 4. heilen. *Pa. pf.* 2 *sg.* 1. סַלֵּיקְתָּא Gn 49, 9 entfernen; 2. *imp.* סַלֵּיק Ri 3, 19 aufhören; 3. entlassen. *Aph. pf.* אַסֵּיק Lv 9, 17 aufsteigen lassen, darbringen. *Itpa. pf.* אִסְתַּלַּק Gn 12, 8 sich entfernen. S. נְסַק.
סְלַק II s. שְׁלַק.
סִלְקָא *a. m.* Mangold (*Beta vulgaris*).

סַלְקוּתָא *a. f.* Speisesack (?).
סלקטרין s. דלקטר.
סילקי. בס׳ jBabM 11ª l. בָּסִילְקֵי *gr. f.* (βασιλική sc. ὁδός) Landstraße.
סלקי 1. l. פִּילְקֵי; 2. l. כַּלְקֵי.
סְלִיקְיָא *gr.* Ortsname (Σελεύκεια).
סַלְקָנְדִית, סלקנדוית l. שַׁלְקוֹנִית (I. Löw).
סְלִיקוּס 1. *gr.* männl. Personenname (Σέλευκος); 2. s. סְלִיקְיָא.
סְלִיקוּסְתָּא *x. f.* Bukett.
סְלִיקָרְאוּת *gr. f.* (vgl. σηρικάριος) Seidenweberei.
סֶלִירָא *gr. m.* (σελλάριον) Sessel.
סְלָרִין *gr. m.* (σαλάριον) Lohn.
סוֹלֶת I *gr. f.* (ψίλωθρον) ein Mittel zum Haarvertilgen.
סֹלֶת II s. סוֹלֶת.
סלת *h. Pi.* Weizengries machen, aussieben. *Pa.* ausgesiebt sein.
סַלָּת *h. m.* Griesbereiter.
סְלַת *a.* Späne machen. *Pa.* dass.
סִלְתָּא I *a. f.* Dornrute.
סִלְתָּא II *a. m.* Span, Bast.
סַלְתָּא, סִלְתָּא *a. f.* Korb.
סְלְתָּא *a. f.* Kehricht (?).
סֻלְתָּא s. סוֹלְתָּא.
סַלְתָּנִית, סְלְתָנִית *h. f.* eine eingesalzene Fischart (Ährenfisch, *Atherina*).
סַלְתָּנִיתָא *a. f.* dass.
סַם I *h. m., pl.* סַמִּים, סַמְמָנִים, סַמָּנִין 1. Pulver, Spezerei; 2. Farbstoff; 3. Medizin. *pl.* Reagentica zur Feststellung des Menstrualblutes. ס׳ חַיִּים Heilmittel; 4. ס׳ הַמָּוֶת Gift.
סַם II *gr. m.* (σμῆμα) Lampenruß.
סַמָּא *a. m., pl.* סַמְמָנִין Jer 46, 11 (MS סְמָמְנִין) 1. Pulver; 2. Medizin. ס׳ דְשִׁנְתָּא Schlafmittel (*Narcoticum*); 3. ס׳ דְמִלְּתָא, ס׳ דְכֹלָּא Hauptsache; 4. Gift; 5. männl. Personenname.
סִימָא I *gr. m.* (ἄσημον) Silber.
סִימָא II *gr. m., pl.* סִימָן (Jer 4, 21, MS סִימָןָ) (σημαῖα) 1. Feldzeichen; 2. Bildsäule.

סָמָא *h.*, *pt.* סוֹמֵא blind, *pt. pass.* סָמוּי 1. geblendet, blind; 2. unsichtbar gemacht. *Ni.* 1. erblinden; 2. geblendet werden. *Pi.* 1. blenden; 2. als blind ausgeben. *Hitp.* blind werden.

סְמָא *a.*, *pt. pl.* סָמַן Ze 1, 17 (MS סְמַן) blind sein. *Pa.* 1. blind machen; 2. wegwischen, streichen. *Itpe. pf.* 3 *pl. f.* אִסְתַּמְיָן Est II 5, 1 erblinden.

סַמָּאֵל Name des Anklägerengels.

סְמָאלָא *a. m.*, *c. s.* סְמָאלֵיהּ Jon 4, 11 (Soc 59 סְמָלֵיהּ) links. S. סְמָלָא.

סַמְבַּטְיוֹן *gr.* Name eines Flusses (Σαββάτιον).

סומבק l. סֶבֶק *lat. m.* (*sebaceus*) Talglicht.

סְמִידָא *gr. m.* (σεμίδαλις) Weizengries.

סמדאה l. סְמָדָאָה.

סְמָדַר *h. m.* Blüte.

סְמָדְרָא *a. m.*, *ind.* סְמָדַר Jes 18, 5 dass.

סמדרקום l. סְמַרְדְּקוּם.

סְמִידְתָא *gr. f.* (σεμίδαλις) griesähnliches Präparat (?).

סמה (jKeth 31[d]) l. סֵינָה, s. סֵינָא.

סָמָה s. סָמָא.

סִמּוּי *h. m.* Blenden.

סָמוּךְ *h. m.* 1. nahe; 2. fest.

סָמוֹךְ *h. m.*, *pl.* סְמוֹכוֹת Stütze. ס׳ הָרַגְלַיִם Lappenpolster amputierter Beine.

סְמוּכִין *h. m. pl.* benachbarte Stellen der Schrift, zur Auslegung der einen nach der anderen benützt.

סִמּוֹקָא (Gn 25, 30) *a. m.* rot.

סָמוֹקָא *a. m.*, *ind.* סָמוֹק Gn 25, 25 dass.

סַמּוֹקֵיד männl. Personenname.

סְמוּקְרָא *a. m.* rot.

סָמוּתָא *a. f.* Blindheit.

סִמְטָא *a. m.* Geschwür (Furunkel?).

סֵימְטָא *lat. f.* (*semita*), *pl.* סֵימְטִיּוֹת 1. Pfad; 2. Gasse.

סִימַי *gr.* männl. Personenname (Σίμων).

סַמְיָא *a. m.* 1. *pl.* סַמְיָן Jes 42, 16 Soc 59 blind; 2. männl. Personenname.

סַמְיוּת *h. f.* Blindheit.

סַמְיוּתָא (Dt 28,28, MS סָמְיוּתָא) *a. f.* dass.

סְמִיכָה *h. f.* 1. Anlehnung; 2. Aneinanderrücken; 3. Handaufstemmung (beim Opfer, bei der Ordination); 4. Stütze.

סְמִיכוּתָא *a. f.* dass.

סִמְיוֹן *gr. m.* (σημεῖον) Zeichen.

סָמֶךְ Name des 15. Buchstabens im hebr. Alphabet.

סָמַךְ *h.* 1. stützen; 2. anlehnen; 3. dicht machen; 4. nach dem daneben Genannten auslegen; 5. die Hand aufstemmen (beim Opfer, bei der Ordination). *pt. pass.* סָמוּךְ 1. nahe; 2. stark, fest. *Ni.* 1. angelehnt werden; 2. ordiniert werden. *Pi.* stützen. *Hi.* festmachen. *Hitp.* sich lehnen.

סְמַךְ *a.*, *ipf.* יִסְמוֹךְ Ex 29, 10 1. stützen; 2. sich stützen; 3. nahe bringen; 4. ordinieren. *pt. pass.* סְמִיךְ 1. *pl.* סְמִיכִין Nu 2, 12 nahe; 2. stark, fest. *Pa.* 1. fest machen; 2. Sicherung geben. *Aph.* 1. eine Stütze beibringen; 2. festmachen. *Itpe. pf.* 3 *pl.* אִסְתְּמִיכוּ Gn 18, 4 sich stützen.

סַמְכָא *a. m.* 1. Ex 38, 27 Unterlage; 2. Est II 1, 4 Lager.

סָמְכָא *a. m.* 1. *ind.* סְמַךְ Gn 2, 18 Stütze; 2. Zuverlässigkeit.

סֻמְכָּא *a. m.*, *c. s.* סֻמְכֵּיהּ Jer 52, 21 Dicke.

סַמְכוּ Name eines Sees (*Semechonitis*).

סִמְכְוָתָא *gr. f. pl.* (συμμαχία?), *ind.* סִמְכָן Ez 17, 23 Hilfstruppen.

סַמְכָּנָא *a. m.*, *c. s.* סַמְכָּנִי 2 S 22, 3 Stütze.

סֻמָּכוֹס *gr.* männl. Personenname (Σύμμαχος).

סְמָל *h. m.*, *pl.* סְמָלִים abgetragene Kleider (?).

סֶמֶל *h. m.* Bild.

סְמָלָא (Nu 20, 17) *a. m.* linke Hand.

סִמְלוֹן *h. m.* Jochzapfen (?).

סַמְלְיוֹן männl. Personenname.

סמלק, viell. zu lesen סַמְבַּק *x. m.* arabischer Jasmin (*Jasminum sambac*).

סְמָמִית *h. f.* Eidechsenart (Gecko?).

סְמָמִיתָא *a. f.* Eidechsenart (Gecko?).
סַמְמָן(?) *h. m., pl.* סַמְמָנִיּוֹת, s. סַם.
סַמְמָנִין *a. m. pl.,* s. סַמָּא.
סִימוֹן *gr.* männl. Personenname (Σίμων).
סמן *gr.* (vgl. סִימָן) *Pi.* bezeichnen. *Pu. pt.* gezeichnet.
סמן *gr. Pa.* Zeichen (Omen) geben. *Itpa.* mit Zeichen versehen sein.
סִימָן *gr. m.* (σημεῖον?), *pl.* סִימָנִין 1. Zeichen; 2. Kennzeichen, insbes. der Geschlechtsreife; 3. Halsgefäße des zu schlachtenden Tieres (Luftröhre und Speiseröhre); 4. Vorzeichen; 5. Siegel; 6. *pl.* סִימָנִיּוֹת diakritisches Zeichen; 7. Marke.
סִימָנָא *gr. m., pl.* סִימָנִין dass.
סוּמָנָא *gr. m.* (σημεῖον), *pl.* סוּמָנִין Jes 28, 25 (MS סִימָנִין) Grenzzeichen.
סִימַנְטוֹר *gr. m.* (σημάντωρ) Anführer.
סִימַנְטֵירִין *gr. m.* (σημαντήριον) Siegel.
סִימוֹנְיָא *gr.* Ortsname (Σιμωνιάς).
סמניירא (jSabb 8^b) l. סְמָלוֹנָיו, s. סְמָלוֹן.
סמנום, סמנים l. אֲמָנוֹם.
סמס (jSchek 48^d) l. מְמַסְמֵס, s. מְסַס.
סֵימִס *lat. m.* (*semis*) 1. ein halber As; 2. ein Halbwisser.
סִימִיסְרִיקוֹן *gr. m.* (σημισηρικόν) halbseiden.
סמפוליינא l. סַמְפִּירִינָא.
סִמְפּוֹן I *gr. m.* (συμφωνία) Doppelflöte.
סִמְפּוֹן II *gr. m.* (σύμφωνον), *pl.* סִמְפּוֹנוֹת 1. Vertrag; 2. Vertragsdokument; 3. Kodizill; 4. stillschweigende Voraussetzung.
סִמְפּוֹן III *gr. m.* (σίφων), *pl.* סִמְפּוֹנוֹת 1. Röhre; 2. Bronchie; 3. Bronchialverzweigung.
סִמְפּוֹנָא *gr. m.* (σίφων) 1. dass.; 2. Leberrohr (Gallenkanal).
סוּמְפּוֹנְיָה, סוּמְפּוֹנְיָא *gr. f.* (συμφωνία) Doppelflöte.
סמפניא (Midr. Teh. 12)?
סַמְפּוּרָא *a. m., pl.* סַמְפּוּרִין Jes 41, 15 (so MS Lond.; Soc 59 סְמְפּוּרִין) Spitze.
סַמְפִּירִינָא, סַמְפּוּרִינוֹן, סַמְפִּירִינוֹן *gr. m.* (σαπφείρινον) Saphir.
סְמַק *a.* 1. *ipf.* 3 *pl.* יִסְמְקוּן Gn 49, 12 rot sein; 2. rot werden. *Pa.* 1. *pt. pass. pl.* מְסַמְּקֵי Ex 26, 14 rot machen; 2. beschämen; 3. *pf.* 3 *pl.* סַמִּיקוּ Thr 4, 7 rot werden. *Aph.* rot werden.
סֻמְקָא (Gn 25, 30) *a. m.* rot.
סֻמָּקָא *a. m.* 1. *ind.* סֻמָּק Lv 13, 30 dass.; 2. (vom Wein) hellrot.
סַמְקִי Ortsname.
סֻמָּקִי männl. Personenname.
סומקינו (PesR 29) l. וּמַקְרִיבוֹ.
סֻמְקְנָא *a. m., ind.* סֻמְקָן Ex 28, 17 ein roter Edelstein.
סֻמְקְנוּתָא *a. f.* Röte.
סַמְקְרָיָא *a. m.* bräunlich, rötlich.
סמר *h. Pi.* 1. Nägel einschlagen; 2. annageln. *Pu. pt.* mit Nägeln beschlagen.
סמר I *a. Pa.* dass.
סמר II *a. Itpe. imp.* אִסְתְּמַר Ex 23, 21 sich hüten, sich in Acht nehmen.
סַמְרָאָה *a. m.* Bewohner eines ägyptischen Bezirks.
סְמַרְדְּקוֹס *gr. m.* (σαμάρδακος) Gaukler.
סְמַרְטוּט *h. m.* Lumpen.
סְמַרְטוּטָא *a. m.* dass.
סמרטי s. סַרְמָטִי.
סמרטיה l. סַרְמַטְיָא.
סְמַרְטִיקִי *gr. f.* Samarien (Σαμαρειτική).
סמרמורת s. צְמַרְמוֹרֶת.
סֵמְרוֹן *gr. tr.* (σήμερον) heute.
סמרוסי l. אֲבְרוּסִי.
סַמְתֵּירָא, סַמְתּוּרָא *a. m.* 1. blutstillendes Mittel; 2. Pflaster, Schminke.
סַמְתַּר *a.* ein blutstillendes Mittel auflegen.
סַמְתְּרָא s. סַמְתּוּרָא.
סֵין s. סֵינִין.
סֶנֶה *h. m.* Brombeerstrauch (*Rubus discolor*).
סְנָא *a.* 1. *pf.* 3 *pl.* סְנוֹ Gn 37, 8 hassen; 2. häßlich sein. *Pa. pt.* מְסַנְּאָ Hasser.
סְנָאָה männl. Personenname.

סְנָאָה *a. m.* Haß.

סָנְאָה *a. m., pl. c. s.* סָנְאוֹהִי Dt 7, 10 Hasser, Feind.

סִנְאֲתָא *a. f., ind.* סִנְאָה Nu 35, 20 Haß, Feindschaft.

סוּנְבָּא(?) *gr. f.* (συμβάν) Zufall.

סַנְבַּטְיוֹן *gr.* Flußname (Σαββάτιον).

סנביטין (l. סַרְבִּיטִין), s. סַרְבִּיט.

סְנְבּוֹל *gr. m.* (συμβολή) Beitrag zu gemeinsamer Mahlzeit.

סְנַבְרַי Ortsname.

סִנְגְּלָרִין *gr. m. pl.* (σιγγουλάριοι) Gardereiter.

סְנֵיגוֹר *gr. m.* (συνήγορος) Anwalt, Verteidiger.

סְנֵיגוֹרָא *gr.* männl. Personenname (Συνήγορος).

סְנֵיגוֹרְיָא *gr. f.* (συνηγορία) Verteidigung.

סניגורים (jSanh 28[d]) l. סִנְגְּלָרִין.

סְנֵיגְרוֹן *gr. m.* 1. (συνήγορος) Verteidiger, Verteidigung; 2. l. כְּסִיגָרוֹן.

סְנֵיגוֹרִיתָא *gr. f.* Verteidigerin.

סְנֵיגוֹרֶת *gr. f.* dass.

סִינוֹדְיָא *gr. f.* (συνοδία) Begleitung.

סַנְדְּיוֹת *h. f. pl.* ein dem Portulak ähnliches Kraut.

סַנְדָּל *gr. m.* (σάνδαλον) 1. Sandale; 2. Fußbeschlag; 3. Unterlage; 4. Seezunge (*Solea vulgaris*); 5. eine Mißgeburt in Gestalt dieses Fisches (*Foetus compressus*).

סַנְדְּלָא *gr. m., pl.* סַנְדְּלִין Jes 11, 15 Sandale.

סנדלבון, סנדלפון l. סַנְדַּלְכּוֹן *gr. m.* (vgl. Σαρδονύχιον) ein Edelstein.

סַנְדְּלְפוֹן *gr.* Engelname (Συνάδελφος).

סַנְדְּלָר *gr. m.* (σανδαλάριος) Sandalenverfertiger.

סַנְדִּיקוֹס, סַנְדִּיקְנוֹס *gr. m.* (σύντεκνος) Gevatter, der das Kind bei der Beschneidung auf den Knien hält.

סונדוקרוס l. סִינְקְתֶּדְרוֹס.

סְנֶדְרִי *gr. f.* (συνέδριον), *pl. hebr.* סְנֶדְרִיּוֹת, סְנֶדְרָאוֹת, *aram.* סְנֶדְרִין Tribunal, Kollegium.

סַנְדְּרִיאוֹס *gr. m.* tapfer.

סַנְדְּרָנָא *gr. m.* (vgl. συνέδριον) Mitglied des Tribunals.

סְנֶה *h. m., pl.* סְנָאִין, סְנַיִין Brombeerstrauch (*Rubus discolor*).

סַנְהֶדְרִי, סַנְהֶדְרִין (Ct 4, 1) *gr. f.* (συνέδριον) 1. *pl. hebr.* סַנְהֶדְרִיּוֹת, *aram.* סַנְהֶדְרִין Tribunal; 2. Name eines Mischnatraktats.

סַנּוֹא *h. m.* Hasser.

סְנוּאֲתָא (Dt 21, 15) *a. f.* gehaßte (Frau).

סְנוּנִית *h. f.* Schwalbe.

סְנוּנִיתָא (Jer 8, 7) *a. f.* dass.

סְנוּקָא *a. m.* Mangel (?).

סְנוּקֶרֶת *h. f.* Faustschlag.

סַנְוַר *a.* blenden.

סַנְוֵרִים *h. m. pl.* Blindheit.

סַנְוַרְתָּא *a. f.* Helm.

סְנוּתָא, סְנְוְתָא *a. f.* Haß, Feindschaft.

סַנְוְתָאָה (?) *a. m.* Nabatäer.

סָנַט *h.* schmähen.

סַנְטֵיר *h. m.* Wächter.

סַנְטֵירָא *a. m.* dass.

סוּנְטְמָא *gr. f.* (σύνθημα) Einrichtung.

סִינְטוֹמוֹס *gr.* (συντόμως) kurzweg.

סַנְטֵר *h. m.* (vgl. סִטְרָא) Seite, Hüfte.

סַנְטֵר *h.* nachtragen.

סְנָטוֹר, סְנַטוֹרָא *gr. m.* (σενάτωρ) Ratsherr.

סַנְטְרוּתָא *a. f.* Besoldung des Wächters.

סְנַטוֹרְיָה *lat. m. pl.* (*senatoria*) Senatorenkleidung.

סַנְטְרְיוּתָא *a. f.* Wächteramt.

סנטרוק (Sed. Ol. R. 30) l. נִיקְטוֹר (?).

סַנְיָא I *a. m.* Brombeerstrauch (*Rubus discolor*).

סַנְיָא II *a. m.* 1. häßlich, schlecht; 2. Schlechtigkeit.

סַנְיָא III *a. m.* ein Darm.

סִנְיֲאתָא (Koh 9, 1, MS סִנְאֲתָא) *a. f.* Haß, Feindschaft.

סַנְיוּתָא *a. f.* dass.

סִינִין (viell. = שְׁנִין) *h. m. pl.* Zapfen.

סָנִיף *h. m.* 1. Ansatz; 2. Stütze; 3. Keil oder Spannholz der Säge; 4. Ergänzung.

סְנִיפָּא *a. m.* dass.
סִינְיָאָה *a. m.* aus Syene stammend.
סָנַן *h.* läutern. *Pi.* seihen. *Pu.* läutern. *Hitp.* geläutert werden.
סְנַן *a.* dass. *Pa.* dass.
סנסין l. סָנְסִין, s. סָגוֹס.
סַנְסַן *h. m.* 1. Dattelrispe; 2. männl. Personenname.
סַנְסְנָא *a. m.* dass.
סָנַף *h.* zusammennehmen.
סנף *a. Itpa.* zusammenkommen.
סִינְפּוֹן s. סִימְפּוֹן II.
סְנַפִּר *h. m.* Flosse, Floßfeder.
סַנְפִּירִינוֹן s. סַמְפִּירִינוֹן.
סְנַפְתָּא Ortsname.
סָנַק *h.* drücken. *Pi.* dass.
סנק *a. Pa.* erdrücken(?).
סונקטרין l. סוּנְקָתֶדְרוֹן.
סַנְקְלֵיטוֹס, סַנְקְלֵיטוֹן *gr. m.* (σύγκλητος) Ratsherr.
סַנְקְלֵיטִין *gr. m.* (vgl. σύγκλητος) Rat.
סַנְקְלֵיטִיקוֹס *gr. m.* (συγκλητικός) Ratsherr.
סנקלטורי l. סַקְלְטוֹרֵי, s. סַקְלְטוֹר.
סנקנירקים l. סַנְקְלֵיטְקִין, s. סַנְקְלֵיטִיקוֹס.
סַנְקָתֶדְרוֹס, סוּנְקָתֶדְרוֹן *gr. m.* (συγκάθεδρος) Beisitzer (eines Gerichtshofs).
סִנָּר *h. m.* Leibgurt.
סינרא l. סִבְּרָא.
סוּנֵיתָא *gr. f.* (συνήθεια) Gewohnheit. I. Löw vermutet סוּגִיתָא, s. סֻגְיָא II.
סָס *h. m.* Holzwurm.
סָסָא I *a. m.* 1. dass.; 2. Motte.
סָסָא II *a. m.* Granne.
סַסְגוֹנָא (Nu 4, 6) *x. m.* Rotgefärbtes.
ססגוניתא s. סוסכינתא.
סוסכינתא (bJeb 64[b]) l. סַכַּנְתָּא?
סִסְמָא *gr. m. pl.* (σύσσημα) verabredete Zeichen.
סַסְמְגוּר *x. m.* eine Konifere?
סוֹסְרָטָא, סוֹסְרָטֵי *gr.* männl. Personenname (Σώστρατος).
סִיסְרְנוֹן *gr. m.* (σίσυρνον) zottiger Rock.

סָעַד *h.* 1. stützen, helfen; 2. speisen. *Pi.* helfen.
סְעַד *a.* 1. *imp. pl.* סְעוּדוּ Gn 18, 5 stützen, stärken; 2. speisen. *Pa. imp. pl.* סָעִידוּ Ct 2, 5 (MS סְעוּדוּ) helfen. *Itpa. inf.* 3 *pl.* יִסְתַּעֲדוּן Jes 5, 6 gestützt werden.
סַעַד *h. m.* Zypergras (*Cyperus longus*).
סַעַד *h. m.* Stütze, Hilfe.
סַעֲדָא *a. m.* 1. *c.* סְעֵיד Lv 26, 26 dass. *c. s.* בְּסַעֲדִי Gen 31, 42 B. zu Hilfe; 2. *c. s.* סַעֲדִיךְ Ru 2, 14 (fehlt im MS) Speise.
סָעֲדָא *a. m., pl. c. s.* סָעֲדוֹהִי Lv 20, 5 Helfer.
סְעֻדָּה *h. f.* Mahlzeit.
סַעֲדָנָא *a. m., c.* סַעֲדָן Ri 5, 23 (MS סְעוּדַן) Hilfe.
סְעֻדְתָא (2 S 11, 8, MS סְעוּדְתָא) Mahlzeit.
סַעֲדְתָא *a. f.* Stütze, Stärkung.
סְעוּרָא (Nu 16, 29) *a. m.* Heimsuchung.
סְעוֹרִם männl. Personenname.
סְעוּרָנָא *a. m., c.* סְעוּרַן Mi 7, 4 (MS סְעוּרַן) Heimsuchung.
סְעוּתָא *a. f.* Unrat.
סַעַל (?) *h. m.* Medizin.
סָעַר I *h.* heimsuchen.
סָעַר II *h.* stürmen (vom Meer). *Pi. Hi.* wegwehen. *Pu.* weggeweht sein.
סְעַר I *a., inf.* מִסְעַר 1 K 9, 12 (MS מִסְעַר!) nachsehen, untersuchen. *Aph. ipf.* 1 *sg.* אַסְעַר Lv 26, 16 heimsuchen. *Itpe. ipf.* 3 *sg.* יִסְתְּעַר Nu 16, 29 heimgesucht werden.
סער II *a. Itpe. pf.* אִסְתְּעַר 2 K 6, 11 beunruhigt werden.
סַעֲרָא (Lv 13, 10) *a. m.* Haar.
סֶעְרָא (Nu 16, 29, MS סְעָרָא) *a. m.* Heimsuchung.
סְעָרָה *h. f.* Sturmwind.
סַעֲרָה *h. f.* Haar.
סֶעְרָנָא (Ho 9, 7) *a. m.* Heimsuchung.
סַעֲרָנָא *a. m., ind.* סַעֲרָן Gn 27, 11 behaart.

סְעָרְתָא *a. f., pl.* סְעָרִין Nu 5, 15 Gerste.

סַף *h. m.* 1. Schwelle; 2. Becken; 3. l. פַּס.

סִפָּא *a. m., pl. d.* סִפַּיָּא Ex 12, 7 1. Schwelle; 2. Pfoste.

סְפָא *a.* 1. *inf.* מִסְפֵּי Ex 27, 3 sammeln; 2. reichen; 3. zuerteilen; 4. umkommen. *Aph.* reichen. *Itpe.* sich fürchten.

סִפָּא *a. m., pl.* סִפָּיִין Steinlage.

סְפוֹג *gr. m.* (σπόγγος) 1. Schwamm; 2. Lappen; 3. lockeres Gebäck.

סָפַג *gr.* (vgl. σπόγγος) 1. einsaugen; 2. abtrocknen; 3. an sich ziehen, sich zuziehen. *Pi. Hi.* dass. *Hitp.* 1. abgetrocknet werden; 2. sich abtrocknen.

סֶפֶג *gr. m.* Abtrocknen.

סְפוֹגְנִין *gr. m. pl.* lockeres Backwerk.

סְפוֹגָנִית *gr. f.* locker gebacken.

סָפַד *h.* Totenklage anstellen. *Ni.* beklagt werden. *Hi.* Klagefeier abhalten.

סְפַד *a., pf.* 3 *pl.* סְפַדוּ Gn 50, 10 dass. *Aph. pf.* אַסְפֵּיד Thr 1, 18 (MS הַסְפִּידוּ) 1. Totenklage anstimmen; 2. Klagefeier abhalten; 3. an die Brust schlagen (als Ausdruck der Klage).

סִפְדָא (Est II 4, 3, fehlt im MS) *a. m.* Klage.

סַפְּדָא *a. m., pl. d.* סַפְּדַיָּא Koh 12, 5 Klagesänger.

סַפְדָן *h. m.* dass.

סַפְדְּנָא *a. m.* dass.

סָפָה *h.* 1. zerteilen; 2. teilnehmen; 3. wegraffen. *Ni.* weggerafft werden.

סָפָה *h. f., pl.* סְפָיוֹת Rand.

סִפְוָא *a. f.* Lippe.

סְפוּג *gr. m.* (vgl. σπόγγος) Abtrocknen.

סְפוֹנְיוֹת(?) *h. f. pl.* spät reifende Trauben.

סְפוּף *h. m.* Spätfrucht(?).

סִפּוּק I *h. m.* 1. Vermögen, Kraft; 2. Vorrat.

סִפּוּק II *h. m.* 1. Zusammenschlagen der Hände; 2. Vereinigung.

סִפּוּקָא *a. m.* 1. c. סִפּוּק Jer 31, 1 (MS סוֹפֵּיק) Darreichung; 2. Überfluß.

סִפּוּר *h. m.* 1. Erzählung; 2. *pl.* סִפּוּרִין Aufzählung.

סִפּוּרָא *a. m.* Haarschneiden.

סְפוֹרָה *h. f.* Zahl.

סְפוּרְיָא Ortsname.

סָפוֹת l. סְפָיוֹת, s. סָפָה.

ספח I *h. Pi.* 1. sich vereinigen. *Hitp.* sich anschließen.

סָפַח II s. סָחַף.

סָפִח *h. m.* Nachwuchs (auf dem Brachfeld).

סַפַּחַת *h. f.* Schuppenflechte (bei Aussatz).

סִפְטָא *x. m.* Schachtel, Kasten.

סְפָטִין *gr. m.* (σπαθίον) ein kleines Schwert.

סיפי. ס' סיפנים l. אַפְּסִינְתִּין.

סַפְיָא *a. m.* Furcht.

סְפִידָא (Est II 6, 11, MS הֶסְפֵּדָא) Klage.

סְפִיחַ *h. m.* Nachwuchs (auf dem Brachfelde).

סְפִינָה *h. f.* Schiff.

סופינוס (jBer 13[a]) l. סְבֵירוֹס *gr.* männl. Personenname (Σεβῆρος).

סְפִינְתָא *a. f., pl.* סְפִינָן Dt 28, 68 Schiff.

סְפִיק s. סָפֵק.

סָפִיקָא *a. m.* 1. Zweifelhaftes; 2. Zweifel.

סְפִיקָא *a. m.* Vermögen, Fähigkeit.

סְפִיקָה *h. f.* dass.

סַפִּיר *h. m.* Saphir.

סַפִּיר (Ct 5, 14 Or 1302) *a. m.* dass.

סָפִיר *h. m.* eine Wickenart (I. Löw: *Vicia Narbonensis*).

סְפִירָא *a. m.* Abgeschorenes(?).

סְפִירָה *h. f.* 1. Zählung; 2. Schreiben.

סְפִירוּת *h. f.* Schreiben.

סֵפֶל *h. m.* 1. Schale, Schüssel; 2. l. סַפְסַל.

סִפְלָא *a. m.* dass.

סֻפְלָא *a. m.* Kern.

סְפְלֵינִי *gr. m.* (σπλήνιον) Pflaster.

סִפְמָא *a. m., ind.* סְפָם Lv 13, 45 (MS שְׂפָם) Schnurrbart.

סָפַן *h.* achten.

סְפַן I *a.*, *pf.* 1 *sg.* סְפַנִית Est II 7, 10 (nicht MS) achten.
סְפַן II *a.* befruchtet werden(?).
ספן III *a.* *Itpe.* *ipf.* יִסְתְּפַן LvJI 6, 21 gereinigt werden.
סַפָּן *h.* *m.* Schiffer.
סָפוֹן *gr.* *m.* (σάπων) Seife.
סַפְנָא(?) *a.* *m.* verborgener Ort.
סַפָּנָא *a.* *m.*, *pl.* *d.* סַפָּנַיָּא Jo 1, 5 Schiffer.
סופני (Tos. BabK VIII 18) l. סוּבְּנֵי.
סְפוֹנְיָא s. סוּמְפּוֹנְיָא.
סְפְסוּף *h.* *m.* Spätfeige.
סְפְסוֹפָה Ortsname(?).
סוֹפְסְטָה, סוֹפְסְטוֹס *gr.* *m.* (σοφιστής) Gelehrter.
סַפְסִירָא *pers.* *m.* Makler.
סַפְסִירוּתָא *pers.* *f.* Makeln.
סַפְסָל *gr.* *m.* (συψέλλιον) Bank, Sessel.
סַפְסְלָא *gr.* *m.* 1. dass.; 2. Gesäß.
סְפְסֵף 1. s. סוּף; 2. s. סְפַף.
סְפוּסְקָא *pers.* *m.* Kleie mit Grobmehl.
סַפְסָר *pers.* *m.* Makler.
סַפְסֵירָא *gr.* *m.* (vgl. σαμψήρα) Schwert.
ספף *h.* *Pilp.* סִפְסֵף versengen.
ספק I *h.* *Pi.* 1. verabreichen, liefern; 2. verbinden. *Hi.* 1. liefern; 2. Raum geben; 3. genügende Zeit haben. *Hitpa.* 1. versehen werden; 2. sich versehen.
ספק II *h.* *Pi.* (die Hände) zusammenschlagen.
ספק III *h.* *Hitp.* in Zweifel sein.
סְפַק I *a.* 1. *pf.* 3 *pl.* סְפִיקוּ Thr 2, 11 überfließen; 2. *pf.* 3 *pl.* סְפִיקוּ Gn 24, 22 genug tun, genug sein, hinreichen; 3. darreichen. *Pa.* 1. *ipf.* 3 *pl.* יְסַפְּקוּן Gn 24, 19 genug haben; 2. genug geben, liefern. *Aph.* 1. genug geben, liefern; 2. *ipf.* יַסְפֵּיק Sac 10, 10 (MS יְסוֹפֵּק) genügen. *Po.* *pf.* סוֹפֵּיק Dt 2, 7 genug geben, liefern. *Itpa.* *inf.* אִסְתַּפָּקָא Koh 4, 16 l. mit MS אִסְתַּקְּפָא, s. סְקַף.
סְפַק II *a.*, *pf.* 3 *pl.* סְפַקוּ Thr 2, 15 (MS סְפִיקוּ!) (die Hände) zusammenschlagen.
ספק III *a.* *Pa.* 1. Zweifel veranlassen; 2. Zweifel erheben. *pt.* *pass.* *f.* מְסַפְּקָא Thr 5, 3 (nicht MS) zweifelhaft.
סֵפֶק *h.* *m.* Genüge.
סָפֵק *h.* *m.*, *pl.* סְפֵקוֹת 1. zweifelhaft; 2. Zweifelhaftes; 3. Zweifel.
סְפֵקָא *a.* *m.* dass.
סיפקא s. סְפוּסְקָא.
סופקא l. פִּיתְקָא.
ספקטור l. סְקַפְּטוֹר.
סְפֵיקוּלָא, סְפֶקְלָא *gr.* *f.* (σπέκουλα) 1. Anhöhe, Warte; 2. Scharfrichterdienst; 3. Todesstrafe.
סְפֵּיקְלָטוֹרָא, סְפֶקְלָטוֹר *gr.* *m.* (σπεκουλάτωρ) Scharfrichter.
ספקלי (KohR 9, 18) l. סְפֵיקוּלָא(?).
ספיקליא (jBer 13[c]) l. סְפֶקְלַרְיָא(?).
סְפֶקְלַרְיָא *gr.* *f.* (σπεκλάριον) *pl.* סְפֶקְלַרְיָאוֹת Spiegel.
סַפְקָנָא *a.* *m.* Genüge.
ספיקריא s. ספיקליא.
סָפַר I *h.* 1. schreiben; 2. zählen. *Ni.* gezählt werden. *Pi.* erzählen.
ספר II *h.* *Pi.* scheren, abschneiden. *Hitp.* sich scheren lassen.
ספר *a.* *Pa.* *pf.* סַפַּר Gn 41, 14 scheren.
סֹפֵר s. סוֹפֵר.
סַפָּר *h.* *m.* Haarschneider, Barbier.
סְפָר *h.* *m.* Grenze.
סְפָר *h.* *m.* Zählen.
סֵפֶר *h.* *m.* 1. Schriftstück; 2. Buch. בֵּית הַסֵּפֶר Schule.
סִפְרָא (Ex 17, 4) *a.* *m.*, *ind.* סֵפֶר Gn 5, 1 1. dass.; 2. Name der tannaitischen Erklärung des Leviticus; 3. *pl.* סִפְרֵי Name der tannaitischen Erklärung von Num. und Deut.
סְפֵירָא *gr.* *f.* (σφαῖρα) Ball.
סְפִירָא *gr.* *f.* (σπεῖρα) Abteilung Soldaten.
סְפָרָא *a.* *m.*, *c.* סְפַר Gn 49, 13 (MS סְפָר) Ufer, Küste.

סָפְרָא (Dt 33, 21) *a. m.* 1. Schreiber; 2. Bibellehrer; 3. Schriftgelehrter; 4. männl. Personenname.

סַפָּרָא (Est II 6, 11) *a. m.* Haarschneider, Barbier.

ספרגום l. סְפְּרָגִים *gr. m.* (σφραγίς) Siegel.

סַפְּרוּתָא *a. f.* Amt des Kinderlehrers.

סַפְּרְכִיתָא *a. f.* Verderben.

סַפְּרָנָא *a. m.* Schreiber.

סַפִּירִינוֹן *gr. m.* (σαπφείρινος) Sapphir.

סַפְּרִקִין s. סַבְרִיקִין.

סָפַת *h.* ein Stück nehmen, stückweise nehmen.

סִפְּתָא (Ex 26, 4) *a. f., pl.* סִפְּוָן Lv 5, 4, *c.* סִפְּתֵי Mal 2, 7 Soc 59 1. Lippe; 2. Rand.

סִפְּתְקָא *pers. m.* stark.

סיציליא (Midr. Teh 9) l. סְלִיקְיָא.

סַק *h. m.* Gewand aus grobem Stoff.

סַקָּא I *a. m., c. s.* סַקֵּיהּ Gn 42, 35 1. Gewand aus grobem Stoff; 2. Sack.

סַקָּא II s. סַקִּי.

סַקָּאָה (Dt 28, 42) *a. m.* ein Insekt.

סקב *a. Pa.* drücken.

סָקְבָא *a. m.* Drücken, Gedränge.

סָקְבָא *a. m.* verwundet.

סקבטרין l. קְסִיטְרִין, s. אֶגְסְיטֵרִין.

סַקְבֵּל s. קְבַל.

סָקְבְנָא *a. m.* verwundet.

סקבם l. סְטִיבַם.

סקד *a. Aph.* anstacheln. Vgl. זְקְתָא.

סקיווי. ס' פטריי (KohR 9, 18) l. סְקְרֵיטָרִי.

סְקוּלָא *a. m.* Ungemach.

סְקוּרָא *a. m.* rote Farbe.

סקות. כמו ס' (Tanch. Misch.) l. כְּמוּסְקוֹת, s. נְסַק.

סְקוּטֶלָּא *gr. f.* (σκουτέλλα) Schüssel.

סקוטרק (Sophr XIII 6) l. קֶנְטְרָא.

סַקִּי *h. m.* 1. Sackarbeiter; 2. ein Insekt.

סְקִילָה *h. f.* Steinigung.

סִיקִירָא *lat. m.* (*siciarius*) Wurstmacher.

סְקִירָה *h. f* Schauen, Blick.

סָקַל *h.* steinigen. *Ni.* gesteinigt werden. *Pi.* entsteinen.

סְקַל *a.* dass.

סִקְלָא *a. m.* Ungemach.

סְקִילָא *gr. f.* (σκάλα) Leiter.

סִקְלָא *a. m., pl.* סִקְלֵי Polieren.

סְקְלִיטִין *gr. m.* (σήκρητον) geheimes Gemach.

סְקְלֵיטוֹר s. סְנְקְלֵיטוֹר.

סַקְלוּנְקִית *x. f.* Faustschlag.

סקילום l. סְלִיקוֹם.

סְקִימְיוֹן *gr. m.* Gastgeschenk(?).

סְקוּנְדְרָא *x. m.* Spielmarke(?).

סקנתודרין l. סְנְקְתֶדְרוֹן.

סִיקוֹם *gr. m.* Maß.

סיקום l. סֵיקוֹם *gr. m.* (σήκωμα) Maß.

סְקוֹסִים (BerR 41) *gr. m. pl.* (I. Löw: vgl. σκόλιος) Gewundenheit, Tücke.

סַקַּסָּנָאָה *a. m.* aus Sakassana.

סְקִיסְתָן Landschaft in Persien.

סקף *h. Hitp.* 1. zustoßen; 2. zustoßen lassen.

סְקַף *a., pf. c. s.* סַקְפִּנּוּן Nu 24, 10 (MS שַׁקְפִּנּוּן) zusammenschlagen. *Pa.* 1. dass.; 2. übertragen. *Itpa. inf.* אִסְתַּקְּפָא Gn 43, 17 1. herfallen über jmd.; 2. sich ereignen, zustoßen; 3. zustoßen lassen.

סקופוטי l. סְקִיפְּטֵי.

סקיפטי l. סְקִיפַּסְטֵי.

סְקִיפְּטוֹר *gr. m.* (ἐσκέπτωρ) Protokollführer.

סְקִיפַּנְטִים *gr. m.* (συκοφάντης) falscher Ankläger.

סקיפם s. שְׁקִיפַם.

סְקִיפַּסְטֵי *gr. f.* (σκεπαστή) Sänfte.

סְקְפָּה *h. f.* Unterschwelle.

סְקוּפְּתָא (1 S 5, 4) *a. f., pl. d.* סְקוּפַּיָּא 2 K 18, 16 1. Oberschwelle; 2. Unterschwelle; 3. Pfosten.

סָקַר I *h.* rot färben. *Pi.* schminken.

סקר II *h. Ni.* angeschaut werden.

סקר III *h. Ni.* stürzen, springen.

סְקַר I *a.* schauen. *Itpe.* dass.

סקר II *a. Pa. pt.* מְסַקַּר DtJI 8, 5, l. מְסַקַּד, s. סְקַד.

סִיקָר, סִיקָרָא *gr. m.* (σικάριος) 1. Bandit; 2. Geraubtes.

סִקְרָא *a. m.* rote Farbe (Schminke).

סֵיקוּרָא *lat. m.* (*securis*) Beil.

סֶקְרֵידוֹן *gr. m.* (σήκρητον) geheimer Beschluß.

סְקָרְדִּקִין *lat. m. pl.* (*scordisci*) eine Art Schuhe.

סְקָרְטְיָא *lat. f.* (*scortea*) Leder, Fell.

סֶקְרְטָרֵי *gr. m. pl.* (σηκρητάριοι) Schreiber.

סַקְרָנִית *h. f.* umhergaffend.

סִיקָרִיקוֹן I *gr. m.* roter Farbstoff.

סִיקָרִיקוֹן II *gr. m.* (σικαρικόν) Räuberwesen, bes. das darauf bezügliche Gesetz.

סִקַרְתָּא *a. f.* eine rote Farbe.

סר. סר אפים s. סְרָאפִים.

סָרָא *a. m.* Fürst.

סְרָא s. סְרִי.

סרב *h. Pi.* 1. sich weigern, ablehnen; 2. in jemd. dringen.

סרב I *a. Pa. pf.* סָרֵיב Nu 20, 21 1. sich weigern; 2. widerspenstig sein.

סְרַב II *a.* krümmen. *Pa. pf.* סָרֵיב Thr 3, 11 krumm machen.

סָרְבָא *a. m., pl.* סָרְבִין Jes 1, 6 Soc 59 widerspenstig.

סַרְבִּיט (סַרְבוּט) *h. m.* ein Kopfputz der Frauen.

סוריבטין (bNed 42[a]) l. סוּרִיסְטִין.

סִרְבֵּל *h. Pass. pt.* מְסֻרְבָּל eingehüllt, beleibt sein.

סַרְבֵּל *a., pt. pass. pl.* מְסָרְבְּלִין Na 2, 5 einhüllen, beleibt machen.

סַרְבָּל *h. m.* 1. dicker Mantel; 2. Beinkleid.

סַרְבָּלָא *a. m.* dass.

סַרְבְּלָא *gr. m.* (σύρβουλον) Schuhzeug.

סַרְבָּ *h. m.* 1. widerspenstig; 2. zudringlich; 3. Widerspenstigkeit.

סָרְבָנָא (Nu 17, 25) *a. m.* dass.

סָרְבָנוּתָא *a. f., c. s.* סָרְבָנוּתָךְ Dt 31, 27 Widerspenstigkeit.

סַרְבֵּק *a., pt. pl. f.* מְסַרְבְּקָן Jes 3, 16 zwinkern.

סרג *h. Pi.* 1. mit Flechtwerk versehen; 2. wie bei Flechtwerk verfahren (mit Abwechslung, Unterbrechung); 3. umflechten. *Pu.* beflochten sein. *Hitp.* überflochten sein.

סְרַג *a.* umflechten. *Pa.* satteln.

סָרָג *h. m.* Flechtarbeiter.

סִרְגּוּל *h. m.* Liniieren.

סַרְגִּיד *h. m.* Zapfen (am Türschloß).

סִרְגֵּל *h.* liniieren.

סַרְגֵּל *a.* 1. dass.; 2. genau abpassen.

סַרְגְּלָא *gr. f., pl.* סַרְגְּלִין (σαράγαρον) Wagen.

סָרָד *h. m.* Siebmacher.

סְרָדָא *a. m., pl.* סְרָדָן 1. Drahtgeflecht, Drahtsieb; 2. Ex 38, 4 Gitter.

סַרְדוּתָא *a. f.* Flechtwerk, Sieb.

סְרַדְיוֹט *gr. m.* (στρατιώτης), *pl.* סְרַדְיוֹטוֹת 1. Soldat; 2. Feldherr.

סָרָה *h. f.* Abweichen.

סרה *h. Hi.* verderben, unwirksam machen.

סַרְהֵב *h.* aufdringen.

סַרְהֵב *a.* 1. *imp.* סַרְהֵיב Est II 6, 10 beeilen; 2. drängen. *Pass.* sich beeilen.

סַרְהֲבָנָא *a. m.* widerspenstig.

סָרְהֲבָנוּתָא *a. f.* Widerspenstigkeit.

סַרְהוֹבָא *a. m.* 1. eilig; 2. Eile.

סַרְהוֹבְיָא *a. m.* Eile.

סרוד l. סָרִיד.

סרודה l. סְרִידָה.

סְרוּתָא *a. m., c. s.* סְרוּתֵיהּ Jo 2, 20, l. mit MS סְרוּתֵיהּ, s. סְרוּתָא.

סַרְוָיָא *a. m.* aus Sarwa.

סְרוֹכָא *a. m., ind.* סְרוֹךְ Thr 3, 39 (MS סְרֵיךְ) Verdrehung.

סְרוּנְכֵּי s. סְרוֹנְכֵּי.

סָרוֹק *a. m.* Hechler, Kämmer.

סָרוֹקִיתָא *a. f.* Heckeln, Kämmen (?).

סְרוּתָא *a. f., c.* סְרוּת Am 4, 10 Gestank.

סָרַח I *h.* herabhängen. *pt. pass.* סָרוּחַ herabhängend.

סָרַח II *h.* 1. verletzen; 2. verderben; 3. stinken; 4. sündigen. *pt. pass.* סָרוּחַ 1. verwesend, verdorben; 2. stinkend. מַיִם סְרוּחִים Abwässer; 3. Übeltäter. *Ni.* stinkend werden, verwesen. *Hi.* 1. verletzen; 2. stinkend machen; 3. stinkend werden.

סְרַח I *a.*, *ipf.* 2 *sg.* תִּסְרַח Ex 26, 12 herabhängen. *Pa.* herabhängen lassen.

סְרַח II *a.* 1. verwesen; 2. *pf.* 1 *sg.* סְרַחִית 2 S 24, 17 sündigen. *Aph.* stinkend machen.

סֶרַח weibl. Personenname.

סֶרְחָא (Ex 26, 12) *a. m.* Herabhängendes.

סִרְחָא *a. m.* übler Geruch.

סֵרָחוֹן *h. m.* 1. Verwesung; 2. Übeltat, Sünde.

סֶרְחָן *h. m.* Übeltat, Sünde.

סַרְחָן *h. m.* Sünder.

סֶרְחָנָא *a. m.*, *ind.* סֶרְחָן Gn 39, 23 Übeltat, Sünde.

סֶרְחָנוּתָא *a. f.* dass.

סֶרְחָנְתָא *a. f.* dass.

סָרַט *h.* einritzen. *Pi.* 1. zerkratzen; 2. tätowieren. *Ni.* *Hitp.* zerkratzt werden.

סרט *a. Pa. pt.* מְסָרֵיט 1 S 21, 14 kritzeln.

סֶרֶט *h. m.* Streifen.

סִרְטָא *a. m.* 1. Ritz; 2. Einschnitt.

סַרְטְבָא Ortsname.

סִרְטוּט *h. m.* Liniieren.

סְרַטְיָא *gr. f.* (στρᾶτα), *pl.* סְרַטְיוֹת, *aram.* סְרַטְיָן Straße.

סַרְטָן *h. m.* Krebs (das Sternbild).

סִרְטוֹן *gr. m.* (συρτόν) Schlämmung.

סרטנה (Jelammed. Ar.)?

סְרֵי *a.* zehn (in den Zahlwörtern von 11—19).

סְרִי *a.* 1. *pf.* 3 *pl.* סְרִיאוּ Ex 8, 10 stinken; 2. schlecht werden, verderben. *Aph.* 1. stinkend machen; 2. *pf.* 3 *pl.* אַסְרִיוּ Ct 1, 12 (MS אַסרִיוּ) schlecht machen, verderben. *Itpe.* 1. verdorben werden; 2. Verderben anrichten.

סְרִי *h. m.* 1. Stinkendes; 2. Sünde.

סְרְיָא *a. m.* 1. stinkend; 2. schlecht.

סוּרְיָא *gr. f.* Syrien (Συρία).

סוריבטין l. סוּרְסְטִין.

סָרִיג *h. m.* Gitter.

סְרִיגָא *a. m.* Geflecht, Netz.

סְרִיגָה *h. f.* 1. Geflecht; 2. Gitter.

סְרִיגוּת *h. f.* Abwechslung.

סְרִיגְתָא *a. f.* 1. *pl. d.* סְרִיגָתָא Jer 48, 44 Geflecht, Netz; 2. Gitter.

סָרִיד *h. m.* Geflecht.

סְרִידָה *h. f.* dass.

סְרְיוֹן (Dt 3, 9) Name eines Berges (Hermon).

סְרִיוֹת *h. f. pl.* 1. Übelriechendes; 2. l. סִירָאוֹת, s. סִירָה.

סַרְיוּתָא *a. f.* 1. dass.

סְרִיטָה *h. f.* 1. Einritzen; 2. Ritz.

סְרִיכָא *a. m.* Anklammern.

סִרְיָנָא *a. m.*, *pl. d.* סִרְיָנַיָּא Jer 46, 4 Panzer.

סָרִים *h. m.*, *pl.* סָרִיסִים Kastrat. ס' חַמָּה Kastrat von Geburt. ס' אָדָם ein künstlich Kastrierter.

סָרִיסָא (Jes 56, 3, MS סָרִיסָאָה) *a. m.* dass.

סָרִיק *h. m.* Gehaltloser, Taugenichts.

סְרִיקָא *a. m.* 1. *pl. c.* סְרִיקֵי Koh 12, 11 leer; 2. Taugenichts.

סֶרְיָקָא s. שֶׁרְיָקָא.

סְרִיקָה *h. f.* Hecheln, Kämmen.

סְרִיקוּתָא I *a. f.* Kamm.

סְרִיקוּתָא II *a. f.* Leerheit.

סְרִיקִין *h. m. pl.* ein Gebäck.

סְרִיקְתָא *a. f.* Leerheit.

סריתא l. סִירְיָתָא, s. סִירְתָא.

סְרַךְ I *a.* anhängen, haften. *Pa.* *Itpe.* 1. dass.; 2. ankleben.

סְרַךְ II (Thr 3, 9) *a.* verdrehen, verkehren. *Pa. inf.* סָרָכָא Thr 3, 36 (MS סָרָבָא) dass.

סֶרֶךְ *h. m.* 1. Anhang; 2. Nachahmung.

סִרְכָא I *a. m.* 1. dass.; 2. Verwachsung; 3. Anhaftendes; 4. Nachahmung.

סִרְכָּא II *a. m., ind.* סְרֵיךְ Thr 3, 59 Verdrehung.
סרכא (SchirR 1, 1) l. סַדְנָא.
סָרְכָא *a. m., pl. c. s.* סָרְכוֹהִי Ex 5, 6 Befehlshaber, Fürst.
סַרְכּוּנָא *a. m.* Verdrehung.
סַרְכָּנָא *a. m.* Befehlshaber, Fürst.
סַרְמָטִי *gr. m.* (vgl. Σαρματία) Sarmat.
סַרְמַטְיָא *gr. f.* Name eines Landes (Σαρματία).
סרמיטין l. סֵמִיפִּין, s. סֵמֶם.
סרמיסין, סרימיסין l. טְרִימִפִּין, s. טְרִימִפָּא.
סוּרְמָקִי männl. Personenname.
סֵירוֹן *gr. m.* (σάρον) Unrat.
סַרְנָא *a. m.* Achse.
סְרוּנְגָּיָא *a. m.* aus Serungin.
סְרוּנְגִּין Ortsname.
סַרְנוּקָא *a. m.* Ersticken.
סִירוֹנִית *gr. f.* (Σειρήν) mythische Seejungfrau.
סְרוּנְכִי (סְרוּנְפִי?) *x. m.* Erstickung (Diphtherie, Krupp).
סַרְנֵק *a.* ersticken lassen.
סרס *h. Pi.* 1. kastrieren; 2. (einen Bibeltext) umstellen, verstellen. *Pu.* umgestellt werden. *Hitp.* 1. kastriert werden; 2. umgestellt werden; 3. zerstört werden.
סרס *a. Pa.* dass. *Itpa.* zum Beischlaf unfähig werden.
סַרְסוֹר *h. m.* Makler, Unterhändler.
סַרְסוֹרָא *a. m.* dass.
סוּרְסְטִין *gr.* (συριστί) auf syrisch.
סוּרְסִי *gr. m.* (σύρος) syrisch.
סוּרְסָיָא *gr. m.* dass.
סַרְסְיָא *a. m.* Hausbeamter (Braumeister).
סֶרְסִין *gr. m.* ein feines Gebäck.
סִרְסֵר *h.* makeln, Unterhändler sein.
סַרְסֵר *a.* dass.
סַרְסָרוּת *h. f.* Unterhandel, Vermittelung.
סָרָף *h. m.* Harz.
סרף *h. Pi.* mit Harz bestreichen.
סָרָפָא, סִרְפָּא *a. m., pl. d.* סִרְפַיָּא Ez 1, 8 Seraph.
סרפיגס l. סַלְפִּנְגַּס.

סַרְפּוּנָה (?) *x. f.* Name einer Bohnenart.
סַרְאפִּס, סַרָפִּס *gr.* Name einer Gottheit (Σάραπις).
סָרָק *h. m.* rote Farbe, Schminke.
סרק. סרקון (jTaan 64[b]) l. סִקְרִין, s. סִיקְר.
סרק I *h. Pi.* rot färben.
סָרַק II *h.* 1. kämmen; 2. hecheln.
סָרַק III *h., pt. pass.* סָרוּק 1. leer, unfruchtbar; 2. unnütz.
סְרַק I *a., pt. pass. pl.* סְרִיקִין Jes 19, 9 (MS סָרְקִין) 1. kämmen; 2. hecheln. *Pa.* dass.
סרק II *a.*, s. סְרִיקָא. *Pa.* ausleeren.
סרק l. סֶדֶק.
סְרָק *h. m.* Leerheit, Unfruchtbarkeit. אִילָן ס׳ Baum ohne eßbare Frucht.
סְרָקָא *a. m., ind.* סְרָק Ct 2, 3 dass.
סַרְקָאָה *x. m.* Sarazene.
סֵירִיקָא Ortsname.
סִירִיקִי *gr. f.* (σηρική) Seidenweberei.
סירקי l. סִידְקִי.
סַרְקִי *x. m.* Sarazene.
סרקי (EchR 1, 15) l. סֶלְתָא.
סַרְקִיתָא *a. f.* Kamm.
סֵירִיקוֹן *gr. m.* (σηρικόν) seiden.
סְרָקָאנֵי *gr.* Ortsname (Ὀστρακάνη).
סְרָקָרִים *gr. m.* (σηρικάριος) Seidenspinner.
סָרַר *h.* widerspenstig sein.
סְרָרוּת *h. f.* Würde, Amt.
סְרָרוּתָא *a. f., c. s.* סְרָרוּתְהוֹן Koh 11, 3 1. Herrschaft; 2. herrisches Wesen.
סָרְתָא (= סְעָרְתָא) *a. f.* Gerste.
סָתָא (Jes 27, 8) *a. f.* Sea. S. סָאתָא.
סתי (EchR 1, 15) l. סְחוּתָא.
סתידראות (Ab. R. Nath. 31)?
סְתָו *h. m.* Winter.
סִתְוָא (Gn 8, 22) *a. m.* dass.
סִתּוּם *h. m.* Verschluß.
סְתוּמָה *h. f.* Bibelabschnitt ohne neuen Zeilenanfang (mit Lücke in der Zeile).
סְתָוָנִית *h. f.* Winterfrucht.
סָתוֹר *h. m.* Zerstörer.
סָתוֹרָא *a. m.* dass.
סְתוֹרִיתָא *a. f.* Zerstörung.

סְתוּת *h. m.* 1. Behauen; 2. Hauschutt.

סְתִימָה *h. f.* Verschließen, Verstopfen.

סְתִימְתָּאָה *a. m.* Autor einer anonymen Tradition.

סְתִירָה I *h. f.* Verbergen.

סְתִירָה II *h. f.* Zerstören.

סתית l. סְתוּת.

סָתַם *h.* 1. verschließen, verstopfen; 2. verbergen, unbestimmt lassen. *pt. pass.* סָתוּם ohne nähere Bezeichnung, anonym. *Pi.* dass. *Ni. Hitp.* verschlossen werden, verstopft werden.

סְתַם *a.* 1. *pt. pass. pl. f.* סְתִימָן Ez 41,16 verschließen; 2. anonym mitteilen. *Pa.* 1. verstopfen; 2. verbergen. *Itpa.* 1. *pf.* אִסְתַּתֵּים (l. אִסְתַּתַּם oder *Itpe.* אִסְתְּתֵים) Thr 3,8 verschlossen werden; 2. hinfällig werden.

סָתָם *h. m.* 1. verschließend; 2. unbekannt, unbestimmt; 3. anonym.

סְתָמָא *a. m.* 1. schlechtweg, ohne weitere Hinzufügung; 2. anonym.

סְתַק *a.* spalten.

סִתְקְתָא *a. f.* Spalt.

סתר I *h. Pi.* verbergen. *Hi.* dass. *Hitp.* sich verbergen.

סָתַר II *h.* 1. niederreißen, umstoßen; 2. auflösen; 3. widersprechen. *Hitp.* sich auflösen.

סתר I *a. Pa. pt. pl. f.* מְסַתְּרָן Jes 65,16 verbergen. *Itpa. pt.* מִסְתַּתַּר Koh 7,12 sich verbergen.

סְתַר II *a., ipf.* 2 *pl.* תִּסְתְּרוּן Dt 7,5 (MS תִּתָרְעוּן), *inf.* מִסְתַּר Jer 1,19 zerstören, niederreißen. *Pa.* auflösen, verwirren. *Itpa.* niedergerissen werden.

סֵתֶר *h. m.* 1. Verborgenheit; 2. Geheimnis.

סִתְרָא (Dt 13, 7) *a. m.* dass.

סִתְרָה *h. f.* Verborgenes.

סִתְרִיאֵל männl. Personenname.

סתת *h. Pi.* (*Po.*) behauen. *Pa.* behauen werden.

סַתָּת *h. m.* Steinmetz.

ע

ע 1. der 16. Buchstabe des hebräischen Alphabets; 2. als Zahlzeichen = 70.

עאל s. עֲלַל.

עאנא s. עָנָא.

עָאתָא *a. f.* Unheil.

עָב I *h. m.* 1. dick; 2. dicht.

עָב II *h. m.* 1. Wolke; 2. Ledersack.

עָב s. עוֹב.

עִבָּא I *a. m.* Gezweig.

עִבָּא II *a. m.* 1. Schoß; 2. Busen (auch des Gewandes).

עבב *h. Pi.* dicht machen.

עֲבָבִית *h. f.* Fieber.

עֲבָבִיתָא *a. f.* dass.

עָבַד *h.* 1. dienen, Dienst tun; 2. verehren (von einer Gottheit). *Ni.* 1. verehrt werden; 2. gegerbt werden; 3. ausgeführt werden. *Pi.* bearbeiten, bes. gerben. *Hi.* arbeiten lassen. *Hitp.* ausgeführt werden.

עֲבַד (Gn 1, 7) *a.* 1. *ipf.* 1 *sg.* אַעֲבֵיד Ex 32,10 tun, machen, verrichten; 2. *inf.* מֶעֱבַד Ex 31,4 arbeiten, verarbeiten, zurichten; 3. *pt.* עָבֵיד Gn 1,11 hervorbringen; 4. einsetzen; 5. sich befinden; 6. sich verhalten. *Pa.* 1. *pt. f.* מְעַבְּדָא Gn 49,15 hervorbringen; 2. bearbeiten. *Itpe.* אִתְעֲבֵיד, אִיעֲבַד, *ipf.* יִתְעֲבֵיד Gn 29,26 1. getan werden, gemacht werden; 2. werden; 3. *pf.* 3 *pl. f.* אִתְעֲבִידָא Dt 33,17 geschehen. *Schaph.* s. שַׁעְבֵּד.

עֶבֶד *h. m.* Sklave, Knecht.

עַבְדָּא *a. m., ind.* עֶבֶד Gn 9,25 1. Sklave, Knecht; 2. Anbeter.

עֲבָדָא s. עוּבְדָא.

עֲבֵדָה *h. f.* der zur Entwickelung einer Pflanze nötige Raum.

עַבְדוּת *h. f.* Knechtschaft.

עַבְדוּתָא (Ex 13, 3) *a. f.* dass.

עַבְדָן *h. m.* Gerber.

עַבְדַּקְנָא *a. m.* dickbärtiger.

עֲבֵדְתָא *a. f., ind.* עֲבוּדָה (l. עֲבֵדָה) Gn 26, 14 B. erworbener Besitz.

עבה *h. Ni.* dick werden. *Pi.* dicht machen. *Pu.pt.* dicht gedrängt. *Hi.* dicht werden.

עִבּוּד *h. m.* Bearbeiten, Gerben.

עֲבוֹדָה *h. f.* 1. Dienst; 2. Feldarbeit; 3. Opferdienst, Tempeldienst. ע' זָרָה Götzendienst, Götze (Name eines Mischnatraktats); 4. Opferdiensteinkommen; 5. Bezeichnung einer Bitte im Achtzehngebet.

עבוז l. עֲכוּז.

עָבוּט s. עָבִיט.

עֲבוֹט *h. m.* Pfand.

עַבּוּפָא *a. m., ind.* עָבוֹף Dt 12,2 dichtbelaubt.

עַבּוֹפְיָא *a. m.* dass.

עִבּוּר *h. m.* 1. Reise; 2. Schwängerung, Schwangerschaft; 3. Einschaltung, Interkalation. חֹדֶשׁ הָע' Schaltmonat; 4. Einverleibtes; 5. Schwinden; 6. Ergehen.

עֲבוּר I, עֲבוּר *h. m.* Getreide.

עֲבוּר II *h.* בַּע' wegen, um — willen.

עִבּוּרָא *a. m.* 1. Schwängerung. *pl.* עִבּוּרִין Schwangerschaft; 2. *c.* עִבּוּר 1S 20, 27 Einschaltung, Interkalation.

עֲבוּרָא (Gn 44, 1), **עֲבוּרָא** *a. m., c.* עֲבוּר Gn 27, 28, עֲבוּר Dt 23, 20 Getreide.

עָבוּרָא *a. m.* 1. Reisender; 2. Übertragender.

עֲבוֹת *h. m., pl.* עֲבוֹתוֹת 1. Zugseil; 2. Lenkseil.

עָבוֹת *h. m.* dichtbelaubt.

עבט *a. Itpe.* gepfändet werden.

עֲבָט *h. m.* Traubenbehälter.

עֳבִי *h. m.* 1. Dicke; 2. dicke Stelle; 3. dick; 4. Ledersack.

עַבְיָא *a. m.* dick.

עֻבְיָא *a. m.* l. *c.* עוֹבִי 1K 7, 46 Dichtheit, Dicke; 2. Bedeckung.

עֲבִידָה *h. f.* Handlung.

עֲבִידְתָא *a. f.* 1. Lv 11, 32 Arbeit, Geschäft; 2. Ware; 3. Dienst.

עָבִיט *h. m.* 1. Traubenbehälter; 2. Kamelsattel; 3. Nachtgeschirr.

עֲבִיטָא *a. m.* Kamelsattel.

עֲבִיצָא *a. m.* süße Mehlspeise.

עביר l. עָכִיר.

עֲבִירָה *h. f.* Durchgehen.

עֲבֵירָה *h. f.* 1. Übertretung, Sünde; 2. insbes. Buhlerei.

עֲבֵירְתָא *a. f., c.* עֲבֵירַת Dt 23, 15 dass.

עבוסטי l. סְבַסְטֵי.

עֲבַץ *a.* erblassen.

עַבָצָא (Nu 31, 22, MS אֲבָצָא) *a. m.* Zinn.

עָבַר *h.* 1. vorübergehen. עוֹבְרִים וְשָׁבִים Passanten; 2. hingehen; 3. vergangen sein. לְשֶׁעָבַר in der Vergangenheit; 4. vorangehen; 5. übertreten. *Ni.* übertreten werden. *Pi.* 1. überschreiten; 2. trächtig, schwanger werden; 3. einverleiben; 4. einschalten, interkalieren; 5. ergehen lassen. *Pu.* 1. beseitigt werden; 2. *pt.* schwanger; 3. *pt.* interkaliert. שָׁנָה מְעֻבֶּרֶת Schaltjahr. *Hi.* 1. vorübergehen; 2. vorüberführen; 3. beseitigen, entfernen. *Hitp.* 1. geschwängert werden, schwanger sein; 2. interkaliert werden; 3. einverleibt werden.

עֲבַר (Gn 33, 3) *a., ipf.* יֶעְבַּר Dt 24, 5 1. vorübergehen; 2. einhergehen; 3. überschreiten, übersetzen; 4. überkommen, treffen; 5. übertreten. *Pa.* 1. übergehen; 2. hinüberführen; 3. beseitigen; 4. schwanger werden; 5. schwängern; 6. *pt. pl.* מְעַבְּרִין Ct 7, 5 interkalieren. שַׁתָּא מְעַבַּרְתָּא Schaltjahr.

Aph. pf. 3 *pl.* אַעְבַּרוּ Ex 36, 6 1. vorüberführen, vorbeigehen lassen; 2. darbringen; 3. durchgehen lassen; 4. wandern lassen; 5. übertragen. *Itpe. inf.* אִתְעֲבָרָא Ez 47, 5 durchschritten werden. *Itpa.* 1. geschwängert werden; 2. besänftigt werden.

עֻבָּר s. עוֹבָר.

עֵבֶר *h. m.* 1. Seite; 2. מֵעֵבֶר לְ jenseits. עֵבֶר הַיַּרְדֵּן Ostjordanland.

עִבְרָא (Ex 28, 26) *a. m.* 1. Seite, Gegend. מִתְּרֵין עִבְרֵיהוֹן Ex 32, 15 von beiden Seiten; 2. לְעֵיבֶר Dt 30, 13, מֵעִבְרָא לְ Nu 34, 5 jenseits.

עֲבָרָא (Ex 26, 28) *a. m.* Riegel.

עִבְרָאָה I (Gn 14, 13) *a. m.* Hebräer.

עִבְרָאָה II *a. m., pl. d.* עִבְרָאֵי Nu 27, 12 jenseitige Gegend.

עֻבָּרָה *h. f.* Schwangere.

עֶבְרָה *h. f.* Zorn.

עֲבָרָה *h. f.* 1. Durchgehen; 2. Vorübergehen; 3. Aufhören.

עֲבֵרָה s. עֲבֵירָה.

עִבְרִי *h. m.* 1. Hebräer, Israelit; 2. hebräisch.

עֲבַרְיָן *h. m.* Übertreter.

עֲבַרְיָנָא *a. m.* dass.

עִבְרִית *h. f.* 1. hebräisch; 2. hebräische Sprache.

עֻבֶּרֶת *h. f.* Schwangere.

עֶבֶשׁ *h. m.* eine Apfelart(?).

עִגְבָאָה s. עֲגֵיבָאָה.

עֲגָבוֹת *h. f.* Hinterbacken.

עֻגָה s. עוּגָה.

עָגוֹל s. עָגִיל.

עָגוֹל *h. m., f.* עֲגֻלָּה rund.

עִגּוּל *h. m.* 1. Kreis; 2. Laib, runde Masse; 3. Preßstein der Kelter.

עִגּוּלָא *a. m.* 1. Kreis; 2. Laib, runde Masse.

עִגּוּנָא *a. m.* Ehehindernis für eine Frau, weil der Tod des Gatten nicht bewiesen ist.

עֲגֵיבָאָה *a. m., pl. d.* עֲגֵיבָאֵי Ez 47, 16 eine Völkerschaft.

עָגִיל *h. m.* 1. Kreis; 2. männl. Personenname.

עֲגִילָא *a. m., pl.* עֲגִילִין Ez 23, 24 Schild.

עֲגִישָׁא *a. m.* stößig.

עָגַל *h.* einen Kreis ziehen. *Ni.* rund werden. *Pi.* 1. rollen; 2. walzen; 3. einen Kreis ziehen. *Hi.* abrunden. *Hitp.* 1. sich wälzen; 2. rund werden.

עֲגַל *a.* rund sein. *Pa.* 1. rund machen; 2. umwickeln. *Itpe.* rund sein.

עֵגֶל *h. m.* Kalb.

עֲגַל *a.* 'בַּע, בַּעֲגַלָא Est II 1, 1 alsbald, in Eile.

עֶגְלָא (Ex 32, 24) *a. m., ind.* עֵגֶל Lv 9, 3 Kalb. עֵין עֶגְלָא Ex 28, 19 ein Edelstein.

עֲגַלְגּוֹלֶת *h. f.* rund.

עֶגְלָה *h. f.* Kalbe.

עֶגְלָה Ortsname.

עֲגָלָה *h. f.* 1. Wagen; 2. ein Sternbild.

עֶגְלְתָא I (Dt 21, 4) *a. f.* weibl. Kalb.

עֲגַלְתָּא II *a. f.* 1. *pl.* עֶגְלָן Gn 45, 19 Wagen; 2. ein Sternbild; 3. Becken.

עָגַם *h., pt. pass.* עָגוּם 1. gelähmt; 2. betrübt.

עֲגַם *a., pt. pass. pl. f.* עֲגִימָן Ru 1, 13 (fehlt im MS) betrübt.

עָגְמָה *h. f.* Betrübnis.

עוֹגִין *gr. m.* (ὄγκινος) Anker.

עָגַן *h.* 1. einschließen, zurückhalten; 2. eine Frau verhindern, eine neue Ehe einzugehen.

עֲגַן *a., ipf.* 3 *pl.* יַעְגְּנוּן Jes 24, 22 (MS יִגוּנוּנוּן), *pt. pass. pl.* עֲגִינִין Jes 42, 7 einschließen, zurückhalten. *Pa.* einschließen (eine Frau verhindern, eine neue Ehe einzugehen). *Itpe.* eingeschlossen werden (an Eingehung einer neuen Ehe gehindert werden).

עֻגְנָא (Jes 24, 22, MS עִגְנָא) *a. m., c. s.* עֻגְנְהוֹן Jes 42, 22 Einschließung. 'בֵּית ע Kerker.

עַגָּס *h. m.* Birne (*Pirus communis*).

עִגְעַג *h.* wälzen.

עֲגַע *a.* wälzen.
עֲגְרוֹן s. אַגְרוֹן.
עֲגְתָא s. עוּגְתָא.
עַד *h.* bis. עַד אֵימָתַי bis wann? עַד הֵיכָן bis wohin? עַד כָּאן bis hierher. עַד שֶׁ 1. als schon; 2. bis; 3. anstatt dass. עַד שֶׁלֹּא 1. als noch nicht; 2. bevor, ehe. עַד כְּדֵי שֶׁ bis. עַד כְּדֵי שֶׁלֹּא so lange noch nicht, ehe.
עַד (Lv 23, 16) *a.* bis. מִן — עַד Ex 22, 3 von — bis. עַד לָא Gn 2, 5 noch nicht. עַד כְּעַן Gn 43, 28, עַד כַּדּוּן, עַד הַשְׁתָּא, עַד הָאִדְנָא bis jetzt. עַד אִמַּתַי Ex 10, 3 wie lange? עַד כָּא Gn 22, 5 hierher. עַד דְּ 1. Gn 29, 9 während; 2. Gn 29, 8 bis; 3. Nu 35, 12 ehe. עַד מָא Nu 24, 22 bis. עַד לָא Gn 45, 28, עַד דְּלָא ehe.
עַד *h. m.* Beute.
עֵד *h. m.* 1. Zeuge; 2. Tuch zur Feststellung der Menstruation (wohl mit absichtlichem Anklang an bibl. עִדִּים Menstruation).
עֲדָא (= הָדָא) *a. f.* diese, das.
עֲדָא (Gn 15, 17) *a.* 1. vorübergehen, hindurchgehen; 2. *ipf.* יַעֲדֵי Gn 49, 10 sich entfernen, weichen; 3. *inf.* מִעֲדֵי Jes 10, 6 wegnehmen, erbeuten, plündern. *Pa.* 1. *pf.* 3 *sg. f.* עַדִּיאַת Gn 4, 1 schwanger werden; 2. entfernen; 3. erbeuten. *Aph.* 1. *ipf.* 2 *sg.* תַּעֲדֵי Gn 27, 40 wegnehmen, entfernen; 2. aufheben; 3. schwanger werden. *Ittaph.* אִתְּעֲדָא Lv 4, 31 entfernt werden.
עֲדָאָה (Nu 31, 11) *a. m., ind.* עֲדֵי Dt 20, 14, Jes 33, 23 Beute.
עַדְבָא (Lv 16, 8) *a. m.* 1. Los; 2. Anteil.
עֲדַד(?) *h.* zerreißen(?).
עדד s. עֲדַר.
עדה *h. Hi.* wegnehmen. *Ho.* weggenommen werden.
עֵדָה I *h. f.* 1. Versammlung; 2. Gemeinde.
עֵדָה II *h. f.* Zeugnis.
עַדְוָא *a. m., c. s.* עַדְוֵיהּ Ct 8, 11 Anteil. S. עַדְבָא.

עִדּוּי *h. m.* Empfängnis, Schwangerschaft.
עִדּוּיָא *a. m.*, auch *pl.* עִדּוּיִין, *c. s.* עִדּוּיַכִי Gn 3, 16 dass.
עִדּוּנִים *h. m. pl.* 1. Wohlleben; 2. Geschmeidigkeit.
עִדּוּר *h. m.* Behacken, Aushacken.
עֵדוּת *h. f.* 1. *pl.* עֵדְיוֹת Zeugnis; 2. *pl.* Name eines Mischnatraktats; 3. Zeichen der Jungfrauschaft.
עַדִּי männl. Personenname.
עֲדִי *h. m.* Schmuck.
עֲדֵי s. עֲדָאָה.
עֲדֵי (= הָדֵי) *a. m. pl.* (?) diese.
עֲדֵי *h. a.* מִבַּלְעֲדֵי ohne, außer.
עֲדַיִן *h.* noch immer. לֹא — עֲדַיִן noch nicht.
עֲדַיִן *a.* dass.
עדיין (GnJII 6, 6) l. nach JI עֲדַיִן = אִדַּיִן, s. דִּין.
עֲדִינָא *a. m.* Deckel.
עֲדִיף *h. m.* freigebig(?) S. עֲדִיפָא.
עֲדִיפָא *a. m.* vorzüglicher, besser.
עֲדִירָה *h. f.* Umhacken.
עֲדִישָׁא weibl. Personenname.
עֲדִיתָא I *a. f., c.* עֲדִית Thr 2, 2 Schmuck.
עֲדִיתָא II *a. f.* Beute.
עֲדִיתָא (Lv 13, 6) *a. f., ind.* עֲדָיָא(!) Lv 13, 2 Schorf.
עֲדָל *h. m.* Gartenkresse (*Lepidium sativum*).
עֲדָלָא *a. m.* dass.
עֲדֻלְּמָאָה (Gn 38, 20) *a. m.* aus Adullam.
עדילרין s. עַרְדְּלִין.
עדן *h. Pi.* 1. schmiegen, geschmeidig machen; 2. anmutig machen; 3. ergötzen. *Pu. pt.* wohlgepflegt. *Hi.* anmutig machen. *Hitp.* 1. geschmeidig werden; 2. sich ergötzen.
עֵדֶן *h.* Ortsname. גַּן עֵדֶן Paradies, Ort der Seligen.
עֵדֶן (Gn 2, 8) *a.* Ortsname. גִּנְּא דְעֵדֶן Jo 2, 3 Paradies, Ort der Seligen.
עִדָּן *h. m., pl.* עִדָּנִין Menstruation.
עִדָּנָא (Gn 38, 1) *a. m.* Zeit. עִדָּן בְּעִדָּן

Gn 24, 55 ein Jahr. כְּעֶדָּן Gn 18, 14 übers Jahr. הָעֶדָּנָא jetzt.

עָדַף *h.* überschießen, mehr sein. *Hi.* mehr tun.

עֲדַף *a.*, *pt. pass.* עֲדִיף besser, vorzüglicher.

עֻדְפָּא *a. m.* 1. Mehrbetrag; 2. Vorzug.

עדק *a. Pa.* andrücken.

עֲדֶק *h. m.* Wulst.

עדקין (bSanh 11[a]) l. דַּעֲדְקִין, s. דַּעֲדְקָא.

עַדְקִין (Ez 27, 19, MS viell. עַרְקִין) l. עַרְקִין, s. עַרְקָא.

עָדַר I *h.* 1. hacken; 2. aushacken, jäten. *Pi.* hacken, behacken. *Ni.* gehackt werden.

עדר II *h. Ni.* wegbleiben.

עֲדַר I *a.* aufhacken, picken. *Pa.* dass.

עֲדַר II *a.* helfen. *Itpe.* Hilfe erhalten.

עֵדֶר *h. m.*, *pl.* עֲדָרִים, עֲדָרוֹת 1. Schafherde; 2. (bibl.) Schar; 3. Hürde. מִגְדַּל עֵדֶר Ortsname.

עֶדְרָא (Gn 32, 16) *a. m.* dass.

עודרא l. עוּדְדָא.

עֻדְרִסְקָא *gr. f.* (ὑδρίσκη) kleiner Krug.

עֲדָשָׁה *h. f.*, *pl.* עֲדָשִׁין 1. Linse (*Ervum Lens*); 2. flache runde Wärmflasche; 3. Wagschale; 4. das Becken der Ölmühle.

עֵדְתָא *a. f.* Gemeinde, Versammlung.

עוא I *a. Pa.* schreien, lärmen.

עֲוָא II *a.* abweichen. *Aph.* sich vergehen. *Itpe.* Unrecht erfahren.

עַוָּאָה *a. m.*, *pl. d.* עַוָּאֵי Dt 2, 23 Iwwiter.

עוב *h. m.*, *pl.* עֻבִּים Balken.

עוּבִי 1. s. עֲבִי; 2. s. אֶבְיָא.

עוֹבָדָא (Ex 32, 16), עֲבָדָא *a. m.*, *ind.* עוֹבָד Ex 28, 6 1. Tat, Werk; 2. Ereignis.

עוֹבְדְתָא (Gn 33, 14 Sab., MS עֲבִידְתָא) *a. f.* Erarbeitetes.

עוֹבֵר *h. m.* Reisender.

עוּבָר (עֻבָּר) *h. m.* Fötus, Embryo.

עוּבְרָא (Ct 7, 3, MS עֻבְרָא) *a. m.* dass.

עוּבַרְתָּא I (Nu 13, 23) *a. f.*, *pl.* עוּבְרָן Ez 17, 6, *c. s.* עֻבְּרָתֵיהּ Ho 14, 6 Soc 59 Zweig.

עוּבַרְתָּא II (Gn 33, 14 MS עֲבִידְתָא) *a. f.* Zug.

עוּבַרְתָּא *a. f.* Zorn.

עוג *h.* einen Kreis ziehen.

עוּגָה *h. f.* 1. Kreis; 2. *pl.* עֻגוֹת auf Kohlen gebackener Kuchen; 3. *pl.* עוּגִיּוֹת Bewässerungsgraben.

עוּגִיתָא *a. f.*, *c.* עוּגִית Ez 17, 7 Bewässerungsgraben.

עוּגָל *h. m.* Becken.

עוּגְתָא *a. f.*, *pl.* עוּגִין auf Kohlen gebackener Kuchen.

עוד *h. Hi.* הֵעִיד 1. bezeugen; 2. als stößig erklären (vom Stier). *Ho. pt.* מוּעָד als stößig erklärt. *Pil.* aufrichten.

עוד *h.* noch. וְלֹא עוֹד אֶלָּא nicht nur, sondern auch. מִבְּעוֹד während.

עוֹד (Gn 7, 4) *a.* 1. noch. לָא — עוֹד Gn 17, 5 nicht mehr; 2. Gn 4, 25 wieder. בְּעוֹד דְּ während noch.

עוּדְדָא *a. m.* Flock Wolle.

עודה (jJeb 3[c]) l. עֵירָה, s. עָרָה.

עוּדָה *h. f.* Gurtband.

עוֹדֵף *h. m.* Überschuß.

עָוָה *h.* verkehrt handeln. *Pi.* verkehren, zerstören.

עַוּוּת *h. m.* Beugen, Krümmen.

עוֹז I *h. m.* Stärke.

עוֹז II *h. m.* eine Adlerart.

עִוְיָא *a. m.* 1. Schlange; 2. männl. Personennamen.

עֲוָיָא *a. m.*, *pl.* עֲוָיָן Lv 22, 16 Vergehung.

עֲוִילָא *a. m.* Knabe (*arab.*).

עֲוִירָא *a. m.* 1. Ex 4, 11 blind; 2. einäugig; 3. Blindheit; 4. männl. Personenname.

עֲוִית *h. f.* Krampf.

עול *h. m.*, *pl.* עֻלִּין Joch.

עול (= עֲלַל) *a.*, *pt.* עָאֵיל Thr 1, 4, עָיֵיל 1. hereingehen; 2. eintreten. *Pa.* hineinbringen. *Itpa.* sich hineinbegeben. S. עֲלַל.

עול *h. Pi.* עִוֵּל unrecht handeln.
עָוֶל *h. m.* Unrecht.
עַוְלָא (Dt 32, 4) *a. m.* dass.
עַוְלָא *a. m., pl. d.* עַוָּלַיָּא Ze 3, 5 (MS עוּלַיָּא) gottlos.
עוּלָא *a. m.* Säugling.
עוּלָה *h. f.* Mädchen.
עַוְלָה *h. f.* Unrecht, Übeltat.
עוֹלָה *h. f.* Ganzopfer.
עוֹלָל *h. m.* Kind.
עוֹלֵלָה, עוֹלֶלֶת *h. f.* Nachlese (im Weinberg).
עוֹלַלְתָּא *a. f., pl.* עוֹלְלָן Ob 5 dass.
עוֹלָם *h. m., pl.* עוֹלָמִים, עוֹלָמוֹת 1. Äon, Periode; 2. Weltzeit; 3. Welt; 4. Ewigkeit. לְעוֹלָם 1. stets, auf immer; 2. immerhin; מֵעוֹלָם jemals.
עוֹלָמִית *h.* auf ewig, für immer.
עַוְלְתָא *a. f.* Gottlosigkeit, Ungerechtigkeit.
עוֹמֶס *h. m.* Last.
עוֹמֶק *h. m.* Tiefe.
עוֹמֶר I *h. m.* 1. Garbe; 2. Erstlingsgarbe.
עוֹמֶר II *h. m.* ein Hohlmaß (1/10 Epha).
עָוֹן *h. m., pl.* עֲוֹנוֹת Sünde. עֲוֹן גִּלָּיוֹן Verdrehung von εὐαγγέλιον.
עוֹנֶג *h. m.* Ergötzen.
עוֹנָה I *h. f.* 1. der 24. Teil einer Stunde; 2. zwölf Stunden; 3. Zeit, bestimmte Zeit; 4. Zeit der ehelichen Pflicht; 5. l. עֵינָה.
עוֹנָה II *h. f.* Faden, Strick.
עוֹנִי (עֳנִי) *h. m.* Armut.
עֲוַנְיָא Ortsname.
עוֹנִיתָא s. אוֹנִיתָא.
עוֹנֶשׁ *h. m.* 1. Strafe; 2. Verbrechen.
עוֹנְתָא I *a. f.* 1. Zeit, Stunde; 2. *c. s.* עוֹנְתַהּ Ex 21, 10 (MS עָנְתַהּ) Zeit der ehelichen Pflicht.
עוֹנְתָא II *a. f., pl. c. s.* עוֹנָתֵיהּ Ho 10, 10, l. עֵינָתֵיהּ, s. עֵינָא.
עוּף I *h.* 1. fliegen; 2. flackern. *Pil.* עוֹפֵף flattern.
עוּף II *h.* erschöpft sein.
עוּף I *a., ipf.* 3 *sg.* תֵּיעוּף Dt 4, 17 (nicht im MS) fliegen.
עוּף II *a.* 1. doppelt sein; 2. *ipf.* 2 *sg.* תֵּיעוּף (wie von עֲפַף) Ex 29, 9, *pt. pass.* עִיף Ex 28, 16 doppelt legen. *Pa.* doppelt legen, verdoppeln. S. עֲפַף.
עוֹף *h. m.* 1. *pl.* עוֹפוֹת Vogel; 2. Geflügel.
עוֹפָא (Gn 1, 20) *a. m.* dass.
עופא (Ze 1, 10) l. mit MS עוּפְלָא.
עוֹפֶל ein Stadtteil von Jerusalem.
עוֹפֶר *h. m.* Jüngling.
עוֹפֶרֶת *h. f.* Blei.
עוּץ *a., pf.* 3 *pl.* עָצוּ Est II 7, 9 raten.
עוּק *a., pf.* 3 *sg.* עָקַת Gn 32, 7, 1 *sg.* עָקִית Gn 27, 46 1. eng sein; 2. bedrängt sein; 3. Angst haben. *Aph. pf.* 3 *pl.* אַעִיקוּ Gn 49, 23 1. bedrängen; 2. quälen; 3. Angst haben. *Itpe. Itpa.* bedrängt sein.
עוּקָה *h. f.* 1. Grube; 2. Schlund.
עֲוָקִין *h. m. pl.* Sprossen einer Leiter, Stufe.
עוֹקֶם *h. m.* Krümmung.
עוֹקֶץ *h. m.* 1. Spitze; 2. Stachel; 3. Stiel; 4. Spitze der Brustwarze; 5. Schwanzwirbel. *pl.* עֻקְצִין Name eines Mischnatraktats. עוֹקֶץ עַקְרָב eine Pflanze.
עוּר *h., pt.* עֵר wach, munter. *Ni.* 1. wachen, erwachen; 2. rege sein. *Hi.* reizen. *Ho.* gereizt werden. *Pil.* עוֹרֵר 1. wecken; 2. Totenklage anregen. *Hitpal.* erweckt werden. *Pilp.* עַרְעֵר 1. drängen; 2. Totenklage anregen. *Hitpalp.* 1. aufgeregt werden; 2. gelockert sein.
עוּר *a., pt. f.* עָיְרָה Ct 5, 2 wecken. *pt.* עִיר wach. *Aph.* 1. *pf. c. s.* אַעֲרַנִי Sac 4, 1 Soc 59 wecken; 2. wach sein. *Pal.* (*Pāl.*) עוֹרֵר, *ipf.* יְעָרֵר Jes 9, 11 rege machen, wecken. *Itpe.* אִתְּעִיר אִתְּעַר 1. *pf.* אִתְּעַר Gn 41, 7 erwachen; 2. sich erregen. *Ittaph. pf.* 3 *pl.* אִתְּעַרוּ

Ct 7, 10 (MS אִתְּעָרוּ) erweckt werden. *Palp.* עַרְעֵר 1. hin- und herwerfen; 2. gelockert sein.

עור *h. Pi.* עִוֵּר blind machen.

עור *a. Pa. pt.* מְעַוֵּר Ex 23, 8 blind machen. *Itpa.* erblinden.

עִוֵּר *h. m.* blind.

עור *h. m., pl.* עוֹרוֹת 1. Haut. Bei der Lunge ע' הַפְּנִימִי Wand der Alveolen, ע' הַחִיצוֹן Pleura pulmonalis; 2. Fell. ע' הַלֵּב Brustlatz.

עוּרָא *a. m.* 1. Spreu; 2. Erwecken(?).

עוֹרֵב *h. m.* Rabe.

עוֹרְבָא (Gn 8, 7) *a. m.* dass.

עוֹרַבְתָּא *a. f.* Rabenweibchen.

בֵּי ע'. עוֹרַבְתִּי Familienname.

עִוָּרוֹן *h. m.* Blindheit.

עוֹרֶף *h. m.* 1. Nacken; 2. Rückseite.

עוֹשֶׁף *h. m.* breite Schneide der Zimmeraxt.

עוֹשֶׁק *h. m.* Erpressung, Übervorteilung.

עוֹשֶׁר *h. m.* Reichtum.

עַוֶּת männl. Personenname.

עות *h. Ni.* נֵעוֹת sich freuen(?).

עות *h. Pi.* עִוֵּת 1. verkrümmen; 2. verderben. *Hitp.* 1. gekrümmt werden; 2. verdorben werden.

עות *a. Pa.* עַוֵּת 1. krümmen, beugen; 2. *pt. pass. d.* מְעַוְּתָא Est 1, 1 (nicht MS) verderben.

עַוְתָא *a. m.* 1. krümmen; 2. Verderbtes.

עַוָּתָא *a. m.* Verdorbener.

עַוְתָנָא(?) *a. m.* dass.

כְּפַר ע'. עַוְתָנִי Ortsname.

עַז *h. m.* stark, hart. עַז פָּנִים frech, schamlos.

עֵז *h. m., pl.* עִזִּים Ziege.

עִזָּא *a. m.* 1. *ind.* עֵז Lv 22, 7, *pl.* עִזִּין Gn 15, 19 dass.; 2. עִזָּא דְקַרְקְסָא Dreschschlitten; 3. עִזָּא דְיַמָּא ein gehörnter sagenhafter Fisch (Hornrochen?).

עַזָּא *a. m.* eine Adlerart.

עַזָּא, עַזָּאֵל Name eines gefallenen Engels.

עֲזָאזֵל (Lv 13, 8, Abänderung von עֲזָזְאֵל) dass.

עזב *h.* verlassen. *Pi.* verlassen machen. *Hi.* Entlassung bewirken. *Ni. Hitp.* verlassen werden.

עֲזַב *a.* dass.

עִזְגַּדָּא *pers. m.* Bote.

עִזָּה *h. f.* Ziege.

עֻזָּה, עַזָּה Name eines gefallenen Engels.

עֲזוּבָה weibl. Personenname.

עִזּוּז *h. m.* gewaltig.

עֱזוּת *h. f.* Härte, Hartes. ע' פָּנִים Frechheit, Schamlosigkeit.

עזז *h. Hi.* stark machen. הֵעֵז פָּנִים frech sein. *Hitp.* stark werden.

עזז *a. Itpa.* stark werden.

עֲזָזֵיל s. עֲזָאזֵל.

עֻזִּי männl. Personenname (= עֻזִּיָּה).

עַזְיָא (Lv 11, 13), עַזְיָא *a. m.* eine Adlerart.

עֻזִּיאֵל männl. Personenname.

עֲזִיבָה *h. f.* 1. Überlassen; 2. Verlassen.

עֲזִיבְתָא *a f.* Zuvermeidendes, Häßliches.

עַזִּיזָא *a. m., pl. c.* עַזִּיזֵי Jes 7, 18 stark.

עַזִּיזוּתָא *a. f.* Härte. עַזִּיזוּת לִבָּא Starrsinn.

עַזִּיזְתָא *a. f.* dass.

עֲזִילָא *a. m., ind.* עֲזִיל Ex 35, 25 Gespinnst.

עֲזִיקָה *h. f.* aufgebrochner Boden.

עֲזַל *a., pt. f.* עָזְלָא Ex 35, 25 spinnen.

עִזְלָא *a. m.* Gespinst.

עזם *a. Aph.* abkneipen.

עָזַק I *h.* aufbrechen, aufhacken.

עָזַק II *h.* festhalten.

עֶזֶק I *h. m.* Wulst.

עֶזֶק II *h. m.* aufgebrochener Boden(?).

עֲזָקָה *h. f.* dass.(?).

עִזְקְתָא *a. f.* 1. *pl.* עִזְקָן, *d.* עִזְקָתָא Ex 25, 21, עִזְקִין Ring; 2. Öffnung des Mastdarms (After); 3. *pl. d.* עִזְקַיָּא Jer 40, 1 Fessel.

עָזַר *h.* helfen.

עֵזֶר *h. m.* 1. Hilfe; 2. Gehilfe.

עֶזְרָא männl. Personenname.
עֶזְרָד l. עֻזְרָר.
עַזְרָד l. עַזְרָר.
עֶזְרָה *h. f.* Hilfe.
עֲזָרָה *h. f.* der innere Hof des jerus. Tempels. עֶזְרַת הַנָּשִׁים der von den Frauen vorzugsweise benützte Tempelhof.
עֲזַרְיָה männl. Personenname.
עֻזְרָר *h. m.* Weißdornart (*Crataegus Azarolus*).
עַזְרָר *h. m.* eine Schilfart.
עֲזַרְתָּא *a. f.*, *c.* עֲזַרַת (l. עֲזָרַת) 1S 3, 3, *pl. c. s.* עַזְרָתַי Sac 3, 7 Soc 59 (Paus.) Heiligtumshof.
עֵטָא s. עֵיטָא.
עָטָה *h.* verhüllen, um sich hüllen.
עִטּוּף *h. m.* Verhüllen.
עִטּוּר I *h. m.* Bekränzen, Schmücken.
עִטּוּר II *h. m.* Entfernen, Trennen.
עִטּוּשׁ *h. m.* Niesen.
עֲטוּשָׁיָא *a. m.* aus Atuscha.
עֲטִי *h. m.* Verderben(?).
עַטְיָן männl. Personenname.
עָטִין *h. m.* zum Mürbewerden hingelegte Olive.
עֲטִיף *h. m.* 1. Hülle, Umhüllung; 2. Gewand.
עֲטִיפָה I *h. f.* dass.
עֲטִיפָה II *h. f.* Verschmachten.
עֲטִירָא *a. m.* rauchend.
עֲטִישָׁה *h. f.* Niesen.
עטל (männl. Personenname) l. עָגִיל(?).
עַטְלָא *a. m.* träge.
עַטְלוּתָא *a. f.* Trägheit.
עַטְלִיז *gr. m.* (κατάλυσις) Karawanserei.
עֲטַלֵּיפָא (Lv 11, 19) *a. m.* Fledermaus.
עֲטַלֵּף *h. m.* dass.
עַטְמָא, עִטְמָא *a. m., c. s.* עִטְמֵיהּ Est II 1, 2 Schenkel, Lende.
עָטַן *h.* Oliven (zum mürbe werden) aufhäufen.
עטעמה (jSanh 20[c]) l. מַטְעֲמָא, s. טְעַם.
עָטַף I *h.* umnehmen, sich einhüllen. *Hitp.* sich einhüllen in, anlegen (vom Mantel).
עָטַף II *h.* matt werden, verschmachten. *Hitp.* dass.
עֲטַף *a., pt.* עָטֵיף 1S 28, 14 umhüllen, verhüllen. *Pa. pf. c. s.* עַטְּפַנִי Jes 61, 10 (MS עַטְּפַנִי) verhüllen. *Itpa. ipf.* יִתְעַטַּף Lv 13, 45 sich einhüllen.
עֶטֶף *h. m.* Hülle, Umhüllung.
עִטְפָּא *a. m.* 1. *c. s.* עִטְפֵּיהּ Ex 4, 6 Busen des Gewandes; 2. *c.* עֲטַף Thr 2, 12 Busen des Menschen.
עָטַר *h.* umkränzen, schmücken. *Pi.* 1. dass.; 2. krönen. *Hitp.* 1. geschmückt werden; 2. sich krönen, schmücken.
עֲטַר I *a.* umringen. *Pa.* bekränzen, schmücken. *Itpa. pf.* 3 *pl.* אִתְעַטַּרוּ Jo 2, 22 (MS אִתְעֲטָרוּ) geschmückt sein.
עֲטַר II *a.* 1. *pf.* 3 *pl.* עֲטַרוּ 1S 9, 7 aufhören; 2. entlassen; 3. abweichen. *Pa.* entfernen.
עֲטַר III *a.* rauchen.
עִטְרָא *a. m.* Trennung.
עֲטָרָה *h. f.* 1. Kranz; 2. Krone; 3. Gesims; 4. Einfassung; 5. der wulstige hintere Rand der Eichel des männlichen Gliedes; 5. Ring um die Warze der weiblichen Brust.
עַטְרוֹת. עַטְרוֹת דְּבוֹרָה (Ri 4, 5) Ortsname.
עִטְרָן *h. m.* Teer.
עִטְרָנָא *a. m.* dass.
עָטַשׁ *h.* 1. niesen; 2. Wind gehen lassen *Pi. Hitp.* dass.
עֲטַשׁ *a.* dass.
עִיָּא (= חִיָּא) männl. Personenname.
עֵיבָא (Ex 19, 9) *a. m.* 1. Dunkel; 2. dunkle Wolke.
עַיָּבָא (= חַיָּבָא) *a. m.* schuldig.
עִיבָא (= כֵּיבָא) *a. m.* Leiden.
עֵיבֶר s. עִבְרָא.
עִיד *h. m.* Fest.
עִידָא *h. m.* dass.

עִידִית *h. f.* 1. normal, gut; 2. l. עִירִית.
עִיּוּן *h. m.* Beachten, Berechnung.
עִיּוֹן Ortsname.
עִיוּקָא *a. m., ind.* עִיּוּק Jes 30, 6 (MS עָ֫יק) Bedrängnis.
עיט (Tos Kil V) l. פִּיף.
עַיִט *h. m.* Raubvogel.
עֵיטָא *a. m., ind.* עֵיט Jer 17, 1 Griffel.
עֵיטִיתָא *a. f.* Rat.
עֵיטָם Ortsname.
עֵיטְתָא *a. f., ind.* עֵיטָא Koh 11, 3 Rat.
עֵיל *a.* oben. לְעֵיל oben. דִּלְעֵיל oberer (von Gott). מִלְּעֵיל, מֵעֵיל von oben, oben. עֵיל מִן Gn 22, 9, לְעֵיל מִן oberhalb von. עֵיל מִן Dt 28, 43 höher als.
עֵילָא *a.* לְעֵילָא nach oben. דִּלְעֵילָא oberer (von Gott). לְעֵילָא לְעֵילָא Dt 28, 43 immer aufwärts. מִלְּעֵילָא Dt 5, 8 von oben. וּלְעֵילָא Nu 1, 3 und darüber. לְעֵילָא מִן oberhalb von.
עֵילָא, עִילָא *a. m., ind.* עֵיל Sac 9, 9, *pl.* עֵילֵי Gn 32, 15 (MS עָלֵי) Eselsfüllen.
עֵילְבוּ Ortsname.
עֵילִיתָא, עֵילְתָא (für עֲלִיְתָא, עָלְתָא) *a. f.* Frevel. S. auch עָלְתָא.
עֵילָם Volksname.
עֵילָמָאָה *a. m., pl. d.* עֵילָמָאֵי Jes 22, 6 aus Elam.
עֵילָמִי *h. m.* dass.
עֵילָמִית *h.* auf elamisch.
עים. עיימך (jJeb 6[c]) l. עִמָּךְ, s. עִם.
עיימא. אהן עיימא (jAbZ 40[d]) l. אָהֵן דְּעֵינָא.
עֵימָה *h. f.* Wocken (des Spinners).
עַיִן *h. f. du.* עֵינַיִם 1. Auge. עַיִן בְּעַיִן grade gegenüber; 2. Blick. טוֹב עַיִן uneigennützig, wohlwollend. ע׳ טוֹבָה, ע׳ יָפָה Wohlwollen, Freigebigkeit. ע׳ רָעָה *a.* Geiz; b. (auch nur הָעַיִן) Neid. צַר עַיִן eigennützig, mißgünstig. ע׳ צָרָה Mißgunst; 3. Aussehen. בְּעֵינָן in ihrem ursprünglichen Zustand. מֵעֵין, כְּעֵין nach Art von; 4. runde Öffnung, Ring (an Geräten); 5. *pl.* עֲיָנוֹת Quelle; 6. *pl.* עֲיָנִין Name des 16. Buchstaben im hebr. Alphabet.
עין *h. Pi.* עַיֵּן 1. betrachten, nachdenken; 2. genau wiegen.
עין *a. Pa.* עַיֵּן betrachten, nachdenken.
עֵינָא (Ex 22, 2), עַיְנָא *a. m., pl.* עַיְנִין Dt 29,3 1. Auge; 2. Blick. עֵינָא בִישָׁא (auch nur עֵינָא) neidischer Blick, Übelwollen. פָּרָשׁוּת עֵינַיִם Gn 38, 14 Wegscheide; 3. Aussehen, ursprünglicher Zustand. כְּעֵין Dt 33, 28 nach Art von; 4. *pl.* עֵינָן runde Öffnung (an Geräten). בַּת עֵינָא dass.; 5. *pl.* עֵינָן Dt 8, 7, עֵינָן Quelle; 6. *c. s.* בֵּית עֵינוֹהִי Ex 28, 38 B. Stirn.
עַיְנְבּוּל Ortsname.
עֵינָה *h. f.* 1. Auge; 2. Quelle(?).
עַיְנוּשׁ Ortsname.
עַיְנוּתָא *a. f.* Quelle.
עינותא (Spr 7, 8) l. פִּנִּיתָא.
עַיְנִי *a.* bewachen.
עַיְנָנָא *a. m.* großäugig.
עיסה s. עִסָּה.
עֵיסֶק 1. Gn 26, 20 Name eines Brunnens; 2. s. עִסְקָא.
עָיֵף *h. m.* 1. ermüdet; 2. sich mühend.
עִיפָא (Gn 24, 65) *a. m.* Schleier.
עֵיפָא männl. Personenname.
עֵיצְתָא (Est II 1, 15) *a. f., ind.* עֵיצָא Dt 32, 28 1. Rat; 2. Plan.
עָיְקָא *a. m., c.* עָיֵק Ex 6, 9 Bedrängnis, Angst.
עַיְקָא *a. m.* Bedrücker.
עֵיקָא *a. m., f. c.* עָיְקַת Jes 54, 6 bedrängt.
עִיקָה *h. f.* Bedrängnis.
עִיקְתָא *a. f.* dass.
עֵיר *h. m.* wach.
עִיר *h. f., pl.* עֲיָרוֹת Stadt.
עִירָא *a. m.* wach.
עִירָא *a. m., ind.* עֲיָר Sac 9, 9 (MS עֵיל) Eselsfüllen.

עֵירַבְרְבָא *a. m., pl.* עֵירַבְרְבִין Nu 11, 4 Mischvolk.
עִירָה *h. f.* Wollflocke.
עֵירוּב *h. m.* Vermengung. ע' פָּרָשִׁיּוֹת Vermengung von Schriftstellen. ע' תְּחוּמִין (ideelle) Vereinigung der Sabbatsgebiete. ע' חֲצֵרוֹת V. der Häuser eines Hofes. ע' תַּבְשִׁילִין V. der Speisenbereitung vom Feiertag für den Sabbat. *pl.* עֵירוּבִין Name eines Mischnatraktats.
עֵירוּבָא I *a. m.* 1. dass,; 2. *pl.* עֵירוּבִין Dt 22, 9 Mischgattung.
עֵירוּבָא II *a. m., pl.* עֵירוּבֵי שִׁמְשָׁא Sonnenuntergang.
עֵירוּי *h. m.* Ausgießen.
עִירוֹנִי *h. m.* Kleinstädter.
עִירוֹנִית *h. f.* Kleinstädterin.
עֵירוּעָא *a. m., ind.* עֵירוּע 1 S 6, 9 Zufall.
עֵירוּקָא *a. m.* Flucht.
עֵירוּר *h. m.* Erwähnung eines Toten in Verbindung mit anderen.
עִירִי Ortsname.
עִירִית *h. f.* ein zu Viehfutter verwandtes Kraut.
עִירָנִי *h. m.* Kleinstädter.
עירניה? (jBabB 16[d]) vgl. אוּדְיָנָא.
עִירָנִית *h. f.* Kleinstädterin.
עִירָנִיתָא *a. f.* Bast (?).
עיררה (jEr 26[d]) ein Gerät zum Befeuchten, Spritze (?).
עִיתְּלוּ, עִיתְּהִלוּ Ortsname.
עכב *h. Pi.* 1. verhindern; 2. die Wirkung einer gesetzlichen Handlung aufheben; 3. warten. *Hitp.* 1. verhindert werden; 2. verweilen.
עכב *a. Pa. pf.* 3 *sg. f.* עַכֵּיבַת Jes 34, 16 verhindern, aufhalten. *Itpa. pt.* מִתְעַכַּב Nu 11, 23 sich verweilen.
עַכָּבָה *h. f.* 1. Verhinderung; 2. Verbleiben; 3. Überbleibsel.
עַכָּבוֹנִית *h. f.* eine Distelart (*Gundelia Tournefortii*).
עַכָּבִית *h. f.* dass.

עַכָּבִיתָא *a. f.* 1. Spinne; 2. (jSabb 8[c]) l. עַכָּבִיתָא.
עַכָּבָנִיתָא *a. f.* eine Distelart (*Gundelia Tournefortii*).
עַכְבָּר *h. m.* Maus.
עַכְבְּרָא (Lev 11, 29 B.) *a. m.* 1. *pl. c.* עַכְבְּרֵי 1 S 6, 4 dass.; 2. Ortsname.
עַכְבְּרַיָּא, עַכְבְּרִין Ortsname.
עַכְבַּרְתָּא *a. f.* Maus.
עַכּוֹ Ortsname.
עִכּוּב *h. m.* 1. Verhinderung; 2. Aufhebung der Wirkung einer gesetzlichen Handlung; 3. notwendige Bedingung.
עִכּוּבָא *a. m.* 1. dass.; 2. Hinhaltung.
עַכּוּבִית *h. f.* eine Distelart (*Gundelia Tournefortii*).
עַכּוּבִיתָא I (Jer 17, 6) *a. f.* dass.
עַכּוּבִיתָא II (Jes 59, 5) *a, f.* Spinne.
עַכּוּז *h. m.* Hinterteil.
עִכּוּל *h. m.* 1. Angebranntes; 2. Verdauung.
עכור (BerR 71) l. כִּיעוּר.
עכו"ם Abbreviatur für 1. עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים וּמַזָּלוֹת Gestirndienst; 2. עוֹבֵד כּוֹכָבִים וּמַזָּלוֹת Sterndiener — aus Zensurrücksichten in jüngeren Drucken besonders für עֲבוֹדָה זָרָה und גּוֹי, גּוֹיָה, גּוֹיִם.
עַכָּיָא *a. m.* aus Akko.
עָכִיר *h. m.* Gewicht der Ölpresse.
עֲכִירָה *h. f.* Aufrühren.
עכל *h. Pu. pt.* angebrannt. *Hitpa.* verzehrt werden, sich zersetzen.
עכל *a. Pa.* verzehren. *Itpa.* verzehrt werden.
עָכְלָא *a. m.* ein Hohlmaß (1/20 eines Kab).
עכליה (jAbZ 39[c]) l. פַּבְלֵיהּ s. פַּבְלָא.
עַכְמַי männl. Personenname.
עכן *gr.* (vgl. ἔχιδνα) *Pi.* umwinden (?).
עֶכֶן, עֶכִין *gr. m.* (ἔχιδνα) Otter, Natter.
עֶכְנָא, עֶכִינָא *gr. m.* dass. עֶכֶן בַּיִת (ungiftige) Hausschlange.

עֲכִינַאי, עֲכְנַאי männl. Personenname.
עֶכֶס *gr. m.* (ἔχις) Otter, Natter.
עכסילו (BerR 98) l. כְּסִילוֹ, s. כְּסִיל.
עָכַר *h.* trüben. *pt. pass.* עָכוּר 1. trübe; 2. unglücklich. *Ni.* trübe werden.
עֲכַר *a.* 1. trüben; 2. *pf.* 2. *pl.* עֲכַרְתּוּן Gn 34, 30 betrüben. *pt. pass.* עֲכִיר 1. trübe; 2. unglücklich. *Itpe.* in's Unglück gestürzt werden.
עַכְשְׁבוּנִיתָא *a. f.* eine Mundkrankheit.
עַכְשׁוּב *h. m.* eine Spinnenart (?).
עַכְשָׁיו (= עַד כְּשֶׁהוּא, vgl. *a.* עַד כַּדוּן) *h.* jetzt.
עַכְשְׁמוּנִיתָא s. עַכְשְׁבוּנִיתָא.
עַל *h.* 1. auf, über. עָלֶיךָ es liegt dir ob; 2. gemäß. בְּעַל פֶּה mündlich. בְּעַל כָּרְחוֹ gezwungen; 3. gegen; 4. zu, für; 5. wegen. עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה um wie viel mehr. עַל גַּבֵּי, עַל גַּב 1. auf, über; 2. neben, bei; 3. vermittelst, durch; 4. wegen. עַל יַד, עַל יְדֵי 1. durch; 2. anstatt, für; 3. bei, mit. עַל שׁוּם wegen. עַל שֶׁ, עַל שׁוּם שֶׁ weil. עַל מְנָת שֶׁ unter der Bedingung, dass. אַף עַל פִּי שֶׁ obgleich.
עַל (Gn 18, 24) *a.* dass. עֲלָךְ Gn 20, 7, עֲלָנָא Gn 43, 18, עֲלֵינַן Est II 3, 8. עֲלַי es liegt mir ob 2S 18, 11. מֵעַל Gn 4, 14 von. מֵעַל לְ Gn 1, 7 oberhalb. עַל מָה Dt 29, 23 weshalb? עַל כֵּין Ex 20, 11 deshalb. עֲלֵיהוֹן Jer 8, 12 ihnen liegt es ob. עַל חַד תְּרֵין Ex 22, 3 doppelt; 2. עַל שׁוּם wegen. עַל עֵסֶק Ex 18, 8 um willen. עַל יְדֵי 1. wegen; 3. *c. s.* עַל יְדֵיכוֹן Ma 1, 11 durch; 3. für. עַל פּוּם gemäß. *c. s.* בְּעַל כָּרְחָךְ 1S 2, 16 trotz. עַל דְּ Dt 29, 22, עַל עֵסֶק דְּ, עַל יְדֵי דְ Dt 23, 5 weil. עַל פּוּם דְּ Lv 27, 8 nach Maßgabe dessen, dass. עַל מְנָת דְּ unter der Bedingung, dass. אַף עַל גַּב דְּ obgleich.
עֲלָא *a., pt. pl. c.* עוֹלֵי Koh 3, 11 (*hebr.*), s. עֲלָה. *Aph.* 1. abschätzen; 2. aufwiegen. *Itpa.* 1. erhaben sein; 2. erleichtert werden.
עֻלָּא männl. Personenname.
עִלָּאָה (Gn 14, 18) *a. m., ind.* עִלַּי Dt 28, 1 1. oberer, oberster; 2. hoch, höchster.
עָלַב *h.* bedrücken, schmähen. *pt. pass.* עָלוּב unglücklich. *Ni.* sich bedrücken lassen.
עֲלַב *a., pt. pass.* עֲלִיב bedrückt, unglücklich. *Itpe. ipf.* 2 *sg.* תִּתְעֲלֵיב 1K 12, 7 sich demütigen.
עֶלְבּוֹן, עֶלְבּוֹן *h. m.* Bedrückung, Demütigung.
עֻלְבְּנָא *a. m., ind.* עוּלְבַּן Ze 3, 12, *c. s.* עוּלְבָּנִי Gn 29, 32 dass.
עָלָה *h.* 1. hinaufsteigen. ע׳ עַל דַּעַת in den Sinn kommen. עוֹלֶה וְיוֹרֵד von verschiedener Höhe (bald hoch, bald tief); 2. angerechnet werden; 3. wachsen; 4. verschwinden. *Pi.* erhöhen, erheben. *Pu. pt.* vorzüglich. *Hi.* 1. hinaufbringen, erhöhen. לֹא מַעֲלִין וְלֹא מוֹרִידִין man beachtet nicht; 2 hervorbringen. הֶעֱלָה חֵמָה zornig werden. ה׳ חֵן wohlgefällig sein. ה׳ אֲרוּכָה verharschen, heil werden; 3. anrechnen, kreditieren; 4. aufheben, aufgehen lassen; 5. entfernen. *Hitp.* 1. erhoben werden; 2. gesteigert werden.
עָלֶה *h. m., pl.* עָלִין Blatt.
עִלָּה *h. f.* 1. Anlaß; 2. Vorwand; 3. Ränke.
עֲלָוַי *a., c. s.* עֲלָוָךְ Ex 18, 14 auf, über. מֵעֲלָוַי Nu 16, 26 von.
עֲלְוַי *h. m.* Aloë (*Aloë vulgaris*).
עִלּוּי *h. m.* 1. Erhebung; 2. Abschätzung, Wert.
עִלּוּיָא *a. m.* 1. Erhebung, Verbesserung; 2. Wert.
עֲלוּלִיתָא *a. f.* Einrede.
עֲלוּמַיָּא *a. m. pl., ind.* עֲלוּמִין Jes 54, 6 Jugend.
עֲלוּקָה *h. f.* Blutegel.
עֲלוּקְתָא *a. f.* dass.
עֲלָטָה *h. f.* Finsternis.

עֲלִי männl. Personenname.
עֱלִי *h. m.* Stössel.
עַלְיָא *a. m.* Blatt.
עֲלִיָּה *h. f.* 1. Hinaufsteigen; 2. hohe Stellung; 3. Oberstock; 4. Vorzüglichstes; 5. Aufgehenlassen, Aufheben; 6. Vagina des Weibes.
עֶלְיוֹן *h. m.* 1. oberer; 2. höchster. דַּעַת עֶלְיוֹנָה das Wissen Gottes; 3. obenerwähnt; 4. erhaben, hoch; 5. das obere (Zeichen der Geschlechtsreife), die weibliche Brust.
עַלְיוּתָא *a. f.* Höhe.
עַלִּיז *h. m.* lärmend, übermütig.
עֲלִיזָה *h. f.* 1. Lärmen; 2. Frohlocken.
עֲלִיל *h. m.* augenscheinlich. בַּע׳ deutlich.
עֲלִילָה *h. f.* 1. Handeln; 2. falsche Beschuldigung.
עֲלִילוּת *h. f.* Wirklichkeit.
עֲלִילוּתָא *a. f.* 1. Handeln; 2. Ränke.
עֲלִימָא *a. m.* stark.
עֲלֵימָא (Nu 4, 27) *a. m.* 1. Jüngling; 2. Knecht.
עֲלֵימוּתָא *a. f., ind.* עֲלֵימוּ Gn 18, 12 1. Jugendkraft; 2. Jugendzeit.
עֲלִימוּתָא *a. f.* Stärke.
עֲלֵימְתָא *a. f.* 1. *c. s.* עֲלֵימְתֵיהּ Jo 1, 8 Jugend. *pl.* עֲלֵימָן Jes 54, 6 (MS עֲלוּמִין) dass.; 2. Gn 24, 16 Jungfrau, Magd.
עֲלִיסָה *h. f.* Frohlocken.
עֲלִיצָה *h. f.* dass.
עִלִּיתָא (Ri 3, 22) *a. f.* Oberstock.
עֲלִיתָא s. אֲלִיתָא II.
עָלַל I *h.* tätig sein. *pt. pass.* עָלוּל gewöhnt, pflegend, geeignet. *Hitp.* mißhandeln.
עָלַל II *h.* hineingehen.
עלל I *a. Pa. ipf.* 2 *sg.* תְּעַלֵּיל (Dalm. Gr. 328 f.) Dt 24, 21 Nachlese halten.
עֲלַל II *a., pf.* עַל Gn 7, 13, *f.* עַלַּת Gn 18, 21, *ipf.* 2 *sg.* תֵּיעוֹל Gn 6, 18 1. hineingehen, hineinkommen; 2. kommen; 3. Ex 17, 12 B. untergehen (v. d. Sonne); 4. beiwohnen. עַל לְקַרְיָא וּנְפַק לְקַרְיָא von Dorf zu Dorf gehen. *Pa.* s. עול. *Aph. pf.* אַעִיל Ex 40, 21 1. hineinbringen; 2. bringen. *Ittaph. pf.* אִתַּעַל Lv 16, 27 1. hereingebracht werden; 2. gebracht werden.
עֲלָלָא (Jes 30, 23) *a. m.* Ernteertrag, Getreide.
עֲלַלְתָּא (Lv 25, 22) *a. f.* dass.
עָלַם *h.* verhüllen. *Hi.* verheimlichen. *Ni. Pu. Ho. Hitp.* 1. verborgen sein; 2. entschwinden.
עֲלַם *a., imp. sg.* עֲלִים Jos 1, 6 (MS עֵילַם) mannhaft sein. *Pa. imp. sg.* עַלֵּם Dt 31, 23 (MS אֵילַם) Mannhaftigkeit beweisen; 2. stark machen. *Itpa.* 1. stark werden; überwältigen.
עֶלֶם. בְּעֶלֶם (= בְּהֶעָלֶם) bei Verborgenbleiben.
עֶלֶם *h. m.* Jüngling.
עָלְמָא (Gn 9, 12) *a. m.* 1. *ind.* עָלַם Gn 9, 16 Ewigkeit. אֵילָהּ עָלְמָא (l. אֱלָהּ) Gn 21, 32 B. ewiger Gott. לְעָלַם Ex 21, 6, לְעָלְמֵי עָלְמַיָּא Ex 15, 18 B. auf immer. בְּעָלְמָא bloß. בֵּית עָלַם Grab, Friedhof; 2. Vorzeit; 3. Weltzeit; 4. Welt. רִבּוֹן עָלְמָא Ex 23, 17 B. Herr der Welt. כָּלֵי עָלְמָא jedermann.
עַלְמָה *h. f.* Mädchen, Jungfrau.
עַלְמִין Ortsname.
עָלֶמֶת (2 S 3, 16) Ortsname (bibl. Bachurim).
עִלְעָא (Gn 2, 22) *a. m.* Rippe.
עַלְעוֹל *h. m.* Sturm.
עַלְעוֹלָא (Jes 29, 6) *a. m.* dass.
עַלְעוֹלִיתָא *a. f.* dass.
עִלְעִיתָא (Est II 1, 16) l. mit MS עִלְּתָא.
עִלְעֵל *h.* 1. treiben, wegwehen; 2. flügge werden(?).
עַלְעֵל *a.* wegwehen.
עלף I *h. Pu.* verhüllt sein.
עלף II *h. Pu.* ohnmächtig werden. *Hitp.* הִתְעַלֵּף, הִתְעַלְּפָה 1. erschlaffen; 2. ohnmächtig werden.

עלף *a. Pa.* erschlaffen.
עֲלַץ *h.* sich vergnügen.
עֲלָצָה *h. f.* Frohlocken.
עֲלָקָה *h. f.* Blutegel.
עֲלָקְתָא *a. f.* dass.
עֱלָשִׁין *h. m. pl.* Cichorie (*Cichorium Intybus*).
עֱלְשִׁין (Ct 2, 9) *a. m. pl.* dass.
עֱלְתִין *a. m. pl.* dass.
עֲלְתָא *a f., ind.* עֲלַת Weinschöpfer (?).
עֵלְתָא (Est II 1, 16) *a. f.* 1. *ind.* עֵלָא Ru 4, 22 Ursache; 2. Vorwand.
עֲלָתָא (Lv 6, 2) *a. f., ind.* עֲלָא Jes 40, 16 Soc 59, *pl.* עֲלָוָן Gn 8, 20 Ganzopfer.
עִם *h.* mit, bei. מֵעִם von.
עִם (Dt 20, 9) *a.* dass. מֵעִם, *c. s.* מֵעִמָּךְ Ex 8, 25 von.
עַם *h. m.* 1. Volk; 2. Gemeinde (in der Synagoge). עַם הָאָרֶץ, *pl.* עַמֵּי הָאָרֶץ Ungelehrter.
עמא (EstR Peth.)?
עַמָּא (Lv 13, 6) *a. m., pl. d.* עַמְמַיָּא Dt 32, 8 Volk. כָּל עַמָּא jedermann. עַמָּא דְאַרְעָא Ct 6, 5 die Ungelehrten. בַּר עַמְמִין Dt 29, 21 Nichtjude.
עֲמָא (Lv 13, 6) *a.* 1. dunkel sein, dunkel werden; 2. *pt.* עָמֵי Jes 42, 3 glimmen; 3. matt, schwach sein; 4. *pf.* 1 *pl.* עֲמֵינָא Jes 59, 11 betrübt sein.
עֶמָּאוּס *gr.* Ortsname (Ἐμμαοῦς).
עָמַד I *h.* 1. stehen. עָמַד עַל vor jmd. stehen, bedienen; 2. sich befinden. נָצוּד וְעוֹמֵד er ist im Zustande der Gefangenschaft; 3. auftreten; 4. stehen bleiben; 5. stumpf werden; 6. gerinnen; 7. עָמַד בְּ kosten. *Hi.* 1. hinstellen; 2. anhalten lassen; 3. aufstellen, erzeugen; 4. gerinnen lassen; 5. הֶעֱמִיד עַל עַצְמוֹ an sich halten. *Pu. pt.* מְעֻמָּד stehend.
עָמַד II *h.* schätzen, annehmen. S. אָמַד
עֹמֶד *h. m.* Abschätzung.
עֲמָד *h. m.* (viell. Anspielung an *syr.* עֲמָדָא Taufe) s. עֲמִידָא.
עֲמִדָא *gr. m.* (ἀμίς) Nachtgeschirr.
עמדא (jSabb 11[d]) l. עֲמִילָא.
עֶמְדָה *h. f.* Stehen.
עֲמָדָה *h. f.* Hinstellen.
עִמָּה *h., c.* לְעֻמַּת, *c. s.* לְעֻמָּתִי 1. neben; 2. entsprechend.
עָמָה *h.* schwach werden. *Hi.* schwächen.
עַמּוּד *h. m.* 1. Pfeiler, Säule; 2. Stab der Schriftrolle; 3. Mittelstück, Kern; 4. Strahl; 5. Stengel; 6. Pult; 7. 'ע הַשַּׁחַר Morgengrauen.
עַמּוּדָא *a. m., pl. d.* עַמּוּדַיָּא Ex 27, 10 1. Pfeiler, Säule; 2. Strahl; 3. Schaft; 4. עַמּוּד קְרִיצְתָא Morgengrauen; 5. כְּנְדְּקָא דְעַמּוּדָא Ortsname.
עִמּוּם s. עִמְעוּם.
עַמּוֹנָאָה *a. m., pl. d.* עַמּוֹנָאֵי Dt 23, 4 Ammoniter.
עַמּוֹנִי *h. m.* 1. dass.; 2. ammonitisch.
עָמוֹק *h. m., f.* עֲמֻקָּה 1. tief; 2. hoch.
עִמּוּר I *h. m.* Arbeitenlassen.
עִמּוּר II *h. m.* Garbenbinden.
עֲמוֹרָאָה *a. m.* Wollhändler.
עֲמַטְתָא *a. f.* Finsternis.
עַמְיָא *a. m.* Dunkelheit.
עֲמִידָה *h. f.* 1. Stehen; 2. Aufstellen; 3. Bestand; 4. Bezeichnung des Achtzehngebets.
עֲמִילָא *a. m.* arbeitsam.
עֲמִיסָה *h. f.* Aufladen.
עֲמִיקָא *a. m.* 1. *ind.* עֲמִיק Lv 13, 3 tief, hoch; 2. *ind.* עֲמִיק Ex 4, 10 unverständlich.
עֲמִיקָא *a. m., c.* עֲמִיק Lv 13, 43 Tiefe, Höhe.
עֲמִיקִי. כְּפַר ע' Ortsname.
עָמִיר *h. m.* Grünfutter.
עֲמִירָא (Am 2, 13) *a. m.* dass.
עָמַל *h.* sich mühen, arbeiten. *Pi.* müde machen. *Hitp.* körperliche Übung machen.
עֲמַל *a. pf.* 2 *sg.* עֲמַלְתָּא Jon 4, 10 dass.
עָמָל *h. m.* 1. Bemühung, Arbeit; 2. Arbeitsertrag.

עָמֵל *h. m.* sich mühend, arbeitend.
עָמִיל *gr m.* (ἄμυλος) Stärkemehl.
עַמְלָא *a. m., ind.* עָמַל Gn 3, 17 1. Mühe, Arbeit; 2. Mühsal; 3. Ertrag.
עֲמִילָה *gr. f.* (ἄμυλον) Stärkemehl.
עָמַם *h.* dunkel werden, glimmen. *Pi.* 1. dunkel werden; 2. verdunkeln. *Hitp.* verdunkeln, unterdrücken. *Pilp.* unentschieden lassen.
עמם *a. Itpe. ipf.* 3 *pl.* יִתְעַמְמוּן Koh 12, 2 dunkel werden. *Palp. pf.* עַמְעֵם Jes 6, 10 (MS טַמְטֵים) verdunkeln.
עַמְמָא *a. m.* Nichtjude. S. עַמָּא.
עַמָמִי *h. m.* Nichtjude.
עַמְמָאִיתָא (Est II 2, 9, fehlt im MS) *a. f.* nichtjüdisch.
עָמַם *h.* aufladen, belasten. *Pu. pt.* מְעֻמָּם belastet.
עֲמַם *a.* zusammendrücken.
עֶמָּסוֹנִי *gr. m.* aus Emmaus (s. עֶמָּאוּם)?
עֶמָּסוֹנָיָא *x. m.* dass.
עִמְעוּם *h. m.* Verdunkelung (Abweichung vom Recht).
עמעום l. עֶמָּעוּם.
עֶמָּעוּם *gr.* Ortsname (Ἐμμαοῦς).
עמץ *h. Pi.* zudrücken (die Augen des Toten). *Hitp.* sich schließen.
עֲמַץ *a.* dass.
עמק *h. Hi.* 1. tief machen; 2. tief werden.
עמק *a. Aph. inf.* אַעֲמָקָא Jes 30, 33 (MS עַמְקָא) tief machen.
עֵמֶק *h. m.* 1. Tiefland, Ebene; 2. Ortsname.
עַמְקָא (Jes 30, 33) *a. m.* Tiefe.
עֻמְקָא I *a. m.* 1. *pl. d.* עֻמְקַיָּא Ex 15, 5 dass.; 2. *c.* עוֹמֶק Lv 12, 28 Hautmal.
עֻמְקָא II *a. m.* Verkehrtheit, Tücke.
עֻמְקָא (Lv 13, 2) *a. m.* Mal, Hautfleck.
עַמְקָאָה *a. m.* Talbewohner.
עֻמְקוּתָא *a. f., c.* עֻמְקוּת Ho 7, 16 Verkehrtheit, Tücke.
עִמְקִי *h. m.* aus Emek (Tiefländer).
עִמְקָיָן (Am 6, 4, andere Lesart עימקון), viell. *pl.* v. *a. f.* עַמְקוּתָא Tiefes (worein man tief sinkt).
עִמְקָן *h. m.* verkehrt, tückisch.
עִמְקָנָא *a. m.* dass.
עמר I *h. Pi.* Garben binden.
עמר II *h.* (*bibl.*) *Hitp.* jemand als Sklaven benützen.
עמר I *a. Pa.* Garben binden.
עֲמַר II *a.* wohnen.
עַמְרָא (Lv 13, 47) *a. m.* Wolle. עֲמַר גַּפְנָא Baumwolle (*Gossypium vitifolium*).
עֻמְרָא I (Dt 24, 19) *a. m.* 1. Garbe; 2. Erstlingsgarbe.
עֻמְרָא II (Ex 16, 36) *a. m.* ein Hohlmaß (1/10 vom Epha).
עַמְרָנִיתָא *a. f.* Wolliges.
עַמְּתוּ Ortsname.
עַמְּתָן (= חַמְּתָן) Ortsname.
עָנָא (Lv 1, 2) *a. m.,* auch *pl.* עָנִין Kleinvieh. בְּנֵי עָנָא Ex 12, 21 B. Lämmer.
עֲנָא I *a.* 1. *ipf.* 3 *f. sg. c. s.* תַּעֲנֵינָךְ Dt 20, 11 (MS תַּעֲנִנָךְ), 2 *sg. c. s.* תַּעֲנֵינוּן 1 K 12, 7 antworten, respondieren; 2. erhören. *Itpe.* 1. *pt.* מִתְעֲנֵי Ex 19, 19 geantwortet werden; 2. erhört werden.
ענא II *a. Pa. ipf.* 3 *pl.* יְעַנּוּן Gn 15, 13 1. *pt. pass. pl.* מְעַנַּן Jes 53, 4, מְעַנַּן Ez 16, 4516 quälen; 2. *pf. c. s.* עַנִּיהּ Gn 34, 2 notzüchtigen; 3. *ipf.* 2 *pl.* תְּעַנּוּן Lv 16, 31 kasteien. *Itpe.* verarmen. *Itpa.* 1. gequält werden; 2. genotzüchtigt werden; 3. *ipf.* יִתְעַנֵּי Lv 23, 29 sich kasteien, fasten; 4. *pt.* מתעני jSchebi 34ᶜ l. מִתְפַּנֵּי, s. פְּנָא.
ענא III *a. Pa. pt. f.* מְעַנְּיָא Ex 15, 21 (MS מְעַנְיָא) singen.
ענא IV *a. Pa.* säumen, verzögern. *Itpa.* sich versäumen, hinziehen.
עָנַב *h.* zusammenknüpfen, eine Schleife binden.
ענב *a.* dass. *Itpe.* geknüpft werden.
עֵנָב *h. m.* 1. *pl.* עֲנָבִים Weintraube;

2. eine Augenkrankheit (Pupillenschwellung(?).

ענבא עִנְבָא *a.m.,pl.* עִנְבִין Gn 40, 10 Weintraube.

ענבה עֲנָבָה *h. f., pl.* עֲנָבִים, עֲנָבוֹת 1. Beere; 2. Korn.

עֶנְבּוֹל *gr. m.* (ἔμβολον) Klöppel.

ענבתא עֲנַבְתָּא *a. f.* 1. Weinbeere; 2. eine Augenkrankheit, s. עֵנָב.

ענבתא עִנְבְּתָא *a. f., pl.* עִנְבִּין Ex 26, 4 Schleife, Schlinge.

ענג *h. Pi.* 1. geschmeidig machen; 2. zum Vergnügen machen; 3. sich ergötzen. *Hitp.* 1. Vergnügen haben; 2. an Wohlleben gewöhnt sein.

ענג *a. Pa.* 1. zum Vergnügen machen; 2. sich ergötzen.

עָנַד *h.* umbinden.

עָנָה I *h.* antworten, respondieren. *Ni.* 1. erhört werden; 2. einen Ausspruch tun.

ענה II *h. Ni.* 1. gequält werden; 2. sich demütigen. *Pi.* 1. quälen; 2. notzüchtigen; 3. עִנָּה אֶת הַדִּין das Urteil (rechtswidrig) verschärfen. *Pu.* gequält werden. *Hi.* verarmen. *Hitp.* 1. leiden; 2. sich kasteien.

ענה III *h. Pi.* singen.

עָנָו *h. m.* sanft.

ענובתא עֲנוּבְתָּא s. עֲנַבְתָּא.

ענוג עִנּוּג *h. m.* 1. Ergötzen; 2. Ergötzliches; 3. Melodie.

עֲנָוָה *h. f.* 1. Sanftmut; 2. Demut; 3. s. עֲנָבָה (?).

ענוי I *h. m.* 1. Quälerei; 2. Kasteiung.

ענוי II *h. m.* eine Art Totenklage.

ענוי III *h. m.* Verschärfung (des Urteils).

ענויא I *a. m., c.* ענוי Thr 3, 19 (MS עַנְיֵי) Elend.

ענויא II (Jer 9, 19, MS עֲנוּיָא) *a. m.* Klagelied.

ענון *h. m.* Wolkendeuterei.

עִנְוְנָא *a. m.* 1. sanftmütig; 2. demütig.

ענוניתא *a. f.* ע׳ דֻּורְדָּא der mittlere Lungenlappen.

ענוף עֲנוּף l. עֲבוּף, s. עֲבוּפָא.

עינותא l. עוֹנִיתָא.

עַנְוְתָן *h. m.*, 1. sanftmütig; 2. demütig.

עַנְוְתָנָא *a. m., ind.* עַנְוְתָן Nu 12, 3 dass.

עַנְוְתָנוּת *h. f.* 1. Sanftmut; 2. Demut.

עַנְוְתָנוּתָא (Ze 2, 3) *a. f.* dass.

עָנִי *h. m.* 1. arm; 2. elend.

עַנְיָא (Dt 29, 14) *a. m., pl. ind.* עַנְיֵי Dt 16, 3 dass.

עַנְיָא *a. m., ind.* עוֹנִי Dt 16, 3 (MS עַנְיֵי) Armut.

עֲנִיבָא(?) *a. m.* ע׳ דְפִילָא eine Pflanze.

עֲנִיבָה *h. f.* Anschlingen.

עֲנִיָּה *h. f.* 1. Anstimmen; 2. Gebrauch des Wortes ענה.

עָנָיו s. עָנָו.

עֲנִיּוּת *h. f.* Armut.

עַנְיוּתָא *a. f.* dass.

עִנְיָן *h. m., pl.* עִנְיָנוֹת 1. Angelegenheit; 2. Inhalt; 3. Sache; 4. Art und Weise.

עִנְיָנָא *a. m., pl.* עִנְיָנִין Ct 1, 11 1. Angelegenheit; 2. Verabredung; 3. Wesen; 4. Art.

עֲנָיָנִי männl. Personenname.

עָנִיץ *h. m.* Bündel.

עֲנִיתָא *a. f., c. s.* עֲנִיתֵיהּ Mi 2, 4 (MS עֵינִיתֵיהּ) Klagelied.

ענייתיך (jSot 16ᵈ) l. עֲנִתִּיךְ, s. עֲנִתָּא.

עַנְמָאָה *a. m., pl. d.* עַנְמָאֵי Gn 10, 13 eine Völkerschaft.

עָנָן *h. m.* Wolke, Gewölk.

עָנָן männl. Personenname.

ענן *h. Pu. pt.* מְעֻנָּן bewölkt. *Po.* עוֹנֵן Wolken deuten.

ענן *a. Pa. inf. c. s.* עֲנָנוּתִי Gn 9, 14 (MS עֲנָנוּתִי) Wolken zusammenziehen. *Pā. pt.* מְעָנֵין (Dalm., Gr. 328f.) Dt 18, 10 Wolken deuten.

עֲנָנָא (Gn 9, 14) *a. m.* Wolke, Gewölk.

עַנְנָא *a. m., pl.* עַנְנִין Jes 2, 6 (Ausg. Ven. 1517 עָנְנִין) Wolkendeuter.

עָנָף *h. m.* Zweig.

עֲנָפָא *a. m., ind.* עֲנַף Ez 17, 8 (MS עֲנַף!) Zweig.

עֲנַק *h.* bezwingen. *Hi.* aufladen, ausstatten.

עֲנֶק *h. m.* Aufladung, Ausstattung.

עֲנָק *h. m.* Halskette.

עֻנְקָא *a. m.* Hals.

עֻנְקָא, עֲנָקָא *a. m., pl. d.* עֻנְקַיָּא Jes 3, 19 Halskette.

עֲנְקוּקְלוֹת *h. f. pl.* unreife Weinbeeren.

עוּנְקְלָא *gr. m.* (ἀγκύλη), *pl.* עוּנְקְלִין Ez 40, 43 (MS אוּנְקְלִין) Haken.

עֲנְקָמוֹן *lat. m.* (*encomma*) Militärmaß.

עֻנְקְתָא *a. f.* Hals.

עֲנַשׁ *h.* strafen. *Ni.* bestraft werden.

עֲנַשׁ *a.* strafen. *Itpe.* bestraft werden.

עֻנְשָׁא *a. m.* Strafe.

עֲנָת Ortsname.

עֲנָתָא *a. f.* 1. Zeit; 2. *c. s.* עֲנָתַהּ Ex 21, 10 Zeit der ehelichen Pflicht.

עֲנָּתָא *a. m.* Lasterhafter.

עוֹנִיתָא *gr. f.* (ὠνή) Kaufbrief.

ענתוניא l. עֲנְתֵינָיָא *a. m.* aus En-Teena.

עֲנְתוּנְדְּרָיָא *a. m.* aus Antandros.

עֲנְתוֹתָיָא *a. m.* aus Anathot.

עֲנְתִּי *h. m.* Gote.

עֲנְתָנָיָא *a. m.* aus Anat(?).

עסא *a. Pa.* 1. *pf.* 3 *pl.* עַסִּיאוּ Thr 2, 16 zusammenpressen; 2. pressen, drücken.

עִסְבָּא (Gn 1, 29) *a. m.* Kraut.

עסה *h. Pi.* pressen, zwingen.

עִסָּה *h. f.* 1. Teig; 2. Gemenge, Mischfamilie.

עֶסְוָם *h. m.* Name eines bittern Krauts.

עִסּוּק *h. m.* 1. Verfahren; 2. Ausführung.

עֲסוּרִיתָא *a. f.* 1. *pl. d.* עֲסוּרְיָתָא Ex 18, 21 Dekade; 2. Einteilung in Zehntel.

עַסְיָא s. אַסְיָא.

עָסִיס *h. m.* Most.

עֲסִיסָא *a. m.* dass.

עֲסִיסִית s. עֲסָסִית.

עֲסִירָאָה (Nu 7, 66) *a. m.* zehnter.

עֲסֶלָא s. אֲסֶלָא.

עֲסְסִיּוֹת Ortsname.

עֲסָסִית *h. f.* eine Art Körner(?).

עָסַק *h.* sich beschäftigen. *pt.* עָסִיק beschäftigt. *Hi.* beschäftigen. *Hitp.* 1. sich beschäftigen; 2. als tägliche Kost verwenden; 3. unabsichtlich sich mit etwas beschäftigen; 4. streiten.

עֲסַק *a.* 1. *inf.* מִעְסַק Koh 6, 8 sich beschäftigen. *pt. pass.* עֲסִיקָא Ct 1, 15 beschäftigt. *Itpa.* 1. *pf.* 3 *pl.* אִתְעַסְּקוּ Dt 32, 14 dass.; 2. Gn 26, 20 streiten.

עסק. נעסק (Spr 7, 18) l. נֶעֱפַק, s. עֲפַק.

עֵסֶק *h. m.* 1. Geschäft; 2. Angelegenheit; 3. Streit.

עִסְקָא *a. m., ind.* עֵיסֶק Gn 21, 11 1. Geschäft, Beschäftigung; 2. Angelegenheit; 3. Habe; 4. Gegenstand; 5. עַל עֵיסֶק Gn 26, 7, Ex 18, 8 wegen. עַל עֵיסֶק דְּ Dt 23, 5 weil.

עַסְקָן *h. m.* 1. geschäftig; 2. sich beschäftigend.

עסר *a. Pa. ipf.* 2 *sg.* תְּעַסֵּר Dt 14, 22 verzehnten.

עֲסַר (Gn 5, 14) *a. m., f.* עַסְרָא (Ex 27, 12) zehn. חַד מִן עַסְרָא Gn 14, 20 ein Zehntel. *m.* תְּלַת עֲסַר, *f.* תְּלַת עַסְרֵי dreizehn. *pl.* עַסְרִין Nu 1, 22 zwanzig.

עַסְרוֹנָא (Nu 28, 21) *a. m.* ein Getreidemaß (¹/10 eines Epha).

עֲפָא I *a.* sich mühen.

עפא II *a. Pa. pt. pass.* מְעַפֵּי Ho 4, 13 eingehüllt, dicht.

עִפּוּי *h. m.* Ermüdung(?).

עִפּוּשָׁא *a. m.* Schimmeln.

עֲפְיָא *a. m., c. s.* עֲפְיֵיהּ Ct 1, 16 (MS עוּפְיֵיהּ), עֲפִיהָא Ct 2, 2 Laub.

עֲפִין *gr. m.* (ἀφύη) eine Fischart.

עפייץ (Spr 21, 25) l. עֲפִין, s. עֲפָא I.

עפל *h. Hi.* vermessen, leichtsinnig sein.

עִפְלָא (Ze 1, 10) *a. m.* ein Stadtteil in Jerusalem.

עַפְעַפַּיִם *h. m. du.* Augenwimpern.

עָפַף *h.* umfliegen.
עפף *a. Pā.* 1. *ipf.* 3 *pl.* יְעַפְּפוּן Jes 2, 4 schmieden (?); 2. *pt. pass. f.* מְעַפְּפָא 1K 19, S doppelt zusammenlegen.
עֶפֶץ *h. m.* Gallapfel.
עַפְצָא *a. m.* dass.
עַפֵּץ *a.* mit Gallapfel behandeln.
עַפֵּק *a.* umarmen.
עפר *h. Hitp.* sich mit Staub bewerfen.
עָפָר *h. m., pl.* עֲפָרוֹת 1. Staub, Erde; 2. Tonerde.
עַפְרָא *a. m., c.* עֲפַר Lv 14, 15 dass.
עַפְרוּרִית *h. f.* Staub.
עַפְרוּתִין *a. f. pl.* Staub (?).
עֲפָרַיִם, עֲפָרַיָּא Ortsname.
עַפְרָנָא *a. m., ind.* וְעַפְרָן Ct 5, 14 (Or 1302 בַּרְקָן, darüber ועפראן) l. וַעֲפְרָן, s. וַעֲפְרָנָא.
עפש *h. Pi.* schimmelig werden. *Hitp.* dass.
עפש *a. Itpe.* dass.
עֵץ *h. m.* 1. Baum; 2. Holz. *pl.* עֵצִים Holzstücke, Brennholz. בֵּית הָעֵצִים Holzschuppen. עֵץ שֶׁמֶן wohl ein harziger Baum (Kiefer?). עֵץ פָּרוּר Kochlöffel.
עֲצָא I *a.* 1. bedrücken; 2. erpressen, rechtswidrig vorenthalten.
עֲצָא II *a.* holzig sein.
עצב I *h. Pi.* strecken, einrenken.
עָצַב II *h.* traurig sein. *Hi.* betrüben. *Hitp.* betrübt werden.
עֲצַב *a., pt. pass.* עֲצִיב betrübt. *Itpe.* sich betrüben.
עָצֵב *h. m.* betrübt. טֶפַח עָצֵב knappe Handbreite.
עֶצֶב *h. m.* Betrübnis, Mühsal.
עַצְבָא *a. m.* dass.
עֲצֵבָה *h. f.* knappe Handbreite.
עַצְבָה *h. f.* lederne Satteldecke.
עִצָּבוֹן *h. m., pl.* עִצְבוֹנוֹת Mühsal, Schmerz.
עיצבונית (BerR 63) l. עַכְּבוֹנִית (?).
עֲצַבִּים *h. m. pl.* Götzenbilder.
עֲצַבְתָּא *a. f.* lederne Satteldecke.
עֵצָה I *h. f.* Rat, Plan.
עֵצָה II *h. f.* 1. Stroh von Hülsenfrüchten; 2. Stauden.
עָצֶה *h. m.* Schwanzbein.
עָקוּם *h. m.* mächtig.
עָצוּם *h. m.* 1. Macht; 2. Zusicherung (Hoffnungsvertrag); 3. עֲצוּמוֹ שֶׁלַּיּוֹם der Tag selbst.
עֲצוּמָה *h. f.* Besitz, Gut.
עצוצא l. עֲצִיצָא.
עִצּוּר *h. m.* Verschließen.
עִצּוּרָא *a. m.* 1. *ind.* עִצּוּר Jes 16, 10 Keltern; 2. *pl.* עִצּוּרִין Nu 6, 4 Trester.
עָצוֹרָא *a. m.* 1. *ind.* עָצוֹר (GnJI 49, 11), *pl.* עָצוֹרִין Jes 16, 10 Kelterer; 2. Presser.
עֲצוּתָא *a. f.* Backtrog, Backschüssel.
עַצְיָא (LvJI 5, 23) *a. m.* Erpreßtes.
עָצְיָא *a. m.* Schwanzbein.
עֲצִיבָא *a. m.* betrübt.
עֲצִיבָה *h. f.* Betrübtsein.
עֲצִיבוּת *h. f.* Betrübnis.
עָצִיץ *h. m.* 1. Napf; 2. Blumentopf.
עֲצִיצָא *a. m.* dass.
עֲצִירָה *h. f.* Verschließen.
עצל *h. Hitp.* vernachlässigen, verabsäumen.
עצל *a. Itpe.* dass.
עָצֵל *h. m.* nachlässig, träge.
עַצְלוּת *h. f.* Nachlässigkeit, Trägheit.
עַצְלָן *h. m., f.* עַצְלָנִית träge.
עָצַם I *h.* stark werden. *Hitp.* 1. heftig streiten; 2. einen Vertrag schließen.
עָצַם II *h.* schließen (die Augen). *Hi.* dass. S. עָמַץ.
עֶצֶם *h. m., pl.* עֲצָמוֹת 1. Knochen, Gebein; 2. עַצְמִי ich selbst. לְעַצְמִי für mich allein; 3. Besitz, Gut.
עצמוני (Tanch teze) l. עַכְּבוֹנִית.
עָצַר *h.* 1. zurückhalten; 2. von Arbeit freihalten. *Ni.* 1. zurückgehalten werden; 2. sich versammeln. *Pi.* 1. zurückhalten; 2. sich versammeln.
עֲצַר *a., pf.* 1 *sg.* עֲצָרִית Gn 40, 11 1. pressen; 2. keltern; 3. zurückhalten.

עֲצְרָא *a. m.* Saft.
עֲצֶרֶת *h. f.* 1. Schlußtag eines Festes; 2. Pfingstfest.
עֲצַרְתָּא *a. f.* 1. *pl. c. s.* עֲצְרָתְכוֹן Nu 28, 26 Pfingstfest; 2. *pl.* עַצְרִין Kelter.
עצתא (Spr 16, 33) l. עֲנָתָא.
עֲצְתָא s. עֵיצְתָא.
עֲקָא(?) *a.* bedrängen.
עָקָא *a. m.* 1. *ind.* עָק Nu 22, 26 eng; 2. Bedrängnis.
עָקַב *h.* 1. auf dem Fuße folgen; 2. an der Ferse fassen, die Geltung nehmen.
עֲקַב *a.* spät kommen. *Pa.* aufspüren.
עָקָב *h. m.* ein Zaubermittel, welches den Regen abhalten soll. S. עֲקַב.
עָקֵב *h. m., pl.* עֲקֵיבִין 1. Ferse; 2. (euphem.) Hinterteil; 3. Fersenstück (an der Sandale); 4. Nachtrab.
עִקְבָא (Gn 25, 26) *a. m.* 1. Ferse; 2. *pl. c.* עִקְּבֵי Jes 10, 32 (MS עֵיקְבֵי) Huf, Klaue; 3. Ende; 4. Folge.
עַקְבָּא männl. Personenname (עֲקַבְיָה).
עֲקָבָה *h. f.* Überbleibsel. S. עֲכָבָה.
עִקְבוּתָא *a. f.* בְּעִקְבוּת unmittelbar vor dem Kommen jemandes.
עֲקַבְיָא männl. Personenname.
עֲקַבְּתָא *a. f.* Hinterteil.
עָקַד *h.* fesseln (durch Anbinden des Unterschenkels eines Tiers an den Oberschenkel beim Vorderfuß). *Ni.* gefesselt werden. *Pi. Hi.* gefesselt hinlegen.
עֲקַד *a.* 1. Gn 22, 9 fesseln (s. o.); 2. auf die Knie fallen. *Itpe. pf.* אִתְעֲקַד Mi 7, 20 Soc 59 gefesselt werden.
עָקָה *h. f.* Bedrängnis.
עָקוֹב *h. m.* 1. ein freier Platz; 2. s. עָקֵב.
עָקוֹד *h. m.* geringelt.
עָקוֹל s. עָקֵל.
עֲקוּלָא *a. m.* Krümmung, Bucht.
עָקוֹם *h. m.* krumm.
עִקּוּם *h. m.* Krümmung.
עֲקוּמָא *a. m.* Tücke.
עָקוֹן *gr. a.* (ἀγγεῖον) Behältnis.
עִקּוּר *h. m.* 1. Ausreißen; 2. Töten.

עָקוֹשׁ 1. s. עִקֵּשׁ; 2. gekrümmt; 3. männl. Personenname.
עָקִיב s. עָקֵב.
עֲקִיבָא *a. m.* Ferse.
עֲקִיבָא männl. Personenname (עֲקַבְיָה).
עֲקִידָה *h. f.* Fesselung.
עֲקִידוּתָא *a. f., c.* עֲקִידוּת Mi 7, 20 dass.
עֲקִידְתָא *a. f., c.* עֲקִידַת Ct 1, 13 Soc 59 dass.
עֲקִימָא *a. m.* krumm, verkehrt.
עֲקִימָה *h. f.* Krümmung.
עֲקִימוּתָא *a. f., c.* עֲקִימוּת Ho 7, 16 (MS עֲמְקוּת) Tücke, Verkehrtheit.
עֲקִיסָה s. עֲקִיצָה.
עֲקִיפִין *h. m. pl.* 1. Umwege; 2. Ränke.
עֲקִיצָה *h. f.* 1. Stich; 2. Abschneiden am Stiel.
עֲקִיקָא *a. m., ind.* עֲקִיק Ct 5, 14 (Or 1302 פּוּעָה, darüber ערק) Achat.
עֲקִירָא *a. m.* kastriert.
עֲקִירָה *h. f.* 1. Ausreißen; 2. Wegnehmen; 3. Ausrotten.
עקל *h. Pu. pt.* מְעֻקָּל gekrümmt.
עָקֵל *h. m.* krummbeinig.
עֶקֶל *h. m.* 1. Korb für Oliven beim Pressen; 2. der unterste Schiffsraum.
עִקְלָא *a. m.* Armring.
עֲקַלְגַּס *lat. m.* (*caliga*) Halbstiefel.
עֲקַלָּן *h. m.* krummbeinig.
עֲקִילַס *gr.* männl Personenname (Ἀκύλας).
עֲקַלְקַלּוֹת *h. f. pl.* Tücke.
עֲקַלָּתוֹן *h. m.* gewunden, hinterlistig.
עָקַם *h.* krümmen. *pt. pass.* עָקוּם krumm. *Pi.* dass. *Pu. pt.* מְעֻקָּם gekrümmt. *Hitp.* sich winden, tückisch sein.
עֲקַם *a.* 1. sich krümmen; 2. tückisch sein. *Pa. pf.* 3 *pl.* עַקִּימוּ Jes 59, 8 krümmen.
עִקְמָא *a. m.* verkehrt, tückisch.
עַקְמוּמִית *h. f.* 1. Krümmung; 2. Tücke.
עַקְמוּמִיתָא *a. f.* 1. Krümmung; 2. *c.* עַקְמוּמִית Thr 2, 19 (nicht im MS) Tücke.
עִקָּמוֹן *h. m.* Tücke.

עֲקְמוּתָא *a. f.* Verkrümmung.
עוקמין l. עֲנְקְמוֹן.
עֲקְמָן *h. m.* Tücke.
עֲקְמָן *h. m.* tückisch.
עֲקְמָנָא *a. m.* dass.
עֲקְמָנוּת *h. f.* 1. Krümmung, Umweg; 2. Tücke.
עֲקְמָנוּתָא *a. f.* Tücke.
עֲקְמְתָא *a. f.* dass.
עֲקַס s. עֲקַץ.
עֲקַף *h.* 1. umgehen; 2. hinterlistig sein.
עקף *a. Itpe.* überlisten.
עקיפים (Siphre Dt 26) l. קְמְפּוֹן.
עֲקַץ *h.* 1. stechen; 2. sticheln; 3. die Frucht am Stiel abschneiden. *Ni.* einen Stich fühlen.
עֲקַץ *a.* stechen.
עֲקֶץ s. עוֹקֶץ.
עֲקְצָא *a. m.* 1. Spitze; 2. Schwanzende; 3. Stachel; 4. Winkel.
עֲקַר *h.* 1. ausreißen; 2. wegnehmen; *pass. pt.* verrückbar, beweglich; 3. unfruchtbar machen. *Ni.* 1. ausgerissen werden; 2. vernichtet werden; 3. unfruchtbar gemacht werden. *Pi.* 1. ausreißen, losreißen; 2. die Sehnen der Hinterfüße eines Tieres zerschneiden. *Hi.* unfruchtbar machen. *Hitp.* unfruchtbar werden.
עֲקַר *a., pf.* 3 *pl.* עֲקַרוּ 2 K 3, 25 1. ausreißen; 2. zu Grunde richten. *Pa.* 1. *ipf.* 2 *sg.* תְּעַקַּר Jos 11, 6 die Sehnen der Hinterfüße eines Tieres zerschneiden; 2. ausreißen; 3. wegnehmen. *Itpe. pf.* 3 *sg. f.* אִתְעֲקַרַת Ez 19, 12 1. losgerissen werden; 2. vernichtet werden; 3. unfruchtbar werden. *Itpa.* gelähmt werden (vom Pferde).
עָקָר *h. m.* unfruchtbar.
עִקָּר *h. m.* 1. Wurzel; 2. Fingerwurzel; 3. eine Medizin; 4. Hauptsache. לֹא — כָּל עִקָּר ganz und garnicht.
עִקְּרָא *a. m., pl. d.* עִקְּרַיָּא Mi 6, 2 (MS עִקְרַיָּא) 1. Wurzel; 2. Grund; 3. Hauptsache. מֵעִקְּרָא anfänglich.
עֲקָרָא *a. m., ind.* עֲקַר Dt 7, 14 unfruchtbar.
עַקְרָב *h. m.* 1. Skorpion; 2. ein Sternbild des Tierkreises; 3. ein (wohl das Gewicht haltendes) Eisen am Balken der Ölpresse; 4. ein Teil des Gebisses des Pferdes.
עַקְרַבָּא *a. m., pl.* עַקְרַבִּין Dt 8, 15 Skorpion. מַסְקָנָא דְעַקְרַבִּין Nu 34, 4 Name einer Örtlichkeit (Skorpionensteige).
עַקְרַבָּה Ortsname.
עַקְרַבָּן, עַקְרַבָּל *h. m.* Schriftfarn (*Ceterach officinarum*).
עֲקַשׁ *h.* verdrehen.
עֲקָשׁ *h. m.* ein Zaubermittel zum Abhalten des Regens. S. עֲקָב.
עֲקָשׁ männl. Personenname.
עֲקַשְׁיָא männl. Personenname.
עִקְשָׁן *h. m.* mit verdrehten Händen(?).
עָקְתָא *a. f., c.* עָקַת Gn 42, 21, *pl.* עָקָן Lv 10, 14 (עָקְתִין) Bedrängnis, Drangsal.
עֵר *h. m.* wach.
עָר *h. m.* Dränger.
עָרָא I *a. m.* dass.
עָרָא II *a. m., pl.* עָרֵי, עָרְיֵי Lorbeer (*Laurus nobilis*).
עָרָא III *a. m., ind.* עָר Lv 11, 13 ein Raubvogel.
ערא I *a. Aph. pt. pl.* מַעְרַן Koh 11, 3 (MS מְעָרַע) ausleeren.
ערא II *a. Itpe.* 1. sich anhängen; 2. hängen bleiben.
עֲרַאי s. עֲרַי.
עָרַב I *h.* sich verbürgen. *Pi.* 1. vermengen; 2. Sabbatsgebiete ideell vereinigen. *Pu. pt.* מְעוֹרָב 1. gemengt; 2. als Bürge genommen. *Hitp.* vermengt werden.
עָרַב II *h.* angenehm sein. *Pi.* Vergnügen bereiten. *Pu. pt.* angenehm. *Hi.* angenehm machen.

ערב III *h. Pu. pt.* מְעוֹרָב. מ' שֶׁמֶשׁ ein Unreiner, der noch den Sonnenuntergang abzuwarten hat, um rein zu werden. *Hi.* 1. abends tun; 2. sich zum Abend neigen, untergehen (v. d. Sonne); 3. es Abend werden lassen.

עֲרַב I *a.* sich verbürgen. *Pa.* 1. *pf. c. s.* עָרֵיבְנוּן Gn 30, 40 vermengen; 2. *pt. pass.* מְעָרַב Gn 44, 32 verbürgt, Bürge; 3. Sabbatsgebiete ideell vereinigen. *Itpa.* 1. *inf.* אִתְעָרָבָא Jos 23, 7 sich vermengen; 2. sich einlassen; 3. vermengt werden.

ערב II *a. Pa. pt. pass.* מְעָרַב Ct 2, 14 angenehm.

עֲרַב III *a.* sich zum Abend neigen, untergehen (v. d. Sonne). *Itpe.* dass.

עֵרֶב *h. m.* 1. Einschlag des Gewebes; 2. Breite. שְׁתִי וָעֵרֶב Kette und Einschlag, kreuz und quer.

עֶרֶב *h. m.* 1. *pl.* עֲרָבִין Abend. בֵּין הָעַרְבַּיִם am Spätnachmittag; 2. Rüsttag. ע' שַׁבָּת Freitag. ע' שְׁבִיעִית das Jahr vor dem Sabbatjahr.

עֲרָב 1. Jer 25, 24 Arabien; 2. Ortsname.

עָרֵב I *h. m.* Bürge.

עָרֵב II *h. m.* angenehm.

עָרֵב III *h. m.* gemengt.

שֶׁמֶן עָרֵב parfümiertes Öl.

עַרְבָּא (Lv 12, 48) *a. m.* Einschlag.

עָרְבָא *a. m.* Bürge.

עָרְבָא s. עוֹרְבָא.

עַרְבָאָה *a. m., ind.* עַרְבַי Jes 13, 20 Araber.

עַרְבָאָה *a. m., pl.* עַרְבָאִין Ct 1, 9 Mischling.

עִרְבֵּב *h.* verwirren, stören.

עַרְבֵּב *a.* 1. dass.; 2. vermischen. *Pass.* 1. verwirrt werden; 2. vermischt werden.

עֲרָבָה I *h. f.* 1. Weide; 2. Pappelweide (*Populus Euphratica.*)

עֲרָבָה II *h. f.* Wüste, Steppe.

עֲרֵבָה s. עֲרֵיבָה.

עַרְבּוּ Ortsname.

עִרְבּוּב *h. m.* Verwirrung, Unordnung.

עִרְבּוּבְיָא, עַרְבּוּבָא, עִרְבּוּבָא *a. m.* 1. dass.; 2. Gemisch.

עִרְבּוּבִיתָא *a. f.* Vernachlässigung.

עִרְבּוּלָא *a. m., c. s.* עִרְבּוּלְהוֹן Mi 7, 4 Verwirrung.

עֵרָבוֹן *h. m.* 1. Unterpfand; 2. Anhängsel.

עַרְבּוֹנָא *a. m.* dass.

עֲרֵבוּת *h. f.* Bürgschaft.

עַרְבוּתָא *a. f.* dass.

עֲרָבוֹת *h. f. pl.* 1. Name des siebenten Himmels; 2. Ortsname.

עַרְבִי *h. m., f.* עַרְבִית Araber.

עֲרַבְיָא *gr. f.* Arabien (Ἀραβία).

עַרְבִּית *h. f.* 1. Abend; 2. abends.

עָרְבִית *h. f.* rabenartig.

עַרְבֵּל *a., pt. pass. pl.* מְעַרְבְּלִין Ex 14, 3 verwirren, stören. *Pass. pt. pl. f.* מִתְעַרְבְּלָן Jo 1, 18 verwirrt werden, gestört werden.

עַרְבְּלָא (Am 9, 9) *lat. m.* (*cribrum*) Getreidesieb.

עַרְבְּלָאָה *a. m., pl.* עַרְבְּלָאִין Ct 1, 9 (MS עַרְבָאִין) Mischling.

עַרְבָּנוּתָא *a. f.* Bürgschaft.

עֵרַבְרַב s. עֵירַבְרַב.

עֲרַבְתָּא *a. f.* 1. *pl.* עַרְבִין Lv 23, 40 Pappelweide (*Populus Euphratica*); 2. (auch עֲרֵבְתָּא) Weidenfest (7. Tag des Hüttenfestes).

עֲרֶבְתָּא *a. f.* 1. Rüsttag; 2. Freitag.

עֲרֵבְתָא *a. f.* Bürgschaft.

עָרַג *h.* schreien (v. Hirsch).

עַרְגֵּל *a.* wälzen.

עָרַד *h.* wegtreiben.

עֲרָדָא *a. m., ind.* עֲרָד Hos 8, 9 Wildesel.

ערדבלא l. עִדְרַבְלָא, s. אִדְרַבְלָא.

עַרְדְּלָא *a. m.* Trüffel (*tuber*).

עַרְדְּלִין *gr. m. pl.* (ἀρτάριον) Strümpfe.

ערדסקא l. אִדְרִסְקָא.

עַרְדִּסְקוֹם Ortsname.

עֻרְדְעָנָא *a. m., pl. d.* עֻרְדְעָנַיָּא Ex 8, 1 Frosch.

ערה I *h. Pi.* ausleeren, gießen.

ערה II *h. Pi.* anschließen, auch von beginnender geschlechtlicher Berührung. *Pu. pt.* 1. angeschlossen; 2. anhangend. *Hi.* 1. anschließen; 2. verbinden. *Ho.* hängen bleiben. *Hitp.* sich anschließen.

עָרוֹב *h. m.* Gemenge.

עָרוֹבָא (Ex 8, 20) *a. m.* dass.

עֲרוּגָה *h. f.* 1. Beet; 2. Reihe (Flügel) der Lunge.

עֲרוּגִית *h. f.* Beet.

עַרְוָד *h. m.* eine Eidechsenart.

עָרוֹד *h. m., pl.* עֲרוֹדוֹת Wildesel, *ind.* עָרוֹד Gn 16, 12 Reg.

עָרוֹדָא *a. m.* dass.

עָרוֹדְתָא *a. f., ind.* עָרוֹדָא Jer 2, 24 (MS עֲרָדָא) Wildeselin.

עֶרְוָה *h. f., pl.* עֲרָיוֹת 1. Blöße, Scham; 2. Incest, verbotene Verbindung; 3. zur Ehe verbotene Frau. בֵּית הָעֶרְוָה vorderer Hosenschlitz. שְׂעַר בֵּית הָעֶרְוָה Schamhaar.

עָרוּם *h. m.* 1. klug; 2. listig.

עָרוֹם *h. m., f.* עֲרֻמָּה nackt.

עָרוֹן *h. m.* Lorbeer (?).

עָרוֹקָא *a. m.* Flüchtling.

עֶרְזִילָא *a. m.* Gazelle.

עַרְטֵל *h.* entblößen. *Hitp.* sich entblößen.

עַרְטֵל *a.* dass. *Pass. imp.* אִתְעַרְטַל Hb 2, 16 entblößt werden.

עַרְטִלָּא *a. m.* nackt.

עַרְטִלָּאָה *a. m., ind.* עַרְטִלַּי Gn 3, 10 dass.

עַרְטִלָּיוּתָא (Dt 28, 48) *a. f.* Nacktheit.

עַרְטְלָיָנָא *a. m.* nackt.

עֲרַי *h. m.* 1. nebensächlich, gelegentlich; 2. *pl.* עֲרָיִין ein Ansatz der Pflugschar (Streichbretter?).

עֲרַי *a. m.* dass.

עֶרְיָא *a. m.* eine Adlerart.

עֲרִיבָה *h. f.* 1. Trog. עֲרִיבַת הָרַגְלַיִם Fußwaschbecken; 2. Fährboot.

עֶרְיָה *h. f.* Blöße, Schamteile. S. עֶרְוָה.

עֲרָיָה *h. f.* Anschließen.

עֲרִיכָא *a. m.* Brotkuchen.

עֲרִיכָה *h. f.* 1. Ordnen; 2. Formen (des Brotkuchens vor dem Backen); 3. Holzstoß.

עֲרִיכוּת *h. f.* Ordnung, Wohlgesetztsein.

עֲרִימָא *a. m., ind.* עֲרִים Gn 3, 1 (MS חֲכִים), 1 S 23, 23 1. klug; 2. listig.

עֲרֵמָה *h. f.* 1. Getreidehaufen; 2. Haufen von Zwiebeln, Feigen u. s. w.

עֲרִימוּתָא *a. f., c. s.* עֲרִימוּתֵיהּ 1 K 2, 5 Schlauheit.

עֲרִימְתָא (Ru 3, 7) *a. f.* Getreidehaufen.

עָרִים I *h. m.* Weinstöcke mit Spalier.

עָרִים II *h. m.* Pächter. S. אָרִים.

עֲרִיסָא s. עַרְסָא.

עֲרִיסָה *h. f.* 1. Kinderbett; 2. Wiege; 3. Trog.

עֲרִיסוּת *h. f.* Pachten. S. אֲרִסוּת.

עֲרִיפָה *h. f.* Brechen des Genicks.

עָרִיץ *h. m.* Bedrücker.

עָרִיקָא *a. m., ind.* עָרִיק Jes 10, 18 flüchtig.

עֲרִירִי *h. m.* kinderlos.

עֶרְיְתָא (Lv 20, 20) *a. f.* Blöße, Scham.

עָרַךְ *h.* 1. zurechtmachen, ordnen. עוֹרֵךְ הַדַּיָּנִין Anwalt; 2. den Brotkuchen formen. *Hi.* abschätzen. *Ni.* abgeschätzt werden.

עֲרַךְ *a., pt.* עָרֵיךְ Jes 41, 25 herrichten, formen. *Itpe.* eingearbeitet werden (in einen Brotkuchen).

עֵרֶךְ *h. m.* 1. Ordnung; 2. Schätzung. *pl.* עֲרָכִין Name eines Mischnatraktats.

עַרְכָּאָה *gr. f.* (vgl. ἀρχή) Obrigkeit.

עַרְכֵּי *gr. f.* (ἀρχή, bez. ἀρχεῖον), *pl.* עַרְכָּאִין, עַרְכָּאוֹת 1. Regierungsgebäude, Archiv; 2. Regierungsamt.

ערכל. *Pass. pt. pl. f.* מתערכלות BerR 31

(Ausg. Konst. u. JalkSch. מתערטלות) l. מִתְעַרְקְלוֹת, s. עַרְקֵל.
עָרַל *h.* 1. mit einer Haut überziehen; 2. zur Vorhaut (für den Genuß verboten) machen.
ערל l. עָדַל.
עָרֵל *h. m.* unbeschnitten.
עַרְלָא *a. m., ind.* עֲרַל Gn 17, 14 dass.
עַרְלָאָה *a. m.* dass.
עָרְלָה *h. f.* 1. Vorhaut; 2. Nichtgenuß von Baumfrüchten während der ersten drei Jahre eines neugepflanzten Baumes; 3. ein Fruchtbaum während dieser Periode; 4. Frucht von solchen Bäumen; 5. Name eines Mischnatraktats.
עַרְלוּת *h. f.* 1. Nichtbeschneidung; 2. Unbeschnittensein.
עֻרְלְתָא *a. f., c.* עֻרְלַת Ex 4, 25 Vorhaut.
עָרַם I *h.* aufhäufen.
ערם II *h. Hi.* 1. verständigen; 2. listig verfahren.
ערם *a. Aph.* listig verfahren *Itpe.* 1. klug werden; 2. hinterlistig verfahren.
עָרְמָה *h. f.* Schlauheit, List.
עֲרֵמָה s. עֲרֵימָה.
עַרְמוּמִית *h. f.* Schlauheit.
עַרְמוֹן *h. m.* Platane (*Platanus orientalis*).
עַרְמוֹנָא *a. m.* eine Schlangenart.
עַרְמוּת *h. f.* Hinterlist, Schlauheit.
עַרְמוּתָא *a. f., c. s.* עַרְמוּתֵיה 1 K 2, 5 (MS עֲרִימוּתֵיה) dass.
עָרְמְתָא *a. f.* Haufe.
עֲרָנִית *lat. f.* Beiname einer Art Schüssel (vgl. *hirnea* Krug).
ערם I *h. Pi.* zusammenrühren. *Pu. pt.* מְעוֹרָם eingerührt. *Hitp.* eingerührtsein.
ערם II *h. Pi.* auf Spalier ziehen.
ערם III *h. Pi.* pachten. S. אָרַם.
עֶרֶם *h. m., pl.* עֲרָסוֹת Lager, Bett.
עַרְסָא I *a. m., pl.* עַרְסַן, עַרְסְוָן Häuserreihe.
עַרְסָא II (Gn 48, 2) *a. m., pl.* עַרְסַן, *c. s.* עַרְסָתָךְ Ex 7, 28, עַרְסְוָן 1. Bett, Lager; 2. Bahre.
ערסל. *Pass. pt. pl. f.* מתערסלות (BerR 31, Ausg. Ven. 1545), l. מִתְעַרְקְלוֹת, s. עַרְקֵל.
עַרְסְלָא (Jes 24, 20) *a. m.* Wächterhütte, Wächterplatz.
עַרְסָן *h. m.* Brei aus Gerstengrütze.
ערע *a. Pa.* 1. *pf.* 3 *pl.* עָרַעוּ Gn 32, 1 begegnen, treffen; 2. *ipf.* 2 *pf.* תְּעָרְעוּן Lv 23, 4 begehen; 3. *inf.* עָרָעָא Nu 10, 2 eintreffen lassen, sammeln. *Itpa. inf.* אִתְעָרָעָא 2 S 1, 6 sich einstellen, eintreffen.
עִרְעוּר *h. m.* Einspruch.
ערעין s. עֲרִי.
עַרְעִיתָא (Koh 9, 11) *a. f.* Zufall, Begegnis.
עָרְעִיתָא (Ex 23, 28) *a. f.* Wespe (?).
עִרְעֵר I s. עוּר.
עִרְעֵר II s. עָרַר.
עִרְעֵר III *h.* gurgeln.
עַרְעָר *h. m.* entblößt.
עִרְעָר *h. m.* Einspruch.
עַרְעָרָא *a. m.* dass.
ערערין s. עֲרִי.
עָרַף *h.* 1. das Genick brechen; 2. sich beugen; 3. von hinten beiwohnen; 4. wechseln. *Ni.* gebrochen werden (vom Genick).
עֲרַף *a.* dass.
עָרְפָּא *a. m.* Nacken.
עַרְפְּדָא (LvJI 11, 19; DtJI 14, 18) *a. m.* eine Art Fledermaus.
עַרְפִּילָא, עֲרְפִילָא *a. m.* 1. עַרְפִּלָא 2 S 22, 12, Est II 3, 3 dunkle Wolke; 2. Sprühregen (?).
עֲרָפִין Entstellung von עֲרָכִין.
עֲרָפֶל *h. m.* dunkle Wolke.
ערץ *h. Hiph.* als furchtbar preisen.
עַרְצוּבְיָא *a. m.* eine Heuschreckenart.
עֲרָצִין absichtliche Entstellung von עֲרָכִין.
עָרַק *h.* anziehen.

עֲרַק a., ipf. 1 pl. נְעְרוֹק Ex 14, 25 fliehen. Pa. 1. ipf. 3 pl. יְעָרְקוּן Dt 32, 30 in die Flucht schlagen. pt. pass. pl. d. מְעָרְקַיָּא Jer 48, 19 Flüchtling; 2. flüchten, in Sicherheit bringen. בֵּית עֵירוּקֵי Am 2, 14 Soc 59 Zufluchtsort. Aph. in die Flucht schlagen.

עֶרֶק m. Kasten.

עַרְקָא I gr. m. dass. S. עַדְקָא.

עַרְקָא II a. m. Buxbaum (*Buxus sempervirens*)?

עַרְקָאָה h. m., pl. d. עַרְקָאֵי Gn 10, 17 ein Volksstamm.

ערקבל, ערקבן l. עַקְרָבָן, עַקְרְבָל.

עַרְקוּב h. m. Kniekehle, Kniegelenk.

עַרְקוּמָא h. m. Kniekehle.

עֲרָקִין Entstellung von חֵרֶם.

עַרְקֵל a. verdrehen.

עֶרְקָמָא a. m. Bucht.

עַרְקַת. ע' לִבְנָה Ortsname.

עַרְקְתָא I a. f. 1. Blutegel; 2. Leberegel.

עַרְקְתָא II a. f., c. עַרְקַת Gn 14, 23 Riemen.

ערר I h. Pilp. עַרְעֵר entblößen. Hitpalp. entblößt werden.

ערר II h. Pi. Einwand erheben. Pilp. dass.

ערר I a. Palp. עַרְעֵר entblößen.

ערר II a. Pa. Einwand erheben.

עֲרָר h. m. 1. Einwand; 2. l. גְּרָר.

עֲרָרָא a. m., ind. עֲרָר DtJI 22, 14 dass.

עֶרֶשׂ h. m. Lager, Bett.

עשא a. Pa. veranlassen, zwingen.

עֵשֶׂב h. m. 1. Kraut. עִשְׂבֵי הַשָּׂדֶה Feldkräuter; 2. Unkraut.

עִשְׂבָּא a. m. dass. S. עִסְבָּא.

עָשָׂה h. 1. tun, machen. imp. עֲשֵׂה Gebot, לֹא תַעֲשֶׂה Verbot des mos. Gesetzes; 2. berechnen; 3. verarbeiten. Ni. 1. gemacht werden, geschehen. נַעֲשָׂה כְ es ist, als ob; 2. berechnet werden. Pi. zwingen. Pu. gezwungen werden. Hi. veranlassen.

עֵשָׂו 1. männl. Personenname; 2. Emblem für Edom oder Rom.

עִשּׂוּי h. m. Zwang.

עִשּׂוּר h. m. 1. Verzehnten; 2. Zehnt; 3. Zehntel.

עִשּׂוּרָא a. m. dass.

עִשּׂוּרִיתָא a. f. Dekade. S. עִסּוּרִיתָא.

עֲשִׂיָּה h. f. 1. Tun, Handlung; 2. Gebrauch von עשה.

עֲשִׂירָאָה a. m. zehnter.

עֶשֶׂר h. m., f. עֲשָׂרָה, עֲשֶׂרֶת zehn. עֶשְׂרִים zwanzig. pl. עֲשָׂרִיּוֹת s. עֲשֶׂרֶת.

עֲשַׂר a. m., f. עַשְׂרָה zehn. חַד לַעֲשְׂרָה ein Zehntel. חַד עֲשַׂר, חֲדָא עֶשְׂרֵי elf. pl. עֶשְׂרִין zwanzig. S. עֲסַר.

עשׂר h. Pi. verzehnten. Ni. Hitp. verzehntet werden.

עשׂר a. Pa. verzehnten. S. עֲסַר.

עִשָּׂרוֹן h. m. ein Zehntel (vom Epha).

עֶשְׂרוֹנָא s. עֶסְרוֹנָא.

עֲשֶׂרֶת h. f., pl. עֲשָׂרִיּוֹת Dekade.

עֲשַׂרְתֵּי a. f. die zehn.

עָשׁ I h. m. Sternbild des großen Bären.

עָשׁ II h. m. Motte.

עָשָׁא (Jes 50, 9) a. m. dass.

עִשּׁוּן h. m. Räuchern.

עַשּׁוּנָא a. m. 1. Stärke; 2. Burg; 3. Vorrat.

עַשּׁוּנִית h. f. fester Grund.

עַשִּׁינָא a. m. mächtig.

עֲשִׁינִית s. עַשּׁוּנִית.

עֲשִׁיקָא a. m. 1. teuer; 2. verkehrt, tückisch (?).

עָשִׁיר h. m. reich.

עֲשִׁירוּת h. f. Reichtum.

עָשָׁן h. m. Rauch.

עשן h. Pi. beräuchern, räuchern. Pu. pt. מְעֻשָּׁן räucherig geworden, geräuchert. Hitp. räucherig werden.

עֲשַׁן a. stark, mächtig sein. Pa. Aph. stark machen. Itpa. sich stark zeigen, stark werden.

עָשְׁנָא a. m. Macht.

עֻשְׁפָּא a. m., c. s. עֻשְׁפֵּיהּ 1 S 13, 20 (MS עֻשְׁפֵּיהּ) Zimmeraxt.

עֲשַׁק (Lv 5, 21) *a.* bedrücken, übervorteilen.
עֻשְׁקָא (Lv 5, 23) *a. m.* Bedrückung, Übervorteilung.
עשר *h. Pi.* reich machen. *Hi.* 1. dass.; 2. reich werden. *Hitp.* reich werden.
עשש *h. Itpe.* Kraftübungen machen.
עֲשָׁשִׁית *h. f.* 1. Barre, Klumpen; 2. Glasklumpen; 3. Glaslampe.
עֲשָׁשִׁיתָא (Ct 5, 14) *a. f.* Glaslampe.
עשת *a. Itpa. pf.* 2 *pl.* אִתְעַשְּׁתוּן Ho 10, 13 ersinnen.
עֶשֶׁת *h. m., pl.* עֲשָׁתוֹת Barre, Klumpen.
עֶשְׁתּוֹנִין (Jer 11, 19) *a. m. pl.* Gedanke, Sinnen.
עַשְׁתּוֹר männl. Personenname.
עַשְׁתְּרוֹת. ע׳ קַרְנַיִם Ortsname.
עֵת *h. f., pl.* עִתִּים Zeit. מֵעֵת לְעֵת 24 Stunden. עִתִּים zuweilen. עִתּוֹתֵי עֶרֶב Abendzeit.
עִתָּא (?) *a. m.* dass.
עַתָּא *a. f.* Ungerechtigkeit.
עתארותהון (Hi 3, 7) l. אִתְעָרוּתְהוֹן, s. עור.
עתד *h. Pu. pt.* bereitgestellt.
עתד *a. Pa.* 1. *pf. c. s.* עַתְּדַנִי Thr 3, 12, *pt. pass.* מְעַתַּד Gn 28, 13 hinstellen; aufstellen; 2. bereiten. *Itpa. pf.* אִתְעַתַּד Nu 22, 22 1. sich hinstellen; 2. hingestellt werden, bestimmt werden.
עַתָּה *h.* jetzt. מֵעַתָּה 1. von jetzt; 2. von hier, demnach.
עַתּוּד *h. m.* Ziegenbock.
עַתּוּר *h. m.* Reichtum.
עָתִיד *h. m.* 1. Zukunft. לֶעָתִיד לָבֹא in der messianischen Zukunft; 2. zukünftig. עָתִיד לְ er wird künftig.
עֲתִידָא *a. m., ind.* עֲתִיד Dt 32, 35 1. bereit, bestimmt; 2. zukünftig. עֲתִיד לְ Koh 9, 12 er wird künftig.
עָתִיק *h. m.* alt.
עַתִּיקָא I, עַתִּיקָא *a. m., ind.* עַתִּיק Nu 6, 3 dass.
עַתִּיקָא II *x. m., pl. d.* עַתִּיקַיָּא Ez 41, 16 (MS אַתִּיקַיָּא) unbekannter Teil eines Bauwerks.
עַתִּירָא *a. m. ind.* עַתִּיר Gn 49, 14 B., *pl. c.* עַתִּירֵי Koh 10, 6 reich.
עֲתִירָה *h. f.* 1. Beten; 2. s. חֲתִירָה.
עַתִּירוּתָא *a. f.* Reichtum.
עַתִּירְתָּא *a. f.* Durchbohren.
עתק *h. Hi.* 1. entfernen; 2. (*später*) abschreiben, übersetzen. *Ni. Ho.* versetzt werden.
עֲתַק (Thr 3, 4, MS עַתַּק) *a.* altern. *Itpa. ipf.* 2 *pl.* תִּתְעַתְּקוּן Dt 4, 25 lange verweilen, alt werden.
עֲתַר (Dt 32, 15) *a.* reich sein, reich werden. *Pa. pf.* 1 *sg.* עַתְּרִית Gn 14, 23, *Aph.* reich machen. *Itpa.* 1. reich werden; 2. reich sein.
עָתָר *h. m.* zweizinkige Getreidegabel.
עַתְרָא *a. m.* dass.
עֻתְרָא *a. m., ind.* עוֹתַר Dt 32, 13 Reichtum.

פ

פ 1. der siebzehnte Buchstabe des hebr. Alphabets; 2. als Zahlzeichen = 80.
פֵּאָה s. פֵּיאָה.
פָּאוּט s. פָּעוּט.
פָּאחָא s. פָּחָא.
פְּאֵר *h. m.* Kopfputz. *pl.* פְּאֵרוֹת Perlen (?).
פאר *h. Pi.* verherrlichen. *Hitp.* 1. verherrlicht werden; 2. sich als vornehm zeigen.
פְּאֵרָא *a. m.* Perle (?).
פָּאֲרֵי *a. m. pl.* Kleie.
פָּאתָא (Lv 19, 9, MS פָּתָא) *a. f.* 1. Rand; 2. Haarecke; 3. Ackerecke. S. פֵּאָה.
פָּאבִי *gr.* Beiname einer Person (Φαβί, *Fabius?*).
פִּבְלָא *gr. m.* (φίβλα) Agraffe, Schnalle.
פַּג *h. m.* Kinnlade. בֵּית הַפּ׳ Zaum, Halfter.

פַּגָּא *a. m.* 1. dass.; 2. Gebiß.

פַּגָּה *h. f., pl.* פַּגִּים 1. reifende Frucht; 2. entwickelte, aber noch saftlose Feige; 3. reifende weibliche Brust. בֵּית פַּגֵּי (פָּאגֵי) Ortsname.

פָּגוֹז *h. m.* Wurfgeschoß.

פָּגוֹזָא *a. m., pl. c. s.* פָּגוֹזוֹהִי Ex 26, 9 dass.

פגוטיה s. פגוטיה.

פִּגּוּל *h. m.* Greuel, bes. über die vorgeschriebene Frist zum Genuß bestimmte Opfergabe.

פִּגּוּלָא *a. m.* 1. *ind.* פִּגּוּל Jes 65, 4, *c.* פִּגּוּל 1 S 17, 46 (MS פֶּגֶר) dass.

פָּגוּם *h. m.* 1. schartig; 2. Einbuchtung, Ausbuchtung; 3. schadhaft, mit Makel behaftet.

פִּגּוּרָא *a. m, c.* פִּגּוּר Lv 26, 30, Jes 24, 12, Ez 6, 13 Zerstörung, Niederreißung.

פָּגוּשׁ *h. m., pl.* פְּגוּשׁוֹת Wurfgeschoß. בֵּית הַפ׳ Behälter dafür.

פָּגָז *h. m., pl.* פְּגָזוֹת Wurfgeschoß.

פְּגַח *a.* begegnen.

פגי (SchirR 3, 4) l. פְּרְגֵי.

פֵּיגֵי *gr. f.* (πήγη), *pl.* פֵּיגִין Quelle.

פְּגִיוֹן *lat. m.* (*pugio*) Dolch.

פְּגִימָה *h. f.* 1. Scharte; 2. Verletzung, Schadhaftigkeit; 3. konkave Seite (eines Bogens).

פגיין (SchirR 1, 9) l. סַגִּיָן, s. סַגֵּי.

פְּגִינוּתָא, פְּגִינְתָא *a. f.* Geschrei.

פְּגִיעָה *h. f.* 1. Begegnen; 2. Gebrauch von פגע.

פְּגִיעֲתָא *a. f.* Flehen.

פגל *h. Pi.* ein Opfer über die vorgeschriebene Frist hinaus zum Genuß bestimmen und dadurch verwerflich machen. *Hitp.* auf diese Weise verwerflich gemacht werden.

פגל *a. Pa.* dass. *Itpa.* verwerflich gemacht werden.

פִּגְלָא *a. m.* Rettich (*Raphanus sativus*).

פִּגְלְגּוּלָה *h. f.* kleine Rettichart.

פֵּיגָם, פֵּיגוֹם *gr. m.* (πήγανον) Raute (*Ruta chalepensis*).

פָּגַם *h.* 1. schädigen, verletzen; 2. vermindern, verringern. *Ni.* verletzt werden.

פְּגַם *a.* dass. *Itpe.* verletzt werden, schartig werden.

פְּגָם *h. m.* 1. Verderbnis; 2. Verletzung, Makel; 3. Entschädigung für Verletzung.

פֵּיגְמָא, פֵּיגָם, פְּגִים *gr. m.* (πῆγμα) Gestell (des Lockvogels).

פְּגָמָא *a. m.* 1. Verletzung (der Ehre); 2. Abnahme (des Mondes).

פִּגְמָא *a. m.* 1. Einbuchtung, Scharte; 2. Verletzung.

פיגמטא l. פְּרַגְמָטָא.

פִּגְמְתָא *a. f., c.* פִּגְמַת 1 S 13, 21 Scharte.

פגן *h. Hi.* schreien.

פְּגַן (Koh 1, 12) *a.* dass. *Aph.* dass.

פַּגָּן, פַּגָּנָה, פְּגָן *gr. m.* (πάγανος) gewöhnlicher Bürger. Privatmann.

פֵּיגָנָא *gr. m.* (πήγανον) Raute (*Ruta chalepensis*).

פַּגְנוּת *h. f.* Flehen.

פוגני s. בוגני.

פַּגָּנִיקָא *gr. m. pl.* (παγανικά) bürgerliche Kleidung.

פָּגַע *h.* 1. treffen. *pt. pass.* פָּגוּעַ besessen (wahnsinnig); 2. angehen. *Ni.* 1. betroffen werden; 2. besessen werden. *Hi.* 1. angehen, bitten; 2. leiden(?).

פְּגַע *a.* 1. *ipf.* 2 *sg.* תִּפְגַּע Ex 23, 4 Merx (MS Soc. תְּעָרַע) dass.; 2. angehen, *Aph.* angehen. *Itpe.* treffen.

פֶּגַע *h. m.* 1. Begegnis, Unheil; 2. böser Dämon. שִׁיר שֶׁלִּפְגָעִים Psalm 91.

פִּגְעָא *a. m., ind.* פְּגַע 1 K 5, 18 (MS פְּגַע) Begegnis, Unheil.

פַּגְעָה *h. f., pl.* פַּגְעִין eine Frucht (Pflaume?).

פגר *h. Pi.* zerstören, niederreißen.

פגר I *a. Pa.* 1. *inf.* פַּגָּרָא Ex 23, 24

zerstören, niederreißen; 2. stören. *Aph.* zerstören, verletzen. *Itpa. ipf.* 3 *pl. f.* יִתְפַּגְּרָן Am 9, 1 zerstört werden.

פגר II *a. Pa. Itpa.* müßig gehen.

פָּגָר *h. m.* Halfter, Gebiß.

פֶּגֶר *h. m.* Leichnam.

פִּגְרָא *a. m., pl. c. s.* פִּגְרֵיכוֹן Nu 14, 32 dass.

פַּגְרָא *a. m.* Schadenersatz.

פגש *h. Ni. Hitp.* zusammentreffen, kämpfen.

פָּגָשׁ *h. m.* Wurfgeschoß. כְּפַר פ' Ortsname.

פַּגְתָא *a. f., pl.* פַּגִּין entwickelte, aber noch saftlose Feige.

פַּדָּא 1. s. פַּנְדָּא; 2. männl. Personenname.

פְּדָגוֹג, פְּדָגוֹגָא *gr. m.* (παιδαγωγός) Erzieher.

פְּדָגוֹגְתָא *gr. f.* Erzieherin.

פּוֹדַגְרָא *gr. f.* (ποδάγρα) Podagra, Fußgicht, aber wohl auch andere Fußkrankheiten.

פּוֹדַגְרִיטוֹס, פְּדַגְרִיטָא *gr. m.* (vgl. ποδαγρός) dass.

פודגרים 1. פּוֹדַגְרוֹס *gr. m.* (ποδαγρός) gichtleidend.

פָּדָה *h.* 1. einlösen, loskaufen; 2. erlösen. *Ni.* eingelöst werden.

פְּדוֹעָא *a. m.* Beil.

פְּדוּת *h. f.* Erlösung.

פַּדַּחַת *h. f.* Stirn.

פַּדַּחְתָּא *a. f.* dass.

פְּדַיָּא *gr. m. pl.* (παῖδες) Kinder.

פְּדִיָּה *h. f.* 1. Einlösung; 2. Gebrauch von פדה.

פְּדָיָה männl. Personenname.

פִּדְיוֹן *h. m.* Lösegeld.

פדאמא (b. Schabb. 66[b] Ar.) 1. פּוּרְמָא.

פדמועה s. פַּרְמוּעָה.

פַּדָּנָא *a. m.* 1. Joch; 2. *c.* פַּדַּן 1 K 19, 21 Gespann; 3. Pflug.

פָּדַע *h.* verwunden.

פְּדַע *a., pf.* 3 *sg. c. s.* פְּדָעֵיהּ 1 K 20, 37 (MS פַּדְעֵיהּ) dass.

פִּדְעָא (Ex 21, 25) *a. m.* Verwundung.

פַּדַעְתָּא *a. f.* dass.

פְּדִיפְטִי s. קְקוֹ.

פְּדוֹפְסֶלָּה *gr. m.* (ποδόψελλον) Knöchelring.

פֶּדֶר *h. m.* Schmeer.

פִּדְרָא *a. m.* Mist.

פדרנית 1. פַּרְדָּנִית.

פְּדָת männl. Personenname.

פֶּה *h. m., c.* פִּי, *pl.* פִּיוֹת, פִּיפִיּוֹת 1. Mund, Maul; 2. Schneide; 3. Seite; 4. Muttermund; 5. Öffnung; 6. Buchstabe Pe. בְּעַל פֶּה mündlich. לְפִי gemäß. לְפִי שֶׁ' weil. לְפִיכָךְ demgemäß. עַל פִּי wegen. עַל פִּי כֵן deshalb. אַף עַל פִּי שֶׁ' obgleich. אַף עַל פִּי כֵן trotzdem.

פָּה *a. m.* ein Insekt.

פְּהָא *a.* herumirren.

פִּהוּק *h. m.* Gähnen.

פְּהִי *h. m.* Umherlaufen.

פהק *h. Pi.* den Mund aufsperren, gähnen.

פּוּאָה *h. f.* Färberröte, Krapp (*Rubia tinctorum*).

פוג *h.* schwinden, sich verlieren. *Hi.* 1. dass.; 2. abschwächen, verlieren; 3. abkühlen.

פוג *a.* 1. *pt. pl. f.* פָּיְגָן Gn 45, 16 matt werden, wirkungslos sein; 2. erkalten. *Pa. inf.* פַּיָּגָה Thr 3, 4 matt, wirkungslos machen. *Aph. ipf.* 2 *sg. f.* תְּפִיגִין 1 S 1, 14 abkühlen. *Itpal.* sich erholen, sich ergötzen.

פּוּגָא männl. Personenname.

פוגה s. פִּיגָה.

פּוּחַ I *h.* blasen. פ' נֶפֶשׁ פ' jemds. Seele ausblasen, d. h. entmutigen. *Hi.* 1. Blähungen haben; 2. aufregen.

פוח II *h. Pi.* פִּיַּח mit schwarzer (?) Farbe anstreichen (?) *Pu.* schwarz (?) gefärbt werden.

פּוּחַ *a.* 1. blasen, hauchen; 2. s. פּוּג.

פּוּחָא *a. m.* Hauch, Wind.
פּוֹחֵחַ *h. m.* Zerlumpter.
פּוֹחֵר *h. m.* Töpfer.
פּוֹחֵת *h. m.* ein Werkzeug.
פּוּחֲתָא *a. f.* Hauch.
פּוֹטִיפַר männl. Personenname (als φωτοφόρος gedeutet).
פּוּטִיתָא *a. f.* großer Fisch (Wels?).
פּוּךְ *h. m.* Augenschminke.
פוכיאיה (1 S 14, 16) l. mit Ausg. Ven. 1518 סְכְוָאֵיָא, s. סַכְוָאָה.
פּוּל(?) *h. m.* בַּעַל הַפּ׳ ein Tempelbeamter.
פּוֹל *h. m.* Saubohne (*Faba Vulgaris*). פּוֹל מִצְרִי nach I. Löw: chinesische Heilbohne (*Vigna sinensis*).
פּוּל I *a., pt. pass.* פִּיל Lv 14, 21 übergießen.
פּוּל II *a. Pa.* spalten.
פּוֹלָא (2S 17,28, MS פּוֹלְיָא) *a. m.* Saubohne.
פּוֹלָא *x. m.* Bote.
פיוולא (BerR 36) l. פֵּינוּלָא, s. פֵּינַלְיָא.
פּוֹלֵחַ *h. m.* Diener.
פולוסטות. הפ׳ (jBez 62[d], Ausg. Ven. חפול סוטות) l. חֲפֵי לְסוּטוֹת.
פּוֹם (Ru 2, 7) wohl, etwa.
פּוּם *h. m.* Öffnung. לְפוּם gemäß. לְפוּם כֵּן deshalb.
פּוּם *a. m.,* s. פּוּמָא.
פּוּמְבְּדִיתָא Ortsname.
פּוּמְבְּדִיתָאָה *a. m.* aus Pombedita.
פּוּמְבְּיָנָא *a. m. pl.* Naht(?) Viell. zu lesen פּוּרְבְּיָנֵי *gr. m. pl.* (παρυφή) angewebter Saum.
פּוֹן (Gn 26, 10) *a.* etwa, wohl.
פּוּנָה *h. f.* Wendung.
פוניין. בפ׳ (jSchebi 39[a]) l. כְּפְנְיָן, s. כְּפְנִיתָא.
פּוּס I *h. Hi.* הֵפִיס 1. bezahlen; 2. entscheiden; 3. losen.
פּוּס II *gr.* (vgl. πεῖσις) *Hi.* הֵפִיס besänftigen. S. פִּיס.
פּוּס I *a.* 1. bezahlen; 2. *pf.* 3 *pl.* פָּסוּ Ho 4, 8 (MS פְּסוּ) sich entweihen(?). *Aph. inf.* אַפָּסָא Ma 2, 10 Soc 59 אַפָּסָא, *pt. pl.* מַפְּסִין Ze 3, 4 (MS מַפְּסִין) entweihen. S. פְּסַס.
פּוּס II s. פִּיס.
פווסרוס (jBer 13[c]) l. פְּרִיוֹדוֹס *gr. m.* (περίοδος) Kreisgang(?).
פּוּעַ *h. Hi.* einhauchen.
פּוּעַ *a., pf.* 3 *sg. f.* פַּעַת Ri 5, 26 zerschlagen.
פּוּעִירָא männl. Personenname.
פֹּעַל *h. m.* Werk.
פּוֹעֵל *h. m.* Arbeiter.
פּוּעֳלָא I *a. m.* dass.
פּוּעֳלָא II *a. m.* 1. Arbeit; 2. Arbeitsertrag, Besitz.
פּוּעֲתָא *a. f.* Beule.
פופידתא (bErub 60[a]) wohl zu streichen.
פּוּץ *h.* sich ausbreiten. *Pal.* פּוֹצֵץ ausgehen. S. פְּצַץ.
פּוּק I *h. Hi.* herausgehen lassen.
פּוּק II *h. Pilp.* פִּקְפֵּק. 1. erschüttern, rütteln; 2. lose machen; 3. schwanken. *Pulp. pt.* schwankend. *Hitpalp.* erschüttert werden.
פּוּק *a. Palp.* פַּקְפֵּק rütteln. *Itpalp.* erschüttert werden. S. נְפַק.
פּוּק *h. m.* Stibium (als Heilmittel).
פּוּקֵי *a.* בַּפּ׳ (= בְּאַפּוּקֵי) am Ausgang. בַּפּ׳ שַׁבְּתָא an Sabbatausgang, d. h. am Abend nach Sabbat.
פּוֹקֶסֶת *h. f.* Schminkerin (als Beruf).
פּוּר *x. m.* Los. *pl.* פּוּרִים Losfest (am 14. und 15. Adar).
פּוּרָא *x. m.* dass. *pl. d.* פּוּרַיָּא Est II 9, 26 (MS פּוּרִים) Losfest.
פורא l. פֵּירָא.
פורייתא (NuJII 19, 15) l. גוּפִיתָא *a. f.* Deckel.
פּוּרְתָּא (2 K 4, 2, Soc 59 in marg. פּוּרְתָּא) *a. f.* ein wenig. פּוּרְתָּא פּוּרְתָּא allmählich.
פּוּרְתָּא (Est II 9, 26) *a. f.* Unheil.
פּוּשׁ *h.* aufatmen.
פּוּשׁ I *a.* übrig bleiben.
פּוּשׁ II *a., pf.* 3 *pl. f.* פָּשָׁן Ct 6, 11

(MS פְּשַׁן), *pt. pl.* פָּיְשִׁין Ct 1, 16 (MS פָּשְׁיָן) sich vermehren.

פות. הַפּ׳ (Tos. Kel BabM II, 12) l. סְפוּת.

פּוּתָא *h. f.* Färberröte, Krapp.

פּוּתֶה *h. m.* Weite.

פּוּתָה, פּוּתָת *h. f.* Türzapfenloch in der Schwelle.

פּוּתַח *h. m.* Öffnung.

פּוּתַחַת *h. f.* Schloßriegel.

פּוּתִי *h. m.* Weite.

פָּז *h. m.* gediegenes Gold.

פָּזָא *a. m.* dass.

פָּזוּזָא *a. m.* aus gediegenem Gold.

פִּזּוּר *h. m.* Zerstreuung.

פָּזַז I *h.* 1. eilfertig sein; 2. klirren. *Pi.* dass.

פזז II *h. Ho. pt.* מוּפָז gediegenes Gold.

פָּזִי, פַּזַּי männl. Personenname.

פְּזִיזָא *a. m.* übereilt.

פְּזִיזוּתָא *a. f.* Übereilung.

פָּזִיחַ absichtliche Entstellung von נָזִיר.

פָּזַל *h.* sich bewegen(?).

פִּזֵּם *gr.* (vgl. ψαλμός) psalmodieren.

פִּזְמָא *gr. f.* (vgl. ψήφισμα) Beschluß(?).

פִּזְמוֹן *gr. m.* (ψαλμός) Lobgesang.

פֻּזְמְקָא *turan. m.* eine Art Socken.

פזמיקון, פזמריקון (MidrTeh 18, 41) l. פַּטְרִיקוֹן.

פָּזַר *h.* zerstreuen. *Pi.* dass. *Ni. Hitp.* sich zerstreuen, zerstreut werden.

פזר *a. Pa.* dass.

פַּזְרָא *a. m.* Stock.

פַּחִין I *h. m. pl.* פַּחֵי נֶפֶשׁ Beschämung.

פַּח II *h. m.* Falle.

פַּחָא I *a. m., pl.* פַּחִין Geringheit. בַּר פּ׳ geringer Mensch.

פַּחָא II *a. m.* Falle.

פְּחָא *a.* 1. schreien, gackern; 2. אפחין (jSanh 20ᵇ) l. אַפְרְחוּן, s. פְּרַח.

פָּחַד *h.* sich fürchten. *Pi.* erschrecken. *Ni. Pu. Hitp.* sich ängstigen.

פְּחַד *a., pt.* פָּחֵיד Dt 28, 66 (MS תָּוֵהּ) sich fürchten. *Pa.* dass.

פַּחֲדָא *a. m.* Furcht.

פַּחְדָּה *h. f.* dass.

פַּחְדוּת *h. f.* dass.

פַּחְדִין (Lv 21, 20) *a. m. pl.* Hoden.

פֶּחָה *h. m.* Statthalter.

פֶּחָה *a. m., pl.* פַּחֲוָן, *d.* פַּחֲוָאתָא Meg. Ant. dass.

פָּחוּרָה männl. Personenname (Töpfer).

פָּחוּרְתָא *a. f.* Töpferei.

פָּחוּת *h. m.* 1. wenig, gering; 2. weniger; 3. s. פּוּחַת.

פחותיה (Pes. 95ᵇ) l. סְחוּתֵיהּ, s. סְחוּתָא.

פָּחַז *h.* überschäumen, ausgelassen sein.

פְּחַז *a.* 1. dass.; 2. anschwellen.

פָּחָז *h. m.* Ausgelassener.

פַּחַז *h. m.* Ausgelassenheit.

פַּחֲזוּת *h. f.* dass.

פָּחַח *h., pt.* פּוּחֵחַ zerlumpt gekleidet sein.

פַּחֲחָא *a. m., ind.* פְּחַח Jes 20, 2 zerlumpt.

פְּחִימָא (Est II, 3, 3 MS פְּהֵימָא) *a. m.* gleich.

פְּחִיתָא *a. m.* 1. weniger; 2. schadhaft; 3. gering.

פְּחִיתָה *h. f.* Aushöhlung.

פָּחַל Ortsname.

פְּחָלֶץ (פְּחָלִין?) *h. m.* weites Geflecht (für Kamellasten).

פחם *h. Pi.* schwärzen. *Pu. pt.* מְפֻחָם geschwärzt. *Ni. Hitp.* geschwärzt werden.

פֶּחָם *h. m.* 1. Holzkohle; 2. Ruß.

פְּחַם *a. m.* gleich sein.

פַּחָמִי *h. m.* Kohlenbrenner, Schmied.

פָּחַס *h.* zusammenquetschen.

פְּחַס *a.* dass.

פַּחֲרָא (Jes 45, 9, MS פַּחַר *a. m.* 1. Ton; 2. Tonscherbe.

פַּחְרָא (Jes 29, 16) *a. m.* Töpfer.

פְּחַשׁ s. פְּחַס.

פָּחַת *h.* 1. aushöhlen; 2. verringern, verkürzen. *Ni.* 1. durchbrochen werden; 2. verringert, verkürzt werden. *Pi.* 1. verringern; 2. geringer

werden. *Hi.* 1. abnützen; 2. schadhaft werden.

פְּחַת *a.* verringern. *Pa.* dass. *Itpe.* 1. schadhaft werden; 2. weniger werden. S. פְּחִיתָא.

פַּחַת *h. m.* 1. Grube; 2. Loch; 3. Zerbrochenes.

פְּחֶת *h. m.* Verringerung, Minderwert.

פְּחָתָא *a. m.* 1. Verringerung, Minderwert; 2. Niedrigkeit.

פַּחְתָּא *a. f.* 1. *pl.* פַּחְתִּין Lv 14, 37 Grube, Fanggrube; 2. *pl.* פַּחְתִּין Lv 21, 20 B., l. פַּחְדִין.

פטא. 1. פטית (GenJII 49, 22) l. mit MS Par פְּכַרַת, s. פְּכַר; 2. *Pa. pt. f.* מפטיא (bSabb 140[b]) passend sein (vgl. ἐπιτήδειος?).

פַּטָא männl. Personenname.

פוֹטָא *gr. m.* (φῶς), *pl.* פוֹטִיּוֹת Licht.

פטגריטוס l. פּוֹדַגְרִיטוֹס.

פִּטְדָה *h. f.* ein Edelstein.

פִּטּוֹמֶרֶת *h. m.* Stiel (einer Feigenart).

פִּטּוּם *h. m.* Bereitung von Spezereien.

פִּטּוּמָא *a. m.* dass.

פְּטוּמָא *a. m.* 1. Spitze; 2. das männliche Glied.

פְּטוּמֶת *h. f.* Brustwarze.

פְּטוּר *h. m.* 1. Befreiung, Lösung; 2. Straflosigkeit.

פִּטּוּרָא *a. m.* 1. *pl.* פִּטּוּרִין Dt 24, 1 Entlassung. גֵּט פ׳ Scheidebrief; 2. *pl.* פִּטּוּרִין Auswurf (?).

פטט *h. Pilp.* 1. פִּטְפֵּט schnattern, schwatzen; 2. unterdrücken(?).

פטט *a. Palp.* dass. פַּטְפֵּט.

פַּטָּט *h. m.* schwatzhaft.

פַּטָּטָא *a. m.* dass.

פְּטָטַיָּא *a. m. pl.* Geschwätz.

פטטרכא (VajR 3, Ausg. Konst. פטריטבא) s. פַּטְרוֹכָא.

פַּטְיָא *gr. f.* (ὑπατεία) Ära.

פַּטִּיט *h. m.* Schwätzer.

פַּטִּים *h. m.* parfümiert.

פַּטִּימָא *a. m., pl. f.* פַּטִּימָן Gn 41, 2 fett, gemästet.

פַּטִּימָא weibl. Personenname.

פַּטִּירָא *a. m.* 1. Ex 12, 8 ungesäuert; 2. ungemischt; 3. erstgeboren.

פְּטִירָה *h. f.* 1. Entlassung; 2. Verscheiden, Sterben.

פַּטִּישׁ *h. m.* Hammer.

פַּטִּישָׁא (Jes 41, 7) *a. m.* dass.

פַּטִּישָׁא *a. m.* Beinkleid.

פָּטֵל *gr. m.* (πάτελλα) Schüssel (?).

פַּטְלִיָּה *gr. f.* (πάτελλα), *pl.* פַּטְלִיָּאוֹת Korb.

פִּיטָלוֹן *gr. m.* (πέταλον) Goldplatte.

פְּטוּלִין, פְּטִילוֹס (EchR 5, 18 פיטליילים) *gr.* Ortsname (Ποτίολοι).

פַּטְלִיק, פַּטְלִיקִי, פַּטְלִקִין *gr. m.* (vgl. πάτελλα) Schüssel.

פָּטַם *h., pt. pass.* gemästet. פְּטוּמוֹת gemästetes Geflügel. *Pi.* mästen, würzen. *Ni.* sich mästen; 2. Spezereien mengen. *Pu.* 1. mit Spezereien gemengt sein; 2. wohlschmeckend werden.

פטם *a. Pa.* 1. *pt. pass.* מְפַטַּם Jes 30, 24 mästen; 2. besänftigen. *Itpa.* 1. *pf.* אִתְפַּטַּם Ri 6, 25 gemästet werden; 2. aufschwellen.

פַּטָּם *h. m.* 1. Viehmäster; 2. Spezereikrämer.

פָּטָם *h. m.* Mastochs.

פִּטְמָא *a. m.* 1. Jer 5, 27 Mästung; 2. Fett; 3. fettes Tier.

פְּטוֹמָא *gr. m.* (πτῶμα) Leichnam.

פִּטְמָה *h. f.* Spitze, Krönchen (einer Frucht).

פַּטִּימְתָא *x. f., pl.* פַּטִּימָן Est II 3, 8 Ausg. Ven. 1592 Klafter (?).

פַּטְנַג *x. m.* eine Art Minze.

פּוֹטִינָן, פּוֹטִינוֹס *gr. m.* (φωτεινός) glänzend.

פִּיטָס, פִּיטוֹס *gr. m.* (πίθος), *pl.* פִּיטָסוֹת großer Tonkrug.

פִּטְפּוּט, פִּטְפָּט *h. m.* 1. Spitze (am Kochherd zum Daraufsetzen des Topfes); 2. Fuß (eines Podiums).

פְּטַט s. פְּטַפֵּט.

פַּטְפְּטָנִית *h. f.* geschwätzig.

פִּטְקָא *gr. m.* (πιττάκιον) 1. Tafel, Schreibtafel; 2. Los, Geschick.

פטיקלין l. פְּטִילְקִין.

פָּטַר *h.* 1. durchbrechen; 2. sich verabschieden; 3. entlassen; 4. befreien (von einer Pflicht). *pt. pass.* פָּטוּר 1. entbunden; 2. nicht straffällig. *Ni.* 1. sich verabschieden; 2. verscheiden, sterben; 3. befreit sein. *Hi.* 1. entlassen, verabschieden; 2. im Gottesdienst die Schlußlektion (aus den Propheten) lesen; 3. aufsperren.

פְּטַר *a.* 1. sich verabschieden; 2. *ipf.* 3 *sg.* יִפְטַר Gn 43, 13 entlassen, fortschicken; 3. freilassen. *Pa. ipf.* 3 sg. יְפַטֵּר Koh 7, 26 (MS יִפְטוֹר) entlassen. *Aph.* 1. dass.; 2. sich verabschieden; 3. eine Gedächtnisrede halten; 4. im Gottesdienst die Schlußlektion (aus den Propheten) lesen. *Itpe.* 1 *pf.* 3 *pl.* אִתְפְּטַרוּ Gn 44, 3 verabschiedet, entlassen werden; 2. verscheiden; 3. befreit sein.

פֶּטֶר *h. m.* Erstgeborener.

פִּטְרָא *gr. m.* (πέτρα) Stein, Fels.

פִּטְרָא *a. m., pl.* פִּטְרָיוֹת eine Art Pilze.

פִּיטִירַיָּה *a. m. pl.* (vgl. πικρίδια I. Löw) eine Feigenart.

פַּטְרוֹבוּלֵי *gr. f.* (πατροβουλή) Ortsmagistrat.

פַּטְרוֹבוּלִי *gr. m. pl.* (πατρόβαυλοι) Ratsherren.

פטרגים l. פּוֹדַגְרוֹס.

פַּטְרוֹזָא *x. m.* mageres Lamm.

פַּטְרִיתָא *a. f.* Abschied.

פַּטְרוֹכָא *gr. m.* (πρωκτός) Mastdarm.

פיטרון (SchemR 15) l. תֵּיטְרוֹן.

פוּטֵירִין. פ׳ דִּפְלוֹ l. דִּפְלוֹפוּטֵירִין *gr. m.* (διπλοποτήριον) Doppelbecher.

פַּטְרוֹן *gr. m.* (πάτρων) Patron, Beschützer.

פַּטְרוֹנָה *lat. f.* (*patrona*) Patronin, Beschützerin.

פֶּטְרוֹס, פֶּטְרַס *gr.* männl. Personenname (Πέτρος).

פֶּטְרוֹסְלִינוֹן *gr. m.* (πετροσέλινον) Petersilie.

פִּיטְרוֹפּוֹס *gr. m.* (ἐπίτροπος) Vormund.

פַּטְרִיקִי *gr.* männl. Personenname (Πατρίκιος).

פַּטְרִיקוֹן *gr. m.* (πατρικόν) väterliches Erbteil.

פטשין (Tanch. Tazriaʿ 9) l. פְּסָטִין.

פֵּי Buchstabe Pe.

פִּי s. פֶּה.

פיאבי s. פָּאבֵי.

פֵּאָה *h. f.* 1. Rand, Ecke; 2. Ackerecke, die nach Lv 19, 9; 23, 22 den Armen zu überlassen ist (auch Name eines Mischnatraktates); 3. Schläfehaar; 4. Bartecke; 5. פ׳ נָכְרִית falsche Haarlocke; 6. Einfassung, Spalier.

פִּיגָה Flußname.

פִּיד *h. m.* 1. Picken; 2. Unglück.

פיה *h. Pu. pt.* מְפֻיָּה mit Krapp gefärbt.

פִּיהִי (EstII 3, 8) *a. m.* Umherlaufen.

פִּיוּט *h. m.* Unvernünftiger, Kind.

פִּיּוּט *gr. m.* (vgl. ποιητής) Dichtung.

פיילא l. פִּלָא.

פִּיּוּס *gr. m.* (vgl. πεῖσις) Besänftigung.

פִּיּוּסָא *gr. m.* dass.

פִּיּוּתָא *a. f.* Schönheit.

פִּיחַ *h. m.* Ruß.

פִּיחָא *a. m., ind.* פִּיחַ Ex 9, 8 dass.

פִּיחָה *h. f.* 1. Blasen, Blähung; 2. Ermäßigung, Nachlaß; 3. Verhauchen, Elend.

פיט *gr.* (vgl. ποιητής) *Pi.* פִּיֵּט dichten.

פַּיְטָן, פַּיְטָנָא *gr. m.* (vgl. ποιητής) Dichter.

פִּיל *h. m.* 1. Elephant; 2. Elfenbein.

פִּילָא I *a. m., ind.* פִּיל 1 K 10, 22 dass.

פִּילָא II *a. m.,* s. פּוּל I.

פִּילָא III *a. m.* 1. Ritz, Spalte; 2. Hautschrunde.

פִּיָלָא, פִּיָלֵי (Jes 51, 17, MS פִּיֵּלֵי) *gr. f.* (φιάλη), *pl.* פִּיָלִין, פִּיָלָן Am 6, 6 (MS פִּילָן) Trinkschale.

פיילי. פ׳ פוטירין (KohR 5, 8) l. דִּפְלוֹפוּטֵירִין.

פִּילָרָא (KohR 3, 9, and. Lesart פִּילָנָא) *gr. m.* (vgl. φιάλη) Darbieter der Trinkschalen, Schenk.

פִּילְתָא *gr. f.* (φιάλη), *pl.* פִּילָון Trinkschale.

פין (KelXI 4) l. חַפִּין, s. חָף.

פינות (jBikk 65[a]) l. mit Ausg. Ven. פּוֹנוֹת, s. פּוֹנָה.

פִּינְחָס männl. Personenname.

פיונטייה (jSanh. 30[c]) l. פּוֹינִיתֵיה von פּוֹינֵי *gr. f.* (ποινή) Strafe.

פיס *gr.* (vgl. πεῖσις) *Pi.* besänftigen, beruhigen, freundlich zureden. *Hitp.* 1. sich besänftigen lassen; 2. besänftigt werden, befriedigt sein.

פיס *gr. Pa.* 1. *pf.* פַּיֵּים 1 S 24, 8 besänftigen; 2. anflehen. *Itpa.* sich besänftigen lassen.

פַּיִס *h. m., pl.* פַּיְסוֹת 1. Los; 2. Scholle.

פַּיְסָא (Est II 3, 7, nicht MS) *a. m.* Los.

פַּיְסָא *gr. m.* (vgl. πεῖσις) Besänftigung, gütliche Beilegung.

פִּיסָא (פַּיְסָא?) *a. m.* Scholle.

פִּיסוֹן *h. m., pl.* פִּיסוֹנוֹת Handlanger.

פַּיְסוֹנָא *gr. m.* Bitte, Wunsch.

פֵּיעוּר *h. m.* Ausleerung.

פִּיקָא männl. Personenname.

פִּיקָה *h. f.* 1. *pl.* פִּיקִין Knorpel. פ' שֶׁלַּפִּרְקָה Knorpel des Nackenwirbels. פ' שֶׁלַּגַּרְגֶּרֶת Kehlkopf; 2. Wulst, Ballen. בַּעַל פִּיקָה ,הַפִּיקִין ein Mensch mit starkem Gesäß; 3. Kniescheibe; 4. Pfropfen; 5. Wirtel der Spindel; 6. *pl.* פִּיקוֹת Knauf; 7. Wanken.

פִּיקוֹן (TosBech V 4) *h. m.* klumpig. Oder l. בַּעַל הַפִּיקִין für כְּעַל הַפִּיקוֹן, s. פִּיקָה.

פִּיר *h. m.* Graben, Grube.

פֵּירָא I *a. m.* dass.

פֵּירָא II *a. m.*, bei Onkelos nur im Plural פֵּירִין Gn 1, 11 Frucht.

פֵּירָה *h. f.*, s. פְּרִי.

פֵּירוּג männl. Personenname.

פֵּירוּגָא *a. m.* Ersatz, Bezahlung.

פֵּירוּי *h. m.* Fruchtbarkeit.

פירוכין (GnJII 37, 7, MS Paris. כרוכין). l. פֵּירוּכִין Garben. S. כְּרִיכָא.

פֵּירוּכִיתָא *a. f.* Grütze.

פֵּירוּכְתָא *a. f., pl.* פֵּירוּכָן Lv 2, 14 dass.

פֵּירוּעַ *h. m.* Entblößung.

פֵּירוּעָא *a. m.* 1. *c.* פֵּירוּעַ Nu 6, 5 Wachsenlassen des Haars; 2. freiwachsendes Haar.

פֵּירוּק *h. m.* Abbrechen.

פֵּירוּקָא *a. m.* Auflösung, Widerlegung.

פֵּירוּר *h. m.* 1. Zerbröckeln; 2. Zerbröckeltes, Brocken; 3. Mehlbrei. עֵץ הַפֵּירוּר Rührlöffel.

פֵּירוּרָא *a. m.* Mehlbrei, Kleister.

פֵּירוּשׁ *h. m.* 1. genaue Angabe. בְּפ' ausdrücklich, genau; 2. Erläuterung, Erklärung.

פֵּירוּשָׁא *h. m.* 1. *c.* פֵּירוּשׁ Nu 30, 9 deutliche Aussprache, Ausspruch; 2. genaue Angabe; 3. *c.* פֵּירוּשׁ Ct 5, 11 Erläuterung.

פֵּירָעוֹן *h. m.* 1. Zahlung; 2. Vergeltung, Strafe.

פִּישׁוֹן 1. männl. Personenname; 2. Gn 2, 11 Flußname.

פִּישׁוֹנָא *a. m.* eine Bohnenart.

פישין (jMaasSch 55[b]) l. פִּי שִׁין.

פַּךְ *h. m., pl.* פַּכִּים Krüglein, Flasche.

פַּכָּא *a. m.* Pfoste.

פַּכּוֹרָא *a. m.* 1. Zerstörer; 2. männl. Personenname.

פכח *h. Pi.* schwinden machen.

פכח *h. Pa.* 1. dass.; 2. schwinden.

פַּכְחוּתָא *a. f.* etwas Schwaches, Dünnes.

פכך *h. Pilp.* פִּכְפֵּךְ rieseln.

פַּכְסָמָא *gr. m.* (παξαμᾶς) Zwieback.

פַּכְסַס männl. Personenname.

פִּכְפֵּךְ s. פָּכַךְ.

פכר *h. Pi.* niederreißen, zerstören.

פְּכַר I *a., pt. pass.* פְּכִיר zertrümmert. *Pa. inf.* פַּכּוֹרָא Koh 3, 3 (MS סַתָּרָא) niederreißen, zerstören. *Itpa.* niedergerissen werden.

פְּכַר II *a.* falten (von den Händen). *Itpe.* verstrickt werden.

פלא *h. Ni. pt.* נִפְלָא wunderbar. *Pi.* durchsuchen. *Hi.* 1. deutlich aussprechen; 2. untersuchen; 3. verspotten; 4. wunderbar, unverständlich sein. *Ho. pt.* מֻפְלָא 1. wunderbar; 2. vorzüglichster; 3. ein Minderjähriger, welcher ein Gelübde deutlich aussprechen kann. S. פָּלָה.

פְּלָא *a.* spalten, öffnen. *Pa.* 1. *ipf.* 2 *sg.* תְּפַלֵּי Dt 24, 20 durchsuchen; 2. *pf.* 1 *sg.* פַּלֵּיתִי wegräumen, entfernen. *Aph.* 1. Spalten haben; 2. verspotten, lächerlich machen; 3. *pt.* מַפְלֵי Jes 9, 5 wunderbar machen.

פֶּלֶא *h. m., pl.* פְּלָאִים, פְּלָאוֹת Wunder.

פְּלָא männl. Personenname.

פְּלָא *gr. m.* (φύλλον) ein Gewürz (*Laurus Matabathrum*).

פְּלֵאָה *gr. f. sg.* (παλαιά) alt.

פִּלְאָה *a. m.* Wunder.

פְּלִאי (פְּלִי) Name eines Engels (Ri 13, 18).

פְּלֵאֲתָא *a. f.* Rätsel.

פִּלְבֵּל(?) *x.* blinzeln.

פלג *h. Hi.* 1. sich entfernen; 2. entfernen, ablenken; 3. unbeachtet lassen, achtlos sein; 4. überschreiten, übertreffen. *Ho. pt.* 1. entfernt; 2. hervorragend. *Hitp.* sich teilen.

פְּלַג *a.* 1. Nu 31, 42 teilen; 2. abweichend sein; 3. Teil erhalten. *pt. pass.* פְּלִיג 1. geteilt; 2. abweichend; 3. *pl.* פְּלִיגִין Ho 11, 7 zweifelhaft. *Pa.* 1. *pf.* פַּלֵּיג Gn 15, 10, *ipf.* 3 *pl.* יְפַלְּגוּן Ex 21, 35 teilen; 2. zerteilen, austeilen; 3. ablenken. *Aph.* 1. teilen; 2. ablenken. *Itpe.* 1. *pf.* אִתְפְּלֵיג Gn 14, 15 sich teilen; 2. sich trennen; 3. *ipf.* 3 *sg. f.* תִּתְפְּלֵיג Nu 26, 53 geteilt werden; 4. zugeteilt werden; 5. *pf.* אִתְפְּלֵיג Nu 16, 1 abweichender Meinung sein; 6. sich auszeichnen. *Itpa.* dass.

פֶּלֶג *h. m.* 1. Hälfte; 2. Zuteilung.

פַּלְגָּא (Ex 25, 10) *a. m., ind.* פֵּילֶג Gn 15, 10 1. Teil; 2. Hälfte, halb; 3. eine Krankheit.

פַּלְגָּאָה *a. m.* streitsüchtig.

פַּלְגוֹגוֹן *gr. m. h.* (φιλολογῶν) sich unterhaltend.

פְּלַגָּה *h. f.* Teilung.

פְּלֻגָּה *h. f.* Abteilung.

פְּלֻגָּה *h. f.* Streit.

פַּלְגוּתָא (Nu 31, 36) *a. f.* 1. Hälfte; 2. Geteiltheit, Unschlüssigkeit; 3. *c. s.* פַּלְגוּתֵיהּ Gn 49, 23 Streit.

פַּלַגְלֵיסָא (Thr 3, 12) *x. m.* Zielscheibe. S. פַּלְגֵּיסָא.

פֵּילָגוֹס *gr. m.* (πέλαγος) Meer.

פלגס l. פְּלוֹגֵס.

פַּלְגָּס *gr. m.* (πάλλαξ) halbreifer Widder.

פַּלְגִיסָא *x. m.* dass.

פַּלְגֵּיסָא (1 S 20, 20, MS פַּלַגְלֵיסָא) *x. m.* Zielscheibe.

פִּלֶגֶשׁ *x. f.* (vgl. πάλλαξ), *pl.* פִּלַגְשִׁים Kebsweib.

פַּלְגֻּתָא *a. f.* 1. Abteilung; 2. Unterschied; 3. Nu 17, 14 Streit; 4. Meinungsverschiedenheit, abweichende Ansicht; 5. Ortsname.

פַּלְדֵּיסָא, פלדום *lat. m.* (*bardaicus?*), *pl.* פַּלְדֵּיסִין Ri 14, 12 eine Art Mantel.

פָּלָה *h.* durchsuchen. *Pi.* dass. S. פָּלָא.

פַּלְהֶדְרִין *gr. m.* (πρόεδροι, πάρεδροι) Mitglieder eines Richterkollegs.

פְּלוּג *h. m.* Teilung.

פְּלוּגָא *h. m., c.* פְּלוּג Gn 14, 7 1. Teilung; 2. Zuteilung.

פְּלוּגָא *a. m., ind.* פְּלוּג 2 S 6, 19 Teil, Portion.

פְּלוּגְתָא s. פַּלְגֻּתָא.

פְּלֻוֹטָא *gr. m.* (βουλευτής) Ratsherr.

פִּלּוּל *h. m.* Bezeichnung für Beten.

פְּלוֹנִי *h. m., f.* פְּלוֹנִית ein gewisser.

פָּלַח *h.* 1. bearbeiten; 2. dienen. *pt.* פּוֹלֵחַ 1. Diener; 2. Feldarbeiter.

פְּלַח *a.* 1. durchbrechen; 2. *ipf.* 2 *sg.*

תִּפְלַח Ex 20, 9 arbeiten; 3. *inf.* מִפְלַח Gn 3, 23 bearbeiten; 4. *imp.* פְּלַח Gn 17, 1 dienen; 5. *ipf.* יִפְלְחוּן בְּ Gn 15, 14 arbeiten lassen. *Pa.* (?) *Aph.* 1. *pf.* 3 *pl.* אַפְלְחוּ Ex 1, 13 arbeiten lassen; 2. *pt. pl. c.* מַפְלְחֵי Jes 32, 17 betreiben. *Itpe.* 1. durchbrechen; 2. *pf.* אִתְפְּלַח Dt 21, 3 gearbeitet werden; 3. *ipf.* יִתְפְּלַח Dt 21, 4 bearbeitet werden.

פֶּלַח *h. m.* 1. Stück; 2. Mühlstein.

פִּלְחָא *a. m.* 1. Teil, Portion; 2. Mühlstein.

פָּלְחָא *a. m.* 1. *ind.* פָּלַח Gn 4, 4 Arbeiter; 2. *pl. c. s.* פָּלְחֵיהוֹן Ze 1, 4 Diener.

פֻּלְחָן *h. m.* Gottesdienst.

פֻּלְחָנָא (Ex 1, 11) *a. m.* 1. Arbeit; 2. Dienst; 3. Gottesdienst; 4. Gn 22, 2 Ortsname (Moria).

פֻּלְחָנוּתָא *a. f., c.* פֻּלְחָנוּת Koh 5, 8 Bearbeitung.

פָּלַט I *h.* auswerfen, ausspeien.

פָּלַט II *h.* entrinnen. *Ni.* dass. *Pi.* entfernen.

פְּלַט I (Jon 2, 1) *a.* ausspeien. *Pa.* hervorbringen.

פְּלַט II *a., pf.* 3 *pl.* פְּלַטוּן Est II 6, 13 (nicht im MS) entkommen. *Pa.* entfernen.

פילטא l. פּוֹלְיָטָא, s. פּוֹלְיָטוֹן.

פַּלְטָא männl. Personenname.

פַּלְטוֹן männl. Personenname.

פַּלְטְיָא männl. Personenname.

פלט־א (Tanch. Zaw 3) l. פְּלָנִיטָא.

פַּלַטְיָא *gr. f.* (πλατεῖα), *pl.* פַּלַטְיוֹת Platz, Straße.

פַּלְטִיוֹן männl. Personenname.

פְּלָטִיתָא, פַּלַטְיוּתָא *gr. f.* (πλατεῖα), *pl.* פְּלִיטָאתָא .d ,פַּלְטִין ,פְּלַטְיָן (Ct 3, 2, MS פְּלִיטַאתָא) 1. dass.; 2. Ortsname; 3. große Menge.

פִּילוֹטִימְיָא *gr. f.* (φιλοτιμία) Freigebigkeit, öffentliche Schenkung.

פּוֹלִיטוּמְנוֹן *gr. m.* (πολιτευόμενος) Stadtrat (decurio).

פלטין (Thr 4, 1, MS פַּלְטוֹרִין) l. פְּטָלוֹן.

פְּלַטְיוֹן ,פְּלַטוֹן *gr.* männl. Personenname (Πλάτων).

פָּלְטִין (Est II 2, 16) *gr. f.* (παλάτιον) Palast.

פְּלָטִינֵי ,פַּלְטִינֵי *gr. m. pl.* (παλατῖνοι) Palastbeamte.

פְּלָטָנוֹס *gr. m.* (πλάτανος) Platane (Bezeichnung des Heiligtums in Sichem).

פּוֹלִיטִיקִין *gr. m. pl.* (πολιτικοί) Städter.

פּוֹלִיטוֹר *gr. m.* (πωλητήριον) Marktplatz.

פַּלְטֵר I, פַּלְטֵרָא *gr. m.* (πρατήρ) Brotverkäufer.

פַּלְטֵר II *gr. m.* (πρατήριον) Bäckerladen.

פַּלְטוֹר ,פְּלָטְרָה ,פַּלְטוֹרָא ,פַּלְטוֹרִין *gr. m.* od. *f.* (πραιτώριον) Regierungsgebäude.

פַּלְטוֹרָא *gr. m.* (πρατήρ), *pl.* פַּלְטוֹרִין Händler.

פְּלִיטוֹרִין ,פְּלָטֵירָה *gr. m.* (vgl. πρατήριον, πωλητήριον) Ware.

פּוֹלִיטְרִיכוֹן *gr. m.* (πολύτριχον) Frauenhaar (*Adiantum Capillus Veneris*).

פַּלַטְתָּא Ortsname.

פַּלַטְתָּא *a. f.* Auswurf.

פְּלִי *gr.* (πολύ) viel.

פִּילֵי *gr. f.* (πύλη), *pl.* פִּילָן ,פִּילִין Tor.

פַּלְיָא *gr. f.* (παλαιά) alt.

פּוּלְיָא *gr. f.* (Ἀπουλία) Apulien.

פְּלָיָה männl. Personenname.

פְּלִיאָה *h. f.* Wunderbares.

פְּלִיגָא *a. m.* טוּרָא פ׳ Jos 11, 17 Praet. Name eines Berges.

פְּלִיגָה *h. f.* Streit.

פָּלִיט *h. m.* entronnen, gerettet.

פְּלֵיטָה *h. f.* Überrest.

פּוֹלְיָטוֹן *gr. m.* (φολιᾶτον) wohlriechendes Salböl (aus Nardenblättern).

פְּלֵיטִית weibl. Personenname.

פְּלֵיטְתָא *a. f.* Überrest.

פְּלִילָה *h. f.* Rechtssache.

פִּילְיוֹן I *gr. m.* (πυλεών) Portal, Torgebäude.

פִּילְיוֹן II *gr. m.* (πιλίον) Filzhut.

פַּלְיוֹן *gr. m.* (πάλλιον) Mantel.

פליום l. פִּלְיוֹן.

פְּלָיְתָא *a. f.* Sucherin, Lauserin. פָּלְיַת חִוְיָא Schlangenaufsucherin (ein Käfer).

פֶּלֶךְ *h. m.* 1. Kreis, Bezirk; 2. Spindel.

פְּלַךְ *a.* spinnen.

פִּלְכָּא *a. m.* 1. c. פֶּלֶךְ Dt 4, 3 Bezirk; 2. Spindel.

פלכיה (jDem 24[a]) l. פִּבְלֵה, s. פִּבְלָא.

פִּלְכִּין *gr. m.* (πελεκύς) Beil.

פִּלַּכְתָּא *a. f.* Spindel.

פלל I *h. Pi.* beten. *Hitp.* dass. *Pilp.* פִּלְפֵּל 1. suchen, untersuchen; 2. scharfsinnig erörtern, disputieren.

פלל II s. פִּלְפֵּל.

פלל I *a. Palp.* פַּלְפֵּל disputieren.

פלל II s. פַּלְפֵּל.

פַּלַלְגּוּלָה (jKil 27[a]) *a. m.* eine kleine Zwiebelart.

פלוליה (jNed 40[b]) ein Kraut.

פלוליניא (jPes 30[a]) eine säuernde Sache.

פלם *gr.* (vgl. πήλωμα) *Pu.* mit Schlamm bedeckt sein.

פלם *gr. Pa.* mit Schlamm bedecken.

פֵּילוּמָא *gr. f.* (πήλωμα) Schlamm.

פְּלוּמָא *gr. f.* (πλουμίον) Flaum.

פְּלֵימוֹן *gr.* männl. Personenname (Παλαίμων).

פַּלְמוּדָא *gr. m.* (πηλαμύς) eine Art Thunfisch (Thynnus sarda).

פַּלְמִיטוֹס *gr. m.* (ἐπιμελητής) Verwalter, Besorger.

פַּלְמָטוֹר *gr. m.* (διπλωματάριος) Sekretär. S. פַּלְמַנְטוֹר.

פְּלוֹמָטְרִין *gr. m.* (διπλωματάριον) Behältnis.

פלמיא l. פַּמַלְיָא.

פַּלְמַנְטוֹר *gr. m.* (φρουμεντάριος) Fourier.

פּוֹלְמוֹס, פּוּלְמוּסָא *gr. m.* (πόλεμος), *pl.* פּוֹלְמוּסִיּוֹת, פּוּלְמוּסִין 1. Krieg; 2. Krieger.

פֵּילְמוֹס s. פַּלְמוּדָא.

פלמוסטוס l. פַּלְמִיטוֹס.

פְּלוּמוֹפִילוֹן *gr. m.* (πριμόπιλος) der erste Centurio einer Legion.

פְּלוּמִיקָא *gr. m. pl.* (πλουμάκια) Flaumkissen.

פּוֹלֵימַרְכוֹס, פּוֹלֵימַרְכָּא *gr. m.* (πολέμαρχος), *pl.* פּוֹלֵימַרְכִּין (EstII 8, 7, MS פּוֹלֵי מַלְכִין) Feldherr.

פִּילוֹן *gr. m.* (πυλών) Portal, Torgebäude.

פְּלוֹן *gr. m.* (φύλλον) Parfüm von Laurus Malabathrum.

פְּלָנֵיטָא *gr. m.* (πλάνης) Planet.

פלנדרסין l. פְּרֶנְדִּיסִין.

פלני (Tanch. Zaw 3) l. פְּלָנֵים.

פְּלָנְיָא *a. m., ind.* פְּלָן, פְּלָנִי, *f. d.* פְּלָנִיתָא ein gewisser.

פלניא (bNed 55[b]) l. פַּמַלְנְיָא.

פְּלוֹנֵס *gr. m.* (φαιλόνης) Mantel.

פְּלָנֵים *gr. m.* (πλάνης) Planet.

פִּילוֹנְקְיָא *gr. f.* (φιλονεικία) Zank.

פלס *gr.* (vgl. πάλσις) *Pa.* wegschleudern (?).

פּולס s. אֵילְיוֹפּוֹלִים.

פֻּלְס (falsch פִּלַּס Ez 4, 10) *gr. m.* (φόλλις) 1. ein Gewicht; 2. eine Münze.

פִּילוֹס *gr.* männl. Personenname (Φίλος?).

פֻּלְסָא *gr. m.* (πάλσις, vgl. παλτόν πῦρ = Blitz) פ׳ דְנוּרָא Feuerschwingung.

פֻּלְסָא s. פֻּלְס.

פְּלוּסָא I *gr.* Ortsname (Πηλούσιον).

פְּלוּסָא II *gr. m.* pelusischer Stoff.

פלסגר? (Tos. Ter. VII 16) Schrein (?).

פוליסוטית. הפ׳ (jBez. 62[d], Ausg. Ven. חפול סוטות) l. חָפֵי לְסוּטוֹת.

פְּלַסְטוֹן *gr. m.* (πλαστόν) gefälscht, falsch.

פַּלַסְטִינֵי *gr. f.* (Παλαιστίνη) Palästina.

פְּלַסְטֵיר *gr. m.* (πλαστήρ) 1. Fälscher, Betrüger; 2. betrügerisch.

פַּלַסְטְרוֹן *gr. m.* (vgl. πλαστήρ) gefälscht, falsch.

פְּלוּסְלוֹס *gr. m.* (φασίολος) eine Bohnenart.

פלוסלים (?) männl. Personenname (oder l. פִּילוֹסוֹפוֹס?).

פַּלְסְמוֹן *gr. m.* (βάλσαμον) Balsam.

פִּילַסּוֹן *gr. m.* (φυλάσσων) Beschützer.

פְּלוּסִין *gr.* Ortsname (Πηλούσιον).

פִּילוֹסוֹפָא, פִּילוֹסוֹפוֹס *gr. m.* (φιλόσοφος) 1. Philosoph; 2. heidnischer Gelehrter; 3. Häretiker; 4. männl. Personenname.

פולוסיקא l. פְּלוּמִיקָא.

פִּלְפּוּל *h. m.* Disputation, scharfsinnige Erörterung.

פִּלְפּוּלָא *a. m.* dass.

פִּילְפִּי *gr.* männl. Personenname (Φίλιππος).

פִּלְפֵּל I s. פָּלַל.

פִּלְפֵּל I s. פָּלַל.

פִּלְפֵּל II *h.* streuen.

פַּלְפֵּל II. *a., pt. pass.* מְפַלְפַּל EstII 4, 16 (fehlt im MS) bestreuen. *Pass. pf.* אִתְפַּלְפַּל EstII 4, 1 sich bestreuen.

פִּלְפֵּל *h. m., pl.* פִּלְפְּלִין Pfeffer.

פִּלְפְּלָא *a. m., pl.* פִּלְפְּלִין dass.

פִּלְפְּלָן *h. m.* der scharfsinnig erörtert.

פִּלְפֶּלֶת *h. f.* Pfeffer.

פִּלְפֶּלְתָּא *a. f.* dass.

פּוֹלִיפּוּס *gr. m.* (πολύπους) Gewächs in der Nase.

פלץ *h. Hitp.* erbeben.

פְּלַצּוֹר *gr. m.* (πρεσσόριον) Fangschlinge.

פְּלַק *gr.* (vgl. πελεκίζω) den Kopf abschlagen, köpfen.

פִּלְקָא *gr. m.* (vgl. πελεκύς) Beilhieb.

פלקטא, Variante zu אפקלטורין (EchR 1, 1) l. פְּקַלְטוֹן *gr. m.* (ποικιλτόν) buntes Gewand.

פִּילָקֵי *gr. f.* (φυλακή), *pl.* פִּילָקִיּוֹת Wache, Gefängnis.

פִּילְקִין, פִּילְקִים *gr. m.* (πελεκύς) Beil.

פַּלַּקְתָּא *gr. m.* (πάλλαξ) Kebsweib.

פְּלָר *gr. m.* (φολλάριον) eine Münze.

פלש *h. Pi.* 1. aufsuchen; 2. durchgraben; 3. öffnen. *Pu. pt.* 1. geöffnet; 2. durchgezogen. *Hitp.* sich wälzen.

פלש *a. Itpa. ipf.* 3 *pl.* יִתְפַּלְּשׁוּן Mi 1, 10 (nicht im MS) sich wälzen.

פְּלֶשֶׁת *h. f.* Philistäa.

פְּלִשְׁתָּאָה *a. m., pl. d.* פְּלִשְׁתָּאֵי Ex 13, 17 Philister.

פְּלִשְׁתִּי *h. m.* dass.

פֻּמָּא (Gn 29, 3 פּוּמָא) *a. m., c.* פּוּם Gn 42, 27, *pl.* פֻּמִּין 1. Mund; 2. Mündung, Öffnung, Eingang; 3. Schneide. כְּפוּם Lv 25, 52, לְפוּם Ex 16, 18, עַל פּוּם gemäß. עַל פּוּם דְּ Lv 23, 8, לְפוּם דְּ weil nach Maßgabe dessen, dass. לְפוּם כֵּן demgemäß, deshalb. פּוּם חִירָתָא Nu 33, 7 Ortsname. פּוּם נַהֲרָא Ortsname.

פּוּמְבֵּי *gr. f.* (πομπή) 1. öffentlicher Aufzug; 2. Öffentlichkeit.

פּוּמְבּוֹן *gr. m.* (πομπεῖον) dass.

פָּמוֹט *x. m., pl.* פְּמוֹטוֹת eine Art Leuchter.

פַּמְיָא, פַּמְיַס, פַּמְיַאס (Ct 5, 4) *gr.* Ortsname (Πανέας).

פָּמִלְיָא, פַּמְלְיָא (Ct 1, 15) *lat f.* 1. (*familia*) Dienerschaft; 2. l. פְּמַלַנְיָא.

פימיליוס (Siphre Dt 355) l. פִּימְלֵיטִים *gr. m.* (ἐπιμελητής) Verwalter.

פְּמַלַנְיָא *gr. m. pl.* (φεμινάλια) Beinkleider.

פּוּמְפֵּי *gr. f.* (πομπή) 1. öffentlicher Aufzug; 2. Öffentlichkeit.

פֶּן *h.* (*bibl.*) damit nicht.

פְּנָא *a.* 1. *pt. pass.* פְּנֵי Dt 29, 17 sich wenden; 2. weggehen. לְמִפְנֵי רַמְשָׁא Gn 24, 63 wenn der Abend sich neigt; 3. die Notdurft verrichten. *Pa.* 1. *ipf.* 1 *sg.* פַּנֵּיתִי Gn 24, 31, *pt. pass.* מְפוּנָּא Gn 14, 17 ausräumen, aufräumen; 2. wegschaffen, wegjagen; 3. befreien; 4. die Notdurft verrichten. *Aph.* 1. *inf.* אַפְנָאָה 2 S 3, 27 (MS אַפְנָיֵיה) wenden; 2. sich Zeit nehmen; 3. für die Erklärung freigeben. *Itpe.* 1. *pf.* אִתְפְּנִי Ex 2, 12 sich wenden; 2. zu Ende sein. *Itpa.* Notdurft verrichten.

פַּנְגְּיוֹת *gr. f.* (vgl. φέναξ) Täuschung.

פַּנְגַּס, פַּנְגּוּס *gr. m.* (φέναξ) Betrüger (?).

פַּנְגָּר männl. Personenname.

פַּנְדָּא *a. m.* 1. Blatt, Eisen (eines Werkzeugs); 2. Hieb.

פַּנְדָּא männl. Personenname.

פְּנְדָה lat. f. (funda), pl. פְּנְדִיּוֹת Geldgurt.
פְּנְדְיוֹן lat. m. (dupondius) eine Münze.
פְּנְדַּק I gr. m. (ποντικόν sc. κάρυον), pl. פְּנְדְקָאוֹת, פְּנְדָּקִין Haselnuß (Corylus Avellana).
פְּנְדָּק II, פְּנְדּוֹק, פְּנְדְקָא gr. m. (πανδόκιον), pl. פְּנְדְקָאוֹת, פְּנְדָּקִין Herberge, Wirtshaus.
פְּנְדְקָאָה gr. m. (πάνδοκος) Gastwirt.
פְּנְדְּקִי gr. m. dass.
פְּנְדְּקִית gr. f. 1. Gastwirtin; 2. Kupplerin.
פְּנְדְקִיתָא (Jos 2, 1) gr. f. dass.
פְּנְדְקְרִין gr. m. pl. (πόντικον κάρυον) Haselnuß.
פַּנְדּוּר, פַּנְדוּרָא gr. f. (πανδοῦρα) ein Saiteninstrument (Mandoline).
פַּנְדֵירָא (Est II 7, 9, MS פְּנְדּוֹרָא, Or 2377 פַּנְדְוָרָא), פַּנְדְּרָא gr. männl. Personenname (Πάνθηρ).
פָּנָה h. 1. sich wenden; 2. weggehen; 3. die Notdurft verrichten. Ni. 1. sich wenden; 2. verscheiden; 3. Muße haben; 4. Notdurft verrichten. Pi. 1. wenden; 2. forträumen; 3. befreien, loslassen. Ho. pt. מְפְנֶּה 1. ledig, unverheiratet; 2. für die Erklärung offenstehend. Hitp. 1. entfernt werden; 2. befreit werden.
פִּנָּה h. f. 1. Ecke. אֶבֶן פִּנָּה Eckstein; 2. l. פּוֹנָה.
פְּנוּטְיָה (jDem 22c) Personenname (Παντίας?).
פָּנוּי h. m. 1. leer; 2. ledig, unverheiratet.
פִּנּוּי h. m. Ausräumen, Reinigen.
פנויתא s. פַּנְיוּתָא.
פִּנּוּכָא (Ri 5, 22) a. m. Jagen, Galoppieren.
פִּנּוּקָא a. m. Verzärtelung.
פִּנְחְיָא x. m. Schutz.
פַּנְטִי I gr. männl. Personenname (Παντίας).
פַּנְטִי II gr. (vgl. ἀπάντησις) לַפּ׳ (= לַאֲפַנְטִי) entgegen.

פֶּנְטִיגוֹן, פֶּנְטִיגוֹן gr. m. (πεντάγωνον) 1. fünfeckig; 2. fünffach.
פנטון. קוֹמִים פ׳ PesR 18, 1, l. קוֹמִים פַּלְטוֹן gr. m. (κόμης παλατίων) Palasthauptmann.
פַּנְטוֹס gr. (πάντως) jedenfalls. פ׳ דְּ es muß.
פּוֹנְטוֹס gr. kleinasiatische Landschaft (Πόντος).
פַּנְטְסָה gr. m. (ἀπάντησις) Erwiderung.
פֶּנְטַסְכִינָאָה gr. m. Bewohner des Distrikts Πεντάσχοινος in Egypten.
פֶּנְטָפּוֹלִיטָאָה gr. m. (vgl. Πενταπολῖται) Bewohner der Πεντάπολις in Nordafrika.
פֶּנְטְקָקָא gr. männl. Personenname (Πεντάκακος, Παντόκακος?).
פַּנְטֵירִי s. פַּנְתֵּירִי.
פְּנַי h. m. 1. Leere; 2. Muße; 3. Innerstes.
פַּנְיָא I a. m. 1. Gn 49, 27 Vesperzeit, Abend; 2. ind. פְּנֵי Koh 2, 10 (MS פְּנָאי) Muße; 3. Flußname.
פַּנְיָא II a. m., ind. פְּנֵי Dt 24, 5 (MS פְּנִי) frei, ledig.
פְּנְיָא a. m. Abtritt.
פְּנִיָּה h. f. Wendung.
פַּנְיוּתָא a. f. Muße.
פָּנִים h. m. f. pl. 1. Gesicht. פ׳ שֶׁל מַטָּה Scham. גִּלּוּי פ׳ Frechheit. גִּלָּה פ׳ בְּ frech behandeln; 2. Vorderseite; 3. Fläche; 4. Schein; 5. Person; 6. Sinn, Auslegungsweise. לְפָנִים 1. vorher; 2. zum Schein. לִפְנֵי vor. מִפְּנֵי wegen. מִפְּנֵי שֶׁ׳ weil. בִּפְנֵי 1. in Gegenwart von; 2. zur Zeit von.
פְּנִים h. m. Inneres, bes. Inneres des Tempels. בִּפְנִים drinnen. מִבִּפְנִים von innen. לִפְנִים nach innen, drinnen. לִפְנֵי וְלִפְנִים im Allerinnersten. לִפְנִים מִן innerhalb.
פְּנִימִי h. m. innerer.
פַּנְיָס gr. Ortsname (Πανέας).
פִּנִיתָא a. f. Ecke.

פנך *a. Pa. pt.* מְפַנֵּיךְ Ri 5, 22 jagen, galoppieren.

פִּינַךְ. פִּינְכָא *gr. m.* (πίναξ) Schüssel.

פֵּנָלְיָה *gr. f.* (φενόλιον) Mantel.

פְּנִימוֹן *gr.* männl. Personenname. S. פְּלִימוֹ.

פִּינִּין *gr. m.* (πίννινον) Steckmuschelwolle.

פֵּינַס *gr. m.* (φαινόλης) Mantel.

פָּנָס *gr. m.* (φανός) Laterne.

פַּנְסָא *gr. m.* dass.

פינוסין (Midr. Till. 19, 2) l. פִּסְטִין.

פינסור (Tanch. Schopht.) l. קוּסְטוֹר *gr. m.* (κούστως) Wächter(?).

פנק *h. Pi.* verzärteln. *Pu. pt.* verweichlicht.

פנק *a. Pa. pt. pass.* מְפַנַּק Dt 28, 54 dass. *Itpa. ipf.* 3 *pl.* יִתְפַּנְּקוּן Dt 31, 20 sich gütlich tun.

פַּנִּיקְטִין (?) *gr. m. pl.* (πάννυκτος) Nachtfest (?).

פִּנְקִי männl. Personenname.

פֵּנִיקְיָא *gr. f.* Phönizien (Φοινίκη).

פּוּנְקְלִין *gr. m.* (πανούκλιον) Spulfaden.

פִּנְקָס *gr. f.* (πίναξ), *pl.* פִּינְקְסָיוֹת 1. Tafel; 2. Buch.

פִּנְקְסָא *gr. m., c.* פִּנְקָס Ez 9, 2 dass.

פּנקריסין l. קַפְּרִיסִין (?).

פּוּנֵרְיָה *gr. f.* (πονηρία) Bosheit.

פנרתא (EstII 1, 3, MS פֵּירָא) l. mit Cod. Kiss. (Ausg. M. David) פּוּרְטְתָא.

פַּנְתָּא *a. m.* Oberleder.

פַּנְתֵּירִי (Ex 28, 20) *gr. m.* (vgl. πάνθηρ) ein Edelstein.

פַּנְתֵּירִין *gr. m.* 1. (πάνθηρ) Panther; 2. s. פַּנְתֵּירִי.

פַּס männl. Personenname.

פַּס I *h. m., pl.* פַּסִּין, פְּסוֹנוֹת 1. Stück; 2. Bruchstück; 3. Steuer.

פַּס II *h. m.* 1. Fläche von Hand und Fuß; 2. Platte, Brett; 3. Scheidewand, Barriere.

פִּסָּא I *a. m.* 1. Stück; 2. Bissen; 3. Los.

פַּסָּא II *a. m.* Grabscheit. S. פִּסְתָּא.

פּוֹסָּא *lat. f.* (*fossa*) Graben.

פְּסָא *a.* schreiten.

פסג *h. Pi.* 1. teilen, abreißen; 2. hindurchbrechen.

פְּסַג *a.* 1. teilen; 2. endigen; 3. hindurchbrechen; 4. entwischen. *Pa. Aph.* zerteilen.

פִּסְגָּא *a. m., pl.* פִּסְגִין, פִּסְגָן Stück.

פִּסְגָּה *h. f.* dass.

פָּסַד *h.* verderben. *Ni.* Schaden haben, verlieren. *Hi.* 1. dass.; 2. beschädigen.

פְּסַד *a.* 1. verderben; 2. schädigen, zu Grunde richten. *Aph.* 1. Schaden haben; 2. schädigen.

פסדיות (Jelammed. Wajjeze) l. בֵּי סַדְיוֹת, s. סַדְיָא.

פָּסָה *h.* sich ausbreiten.

פִּסָּה *h. f.* 1. Handteller; 2. Fußsohle.

פְּסוּגָא *a. m.* Stück.

פָּסוּל *h. m.* 1. untauglich; 2. illegitim.

פְּסוּל *h. m.* 1. Untauglichkeit, Makel; 2. Untaugliches, Abfall.

פִּסּוּל *h. m.* 1. Aushauen, Abhauen; 2. Ausgehauenes.

פְּסוֹלָא *a. m.* 1. Jes 51, 1 Weggeworfenes, Schutt; 2. Jes 1, 22 (Soc 59 פְּסוֹלָא) Schlacke; 3. 2 S 22, 27 (Soc 59 פְּסוֹלָא) Auswurf.

פְּסוּלָא *a. m.* 1. makelhaft; 2. verworfen.

פְּסוֹנוֹת s. פַּס I.

פְּסוֹלֶת *h. f.* 1. Abfall; 2. Auswurf, Verworfenes.

פָּסוּק *h. m.* 1. Bibelvers; 2. (später) Bibel.

פִּסּוּק *h. m.* 1. Abteilung; 2. Spreizung; 3. Unterbrechung; 4. Festsetzung.

פְּסוּקָא *a. m.* Bibelvers.

פְּסוּקָה s. פִּסְקָה.

פסוורום s. פּוּסְרוּם.

פָּסַח *h.* überspringen. *Ni.* lahm werden.

פִּסֵּחַ *h. m.* lahm (auf beiden Füßen?).

פֶּסַח *h. m.* 1. Pesachlamm; 2. Pesachfest. *pl.* פְּסָחִים Bez. eines Mischna-

traktats. פֶּסַח דּוֹרוֹת das Pesach aller Zeiten (im Unterschied von פ׳ מִצְרַיִם, dem ägyptischen Pesach). פ׳ רִאשׁוֹן erstes Pesach (am 14. Nisan). פ׳ שֵׁנִי Nachpesach (am 14. Ijjar). עֶרֶב פ׳ der Rüsttag des Pesach.

פִּסְחָא (Nu 9, 2) *a. m.* dass. פ׳ זְעִירָא Nachpesach.

פִּסְטְלִיּוֹת *gr. f. pl.* (ἐπιστύλια) Architrav.

פַּסְטִילוֹס *gr. m.* (πάστιλος) Kügelchen.

פִּסְטְמָא *gr. f.* (πίστωμα) Beglaubigung.

פָּסָטוֹן *gr. m.* (φοσσᾶτον) 1. Graben; 2. Armee.

פִּסְטִיס, פִּסְטִין *gr. f.* (πίστις) Treu und Glauben.

פִּסְטְקָא *gr. m.* (πιστάκια) Pistazie.

פסיטירין (KohR 2, 6) l. בְּמִסְטֵירִין, s. מִסְטֵירִין.

פסיא l. פִּיָסָאִית *gr.* (vgl. פִּיֵּס) besänftigend.

פְּסִיגָה *h. f.*, *pl.* פְּסִיגִין 1. Zweiglein; 2. Blütenstiel.

פְּסִידָא *a. m.* Schaden.

פִּסָּיוֹן *h. m.* Ausbreitung.

פְּסִיוֹנָא *a. m.* dass.

פְּסִיחָה *h. f.* Gebrauch von פסח.

פָּסִיל *h. m.* Götzenbild.

פְּסִילָא *a. m.* 1. dass.; 2. untauglich, verworfen.

פְּסִילָה I *h. f.* Meißel(?).

פְּסִילָה II *h. f.* Abfall.

פְּסִילְתָא *a. f.*, *pl.* פְּסִילָן Ex 20, 22 Haustein.

פַּסִּים *h. m.* Pfoste.

פַּסְיוֹן *gr. m.* (φασιανός) Fasan.

פַּסְיָנָא *gr. m.* dass.

פְּסִיסָא männl. Personenname.

פְּסִיסִית, פְּסִיסָה *h. f.* Zaun, Scheidewand.

פְּסִיעָא *a. m.* hervorstehend.

פְּסִיעָה *h. f.* Schritt.

פְּסִיעֲתָא *a. f.* dass. S. פִּסְעֲתָא.

פְּסִיקָא *a. m.* 1. Teil; 2. Almosensammlung.

פְּסִיקָה *h. f.* 1. Graben; 2. Abgetrenntes.

פסיקוליה. כפ׳ (jPea 15[c]) l. כִּדְפָסְקוּ לֵיהּ.

פְּסִיקְיָא Ortsname.

פְּסִיקְתָא *a. f.* 1. Festsetzung; 2. Abschnitt; 3. Name von Sammlungen von haggadischen Auslegungen der Schriftabschnitte für die Festtage und einige Sabbate.

פסך *a. Pa. pt. pl.* מְפַסְּכִין Jes 33, 12 abschneiden.

פִּסְכְּתֵר *gr. f.* (ψυκτήρ) Kessel.

פִּסְכְּתֵירָא *gr. f.*, *pl. d.* פִּסְכְּתֵירָוָתָא Ex 28, 3 dass.

פָּסַל *h.* 1. aushauen; 2. untauglich machen; 3. für untauglich erklären. *Ni.* 1. ausgehauen werden; 2. untauglich werden. *Pi.* behauen. *Hi.* verächtlich machen.

פְּסַל *a.* 1. Ex 34, 4 aushauen, behauen; 2. für untauglich erklären. *Pa.* behauen. *Aph.* untauglich machen. *Itpe.* 1. *pf.* 2 *pl.* אִתְפְּסִילְתּוּן Jes 51, 1 ausgehauen werden; 2. für untauglich erklärt werden, untauglich werden.

פָּסָל *h. m.* eine Art Hacke.

פֶּסֶל I *h. m.* Bild, Götzenbild.

פֶּסֶל II *x. m.* Krämpe.

פַּסַּל *gr. m.* (πάσσαλος) 1. Pflock; 2. Latte.

פַּסְלָא *gr. m.* dass.

פְּסָלוּת *h. f.* 1. (gesetzliche) Untauglichkeit; 2. Makelhaftigkeit.

פְּסִילְיָא *gr. m.* (φασίολος) eine Bohnenart (*Phaseolus vulgaris*, nach I. Löw unmöglich).

פסליון (Jalk Ps. 10, 5) l. פַּפְלְיוֹן(?).

פַּסְלָן Ortsname.

פְּסֶלוֹסָא, פְּסֶלוֹס *gr. m.* (ψελλός), pl. פְּסֶלִים Stammler.

פְּסַלְקָאוֹת(?) *x. f. pl.* eine Bohnenart.

פְּסִילְתָא *gr. f.* dass. S. פְּסִילְיָא.

פִּסְנָטוֹר *gr. m.* (ὀψωνάτωρ) Einkäufer für die Küche.

פְּסַנְתֵּרִין *gr. m.* (ψαλτήριον) Zither.

פִּסְנְתְּתוֹן *gr. m.* (ἀψινθίτης) Wermutwein.

פָּסַם I *h.* 1. zerteilen; 2. schaufeln; 3. schwinden. *Ni.* zerteilt werden.

Hi. verteilen, auflösen. *Pilp.* 1. zerreißen; 2. trennen, auflösen; 3, zuteilen. S. פּוּס.

פסס II *h.* *Pilp.* פִּסְפֵּס sengen.

פסס I *a.* *Palp.* פַּסְפֵּס auflösen, auseinanderzupfen. S. פּוּס.

פסס II *a.* *Palp.* פַּסְפֵּס sengen.

פסים l. פִּסְטִם.

פָּסַע *h.* schreiten, überschreiten. *Pi.* *Hi.* 1. einherschreiten; 2. spreizen; 3. weite Stiche machen.

פְּסַע *a.*, *pt.* פָּסַע 2 S 20, 8 schreiten. *Pa.* dass.

פִּסְעֲתָא, פְּסִעְתָּא *a. f.*, *pl. c. s.* פִּסְעָתֵיהּ Jer 10, 22 Schritt.

פְּסֵיפוֹן s. פְּסֵיפַס.

פְּסֵיפַס (1 K 5, 31, MS פְּסִילָן) *gr. m.* (ψῆφος) 1. allseitig geglätteter Stein; 2. Stein im Brettspiel; 3. Mosaik; 4. Verhängnis, Beschluß; 5. l. פִּסְפָּס.

פִּסְפָּס I *h. m.* Luke, kleine Türe.

פִּסְפָּס II *h. m.* Pfosten, Barriere.

פִּסְפֵּס s. פָּסַס.

פִּסְפֵּס s. פְּסַס.

פְּסֵיפָס *gr. m.* (ψηφίστης) Rechner.

פיספסאי. פ' פיסיאו Pesikt. 131ª (wohl *gr. tr.* ὅπως ἐποίησαν ἐποίησα) wie sie handelten, handelte ich.

פָּסַק *h.* 1. teilen; 2. aufhören; 3. bestimmen, festsetzen; 4. פָּסַק דְּבָרִים l. פָּתַק דְּבָרִים. *Ni.* geteilt sein, zerrissen sein, reißen. *Pi. Hi.* 1. trennen; 2. unterbrechen. *Hitp.* 1. getrennt sein; 2. schielen.

פְּסַק *a.* 1. *pt. pass.* פְּסִיק Dt 23, 2 abschneiden, spalten; 2. Nu 11, 33 aufhören; 3. bestimmen, festsetzen; 4. פ' סִדְרָא die Haphtara verlesen; 5. einen Bibelvers sagen; 6. (später) für rechtsgültig erklären. *Pa. ipf.* 1 *sg.* אֲפַסֵּיק Hos 2, 6 trennen. *Aph.* 1. trennen; 2. *ipf.* 3 *sg.* יַפְסֵיק Jes 53, 3 aufhören lassen, ein Ende machen. *Itpe.* 1. *ipf.* 3 *sg. f.* תִּתְפְּסֵיק Jes 5, 27 gespalten, zerrissen werden; 2. die Schlußmahlzeit halten (vor dem Versöhnungstag).

פֶּסֶק *h. m.* 1. Stück, Bruchteil, 2. Trennungsakzent.

פִּסְקָא *a. m.* 1. Stück, Teil; 2. Abschnitt; 3. Scheidung; 4. Kollekte.

פוסקא l. פִּתְקָא.

פְּסָקָא *a.m.* 1.Zerschneiden; 4.Festsetzung.

פַּסָּקָא Beiname eines Mannes.

פְּסָקָה *h. f.* Spaltung, Gespaltensein.

פִּסְקָה *h. f.* 1. Abteilung; 2. Kollekte.

פִּסְקוֹן *h. m.*, *f.* פִּסְקוֹנִית 1. bestimmend, urteilend; 2. Beiname Gabriels.

פְּסַקְטֵר *gr. m.* (ψυκτήρ) Kessel.

פְּסִיקְיָה, פְּסִקְיָא *gr. m.* (φασκία), *pl. d.* פְּסִיקַיָּא Jes 3, 24 Binde, Gürtel.

פִּסְקִית *h. f.* Abteilung.

פַּסְקְלָא (2 S 23, 8, MS פּוּסְקְלָא) *gr. m.* (φάσκαλος) Bündel, Fasces.

פִּסְקָן (?) *h. m.* Abschnitt.

פִּסְקִין *gr. m.* (πισκίνη), *pl.* פִּסְקִינוֹס (= πισκίνας?), פִּסְקִינָיוֹת Fischteich.

פסקינין l. פִּקְסִינוֹן.

פִּסְקַת Ortsname.

פִּסְקְתָא *a. f.* Teil, Abteilung.

פְּסַקְתֵּר *gr. m.* (ψυκτήρ) Kessel.

פִּסְתָּא I, פַּסְתָּא *a. m.* 1. *c.* פַּסַּת 1 K 18, 44 Soc 59 1. Handteller; 2. Fußsohle. דְּפַסֵּי (l. פַּסֵּי) כִּתּוּנָא Gn 37, 3 B. fußlanges Untergewand.

פִּסְתָּא II *a. f.* 1. Bissen; 2. Brot; 3. Fülle (?).

פִּסְתָּא *x. f.* Seite (eines Buches).

פִּסְתִּיוֹן *gr. m.* (ψιάθιον) Matratze.

פסתיין l. פִּסְתִּיוֹן.

פִּסְתְּקָא *gr. m.* (πιστάκια) Pistazie.

פסתרא l. פִּסַכְתְּרָא.

פְּעָא *a.*, *pt. pl.* פָּעַיִן Est II 1, 2 (MS פָּעֲיִן) 1. blöken; 2. schreien.

פָּעָה *h.* schreien. *Hi.* blöken.

פָּעוֹט *h. m.*, *pl.* פָּעוֹטוֹת Kind.

פעור s. פֵּיעוּר.

פְּעוֹר (Nu 25, 3) moabitische Gottheit.

פְּעָיָה *h. f.* Schrei.
פְּעִרָה *h. f.* Entleerung des Mastdarms.
פְּעִיתָא *a. f.* Schreierin.
פָּעַל *h.* arbeiten.
פְּעַל *a.* s. פּוֹעֲלָא, פָּעֲלָא.
פָּעֲלָא *a. m.* Arbeiter.
פְּעֻלָּה *h. f.* 1. Arbeit; 2. Lohn.
פַּעֲלוּתָא *a. f.* Arbeit.
פעליונם (BemR 4) l. פֶּפְּלוֹנִים, s. פֶּפְלוֹן.
פְּעֻלְּתָא *a. f.* Arbeit.
פעם *h. Pi.* stoßen, stören. *Ni.* gestört werden.
פַּעַם *h. f., pl.* פְּעָמוֹת 1. Tritt; 2. Mal. פַּעַם שֶׁ zuweilen. פְּעָמִים dass.
פועמים (EchR 1, 16, Ausg. Pes. פומעום) l. פִּמְיָם.
פעע *h. Pilp.* פִּעְפֵּעַ 1. zerschlagen, spalten; 2. eindringen, durchdringen.
פְּעַע I *a., pf.* 3 *sg. f.* פַּעַת Ri 5, 26 zerschlagen. *Palp.* dass.
פעע II *a. Palp.* פַּעְפַּע finster machen.
פַּעְפּוּעָא *a. m.* Dunkelheit.
פַּעְפּוּעִין *h. m. pl.* Cardamom (*Amomum Cardamomum*)?
פִּעְפֵּעַ s. פָּעַע.
פַּעְפַּע s. פְּעַע.
פָּעַר *h.* 1. aufsperren; 2. Entleerung haben. *Pi.* dass.
פְּעַר *a.* Entleerung haben. *Pa.* dass.
פִּיף, פִּיפָה *gr. f.* (παρυφή?) Saum.
פַּפָּא *gr. m.* 1. männl. Personenname (Πάππας, Πάππος); 2. Vater. נְהַר פַּפָּא Ortsname.
פַּפָּאָה *a. m.* aus Pappa.
פַּפִּי *gr.* männl. Personenname (Πάππας, Πάππος).
פַּפְּיָס *gr.* männl. Personenname (Παπίας).
פַּפִּיר, פִּיפְּיר, פִּיפְּיָרָא *gr. m.* (πάπυρος) 1. Papyrosschilf; 2. Papyroskorb.
פִּיפְּיוֹרָא *gr. m.* 1. (παπίας) kaiserl. Palasthüter; 2. (später) Papst (πάπας).
פִּיפְּיָרוֹת *gr. f. pl.* (πάπυρος) 1. Papyruskorb; 2. Papyrusgeflecht, Papyrusspalier.

פַּפִּלְיוֹן *gr. m.* (παπιλεών), *pl.* פַּפִּלְיוֹנִין, פַּפִּלְיוֹנוֹת Zelt.
פֶּפְלוֹן *gr. m.* (πέπλον) Prachtmantel.
פְּפוֹלְסְמוֹן *gr. m.* (ὀποβάλσαμον) Balsam.
פִּיפְנִי, פְּפוּנְיָא *gr.* Ortsname (Ἐπιφάνεια).
פְּפוּנָאָה, פְּפוּנָא *a. m.* aus Paphunia.
פַּפּוֹס *gr.* männl. Personenname (Πάππος).
פופסדם (jBer 13[c]) s. פוּסרוּם?
פפוסיא (MidrSchem 5, 6) l. פִּסְפּוּסִים, s. פַּסִּיפַס (?).
פיפקין (RutR 1, 17) l. פַּפִּלְיוֹן.
פִּיפּוֹר *gr. m.* 1. (πάπυρος) Papyrosschilf; 2. *pl. d.* פיפורייא DtJI 26, 3, MS פיפיירייא, s. פִּיפְּיָר.
פיפורין (BerR 74) l. פּוֹרְפּוּרִין.
פְּצָא *a.* 1. retten; 2. öffnen; 3. offenstehen. *Pa.* befreien, retten. *Itpe.* gerettet werden.
פְּצוּלָא *a. m.* gespaltene Datteln.
פצח *a. Pa.* hell machen.
פִּצְחָא *a. m., pl. d.* פַּצְחַיָּא Lv 25, 36 offener Platz, Dorf.
פִּצְטַלְיוֹת s. פִּסְטַלְיוֹת.
פַּצְטְלִין s. פַּסְטִילוֹם.
פְּצִידָא *a. m.* 1. *pl.* פְּצִידִין 2 K 3, 16 Wasserlauf; 2. Fundort; 3. s. פַּרְצִידָא.
פְּצִיחַ (Dt 2, 23, MS רְפִיחַ) Ortsname.
פְּצִיחָא *a. m., pl. c. s.* פְּצִיחֵיהוֹן Jos 13, 23 (Praet. פַּצְחֵיהוֹן) 1. offen; 2. offener Platz, Dorf.
פִּצְחָה *h. f.* Jubel.
פַּצִּיחָא *a. m.* 1. *pl.* פַּצִּיחִין Gn 31, 10 hellfarbig; 2. heiter, klar.
פְּצִיחָאָה *a. m.* Bewohner eines freien Platzes, Dörfler.
פַּצִּים *h. m.* 1. Pfoste, Pfeiler; 2. Türgewände.
פַּצִּימָא *a. m.* 1. dass.; 2. *pl. d.* פַּצִּימַיָּא Est II 6, 1 (nicht MS) Kolumne (im Buch).
פְּצִיעָה *h. f.* 1. Zerquetschung; 2. Verwundung.
פצל *h. Ni.* sich spalten. *Pi.* spalten. *Pu. pt.* gespalten. *Hi.* sich spalten.
פְּצַל *a.* spalten. *Itpe.* sich spalten.

פְּצַם *a., pt.* פָּצֵים Jer 22, 14 ausbrechen.

פוצמו (RutR Peth.) l. mit MS D. תְּחוּמוֹ, s. תְּחוּם.

פָּצַע *h.* 1. quetschen, zerquetschen. *pt. pass.* פְּצוּעַ דַּכָּה mit zerquetschten Hoden; 2. spalten; 3. verwunden. *Ni.* gequetscht, zerquetscht werden. *Pi.* zerquetschen. *Hi.* 1. spalten; 2. sich verbreiten.

פְּצַע *a., pf.* 3 *sg. f.* פְּצַעַת Ri 5, 26 (so Soc 59 in marg.; MS פַּעַת) 1. zerschlagen; 2. spalten. *Pa.* dass.

פֶּצַע *h. m.* 1. Wunde; 2. Übel.

פִּצְעָא *a. m.* dass.

פַּצְעִיל *h. m.* gespaltene Dattel.

פִּצְעִית (?) *h. f.* dass.

פצץ *h. Hitpo.* הִתְפּוֹצֵץ zerschmettert werden.

פְּצַר *a., pt.* פָּצַר 1 S 15, 23 (MS בָּצַר) verringern (?).

פִּצְתָּא, **פִּצְתָא** *a. f., pl.* פִּצִּין 1. Los; 2. *pl.* פִּצִּין Jer 36, 23 Kolumne (eines Buches).

פַּקָּא Ortsname.

פָּקַד *h.* 1. verordnen; 2. aufsuchen; 3. mustern; 4. vermissen; 5. beiwohnen. *Ni.* aufgesucht werden, heimgesucht werden. *Pi.* befehlen. *Hi.* 1. in Verwahrung geben; 2. verwahren. *Hitp.* 1. beauftragt werden; 2. heimgesucht werden.

פְּקַד *a.* aufbewahren. *Pa.* 1. *pf.* פַּקֵּיד Gn 2, 16 anordnen, befehlen; 2. beauftragen. *Aph.* 1. anordnen; 2. in Verwahrung geben. *Itpe.* aufbewahrt werden. *Itpa.* 1. *pf.* אִתְפַּקַּד Nu 3, 16 angeordnet werden. *Ittaph. pf.* אִתַּפְקַד Lv 5, 23 (MS viell. אִתְפַּקַד) in Verwahrung gegeben werden.

פְּקֻדָּה *h. f.* Aufbewahrung.

פִּקָּדוֹן *h. m., pl.* פִּקְדוֹנוֹת aufbewahrtes Gut, Depositum. בַּעַל הַפִּקָּדוֹן der Aufbewahrer, Depositar.

פִּקְדוֹנָא (Lv 5, 21, MS פִּקְדְּנָא) *a. m.* aufbewahrtes Gut, Depositum.

פִּקְדְּנָא *a. m.* 1. Lv 5, 21 dass.; 2. Anordnung.

פִּקַּדְתָּא *a. f.* Anordnung, letztwillige Verfügung.

פִּקּוּד *h. m.* 1. Beauftragung; 2. *pl.* פִּקּוּדִים Musterung. חוּמַשׁ הַפִּ' das vierte Buch Mosis.

פִּקּוּדָא *a. m.* 1. *pl. d.* פִּקּוּדַיָּא Lv 27, 34 Gebot; 2. *pl.* פִּקּוּדִין Musterung.

פְּקוּדָאָה *a. m., pl. d.* פְּקוּדָאֵי Ez 23, 23 eine Völkerschaft.

פִּקּוּחַ *h. m.* פִּ' נֶפֶשׁ Lebensrettung. S. פָּקַח.

פָּקוּלִי *h. m.* Flachshechler (?).

פְּקוּלִין s. פַּקְלִין.

פְּקוּסָא *gr. m.* (vgl. πέκος) Entfernung des Flaums.

פַּקּוּעָא *a. m.* Koloquinte (*Citrullus Colocynthis*).

פְּקוּעָה *h. f.* 1. Spalt; 2. aufgeschnittenes Muttertier.

פַּקּוּעָה *h. f.* Koloquinte.

פְּקוּעֲתָא *a. f.* Knäuel.

פְּקוּקֶלֶת *h. f.* Verzweigung.

פְּקוּקַלְתָּא *a. f.* dass.

פְּקוּקֶרֶת *h. f.* dass.

פְּקוּתָא *a. f., c. s.* פְּקוּתֵיהּ 1 S 4, 18 der untere Teil des Halses.

פָּקַח *h.* öffnen. *Pi.* 1. dass.; 2. aufgraben; 3. Fürsorge treffen. *Ni. Hitpa.* geöffnet werden (von Ohr, Mund oder Auge).

פְּקַח *a.* 1. öffnen; 2. sehend machen. *Pa.* 1. *inf.* פַּקָּחָא Koh 3, 5 offen legen, aufgraben; 2. verständig machen. *Itpe.* nüchtern werden.

פִּקֵּחַ *h. m., f.* פִּקַּחַת 1. sehend; 2. hörend; 3. klug.

פַּקְטֵז *gr.* (vgl. ἀποκοτταβισμός?) auswerfen.

פוּקְטֵי (?) *x. f.* Lampe (?).

פִּקְטַיָּא *gr. m. pl.* (πηκτός) Bodensatz, Hefe.

פִּקְטִים *gr. m. pl.* dass.

פקטן, *ipf.* יפקטן Hi 21, 10 Ausg. Ven. 1518, l. mit Ar. יַפְקְטֵז, s. פַּקְטֵז.
פיקטני (Tos. BabB 5, 3) l. טוּרְטָנֵי.
פקי. בְּפַּקֵי (= בְּאַפּוּקֵי) im Ausgang. S. נְפַק.
פְּקִיד *h. m.* Beamter, Fürst.
פְּקִידָה *h. f.* 1. Anordnung; 2. Untersuchung; 3. Gebrauch von פקד.
פְּקִיחָא (Ex 4, 11, MS פְּתִיחָא) *a. m.* sehend.
פִּיקִילְיָא *x. m.* (φακιόλιον) Kopfbinde.
פְּקִיעַ *h. m.* 1. Docht; 2. Geißel; בֵּית פְּקִיעַ das lose Ende der Schleuder; 3. Bündel.
פְּקִיעָא *a. m.* 1. bekannt, verbreitet; 2. kundig.
פְּקִיעָה *h. f.*, *pl.* פְּקִיעוֹת 1. Knäuel, Kugel; 2. s. פְּקִיעַ.
פְּקִיעִין Ortsname.
פקל *h. Pi.* abschälen.
פַּקְלָא *a. m.* Samenkapsel vom Flachs.
פקלטורין (EchR 1, 1, Ausg. Pes. אפקלטודין) l. פְּקַלְטוֹן *gr. m.* (ποικιλτόν) buntes Gewand.
פַּקְלִין *h. m. pl.* 1. Samenkapseln vom Flachs; 2. s. פּוּקְרִית.
פָּקַם *h.* 1. Gebiß anlegen; 2. am Gebiß ziehen. *Pi.* dass.
פִּיקַם *gr. m.* (φῦκος) rote Schminke (für die Wangen).
פָּקַם I *gr.* (vgl. φῦκος) schminken.
פָּקַם II *gr.* (πέκω) kämmen.
פקם III *gr.* (vgl. πέκος) *Pi.* 1. den Flaum verlieren; 2. den Flaum entfernen.
פָּקַם IV *h.* aufsperren.
פַּקַם *gr.* (vgl. φῦκος) schminken.
פִּיקַם, פִּיקוֹם *gr. m.* (πέκος) feiner Flaum.
פְּקוֹם (Sac 14, 10) *gr.* Name eines Turms (Ἱππικός).
פקוסים (?) *h. m. pl.* Name einer ägyptischen Völkerschaft.
פְּקסוּסָא *gr. m.* (πέκος) Flaum, Fäserchen.

פְּקְסִים s. פִּיקַם.
פְּקִיסָנָא (?) *a. m.* Dungmasse (?).
פְּקְסִינוֹן, פְּקְסִינָא *gr. m.* (πύξινον) Buchsbaum.
פָּקַע *h.* 1. platzen, zerspringen; 2. abspringen; 3. spalten; 4. aufhören. *Pi.* spalten. *Hi.* 1. auftrennen; 2. zerschleißen; 3. brechen (den Marktpreis); 4. befreien (von einer Pflicht).
פְּקַע *a.* 1. sich spalten, platzen; 2. *pt. pl.* פָּקְעִין EstII 1, 2 knarren, krachen; 3. aufhören. *Pa. pt.* מְפַקַּע EstII 1, 2 (MS מַפְקַע) knarren lassen. *Aph.* 1. auflösen; 2. wegnehmen; 3. bekannt machen. *Itpe. pf.* אִתְפְּקַע EstII 3, 7 (nicht MS) durchbrochen werden.
פֶּקַע *h. m.* 1. Riß, Spalt; 2. Platzen, Springen; 3. Abgesprungenes.
פִּקְעָא *a. m.* Geschwür an der Afterspalte.
פַּקַעַת, פְּקָעִית *h. f.*, *pl.* פְּקָעִיוֹת Knäuel.
פַּקְעֲתָא *a. f.*, *pl. c.* פַּקְעֵי 2 K 4, 39 (MS פַּקְעֵי) Koloquinte (*Citrullus Colocynthis*).
פַּקְעֲתָא *a. f.* Herumgehen, Müßiggang.
פִּקְפּוּקִין *h. m. pl.* Verstopfung.
פִּקְפּוּקְתָא *a. f.* Schwankendmachen, Erschütterung.
פִּקְפֵּק s. פּוּק und פָּקַק I.
פִּקְפֵּק s. פּוּק.
פָּקַק I *h.* verstopfen. *Pi. Pilp.* dass. *Hitp. Hitpalp.* verstopft werden.
פקק II *h. Hitp.* 1. erschüttert werden; 2. lose werden. *Pilp.* s. פּוּק.
פְּקַק *a.* verstopfen. *Itpe.* verstopft werden.
פְּקָק *h. m.* 1. Verstopfung, Stöpsel; 2. Verschluß; 3. Knochen.
פָּקַר *h.* zügellos werden. *Pi.* sich preisgeben. *Hi.* 1. freigeben, als herrenlos erklären; 2. preisgeben. *Ho. pt.* freigegeben.
פְּקַר *a.* dass. *Aph.* 1. freigeben, als herrenlos erklären; 2. preisgeben.

Itpe. 1. sich respektlos benehmen; 2. sich preisgeben.

פְּקְרִין *a. m. pl.* 'בֵּי פ After.

פְּקְרִין, פִּקָּ *gr. m.* (φακιόλιον) Kopfbinde, Binde.

פּוּקָרִית *gr. f.* (ποκάριον) Wollflocke.

פקרום s. פְּרָקְרוֹם.

פַּקְרִיסִין, פַּקְרָס *gr. m.* (ἐπικάρσιον) ein Untergewand.

פְּקַרְסוּת *gr. f.* dass.

פַּקְתָּא *a. f.* Tal.

פקתא (EstR 1, 8) l. mit Ausg. Pes. אַנְפְּקָא.

פַּר *h. m.* zwei- bis fünfjähriger junger Stier.

פֶּרֶא *h. m.* Wildesel.

פְּרָא I *a.* sprossen, treiben.

פְּרָא II *a.* laufen.

פרא (?) *a. m.* Name eines Fisches.

פְּרָא I *gr.* (πέρα) 1. über, darüber hinaus; 2. weniger.

פְּרָא II *gr.* (παρά) 1. nach; 2. für, neben.

פַּרְאֶדְרוֹן *gr. m.* (πάρεδρος) Tischgenosse.

פראירתין (jJom 38[c]) l. פַּלְהֶדְרִין.

פרוביגרון (BerR 64) l. כְּרִיסַרְגְּרוֹן.

פרביטא (BerR 63) l. mit Ausg. Konst. פַּרְכִיטָא.

פְּרִיבָטָה *lat. m.* (*privata*), *pl.* פְּרִיבָטִין, פְּרִיבָטִיּוֹת Privatbad.

פַּרְבִּי *gr. f.* (φορβειά) Halfter.

פְּרוֹבַטְיָא *gr. m. f.* (πρόβατα) Schafe.

פַּרְבָּר *pers. m.* Name eines Hofes am Tempel.

פרג *h. Hi.* schießen (v. Kraut)?

פְּרַג I *a.* tauschen, bezahlen. *Pa.* dass.

פרג II *a. Itpe.* sich ergötzen.

פַּרְגּוֹד, פַּרְגּוֹדָא, פַּרְגְּדָא *gr. m.* (vgl. παραγαύδιον) 1. *pl.* פַּרְגְּדִיּוֹת verbrämter Mantel; 2. Vorhang; 3. Verhüllung der göttlichen Thronstätte.

פראגד (Tos. Ter III 16) l. פֶּרֶד.

פרגזיות l. פַּרְגְּדִיּוֹת, s. פַּרְגּוֹד.

פרגזתא l. פַּרְגַּדְתָּא, s. פַּרְגּוֹד?

פַּרְגְיָא (?) *h. m.* Schießen (von Kraut).

פְּרָגִים *h. m. pl.* Hirse (*Panicum miliaceum*).

פַּרְגִּית *h. f.* Hühnchen.

פַּרְגִּיתָא *a. f.* dass.

פְּרוּגִיתָא *gr. f.* Phrygien (Φρυγία) (?).

פֶּרְגָּל, פֶּרְגּוֹל *pers. m.* Zirkel.

פְּרַגֵּל, פְּרָגוֹל, פְּרָגֶלִין *gr. m.* (φραγέλλιον) Geißel, Prügel.

פְּרַגְמָט, פְּרַגְמַטְוֹטִים, פַּרְגְמָטְוֹטָא *gr. m.* (πραγματευτής) Geschäftsmann.

פְּרַגְמַטְיָא (Koh 5, 9) *gr. f.* (πραγματεία) 1. Geschäft, Handel; 2. Ware.

פְּרַגְמָטִיתָא *gr. f.* Händlerin.

פראגון (Midr. Teh. 12, 5) l. פְּרָגֶלִין.

פרוגינון (EstR Anf.) l. כְּרִיסַרְגִּירוֹן.

פְּרוּגְנַן s. פַּרְנְגָן.

פִּרְגּוֹס *gr. m.* (πύργος) Turm.

פראגר (Tos. Ter. III 16) l. פֶּרֶד.

פַּרְגָּרָא *pers. m.* Anhängsel an Zwiebeln (Samenzwiebeln).

פְּרֵיגוֹרִי *gr.* männl. Personenname (Παρήγορος).

פרגריטא (DebR 2) l. פְּדַגְרִיטָא.

פָּרַד *h.* 1. trennen, sondern. *pt. pass.* פָּרוּד einzeln; 2. zerteilen. *Ni.* sich trennen. *Pi.* 1. trennen, bes. getrocknete Feigen; 2. die Körner (einer Frucht) sondern. *Hi.* 1. trennen; 2. abhauen. *Hitp.* 1. sich zerstreuen; 2. gesondert sein (v. d. Körnern).

פְּרַד *a.* dass. *Pa. imp. pl.* פָּרִדוּ Jes 58, 6 zerstreuen, in die Flucht treiben. *Aph. pt. pass.* מַפְּרַד Jes 13, 14 (MS מַפְרִיד) in die Flucht treiben. *Itpe.* 1. getrennt sein, sich trennen; 2. fliehen; 3. verderben.

פְּרָד *h. m.* einzeln.

פֶּרֶד I *h. m.* gesonderte Granatapfelkerne.

פֶּרֶד II *h. m.* Maultier.

פַּרְדִיגְמָטָא *gr. m. pl.* (παραδείγματα) Exempel, abschreckendes Beispiel.

פִּרְדָּה *h. f.* weibliches Maultier.

פַּרְדוֹכְסוֹם *gr.* (παραδόξως) auffallend, übermäßig.
פרדשכא s. פרדכשא.
פַּרְדַּכְתָּא *pers. m.* Müßiggänger.
פַּרְדָּלַס *gr. m.* (πάρδαλις) Pardel.
פרדימס (VajR 19)?
פַּרְדָּן *h. m., f.* פַּרְדָּנִית Herumläufer.
פַּרְדֵּס *x. m., pl.* פַּרְדֵּסוֹת Baumgarten.
פַּרְדֵּיסָא *x. m., pl.* פַּרְדֵּיסִין Ri 4, 5, Koh 2, 5 (MS פַּרְדּוֹסִין) dass.
פְּרְדִּסְקָא, פַּרְדִּסְקְיָא, פַּרְדִּסְקִין *gr. m.* (πυργίσκος, doch s. auch pers. פְּרְסְדָקָא), *pl.* פַּרְדִּסְקָאוֹת, פַּרְדִּסְקִין 1. Wandschrank, Nische; 2. Schrank; s. עֲדְרִסְקָא.
פרדיסקי (BerR 94, Ausg. Konst. כרדיסקי) l. פְּרִסְדְקֵי, s. פְּרִסְתְּקָא.
פראדורן (SchemR 33) l. פַּרְאֶדְרוֹן.
פרדשכא l. פַּרְשְׁדְּכָא *pers. m.* vornehm.
פַּרְדְשְׁנָא *pers. m.* Geschenk.
פְּרוֹדְתְקָא *pers. f., pl.* פְּרוֹדָתַקְיָן Est II 6, 10 (MS פְּרוֹדַתְקַיָן) Erlaß.
פָּרָה *h. f.* 1. junge, zwei- bis fünfjährige Kuh, bes. die rote Kuh (zur Herstellung der reinigenden Asche); 2. Name eines Mischnatraktats.
פָּרָה *h.* fruchtbar sein. *Hi.* 1. fruchtbar machen; 2. Zuschuß versprechen.
פורה (jBabK 3ª) l. פּוּרְנָה.
פַּרְהֲבָא *pers. m.* dichte Wolle.
פרהגנא, פרהגונא, פרהגבנא *x. m.* ein Regierungsbeamter.
פרהדיא l. פַּרְהַסְיָא *pers. m.* Mühle.
פַּרְהֶדְרִין *gr. m.* (προέδριον) Gerichtskolleg.
פַּרְהֵז *pers. m.* vorsichtig sein.
פרהגג s. פרהגנא.
פַּרְהֶסְיָא *gr. f.* (παῤῥησία) Öffentlichkeit. בְּפ׳ öffentlich.
פרוא *gr. f., pl.* פֵּרְוָן Jes 49, 22 (Soc 59 פְּרְוָן), wohl Plural zu פּוּרְיָא.
פַּרְוָא *a. m.* Name eines Vogels.
פַּרְוָאָה *a. m.* aus Parwa(?).
פרוובטה l. פְּרִיבָטָה.
פַּרְוָה männl. Personenname.

פָּרוּז *h. m.* Bewohner eines offnen Ortes.
פָּרוֹחָא *a. m.* 1. fliegende Heuschrecke; 2. flatterndes Haar.
פְּרוּטָה *h. f.* 1. eine kleine Kupfermünze; 2. Geld.
פרוטטה l. פְּרוּטָה.
פְּרוּטִית *h. f.* eine Art Maultier.
פְּרוּטְרוּט *h. m.* 1. einzeln; 2. genaue Zahl.
פרוויטות (BerR 37) ägyptische Völkerschaft.
פַּרְוִילָא *x. m.* Stadtbezirk.
פַּרְוַיִם Name eines Landes.
פרוכי (BerR 45) l. פְּרְבֵי.
פָּרוֹכֶת s. פָּרֹכֶת.
פָּרוּכְתָּא s. פָּרֻכְתָּא.
פרומא s. פַּרְזוּמָא.
פָּרוֹמָאָה *a. m.* Einbrecher.
פַּרְוָנְקָא *pers. m.* Briefbote.
פָּרוֹס *h. m.* 1. Stück; 2. Hälfte; 3. Hälfte der Vorbereitungszeit für ein Fest. פ׳ הַפֶּסַח 15 Tage vor Pesach; 4. Stück Brot.
פְּרוּסָה *h. f.* 1. Stück; 2. Stück Brot; 3. Brot.
פָּרוֹקָא *a. m.* 1. Ru 4, 3 Einlöser; 2. Erlöser.
פָּרוֹר s. פֵּירוּר.
פַּרְוָר *pers. m.* 1. Vorstadt; 2. Vorhof; 3. Bezirk.
פַּרְוָרָא *pers. m., pl. d.* פַּרְוָרַיָּא Ez 27, 28 (MS פְּרֹוַיָּא) dass.
פָּרוּשׁ *h. m.* 1. abgesondert; 2. Pharisäer.
פַּרְוְתָא *x. f.* Bezirk(?).
פָּרַז *h., pt. pass.* פָּרוּז Bewohner eines offnen Ortes. *Hi.* 1. die Grenze überschreiten; 2. ausstrecken(?).
פִּירוּז *x. m.* 1. פ׳ אנדרפתא Name eines Vogels; 2. männl. Personenname.
פְּרוֹזְבֶּוְטִי *gr. m.* (vgl. πρεσβευτής) für die Gesandten bestimmt.
פְּרוֹזְבֶּוְטֵים *gr. m.* (πρεσβευτής), *pl.* פְּרְזְבְּטִין 1. Gesandter; 2. Propraetor.
פְּרוֹזְבַּטְיָא s. פְּרוֹזְבֶּוְטִי.

פְּרוֹזְבִּיוֹן (SchirR 1, 2, vgl. πρεσβεῖον) *gr. m.* Gesandter.

פְּרוֹזְבּוֹל *gr. m.* (προσβολή) protokollarische Erklärung in bezug auf die Einziehung von Schulden im Sabbathjahr.

פְּרוֹזְבּוֹלָא *gr. m.* dass.

פְּרוֹזְבּוֹלֵי *gr. f.* (προσβολή für προβολή) Anklage.

פְּרוֹזְבִּין *gr. m.* (πρεσβεῖον) Gesandtschaft.

פְּרוּזָג (Ct 5, 14, MS שְׁבוֹ, Or 1302 תרשׁישׁ, darüber אזורק) *x. m.* Türkis.

פְּרוֹזְדָאוֹת *lat. f. pl.* (*praesidia*) Besatzung.

פְּרוֹזְדוֹד *gr. m.* (προστάς) 1. Vorzimmer; 2. Vulva des Weibes.

פְּרֶזְדָּן (Ru 4, 20) *lat. f. pl.* (*praesidia*) Besatzung.

פְּרוֹזְדַגְמָא *gr. f.* (πρόσταγμα) Anordnung, Edikt.

פְּרוֹזְדַק, פְּרוֹזְדִיקִי *gr.* männl. Personenname (Προσδόκιος).

פרוזדור l. פְּרוֹזְדוֹד.

פַּרְזֵל *a. pass.* rasen.

פַּרְזְלָא *a. m.* Eisen. טוּר פ׳ (טוּר) Name eines Berges.

פַּרְזֵם (?) *x.* auspressen (?).

פַּרְזוֹמָא I (?) *x. m.* eine Art Bier.

פַּרְזוֹמָא II *gr. f.* (περίζωμα), *pl.* פַּרְזוֹמָאוֹת, פְּרִיזוֹמָטָא 1. Gurt; 2. Schürze; 3. Verband.

פַּרְנַק männl. Personenname.

פָּרַח I *h.* 1. fliegen; 2. davonfliegen. *Hi.* 1. fliegen lassen; 2. fliegen.

פָּרַח II *h.* 1. blühen; 2. ausbrechen (von Geschwüren). *Hi.* 1. blühen lassen; 2. aufblühen; 3. vorragen lassen.

פְּרַח I *a.* 1. *pt.* פָּרַח Gn 1, 21 fliegen; 2. davonfliegen; 3. laufen. *Pa. Aph.* 1. *pf.* אַפְרַח Nu 11, 31 fliegen lassen; 2. wegjagen.

פְּרַח II *a.* blühen. *Aph. pf.* 3 *f. sg.* אַפְרַחַת Gn 40, 10 dass.

פֶּרַח *h. m.* 1. Blüte. פ׳ לָבָן eine aromatische Pflanze; 2. Säulenkapitäl; 3. kelchförmiges oberes Ende von Leuchtern; 4. Jüngling; 5. junger Vogel.

פַּרְחָא *a. m.* 1. Jo 4, 1 (MS פַּרְחָא) die geflügelte Heuschrecke; 2. Durchreisender.

פִּרְחָא *a. m.* 1. Blüte; 2. junger Vogel; 3. Kaperstrauch (*Capparis spinosa*); 4. Kaperknospe.

פִּרְחָא *a. m.* פ׳ דְלִבָּא Herzklopfen.

פרחבילא s. פֶּרַח לָבָן.

פְּרַחְיָה männl. Personenname.

פַּרְחִיתָא *a. f.* fliegender Vogel.

פַּרְחְתָא *a. f.* Vogel.

פָּרַט *h.* 1. aufsperren; 2. spalten; 3. absondern, einzeln nehmen; 4. besonders hervorheben; 5. wechseln (von Geld). *Ni.* 1. sich zerstreuen; 2. einzeln aufgezählt werden. *Pu. pt.* abgetrennt.

פְּרַט *a.* 1. *pt. pl.* פָּרְטִין EstII 3, 8 durchbrechen, trennen; 2. einzeln aufzählen; 3. verspotten.

פֶּרֶט *h. m.* Abfall (im Weingarten nach Lv 19, 10).

פְּרָט *h. m.* 1. Einzelnes, Spezielles; 2. פ׳ לְ mit Ausschließung von.

פִּרְטָא *a. m.* dass.

פִּרְטָא *a. m.* Einzelnes (abgefallene Weinbeeren).

פִּירָטָא *gr. m.* (πειρατής) Seeräuber.

פַּרְטָא männl. Personenname.

פְּרוֹטְגַמְיָא *gr. f.* (vgl. πρὸ τοῦ γάμου) Vorfeier der Hochzeit.

פְּרוֹטָאטָא *gr. m.* (πρώτατος) Vornehmer.

פְּרוֹטִי *gr. m.* (πρῶτος) erster.

פְּרוֹטֵי *gr. f.* (πρώτη) erste.

פְּרוֹטוֹמֵי *gr. f.* (προτομή) Büste.

פרטום (Siphre Dt 353 Ausg. Ven.), l. פְּרָטָם, s. פָּרַט.

פְּרוֹטוֹמָכוֹס *gr. m.* (πρωτόμαχος) Kämpfer in der vordersten Reihe.

פרטסקא l. עֲדְרִסְקָא.

פְּרְטַעֲנָה *h. f.* Floh.

פרוטיקאטור (SchemR 37 Ausg. Konst.) l. פְּרוֹטְקְטוֹר *gr. m.* (προτίκτωρ) Leibgardist.

פְּרְטֵירָא *gr. m.* (πρατήριον) Bäckerladen.

פַּרְטְוָתָא *a. f.* Körnchen (des Granatapfels).

פורטיתא (bSanh 96[b]) l. פַּטְרִיתָא.

פּוֹרְטְתָא (EstII 1, 3 MS Kiss.) *lat. f.* (*porta*) Tür.

פְּרִי *h. m., pl.* פֵּירוֹת 1. Frucht; 2. Gemüse; 3. Brut; 4. Zinsen.

פָּאֲרֵי *a. m. pl.* Kleie.

פָּרְיָא *a. m.* Läufer (kleines Kind)?

פּוֹרְיָא I *gr. f.* (φορεῖον), *pl.* פּוֹרְיָן Lager, Bettstelle.

פּוֹרְיָא II *gr. f.* (ὀπώρη) Baumfrucht, Obst.

פָּרִיגָא *a. m., pl.* פָּרִיגִין Hühnchen.

פְּרִידָא *a. m.* 1. *pl. c. s.* פְּרִידוֹהִי Jes 48, 19 Stein, Kiesel; 2. Brustbeere; 3. männl. Personenname.

פְּרִידָה *h. f.* 1. Stückchen; 2. Beere, Körnchen; 3. einzelne Taube.

פְּרִידִי männl. Personenname.

פָּרִידְתָא *a. f.* Herumläuferin.

פְּרִיָּה *h. f.* Fruchtbarkeit.

פוריה (RutR 5, 12) 1. l. פּוֹרְיָה von פּוֹרִי *gr. f.* (φορά) Ertrag, oder l. פֵּירָיָה, s. פֵּירָא II; 2. l. פָּרְיָה weniger als es, s. פְּרָא I.

פְּרִיוֹנָא *a. m.* Garten.

פְּרִיחָה I *h. f.* Fliegen.

פְּרִיחָה II *h. f.* Ausbrechen (von Geschwüren).

פְּרִיטָא *a. m.* Münze, Kleingeld.

פְּרִיטָה *h. f., pl.* פְּרִיטוֹת dass.

פְּרִיכָה *h. f.* Zermalmen.

פְּרִימָא *a. m.* Zerstücktes.

פְּרִימָה *h. f.* Zerreißen, Spalten.

פְּרִיוֹם *gr. m.* (φόρημα) Sänfte.

פּוֹרְיוֹמָא *gr. m.* dass.

פּוֹרְיוֹן *gr. m.* (φορεῖον) dass.

פּוֹרְיָנָא (Ct 1, 16, MS פְּרְיַאנָא), פְּרְיָנָא *gr. m.* dass.

פְּרִיסָא *a. m.* Vorhang.

פְּרִיסוּתָא *a. f.* Decke.

פְּרִיעַ *a.* בְּפ' Dt 7, 22 eilig, rasch.

פְּרִיעָא *a. m.* Zahlung.

פְּרִיעָה I *h. f.* 1. Entblößen (des Haupts); 2. insbes. Entblößen der Eichel bei der Beschneidung (durch Aufreißen und Zurückschlagen des inneren Vorhautblattes nach dem Abschneiden des äußeren); 3. Gebrauch von פרע.

פְּרִיעָה II *h. f.* Bezahlung.

פְּרְיָפְרִין *gr. m. pl.* (φορειαφόροι) Sänftenträger.

פָּרִיץ *h. m.* 1. zügellos; 2. entartet (auch von Früchten); 3. gewalttätig.

פְּרִיצָא *a. m.* 1. *pl.* פְּרִיצִין Est II 3, 8 (Ausg. Dav. חֲצוּפִין) Riß, Loch; 2. ausgelassen.

פְּרִיצוּתָא *a. f.* Ausgelassenheit.

פָּרִיקָא *a. m., ind.* פָּרִיק Ex 15, 2, *c. s.* פָּרִיקֵיהּ Lv 25, 25 1. Auslöser; 2. *c. s.* פָּרִיקִי Est II 6, 11 Erlöser.

פְּרִיקָה *h. f.* 1. Ablösen; 2. Abladen.

פְּרִיקְתָא *a. f., c.* פְּרִיקַת Dt 33, 29 (MS פִּרְקַת) Genick.

פרירי l. פְּרִידִי.

פְּרִישְׁתָא *a. f.* Ausbreitung.

פָּרִישׁ *h. m.* Quitte (*Cydonia vulgaris*). [Nach I. Löw Mispel (*Mespilus germanica L*), dagegen חַבּוּשׁ Quitte].

פָּרֵישׁ (Dt 27, 8) *a.* deutlich.

פְּרִישָׁא *a. m.* 1. abgesondert; 2. Gn 49, 26 hervorragend; 3. *pl. f.* פְּרִישָׁן Ex 33, 16 Wundertat; 4. männl. Personenname.

פְּרִישָׁה *h. f.* Absonderung.

פְּרִישׁוּת *h. f.* 1. dass.; 2. Abschied.

פְּרִישׁוּתָא *a. f.* Wundertat.

פּוֹרְיְתָא *gr. f.* (φορεῖον) Bettstelle.

פָּרַךְ *h.* zerreiben. *Ni.* 1. abgekratzt werden; 2. zerbröckeln. *Pi.* 1. zermalmen; 2. abreiben. *Hi.* zerbrechen. *Hitp.* zermalmt werden.

פְּרַךְ I *a.* 1. zerbröckeln, zermalmen; 2. *pt. pass.* פְּרִיךְ Thr 4, 8 (MS נְגִיב)

vertrocknen; 3. widerlegen. *Pa.* 1. zerbröckeln, zerreiben; 2. *inf.* פָּרָכָא Koh 3, 3 (MS סַתָּרָא) zerstören; 3. widerlegen. *Itpe.* 1. zerbröckelt werden; 2. *pf.* 3 *pl.* אִתְפְּרִיכוּ Jes 24, 7 verdorren; 3. widerlegt werden. *Itpa.* zerstört werden(?).

פרך II *a. Pa. pt. pl.* מפרכין GnJII 37, 7, l. mit MS Paris. מְכָרְכִין, s. כְּרַךְ. *Itpa. ipf.* 3 *pl. f.* יתפרכן jChag. 77ᶜ, l. יִתְכָּרְכָן, s. כְּרַךְ.

פֶּרֶךְ *h. m.* 1. Zerbrechlichkeit; 2. Gewalt, Mißhandlung.

פְּרָךְ *h. m.* Eisenstab im Kochapparat.

פִּרְכָא *a. m.* Widerlegung.

פְּרַכָא *a. m.* Götzenaltar.

פַּרְכָא (jBabK 3ᶜ) *gr. m.* (πάροχος) Quartiermacher. S. אַכְסְנַי.

פרכדיגמא (Par I 3) l. פַּרְכָרַגְמָא.

פַּרְכְּוָאָה *a. m., pl. d.* פַּרְכְּוָאֵי Thr 4, 21 (nicht MS) aus פַּרְכְּוַי stammend.

פַּרְכְּוַי? (GnJII 10, 3) Name eines Landes (Βαρκή?).

פִּרְכּוּם I *gr. m.* (vgl. φῦκος) Aufputzen, Schminken.

פִּרְכּוּם II *gr. m.* (vgl. φρίξις) Zucken, Zappeln.

פִּרְכּוּסָא *gr. m.* dass.

פִּרְכִיטָא *gr. m.* (παραχύτης) Übergießer (Badediener).

פרכוטם (EchR 3, 6, MS Vat. מְגִירוֹם) l. כַּרְכְּוָטֵם *gr. m.* (καρυκευτής) Kunstkoch.

פרכייא (jAbZ 44ᵇ) l. פַּרְוָר.

פַּרְכִּיל, פַּרְכִּיר *h. m.* Rebe.

פרוכימטוט (Ar Jelammd.) l. פְּרוֹטוֹמְכוֹס.

פרכונס (KohR 1, 8, MS D. מְתַבֵּל) s. פרכוטם.

פִּרְכֵּם I *gr.* (vgl. φῦκος) herausputzen, schminken.

פִּרְכֵּם II *gr.* (vgl. φρίξις) zappeln, zucken, ausschlagen.

פַּרְכֵּם *gr.* dass.

פְּרוּכְסִין *gr. m.* (πρᾶξις) Geschäftsführung.

פַּרְכָרַגְמָא *gr. m.* (παραχάραγμα) außer Kurs gesetzte Münze.

פְּרִיכוֹרִין, פְּרָאכוֹרִין *gr. m.* (περίχωρος) Gebiet.

פָּרֹכֶת *h. f., pl.* פָּרֹכוֹת, פָּרֹכִיּוֹת Vorhang.

פָּרֻכְתָּא (Ex 26, 31) *a. f.* dass.

פורכתי (GnJI 37, 7) l. כּוּרְכְּתִי von כְּרִיכְתָא, כּוּרְכְּתָא, s. כְּרִיכְתָא.

פֵּירוּלִין (falsch פראלוקין) *gr. m.* (βηρύλλιον) ein Edelstein.

פָּרַם *h.* spalten, aufschlitzen. *Ni.* gespalten, aufgeschlitzt sein. *Pu. pt.* aufgerissen, geschlitzt.

פְּרַם *a.* 1. spalten; 2. zerstückeln. *Itpe.* zerstückelt werden.

פִּרְמָא *a. m.* Kleingeschnittenes.

פּוּרְמָא (falsch פראמא) *lat. m.* (*forma*) Larve.

פַּרְמָא *gr. f.* (πάρμη) Schild.

פְּרוּמְבְיָא *gr. f.* (φορβειά) Halfter.

פַּרְמוּטִין *lat. m. pl.* (*parmatus*) Beschildete.

פרמועה (jKil 27ᵃ) *x. f.* eine Bohnenart(?).

פרמותה s. פרמועה.

פרומלוכוס l. פּוֹלֵימַרְכּוֹס.

פַּרְמוּסְקָא (l. פַּרְמוּדְקָא?) *pers. m.* Beamter.

פַּרְמָקוֹס *gr. m.* (φαρμακός) Zauberer.

פַּרְמַשְׁתָּא (Est II 3, 1) männl. Personenname.

פַּרְמַשְׁתַּק *pers. m.* (ausgedehnt) männliches Glied.

פָּרָן, פָּרוֹן *gr. m.* (φάρος) Leuchtturm(?).

פִּירָן Ortsname.

פרן *gr.* (vgl. φερνή) *Hi.* 1. Mitgift geben; 2. Kosten aufwenden(?).

פרן *gr. Aph.* dass.

פֶּרֶן, פּוֹרֶן *gr. m.* (φερνή) 1. Mitgift; 2. Brautgabe des Mannes.

פֶּרְנָא, פְּרְנָא I *gr. m.* dass.

פֻּרְנָא II *gr. m.* (φοῦρνος) Backofen.

פּוֹרְנָא, פָּרְנָה *gr. f.* (πόρνη) 1. Hure; 2. Schloßriegel (mit Löchern für die Stifte des Schlosses).

פַּרְנְגָן (Est II 5, 1, MS פְּרוּגְנָן) *pers. m.* Brokat.
פַּרְנְדָא *x. m.* ungemusterter Seidenstoff.
פְּרֶנְדִּיסִין *gr.* Ortsname (Βρεντέσιον, Brindisium).
פַּרְנוּסָא *gr. m.* (vgl. πρόνοος), *a.* פַּרְנוּס 1 K 5, 25 Ernährung, Unterhalt.
פִּרְנוּק *h. m.* Ergötzen.
פַּרְנוּקָא *a. m.* dass.
פרניטום (Est II 1, 3, MS פַּרְסְטְנוּס) *gr.* männl. Personenname (vgl. πορνικός?).
פְּרֶנֵי *gr. f.* (φερνή) 1. Mitgift; 2. Brautgabe des Mannes; 3. Dokument darüber.
פָּרְנֵי *gr. f.* (πόρνη), s. פָּרְנָא.
פֻּרְנֵי *gr. f.* (φοῦρνος) Backofen.
פורנים (Siphre Dt 320) l. פַּרְדְּנִים, s. פַּרְדָּן.
פַּרְנִיק *h. m.* Ergötzlichkeit.
פֻּרְנִיתָא *gr. f.* (φοῦρνος) Backofen.
פַּרְנָךְ männl. Personenname.
פירנם (BerR 68 Ausg. Konst.; JalkSch I 119 פורנם) l. טוּרוּס(?) *lat. m.* (*torus*) Polster.
פִּרְנֵס *gr.* (vgl. πρόνοος) 1. ernähren, versorgen; 2. beschaffen; 3. bearbeiten. *Pass.* ernährt werden.
פַּרְנֵס *gr., inf.* פַּרְנָסָא 2 S 7, 7 dass. *Pass. ipf.* יִתְפַּרְנֵס 2 S 9, 10 ernährt, verpflegt werden.
פַּרְנָס *gr. m.* Versorger, Vorsteher.
פַּרְנָסָא *gr. m., ind.* פַּרְנָס Ez 34, 5 dass.
פַּרְנָסָה *gr. f.* 1. Ernährung, Unterhalt; 2. Bedarf.
פַּרְנָסוּת *gr. f.* Gemeindeamt.
פַּרְנָסוּתָא *gr. f., c. s.* פַּרְנָסוּתָךְ Koh 11, 1 Unterhalt, Versorgung.
פַּרְנָסְתָא *gr. f., ind.* פַּרְנָסָא Gn 15, 2 dass.
פִּרְנֵק *h. Pass.* sich ergötzen.
פַּרְנֵק *a.* ergötzen. *Pass.* sich ergötzen.
פרינקא, (DtJI 28, 56) l. פַּרְנוּקָא.
פַּרְנְקָא, פְּרֶנְקָא *a. m.* Lappen.
פָּרַס I *h.* 1. teilen, trennen; 2. brechen (das Brot mit der dazu gehörenden Benediktion). *Ni.* geteilt werden. *Hi.* den Huf gespalten haben. *Hitp.* geteilt werden.
פָּרַס II *h.* 1. ausbreiten; 2. vorziehen (den Vorhang); 3. die zum Schema gehörenden Benediktionen rezitieren. *Pi.* Menstruation haben. *Hi.* ausstrecken.
פְּרַס I *a.* 1. 2 K 4, 39, *pt. pl.* פָּרְסִין EstII 3, 8 (MS פָּרְטִין) teilen, spalten; 2. *pt.* פָּרֵים 1 S 9, 13 das Brod brechen (unter der dazu gehörenden Benediktion); 3. *ipf.* יִפְרוֹס Lv 27, 9 abschätzen.
פְּרַס II *a.* 1. Ex 40, 19, *pt. pass. pl. f.* פְּרִיסָן Ex 17, 12 B. ausbreiten, ausspannen; 2. Gn 13, 12 zelten. *Pa. inf.* פָּרָסָא Ex 26, 7 B. *pt. f.* מְפָרְסָא Thr 1, 17 (MS פָּרְשָׂא) dass. *Aph.* 1. *pt.* מַפְּרֵים Jes 25, 11 (MS מְפָרֵישׁ) dass.; 2. ausstrecken.
פְּרַס III *gr.* (vgl. παῤῥησία), *pt. pass.* פְּרִים Est II 4, 8 bekannt machen. *Itpe. pf.* 3 *sg. f.* אִתְפְּרַסַת EstII 8, 14 bekannt gemacht werden, bekannt werden.
פְּרָס *h. m.* 1. Hälfte; 2. halbe Mine; 3. Hälfte der Vorbereitungszeit für ein Fest. פְּרַס הַפֶּסַח 15 Tage vor Pesach; 4. Stück Brot; 5. Portion, Zuteilung (in Geld oder Naturalien). בֵּית הַפּ׳ Grabort, (Feld, das ein zerstörtes Grab enthält).
פָּרָס *h. m.* 1. Vorhang; 2. Netz.
פְּרוּס (EstII 3, 1) männl. Personenname (*Varus?*).
פָּרַס 1. Persien; 2. Zensurlesart für אֱדוֹם, רוֹמִי usw.
פּוּרְסָא *gr. m.* (ἔφορος) Aufseher.
פְּרָסָא I *a. m.* 1. Nu 3, 25 Vorhang; 2. Netz.
פִּרְסָא II *a. m., ind.* פְּרַס 2 S 8, 2 Portion (in Geld oder Naturalien).

פִּרְסָא *a. m.* Entziehung. פ׳ דִּדְמָא Aderlaß.

פַּרְסָא *gr. m.* (vgl. παῤῥησία) Bekanntmachung.

פַּרְסָא *pers. m., pl.* פַּרְסִין Jes 10, 32 Parasange (persische Meile).

פַּרְסָאָה *a. m., pl. d.* פַּרְסָאֵי Ez 27, 10; 38, 5) Perser.

פְּרוֹסְבְּוֹטֵי *gr. f.* (vgl. πρεσβεύτης) Botschaft.

פְּרוֹסְבְּוֹטֵים s. פְּרוֹזְבְּוֹטֵים.

פְּרוֹסְבּוֹל s. פְּרוֹזְבּוֹל.

פְּרוֹסְבּוֹלָא s. פְּרוֹזְבּוֹלָא.

פְּרוֹסְבּוֹלֵי *gr. f.* (προσβολή für προβολή) Anklage.

פְּרוֹסְדָּא 1 K 7, 7 (MS פַּרְדֵּיסָא!) *gr. m.* (προστάς) Vorhalle.

פְּרוֹסְדָאוֹת s. פְּרוֹזְדָאוֹת.

פְּרוֹסְדַּגְמָא s. פְּרוֹזְדַּגְמָא.

פְּרוֹסְדוּד *gr. m.* (vgl. προστάς, προστάδος) Vulva des Weibes.

פְּרסְדְקָא *gr. m.* Gestell.

פרוסדור, פרסדיר 1. פְּרוֹסְדוּד, s. פְּרוֹסְדוּד.

פַּרְסָה *h. f.* gespaltene Klaue.

פַּרְסָה *pers. f., pl.* פַּרְסָאוֹת Parasange (persische Meile = 5 1/2 km).

פַּרְסוּם *gr. m.* (vgl. παῤῥησία) Öffentlichkeit.

פַּרְסוּמֵי (*inf.* v. פַּרְסֵם) *gr. f.* (vgl. παῤῥησία) 1. Bekanntmachen; 2. Aufdecken.

פְּרִיוֹסְטַגְמָא s. פְּרוֹזְדַּגְמָא.

פְּרוֹסְטַיָה *gr. f.* (προστατεία) Patronat.

פַּרְסְטְנוֹס (EstII 1, 3, Or. 2377 פַּרְכְּטֵנִים) *gr.* männl. Personenname (Περισθένης).

פרסטקא 1. פַּרְדִּסְקָא.

פרסטקולין, פרוסטוקטולין (jSabb 7[d] Ar., Ausg. Ven. פרוש טוק מקלין)?

פרוסטקוסרין (MidrTeh 17 Anf.) 1. פְּרוֹקְסְטוֹרִין *lat. m. pl.* (*pro quaestore*) Steuereinnehmer.

פַּרְסִי *gr.* (vgl. παῤῥησία) bekannt machen.

פַּרְסִי *h. m.* Perser.

פַּרְסְכְנָא *a. m.* ausgebreitet(?).

פַּרְסֵם *gr.* (vgl. παῤῥησία) 1. bekannt machen; 2. preisgeben. *Pass.* 1. bekannt sein; 2. preisgegeben werden.

פַּרְסֵם *gr., inf.* פַּרְסָמָא Koh 12, 14 bekannt machen, offenbar machen. *Pass. inf.* אִתְפַּרְסָמָא Koh 12, 13 offenbar werden.

פַּרְסֵן I *a.Pass.* besteuert werden, taxiert werden.

פַּרְסֵן II *gr.* (vgl. παῤῥησία) *Pass.* bekannt werden.

פְּרְסָנָא *a. m., c.* פְּרְסַן Lv 27, 2 (MS פּוּרְסַן) 1. Abschätzung; 2. Wert.

פַּרְסָנִית *h. f.* Herumläuferin.

פַּרְסוֹף *lat. m.* (*praesopus*) Vorgesetzter.

פרספא, פראסיפא. דיפראסיפא (BerR 65) s. דִּיפְרוֹסְפָא?

פְּרוֹסְפָא *gr. m.* (πρόσωπον) Gesicht.

פַּרְסֵק *gr. m.* (περσικά) 1. Pfirsich; 2. Pfirsichbaum (*Amygdalus persica*).

פַּרְסִיקָא *gr. m.* dass.

פִּרְסְקֵי *x. m. pl.* Fangnetz.

פַּרְסִישַׁנְמַג *pers. m.* Untersuchungsakten.

פְּרְסְתְּוָתָהָא *pers. f., pl. c. s.* פְּרְסְתְּוָתָהָא Ri 5, 29 (MS פְּרְסְתְּוָיָתַהָא) Dienerin.

פַּרְסְתָא *a. f.* 1. Lv 11, 4 gespaltene Klaue; 2. *c.* פַּרְסַת Dt 28, 35 Fußsohle.

פַּרְסְתָן *h. m.* großklauig.

פְּרְסְתְקָא *pers. m.* 1. Gesandter; 2. *pl.* פרסתקי (bChull 141[b]) s. פִּרְסְקֵי.

פָּרַע I *h.* 1. entblößen; 2. die Eichel entblößen (bei der Beschneidung, s. פְּרִיעָה); 3. sich entblößen (zur Verrichtung der Notdurft); *Ni.* sich entblößen. *Pi.* entblößen. *Pu. pt.* entblößt.

פָּרַע II *h.* das Haar frei wachsen lassen.

פָּרַע III *h.* 1. bezahlen; 2. einfordern. *Ni.* 1. sich bezahlen lassen; 2. נִפְרַע מִן einfordern. *Hitp.* sich bezahlt machen.

פְּרַע I *a. ipf.* יִפְרַע Nu 5, 18 entblößen.

פְּרַע II *a.*, *pt. pass.* פְּרִיעַ Lv 13, 45 das Haar frei wachsen lassen. *Aph.* aufblühen lassen.

פְּרַע III *a.* bezahlen. *Itpe.* 1. *ipf.* יִתְפְּרַע מִן Gn 4, 15 vergolten werden; 2 *ipf.* 3 *pl.* יִתְפַּרְעוּן מִן Lv 26, 25 sich bezahlt machen von, einfordern.

פֶּרַע *h. m.* 1. langes Haar; 2. Dickicht.

פְּרָעָה *h. f.* 1. Hervorstehendes; 2. Vergeltung.

פַּרְעוֹשׁ *h. m.* Floh.

פֻּרְעָנָא *a. m.* 1. Bezahlung; 2. *pl.* פֻּרְעָנִין Dt 16, 18 Züchtiger, Büttel.

פֻּרְעָנוּת *h. f.* 1. Vergeltung, Bestrafung; 2. Unglücksfall.

פֻּרְעָנוּתָא (Lv 26, 25), פּוּרְעָנוּתָא (Dt 32, 41) *a. f.* 1. Vergeltung, Strafe; 2. Bezahlung.

פְּרַף *gr.* (vgl. πόρπη) befestigen, anheften.

פֻּרְפָּא *gr. m.* (πόρπη), *pl.* פֻּרְפִּין Ex 26, 6 Haken, Spange.

פַּרְפּוּר *h. m.* Todeszuckung.

פַּרְפְּחִינָא *a. m.* Portulak (*Portulaca oleracea*).

פַּרְפִּיסָא *a. m.* mit Erde gefüllter Korb.

פַּרְפֶּנְדָּא *lat. f.* (vgl. *funda*) Nebenbeutel (?).

פְּרוֹפְּסִיטוֹס *gr. m.* (πραιπόσιτος) Befehlshaber.

פרופסלה (jSchabb 8[b]) l. פְּדוּפְּסֶלָּה.

פִּרְפֵּר s. פָּרַר.

פַּרְפֵּר s. פְּרַר.

פָּרְפּוּרָא *gr. f.* (πορφύρα) 1. Purpurkleid; 2. Purpurtinte.

פָּרְפּוּרְיָא *gr. f.* (πορφύρειον) dass.

פָּרְפּוּרְיוֹן *gr. m.* dass.

פַּרְפְּרִין *a. f. pl.* Zukost (Gemüse).

פְּרָאפוּרְנוֹן, פְּרָפּוּרְנוֹן *gr. m.* (παράφερνα) 1. Zugabe zur Mitgift; 2. Zugabe zur Brautgabe.

פַּרְפֶּרֶת *h. f.*, *pl.* פַּרְפְּרָאוֹת 1. Zukost; 2. Nebensache.

פָּרַץ *h.* 1. durchbrechen; 2. zunehmen; 3. ausarten. *Ni.* 1. durchbrochen werden; 2. zunehmen; 3. ausarten. *Hi.* bitten. *Hitp.* ausarten.

פְּרַץ (2 K 14, 13, MS פְּרַט) *a.* 1. *pt. pl.* פָּרְצִין Est II 3, 8 (MS פָּרְטִין) durchbrechen; 2. ausarten.

פִּרְצָא *a. m.* Riß, Loch, Lücke, Öffnung.

פִּרְצָה *h. f.* 1. dass.; 2. Unglücksfall; 3. Zunahme; 4. Ausgelassenheit.

פִּרְצְטְקָא s. פִּרְסְתְּקָא.

פַּרְצִידָא I *a. m.* Wasserlauf.

פַּרְצִידָא II *a. m.* Kern.

פִּרְצֵם s. פִּרְסֵם.

פֻּרְצְמָא *a. m.* Wein aus Trestern.

פֻּרְצְנְתָּא *a. f.*, *pl.* פֻּרְצְנִין Nu 6, 4 Traubenkern (Trester).

פַּרְצוּף *gr. m.* (πρόσωπον), *pl.* פַּרְצוּפִים, פַּרְצוּפוֹת 1. Gesicht; 2. Gestalt; 3. Bild.

פַּרְצוּפָא *gr. m.*, *pl.* פַּרְצוּפֵיהוֹן Thr 4, 7 (in marg.) dass.

פָּרַק *h.* 1. lösen, abladen; 2. entfernen; 3. zurückziehen (vom Vorhang). *Ni.* 1. entfernt werden; 2. sich verrenken. *Pi.* 1. ablösen, entfernen; 2. auseinandernehmen. *Pu. pt.* 1. abgeladen; 2. abgebrochen. *Hitp.* 1. gelöst werden; 2. auseinandergenommen werden; 3. lose sein; 4. nachlassen.

פְּרַק *a.* 1. *ipf.* יִפְרוֹק Lv 25, 25 einlösen; 2. *pf.* 2 *sg.* פְּרַקְתָּא Ex 15, 13 erlösen; 3. ablösen; 4. sich lösen. *Pa.* 1. *imp. pl.* פָּרִיקוּ Ex 32, 2 abnehmen; 2. *ipf.* יְפָרֵיק Lv 1, 17 zerreißen, trennen; 3. widerlegen; 4. einlösen. *Aph.* abfallen machen. *Itpe.* 1. *pf.* 3 *sg. f.* אִתְפְּרֵיקַת Lv 19, 20 eingelöst werden; 2. *ipf.* 3 *sg. f.* תִּתְפְּרֵיק Jes 1, 27 erlöst werden; 3. wanken, einstürzen. *Itpa.* 1. *ipf.* יִתְפָּרַק Ex 28, 28 B. getrennt werden; 2. *pt.* מִתְפָּרַק Nu 10, 17 B. abgebrochen werden; 3. *ipf.* 3 *pl. f.* יִתְפָּרְקָן Jes 54, 10 Soc 59 wanken; 4. sich bewegen.

פֶּרֶק *h. m.* 1. Gelenk; 2. Wirbel; 3. Glied, Stück; 4. Abschnitt; 5. Zeitabschnitt, bestimmte Zeit; 6. Fest; 7. Reifealter; 8. Ladung; 9. פרק אונסין l. פְּרְקוֹנְסִין.

פִּרְקָא *a. m.* 1. Gelenk; 2. Abschnitt; 3. Lehrvortrag; 4. Zeitabschnitt; 5. Reifealter.

פִּרְקֵד *a. Pass.* אִתְפַּרְקִיד 1. auf den Rücken fallen; 2. sich rückwärts wenden.

פְּרַקְדָּלָא *a. m.* Schlag auf den Rücken.

פְּרַקְדָּן *h. m.* auf dem Rücken liegend.

פְּרַקְדָּן *h. m.* Platterbsenart, Kicherling (*Lathyrus sativus*).

פַּרְקְדוֹס *x. m.* Kuchenbäcker.

פַּרְקְדִים *gr. m.* Kuchen.

פִּרְקוֹן *h. m.* Auslösung.

פִּרְקוֹנָא *a. m.* dass.

פִּרְקוֹס *gr. m.* (vgl. φῦκος) Ausputz.

פרוקטו (jAbZ 39c) l. טְרוֹפְּקִי *gr. m.* (τροπική) Tag der Sonnenwende.

פַּרְקְטוֹנָא *gr. m.* (vgl. φρακτής) Kanal, Graben.

פרקטלין (Tanch. zu Dt 12, 29) l. פְּרוֹטְרִקְלִין (προτρικλίνιον) *gr. m.* Vorsaal(?).

פַּרְקְטָנָא *x. m., pl.* פַּרְקְטָנִין Ct 7,5; Koh 2, 6 (MS פַּרְקַטְמִין) Kanal, Graben.

פְּרוֹקְלָא *gr. m.* männl. Personenname (Πρόκλος).

פרקולא l. סְפִיקוּלָא.

פְּרַקְלִיט *gr. m.* (παράκλητος) Anwalt, Fürsprecher.

פְּרַקְלִיטָא *gr. m.* dass.

פְּרַקְלִימִין *gr. m. pl.* (περικνήμιον) 1. Gamasche; 2. Handschuh des Falkoniers.

פרקלינין l. פְּרַקְלִימִין.

פְּרוֹקְלוֹס *gr.* männl. Personenname (Πρόκλος).

פְּרַקְמַטְיָא s. פְּרַגְמַטְיָא.

פְּרַקְמָטִיתָא s. פְּרַגְמָטִיתָא.

פרקמוס l. פַּרְמְקוֹס.

פֻּרְקָנָא *a. m.* 1. *c.* פֻּרְקָן Ex 21, 30 (MS פֻּרְקַן) Auslösung; 2. *c. s.* פֻּרְקָנָךְ Gn 49, 18 Erlösung.

פֻּרְקָנוּתָא *a. f.* Erlösung.

פרקונים s. פרכונים.

פְּרְקוֹנְסִין *gr.* Name einer Insel (Προκόννησος).

פִּרְקֵם *gr.* (vgl. φῦκος) herausputzen.

פרקס, פרקסין s. פַּקְרָם.

פרקסים (jAbZ 39d) l. פִּרְקוֹם.

פְּרוֹקְפִי, פְּרוֹקוֹפִי *gr. f.* (προκοπή), *pl.* פְּרוֹקוֹפָאוֹת Auszeichnung.

פִּרְקְתָא *a f., c.* פִּרְקַת Dt 33, 29 Genick, Halswirbelsäule.

פרר I *h. Pi.* zerbröckeln. *Hi.* 1. brechen; 2. für ungültig erklären; 3. treulos sein. *Ho. pt.* ungültig. *Pilp.* פִּרְפֵּר 1. zerbröckeln; 2. zerrühren.

פרר II *h. Pilp.* פִּרְפֵּר zucken, sich hin- und herbewegen, sich wälzen.

פרר I *a. Aph.* ungültig machen. *Itpa.* zerrühren. *Itpalp.* zerbröckelt werden.

פרר II *a. Palp.* פַּרְפַּר 1. zucken, sich hin- und herbewegen, sich wälzen. 2. im Todeskampf liegen, *pt.* מְפַרְפַּר GnJI 42, 21 Ar. (MS מְפַיַּם).

פָּרַשׂ *h.* 1. ausbreiten; 2. die Benediktionen vor und nach dem Schema vortragen. *Pi.* ausbreiten. S. פָּרַס.

פְּרַשׂ *a., pf.* 3 *pl.* פְּרַשׂוּ Ri 8, 25 (פְּרַסוּ Praet.), *pt. f.* פָּרְשָׂא Thr 1, 17 ausbreiten. *Pa. pt.* מְפָרֵישׂ Jes 25, 11 dass.

פָּרַשׁ *h.* 1. sich absondern; 2. sich entfernen; 3. bestimmt aussprechen. *Pi.* 1. dass.; 2. sich einschiffen; 3. genau angeben; 4. deutlich aussprechen, erklären. *Ni.* getrennt werden. *Pu. pt.* מְפוֹרָשׁ 1. genau (ausdrücklich) angegeben; 2. erklärt, deutlich; 3. wunderbar. *Hi.* 1. absondern; 2. trennen. *Ho. pt.* מֻפְרָשׁ wunderbar. *Hitp.* ausdrücklich genannt werden, ausgesprochen werden.

פְּרַשׁ *a.* 1. absondern; 2. *pt.* פָּרֵישׁ Jer 23, 28 scheiden; 3. sich absondern.

S. פְּרִישָׁא. *Pa.* 1. *pt. pass.* מְפָרַשׁ Ri 13, 18, *pt. pass. f.* מְפָרְשָׁא Dt 30, 11 absondern, trennen; 2. unterscheiden; 3. sich trennen; 4. sich einschiffen; 5. *inf.* פָּרָשָׁא Lv 22, 21, *ipf.* יְפָרֵשׁ Lv 27, 2 deutlich, genau angeben; 6. *pf.* פָּרֵישׁ Dt 1, 7 erklären. *Aph.* 1. *pf.* אַפְרֵישׁ Gn 30, 40 absondern, fernhalten, scheiden; 2. *ipf.* יַפְרֵישׁ Dt 28, 59 ausgezeichnet machen. *Itpa.* 1. *ipf.* יִתְפָּרַשׁ Dt 17, 8 abgesondert sein, sich trennen; 2. *pf.* 3 *pl.* אִתְפָּרַשׁוּ Nu 1, 17 ausdrücklich genannt werden; 3. erklärt werden; 4. klar sein. *Ittaph. pf.* אִתַּפְרַשׁ Ex 29, 27 abgesondert werden.

פָּרָשׁ *h. m.* Reiter.

פָּרָשָׁא *a. m., pl. c. s.* פָּרָשׁוֹהִי Ex 14, 17 dass.

פְּרָשָׁא *a. m., c.* פְּרַשׁ Ri 3, 31, *c. s.* פְּרָשֵׁיהּ 1 S 13, 20 (MS פָּרְשֵׁיהּ) Ochsenstachel.

פִּרְשָׁא *a. m.* Ausscheidung.

פַּרְשֶׁגְנָא *pers. m., c.* פַּרְשֶׁגֶן Jos 8, 32 Praet., Dt 17, 18 (MS פַּתְשְׁגֶן) Abschrift.

פָּרָשָׁה *h. f., pl.* פָּרָשִׁיּוֹת 1. Abschnitt; 2. wöchentliche Gesetzeslektion; 3. Verzweigung. פָּרָשַׁת דְּרָכִים Kreuzweg.

פַּרְשׁוּנְיָא Ortsname.

פָּרָשׁוּתָא *a. m., c.* פָּרָשׁוּת Gn 38, 14 Trennung. פ׳ עֵינַיִם Gn 38, 14 Ortsname. פ׳ אוֹרְחָא Ri 5, 16 (Soc 59 als Korrektur) Kreuzweg.

פִּרְשָׁע(?) *h. m.* Buchsbaum. S. אֶשְׁכְּרוֹעַ.

פָּרַשְׁתָּא *a. f.* 1. פָּרָשַׁת אוֹרְחָא Koh 10, 8 Scheideweg (MS פָּרַשַׁת אָרְחָא); 2. *pl.* פָּרְשְׁיָן Abschnitt, bes. wöchentliche Gesetzeslektion.

פַּרְשַׁתְבִּינָא männl. Personenname(?).

פרת *h. Pi.* durchhecheln, schmähen.

פרת I *a. Pa.* durchhecheln, schmähen.

פרת II *a. Pa. pt.* מְפָרֵית Jes 14, 29 (MS מְפַרֵית) verwunden, beißen. *Itpe.* getrennt werden.

פְּרָת 1. Gn 2, 14 Euphrat; 2. Ortsname.

פִּרְתָּא *a. m.* Exkrement, Mist.

פְּרָתָא *a. m., c. s.* פְּרָתֵיהּ Ct 7, 3 (MS פִּרְתֵּיהּ) Nabel.

פָּרְתָּא *a. f.* junge Kuh.

פּוּרְתָּא *gr. f.* (πήρη) Reisesack.

פְּרוֹתִיזְמְיָא *gr. f.* (προθεσμία) vorher bestimmter Tag.

פַּרְתְּיָאָה *x. m., pl.* פַּרְתְּיָאִין Est I 8, 15 (Est II MS פַּרְתָּאִין) parthisch.

פַּרְתּוּנָאָה *x. m., pl. d.* פַּרְתּוּנָאֵי Est II 6, 9 Vornehmer.

פְּשַׂג s. פְּסַג.

פְּשָׁיוֹן s. פְּסָיוֹן.

פָּשׁוּט *h. m.* 1. gerade; 2. einfach; 3. flach; 4. mit einfachem Erbrecht (nicht erstgeboren).

פִּשּׁוּט *h. m.* Ausstrecken.

פְּשׁוּט *h. m.* einfacher Sinn.

פְּשׁוּטָא *a. m.* 1. einfacher Sinn, Wortsinn; 2. Mischnarepetition; 3. flaches Blech.

פְּשׁוּרָא *a. m.* lau.

פָּשׁוּרָא *a. m.* Unebenheit(?).

פָּשׁוֹשָׁא *a. m.* eine Art Vogel.

פָּשַׁח *h.* abreißen. *Ni.* 1. abgerissen werden; 2. sich spalten.

פְּשַׁח *a.* dass. *Pa.* 1. *pt. pl.* מְפַשְּׁחִין Est II 3, 8 (MS מְפַשְׁחִין!) dass.; 2. *pf.* פַּשַּׁח 1 S 15, 33 zerreißen *Itpe.* 1. abgerissen werden; 2. sich spalten.

פָּשַׁט *h.* 1. ausstrecken; 2. grade werden; 3. ausziehen; 4. sich verbreiten; 5. einfach rezitieren (Psalmen, Mischna). *Pi.* 1. ausstrecken; 2. abnehmen. *Pu. pt.* ausgestreckt. *Hitp.* sich ausstrecken, sich dehnen.

פְּשַׁט *a.* 1. *pt. pass. f.* פְּשִׁיטָא Est II 5, 1 strecken, ausstrecken; 2. hinstrecken, 3. sich ausstrecken; 4. grade machen; 5. erklären; 6. einfach rezitieren.

פְּשָׁטָא *a. m.* einfacher Wortsinn.

פִּשְׁטִינָא *a. m.* ein Kraut.

פְּשִׁיחָא *a. m.* abgerissener Zweig(?).
פְּשִׁיטָא I *a. m.* 1. Est II 1, 5 grade; 2. einfach, klar.
פְּשִׁיטָה II *a. m.* eine kleine Münze.
פְּשִׁיטָה *h. f.* 1. Ausstrecken; 2. Ausziehen.
פְּשִׁיטוּת *h. f.* das (einfache) Erbrecht des nachgeborenen Sohnes.
פְּשִׁיטוּתָא *a. f.* dass.
פְּשִׁיעָה *h. f.* Verschuldung, Fahrlässigkeit.
פְּשִׁיעוּתָא *a. f.* dass.
פשיש (EchR 1, 1 Ausg. Pes.; MS D. פשיטא) l. mit Ausg. Ven. פְּטִישׁ, s. פְּטִישָׁא.
פְּשִׁישְׁנָא s. פְּשְׁטִינָא.
פִּשְׁכָּא (Ex 25, 25) *a. m.* Handbreite.
פשל *h. Hi.* 1. knoten; 2. zusammenfalten, zusammendrehen; 3. wenden, drehen; 4. zurückwerfen. *Ho. pt.* zurückgeworfen.
פָּשַׁע *h.* 1. freveln, sich vergehen; 2. treulos handeln; 3. fahrlässig sein. *Hi.* sündigen machen.
פְּשַׁע *a.* dass.
פֶּשַׁע *h. m.* Vergehung.
פִּשְׁפּוּשָׁא *h. m.* 1. Untersuchung; 2. Schlupfwinkel.
פשיפס s. פְּסֵיפַס.
פִּשְׁפֵּשׁ s. פשש.
פַּשְׁפֵּשׁ s. פשש.
פִּשְׁפָּשׁ I *h. m.* 1. Öffnung zum Durchschlüpfen; 2. Luke, kleine Türe; 3. Nische; 4. Wanze.
פִּשְׁפָּשׁ II *h. m.* Schmelzen.
פשפש s. פִּסְפָּס.
פִּשְׁפָּשָׁה männl. Personenname.
פִּשְׁקָא s. פִּשְׁכָּא.
פִּשְׁקַנְצָא, פִּשְׁקָנְצָא *x. m.* Rabe.
פָּשַׁר *h.* 1. schmelzen; 2. *pt.* פּוֹשֵׁר, פָּשׁוּר lau; 2. einen Vergleich eingehen. *Pi.* 1. losmachen; 2. lau machen, mildern; 3. einen Vergleich herstellen. *Ni.* 1. lau werden; 2. sich auflösen, zerfallen. *Hi.* 1. lau machen; 2. sich vergleichen. *Hitp.* sich vergleichen.

פְּשַׁר *a.* 1. *pt.* פָּשַׁר Ex 16, 21 sich auflösen, schmelzen; 2. lösen (einen Zauber); 3. *pt.* פָּשַׁר Gn 41, 15 deuten; 4. *pt.* פָּשַׁר Lv 11, 7 wiederkäuen; 5. *pt.* פָּשַׁר Ex 16, 21 sich auflösen. *Pa.* 1. losmachen; 2. bezahlen; 3. *pt.* מְפַשַּׁר Gn 41, 15 deuten. *Itpa.* bezahlen.
פִּשְׁרָא *a. m.* 1. Lv 11, 7 Wiederkäuen; 2. *pl.* פִּשְׁרֵי Est II 3, 8, פּוּשְׁרֵי Koh 2, 8 laues Wasser; *c. s.* פִּשְׁרֵיהּ Ri 7, 15 Deutung.
פָּשְׁרָא *a. m., ind.* פָּשַׁר Gn 40, 8 Traumdeuter.
פְּשָׁרָה *h. f.* Vergleich, Kompromiß.
פשרוניא s. פַּרְשׁוּנְיָא.
פַּשְׁרוּתָא *a. f.* Vergleich.
פִּשְׁרָנָא *a. m., c.* פִּשְׁרָן Gn 40, 8 (MS פִּשְׁרַן) Deutung.
פשש I *h. Pilp.* פִּשְׁפֵּשׁ schmelzen.
פשש II *h. Pilp.* פִּשְׁפֵּשׁ untersuchen, durchsuchen.
פשש *a. Palp.* פַּשְׁפֵּשׁ dass.
פִּשְׁתִּים *h. f. pl.* Flachs, Leinen.
פִּשְׁתְּבִינָא s. פַּרְשַׁתְבִּינָא.
פִּשְׁתָּן *h. m.* Flachs.
פִּשְׁתָּנִי *h. m.* Flachsarbeiter.
פַּת *h. m.* 1. Brot; 2. Stück.
פִּתָּא (Gn 18, 5) *a. m.* 1. Stück Brot, Laib Brot; 2. Brot.
פְּתָא *a., ipf.* יִפְתֵּי Jes 60, 5 (Soc 59 יִפְתֵּי) weit sein. *Pa.* verführen. *Aph. pf.* אַפְתִּי Gn 26, 22 weit machen, erweitern.
פָּתָא (Lv 19, 9) *a. m.* äußerstes Ende, Rand. S. פָּאתָא.
פְּתָאָה *a. m.* 1. *c. s.* פְּתָאַהּ Dt 13, 17, *pl. c.* פְּתָיֵי Est II 6, 9, פְּתָיַן Ct 3, 2 (MS סְתָיַן) offener Platz; 2. Weite.
פִּתְאוֹם *h.* plötzlich.
פְּתָאוּתָא *a. f.* offener Platz.
פְּתָגָא *x. m.* Gewand.
פִּתְגָּמָא (Gn 18, 15) *x. m.* 1. Wort; 2. Sache; 3. *ind.* פִּתְגָּם Dt 24, 5 etwas; 4. לְפִתְגָּם דְּחָרֶב Dt 13, 16 nach Kriegsrecht(?).

פְּתַגְתָּא Ortsname.
פָּתָה h. 1. zahm sein; 2. überreden. *Pi.* 1. überreden, verlocken; 2. täuschen. *Pu.* verlockt werden. *Hitp.* 1. weit werden; 2. sich überreden lassen; 3. verlockt werden; 4. anlocken.
פִּתּוּחַ h. m. Gravur.
פִּתּוּחָא a. m., c. פִּתּוּחַ Ze 2, 14 (MS פֵּיתוּחַ!) dass.
פְּתוּחָה h. f. Abschnitt, der mit einer neuen Zeile beginnt.
פָּתוּי h. m. breit, flach.
פִּתּוּי h. m. 1. Überredung; 2. Verführung; 3. Recht bezüglich der Verführung einer Jungfrau.
פִּתּוּלָא a. m. List.
פתוור (Est II 3, 3) l. mit MS פַּכְרֵיהּ, s. פְּכַר.
פָּתוֹרָא a. m. Traumdeuter.
פָּתוֹרָא (Ex 23, 23) a. m. Tisch.
פָּתוֹרָאָה a. m. Geldwechsler.
פָּתוֹרְתָא a. f. Tischchen.
פְּתוּתָא s. פְּתָתָא.
פָּתַח h. 1. öffnen; 2. beginnen; 3. die Möglichkeit geben; 4. einen Ausweg verschaffen. *Ni.* 1. geöffnet sein; 2. sehend werden. *Pi.* 1. öffnen; 2. eingraben; 3. zum ersten Mal pflügen. *Hitp.* 1. sich öffnen; 2. graviert werden; 3. sehend werden.
פְּתַח a. 1. *ipf.* 2 *sg.* תִּפְתַּח Dt 15, 11 öffnen; 2. beginnen, einleiten; 3. einen Ausweg ergreifen; 4. einen Ausweg verschaffen. *Pa.* 1. *inf.* פַּתָּחָא Jes 42, 7 öffnen; 2. *pt. pass.* מְפַתַּח *a.* sehend; *b.* blind. *Aph.* öffnen. *Itpe. pf.* 3 *pl. f.* אִתְפְּתַחָא Gn 7, 11 geöffnet werden. *Itpa. ipf.* 3 *pl. f.* יִתְפַּתְּחָן Gn 3, 5 sehend werden.
פֶּתַח h. m. 1. Öffnung; 2. Tür; 3. Ausweg; 4. Ausgangspunkt.
פִּתֵּחַ h. m. sehend.
פַּתָּח h. m. Steinmetz.
פִּתְחָא a. m. 1. c. s. פִּתְחֵהּ Ez 40, 38 (MS פְּתִיחָא) Öffnung, Tür; 2. Einleitung.
פִּתְחוֹן h. m. פִּתְחוֹן פֶּה 1. Gelegenheit zum Reden, Entschuldigungsgrund; 2. Redefreiheit.
פַּתְיָא I a. m., ind. f. פַּתְיָא Ex 3, 8 weit.
פַּתְיָא II a. m. 1. Weite. פְּתֵי רַמְשָׁא gegen Abend; 2. פְּתֵי יַרְכָא Gn 32, 33 Hüftgelenk; 3. Topf(?).
פַּתְיָא III a. m. Kind.
פְּתָיָא (Ex 26, 2) a. m. Breite.
פַּתְיוּתָא a. f. 1. c. פַּתְיוּת Gn 34, 21 Weite; 2. freier Platz.
פְּתִיחַ h. m. das erste Pflügen.
פְּתִיחָא a. m. 1. offen; 2. Ex 4, 11 sehend; 3. Eröffnung des Gerichtsverfahrens (Vorladung?).
פְּתִיחָה h. f. 1. Öffnen; 2. Einleitung; 3. Verschaffung eines Auswegs; 4. Gebrauch von פתח.
פְּתִיחְתָא a. f. Einleitung.
פָּתִיל h. m. 1. gewundene Schnur; 2. Umschnürung.
פְּתִילָה h. f. 1. Docht; 2. Metallmischung(?).
פְּתִילְתָא a. f. Docht.
פָּתִין h. m. ein bautechnischer Ausdruck (Riegel in der Mauer).
פְּתִית h. m. Stück.
פְּתִיתָה h. f. Zerbrocken.
פָּתַךְ h. vermischen, zusammenrühren.
פְּתַךְ a. dass.
פִּתְכָא a. m. Mischung.
פִּתְכִיתָא a. f. Gemischtes.
פִּתְכְּמְרִין (Ez 13, 18, MS פַּת כּוּמָרִין) vgl. syr. פתכא bunter Stoff(?).
פַּתַכְרָא x. m., c. s. פַּתַכְרֵיהּ Jes 8, 21 Götzenbild.
פָּתַל h. 1. umwickeln; 2. verdrehen, verderben. *Pi.* umwickeln. *Pu. pt.* verdorben.
פתל a. *Pa.* verdrehen, verderben.
פְּתַלְתֹּל h. m. verdreht, verkehrt.
פַּתְלָנָא a. m. dass.

פְּתַלְתּוֹל *h. m.* dass.
פִּיתוֹם *gr. m.* (πύθων) Bauchredner.
פתמגאי (DtJII 32, 33) l. mit MS Lips. פְּתְנַיָּא, s. פִּתְנָא.
פתן (TosKelBabB IV 8) l. כַּתָּן.
פֶּתֶן *h. m.* Otter.
פִּתְנָא (Gn 49, 17) *a. m.* dass.
פַּתּוֹנָאָה *x. m., pl. d.* פַּתּוֹנָאֵי Est II 6, 9 (MS פַּרְתּוֹנָאֵי) Vornehmer.
פּוּתְנַק *x. m.* eine Art Minze.
פִּיתַם, פִּיתוֹם *gr. m.* (πίθος) großer Tonkrug.
פֶּתַע *h.* plötzlich.
פִּתְפּוּת *h. m.* Zerbrochenes.
פִּתְפֵּת s. פָּתַת.
פָּתַק *h.* aufbrechen, loslassen. *Pi.* dass. *Ni.* losgelassen werden.
פְּתַק *a.* schleudern, werfen.
פִּתַּק *gr. m.* (πιττάκιον) 1. Schreibtafel; 2. Los, Geschick.
פִּתְקָא *gr. m.* dass.
פִּתְקָא (Est II 1, 8) *pers. m.* Bowle, Krug.

פתקא (bChull 31[a]) l. פַּקְתָּא.
פָּתַר *h.* deuten. *Ni.* gedeutet werden.
פְּתַר *a.* 1. dass.; 2. erklären; 3. *pt. pass. pl.* פְּתִירֵי Abgetragenes, Lumpen. *Pa.* auflösen, erweichen.
פִּתְרָא *a. m.* 1. Deutung; 2. Erklärung.
פִּיתָרָא *gr. m.* (πιθάριον) großer Krug.
פִּתְרוֹן *h. m.* Deutung.
פִּתְרוֹנָא *a. m.* dass.
פַּתְרוֹן *lat. m.* (*patera*) Schale (?).
פַּתְרָנָא *a. m.* mager.
פַּתְרָנוּתָא *a. f.* Magerkeit.
פַּתְרוֹס (Jes 11. 11) Name eines Landes.
פַּתְרוּסָאָה *a. m., pl. d.* פַּתְרוּסָאֵי Gn 10, 14 Bewohner von Pathros.
פַּתְשְׁגְנָא *pers. m., c.* פַּתְשֶׁגֶן Dt 17, 18 Abschrift.
פַּתְשְׁגַר (Est II 7, 10, MS תִּנְיָן) *pers. m.* Zweiter (nächst dem König).
פָּתַת *h.* zerbrocken. *Pilp.* פִּתְפֵּת zerschlagen. *Hitpalp.* sich zerschlagen.
פִּתְתָא, פְּתִתָא *a. m.* 1. Stück Brot; 2. Brot.

צ

צ 1. der achtzehnte Buchstabe des hebr. Alphabets; 2. als Zahlenwert = 90.
צָאָה *a. m.* schmutzig.
צאה *h. Pi.* als Schmutz behandeln.
צֵאָה *h. f.* Schmutz.
צֹאן *h. f.* Kleinvieh. צ' בַּרְזֶל eisernes Gut, für dessen vollen Wert der Inhaber demjenigen, der es ihm übergeben hat, haftbar bleibt.
צֶאֱצָאִים *h. m. pl.* Sprößlinge.
צָאתָא *a. f.* Schmutz, Schlechtigkeit.
צָב I *h. m.* eine Eidechsenart (bes. *Monitor niloticus*).
צָב II *h. m.* עֶגְלַת צָב gedeckter Wagen.
צַבָּא (Lv 11, 29) *a. m.* Eidechsenart.

צָבָא *a. m., pl.* צָבִּין Jes 49, 22 gedeckter Wagen.
צָבָא *h. m.* 1. Heerschar. *pl.* צְבָאוֹת als Bestandteil des Gottesnamens, auch im Targum, z. B. Jer 5, 14; 2. Dienst.
צְבָא, צְבִי (Ex 2, 21) *a., ipf.* יִצְבֵּי Ex 22, 17, *pt.* צָבֵי Ru 3, 12 wollen, wünschen.
צָבָה *h.* anschwellen. *Ni.* dass. *Pi.* anschwellen machen.
צָבוּעַ *h. m.* Hyäne.
צְבוֹעִים Ortsname.
צִבּוּר *h. m.* 1. Haufen; 2. Gesamtheit. שְׁלִיחַ צ' der Abgeordnete der Gesamtheit (der Vorbeter); 3. Gemeinde.
צִבּוּרָא *a. m.* 1. Gesamtheit; 2. Gemeinde.

צְבוּרָא *a. m., pl. c.* צְבוּרֵי Koh 1, 7 Behälter.
צְבוּתָא *a. f.* Wille.
צְבְחַד a. *m.* ein wenig. S. צִיבְחַד.
צבחר (Jes 10, 25) l. צְבְחַד.
צָבַט *h.* anfassen.
צְבִי I *h. m.* Pracht, Schmuck.
צְבִי II *h. m., pl.* צְבָאִים, צְבָיִים Gazelle.
צְבִיָּה *h. f.* Gazellenweibchen.
צִבְיוֹן *h. m.* Wille, Verlangen.
צִבְיוֹנָא *a. m., c. s.* צִבְיוֹנֵיהּ Est II 3, 3 dass.
צְבִיטָה *h. f.* Anfassen. בֵּית הַצ' Henkel.
צְבִינָא *h. m.* Wille.
צְבִיעָה I *h. f.* Färben.
צְבִיעָה II *h. f.* Anfassen. בֵּית הַצ' Henkel.
צְבִירָה *h. f.* Aufhäufung.
צְבִיתָא *a. f.* Schmuckgegenstand.
צְבִיתָה *h. f.* Zange.
צָבַע I *h.* färben. *pt. pass.* צָבוּעַ 1. farbig; 2. scheinheilig.
צָבַע II *h.* anfassen. *Hi.* die Finger vorstrecken.
צְבַע I *a.* 1. eintauchen; 2. färben; 3. benetzen. *Pa. ipf.* יְצַבַּע Lv 13, 6 eintauchen. *Itpa. ipf.* יִצְטַבַּע Lv 13, 58 eingetaucht werden.
צְבַע II *a. Pa. pf.* צַבַּע Est II 2, 7 ziehen (vom Los).
צֶבַע *h. m., pl.* צִבְעוֹנִין 1. Farbe; 2. Farbiges.
צַבָּע *h. m.* Färber.
צַבָּעָא *a. m.* dass. מִגְדַּל צַבָּעַיָּא Ortsname.
צִבְעָא I *a. m., pl.* צִבְעוֹנִין Ri 5, 30 (MS צִבְעָנִין), צִבְעָנִין Gn 49, 11 1. Farbe. צֶבַע זְהוֹרִי Ex 25, 4 Karmesinfarbe; 2. Farbiges.
צִבְעָא II *a. f.* 1. Finger; 2. Zehe.
צִבְעוֹנִין s. צֶבַע, צִבְעָא.
צָבַר *h.* 1. aufhäufen, sammeln; 2. schütten. *Ni. Ho.* gesammelt werden.
צְבַר *a., pf.* 3 *pl.* צְבָרוּ 2 S 20, 15 aufhäufen, aufschütten.
צֶבֶר *h. m.* Haufe.
ציבריא (Pes. Rabb. 16) l. בַּרְבְּרַיָּא.
צָבַת *h.* verbinden, sich gesellen.
צְבַת *a.* sich gesellen. *Pa.* 1. darreichen; 2. bereiten. *Itpa.* sich gesellen.
צֶבֶת I *h. m.* 1. Schwade; 2. Gebund, Bündel.
צֶבֶת II *h. f.* Zange.
צִבְתָּא I *a. m.* Verbindung, Gesellschaft.
צִבְתָּא II (צִבְּתָא?) *a. f., pl. c. s.* צֵיבְתָהָא Ex 37, 23 Zange.
צִבְתָּא III *a. f.* Schmücken.
צִבְתָּא IV s. צִיבְתָא.
צַד *h. m.* 1. *pl.* צְדָדִין, צְדָדִים Seite. מִן הַצַּד *a.* vom Geringsten; *b.* indirekt; 2. Art. כֵּיצַד, כְּאֵי זֶה צַד auf welche Weise? לִצְדָדִין auf die eine oder die andere Weise; 3. Umstand.
צְדָא I s. צְדִי.
צְדָא II *a.* 1. lauern; 2. fangen. *Itpe.* gefangen werden.
צדא III *a. Aph. Itpa.* spotten.
צדד *h. Pi.* nach der Seite richten. *Ni.* entfernt werden. *Pu. pt.* seitwärts gewandt.
צדד I *a. Pa.* sich nach der Seite richten. *Aph.* dass.
צְדַד II *a.* den Blick heften.
צִדְדָא *a. m.* Seite.
צְדָדִין s. צַד.
צָדָה I *h.* auflauern. *Pi.* dass.
צָדָה II *h.* 1. zerstören; 2. bange sein.
צדודי (bSabb 102ᵇ) l. צְרוּרֵי, s. צְרוּרָא.
צָדוֹק männl. Personenname.
צִדּוּק *h. m.* Anerkennung als gerecht.
צְדוּקָא Ortsname.
צַדּוּקָה *h. f.* Sadduzäerin.
צַדּוּקִי *h. m., f.* צַדּוּקִית Sadduzäer.
צְדוּתָא *a. f.,* 1. *ind.* צְדוּ Jer 9, 10 Soc 59 Verödung, Verheerung; 2. *ind.* צְדוּ Dt 28, 37 Entsetzen; 3. Besorgnis.
צְדוּתָא s. צֵידוּתָא.
צָדֵי Buchstabenname.
צְדִי *a.* 1. *pf.* 3 *sg. f.* צְדִיאַת Lv 26, 34

verödet, verheert sein; 2. *ipf.* 3 *pl.* יְצַדּוֹן Lv 26, 32 sich entsetzen; 3. bange sein. *Pa.* 1. *pf.* 3 *pl.* צַדִּיאוּ Nu 21, 30 verheeren; 2. in Schrecken setzen. *Aph.* 1. *ipf.* 1 *sg.* אַצְדֵּי Lv 26, 31 (MS אֲצַדֵּי) verheeren; 2 *ipf.* 1 *sg.* *c. s.* אַצְדֵּינָךְ Mi 6, 13 (Merx) in Schrecken setzen. *Itpe.* 1. *inf.* אִצְטְדָאָה Jer 2, 12 verheert werden, zerstört werden; 2. sich entsetzen.

צַדְיָא *a. m.* 1. *f.* צָדְיָא Gn 1, 2 öde; 2. eine Vogelart; 3. eine Heuschreckenart.

צדיא (GnJII 10, 9) l. mit MS Paris. צֵידָא.

צְדִידָא (2K 9, 30) *a. m.* Augenschminke.

צְדִיָּה *h. f.* Gebrauch von צדה.

צְדִיוּתָא, צַדְיוּתָא (Jer 48, 18) *a. f., c. s.* צַדְיוּתֵיהּ Jes 49, 19 Verheerung.

צַדִּיק *h. m., f.* צַדֶּקֶת 1. gerecht; 2. fromm.

צַדִּיקָא *a. m., pl. d.* צַדִּיקַיָּא Gn 49, 11, Ct 7, 13 dass.

צֶדַע *h. m.* 1. Schläfe; 2. Schläfehaar.

צִדְעָא *a. m., c. s.* צִדְעֵיהּ Ri 4, 21 dass. בַּת צִדְעָא der untere Teil der Schläfe(?).

צָדַק *h.* gerecht sein, als gerecht erklärt werden. *Pi.* 1. für gerecht erklären, als gerecht anerkennen, freisprechen; 2. milde handeln (nicht nach strengem Recht). *Pu.* gerecht sein. *Hi.* 1. für gerecht erklären; 2. gerecht machen; 3. milde behandeln. *Ho.* mit Recht bestimmt sein. *Hitp.* sich rechtfertigen

צְדַק *a.* 1. gerecht sein; 2 *inf.* מִצְדַּק Koh 7, 22 Ausg. Ven. 1525 als gerecht anerkennen. *Aph.* Recht verschaffen.

צֶדֶק *h. m.* 1. Gerechtigkeit; 2. Recht; 3. der Planet Jupiter.

צִדְקָא *a. m.* Gerechtigkeit, Frömmigkeit.

צְדָקָה *h. f.* 1. Milde, Barmherzigkeit; 2. Mildtätigkeit, Almosen.

צִדְקוּתָא *a. f., ind.* צִדְקוּ Koh 2, 21 Gerechtigkeit, Frömmigkeit.

צַדְקָן *h. m., f.* צַדְקָנִית fromm, mildtätig.

צִדְקְתָא *a. f.* 1. *ind.* צִדְקָא Jer 23, 5 Gerechtigkeit, Frömmigkeit; 2. *d.* צִדְקְתָא Gn 18, 19, Koh 5, 9 Mildtätigkeit, Almosen.

צִדְרָא *x. m.* ein Gewand von grobem Gewebe.

צְדָרָה *h. f.* Schwindel, Benommenheit des Kopfes.

צַדְרוֹיָא *a. m.* Verkäufer von grobem Stoff.

צַדְרִיתָא *a. f.* ein Stück groben Stoffes.

צְהָא s. צְהִי.

צָהַב *h.* 1. glänzen; 2. rot sein; 3. zornig sein; 4. zanken. *Hi.* 1. glänzen; 2. sich erzürnen, heftig klagen. *Ho.* *pt.* glänzend.

צְהַב *a., pt. pass.* צְהִיב zankend. *Aph.* 1. *pt. f.* מַצְהֲבָא 1 S 1, 6 erzürnen; 2. zanken.

צָהוֹב *h. m.* 1. glänzend; 2. hellrot; 3. zänkisch.

צִהוּב *h. m.* 1. Glänzen; 2. Röte.

צַהֲוָנָא (Dt 32, 10) *a. m.* Durst, Dürre. בֵּית צ׳ Dt 8, 15 B. Wüste.

צְהוֹרָא(?) *a. m.* Glanz.

צְהוּתָא (Dt 28, 48) *a. f.* Durst, Dürre.

צְהִי (Ex 17, 3) *a.* dürsten. *Aph.* dürsten lassen.

צַהְיָא *a. m.* 1. Durst; 2. Dürre.

צְהִיבָה *h. f.* Zorn.

צהל I *h. Hi.* 1. glänzen; 2. erleuchten.

צהל II *h. Pi.* wiehern.

צְהַל I *a.* glänzen.

צְהַל II *a.* jauchzen.

צָהֳלָה *h. f.* 1. Jauchzen; 2. Wiehern.

צהר *h. Hi.* glänzend machen.

צְהַר *a.* klar sein.

צַהֲרָא *a. m.* heller Fleck.

צִהֲרָא *a. m.* Öl(?).

צָהֳרַיִם *h. m. du.* Mittag.

צְוָא I *a.* verdorren. *Pa.* dürr machen.

צוא II *a. Pa.* schreien.

צוֹאָה *h. f.* 1. Schmutz; 2. Kot; 3. Sekret der Nase; 4. Ohrenschmalz.

צִוָּאָה (Ez 39, 15 de Lag.) *a. m.* Denkmal.

צַוָּאָה *h. f.* 1. Anordnung; 2. (später) Testament.

צוֹאִי *h. m.* schmutzig.

צַוָּאר *h. m.* Hals.

צַוָּארָא *a. m., ind.* צַוָּאר Jes 10, 32 Soc 59 Hals. S. צַוְרָא.

צובה (jEr 22c) l. חֲצוּבָה.

צוֹבַע *h. m.* Farbe.

צוד *h.* 1. jagen; 2. fangen. *Ni.* gefangen werden.

צוד *a.* 1. *pf.* צָד Gn 27, 33, *ipf.* יְצוּד Lv 17, 13 jagen; 2. fischen; 3. nachstellen; 4. ergreifen. *Pa.* dass. *Itpe.* אִתְּצִיד, אִתְּצַד 1. gefangen werden, ergriffen werden. 2. *pf.* 3 *f.* אִתְּצָדַת Jer 50, 24 (MS אִיתְּצָדְתְּ) nachgestellt werden.

צודנייתא (bMoK 20b) l. צוּרְנְיָתָא.

צוה *h. Pi.* צִוָּה 1. anordnen, befehlen; 2. beauftragen. *Pu. pt.* einer, dem befohlen ist. *Hitp.* anbefohlen werden.

צִוּוּי *h. m.* 1. Befehl; 2. Gebrauch von צוה.

צָוַח *h.* 1. schreien; 2. sich beschweren. *Pi.* dass. *Hi.* schreien lassen.

צְוַח *a.* 1. Gn 27, 34 dass.; 2. einladen; 3. nennen. *Pa. pt. pl.* מְצַוְּחִין Ex 5, 8 (MS מַצְוְחִין) dass. *Aph.* 1. *pt. f.* מַצְוְחָא 2 K 4, 1 dass.; 2. schreien machen.

צְוָחָה *h. f.* Schrei, Ruf.

צְוַחְתָּא (Ex 12, 30) *a. f., ind.* צְוָחָא Gn 27, 34 Geschrei.

צוי (= צואי) *h. m.* schmutzig.

צום *h.* fasten.

צום *a., pf.* צָם 2 S 12, 16 dass. *Pa.* dass.

צום *h. m., pl.* צומות Fasten, Fasttag.

צוֹמָא (Jo 2, 12) *a. m., pl.* צוֹמִין, צוֹמָן dass. צ' רַבָּא Versöhnungstag.

צומות (jPea 16a) l. צְמוּת, s. צְמוּתָא.

צומם l. צָמִים.

צומע l. צָמִיעַ.

צוֹמֶת *h. m.* צ' הַגִּידִין ein Sehnenbündel am Sprunggelenk.

צוֹנֵן *h. m.* kalt.

צוֹנְנָא *a. m.* dass.

צוֹעַ *h. m., pl.* צוֹעוֹת Polster.

צוֹעֵר *h. m.* Knabe.

צוּף *h.* 1. obenauf fließen; 2. zerfließen; 3. schwimmen. *Hi.* darüberhinfließen lassen; 2. überschwemmen; 3. fortschwemmen.

צוּף *a. Itpa. pt. f.* מִצְטַיְּפָא NuJII 21, 20 l. mit MS Paris. מִצְטַפְיָא, s. צְפָא.

צוֹפֶה *h. m.* Seher.

צוֹפָה *h. f., pl.* צוֹפִים Flocke (?).

צוֹפִים 1. Ortsname; 2. s. צָפָה I.

צוץ I *h. Pi.* mit Quasten (Schaufäden) versehen. *Pu.* mit Quasten versehen sein. *Hi.* 1. erblühen; 2. aufblühen lassen. *Ho.* hervorgebracht werden.

צוץ II *h. Hi.* הֵצִיץ blicken, schauen. *Ho.* gesehen werden.

צוץ III *h. Pi.* צִיֵּץ piepen.

צוץ I *a. Aph.* 1. sprossen; 2. *ipf.* 3 *sg. f.* תָּצִיץ Koh 12, 5 (MS תֵּיצִיץ) hervorragen.

צוץ II *a. Aph.* schauen.

צוץ III *a. Pa.* צַיֵּץ 1. piepen; 2. zischen.

צִוְצִי *h.* piepen.

צַוְצִי *a.* dass.

צוֹצִיְנָא *a. m.* mit Haarschopf versehen.

צוֹצִיתָא *a. f.* 1. Strahl; 2. Haarlocke; 3. Schwanz.

צוֹצֶלֶת *h. f., pl.* צוֹצְלִין Ringeltaube.

צוֹצַלְתָּא *a. f.* dass.

צוֹצַרְיָא Ortsname.

צוק I *h.* gießen.

צוק II *h. Hi.* ängstigen.

צוק *a.* sich ängstigen. *Aph.* dass.

צוק *h. m.* 1. Schlucht, Abgrund; 2. Name einer Örtlichkeit.

צוּקְתָּא *a. f.* Drangsal.

צור I *h.* *m.* 1. Felsen; 2. Bezeichnung Gottes.

צור II *h.* *m.* Palmbast (?).

צור I *h.* wickeln, einwickeln.

צור II *h.* 1. bilden, formen; 2. malen, sticken. *Pa.* sticken. *Pu.* gestickt werden.

צור I *a.* 1. *ipf.* 2 *sg.* תְּצוּר Dt 14, 25 einwickeln, zusammenwickeln; 2. *ipf.* 2 *sg.* תְּצוּר Dt 2, 19 belagern. *Pa.* falten.

צור II *a.* 1. *pf.* צָר Ex 32, 4 formen, bilden; 2. malen. *Pa.* 1. *pt. pass. pl.* מְצָיְרִין Ex 25, 38 mit Bildwerk versehen, sticken; 2. malen. *Itpe. Itpa.* geformt werden.

צור Stadtname (Tyrus).

צוּרָא *a.* *m.* Palmbast (?).

צַוְּרָא (Gn 45, 14), צַוְּרָא *a.* *m.* Hals.

צוֹרָאָה *a.* *m.*, *ind.* צוֹרַי 1K 7, 14 (Soc 59 צוֹרִי) aus Tyrus.

צוּרְבָא *a.* *m.* Gebrannter? (Beiname gewandter Rechtsgelehrter).

צוּרָה *h.* *f.* 1. Form, Aussehen; 2. צוּרַת הַפֶּתַח Türrahmen; 3. Gestalt; 4. Bild; 5. Ansehen; 6. Anstand.

צוֹרִי *h.* *m.* aus Tyrus.

צוֹרֶךְ *h.* *m.* 1. Bedürfnis צָרְכֵי הָרַבִּים öffentliche Angelegenheit; 2. Notdurft; 3. Nötiges; 4. Beischlaf. *c.* *s.* כָּל צָרְכּוֹ 1. gänzlich; 2. nach seinem vollen Bedarf.

צוֹרָן Ortsname.

צַוְּרָנִין *a.* *m.* *pl.* Haufen.

צוּרְנְיָתָא (bSabb 136[a]) *a. f. pl. d.* Trauerspeisen.

צוֹרֵף *h.* *m.* Löter.

צוּרְתָא *a.* *f.* 1. *c.* צוּרַת Ex 26, 1 Form, Gestalt; 2. Bild; 3. Figur.

צָוַת *h.* sich verbinden. *Hitp.* verbunden sein. S. צָבַת.

צות *h.* *Hi.* hören. *Pal.* herumhören (?).

צות *a.*, *pt.* *pl.* צָיְתִין Ct 8, 13 1. hören; 2. gehorchen. *Pa.* gehorchen machen (?).

Aph. 1. *pf.* אַצִּית Dt 1, 45 hören; 2. *pf.* אַצִּית Nu 13, 30 hören machen.

צַוְתָּא *a.* *m.* Gesellschaft. S. צִבְתָּא.

צַוְּתָנִית *h.* *f.* Horcherin.

צַח *h.* *m.* 1. hell; 2. Klarheit.

צְחָא s. צְחִי.

צַחְוָנָא (Dt 8, 15) *a.* *m.* Dürre.

צְחוֹק *h.* *m.* Lachen.

צָחוֹר *h.* *m.* weiß, hell.

צְחוּתָא (Ex 17, 3, MS צְהוּתָא) *a.* *f.* Durst, Dürre.

צחח I *h.* *Pilp.* צִחְצֵחַ 1. glätten; 2. polieren; 3. hell sein; 4. klar reden. *Pass. pt.* מְצֻחְצָח poliert, gescheuert.

צחח II *h.* *Pilp.* צִחְצֵחַ zerschneiden.

צְחַח *a.*, *pt.* *pass.* *pl.* צְחִיחִין Ct 5, 14 glänzen. *Palp.* *imp.* *pl.* צַחְצַחוּ Jer 46, 4 polieren.

צְחִי (Ex 17, 3, Ri 15, 18, MS stets צְהִי) dürsten. *Aph.* *ipf.* 1 *sg.* *c.* *s.* אַצְחֵינוּן Jes 48, 21 (MS אַצְהֵינוּן) dürsten lassen.

צַחְיָא (Jer 48, 18, MS צְדִיוּתָא) *a.* *m.* Dürre.

צַחְיוּתָא *a.* *f.* Durst.

צַחֲנָה *h.* *f.* 1. Stinkendes; 2. eine Fischpaste.

צְחַנְתָּא *a.* *f.* 1. *c.* *s.* צְחַנְתְּהוֹן Ez 23, 20 dass.

צִחְצוּחַ *h.* *m.* 1. Glanz; 2. Glänzendes; 3. Tropfen.

צִחְצוּחָא *a.* *m.* 1. *c.* צִחְצוּחַ Na 3, 3 Glanz; 2. glänzend.

צִחְצוּחִית *h.* *f.* Tropfen.

צִחְצֵחַ s. צָחַח.

צַחְצְחָא *a.* *m.*, *pl.* *f.* צַחְצְחָן Jes 32, 4 deutlich, klar.

צחק *h.* *Pi.* scherzen, heiter sein.

צְחַק *a.* dass.

צְטָמָא *gr.* *m.* (στόμωμα) Stahl.

צִטְרָא *a.* *m.* Seite. S. סִטְרָא.

צִיאָתָא *a.* *f.* Schmutz.

צִיב *h.* *m.* Faser.

צִיבָא *a. m.* 1. dass.; 2. Ästchen, Zweig.
צִיבְחַד (Ru 2, 7, MS צִיב חַד) *a. m.* ein wenig. צִיבְחַד צִיבְחַד 1. allmählich; 2. wenig aufs mal.
ציבחר l. צִיבְחַד.
צִיבְתָא *a. f.* Zweig, Ästchen.
צַיִד *h. m.* Unterhalt.
צֵיד *a.* bei. לְצֵיד Ex 19, 15 zu, bei.
צַיָּד *h. m.* 1. Jäger; 2. Fischer; 3. Vogelsteller.
צַיָּדָא *a. m., pl.* צַיָּדִין Jes 33, 21 dass.
צֵידָא *a. m.* 1. *c. s.* צֵידֵיהּ Gn 27, 30 Jagd; 2. Gn 27, 3 Jagdbeute, Wildbret; 3. Nachstellen.
צידא. צידיהון (LvJI 11, 11) l. m. MS צִירֵיהוֹן, s. צִירָא I.
צֵידָה I *h. f.* Jagen, Fangen.
צֵידָה II *h. f.* Reisekost.
צִידוֹן Ortsname (Sidon).
צִידוֹנָאָה *a. m., pl. d.* צִידוֹנָאֵי Dt 3, 9 aus Sidon.
צִידוֹנִי *h. m.* dass.
צֵידוּתָא *a. f.* Speise.
צַיְדָן Ortsname.
צַיְדָנָאָה *a. m.* aus Zajdan.
צַיְדָנִי *h. m.* Fänger, Schmeichler.
צַיְדְתָא Ortsname.
צִיּוּן *h. m.* 1. Kenntlichmachen (der Grabstätten); 2. Grabmal; 3. Merkmal.
צִיּוּנָא (2 K 23, 17) *a. m.* dass.
צִיּוּר *h. m.* Bildwerk.
צִיּוּרָא *a. m.* 1. Malerei, Bildwerk; 2. *ind.* צִיּוּר Ex 27, 16 (MS צַיָּר) Stickerei; 3. *pl.* צִיּוּרִין Ri 5, 10 mit Stickerei verzierter Stoff.
ציח. כצ׳ (Jes 18, 4 Ar., MS פְּצִיחַ), l. פְּצִיחַ.
צִיחִין *h. m.* Gericht aus kleinen Fischen (?), vgl. צַחֲנָה.
צִיל *a.* klar sein. *Itpe.* klar werden.
צִילָא *a. m.* klar.
צִילוּתָא *a. f.* Klarheit.

צַיְמָנִית *h. f.* Fasterin.
ציין *h. Pi.* צִיֵּן 1. kenntlich machen; 2. auszeichnen. *Pu. pt.* 1. kenntlich gemacht; 2. ausgezeichnet. *Hitp.* sich auszeichnen.
ציין *a. Pa.* צַיֵּן kenntlich machen.
צִינוּק *h. m.* Gebund.
צִינוֹקָא (Jer 29, 26) *a. m.* Halseisen.
צִיפָּה s. צוּפָּה.
צִיץ *h. m.* 1. Blume; 2. Stirnblech des Hohenpriesters; 3. Troddel; 4. Faser.
צִיצָא I *a. m.* 1. Ex 28, 36 Stirnblech des Hohenpriesters; 2. Platte; 3. Est II 1, 2 (nicht MS) ein Edelstein; 4. *pl.* צִיצִין Lv 11, 9 Flosse; 5. Flügel (?); 6. *pl.* ציצין NuJI 24, 24 (MS ציען), l. סִיעָן, s. סִיעֲתָא.
צִיצָא (Lv 11, 16) II *a. m.* eine Raubvogelart.
צִיצָה *h. f.* 1. Blüte; 2. Schaufädenquaste.
צִיצִי *a. m.* Piepen.
צִיצִית *h. f., pl.* צִיצִיּוֹת 1. Haarlocke; 2. Schaufädenquaste.
צִיצִיתָא *a. f.* 1. *c.* צִיצִית Ct 5, 2 (MS צִיצַת) dass.
צִיקִין *h. m. pl.* Zutat (zu Speisen).
צַיְקָן *h. m.* geizig.
צִיָּר Ortsname.
צִיר I *h. m.* 1. Saft; 2. Lake, Fischlake.
צִיר II *h. m.* 1. Türzapfen; 2. *pl.* Wehen (der Gebärenden).
צִיר III *h. m.* Bote.
צַיָּר *h. m.* 1. Künstler; 2. Maler; 3. Sticker.
צַיָּרָא *a. m., ind.* צַיָּר Ex 26, 36 Sticker.
צִירָא I *a. m.* Lake.
צִירָא II *a. m.* 1. *pl. c. s.* צִירוֹהִי Ex 26, 19 Zapfen; 2. Türzapfen.
צַיְרָא *a. m.* 1. Dt 28, 52 Bedrängnis; 2. Dt 20, 19 Einengung, Belagerung.
ציירא (LvJI 11, 17) l. צַדְיָא?
צֵירוּף *h. m.* 1. Vereinen; 2. Läuterung.
צִירְיָא *a. m.* Iris des Augapfels.

צִירָן *h. m., f.* צִירָנִית triefäugig.

צִירָנָא *a. m.* dass.

צִירְתָא I *a. f.* Angst.

צִירְתָא II *a. f.* Türzapfen.

צֵית *a.* לְצֵית Ex 9, 8, עַל צֵית Ex 9, 22 gegen hin. עַד צֵית Gn 11, 4 bis zu.

צַיְתָא *a. m.* Hören.

צַיְתָנִית *h. f.* Horcherin.

צַיְתוֹרָא (EchR 1, 5 MS) *gr. m.* (σαθρός) hinfällig.

צֵל *h. m.* Schatten.

צִלָּא *a. m.* dass.

צְלָא I *a.* 1. neigen; 2. abweichen; 3. *pt. pl.* צָלַן Ho 9, 8 auslegen (von Schlingen). *Pa. imp.* צַלִּי Nu 21, 7 beten. *Aph.* 1. *ipf.* 2 *sg.* תַּצְלֵי Dt 24, 17 neigen, beugen; 2. entfernen. *Itpe. ipf.* יִצְטְלֵי Jes 40, 20 wanken.

צְלָא II *a.* rösten.

צַלָּא *a. m.* Fell.

צַלָּאָה *a. m., pl. d.* צוּלָאֵי Mi 1, 5 (MS צוּלַאי) l. צַלָּאֵי (?) Lederhändler.

צָלַב *h.* henken, kreuzigen. *Ni.* gehenkt werden.

צְלַב, צְלֵיב *a., pf.* 1 *pl.* צְלֵיבְנַן EstII 8, 13, *ipf.* יִצְלוֹב Gn 40, 19 dass. *Itpe. pf.* אִצְטְלִיב Dt 21, 24 gehenkt werden.

צְלֻבְחָא *a. m.* Seeaal.

צִלָּה *h. f.* Schatten.

צָלָה *h.* rösten, braten, *pt. pass.* צָלוּי (auch von Eiern). *Ni.* geröstet werden.

צִלְהֵב *h., pt. pass.* מְצֻלְהָב glänzend.

צַלְהֵב *a.* 1. glühen; 2. erglühen machen, anzünden. *pt. pass.* מְצַלְהַב Ez 1, 7 glühend, feuerrot.

צַלְהוֹבָא *a. m., c.* צַלְהוֹב Na 3, 3 Flamme.

צָלוּב *h. m.* Pfahl, Kreuz.

צלובא l. צְלִיבָא, s. dass.

צַלּוּחָא *a. m.* Stück.

צְלוֹחִית *h. f.* Fläschchen.

צְלוֹחִיתָא *a. f., ind.* צְלוֹחִית Ex 16, 33 dass.

צָלוּל *h. m.* klar.

צְלוֹלִיבָא *a. m.* Ricinus.

צְלוֹתָא s. צִילוּתָא.

צְלוֹתָא *a. f., pl.* צַלְוָן (צְלוֹתִין) 1. *ind.* צְלוֹ Gn 18, 22, *c. s.* צְלוֹתִי Dt 10, 10 Gebet; 2. *ind.* צְלוֹ Gn 14, 22 Schwur; 3. Gelübde.

צָלַח *h.* Erfolg haben. *Hi.* 1. dass.; 2. gelingen; 3. gelingen lassen. *Ho.* gedeihen.

צְלַח *a.* 1. spalten; 2. *ipf.* יִצְלַח Jos 1, 7, Jer 23, 5 (MS an beiden Stellen יַצְלַח) Erfolg haben. *Pa. pf.* צַלַּח Gn 22, 3 spalten. *Aph.* 1. *pt.* מַצְלַח Gn 39, 2 Erfolg haben; 2. gelingen, gedeihen; 3. *pf.* אַצְלַח Gn 24, 21 gelingen lassen.

צַלְחָא *a. m.* Stück.

צִלְחֲתָא *a. f.* einseitiger Kopfschmerz, Migräne.

צָלִי *h. m.* geröstetes Fleisch.

צְלִיבָא *a. m.* 1. Dt 21, 23 Schandpfahl; 2. Kreuz; 3. Gehenkter.

צְלִיבָה *h. f.* Henken, Kreuzigen.

צְלִיבְתָא *a. f., c.* צְלִיבַת Thr 5, 13 (MS צְלֵיבַת) dass.

צְלִיָּה *h. f.* Rösten.

צָלִיל *h. m.* leer.

צְלִילָא *a. m.* 1. klar; 2. leer.

צַלְיָן *a. f. pl.* 1. eine Art Datteln; 2. EstII 5, 1 Ausg. Dav., l. צַלְוָן, s. צְלוֹתָא.

צַלְיָנִית (צַלָּנִית) *h. f.* Beterin.

צָלַל I *h.* versinken. *Hitp.* dass.

צָלַל II *h.* 1. klar sein; 2. sich klären. *pt. pass.* צָלוּל klar. *Ni.* 1. klar werden; 2. leer werden. *Pi.* 1. klar machen, klären; 2. klar werden.

צלל III *h. Hi.* Schatten werfen.

צָלַל IV *h. Pilp.* צִלְצֵל klirren, klatschen.

צְלַל I *a.* klar werden.

צְלַל II *a.* 1. *ipf.* 3 *pl. f.* יִיצְלָן 1 S 3, 11 gellen; 2. *pf.* 3 *pl. f.* צַלָּא Hb 3, 16 Soc 59 zusammenschlagen. *Palp.* dass.

צְלֶלְפּוֹנִית weiblicher Personenname (vgl. צְלְפּוֹנִי).

צלם *a. Pa.* mit Bildwerk versehen.

צֶלֶם *h. m.* 1. Ebenbild; 2. Statue; 3. Götzenbild.

צַלְמָא *a. m.* 1. *c.* צֶלֶם Gn 1, 27, צֵילֶם Dt 4, 25, *pl. c. s.* צַלְמֵיהוֹן Dt 7, 5, *pl. d.* צַלְמָנַיָּא Gn 31, 19 dass.; 2. jKil 30[d] l. צַנְמָא.

צַלְמוֹנָה, צַלְמוֹן Ortsname.

צַלְמוֹנִית *h. f.* ein Einzelner (eigentl. Figürchen).

צַלְמָוֶת *h. f.* 1. Finsternis; 2. Hölle.

צְלָמִין Ortsname.

צַלְמְנִין s. צַלְמָא.

צָלַע *h.* hinken, straucheln. *pt.* צוֹלֵעַ Hinkender. *Pi.* dass.

צֶלַע *h. m.* Straucheln, Fall.

צֵלָע I, צַלְעָה *h. f.*, *pl.* צְלָעוֹת 1. Rippe; 2. Seitengemach.

צֵלַע II (Jos 18, 28, MS צֶלַע) Ortsname.

צַלָּעָה *a. m.* Lederhändler.

צלף *h. Hi.* zum Schlag ausholen.

צלף *a. Aph.* dass.

צָלָף *h. m.* Kaperstrauch (*Capparis spinosa*).

צַלְפּוֹנִי Ortsname.

צִלְפְּחָא s. צִלְבְחָא.

צִלְצוֹל *h. m.* 1. Binde, Band; 2. schmaler Gürtel.

צִלְצוֹלָא *a. m.* dass.

צֶלְצַל *h. m.* metallnes Becken, Zymbel.

צִלְצַל s. צִלְצוֹל.

צִלְצְלָא *a. m.* 1. *pl.* צִלְצְלִין 1 S 10, 5, צִלְצְלָן dass.; 2. s. צוּצֶלְתָּא.

צְלַק *a.* spalten. *Itpe.* gespalten werden.

צַלֶּקֶת *h. f.* 1. Verschorfung; 2. verschorfte Wunde, Narbe.

צִלְקְתָא *a. f.* dass.

צַלְתָּא (bBech 21[b]) Ortsname (?).

צָמֵא *h.* dürsten. *Hi.* verdürsten lassen.

צְמָא I *a.* abschneiden. *Pa.* dass.

צמא II *a. Pa.* erhören.

צָמֵא *h. m.* durstig.

צָמָא *h. m.* Durst.

צִמְאָה *h. f.* dass.

צִמָּאוֹן *h. m.* dass.

צָמַד *h.* 1. anschirren; 2. anordnen. *Ni.* verbunden werden.

צְמַד *a.* 1. zusammenhalten; 2. *pf.* 2 *pl.* צְמַדְתּוּן Ez 34, 4 Soc 59 verbinden; 3. *pt. pass. pl.* צְמִידִין 1 K 19, 19 anschirren; 4. ordnen; 5. gewöhnen. *Itpe.* wiederhergestellt werden.

צֶמֶד *h. m.* 1. Joch; 2. Gespann.

צִמְדָא *a. m.* dass.

צִמּוּחָא *a. m.* 1. *c.* צִמּוּחַ Am 7, 1 Sprossen; 2. *ind.* צִמּוּחַ Jes 40, 31 Sproß.

צִמּוּק *h. m.* 1. Rosine; 2. getrocknete Olive.

צִמּוּקָא *a. m.*, *pl.* צִמּוּקִין Na 3, 12 dass.

צִמּוּתָא *a. m.* 1. Einberufung; 2. Versammlung.

צמח *h.* sprossen. *Ni. Pi.* dass. *Hi.* 1. dass.; 2. sprossen lassen, hervorbringen.

צמח (Gn 2, 5) *a.* dass. *Pa.* 1. *inf.* צַמָּחָא Ri 16, 22 dass.; 2. *ipf* 3 *sg. f.* תְּצַמַּח Dt 29, 22 sprossen lassen. *Aph.* 1. *pf.* אַצְמַח Ex 10, 5 sprossen; 2. *pf.* אַצְמַח Gn 2, 9 sprossen lassen.

צִמֵּחַ *h. m.* mit kleinen Ohren versehen (?).

צֶמַח *h. m.*, *pl.* צְמָחִין, צִמְחוֹנִין, צִמְחוֹנוֹת, צִמְחוֹנִיּוֹת 1. Sproß; 2. Gewächs (am Körper), Pustel; 3. Name des Messias; 4. כְּפַר צ׳ Ortsname.

צִמְחָא *a. m.* 1. *c. s.* צִמְחָהּ Gn 19, 25, *pl.* צִמְחוֹנִין Sproß; 2. Gewächs, Pustel; 3. *pl.* צִמְחָן Samenzwiebeln.

צִמְחוֹנִין s. צֶמַח, צִמְחָא.

צַמְיָא *a. m.* קַיְטָא צ׳ Bezeichnung einer frühreifen Fruchtart.

צָמִיד *h. m.* 1. Zubindung (eines Gefäßes), Deckel; 2. Schar; 3. gewöhnt; 4. Armband.

צְמִידָא *a. m.* gewöhnt.

צָמִיל *h. m.* volle Reife.

צְמִירְתָא *a. f.* 1. Strangurie (durch Blasenstein); 2. hitzig.

צְמִית *h. m.* Verfall.

צְמִיתָא *a. f.* Hören.
צֶמֶל *h. m.* volle Reife.
צמם *h. Hi.* zusammenbinden. *Pilp.* צִמְצֵם 1. drängen, drücken; 2. genau bestimmen, treffen; 3. knapp bemessen.
צמם I *a. Palp.* צַמְצֵם drängen. *Itpalp.* אִצְטַמְצֵם (falsch אצטמטם) knapp haben.
צמם II *a. Palp.* צַמְצֵם verschleiern. *Itpalp.* verschleiert sein.
צָמֵם, צֻמָּם *h. m.* mit schwammgleichen Ohren behaftet.
צָמֵעַ *h. m.* mit herabhängenden Ohren behaftet.
צִמְצְמַי weibl. Personenname.
צָמַק *h.* zusammenschrumpfen. *Pi.* 1. zusammenschrumpfen lassen; 2. einkochen. *Pu. Hitp.* zusammenschrumpfen.
צְמַק *a.* zusammenschrumpfen. *Pa.* einkochen.
צֶמֶר *h. m.* Wolle. צ׳ גֶּפֶן Baumwolle.
צַמָּר *h. m.* Wollhändler.
צמר *a. Pa.* erhitzen. *Pealal* צְמַרְמַר Schauer empfinden.
צִמְרָא *a. m.* Hitze, Entzündung.
צַמְרָאָה *a. m., pl. d.* צַמְרָאֵי Gn 10, 18 Zamräer.
צִמְרִי *h. m.* dass.
צַמַרְמוּרָא *a. m.* (Blasenstein?)
צְמַרְמוֹרֶת *h. f.* dass.
צַמַרְתָּא s. צְמִירְתָא.
צָמַת *h.* 1. zusammenziehen; 2. sich zusammenziehen, gequetscht sein. *Pi.* sammeln, versammeln. *Pu. pt.* 1. zurückhaltend, züchtig; 2. verbündet, versammelt.
צְמַת *a.* zusammenziehen. *Po.* versammeln. *Itpa.* sich versammeln.
צַנָּא I *a. m.* Korb.
צַנָּא II (1 S 14, 4, MS שִׁנָּא) *a. m.* Fels.
צַנַּבְרָאָה *a. m.* aus Zinnabraj.
צִנַּבְרִי Ortsname (Sennabris).
צִנָּה I *h. f.* 1. Fels; 2. *pl.* צִנִּים eine Baumart mit hartem Holz (Steinpalme?).
צִנָּה II *h. f.* 1. Kälte. יְמוֹת הַצִּנָּה Winter; 2. *pl.* צִנִּים Eisscholle.
צִנָּה III *h. f.* Schild.
צְנוֹן *h. m., pl.* צְנוֹנוֹת Rettich (*Raphanus sativus*).
צָנוּעַ *h. m.* züchtig, fromm.
צִנּוֹר I *h. m., pl.* צִנּוֹרוֹת 1. Rinne, Rohr; 2. Zapfenloch (in der Türschwelle); 3. weibl. Scham; 4. Wasserstrahl, Speichel.
צִנּוֹר II *h. m.* 1. Haken; 2. Feuerhaken.
צִנּוֹרָא I *a. m.* 1. *pl. c.* צִנּוֹרֵי Koh 1, 7 (MS צִבּוּרֵי) Rinne, Rohr; 2. Zapfenloch der Tür; 3. Speichel.
צִנּוֹרָא II *a. m.* Haken.
צִנּוֹרָה *h. f.* dass.
צִנּוֹרִית *h. f.* dass.
צִנּוֹרִיתָא *a. f.* Gabel.
צִנּוֹרְתָא *a. f., pl. d.* צִנּוֹרְיָתָא Nu 4, 14 dass.
צְנִינָא *a. m.* 1. unfruchtbar; 2. kalt.
צְנִיעָא *a. m., ind.* צְנִיעַ Mi 6, 8 züchtig, demütig, fromm.
צְנִיעוּת *h. f.* 1. Züchtigkeit; 2. Bescheidenheit; 3. Verborgenes.
צְנִיעוּתָא *a. f.* 1. Züchtigkeit; 2. Verbergung.
צְנִיפָא (Est II 1, 3, MS צְנוּפָא) *a. m.* 1. Schrei (eines Vogels); 2. wiehernd.
צִנִּית I *h. f.* Korb.
צִנִּית II *h. f.* Verhärtung an der Fußsohle.
צִנִּיתָא *a. f.* eine Baumart mit hartem Holz (Steinpalme?).
צָנַם *h., pt. pass.* צָנוּם hart.
צֶנֶם *h. m.* Fels.
צִנְמָא *a. m.* dass.
צָנַן *h.* 1. kalt werden, kalt sein; 2. geschlechtliche Erregung verlieren. *pt.* צוֹנֵן kalt. *pl.* צוֹנְנִין kaltes Wasser. *Ni.* geschlechtliche Erregung verlieren. *Pi.* 1. kalt machen, abkühlen; 2. den Geschlechtstrieb nehmen. *Pu. Hitp.* abgekühlt werden, kalt werden.

צְנַן *a.* dass. *Itpe.* kalt sein.

צננא (bNaz 22[b]) l. צִנְפָּא.

צָנַע *h.* verwahren. *Pi.* zurückhalten. *Hi.* 1. dass.; 2. verborgen halten. *Ho. pt.* wohlverwahrt, sauber.

צְנַע *a., pt. pass.* צְנִיעָא 1. verwahrt; 2. *pl. f.* צְנִיעָן Ru 4, 1 züchtig, demütig; 3. heimlich. *Pa.* sich verbergen heißen. *Aph. ipf.* 2 *sg. c. s.* תַּצְנְעִנּוּן Nu 17, 19 verwahren. *Itpe. pf.* אִצְטְנַע Ct 8, 2 (MS אִצְטַּבַע) 1. verwahrt werden; 2. sich verbergen.

צִנְעָא *a. m.* Verborgenheit. בִּצְנְעָא Koh 12, 13 heimlich.

צִנְעָה *h. f.* dass. בְּצ׳ heimlich.

צָנַף *h.* wiehern.

צְנַף *a.* 1. dass.; 2. *ipf.* 3 *pl.* יִצְנְפוּן Jes 13, 22 (MS יִנְצְפוּן) schreien (von verschiedenen Tieren).

צַנְפָּא *a. m.* 1. (Jes 17, 6, MS צִנְפָּא) Wipfel; 2. *pl.* צַנְפָּן Zipfel.

צִנְתָא I *a f.* Kälte.

צִנְתָא II *a. f.* Baumart mit hartem Holz (Steinpalme?).

צַנְתְּרָא *a. m., pl.* צַנְתְּרִין Est II 1, 2 Röhre.

צָעָא *a. f., pl.* צָעִין Schüssel.

צעא. *pt. pl.* צעי (Spr 3, 20) l. רַסּוּ, s. רְסַם.

צָעַד *h.* schreiten. *Hi.* schreiten lassen.

צְעִידָה *h. f.* Schritt.

צָעִיר *h. m.* 1. gering; 2. jung.

צַעֲצוּעִים *h. m. pl.* (*bibl.*) Bildwerk.

צָעַק *h.* schreien, klagen. *pt.* צוֹעֵק Ankläger. *Ni.* angeklagt werden. *pt.* נִצְעָק Angeklagter.

צְעַק, צְעֵיק *a., pf.* 3 *pl.* צְעִיקוּ Ri 4, 3 schreien.

צְעָקָה *h. f.* Anklage.

צָעַר I *h., pt.* צוֹעֵר klein, gering. *Hi.* als gering betrachten. *Ho.* als gering betrachtet werden.

צער II *h. Pi.* quälen. *Hitp.* 1. sich grämen; 2. sich quälen.

צער I *a. Pa.* 1. *ipf.* 2 *sg.* תְּצַעַר Est II 2, 5 geringschätzen, beschimpfen.

צער II *a. Pa. pt.* מְצַעַר Koh 7, 19 Ausg. Ven. 1525 quälen. *Itpa* 1. *ipf.* יִצְטַעַר Koh 10, 9 sich grämen, sich betrüben; 2. gequält werden.

צַעַר *h m.* 1. Schmerz; 2. צ׳ בַּעֲלֵי חַיִּים Tierquälerei; 3. Mühsal; 4. Schmerzensgeld.

צַעֲרָא *a. m.* 1. *ind.* צְעַר Gn 3, 16 Schmerz; 2. Schande.

צַעֲרוּתָא *a. f.* Betrübnis.

צפא *a. Itp.* ausschauen.

צַפָּא *a. m.* Reihe.

צִפָּא *a. m.* Überzug.

צָפַד *h.* zusammenziehen.

צִפְדִּינָא, צַפְדָּנָא *a. m.* eine Krankheit des Zahnfleisches (Skorbut?).

צָפָה I *h.* 1. ausschauen, schauen. *pt.* צוֹפֶה Späher, Seher; 2. voraussehen. *Pi.* hoffen, erwarten.

צפה II *h. Pi.* überziehen. *Pu. pt.* überzogen.

צְפָה *h. f.* dünne Platte, Blech(?).

צְפוּחָא *a. m., c.* צְפוּחַ Ez 25, 6 Übermut.

צִפּוּי *h. m.* Überzug.

צָפוֹן *h. m.* Norden.

צְפוֹן. בַּעַל צ׳ (Nu 33, 7) Ortsname.

צִפּוּנָא (Ex 26, 20) *a. m.* Norden.

צְפוֹנִי *h. m.* nördlich.

צִפּוֹר *h. m.* und *f.* 1. Vogel; 2. s. צִפַּר.

צִפּוֹרָא s. צִפְּרָא.

צִפּוֹרָאָה *a. m.* aus Zippori.

צִפּוֹרִי I, צִפּוֹרִין Ortsname (Sepphoris).

צִפּוֹרִי II *h. m.* aus Zippori.

צפורי (bBer 8[a]), vgl. פִּטּוּרֵי.

צִפּוֹרֶן *h. m. f.* 1. Fingernagel; 2. Brecheisen, Spitzhaue; 3. eine Spezerei (Teufelsklaue).

צִפּוֹרְנִי *h. m.* aus Zippori.

צִפּוֹרֶת *h. f.* צ׳ כְּרָמִים Mannazikade (Tettigia orni)(?).

צִפּוֹרְתָא *a. f.* Kolibri(?).

צַפַּחַת *h. f.* ein Mittel zur Verfälschung des Honigs.
צִפְיָא *a. m.* Berghöhe. S. צְפִיָּה.
צפידנא s. צַפְדְּנָא.
צַפִּיחִית s. צַפַּחַת.
צְפִיָּה *h. f.* Abfließen (?).
צְפִירָא (Lv 16, 9) I *a. m.* Ziegenbock.
צְפִירָא II *a. m.* Geflecht (s. aber סְפִירָא).
צְפִירָה *h. f.* 1. Rundung, geflochtener Rand; 2. Umweg (?).
צְפִירְתָא *a. f., c.* צְפִירַת Lv 4, 28 B. Ziege.
צְפִיתָא *a. f.* Leuchter.
צָפוֹן *gr. m.* (σάπων) Seife.
צָפַן *h.* verbergen. *Hi.* offenbaren (?).
צפן *gr.* (vgl. σάπων) *Hi.* einseifen.
צָפְנַת weibl. Personenname.
צִפְעוֹן *h. m.* giftige Schlange.
צָפַף I *h., pt. pass.* צָפוּף gedrängt. *Pilp.* צִפְצֵף sich drängen. *Hitpalp.* dass.
צפף II *h. Pilp.* צִפְצֵף zwitschern.
צפף I *a. Palp. pt. pass.* מְצַפְצַף selten. *Itpalp.* 1. sich drängen; 2. knapp haben.
צפף II *a. Palp.* צַפְצֵף zwitschern.
צַפְצָפָה *h. f.* eine Weidenart.
צְפַר I *a.* pfeifen.
צְפַר II *a.* flechten.
צֶפֶר *h. m.* צ׳ נֶפֶשׁ Schwertfortsatz des Brustbeins in der Herzgrube (?).
צַפְרָא (Gn 19, 27) *a. m.* Morgen.
צְפָרָא I *a. m.* Pfiff.
צְפָרָא II *a. m.* 1. Geflecht; 2. Rundung.
צִפְּרָא *a. m., ind.* צִפַּר Dt 4, 17 Vogel.
צְפַרְדֵּעַ *h. m.* Frosch.
צַפְרִירָא *a. m.* 1. Morgenzeit; 2. *pl.* צַפְרִירֵי Ct 4, 6 (MS נַפְרִירֵי) Morgendämon.
צִפַּרְתָּא *a. f.* 1. kleiner Vogel; 2. Kolibri (?).
צְפַת Ortsname (Safed).
צִפְּתָא *a. f., ind.* צִפָּא Jer 31, 11 Kummer.
צִפְּתָא *a. f.* Decke, Matte.
צוֹצְרָא s. כְּצוֹצְרָא.
צַר I *h. m.* Feind.
צַר II *h. m.* 1. eng. צ׳ עַיִן mißgünstig; 2. Angst.

צְרָא *a. m.* Zweig.
צְרָא (EstII 4, 1, MS עֲדָא) *a.* 1. zerreißen; 2. spalten. *Pa.* dass. *Itpe.* zerrissen werden, zerrissen sein.
צְרַב I *a.* verbinden. *Pa.* dass.
צרב II *a Pa. inf.* צָרָבָא Jes 6, 13 anbrennen, versengen.
צְרָבָה *h. f.* Verbindung.
צָרֶבֶת *h. f.* Verheilung.
צַרְדָּא *a. m.* 1. eine Vogelart; 2. l. צִדְרָא.
צְרָדָה *h. f.* 1. Schnipsen (mit den Fingern), אֶצְבַּע צְרָדָה Mittelfinger; 2. l. צְדָרָה.
צָרוֹב *h. m.* Goldschmied.
צָרָה I *h. f.* Nebenfrau.
צָרָה II *h. f.* Not, Leiden.
צרוך s. צַרְכָּא.
צְרוֹר *h. m.* 1. Knoten; 2. Beutel; 3. *pl.* צְרוֹרוֹת Kiesel.
צְרוֹרָא *a. m.* Kiesel.
צְרוּרִיָה Ortsname.
צָרַח *h.* schreien.
צְרַח *a.* dass. *Itpa. ipf.* 3 *pl. f.* יִצְטָרְחָן Nu 24, 24 l. יִסְתַּחְרָן (?), s. סְחַר.
צַרְחָא *a. m.* Unruhe.
צֳרִי *h. m.* ein wohlriechendes Harz.
צְרִיָא *a. m.* Spalt.
צָרִיד *h. m.* ungemischt, trocken.
צְרִידָא *a. m.* 1. dass.; 2. l. צְדִידָא.
צְרֵידָה Ortsname.
צְרִיחָא *a. m., c.* צְרִיחַ Ri 9, 46 Saal.
צָרִיךְ *h. m.* 1. nötig, erforderlich; 2. benötigt, erfordernd.
צְרִיכָא *a. m.* 1. *ind.* צְרִיךְ Gn 16, 12 dass.; 2. fraglich (der Klarstellung bedürftig).
צְרִיכוּתָא *a. f.* Mangel.
צָרִיף I *h. m.* Alaun.
צָרִיף II *h. m.* zeltartige Hütte. גַּנּוֹת צְרִיפִין (andere Lesart גַּלּוֹת צ׳) Ortsname.
צְרִיפָא *a m.* 1. dass.; 2. Ortsname.
צְרִיפְתָא (Jer 2, 22, MS בּוֹרִיתָא) *a. f.* Alaun.

צְרִירָא *a. m.* 1. Bündel; 2. 2 K 9, 30 1. mit MS צְדִידָא.

צָרַךְ *h.* 1. nötig haben; 2. genötigt sein. *Ni.* dass. *Hi.* für benötigt erklären, verpflichten. *Ho.* 1. genötigt sein, bedürfen; 2. als nötig befunden werden.

צְרַךְ *a.* 1. nötig haben, bedürfen; 2. genötigt sein, müssen. *Aph.* für benötigt erklären, verpflichten. *Itpe. ipf.* 2 *sg. f.* תִּצְטָרְכִין Jes 60, 19 1. genötigt sein; 2. nötig haben.

צָרְכָּא *a. m.* 1. *c.* צוֹרֶךְ Koh 2, 5, *pl. c. s.* צָרְכָךְ Dt 2, 7 Bedürfnis. כָּל צָרְכֵּיהּ so viel er bedarf, nach Bedarf; 2. Notdurft; 3. Notwendiges, Nötiges; 4. *ind.* צְרוֹךְ Dt 32, 17 Wert, Nutzen.

צָרַם *h.* 1. abreißen; 2. reißen.

צרע *h. Hitp.* aussätzig werden.

צרע *a. Itpe.* dass.

צִרְעָה *h. f., pl.* צִרְעִים, צִרְעִיּוֹת Horniß.

צָרַעַת *h. f.* Aussatz.

צַרְעַתָא, צָרְעַתָא *a. f.* dass.

צָרַף *h.* 1. läutern; 2. löten. *Pi.* 1. läutern; 2. vereinigen; 3. festigen; 4. Kleingeld in Großgeld wechseln. *Hitp.* vereinigt werden, verbunden werden.

צְרַף *a.* 1. *pt.* צָרִיף Jer 9, 6 läutern; 2. vereinigen. *Pa.* 1. *pt.* מְצָרֵיף Ma 3, 3 läutern; 2. vereinigen. *Itpa.* 1. vereinigt werden; sich verbinden.

צָרְפָא *a. m.* Schmelztiegel.

צִרְפָא Name eines Gottes (Σεράπις).

צָרְפִית *h. f.* aus Zarphat.

צָרְפַת (Ob 20) Ortsname. Später: Frankreich.

צַרְצוּר *h. m.* 1. Krug, Flasche; 2. Grille; 3. männl. Personenname.

צַרְצוּרָא *a. m.* eine Vogelart, welche sich mit fremden Federn schmückt.

צַרְצְרָא *a. m.* 1. dass.; 2. Grille.

צָרַר *h.* 1. einwickeln; 2. zusammenwickeln; 3. binden, zusammenbinden. *Ni.* zusammengepreßt sein.

צְרַר *a.* 1. *pt. pass.* צְרִיר Ex 12, 34 einwickeln; 2. *pf.* צַר Ex 32, 4 pressen. *Pa. pt. pass. pl.* מְצָרְרִין Jos 9, 4 zusammenbinden.

צְרָרָא *a. m.* 1. *c.* צְרָר Gn 42, 35 Bündel, Beutel; 2. Geld; 3. Kiesel, Stein.

צְרָרָה *h. f.* Kiesel, Stein.

צְרָרְיָה Ortsname.

צַרְתָא *a. f.* Nebenfrau.

צְתְרָא *gr. m.* (σαθρός) hinfällig.

צירתא (DtJI 28, 22) 1. mit MS צִירְחָא.

צַתְרִיתָא, צַתְרָה *a. f.* Saturei.

צתת *a. Pa.* anzünden (?).

ק

ק 1. der neunzehnte Buchstabe des hebr. Alphabets; 2. als Zahlzeichen 100; 3. als Präfix (= קָא). קָתָנֵי er lehrt. קָאמַר er sagt.

קָא (EstII 5, 1, nicht im MS) = קָאֵים, s. קוּם.

קָאֵי (EstII 8, 15, MS קָאִי) = קָאֵים, s. קוּם.

קאידי. נכיח ק׳ (bBabB 68ᵇ) 1. נִגְהֲקֵיהוּ, s. נִגְהֲקָא.

קָאָת *h. f.* Pelikan.

קָאתָא (Lv 11, 18, MS קָתָא) *a. f.* dass.

קַב *h. m.* 1. ein Hohlmaß (2,020 l.). *du* קַבַּיִם Doppelkab; 2. Holzkappe für ein amputiertes Bein.

קַבָּא (2 K 6, 25) *a. m.* dass.

קַבָּאָה (?) *a. m.* dass.

קֻבָּה s. קִיבָה.

קֻבָּה *h. f.* 1. Wölbung, Kuppel; 2. Bordell; 3. Zelt.

קבה *h. Pi.* mit Holzkappe versehen (ein amputiertes Bein).

קִבּוּל *h. m.* 1. Annehmen, Aufnehmen; 2. Auffangen. בֵּית קִבּוּל Behälter. בֵּית קִבּוּל הַקֶּלַע die Pfanne der Schleuder.

קִבּוּלָא *a. m.* dass.

קִבּוֹלֶת *h. f.* Übernahme.

קְבוּסַי s. קְפוּסַי.

קִבּוּץ *h. m.* 1. Versammeln; 2. Angesammeltes.

קִבּוּרָא *a. m.* 1. Knäuel; 2. Blütenknäuel der Palme; 3. s. קִיבָּר.

קְבוּרָה *h. f.* Begräbnis.

קַבּוֹרָאָה *a. m.* Totengräber.

קִבּוֹרֶת *h. f.* Erhöhung am Oberarm (Biceps).

קְבוּרְתָא (Gn 35, 20) *a. f.* Begräbnis.

קוּבְטָיוֹת *gr. f. pl.* (κοπτή) gewürzte Klöße.

קוּבִיטוֹן, קוּבִיטִין *gr. m.* (ἀκκούβιτον) Sopha.

קְבוּטִין *gr. m.* (κιβώτιον) Kasten.

קְבוּטֵל, קְבוּטֵר männl. Personenname (*Capitolius?*).

קוּבְטָרָא *gr. m.* (κιβωτάριος) Kistenmacher.

קוּבְטִירָה *x. f.* Geflecht, Seil.

קַבְיָא *a. m.* ein Hohlgefäß.

קוּבְיָא *gr. f.* (κυβεία) Würfelspiel.

קוביה (jSabb 10[b]) ein ungewöhnliches Webegerät.

קֳבֵיל (Gn 28, 17) *a.* vor, gegenüber. לָקֳבֵיל Ex 28, 27, *c. s.* לְקִבְלָךְ Gn 33, 12, עַל קֳבֵיל כָּל קֳבֵיל (l. כִּלְקֳבֵיל), Ex 25, 37 B., כְּקֳבֵיל Lv 5, 8 dass. *c. s.* כְּקִבְלֵיהּ Gn 2, 18 entsprechend. כָּל קֳבֵיל דְּ dementsprechend, wie.

קְבִילְתָא *a. f., c. s.* קְבִילְתֵיהּ Ex 22, 22 Klage, Anklage.

קוּבְיוּסְטוּס *gr. m.* (κυβευτής) Würfelspieler.

קוּבְיוּסְטִיסָא *gr. m.* dass.

קְבִיעָא *a. m.* Bestimmung, Festsetzung.

קְבִיעוּתָא *a. f.* dass.

קְבִיצָה *h. f.* Sammeln.

קִבֵּל I *h. Pi.* 1. empfangen, erhalten; 2. aufnehmen, annehmen; 3. auf sich nehmen. *Pu. pt.* beliebt. *Hi.* (auch mit פָּנִים) Höflichkeit erweisen, besuchen. *Hitp.* 1. angenommen werden; 2. aufgefangen werden; 3. empfangen.

קָבַל II *h.* klagen, anklagen.

קְבַל I *a.* (mit אַפִּין) höflich behandeln, besuchen. *Pa.* 1. *ipf.* יְקַבֵּיל Lv 20, 17 erhalten, empfangen; 2. aufnehmen; 3. *pf.* קַבֵּיל Gn 16, 11 annehmen, erhören; 4. *pf.* 2 *sg.* קַבֵּילְתָּא Gn 3, 17 gehorchen; 5. übernehmen. *Itpa. pf.* אִתְקַבַּל Dt 33, 21 aufgenommen werden, angenommen werden. *Istaf.* entgegenkommen.

קְבַל II *a., ipf.* יִקְבַּל Ex 22, 22 klagen, sich beklagen. *Pa.* dass.

קְבַל III *a., ipf.* יִקְבַּל Jes 13, 10 finster werden. *Aph. pt.* מַקְבֵּיל Am 5, 8 (MS מַקְבִּיל) verfinstern.

קֳבֵל *h.* gegenüber, widerspenstig.

קֳבֵל *a.* s. קֳבֵיל.

קַבְלָא (Gn 15, 17) *a. m., ind.* קְבַל Ex 10, 22 Dunkelheit, Finsternis.

קִבְלָא *a. m.* 1. *ind.* קְבַל Koh 5, 15 Auffassen; 2. Gegenmittel.

קַבָּלָה *h. f.* 1. Auffangen; 2. Empfangen; 3. Empfangenes, Überlieferung; 4. Propheten und Hagiographen; 5. (später) Geheimlehre, Mystik.

קַבָּלוּתָא *a. f.* Annahme.

קבלי l. קִבְלֵי.

קבולין, קבילין l. קִבְלִין.

קובליים (jJom 39[d]) l. קוּבְלִים.

קַבְּלָן *h. m.* 1. Übernehmer (einer Verpflichtung, eines Baus); 2. verpflichteter Wächter; 3. Hehler.

קַבְּלָנָא *a. m.* 1. Übernehmer (von Gütern); 2. Überlieferer.

קִבְלָנָא *a. m.* Entgegennahme (Beantwortung).

קַבְּלָנוּת *h. f.* 1. Übernahme (einer Verpflichtung); 2. Annahme (einer Arbeit).

קַבֶּלֶת s. קַבּוֹלֶת.

קַבָּלְתָּא *a. f., c.* קַבָּלַת Koh 5, 15 (MS קָבַל) Aufnehmen, Fassen.

קִבְנָאָה *a. m.* Umwallung(?). Vgl. אֲקוּנְבָּאָה.

קבס *gr.* (vgl. κοτταβίζω) *Pa.* Erbrechen erregen.

קבסי l. קִפּוּסֵי.

קוֹבֵיסִין? (jTaan 68[a]) männl. Personenname.

קיבוסת. לו ק׳ (jSanh 30[b]) = לוקיבוסת l. לוגוקלֶוֹטֵס *gr. m.* (λογοκλέπτης) Plagiator.

קָבַע I *h.* festsetzen. *pt. pass.* קָבוּעַ 1. feststehend; 2. fest bestimmt; 3. am Ort haftend, bodenfest. *Ni.* 1. bestimmt werden; 2. festgesetzt werden. *Pi.* befestigen. *Pu. pt.* besetzt.

קָבַע II *h.* berauben.

קְבַע I *a.* 1. *ipf.* 2 *m. sg. c. s.* תִּבְקְעֶנּוּן Dt 6, 9 befestigen; 2. festsetzen. *Pa. pt. pass. pl.* מְקַבְּעִין Est II 8, 15 besetzen. *Itpe.* eingesetzt werden.

קְבַע II *a.* berauben.

קֶבַע *h. m.* 1. Festsetzung; 2. Festgesetztes.

קִבְעָא s. קוֹבְעָא.

קִבְעָא *a. m.* 1. Festsetzung; 2. Stellung, Platz.

קִבַעְתָּא *a. f.* dass.

קבץ *h. Pi.* sammeln. *Ni. Hitp.* versammelt sein.

קֶבֶץ *h. m.* Zusammenfügung.

קִיבָּר *gr. m.* (κιβαρός) 1. grobes Mehl; 2. daraus gebackenes Brot; 3. die schlechteste Qualität der Butter.

קָבַר *h.* 1. begraben; 2. verwahren. *Ni.* begraben werden. *Pi.* begraben.

קְבַר I *a.* 1. *pt. pass.* קְבִיר Dt 33, 21 begraben. *Pa.* 1. *pt. pl.* מְקַבְּרִין Nu 33, 4 begraben. *Itpe. pf.* 3 *sg. f.* אִתְקְבַרַת Gn 35, 8 begraben werden.

קְבַר II *a.* anschwellen.

קֶבֶר *h. m., pl.* קְבָרִים, קְבָרוֹת 1. Grab, בֵּית הַקְּבָרוֹת Gräberplatz; 2. Uterus des Weibes.

קִבְרָא (Nu 19, 18) *a. m.* dass. בַּת קַבְרַיָּא ein Vogel.

קִבְרְיָא, קִבְרִיאֵל Flußname.

קַבְרִין *h. m.* Name eines Vogels(?).

קִבֶּרְנִיט 1. *gr. m.* (κυβερνήτης) Steuermann; 2. bSot 13[a] l. פְּלַטוֹרִין(?).

קִבֶּרְנִיטָא *gr. m.* dass.

קִבְּתָא (Nu 25, 8) *a. f., pl.* קִבֵּי 1. Gewölbe; 2. Bordell; 3. Zelt.

קְבוּתִין s. קִבוּטִין.

קָדַד *h.* schneiden, ausschneiden. *Pi.* 1. durchschneiden; 2. eindringen. *Ni.* ausgeschnitten sein.

קְדַד *a.* dass.

קִדָּה (Ex 27, 19) *h. f.* 1. Mutterzimt (*Laurus Cassia*); 2. ק׳ לְבָנָה Dornklee (*Calycotome villosa* Lmk) I. Löw.

קַדּוֹחָא *a. m.* Durchlöcherer (von Perlen).

קִדּוּמָא *a. m.* 1. Gn 25, 6 Osten; 2. *ind.* קִדּוּם Gn 41, 6 Ostwind; 3. Morgen.

קָדוֹשׁ (EstII 5, 1) *h. m.* heilig. הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא Gottesbezeichnung.

קִדּוּשׁ *h. m.* 1. Heiligung. ק׳ הַשֵּׁם Heiligung Gottes durch Handlungen, die ihn ehren; 2. Benediktion zur Weihe eines Tages; 3. *pl.* קִדּוּשִׁין Trauung und davon Name eines Mischna-Traktats; 4. Ankündigung (von Neumond oder Jobeljahr); 5. priesterliche Waschung von Händen und Füßen; 6. Bereitung des Reinigungswassers (durch Einschütten der Asche von der roten Kuh).

קִדּוּשָׁא *a. m.* 1. Benediktion zur Weihe eines Tages; 2. Trauung; 2. *ind.* קִדּוּשׁ Ex 40, 30 priesterliche Waschung von Händen und Füßen; 4. Recitieren von Bibelstellen mit קדש.

קדושה s. קְדֻשָּׁה.

קָדַח I *h.* 1. sich entzünden. *Hi.* 1. anbrennen lassen; 2. הִקְדִּיחַ תַּבְשִׁילוֹ

(seine Speise anbrennen lassen) spöttischer Ausdruck für heidnisches Opfer; 3. verderben.
קָדַח II *h.* bohren, durchbohren. *Hi.* durchlöchern.
קְדַח I *a.* 1. sich entzünden; 2. aufsprossen.
קְדַח II *a.* bohren, durchbohren, durchlöchern. *Aph.* durchgraben.
קַדַּחַת *h. m.* Entzündung.
קַדְחָא *a. m.* dass.
קַדַּחְתָּא (Dt 28, 22) *a. f.* Fieber.
קַדְיָא (Lv 11, 17) *a. m.* eine Vogelart.
קְדִידָה *h. f.* Ausschneiden.
קְדִיחוּתָא, קְדִיחְתָא *a. f.* Entzündung.
קָדִים *h. m.* Ostwind.
קְדִימָה *h. f.* Vorangehendes.
קודייקוס l. קִינִיקוֹס.
קְדֵירָה *h. f.* 1. Kochtopf; 2. Schädel.
קְדֵירְתָא s. קִדְרָא.
קַדִּישׁ *h. m.* (später) Name eines Gebets.
קַדִּישָׁא *a. m., ind.* קַדִּישׁ Lv 11, 44 heilig.
קְדָלָא *a. m., ind.* קְדַל Ex 23, 27 Nacken.
קְדֵלָה *h. f.* dass.
קָדַם *h.* 1. vorangehen; 2. früher tun. *Pi.* zuvorkommen. *Hi.* 1. dass.; 2. im voraus tun. *Ho. pt.* 1. früher; 2. frühzeitig.
קְדַם *a.* (mit אַפִּין) besuchen. *Pa.* 1. *pf.* 3 *pl. c. s.* קַדְּמוּנִי 2 S 22, 6 (Soc 59 קַדְּמוּנִי) entgegentreten. *inf. c.* לְקַדָּמוּת Ex 19, 17 entgegen; 2. vorangehen; 3. *ipf.* 2 *pl.* תְּקַדְּמוּן Gn 19, 2 (MS תְּקַדְּמוּן) früh tun. *Aph.* 1. *pf.* 3 *pl.* אַקְדִּימוּ Gn 26, 31 früh tun; 2. zuvorkommen; 3. aufsuchen.
קֶדֶם *h. m.* Vorzeit.
קודם (SchirR 6, 4) l. קִירוֹס.
קֳדָם (Gn 29, 26) *a.* 1. *c. s.* קֳדָמַי Gn 30, 30 vor; 2. Gn 3, 5 bei (wenn von Gott die Rede). מִן קֳדָם Gn 27, 30 von vor. לִקְדָם Ex 24, 2 vor hin. קֳדָם דְּ Gn 13, 10 (MS קְדָם *c. inf.*), מִן קֳדָם דְּ ehe. מִן קֳדָם דְּ Ex 19, 18 dementsprechend, dass.
קַדְמָא *a. m.* 1. *ind.* קְדָם Jes 23, 7 Vorzeit; 2. *pl.* קַדְמִין *a.* Gn 1, 1 Anfang, Vorzeit. מִלְּקַדְמִין Gn 3, 15 ehedem.; *b.* vorhergehende Zeit. מֵאֶתְמָלִי וּמִדְּקַדְמוֹהִי Gn 31, 2 (MS קַמּוֹהִי) gestern und vorgestern; *c.* Ostseite. מִלְּקַדְמִין Gn 3, 24 östlich.
קַדְמָאָה *a. m.* 1. Gn 25, 25, *ind.* קַדְמַאי Ex 12, 2 erster. *f. d.* בְּקַדְמֵיתָא Nu 10, 13 zuerst; 2. vorderer. *f. d.* בְּקַדְמֵיתָא Gn 11, 2 östlich; 3. *pl. d.* קַדְמָאֵי Lv 26, 45 (MS ohne Vokalisation) früherer. *f. d.* בְּקַדְמֵיתָא Gn 13, 4 ehemals.
קַדְמוֹנָאָה *a. m.* alt. *pl. d.* קַדְמוֹנָאֵי Gn 15, 19 eine Völkerschaft.
קַדְמוֹנִי *h. m.* 1. uranfänglich, vorzeitlich; 2. alt.
קַדְמוּת s. קְדָם.
קַדְמוּת (Gn 33, 2, Lv 5, 8) *a.* zuerst.
קַדְמוּתָא *a. f.* 1. erstes Mal; 2. früherer Zustand.
קַדְמְתָא *a. f.* 1. Morgen; 2. מִן קַדְמַת דְּנָא Koh 1, 9, מִלְּקַדְמַת דְּנָא Ez 38, 17 Soc 59 ehedem.
קְדַן s. קְדָה.
קדיקה l. לְקְדִיקָה, s. לְקְטִיקָא.
קָדְקֹד *h. m.* 1. Scheitel (Oberteil des behaarten Kopfes); 2. höchste Stelle.
קָדְקְדָא *a. m.* dass.
קדר I *h. Hi.* sich verfinstern.
קָדַר II *h.* s. קָדַד.
קְדַר I *a.* finster werden. *pt. pass.* geschwärzt. *Itpa. pf.* 3 *pl.* אִתְקַדַּרוּ Ct 1, 5 schwarz werden.
קְדַר II *a.* s. קְדַד.
קֶדֶר *h. m.* 1. Kochtopf; 2. Unterleib.
קַדָּר *h. m.* Topfhändler.
קִדְרָא (Nu 11, 8) *a. m.* Kochtopf.
קְדֵרָה *h. f.* 1. Kochtopf; 2. Schädel.
קדריה. ק׳ פרסקיה (jKil 28[a]) l. קְרִיוֹפֶּרְסְקָה.
קַדְרִיוּנְטֵס *gr. m.* (κοδράντης) eine Münze (= 2 λεπτά).

קֵדָרִי *h. m.* Kedarener, Beduine.
קֶדְרִינוֹן *gr. m.* (κέδρινον) aus Zedernholz.
קֶדְרוֹס (Gn 6, 15) *gr. m.* (κέδρος) Zeder (Konifere).
קַדְרִיתָא (Ct 1, 6, MS קְדִירְתָא) *a. f.* schwarz.
קָדַשׁ *h.* heilig sein. *Pi.* 1. heiligen, weihen; 2. den Monat ankündigen; 3. trauen; 4. verheiraten; 5. verboten machen; 6. Hände und Füße waschen (v. d. Priestern); 7. das Reinigungswasser bereiten. *Pu. pt.* 1. getraut; 2. geweiht. *Hi.* weihen. *Ho. pt.* geweiht. *Hitp.* 1. geheiligt werden; 2. verboten werden.
קדשׁ *a. Pa.* 1. *pf. c. s.* קַדְּשֵׁיהּ Ex 20, 11 heiligen, für heilig erklären, heilig halten; 2. trauen, eine Frau nehmen; 3. *pt. pl.* מְקַדְּשִׁין Ex 40, 30 Hände und Füße waschen (v. d. Priestern); 4. die Weihebenediktion sprechen; 5. den Monat ankündigen. *Aph. ipf.* יַקְדֵּישׁ Lv 27, 14 weihen. *Itpa.* 1. *ipf.* יִתְקַדַּשׁ Ex 29, 21 geheiligt werden; 2. *ipf.* 3 *pl.* יִתְקַדְּשׁוּן Ex 19, 22 sich heiligen; 3. sich trauen lassen.
קָדֵשׁ *h. m.* 1. Unzüchtiger, Hierodule; 2. der Israelite, der eine Sklavin heiratet.
קְדֵשָׁה *h. f.* 1. Hure, Hierodule; 2. die Israelitin, die einen Sklaven heiratet.
קֹדֶשׁ *h. m.* 1. Heiligkeit. כְּתָבֵי הַקֹּדֶשׁ Hagiographen. לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ die hebräische Sprache; 2. Heiliges; 3. die Richtung des Tempels (in der Synagoge). קָדָשִׁים קַלִּים Heiliges niederen Grades. קֹדֶשׁ קָדָשִׁים Hochheiliges.
קֻדְשָׁא *a. m.* 1. Heiligkeit. לְבוּשֵׁי קֻדְשָׁא Ex 28, 2 heilige Kleider; 2. Heiligtum. קוֹדֶשׁ קֻדְשַׁיָּא Ex 26, 33 Allerheiligstes; 3. קֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא Est II 5, 1 Gottesbezeichnung.
קֶדָשָׁא *a. m.* 1. Gn 24, 22 Ohrring; 2. Name eines Fisches.
קְדֻשָּׁה *h. f.* 1. Heiligkeit; 2. Heiligung; 3. Name der dritten Benediktion des Achtzehngebets; 4. Weihebenediktion.
קֶדְשִׁין Ortsname.
קְדֻשְׁתָא *a. f., c.* קְדוּשַׁת Lv 21, 9 Heiligkeit.
קְהָא I *a.* 1. *pf.* 3 *pl. f.* קְהָאָה 1 K 14, 4 (MS קְמָה) stumpf werden; 2. erschlaffen; 3. Menstruum haben; 4. herb sein.
קהא (?) II *a. Aph.* versammeln.
קָהָה I *h.* 1. stumpf werden; 2. sich ekeln. *Pi.* verwerfen. *Hi.* stumpf machen. *Hitp.* stumpf werden.
קהה (?) II *h. Hitp.* sich vereinigen.
קֵהֶה *h. m.* 1. erschlafft; 2. dunkel.
קַהְיָתָא (?) *a. f.* Versammlung.
קהל *h. Hi.* versammeln. *Hitp.* sich versammeln.
קָהָל *h. m.* Gemeinde.
קְהָלָא (Nu 20, 4) *a. m.* dass.
קְהִלָּה *h. f.* 1. dass.; 2. Versammlung.
קַהֲרְמָנָא *pers. m.* Vorgesetzter.
קו (= קום). *ipf.* 3 *sg. f.* תֵּיקוּ (תִּקוּ) es bleibt stehen. 1 *pl.* נֵיקוּ (נִקוּ) wir stehen.
קַו *h. m.* Zone, Schicht.
קַוָּא, קֻוָּא *a. m., pl.* קַוִּין Jes 59, 5 Faden.
קוא s. קִיא.
קוא *a.* 1. *Aph.* versammeln; 2. s. קְהָא.
קַוָּאָה *a. m.* Fadenmacher, Spinner.
קוביסין s. unter 'קב.
קוֹבְעָא *a. m., pl.* כּוֹבְעִין Ex 28, 40 Kopfbedeckung der Priester. S. כּוֹבְעָא.
קוֹבְעַיָּא Ortsname.
קוֹבַעְתָּא *a. f.* Befestigung (?).
קוד *h. m.* eine Holzschüssel.
קוֹדָא *a. m.* dass.
קוֹדֶם *h.* ק' לְ vor. ק' שֶׁ ehe.
קוֹדֶשׁ s. קֹדֶשׁ.
קָוָה I *h.* sammeln. *Hi.* 1. dass.; 2. als Tauchbad benützen.
קוה II *h. Pi.* hoffen.
קוהא s. קִיוּהָא.
קִוּוּי I *h. m.* Ansammlung.
קִוּוּי II *h. m.* Hoffnung.

קוּזִית männl. Personenname.
קֻוְחָא *a. m., pl.* קֻוְחִין Sac 1, 8 (MS קֻחְחִין) eine Farbe von Pferden.
קֻוְטָא *a. m.* Herde.
קוֹטֶב s. קְטֶבִי.
קוֹטִית *h. f.* ein Maß.
קוֹטֶן *h. m.* 1. Kindheit; 2. der Kleinste.
קוֹל I *h. m., pl.* קוֹלוֹת 1. Stimme; 2. Schall. בַּת קוֹל 1. Widerhall; 2. Gottesstimme.
קוֹל II *h. m., pl.* קָלִין Erleichterung.
קוֹלָן *h. m.* 1. lärmend; 2. Sänger.
קוֹלָא (Am 3, 5) *a. m.* Falle, Klappnetz.
קוֹלֶב *h. m.* 1. Axt; 2. Haken.
קוּם *h.* aufstehen. *Pi.* קִיֵּם 1. bestätigen; 2. erfüllen. *Hitp.* 1. erhalten bleiben; 2. bestehen; 3. bestätigt werden, stehen; 4. sich erfüllen.
קוּם *a., pf.* קָם Ex 20, 18 stehen. *pt. pass.* קִים *a.* feststehend, gewiß; *b.* zukommend. מָה אֲנַן קָיְמִין wo stehen wir (was ist unser Fall)? אֶלָּא כֵי נַן קָיְמִין sondern so stehen wir (dies ist unser Fall). 2. *pf.* קָם Gn 22, 3 aufstehen; 3. *ipf.* 3 *pl.* יְקוּמוּן Nu 30, 12 bestehen bleiben; 4. abgestanden werden. *Pa.* 1. *pf.* קַיֵּים Nu 30, 15 bestätigen; 2. Dt 32, 8 feststellen; 3. *inf.* קַיָּמָא Dt 8, 18 erfüllen; 4. *inf.* קַיָּמָא Gn 6, 19 erhalten; 5. *ipf.* 2 *sg.* תְּקַיֵּים Dt 6, 13 schwören; 6. *pf.* קַיֵּים Gn 50, 5 schwören lassen; 7. Gn 28, 30 geloben. *Aph.* 1. *pf.* אֲקִים Ex 40, 18, אוֹקִים aufstellen, hinstellen; 2. *ipf.* 1 *sg.* אֲקִים Dt 18, 18 einsetzen; 3. aufrechterhalten. *Pal. ipf.* 3 *pl.* יְקוֹמְמוּן Jes 61, 4 (MS יְקָמְמוּן) aufrichten. *Itpa.* 1. *ipf.* 3 *sg. f.* תִּתְקַיַּם Gn 19, 20 erhalten bleiben, leben bleiben; 2. *ipf.* 3 *sg. f.* תִּתְקַיַּם Gn 26, 28 bestätigt werden; 3. *pt.* מִתְקַיַּם Nu 23, 19 sich erfüllen. *Ittaph. pf.* אִתָּקַם Ex 40, 17, אִתּוֹקַם aufgestellt werden.
קוּם *h. m.* Quark.
קוּמָא *a. m.* dass.

קוֹמָה *h. f.* 1. Statur; 2. Manneslänge.
קוֹמֶט *h. m.* 1. Falte, Runzel; 2. Pupille.
קוֹמָנִיתָא *a. f.* geschimmelter, eingetrockneter Gerstenbrei.
קוֹמֶץ *h. m.* 1. eine Hand voll; 2. was die an den Handteller gedrückten Mittelfinger erfassen.
קוֹמְתָא (Est II 1, 3) *a. f., ind.* קוֹמָא Jes 10, 33 Statur.
קוֹנָח, קוֹנָם, קוֹנָס Entstellungen von קָרְבָּן.
קוֹנִיתָא *a. f.* ein Kraut.
קוֹנָמָא Entstellung von קָרְבָּן.
קוֹנֵן *h.* Totenklage anstimmen. *pt. f. pl.* מְקוֹנְנוֹת Klageweiber.
קוֹנְעָה *h. f.* Bezeichnung der Gattin (eigentl. ein Kleidungsstück der Frauen?).
קוֹס *h. m.* Becher.
קוֹסָא s. קַסְטָא.
קֻוַיסְטוֹר *gr. m.* (κυαίστωρ) Quaestor.
קוֹסִי. ק׳ פרפיראן (EchR 2, 22) l. קוֹסִיטְרַפִיזִין.
קוֹסֵם *h. m.* Wahrsager.
קֻוסָרָא *gr. m.* (καυσάριος) gebrechlich.
קוֹסֶת *h. f.* Wölbung (?).
קוֹעָא *a. m.* Kehle.
קוֹעָאָה *a. m., pl. d.* קוֹעָאֵי Ez 23, 23 eine Völkerschaft.
קועד. *ipf.* 3 *pl.* נקועדון (Spr 10, 30) l. נֶעֶמְרוּן, s. עֲמַר.
קוֹף I Buchstabenname.
קוֹף II *h. m.* 1. Affe; 2. Beiname einer Person. S. קִיָּף.
קוֹפָא *a. m., pl.* קוֹפִין 1K 10, 22 dass.
קוֹפָא I *a. m.* 1. Stange; 2. Weinstock (auf Stangen?); 3. s. כִּפָּה.
קוֹפָא *a. m.* Nadelöhr.
קוֹפָאָה *a. m.* Weinstock. בֵּית קוֹפָאֵי 1. Ortsname; 2. Familienname.
קוֹפָה I (קִפָּה?) *h. f.* Bodensatz, Geronnenes.
קוֹפָה II s. קֻפָּה.
קוֹפִיא (bBabB 73[a]) s. אֲקַנְבְּאוֹת.
קוֹפְתָא s. קִפְתָא.

קוּפִּינָא *a. m.* die Stielöffnung des Hackeneisens.
קוּץ *h.* abschneiden.
קוּץ I *a.* 1. *pf.* 3 *pl.* קָצוּ Nu 13, 23 abschneiden; 2. bestimmen. *Pa.* abziehen.
קוּץ II *a.*, *ipf.* 2 *pl.* תְּקוּצוּן Lv 26, 15 Überdruß haben.
קוֹץ *h. m.* 1. Dorn; 2. Fadenende; 3. Stückchen; 4. Häkchen.
קָוַץ *h.*, *pt. pass.* קָווּץ stachlig. *Pi.* קִוֵּץ Dornen entfernen. *Hitp.* von Dornen gereinigt werden.
קַוָּץ *h. m.* vollhaarig.
קוֹצָה I *h. f.* Häkchen.
קוֹצָה II *h. f.* eine Saflorart (I. Löw).
קְוֻצּוֹת *h. f. pl.* Locken.
קוֹצָם s. קוֹצָה II.
קוּק *h. m.* Pelikan.
קוֹקוֹ Quaken.
קוּקְיָא *a. m.* eine Vogelart (Kuckuck?).
קַוְקְיָא *a. m.* Blöker, Schaf.
קַוְקִין *gr. m.* (καυκίον) Schale, Pfanne.
קוּקְיָנָא *a. m.* Wurm.
קוּקִיתָא *a. f.* eine Vogelart (dem Kuckuck verwandt).
קוּקֶלְתָא s. קִיקְלְתָא.
קוּקְנָא *a. m.* Wurm.
קוּקְנִיתָא *a. f.* Flasche, Krug.
קוּר *a.* kühlen.
קוֹר I *h. m.* Palmkohl (Gipfeltrieb der Palme).
קוֹר II *h. m.* Kälte.
קוֹרָא I *a. m.* Palmkohl.
קוֹרָא II (Gn 8, 22) *a. m.* Kälte.
קוֹרֵא *h. m.* 1. Steinhuhn; 2. Türklopfer (?).
קוֹרְאָה (1 S 26, 20, MS קוֹרָאָה) *a. m.* Steinhuhn.
קוֹרָה I *h. f.* Abkühlung. קוֹרַת רוּחַ Erquickung.
קוֹרָה II *h. f.* 1. Balken, Gebälk; 2. Preßbalken; 3. קוֹרַת הַחִצִּים Zielscheibe.
קוֹרֶט *h. m.* 1. Tropfenförmiges; 2. Stückchen.

קוֹרְיָה *h. f.* Balken.
קורין (jPes 33[a]) *h. m. pl.* Preßbalken(?).
קוֹרָנִית *h. f.* Thymian (*Thymus capitatus*).
קוֹרָנִיתָא *a. f.* dass.
קוֹשְׁטְ *h. m.* Kostwurz (*Costus speciosus*).
קוֹשִׁי *h. m.* 1. Anstrengung, Mühe; 2. Verhärtung.
קָזָא *a. m.* Baumwollenkern.
קְזִדּוֹר *gr. m.* (κυαίστωρ) Quaestor.
קזז *a. Pa.* abrechnen.
קְזָזָה *h. m.* Krume, Stückchen.
קַזַּי *h. m.* Abrechner.
קוֹזְמִין *gr. m.* (κόσμιον) Schmucksache.
קוֹזְמִיקוֹן *gr. m.* (κοσμικόν) die Welt betreffend.
קוֹזְמוֹקְרָטוֹר *gr. m.* (κοσμοκράτωρ) Weltherrscher.
קוֹזְמָרִין *gr. m.* (κοσμάριον) Schmuck.
קְזַקְזְתָּא *a. f.* Schröpfkopf.
קַחְחָא *a. m.*, *pl.* קַחְחִין Sac 1, 9 eine Farbe von Pferden. S. קָוְחָא.
קִטָּא I *a. m.* Katze (?).
קִטָּא II *a. m.* Stück.
קְטָא I *a.* gewinnen.
קְטָא II *a.* abreißen.
קֶטֶב Name eines Dämons (Verderben).
קִטְבָּא dass.
קָטָאבָא *gr. tr.* (κατάβα) steige hinab.
קֶטֶבִּי *h. m.* eine Art Olivenpresse.
קַטַבְלֵיטוֹן *gr. m.* (καταβλητόν) Schuldzahlung.
קַטָבוֹלָא, קַטָבוּלְיָא *gr. f.* (καταβολή) Polster.
קַטֵיגוֹר *gr. m.* (κατήγωρ) Ankläger.
קַטֵיגוֹרָא *gr. m.* dass.
קַטֵיגוֹרְיָא *gr. f.* (κατηγορία) Anklage.
קַטָדִיקֵי *gr. f.* (καταδίκη) Verurteilung, Bestrafung.
קַטָאדִיקוֹס *gr. m.* (κατάδικος) 1. Verurteilter; 2. (BemR 9) l. קַטָלִיקוֹס, s. קָתָלִיקוֹס.
קָטָה *h.* abhacken.
קִיטָה *gr. f.* (κοίτη), *pl.* קְטָיוֹת 1. Lager; 2. Teppich.
קִטָּה *h. f.* Spalt.

קְטוּלָא *a. m., ind.* קְטוּל Jes 22, 5 Töten.
קְטוֹלָא (Nu 35, 16) *a. m.* Mörder.
קְטוֹלָא *a. m.* 1. *ind.* קְטוֹל Gn 49, 6 Mord; 2. Tötung, Tod.
קְטוּנְתָא Beiname eines Mannes.
קְטוֹעָא *a. m.* Holzhacker.
קִטּוּף *h. m.* 1. Abpflücken; 2. Abreißen.
קִטּוּפָא *a. m., c.* קִטּוּף Ct 2, 12 Wegraffung.
קְטוֹפָא *a. m., pl.* קְטוֹפִין Ob 5 Winzer.
קִטּוּפָא *a. m.* abgepflückte Traube.
קִטּוֹר (Est II 1, 3) Ortsname.
קְטוֹרָא *a. m.* 1. Knoten; 2. Gurt.
קְטוּרָה weibl. Personenname.
קַטּוּתָא s. קַטִּיתָא.
קְטִיזְמָה *gr. m.* (κτίσμα) Werk.
קוֹטִיזְמֵי *gr. f.* (καταζημία) Schaden.
קטט *h. Pilp.* קִטְקֵט dünnschlagen.
קְטַט I *a.* zanken. *Itpo. pf.* 3 *pl.* אִתְקוֹטַטוּ Thr 4, 15 (MS נְצוּ) dass.
קטט II *a. Pa.* kleinmachen.
קְטָטָה *h. f.* Zank, Streit.
קִיטֵי s. קִיטָה.
קַטַּיָּא *a. m. pl.* Gurke (*Cucumis Chate, C. sativus*).
קְטִילְתָא *a. f., c.* קְטִילַת Ru 1, 17 (Lücke im MS) Tötung.
קַטִּינָא *a. m.* 1. klein, kurz; 2. mager; 3. männl. Personenname.
קְטִינוּתָא *a. f.* Jugendzeit.
קְטִיפָא *a. m.* abgepflückte Traube.
קְטִיפָה *h. f.* 1. Abpflücken; 2. Überwurf.
קַטִּיתָא *a. f.* Kloben.
קְטַל *a.* 1. *inf.* מִקְטַל Nu 35, 30 töten; 2. abhauen. *Pa. inf.* קַטָּלָא Ex 17, 3 töten, morden. *Itpe. inf.* אִתְקְטָלָא Ex 21, 15 getötet werden.
קַטְלָא (Lv 20, 9) *a. m.* Tötung, Todesstrafe.
קָטֶלָּא, קָטֶלָּה *gr. f.* (κατέλλα) Halskette.
קַטָלִיזָא *gr. m.* (κατάλυσις) Herberge, Chan.
קַטָלִזוֹן *gr. m.* (κατάλυσις) Einzelverkauf.
קטליאקי (TosKelBm VIII 3) *gr. f.* (λεκτίκιον?) Sofa (?).
קָטְלִית *gr. f.* (κοτύλη) Hüftgelenk.
קַטָלֶפְטָא *gr.* (κατὰ λεπτά) im Détail.
קַטָלִיקוֹס s. קָתָלִיקוֹס.
קָטַם I *h.* abrupfen. *Ni.* abgerupft werden.
קָטַם II *h.* mit Asche verdecken.
קְטַם I *a.* abrupfen.
קְטַם II *a.* zu Asche werden.
קִטְמָא *a. m.* 1. Lv 1, 16 Asche; 2. *pl.* קטמי DtJII 25, 11 l. קִטְנוֹי, s. קִטְנָא.
קִטְמִיּוֹת *h. f. pl.* Asche.
קטמום (jTaan 69[a]) l. הטמום, s. טִימוּם.
קִטְמָנָא *a. m., pl.* קִטְמָנִין Sac 6, 3 aschfarben.
קטן *h. Pi.* klein machen; *Hi.* 1. dass.; 2. klein werden.
קָטָן *h. m., f.* קְטַנָּה, *pl.* קְטַנִּים 1. klein; 2. Kind; 3. unmündig (vor der Pubertät) (Knabe bis nach vollendetem 13. Jahr, Mädchen bis nach vollend. 12. Jahr); 4. *pl.* קְטַנִּים das kleine Bedürfnis (Harnlassen); 5. der Ort desselben.
קִיטוֹן *gr. m.* (κοιτών), *pl.* קִיטוֹנִיּוֹת 1. Schlafzimmer; 2. Kammer.
קִטּוֹנָא (Ct 3, 4) *gr. m., ind.* קיטון Est II 2, 8 dass.
קִטְנָא *a. m.* 1. das schwächere Ende; 2. Schweif; 3. בֵּית קִטְנִין Schamglied.
קַטְנוּת *h. f.* 1. Kleinheit; 2. Jugend; 3. Kleingläubigkeit.
קַטְנוּתָא *a. f.* Jugend.
קַטְנְטִין *gr. m.* (κτάντης) Mörder.
קִטְנִים *h. m. pl.* eine Art Hülsenfrucht.
קִטְנִין *a. m. pl.* Hülsenfrüchte.
קִטְנִית *h. f., pl.* קִטְנִיּוֹת Hülsenfrucht.
קְטִיסִין l. פְּטִיסִין *gr. m. pl.* (πότης) Säufer.
קְטִסְפָאָה *a. m.* aus Ktesiphon.
קְטִסְפּוֹן *gr.* Ortsname (Κτησιφῶν).
קָטַע *h.* abhauen. *Pu. pt.* verstümmelt, verkürzt.
קְטַע (Thr 1, 10 Ven. 1517) *a.* 1. dass.; 2. verkürzen. *Itpe. ipf.* 3 *pl.* יִתְקַטְעוּן Koh 8, 13 (Ven. 1517 אִתְקְטְעִין) verkürzt werden.

קִטֵּעַ *h. m.* Verstümmelter (ohne Fuß oder Hand).
קֶטַע *h. m.* 1. Stück; 2. Abteilung.
קִטְעָא *a. m.* Schnitt.
קַטָּעָא *a. m.* Holzhacker.
קָטַף *h. pt., pass.* kurz abgerissen. *Ni.* 1. kurz abgerissen werden; 2. zucken (von der Flamme). *Pi.* 1. pflücken; 2. abreißen; 3. um sich greifen (v. Feuer). *Pu. pt.* seiner Fähigkeit beraubt.
קְטַף *a.* 1. *ipf.* 2 *sg.* תִּקְטוֹף Lv 25, 5 pflücken; 2. hinwegreißen. *pt. pass.* seiner Fähigkeit beraubt. *Itpe.* 1. *pf.* 3 *sg. f.* אִתְקְטֵיפַת Jer 48, 25 hinweggerafft werden; 2. hinweggerissen werden.
קֶטַף *h. m.* 1. Balsam; 2. Balsambaum.
קִטְפָא *a. m., ind.* קְטַף Gn 37, 25 dass.
קִטָּפָא (Lv 26, 5) *a. m.* Weinlese.
קַטַפְרֵים *gr. m.* (καταφερής) abschüssig.
קַטַפְרָם *gr. f. pl.* (καταφοράς) Schläge.
קַטָפְרַקְטוֹס *gr. m.* (καταφρακτός) bepanzert.
קְטֵיקְטוֹן (VajR 15) *gr. m.* (κτηκτιό) Schwindsucht.
קָטַר *h.* 1. dampfen, duften; 2. *pt. pass.* קָטוּר dampfend (von unbedachtem Raum). *Pi. Hi.* räuchern.
קטר I *a. Aph. ipf.* יַקְטַר Ex 30, 7 als Dampf aufsteigen lassen.
קְטַר II *a., pf.* 3 *sg. f.* קִטְרַת Gn 38, 28 binden, knüpfen. *Pa.* 1. *pt. pl. f.* מְקַטְּרָן Ez 46, 22 verbinden; 2. *pt. pass.* מְקַטַּר geronnen (von gesäuerter Milch).
קִטְרָא I *a. m.* 1. Rauch; 2. Nebel.
קִטְרָא II *a. m.* 1. *pl. c.* קִטְרֵי Jes 7, 18, Verband; 2. *pl. c.* קִטְרֵי Est II 6, 10 Gelenk; 3. Verknüpfung, Verknotung; 4. Knoten.
קַטְרֵב *h. m.* Riemen oder Holz zum Verschluß der Jochhaken.
קַטְרְבָא *a. m.* dass.

קַטְרֵג *gr.* (κατηγορέω) anklagen. *Pass.* angeklagt werden.
קַטְרֵג *gr.* dass.
קטריגון (Midr. Teh 17, 3) l. קַטְדִּיקֵי.
קִטְרוֹן I Ortsname.
קִטְרוֹן II *h. m.* eine Art Walnuß.
קטריטון s. קְטֵיקְטוֹן.
קִטְרָטוֹן *gr. m.* (κιτρᾶτον) ein Ethrogpräparat.
קִטְּרוֹן *gr. m.* (κεντυρίων) Hauptmann.
קטורין. כל ק׳ l. כַּלְקְטוֹרִין.
קַטָרַקְטוֹן *gr. m.* (καταῤῥάκτης) Falltüre.
קטריקי l. קַטְדִּיקֵי.
קְטֻרְתָּא (Lv 16, 13, MS קְטוּרְתָּא) *a. f., c.* קְטוֹרֶת Ex 30, 1 Räucherwerk.
קיא *h. Hi.* הֵקִיא speien.
קֵיבָה. *h. f.* 1. der Labmagen der Wiederkäuer; 2. Stück davon zur Käsung der Milch; 3. der Magen des Menschen.
קֵיבְתָא (Dt 18, 3) *a. f.* dass.
קִידָא (Am 6, 10) l. mit MS יְקִידָא.
קִידָה *h. f.* Prosternation.
קִיהָה *h. f.* Schleife.
קִיוְהָא *a. m.* Sauergewordenes. ק׳ דַחֲמְרָא Weinkahm.
קִיּוּם *h. m.* 1. Erhaltung; 2. Bestätigung.
קִיּוּמָא *a. m.* 1. Erhaltung; 2. Bestätigung; 3. *ind.* קִיּוּם Nu 30, 11 Gelübde; 4. *ind.* קִיּוּם Lv 5, 4 Eid.
קְיוּמְתָא *a. f.* 1. *c.* קְיוּמַת Nu 30, 14 Schwur.
קִיחָה *h. f.* 1. Gebrauch von קח; 2. s. קִיהָה.
קֵיְטָא (Gn 8, 22), קֵיְטָא *a. m.* Sommer.
קייטא 1. Tos Sanh V 1 l. קַטָּא, s. קַטָּא II; 2. jTaan 69[a] l. קַטָּא, s. קַטָּא I (?); 3. Neg XI 7 l. קִיטָא, s. קִיטָה.
קַיָּטָא *a. m.* Feigenpflücker.
קִילָא *a. m.* leicht.
קִילוֹנִי *h. m.* Rufer.
קַיָּם *h. m.* 1. beständig; 2. lebend; 3. gültig.
קַיָּמָא *a. m., ind.* קַיָּם Dt 32, 40 1. bestehend, beständig; 2. *pl.* קַיָּמִין Dt 9, 4

lebend. קַיָּם אֲנָא Nu 14, 28 so wahr ich lebe.

קְיָמָא *a. m.* 1. *ind.* קְיָם Gn 9, 13 Abkommen, Vertrag; 2. *ind.* קְיָם Nu 30, 3 Eid; 3. *ind.* קְיָם Gn 28, 20 Gelübde; 4. *pl. d.* קְיָמַיָּא Ex 18, 16 Satzung; 5. *pl. c. s.* קְיָמוֹהִי Dt 28, 54 Bund; 6. normale Zeit. בֶּן קְיָמָא (in hebr. Zusammenhang) völlig ausgetragenes (nach 9 Monaten) geborenes Kind.

קִימָה *h. f.* 1. Aufstehen; 2. Aufstellen.

קין s. קוֹנֵן.

קיין (bBech 44[b]) l. קִיק.

קֵינָאָה (Ri 17, 4) *a. m.* Metallarbeiter, Schmied.

קִינָה *h. f.* Klagelied.

קֵינִי Ortsname.

קֵינַי s. קֵינָאָה.

קיינך (jSanh 27[b]) absichtliche Veränderung v. קְנֵיךְ, s. קְנָיָא.

קֵיסָא *a. m., pl.* קֵיסִין Koh 12, 9 Ven. 1517 1. Holz; 2. Baum; 3. Holzstück.

קייסטור l. קְוַיסְטוֹר.

קֵיסִינָאָה *a. m.* hölzern.

קֵיסָם *h. m.* 1. Splitter, Span; 2. Ortsname.

קֵיסָמָא *a. m.* Span.

קֵיסָמִית *h. f.* dass.

קֵיףְ Beiname einer Person (Wahrsager?).

קִיפָה (קִפָּה) *h. f.* Bodensatz. S. קוּפָּה.

קיץ *h. Pi.* 1. den Sommer zubringen lassen; 2. als Nachkost (für den Altar) verwenden. *Hi.* wecken.

קַיִץ *h. m.* 1. Sommer; 2. Sommerfruchtlese; 3. Sommerfrucht; 4. Nachkost für den Altar (Opfer in der Zeit, in welcher Pflichtopfer fehlen).

קַיָּץ *h. m.* Feigenpflücker.

קַיְּצָא *h. f.* mit Sommerfrucht versehen.

קיצה s. קְצָה.

קֵיצוֹן *h. m.* sommerlich.

קיצותא s. קְצוּתָא.

קִיק I *h. m.* Pelikan.

קִיק II *h. m.* mit langen Hoden.

קִיק III *h. m.* Ricinus (*Ricinus communis*).

קִיקָיוֹן (Jon 4, 6) *h. m.* dass.

קִיקְלְתָּא (Jer 19, 7, MS קִלְקִלְתָּא) *a. f.* Mist, Kot.

קִיר *h. m.* Rand.

קִיָּרָא *a. m.* Pechhändler.

קֵירוּב *h. m.* 1. Nähe; 2. Berührung; 3. Freundlichkeit.

קֵירוּד *h. m.* Striegeln.

קֵירוּי *h. m.* Gebälk, Bedachung.

קִישׁ (קַשׁ, schallnachahmend) vom Klirren einer Münze.

קִישָׁן (קִשָּׁן?) mit zusammenschlagenden Knöcheln oder Knien.

קִכְלִי *gr. f.* (κίχλη) Drossel.

קַל *h. m.* 1. leicht. *f.* קַלָּה der leichtere Fall. קַל וָחוֹמֶר Schluß *a minori ad majus*; 2. verdaulich; 3. gering; 4. nachlässig behandelt; 5. rasch.

קָלָא *a. m.* Erdscholle.

קָלָא *a. m., c.* קָל Gn 3, 8 1. Stimme; 2. Schall. בְּרַת קָלָא Hall (göttliche Stimme); 3. neueste Nachricht (was man redet).

קַלָּא *a. m.* Erleichterung.

קולא 1. VajR 15 l. קורא; 2. VajR 37 l. קוֹלָב.

קִילָּא, קֵלָּא (קִלָּא) *gr. f.* (κέλλα), *pl.* קֵלִּין Zelle.

קָלָּא *gr. m.* (κόλλα) Leim.

קלא. ק' פנדר (BerR 50) l. קְלָאפַּנְדַּר.

קְלָא I *a., pt. pl.* קָלַן Nu 21, 6 sengen, verbrennen.

קְלָא II *a., ipf.* יִקְלֵי Dt 25, 3 (MS יֵיקַל) verächtlich werden. *Aph. ipf.* יַקְלֵי Dt 27, 16 verächtlich machen.

קַלָּא *h. m.* Röster (von Ähren).

קַלְאִילָן *x. m.* Indigo (I. Löw).

קוֹלָב *gr. m.* (κολόβιον) eine Art Unterkleid.

קַלְבָּא *a. m.* Axt. S. כַּלְבָּא.

קַלְבָּא *a. m.* eine Art Harz.

קוֹלְבוֹן *gr. m.* (κόλλυβον), *pl.* קוֹלְבוֹנוֹת Aufgeld, Agio.

קוֹלְבָן, קוֹלְבוֹן *gr. m.* (κολοβός) verstümmelt.

קְלַבִּנְטָרִין *gr. m.* (κραββατάριον) Ruhepolster.

קְלְבוּם (?) *gr. m.* (κολόβιον) eine Art Unterkleid. S. קוֹלָב.

קלבסים (PethEch Ar.) l. קְלֵרְסִים, s. קְלֵירוּם.

קְלֵיבוֹסֶת *gr. f.* (κωλήπιον ὀστέον) Hüftbein (Beckenschaufel).

קְלֵיבְסְתָּא *gr. f.* dass.

קְלוּבְקָרִין *gr. m.* (κερβικάριον) Polster.

קְלַבְרִיָּא *gr.* Name einer Landschaft (Καλαβρία).

קְלְגַם *gr. m.* (καλιγᾶτος) gemeiner Soldat.

קְלַגְרִיפוֹן *gr. m.* (κρεαγρεῖφνα, vgl. κρέαγρα) ein Eisen mit Löffel an dem einen Ende, mit Gabel am anderen (zum Gebrauch am Backofen).

קלד *gr. Itpa.* (vgl. κλείς) eingeschlossen werden.

קלידיקום (Mech Ex 17, 14) l. קְלֵיְרְכּוּם, s. כְּלֵיַרְכִּין.

קָלָה I *h.* sich verunreinigen. *Pi.* dass.

קָלָה II *h.* verbrennen.

קְלָה männl. Personenname.

קַלָּה *h. f.* leicht.

קְלֵוֹון *gr. tr.* (κελεύων) befehlend.

קִלּוּחַ *h. m.* 1. Ausströmung; 2. Strahl.

קִלּוּחָא *a. m.* dass.

קוֹלְוַיָּא (Ez 27, 17) l. קוֹלְוָיָא *gr. m.* (κόλβια, κόλλυβα) Näschereien.

קלומית l. קְרוּמִית.

קָלוֹן *h. m.* 1. Schande; 2. Unzucht; 3. Bordell.

קְלוֹנִית *h. f.* Bordell.

קִלּוּס *gr. m.* (vgl. καλῶς) 1. Loben, Preisen; 2. Tanzen.

קִלּוּסָא *gr. m.* dass.

קְלֵוְסִים *gr. f.* (κέλευσις) Befehl.

קְלוּעַ (1 K 14, 3) l. mit MS זְלוּעַ, s. זְלוּעָא.

קִלּוּף *h. m.* Abgeschältes, Rinde.

קִלּוּפָא *a. m.*, c. קִלּוּף Gn 30, 37 Abschälen.

קַלּוּת *h. f.* ק' רֹאשׁ Leichtsinn.

קַלּוּתָא *a. f.* Geringschätzung.

קלותא l. קַלְּתָא.

קלח *h.* 1. sich ergießen; 2. gießen. *Pi.* 1. gießen, ergießen; 2. sich ergießen, herbeiströmen.

קלח *a. Pa.* abwerfen.

קֶלַח *h. m.* 1. Strahl; 2. *pl.* קְלָחִים, קְלָחוֹת Stengel (eines Krauts).

קַלְחָא *a. m.* Stengel (eines Krauts).

קאלוחסין (SchemR 43) l. קָאלִפְרָסִין *gr.* (καλὴ πρᾶσις) Verkauf unter Garantie.

קַלַּחַת *h. f.* Kessel.

קָלַט *h.* 1. aufnehmen, einziehen. *pt. pass.* קָלוּט *a.* ungespalten (von Klauen, Händen). *b.* zeugungsunfähig; 2. auffangen; 3. (einen Mörder) in die Freistatt aufnehmen; 4. angehen, anwachsen (vom Pfropfreis). *Pu.* aufgefangen werden.

קְלַט *a.* 1. aufnehmen; 2. einziehen; 3. in die Freistatt aufnehmen. *Itpe.* eingesaugt werden.

קִלְטָא *a. m.* Annahme.

קוֹלוֹטוֹם, קְלֵיטִים *gr. m.* (κηλήτης) mit Hodenbruch behaftet.

קלטור s. קַרְטוֹר.

קְלְטֵירָה (jMeg 73[d]) *gr. m.* (κλιντήρ) Lehnsitz.

קַלִּי *a.* 1. ein wenig; 2. קַלִּי קַלִּי langsam.

קָלִי *h. m.* 1. Rösten; 2. *pl.* קְלָיוֹת geröstete Getreidekörner.

קַלְיָא I (2 S 17, 28) *a. m.*, c. קְלִי Lv 23, 14 geröstete Getreidekörner.

קַלְיָא, קַלְיָא II *a. m.* 1. vegetabilisches Laugensalz (Alkali); 2. Salzpflanze.

קַלְיָא III (Nu 21, 8) *a. m.* giftige Otter.

קְלֵיאוֹפַּטְרָא *gr.* weibl. Personenname (Κλεοπάτρα).

קְלִיט *h. m.* Eingesogenes, Verschlungenes.

קְלִיל *a.* 1. ein wenig; 2. Jo 4, 4 in kurzer Zeit. קְלִיל קְלִיל allmählich.
קְלִילָא *a. m.* 1. leicht; 2. *ind. f.* קְלִילָא Jer 2, 23 rasch; 3. *ind.* קְלִיל Nu 21, 5 gering.
קְלִילוּתָא *a. f.* 1. Wenigkeit; 2. *ind.* קְלִילוּ Sac 5, 7 Leichtigkeit, Schnelligkeit.
קְלִין *x. m.* Schildkrötenschale (?).
קוֹלְיָס I *gr. m.* (κολιός) Grünspecht.
קוֹלְיָס II *gr. m.* (κολίας) Netzmakrele (*Scomber colias*).
קְלִיעָה *h. f.* Geflecht.
קְלִיעֲתָא *a. f.* 1. dass.; 2. *pl.* קְלִיעָן 1K 6, 29 (Ausg. Ven. 1517 קְלִיעָן) Verzierung (Skulptur).
קְלִיפָא *a. m.* 1. Schale; 2. Grind, Schorf.
קְלִיפָה *h. f.* 1. Abschälen; 2. *pl.* קְלִיפִין Schale, Haut; 3. Schuppe.
קְלִית *h. f.* Krug.
קוֹלִית *gr. f.* (κωλῆ) Oberschenkelknochen.
קָלַל *h.* קַלֵּנִי, קְלֵנִי? es ist mir leicht (euphemist. für: es ist mir schwer). *Pi.* fluchen. *Hi.* 1. leicht machen; 2. הֵיקַל רֹאשׁוֹ leichtfertig sein. *Hitp.* verflucht werden. *Pilp.* קִלְקֵל verderben. *Hitpalp.* 1. verdorben werden; 2. sich verunreinigen.
קְלַל *a.* 1. *pf.* 1 *sg.* קַלִּית Gn 16, 5, *ipf.* יֵיקַל Dt 25, 3 gering sein; 2. *pf.* 3 *pl.* קַלּוּ Gn 8, 8 abnehmen. *Pa.* 1. erleichtern; 2. eilen. *Aph.* 1. *ipf.* 2 *sg.* תַּקִּיל Ex 22, 27 (MS תְּקִיל) geringschätzen, schmähen; 2. *ipf.* 3 *pl.* יֵיקְלוּן Ex 18, 22 erleichtern. *Itpe. pf.* אִתְּקַל Thr 1, 14 (MS אִתְּקְלִי *Ittaph.* v. קְלָא) verringert werden. *Palp.* 1. *pt.* מְקַלְקִיל Ex 23, 8 verderben; 2. verunreinigen. *Itpalp. pf.* 3 *sg. f.* אִתְקַלְקַלַת Jer 49, 7 verdorben werden.
קוֹלל l. קוֹלָר.
קְלָל *h. m.* Krug.
קְלָלָא *a. m.* dass.
קְלָלָה *h. f.* Fluch.

קְלַם *a.* abschneiden.
קוֹלוֹם l. קוּלוֹס.
קוֹלְמוֹז s. קוּלְמוֹס.
קוּלְמְזְמְסַיָא (Jes 3, 20) *gr. m. pl.* (καλαμίς?) eine Putzsache der Frauen.
קְלָמִין *gr. m.* (καλάμιον) Rohr.
קאלמין (BerR 50) l. קְלָמִין *gr. m.* (χλαμύδιον) Amtsmantel.
קְלַמִּנְטָרִין *gr. m.* (κραββατάριον) Ruhebett.
קוּלְמוֹס *gr. m.* (κάλαμος) 1. Rohr; 2. Schreibrohr, Feder.
קוּלְמוֹסָא *gr. m.*, *ind.* קְלָמַס Ri 5, 14 dass.
קַלְמָרִין *gr. m.* (καλαμάριον) Schreibzeug.
קַלְמְתָא (Ex 8, 12) *a. f.*, *pl.* קַלְמִין Läuse.
קָלוֹן *gr. m.* (καλόν) schön.
קוֹלוֹן. אַבָּא ק׳ männl. Personenname.
קִילוֹן *gr. m.* (κήλων) eine Schöpfvorrichtung.
קְלָנָא *a. m.* 1. Dt 22, 1 Schändlichkeit, Schande; 2. *c. s.* קְלָנַהּ Lv 20, 18 Scham, Blöße.
קְלַנְבוֹ Ortsname.
קְלֶנְדָּא, קְלֶנְדַּס *gr. m.* (Καλάνδαι) Kalenden.
קְלָנְיָא *gr. f.* (κολωνία) 1. Kolonie; 2. frei (?).
קְלָאנִין, קְלָנִין *gr. m. pl.* 1. (vgl. κολωνία) Scharen, Haufen(?); 2. s. קוֹלָן.
קְלָנִיתָא *a. f.* eine Vogelart.
קְלוֹנִימוֹס *gr.* männl. Personenname (Καλώνυμος).
קְלֵינִנְפֵּי (falsch קלונינפי) *gr. f.* (καλὴ νύμφη) schöne Braut.
קְלַנְתְּיָא (falsch קלוניתא) *gr. f.* (Κορίνθιος) korinthisch.
קָאלוֹס *gr.* (καλῶς) schön.
קלס *gr.* (vgl. καλῶς) *Pi.* 1. loben, preisen; 2. tanzen. *Hitp.* gelobt werden.
קלס *gr. Pa.* 1. *pt.* מְקַלֵּס Ct 4, 7 Ven. 1525 preisen; 2. tanzen.
קוֹלָס *gr. m.* (κόρυς), *pl.* קוֹלְסִין, קוֹלְסוֹת 1. Helm; 2. helmartige Kopfbedeckung.
קלס *gr.* (vgl. κοιλός) *Pu. pt.* מְקֻלָּס gebraten (vom Passahlamm) mit Hineinlegung der inneren Teile.

קִילוֹס männl. Personenname.
קוֹלוֹס *gr. m.* (vgl. κωλική) Kolik (?).
קוֹלַס *gr. m.* (καυλός) Stengel, Strunk.
קוֹלְסָא I *gr. m.* dass.
קוֹלְסָא II *gr. m.* (κορύς) 1. *ind.* קוֹלַס 1 S 17, 5 Ven. 1517, *pl.* קוֹלְסִין Ez 38, 5 Soc 59 Helm; 2. helmartige Kopfbedeckung.
קְלַסְטְנָרִי, קְלַסְטְנָרָא *lat. m.* (*quaestionarius*) Scharfrichter.
קלסטר s. קַרְסְטַל.
קְלַסְטֵיר *gr. m.* (χαρακτήρ) Gesichtszüge, Antlitz.
קְלוּסְטְרָא *gr. m.* (*claustrum*, κλεῖστρον) eine Art Verschluß.
קְלַסְטְרָא s. קְלַסְטְנָרָא.
קְלִיסְיָא Ortsname.
קלסים (EchR Peth) l. קְלֵירְסִים, s. קְלֵירוֹס.
קוּלְסִיתָא *gr. f.* (vgl. κόρυς) helmartige Kopfbedeckung.
קלוסנטר s. קוּסְטְנָר.
קְלוּסְקִין, קְלוּסְקָא *gr. f.* (κόλλιξ) 1. eine Art Brot; 2. Olivenmasse.
קְלוֹסְקוֹם *gr. m.* (γλωσσόκομον) Kasten.
קלסריקין l. קוּסְטְנָר.
קָלַע *h.* flechten. *Pi.* 1. dass.; 2. schleudern.
קְלַע *a.* flechten. *Aph. pf. c. s.* אַקְלְעָא (l. אַקְלְעָה) 1 S 17, 49 Ven. 1517 schleudern. *Itpe.* eintreffen.
קֶלַע *h. m.* 1. Segel; 2. Netz; 3. Vorhang; 4. ideelle Grenze des heiligen Bezirks im Tempel. לִפְנִים מִן הַקְּלָעִים innerhalb des heiligen Bezirks; 5. Schleuder; 6. Zelle.
קִלְעָא *a. m.* 1. *ind.* קְלַע Jes 33, 23 Segel; 2. *d.* קִלְעָא Ri 20, 16, 1 S 17, 50 Schleuder; 3. Zelle, Gemach.
קַלָּעָא *a. m., pl. d.* קַלָּעַיָּא 2 K 3, 25 Schleuderer.
קַלְעִילִין (?) *h. m. pl.* eine Hülsenfrucht.
קָלַף *h.* 1. abschälen; 2. ablösen. *Pi.* dass. *Ni.* 1. abgeschält werden; 2. abgelöst werden.
קְלַף *a.* dass. *Pa. pf.* קַלֵּיף Gn 30, 37 *pt. pass.* מְקַלַּף Ex 16, 14 B., מְקַלַּף Jo 1, 7 dass. *Itpe.* abgezogen werden.
קְלָף *h. m.* eine Art Pergament (die Haarseite des gespaltenen Leders).
קְלִפָּא, קַלְפָּא *a. m.* 1. *pl.* קַלְפִין Gn 30, 37 Schale; 2. *pl.* קַלְפִין Lv 11, 9 Schuppe; 3. Schorf.
קְלָפָא *a. m.* Pergamentblatt.
קוּלְפָא *gr. m.* (vgl. κόλαφος) 1. Werkzeug zum Schlagen; 2. Schlag.
קְלוֹפַטְרָא *gr.* weibl. Personenname (Κλεοπάτρα).
קַלְפֵּי *gr. f.* (κάλπη), *pl.* קַלְפִּיוֹת Urne.
קַלְפִּיתָא *a. f.* Grind, Schorf.
קַלְפּוֹנָא *gr. m.* (καλλίφωνον) ein Instrument.
קְלָאפֶּנְדֵּר, קְלַפֶּנְדֵּר *gr.* männl. Personenname (σκολοπένδρα, Tausendfuß).
קְלוּפְּסִין *gr. m. pl.* (κολυμβάς) Speiseoliven.
קְלַצְטוֹנִירִי s. קְלַסְטְנָרִי.
קְלַק *a.* werfen. *Pa.* dass.
קִלְקָאָה *gr. m.* (vgl. Κιλικία) Cilicier.
קִלְקוּל *h. m.* 1. Verderbnis; 2. Verdorbenes.
קִלְקוּלָא *a. m.* 1. Verderbnis; 2. Verdorbenheit; 3. Verdorbenes; 4. Dunghaufen.
קִלְקִי I *gr. m.* 1. (vgl. Κιλικία) Cilicier; 2. (κιλίκιον) Ziegenhaarstoff.
קִלְקִים II *gr. m. pl.* (κίκινος, *cincinnus*) zusammengerollte Haare.
קִילִיקְיָא *gr. f.* Cilicien (Κιλικία).
קִלְקֵל s. קָלַל.
קַלְקֵל s. קְלַל.
קלקלא s. קַנְקְלָא.
קַלְקָלָה *h. f.* 1. Verderbnis, Sünde; 2. Niedergang; 3. Notzüchtigung.
קְלוּקְלִין s. קַנְקְלִין.
קִלְקַלְתָּא *a. f.* 1. Jer 19, 2 Mist; 2. MidrTeh 75, 4 l. קַנְקַנְתָּא.
קַלְקַנְתּוֹס *gr. m.* (χάλκανθος) Kupfervitriolwasser.

קוֹלְקַס *gr. m.* (κολοκασία) eine eßbare Aracee (*Colocasia antiquorum*).

קְלְוְקָרוֹן *gr. m.* (κερβικάριον) Polster.

קוֹלָר, קוֹלָרִין (Ez 19, 9, MS קוֹלָרִין) *gr. m.* (κολλάριον) 1. Halseisen, Kette; 2. Trupp.

קִלּוּר, קִלּוּרִין *gr. m.* (κολλύριον) 1. Augensalbe; 2. eine Art Brot.

קִלָּרִין, קִלּוּרִין *gr. m.* (κελλάριον) Vorratskammer.

קַלְרָה *gr.* Ortsname (Καλλιῤῥόη).

קִלּוּרִית *gr. f.* (κολλύριον) 1. Augensalbe; 2. eine Art Brot.

קִלּוּרִיתָא *gr. f.* Augensalbe.

קְלֵירוֹס *gr. m.* (κλῆρος)) Los.

קלשׁ *h. Pi. pt. pass.* מְקֻלָּשׁ dürftig (Jalk. Schim. Gen. 49. § 161).

קְלַשׁ *a. pt. pass.* קְלִישׁ 1. dünn; 2. schwach, dürftig. *Pa. Aph.* 1. dünn machen; 2. schwächen. *Itpe.* dürftig werden.

קִלְשָׁא *a. m.* Dünnes.

קִלְשׁוֹנָא *a. m., pl.* קִלְשׁוֹנִין Koh 12, 11 zugespitztes Eisen.

קַלַּת *gr. m.* (κάλαθος, Löw: *catillus*) der konkave Stein der Eselmühle, der wie ein umgekehrter Korb den kegelförmigen Unterstein umgibt.

קִלְּתָא *a. f.* Leichtes.

קוּלְּתָא *a. f., c. s.* קוּלְּתַהּ Gn 24, 45, *pl.* קוּלִּין 2 K 12, 14, קוּלְּוָן 2 S 17, 28 Krug.

קַלְתָּה *gr. f.* (κάλαθος) Korb.

קַלְתוּת *gr. f.* (κάλαθος) Untersatz des Kochherdes.

קַמָּא. מַאי דְּק' was liegt da vor? S. קַמֵּי.

קוּמָּא *gr. m.* (κόμμι) Gummi.

קוּמָא *gr. m.* (κόμης) ein hoher Beamter.

קַמָּאָה *a. m., f. d.* קַמָּיְתָא Est II 1, 8 (MS קַמַּיְתָא) erster.

קִמְאָה *a. m.* ein wenig.

קְמוּאֵל Name eines Engels.

קִמּוֹס *h. m.* eine Pflanze.

קָמוֹרָא *a. m.* Gürtel.

קמז I *h. Ni.* 1. sich zusammenziehen, sich verkürzen. *pt.* נִקְמָז verkürzt; 2. eingesenkt sein.

קֶמַח *h. m.* 1. gewöhnliches Mehl; 2. Weinkahm.

קְמַח *a.* mit Mehl bestreichen. *Aph.* zu Mehl machen.

קִמְחָא (Gn 18, 6) *a. m., c.* קְמַח Nu 5, 15 Mehl.

קַמְחוּנְיָא Ortsname.

קַמְחִית weibl. Personenname.

קָמַט *h.* 1. zusammenlegen; 2. fesseln. *Pu.* 1. sich drängen; 1. zusammengelegt sein.

קְמַט *a.* 1. zusammenziehen, zurückhalten. *pt. pass.* קְמִיט *a.* hartleibig, *b.* (vom Blut) leicht zurücktretend; 2. fesseln. *Pa.* zusammenziehen.

קֶמֶט *h. m.* Falte, Runzel.

קָמְטוֹן *gr. m.* (κόμης) ein hoher Beamter.

קוֹמִיטָטוֹן *gr. m.* (κομιτᾶτον) Hofstaat.

קומטומרוסין l. קוֹמֶנְטָרִיסִין.

קַמְטְרָא *gr. m.* (κάμτρα), *pl. d.* קַמְטְרַיָּא 2 K 10, 22 (MS קַמַּטְרַיָּא) Truhe, Kiste.

קַמְטְרָיָא *gr. m.* Kistenverfertiger.

קַמֵּי, קַמֵּי *a.* vor. לְקַמֵּי dass. מֵאֶתְמָלֵי וּמִדְּקַמּוֹהִי Gn 31, 2 gestern und vorgestern.

קוֹמֵי *gr. f.* (κόμη) Haupthaar. סִפֵּר ק' das Haar kurzgeschoren tragen.

קוֹמְיָאטוֹן *gr. m.* (κομμεᾶτον) Beurlaubung.

קָמִיעַ *h. m.* Amulett.

קְמִיעָא *a. m.* dass.

קְמִיצָה *h. f.* 1. Nehmen mit den gegen den Handteller gedrückten drei Mittelfingern; 2. der vierte Finger.

קִימוֹלְיָא *gr. f.* (κιμωλία) eine weiße alkalireiche Tonerde.

קִימֶלְיָא *gr. m. pl.* (κειμήλια) Kleinodien.

קמן *Ni. pt.* נקמן (jKil 30 c) l. נִקְמָז, s. קמז.

קָמִין *gr. m.* (κάμινος) Ofen. בֵּית הַקָּמִין Heizraum.

קוֹמֶנְטָרֵיסִין *gr. m. pl.* (κομενταρήσιος) Archivar.

קוֹמֶנְטָרִיסִין gr. m. pl. (κομεντάριος) Anklageprotokoll.

קִימוֹנְיָא s. קִימוֹלְיָא.

קִימוֹנְיָא lat. f. (*Gemoniae*, sc. *scalae*) Örtlichkeit in Rom, wohin die Leichen Hingerichteter geschleift wurden.

קוֹמֵים gr. m. (κόμης) ein hoher Beamter.

קוֹמוֹס gr. m. (κόμμι) Gummi.

קָמַע h. anbinden.

קִמְעָא a. ein wenig. קִמְעָא קִמְעָא 1. allmählich, nach und nach; 2. langsam.

קַמְפּוֹן, קַמְפּוֹן gr. m. (κάμπος) 1. Spielplatz, Ringplatz; 2. öffentlicher Platz.

קוֹמְפְּרוֹמִסִּין lat. m. pl. (*compromissa*) Verabredung.

קָמַץ h. mit den gegen den Handteller gedrückten Mittelfingern abnehmen. *Hi.* dass. *Ni.* (auf diese Weise) abgenommen werden. *Pi.* 1. abnehmen; 2. aufklauben; 3. zusammenscharren.

קְמַץ a. 1. ipf. יִקְמוֹץ Lv 2, 2 dass.; 2. schließen (vom Auge).

קֻמְצָא a. m. 1. c. s. קֻמְצֵיהּ Lv 2, 2 eine Handvoll.

קֻמְּצָא (2S 18, 17, MS כּוּמְצָא) a. m. Grube.

קַמְצָא, קַמְצָא a. m. 1. pl. קַמְצִין Nu 13, 34 Heuschrecke; 2. männl. Personenname.

קִמְצוּץ h. m. zusammengekauert.

קַמְצָן h. m. habgierig.

קַמְצָר männl. Personenname.

קֻמְקוּם, קֻמְקְמוֹס gr. m. (κουκκούμιον) Kochkessel (Kanne?).

קֻמְקְמָא, קֻמְקְמוֹסָא gr. m., pl. קֻמְקְמֵי EstII 1, 2 (MS מְקוּקָם) dass.

קַמְקְמָא a. m. eine Schlangenart.

קָמַר gr. (vgl. καμάριον) wölben.

קמר a. *Pa.* pf. 3 pl. קַמַּרוּ Thr 2, 10 (nicht MS) gürten.

קָמָרוֹטָא, קָמָרוֹטוֹן (falsch קמרסטא) gr. m. (καμαρωτόν) Gewölbtes.

קָמָרוֹן gr. m. (καμάριον) Wölbung.

קָמְתָא a. f. 1. ind. קָמָא Ex 22, 5 stehendes Getreide; 2. ind. קָמָא Gn 28, 18 Standsäule; 2. männl. Glied.

קֵן h. m. 1. Nest; 2. Taubenpaar. pl. קִנִּים Name eines Mischnatraktates; 3. Kammer.

קוֹנָא gr. f. (κῶνος) Kegel.

קִנָּא I a. m. Geräusch.

קִנָּא II a. m. c. s. קִנֵּיהּ Dt 32, 11 Nest.

קנא h. *Pi.* 1. eifersüchtig machen; 2. Eifersucht zeigen. *Hitp.* eifersüchtig sein, beneiden.

קְנָא I a., pt. קָנְאָה EstII 2, 19 (nicht MS) eifersüchtig sein. *Pa.* 1. ipf. יְקַנֵּי Nu 5, 14 dass.; 2. pf. קַנֵּי Nu 25, 11 eifern. *Aph.* pf. 3 pl. אַקְנִיאוּ Dt 32, 16 Eifersucht erregen. *Itpa.* eifersüchtig werden.

קְנָא II (Gn 47, 22) a. erwerben, kaufen. *Aph.* 1. in Besitz geben; 2. pf. c. s. אַקְנְיַנִי Sac 13, 5 als Sklaven erwerben.

קַנָּא h. m. 1. eifervoll; 2. Eiferer (Zelot).

קַנָּאָה a. m., ind. קַנָּא Dt 4, 24, קַנַּי dass.

קִנְאָה h. f. Eifersucht, Neid.

קַנְאָנָא a. m. eifervoll.

קִנְאֲתָא (Nu 5, 15) a. f. 1. Eifersucht; 2. Eifer.

קִנְאֵיתָא (NuJI Bas. Nu 5, 15) l. קִנְאֲתָא.

קנב h. *Pi.* abreißen, abkneipen.

קנב a. *Pa.* dass.

קַנְבָא a. m. Abkneipen.

קנביטון l. קוּבִיטוֹן.

קונבי l. קוֹנְבֵי.

קַנְבֹּס, קַנְבוֹס gr. m. (κάνναβις) Hanf.

קְנוּבְקָאוֹת gr. f. pl. (κανωβικά) ein Gebäck.

קִינֵיגִי gr. m. (κυνηγός) Jäger, Tierkämpfer.

קִינֵיגְיָא (EstII 1, 2, nicht MS) gr. f. (κυνηγία) Jagd, Tierkampf.

קִינֵיגִין gr. m. (κυνήγιον) dass.

קוֹנְדָא gr. m. (κονδός) kurz.

קוֹנְדִּיטוֹן gr. m. (κονδῖτον) Würzwein.

קַנְדִּי Zauberwort.

קַנְדֵּילָא *gr. m.* (κανδῆλα) Kerze.
קוּנְדִּילִין *gr. m.* (κονδίλιον) Griffel, Pinsel.
קוּנְדָּס *gr. m.* (κοντός) Stange.
קנדקי (Est II 1, 14, MS הַנְדְּקֵי) l. הִנְדְּקֵי.
קנדים (Ber.R. 20) l. קְנָרִם.
קונדיריקין l. קוּרְדִּיקִין.
קָנָה *h.* 1. erwerben, kaufen; 2. verpflichten. *Ni.* erworben werden, gekauft werden. *Hi.* in Besitz geben.
קָנֶה I *h. m.* 1. Rohr. קְנֵה הַכְּרוּב *Cymbopogon.* I. Löw. 2. Röhre; 3. Stengel; 4. Stange, Schaft; 5. Vorderarm; 6. Luftröhre; 7. Geschling (Luftröhre und Lunge); 8. Saum; 9. ק' הַלֵּב Aorta (Körperschlagader); 10. ein Maß von sechs Ellen.
קַנְוָא *a. m.* absichtl. Veränderung von קַנְיָא.
קְנוּבְתָא *a. f.* Abgeschnittenes.
קְנוּחַ *h. m.* Nachtisch.
קִנּוּי *h. m.* Kundgebung von Eifersucht.
קְנוּמָא *a. m.* (für קְיוּמָא) 1. Schwur; 2. Gelübde.
קְנוּמְתָא *a. f.* dass.
קְנוּקֶנֶת *h. f.* 1. Ader; 2. Ranke.
קְנִזָּאָה *a. m., pl. d.* קְנִזָּאֵי Gn 15, 19 eine Völkerschaft.
קנח *h. Pi.* abwischen. *Hitp.* abgewischt werden.
קנח *a. Pa.* dass.
קנט *h. Hi.* kränken.
קְנַט *a.* 1. Ekel empfinden; 2. kränken. *Aph. imp. sg. f.* תַּקְנִיטִי Ru 1, 16 (Lücke im MS) kränken.
קונטא. אונדיי ק' l. אוּנְדּוֹיָקוּנְטָא.
קוֹנְטַבְרָא *lat. f.* (*cantabrum*) Name eines Feldzeichens.
קַנְטוּרִין *gr. m. pl.* (vgl. κεντρόω) Vorwurf, Kränkung.
קוֹנְדִּיטוֹן *gr. m.* (κονδῖτον) Würzwein.
קֶנְטֵינָר I *gr. m.* (κεντηνάριος) Zentner.
קֶנְטֵינָר II *gr. m.* Hof (?).
קוֹנְטוֹס *gr. m.* (κοντός) Stange.

קַנְטֵר *gr.* (κεντρόω) sticheln, kränken.
קַנְטֵר *gr.* dass.
קֶנְטֵיר I s. קֶנְטֵינָר II.
קֶנְטֵר II, קֶנְטְרָא *gr. m.* (κέντρον) Brechstange.
קוּנְטָרִיּוֹת *gr. f. pl.* (κοντάριον) kleiner Spieß.
קֶנְטֵירָא *gr. m.* (κεντηνάριος) Zentner.
קַנְטָוְרִין *gr. m. pl.* (Κένταυροι) Zentauren.
קֶנְטְרוֹן, קוּנְטְרְיָן *gr. m.* (κεντυρίων) Hauptmann.
קַנְטְרָן *gr. m.* 1. streitsüchtig; 2. s. קַטְרוֹן.
קוּנְטְרָן (jSabb 10[c]) *x. f. pl.* eine Art Geflecht. Vgl. קוּבְטֵירָה.
קונטרונין (Tos BabB V 12) l. קַדְרִיוּנְטִיין, s. קַדְרִיוּנְטָס.
קונטרנק, קונטרונק (bKidd 12[a]) l. קַדְרִיוּנְטָס.
קונטרים s. קַדְרִיוּנְטָס.
קוּנְטְרִיסִין *gr. m. pl.* (κομεντάριος) Anklageprotokoll.
קַנְטְרוֹפּוֹס *gr. m.* (κυνάνθρωπος) von Hundswut befallen.
קונטריקוס l. אַנְטוֹנִינוֹס (?).
קַנַּי *h. m.* Eiferer.
קַנְיָא I Ortsname.
קַנְיָא (Gn 41, 5) II *a. m.* 1. Schilfrohr; 2. Stengel; 3. Meßrohr; 4. *pl.* קְנִין Ex 25, 32 Leuchterarm; 5. Röhre.
קָנְיָא *a. m.* 1. Besitzer; 2. Schöpfer.
קוֹנְיָא *gr. f.* (κονία) Kalkstaub (zum Glasieren). מָאנֵי דְקוֹנְיָא glasierte Gefäße.
קְנִיבָה *h. f.* 1. Abputzen; 2. Abgeschnittenes.
קְנִיבְתָא *a. f.* Abgeschnittenes.
קִנְיָן *h. m.* 1. Erwerbung; 2. Besitz, Besitzrecht; 3. Besitzergreifung.
קִנְיָנָא *a. m.* 1. c. קִנְיַן Lv 22, 11 (MS קִנְיַן) Erwerb; 2. c. s. קִנְיָנֵיהּ Gn 14, 19 Besitz.
קוֹנְכֵי *gr. f.* (κόγχη) Muschel, Schale.
קוֹנְכִיתָא *gr. f.* dass.
קַנְבֵּירֵי (Ex 28, 19), קַנְבֵּירִין *gr. m.* (κεγχρίτης) ein Edelstein.

קנכתירין l. קְלַכְטֵירִין, s. כְּלַקְטֵירִין.
קנם *a. Pa.* die Formel קוֹנָם anwenden.
קִנָּמָא *a. m.* Zimt.
קִנָּמוֹן *h. m.* dass.
קִנְּמָנָא *a. m., c.* קִנְּמָן Ex 30, 23 dass.
קנן *h. Pi.* nisten.
קנן *a. Pa. ipf.* 3 *sg. f.* תְּקַנֵּין Jes 34, 15 dass.
קָנוּן *gr. m.* (κανοῦν) Rohrkorb.
קִינוֹנְיָא *gr. f.* (κοινωνία) Übereinkommen.
קָנַס *gr.* (vgl. κῆνσος) Strafe verhängen.
קְנַס *gr.* dass. *Pa.* dass. *Itpa.* zu Strafe verurteilt werden.
קְנָס *gr. m.* (κῆνσος) 1. Strafe; 2. Geldstrafe.
קְנָסָא *gr. m.* dass.
קִנְסָא *gr. m.* (κῆνσος) Verzeichnis.
קִנְסָא *a. m.* Holz, Span.
קאנוסין (Vajk 33) l. פָּאטֵיסִין *gr. m. pl.* (πότης) Säufer.
קנסין (EstR 1, 1) l. קְנְסִין, s. קִנְסָא.
קֵינְסוֹר *gr. m.* (κήνσωρ) Zensor.
קַנְסוּרָם *gr. m.* (κόθορνος) Stiefel.
קִינוּף *gr. m.* (κωνωπεῖον) Bett mit Fliegennetz.
קָנוֹפָא *gr. m., pl.* קָנוֹפִין 2 S 16, 22 dass.
קַנְפּוֹן s. קַמְפּוֹן.
קִנְצְטֶרְנָא *gr. f.* (κινστέρνα) Zisterne.
קַנְקְל, קַנְקוֹל *gr. m.* (κιγκλίς, κάγκελλον) 1. Gitter, Schranke; 2. Gitterfenster; 3. gitterförmiges Gerät; 4. s. קְלָא.
קַנְקְלָא *gr. m.* dass.
קַנְקְלְטוֹן *gr. m.* (καγκελλωτόν) Gitterwerk.
קַנְקַן *h. m.* 1. Krug, Flasche; 2. Pflugschar.
קַנְקַנָּא *a. m.* dass.
קַנְקַנִּיתָא *a. f.* ein Musikinstrument.
קַנְקַנְתָּא *a. f.* Flasche.
קַנְקַנְתּוֹם s. קַלְקַנְתּוֹם.
קִינִיקוֹס *gr. m.* (κυνικός) von der Hundswut befallen.
קִינָרָס *gr. m.* (κινάρα) zahme Artischocke (*Cynara scolymus*), auch wilde Artischocke (*Cynara syriaca*).

קוֹנְשׁוֹבְרִינִין *lat. m. pl.* (*consobrinus*) Vettern.
קַנְשְׁקָנִין *x. m.* ein Gefäß, aus dem zwei trinken können.
קֶנֶת *h. f.* Griff, Stiel.
קַנְתָּא *a. f.* dass.
קנתור (Tos. Kel. BabM IV 5) s. קַנְטְרָא.
קַנְתֵּל *gr. m.* (κανθήλια) Saumsattel.
קַנְתָּן *h. m., f.* קַנְתָּנִית eifersüchtig.
קַנְתֵּינָר *x. m.* Hof.
קנתר l. קַנְתֵּינָר.
קִנְתֵּר *gr.* (κεντρόω) sticheln, kränken. *Pass.* gekränkt werden.
קַנְתֵּר *gr.* dass.
קִנְתָּרִין *gr. m. pl.* (vgl. κεντρόω) Sticheleien, Kränkungen.
קַנְתְּרָן *gr. m.* streitsüchtig.
קַסְגַּלְגַּס *gr.* männl. Personenname (Γάϊος Καλιγούλας).
קַסִּיד, קַסְדָּא, קַסִּידָא *gr. m.* (κασσίς) Helm.
קַסְדּוֹר, קַסְדּוֹר *gr. m.* (κυαίστωρ), *pl.* קַסְדְּרִיּוֹת Quaestor.
קַסְוָה *h. f.* Schale.
קָסוֹמָא *a. m.* Zauberer.
קְסוּתָא *a. f., pl. d.* קְסְוָתָא Ex 37, 16 Schale.
קְסָט, קְסַטָּא, קֶסְטָא *gr. m.* (ξεστής) 1. ein Maß; 2. Krug.
קִסְטוֹת *gr. f. pl.* (κίστη) Proviantkasten.
קַסְטָא (?) *gr. m.* Ort.
קַסְטוֹדְיָא *gr. f.* (κουστωδία) Wache.
קַסְטוֹדְיָנוֹס *gr. m.* (κουστωδιανός) Wächter.
קַסְטִיטֵירִיוֹן *gr. m.* (κασσίτερος) Zinn.
קַסְטְיָא s. קַסְדָּא.
קַסְטֵּלִין *gr. m.* (καστέλλιον) 1. Kastell; 2. Wasserturm.
קוֹסְטַנְטִינָא *gr.* Konstantinopel (Κωνσταντινούπολις).
קוֹסְטַנְטִינוֹס *gr.* männl. Personenname (Κωνσταντινός).
קוּסְטֵינָר *gr. m.* (κυαιστιωνάριος) Scharfrichter.
קוּסְטוֹר *gr. m.* (κυαίστωρ) Quaestor.
קַסְטְרָא *gr. m.* (κάστρα) 1. *pl.* קַסְטְרָאוֹת Lager, Festung; 2. Ortsname.

קסטוריא l. קְסְטוֹדְיָא.
קַסְטְרוֹן s. קַסְטְרָא.
קַסְטְרִיּוֹת s. קַסְדּוֹר.
קסטורינוס l. קְסְטוֹדְיָנוֹס.
קוֹסִיטְרַפֵּיזִין gr. m. pl. (κοσσοτράπεζοι) Schmarotzer.
קְסָיָה h. f. 1. Handschuh; 2. Decke.
קסיוהא (Midr Teh 75, 4) l. mit Buber קִיוְהָא.
קוסום (Ohal VIII 1) l. קיסוס, s. קִסּוֹס.
קיסים (BerR 99) l. קַסִּידִים, s. קַסִּיד.
קסילופנוס l. בִּקְסִילוֹפָנוֹס (?) gr. m. (βηξιλλόφανος) hochgetragene Leuchte.
קָסַם h., pt. קוֹסֵם Zauberer, Wahrsager. Pi. zaubern, wahrsagen.
קְסַם a., pt. קָסֵים Dt 18, 10 zaubern, wahrsagen.
קִסְמָא I a. m. 1. pl. קִסְמִין Dt 18, 10 Zauberei; 2. Ausspruch.
קִסְמָא (קֵיסְמָא?) II männl. Personenname.
קַסְּמָא a. m., pl. d. קַסָּמַיָּא Dt 18, 14 Zauberer, Wahrsager.
קִסּוּמָא (Hb 3, 17) gr. m. (κήνσωμα) Steuer.
קסנטור l. קְסְטֵנָר.
קָסַס h. säuern. pt. קוֹסֵס säuernder Wein.
קִסּוֹס gr. m. (κισσός) Epheu (Hedira Helix).
קִסּוֹסָא gr. m. dass.
קְסָסָה h. f. Erdscholle.
קסוסטבן (jBabM 10[c]) l. קְסִיסְטָוֹן, s. קְסִיסְטָא.
קסוסנין (jKeth 26[c]) Ortsname.
קַסְקַס h. m. Steinchen (?).
קֵיסַר gr. m. (Καῖσαρ) Cäsar, Kaiser.
קַסְרִי gr. männl. Personenname (Καισαρίων).
קֵיסָרִי gr. m. aus Caesarea (Καισάρεια).
קֵיסָרָיָא gr. m. dass.
קֵיסָרְיוֹן gr. Ortsname (Καισάρεια sc. Φιλίππου).
קֵיסָרִין, קֵיסָרִי gr. Ortsname (Καισάρεια).
קֵיסָרְנָא gr. m. aus Cäsarea.

קְסַרְקִיטוֹן gr. m. (ἐξέρκιτος) Kriegsheer.
קסתות s. קִסְטוֹת.
קְעִילָה 1. Ortsname; 2. s. קִלְעָא.
קְעִילִי h. m. aus Ke'ila.
קַעְקַע I h. lärmen.
קַעְקַע II h. 1. tätowieren; 2. niederreißen, ausrotten. Pass. ausgerottet werden.
קַעֲקַע h. m. Tätowierung.
קְעָרָה h. f. Schüssel.
קָפָא h. 1. pt. pass. קָפוּי obenauf schwimmend; 2. dick werden, Satz bilden. Pi. oben abnehmen. Hi. gerinnen machen.
קְפָא a. 1. pf. 3 pl. קְפוֹ Ex 15, 8 aufsteigen. Aph. aufsteigen machen. Itpe. aufsteigen.
קַפָּא 1. Name des 10. Buchstaben im griech. Alphabet (κάππα); 2. Zahlwert = 20.
קְפָא a. m. Aufstoßen (vom Magen).
קפד h. Hi. 1. genau nehmen; 2. ärgerlich werden.
קְפַד a. genau nehmen. pt. pass. קְפִיד genau nehmend. Aph. erzürnen. Itpe. 1. pf. אִתְקְפַד Mi 2, 7 Merx, zusammenschrumpfen; 2. ärgerlich werden.
קוּפָּד gr. m. (κοπάδιον) 1. Stück Fleisch; 2. Fleisch.
קִפֹּד h. m. Igel.
קִפְּדָא (Jes 34, 15), קְפָדָא a. m. dass.
קוּפָּדָא gr. m. (κοπάδιον) 1. Stück Fleisch; 2. Fleisch.
בְּקְ׳ .קְפָדָא NuJII 25, 8 genau (?).
קַפְּדָן, קַפְּדָן h. m. aufbrausend.
קַפְּדָנָא a. m. dass.
קַפְּדָנוּת h. f. Aufbrausen.
קַפּוּדְקִיָא gr. f. Kappadozien (Καππαδοκία).
קַפּוּדְקָיָא a. m. aus Kappadozien.
קֻפָּה h. f. weicher Korb.
קָפָה s. קָפָא.
קִפּוּדָא a. m., pl. קִפּוּדִין Jes 34, 11 Ven 1517 Igel.

קִפּוּי *h. m.* Bodensatz (Schaum?).
קִפּוּל *h. m.* Zusammenfalten.
קִפּוּלָא *a. m.* Abkratzen.
קְפוּלָאָה *a. m.* Grabender.
קִפּוֹנִית *gr. f.* (cf. κέφαλος) ein Seefisch (Mugil cephalos).
קְפוּסַי männl. Personenname.
קִפּוֹף *h. m.* 1. Eule; 2. Meerkatze(?).
קְפוּפָא (Lv 11, 17) *a. m.* Eule.
קִפּוּץ *h. m.* Springen.
קְפוּצַי männl. Personenname.
קָפַז *h.* springen, hüpfen.
קְפַז (Ct 2, 8, MS מְטָא) *a.* dass.
קְפִיזָא *x. m.* ein kleines Maß.
קָפַח *h.* 1. schlagen; 2. unterdrücken. *Pi.* 1. dass.; 2. vergewaltigen, beeinträchtigen; 3. verstümmeln. *Pu. pt.* vergewaltigt, verstümmelt.
קְפַח *a., pt. pl.* קָפְחִין Ho 7, 1 schlagen, rauben, verwunden. *Pa.* 1. dass.; 2. überwinden.
קִפֵּחַ *h. m.* schmächtig.
קַפְּטָאוֹת *gr. f. pl.* (κοπτή) gewürzte Klöße.
קַפִּיטוֹלִין *gr. m.* (Καπετώλιον) in Rom.
קַפּוּטְקָאָה *a. m., pl. d.* קַפּוּטְקָאֵי Gn 10, 14 Kappadozier (für bibl. Kaphtoräer).
קַפּוּטְקַיָא (Dt 2, 23 B.) l. קַפּוּטְקְיָא *gr. f.* Kappadozien (Καππαδοκία).
קפיטורין l. פְּטוּרִין.
קְפָיָא, קִפְיָא *a. m.* 1. Haufen, Menge; 2. Zubehör.
קְפִידָא *a. m.* Genaunehmen.
קְפִידוּתָא *a. f., c.* קְפִידוּת Jes 59, 1 Schlaffwerden.
קְפִיפָה *h. f.* Korb.
קְפִיץ *h. m.* Sprung.
קְפִיצָא *a. m.* dass.
קְפִיצָה *h. f.* 1. Zusammenziehung; 2. Überspringung.
קָפַל I *h.* 1. zusammenfalten; 2. zurückziehen(den Vorhang). *Pi. Hi.* dass. *Pu. Ho. pt.* zusammengefaltet. *Hitp.* zusammengefaltet werden.
קפל II *h. Pi.* abkratzen.
קפל I *a. Pa.* zusammenfalten. *Itpa. pf.* 3 *pl.* אִתְקַפְּלוּ Jes 38, 12 zusammengefaltet werden.
קְפַל II *a.* scharren. *Itpe.* abgelöst werden.
קֶפֶל *m. h.* Falte(?)
קיפלא, קיפל s. קִבְלֵי.
קַפְּלָה *h. f., pl.* קַפְּלָאוֹת, קַפְּלִיוֹת Vorhängeschloß.
קַפְּלָא *gr. f.* (κεφαλίς), *pl.* קַפְּלִיוֹת Kapital.
קַפֵּילָא *gr. m.* (κάπηλος) Gastwirt.
קפלאות s. כִּפְלָא.
קָפְלוֹט, קָפְלוֹטָא *gr. f.* (κεφαλωτόν) Kopflauch (*Allium sphaerocephalum?*).
קְפִילִיטָא, קַפַּלְטִין *gr. m.* (κεφαλίς) eine Kopfbedeckung (Kopfbinde?).
קַפֵּילִין, קַפֵּילְיָא *gr. m.* (καπήλιον) Wirtshaus.
קיפְלוֹם *gr. m.* (κεφαλίς) Kapitäl.
קַפְלוֹרְיָא, קַפְלַרְיָא Ortsname.
קיפלורוסים s. קִיפְלוֹם.
קוֹפָנָא *gr. m.* (κόπανον) Schlägel.
קַפֶּנְדַּרְיָא *lat. f.* (*compendiaria*) Abschneideweg.
קיפונים *gr.* männl. Personenname (Κωπώνιος).
קָפַם *h.* springen.
קוֹפִּים *gr. m.* (κοπίς) Hackmesser.
קַפְּסָא, קוּפְסָא *gr f.* (κάψα) Kasten.
קפיסולין (Mech. Beschall. 24 [b]) l. קַפִּיטוֹלִין s. dass.
קָפַץ *h.* 1. zusammenziehen, schließen; 2. springen; 3. überfallen; 4. überspringen. *Pi.* springen, hüpfen. *Hi.* springen lassen.
קְפַץ *a.* 1. *ipf.* 2 *sg.* תִּקְפּוּץ Dt 15, 7 zusammenziehen, schließen; 2. springen. *Pa. inf.* קַפָּצָא Lv 11, 21 springen. *Itpe.* springen.
קֶפֶץ *h. m.* Zusammenschluß.
קִפְצָה s. קִפְסָא.
קפיקלטור l. סְפֶקְלָטוֹר.
קָפָר, קַפְרָא Beiname einer Person.

קפראות (TosKelBabK III 11) l. קַרְפָּדוֹת, s. קַרְפְּדָא(?).

קַפָּרִים, קַפָּרִם *gr. m.* (κάππαρις) 1. Kapernblüte; 2. Kapernfrucht (*Capparis spinosa*).

קִיפְּרוֹס *gr.* Name einer Insel (Κύπρος).

קַפְּרִיסִין *gr. m. pl.* (nach Löw κρηπίς, vgl. syr. כפריסא) künstliche Schlagsahne (aus Absud von Seifenwurzel und Zucker).

קָפַשׁ *h.* wegschnappen.

קֶפֶשׁ(?) *h. m.* ein Kleidungsstück.

קַפְּתָא *a. f., pl.* קַפִּין Behältnis, Korb.

קֵץ *h. m., pl.* קִצִּין Ende, Endzeit.

קִצָּא (Gn 6, 13) *a. m.* dass.

קְצָא *a.* abbrechen, zerteilen (vom Brot). *Itpe.* 1. getrennt sein; 2. abgesondert sein.

קָצַב *h., pt. pass.* קָצוּב bestimmt. *Pi.* hacken.

קַצָּב *h. m.* Fleischer.

קֶצֶב *h. m.* Festsetzung.

קִצְבָה *h. f.* 1. bestimmtes Maß; 2. Taxe.

קַצְדּוֹר s. קַסְדּוֹר.

קָצָה *h.* abtrennen. *Ho.* abgesondert sein.

קִצָּה *h. f., pl.* קִצִּין bestimmte Zeit.

קְצוֹעַ *h. m.* Abschneider.

קִצּוּעַ *h. m.* Abschneiden.

קְצוּפָה *h. f.* Trauer.

קְצוּצָא *a. m.* Eunuch(?).

קַצּוֹצָא *a. m.* Eidechsenart(?).

קְצוּצָה *h. m.* abgeschnittenes Stück.

קְצוּצִין *h. m. pl.* Schoten, Hülsen.

קְצוֹצִיתָא *a. f.* abgeschnittenes Stück.

קְצוּרָא *a. m* קְצוּר עַרְסָא bettlägerig.

קְצָוְתָא *a. f.* Festsetzung.

קְצוּתָא *a. f.* 1. bestimmte Zeit; 2. bestimmte Summe.

קֶצַח *h. m.* Schwarzkümmel (*Nigella sativa*).

קִצְחָא (Jes 28, 25) *a. m.* dass.

קַצְטְרָא s. קַסְטְ־א.

קְצִיָא *a. m.* 1. Stück; 2. männl. Personenname (viell. besser Ländername קַצְפְיָא = Κασπία).

קַצְיוֹן Ortsname.

קָצִין *h. m.* Fürst.

קְצִיעָה *h. f.* 1. Abschneiden des Stielendes von Feigen; 2. so behandelte Feigen; 3. Abteilung; 4. Cassia (*Laurus Cassia*); 5. *pl.* קציעות jNed 38ᵃ l. קְצוּעוֹת, s. קְצוֹעַ.

קְצִיעֲתָא (Ex 30, 24) *a. f.* Cassia (*Laurus Cassia*).

קְצִיפָה *h. f.* Zürnen.

קְצִיצָה *h. f.* 1. Abschneiden, Abhauen; 2. stiellose Preßfeigen; 3. Abteilung; 4. Absonderung (vom Besitz) 5. Festsetzung, Versprechen.

קְצִיצְתָא *a. f., ind.* קְצִיצָא Est II 1,3 Maß.

קָצִיר *h. m.* Ernte.

קְצִירָא *a. m.* krank.

קְצִירָה *h. f.* Ernten.

קַצְוָתָא *a. f.* Stück.

קָצַע *h.* 1. abnehmen; 2. Feigen entstielen. *Pi.* abtrennen.

קצף *h. Hi.* zürnen machen.

קֶצֶף Name eines Engels (Zorn).

קִצָּפוֹן *h. m.* Zürnen.

קָצַץ *h.* 1. abschneiden, abhauen; 2. Feigen entstielen; 3. festsetzen, versprechen. *Ni.* 1. abgeschnitten werden; 2. festgesetzt werden. *Pi.* abschneiden, abhauen.

קְצַץ *a.* 1. *inf.* מִקַּץ Dt 19, 5 abschneiden, abhauen; 2. festsetzen. *Pa. pf.* 3 *pl.* קַצִּיצוּ Ex 39, 3, *ipf.* 2 *pl.* תְּקַצְּצוּן Ex 34, 13 abschneiden, abhauen. *Itpe. pf.* 3 *pl.* אִתְקְצִיצוּ Jes 46, 2 abgehauen werden.

קַצָּץ *h. m.* Abschneider.

קֶצֶץ *h. m.* 1. abgeschnittenes Stück; 2. Schote, Hülse.

קִצְצָא *a. m.* dass.

קְצָצָה *h. f.* 1. Holzschlag; 2. Abschneidung (vom Besitz durch eine besondere Handlung); 3. Schnitt.

קְצִצְתָּא *a. f.* abgeschnittenes Stück.
קָצַר I *h.* ernten.
קָצַר II *h. Pi.* kurz machen. *Hitp.* verkürzt werden.
קצר *a. Pa.* kurz machen. *Itpe. pf.* אִתְקְצַר 2 K 19, 26 verkürzt werden.
קַצָּר *h. m.* Walker.
קָצֵר *h. m.* 1. kurz; 2. gering. קְצַר לֵב ungastlich, geizig.
קְצָרָא (Est II 7, 9) *a. m.* dass.
קַצָּרָא, קְצָרָא (1 K 1, 9 Soc 59) *a. m., pl.* קַצָּרַיָּא 1 S 13, 21 Walker.
קַצְרָה *gr. f.* (κάστρα) Kastell, Burg.
קַצְּרִין Ortsname.
קַצְרִית *h. f.* Melancholie(?).
קַצְרָן *h. m.* Kürzer.
קַצַּרְקִיטוֹן s. קַסַּרְקִיטוֹן.
קְצָתָא *a. m., ind.* קְצָת Nu 22, 41 Teil.
קָקָא *a. m.* 1. Pelikan; 2. l. קוֹעָא.
קַקָּבָטוֹן *gr. m.* (vgl. κακκάβη) im Kochtopf bereitet.
קאקגריסין l. קַקְפְּרָסִין *gr.* (κακή πρᾶσις) Verkauf ohne Garantie.
קְקוּזִיתָא, קְקוּזְתָא weibl. Personenname.
קָקוּלָא *a. m.* Cardamom (*Amomum Cardamomum*).
קיקלא, קוקלא l. קִיקְלָא, s. קִיקְלְתָּא.
קקים (SchirR 3, 4) l. קָתִים *gr. tr.* (κάθιζε) setze dich.
קקוּפְּדִיפְּטִי *gr. m. pl.* (κακοπαιδευτοί) schlecht erzogen.
קוּקְרָא *gr. m.* (κοῦκουρον) Behälter.
קַר *h. m.* 1. kalt; 2. Quellwasser.
קִיר, קִירָא *gr. f.* (κηρός) 1. Wachs; 2. Pech.
קָרָא *a. m.* Flaschenkürbis (*Lagenaria vulgaris*).
קָרָא *h.* 1. lesen, rezitieren; 2. krähen. *Hi.* 1. dass.; 2. lesen lassen.
קְרָא I *a.* 1. *ipf.* 1 *sg.* אֶקְרֵי Ex 2, 7 rufen; 2. *pf.* קְרָא Gn 2, 20 nennen; 3. *pt.* קָרֵי Dt 17, 19 lesen, rezitieren; 4. krähen (v. Hahn). *Itpe.* 1. *ipf.* יִתְקְרֵי Gn 17, 5 genannt werden; 2. gerufen werden. *Aph.* lesen lassen. *pt.* מַקְרֵי Bibellehrer.
קרא II *a. Itpe.* zufällig tun.
קָרָא *h. m.* 1. Bibelkundiger; 2. Bibellehrer.
קְרָא *h. m.* 1. Bibelvers; 2. Bibel.
קְרָאָה *a. m.* dass. S. קְרָיָה.
קָרָאָה *a. m.* Bibelkundiger.
קִירָאָה *gr. m.* (vgl. κηρός) 1. Wachshändler; 2. Pechhändler.
קָרֵב *h.* 1. nahen; 2. dargebracht werden, geopfert werden; 3. anrücken. *Pi.* 1. nahebringen; 2. darbringen, opfern; 3. vorbeten; 4. sich nähern. *Hi.* aufnehmen. *Hitp.* dargebracht werden.
קְרֵב, קְרֵיב (Gn 12, 11) *a.* 1. nahen; 2. *ipf.* יִקְרַב Nu 19, 11 berühren. *Pa.* 1. *pf.* קָרֵיב Gn 48, 10 nahebringen; 2. versöhnen; 3. *ipf.* יְקָרֵיב Lv 1, 14 darbringen, opfern; 4. vorbeten. *Aph. ipf. c. s.* יַקְרְבִנַּהּ Lv 2, 8 B., *pt.* מַקְרֵיב Ma 2, 12 (MS מְקָרֵיב) darbringen, opfern. *Itpa.* 1 *ipf.* 3 *sg. f.* תִּתְקָרַב Dt 25, 9 sich nähern, herantreten; 2. freundlich sein; 3. verwandt sein.
קֶרֶב *h. m., du.* קְרָבַיִם Eingeweide.
קְרָב *h. m.* Krieg.
קְרָבָא (Dt 20, 2) *a. m.* dass.
קִרְבָּא *a. m., pl.* קִרְבִין Eingeweide.
קֻרְבָא *a. m.* Annäherung.
קִרְבָה *h. f.* 1. dass.; 2. Nähe.
קְרַבִּיטִין *gr. m. pl.* (κράββατος) Ruhebett.
קרבן (Tos Kel BabB V, 17) eine Art Verband (?).
קָרְבָּן *h. m., pl.* קָרְבָּנוֹת Opfer.
קֻרְבָּנָא *a. m.* 1. Lv 21, 1 dass.; 2. Hos 12, 2 Soc 59 Geschenk.
קַרְפַּס *gr. m.* (κάρπασος) Baumwolle.
קְרָבְתָא *a. f.* Krieg.
קרד *h. Pi.* striegeln.
קְרַד (קְרַר?) *a.* sich festsetzen (?).
קַרְדָא, קְרָדָא *a. m.* Zecke.
קַרְדּוּ (Gn 8, 4, MS קַרְדּוֹ) Ortsname (für bibl. Ararat, vgl. Γορδυήνη).

קַרְדּוּיִי h. m. aus Kardu.
קַרְדּוֹם h. m., pl. קַרְדֻּמּוֹת 1. Rodehacke; 2. Beil.
קִירְדֵי eine Frucht. S. קדריה.
קוּרְדֵימָא (?) ein am Sabbat verbotener Ort.
קַרְדִינָא lat. m. (vgl. *Gordianus*) gordianisch.
קרדיונטם l. קַדְרְיוּנְטָם.
קַרְדְּיָקוֹס gr. m. (καρδιακός) 1. krankhaft aufgeregt; 2. krankhafte Aufregung.
קִרְדֵּם h. behauen.
קרדן (EchR 1, 16) l. mit Ausg. Pes. קֶרֶן.
קַרְדּוּנְיָא lat. f. Name einer Landschaft (*Cardunia*).
קַרְדּוּנָיָא קַרְדְּנָיָא lat. m. aus Cardunia.
קַרְדִּים (falsch קַרְדּוֹם) gr. m. (χάρτης) Schriftstück, Blatt.
קִרְדֵּם gr. (vgl. κρήτη) mit Kreide abreiben (?).
קַרְדְּקִיּוֹת, קַרְדְּקַיִם, קַרְדְּקִין lat. f. pl. (*corticea*) Rindenschuhe.
קַרְדִיקְיָנִי lat. m. (vgl. *Gordianus*) gordianisch.
קרה I h. *Hitp.* Pollution haben.
קרה II h. *Pi.* bälken, bedachen. *Pu.* bedacht sein.
קִרְוָא (Ho 11, 9, Soc 59 קִרְיָא) a. f. ind., pl. קִרְוִין Dt 9, 1 Ortschaft. S. קִרְתָּא, קִרְיְתָא.
קַרְוָא a. m. Flaschenkürbis (*Lagenaria vulgaris*)?
קָרוֹב h. m. 1. nahe; 2. verwandt.
קָרוֹבָא a. m. Vorbeter.
קָרוּחָא a. m. 1. kahlköpfig; 2. fleckig.
קְרוּתִים (?) Ortsname.
קָרוֹיָא a. m. Bibellehrer.
קַרְוָיָה h. f. Flaschenkürbis (?).
קְרוּיָה, קְרוּיוֹת s. קְרִיָּה.
קְרוּם h. m. 1. Kruste, Haut; 2. (bei der Milz) Fettkapsel.
קְרוּמִים h. m. pl., s. קוּרְמָא.

קְרוּמִית h. f. ק׳ שֶׁלַּקָּנֶה ein Stück von der Schale des Rohrs.
קָרוֹצָא a. m. Kneifender.
קָרוּקְתָא, קָרוּקִיתָא a. f. Frosch.
קְרוֹשָׁא a. m. Frost.
קְרוּשִׁיתָא a. m. ein Gebäck.
קֵירוּתָא gr. f. (κηρός) Wachs.
קְרוֹז gr. m. (κρωσσός) Krug.
קִרְזֵל h., pt. pass. מְקֻרְזָל abgerundet.
קרח h. *Hi.* kahl werden. *Ho.* kahl sein.
קְרַח a. kahl werden.
קֵרֵחַ h. m. kahlköpfig.
קָרְחָא a. m. 1. ind. קְרֵיחַ Lv 13, 40 (MS קְרִיחַ) dass.; 2. Weber (?).
קַרְחָא a. m. Eis.
קָרְחָה h. f. 1. Glatze; 2. kahle Stelle.
קַרְחוּתָא a. f., c. s. קַרְחוּתֵיהּ Lv 13, 42 dass.
קָרְחַיִם (?) Ortsname.
קַרְחִינָא Ortsname.
קַרְחִינָאָה a. m. aus Karchina.
קָרְחָן h. m. kahlköpfig.
קָרַחַת h. f. Glatze am Hinterkopf.
קָרַחְתָּא a. f. dass.
קרט gr. (ἀκρατίζομαι) *Aph.* frühstücken.
קַרְטָא a. m. 1. Stückchen; 2. klein.
קִרְטָא a. m. eine kleine Münze.
קַרְטוֹב, קָרְטוּב x. m. ein kleines Maß ($^1/_{64}$ eines Log).
קַרְטַבְלָא gr. m. (καταβολή) Unterlage, Polster.
קַרְטְגֶנֵי gr. Karthago, Stadtname (Καρτάγενα).
קִרְטוּם h. m. Abzupfen.
קַרְטֵט a. in kleine Stückchen teilen.
קַרְטַל, קַרְטַלָּא gr. m. (κάρταλλος) Zweigkorb.
קַרְטַלִּיתָא gr. f. dass.
קִרְטֵם h. abzupfen.
קֻרְטְמָא a. m. Saflor (Samen von *Carthamus tinctorius*).
קֻרְטְמָנָא a. m. Kluger.
קַרְטוֹן gr. m. 1. (κόρτις) Kohorte, Trupp; 2. l. קִטְרוֹן.

קִרְטֵם *gr.* (vg. κρήτη) mit Kreide abreiben(?).
קְרִטִים *gr. m.* (κριτής) Richter.
קַרְטִסָא, קַרְטִים *gr. m.* (χάρτης) Schriftstück, Blatt.
קַרְטְסָא *gr. m., pl. d.* קַרְטֵסַיָּא Jes 3, 23 wohl zu lesen קַרְפְּסַיָּא, s. קַרְפְּסָא.
קְרָטִיסִין, קְרָטִיסִים *gr. m. pl.* (vgl. κράτησις) 1. Verordnung; 2. Fest der Erlangung der Herrschaft.
קִרְטֵעַ *h.* springen, hüpfen.
קַרְטַע *a.* dass.
קַרְטוּפָנִין *a. m. pl.* 1. Sprünge, Ritze; 2. Strichelung (als Verzierung).
קְרֵטִיקוֹן *gr. m.* (κρητικόν) Kreide.
קוּרְטוּרָא *x. m.* Schatz.
קַרְטוֹר *gr. m.* ק׳ קוֹמִים (κόμης κουράτωρ) Oberbeamter der Finanzverwaltung.
קֶרִי *h. m.* 1. Zufall; 2. Pollution. בַּעַל קֶרִי der Pollution gehabt hat. רָאָה קֶרִי Pollution haben.
קִירִי *gr. tr.* (κύριε) Herr.
קֵירִי *gr. m.* (καίριος) auf bestimmte Zeit(?).
קַרְיָא I *a. m.* 1. Zufall; 2. *c.* קְרֵי (לֵילְיָא) Dt 23, 11 Pollution.
קַרְיָא II, קוּרְיָא *gr. m.* (κύριος) 1. Herr; 2. männl. Personenname.
קַרְיָא III *x. m.* Wurm(?).
קִרְיָא *a. m., ind.* קְרֵי Gn 47, 21 Ortschaft.
קֵרְיָא (קוּרְיָא?) *a. m.* Balken, Gerüst.
קָרְיָא I *a. m.* Dörfler.
קְרָיָא II *a. m.* 1. Bibelvers; 2. Bibel.
קָרְיָא *a. m.* Bibelkundiger.
קְרִיאָה *h. f.* 1. Rufen. קְרִיאַת הַגֶּבֶר der Hahnenschrei; 2. Lesen, Rezitieren קְרִיאַת שְׁמַע die Rezitation des Schema.
קָרִיבָא *a. m.* 1. *f.* קְרִיבָא Gn 19, 20 nahe; 2. *pl.* קָרִיבִין Dt 13, 8 verwandt.
קְרִיבָה *h. f.* Nahen.
קְרִיבוּת *h. f.* 1. Annäherung; 2. Verwandtschaft.
קְרִיבוּתָא *a. f.* Gebrauch von קרב.

קְרִיָּה *h. f.* 1. Rufen; 2. Lesen, Rezitieren; 3. *pl.* קְרוּיוֹת Abteilungen von Gelesenem.
קָרְיָה *h. m., pl.* קָרְיוֹת Dörfler, Dummkopf. S. קָרְיָא I.
קְרָיוֹת *gr. f. pl.*, s. קָרוֹן.
קְרִיוּתָא *a. f., c.* קְרִיוּת Dt 23, 11 (MS קְרֵי) Pollution.
קְרִיחָא *a. m., ind.* קְרִיחַ Lv 13, 40 kahlköpfig.
קוּרְיוֹטָה, קוּרְיוֹטֵי *gr. f.* (καρυωτός) 1. eine Dattelart; 2. Dattelhonig.
קְרִימָה *h. f.* Krustenbildung.
קוריים (BerR 49) l. קוּרַיִם.
קְרָיָן *gr. m.* (κηρίον) Wachskerze.
קַרְיָנָא *a. m.* 1. bibelkundig; 2. Leser.
כְּפַר ק׳ .קְרָיָנוֹס Ortsname (vgl. Κυρήνιος).
קוּרַיִם *gr. m.* (καῖρος) Litze (am Webstuhl).
קוּרְיוֹס *gr.* männl. Personenname (Κύριος).
קוּרְיוֹסִי *gr. m. pl.* (κουριῶσοι) Späher.
קְרִיעָה *h. f.* 1. Spalten; 2. Zerreißen (des Kleides in der Trauer).
קַרְיוֹפֶּרְסִיקָה *gr. m.* (καρυοπέρσικα) Nektarinenpfirsiche. I. Löw.
קְרִיצָא *a. m.* Morgendämmerung.
קְרִיצָה *h. f.* Zusammenkneifen.
קְרִיצְתָא (Ru 3, 14, Ven 1525 קְרִיצָתָא) *a. f.* Morgendämmerung.
קָרִירָא *a. m.* 1. *ind.* קָרִיר Na 3, 17 (MS קְרִיר) kalt; 2. Abkühlung, Enttäuschung(?).
קְרִירוּתָא *a. f.* Kälte.
קוֹרִית *h. f.* Balken.
קָרִיתָא *a. f.* dass.
קָרִיתָא *gr. f.* s. קָרוֹן(?).
קִרְיְתָא *a. f., ind.* קִרְיָא Ho 11, 9 Soc 59, *c.* קִרְיַת Nu 24, 19, *pl.* קִרְוָן Ortschaft. S. קַרְתָּא ,קִרְוָא.
קְרוּכִין *gr. m.* (καῤῥούχιον) Wagen.
קוּרַלִּין *gr. m.* (κοράλλιον) Koralle.
קָרַם *h.* überziehen, eine Haut bilden. *Hi.* Haut bilden.
קְרַם (Ez 37, 8 Soc 59) *a., ipf.* 1 *sg.* אֶקְרוֹם Ez 37, 6 dass.

קירום (EstR 1,13) l. mit Ausg. Pes. קִירוּם.

קַרְמָא *a. m.* 1. Haut, Kruste; 2. Teppich, Tapete.

קירומא (jSabb 14ᵃ) l. קִירוֹסָה.

קַרְמָא *a. m.* eine Pflanze (*Hygophyllum simplex?*)

קְרָמִיד *gr. m.* (κεραμίς) Dachziegel.

קַרְמוּלִין *h. m. pl.* ein Gewächs.

קְרוֹמָטְסִין (SchemR 38) *gr. m.* (vgl. χρῶμα, χρώματος) ein Edelstein.

קַרְמְיוֹן Flußname.

קַרְמִית *h. f.* Schwaden (Glyceria fluitans (L.) R. Br. OLZ 1916, 300. I. Löw). Diese Art ist Palästina fremd. D.

קַרְמָנָאָה *a. m.* aus Karman stammend.

קֶרֶן *h. f., du.* קַרְנַיִם, *pl.* קְרָנוֹת 1. Horn; 2. Ecke, Spitze; 3. Winkel; 4. Strahl; 5. Kapital; 6. Stärke.

קרן *h. Hi.* ein Horn hervorbringen.

קרן (jKidd 64ᵃ) l. קְרֵץ.

קרון (BemR 20) l. קְרוֹז.

קָרוֹן *gr. m.* (κάῤῥον), *pl.* קְרוֹנִין, קְרוֹנוֹת Wagen.

קַרְנָא *a. m.* 1. *c.* קֶרֶן Jos 6, 5, *pl. c. s.* קַרְנוֹהִי Ex 38, 2 Horn; 2. Schröpfkopf (ein Horn, an dem man saugte); 3. *pl. c. s.* קַרְנָתֵיהּ Ex 27, 2 Ecke; 4. *c.* קְרַן Lv 23, 28 (MS כְּרַן) Macht; 5. Kapital.

קְרִינָא *gr. m.* (κάροινον) süßer Wein (aus gekochtem Most).

קרונה l. קְרֵינָה *gr. f.* (κρήνη) Quelle.

קַרְנָזוּלָא *a. m.* Diagonale.

קרינטון (jKil 30ᵃ) l. קְרִינוֹן.

קִירֵינֵי (Am 1, 5, MS קִירִינֵי) *gr. f.* Name eines Landes (Κυρήνη).

קַרְנִית s. קוֹרָנִית.

קְרִינוֹן *gr. m.* (κρίνον) Lilie.

קַרְנוֹס *gr. m.* (vgl. κορύνη) 1. Hammer; 2. Hammerschlag.

קַרְנָסָא (Jes 41, 7) *gr. m.* 1. dass.; 2. Fühlhorn.

קורניסין (BerR 72 Ven. 1545) l. קִירוֹסִין, s. קִירוֹם.

קרנסין (BerR 58 Ven 1545; Konst. 1512 קנסרין) l. קְלֵירְסִין, s. קְלֵירוֹם.

קרנת (GnJII 21, 15) l. קַרְנָא.

קְרוּנְתָּא (1 K 7, 16) *gr. f.* (κορωνίς). *pl.* קְרוּנְתָּן 1 K 7, 16 Soc 59 Kapitäl.

קִירָס *gr. m.* (καιρός), *pl.* קִירְסִין (falsch קורסין) rechte Zeit

קִירִים *gr. m.* (κύριος) Herr.

קִירוֹם I *gr. m.* (καίριος) tödliche Wunde(?).

קִירוֹם II *gr. m.* (καῖρος) Litze (am Webstuhl).

קרם *h. Hi.* 1. hart werden; 2. sauer werden.

קְרַם *a., pt. pass.* קְרִים hart geworden. *Aph.* sauer werden.

קַרְסוֹל *h. m., du.* קַרְסֻלַּיִם, *pl.* קַרְסֻלּוֹת Sprunggelenk des Fußes.

קִרְסוּם *h. m.* das Entfernen trockener Reiser vom Baume.

קרסטל l. קַרְטַל *gr. m.* (κάρταλλος) Zweigkorb.

קְרוּסְטַלִּינוֹן *gr. m.* (κρυστάλλινον) Kristall.

קְרוּסְטְמִיל *lat. m.* (*crustuminum*) eine Art Birne.

קריסטור l. קֻוֶסְטוֹר.

קַרְסְיָא *a. m.* Saueres.

קורסין, קורסיות l. קוּרְיוֹסִי.

קַרְסֻלָּא I *a. m.* 1. *pl.* קַרְסֻלִּין Lv 11, 21, Ez 47, 3 (Ven. 1517 קַרְסוּלִין) Sprunggelenk des Fußes; 2. *pl. c.* קַרְסוּלֵי Ri 1, 6 Praet. Daumen, große Zehe.

קַרְסֻלָּא II *a. m., pl.* קַרְסֻלִּין Ho 9, 6 Dornstrauch.

קַרְסוֹלַכְנוֹן *gr. m.* (χρυσολάχανον) Gartenmelde (*Atriplex hortensis*).

קִרְסֵם *h.* 1. trockene Reiser entfernen; 2. abfressen. *Pass.* abgeschnitten werden. Vgl. bibl. כִּרְסֵם.

קַרְסֵם *a.* s. כַּרְסֵם.

קִרְסָמָא *a. m.* Hieb.

קַרְסֵף s. קַרְצֵף.

קְרִסְפָּדָא, קְרִסְפַּדֵי, קְרִסְפִּי *gr.* männl. Personenname (vgl. Κρίσπος).

קָרַע *h.* zerreißen. *Pi.* 1. ritzen; 2. vernichten. *Ni. Hitp.* aufgerissen werden.
קרע *a. Pa.* dass.
קֶרַע *h. m.* 1. Zerreißen; 2. Riß; 3. Fetzen.
קְרָעָא *a. m.* dass.
קורפיות (Kel IV 3) l. קוּרְפָּדוֹת, s. קַרְפְּדָא (?).
קַרְפְּדָא *gr. m.* (κάλπις) ein Weingefäß.
קַרְפְּדַי *x. m.* Maulwurf (?).
קַרְפִּיטָא *gr. m.* (κράβατος) Ruhesitz.
קורפסא l. קַרְפְּתָא.
קַרְפְּסָא (EstII 8, 15) *gr. m.* (κάρπασος) feines Linnen.
קַרְפְּסִינוֹן *gr. m.* (καρπάσινον) aus feinem Linnen.
קַרְפַּף, קַרְפִּיף *x. m.*, *pl.* קַרְפִּיפוֹת 1. Bereich; 2. Weichbild.
קַרְפִּיפָא *x. m.* dass.
קַרְפְּתָא *a. f.* Lampe.
קָרַץ *h.* 1. abschneiden, abkneifen; 2. zusammenkneifen. *Pi.* zusammenkneifen. *Ni.* abgeschnitten werden.
קְרַץ I *a.* kneifen.
קְרַץ II *a.* morgens tun, früh aufstehn.
קֶרֶץ *h. m.* 1. Teigstück; 2. Stück.
קַרְצָא *a. m.* Stück. אֲכַל קַרְצִין, אֲכַל קַרְצָא Lv 19, 16 verleumden.
קַרְצְבָא (?) *a. m.* Dornstrauch.
קַרְצוֹל *h. m.* Sprunggelenk des Fußes. S. קַרְסוֹל.
קַרְצוֹם (?) Ortsname. S. קְרִינָס.
קִרְצוּף *h. m.* Striegeln.
קַרְצְטִיוֹנָא *gr. m.* (χαριστίων) Wage.
קַרְצְטַל s. קַרְסְטַל.
קרציון l. קַצְיוֹן.
קַרְצִין *h. m. pl.* Locken.
קַרְצִית *h. f.* ein Insekt.
קַרְצְלָא s. קַרְסְלָא.
קִרְצֵף *h.* kratzen, striegeln.
קַרְצֵף *a.* dass.
קְרַק (EstII 6, 10, MS קָרִין) Ortsname (Χάραξ).
קורקא' l. קוּרְדְּקָא.

קֻרְקְבָן *h. m.* 1. Magen des Vogels; 2. Magen des Menschen.
קֻרְקְבָנָא *a. m.* dass.
קַרְקוּזָאָה *a. m.* aus Karkuza.
קרקומא s. כַּרְקוּמָא.
קִרְקוּר *h. m.* Quaken.
קַרְקוּרָא *a. m.* Krächzer.
קרקומניקא l. כִּירוֹמַנִיקָא.
קרוקין l. קְרוּכִין.
קִרְקְנִין *a. m. pl.* Tanz.
קוּרְקְנוֹת *gr. f. pl.* (vgl. κηρύκιον) Heroldsstab.
קַרְקוּנְיָא Ortsname.
קִירְקָס I *gr. m.* (κρίκος) Ring.
קוּרְקָס II *gr. m.* (κώρυκος) Ledersack.
קַרְקָס, קְרִיקָס *gr. m.* (κολοκασία) eßbare Aracee. (Wurzel von Nelumbo nucifera Gärtn. I. Löw).
קַרְקָס, קַרְקְסָא, קַרְקְסָא *gr. m.* (κίρκος), *pl. h.* קַרְקְסָאוֹת, *a.* קַרְקְסָן, קַרְקְסָן Zirkus.
קוּרְקְסָא *gr. m.* (κρίκος), *pl.* קוּרְקְסָן 1. Scheibe am Dreschschlitten; 2. Dreschschlitten.
קרקסיאות l. קרקסאות, s. קַרְקָס.
קַרְקֶסְיוֹן *gr.* Ortsname (Κιρκήσιον).
קַרְקַע *a.*, *pt. pass.* מְקַרְקַע bodenfest, unbeweglich.
קַרְקַע *h. m.* 1. Erdboden; 2. *pl.* קַרְקָעוֹת Grundeigentum, Grundstück; 3. Fußboden; 4. קַרְקַע בְּתוּלָה unaufgebrochener Boden.
קַרְקְעָא *a. m.* dass.
קַרְקָעִית *h. f.* Boden.
קַרְקְפָא *a. m.* 1. Schädel, Kopf; 2. Kopfzahl.
קַרְקֶפֶל *a. m.* (vgl. קַרְקְפָא und κέφαλος) Schädel.
קַרְקַפְתָּא *a. f.* dass.
קִרְקֵר I *h.* gackern, schreien.
קַרְקֵר II *h.* 1. niederreißen; 2. zerren.
קַרְקֵר *a.*, *pt. pl.* מְקַרְקְרִין EstII 1, 2 krähen, brüllen.
קַרְקָרָה, קַרְקֶרֶת *h. f.* 1. Boden (eines Gefäßes, eines Netzes); 2. eine Art Schuh.

קַרְקָרוּת *h. f.* dass.
קַרְקְשָׁא s. קַרְקְסָא.
קַרְקֵשׁ *h.* 1. schütteln; 2. klingeln, klappern.
קַרְקֵשׁ *a.* dass.
קַרְקָשׁ *h. m.* Klingel, Klapper.
קַרְקַשְׁתָּא *a. f., pl.* קַרְקְשִׁין dass.
קרר *h. Hi.* 1. abkühlen; 2. kalt sein. *Hitp.* sich beruhigen.
קְרַר *a.* kalt sein. *Pa. pt. pass.* מְקוּרַר kalt. *Aph.* 1. *pt.* מַקַּר Jes 32, 2 kühlen; 2 kalt sein. *Itpa.* sich abkühlen.
קָרָר *lat. m.* (*carrarius*) Wagenlenker, Fuhrmann.
קְרִירְטוֹן (jSabb 14ᶜ) *gr. m.* (ἀκορίτης) Kalmuswein (?).
קָרַשׁ *h.* 1. gerinnen; 2. sich zusammenziehen. *Hi.* gerinnen lassen.
קְרַשׁ *a.* 1. gerinnen; 2. fest werden; 3. gerinnen machen. *Aph. Itpe.* gerinnen.
קֶרֶשׁ I *h. m.* Einhorn (Antilopenart).
קֶרֶשׁ II *h. m.* Brett, Bohle.
קַרְשָׁא *a. m.* dass.
קַרְשַׁי männl. Personenname.
קַרְשִׁינְתָא *a. f., pl.* קַרְשִׁינִין Erdkloß.
קַרְתָּא (Gn 34, 25) *a. f., pl. d.* קִרְוַיָּא Nu 13, 28 Stadt, Kleinstadt.
קַרְתָּגֵינָה *gr.* Karthago (Καρτάγενα).
קַרְתִּיגְנָאָה *gr. m.* aus Karthago.
קַרְתוּיָא *a. m.* aus Kartu (?).
קַרְתוּיִי *h. m.* dass.
קַרְתָּנִי *h. m.* Kleinstädter.
קַרְתִּיסָיָא *a. m.* Beiname eines Mannes.
קַשְׂוָה s. קַסְוָה.
קַשְׂוָתָא s. קַסְוָתָא.
קוֹשְׁטַנְטִינָא (Thr 4, 2, nicht MS), קוֹשְׁטַנְטִינֵי *gr.* Konstantinopel (Κωνσταντινούπολις).
קְשִׂיטָה *h. f.* 1. eine Münze; 2. ein Gewicht; 3. Lamm.
קַשְׂקֶשֶׂת *h. f., pl.* קַשְׂקַשִּׂים Schuppe.
קַשׁ *h. m.* 1. Stroh, dürre Halme; 2. Borste; 3. Härchen.

קַשָּׁא (Ex 15, 7) I *a. m.* Stroh, dürre Halme.
קַשָּׁא II *a. m.* Ältester, Vornehmer.
קְשָׁא, קְשִׁי *a., ipf.* יִקְשֵׁי Dt 15, 18 schwer sein. *Pa.* 1. schwer machen, Einwände erheben; 2. *pf.* 3 *sg. f.* קַשִּׁיאַת Gn 35, 16 schwer haben. *Aph. ipf.* 1 *sg.* אַקְשֵׁי Ex 7, 3 hart machen, verstocken; 2. *pf.* אַקְשִׁי Ex 13, 15 Schwierigkeiten machen; 3. אַקְשִׁי אַפִּין sich verstocken; 4. Einwände erheben. *Itpa.* 1. schwer sein; 2. Einwände erheben; 3. Einwände erhoben werden.
קַשְׁבָּא *a. m.* 1. Dattel; 2. Dattelpalme.
קשה *h. Pi.* schwer haben. *Hi.* hart machen, Erektion veranlassen. *Hitp.* 1. schwer haben; 2. sich hart machen.
קָשֶׁה *h. m.* hart, schwer.
קַשָּׁה *h. f.* Borste.
קִשּׁוּאִים s. קִשּׁוּת I.
קִשּׁוּט *h. m.* Putz.
קִשּׁוּטָא *a. m., c.* קִשּׁוּט Jes 49, 18 dass.
קִשּׁוּי *h. m.* Geburtsnot.
קֻשְׁיָא *a. m.* Einwand.
קִשּׁוּר *h. m.* 1. Zusammenbinden; 2. Vereinigen.
קִשּׁוּרָא *a. m.* dass.
קַשּׁוֹשֶׁת *h. f.* Strohhalm.
קִשּׁוּת I *h. f., pl.* קִשּׁוּאִים Gurkenart (*Cucumis chate*).
קִשּׁוּת II *h. f.* Ähnlichkeit.
קָשַׁט I *h.* schießen.
קשט II *h. Pi.* putzen. *Hi.* herrichten. *Hitp.* sich putzen.
קשט I *a. Itpe.* geschossen werden.
קשט II *a. Pa.* 1. *pt. pass.* מְקַשַּׁט Ho 6, 3 putzen; 2. geraderichten. *Itpa. pt. f.* מִתְקַשְׁטָא Jes 61, 10 sich putzen.
קַשָּׁט *h. m.* Bogenschütze.
קֻשְׁטָא I (Dt 1, 16) *a. m., ind.* קְשׁוֹט Gn 24, 48 Wahrheit, Gradheit,

Recht. מִן קֻשְׁטָא, בְּקֻשְׁטָא Gn 42, 21 fürwahr, wahrlich, Gn 20, 12 in Wahrheit.

קַשְׁטָא II (EstII 1, 3, MS קַשִּׁיטִין) *a. m.* Bogen.

קַשְׁטָא III (Ps 61, 4) l. קַשְׁקָא.

קַשְׁטָנִית *h. f.* Bohrer, der durch einen Bogen bewegt wird.

קַשְׁיָא (Ex 1, 14) *a. m.* 1. *ind.* קְשֵׁי Ex 6, 9, *pl. f.* קַשְׁיָן Gn 42, 7 hart, schwer, schwierig.

קֻשְׁיָא *a. m.* Einwand.

קַשְׁיוּת *h. f.* 1. Härte; 2. Starrsinn; 3. Erektion.

קַשְׁיוּתָא *a. f., ind.* קַשְׁיוּ Ex 1, 13 dass.

קַשִּׁיטָא *a. m., ind.* קַשִּׁיט Dt 32, 4 redlich, wahrhaft, gerecht.

קַשִּׁיטוּתָא *a. f., c.* קַשִּׁיטוּת Gn 20, 5 Redlichkeit, Gradheit.

קְשִׁירָה *h. f.* Zusammenbinden.

קַשִּׁישׁ *h. m.* Strohhalm.

קַשִּׁישָׁא *a. m.* 1. *ind.* קַשִּׁישׁ 1 K 2, 22 alt; 2. Greis; 3. Ältester, Vornehmer.

קַשִּׁישׁוּתָא *a. f.* Greisenalter.

קַשְׁיְתָא, קֻשְׁיְתָא *a. f.* 1. Hartes; 2. Kern; 3. Einwand.

קוּשְׁקָא *pers. m.* Ausbau.

קִשְׁקוּשׁ *h. m.* Behacken.

קִשְׁקוּשָׁא *a. m.* dass.

קִשְׁקָר männl. Personenname.

קִשְׁקֵשׁ *h.* 1. klingeln; 2. rauschen; 3. schütteln; 4. behacken. *Pass.* sich schütteln.

קַשְׁקֵשׁ *a.* 1. schütteln; 2. behacken.

קַשְׂקַשִּׂין *h. m. pl.* Streu.

קָשַׁר *h.* 1. knüpfen, verknüpfen; 2. beschließen. *Pi.* zusammenbinden. *Pu. Ho.* zusammengebunden werden. *Ni. Hitp.* 1. sich zusammenziehen; 2. sich anhängen.

קֶשֶׁר *h. m.* 1. Knoten; 2. Gelenk; 3. Zusammenziehung, Kruste; 4. Ordnung, Verband.

קַשַּׁרְתָּא *a. f.* Gürtel.

קשש *h. Po.* קוֹשֵׁשׁ dürre Kräuter sammeln.

קשש I *a. Po.* 1. dass. *Hitpo.* bei sich dürres Kraut sammeln.

קְשַׁשׁ II *a., pf.* 1 *sg.* קַשִּׁית 1 S 12, 2 altern. *Pa.* dass.

קֶשֶׁת *h. f.* 1. Bogen; 2. Regenbogen; 3. männl. Glied.

קְשַׁת (Ez 21, 26 Ven. 1517) *a.* schießen. *Aph. ipf.* יַקְשִׁית 2 K 19, 32 dass.

קַשָּׁת *h. m.* 1. Bogenschütze; 2. ein Sternbild des Tierkreises.

קַשָּׁתָא (Gn 21, 20) *a. m.* dass.

קַשְׁתָּא *a. f.* 1. Gn 21, 16, *pl.* קַשְׁתָּן, *c.* קַשְׁתַּת 1 S 2, 4 Soc 59, קַשְׁוָן Bogen; 2. Gn 9, 13 Regenbogen; 3. die Bogenseite des Labmagens; 4. Ortsname.

קַשְׁתָּיָא *a. m.* dass.

קַשְׁתָּנִית *h. f.* Bohrer, der durch einen Bogen bewegt wird.

קָתָא (Lv 11, 18) *a. f.* Pelikan.

קַתָּא *a. f.* Stiel, Griff.

קותבי l. קוּטְבִי.

קָתֶדְרָא *gr f.* (καθέδρα), *pl.* קָתֶדְרָאוֹת Lehnstuhl.

קָתֶדְרִין *gr. m.* (καθέδριον) dass.

קַתְלָא *a. m.* Kloß (?).

קָתָלִיקוֹס, קָתָלִיקָא, קָתָלִיכוֹס *gr. m.* (καθολικός) Oberbeamter.

קִיתוֹן *gr. m.* (κώθων), *pl.* קִיתוֹנִיּוֹת ein Trinkgeschirr.

קִיתוֹנָא *gr. m.* dass.

קַתְרָא *a. m.* Fels.

קַתְרוֹס *gr.* männl. Personenname (vgl. Κανθηρᾶς).

קֶתְרוֹס *gr. m.* (κέδρος) Zeder, Kiefer.

קִתְרוֹס (Jes 5, 12, MS קַתְרוֹס) *gr. m.* (κίθαρις) Zither.

ר

ר 1. der zwanzigste Buchstabe im hebr. Alphabet; 2. Zahlwert = 200.

ריאגיסו. הר׳ (Midr. Teh. 34) l. mit Ausg. Konst. אגיסו, s. אֲגָם.

רַאֲגְתָּא a. f. Liebkosung.

רָאָה h. 1. sehen. רָאָה קֶרִי Pollution haben. רָאֲתָה דָם (נִדָּה) Menstruation haben; 2. billigen. pt. pass. רָאוּי 1. geeignet; 2. zu erwarten. Ni. 1. gesehen werden; 2. einleuchten. Hi. 1. zeigen, anzeigen. הֶרְאָה פָּנִים besuchen. Ho. הָרְאָה פָּנִים Besuch erhalten.

רְאִי (ראי) I h. m. 1. Ansehen; 2. Eigentümlichkeit, Merkmal.

רְאִי II h. m. Exkrement. בֵּית הָרְאִי Kropf.

רְאִיָּה h. f. 1. Sehen; 2. Erscheinen im Tempel; 3. das dabei darzubringende Opfer; 4. Pollution; 5. Menstruation.

רְאָיָה I h. f. Beweis.

רְאָיָה II männl. Personenname.

רֵאָיוֹן h. m. 1. Erscheinen im Tempel; 2. das dabei darzubringende Opfer.

רְאַם a., ipf. יִרְאַם Jes 52, 13 erhaben sein. S. רום.

רְאֵם h. m. Wildochse.

רְאֵמָא a. m. dass.

רְאוּמְטִיקוֹס gr. m. (ῥευματικός) rheumatisch.

רְאֵמְנָא a. m. Wildochse.

ראני. שבראני (Tos. Ab.z. VII 8) l. שֶׁבְּרֹאשׁ, s. Dalman, Orte und Wege Jesu [2]100. I. Löw vermutet eine Ortschaft ראני oder ארני im Karmel. Aber Sykaminon an der Küste ist gemeint.

רְאָעֲתָא? (Est II 9, 31, MS תַּעֲנִיתָא) a. f. Schreien.

רֹאשׁ h. m., pl. רָאשִׁים 1. Kopf. רֹאשׁ תּוֹר Ausläufer eines Feldes, einem Ochsenkopf ähnlich; 2. Oberhaupt; 3. Anfang. רֹאשׁ הַשָּׁנָה a. Neujahr; b. Name eines Mischnatraktats; 4. Kapitel; 5. Höhe. רֹאשׁ הַגַּג Dachterrasse. בַּת רֹאשׁ (aus בָּתַר ר׳ I. Löw) rücklings.

רֵאשָׁא a. m. Kopf.

רִאשׁוֹן h. m. 1. erster. רִאשׁוֹן רִאשׁוֹן einer nach dem andern. בָּרִאשׁוֹנָה am Anfang. pl. מַיִם רִאשׁוֹנִים das Händewaschen vor der Mahlzeit; 2. der Anfangszeit angehörig.

רֵאשִׁית h. f. 1. Anfang; 2. Würde.

רֵאשִׁיתָא s. רֵישִׁיתָא.

רַב h. m. 1. groß; 2. Herr; 3. pl. רַבּוֹת Lehrer; 4. viel. הָרַבִּים die Allgemeinheit. בּוֹר הָרַבִּים eine Zisterne im öffentlichen Besitz. רַבִּי a. palästin. Bezeichnung des Gelehrten; b. Bezeichnung des Nasi Jehuda I. רַב a. babylon. Bezeichnung des Gelehrten; b. Bezeichnung von Abba Arika.

רַבָּא (רָבָא) a. m. 1. f. d. רַבְּתָא Gn 10, 12, רַבְּתִי, pl. רַבְרְבִין Gn 12, 17, pl. c. s. רַבְרְבָנוֹהִי Gn 40, 2, רַבְרְבָנַהָא Thr 2, 9 groß; 2. Gn 25, 23 der ältere; 3. Gn 37, 36, Ex 18, 1, ind. רַב Ex 7, 1 Berl. Vorgesetzter, Oberer; 4. c. s. רִבְּהוֹן Gn 4, 20, pl. רַבְּנָן Meister, Lehrer.

רָבָא (n. d. übl. Aussprache) (= רַב אַבָּא) Bezeichnung von Abba, Sohn v. Josef bar Chama.

רְבָא a. m. Mehrheit.

רְבָא I a. 1. Gn 21, 8, pl. רְבִיאוּ Gn 25, 27 groß werden, wachsen; 2. Gn 26, 13 vornehm werden. Pa. 1. ipf. יְרַבֵּי Nu 6, 5 wachsen lassen, hervorbringen; 2. pf. רַבִּי Jes 49, 21 Soc 59 großziehen; 3. ipf. 1 sg. אֲרַבֵּי Gn 12, 2 groß machen; 4. pf. רַבִּי Lv 8, 10 in eine Würde einsetzen; 5. ipf. 2 sg. תְּרַבֵּי Dt 23, 20 Zins geben. Itpa. 1. großgezogen werden; 2. ipf. יִתְרַבָּא Lv 21, 10 groß gemacht werden;

3. *pf.* 3 *pl.* אִתְרַבִּיאוּ Nu 3, 3 eingesetzt werden; 4. *pt.* מִתְרַבֵּי Dt 23, 20 als Zins gezahlt werden.

רְבָא II *a.*, *pt.* רָבֵי Gn 21, 20 schießen.

רְבָא III s. אֲרַב.

רָבַב *h.* verdichten(?). *Pi. pt. f.* מרבבת Jalk. II 988 (Ct 4, 16), Ausg. Salon. מרככת?

רְבַב *a.* groß sein. *Itpalp. pf.* אִתְרַבְרַב, אִתְרָרַב 1. *pt. pl.* מִתְרַבְרְבִין Nu 16, 3, *inf.* אִתְרַבְרָבָא Ez 5, 15; *pt.* מִתְרָרַב 1 K 1, 5 Soc 59, *c. pron.* מִתְרָרְבְתְּ Nu 16, 13, *ipf.* 1 *pl.* נִתְרוֹרַב Est II 8, 13 (MS מִתְרָרַב) groß tun; 2. *pf.* אִתְרָרַב Ho 12, 4 sich groß beweisen (zur Form vgl. Dalman, Gramm. S. 329).

רְבָב *h. m.* 1. Fett (Talg?); 2. Fettfleck.

רַבַּבָּהוּ = רַב אֲבָּהוּ.

רִבַּבְתָּא *a. f.*, *c.* רִבְבַת Ez 16, 7 (MS רִבְוָת) Myriade. S. רִבּוֹתָא.

רָבַג *h.* schichten(?).

רֶבֶד *h. m.* Ritz, Stich.

רִבְדָּא *a. m.* dass. (von der Wunde, welche die Aderlaßlanzette verursacht).

רַבָּה (= רַב אַבָּא) männl. Personenname, Bezeichnung von Abba bar Nachmani.

רָבָה *h.* viel werden. *Pi.* vermehren, hinzufügen. *Pu. pt.* 1. größer, vermehrt. מְרֻבֶּה בְגָדִים der mit mehr Gewändern Versehene (der Hohepriester); 2. häufiger. *Hi.* viel machen, vermehren. *Hitp.* geweiht werden.

רִבּוֹא *h. m.* Myriade.

רִבּוֹא *a. f.* s. רִבּוֹתָא.

רְבוּבָה I (?) *h. f.* Höhlung, Loch.

רְבוּבָה II (viell. דַּרְבּוּכָּה) *h. f.* Topftrommel (mit nur einem Trommelfell).

רִבּוּי *h. m.* 1. Vermehrung; 2. Vielmachen der Gewänder (zur Weihe des Hohenpriesters); 3. Hinzufügung.

רִבּוּיָא *a. m.* Hinzufügung.

רִבּוֹן *h. m.* Herr.

רִבּוֹנָא *a. m.*, *c.* רִבּוֹן Ex 23, 17 dass.

רִבּוֹנְתָא *a. f.*, *c. s.* רִבּוֹנְתִי Gn 16, 8 Herrin.

רִבּוּעַ *h. m.* Viereck, Quadrat.

רִבּוּעָא *a. m.* dass.

רְבוּתָא I *a. f.* 1. Dt 32, 3 Herrlichkeit; 2. *c.* רְבוּת Ex 30, 25 Würde; 3. *ind.* רְבוּ Nu 18, 8 Auszeichnung.

רְבוּתָא II s. רְבִיתָא.

רַבְוָתָא, רַבּוּתָא s. רַבְיוּתָא.

רִבּוֹתָא (Lv 26, 8) *a. f.*, *pl. ind.* רִבְּוָן Gn 24, 60 Myriade.

רָבְיָא (Gn 21, 8) *a. m.*, *ind.* רָבֵי Gn 37, 1 Knabe.

רֶבְיָא *a. m.* eine Abart der Vigna sinensis. I. Löw.

רָבִיד *h. m.* Steinplatte.

רְבִיָּה *h. f.* 1. Mehrung; 2. Größe.

רַבְיוּתָא *a. f.*, *c. s.* רַבְיוּתֵיהּ Gn 43, 32 Jugend.

רְבִיכָה *h. f.* Eingerührtes.

רְבִיכְתָא *a. f.*, *ind.* רְבִיכָא Lv 6, 14 dass.

רַבִּין = רַב אָבִין. רַבִּינָא = רַב אֲבִינָא.

רָבִיעַ I *h. m.* Balken.

רָבִיעַ II *h. m.* Viertel.

רְבִיעָא *a. m.* dass.

רְבִיעָאָה (Nu 7, 30) *a. m.*, *f. d.* רְבִיעֵיתָא Lv 19, 24 vierter.

רְבִיעָה *h. f.* 1. Begattung (der Tiere); 2. Frühregen (Herbstregen).

רְבִיעוּתָא *a. f.* Lagern.

רְבִיעִי *h. m.* vierter.

רְבִיעִין (2 S 6, 5) *a. m. pl.* ein Musikinstrument.

רְבִיעִית I *h. f.* Lager, Schar.

רְבִיעִית II *h. f.* 1. vierte; 2. Viertel eines Log; 3. Mittwoch; 4. ein Musikinstrument.

רְבִיעֲתָא *a. f.* Frühregen (Herbstregen).

רְבִיצָה *h. f.* Lagern, Liegen.

רִבִּית *h. f.*, *pl.* רִבִּיּוֹת Zins.

רִבִּיתָא (Lv 25, 36) *a. f.* dass.

רְבִיתָא (Ru 2, 5, MS רֶבְיְתָא), רְבִיתָא I *a. f.* Mädchen.

רְבִיתָא II *a. f.* Aneinanderliegen.

רְבִיתָא III Flußname.
רבל *a.* *Itpe.* gesiebt werden.
רַבַּמִּי = רַב אַמִּי.
רַבָּן *h.* *m.* Meister, Lehrer.
רַבָּנָא *a.* *m.* 1. *pl.* *c.* רַבָּנֵי Gn 47, 6 Oberer; 2. Lehrer. רַבָּנַן unsre Lehrer.
רַבָּנוּת *h.* *f.* 1. Herrschaft, Hoheit; 2. herrisches Wesen.
רַבָּנוּתָא (Koh 6, 3) *a.* *f.* dass.
רַבָּנַי männl. Personenname.
רַבַּסְּפָּא ,רַבַּסִּי = רַב אַסִּי ,רַב אַסָּא.
רָבַע I *h.* 1. begatten; 2. befruchten. *Ni.* begattet werden. *Pi.* befruchten.
רבע II *h.* *Pi.* viereckig machen. *Pu.* *pt.* 1. viereckig; 2. auf vier Seiten behauen.
רְבַע I *a.* 1. *pf.* 3 *f.* *sg.* רְבַעַת Nu 22, 27 sich lagern; 2. begatten; 3. sich niederwerfen; 4. einfallen (von einem Hause). *Aph.* 1. lagern lassen, sich hinlegen lassen; 2. begatten lassen, paaren.
רבע II *a.* *Pa.* in vier Teile teilen. *pt.* *pass.* מְרַבַּע Ex 27, 1 viereckig.
רֶבַע s. רוֹבַע.
רִבְעָא (EstII 4, 1, MS רְבִיעֵיתָא) *a.* *m.* Viertel.
רִבְעָא *a.* *m.* Viertel.
רִבְעָה *h.* *f.*, *du.* רִבְעָתַיִם vierfach.
רַבְעוּתָא I *a.* *f.* Lagern.
רַבְעוּתָא II *a.* *f.*, *c.* רַבְעוּת Ex 29, 40 Viertel.
רְבָעִי *h.* *m.* vom vierten Jahre.
רִבְעֲתָא I *a.* *f.* Lager.
רִבְעֲתָא II *a.* *f.*, *c.* רִבְעַת 2 K 6, 25 Ven. 1517 Viertel.
רָבַץ I *h.* lagern. *Pi.* *Hi.* lagern lassen.
רבץ II *h.* *Pi.* *Hi.* besprengen. *Hitp.* besprengt werden.
רבץ *a.* *Pa.* besprengen.
רִבְצָל *h.* *m.* Gewürzbeutel.
רַבְצָן *h.* *m.* der liebt, sich hinzulegen.
רִבְקָא (Jer 50, 11) *a.* *m.* Mästung.
רִבְקָה *h.* *f.* Koppelung (von Rindern für das Dreschen).

רַבְרֵב s. רְבַב.
רַבְרְבוּתָא *a.* *f.* Großtun.
רַבְרְבִין s. רַבָּא.
רַבְרְבָנִין s. רַבָּא.
רַבְרְבָנוּתָא *a.* *f.* Großtun.
רַבְּתָא *a.* *f.* Amme.
רַבְתָנָא (2 K 18, 19) *a.* *m.* großmächtig.
רָגָב Ortsname.
רִגְבָּא *a.* *m.* Erdscholle.
רְגַג *a.*, *ipf.* 2 sg. תֵּירוֹג Dt 5, 20 (MS תֵּירוֹג) gelüsten, begehren. *Pa.* dass. *pt.* *pass.* מְרַגַּג Gn 2, 9 begehrenswert. *Itpa.* *Palp.* *Itpalp.* dass.
רְגָגָא (Ez 24, 16, MS רַגָּגָא) *a.* *m.* 1. Begehren, Lust; 2. Begehrtes.
רְגוֹגָא *a.* *m.* 1. Begehren; 2. *pl.* רְגוֹגִין Koh 12, 11, *c.* *s.* רְגוֹגֵיהָא Thr 1, 10 Begehrtes.
רְגוֹלָא *a.* *m.*, *ind.* רְגוֹל Gn 30, 42 am Fuß gefleckt.
רְגוֹמָא *a.* *m.*, *pl.* *d.* רְגוֹמַיָּא Thr 1, 18 Schütze.
רְגוֹמְנָא (?) *a.* *m.* Steinigung.
רְגוֹעִיתָא weibl. Personenname (vgl. *bibl.* הִרְגִּיעַ ruhen).
רְגוֹשָׁא *a.* *m.* Lärm, Geräusch.
רְגוֹשָׁא *a.* *m.*, *ind.* רְגוֹשׁ Jes 22, 5 Unruhe.
רגז *h.* *Hi.* erzürnen.
רְגֵז ,רְגַז *a.* 1. *pf.* רְגֵיז Gn 40, 2 zürnen; 2. zittern. *Aph.* 1. *pf.* אַרְגֵּיז Lv 24, 11 zürnen; 2. *inf.* אַרְגָּזָא Dt 4, 25 erzürnen; 3. zittern machen. *Itpe.* erzittern.
רֻגְזָא (Dt 9, 19) *a.* *m.*, *ind.* רְגַז Dt 9, 20, רְגֵיז Koh 7, 3 (MS רְגוֹז), רְגוֹז Zorn.
רַגְזָן *h.* *m.* jähzornig, aufbrausend.
רַגְזָנָא *a.* *m.* dass.
רַגְזָנוּת *h.* *f.* Zorn, Jähzorn.
רְגָזְתָא ,רְגָזְתָא ,רִגְזְתָא *a.* *f.* Zorn.
רַגְיָא *a.* *m.* 1. Münze oder Gewicht, die ein vorgeschriebenes Maß nur eben überschreiten.

רְגִינָא *a. m., ind.* רְגִיג Jer 51, 7 begehrenswert, köstlich.

רְגִינְתָא *a. f.* Begehren.

רְגְיוֹן Name eines mythischen Feuerstroms.

רָגִיל *h. m.* 1. behend; 2. geübt, gewöhnt.

רְגִילָא *a. m., pl.* רְגִילִין Thr 2, 21 geübt, gewöhnt.

רְגִילָה *h. f.* Portulak (*Portulaca oleracea*).

רְגִימְתָא *a. f., c.* רְגִימַת Ru 1, 17 (Lücke im MS) Steinigung.

רְגִיעָה *h. f.* Vertrag.

רְגִישְׁתָא *a. f.* Empfinden, Merken.

רָגַל *h., pt. pass.* רָגוּל gefesselt (durch Zusammenbinden des Unterbeins und Schenkels). *Hi.* 1. gewöhnen; 2. Samenerguß herbeiführen (durch Beiwohnung); 3. das Fell eines Tiers von den Füßen her abziehen. *Hitp.* sich gewöhnen.

רגל *a. Aph.* 1. gewöhnen, verleiten; 2. nach unten beugen. *Itpa.* sich gewöhnen.

רֶגֶל *h. f.* 1. Fuß, Bein. רַגְלֵי פ' das Kommen jemandes. מֵי רַגְלַיִם Harn. רַגְלַיִם לַדָּבָר die Sache hat einen Anhaltspunkt; 2. Wallfahrtsfest.

רִגְלָא *a. f.* 1. Dt 19, 21, *ind.* רְגַל Dt 2, 5, רֶגֶל Gn 33, 14, *pl.* רַגְלִין Lv 11, 23 Fuß, Bein; 2. Unterbein. בְּרִגְלֵיהּ, רִגְלֵיהּ um — willen; 3. Stößel eines Mörsers (?); 4. *pl.* רִגְלָאִין (!) Koh 3, 11 Ven. 1517 Wallfahrtsfest; 5. s. דִּגְלָא.

רגלא (bAbZ 22[b]) l. דִּגְלָא.

רִגְלָאָה (Ex 12, 37) *a. m.* Fußsoldat.

רִגְלוּתָיָא *a. m.* niedrig gestellt.

רַגְלִית *h. f.* auf der Erde kriechender Weinstock. S. רוֹגְלִית.

רָגַם *h. m.* steinigen.

רְגַם *a.* 1. *ipf.* 3 *pl.* יִרְגְּמוּן Lv 24, 16 steinigen; 2. schießen. *Pa. pt.* מְרַגֵּים 2 S 16, 6 werfen.

רִגְמָא *a. m.* Wurfstein.

רגן *h. Pi.* murren.

רגן *a. Itpa.* verleumden.

רגע *h. Hi.* sich hinundherbewegen, sich rühren.

רֶגַע *h. m.* Augenblick.

רִגְעָא (Koh 9, 12, nicht MS) *a. m.* dass.

רגף *a. Itpe. pf.* 3 *sg. f.* אִתְרְגֵיפַת Jes 1, 2 erschüttert werden.

רגש *h. Hi.* fühlen, merken. *Ho. pt.* wahrgenommen. *Hitpa.* herbeiströmen.

רְגַשׁ *a.* 1. unruhig sein; 2. rauschen; 3. merken. *Aph.* 1. *ipf.* 2 *sg.* תַּרְגֵּישׁ Jos 7, 3 beunruhigen; 2. bewegen; 3. spüren, merken. *Itpe. pf.* אִתְרְגֵישׁ Ri 5, 5 Soc 59 in marg., 3 *sg. f.* אִתְרְגוּשַׁת (!) 2 S 22, 8 beunruhigt werden, erschüttert werden.

רִגְשָׁא *a. m.* Lärm.

רִגְּתָא *a. f.* Verlangen.

רְדָא I *a.* 1. *ipf.* 2 *sg.* תִּרְדֵּי Dt 22, 7 pflügen; 2. *ipf.* 3 *pl.* יִרְדּוֹן Lv 26, 17 herrschen; 3. *inf.* מִרְדֵּי Lv 26, 18 züchtigen. *Itpe.* 1. *ipf.* יִתְרְדֵי Am 6, 2 gepflügt werden; 2. *ipf.* 2 *pl.* תִּתְרְדוֹן Lv 26, 23, *imp. sg. f.* אִתְרְדָא Jer 6, 8 gezüchtigt werden.

רְדָא III *a.* fließen.

רדא II *a. Pa.* Brot vom Backofen abnehmen.

רָדָא *a. m.* frisch (?).

רדאה s. הדראה.

רדד *h. Pi.* plattschlagen, breiten. *Pu. pt.* 1. plattgeschlagen; 2. ausgebreitet.

רְדַד *a.* 1. *pt. pass. pl.* רְדִידִין Nu 17, 3 (MS רַדִּידִין) plattschlagen; 2. ausbreiten. *Pa.* 1. *pf.* 3 *pl.* רַדִּידוּ Ex 29, 3 plattschlagen; 2. hinstrecken. *Itpa.* plattgedrückt sein.

רֶדֶד *h. m.* Tuch.

רַדְדָא *a. m.* glatte Seite eines Stoffs.

רָדָה I *h.* 1. mächtig werden; 2. züchtigen. *Pi.* züchtigen.

רָדָה II *h.* 1. Brot von dem Backofen

abnehmen; 2. Honig aus dem Bienenkorb nehmen.
רדה III *h. Pi.* ausbreiten.
רְדוּפָא *a. m.* Ranke (?).
רְדוּפִין *h. m. pl.* Sehnsucht.
רְדְוָתָא *lat. f.* (*rheda*) Wagen.
רְדְיָא *a. m.* 1. Pflügen; 2. Name eines Engels.
רֲדְיָא *a. m.* Pflüger.
רָדִיד *h. m.* dünnes Obergewand.
רְדִיָּה I *h. f.* Herrschaft.
רְדִיָּה II *h. f.* Abnehmen des Brots von dem Ofen.
רְדִיוֹנֵי (bNidd 67[a]) *a. m. pl.* Gang (?).
רדים l. רוֹדִים *h. m. pl.* Pflüger.
רְדִינִין (EstII 6, 10, MS דְּרֵינִין) l. רְדִידִין *a. m. pl.* dünne Obergewänder (?).
רַדְיָנִית *h. f.* zum Pflügen tauglich.
רְדִיפָא männl. Personenname.
רְדִיפָה *h. f.* Verfolgung.
רָדַם *h., pt. pass.* betäubt. *Ni.* im Betäubungsschlaf liegen.
רְדַם *a., pt. pass. pl.* רְדִימִין Jes 15, 1 dass.
רֲדוֹמִילוֹן *gr. m.* (ῥοδόμηλον) mit Rosen angemachte Quittenmarmelade.
רֲדְמִילוֹן *gr. m.* (ῥοδόμυρον) Medikament aus Rosen und Myrrhe.
רָדְנִיקוֹס *gr. m.* (ῥαδινός) schmächtig, lang.
רוֹדוֹס *gr.* Ortsname (Ἄραδος).
רְדוֹסָאָה *gr. m.* aus Arados.
רדוסה l. הָרְדַּס.
רָדַף *h.* 1. verfolgen; 2. vertreiben; 3. rasch fließen; 4. antreiben. *Ni.* verfolgt werden. *Pi.* erstreben.
רְדַף *a.* 1. *ipf.* 2 *sg.* תִּרְדּוֹף Dt 16, 20 verfolgen; 2. erstreben. *Itpe. ipf.* יִתְרְדֵיף Jes 17, 13 (Ven. 1525 יִתְיְרַדֵּיף, s. Dalm., Gr. 253) gejagt werden.
רֲדְתָא (Lv 2, 7) *a. f.* Pfanne.
רהב *h. Hi.* stolz machen. *Siph.* s. סִרְהֵב.
רְהֵיב *a.* sich überheben, stolz tun. *Saph.* s. סַרְהֵב.
רַהֲבָא *a. m.* Übermut.
רַב אַהֲבָה = רְהַבָה.
רְהוֹטָא *a. m.* Läufer.
רהט *h. Hi.* den Hauptbalken legen.
רְהַט *a., pf.* 3 *sg. f.* רְהַטַת Gn 24, 20, *pt.* רָהֵיט Jer 51, 31 laufen. *Aph. pf.* 3 *pl. c. s.* אַרְהֲטוּהִי Gn 41, 14 laufen lassen.
רַהָטָא *a. m., pl. d.* רַהָטַיָּא Ri 5, 28 Praet. Läufer.
רְהֲטָא, רַהְטָא *a. m.* 1. *d.* רַהֲטָא 2S 18, 27 Laufen; 2. ein Brei.
רַהֲטוֹן (?) *x. m.* Soldatenabteilung.
רַהֲטוֹנָא *a. m.* Läufer.
רָהֲטַיָּא (Gn 30, 38, MS רָטַיָּא) *a. m. pl.* Tränkrinnen.
רְהָטִים *h. m. pl.* dass.
רָהִיט *h. m.* Hauptbalken des Hauses.
רְהִיטְנִי *x. f.* 1. Klammer; 2. Kneipzange für das Haar (oder Hobel?),
רהן *h. Hi.* verpfänden. *Ho.* verpfändet werden.
רהון s. הַרְהוֹן.
רְוִי, רְוָא (Gn 9, 21) *a.* sich satt trinken, sich berauschen. *Pa.* 1. *pt.* מְרַוֵּי Jes 55, 10 reichlich tränken; 2. *pt.* מְרַוֵּי Lv 10, 9 berauschen. *Aph. pf. c. s.* אַרְוְיַנִי Thr 3, 15 reichlich tränken. *Itpe. inf.* אִתְרְוָאָה Jes 5, 22 sich berauschen.
רֲוָא s. רֵיוָא.
רוֹב *h. m.* Mehrheit.
רובא (1 K 14, 18) l. mit MS דּוּבָא.
רוֹבֶד *h. m.* Terrasse, Plattform.
רוֹבְדָא *a. m.* dass.
רוֹבֶה *h. m.* Jüngling.
רוֹבָה *h. f.* 1. Hinzufügung; 2. ein süßer Brei.
רוֹבְיָא *a. m., pl.* רוֹבִין Thr 5, 12 (MS רַבְרְבָנִין) Jüngling.
רוֹבַע *h. m.* Viertel, insbes. ein Viertel Kab.

רוּגְלִית *h. f.* 1. am Boden kriechender Weinstock; 2. Gang, Lauf.
רוּגְנַג Flußname.
רוּדֶה *h. m.* Instrument zum Abnehmen des Brots von dem Backofen.
רוה *h. Pi.* reichlich tränken. *Hitp.* getränkt werden.
רְוַז *a.* frohlocken.
רוֹזֵן *h. m.* Vornehmer.
רָוַח *h.* sich ausweiten, sich verbreiten. *Pu. pt.* weitläufig. *Hi.* הַרְוִיחַ sich erleichtert fühlen; 2. Gewinn haben.
רְוַח *a.* 1. sich erweitern; 2. sinken (vom Preise); 3. *imp.* רְוַח Jes 49, 20 Platz machen; 4. sich erleichtert fühlen. *Pa.* 1. *pt. pl.* מְרַוְּחִין Jer 22, 14 weit machen; 2. aufschwellen. *Aph.* 1. *inf.* אַרְוָחוּתַנִי Thr 3, 56 (MS רַוְחָתִי) weit machen; 2. *pt. pass.* מַרְוַח 1 S 20, 25 Soc 59 leer; 3. gewinnen; 4. gewinnen lassen. *Itpe. pf.* 3 *pl.* אִתְרְוַחוּ Gn 20, 17 genesen.
רוח *h. Hi.* הֵרִיחַ riechen.
רוח *a. Aph. pf.* אֲרַח Gn 27, 27, אָרִיחַ dass.
רָוֵחַ *h. m.* geräumig, weit.
רֶוַח *h. m.* 1. weiter Raum; 2. Zeitraum; 3. Verlängerung.
רוּחַ *h. f., pl.* רוּחוֹת 1. Wind; 2. Windei; 3. Luft; 4. Windrichtung, Richtung; 5. Geist, Gemüt; 6. Dämon.
רוּחָא *a. m. f.* 1. Gn 8, 1 Wind; 2. *pl.* רוּחִין, רוּחָן Windrichtung; 3. *pl. d.* רוּחַיָּא Nu 16, 22, רוּחָתָא Geist; 4. Dämon.
רַוְחָא *a. m.* 1. Gn 32, 16 Raum, Platz; 2. *pl. c.* רַוְחֵי Nu 35, 4 freier Raum; 3. *ind.* רְוַח Ex 9, 28 Befreiung; 4. Gewinn.
רְוָחָה *h. f.* 1. Weite; 2. Wohlbefinden.
רְוַחְתָּא (Ex 8, 11 B.) *a. f.* Weite, weiter Raum.
רוּטֵב *h. m.* 1. frische Dattel; 2. Brühe.
רוּטְנָן *h. m.* murrend.
רוּטְנָנִית *h. f.* Murren.

רְוָיָא (Jer 19, 14, Jo 1, 5), רַוָּיָא *a. m.* trunken, Betrunkener.
רְוָיָה *h. f.* Berauschung.
רַוְיוּתָא *a. f., ind.* רַוְיוּ Mi 2, 11 Rauschtrank.
רַוְיְתָא *a. f.* 1. Rausch; 2. Ho 4, 11 (MS רְוֵיוָתָא) Rauschtrank.
רוֹכֵל *h. m.* Hausierer.
רוֹכְלָא *a. m.* dass.
רוֹכְלָה *h. f.* Umherziehen.
רום *h.* sich erheben. *Pal.* רוֹמֵם erheben, erhöhen.
רום *a., ipf.* יִירַם Dt 8, 14 dass., s. רְאַם. *Aph.* 1. *pf.* אֲרֵים Ex 7, 20, *ipf.* יְרִים Lv 23, 11 erheben, aufheben; 2. abhauen. *Itpe.* 1. *inf.* אִתְּרָמָא Ez 1, 19 Soc 59 sich erheben; 2. *pf.* אִתְּרִים abgehauen werden. *Ittaph. pf.* 3 *f. sg.* אִתְּרַמַת Gn 7, 17 erhoben werden, sich erheben. *Pal. pf* רוֹמֵם, רָמֵים, *pt. pass.* מְרָמַם (Dalm. Gr. 317. 327) Dt 26, 8 erheben. *Itpal.* erhoben werden, sich erheben. *Palp.* רוֹרֵם, רָרֵם erheben. *Itpalp.* sich erheben.
רוּמָא (Dt 33, 17) *a. m.* 1. Höhe. רום אֻדְנָא Ohrhöhe, Ohrknorpel; 2. Hoheit.
רוּמָה Ortsname.
רֵאוּמָטִיקוֹס *gr. m.* (ῥευματικός) rheumatisch.
רוֹמְמוּת *h. f.* Hoheit, Erhabenheit.
רוֹמְמוּתָא *a. f.* dass.
רוֹנָנִית I *h. f.* mürrisch.
רוֹנָנִית II *h. f.* Zanksucht.
רוֹס *h. m.* Längenmaß (Stadium).
רוע *h. Hi.* הֵרִיעַ Lärm blasen.
רוֹעֶה *h. m.* Hirt.
רוֹפֵא *h. m.* 1. Arzt; 2. Beschneider.
רוץ *h.* laufen.
רוֹצֵחַ *h. m.* Mörder.
רוק I *h. Hi.* הֵרִיק 1. ausleeren; 2. bewaffnen (?)
רוק II *h.* ausspeien. S. רָקַק.
רוק I *a. Aph.* 1. *pf.* אֲרֵיק Gn 35, 14 ausleeren; 2. ausgießen. *Ittaph. ipf.* יִתְּרַק Lv 21, 10 ausgegossen werden.

רוק II s. רָקַק.

רוֹק *h. m.* 1. Speichel; 2. TosBech IV 2 l. דּוֹק.

רַוָּק *h. m.* Junggesell, Unverheirateter.

רַוָּקָא *a. m., pl.* רַוָּקֵי Jes 40, 30 dass.

רוּקָא *a. m.* Speichel.

רָוְקָא *a. m.* 1. Seihtuch; 2. Wasser zum Weinseihen.

רוֹקֵן *h.* übertragen. *Pass.* 1. ausgeleert werden; 2. übertragen werden.

רוֹקֵן *a., pf.* 3 *pl.* רוֹקִינוּ Ex 12, 36 1. ausleeren; 2. hinauswerfen; 3. entziehen. *Pass. pf.* 3 *f. sg.* אִתְרוֹקִינַת Thr 1, 1 ausgeleert werden.

רוֹקְעִיתָא weibl. Personenname.

רוֹר Ortsname.

רוֹשֶׁם *h. m.* Zeichen, Merkmal.

רָזָא *x. m., c. s.* רָזְהוֹן Gn 49, 6 Geheimnis. בְּרָז Ri 9, 31 Praet. insgeheim.

רוּזָא *x. m.* ein kleines Maß.

רזא *a. Aph.* 1. schlimm machen; 2. heftig sein.

רַזְבּוֹנִית s. אַרְזְבוֹנִית.

רוֹזְגָר *pers. m.* Tagelöhner.

רזח *h. Pu. pt.* leidtragend.

רַזְיָא *a. m.* heftig.

רָזִיאֵל (Koh 10, 12) Name eines Engels.

רָזִיחַ absichtl. Veränderung v. נָזִיר.

רזים (jMoK 80c) l. אֲרָזִים, vgl. אַרְזָא II.

רוֹזִינְקָא *pers. m.* Tagesbedarf.

רָזַק s. רָסַק.

רחב *h. Hi.* 1. sich erweitern; 2. erheitern. *Hitp.* sich erweitern.

רָחָב *h. m.* 1. freigebig; 2. habgierig.

רַחֲבָא *a. m.* habgierig.

רְחָבָה *h. f.* offener Platz.

רחבה l. רַהֲבָה.

רְחוֹב *h. m.* offener Platz.

רְחוֹבָא (Gn 19, 2) *a. m.* dass.

רַחֲוִינָה(?) *h. f.* ein Hausgerät (Sessel?).

רָחוּם *h. m.* Liebling.

רְחוּמִי männl. Personenname.

רְחוּמְתָא (Dt 21, 16) *a. f.* Geliebte.

רחוץ (jSabb 11d) l. רהון.

רָחוֹק *h. m.* entfernt, weit.

רִחוּק *h. m.* 1. Entfernung; 2. etwas, wovon man sich fernhält, Greuel.

רִחוּקָא *a. m.* 1. *c.* רִחוּק Lv 12, 2 Absonderung (einer Menstruierenden); 2. *ind.* רִחוּק Jes 1, 14 Greuel.

רִחוּשׁ *h. m.* Bewegung.

רָחוּשׁ *h. m.* Kochtopf.

רִחוּשָׁא *a. m., ind.* רִחוּשׁ (Ez 27, 17, MS דִּיחוּשׁ) Balsamöl(?).

רַחְיָא (Ex 11, 5) *a. m., pl.* רַחְיָן Mühle.

רְחִילָא 1. s. רַחְלָא; 2. *pl.* רְחִילָן Jes 66, 20 Or 2211 Reitkamel.

רֵחַיִם *h. m. du.* 1. Mühle; 2. Olivenmühle. ר' שֶׁלַּיָּד Handmühle. ר' שֶׁלַּחֲמוֹר Eselmühle.

רְחִימָא (Dt 32, 12) *a. m.* Geliebter, Freund.

רְחִימְתָא (Koh 9, 1; Ven. 1517 רְחִימְתָּא) *a. f.* Liebe.

רחיף s. סְפִיחַ.

רְחִיצָה *h. f.* 1. Waschen; 2. Baden.

רַחִיקָא *a. m., f. ind.* רַחִיקָא Nu 9, 10 fern, weit. מֵרַחִיק Gn 22, 4 von fern.

רְחִישָׁה I *h. f.* Bewegung.

רְחִישָׁה II *h. f.* Gezweig.

רְחִישׁוּתָא *a. f.* dass.

רָחֵל *h. f., pl.* רְחֵלוֹת Mutterschaf.

רַחְלָא *a f., pl.* רַחְלִין Dt 14, 4 dass.

רחם *h. Pi.* 1. sich erbarmen; 2. lieben machen.

רְחֵם, רְחֵים (Gn 25, 28) *a.* 1. *ipf.* 2 *sg.* תִּרְחַם Dt 6, 5 lieben; 2. sich erbarmen. *Pa. ipf.* 2 *sg.* תְּרַחֵם Dt 7, 2; 13, 9 sich erbarmen; 2. Gn 24, 67; 29, 32 Dt 7, 13 (versch. Formen, aber MS Soc überall Peal) lieben. *Itpa. ipf.* יִתְרַחַם Gn 43, 28 Erbarmen erzeigt werden.

רָחָם *h. m.* Geier (*Vultur percnopterus*)?

רֶחֶם *h. m.* 1. Mutterleib. בֵּית הָרֶחֶם die weibl. Genitalien; 2. Scheide; 3. *pl.* רַחֲמִים Barmherzigkeit, Erbarmen.

רַחֲמָא *a. m.* 1. Mutterleib; 2. *ind.* רְחֵים Ct 7, 7 Liebe. *pl.* רַחֲמִין Gn 6, 8 Barmherzigkeit.

רָחֲמָא *a. m., pl. c. s.* רָחֲמוֹהִי Gn 26, 26 Freund.

רַחֲמוּתָא *a. f., ind.* רַחֲמוּ Ez 23, 17 Liebe.

רַחֲמָן *h. m.* barmherzig.

רַחְמָנָא (Ex 34, 6) *a. m.* 1. dass.; 2. Bezeichnung Gottes.

רַחֲמָנוּת *h. f.* Barmherzigkeit.

רַחֲמָנִיּוּת *h. f.* dass.

רַחֲמָנִית *h. f.* barmherzig.

רַחְמְתָא *a. f., ind.* רַחֲמָא Ho 11, 4, *c.* רַחֲמַת Ho 11, 8 Soc 59 Liebe.

רָחַץ *h.* waschen. *Pi.* dass. *Pu. pt.* gewaschen.

רְחַץ, רְחֵיץ *a.* vertrauen. *pt. pass. pl.* רְחִיצִין Dt 32, 37 vertrauend. *Aph. ipf.* יַרְחֵיץ 2K 18, 30 vertrauen machen. *Itpe. ipf.* יִתְרְחֵיץ Jer 17, 5 vertrauen.

רְחְצָנָא *a. m.* 1. *ind.* רְחְצָן Gn 34, 25 Sicherheit; 2. Zufluchtsort.

רָחַק *h.* sich entfernen, fern sein. *Pi. Hi.* entfernen.

רְחַק *a.* dass. *Pa.* 1. *ipf.* 2 *pl.* תְּרַחֲקוּן Ex 8, 24 entfernen; 2. *pt. pass.* מְרַחַק Dt 7, 25 verabscheuen, verwerfen. *Aph.* 1. *pf.* אַרְחֵיק Ex 33, 7 entfernen. 2. sich entfernen. *Itpa.* 1. *ipf.* יִתְרַחַק Dt 12, 21 entfernt sein; 2. *imp. sg. f.* אִתְרַחַקִי Jes 54, 4 Soc 59 sich entfernen; 3. *pf.* 3 *sg. f.* אִתְרַחַקַת Jes 62, 12 Soc 59 verworfen werden.

רְחְקָא *a. m.* Ferne.

רָחַשׁ *h.* sich bewegen. *Pi.* dass. *Hi.* 1. bewegen; 2. Würmer hervorbringen.

רְחַשׁ *a., ipf.* 3 *pl.* יִרְחֲשׁוּן Gn 1, 20 sich bewegen, wimmeln. *Aph.* 1. *ipf.* 3 *sg. f.* תַּרְחֵישׁ Lv 20, 25 wimmeln lassen; 2. entstehen lassen. *Itpe. pf.* אִתְרְחִישׁ Koh 4, 13 sich ereignen.

רָחַשׁ *h. m.* Kriechtier, Gewürm.

רִחְשָׁא (Gn 1, 26) *a. m., ind.* רְחֵישׁ Lv 5, 2 dass.

רַחְשׁוּשָׁא (?) *a. m.* Bewegung.

רְחְשִׁיתָא weibl. Personenname.

רַחַת *h. f.* Holzschaufel (zum Worfeln).

רחתת (jBer 14[b]) l. דַּאֲתַת, s. אֲתָא.

רָטַב *h., pt. pass.* saftig. *Hi.* 1. saftig werden, ergrünen; 2. grünen lassen.

רטב *a. Aph.* 1. feucht werden; 2. befeuchten.

רֶטֶב *h. m.* frische Dattel.

רְטְבָא *a. m.* 1. Flüssigkeit; 2. *c.* רְטַב Jes 65, 4 (MS רְטַף) Saft, Brühe; 3. Fett.

רָטָה *h.* auswinden.

רְטוּב *h. m.* Gerät für den Vogelfang.

רָטוֹנָא *a. m., pl. c.* רָטוֹנֵי Dt 18, 11 (MS רָטֵין) Murmler (von Zaubersprüchen).

רָטוּשׁ *h. m.* Ausgewanderter.

רטט *h. Pi.* hüpfen.

רטט *a. Pa.* zittern machen. *Itpa. pf.* 3 *sg. f.* אִתְרַטְטָא Est II 5, 4 (nicht im MS) zittern.

רָטַיָּא (Gn 30, 38) *a. m. pl.* Tränkrinnen.

רַטִּיבָא *a. m.* 1. *pl.* רַטִּיבִין Nu 6, 3 feucht, saftig; 2. frisch; 3. junges Gras.

רְטִיבִי männl. Personenname.

רְטִיָּה *h. f.* Verband, Pflaster.

רֶטֶל *gr. m.* (λίτρα) Pfund.

רָטָן *h. m.* Läufer.

רְטַן *a., pt.* רָטֵין Dt 18, 11 murmeln (Zauberformeln).

רַטְנָא *a. m., ind.* רְטַן Dt 18, 11 Murmeln (von Zauberformeln).

רטע *h. Hi.* zittern.

רַטְפָּא *a. m., c.* רְטַף Jes 65, 4 Brühe. S. רְטְבָא.

רְטַשׁ *a.* 1. *ipf.* 1 *sg. c. s.* אֶרְטוּשְׁנוּן Lv 26, 44 verstoßen; 2. verlassen; 3. ausbreiten. *Pa. pf. c. s.* רַטְשְׁנָא Ri 6, 13 (MS *Pe.* רַטְשַׁנָא), *ipf.* 1 *sg.*

c. s. אֲרַטְשִׁנָּךְ Ez 29, 5 (Soc 59 *Pe.* אֶרְטְשִׁנָּךְ) verstoßen. *Aph. ipf.* 2 *sg. c. s.* תַּרְטְשִׁנַּהּ Ex 23, 11 (MS *Pe.* תִּרְטְשִׁנַּהּ) verlassen, liegen lassen. *Itpe.* 1. *ipf.* 3 *sg. f.* תִּתְרְטֵישׁ Lv 26, 43 verlassen werden; 2. hingeworfen, verstoßen werden; 3. sich zerstreuen.

רֵיאָה *h. f.* Lunge.

רִיב *h. m., pl.* רִיבוֹת Streit.

רִיבָה *h. f.* Mädchen.

רִיבְתָא *a. f.* dass.

רִידָא *a. m.* Herrschaft.

רִידָה *h. f.* Hinabsinken.

רֵיוָא (Gn 29, 17) *a. m., ind.* רֵיו Dt 21, 11 Aussehen.

רִיחַ *h.* riechen. S. רוּחַ.

רֵיחַ *h. m., pl.* רֵיחוֹת Geruch. רֵיחַ עֶרְוָה etwas einer unerlaubten Verbindung Ähnliches.

רֵיחָא *a. m.* 1. Gn 27, 27 dass.; 2. *pl.* רֵיחָנִין Spezerei; 3. bMeg 27[b] l. רְתָא.

רֵיחוּתָא *a. f.* Mühle.

רֵיחַיִם s. רֵחַיִם.

רֵיחָנִין s. רֵיחָא.

רֵיחְתָנָא *a. m.* wohlriechend.

ריכאות (KidrTill. 48, 4) l. בִּיבָאוֹת, s. בִּיב(?).

רִים *a.* erheben. S. רוּם.

רֵימָא (Dt 14, 5) *a. m.* Wildochse.

רֵימִין *h. m. pl.* Frucht des Zizyphus.

רֵימָנִין s. רֵימָא.

רֵים *h. m.* 1. ein Längenmaß (Stadium); 2. Rennbahn.

רִים *h. m.* 1. רִים עַיִן Augenwimper; 2. Augenlid.

רִיסָא *a. m., pl. c.* רִיסֵי Koh 12, 2 (MS רֵיסֵי) dass.

רֵיסָא *a. m.* בֵּית ר' Gn 14, 17 Rennbahn.

רִיעַ *h.* sich gesellen.

רֵיעַ *h. m.* Freund, Genosse.

ריע 1. (EchR 1, 1) l. mit MS Lond. רָעֲיָא, s. רָעָא; 2. l. רְעִיעַ, s. רְעַע.

רֵיעוּת *h. f.* Freundschaft.

רֵיעוּתָא *a. f.* Schadhaftigkeit.

רֵיעֲיָא *a. m.* Unrat.

ריפין s. רְפָפוֹת.

רִיפַע Ortsname.

רִיפְתָא *a. f., pl.* רִיפִּין, רִיפָן Brot.

רִיצָה *h. f.* Lauf.

רֵיקָא *a. m.* leer, Dummkopf.

רֵיקָן *h. m., f.* רֵיקָנִית leer.

רֵיקָנָא *a. m., ind.* רֵיקָן Gn 37, 24 dass.

רֵיקָנוּת *h. f.* Leerheit, Nichtigkeit.

רֵיקָנוּתָא *a. f., ind.* רֵיקָנוּ Lv 26, 20, Jes 30, 7 dass.

רִיר *h. m.* 1. Speichel; 2. Flüssigkeit.

רִיר (Lv 15, 3) *a.* Schleim absondern.

רִירָא *a. m.* 1. *c. s.* רִירֵיהּ 1 S 21, 14 Speichel; 2. Flüssigkeit.

רֵישׁ Name des Buchstaben ר.

רֵישָׁא I *a. m.* 1. *c. s.* רֵישִׁי Gn 40, 16 Kopf; 2. *pl.* רֵישִׁין Dt 1, 13 Oberhaupt; 3. *c. s.* רֵישַׁהּ Dt 11, 12 Anfang.

רֵישָׁא II *a. m., c.* רֵישׁ Dt 32, 33 Gift.

רֵישְׁבָא (= רֵישׁ בֵּית אַבָּא) *a. m.* Familienhaupt(?). S. רִשְׁבָּא.

רֵישִׁיתָא *a. f., c. s.* רֵישִׁיתְהוֹן Nu 18, 12 Erstling.

רֵישָׁנָא *a. m.* Machthaber.

רַךְ *h. m.* 1. sanft; 2. fein, dünn, zart.

רֵיכָא, רַכָּא *altpers. m.* (*aryaka*) König.

רָכַב *h.* reiten. *Hi.* 1. reiten lassen; 2. pfropfen; 3. befruchten. *Ho. pt.* 1. reitend; 2. gepfropft; 3. zusammengesetzt.

רְכֵב, רְכִיב *a.* 1. *pf.* 2 *sg.* רְכִיבְתְּ Nu 22, 30 reiten; 2. *ipf.* יִרְכּוּב Lv 15, 9 fahren; 3. sitzen. *Aph. pf.* אַרְכֵּיב Gn 41, 43 1. reiten lassen, fahren lassen; 2. *ipf.* 2 *sg.* תַּרְכֵּיב Lv 19, 19 begatten lassen; 3. pfropfen.

רֶכֶב *h. m.* 1. der obere Mühlstein; 2. zum Wurzelschlagen auf die Erde gelegter Stamm(?).

רִכְבָּא (Dt 24, 6; MS *c. s.* רָכְבַּהּ) *a. m.* 1. der obere Mühlstein; 2. zum Wurzelschlagen auf die Erde gelegter Stamm(?).

רַכָּבָא (2 K 9, 17) *a. m.* Reiter.
רְכָבָנָא *a. m., pl.* רְכָבָנִין Ct 6, 8 (Or. 1302) Reiter.
רְכוּבָא I *a. m., pl.* רְכוּבִין Dt 28, 35, רְכוּבָן Knie.
רְכוּבָא II *a. m., c. s.* רְכוּבָהּ EstII 1, 3 (MS רְכוּבָהּ) Wagen.
רְכוּבָה *h. f., pf.* רְכוּבִין 1. Knie; 2. knieförmige Biegung; 3. Stoß mit dem Knie.
רְכּוּבָא *a. m.* Zartheit, Sanftmut.
רְכּוּכִין *h. m. pl.* leichte Speisen.
רִכּוּן *h. m.* Niederbeugen.
רְכּוּנָא *a. m.* dass.
רַכִּיכָא *a. m.* 1. *pl.* רַכִּיכִין Gn 33, 13 zart, weich; 2. *pf. f.* רַכִּיכָן Lv 2, 14 dünn, fein.
רַכִּיכוּתָא *a. f., ind.* רַכִּיכוּ Dt 28, 56 Zartheit.
רְכִילוּת *h. f.* Verleumdung.
רְכִים Flußname.
רכך *a. Pa.* weich machen. *Itpe. Itpa. pf.* אִתְרַכִּיךְ(!) Ru 3, 8 weich werden.
רכן *h. Pi.* niederbeugen. *Hi.* 1. dass.; 2. neigen, beugen.
רְכַן *a.* neigen, sich neigen. *Pa.* niederdrücken. *Aph.* 1. dass.; 2. *pf.* אַרְכֵּין 2 S 22, 10 Soc 59, *imp. sg. f.* אַרְכִּינִי Gn 24, 14 neigen. *Itpe.* 1. *pf.* 3 *sg. f.* אִתְרְכֵינַת Gn 24, 64 sich neigen; 2. verstoßen werden.
רָכַם *h.* befestigen. *Pi.* 1. stampfen; 2. stampfen lassen.
רכם *Itpe.* verloren gehen.
רֶכֶם *h. m.* Steinschutt, Estrich.
רִכְסָא, רַכְסָא *a. m.* 1. dass.; 2. s. רִכְשָׁא.
רִכְפָּה (רִכְפָּא) *h. f.* eine Farbpflanze (Wau, Reseda luteola, I. Löw).
רִכְפְּתָא *a. f.* 1. *c.* רִכְפַּת Jer 51, 16 Zusammenfügung; 2. Masse, Menge.
רִכְשָׁא (Mi 1, 13) *a. m.* eine Pferdeart.
רָם *h. m.* hoch, erhaben.
רָמָא *a. m., pl. d.* רָמַיָּא Dt 12, 2 dass.
רְמָא I *a.* 1. Ex 15, 1 werfen, schleudern; 2. sich werfen; 3. Einwand erheben. *Pa. Aph.* 1. *pt. pl.* מַרְמַן Ri 20, 16 (MS מְדַמַּן, auch Praet.) dass.; 2. fallen machen. *Itpe.* 1. *ipf.* 3 *sg. f.* תִּתְרְמֵי Gn 49, 17, *pl.* יִתְרְמוּן Jer 50, 30 geworfen werden, fallen; 2. eintreffen, sich ereignen.
רמא II *a. Pa.* betrügen.
רוֹמָא *gr.* Rom (Ῥώμη).
רוֹמָאָה *gr. m., pl. d.* רוֹמָאֵי Nu 24, 24 (bibl. Chittim), Hb 3, 17 Soc 59 Römer, römisch.
רַמָּאָה *a. m.* Betrüger.
רַמָּאוּת *h. f.* Betrug.
רִמָּה *h. f.* Made.
רמה *h. Pi.* betrügen. *Pu. pt.* trügerisch.
רִמּוֹן *h. m.* 1. Granatapfel; 2. Granatapfelbaum (*Punica Granatum*).
רִמּוֹנָא *a. m., pl. c.* רִמּוֹנֵי Ex 28, 33 dass.
רְמּוּצָא *a. m.* Einfassung.
רָמוּתָא *a. f., c.* רָמוּת Jer 48, 29 Hochmut.
רָמַז *h.* 1. Zeichen geben; 2. andeuten. *Pi.* deuten. *Ni.* Zeichen gegeben werden.
רְמַז *a., inf.* מִרְמַז Jes 58, 10 (MS מֵירְמַז, auch Soc 59) dass. *Pa.* dass.
רֶמֶז *h. m.* Zeichen, Andeutung.
רֻמְחָא (Nu 25, 7) *a. m.* Lanze.
רוֹמֵי (Mi 7, 8, EstII 1, 1) *gr.* Rom (Ῥώμη).
רוֹמִי *gr. m.* Römer, römisch.
רַמִּי (= רַב אַמִּי) männl. Personenname.
רַמַּי *h. m.* Betrüger.
רַמָּיָא *a. m.* dass.
רְמִיָּא *a. m.* Einwand.
רַמְיָא *a. m.* verwerflich.
רַמִּיוּת *h. f.* Betrug.
רַמִּיוּתָא *a. f.* dass.
רְמִיזָה *h. f.* Zeichengeben.
רַמָּךְ *x. m.* eine Art Maultier (das dem Pferde ähnliche?).
רַמָּכָא *x. m., pl. d.* רַמָּכַיָּא EstII 8, 10 dass.

רַמְכָא *x. m.* Herde(?).
רומולוס *gr.* männl. Personenname (Ῥωμύλος).
רָמַם *h., pt.* רָמֵם hoch. *Pi.* erhöhen. S. רום.
רִמָּנָא (Ct 7, 13, MS hebraisiernd רִמּוֹנָא) *a. m.* 1. Granatapfel; 2. Granatapfelbaum; 3. Wange.
רוֹמַנְיָא *gr.* Ortsname (Ῥωμανία).
רוֹמָנוֹס *gr.* männl. Personenname (Ῥωμανός).
רימונקי l. דִּימוֹנִיקֵי.
רָמַס *h.* treten, niedertreten. *Pi.* dass.
רְמַס *a.* dass.
רוֹמוֹס *gr.* männl. Personenname (Ῥῶμος).
רֶמֶשׂ *h. m.* Kriechtier.
רֶמֶץ *h. m.* glühende Asche.
רָמַץ *h.* in glühende Asche legen.
רמץ I *a. Pa.* Zeichen geben.
רמץ II *a. Pa.* 1. *ipf.* 2 *sg.* תְּרַמֵּיץ Ex 28, 39 gemustert weben(?); 2. *pt. pass. pl. f.* מְרַמְּצָן Ex 28, 4 einfassen.
רַמְצָא I *a. m.* glühende Asche(?).
רַמְצָא II *a. m.* Haken(?).
רמשׁ *a. Pa. pt. pl.* מְרַמְּשִׁין Jes 5, 11 (Ven. 1525 מְרַמְשִׁין) den Abend verbringen.
רַמְשָׁא (Lv 23, 32), רְמְשָׁא *a. m., ind.* רְמַשׁ Gn 1, 8 Abend. רַמְשָׁא Gn 19, 34 gestern abend.
רַמְשִׁית, רְמְשִׁית *a.* abends, gestern abend.
רָמְתָא *a. f.* 1. Ex 17, 9 Höhe, Anhöhe, Hügel; 2. Nu 23, 14. 28 Ortsname (Pisga, Peor).
רְנָא *a.* 1. meinen; 2. Sorge tragen.
רונגר l. רוֹזְגָר.
רִנָּה *h. f.* 1. Jubel; 2. Gebrauch von רנן.
רִנּוּן *h. m.* Gesang.
רִנּוּנָא *a. m.* Meinung, Gesinnung.
רנן *h. Pi.* murren.
רְנַן I *a., pt. pl.* רָנְנִין 1 S 2, 24 (MS רָדְנִין) sinnen. *Pa.* dass.
רנן II *a. Pa.* 1. jubeln; 2. murren.
רְנָנָה I *h. f.* üble Nachrede.
רְנָנָה II *h. f.* Jubel, Gesang.
רְנָנְתָּא I *a. f.* 1. *c.* רַנְנַת Ez 36, 3 (MS רְדְנַת) Sinnen; 2. üble Nachrede.
רְנַנְתָּא II *a. f.* Gesang, Spiel.
רונקי (Kel II 5) *x. m.* gebrühtes Gemüse?
רים s. אֶרֶם.
רְסָּא I *a. m.* Spalt.
רְסָּא II *a. m.* Tropfen.
רְסוּסִין *h. m. pl.* Zerstückeltes.
רְסוּקָא *a. m.* 1. Brocken; 2. Fetzen.
רְסְטְקָאוֹת *gr. f. pl.* (vgl. ῥίσκος) Fach(?).
רְסִיסָא I *a. m., pl. c.* רְסִיסֵי Dt 32, 2 Tropfen.
רְסִיסָא II *a. m.* 1. Spalt; 2. ein musikalisches Instrument.
רְסִיסִין *h. m. pl.* Grütze (aus Linsen).
רְסָנָא *a. m., c. s.* רְסָנֵיהּ EstII 6, 1 (nicht MS) Zaum.
רָסַס *h., pt. pass.* zerstoßen. *Pi.* zerstoßen, zerschlagen. *Pu. Hitp.* zerschlagen werden.
רְסַס I *a., pt. pass.* רְסִים Lv 22, 24 dass. (an den Hoden). *Itpe.* zerstoßen werden.
רְסַס II *a.* träufeln, besprengen. *Pa. pt. f.* מְרַסְּסָא Jes 1, 6 triefen, eitern.
רספק s. דִּסְפַּק.
רסק *h. Pi.* zerstückeln.
רסק *a. Pa.* dass.
רִסְקָא *a. m.* 1. Fetzen; 2. EstII 6, 10 l. רִסְתָּקָא.
ריסקום, ריסיקום l. דִּיוֹסְקוֹס.
רסתנא s. דִּסְתָּנָא.
רִסְתָּק männl. Personenname.
רִסְתָּקָא (EstII 6, 10, MS רִסְתִּקָא) *x. m.* Landbezirk.
רַע, רָע *h. m.* 1. böse; 2. betrübt. עַיִן רָעָה Geiz.
רַע *a.* לְרַע Ez 1, 27 unten, unterhalb. מִלְּרַע Gn 1, 7 dass. לְרַע מִן unter.
רְעָא I *a. pt.* רָעֵי Gn 37, 2 weiden,

hüten; 2. *ipf.* 3 *pl.* יִרְעוֹן Ex 34, 3 abweiden.

רְעָא II *a., pt. pl.* רָעַן Nu 23, 23 gern haben, begehren, wollen. *Itpe.* 1. *ipf.* יִתְרְעֵי Lv 1, 4 wohlgefällig aufgenommen werden; 2. *pf.* 3 *sg. f.* אִתְרְעִיאַת Gn 34, 3 Wohlgefallen finden. *Aph. ipf. sg. f.* תַּרְעֵי Lo 26, 34 B., *pl.* יַרְעוֹן Lv 26, 41 B. abtragen, bezahlen.

רעא III *a. Itpe.* schadhaft werden.

רעב *h. Hi.* hungern lassen.

רְעָבוֹן *h. m.* Hunger.

רְעַבְתָּן *h. m.* heißhungrig, gefräßig.

רְעַבְתָּנוּתָא *a. f.* Gefräßigkeit.

רעד *h. Hi.* schütteln.

רְעַד *a.* zittern. *Pa.* 1. zittern machen; 2. *ipf.* 3 *pl. c. s.* יְרָעֲדוּנּוּן Na 3, 12 (MS יְדַעֲדוּנוּן) schütteln. *Itpe. pf.* 3 *pl.* אִתְרְעַדוּ EstII 1, 2 zittern.

רְעָדָה *h. f.* 1. Zittern; 2. *pl.* רְעָדוֹת Par XI 2 (?), s. רְעָלָה.

רועדיהון (LvJI 11, 11) l. mit MS רוּטְבֵיהוֹן. s. רְטְבָא.

רָעָה *h.* weiden.

רַעֲוָא (Gn 24, 42) *a. m.* Wohlgefallen, Wille. רַעֲוָא קֳדָם er (Gott) will.

רֵעוּת *h. f.* Freundschaft.

רְעוּתָא I *a. f., c.* רְעוּת Dt 12, 15 Wohlgefallen, Begehren.

רְעוּתָא II *a. f., c. s.* רְעוּתַהּ EstII 1, 19 (MS חֲבִירְתָּא) Freundin, Genossin.

רֵעוּתָא s. רֵיעוּתָא.

רְעִי I *h. m.* Unrat, Stuhlgang. בֵּית הָרְעִי Nachtgeschirr.

רְעִי II *h. m.* Weidevieh.

רָעֲיָא (Jes 40, 11) *a. m., c.* רָעֵי Gn 4, 2, *pl. d.* רָעַיָּא Ex 2, 17, רָעֲוָתָא, *c. s.* רָעֲוָתִי Gn 13, 8 Hirte.

רְעִיָא (Gn 47, 4) *a. m.* 1. Weide, Futter; 2. Hütung; 3. s. רֵיעֲיָא.

רְעִיָּה *h. f.* Weiden.

רַעְיָנָא, רַעְיוֹנָא *a. m.* Gesinnung, Gedanke.

רָעִיתָא (Gn 29, 9) *a. f.* Hirtin.

רָעַל *h., pt. pass.* verschleiert.

רְעַל *a., pt. pl. f.* רָעֲלָן Jes 35, 3 beben.

רְעָלָה *h. f.* 1. lose Latte; 2. Schleier.

רעם *h. Hi.* lärmen, donnern. *Hitp.* murren.

רְעַם I, רְעֵים *a.* lärmen. *Aph. pf.* 3 *pl.* אַרְעִימוּ Nu 14, 36 unzufrieden machen. *Itpa. pf.* אִתְרָעַם Nu 21, 5 murren.

רעם II *a. Aph.* erheben. *Itpa.* großtun. S. רְאַם.

רַעֲמָא *a. m., c.* רְעַם Jes 29, 6 Donner.

רָעַע I *h., pt. pass.* רָעוּעַ schadhaft, zerbrochen. *Pu. pt.* schadhaft. *Pilp. pf.* רְעַרַע schütteln. *Hitpo. Hitpalp.* 1. erschüttert werden; 2. schadhaft werden.

רעע II *h. Hi.* Böses zufügen.

רְעַע *a., pf.* 3 *sg. f.* רַעַת Ri 9, 53, *pt. pass.* רְעִיעַ Dt 28, 33, Jes 42, 3 Soc 59 zerschmettern, zerbrechen. *Pa.* dass. *Itpe.* erschüttert sein.

רְעָפִים *h. m. pl.* Glühsteine.

רְעַץ s. דְּעַץ.

רַעַץ s. דַּעַץ.

רעש *h. Hi.* erschüttern, schütteln.

רְעַשׁ, רְעִישׁ (! EstII 3, 3) toben, stürmen.

רפא *h. Pi.* heilen. *Hitp.* geheilt werden.

רְפָא *a.* schwach sein, schwankend sein. *pt.* רָפֵי (vom Blut) leicht fließend. *Aph.* 1. lassen; 2. lose machen. *Itpe. Itpa.* 1. *imp. pl.* אִתְרַפּוּ Hb 1, 5 geduldig sein; 2. nachlässig sein.

רפאיות l. דִּפְרָיוֹת.

רָפָה *h.* 1. nachlassen; 2. lose sein. *Pi.* 1. losmachen; 2. schwankend machen. *Pu. pt.* schwankend.

רְפוּאָה *h. f.* Heilung.

רִפּוּי *h. m.* 1. dass.; 2. Heilungskosten.

רָפוֹקָא *a. m.* Hackender.

רְפַח *a.* angeschwollen sein.

רפט *h. Pu. pt.* lose sitzend. *Hitp.* beben, wackeln.

רפט *a. Itpe.* lose werden, entzwei gehen.

רוֹפִיטוֹן *gr. m.* (ῥοφητόν) schlürfbar, weich.

רִפְיוֹן *h. m.* 1. Erschlaffung; 2. Vernachlässigung; 3. Schwebe.

רְפִיחַ (Dt 2, 23), רְפִיעַ Ortsname (bibl. Chazerim).

רוּפִילָא *lat. m.* (*rufilus*), *pl.* רוּפִילִין Ru 1, 2 Militärtribun?

רָפַס *h.* 1. treten; 2. weich sein. *Ni.* 1. getreten werden; 2. getrübt werden; 3. s. טִרְפֵּס.

רְפַס *a., pf.* 2 *sg.* רְפַסְתָּא Ez 25, 6 treten, stampfen. *Itpa. ipf.* 3 *pl. f.* יִתְרַפְּסָן Koh 12, 4 (MS (יִתְרַפְּסוּן) sich niedersenken.

רוּפוּס *gr.* männl. Personenname (Ῥοῦφος).

רפוסא s. רוּפִילָא.

רַפְסָא *a. m.* Erschütterung.

רפסודות (Tanch. Beresch. 3) l. אֲפּוּפוֹדִין.

רִפְסְתָּא *a. f.* 1. *c.* רִפְסַת Ez 26, 10 Stampfen; 2. Erschütterung.

רפף *h.* schwanken, sich bewegen. *Pi. Po.* dass. *Pilp.* רִפְרֵף 1. zwinkern; 2. flattern. *Hitpalp.* 1. lose werden; 2. hin und her schwanken.

רפף *a. Pa.* erschüttern. *Itpa.* erschüttert werden.

רְפָפוֹת *h. f. pl.* eine Art Luke.

רפק *h. Hitp.* 1. zerschlagen werden; 2. s. פִּרְקֵד.

רְפַק *a.* umgraben.

רִפְקָא *a. m.* Umgraben.

רָפַשׂ *h.* treten. *Hi.* unterwerfen.

רְפַשׂ *a.* dass. *Pa.* dass.

רֶפֶשׂ *h. m.* Tritt.

רִפְשָׂא *a. m.* dass.

רֶפֶשׁ *h. m.* Schlamm, Kot.

רֶפֶת *h. f.* Stall.

רִפְתָּא s. רִיפְתָּא.

רצא I *a. Pa.* begütigen. *Aph.* sich freundlich verhalten. *Itpa.* besänftigt werden. 1. aufzählen; 2. vortragen.

רצא II *a. Aph.*

רְצַד *a.* belauern.

רָצָה I *h.* wollen. *Pi.* begütigen, versöhnen. *Ho.* gesühnt sein. *Hitp.* 1. besänftigt sein; 2. einwilligen.

רצה II *h. Hi.* 1. aufzählen; 2. vortragen.

רִצּוּי *h. m.* Besänftigung, Sühnung.

רְצוֹן *a. m.* 1. Wohlgefallen; 2. Wille, Absicht.

רְצוּעָה *h. f.* 1. Band; 2. Riemen; 3. Streifen (Landes).

רְצוּעֲתָא *a. f.* dass.

רָצוֹצָא (l. וְרְצִיצָא) *a. m.* Küchlein.

רָצַח *h.* morden.

רצח *a. Pa.* dass.

רַצְּחָן *h. m.* Mörder.

רְצִיחָה *h. f.* 1. Morden; 2. Hinrichtung.

רְצִינְתָּא *a. f.* Fäulnis.

רְצִיעָה *h. f.* Durchbohrung.

רָצַם *h.* zerdrücken. *Ni.* gedrückt werden. S. רָצַף.

רָצַע *h.* 1. durchbohren; 2. mit Riemen schlagen.

רצע *a. Aph. ipf.* יַרְצַע Ex 21, 6 Jer dass.

רַצְעָן *h. m.* 1. Schuhmacher; 2. Geißler.

רַצְעָנָא *a. m.* dass.

רָצַף *h.* 1. zerdrücken; 2. eng aneinanderreihen; 3. pflastern. *Pi.* pflastern.

רְצַף *a.* 1. festdrücken; 2. eng aneinanderreihen; 3. sich auf das Pflaster werfen.

רִצְפָּה *h. f.* Pflaster.

רִצְפִּית, רִצְפּוּת *h. f.* eine Pflanze(?).

רִצְפְּתָא *a. f., c.* רִצְפַּת 2 K 16, 17 (MS (רִצְפַּת) Pflaster.

רָצַץ *h.* 1. erdrücken, zerdrücken; 2. niederdrücken; 3. erdrückend voll sein. *Pi. Hi.* dass.

רצץ *a. Pa: pf.* רַצֵּץ Thr 3, 16 dass.

רַק 1. *h.* nur; 2. *h. m.* rohes, ungebeiztes Fell; 3. s. רֵיק.

רֻקָּא *a. m., ind.* רוּק Jes 50, 6 Speichel.

רָקַב *h.* faulen, verderben, verschimmeln. *Hi.* 1. dass.; 2. verderben machen.

רָקָב *h. m.* Verwestes, Moder (von der vollständig zersetzten Leiche), Leichnam.

רִקְבָּא *a. m.* 1. Jes 40, 20 Wurmfraß; 2. Jes 51, 8 Mottenfraß.

רַקְבָּא (Ho 5, 12, MS רִקְבָּא) *a. m.* Wurmfraß.

רְקָבָא (Gn 21, 14) *a. m.* Schlauch.
רְקָבָה *h. f., pl.* רְקָבָאוֹת dass.
רַקְבוּבִיתָא *a. f.* 1. Morschheit; 2. Motte.
רִקָּבוֹן *h. m.* Fäulnis. *pl.* רִקְבוֹנוֹת Faules.
רַקְבִּיבִית *h. f.* dass.
רקד *h. Pi.* tanzen. *Hi.* Mehl sieben.
רקד *a. Pa. pt.* מְרַקֵּיד 2 S 6, 16 tanzen.
רַקְדָא *a. m.* Tänzer.
רַקְדָנָא *a. m., pl.* רַקְדָנִין 2 K 11, 13 (MS רָדְנִין) tanzend.
רִקּוּד *h. m.* Tanz.
רִקּוּם *h. m.* Formung, Ausbildung.
רְקוֹעַ *h. m.* Platte, Blech.
רְקוֹעָא *a. m., ind.* רְקוֹעַ Gn 30, 32 großfleckig.
רָקִיעַ *h. m.* 1. Himmelsgewölbe; 2. Bezeichnung des zweiten Himmels.
רְקִיעָא *a. m.* 1. Gn 1, 6 Himmelsgewölbe; 2. *pl. c.* רְקִיעֵי Ez 13, 18 Decke.
רָקִיק *h. m.* dünner Brotkuchen.
רְקִיקָה *h. f.* Ausspeien.
רָקַם *h.* sticken. *Pi.* 1. ausbilden, formen; 2. sich formen. *Pu.* 1. gestickt werden; 2. geformt werden.
רֶקֶם *h. m.* 1. Kunstarbeit; 2. Ortsname.
רְקַם (Dt 1, 19). ר׳ גֵּיאָה Ortsname (Kades Barnea).
רִקְמָא (רִקְמָא) *a. m., ind.* רְקַם Ez 27, 16 Ven. 1517 bunter Stoff.
רִקְמְתָא *a. f., pl. c. s.* רִקְמָתֵיהּ Jer 13, 22 bunter Fleck.
רוּקָנֵי *gr. f.* (ῥυκάνη) Hobel.
רקע *h. Hi.* ausbreiten.
רְקַע *a., pt. pass.* berühmt. *Pa. pt. pass. pl.* מְרַקְּעִין Jos 9, 5 flicken. *Aph.* ausspannen.
רָקַק *h.* speien.
רְקַק *a., ipf.* יְרוֹק Lv 15, 8 dass.
רְקָק *h. m.* 1. seichte Stelle, Untiefe; 2. Pfütze, Sumpf.
רְקָקָא *a. m.* dass.
רַקַּת Ortsname.
רְקָתָא *a. f.* (Hebraismus) Schläfe.
רַקְתָא *a. f.* 1. Ufer; 2. s. דִּקְתָא.
רְקְתָא (= רְקַעְתָא?) *a. f.* Stück Zeug.
רָרַב s. רְבַב.
רָשׁ *h. m.* arm.
רְשָׁא *a.* 1. Erlaubnis haben; 2. *pt.* רָשֵׁי Dt 24, 11 ausleihen. *Aph.* 1. *pt. pass. pl.* מְרְשַׁן Ex 19, 13 erlauben; 2. *ipf.* 2 *sg.* תַּרְשֵׁי Dt 24, 10 ausleihen; 3. *ipf.* יַרְשֵׁי 1 K 8, 31 (MS יִרְשֵׁי) auferlegen.
רָשָׁא (Jes 24, 2 Ven. 1517) *a. m.* Schuldner.
רַשָּׁאָה *a. m., ind.* רַשַּׁי Ru 4, 4 (Ven. 1525 רַשָּׁאֵי!) berechtigt, mit Erlaubnis versehen.
רִשְׁבָּא *a. m.* Vogelsteller(?).
רשה *h. Hi.* 1. erlauben; 2. bevollmächtigen. *Ho.* erlaubt sein.
רָשׁוּם s. רְשַׁם.
רִשּׁוּם *h. m.* Zeichen, Mal.
רְשׁוּמָא *a. m., pl.* רְשׁוּמִין Jes 10, 1 (Ven. 1517 רִשְׁמִין) Aufzeichnung, Schrift.
רְשׁוּמָה *h. f.* Andeutung (der Deutung bedürftige Bibelstelle).
רָשׁוֹן *h. m.* eine Heuschreckenart.
רָשׁוֹנָא (Lv 11, 22) *a. m.* dass.
רָשׁוֹשׁ *h. m., pl.* רְשׁוֹשׁוֹת 1. Grützner; 2. Drescher.
רָשׁוֹשָׁא *a. m.* dass.
רְשׁוּשִׁין *h. m. pl.* Schollen.
רְשׁוּת *h. f.* 1. Erlaubnis; 2. erlaubte Handlung; 3. Bevollmächtigung; 4. Gewalt; 5. Bezirk, Gebiet.
רָשׁוּת (wohl = רְשׁוּת) *h. f.* 1. Obrigkeit; 2. höchste Gewalt.
רְשׁוּתָא *a. f.* 1. *ind.* רְשׁוּ Dt 12, 17 Erlaubnis; 2. Bevollmächtigung; 3. *ind.* רְשׁוּ Ex 21, 8 B. Gewalt, Macht; 4. *ind.* רְשׁוּ Dt 15, 2 Darlehen. מָרֵי רְשׁוּ *a.* Gläubiger; *b.* Schuldner; 5. Bezirk, Gebiet.
רִשְׁחֲתָא *a. f.* eine natürliche Krankheit. S. שְׁחִיתָא.

רַשַּׁי *h. m.* 1. berechtigt, mit Erlaubnis versehen; 2. verpflichtet.

רֶשְׁיָא (Ex 22, 24, 2 K 4, 1) *a. m.* Gläubiger.

רַשִּׁיעָא (EstII 6, 1) *a. m.* Gottloser.

רשל *h. Pi.* schwächen. *Pu.* herabhängen. *Hitp.* erschlaffen.

רְשַׁל *a., pt. pl. f.* רָשְׁלָן Jes 35, 3 erschlaffen. *Pa. ipf.* 2 *sg.* תְּרַשֵּׁיל Jos 10, 6 (MS *Aph.* תַּרְשֵׁיל) erschlaffen lassen. *Itpa. pf.* 3 *pl. f.* אִתְרַשַּׁלָא 2 S 4, 1 untätig sein, nachlässig werden.

רָשַׁם *h.* 1. vorzeichnen; 2. Zeichen machen; 3. andeuten; 4. aufzeichnen.

רְשַׁם *a., ipf.* 2 *sg.* תִּרְשׁוֹם Ez 9, 4 ein Zeichen machen; 2. aufzeichnen. *Pa. pt.* מְרַשְּׁמִין Ri 5, 14 dass. *Itpe. pf.* 3 *pl.* אִתְרְשִׁימוּ Ez 27, 35 bezeichnet werden.

רֻשְׁמָא *a. m.* 1. c. רוֹשֶׁם Lv 13, 23 Mal, Zeichen; 2. Kennzeichen, Spur; 3. Gepräge.

רשן *a. Pa. ipf.* 1 *sg.* אירשין(?) ExJI 34, 26 Ven. 1591 vernichten.

רשע *h. Hi.* als schuldig erklären.

רשע *a. Aph. ipf.* יַרְשַׁע Dt 18, 20 gottlos handeln. *Itpe. ipf.* 2 *pl.* תִּתְרַשְׁעוּן Jes 28, 22 gottlos sein.

רָשָׁע *h. m.* Frevler, Bösewicht.

רִשְׁעָא (Dt 13, 14 B.) *a. m.*, Bosheit, Frevel. בִּרְשַׁע (Dt 18, 22) aus Bosheit.

רִשְׁעָה *h. f., pl.* רִשְׁעִיּוֹת Frevlerin.

רִשְׁעָה *h. f., pl.* רִשְׁעִיּוֹת dass.

רִשְׁעוּתָא *a. f.* dass.

רֶשֶׁף *h. m.* (*bibl.*) Flamme.

רִשְׁפָּא *a. m.* dass.

רִשְׁקָא *a. m.* 1. כַּרְכְּמָא רִשְׁקָא Haarsafran (die fertige Droge). I. Löw; 2. רְשַׁק Ct 4, 14 irrige Übersetzung von Narde (I. Löw).

רָשַׁשׁ *h.* zerstampfen.

רְשָׁשׁוּתָא *a. f.* Mörser.

רְשָׁשִׁין s. רְשׁוּשִׁין.

רֶשֶׁת *h. f., pl.* רְשָׁתוֹת 1. Fischernetz; 2. Jägernetz.

רִתָּא *a. m.* Knoten(?).

רָתָה *h., pt. pass.* רָתוּי nachsichtig, gut, (von Sachen) gütig. *Pi.* milde verfahren.

רְתוּת *h. m.* Zittern.

רָתַח *h., pt.* רוֹתֵחַ 1. siedend; 2. heiß. *Pu. pt.* dass. *Hi.* 1. heiß machen; 2. schäumen machen; 3. heiß werden.

רְתַח *a.* 1. sieden, heiß werden; 2. *inf.* מִרְתַּח Koh 7, 9 erglühen, aufbrausen. *Pa. Aph.* 1. brodeln machen; 2. erhitzen; 3. *pt.* מַרְתַּח Koh 7, 9 (Ven. 1525 מְרַתַּח) aufbrausen.

רֻתְחִין *a. m. pl.* siedendes Wasser.

רִתְחָא *a. m.* 1. Ho 10, 7 Schäumen; 2. Aufbrausen, Zorn.

רַתְחָן *h. m.* 1. aufbrausend; 2. brodelnd.

רַתְחָנָא *a. m.* dass.

רִתְיוֹן *h. m.* Milde.

רְתִיחָה *h. f.* Schaum.

רְתֵיתָא (Ex 15, 15) *a. m.* Zittern.

רתך *h. Pi.* gießen (von Metall).

רְתִכָּא (Gn 41, 43) *a. m., ind.* רְתַךְ Jes 21, 7 Ven. 1517, *pl.* רְתִכִּין Ex 14, 7 Wagen.

רתכאות l. דִּרְכָּאוֹת.

ריתיכום l. דִּיתִיכוֹם.

רֹתֶם *h. m., pl.* רְתָמִים Ginster (*Retama Roetam*).

רַתְמָא (1 K 19, 4), רִתְמָא *a. m.* dass.

רָאתָן *gr. m.* (vgl. ῥυάς) Triefkrankheit(?).

רתע *h. Ni. Hi.* zittern, beben.

רְתַע *a., pf.* 1 *sg.* רְתַעִית Ct 2, 5 Ven. 1525 dass. *Aph.* 1. *pf.* אַרְתַּע Thr 2, 3 (MS אֲתֵיב) zurückbeben machen; 2. erbeben. *Itpe. pt.* מִרְתַּע EstII 1, 3 (MS מִתַּרְתֵּיעַ) wallen.

רתף *h. Pi.* aufspeichern.

רָתַק *h.* anklopfen. *Hi.* dass.

רִתְקָא *a. m.* Umzäunung.

רָתַת *h.* zittern, sich fürchten. *Pi.* dass.

רְתַת *a.* dass. *Pa.* zittern machen. *Aph.* zittern.

רֶתֶת *h. m.* Zittern.

שׂ

שׂ s. שׁ.

שְׂאוֹר *h. m.* 1. Sauerteig; 2. Gährungssaft; 3. böser Trieb. בֵּית שְׂאוֹר Behälter für Sauerteig.

שְׂאֵת *h. f.* stumpfweißer Hautfleck (bei Aussatz).

שְׂבִיעָה *h. f.* Sättigung.

שְׂבָכָה *h. f.* Haarnetz.

שָׂבַע *h.* satt sein. *Hi.* sättigen. *Pu. pt.* gesättigt.

שׂבע *a. Pa.* dass. S. סְבַע.

שַׂבְעָא s. סַבְעָא.

שֻׂבְעָא *a. m.* Sättigung.

שְׂבָם (Nu 32, 3, MS סְבָם) Ortsname.

שׂגב *a. Pa.* stark machen.

שׂדד *a. Pa.* pflügen (zum 2ten, 3ten u. s. w. Mal).

שָׂדֶה *h.. m. f.* 1. Feld. שְׂדֵה תְאֵנִים Feigenland. שְׂדֵה יָרָק Gemüseland. שְׂדֵה אִילָן Baumland. 2. Wildnis (als Beiname wildwachsender Pflanzen).

שׂדרגנין (SchemR 38 Ausg. Konst.) l. שַׂרְדִּנְגִּין *gr. m.* (σαρδονύχιον) ein Edelstein.

שֶׂה *h. m.* 1. Lamm; 2. (gedeutet) *gr.* σέ dich.

שְׂהֵד *a.* zeugen. *Aph.* dass. S. סְהֵד.

שָׂהֲדָא *a. m.* Zeuge.

שָׂהֲדוּתָא *a. f.* Zeugnis.

שַׂהַר *h. m.* 1. Rundung; 2. Korb.

שׂוּחַ s. שִׂיחַ.

שׂוֹךְ *h. m.* Zweig.

שׂוֹכָא *a. m.* dass.

שׂוֹכָה *h. f.* dass.

שׂוּם *a.* legen, setzen. *Itpe. ipf.* יִתְּשָׂם Hg 2, 15 (MS יִתְּסַם) gelegt werden. S. סוּם.

שׂוּמָה *h. f.* Gebrauch von שׂוּם.

שׂוֹנֵא *h. m.* Feind. שׂוֹנְאֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל euphem. für Israel.

שְׂחוֹק *h. m.* Lachen, Scherzen.

שָׂחְיָנָא *a. m.* Schwimmer.

שְׂחִיקָה *h. f.* Gebrauch von שׂחק.

שָׂחַק *h.* lachen. טֶפַח שׂוֹחֵק Handbreite mit gespreizten Fingern. *Pi.* 1. dass. 2. spielen. *Hi.* ausgelassen machen.

שְׂטָא *a.* irren.

שׂטם *h. Ni.* befeindet werden.

שְׂטַם *a.* befeinden.

שְׂטַן s. סְטַן.

שָׂטָן *h. m.* Satan.

שָׂטָנָא, שִׂטְנָא *a. m.* dass. S. סָטָנָא.

שִׂטְנָה (Gn 26, 21) symbol. Name eines Brunnens.

שְׂיָא *a. m.* Schaf.

שֵׂיאוֹר *h. m.* Sauerteig.

שֵׂיבָה *h. f.* Greisenalter.

שִׂיחַ *h.* reden, sprechen.

שִׂיחַ *a.* dass.

שִׂיחַ *h. m.* Gewächs.

שִׂיחָה *h. f.* Gespräch.

שִׂימָה I *h. f.* Legen.

שִׂימָה II *h. f.* Schatz.

שֵׂיעָר *h. m.* Haar.

שִׂירוּף *h. m.* Verbrennung.

שִׂישָׂה *h. f.* 1. Sichfreuen; 2. Gebrauch von שׂוּשׂ.

שִׂיתָא (Lv 22, 28, MS סִיתָא) *a. f.* weibliches Schaf.

שֶׂכְוִי *h. m.* Hahn.

שֶׂכְוִיָּה *h. f.* Henne.

שִׂכְוִין (?) *h. m. pl.* Decken.

שִׂכּוּלָא *a. m.* Verständiges.

שָׂכִיר *h. m.* Tagelöhner.

שְׂכִירוּת *h. f.* Miete.

שׂכל *a. Aph.* 1. verständig sein; 2. verständig machen. S. סְכַל.

שֻׂכְלָא *a. m.* Einsicht, Verstand.

שֻׂכְלְתָנָא *a. m.* verständig.

שָׂכָר *h. m.* 1. Lohn; 2. Gewinn.

שָׂכַר *h.* mieten. *pt.* שׂוֹכֵר Mieter. *Ni.* belohnt werden. *Hi.* 1. vermieten. *pt.* מַשְׂכִּיר

Vermieter; 2. Gewinn zukommen lassen. *Hitp.* gewinnen.
שָׁלַט *h.* zurückzucken.
שְׂלָיו *h. m.* Wachtel.
שְׂמֹאל *h. m.* Linke.
שמאל *h. Hi.* 1. links setzen, beiseite setzen, sich zur Linken wenden; 2. Ungünstiges reden.
שְׂמָאלָא *a. m.* Linke. S. סְמָאלָא.
שְׂמָאלִיתָא *a. f.* dass.
שָׂמַח *h.* fröhlich sein.
שָׂמֵחַ *h. m.* fröhlich.
שִׂמְחָה *h. f.* 1. Freude; 2. Hochzeit. *pl.* שְׂמָחוֹת Name eines talmud. Traktats (für אֵבֶל רַבָּתִי).
שִׂמְלָה *h. f.* Mantel.
שִׂמְלַי männl. Personenname.
שְׂמָמִיתָא *a. f.* Eidechsenart (Gecko).
שְׂמֵירוֹן *gr.* (σήμερον) heute.
שָׂנֵא *h.* hassen.
שְׂנָא s. סְנָא.
שְׂנְאָה *a. m.* Feind. S. סַנְאָה.
שִׂנְאָה *h. f.* Feindschaft, Haß.
שִׂנְאוּתָא *a. f.* dass.
שְׂנֵיגוֹר s. סְנֵיגוֹר.
שָׂאסָא s. סָאסָא.
שְׂעוֹרָה *h. f.* 1. *pl.* שְׂעוֹרִים Gerste; 2. Ähre.
שְׂעוֹרְתָא *a. f.* dass.
שָׂעִיר *h. m.* 1. Ziegenbock; 2. eine Art Dämonen.
שֵׂעִיר 1. Landesname (Edom); 2. verhüllte Bezeichnung von Rom.
שֵׂעָר *h. m.* 1. Haar; 2. Geäst.
שער *h. Hi.* haarig sein, haarig werden.
שַׂעֲרָא *a. m.* Haar. S. סַעֲרָא.
שַׂעֲרָה *h. f.* 1. das einzelne Haar; 2. Halm.
שַׂעֲרָנָא s. סַעֲרָנָא.
שְׂעָרְתָא s. סְעָרְתָא.
שָׂפָה *h. f.* 1. *du.* שְׂפָתַיִם, *pl.* שְׂפָיוֹת, שְׂפָתוֹת Lippe; 2. Rand; 3. Labis der weibl. Scham.
שְׂפָמָא *a. m., ind.* שְׂפָם Lv 13, 45 Lippenbart (Schnurrbart?).
שְׂפַק s. סְפַק II.
שִׂפְתָא s. סִפְתָא.
שַׂק *h. m.* 1. Ziegenhaarstoff; 2. Sack.
שַׂקָּא *a. m., pl.* שַׂקִּין EstII 5, 1 dass. S. סַקָּא.
שקר *h. Pi.* schminken.
שִׂקְרָא *a. m.* rote Farbe.
שַׂר *h. m.* Fürst.
שָׂרָא *a. m.* dass.
שְׂרַג I *a.* ordnen.
שרג II *a. Itpa.* sich verstricken. S. סְרַת.
שַׂרְגָא *a. m.* Reihe, Schicht.
שרגיון s. סוגרון.
שרד *h. Pi.* übriglassen.
שרדגנין (SchemR 20. Ausg. Konst. שדרגנין) l. סַרְדַּנְגִין *gr. m.* (σαρδονύχιον) ein Edelstein.
שָׂרַט *h.* kritzeln, einkratzen. *Pi.* zerkratzen.
שִׂרְטוּט *h. m.* Liniieren.
שִׂרְטֵט *h.* liniieren.
שִׂרְטוֹן *gr. m.* (σύρτις) Sandbank.
שָׂרִיד *h. m.* Übriggebliebener.
שְׂרִידָא *a. m.* dass.
שְׂרִיטָה *h. f.* 1. Kritzelei; 2. Kratzung.
שְׂרֵיפָה *h. f.* Verbrennung.
שִׂרְכָא (שַׂרְכָא) *a. m.* Verflechtung, üppiger Wuchs.
שָׂרַע *h., pt. pass.* שָׂרוּעַ mit einem abnorm entwickelten Körpergliede behaftet.
שְׂרַע *a., pt. pass.* שְׂרִיעַ Lv 21, 18 (MS סְרִיעַ) dass.
שָׂרַף I *h.* 1. verbrennen; 2. ein Ehrenfeuer anzünden. *Ni.* verbrannt werden.
שָׂרַף II *h.* schlürfen.
שְׂרַף I *a., ipf.* 1 *pl. c. s.* נִשְׂרוֹפִנּוּן Gn 11, 3 B. (MS נוֹקִידִנּוּן) brennen.
שְׂרַף II *a.* schlürfen. *Itpe.* flüssig werden.
שָׂרָף I *h. m.* Seraph (eine Engelart).
שָׂרָף II *h. m.* Saft.
שָׂרָפָא *a. m.* 1. *pl. d.* שָׂרָפַיָּא Sac 3, 7 (MS סְרָפַיָּא) Seraph; 2. brennend.
שִׂרְפָא *a. m.* Balsam.
שִׂרְפָה *h. f.* Blutfluß.
שָׂרָק *h. m.* Schminke, rote Farbe.
שְׂרַק *a.* schminken.
שְׂרָרָה *h. f.* Herrschaft.

ש

ש 1. der einundzwanzigste Buchstabe des hebr. Alphabets; 2. als Zahlzeichen = 300.

שֶׁ *h.* 1. welcher; 2. daß.; 3. damit; 4. weil. כָּל שֶׁהוּא irgend etwas, von jeder Art. S. שֶׁל.

שָׁאַב *h.* 1. schöpfen. *pt. pass. pl.* שְׁאוּבִין (מַיִם) Schöpfwasser; 2. anziehen, einziehen; 3. empfangen. אֶבֶן שׁוֹאֶבֶת Magnet.

שְׁאַב *a.* anziehen. אַבְנָא שָׁאֵיבְתָא Magnet.

שְׁאֵב Ortsname.

שְׁאֵבְתָא *a. f.* Schöpfen.

שָׁאוּב *h. m.* Schöpfgerät.

שָׁאוּל männl. Personenname.

שְׁאוֹל *h. f.* Unterwelt, Totenreich.

שְׁאוֹלָא *a. m., ind.* שְׁאוֹל Nu 16, 30 dass.

שְׁאִיבָה *h. f.* Schöpfen.

שְׁאֵילָה *h. f.* 1. Frage. שְׁאֵילַת שָׁלוֹם Gruß; 2. Nachfrage wegen Auflösung eines Gelübdes; 3. Entleihen.

שְׁאֵילְתָא *a. f.* 1. Frage; 2. Bitte; 3. Nu 11, 4 Verlangen.

שָׁאַל *h.* 1. fragen. ש' בִּשְׁלוֹם begrüßen; 2. begehren, bitten; 3. entleihen. *Ni.* 1. gefragt werden; 2. sich erbitten. נִשְׁאַל עַל נֶדֶר die Auflösung eines Gelübdes nachsuchen. *Hi.* ausleihen (von Gegenständen).

שְׁאַל *a.* 1. *pf.* שְׁאֵיל Gn 32, 29 fragen; 2. *pf.* 2 *sg.* שְׁאֵילְתָּא Dt 18, 16 begehren, bitten; 3. *ipf.* 3 *pl.* יִשְׁאֲלוּן Ex 11, 2 verlangen. *Pa.* 1. *pf.* 3 *pl.* שַׁאִילוּ Nu 11, 34, *pt. pl.* מְשַׁאֲלֵי Nu 11, 34 B. begehren. *Aph. pf.* 3 *pl. c. s.* אַשְׁאִילוּנוּן Ex 12, 36 ausleihen. *Itpe.* 1. *pt.* מִשְׁתְּאֵיל Jes 3, 2 befragt werden; 2. sich erkundigen; 3. *inf.* אִשְׁתְּאָלָא 1 S 20, 6 sich ausbitten; 4. *inf.* אִשְׁתְּאָלָא Ex 14, 2 (MS מִשְׁתְּאָלָא) sich erbitten lassen. S. שְׁיַל.

שְׁאֵלָה s. שְׁאֵילָה.

שַׁאֲמֵם s. שַׁעֲמֵם.

שְׁאַף I *a.* schnappen, lechzen.

שְׁאַף II *a.* 1. schöpfen; 2. entziehen.

שאר *h. Pi. pf.* שִׁיֵּר übriglassen, zurücklassen. *Pu. pt.* מְשׁוּאָר übriggelassen. *Hitp.* הִשְׁתַּיֵּר zurückbleiben.

שאר I *a. Pa. pf.* שַׁיַּר übriglassen. *Pali.* dass. *Aph. ipf.* יַשְׁאַר Dt 28, 54 dass. *Itpe.* 1. *pf.* אִשְׁתְּאַר Gn 7, 23 übrigbleiben; 2. *pf.* 3 *pl.* אִשְׁתְּאַרוּ Nu 11, 26 zurückbleiben. *Itpa. pf.* אִשְׁתַּיַּר übrigbleiben.

שאר II *a. Pa.* Beete machen.

שְׁאָר *h. m.* Rest.

שְׁאָרָא (Gn 45, 7) *a. m.* dass.

שְׁאָרוּתָא *a. f., c.* שְׁאָרוּת Koh 3, 19 (MS שְׁאָר) Vorzug.

שֵׁב *h.* (*imp.* v. יָשַׁב) bleibe untätig, unterlasse.

שְׁב, שֵׁב *a.* sieben.

שַׁבָּא I, שַׁבָּא *a. m.* 1. Sabbat; 2. Woche. חַד בְּשַׁבָּא Est II 3, 7 Ven. 1592 Sonntag. S. שַׁבְּתָא.

שֵׁבָא II *a. m., pl.* שֵׁבְבִין Ex 35, 22, Nu 31, 50 (MS שֵׁבִין) Ring.

שִׁבָּא *a. m.* Span.

שְׁבָא (Nu 21, 1) *a.* gefangen führen. *Itpe. pf.* אִשְׁתְּבִי Gn 14, 14 gefangen geführt werden.

שבב *h. Pi.* behauen.

שְׁבְדָּא Ortsname.

שָׁבָה *h.* gefangen führen. *Ni.* gefangen weggeführt werden.

שַׁבְהוֹרָא *a. m.* 1. Glanz; 2. Ruhm.

שַׁבְהַר *a.* glänzend machen. *Pass.* 1. glänzen; 2. sich rühmen.

שִׁבּוּחָא *a. m.* Lobpreis.

שִׁבּוּטָא *a. m.* eine Art Fisch.

שִׁבּוֹלֶת *h. f.* 1. Ähre. שׁ׳ שׁוּעָל nach I. Löw Kolbenhirse, (*Panicum italicum*), nach den Rabbinen Hafer. שׁ׳ נֵרְדְּ Narde; 2. Strömung.

שָׁבוּעַ *h. m., pl.* שָׁבוּעוֹת 1. Woche. שָׁבוּעַ הַבֵּן Festwoche einer Beschneidung; 2. Jahrsiebent.

שְׁבוּעָה *h. f.* Eid, Schwur.

שְׁבוּעָתָא (Ri 21, 5) *a. f., ind.* שְׁבוּעָה Ex 17, 16 B. dass.

שְׁבוּעָתָא (Lv 23, 16) *a. f., pl.* שָׁבוּעָן Lv 23, 15, שָׁבוּעַיָן Dt 16, 9 Woche. חַגָּא דְשָׁבוּעַיָא Dt 16, 10 Wochenfest, Pfingsten.

שְׁבוּקָא *a. m.* Erlaß, Nachlaß.

שִׁבּוּקָא *a. m.* Erlaß, Verzeihung.

שְׁבוּקָה absichtl. Veränderung v. שְׁבוּעָה.

שִׁבּוּקִין *h. m. pl.* Entlassung.

שִׁבּוּר *h. m.* Zerbrechen.

שִׁבּוּשׁ *h. m.* Verwirrung.

שְׁבוּת *h. m.* Feiern, Feiertagsruhe, rabbinisches Verbot.

שְׁבוּתָה absichtl. Veränderung v. שְׁבוּעָה.

שַׁבְזָא *a. m., ind.* שְׁבַז Jes 5, 24 Moder.

שַׁבְזִיז (Ex 28, 18) *x. m.* ein Edelstein (bibl. Saphir).

שָׁבַח *h.* sich verbessern. *Pi.* rühmen, preisen. *Pu. pt.* vorzüglich. *Hi.* 1. verbessern; 2. besser werden. *Hitp.* besser werden, gepriesen werden.

שבח *a. Pa. pf.* שַׁבַּח Ex 15, 1 rühmen, preisen. *Aph.* dass. *Itpa.* 1. gerühmt werden; 2. *pt. f.* מִשְׁתַּבְּחָא Jer 49, 4 sich rühmen.

שֶׁבַח *h. m.* 1. Verbesserung; 2. Lobpreis.

שִׁבְחָא *a. m.* 1. EstII 8, 15 (MS שְׁבָחָא) dass.; 2. *c.* שְׁבַח Ex 39, 28 B. Schmuck.

שְׁבַחְתָּא *a. f.* Lobpreis.

שְׁבָט (Sac 1, 7) Name des elften Monats.

שָׁבַט *h.* schlagen.

שְׁבַט I *a.* dass.

שְׁבַט II *a.* schwimmen, fliegen. כּוֹכְבָא דְשָׁבֵיט Meteor, Komet.

שֵׁבֶט *h. m.* 1. Stab; 2. Volksstamm.

שִׁבְטָא, שִׁבְטָא *a. m.* 1. Stab; 2. *d.* שִׁבְטָא Nu 18, 2, *c.* שֵׁיבֶט Dt 29, 7 Volksstamm.

שְׁבִי *h. m.* Gefangenschaft, Gefangene.

שֹׁבַי männl. Personenname (שַׁבְּתַי).

שַׁבָּיָא *a. m.* Gefangenführender.

שִׁבְיָא I *a. m.* 1. Dt 28, 41 Gefangenschaft; 2. Dt 21, 11, *ind.* שְׁבֵי Dt 30, 3 (MS שְׁבֵי, fehlt in Ausg. Sab.) Gefangenenschar.

שִׁבְיָא II *a. m., f. pl. c.* שִׁבְיַת Gn 31, 26 Gefangener.

שְׁבִיבָא *a. m.* Flamme.

שִׁבְיוֹן männl. Personenname.

שָׁבִיט s. שְׁבַט II.

שְׁבִיל *h. m.* 1. Pfad; 2. בִּשְׁבִיל um — willen, wegen. בִּשְׁבִיל שֶׁ *a.* damit; *b.* weil.

שְׁבִילָא *a. m.* 1. Gn 49, 17 Pfad; 2. בִּשְׁבִיל לְ um zu.

שָׁבִים *h. m.* ein Kopfputz der Frauen.

שְׁבִיסָא *a. m., pl. d.* שְׁבִיסַיָּא Jes 3, 18 (MS שְׁבִיסַיָּא) dass.

שְׁבִיעָאָה (Nu 7, 48) *a. m., f. d.* שְׁבִיעֵיתָא Lv 25, 4 siebenter.

שְׁבִיעִי *h. m.* dass.

שְׁבִיעִית Name eines Mischnatraktats.

שָׁבִיץ s. שָׁבִים.

שְׁבִיקוּתָא *a. f.* Verzeihung.

שְׁבִירָה *h. f.* Zerbrechen.

שִׁבְיְתָא (Thr 1, 5 Ven 1517) *a. f.* Gefangenschaft.

שְׁבִיתָה *h. f.* 1. Sabbatsruhe; 2. Verordnungen über dieselbe.

שַׁבְּלוּל *h. m.* Schnecke.

שַׁבְּלוּלָא, שַׁבְּלוּלַיָא *a. m.* dass.

שַׁבְּלִילְתָּא, שַׁבְּלוּלִיתָא *a. f.* Fönugrec (*Trigonella Foenum graecum*).

שִׁבַּלְתָּא, שׁוּבַּלְתָּא *a. f.* 1. *pl. d.* שִׁבְּלַיָּא Gn 41, 24 Ähre; 2. *pl.* שִׁבְּלִין Zweig; 3. *d.* שׁוּבַּלְתָּא Ri 12, 6 (Praet. שִׁבְּלְתָּא) Strom(?).

שבן *a., pf.* 1 *sg.* שבנית jAbZ 39ᵈ (Ausg. Ven. שכנית) l. תַּקְנִית, s. תְּקַן(?).

שַׁבְסַר *a. m., f.* שַׁבְסְרֵי siebzehn.
שַׁבְסְרָאָה *a. m.* siebzehnter.
שֶׁבַע *h. m., f.* שִׁבְעָה sieben. בְּנוֹת שֶׁבַע eine grüne Feigenart.
שְׁבַע (Gn 47, 28) *a. m., f.* שִׁבְעָה Nu 23, 1, שִׁבְעָה sieben. שְׁבַע עֲסַרֵי Gn 37, 2; שְׁבַעַת עֲסַרָא Gn 7, 11 siebzehn. *pl.* שִׁבְעִין Gn 5, 31, שִׁבְעִין siebzig.
שבע *h. Ni.* schwören. *Hi.* schwören lassen, beschwören. *Ho. pt.* beschworen.
שבע *a. Itpe. pf.* אִשְׁתְּבַע Lv 5, 22 schwören. *Aph. pf.* 1 *sg.* אַשְׁבַּעִית Ct 2, 7 (MS אַשְׁבְּעִית), *pt.* מַשְׁבַּע Ct 8, 4 beschwören.
שִׁבְעָא *a. m.* 1. Siebent; 2. eine grüne Feigenart.
שבץ *h. Pi.* polieren.
שְׁבַק *a.* 1. *ipf.* 2 *sg.* תִּשְׁבּוֹק Ex 23, 5 fahren lassen; 2. *ipf.* 3 *sg. c. s.* יִשְׁבְּקִנָּךְ Dt 4, 31 verlassen; 3. *pf. c. s.* שַׁבְקֵיהּ Ri 15, 1 Praet., *pf.* 2 *pl. f.* שְׁבַקְתִּין Ex 2, 20 zulassen; 4. *imp.* שְׁבוֹק Nu 14, 19 erlassen, verzeihen; 5. übriglassen, hinterlassen. *Pa.* entlassen, scheiden (die Gattin). *Itpe.* 1. gelassen werden; 2. verlassen werden; 3. *ipf.* יִשְׁתְּבֵיק Lv 4, 20 erlassen werden, verziehen werden.
שִׁבְקָא *a. m., pl. c. s.* שִׁבְקָךְ Lv 25, 5 Weinranke.
שָׁבַר *h.* 1. zerbrechen. שׁוֹבֵר Quittung *pt. pass.* שָׁבוּר mit gebrochenen Gliedmaßen; 2. quittieren; 3. widerlegen. *Ni.* annulliert werden. *Hitp.* sich zerbrechen (abschätziger Ausdruck für: sich wälzen).
שֶׁבֶר *h. m.* 1. Zerbrechen; 2. Knochenbruch. ש' רֶגֶל Beinbruch; 3. Zerbrochenes, Bruchstück; 4. Zerknirschung; 5. *pl.* שְׁבָרִים gebrochener Ton (Staccato).
שָׁבוֹר 1. Name eines persischen Königs; 2. Bezeichnung des Gesetzeslehrers Samuel.

שַׁבְרָא *a. m.* einfältiger.
שַׁבָּרָא *a. m.* syrische Raute (*Peganum Harmala*).
שִׁבָּרוֹן *h. m.* Getreidepreis.
שַׁבְרוּתָא *a. f.* Einfalt.
שַׁבְרִירֵי *a. m. pl.* 1. Glanz; 2. *d.* שַׁבְרִירַיָּא Gn 19, 11 (MS שַׁבְרָרַיָּא) Blindheit.
שַׁבְרִירִי *h. m.* 1. ein Seetier; 2. Name des Dämons der Blindheit.
שבש *h. Pu. pt.* verwirrt, in Unordnung gebracht, fehlerhaft.
שבש I *a. Pa.* 1. verwickeln; 2. *pf.* 2 *sg. c. s.* שַׁבֵּישְׁתַּנִי Jer 20, 7 überreden, berücken. *Itpa.* 1. *pf.* 1 *sg.* אִשְׁתַּבַּשִׁית Jer 20, 7 berückt werden; 2. *pf.* 3 *pl.* אִשְׁתַּבַּשׁוּ Thr 1, 14 verwickelt werden; 3. sich irren.
שבש II *a. Pa.* Rankentreiben.
שִׁבְשָׁא *a. m., pl.* שִׁבְשִׁין Gn 40, 10, Thr 1, 14 Ranke.
שַׁבָּשָׁא *a. m.* der Ranken abschneidet (Winzer).
שִׁבְשֵׁב *h.* Zweige nehmen.
שַׁבְשֵׁב *a.* 1. dass.; 2. Zweige treiben.
שַׁבְשֶׁבֶת *h. f.* 1. Zweig; 2. Leimrute.
שַׁבְשׁוּשִׁין *h. m. pl.* Ranken.
שִׁבֶשְׁתָּא *a. f.* 1. Ez 15, 2 (MS שְׁבֵישְׁתָּא) Ranke, Zweig; 2. Strahl.
שַׁבֶשְׁתָּא *a. f.* Irrtum.
שָׁבַת *h.* 1. Sabbatruhe halten; 2. den Sabbat feiern; 3. den Sabbatvortrag halten.
שְׁבַת *a., pf.* 3 *pl.* שְׁבַתוּ Ex 16, 30 dass.
שֶׁבֶת I *h. f.* Dill (*Anethum graveolens*).
שֶׁבֶת II *h. f.* 1. Versäumnis; 2. Entschädigung für Versäumnis.
שַׁבָּת *h. f.* 1. Sabbat; 2. Woche. עֶרֶב שַׁבָּת Freitag. מוֹצָאֵי שַׁבָּת Sonnabendabend. אֶחָד בַּשַּׁבָּת, אַחַר הַשַּׁבָּת Sonntag.
שַׁבַּתָא (Ex 16, 23) *a. f., ind.* שַׁבָּא Ex 31, 15, *pl. d.* שַׁבַּיָּא Ex 31, 12, *c. s.* שַׁבָּהָא Ho 2, 13 Soc 59 dass.
שִׁבְתָּא *a. m.* Versäumniskosten.

שְׁבָתָא (Ex 31, 15, MS שַׁבָּתָא) *a. m.* Feiern.
שִׁבְתָא *a. f.* Name des Dämons einer Krankheit (viell. Genickstarre).
שַׁבְּתַי 1. männl. Personenname; 2. Name des Planeten Saturn.
שָׁגָא, שָׁאגָא *a. m., pl.* שָׁאגֵי Ct 1, 17 (MS שַׁאגֵי) (Teakbaum, *Tectonia grandis.* I. Löw).
שְׁגָא I *a.* erschrecken.
שְׁגָא II *a.* 1. Nu 31, 49 fehlen; 2. irren. *Aph.* 1. *pt. pl.* מַשְׁגַּן Ri 20, 16 (MS מַשְׁגַּן; *Praet.* מְשַׁגַּן) verfehlen; 2. irreführen.
שְׁגָגָה *h. f.* Irrtum.
שַׁגַגְתָּא *a. f.* dass.
שִׁגְדָּא *a. m., pl.* שִׁגְדִין Nu 17, 23 1. Mandel; 2. Mandelbaum (*Amygdalus communis*).
שגדונא (bGitt 69[b]) l. שִׁגְרוֹנָא.
שִׁגּוּשָׁא *a. m., ind.* שִׁגּוּשׁ Dt 7, 23 Verwirrung, Tumult.
שַׁגּוֹשָׁא *a. m.* Aufrührer.
שִׁגּוּשְׁיָא (Dt 28, 20) *a. m.* Verwirrung, Tumult.
שִׁגּוּשְׁתָּא *a. f.* (EstII 6, 1, nicht MS) dass.
שגח *h. Hi.* beachten, sich um etwas kümmern.
שגח *a. Aph.* 1. *pf.* אַשְׁגַּח Ct 2, 9 schauen; 2. sich um etw. kümmern, Rücksicht nehmen.
שְׁגִישְׁתָא *a. f.* Verwirrung, Tumult.
שִׁגְלוֹן *h. f., pl.* שִׁגְלוֹנוֹת Beischläferin.
שגם *h. Pi.* verbinden, zusammenfügen.
שְׁגָמִין *h. m. pl.* Zapfen (?).
שִׁגְמִין *a. m. pl.* dass.
שָׁגַר *h.* laufen. *Pi.* senden. *Hi.* überspringen.
שְׁגַר I *a., ipf.* 3 *sg. f.* תִּשְׁגַּר Jer 13, 17 (MS תִּשַׁגַּר) vergießen. *Pa.* 1. *pt. pass. f.* מְשַׁגְּרָא Dt 28, 26 hinwerfen, werfen; 2. senden. *Aph.* 1. werfen; 2. überspringen.
שְׁגַר II *a., pt. pl.* שָׁגְרִין Ez 39, 9 heizen, Feuer anlegen. *Aph.* dass.
שֶׁגֶר *h. m.* Ausflug.
שֶׁגֶר (EstII 3, 1) männl. Personenname.
שִׁגְרָא *a. m.* Trester.
שִׁגְרוֹנָא *a. m.* 1. Ausläufer; 2. Hüftweh (Ischias, Hexenschuß).
שִׁגְרִיר (?) *x. m.* Sekretär.
שָׁגַשׁ *h.* wühlen.
שגשׁ *a. Pa. ipf.* 1 *sg.* אֲשַׁגֵּישׁ Ex 23, 27 verwirren. *Itpe. pf.* אִשְׁתְּגַשׁ EstII 6, 10 verwirrt werden. *Itpa.* 1. dass.; 2. *ipf.* 3 *pl.* יִשְׁתַּגְּשׁוּן Jer 25, 16 rasen.
שַׁגְשֵׁג *a., ipf.* 3 *pl.* יִשְׁתַּגְשְׁגוּן Jer 25, 16 (MS יִשְׁתַּגְּשׁוּן) rasen.
שֵׁד *h. m.* Dämon.
שְׁדָא I *a.* 1. *pt.* שָׁדֵי 1S 20, 20 Soc 59 werfen, schießen; 2. *inf.* מֵישַׁד Lv 4, 12 (MS ursprüngl. מֵישַׁד) ausgießen; 3. ablegen; 4. *pt.* שָׁדֵי Jes 10, 14 (MS שָׁדֵי) wegwerfen. *Pa. pf.* שַׁדִּי Ex 15, 1 (MS רְמָא) werfen. *Aph.* 1. *pt.* מַשְׁדֵּי 2S 16, 13 bewerfen; 2. vergießen. *Itpe.* 1. *ipf.* יִשְׁתְּדֵי Ex 19, 13 geworfen werden, geschleudert werden; 2. vergossen werden; 3. *pt.* מִשְׁתְּדֵי Dt 28, 49 rasch fliegen.
שְׁדָא II *a., pt. pass.* שַׁדְיָא Ez 27, 19 Ar. (MS שְׁיָרְן) spinnen.
שִׁדָּא *a. m.* 1. Lv 1, 11 Seite; 2. *c. s.* שִׁדַּהּ Ex 37, 17 Schaft (des Leuchters).
שדד *h. Ni.* vergewaltigt werden.
שֻׁדָּא (= שֻׁחְדָּא) *a. m.* Begünstigung.
שִׁדָּה *h. f.* Kiste.
שָׁדוֹכָא *a. m.* ruhig.
שִׁדּוּכְיָא (Ez 16, 49) *a. m.* Ruhe.
שִׁדּוּכִים *h. m. pl.* Anhalten (wegen Heirat).
שִׁדּוּכִין *a. m. pl.* dass.
שַׁדַּי (Gn 17, 1) Gottesbezeichnung.
שַׁדְיָא *a. m.* Ostwind.
שְׁדִיכָא *a. m.* ruhig.
שֵׁדְיָן *h. m.* dämonisch.
שדך *h. Pi.* wegen Heirat anhalten.

שְׁרַךְ, שְׁרוֹךְ a., pf. 3 sg. f. שְׁרוֹכַת Jes 14, 7 ruhig sein, beruhigt sein. Pa. 1. beruhigen; 2. wegen Heirat anhalten. Aph. beruhigen. Itpe. sich beruhigen.
שָׁרְכָא a. m. 1. müßig; 2. unfruchtbar.
שרכא s. שְׁרָכָא.
שדל h. Pi. zureden, überreden. Hitp. 1. sich bestreben; 2. überredet werden.
שדל a. Pa. ipf. יְשַׁדֵּיל Ex 22, 15 überreden. Itpa. 1. pf. אִשְׁתַּדַּל Gn 32, 24 sich bemühen; sich zu verschaffen wissen.
שדף h. Ni. Hitp. von Brand betroffen werden (Getreide).
שדף I a. Itpe. dass.
שדף II a. Itpe. pf. אִשְׁתְּדֵיף 1 K 18, 27 verfolgt werden.
שִׁדָּפוֹן h. m. Brand des Getreides.
שִׁדְפוֹנָא, שַׁדְפָּנָא (Dt 28, 22), שְׁדָפָנָא a. m. dass.
שדר h. Hitp. sich anstrengen.
שדר I a. Pa. ringen. Itpa. inf. אִשְׁתַּדּוּר Ct 6, 1 widersetzlich sein.
שדר II a. Pa. pf. שַׁדַּר Gn 38, 20 senden. Itpa. gesandt werden.
שִׁדְרָא, שְׁדָרָא a. m. Garn.
שִׁדְרָה h. f. 1. Spindel (in der Ähre, im Palmzweig); 2. Rückgrat, Wirbelsäule.
שִׁדְרִתָּא a. f., pl. שִׁדְרִין 1. Rückgrat; 2. hohe Stelle.
שִׁדְּתָא a. f. Kasten.
שְׁהָא a. 1. pt. שָׁהֵי Gn 24, 21, imp. pl. שְׁהוֹ Hb 1, 5 starren, erstarrt sein; 2. verweilen. Aph. hinhalten. Itpe. sich verweilen.
שָׁהָה h. 1. verweilen, bleiben; 2. innehalten. Hi. 1. zurückhalten; 2. zögern. Hitp. sich verweilen, säumen.
שְׁהוּת h. f. geraume Zeit.
שָׁהוּתָא a. f. dass.
שַׁהֲוָתָא a. f. pl. Wüstenei.
שְׁהִיָא a. m. 1. ind. שְׁהֵי (Est II 3, 8, MS שֵׁיהֵי) Verweilen; 2. Mal.

שְׁהִיָּה h. f. 1. Verweilen; 2. Innehalten.
שְׁהַר a. wach sein.
שָׁוְא h. m. Lügenhaftigkeit.
שְׁוָא s. שַׁבָּא II.
שוא I a. Pa. 1. pf. 3 pl. שַׁוִּיאוּ Gn 43, 32 imp. sg. שַׁו Nu 21, 8 legen, setzen; 2. pf. שַׁוִּי Ex 4, 11 B. machen; 3. billig kaufen. Aph. vergleichen. Itpa. 1. pt. מִשְׁתַּוֵּי (Ez 1, 15, MS מִשְׁתְּוֵי) gesetzt werden; 2. gleichgemacht werden, gleich sein.
שוא II a. Itpe. pt. מִשְׁתְּוֵי Jes 66, 2 unruhig sein.
שׁוֹאֵבָה h. f. Schöpfen. בֵּית הַשּׁוֹאֵבָה Bezeichnung der Nachtfeier im Tempel am Hüttenfest.
שוב h. 1. umkehren; 2. Buße tun. Hi. 1. zurückbringen; 2. erquicken; 3. widerlegen.
שוב h. 1. ferner; 2. noch.
שׁוֹבָבִית h. f. Herumtreiberin.
שׁוֹבֵךְ h. m., pl. שׁוֹבָכוֹת 1. (viereckiger) Taubenschlag; 2. Hühnerhaus; 3. männl. Personenname.
שׁוֹבְכָא a. m., c. s. שׁוֹבַכֵּהּ Ho 11, 11, pl. c. s. שׁוֹבְכֵיהוֹן Jes 60, 8 Taubenschlag.
שׁוֹבַע h. m. Siebent.
שׁוֹבֵר h. m. Quittung.
שודא s. שְׁדָא.
שׁוֹדָנִי h. m. der zu schießen liebt(?).
שָׁוֶה h. m. 1. gleich; 2. wert.
שוה h. Hi. gleichmachen, gleichstellen.
שְׁוָה a., imp. pl. שְׁוַהוּ Hb 1, 5 (MS שְׁהוֹ) erstarren.
שִׁוְיָא a. m., c. s. שִׁוּוּיֵי Gn 49, 4 (MS שְׁוָיֵי) Lager, Polster.
שׁוּזָה h. f. zum Bespringen bereites weibliches Tier (läufig).
שׁוּחַ h. sich bücken.
שׁוּחַ I a. dass.
שׁוּחַ II a. zerfließen, verschwinden.
שׁוּחַ. בְּנוֹת שׁ׳ (= בְּנוֹת שֶׁבַע) eine grüne Feigenart.

שְׂוַח I *a.* grünen, treiben.
שְׂוַח II *a.* vernichten.
שׁוּחָא, שְׁוָחָא *a. m.* Grube.
שַׁוְחֲתָא *a. f.* Vernichtung.
שׁוּט *h.* 1. umherschweifen; 2. schwimmen; 3. abreiben, bestreichen.
שׁוּט I *a., pt. pl.* שָׁיְטִין Nu 11, 8 umherschweifen; 2. *pt. pl.* שָׁיְטִין Jon 1, 13 Soc 59 schwimmen, rudern; 3. bestreichen. *Pal.* umherstreifen.
שׁוּט II *a., pf.* שָׁט Gn 25, 34 verachten. *Aph. pf.* 2 *m. sg.* אֲשֵׁיטְתָּנִי 2 S 12, 10 dass. *Itpe. ipf.* 3 *pl.* יִתְשָׁטוּן 1 S 2, 30 verachtet werden.
שׁוֹט *h. m.* Geißel.
שׁוֹטָא *a. m.* dass.
שׁוֹטֶה *h. m.* 1. Tor; 2. irrsinnig; 3. wild (Beiname von Pflanzen); 4. toll (von Hunden).
שׁוּטִיתָא (Ri 6, 21) *a. f.* 1. Stab; 2. Reis.
שְׁוִי *h. m.* Wert.
שְׁוְיָא I *a. m., ind.* שְׁוֵי Jes 16, 6 (MS שַׁוִּי), *f.* שְׁוְיָא Gn 23, 15 Sab. (im MS nicht vokalisiert) 1. gleich, entsprechend; 2. wert; 3. preiswert, billig. שְׁוֵי קִרְיָתַיִם (Gn 14, 5 B.) Ortsname (bibl. Schawe Kirjathajim).
שְׁוְיָא II *a. m.* 1. *ind.* שְׁוֵי Gn 15, 10 Gleicheit, Mitte; 2. *ind.* שְׁוֵי Est II 3, 8 (MS שַׁוִּי) Wert.
שְׁוָיָא (1 S 20, 25) *a. m., c. s.* שְׁוָיֵי Gn 49, 4, *pl.* שְׁוָיִין Am 2, 8 (MS שְׁוָיִין) Lager, Polster.
שַׁוְיוּתָא I *a. f., ind.* שַׁוְיוּ Est II 3, 8 (MS שַׁוִּי) Wert.
שַׁוְיוּתָא II *a. f.* Wahnsinn.
שְׁוִירִי Ortsname.
שׁוּךְ *a.* 1. verwandt sein; 2. angängig sein; 3. gehörig sein; 4. sich wenden.
שׁוּכְתָא *a. f.* Dorn.
שְׁוּלְיָא *m.* Lehrling.
שׁוּלִים *h. m. pl.* Böden (eines Gefäßes).
שׁוּלְלַיָא (Mi 1, 8) l. mit MS שֵׁישְׁלָא, s. שֵׁישְׁלְתָא.

שְׁוָאלָאנִי, שְׁוּלְנִי weibl. Personenname.
שׁוּם *h.* abschätzen. *Ni.* abgeschätzt werden.
שׁוּם *a.* dass.
שׁוּם *h. m.* 1. Name; 2. מִשּׁוּם wegen. מִשּׁוּם שֶׁ weil.
שׁוּם *a. m.* s. שְׁמָא.
שׁוּם. שׁ' טַמְיָא Ortsname.
שׁוּם I *h. m.* Knoblauch (*Allium sativum*).
שׁוּם II *h. m.* 1. Abschätzung; 2. Abgeschätztes.
שׁוּמָא *a. m.* dass.
שׁוּמָה *h. f.* Mal (am Körper), Muttermal.
שׁוּמֵירָה *h. f.* 1. Wächterhütte; 2. Fingerring.
שׁוּמָן *h. m.* 1. das zum Essen erlaubte tierische Fett; 2. Saft, Kraft von Früchten und Getreide.
שׁוּמָנִית *h. f.* eine Knoblauchart.
שׁוֹמֵר *h. m.* 1. Hüter, Wächter. שׁוֹמֵר הַפֶּתַח Türhüter; 2. Aufbewahrer.
שׁוּמְרָה s. שׁוּמֵירָה.
שׁוֹמְרוֹן (2 K 7, 1) Ortsname (Samaria).
שׁוֹמְרוֹנָאָה *a. m., pl. d.* שׁוֹמְרוֹנָאֵי 2 K 17, 27 (Ven. 1517 שְׁמְרוֹנָאֵי) Samaritaner.
שׁוּמְתָא *a. f.* 1. Mal, Fleck; 2. Ende.
שׁוּנִית *h. f.* Klippe, Strand.
שׁוּנִיתָא *a. f.* dass.
שׁוּנַמִּיתָא (2 K 4, 25 Soc 59) *a. f.* Sunamitin.
שְׁוּסְקֵאל Spottname für יְחֶזְקֵאל.
שְׁוּסְקֵי *x. m. pl.* Spießbraten.
שׁוּעַ *h.* glätten.
שׁוּעַ *a.* 1. dass.; 2. *ipf.* יְשׁוּעַ Lv 14, 42 tünchen; 3. verpichen. *Pa.* 1. glätten; 2. verputzen; 3. glatt werden. *Itpe. pf.* אִתְּשַׁע Lv 14, 43 getüncht werden.
שׁוּעָא *a. m.* Fels.
שׁוּעָא *a. m.* glücklich.
שׁוּעִיתָא *a. f.* 1. *c.* שׁוּעִית Ri 7, 15 Praet., Rede, Erzählung; 2. *ind.* שׁוּעֵי Dt 28, 37 Spottrede.

שׁוּעָל *h. m.* Schakal, Fuchs. שִׁבּוֹלֶת שׁוּעָל s. שִׁבּוֹלֶת.
שׁוֹעֵר *h. m.* Torhüter, Pförtner.
שׁוּף *h.* 1. reiben, abreiben; 2. polieren; 3. zerreiben. *Ni.* zerrieben werden.
שׁוּף I *a.* 1. *pf.* 1 *sg.* שַׁפִּית Dt 9, 21 zerreiben; 2. abreiben; 3. *ipf.* 2 *sg.* תְּשׁוּף Dt 28, 40 B einreiben, salben (profan); 4. weichen. *Pa.* einreiben.
שׁוּף II *a.*, *pt.* שָׁאֵיף Koh 1, 5 wehen. *Pa.* anfachen.
שׁוּף *h. m.* glatt.
שׁוּפָה *h. f.* Hüfte(?).
שׁוֹפֵט *h. m.* Richter.
שׁוּפִי *h. m.* 1. Leichtigkeit; 2. Ruhe.
שׁוֹפִין *h. m.* Feile.
שׁוּפִינָא (Dt 9, 21) *a. m.* dass.
שׁוֹפַע *h. m.* Überfluß.
שׁוֹפָר *h. m.*, *pl.* שׁוֹפָרוֹת 1. Horn (zum Blasen); 2. Opferstock.
שׁוֹפָרָא (Ex 19, 19) *a. m.* dass.
שׁוּפְתָא *a. f.* Zerriebenes.
שְׁוָצְרָא *a. m.* Beifuß (*Artemisia*).
שׁוק *h. Hitpal.* gelüsten, begehren.
שׁוק *a.*, *inf.* מִשְׁוַק Ps 74, 3 Ven. 1517, l. מִשְׁוַח, s. שְׁוַח II.
שׁוֹק *h. m.* 1. Schenkel; 2. Unterschenkel.
שׁוּק I *h. m.*, *pl.* שׁוּקִיּוֹת Begehren.
שׁוּק II *h. m.*, *pl.* שְׁוָקִים 1. Marktstraße; 2. Markt(Bazar).
שׁוּקָא I *a. m.* Begierde.
שׁוּקָא II (Gn 9, 22) *a. m.*, *pl.* שׁוּקִין 2 S 22, 43, שׁוּקָאִין 1. Straße; 2. Markt.
שׁוֹקָא (Ex 29, 22, MS שָׁקָא) *a. m.* Schenkel.
שׁוֹקֶה *h. m.* Trinkgeschirr.
שׁוֹקִי *h. m.* Berieselung.
שׁוּקְמָזַי Ortsname.
שׁוֹקֶת *h. f.* Tränktrog.
שְׁוַר *a.*, *ipf.* יִשְׁוַר Am 3, 5 hüpfen. *Pa.* 1. *pf.* שַׁוַּר Ct 2, 8 Ven. 1525 springen; 2. springen machen.
שׁור s. שְׁרָא.

שׁוֹר *h. m.*, *pl.* שְׁוָרִים Stier. שׁוֹר בָּר Wildochs.
שׁוּר *h. m.* Mauer.
שׁוּרָא *a. m.*, *c.* שׁוּר Gn 49, 6 dass.
שׁוּרָא *a. m.*, *c. s.* שׁוּרֵיהּ Ez 16, 4 (MS שׁוּרֵיהּ) Nabel.
שַׁוָּרָא *a. m.* Springer.
שׁוּרָה *h. f.* 1. Reihe, Linie; 2. Recht. שׁוּרַת הַדִּין das strikte Recht.
שׁוֹרֶשׁ *h. m.* Wurzel.
שׁוּרְתָא *a. f.* Reihe, Linie.
שׁוּשׁ Ortsname.
שׁוּשָׁא *a. m.* Süßholz (*Glycyrrhiza glabra*).
שׁוֹשְׁבִין *h. m.* Hochzeitsbeistand.
שׁוֹשְׁבִינָא *a. m.*, *c. s.* שׁוֹשְׁבִינֵיהּ Ri 14, 20 dass.
שׁוֹשְׁבִינוּת *h. f.* Hochzeitsbeistandschaft.
שׁוֹשְׁבִינוּתָא *a. f.* dass.
שׁוֹשֶׁבְתָּא *a. f.* Zweig.
שׁוֹשְׁטָא *a. m.* Führer (eines Bären).
שׁוֹשִׁיבָא *a. m.* eine Heuschreckenart.
שׁוֹשִׁיפָא s. שׁוֹשְׁפָא.
שׁוֹשׁלְתָּא *a. f.*, *pl.* שׁוֹשְׁלִין, שׁוֹשְׁלָוָן 1. Kette; 2. Familie. S. שִׁישְׁלְתָּא.
שׁוּשְׁמָא *a. m.* Sesam (*Sesamum orientale*).
שׁוּשְׁמָנָא *a. m.* Ameise.
שׁוּשַׁן Ortsname (Susa).
שׁוֹשַׁנָּא *a. m.*, *ind.* שׁוֹשַׁן Ex 37, 19 B., *c. s.* שׁוֹשַׁנַּהּ Nu 8, 4, *pl. c. s.* שׁוֹשַׁנַּהָא Ex 25, 31 lilien(kelch)förmige Zierat.
שׁוֹשַׁנָּה *h. f.*, *pl.* שׁוֹשַׁנִּים 1. kelchförmige Blüte; 2. Rose; 3. Kopf eines Nagels.
שׁוֹשַׁנְתָּא (1 K 7, 26 Soc 59) *a. f.* dass.
שׁוֹשְׁפָא *x. m.*, *c. s.* שׁוֹשְׁפָךְ Gn 38, 18, *pl. d.* שׁוֹשְׁפַיָּא Jes 3, 22 Mantel.
שׁוּשְׁתְּרֵי Ortsname.
שׁוּתָא I *a. f.* Rede, Gespräch.
שׁוּתָא II *a. f.* Netz.
שׁוּתָא III *a. f.* Polster.
שׁוּתָא IV *a. f.* Trieb (von Gewächsen).
שותיו (jTer 47[d]) l. שׁוּתָיו, s. שָׁתָה.
שׁוּתַר *a. Pass.* übrigbleiben. S. יתר.
שֵׁזַב s. שֵׁיזַב.

שְׁוַג *a.* waschen. *Pa.* dass. *Itpe.* gewaschen werden.
שְׁוּוּגָא *a. m.* 1. Waschen; 2. Waschwasser.
שְׁזוּרִי *h. m.* aus Schesar. S. שֵׁיזָרִי.
שְׁזִירָא *a. m.* Faden.
שָׁזַף *h.* verbrennen, bräunen.
שׁוֹפָר männl. Personenname.
שָׁזַר *h.* zwirnen. *Pi.* mehrfach (aus mehreren Fäden) zwirnen.
שְׁזַר *a., pt. pass.* שְׁזִיר Ex 26, 1 dass.
שְׁזָרָא *a. m.* Faden.
שִׁזְרָה *h. f.* 1. Rückgrat; 2. Spindel (vom Palmzweig).
שִׁזְרְתָּא, שַׁזַּרְתָּא (Lv 3, 9) *a. f.* Rückgrat.
שְׁחָא, שְׁחִי *a.* sich beugen.
שַׁחְבֵּיב *a., pt.* מְשַׁחְבֵּיב Jes 34, 4 (MS מְשַׁחֲבִיב) zerfließen.
שְׁחַד *a., pf.* 2 *sg.* שְׁחֵידְתְּ Ez 16, 33 bestechen.
שֻׁחְדָא *a. m.* 1. Ex 23, 8 Bestechung; 2. Begünstigung.
שָׁחָה *h.* sich bücken.
שַׁחְוָא *a. m.* Grube.
שְׁחוֹלֶת, שְׁחוֹלִית *h. f.* Abfall.
שְׁחוּמָא *a. m., ind.* שְׁחוּם Gn 30, 32 schwärzlich.
שָׁחוּץ *h. m.* stolz, eitel.
שָׁחוֹר I *h. m.* eine Art Schere.
שָׁחוֹר II *h. m.* 1. schwarz. *pl.* שְׁחוֹרִים schwarze Gewänder. שְׁחוֹרֵי הָרֹאשׁ Schwarzköpfige (= Menschen); 2. das Schwarze im Auge; 3. (bei Feigen) blau; 4. (bei Wein) rot.
שְׁחוֹר *h. m.* Ruß.
שְׁחוּרָא *a. m.* Schwärze. בִּשְׁחוֹר אַפִּין beschämt.
שַׁחֲוָר s. שַׁחֲרָנָא
שָׁחַז *h., pt. pass.* mit aufgebundenem Schweif. *Hi.* wetzen, schleifen.
שְׁחַז *a.* schleifen.
שָׁחַח *h.* sich bücken.
שָׁחַט *h.* 1. (durch Halsschnitt) schlachten; 2. töten. *Ni.* geschlachtet werden. *Hi.* schlachten lassen.
שְׁחַט *a.* dass. *Itpe.* geschlachtet werden.
שֶׁחִי *h. m.* Achselhöhle. בֵּית הַשֶּׁחִי 1. dass.; 2. Ärmel.
שַׁחְיָא *a. m.* 1. dass. בֵּי שַׁחְיָא dass.; 2. Bücken.
שְׁחִיָּה *h. f.* Bücken.
שְׁחִיטָה *h. f.* Schlachten.
שְׁחִילָא *a. m.* Eimer.
שְׁחִימָא *a. m.* schwärzlich.
שְׁחִין *h. m.* Ausschlag.
שְׁחִינָא *a. m.* 1. *ind.* שְׁחִין Ex 9, 9 dass.; 2. Hitze. S. שַׁחְנָא.
שְׁחִיקָה *h. f.* 1. Zerreibung; 2. Zerriebenes.
שְׁחִיקוּתָא *a. f., c. s.* שְׁחִיקוּתֵיהּ Lv 13, 55 Abgenütztes.
שחיתא s. רוּשְׁחָתָא.
שְׁחִיתָה *h. f.* Grube.
שְׁחִיתְתָא *a. f., ind.* שְׁחִיתָא Ru 4, 22 Verderbtes, Schlechtes.
שָׁחַל *h., pt. pass.* שָׁחוּל 1. herabhängend; 2. mit herabhängenden Gliedmaßen. *Pu. pt.* lang herabhängend. *Hi.* 1. herabgleiten lassen; 2. hindurchgleiten lassen, einfädeln. *Ho.* seine Herkunft haben.
שְׁחַל *a.* 1. *pf.* 1 *sg. c. s.* שַׁחַלְתֵּיהּ Ex 2, 10 herausziehen; 2. sich herausziehen.
שִׁחְלָא *a. m.* 1. Eierstock; 2. Trächtigkeit; 3. eine Ohrenkrankheit.
שַׁחְלָא *a. m.* Löwe.
שְׁחָלִים *h. m. pl.* Gartenkresse (*Lepidium sativum*). כְּפַר שׁ׳ Ortsname.
שְׁחְלִין s. תַּחְלֵי.
שַׁחֲלָנִית *h. f.* eine Heuschreckenart.
שְׁחֵלֶת *h. f.* Räucherklaue (*Unguis odoratus*).
שְׁחַם *a.* schwärzen.
שַׁחֲמָא *a. m.* schwärzlich.
שִׁחְמָא *a. m.* dunkler Fleck.
שְׁחַמְתִּית *h. f.* schwärzlich, dunkel.
שָׁחַן *h.* mit Wärme versehen. *Pi.* erhitzen.

שָׁחַן, שְׁחֵין *a.* 1. *pt.* שָׁחֵין 1 K 1, 1 Soc 59, Koh 4, 11 warm werden; 2. heizen. *Pa.* 1. erwärmen; 2. *pt.* מְשַׁחֵין Jer 17, 11 (MS *Aph.* מַשְׁחֵין) brüten. *Itpa.* sich erwärmen.

שְׁחָנָא *a. m.* 1. Lv 13, 18 Ausschlag; 2. Erhitzung.

שְׁחָנָא *x. m.* Stadthaupt(?).

שָׁחַף *h., pt. pass.* שָׁחוּף 1. geschwächt; 2. impotent. *Ni.* schwindsüchtig sein.

שְׁחַף *a.* schleichen. *pt.* שָׁחֵיף Koh 1, 5, 1. mit MS שָׁאֵיף. *Pa.* 1. fließen lassen; 2. bewegen, drücken.

שַׁחְפָּא *a. m.* 1. Lv 11, 16 Seemöve; 2. dürres Rohr(?).

שַׁחֶפֶת *h. f.* Auszehrung.

שַׁחְפוּתָא, שַׁחַפְתָּא (Lv 26, 16) *a. f.* dass.

שחץ *h. Pi.* stolzieren. *Hitp.* sich überheben.

שָׁחָץ *h. m.* 1. stolz, eitel; 2. eingebildeter Tropf.

שַׁחַץ *h. m.* Stolz, Eingebildetheit.

שַׁחְצָא *a. m.* Löwe.

שַׁחְצִית *h. f.* Prahlerei.

שַׁחְצָן *h. m.* stolz, eitel.

שָׁחַק *h.* zerreiben. *Pu. pt.* abgenützt.

שְׁחַק *a., ipf.* 2 *sg.* תִּשְׁחוֹק Ex 30, 36 zerreiben, zermalmen. *Aph.* Zermalmung anwünschen.

שַׁחַק *h. m.* 1. *pl.* שְׁחָקִים Bezeichnung des dritten Himmels; 2. *pl.* שְׁחָקִים abgenützte Kleider.

שַׁחְקָא *a. m.* 1. Himmel; 2. Mühsal.

שַׁחְקְתָא *a. f., pl. ind.* שַׁחְקָן Jer 38, 11 abgenützte Kleider.

שחר I *h. Hi.* herabfallen lassen.

שחר II *h. Hi.* schwarz werden.

שְׁחַר I *a., pt.* שָׁחַר Jes 8, 20 suchen. *Pa. pt. pl.* מְשַׁחֲרִין Jes 29, 20 Ven. 1517 morgens tun.

שחר II *a. Aph.* schwarz werden.

שחר III *x. Pa. pf.* 1 *sg.* שַׁחֲרִית Nu 16, 15 fronen lassen.

שַׁחַר *h. m.* Morgengrauen, früher Morgen.

שַׁחְרָא *a. m.* dass.

שִׁחְרוּר *h. m.* Freilassung (eines Sklaven).

שִׁחְרוּרָא I *a. m.* dass.

שִׁחְרוּרָא II *a. m.* geschwärzt.

שַׁחֲרוּרִית *h. f.* Schwärze.

שַׁחֲרוּרִיתָא *a. f.* dass.

שַׁחֲרוּת *h. f.* dass.

שְׁחַרְחָרוּת *h. f.* Schwärze, Häßlichkeit.

שַׁחֲרִית *h. f.* Morgenzeit.

שַׁחְרָנָא *x. m.* Fronvogt.

שִׁחְרֵר *h.* freilassen (einen Sklaven). *Pass.* freigelassen werden.

שַׁחְרַר *a.* dass. *Pass.* freigelassen werden.

שחת *h. Hi.* 1. verderben; 2. verderbt handeln.

שְׁחַת *a.* verstümmeln.

שַׁחַת *h. m.* Grünfutter.

שַׁחֲתָא *a. m.* Grube.

שִׁחֲתָא (Am 7, 1, MS שִׁיחֲתָא) *a. m.* Grünfutter.

שְׁחָאתָא *a. f.* Achselhöhle.

שט. *c. s.* שטן (jBabM 11[d]) l. שְׁטָפָן, s. שָׁטַף.

שטא *a. Itpa. pt.* מִשְׁתַּטֵּי Dt 28, 34 irrsinnig werden, unsinnig handeln.

שטה *h. Ni.* irrsinnig werden. *Pi.* zum Narren haben. *Hitp.* irrsinnig werden.

שִׁטָּה I *h. f.* 1. echte Akazie (*Acacia tortilis u. Seyal*); 2. Ortsname.

שִׁטָּה II *h. f.* 1. *pl.* שִׁטִּין Reihe, Zeile; 2. Deutung.

שְׁטוּף *h. m.* Abspülen.

שָׁטוּפָא *a. m., ind.* שָׁטוֹף Jer 12, 5 strömend.

שְׁטוּת *h. f.* 1. Irrsinn, Wahnsinn; 2. Torheit.

שְׁטוּתָא (Koh 2, 13), שִׁטּוּתָא *a. f.* dass.

שְׁטוּתָא *a. f.* Verachtung.

שָׁטַח *h.* ausbreiten. *Hitp.* sich breiten, sich strecken.

שְׁטַח *a., pf.* 3 *pl.* שְׁטַחוּ Nu 11, 32 ausbreiten. *Aph.* dass. *Itpa. pf.* 1 *sg.*

אִשְׁתַּטַּחִית Dt 9, 18 sich ausstrecken, sich hinwerfen.

שֶׁטַח männl. Personenname.

שָׁטְיָא *a. m., ind.* שָׁטֵי 1 S 21, 15 1. wahnsinnig; 2. töricht; 3. wild.

שַׁטְיוּתָא I *a. f.* Torheit.

שַׁטְיוּתָא II *a. f.* Verachtung.

שְׁטִיחַ *h. m.* 1. Unterlage; 2. Decke.

שְׁטִיחָא *a. m., pl.* שְׁטִיחִין Nu 11, 32 (MS מַשְׁטְחִין) Schicht.

שְׁטִיפָה *h. f.* Abspülen.

שָׁטַף *h.* 1. überschwemmen; 2. wegschwemmen; 3. abspülen; 4. übermäßig sein. *Hi.* abspülen, wegschwemmen. *Ni. Ho.* weggeschwemmt werden. *Hitp.* 1. weggeschwemmt werden; 2. sich übergießen.

שְׁטַף *a.* 1. *pt. pl.* שָׁטְפִין Jes 33, 21 schwemmen, überschwemmen; 2. *pf.* שְׁטִיף Lv 15, 11 abspülen; 3. überhäufen. *Itpe. ipf.* יִשְׁתְּטֵיף Lv 6, 21 abgespült werden.

שֶׁטֶף *h. m.* 1. Guß; 2. Abspülung.

שֶׁטֶף *h. m.* abgezogene Haut, Fell.

שִׁטְפָּא I *a. m.* 1. Strömung; 2. Menge; 3. Übermut.

שִׁטְפָּא II *a. m.* Haar.

שְׁטַר *a.* 1. bestreichen; 2. *ipf.* 3 *pl.* יִשְׁטְרוּן Jes 38, 21 auflegen.

שְׁטַר *a. m.* 1. *pl.* שְׁטָרִין, שְׁטָרוֹת Schriftstück; 2. Verzeichnis. (später) לִשְׁטָרוֹת Ära der Dokumente (seleucid. Ära).

שְׁטָרָא (Jer 32, 10) *a. m.* dass.

שִׁטְרָא *a. m.* Bahn (eines Gestirns).

שִׁטְּתָא I *a. f., pl.* שִׁטִּין Ex 25, 10 echte Akazie (*Acacia tortilis u. Seyal*).

שִׁטְּתָא II *a. f.* 1. *pl.* שִׁטִּין Jes 30, 8, Ct 1, 11 Reihe; 2. Seitenleiste eines Ruhebetts.

שייא (bSabb 67a) = שַׁיַּע, s. שׁוּעַ.

שֵׁיבָבָא *a. m., c. s.* שֵׁיבָבֵיהּ Ex 12, 4 Nachbar.

שֵׁיבָבוּתָא *a. f.* Nachbarschaft.

שֵׁיבָבְתָא *a. f., c. s.* שֵׁיבָבְתַהּ Ex 3, 22 Nachbarin.

שִׁיבָה *h. f.* Zurückkehren.

שֵׁיד *h. m.* Dämon.

שֵׁידָא *a. m., pl.* שֵׁידִין Dt 32, 17 dass.

שֵׁידָה *h. f.* Dämonin.

שֵׁידְתָא *a. f.* dass.

שִׁיוּטָא *a. m.* Schwimmen.

שְׁיוֹלָא *a. f.* Unterwelt.

שִׁיּוּר *h. m.* Rest.

שִׁיּוּרָא *a. m.* dass.

שֵׁיזֵב, שֵׁיזִיב *a.* 1. *ipf.* 1 *sg.* אֲשֵׁיזֵיב Ex 6, 6 entrinnen lassen; 2. *inf.* שֵׁיזָבָא Nu 35, 12, *pt.* מְשֵׁיזֵיב Dt 3, 3 entrinnen. *Pass. ipf.* יִשְׁתֵּיזַב Dt 23, 16 gerettet werden, entrinnen.

שֵׁיזָבוּתָא (Nu 35, 6) *a. f.* Rettung.

שֵׁיזְבִי männl. Personenname.

שֵׁיזָבְתָא *a. f.* 1. *ind.* שֵׁיזָבָא Gn 45, 7 gerettete Schar; 2. *ind.* שֵׁיזָבָא Ob 20 Soc 59 Rettung.

שֵׁיזָפִין *h. m. pl.* Judendorn (*Zizyphus vulgaris*).

שֵׁיזָרִי *h. m.* aus Schesar.

שִׁיחַ *h. m.* Grube, Zisterne.

שֵׁיחָא, שַׁיְחָא *a. m., pl. c.* שִׁיחֵי Sac 14, 10 (MS שֵׁיחֵי) dass.

שִׁיחוֹר *h. m.* ausgeglühte (schwarze) Kohle.

שִׁיחוֹרָא *a. m., pl.* שִׁיחוֹרִין Jes 44, 12 dass.

שִׁיחִין Ortsname.

שַׁיָּט *h. m.* Schwimmer.

שַׁיָּטָא (Jes 25, 11) dass.

שְׁיָטָא *a. m.* Umhergehen, Wanderung.

שָׁיֵיךְ s. שׁוּךְ.

שַׁיְכָא *a. m.* Spalt(?).

שִׁיל (= שְׁאַל) *a. Pa.* 1. verlangen; 2. fragen; 3. entleihen; 4. ausleihen. *Aph.* ausleihen. *Itpe.* sich ausbitten (Auflösung eines Gelübdes nachsuchen).

שִׁילָא, שֵׁילָה männl. Personenname.

שִׁילוֹחַ Name einer Quelle.

שִׁילוֹחָא *a. m., ind.* שִׁילוֹחַ Koh 2, 5 dass.

שִׁילִי Ortsname.

שֵׁילִין *h. m. pl.*, s. שֵׁיר.
שִׁמַי männl. Personenname (שִׁמְעוֹן).
שְׁיָן männl. Personenname (אֶשְׁיָן).
שִׁין Name des 21. Buchstabens.
שֵׁינָא *a. m.* Urinieren.
שֵׁינָה *h. f.* Schlaf.
שִׁינְתָא (Gn 2, 21) *a. f.* dass.
שְׁיָעָא *a. m.* 1. *ind.* שְׁיָע Nu 19, 15 Mörtel; 2. Spund.
שיעלון (jMaasr 51b) l. שׁוּעֲלוֹן, s. שֻׁעֲלָא.
שִׁיעֲתָא *a. f.* Rede.
שִׁיף *h. m.* geglättet, glatt.
שְׁיָפָא *a. m.* abgenützt.
שְׁיָפָא *a. m.* (Hb 2, 11) 1. Brett; 2. Verreibung.
שִׁיפָא *a. m.* ein Gefäß.
שִׁיפָה *h. f.* 1. Bast; 2. *pl.* שִׁיפוֹת Bastdecke, Flechtwerk.
שְׁוּפְנֵד? (TosBech V 4) s. שׁוּפְנָר.
שִׁיפוֹן *h. m.* Hafer (*Avena sativa;* aber vielleicht eher die wilde *Avena barbata*).
שִׁיץ *h. m.* schlechte kernlose Dattel.
שִׁיצָא I *a. m.* dass.
שִׁיצָא II *a. m.* Flosse.
שֵׁיצָאָה (Jes 10, 23) *a. f. ind.* Vertilgung. S. שֵׁיצָיוּתָא.
שֵׁיצִי *a.* 1. Gn 2, 2 vollenden; 2. Nu 7, 1 zu Ende bringen; 3. *c. s.* שֵׁיצְיֵיה Dt 4, 3 vertilgen; 4. zu Ende gehen; 5. untergehen. *Pass.* 1. *ipf.* 1 *sg.* אֶשְׁתֵּיצֵי Gn 34, 30 vertilgt werden; 2. beendigt werden, enden.
שֵׁיצָיָא *a. m.* Untergang.
שֵׁיצָיוּתָא (2K 13, 19) *a. f.* dass.
שֵׁיצָנִיתָא *a. f.* Schwaden, (Glyceria fluitans), s. קרמית. I. Löw.
שֵׁיַר s. שְׁאַר.
שׁיר. *pt.* משוייר (TosOhol XIV 9) l. שַׁיֵּר s. שׁאר. מְיֻשָּׁר s. יָשַׁר.
שִׁיר *h. m.* Gesang.
שִׁיר *a.* singen.
שַׁיָּר *h. m.* Reisender.
שֵׁיר *h. m.* 1. Ring; 2. Armring; 3. Halsband, Kette.
שֵׁירָא *a. m., pl.* שֵׁירִין Gn 24, 22, *c.* שֵׁירֵי Jes 3, 19 Armring, Knöchelring.
שְׁיָרָא *a. m.* Rest.
שִׁירָא *a. m., pl.* שִׁירִין Ct 1, 1 Lied.
שֵׁירָא *x. m., ind.* שֵׁיר EstII 8, 15 (MS שְׁיָר) Seide.
שֵׁירָאָה (EstII 6, 10) *x. m., pl.* שֵׁירָאִין Ex 27, 19 (MS שְׁיָרָן) 1. Seide; 2. seidener Stoff; 3. seidenes Kleid.
שִׁירָה *h. f.* Lied.
שְׁיָרָה *h. f.* Karawane.
שֵׁירוּיָא *a. m.* 1. *c.* שֵׁירוּי Thr 2, 19 Ven. 1517 Anfang; 2. Erstling.
שֵׁירוּת *h. m.* Dienst.
שֵׁירוּתָא I *a. m., c.* שֵׁירוּת EstII 1, 2 Ven. 1592 dass.
שֵׁירוּתָא II *a. f., ind.* שֵׁירוּ Jer 2, 3 Anfang.
שֵׁירוּתָא III (Gn 43, 25) *a. f., pl.* שֵׁירְוָן Mi 5, 3 (Mx שֵׁירָוָן) Mahl, Mahlzeit.
שֵׁירָיוּתָא *a. f., c.* שֵׁירָיוּת Dt 16, 9 Anfangen.
שִׁירַיִם *h. m. du.* Rest.
שירן (NuJI 32, 3 Ven. 1591) l. שְׂבָם.
שִׁירְתָא (Ct 1, 1) *a. f.* Lied.
שְׁיָרְתָא *a. f., c.* שְׁיָרַת Gn 37, 25 Karawane.
שַׁיִשׁ *h. m.* Alabaster.
שַׁיְשָׁא, שֵׁישָׁא (EstII 1, 2) *a. m.* dass.
שִׁישָׁא *a. m.* Glasgefäß.
שִׁישָׁא männl. Personenname.
שִׁישׁוּרָא *a. m.* Strick(?).
שֵׁישַׁכָּיָא weibl. Personenname (von שֵׁשַׁךְ = בָּבֶל).
שֵׁישֶׁלְתָּא *a. f., ind.* שֵׁישְׁלָא Mi 1, 8, *pl.* שֵׁישְׁלָן Jes 40, 19 Kette.
שִׁית *h. m.* späteste Feige.
שִׁית *h. m.* 1. Fundament; 2. ein Abzugskanal am Altar.
שִׁית (Ex 21, 2) *a. m., f.* שִׁתָּא Ex 26, 22 sechs. שִׁית עֶסְרֵי Gn 46, 18, שִׁתַּת עֲסַר Nu 31, 46 sechzehn. *pl.* שִׁתִּין Gn 5, 15 sechzig.
שֵׁיתְסַר *a. m., f.* שֵׁיתְסְרֵי sechzehn.

שֵׁיתַסְרָאָה *a. m.* sechzehnter.
שָׁכַב *h.* 1. liegen; 2. schlafen; 3. beschlafen. *Ni.* beschlafen werden. *Hi.* beschlafen lassen.
שְׁכַב, שְׁכֵיב *a.* 1. *pf.* 3 *pl.* שְׁכִיבוּ Gn 19, 4 sich legen; 2. *ipf.* יִשְׁכּוּב Ex 23, 26 liegen, schlafen; 3. *pf.* שְׁכֵיב Gn 26, 10 beschlafen. *Aph. pf. c. s.* אַשְׁכְּבֵיהּ 1 K 17, 19 legen. *Itpe. ipf.* 3 *pl. f.* יִשְׁתַּכְבָן Sac 14, 2 beschlafen werden.
שֶׁכֶב *h. m.* der untere Mühlstein.
שֶׁכְבָא *a. m.* 1. Schlafender; 2. Verstorbener.
שִׁכְבָה *h. f.* שִׁכְבַת זֶרַע Samenerguß.
שַׁכְבָנָא *a. m.* mit liegenden Augenbrauen.
שְׁכָבְתָּא *a. f., c. s.* שְׁכָבְתָּךְ Lv 18, 20 Beilager.
שִׁכְבְתָא *a. f., c.* שִׁכְבַת Lv 15, 16 Erguß (von Samen).
שכון l. שֶׁכֶן, s. כֵּן.
שְׁכוּנָא *a. m., pl.* שְׁכוּנִין Gn 25, 3, Ri 8, 11 Wohnstätte, Niederlassung.
שְׁכוּנָה *h. f.* 1. Niederlassung; 2. Nachbarschaft.
שְׁכוּנְתָא *a. f.* dass.
שכוין (jBabB 14[c]) l. שְׁיחִין, s. שִׁיחַ.
שִׁכּוֹר *h. m.* berauscht.
שָׁכַח *h.* vergessen. *Pi.* vergessen machen. *Hitp.* vergessen werden.
שְׁכַח *a., inf.* מִשְׁכַּח Koh 1, 17, *ipf.* 3 *pl. c. s.* יִשְׁכְּחוּנַךְ Dt 4, 50 finden. *pt. pass.* שְׁכִיחַ 1. antreffbar, sich befindend; 2. vorhanden; 3. gewöhnlich. *Aph. pf.* אַשְׁכַּח Gn 2, 20 finden. *Itpe. ipf.* יִשְׁתְּכַח Dt 17, 2 gefunden werden.
שִׁכְחָה *h. f.* 1. Vergessen; 2. Vergessenes (eine Armenabgabe, s. Dt 24, 19 ff.).
שַׁכְחָן *h. m.* vergeßlich.
שַׁכְחַת männl. Personenname.
שְׁכֵיב *h. m.* שְׁכֵיב מְרַע schwer krank.
שְׁכִיבָא *a. m.* 1. *ind.* שְׁכִיב EstII 6, 1 liegend; 2. שְׁכִיב מְרַע schwer krank; 3. Koh 3, 4 entschlafen.

שְׁכִיבָה *h. f.* Liegen.
שְׁכִיחָה *h. f.* Vergessen.
שְׁכִיכָה *h. f.* Beruhigung.
שכינא, *pl. c. s.* שְׁכִינַיְכִי 2 K 4, 3, l. mit MS שֵׁיבָבַיְכִי, s. שֵׁיבָבָא.
שְׁכִינָה *h. f.* die irdische Gegenwart (das Wohnen) Gottes.
שְׁכִינְתָא *a. f.* 1. Wohnen; 2. שְׁכִינְתָא דַייָ Ex 17, 7 das (irdische) Wohnen Gottes. *c. s.* שְׁכִנְתִּי (l. שְׁכִינְתִּי) בֵּית Wohnung.
שכך *h. Pi.* befriedigen, beruhigen.
שכל *h. Pi.* gleiten lassen(?).
שִׁכְלוּל *h. m.* Vollendung.
שַׁכְלוּלָא *a. m.* 1. dass.; 2. *pl. c.* שַׁכְלוּלֵי 2 S 22, 8 Grundfeste.
שִׁכְלִי *h. m.* eine Vogelart(?).
שַׁכְלֵל *h.* vollenden. *Pass.* vollendet werden.
שַׁכְלֵל *a., ipf.* 2 *sg. c. s.* תְּשַׁכְלְלִנַּהּ Gn 6, 16 dass. *Pass. pf.* 3 *pl.* אִשְׁתַּכְלַלוּ Gn 2, 1 vollendet werden.
שכם *h. Hi.* früh tun.
שִׁכְמִי *h. m.* 1. nach dem Nacken benannt; 2. nach Sichem benannt.
שָׁכַן *h.* 1. sich niederlassen; 2. sich gesellen. *Hi.* wohnen lassen.
שָׁכֵן *h. m., f.* שְׁכֵנָה Nachbar.
שְׁכֵין *a.* 1. *pf.* שְׁכֵין Ct 3, 10 (MS *Pa.* שַׁכֵּין) sich niederlassen; 2. sich setzen.
שכינא, שכנא l. שבינא, שבנא = גְּבִינָא *a. m.* Augenbraue, Stirnrand über den Augen.
שכניא l. שִׁבְנָיָא *a. m.* mit überhängender Stirnhaut.
שְׁכַנְיָה männl. Personenname.
שְׁכַנְצִיב Ortsname.
שַׁכָּף *h. m.* Lederarbeiter.
שַׁכָּפָא *a. m.* Lederarbeiter.
שכר *h. Pi.* berauschen. *Hitp.* sich berauschen.
שֵׁכָר *h. m.* Rauschtrank.
שִׁכְרָא *a. m.* dass.
שְׁכָרְבָּזִי *pers. m.* Falkenjagd.

שִׁכְּרוּת *h. f.* Trunkenheit.
שִׁכְשֵׁךְ *h.* schütteln, schwenken.
שַׁכְשֵׁךְ *a.* dass.
שֶׁכְתָּא *a. f.* Hautreiz (?).
שֶׁל *h.* (= שֶׁ. לְ, zur Umschreibung des Genetivs benützt und ursprünglich mit dem folgenden Wort verbunden) von. שֶׁלִּי, שֶׁלְּךָ mein, dein.
שְׁלָא I *a., pt.* שָׁלֵי, cf. שָׁלֵינוּנָא Dt 14, 17 herausziehen.
שְׁלָא II, שְׁלִי *a.* 1. *pt. pl.* שָׁלַן Am 6, 1 sorglos sein; 2. vergessen; 3. irren. *Aph.* 1. *pf.* אַשְׁלִי Thr 2, 7 (MS שְׁבַק) verwerfen; 2. vergessen; 3. irre führen. *Itpe.* 1. *ipf.* 3 *pl.* יִשְׁתְּלוֹן Lv 4, 13 sich irren, fehlen; 2. vergessen; 3. vergessen werden.
שלאהותא. *c. s.* שַׁלְאֲהוּתָךְ Thr 3, 65 l. mit MS שַׁלְהָאוּתָךְ, s. שַׁלְהָאוּתָא.
שלב *h. Pu.* zusammengeheftet sein.
שלב *a. Pa. pt. pass. pl.* מְשַׁלְּבִין Ex 26, 17 zusammengelegt sein, eingefaßt sein.
שִׁלְבָא *a. m.* Schnauze (eines Gefäßes).
שְׁלַבִּיוֹת, שְׁלַבִּין *h. f. pl.* Leitersprossen.
שַׁלְבּוּקָא *a. m.* Blase.
שִׁלְבֵּק *h.* Blasen erzeugen.
שליברות (jSot 18[a]) l. שֶׁל בְּרוֹת.
שַׁלְבֵּשׁ *a.* durchlaufen.
שֶׁלֶג *h. m.* Schnee.
שַׁלְגָּא *a. m.* ein Reinigungsmittel (Wurzel von *Leontice Leontopetalum?*).
שֶׁלֶד *h. m., pl.* שְׁלָדוֹת Gerippe.
שִׁלְדָּא (שַׁלְדָּא I. Löw) *a. m.* 1. dass.; 2. Körper, Masse.
שלה. *ipf.* יִשְׁלֶה Jes 10, 32, l. יַשְׁלֵים (MS in marg. יִשְׁלֵים), s. שְׁלֵם.
שָׁלָה *h.* 1. herausziehen; 2. fischen. *Pi.* entfernen.
שַׁלְהָאוּתָא *a. f., c. s.* שַׁלְהָאוּתָךְ Thr 3, 65 Müdemachen.
שִׁלְהֵב *h., pt. pass.* מְשֻׁלְהָב brennend.
שַׁלְהֵב *a.* verbrennen. *Pass.* 1. *pt. f.* מִשְׁתַּלְהֲבָא Ex 9, 24 brennen; 2. verbrannt werden.

שַׁלְהָבִיתָא (Nu 21, 28) *a. f.* Flamme, Glut.
שַׁלְהֶבֶת *h. f.* dass.
שַׁלְהוֹבָא *a. m.* dass.
שַׁלְהוֹבִיתָא *a. f., c.* שַׁלְהוֹבִית Ex 3, 2 dass.
שַׁלְהָוָא *a. m., pl. c.* שַׁלְהֲוֵי Jes 8, 23 (MS יִשְׁתַּלְהִי) Verschmachten.
שַׁלְהִי *a., pt. pass.* מְשַׁלְהֵי Gn 25, 29 müde machen, verschmachten lassen. *Pass. pf.* אִשְׁתַּלְהִי Gn 47, 13 verschmachten, ermüden.
שַׁלְהַיָא I *a. m.* müde.
שַׁלְהַיָא II *a. m.* Ruhe, Sicherheit.
שְׁלְהִין *a. m. pl.* Ende.
שָׁלוּחַ *h. m.* weichgewordene, leichtentkernte Olive.
שִׁלּוּחַ *h. m.* 1. Entlassung; 2. Fortschickung. שׁ׳ הַקֵּן die Entlassung (der Vogelmutter) vom Nest (Dt 22, 6 f.).
שְׁלוּחָא *a. m.* Gesandter.
שִׁלּוּט *h. m.* Anfassen.
שַׁלְוִיתָא *a. f.* Ruhe.
שְׁלוּלָא *a. m.* Embryo.
שְׁלוּלִית *h. f.* Katarakt.
שָׁלוֹם *h. m.* 1. Wohlbefinden, Heil; 2. Friede; 3. weibl. Personenname.
שְׁלוֹמִי Ortsname.
שְׁלוֹנִי weibl. Personenname.
שְׁלוּקִים *h. m. pl.* Gekochtes.
שַׁלְוֵשׁ s. שַׁלְבֵּשׁ.
שַׁלְוָתָא *a. f., ind.* שַׁלְוָא Thr 1, 5 Ruhe.
שָׁלוּתָא (Dt 29, 18) *a. f., pl. d.* שָׁלְוָתָא Hb 3, 1 Soc 59 Versehen, Irrtum. בְּשָׁלוּ Lv 4, 20 versehentlich. בִּתְקִיף שָׁלוּ Nu 6, 9 unversehens, plötzlich.
שָׁלַח *h.* senden. *Pi.* fortschicken. *Hitp.* fortgeschickt werden.
שְׁלַח *a.* 1. *pf.* 1 *sg. c. s.* שַׁלַחְתָּךְ Ex 3, 12 senden. שְׁלַח בָּתַר holen lassen; 2. ablegen, ausziehen; 3. enthäuten; 4. sich ausstrecken. *Pa. pf.* שַׁלַּח Nu 22, 40 fortschicken, entlassen. *Aph.* 1. *pt.* מַשְׁלַח Ex 8, 17 loslassen;

2. *pf.* אַשְׁלַח Nu 20, 28 ausziehen; 3. *ipf.* יַשְׁלַח Lv 1, 6 abziehen, enthäuten. *Itpe. pf.* 1 *sg.* אִשְׁתְּלַחִית Ri 5, 7, *inf. c. s.* אִשְׁתְּלוּחֵיהוֹן Ez 1, 14 Soc 59 gesandt werden; 2. ausgezogen werden.

שֶׁלַח *h. m.* 1. abgezogenes Fell; 2. weichgewordene, leicht entkernte Olive; 3. Breite (einer Stufe); 4. *pl.* שְׁלָחִין Bewässerungsrinnen. בֵּית הַשְּׁלָחִין Bewässerungsland.

שִׁלְחָא *a. m.* 1. Fell; 2. Waffe.

שַׁלָּחָא *a. m.* Fellzubereiter.

שַׁלְחוּפָא *a. m.* 1. Ersatz; 2. Vergeltung.

שֻׁלְחָן *h. m.* Tisch.

שֻׁלְחָנִי *h. m.* Geldwechsler.

שַׁלְחֵף *a.* 1. wechseln; 2. vertauschen. *Pass.* vertauscht werden.

שָׁלַט I *h.* 1. Macht haben; 2. Gewalt ausüben; 3. herrschen. *Pi.* beherrschen. *Hitp.* Vollmacht erhalten.

שָׁלַט II s. שָׁלַט.

שְׁלַט *a.* 1. *ipf.* 2 *sg.* תִּשְׁלוֹט Dt 15, 6 herrschen; 2. *inf.* מִשְׁלַט Lv 20, 16 vergewaltigen, beschlafen. *Aph. pf.* 3 *pl. c. s.* אַשְׁלְטוּנָא Am 4, 1 Gewalt verleihen. *Itpa.* sich zum Herrscher machen.

שִׁלְטָא *a. m.* 1. *pl. d.* שִׁלְטַיָּא Jer 51, 11 Schild; 2. Flecken.

שִׁלְטוֹן I *h. m.* gewaltiger Machthaber, Herrscher.

שִׁלְטוֹן II *h. m.* Schildchen.

שִׁלְטוֹנָא I *a. m. ind.* שִׁלְטוֹן Gn 49, 9 Herrscher.

שִׁלְטוֹנָא II *a. m.* Schildchen (ein Kopfputz der Frauen).

שִׁלְטוֹנָה *h. f.* Gewaltige.

שׁוּלְטִיתָא (Ri 6, 21, MS שׁוּטִיתָא) Stab.

שָׁלְטָן *h. m.* Herrschaft, Gewalt.

שֻׁלְטָנָא *a. m.* 1. *ind.* שֻׁלְטָן Gn 37, 8 Herrschaft; 2. *ind.* שֻׁלְטָן Ex 21, 20 Gewalt; 3. Machthaber.

שַׁלְטָנוּת *h. f.* Herrschaft, Macht.

שֻׁלְטָנוּתָא (Koh 6, 3) *a. f.* dass.

שֻׁלְטְתָא (l. שִׁטְּתָא?) *a. f.* Bein (eines Ruhebetts).

שְׁלְיָא I *a. m.* 1. 2 S 3, 27 Ruhe; 2. מִן שְׁלְיָא plötzlich, unverhofft; 3. plötzliches Verderben.

שְׁלְיָא II *a. m.* Bodensatz.

שְׁלְיָאִית *a.* ohne Arglist.

שְׁלִיבָא (שְׁלִבָּא?) *a. m., pl. d.* שְׁלִיבַיָּא 1 K 7, 28 (MS שְׁלִיבַיָּא) Sprosse (einer Leiter), Stufe.

שְׁלִיבָה (שְׁלִבָּה?) *h. f., pl.* שְׁלִיבוֹת, שְׁלִיבִין dass.

שִׁלְיָה *h. f.* Nachgeburt.

שְׁלֵיוָא *a. m., ind. f.* שְׁלֵיוָא Jer 22, 21 ruhig.

שְׁלֵיוְתָא *a. f., ind.* שְׁלֵיוָא Ez 16, 49 Ruhe.

שְׁלֵיוּתָא *a. f.* dass.

שָׁלִיחַ *h. m., pl.* שְׁלוּחִים Bevollmächtigter. שְׁלִיחַ צִבּוּר Vorbeter.

שְׁלִיחוּת *h. f.* 1. Sendung, Botschaft; 2. Bevollmächtigung.

שְׁלִיחוּתָא (EstII 5, 8, nicht im MS) *a. f.* dass.

שַׁלִּיטָא (Koh 8, 4 Ven. 1517) *a. m., ind.* שַׁלִּיט Gn 24, 2 B., *c. s.* שַׁלִּיטָנֵיהוֹן EstII 1, 3 (Ausg. Dav. שִׁלְטָנֵיהוֹן) mächtig, Machthaber.

שַׁלִּיטְיָא (EstII 1, 3, Ausg. Dav. שַׁלִּיטָא) *a. f.* Herrscherin.

שַׁלִּיטָנִין s. שַׁלִּיטָא.

שְׁלִיטְתָא (EstII 1, 3, nicht im MS) *a. f.* Herrschaft, Reich.

שָׁלִיל *h. m.* Embryo.

שְׁלִילָא (Koh 6, 3) *a. m.* dass.

שְׁלֵים s. שְׁלֵם.

שְׁלִימָא s. שַׁלְמָא.

שְׁלִימוּתָא *a. f.* 1. Fülle, Vollzahl; 2. Vollkommenheit.

שְׁלֵינוּנָא (Lv 11, 17) *a. m.* Reiher.

שְׁלִיף *h. m.* Doppelsack für den Transport zu Esel.

שְׁלִיפָה *h. f.* Ausziehen.

שְׁלִיקָה *h. f.* Sieden.

שְׁלִיקְתָא *a. f.* Gesottenes.
שָׁלִישׁ *h. m.* 1. Drittel; 2. Vertrauensmann.
שְׁלִישִׁי *h. m.* 1. Dritter; 2. Dienstag.
שְׁלְיַת Ortsname.
שְׁלְיְתָא I *a. f.* Nachgeburt.
שְׁלְיְתָא II *a. f.* plötzlicher Untergang.
שלך *h. Hi.* werfen. *Ho.* geworfen werden.
שָׁלָךְ *h. m.* Reiher.
שלכא l. שְׁלָבָא.
שלוכתי (bEr 53[b])?
שָׁלַל *h.* 1. zusammenheften; 2. vereinigen; 3. sich sammeln. *Pilp.* s. שִׁלְשֵׁל.
שלל II *h. Hitp.* beraubt sein.
שָׁלָל *h. m.* 1. geheftete Stelle (am Kleide); 2. שְׁלַבֵּיצִים 'שׁ Eierstock.
שְׁלָלָא *a. m.* Beute.
שָׁלַם *h.* endigen. *Pi.* vergelten. *Hi.* 1. übergeben; 2. vollenden.
שְׁלֵם, שְׁלֵים *a.* 1. *pf.* 3 *sg. f.* שְׁלֵימַת Ex 39, 32 vollendet sein, endigen; 2. *pt. pl.* שָׁלְמִין Gn 34, 21 (MS שָׁלְמִנּוּן) Sab. שְׁלָם אִינּוּן, l. שָׁלְמִנּוּן) friedlich leben. *Pa.* 1. *pt. pl.* מְשַׁלְמִין Ex 20, 5 (MS *Aph.* מַשְׁלְמִין) vervollständigen; 2. *inf.* שַׁלָּמָא Ez 21, 36 vergelten, ersetzen. *Aph.* 1. *ipf.* 2 *sg.* תַּשְׁלֵים Ex 28, 17 füllen, erfüllen; 2. *pf. c. s.* אַשְׁלֵימִנּוּן Dt 32, 30 ausliefern; 3. *ipf.* 3 *sg. f.* תַּשְׁלֵים Dt 20, 12 Frieden schließen; 4. unversehrt bleiben. *Itpa. ipf.* 3 *pl.* יִשְׁתַּלְמוּן Jes 3, 10 vergolten werden, bezahlt werden, bestraft werden.
שָׁלֵם *h. m.* 1. ganz, unversehrt; 2. vollkommen.
שַׁלְמָא *a. m., ind.* שְׁלִים Gn 6, 9, *f.* שַׁלְמָא Lv 4, 28, *pl.* שַׁלְמִין Dt 25, 15 vollkommen, vollständig.
שְׁלָמָא *a. m.* 1. *ind.* שְׁלָם Gn 43, 23 Wohlbefinden, Heil; 2. *ind.* שְׁלָם Dt 20, 10 Friede; 3. Übereinstimmung. בִּשְׁלָמָא zugegeben!
שַׁלְמָאָה *a. m., pl. d.* שַׁלְמָאֵי Gn 15, 19 eine Völkerschaft (Keniter).
שַׁלְמוּתָא *a. f.* Vollkommenheit.
שלמיני (jSabb 8[b], Ausg. Ven. של מיני)?
שַׁלְמָן männl. Personenname.
שַׁלְמָנָא *a. m.* vollkommen.
שְׁלָמְצָה, שְׁלָמְצוֹ (für שְׁלָמְצִיּוֹן) weibl. Personenname.
שַׁלְמְתָא *a. f.* Vollkommenheit.
שלמתו l. שְׁלָמְצוֹ.
שַׁלָּנָא (Ri 5, 27, fehlt im MS u. bei Praet.) *a. m.* Plünderer (?).
שְׁלַנְיָא Ortsname.
שלעטוט (jAbZ 39[c])?
שָׁלַף *h.* ausziehen, abziehen.
שְׁלַף *a.* 1. *ipf.* 1 *sg.* אֶשְׁלוֹף Ex 15, 9 ziehen, herausziehen, abziehen; 2. *pt. pass.* שְׁלִיף Lv 22, 24 B. kastriert (durch Lösung der Hoden). *Pa. pf.* 3 *pl.* שַׁלִּיפוּ Lv 14, 43 losmachen, ablösen. *Itpe.* 1. *ipf.* יִשְׁתְּלֵיף Dt 19, 5 sich herausziehen, sich lösen; 2. gezogen werden.
שֶׁלֶף *h. m.* 1. ungepflügtes Feld; 2. *pl.* Ende.
שַׁלְפּוּחָא *a. m.* Blase, Pustel.
שַׁלְפּוּחִית *h. f.* 1. Muttermund (Uterus); 2. Kropf; 3. (später) Harnblase.
שַׁלְפּוּפָא *a. m.* unreife Dattel.
שַׁלְפּוּקָא *a. m.* Blase, Pustel.
שֶׁלְצִיּוֹן Ortsname (?).
שָׁלַק I *h.* den Flaum verlieren.
שָׁלַק II *h.* brühen, sieden. *pt. pass.* שָׁלוּק gesotten (auch von Eiern). *Ni.* gebrüht werden.
שְׁלַק *a.* 1. dass.; 2. *ipf.* יִשְׁלוֹק 2K 19, 26 (MS שְׁלוּק) verbrennen.
שֶׁלֶק *h. m.* 1. Sieden, Brühen; 2. *pl.* שְׁלָקוֹת Gesottenes; 3. בֶּן שְׁלָקוֹת männl. Personenname.
שַׁלְקוֹנִית (irrig שלקונתית) *h. f.* Sudsalz (I. Löw).
שַׁלְקוּקָא *a. m.* Härchen, Flaum.
שלש *h. Pi.* in drei Teile teilen. *Pu. pt.* 1. dreifach; 2. gedrittelt; 3. dreijährig. *Hi.* einem Vertrauensmann übergeben.

שִׁלְשׁוּל *h. m.* 1. Herablassen; 2. Herabhängen; 3. Regenwurm; 4. (später) Durchfall.

שַׁלְשׁוּשִׁית *h. f.* die Wolfsmilchart Crozophora tinctoria, nach I. Löw. S. לְשִׁישִׁית.

שִׁלְשֵׁל *h.* 1. herablassen; 2. herabziehen; 3. herabhangen. *Pass.* 1. herabgelassen werden; 2. verkettet sein.

שַׁלְשֵׁל *a., pf.* 3 *sg. f. c. s.* שַׁלְשִׁילַתְנוּן Jos 2, 15 herablassen. *Pass.* in Ketten gelegt sein.

שַׁלְשֶׁלֶת *h. f.* 1. Kette; 2. Stammbaum.

שִׁלְשַׁלְתָּא *a. f., pl.* שִׁלְשְׁלָן Ri 16, 21 (Praet. שֵׁישְׁלָן), שִׁלְשְׁלִין Jes 40, 19 (MS שֵׁישְׁלָן), שִׁלְשְׁוָן! EstII 1, 1 (MS שִׁלְשׁוּלִין), שַׁלְשְׁלִין EstII 1, 3 dass.

שֵׁם *h. m., pl.* שֵׁמוֹת 1. Name; 2. Rechtstitel. לְשֵׁם mit Rücksicht auf, im Gedanken an, für. לִשְׁמָהּ um der Sache willen (ohne selbstische Absicht); 3. Grund; 4. Bezeichnung für Gott; 5. das Tetragramm; 6. Art. כְּשֵׁם שֶׁ wie; 7. männl. Personenname (Sem).

שְׁמָא (Gn 16, 13) *a. m.* 1. *c.* שׁוּם Nu 25, 15, *c. s.* שְׁמָךְ Gn 17, 5, שׁוּמְהוֹן Gn 5, 2, *pl.* שְׁמָהָן Gn 2, 20 Name. 2. Ruf. שׁוּם בִּישׁ Nu 14, 36 B. übler Ruf. עַל שׁוּם, מִשּׁוּם Est II 1, 2 wegen. מִשּׁוּם דְּ 1. im Namen von; 2. Est II 1, 2 weil.

שֶׁמָּא (= שֶׁלָּמָא) *h.* vielleicht.

שְׁמָּאָה *a. m.* schadhaft.

שַׁמְגַז ein Zauberwort.

שמד *h. Pi.* zum Abfall (vom Gesetz) zwingen. *Pu. pt.* מְשֻׁמָּד Abtrünniger. *Hitp.* abtrünnig werden.

שמד *a.* dass. *Itpa. ipf.* יִשְׁתַּמַּד Ex 12, 43 abtrünnig werden.

שְׁמָד *h. m.* Religionsverfolgung.

שְׁמָדָא, שְׁמָדָא *a. m.* dass.

שַׁמְדוֹן (שְׁמַדוֹן) Name eines Dämons.

שְׁמוּאֵל männl. Personenname.

שְׁמוֹדַע s. אִשְׁתְּמוֹדַע.

שְׁמוּט *h. m.* Ziehen.

שָׁמוּט *h. m.* langgezogen.

שְׁמוּטָא *a. m.* dass.

שָׁמוּטָא (Jo 1, 4) *a. m.* Name einer Heuschreckenart.

שָׁמוּטְתָא *a. f., ind.* שָׁמוּטָא Ez 23, 20 (MS שַׁמָּשָׁא) Buhlerin.

שמון (jOrl 61[a]) l. דְּאָמְרִין.

שָׁמוּעַ *h. m.* 1. Wortsinn; 2. tradierte Lehre; 3. männl. Personenname.

שְׁמוּעַ *h. m.* Verkündigen.

שָׁמוּעָא *a. m.* 1. hörend; 2. *pl. d.* שָׁמוּעַיָּא 2 K 25, 11 (MS שְׁמִיעַיָּא) Höriger, Diener.

שְׁמוּעָה *h. f.* 1. Nachricht, Kunde; 2. tradierte Lehre, Tradition.

שמועיין (Ct 5, 10, MS שְׁמַעְתַּן) l. שְׁמוּעָתָן, s. שְׁמוּעֲתָא.

שְׁמוּעֲתָא *a. f.* 1. 1 S 2, 24 Nachricht; 2. Hören; 3. tradierte Lehre, Tradition.

שִׁמּוּר I *h. m.* 1. Beaufsichtigung; 2. Beobachtung.

שִׁמּוּר II *h. m.* Entfernen von Hefe (vom Wein).

שִׁמּוּשׁ *h. m.* Bedienung

שִׁמּוּשָׁא *a. m., c. s.* שִׁמּוּשָׁךְ Gn 40, 13 Dienst.

שַׁמּוּתִי *h. m.* Anhänger Schammaj's (?).

שֶׁמְחֲזַי Name eines gefallenen Engels.

שָׁמַט *h.* 1. losmachen, ablösen; 2. entschlüpfen lassen; 3. entschlüpfen. *Ni.* entgleiten, gleiten. *pt.* נִשְׁמָט gelöst. *Pi.* 1. locker, weit machen; 2. erlassen (von Schuld); 2. brach liegen lassen. *Hi.* auslassen.

שְׁמַט *a.* 1. losmachen; 2. entgleiten; 3. *pf.* 3 *f. sg.* שְׁמַטַת Lv 26, 35 unbenützt bleiben. *Aph.* 1. *c. s.* תַּשְׁמְטִנַּהּ Ex 23, 10 (MS תַּשְׁמְטִנַּהּ) unbenützt lassen; 2. *ipf.* 3 *sg. f.* תַּשְׁמֵיט Lv 26, 34 unbenützt bleiben; 3. *ipf.* יַשְׁמֵיט Dt 15, 2 erlassen (v. Schuld). *Itpe.* 1. lose werden; 2. sich entziehen.

שְׁמִטָּה *h. f.* Erlaßjahr.

שַׁמְטוּטִין *h. m. pl.* Weinranken.

שְׁמִטְּתָא (Dt 15, 1) *a. f., pl. c. s.* שְׁמִטַּהָא Lv 26, 43 Erlaß, Erlaßjahr.

שַׁמַּי 1. männl. Personenname.

שְׁמַיָּא *a. m. pl.* (nie *ind.*) 1. Gn 1, 1 Himmel; 2. Bezeichnung für Gott; 3. *c.* שְׁמֵי 1 K 6, 15 Ven. 1517 Höhe.

שְׁמִיטָא *a. m.* langgezogen.

שָׁמַיִם *h. m. pl.* 1. Himmel. שְׁמֵי קוֹרָה Decke (im Hause); 2. Bezeichnung für Gott. בִּידֵי שָׁמַיִם durch Gottes Hand (auf natürliche Weise, nicht durch Menschen).

שְׁמִין *h. m.* 1. eine Münze; 2. s. שָׁמֵן.

שַׁמִּינָא *a. m., pl. c. s.* שַׁמִּינֵיהוֹן Gn 4, 4 fett.

שְׁמִינִי *h. m.* achter. שְׁמִינִי עֲצֶרֶת der achte Tag des Hüttenfestes.

שְׁמִיעָא (שְׁמִיעָא?) *a. m., pl. d.* שְׁמִיעַיָּא 2 K 25, 11 Höriger.

שְׁמִיעָה *h. f.* Hören.

שְׁמִיעֲתָא *a. f.* dass.

שָׁמִיר *h. m.* 1. Diamant; 2. ein wunderbarer Wurm zum Schneiden der Steine.

שָׁמִירָא *a. m.* 1. Ez 3, 9 Diamant; 2. wunderbarer Wurm zum Steinschneiden.

שְׁמִירָה *h. f.* 1. Beaufsichtigung; 2. Beobachtung; 3. Aufbewahrung; 4. Spättraube.

שְׁמִירָה, שְׁמִירָמוֹת, שְׁמִירָמִית, שְׁמִירַת weibl. Personenname.

שְׁמִירַעַם dass.

שַׁמְכָּא *a. m.* Zwiebel (*Allium Cepa*).

שָׁמַם *h.* 1. verheert werden, öde werden; 2. starr sein. *Hi.* verheeren. *Ho.* vertilgt werden. *Hitpo.* staunen.

שמם *a. Itpo.* 1. *pf.* אִשְׁתָּמַם 1 S 21, 14 geistesabwesend sein.

שָׁמֵם *h. m.* geistesabwesend.

שְׁמָמָה *h. f.* Verödung, Öde.

שמן I *h. Pi.* abschätzen.

שמן II *h. Hi.* fett werden. *Hitp.* fest werden.

שמן, שמין *a. Itpe.* fett werden.

שָׁמֵן *h. m.* fett.

שַׁמָּן männl. Personenname.

שְׁמָן *h. m.* Name.

שֶׁמֶן *h. m.* Öl. *Pl.* שְׁמָנִים Ölarten, Salben. שֶׁמֶן דָּגִים Fischtran. שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה (heiliges) Salböl. שֶׁמֶן וֶרֶד durch Rosenblätter parfümiertes Öl. שֶׁמֶן מְזֻקָּק gereinigtes Öl. שֶׁמֶן עָרֵב Würzöl. שֶׁמֶן שָׁלוּק Öl aus gesottenen Preßrückständen. *Pl.* שְׁמָנִים, שְׁמָנִין Ölarten. שֶׁמֶן שָׁרוּי Öl aus aufgeweichten Oliven. שֶׁמֶן שֶׁלַּשְׁמָרִים ungereinigtes Öl.

שְׁמְנָא (Ri 3, 22) *a. m.* Fett.

שַׁמְנָא *a. m., ind.* שְׁמַן Gn 18, 8, 2 S 17, 29 Butter.

שְׁמֹנֶה *h. m., f.* שְׁמֹנָה acht. שְׁמֹנָה עָשָׂר, שְׁמֹנֶה עֶשְׂרֵה achtzehn. שְׁמֹנֶה עֶשְׂרֵה Achtzehngebet.

שַׁמְנוּנִיתָא *a. f.* Fettigkeit.

שֻׁמְנוּנִיתָא *a. f.* Fett.

שַׁמְנִינָא *a. m., pl. c. s.* שַׁמְנִינֵיהוֹן Gn 4, 4 (MS שַׁמִּינֵיהוֹן) fett.

שָׁמַע *h.* 1. hören. ש׳ לְ, בְּקוֹל gehorchen; 2. verstehen. שׁוֹמְעֵנִי soll ich etwa (das Schriftwort) verstehen? *Ni.* willfahren. *Pi.* verkünden. *Hi.* 1. dass.; 2. tönen lassen.

שְׁמַע *a., ipf.* 2 *sg.* תִּשְׁמַע Dt 32, 1 hören. ש׳ לְ gehorchen; 2. bedienen; 3. entnehmen. *Pa. pt. pl.* מְשַׁמְּעִין 1 S 29, 5 ertönen lassen. *Aph.* 1. *pf. c. s.* אַשְׁמְעָךְ Dt 4, 36 verkünden; 2. ertönen lassen. *Itpe.* 1. *pf.* אִשְׁתְּמַע 45, 16 gehört werden; 2. *ipf.* 3 *pl.* יִשְׁתַּמְעוּן Gn 49, 10 sich unterwerfen, gehorchen.

שְׁמַע (*imp.* v. שָׁמַע). קְרִיאַת ש׳ die tägliche Rezitation gewisser Gesetzesstücke (Dt 6, 4—9; 11, 13—21; Nu 15, 37—41).

שִׁמְעָא *a. m.* 1. *c.* שֵׁימַע Gn 29, 13 Ruf; 2. *c.* שֵׁימַע 2 S 22, 45 Soc 59 Hören.

שְׁמָעָא a. m., c. s. שְׁמְעֵיהּ Jos 6, 27 Praet., Ruf.
שַׁמָּעָא a. m. Diener.
שִׁמְעוֹן männl. Personenname.
שְׁמָעֵי dass.
שְׁמַעְיָה dass.
שְׁמַעְנָא a. m. Ruf.
שְׁמַעְתְּתָא a. f., pl. שְׁמַעְתָּן (Cant 5, 10. MS שְׁמַעֲתַן) traditionelle Lehre, Lehrtradition.
שומפוזין (SchemR 38 Ausg. Konst.) l. טוּמְפָּזִין gr. m. (τοπάζιον) Topas.
שֶׁמֶץ h. m. Nachrede, übler Ruf.
שִׁמְצָא a. m. 1. übler Ruf; 2. Makel.
שָׁמַר I h. 1. beobachten; 2. erwarten. Pi. 1. beaufsichtigen; 2. verhüten. Hitp. verwahrt sein.
שמר II h. Pi. die Hefen beseitigen (vom Wein).
שמר a. Itpa. אִשְׁתַּמַּר Jes 7, 4, l. mit MS אִסְתְּמַר, s. סמר II.
שֶׁמֶר h. m. Fenchel (*Foeniculum vulgare Mill*).
שֶׁמְרָא a. m. dass.
שִׁמְרָא a. m., c. s. שִׁמְרֵיהּ Jer 48 11 Hefe.
שֻׁמְרָאָה a. m. Samaritaner.
שְׁמָרִים h. m. pl. Hefe (bei Wein, Öl).
שְׁמַרְקַע x. m. Trüffel.
שמש h. Pi. 1. dienen, Dienst tun; 2. bedienen; 3. (auch mit מִטָּה) Beischlaf ausüben, beschlafen. Hitp. sich bedienen, benützen.
שמש a. Pa. 1. inf. שַׁמָּשָׁא Ex 28, 1 dienen, Dienst tun; 2. pf. שַׁמֵּישׁ Gn 40, 4 bedienen; 3. Beischlaf ausüben, beschlafen. Itpa. sich bedienen.
שַׁמָּשׁ h. m. 1. Diener; 2. männl. Glied.
שֶׁמֶשׁ h. m. f. Sonne. בֵּין הַשְּׁמָשׁוֹת nachmittags שֶׁמֶשׁ רוֹאֵה blind.
שִׁמְשָׁא a. m. 1. Dt 4, 19 dass. בֵּי שִׁמְשֵׁי Freitag abends. בֵּין שִׁמְשַׁיָּא Lv 23, 5, בֵּין שִׁמְשָׁתָא nachmittags; 2. Fieberhitze.

שַׁמָּשָׁא a. m., pl. שַׁמָּשִׁין Jes 6, 2 Diener.
שִׁמְשׁוּר, שִׁמְשׁוּץ, שִׁמְשׁוּךְ absichtliche Veränderungen von שִׁמְשׁוֹן.
שֻׁמְשׁוּם h. m., pl. שֻׁמְשְׁמִין Sesam (*Sesamum orientale*).
שִׁמְשַׁי, שִׁמְשִׁי, שַׁמְשַׁי (EstII 3, 7; 6, 1, nicht MS) männl. Personenname.
שֻׁמְשׁוּק h. m. Majoran (*Origanum majorana*).
שֻׁמְשְׁמָא a. m. Sesam (*Sesamum orientale*).
שַׁמְשְׁמִין a. m. pl. Röte (der Augen).
שֻׁמְשְׁמָנָא a. m. Ameise.
שַׁמָּשְׁתָּא a. f., pl. שַׁמָּשָׁן 1 S 8, 13 Dienerin.
שַׁמַּת a., pt. pass. in den Bann getan. Pa. in den Bann tun.
שַׁמַּתָּא a. f. 1. Ct 2, 16 (MS שְׁמָתָא, Ausg. Ven. 1525 שַׁמַּתָּא) Bann; 2. Gebanntes.
שַׁמָּתִי h. m. Anhänger Schammaj's(?).
שַׁמְתִּית h. f. schwärzlich.
שֵׁן h. f. 1. Zahn. du. שִׁנַּיִם; 2. Zahnziehen; 3. du. die Labien der weibl. Scheide; 4. du. die Befestigungen des Mastdarms; 5. Zacke; 6. pl. שְׁנָנִים Felsen.
שִׁנָּא a. m. 1. Ex 21, 24, c. שֵׁן Dt 32, 24 Zahn. שֵׁן דְּפִיל Elfenbein. שֵׁן דַּחֲלַב Milchzahn; 2. Schneidezahn; 3. pl. die Befestigungen des Mastdarms; 4. pl. c. שִׁנֵּי Ob 3 Zacke, Spitze.
שְׁנָא a. f. s. שַׁתָּא.
שְׁנָא a. 1. Dt 34, 7 sich ändern; 2. לָא שְׁנָא es ist kein Unterschied. מָאי שְׁנָא was ist für ein Unterschied? 3. ungewöhnlich sein. Pa. 1. pf. שַׁנִּי Gn 41, 14 ändern, wechseln; 2. einen Unterschied aufzeigen (zur Auflösung eines scheinbaren Widerspruches). pt. pass. מְשַׁנֵּי Ex 33, 16 verschieden; 3. pt. pl. מְשַׁנַּן Ri 20, 16 (MS מַשְׁנַן) 1. מַשְׁנַן, s. שִׁנָּא. Aph. pf. אַשְׁנֵי Dt 32, 5 verändern. Itpa. 1. pf. 3 pl. אִשְׁתַּנִּיו Dt 32, 5 (MS אִשְׁתַּנִּיו) sich verändern; 2. sich verstellen.

שְׁנָא *a. m.* s. בַּרְשַׁן.

שְׁנְדְּפִין (= שֶׁן דְּפִיל) *a. m.* Elfenbein.

שָׁנָה I *h.* 1. wiederholen; 2. Mischna rezitieren. *Ni.* 1. wiederholt werden; 2. gelehrt werden. *Pi.* wiederholen. *Hi.* Mischna rezitieren lassen.

שנה II *h. Pi.* ändern. *Pu. pt.* מְשֻׁנֶּה 1. geändert; 2. unnatürlich. *Hitp.* sich ändern.

שָׁנָה *h. f., pl.* שָׁנִים Jahr.

שִׁנּוּי *h. m.* 1. Veränderung; 2. Außergewöhnliches.

שְׁנוּיָא I *a. m.* Antwort.

שְׁנוּיָא II *a. m., c.* שִׁנּוּי Jes 28, 11 Änderung, Veränderung.

שִׁנּוּן *h. m.* Einschärfung.

שְׁנוֹנִית *h. f.* 1. Fels, Klippe; 2. ein Gewürz (Sison Amomum L. I. Löw).

שְׁנוּקָא *a. m.* 1. Erwürgen; 2. Beängstigung.

שְׁנוּתָא *a. f.* 1. *ind.* שְׁנוּ Ho 6, 10 (MS שְׁנוֹ) Umgekehrtes; 2. Ungewöhnliches, Entsetzliches.

שְׁנוּתָא s. שׁוֹנִיתָא.

שֵׁנִי *h. m., f.* שְׁנִיָּה 1. zweiter; 2. zweiter Grad; 3. Montag.

שְׁנְיָא *a. m., ind.* שְׁנֵי, שְׁאנֵי, *pl.* שָׁנַיִן EstII 3, 8 (MS שְׁנְיִין) Anderes. לָא שְׁנְיָא es ist kein Unterschied.

שְׁנַן *a., pt. pass.* geschärft. *Pa. imp. pl.* שַׁנִּינוּ Jer 51, 11 schärfen. *Itpe. pf.* 3 *sg. f.* אִשְׁתְּנִינַת Ex 21, 15 geschärft werden.

שְׁנָנָא (Ri 3, 22, Praet. שִׁנְנָא) *a. m., c.* שְׁנַן Gn 3, 24 (MS שְׁנַן) Klinge.

שִׁנָּנָא *a. m.* mit großen Zähnen versehen.

שְׁנָנָא (אַדְּלָא) *a. m.* vegetabilisches Alkali.

שְׁנָנִים *h. m. pl.* Felsen.

שְׁנַץ, שְׁנֵיץ *a.* zusammengezogen sein. *pt. pass.* zusammengezogen. *Pa.* zusammenziehen.

שֶׁנֶץ *h. m., pl.* שְׁנָצִים, שְׁנָצוֹת Zugschnur (zum Zusammenziehen).

שִׁנְצָא *a. m.* dass.

שנק *h. Pi.* erwürgen.

שנק *a. Pa.* 1. *pf.* שַׁנֵּיק Ex 14, 27, *inf. c. s.* שַׁנָּקוּתְהוֹן Ct 1, 9 dass.; 2. *pf.* 2 *pl.* שַׁנֵּיקְתּוּן Ma 1, 13 quälen. *Itpa.* 1. *pf.* 3 *pl.* אִשְׁתַּנַּקוּ Ct 1, 9 erwürgt werden; 2. ersticken.

שֻׁנְרָא (EstII 1, 2, MS שֻׁנָּארָא) *a. m.* Katze.

שִׁנְתָא s. שִׁינְתָא.

שְׁנָתוֹת *h. f. pl.* Zeichen, Kerben.

שסה *h. Pi.* hetzen.

שִׁסּוּעַ *h. m.* 1. Zerreißen, Einreißen; 2. Zerrissenes (an den Klauen).

שסע *h. Pu. pt.* zerrissen.

שסע *a. Pa. pf. c. s.* שַׁסְּעָנִי Thr 3, 11 zerreißen.

שִׁסְקָא *x. m.* Mispel.

שִׁסְתַּג *x. m.* Lappen.

ש״ע, שע״ז, שע״ט s. Lex. d. Abbrev. s. v. שעטנז.

שעא I *a. Pa.* glatt machen.

שעא II *a. Itpa. pf.* אִשְׁתַּעֵי Gn 24, 66, Ex 24, 3 erzählen.

שְׁעְבַּד *h., pt. pass.* מְשֻׁעְבָּד 1. unterworfen; 2. mit Hypothek belastet. *Pass.* unterworfen sein.

שַׁעְבֵּד *a.* 1. *pf.* 3 *pl.* שַׁעְבִּידוּ Gn 12, 5 unterwerfen; 2. verpflichten. *Pass. ipf.* יִשְׁתַּעְבַּד Gn 25, 23 unterworfen werden, sich unterwerfen.

שִׁעְבּוּד *h. m.* 1. Unterjochung, Dienst; 2. Belastung mit Hypothek.

שִׁעְבּוּדָא *a. m.* 1. *c. s.* שִׁעְבּוּדְהוֹן Ex 4, 31 Unterjochung, Dienst; 2. Verpflichtung.

שעבז *h. Pu. pt.* מְשֻׁעְבָּז mit langen Hoden.

שַׁעְבְּזָא *a. m.* Hode.

שָׁעָה *h. f.* 1. Zeit; 2. Stunde. בְּשֵׁשׁ שָׁעוֹת um sechs Uhr (mittags). אֶבֶן הַשָּׁעוֹת Sonnenuhr.

שַׁעֲוָה *h. f.* Wachs.

שְׁעוֹלָא *a. m.* 1. Jes 40, 12 hohle Hand; 2. Fußsohle.

שְׁעוּעִים *h. m. pl.* Platterbsenart (*Lathyrus Cicera*).
שְׁעוּר *h. m.* Maß.
שְׁעוּרָא *a. m.* dass.
שְׁעוּתָא (Mi 1, 4, Merx שְׁעֲוָתָא) *a. f.* Wachs.
שַׁעַטְנֵזָא (Lv 19, 19, Dt 22, 11) *x. m.* verbotenes Mischgewebe.
שְׁעִיעָא *a. m., ind.* שְׁעִיעַ Gn 27, 11 glatt.
שְׁעִיעוּתָא *a. f., c.* שְׁעִיעוּת Gn 27, 16 Glätte.
שְׁעִיתָא (Mi 1, 4, Merx שְׁעֲוָתָא) *a. f.* Wachs.
שַׁעַל *h. m.* Tiefe(?).
שְׁעֶלָא *a. m.* hohle Hand. S. שְׁעוּלָא.
שַׁעַם *h. m.* Kork.
שְׁעָמוּם *h. m.* 1. Wahnsinn; 2. Wahnsinniger.
שְׁעָמוּמָא *a. m.* Wahnsinn.
שַׁעֲמוּמִיתָא *a. f.* dass.
שְׁעְמֵם *h., pt. pass.* מְשֻׁעְמָם verwirrt, wahnsinnig. *Pass.* verwirrt werden.
שַׁעֲמֵם *a., pt. pl.* מְשַׁעְמְמִין Ho 9, 7 verwirren. *Pass. ipf.* 3 *pl.* יִשְׁתַּעְמְמוּן Jer 4, 9 verwirrt werden.
שְׁעְמְמוּתָא *a. f., c.* שְׁעְמְמוּת Dt 28, 28 Irrsinn, Wahnsinn.
שען *a. Aph. ipf.* 3 *pl.* יַשְׁעֲנוּן Jes 55, 12 klopfen(?).
שׁעע *h. Pilp.* שַׁעֲשַׁע ergötzen. *Hitpalp.* sich ergötzen.
שְׁעַע *a.* 1. *pf.* 3 *pl.* שַׁעֲעוּ Thr 4, 7 glatt sein; 2. *pf.* שְׁעַע Ez 13, 10 Ven. 1517 bestreichen; 3. überziehen; 4. schmeicheln. *Itpe. pf.* אִתְּשַׁע Lv 14, 43 bestrichen werden. S. שׁוּעַ.
שַׁעֲפָא *a. m., ind.* שְׁעַף Gn 37, 25, שְׁעִיף Jer 46, 11 Balsam.
שׁער I *h. Pi.* Pförtnerdienst leisten.
שׁער II *h. Pi.* 1. abschätzen, berechnen; 2. annehmen.
שׁער *a. Pa. pf.* 3 *pl. c. s.* שַׁעֲרוּהִי Gn 26, 11 abschätzen, berechnen.

שַׁעַר I *h. m.* Tor. בֵּית שַׁעַר Torbau (Türwächterraum).
שַׁעַר II *h. m.* Marktpreis. בַּעַל שַׁעַר Ansetzer des Marktpreises.
שַׁעֲרָא *a. m.* 1. dass.; 2. *pl.* Zinsen.
שַׁעֲשׁוּעִים *h. m. pl.* Vergnügen, Zerstreuung.
שעשועית (jKil 27[a]) l. שְׁעוּעִית, s. שְׁעוּעִים.
שַׁעֲשַׁע s. שׁעע.
שעשיעת (GnJII 33, 4) l. שְׁעִיעוּת, s. שְׁעִיעוּתָא.
שָׁעֲתָא (Ct 1, 14) *a. f., ind.* שָׁעָה Ex 33, 5, EstII 3, 3, *pl.* שָׁעִין, שָׁעָן 1. kurze Zeit; 2. Zeit; 3. Stunde. בְּשֵׁית שָׁעִין um sechs Uhr (mittags).
שף. ש׳ ויתיב l. שְׁפִיתִיב Ortsname.
שְׁפָא *a. m.* s. שְׁפְיָא.
שְׁפָא I *a.* zermalmen. *Pa.* dass.
שְׁפָא II *a.* 1. glätten; 2. abziehen, abgießen. *Pa.* 1. glätten; 2. beruhigen.
שְׁפָא II *a.* abschüssig machen.
שַׁפָּאָה *a. m.* Weinküfer.
שְׁפַד *h.* aufspießen.
שְׁפַד *a., pt. pass.* spitz. *Pa.* aufspießen.
שָׁפָה *h.* 1. *pt. pass.* שָׁפוּי glatt; 2. ruhig sein. *pt. pass.* ruhig; 3. abgießen. *Pi.* glätten, abhobeln. *Pu.* geglättet werden. *Hitp.* beruhigt werden, vernünftig werden (von Wahnsinnigen).
שַׁפּוּד *h. m.* Bratspieß.
שַׁפּוּדָא *a. m.* dass.
שִׁפּוּט I *h. m.* Beurteilung.
שִׁפּוּט II *h. m.* Albernheit.
שָׁפוּי s. שָׁפָה.
שִׁפּוּי I *h. m.* Abgehauenes, Abfall.
שִׁפּוּי II *h. m.* Abschüssiges. ש׳ כּוֹבַע Abfall des Schildknorpels.
שיפויין (ExJII 16, 31) l. אֲשִׁישִׁין, s. אֲשִׁישִׁתָא.
שְׁפוּכָא *a. m., c.* שְׁפוּךְ Nu 21, 15 (MS שְׁפֵיךְ) Erguß.
שְׁפוּכָאָה *a. m.* Weinküfer.
שִׁפּוּלָא *a. m.,* gewöhnl. *pl.* 1. *c. s.* שִׁפּוּלוֹהִי Ex 28, 33 Saum; 2. *c.* שִׁפּוּלֵי Ex 19, 17 Fuß (eines Berges).

שְׁפּוּלֵין *h. m. pl.* 1. Saum; 2. שִׁפּוּלֵי מֵעַיִם Labien der weiblichen Scham.

שְׁפּוּעַ *h. m.* 1. abschüssiger Teil; 2. Herabhängendes.

שְׁפּוּעָא *a. m.* 1. Schleppe; 2. Fuß (eines Berges).

שיפוף (jMoK 81[b]) s. שְׁפּוּי I.

שְׁפוֹפֶרֶת *h. f.* 1. Röhre; 2. Rohr des Glasbläsers; 3. Fernrohr; 4. Büchse; 5. Höhlung, Spalt; 6. Eierschale.

שְׁפּוּצָא *a. m.* Ausbesserung.

שְׁפּוּרָא *a. m.* 1. Horn (zum Blasen); 2. Behältnis für Geld.

שְׁפוּתָה absichtliche Veränderung von שְׁבוּעָה.

שִׁפְחָה *h. f.* Magd.

שִׁפְחוּת *h. f.* Magdstellung.

שָׁפַט *h.* richten.

שְׁפְטָא s. שְׁבְטָא.

שְׁפְטָנָא *a. m.* albern.

שַׁפָּיָא s. שַׁפָּאָה.

שְׁאפְיָא *a. m.* leer.

שְׁפָיָא *a. m.* Abgenütztes, Geringes.

שְׁפְיָא I *a. m.* ruhig.

שְׁפְיָא II, שְׁפְיָא *a. m.* Ruhe, Beruhigung.

שַׁפְיוּת *h. f.* Vergleich.

שַׁפְיוּתָא *a. f.* dass.

שְׁפִיחֲלָא männl. Personenname.

שְׁפִיטָה *h. f.* Richten.

שְׁפִיכָה *h. f.* Ausgießen.

שְׁפִיכוּת *h. f.* 1. Vergießen; 2. Weggießen.

שְׁפִיכוּתָא *a. f.* 1. Vergießen; 2. Guß (von starkem Regen).

שְׁפֵילְתָא (Dt 1, 7) *a. f.* Niederung.

שְׁפִיפוֹנָא *a. m.* eine Schlangenart.

שַׁפִּיר *a.* trefflich.

שְׁפִיר *h. m.* Hautblase (des Embryo), das Abortivei. Vgl. שָׁלִיל.

שְׁפִירָא *a. m.* dass.

שַׁפִּירָא *a. m., f. ind.* שַׁפִּירָא Gn 12, 14 schön.

שְׁפִירוּתָא *a. f., c.* שְׁפִירוּת Dt 28, 47 Fröhlichkeit.

שְׁפִיתָה *h. f.* Ansetzen von Töpfen auf das Feuer. בֵּית שׁ' Topfstelle.

שָׁפַךְ *h.* ausgießen. *pt.* שׁוֹפְכִין Ausgußwasser. *Ni.* ausgegossen werden. *Pu. pt.* weggeschüttet.

שְׁפַךְ *a.* 1. *pf.* 1 *sg. c. s.* שְׁפַכְתֵּיהּ Ez 24, 7 vergießen, ausgießen; 2. wegschütten. *Itpe.* 1. *ipf.* יִשְׁתְּפֵיךְ Dt 19, 10 vergossen werden; 2. *ipf.* יִשְׁתְּפֵיךְ Dt 12, 27 ausgegossen werden; 3. *pt.* מִשְׁתְּפֵיךְ 1 K 13, 3 weggeschüttet werden.

שְׁפְכָא *a. m.* 1. Ausgußrohr; 2. *ind.* שְׁפֵיךְ Nu 21, 15 Ausfluß.

שְׁפְכּוֹנִי *h. m.* Olivenart.

שפל *h. Hi.* erniedrigen. *Ho.* erniedrigt werden. *Hitp.* vernachlässigen, unterlassen.

שְׁפַל, שְׁפֵיל *a.* 1. sich neigen; 2. bis ans Ende verfolgen. *Aph. pt.* מַשְׁפִּיל 1 S 2, 7 erniedrigen, niederdrücken. *Itpe. inf.* אִשְׁתְּפָלָא 1 S 2, 36 sich beugen.

שָׁפָל *h. m.* 1. gebeugt; 2. demütig; 3. nachlässig.

שַׁפְלָא *a. m.* dass.

שְׁפֵלָה *h. f.* Niederung.

שִׁפְלוּת *h. f.* 1. Erniedrigung; 2. Demut.

שַׁפְלוּתָא (Jer 49, 24) *a. f.* Erniedrigung.

שְׁפַן ein Zauberwort.

שַׁפְנִינָא (Lv 12, 6) *a. m.* Turteltaube.

שְׁפְנַר (?) *h. m.* mit dünnem Gesäß.

שָׁפַע *h.* 1. reichlich fließen, strömen; 2. reichlich sein; 3. herabhängen. *Pu. pt.* 1. luxuriös; 2. schräg, schief. *Hi.* 1. reichlich, im Überfluß geben; 2. überschießen lassen, schräg machen. *Hitp. pt.* schräg, schief.

שְׁפַע *a.* reichlich fließen, strömen. *Pa. pt. pass.* herabhängend. *Aph.* 1. reichlich geben; 2. herabhängen lassen.

שֶׁפַע *h. m.* Strom.

שִׁפְעָא *a. m., c.* שְׁפַע Jes 48, 18 dass.

שִׁפְעָה, שִׁפְעָה *h. f.* 1. Menge; 2. Mächtigkeit, Stärke.

שָׁפַף *h., pt. pass.* niedergebeugt. *Pilp.* שְׁפַשֵׁף 1. abreiben, glatt machen; 2. streicheln.

שְׁפַף *a., pf.* שַׁף Ex 32, 20 zerreiben, zermalmen. *Pa.* zermalmen. *Itpa.* zermalmt werden.

שפץ *a. Pa.* ausbessern.

שְׁפָצָא *a. m.* Ausbesserung.

שפר *h. Pi.* 1. schön machen; 2. putzen.

שְׁפַר (Lv 10, 20) *a.* gefallen. *Pa. inf. c. s.* שַׁפָּרוּתֵיהּ Ex 30, 7 (MS אַתְקָנוּתֵיהּ) putzen. *Aph.* schön machen, putzen. *Itpe. pt. f.* מִשְׁתַּפְּרָא Jer 2, 33 schön tun.

שֶׁפֶר *h. m.* Liebliches.

שֻׁפְרָא *a. m.* 1. EstII 1, 3 Schönheit; 2. *c.* שְׁפַר Ex 22, 4, *c. s.* שֻׁפְרֵיהּ Nu 18, 29 das Beste.

שִׁפְרְגַז (EstII 6, 10, MS שֵׁיפַּרְגָן, Or 2377 שְׁפַּרְגָן) *x.* Name eines Pferdes.

שׁוּפְרְזָא *x. m.* eine Art Trinkgefäß.

שְׁפַרְנוּנָא *a. m.* eine Fischart.

שְׁפַרְפָּרָא (Thr 2, 19) *a. m.* Morgengrauen.

שפש *h. Pu. pt.* verwickelt (? s. פִּשְׁפֵּשׁ).

שְׁפַשֵׁף s. שָׁפַף.

שַׁפְשֵׁף *h. m.* Rute (Leimrute).

שַׁפְשֶׁפֶת *h. f.* dass.

שָׁפַת *h.* auf den Herd setzen, kochen.

שְׁפִתָּא *a. m.* Griff.

שצף *h. Pi.* abtrennen.

שֶׁצֶת Ortsname.

שָׁקָא (Ex 29, 22) *a. m.* 1. Schenkel; 2. Bein, Fuß.

שְׁקָא I *a., pt. d.* שָׁקְיָא Gn 40, 5 Mundschenk. *Aph. pf.* אַשְׁקִי Gn 29, 10 tränken, zu trinken geben.

שְׁקָא II *a.* hinfallen.

שָׁקַד *h.* eifrig sein.

שְׁקַד *a.* wachen. *Itpe.* sich bestreben.

שָׁקֵד *h. m.* 1. Mandel; 2. Mandelbaum.

שַׁקְדָן *h. m.* eifrig, strebsam.

שקה *h. Hi.* tränken, zu trinken geben.

שְׁקוֹד *h. m.* strebsam, eifrig.

שִׁקּוּיָא *a. m.* Getränk.

שִׁקּוּל *h. m.* Abschätzung.

שַׁקּוֹלָא *a. m.* Lastträger.

שְׁקוּעַ *h. m.* 1. Vertiefung; 2. Einsenkung.

שְׁקוּעָא *a. m.* Verdeckung.

שְׁקוּעָה absichtl. Veränderung v. שְׁבוּעָה.

שְׁקוֹף *h. m.* Oberschwelle.

שְׁקוֹפָא *a. m.* dass.

שִׁקּוּצָא *a. m.* 1. *pl. c. s.* שִׁקּוּצָךְ Jer 4, 1 Greuel; 2. *pl. c. s.* שִׁקּוּצֵיהוֹן Dt 29, 16 (im MS beschädigt) Götze (Scheusal).

שִׁקּוּר *h. m.* Ableugnen.

שְׁקוֹר *h. m.* eine Art Krug.

שְׁקוּרָה absichtl. Veränderung v. שְׁבוּעָה.

שְׁקוּתָא *a. f.* 1. Trinken; 2. *c. s.* שְׁקוּתֵיהּ 1 K 10, 5 (MS שַׁקְיוּתֵיהּ) Getränk.

שִׁקְוְמִי *x. f.* eine Speise.

שָׁקַט *h., pt. pass.* gesenkt.

שְׁקַט *a., ipf.* יִשְׁקוֹט Ex 23, 12 ruhen. *Aph. ipf.* 1 *sg.* אַשְׁקֵיט Jes 62, 1 ruhen lassen.

שֶׁקֶט *h. m.* Ruhe.

שְׁקְטָא *a. m., ind. f.* שְׁקְטָא Sac 1, 11 ruhig.

שָׁקְיָא (Gn 40, 5) *a. m.* Mundschenk.

שִׁקְיָא *a. m.* 1. Tränken. בֵּית שִׁקְיָא Gn 24, 20 Tränke; 2. Bewässerung. בֵּית שִׁקְיָא Gn 13, 10 bewässertes Feld; 3. *pl. d.* שָׁקַיָּא Jes 32, 20 (MS שִׁקְיָא) Bewässerungskanal; 4. *pl.* שִׁקְיָנִין Getränke, Drogen.

שְׁקִידָה *h. f.* Eifer, Fleiß.

שַׁקְיוּתָא *a. f.* 1. Getränk; 2. Bewässerung; 3. *c. s.* שַׁקְיוּתֵיהּ Gn 40, 21 Amt des Mundschenken.

שְׁקִיטָנָא *a. m.* eine Vogelart.

שִׁקְיָנִין s. שִׁקְיָא.

שְׁקִיעָה *h. f.* 1. Einsinken; 2. Untergang (der Sonne).

שְׁקִיעֲתָא *a. f.* 1. Vertiefung; 2. *pl.* שְׁקִיעִין hypothekarische Eintragung.

שָׁקִיף *h. m.* Felsvorsprung, Halbgrotte.

שְׁקִיפָא *a. m., c.* שְׁקִיף Ri 7, 25 (Praet. שְׁקִיף), Jes 10, 26 (MS שְׁקִיף) dass.

שְׁקִיפַס *h. m.* ein Mann mit Kopf ohne Hinterhaupt.

שְׁקִיקוּת *h. f.* Begehrlichkeit.

שְׁקִיתָא *a. f.* Tränktrog.

שְׁקִיתָא *a. f., pl.* שְׁקָיָן Koh 2, 5 Bewässerungsrinne (?).

שָׁקַל *h.* 1. wägen; 2. anrechnen, berechnen; 3. die Sekelsteuer entrichten. *pt. pass.* שָׁקוּל gleichgeschätzt. *Pi.* ins Gleichgewicht bringen. *Hi.* abwägen.

שְׁקַל I *a.* schätzen.

שְׁקַל II *a.* 1. *inf.* מִשְׁקַל Ex 23, 5 (MS מִשְׁבַּק) nehmen, abnehmen. ש' טֻפְרָן Nägel abschneiden; 2. bringen; 3. heiraten; 4. שְׁקַל וּטְרָא, *pt. pl.* שָׁקְלִין וְטָרַן (Ven. 1525 שַׁקְלָן וְטָאְרָן) verhandeln. *Itpe.* genommen werden.

שֶׁקֶל *h. m.* 1. ein Gewicht; 2. eine Münze; 3. die Halbsekelsteuer für den Tempel. *pl.* Name eines Mischnatraktats.

שִׁקְמָא *a. m., pl. d.* שִׁקְמַיָּא 1 K 10, 27, שִׁקְמָן Maulbeerfeigenbaum (*Ficus Sycomorus*).

שִׁקְמָה *h. f.* 1. *pl.* שִׁקְמִים dass. בְּתוּלַת שִׁקְמָה noch nie abgehauene Sykomore. סַדַּן ש' Sykomorenstumpf. בְּנוֹת שִׁקְמָה Sykomorenfrucht; 2. Ortsname.

שִׁקְמוֹנָה Ortsname.

שִׁקְמוֹנִי *h. m.* aus Schikmona.

שָׁקַע *h.* 1. versinken; 2. sich einbiegen; 3. untergehen (v. d. Sonne). *Pi.* versenken. *Pu. pt.* 1. eingesenkt; 2. tiefliegend; 3. vermischt. *Hi.* untergehen lassen. *Hitp.* 1. tief hineinsinken; 2. sich vermischen; 3. in Vergessenheit geraten.

שְׁקַע *a.* 1. versinken; 2. *pt. pass.* tiefliegend; 3. herunterkommen. *Pa.* 1. einsenken; 2. *inf.* שַׁקָּעָא Ex 25, 7 einsetzen; 3. besetzen, bedecken. *Itpe.* 1. *pf.* 3 *pl.* אִשְׁתְּקַעוּ Ex 15, 10 versinken; 2. überschwemmt werden.

שָׁקַף I *h.* schlagen. *Hi.* dass.

שקף II *h. Ni.* hinausschauen. *Hi.* 1. schauen, betrachten; 2. aufsteigen; 3. wölben.

שְׁקַף *a.* 1. *pf. c. s.* שְׁקַפִּנּוּן Nu 24, 10 schlagen; 2. *pt.* שָׁקֵיף Lv 26, 36 rauschen; 3. *pt. pass. pl. f.* שְׁקִיפָן Gn 41, 6 treffen. *Pa. Aph.* 1. *ipf.* יַשְׁקֵיף 1 S 2, 10 schlagen; 2. zuschlagen, schließen.

שְׁקָפָא *a. m.* Felsvorsprung. S. שְׁקִיפָא.

שֶׁקָפָא (Ex 12, 7) l. שְׁקָפָא *a. m.* Schwelle.

שקץ *h. Pu. pt.* abscheulich.

שקץ *a. Pa.* 1. *inf.* שַׁקָּצָא Dt 7, 26 verabscheuen; 2. *ipf.* 2 *pl.* תְּשַׁקְּצוּן Lv 11, 43 abscheulich machen, verunreinigen.

שֶׁקֶץ *h. m.* Reptil (Greuel).

שִׁקְצָא (Lv 11, 10) *a. m., ind.* שְׁקַץ Lv 7, 21 B. Greuel.

שֶׁקֶק *h. m.* Straße.

שְׁקָקָא *a. m.* dass.

שקר *h. Pi.* betrügen, lügen. *Hitp.* der Lüge überführt werden.

שקר *a. Pa. pf.* שַׁקַּר Jos 22, 19 Praet., *ipf.* 2 *sg.* תְּשַׁקַּר Gn 21, 23, 1 *pl.* נְשַׁקַּר Ma 2, 10 betrügen, lügen, treulos handeln.

שַׁקָּר *h. m.* Lügner.

שֶׁקֶר *h. m.* Lüge.

שִׁקְרָא (Ex 20, 7) *a. m., ind.* שְׁקַר 1 S 12, 3 dass.

שַׁקְּרָא *a. m., pl.* שַׁקָּרִין Ze 3, 4 (MS שָׁקְרִין) Lügner.

שַׁקְרָאָה *a. m.* Lügner.

שַׁקְרוּרָאָה *a. m.* dass.

שַׁקְרָן *h. m.* dass.

שַׁקְרָנָא *a. m.* dass.

שִׁקְשֵׁק *h.* 1. befeuchten; 2. l. קִשְׁקֵשׁ.

שְׁקָתָא *a. f.* Straße.

שְׁרָא I *a.* 1. Gn 24, 32 lösen; 2. erlassen, erlauben; 3. verzeihen; 4. (Trg. MS

stets *Pa.*) einwilligen. *Pa.* 1. lösen; 2. *pf.* 3 *pl.* שְׁרִיאוּ Gn 6, 1 anfangen; 3. *pf.* שָׁרֵי Jos 17, 12, Ri 1, 27. 35, 1 *pl.* שָׁרֵינָא Jos 7, 7; *imp.* שָׁרֵי Ri 19, 6 (alles bei Praet.) einwilligen. *Itpe.* 1. gelöst werden; 2. *ipf.* יִשְׁתְּרֵי Jes 5, 27 sich lösen; 3. erlaubt werden. *Itpa.* beginnen.

שְׁרָא II (Ex 10, 14) *a.*, *pt.* שָׁרֵי Gn 14, 13, Ex 18, 5 (MS שָׁרֵי), *pt. pl.* שָׁרַן Nu 2, 17 lagern, wohnen. *Aph. pf. c. s.* אַשְׁרְיֵיהּ Gn 2, 15 lagern lassen, wohnen lassen.

שרב *h. Hitp.* verbrannt werden.

שְׁרַב *a.* brennen. *Aph.* dass.

שָׁרָב *h. m.* Sonnenglut, Hitze.

שַׁרְבָא (Gn 31, 40), שְׁרָבָא *a. m.* dass.

שִׁרְבֵּב *h.* herabhängen lassen. *Pass.* herabhängen.

שַׁרְבֵּב *a.* 1. dass.; 2. *pf.* 3 *pl.* שַׁרְבִּיבוּ Jer 38, 6 herablassen. *Pass.* 1. herabkommen; 2. herabhängen.

שִׁרְבֵּט I *h.* geißeln(?).

שִׁרְבֵּט II *h.* in Blasen aufgehen lassen.

שַׁרְבֵּט *a.* steif machen.

שַׁרְבִיט *h. m.* 1. Stab; 2. Zepter; 3. Stiel.

שַׁרְבִיטָא *a. m.* 1. *pl.* שַׁרְבִיטִין 1 K 12, 11 Stab; 2. Ranke.

שְׁרְבִינָא *a. m.*, *pl.* שְׁרְבִינֵי Ct 3, 9 Zypresse oder Wacholder (*Juniperus excelsa*).

שְׁרַבְרוּבִיתָא *a. f.* Hitze (Trockenheit).

שְׁרַג *a.* 1. hüpfen; 2. gleiten; 3. s. שְׁרַג.

שְׁרָגָא *x. m.* Lampe.

שַׁרְגֵּג *a.* überreden, verleiten. *Pass.* überredet werden.

שַׁרְגּוּשָׁא *x. m.* Löffel.

שַׁרְגִּינָא *a. m.* leicht verführbar.

שָׁרָה I *h.* 1. einweichen; 2. auflösen; 3. erlauben. *Ni.* aufgelöst werden.

שָׁרָה II *h.* lagern, wohnen. *pt. pass.* שָׁרוּי wohnend, wohnhaft. *Hi.* wohnen lassen.

שָׁרוּבָא (Jes 35, 7, MS שַׁרְבָא) *a. m.* Dürres.

שִׁרְוָל *x. m.* Überärmel.

שָׁרוֹן Landschaftsname.

שְׁרוֹנָא (Jes 33, 9 Ven. 1517) *a. m.* dass. (die Saronsebene).

שְׁרוֹנִי *h. m.* aus Saron.

שְׁרַט *a.*, *ipf.* 3 *pl.* יִשְׁרְטוּן Jes 38, 21, l. m. MS u. Ausg. Ven. 1517 יִשְׁטְרוּן, s. שְׁטַר.

שָׁרְיָא *a. m.* Erlaubender.

שְׁרִיבָא *a. m.* heiß.

שֵׁרְיוּתָא(?) *a. f.*, *c.* שֵׁרְיוּת Dt 16, 9, Ho 1, 2 (MS שֵׁרָוּת), *c. s.* שֵׁרְיוּתָךְ 1 S 15, 17 (Soc 59 שֵׁירְיוּתָךְ) Anfang.

שְׁרִיחָא *a. m.*, *f. d.* שְׁרִיחֲתָא Ho 7, 11 (MS שְׁרִיהֲתָא) ausgelassen.

שִׁרְיוֹנָא, שִׁרְיָנָא *a. m.*, *ind.* שִׁרְיָן Ex 28, 32 Panzer.

שְׁרְיָקָא *a. m.* Streifen.

שְׁרִיקָא *a. m.* Abfluß.

שָׁרִירָא *a. m.* 1. fest; 2. feststehend.

שְׁרִירָאִית *a.* sicher.

שְׁרִירוּתָא *a. f.* Wahrheit.

שְׁרֵישׁ s. שְׁרְשָׁא.

שָׁרִיתָא *a. f.*, *c. s.* שָׁרִיתִי Gn 17, 8, *pl.* שָׁרְוָן, שָׁרְיָן Balken.

שַׁרְכָּא *a. m.* (Est II 9, 16, MS סָרְכַיָּא) Rest.

שַׁרְכְּפָא *a. m.* Nest.

שַׁרְכַּפְתָּא *a. f.* dass.

שַׁרְנוּקָא s. שְׁנוּקָא.

שַׁרְנֵק s. שְׁנַק.

שְׁרְנָקָא *a. m.* eine Vogelart.

שְׁרַע *a.* 1. herabhängen, herabfallen; 2. niederlegen; 3. ablassen; 4. s. שְׁרַע.

שְׁרַעְתָּא *a. f.* Abhang, Böschung.

שְׁרַפְרָף *h. m.* Fußschemel.

שִׁרְפָּה *h. f.* Blutfluß.

שרץ *h. Hi.* Reptile hervorbringen.

שֶׁרֶץ *h. m.* Reptil.

שִׁרְצָא *a. m.* dass.

שְׁרְצִיפָא *a. m.* eine Fußbekleidung.

שָׁרַק *h.* pfeifen, zischen.

שְׁרַק I *a.*, *pf.* 3 *pl.* שְׁרַקוּ Thr 2, 15 dass.

שְׁרַק II *a.* 1. abgleiten; 2. bestreichen; 3. s. שְׁרָק. *Itpe.* ausgleiten.
שרק s. שְׁרָק.
שִׁרְקָא *a. m.* Abfluß.
שַׁרְקוֹקִיתָא *a. f.* Pfeife.
שְׁרַקְרַק *h. m.* Bienenfresser (*Merops apiaster*).
שְׁרַקְרְקָא *a. m.* dass.
שְׁרַר, שְׁרוֹר *a.* festgeschlossen sein. *Pa.* festmachen. *Itpe.* fest werden.
שֹׁרֶר *h. m.* Nabel.
שרשׁ *h. Pi.* entwurzeln, ausrotten. *Hi.* Wurzel schlagen. *Hitpa.* Wurzel schlagen, eingewurzelt werden.
שרשׁ *a. Pa.* 1. *inf.* שָׁרָשָׁא Koh 3, 2 entwurzeln; 2. Wurzel schlagen. *Aph.* Wurzel schlagen. *Itpe.* Gewinn bringen.
שִׁרְשָׁא, שֶׁרְשָׁא *a. m., pl. c. s.* שֶׁרְשׁוֹהִי Jes 53, 2 Wurzel.
שַׁרְשׁוּרָא *a. m.* Strick.
שַׁרְשִׁיפָא *a. m.* Schemel.
שַׁרְשֶׁרֶת s. שַׁלְשֶׁלֶת.
שָׁרֵת *h. m.* Dienen, Dienst.
שַׁרְתּוּעַ *h. m.* Spieß, Spitze.
שֵׁשׁ I *h. m.* Leinenstoff aus mehrfachem Faden. שֵׁשׁ מָשְׁזָר Stoff aus besonders starkem (sechs- bis zwölf-fachem) Faden.
שֵׁשׁ II *h. m., f.* שִׁשָּׁה sechs. *pl.* שִׁשִּׁים sechzig.
שָׁשִׁיתָא I *a. f.* Laterne.
שָׁשִׁיתָא II *a. f.* Kuchen.
שֵׁשַׁךְ männl. Personenname.
שֵׁשֶׁת dass.
שַׁתָּא (Lv 25, 50) *a. f., ind.* שְׁנָא Lv 25, 53, *pl. d.* שְׁנַיָּא Lv 25, 50 Jahr. בַּר שַׁתֵּיהּ Lv 12, 6 B. einjährig.
שְׁתָא I, שְׁתִי (Gn 9, 21), אִשְׁתִּי (Ex 34, 28, MS שְׁתִי) *a., pf.* 1 *sg.* שְׁתִיתִי Dt 9, 9, *imp. sg.* אֱשְׁתְּ trinken. *Itpe. ipf.* יִשְׁתְּתֵי Lv 11, 34 getrunken werden.
שְׁתָא II *a., pt.* שָׁתֵי Jes 19, 10 Soc 59, *ipf.* 2 *sg. f.* תִּשְׁתַּן Ri 16, 13 weben. *Pa.* spulen, Kette machen. *Aph.* 1. dass.; 2. befestigen.
שַׁתָּאָה *a. m.* Trinker.
שָׁתָה I *h.* trinken. *pt. pass.* שָׁתוּי angetrunken.
שתה II *h. Ni. Ho.* gegründet werden.
שָׁתוָיָא *a. m.* Trinker.
שְׁתוּמָא *a. m.* Öffnung, Durchbohrung.
שִׁתּוּף *h. m.* Vereinigung, Verbindung.
שָׁתוּק *h. m.* schweigsam.
שְׁתוּקָא *a. m.* 1. dass.; 2. Schweigen.
שְׁתוּקִי *h. m., f.* שְׁתוּקִית Kind mit unbekanntem Vater.
שְׁתוּתָא *a. m.* Sechstel.
שתותיים (Midr. Teh. 109 Ausg. Konst. 1512) l. גּוּנְתַּיִים, s. גּוּנְתִּי.
שְׁתִי *h. m.* Aufzug (des Gewebes).
שְׁתְיָא (Lv 13, 48) *a. m.* dass.
שְׁתָיָא (Koh 3, 11) *a. m.* Grund, Unterlage.
שְׁתִיָּה I *h. f.* Trinken.
שְׁתִיָּה II *h. f.* Grund, Unterlage. אֶבֶן שְׁתִיָּה Stein im Allerheiligsten des Tempels.
שְׁתִילָא *a. m., pl.* שְׁתִילִין Jer 31, 5 (Soc 59 wohl שְׁתָלִין) Steckling.
שְׁתַּיִם *h. f. du.* zwei.
שְׁתִימָה *h. f.* Öffnen.
שְׁתִיקָה *h. f.* Schweigen.
שְׁתִיקוּת *h. f.* dass.
שְׁתִיקוּתָא *a. f.* dass.
שַׁתִּיתָא (= שַׁחֲתִיתָא) *a. f.* Speise aus Mehl von halbreifem Weizen oder von Linsenmehl.
שְׁתִיתָאָה (Nu 7, 42) *a. m., f. d.* שְׁתִיתֵיתָא Ex 26, 9 sechster.
שתך *h. Pu.* sich mit Rost überziehen.
שְׁתַךְ *a.* rostig werden. *Pa.* 1. dass.; 2. beschädigen (?).
שָׁתַל *h.* einsetzen, pflanzen. *Ni. Ho.* gepflanzt werden.
שְׁתַל *a., pt. pass. f.* שְׁתִילָא Ez 17, 8 pflanzen.
שֶׁתֶל *a. m.* Setzling.
שַׁתָּלָא *a. m.* Gärtner.

שְׁתַם *h.* öffnen.
שְׁתַם *a.* dass.
שתן *h. Hi.* Harn lassen.
שתן *a. Aph.* dass.
שֶׁתֶן *h. m.* Harn.
שְׁתַם *a.* feststellen. *Itpe.* festgestellt werden.
שְׁתָּסָא *a. m.* Grund, Grundpfeiler.
שתף *h. Pi.* verbinden, zusammengesellen. *Hitp.* sich vereinigen, sich beteiligen.
שְׁתַף *a.* zugesellen. *Pa. pt. pl.* מְשַׁתְּפִין Ct 1, 7 (MS מְשְׁתַּתְּפִין) zugesellen. *Itpa.* 1. sich vereinigen; 2. sich beteiligen. *Itpo. pf.* אִשְׁתּוֹתַף Est II 3, 14 (nicht MS) sich vereinigen.
שֻׁתָּף *h. m.* Genosse.
שֻׁתָּפָא *a. m., pl.* שֻׁתָּפִין Jes 1, 23 Soc 59 dass.
שֻׁתָּפוּת *h. f.* 1. Genossenschaft; 2. Gemeinschaftlichkeit.
שֻׁתָּפוּתָא *a. f., c.* שֻׁתָּפוּת Lv 5, 21 Gemeinschaftlichkeit.
שֻׁתָּפְתָּא *a. f., c. s.* שֻׁתָּפְתָּךְ Ma 2, 14 Genossin.
שָׁתַק *h.* schweigen. *Pi.* schweigen lassen. *Hitp.* verstummen.
שְׁתַק, שְׁתֵיק (Lv 10, 3) *a.* schweigen, verstummen. *Pa.* 1. schweigen lassen. 2. *pt. pl. f.* מְשַׁתְּקָן Ez 1, 24 ruhen lassen. *Itpa.* verstummen.
שַׁתְקָאָה *a. m.* schweigend.
שַׁתַּר *a. Pass.* אִשְׁתַּתַּר zurückbleiben.
שָׁתַת I *h.* langsam fließen.
שָׁתַת II *h.,* s. שָׁתָה II.

ת

ת 1. der zweiundzwanzigste Buchstabe des hebr. Alphabets; 2. als Zahlzeichen = 400.
תָּא *h. m.* Gemach.
תָּא *a., f.* תָּאִי, *pl.* תּוֹ, s. אֲתָא.
תָּאַב *h.* begehren. *Hi.* 1. dass.; 2. begehren lassen.
תִּיאֻבְתָּא *a. f., c. s.* תִּיאֻבְתִּיךְ Gn 3, 16 (MS תִּיוּבְתִּיךְ) Begehren.
תֵּיאוֹדוֹרוֹס *gr.* männl. Personenname (Θεόδωρος).
תְּאוֹ *h. m.* Wildochse (?).
תַּאֲוָה *h. f.* Verlangen.
תְּאוֹמָה *h. f.* 1. Zwillingsschwester; 2. *pl.* Backzähne.
תְּאוֹמִים *h. m. pl.* 1. Zwillinge; 2. ein Sternbild des Tierkreises.
תְּאוֹמְנִי männl. Personenname.
תְּאַטְרוֹן *gr. m.* (θέατρον) Theater.
תְּאֵיב I *a.* zurückkehren. S. תּוּב.
תְּאֵיב II *a., pt. pl.* תָּאֵיבִין Ho 13, 5 (MS צָרִיכִין) begehren.
תְּאִיבָא *a. m., ind. f.* תְּאִיבָא Nu 11, 6 sich ekelnd.
תְּאֵינָה *h. f.,* s. תְּאֵנָה.
תְּאֵינְתָּא *a. f.,* s. תֵּינְתָא.
תאם *h. Hi.* doppelt sein, sich entsprechen. *Pu.* dass. *Ho.* dazwischen gestellt werden.
תְּאֵנָה *h. f., pl.* תְּאֵנִים 1. Feige; 2. Feigenbaum (*Ficus carica*). ת׳ חֲלָקָה wilder Feigenbaum (?).
תִּבָּא *a. m.* Rumpf.
תבב *a. Pa.* 1. *pf.* 2 *sg.* תַּבֵּיבְתָּא Ez 35, 5 überliefern; 2. hinziehen.
תְּבוּאָה *h. f.* Getreide.
תְּבוּסָה *h. f.* Vermischung.
תְּבוּרָא *a. m., c.* תְּבוּר Jes 30, 14 (MS תְּבָרָה) Zerbrechen.
תְּבִיעָה *h. f.* 1. Aufforderung; 2. Mahnung.
תְּבִירָא *a. m.* 1. Bruch; 2. *c. s.* תְּבִירֵיהּ Am 6, 6 (MS תְּבָרֵיהּ), תְּבִירְהוֹן Ob 12, 13 (Soc 59 תְּבָרְהוֹן) Verderben, Unglück.

תְּבִירוּתָא *a. f., c.* תְּבִירוּת Thr 3, 65 Zermalmung.

תֵּבֵל (1 S 2, 8) *h. f.* Welt.

תֶּבֶל *h. m.* 1. Würze, Gewürz. בֵּית תְּבָלִין Gewürzkasten; 2. Lieblichkeit.

תבל *h. Pi.* würzen. *Pu. pt.* gewürzt.

תֶּבְלָא (Lv 20, 12) *a. m.* Schändlichkeit.

תַּבְלָא *a. m.* Gewürz.

תַּבְלוּל *h. m.* Vermischung.

תְּבַלּוּל *h. m.* mit Hornhautfleck, der sich in die Pupille erstreckt.

תיבלטרין 1. פִּיבַלְטְרִין *gr. m.* (φιβουλατώριον) Kleid mit Fransen (?).

תֶּבְלְיָא *a. m.* Strick.

תִּבְלָלָא *a. m.* Schnecke.

תְּבַלְּתָא *a. f., pl.* תְּבַלִּין Ähre.

תֶּבֶן *h. m.* Stroh, Häcksel. בֵּית הַתֶּבֶן Häckselschuppen.

תבן *h. Ni.* als Stroh verwandt werden.

תבן *a. Itpe.* mit Stroh bestreut werden.

תִּבְנָא (Ex 5, 7) *a. m., ind.* תְּבַן Ez 13, 10 Stroh, Häcksel.

תַּבְנִית *h. f.* Form, Modell.

תָּבַע *h.* 1. auffordern (zur Ehe); 2. einfordern. *Ni.* aufgefordert werden.

תְּבַע *a.* 1. *ipf.* 1 *sg.* אֶתְבַּע Gn 9, 5 fordern; 2. mahnen; 3. auffordern (zur Ehe); 4. *inf.* מִתְבַּע Gn 25, 22 erbitten, nachsuchen; 5. *pf. c. s.* תַּבְעֵיהּ Lv 10, 16 suchen; 6. *ipf.* 2 *pl.* תִּתְבְּעוּן Dt 12, 5 aufsuchen, besuchen. *Pa.* fordern. *Itpe.* untersucht werden.

תבקין 1. תֵּבֵיקוֹן *gr. m.* (θηβαϊκόν) von Theben.

תְּבַר *a.* 1. *inf.* מִתְבַּר Gn 19, 9 zerbrechen; 2. abbrechen; 3. *pt. pass.* תְּבִיר Lv 22, 22 verletzen; 4. *pt. f.* תְּבִרָא Lv 13, 55 B. bösartig. *Pa. pf.* תַּבַּר Ex 9, 25 zerschmettern. *Itpe.* 1. *inf.* אִתְּבָרָא Jon 1, 4 Soc 59 zerbrochen werden; 2. *pf.* אִתְּבַר Ex 22, 9 verletzt werden; 2. *ipf.* 2 *pl.* תִּתַּבְרוּן Dt 20, 3 zusammenbrechen, sich ängsten. *Itpa. pt. pl.* מִתַּבְּרִין Ex 32, 18 zerschmettert werden.

תְּבָרָא *a. m.* 1. Lv 24, 20 Bruch, Zerbrechen; 2. Jes 51, 20 Soc 59 Verderben, Unglück; 3. Widerspruch.

תַּבָּרָא *a. m.* Zerschmetterer (ein Gerät).

תִּבְרָנִי s. טִבְרָנִי.

תִּבְרוֹשׁ *lat.* Flußname (*Tiberis*).

תְּבַרְתָּא *a. f.* 1. Widerlegung; 2. Quittung.

תַּבְשִׁיל *h. m.* gekochte Speise; Gericht.

תַּבְשִׁילָא (Gn 25, 29) *a. m.* dass.

תָּגָא *a. m.* 1. EstII 2, 17 (MS תַּגָּא) Krone; 2. Verzierung auf Buchstaben.

תְּגְאַלְתָּא *a. f., ind.* תְּגְאֳלָה Jes 4, 4 Besudelung.

תִּגְדָּא *a. m.* 1. Stab; 2. Zepter.

תַּגְלָא männl. Personenname.

תִּגְלַחַת *h. f.* Scheren, Abschneiden.

תגר *h. Pi.* in Sold nehmen, dingen.

תגר *a. Itpa. ipf.* 2 *sg.* תִּתַּגַּר Dt 21, 14 Handel treiben.

תִּגָּר *h. m.* Streit.

תַּגָּר *h. m.* Kaufmann, Händler.

תַּגָּרָא *a. m., ind.* תַּגָּר Gn 38, 2 dass.

תְּגָרָא (Sac 14, 21, MS תִּגְרָא) *a. m.* Handel.

תִּגְרָא *a. m.* Streit.

תַּגָּרוּתָא *a. f.* Handel.

תִּגְרָנָא *a. m.* streitsüchtig.

תִּגְרְתָא *a. f.* Streit.

תּוֹדָא *gr.* männl. Personenname (Θεόδωρος).

תַּדַּי *gr.* männl. Personenname (Θεόδωρος).

תַּדַּיָּא *a. m. pl., ind.* תַּדַּיִן Ho 9, 14 Brüste (des Weibes).

תדיוטום (Midr. Teh 9, 16)?

תָּדִיר *h. m.* beständig, dauernd.

תְּדִירָא *a. m., f.* תְּדִירָא Nu 4, 16 dass.

תְּדִירָא (Ex 28, 30) *a.* (auch בַּת') immer, beständig.

תַּדְמוֹר (1 K 9, 18) Ortsname (Palmyra).

תַּדְמוֹרָאָה *a. m.* Einwohner von Tadmor.

תַּדְמוֹרִי *h. m.* dass.

תוֹדוֹרוֹס, תּוֹדְרוֹס *gr.* männl. Personenname (Θεόδωρος).

תְּהָא I *a.* erstarrt sein, staunen.
תְּהָא II *a., pf.* 3 *f. sg.* תְּהָת Thr 1, 9 (Ven. 1517 תְּהַת) bereuen.
תְּהָא III *a.* riechen.
תָּהָה I *h.* erstarrt sein.
תָּהָה II *h.* bereuen.
תְּהוֹם *h. m. f.* Tiefe, Abgrund.
תְּהוֹמָא (Gn 1, 2) *a. m.* dass.
תְּהוּת *h. f.* Reue.
תְּהוּתָא *a. f.* dass.
תְּהִלִּים *h. m. pl.* Bezeichnung des Psalmbuchs.
תַּהְפּוּכְתָא *a. f.* Verkehrtheit.
תַּהְפְּכָנָא *a. m.* verkehrt.
תַּהְפְּכָנוּתָא *a. f.* 1. Verkehrtheit; 2. Umkehrung.
תּוּ (= תּוּב) *a.* ferner, weiter.
תּוּ s. אָתָא.
תָּו, תָּאו *h. m.* Zeichen, Mal.
תַּוָּא I (Ez 9, 4) *a. m.* dass.
תַּוָּא II (Ez 40, 7) *a. m.* Zimmer.
תְּוָא *a.* bereuen.
תּוֹאֲנָה *h. f.* Anlaß (zu Schlimmem).
תּוֹאַר *h. m.* 1. Gestalt; 2. Schönheit.
תּוּב *a.* 1. *pf.* תָּב Gn 18, 33, *pt. pass.* תְּאִיב (s. תְּאִיבָא) zurückkehren; 2. *pf.* 3 *f. sg.* תָּבַת Ex 4, 7 wieder werden; 3. *ipf.* 1 *sg.* אֲתוּב Gn 30, 31 wieder tun. *Pa.* erwidern. *Aph.* 1. *pf.* אֲתֵיב Nu 25, 11, הֲתֵיב, אוֹתֵיב umkehren machen, wenden; 2. *ipf.* יְתֵיב Nu 5, 7 vergelten; 3. *pf.* 3 *pl.* אָתִיבוּ Nu 13, 26 erwidern; 4. Einwendung erheben. *Ittaph.* 1. *pf.* אִתָּתַב Gn 42, 28, אִתּוֹתַב zurückgegeben werden, zurückgebracht werden; 2. wiederhergestellt werden; 3. vergolten werden; 4. *pt.* מִתָּתַב Jes 53, 7 Antwort erhalten; 5. widerlegt werden.
תּוּב (EstII 1, 7) *a.* ferner, wieder.
תּוּב *h. m.* männliche wilde Feige.
תּוּבָא *a. m., c. s.* תּוּבֵיהּ Jes 19, 14 Auswurf.
תּוּבָא Ortsname.
תּוּבְיָה Flußname.
תּוּבַן *a.* ferner, wieder.
תּוּבָרוֹת *h. f. pl.* Zugschnur (?).
תּוּדָה männl. Personenname (s. תַּדַּי).
תְּוְדָם *gr.* männl. Personenname (Θευδᾶς).
תּוּדְתָא (Nu 7, 12) *a. f.* Dankopfer.
תוה *h. Pi.* Zeichen machen.
תְּוַהּ (Gn 27, 33) *a.* 1. erschrecken, sich entsetzen; 2. unruhig sein.
תְּוַהּ *h. m.* Angst, Entsetzen.
תְּוָהָא I (Gn 27, 33) *a. m.* dass.
תְּוָהָא II *a. m.* Reue.
תַּוְהָא Flußname.
תּוֹהוּ *h. m.* Erstarrung, Öde.
תַּוְהוּת *h. f.* Reue.
תַּוְהוּתָא *a. f., c.* תַּוְהוּת Dt 28, 67 (MS תְּוָהַת) Entsetzen.
תּוֹחֶלֶת *h. f.* Hoffnung.
תְּוַי Flußname.
תויכמידא l. תּוּכְבָרָא *a. m.* Braten eines Tiers mit Hinzufügung der inneren Teile.
תַּוָּךְ Ortsname.
תָּוֶךְ *h. m.* Mitte.
תּוֹךְ *h. m.* 1. Innenseite, Inneres. תּוֹךְ בָּהּ Braten eines Tiers mit Hinzufügung seiner inneren Teile. תּוֹךְ תּוֹךְ Braten eines Tiers mit Hineinlegen seiner inneren Teile; 2. תּוֹךְ, בְּתוֹךְ in, während. לְתוֹךְ in. תּוֹךְ כְּדֵי innerhalb der Dauer von; 3. מִתּוֹךְ infolge. מִתּוֹךְ שֶׁ da ja. מִתּוֹךְ כָּךְ deshalb.
תוך *h. Pi.* תִּוֵּךְ die Mitte bilden.
תּוֹךְ schallnachahmendes Wort für das Geräusch von kochendem Gemüse.
תוך s. תּוּב.
תּוֹךְ *a.* verletzen. *Itpe.* beschädigt werden.
תּוּכְבָּר *h. m.* Braten mit Hinzufügung der inneren Teile.
תּוּכָא *a. m.* Schaden.
תּוֹכָחָה *h. f.* Zurechtweisung.
תּוֹכֵיחֲתָא *a. f., ind.* תּוֹכֵיחָא Mi 6, 2 dass.
תּוֹלָדָה *h. f.* 1. Erzeugnis; 2. Unterart.

תּוֹלְדוּתָא *a. f.*, *c. s.* תּוֹלְדוּתֵיהּ EstII 3, 3 (MS תּוֹלְדָתֵיהּ) Geburt.

תּוֹלַדְתָּא *a. f.* 1. *pl. c.* תּוֹלְדַת Gn 5, 1 Entstehung; 2. Geschlecht.

תּוֹלְעָנָא, תּוֹלְנָא *a.m.* kermesfarben, purpurn.

תּוֹלַעַת *h. f.* 1. Made, Wurm; 2. Wurmfraß.

תּוֹלַעְתָּא (Dt 28, 39) *a. f.* dass.

תּוּם *h. m.* Knoblauch (*Allium sativum*).

תּוּמָא *a. m.*, *pl.* תּוּמֵי Nu 11, 5 dass.

תּוֹמֶן *h. m.* Achtelmaß.

תּוּמַנְתָּא *a. f.* dass.

תּוּמַרְתָּא s. תְּמַרְתָּא.

תּוּן *a.* ihr (= אַתּוּן).

תַּוָּנָא *a. m.*, *pl. d.* תַּוָּנַיָּא Dt 32, 25 Gemach, Kammer.

תּוֹסְפָּאָה *a. m.* aus Thosphia(?).

תּוֹסֶפֶת, תּוֹסָפָה *h. f.* 1. Hinzufügung; 2. Hinzugefügtes; 3. Zusatztradition zur Mischna.

תּוֹסֶפְתָּא *a. f.* dass.

תּוֹעֵבָה *h. f.* Abscheu, Greuel.

תּוֹעֵיבְתָּא *a. f.*, *ind.* תּוֹעֵיבָא Lv 18, 22 dass.

תּוֹעֶלֶת *h. f.* Nutzen.

תּוֹף *h. m.*, *pl.* תֻּפִּים Pauke.

תּוּפִינִין *a. m. pl.*, *c.* תּוּפִינֵי Lv 6, 14 B. eine Art Kuchen.

תּוֹפֶת Örtlichkeit bei Jerusalem.

תּוֹצָאוֹת *h. f. pl.* Unterarten.

תּוֹקֶף *h. m.* 1. Macht; 2. Stärke.

תּוּר *h.* durchspähen.

תור *a. Pa.* תַּיֵּר wecken.

תּוֹר I *h. m.* Stier, Ochs. ראש תּוֹר Ausläufer eines Grundstücks.

תּוֹר II *h. m.* Turteltaube.

תּוֹר III *h. m.* 1. Reihe; 2. Schnur, Seil.

תּוֹרָא *a. m.* 1. *ind.* תּוֹר Lv 4, 3 Stier, Ochs; 2. 2 K 12, 10 l. mit MS חוֹרָא. תּוֹרָא דְיַמָּא eine unreine Fischart (Rochen?).

תּוֹרָא *a. m.* 1. Ex 28, 32 Schnur; 2. Rand.

תַּוָּרָא *a. m.* Ochsentreiber.

תּוֹרְבָּלָא (Dt 14, 5) *a. m.* Wildochs.

תּוֹרָה *h. f.* 1. Gesetz; 2. Gesetzrolle; 3. heilige Schrift.

תּוֹרִיתָא *a. f.* Gestalt, Form.

תּוֹרֶן *h. m.* Mastbaum.

תּוֹרָנִיתָא *a. f.* Cypresse.

תּוֹרֶף I *h. m.* weibl. Scham.

תּוֹרֶף II *h. m.* das Wesentliche eines Dokuments (die Ausfüllung des Formulars).

תּוֹרְתָּא *a. f.* 1. Lv 22, 28 Kuh; 2. Personenname; 3. בֵּי תוֹרְתָא Ortsname.

תּוֹרְתָיָא *a. m.* aus Be Torta.

תּוֹשָׁב *h. m* 1. festsitzend; 2. גֵּר תּוֹשָׁב Beisaß, auf israelitischem Gebiet wohnhafter Nichtisraelit.

תּוּת *a.* 1. *c. s.* תּוּתֵיהּ Est II 1, 2 (MS תּוּתֵיהּ) unter; 2. anstatt.

תּוּת *h. m.* 1. Maulbeere; 2. Maulbeerbaum (*Morus*).

תּוּתָא *a. m.* dass.

תּוֹתָב *h. m.* eingesetzt. שֵׁן תּוֹתֶבֶת falscher Zahn.

תּוֹתָבָא *a. m.* 1. festsitzend; 2. *c. s.* תּוֹתָבֵיהּ Ex 22, 26 (MS תּוֹתְבֵיהּ), *pl. c. s.* תּוֹתָבַנָא Jos 9, 13 Praet., Gewand; 3. *d.* תּוֹתָבָא Ex 12, 45 Beisasse.

תּוֹתָבוּתָא *a. f.*, *c.* תּוֹתָבוּת Gn 37, 1 Fremdlingsaufenthalt.

תּוֹתָבְתָא I *a. f.*, *c. s.* תּוֹתָבַתְכוֹן Ez 16, 3 (MS תּוֹתָבוּתְכוֹן) dass.

תּוֹתַבְתָּא II *a. f.* 1. Buße; 2. Widerlegung.

תּוּתֵי *a.* 1. unter; 2. anstatt.

תּוֹתָרָא *a. m.* 1. Fessel; 2. besudelte Schafwolle.

תּוֹתְרָנִית *h. f.* ohne Geruchsfähigkeit.

תְּזָזִית *h. f.* Verwirrung, Wutanfall.

תזקיטא (KohR 7, 26, Ausg. Pes.) l. תַּזְקִיפָא *a. m.* Hinterhalt.

תָּחַב *h.* stecken, hineinstecken.

תַּחְבּוּלוֹת *h. f. pl.* ausgesonnener Scherz (Scheinkampf).

תְּחוּב *h. m.* männliche wilde Feige.
תְּחוּם *h. m.* 1. Grenze; 2. Gebiet.
תְּחוּמָא (Nu 34, 4) *a. m.* dass.
תְּחוֹת *a.* 1. *c. s.* תְּחוֹתוֹהִי Lv 15, 10 unter. מִתְּחוֹת Gn 1, 9 von unter; 2. *c. s.* תְּחוֹתַהּ Gn 2, 21 anstatt.
תַּחְוְתָא *a. f.* eine Vogelart.
תְּחוֹתֵי *a.* 1. unter; 2. anstatt. S. תְּחוֹת.
תָּחַח *h.*, *pt.* תּוֹחֵחַ locker.
תְּחִיָּה *h. f.* Auferstehung.
תְּחִיוּתָא, תְּחִיְּתָא *a. f.* dass.
תחל *h.* (v. תְּחִלָּה) *Hi.* הִתְחִיל anfangen.
תחל *a. Aph.* dass.
תַּחְלָא *a. m.* unreife Dattel.
תַּחֲלוּאִים *h. m. pl.* Krankheit.
תַּחְלוּסָא Deminutiv von תַּחְלֵי.
תַּחְלֵי *a. m. pl.* Gartenkresse (*Lepidium sativum*).
תַּחֲלִיפָא männl. Personenname.
תחם *h. Pi.* begrenzen, die Grenzen bezeichnen.
תחם *a. Pa.* 1. *ipf.* 2 *m. sg.* תְּתַחֵים Ex 19, 12 dass.; 2. *pt. pass. pl. f.* מְתַחֲמָן Ex 28, 14 an den Enden anbringen.
תַּחְמַדְתָּא (Est II 1, 1, MS חֲמִידְתָא) *a. f.* Wohlgefallen.
תַּחְמוּדָא *a. m.*, *pl. c.* תַּחְמוּדֵי Mi 7, 3 Gelüst.
תַּחְמוּדְתָא *a. f.* dass.
תַּחֲנָה männl. Personenname.
תַּחֲנוּנִין (Est II 5, 1, MS תַּחֲנוּנִים) *a. m. pl.* Flehen.
תָּחַף s. תָּחַב.
תַּחְפַּנְחֵס (Jes 30, 4) Ortsname.
תַּחֲרוּת *h. f.* Streit.
תַּחְרוּתָא (Hb 1, 3) *a. f.* dass.
תַּחַשׁ *h. m.* eine biblische, den Rabbinen unbekannte Tierart.
תַּחַת *h.* unter.
תַּחְתָּא *a.* לְתַחְתָּא Dt 28, 13 unten, herunter.
תַּחְתָּאָה (Jos 15, 19) *a. m.* unterer.
תַּחְתּוֹן *h. m.* 1. dass.; 2. das untere Zeichen der Geschlechtsreife, die Scham. זְקַן הַתּ׳ Schamhaar; 2. niedrig.
תַּחְתּוֹנִיּוֹת *h. f. pl.* Hämorrhoiden.
תַּחְתִּית *h. f.* Untersatz.
תּוֹמִינֵי männl. Personenname.
תֵּי (= תְּהֵי) s. הֲוָה.
תֵּיָא. וְתֵיָא (= וְאַתְיָא) s. אֲתָא.
תֵּיאָבוֹן *h. m.* Begierde, Appetit.
תְּיָה, תֵּיאָה *h. f.* Wurzel vom Giftigen Hahnenfuß (*Ranunculus sceleratus*).
תֵּיבָה *h. f.* 1. Kasten, Lade; 2. Arche; 3. der Schrein für die Gesetzesrollen in der Synagoge; 4. Wort.
תֵּיבוּתָא *a. f.* 1. Ex 2, 3 (MS תֵּיבְתָא) Kasten; 2. Gn 6, 14 (MS תֵּובְתָא) Arche; 3. der Schrein für die Gesetzesrollen in der Synagoge. עֲבַר קֳמֵי ת׳ (zum Vorbeten) vor die Lade treten.
תֵּיבְתָא *a. f.*, s. תֵּיבוּתָא.
תֵּיהָא *a. m.* בַּת תֵּיהָא Saugrohr (?).
תָּיו Name des 22. Buchstaben im hebr. Alphabet.
תְּיוּבָא *a. m.* Auswurf.
תְּיוּבְתָא *a. f.* 1. Ct 5, 5 Umkehr, Buße; 2. Jer 12, 5 Ven. 1517 Antwort; 3. Widerlegung; 4. *pl. c. s.* תְּיוּבָתְהוֹן Jer 5, 6 (Ven. 1517 תְּיוּבְתְהוֹן) Entartung.
תְּיוּבְתָּא *a. f.*, *c. s.* תְּיוּבְתִּיךְ Gn 3, 16 Begehren.
תְּיוֹם *h. m.* Zwilling.
תְּיוֹמָא *a. m.*, *pl.* תְּיוֹמִין Gn 25, 14 dass.
תְּיוֹמֶת *h. f.* Zwilling.
תְּיוֹמְתָא *a. f.* dass.
תֵּיַטְרוֹן *gr. m.* (θέατρον) Theater.
תֵּיל s. תִּלָּא.
תִּינוֹק *h. m.* Knabe, Kind.
תִּינוֹקֶת *h. f.* Mädchen.
תֵּינַח 1. תְּנַח, s. נוּחַ.
תֵּינַחְתָּא (Ez 2, 10) *a. f.* Seufzen.
תֵּינְתָא (Ri 9, 10 Praet.) *a. f.*, *pl.* תֵּינִין Dt 8, 8 1. Feige; 2. Feigenbaum (*Ficus carica*).
תֵּיקוּ (תֵּקוּ = תְּקוּם, *ipf.* 3 *f. sg.* v. קוּם) *a.* 1. es bleibt; 2. es bleibt unbeantwortet.

תְּיָקָא I (Dt 22, 8) *a. m.* Geländer.
תְּיָקָא II s. תֵּיקָא.
תִּיר *h. m.* wach.
תַּיָּר *h. m.* Späher, Kundschafter.
תַּיָּרָא *a. m.* dass.
תְּיָרָא *a. m.* Paar (Joch Ochsen).
תֵּירוּכִין (Thr 1, 1, nicht MS) *a. m. pl.* Verstoßung.
תֵּירוּסָא *gr. m.* Widerspenstigkeit.
תֵּירוּצָא *a. m.* Gradheit, Gerechtigkeit.
תִּירוֹשׁ *h. m.* Most.
תַּיִשׁ *h. m.* Ziegenbock.
תֵּישָׁא *a. m., pl. d.* תֵּישַׁיָּא Gn 30, 34 dass.
תַּיְשָׁה *h. f.* Ziege.
תְּיָשָׁה *h. f.* Schwäche.
תַּכָּא *a. m.* Tisch.
תִּכְבּוֹסֶת *h. f.* Waschung.
תַּכְבְּרָא (1 S 25, 18) *a. m.* Braten eines Tiers mit Hinzufügung der inneren Teile. S. תּוֹךְ.
תִּכָּה *h. f., pl.* תִּכִּין Stich.
תְּכֵיל, תְּכוֹל *a., pf.* 1 *sg.* תִּכוֹלִית Gn 43, 14 (MS תְּכֵילִית), *pt. f.* תְּכְלָא Ex 23, 26 kinderlos werden, kinderlos sein. *Pa. pt. f.* מְתַכְּלָא 2 K 2, 19 kinderlos machen, töten. *Aph. ipf.* 2 *sg. m.* תַּתְכֵּיל Dt 32, 25 dass.; 2. *pf.* 3 *pl.* אַתְכִּילוּ Gn 31, 38 Fehlgeburt haben.
תְּכִילְתָּא (Ex 28, 28) *a. f., ind.* תַּכְלָא Ex 25, 4 1. purpurblaue Farbe; 2. purpurblauer Stoff.
תְּכֵיף *a.* בַּת׳ Nu 6, 9 1. plötzlich; 2. unversehens.
תְּכִיפָה *h. f.* 1. unmittelbare Aufeinanderfolge; 2. Verbindung.
תַּכָּכָא *a. m.* Zernager (Motte).
תְּכַל *a.* vertrauen.
תַּכְלָא (תְּכְלָא) *a. m.* Kinderlosigkeit.
תִּכְלָא I *a. m.* 1. Motte; 2. Verderbnis; 3. Schmerz.
תִּכְלָא II s. תבלטירין.
תִּכְלָא III *a. m.* Vertrauen, Sicherheit.
תַּכְלוּתָא *a. f., ind.* תַּכְלוּ Jes 47, 8 Kinderlosigkeit.
תַּכְלִית *h. f.* 1. Ende; 2. Endzweck.
תְּכְלָנָא *a. m.* Hoffnung.
תְּכֵלֶת *h. f.* 1. purpurblaue Farbe; 2. purpurblauer Stoff.
תוּכְמִידָא? (PesR 23) eine Sabbatspeise.
תכן *a. Pa.* bereiten. *Aph. pf.* 3 *pl. c. s.* אַתְכִּינוּנוּן Jes 48, 5 (MS אַתֵיכוּנוּן) dass.
תְּכַם *a.* stampfen.
תַּכְסִים s. טַכְסִים.
תַּכְסִיתָא *a. f.* Hülle.
תכספית(?) *x. f.* Schar.
תְּכַף *h.* 1. einander anschließen; 2. nacheinander treffen. *Hi.* anschließen.
תְּכַף *a.* dass.
תֶּכֶף *h. m.* תּ׳ לְ unmittelbar nach.
תַּכְרִיךְ *h. m.* 1. Bündel; 2. *pl.* Sterbekleid.
תַּכְרִיכָא *a. m.* 1. *pl.* תַּכְרִיכִין Ez 27, 16 Gewand; 2. *pl.* Sterbekleid.
תַּכְשִׁיט *h. m.* 1. Putz, Schmuck; 2. schönes Gewand.
תַּכְשִׁיטָא *a. m., pl.* תַּכְשִׁיטִין Ru 3, 3 dass.
תִּכְתָּא *a. f., pl. d.* תִּכַּיָּא Ex 28, 14 Kette.
תֵּל *h. m., pl.* תִּלִּים 1. Haufen; 2. Steinhaufen.
תִּלָּא *a. m.* 1. *ind.* תֵּיל Dt 13, 17 dass. 2. תֵּל אַרְזָא Ortsname.
תָּאלָא *a. m.* eine Palmenart.
תְּלָא *a.* 1. *pt. pass. pl.* תְּלַן Dt 28, 66 hängen, aufhängen; 2. sich stützen; 3. erheben, (das Auge) aufheben; 4. zwingen. *Aph.* אַתְלִי נוּרָא Feuer anzünden. *Itpe.* 1. *pf.* 3 *pl.* אִתְּלִיון Est II 2, 23 gehenkt werden; 2. hingehalten werden; 3. sich erheben.
תְּלָא. אִילָן ת׳ *h. m.* Frettchen(?).
תַּלְבּוּשׁ (תַּלְבִּישׁ) Ortsname.
תַּלְגָּא (Ex 4, 6 B.) *a. m.* 1. Schnee. טוּר תַּלְגָּא Dt 3, 9 B. Hermon; 2. Erkältung.

תָּלָה *h.* 1. hängen, aufhängen; 2. anhängen, abhängig machen; 3. haften; 4. in der Schwebe halten. אָשָׁם תָּלוּי Schuldopfer wegen zweifelhafter Vergehung; 5. erheben. *Ni.* 1. gehenkt werden; 2. abhängig gemacht werden; 3. sich an jemand hängen.

תְּלָהּ s. תְּלַח.

תִּלְהָא s. תִּלְחָא.

תְּלוּי *h. m.* Aufhänger.

תִּלּוּי *h. m.* Erhebung.

תָּלוּי *h. m.* Darübergeschriebenes.

תִּלּוּל *h. m.* Warze.

תְּלוּלָה *h. f.* Haufen, Erdhügel.

תְּלוּלַיָּא. ת' דִּפְלִשְׁתִּינֵי Ortsname (Gath).

תְּלוֹלִית *h. f.* dass.

תָּלוּת *h. f.* Darübergeschriebenes.

תְּלוּתָא *a. f.* Drängen.

תְּלַח *a.* sich spalten. *Itpe.* dass.

תִּלְחָא *a. m.* Stück.

תְּלִי *h. m.* Aufhänger (Haken).

תַּלְיָא *a. m.* dass.

תְּלִיָּה *h. f.* 1. Aufhängen; 2. Zweifel.

תִּלִּים *h. m. pl.* Psalmbuch.

תְּלֵיסַר *a. m., f.* תְּלֵיסְרֵי dreizehn.

תְּלִישָׁה *h. f.* Abreißen.

תְּלִיתָאָה (Gn 2, 14) *a. m., f. d.* בִּתְלִיתֵיתָא Nu 2, 24 an dritter Stelle.

תְּלַל *a., pt. pass.* תְּלִיל erhaben.

תלם *h. Hi.* Furchen ziehen.

תֶּלֶם *h. m.* Furche.

תַּלְמָא *a. m.* dass.

תַּלְמָא *gr. m.* (τολμηρός) verwegen(?).

תַּלְמוּד *h. m.* 1. Belehrung. תַּלְמוּד לוֹמַר die Belehrung (der Schrift) lautet; 2. Gesetzeslehre; 3. Gesetzesstudium; 4. Gesetzeskunde; 5. Erörterung der Mischna; 6. (später) Bezeichnung von Schriftwerken, welche diese Erörterung mitteilen.

תַּלְמוּדָא (Ct 1, 2) *a. m.* dass.

תַּלְמַי männl. Personenname.

תַּלְמִיד *h. m.* Schüler. ת' חָכָם Gelehrter.

תַּלְמִידָא *a. m., pl. c.* תַּלְמִידֵי Nu 32, 14 B., 2 K 2, 15 Schüler.

תְּלַמְיוֹן männl. Personenname.

תַּלְמְיוּתָא *a. m.* Furchenziehen(?).

תַּלְמִית(?) *h. f.* Furche.

תַּלְמוּסָא *gr. m.* (τόλμησις) Kühnheit.

תּוּלַסִּין *gr. m. pl.* (θάλασσαι) Meerpurpur(?).

תַּלַסִּים *gr. m.* (θαλάσσιος) Seemann.

תְּלַשַּׂר (Jes 37, 12) Ortsname.

תלע *h. Hi.* 1. wurmfräßig sein; 2. Würmer ablesen. *Ho.* wurmfräßig sein.

תלע I *a. Aph.* dass.

תְּלַע II s. תְּלַח.

תְּלֶעְבָא (Jes 28, 11, MS תּוּלַעְבָא) *a. m.* Spott.

תָּלַשׁ *h.* ausreißen, abreißen. *Ni.* losgerissen werden.

תְּלַשׁ *a., pt. pass.* תְּלִישׁ Ex 22, 31 dass. *Pa.* dass. *Itpe. ipf.* יִתְּלַשׁ (l. יִתְּלֵשׁ) Sac 14, 4 losgerissen werden.

תְּלָת (Gn 11, 15) *a. m., f.* תְּלָתָא drei. תְּלָתֵי die drei. תְּלָתִין Ex 26, 8 dreißig. תְּלָתָא dritter Wochentag (Dienstag).

תלת *a. Pa.* 1. *ipf.* 2 *sg. m.* תְּתַלֵּית Dt 19, 3 in drei Teile teilen; 2. *inf. c.* תַּלָּתוּת Gn 38, 24 zum dritten Male wiederholen.

תַּלְתָּא, תִּלְתָּא, תְּלְתָּא *a. m.* 1. *d.* תַּלְתָּא 2 K 11, 5 Drittel; 2. dreitägig; 3. dreijährig.

תִּלְתּוּל *h. m.* Warze.

תַּלְתּוּתָא *a. f.* 1. *c.* תַּלְתּוּת Nu 15, 6 Drittel; 2. Dreijährigkeit.

תַּלְתּוּתָא *a. f., c.* תַּלְתּוּת 1 S 20, 19 Verdreifachung. S. תְּלַת.

תְּלָתֵיסַר *a. m.* dreizehn.

תלתכים (jMeg 74[a], Ausg. Ven. תלתסים) l. תַּלַסִּים.

תַּלְתַּלִּים *h. m. pl.* Hügel.

תִּלְתָּן *h. m.* Bockshornklee (*Trigonella Foenum graecum*).

תַּלְתְּסַר Ortsname.

תָּם *h. m.* 1. unschädlich (nicht als stößig bekanntes Tier); 2. unversehrt.

תַּם *a.* dort.

תְּמָא *a. m.* 1. *pl. c. s.* תְּמֵיהוֹן 2 S 15, 11 (Ven. 1517 תּוּמֵיהוֹן) Unschuld; 2. *pl. d.* תְּמַיָּא Ex 28, 30 Bestandteil des hohepriesterl. Loses.

תְּמָא *a. m.* eine Vogelart.

תֶּמֶד *lat. m.* (*temetum*) Tresterwein.

תמד *lat. Pi.* 1. Tresterwein aufgießen; 2. mischen. *Ni.* gemischt werden.

תָּמַהּ *h.* sich wundern, staunen. *Hi.* Staunen erregen.

תְּמַהּ I *a., pf.* 3 *pl.* תְּמַהוּ Gen 43, 33 B., Hb 3, 10, *ipf.* 3 *pl.* יִתְמְהוּן Ez 32, 10 Ven. 1517 dass. *Aph.* 1. *pt.* מַתְמַהּ Jer 12, 5 Ven. 1517 dass.; 2. als Frage hinstellen.

תְּמַהּ II *a. Pa.* verdünnen.

תִּמְהָא I *a. m., ind.* תְּמַהּ Est II 10, 1 Steuer (?).

תִּמְהָא II *a. m.* 1. *ind.* תֵּימַהּ Jer 5, 30 Staunen, Verwunderung; 2. Wunder.

תִּמָּהוֹן *h. m.* Staunen.

תַּמְהַתָּא *a. f.* 1. Staunenerregendes; 2. s. תַּמְחַתָּא.

תִּמּוּז (TosBechV 9) *h. m.* mit ausgefallenen Wimpern. S. תַּמִּיר.

תַּמּוּז (Ct 1, 7) Name des vierten Monats.

תַּמּוּזָא *a. m.* 1. Ez 8, 14 Ven. 1517 Name eines Abgotts; 2. männl. Personenname.

תְּמְוָן (Jes 13, 21) *a. f. pl.* eine Tierart.

תְּמוּקָה, תְּמוּפָה absichtl. Veränderungen v. תְּמוּרָה.

תִּמּוּר *h. m.* Emporsteigen.

תִּמּוּרָא *a. m.* 1. Wimper; 2. Augenlid.

תְּמוּרָה *h. f.* 1. Vertauschung; 2. Name eines mischn. Traktats.

תִּמּוּרְתָּא *a. f.* 1. Wimper; 2. Augenlid.

תַּמּוּת *h. f.* 1. Unschädlichkeit; 2. Unversehrtheit.

תְּמוּתָה *h. f.* sterbend.

תַּמְחוּי *h. m.* 1. Schüssel; 2. Sammelstelle für Naturalgaben an Arme; 3. *pl.* תַּמְחוּיוֹת Vertiefung am Joch für den Nacken der Ochsen.

תַּמְחַתָּא *a. f.* Abfall (von Bast).

תימיטינוס l. דִּמִיטְיָנוֹס.

תָּמִיד *h. m.* 1. das tägliche Opfer im Tempel; 2. Name eines Mischnatraktats.

תְּמִידָא (Koh 10, 17) *a. m.* dass.

תָּמֵיהַּ *h. m.* staunend.

תְּמִיהָא *a. m., f.* תְּמִיהָא EstII 1, 3 (MS תְּמֵיהָא) dass.

תָּמִים *h. m.* makellos.

תְּמִימָא *a. m.* redlich.

תְּמִימוּת *h. f.* Redlichkeit.

תְּמִימוּתָא (EstII 8, 13) *a. f.* dass.

תְּמִינָאָה (Lv 9, 1) *a. m., f. d.* תְּמִינֵיתָא Lv 25, 22 achter.

תַּמִּיר *h. m.* mit ausgefallenen Wimpern. S. תִּמּוּז.

תְּמִירָה *h. f.* Verzweigung.

תָּמַךְ *h.* festhalten.

תמך *a. Pa.* festhalten.

תַּמְכָּה *h. f.* Kresse (?).

תַּמְכְּתָא *a. f., ind.* תַּמְכָּה (Ct 2, 9, MS תַּמָּכָה) dass.

תְּמָלֵי (2 S 3, 17) *a.* gestern.

תמליון s. תְּלָמְיוֹן.

תֵּימֶלְיוֹס *gr. m.* (θεμέλιος) Grundstein.

תימליוסים l. תֵּימֶלְיוֹסִים *gr. m.* (θεμελίωσις) Fundament.

תמם *h. Pi.* 1. vollkommen machen; 2. redlich verfahren.

תַּמָּן (Gn 2, 8) *a.* dort.

תַּמְנֵי (Gn 5, 4), תְּמָנֵי *a. m., f.* תְּמָנְיָא Nu 29, 19 acht. *d.* תּוּמַנְתֵּי die acht. תְּמָנַת עֲסַר Gn 14, 14 achtzehn. *pl.* תְּמָנַן Gn 35, 28 achtzig.

תַּמְנֵיסַר *a. m.* achtzehn.

תַּמְנֵיסְרָאָה *a. m.* achtzehnter.

תְּמֶנְתָא s. תּוּמַנְתָּא.

תִּמְנָת Ortsname.

תַּמְצִית *h. f.* Zurückgebliebenes, Rest.

תמר *h. Pi.* emporsteigen.

תָּמָר *h. m.* Dattelpalme (*Phoenix dactylifera*).

תַּמְרָא *a. m., ind.* תְּמַר Ct 2, 12 (MS תְּמַר) dass.

תַּמְרָה *h. f.* 1. dass.; 2. palmenartiger Schoß (Knospe?).

תִּמָּרָה (תְּמָרָה) *h. f.* Rauchsäule.

תַּמְרוּקָא *a. m.* Salben.

תַּמְרוּרִים *h. m. pl.* Bitterkeit.

תְּמַרְתָּא *a. f.* 1. Dattel; 2. Dattelpalme.

תְּנָא I *a.* 1. *pf.* תְּנָא 2 S 20, 10 (MS תְּנָא) wiederholen, zum zweiten Mal tun; 2. als Rechtstradition mitteilen, lehren. תָּנֵי er lehrt; תְּנוֹ רַבָּנַן unsere Lehrer lehrten; תַּנְיָא es ist gelehrt worden (Ausdrücke zur Einführung von Traditionen außerhalb der Mischna). תְּנַן, תְּנֵינַן wir haben gelehrt (zur Einführung eines Mischnasatzes). *Pa. ipf.* 2 *sg.* תְּתַנֵּינוּן Dt 6, 7 erzählen, verkündigen. *Aph.* lehren. *Itpe. pf.* אִתְּנִי Gn 41, 32 (MS *Itpa.* אִתַּנִּי) wiederholt werden. *Itpa.* erzählt werden.

תנא II *a. Pa.* verändern.

תנא III *a. Aph.* verabreden.

תַּנָּא *h. m.* Traditionskundiger.

תַּנָּאָה *a. m.* dass.

תְּנָאָה *a. m.* 1. Bedingung; 2. Verabredung.

תְּנַאי s. תְּנֵי.

תְּנִבָא *a. m.* Erschöpfung, Schwäche.

תנה *h. Hi.* verabreden.

תְּנוֹיָא *a. m.* Traditionskundiger.

תִּנּוּיָא *a. m.* 1. Traditionskunde; 2. Gespräch; 3. Spottrede.

תְּנוּךְ *h. m.* Ohrknorpel.

תַּנּוּר *h. m.* zylinderförmiger Backofen.

תַּנּוּרָא *a. m., ind.* תַּנּוּר Gn 15, 17 dass.

תנח. אִתְּנַח s. אֲנַח.

תַּנְחוּם *h. m.* 1. *pl.* תַּנְחוּמִין Tröstung; 2. männl. Personenname.

תַּנְחוּמָא *a. m.* 1. *pl.* תַּנְחוּמִין Gn 50, 21 Tröstung; 2. männl. Personenname.

תַּנְחוּמְתָּא *a. f., pl. c. s.* תַּנְחוּמָתְהָא Jes 66, 11 (MS תַּנְחוּמַהָא) Tröstung.

תְּנֵי *h. m.* Bedingung.

תַּנְיָא s. תְּנָא I.

תַּנָּיָא s. תַּנָּאָה.

תַּנִּין *h. m.* Drache.

תַּנִּינָא *a. m.* 1. Ex 7, 9 dass.; 2. *pl. d.* תַּנִּינַיָּא Gn 1, 21 dass.

תִּנְיָנָא (Gn 2, 13) *a. m., f. d.* תִּנְיֵיתָא Ex 1, 15 zweiter. בְּתִנְיֵיתָא Nu 2, 16 zuzweit.

תִּנְיָנוּת (Nu 10, 6) *a.* zum zweiten Mal.

תִּנְיָנוּתָא *a. f.* Wiederholung, zweites Mal.

תִּנְיָנֵיתָא (Jes 43, 2, MS תִּנְיֵיתָא) *a. f.* ein zweites Mal.

תיניתא (jMaasSch 55[b]) l. שָׁרִיתָא.

תנן *a. Pa. pt. m. pl. d.* מְתַנְּנַיָּא Jes 7, 4 rauchen.

תְּנָנָא, תַּנְנָא (Ex 19, 18), viell. תַּנְּנָא *a. m., ind.* תְּנָן! Gn 15, 17, Ri 20, 38 Praet., *c. s.* תַּנְנֵיהּ Ex 19, 18 Rauch.

תנופולין (EchR 1, 5) l. מֶטְרוֹפוֹלִין (Dittographie).

תֵּיסַבְרָא, תִּיסַוְרָא *gr. m.* (θησαυρός), *pl. h.* תֵּיסַבְרִיּוֹת, *a.* תֵּיסַבְרִין, תֵּיסַבְרָן Schatz.

תָּסִיל *h. m.* eine Taubenart.

תְּסִילָא *a. m.* dass.

תְּסִיסָה *h. f.* Gähren.

תָּסַס *h.* 1. gähren; 2. sprudeln.

תְּסַס *a.* dass.

תִּסְפּוֹרֶת *h. f.* Scheren.

תִּסְפַּרְתָּא *a. f.* dass.

תַּסְקוּפָא *a. m.* 1. *pl. c.* תַּסְקוּפֵי Dt 22, 14 Ränke; 2. Schickung.

תִּסְקַפְתָּא *a. f., ind.* תִּסְקְפָא Ri 14, 4 Schickung, Geschick.

תְּעָא *a.* irren. *Aph.* irre führen.

תָּעַב I *h.* abscheulich sein. *Pi.* 1. verabscheuen; 2. für abscheulich erklären. *Pu.* verabscheut werden.

תָּעַב II s. תָּאַב.

תעב *a. Aph. pf.* 2 *sg.* אַתְעֵיבְתְּ Ez 16, 52 abscheulich handeln.

תַּעֲבוּרָא *a. m., ind.* תַּעֲבוּר Jes 9, 18 Grimm.

תָּעָה *h.* irren.

תַּעֲלָא *a. m., pl.* תַּעֲלִין Thr 5, 18 Schakal, Fuchs.
תַּעֲלֻמָּה *h.* Sternname.
תַּעֲנוּג *h. m.* Vergnügen.
תַּעֲנִית *h. f.* 1. Fasten; 2. Name eines Mischnatraktats.
תַּעֲנִיתָא (Jes 58, 6 Soc 59) *a. f., ind.* תַּעֲנִי Jo 1, 14 (MS תַּעֲנֵי), *pl.* תַּעֲנְיָן Jes 58, 4 Soc 59 Fasten.
תַּעַר *h. m.* Rasiermesser.
תַּעֲרוֹבֶת *h. f.* 1. Vermischung; 2. Verwechselung.
תְּפָא *a., imp.* תְּפִי 2K 4, 38 auf den Herd setzen.
תְּפָא (Ex 15, 20) *a. m.* Tamburin.
תַּפְדִּי männl. Personenname.
תַּפּוּחַ *h. m.* 1. Apfel; 2. Zapfen (der Zypresse); 3. runder Haufen; 4. erhabene Stelle.
תַּפּוּחָא *a. m.* 1. *pl. c.* תַּפּוּחֵי Ct 2, 5 Apfel.
תָּפוּס *h. m.* Sattelbügel.
תְּפוּסָה s. תְּפִיסָה.
תָּפַח *h.* schwellen, auftreiben. *pt. pass.* תָּפוּחַ aufgetrieben (von einer Art der Wassersucht). *Ni.* anschwellen.
תְּפַח *a.* dass. *Itpe.* genesen.
תְּפִי *h. m.* Kanne.
תְּפָא, תְּפָיָא *a. m.* Kochherd.
תֻּפִינִים *h. m. pl.* (*bibl.*) eine Art Kuchen.
תְּפִינִין s. תּוּפִינָא.
תְּפִיסָה *h. f.* 1. Ergreifen, Angreifen; 2. Besitztum; 3. Greifweite (innerhalb 4 Ellen).
תְּפִירְתָא *a. f.* Naht.
תְּפִישָׂה s. תְּפִיסָה.
תָּפַל I *h.* albern reden.
תָּפַל II s. טָפַל.
תפל *a. Itpa. pf.* 3 *pl.* אִתַּפַּלוּ Dt 1, 1 albern reden.
תָּפֵל I *h. m.* 1. ungesalzen; 2. רוק תָּפֵל der Speichel eines, der seit vorigem Abend nichts gegessen hat.
תָּפֵל II s. טָפֵל.
תַּפְלָא s. טַבְלָא.

תִּפְלָה *h. f.* 1. Albernheit; 2. Albernes.
תְּפִלָּה *h. f.* 1. Gebet; 2. *pl.* תְּפִלִּין beim Gebet anzulegende Kapseln mit Gesetzesabschnitten.
תַּפְלֻגְתָּא *a. f.* Streit, Meinungsverschiedenheit.
תַּפְלוּת *h. f.* Albernheit.
תְּפִלְּתָא *a. f., pl.* תְּפִלִּין Ex 13, 16, Ct 8, 3 Gebetskapsel.
תַּפְנוּק *h. m.* Vergnügung.
תַּפְנוּקָא *a. m.* 1. dass.; 2. *pl. c.* תַּפְנוּקֵי Gn 49, 20 Leckerbissen.
תַּפְנִים Ortsname.
תָּפַס *h.* 1. ergreifen; 2. in Besitz nehmen; 3. tadeln; 4. an etw. haften. *Ni.* ergriffen werden. *Hi.* haften lassen.
תְּפַס *a., inf.* מִתְפּוֹס EstII 3, 8 (MS מַתְפּוֹס) ergreifen. *Itpe. pt.* מִתְּפַס (Koh 11,4, MS מִתְּפָס) ergriffen werden.
תְּפַף *a.* ausspeien.
תַּפְקִיד *h. m.* 1. Heimsuchung, Begattung; 2. Befehl.
תַּפְקִידָא *a. m.* Deposit, in Verwahrung Gegebenes.
תַּפְקֵידְתָּא (Dt 6, 1) *a. f.* Befehl.
תַּפְקָן männl. Personenname.
תָּפַר *h.* zusammennähen.
תְּפַר *a.* dass.
תֶּפֶר *h. m.* Naht.
תָּפַשׂ s. תָּפַס.
תַּפְשִׁיחָא *a. m.* Abspalten.
תַּפְשִׁיטָא *a. m.* Bestimmtheit.
תָּפִית *gr. m.* (τάπης) Teppich.
תוצינוש l. תִּיצִינוּשׂ *lat.* Name eines Flusses (*Ticinus*).
תִּיק *gr. m.* (θήκη) 1. Scheide; 2. Behältnis.
תִּיקָא *gr. m.* dass.
תַּקִי? (Ct 8, 3) *x.* Oberschwelle.
תַּפְתִּיחָא *a. m.* rissiges Feld(?).
תִּקְוָה *h. f.* Maß.
תִּקוּלָא (Koh 9, 12, MS תַּקְלָא) *a. m.* Falle, Fallstrick.
תִּקוּלְתָא *a. f.* Verderben.

תְּקוּמָה *h. f.* Bestand. אֶבֶן ת' Stein zur Verhütung des Abortierens.

תְּקוּמְתָא *a. f., ind.* תְּקוּמָה Lv 26, 37 dass.

תִּקּוּן *h. m.* 1. Verordnung, Einrichtung; 2. Verbesserung; 3. Ordnung.

תִּקּוּנָא *a. m.* 1. *c. s.* תִּקּוּנֵיהּ Ex 28, 8 Befestigung; 2. *c.* תִּקּוּן Ex 33, 6 Rüstung; 3. *pl. c.* תִּקּוּנֵי Dt 22, 5 Putz, Schmuck.

תְּקוֹעַ Ortsname.

תְּקוּפָה *h. f.* Sonnenwende.

תְּקוּפְתָא *a. f., c.* תְּקוּפַת Ct 1, 7 dass.

תָּקִין (Gn 1, 31) *a.* recht.

תְּקִיעָה *h. f.* langanhaltender Stoß ins Horn.

תְּקִיעוּתָא *a. f.* Hornblasen.

תְּקִיעֲתָא *a. f.* 1. Benediktion mit Erwähnung des Hornblasens; 2. Tag des Hornblasens (Neujahr).

תַּקִּיפָא *a. m.* 1. *ind.* תַּקִּיף Dt 1, 28 mächtig, stark. *pl. d.* תַּקִּיפַיָּא Gn 14, 5 B. Volksname (bibl. Zuzim); 2. *c.* תַּקִּיף Dt 28, 50 hart.

תקל *h. Ni.* straucheln.

תְּקַל I *a., ipf.* יִתְקַל Jes 31, 3 (MS *Itpe.* יִתְּקֵיל) dass. *Pa.* dass. *Aph. pf.* 2 *pl.* אַתְקֵילְתּוּן Ma 2, 8 zu Fall bringen. *Itpe. ipf.* 2 *sg.* תִּתְּקֵיל Dt 7, 25 straucheln. *Itpa. ipf.* 2 *sg.* תִּתַּקַּל Dt 12, 30 (MS *Itpe.* תִּתְּקֵיל) zu Fall gebracht werden.

תְּקַל II *a., ipf.* יִתְקוֹל Ex 22, 16 wägen, zuwägen. *Pa.* dass. *Itpe.* gewogen werden.

תְּקָלָא I *a. m.* 1. *d.* תַּקְלָא Ex 10, 7, Lv 19, 14 Anstoß, Fallstrick; 2. Falle; 3. Verderben.

תִּקְלָא (Ex 38, 26) II *a. m.* Sekel (Gewicht u. Münze).

תְּקָלָה *h. f.* Anstoß, Verleitung zur Sünde.

תְּקַלְתָּא *a. f., pl. c.* תַּקְלַת Jes 57, 14 Soc 59 Verderben.

תַּקְלוּתָא *a. f., c. s.* תַּקְלוּתְכוֹן Jes 50, 11 (Soc 59 תַּקְלַתְכוֹן) dass.

תקן *h. Pi.* 1. anordnen, verordnen; 2. ausbessern, zurechtstellen; 3. den Zehnten abscheiden. *Hi.* 1. verordnen; 2. rüsten; 3. ordnen.

תקן *a. Pa.* 1. *ipf.* 3 *pl.* יְתַקְּנוּן Ex 16, 5, *pt. pass.* מְתַקַּן Dt 23, 13 zubereiten, herstellen; 2. *ipf.* 3 *sg.* יְתַקֵּין Dt 22, 5 (MS יְתַּקֵּן) ordnen, schmücken; 3. *pt. pass.* מְתַקַּן Ri 16, 26 Praet., befestigen; 4. den Zehnten abscheiden. *Aph.* 1. *imp. sg.* אַתְקֵין Gn 43, 16 zubereiten, ordnen; 2. *inf.* אַתְקָנָא Nu 10, 33 bereiten, hinstellen; 3. anordnen. *Itpa.* 1. bereitet sein; 2. *pf.* 3 *sg. f.* אִתַּקְּנַת 1 K 2, 12, *ipf.* יִתַּקַּן Jes 16, 5 befestigt sein; 3. *ipf.* יִתַּקַּן Dt 22, 5 sich schmücken; 4. sich bessern.

תֶּקֶן *h. m.* richtige Ordnung.

תְּקְנָא *a. m.* 1. *ind.* תָּקֵין Ex 18, 17, *pl.* תָּקְנִין Gn 24, 67, *d.* תָּקְנַיָּא Jos 21, 43 Praet. recht; 2. *ind.* תָּקֵין Gn 41, 32 fest.

תַּקָּנָה *h. f.* 1. Verordnung, Bestimmung; 2. Vorteil; 3. Ausbesserung, Besserung.

תַּקַּנְתָּא *a. f.* dass.

תָּקַע *h.* 1. stoßen; 2. auf dem Horn blasen; 3. hineinblasen; 4. hineinstecken; 5. (Zelt) aufschlagen. *Ni.* 1. hineingesteckt werden; 2. in eine Lage gebracht werden. *Hi.* auf dem Horn blasen lassen.

תְּקַע *a.* 1. *ipf.* 2 *pl.* תִּתְקְעוּן Nu 10, 5 ins Horn stoßen; 2. schlagen. *Itpe. ipf.* יִתְּקַע Am 3, 6 Soc 59 geblasen werden.

תָּקַף *h.* sich bemächtigen.

תְּקֵף *a.* 1. *pf.* 3 *pl.* תְּקִיפוּ Gn 7, 19, *ipf.* יִתְקַף Gn 44, 18 stark werden; 2. *imp. sg.* תְּקַף Dt 12, 23 stark sein; 3. *pf.* תְּקֵיף Gn 47, 20 schwer sein; 4. *pf.* תְּקֵיף Gn 4, 5 zornig

werden; 5. sauer werden. *Pa.* 1. *imp.* תַּקֵּיף Dt 1, 38 stark machen, stärken; 2. befestigen; 3. anstrengen; 4. festhalten. *Aph.* 1. *imp. sg.* אַתְקֵיף Ex 4, 4 ergreifen, festhalten; 2. fest anpacken; 3. stark machen; 4. hart machen. *Itpa.* 1. *pf.* אִתַּקַּף Gn 48, 2 sich stark machen, sich anstrengen; 2. *pf.* אִתַּקַּף Ex 7, 13 hart werden.

תְּקְפָּא (Nu 24, 8) *a. m.* 1. *ind.* תְּקוֹף Nu 24, 9 Macht, Stärke, Heftigkeit; 2. *pl. c.* תְּקְפֵי Dt 32, 13 fester Ort.

תִּקְרֻבְתָּא, תְּקְרֻבְתָּא (Gn 32, 20) *a. f., ind.* תִּקְרֻבָא Jer 51, 59 Geschenk.

תִּקְרָה *h. f.* 1. Gebälk; 2. Balken.

תַּקְרוֹבֶת *h. f.* Geschenk.

תקרקים? (Siphre Dt 234) ein Kleidungsstück.

תַּקְשִׁיט s. תַּכְשִׁיט.

תְּרָא s. תּוֹרָא.

תרא I *a. Aph.* verwarnen.

תְּרָא II *a.* einweichen, wässern. *Itpe.* eingeweicht werden.

תַּרְבָּא (Lv 3, 16) *a. m., c.* תְּרַב Lv 4, 8 Fett.

תרבוכות (EchR 1, 2 Ar.) l. תַּרְבּוּסוֹת, s. תּוֹרִיבוֹם.

תַּרְבּוּ. בֵּי ת' Ortsname.

תַּרְבּוּת *h. f.* 1. Zucht; 2. Zähmung; 3. Art.

תַּרְבּוּתָא *a. f.* dass.

תְּרְבְּיָנָא (Nu 11, 12) *a. m.* Erzieher.

תְּרְבְּיָנְתָא *a. f., c. s.* תְּרְבְּיָנְתֵיהּ (Ru 4, 16, MS תְּרְבְּיָנוּתֵיהּ) Erzieherin.

תַּרְבִּיצָא *a. m.* 1. Hof; 2. Akademie.

תַּרְבִּיצָאָה *a. m.* eine Art von Gelehrtenschülern.

תרבום (Kel XXIV 5) l. תַּרְכּוּם.

תַּרְבִּית *h. f.* Zins (Differenzgeschäft).

תּוֹרִיבוֹם *gr. m.* (θόρυβος) Lärm.

תַּרְבֵּץ *h. m.* 1. Hof; 2. ת הַוֶּשֶׁט oberer Teil des Schlundes.

תַּרְבֵּץ *a.* den Hof in Ordnung bringen.

תַּרְבְּקָנָה Ortsname.

תרובתור (כְּרוּב טוּר?) *h. m.* eine Kohlart.

תרג *h. Hi.* 1. zitronenfarbig machen; 2. mit Zitronen füttern.

תַּרְגּוּם *h. m.* Übersetzung, insbes. die aram. Übersetzung bibl. Bücher.

תַּרְגּוּמָא *a. m.* dass.

תִּרְגֵּם *h.* übersetzen, bes. im Gottesdienst. *Pass.* übersetzt werden.

תַּרְגֵּם *a.* 1. *pt. pl.* מְתַרְגְּמִין Est II 3, 8 dass.; 2. erklären.

תְּרָגֵימָא s. טְרָגֵימָא.

תְּרְגְּמָנָא s. תְּרְגְּמִינָא.

תְּרְגְּמָן *h. m.* Übersetzer, Dolmetscher.

תְּרְגְּמָנָא *a. m.* 1. Est II 7, 5 dass.; 2. Übersetzung.

תְּרְגֵּסָא *x. m., pl.* תְּרְגֵּסִין 1 K 5, 23 Floß.

תַּרְדָּא *a. m.* Verrückter (s. תַּרְדִּין?).

תַּרְדָּה männl. Personenname (vgl. *Tiridates*).

תרדיון l. תְּדְרְיוֹן *gr.* männl. Personenname (Θεοδωρίων).

תְּרָדִין *h. m. pl.* Mangold (*Beta vulgaris*).

תַּרְדִּין *a. m. pl.* dass.

תַּרְדֵּמָה *h. f.* tiefer Schlaf.

תרה *h. Hi.* warnen.

תְּרוּנָא (תְּרֻגָּא) *pers. m.* Zitronatzitrone (*Citrus medica cedra*). S. אֶתְרוֹג.

תַּרְוָד *h. m.* Löffel.

תָּרוּט s. טָרוּט.

תַּרְוֵי s. תְּרֵי.

תְּרוּמָה *h. f.* 1. Entfernung; 2. Priesterabgabe (vom Getreide); 3. *pl.* תְּרוּמוֹת Name eines Mischnatraktats.

תְּרוּעָה *h. f.* 1. Lärmblasen (mit dem Horn); 2. als technischer Ausdruck Tremolo.

תָּרוֹעָיָא *a. m.* Durchbrecher.

תרז *h. Hi.* Ausleerung haben. *Ni.* entsetzt sein.

תְּרְזָא *a. m., ind.* תְּרַז Jes 44, 14 (MS תְּזֶרז) eine Baumart.

תרח *a.* 1. *Itpa.* אִתְּתַרַח (= אִתְאָחַר) warten; 2. *pt.* מתריח jBabM 10[d], l. mit Ausg. Ven. מְסַרִית, s. מְסַר.

תִּרְחָא männl. Personenname.

תְּרִיטָא *gr. f.* (τρίτη) Drittel (ein Gewicht).

תרטאת l. טְאַטְרִיוֹת, s. תְּאַטְרוֹן.

תרטימר s. טַרְטֵימַר.

תְּרֵי *a. m., f.* תַּרְתֵּי zwei. S. תְּרֵין.

תַּרַיָּא *a. m.* 1. die zwei; 2. der zweite Wochentag.

תריד (j.Kil. 32[a]) l. תְּרֵד?

תְּרִיכוּתָא *a. f.* Vertreibung.

תְּרֵין (Ex 26, 38) *a. m., f.* תַּרְתֵּין Gn 32, 22 zwei. עַל חַד תְּרֵין Ex 22, 3 doppelt. *c. s.* תַּרְוֵיהוֹן Gn 2, 35, *f.* תַּרְתֵּיהֵין Ez 23, 13 (Ven. 1517 תַּרְתְּהֶן). תְּרֵי עֲסַר Ex 15, 27, *f.* תַּרְתָּא עֶסְרֵי Gn 5, 8 zwölf.

תְּרֵיסְקֵי *x.* ein medisches Fest.

תְּרֵיסַר *a. m., f.* תְּרֵיסְרֵי zwölf.

תְּרֵיסְרָאָה *a. m.* zwölfter.

תְּרִיעֲתָא s. תְּרְעֲתָא.

תְּרִיצָא *a. m., pl.* תְּרִיצִין Ex 23, 8 grade, redlich.

תְּרִיצָאִית *a.* grade.

תְּרִיצוּת *a.* dass.

תְּרִיצוּתָא *a. f., c.* תְּרִיצוּת 1 K 3, 6 Redlichkeit, Gerechtigkeit.

תְּרִיצְתָא *a. f.* dass.

תֵּירְיָקֵי, תֵּירְיָקָא *gr. f.* (θηριακή) ein Heilmittel.

תרך *a. Pa. pf.* תָּרֵיךְ Gn 3, 24 vertreiben; 2. *imp.* תָּרֵיךְ Nu 23, 7 vertilgen. *Itpa.* 1. *pf.* 3 *pl.* אִתְּתָרַכוּ Ex 12, 39 vertrieben werden; 2. vertilgt werden.

תְּרָכוֹנָא (Dt 3, 13) Landesname.

תרכונתא s. טַרְכְּנוּתָא.

תֶּרְכּוּס *lat. m.* (*tergus?*) Lederkasten.

תוריכום l. תּוֹרִיבוֹס?

תְּרַם *h.* 1. die Priesterhebe entrichten; 2. entfernen.

תֵּירוֹמָא *gr. m.* (θύρωμα), *pl.* תֵּירוֹמֵי Ez 27, 6 Türgewände.

תרמוד l. תַּדְמוֹר.

תרמודאה l. תַּדְמוֹרָאָה.

תֻּרְמָיוֹת *gr. f. pl.* (τούρμα) Reiterabteilung.

תַּרְמִיל, תֻּרְמִיל *h. m.* Lederschlauch (als Ranzen dienend).

תַּרְמִילָא *a. m.* 1. *c. s.* תַּרְמִילֵיהּ 1 S 17, 40 (MS תֻּרְמָלֵיהּ) dass.; 2. s. אַרְמִילוֹס.

תֻּרְמָל *h. m.* dass.

תֻּרְמֵל *h.* Schoten bekommen.

תֻּרְמוֹס *gr. m.* (θέρμος) Lupine (*Lupinus termis*).

תֻּרְמוֹסָא *gr. m.* dass.

תֻּרְמְסָר *gr. m.* (*thermasarius*) Bademeister.

תֻּרְמְסָרָא *gr. m.* dass.

תרמצא l. טָרְמָנָא, s. טָרְמֶנְטָא.

תֻּרְנָא *a. m., c. s.* תֻּרְנְהוֹן Jes 33, 23 Mastbaum.

תְּרוּנְגָא *pers. m.* Zitronatzitrone (*Citrus medica cedra*).

תַּרְנְגוֹל *x. m.* Hahn.

תַּרְנְגוֹלָא, תֻּרְנְגוֹלָא *x. m., c.* תֻּרְנְגוֹל EstII 1, 3, *pl.* תֻּרְנְגוֹלִין EstII 1, 3 dass. תַּרְנְגוֹל בָּרָא (Frankolin, I. Löw.).

תַּרְנְגוֹלֶת *x. f.* Henne.

תֻּרְנְגוֹלְתָא *x. f.* dass.

תְּרוֹנוֹס *gr. m.* (θρόνος) Stuhl.

תְּרוּנְתֵּק *gr. m.* (τορνοθήκη?) chirurgisches Besteck.

תְּרִים I *gr. m.* (θυρεός) Schild.

תְּרִים II *gr. m.* (θυρίς) Schalter, Klappe (zum Verschluß des Kaufladens).

תרס *gr. Hi.* Schild erheben, streiten.

תרס *gr. Aph.* 1. streiten; 2. rüsten.

תְּרִיסָא I (1S 17, 7) *gr. m.* (θυρεός) Schild.

תְּרִיסָא II *gr. m.* (θυρίς) Fenster.

תַּרְסִי s. טַרְסִי.

תַּרְסִית, תְּרִיסִית *gr. f.* ein schildförmiger Teil(?) der Sandale.

תרע *h. Hi.* Lärm blasen (in Tremolo).

תְּרַע *a.* 1. Ri 6, 30 (MS *Pa.* תָּרַע)

niederreißen; 2. verderben. *Pa.* 1. *pf.* 3 *pl.* תָּרַעוּ Gn 49, 6 niederreißen; 2. zerschlagen; 3. verderben. *Itpa.* 1. *pf.* 3 *sg. f.* אִתְּרַעַת Jer 39, 2 niedergerissen werden; 2. verderbt werden; 3. *ipf.* 3 *pl.* יִתַּרְעוּן (l. יִתְּרְעוּן) Lv 11, 34 B. zerschlagen werden.

תַּרְעָא I *a. m., ind.* תְּרַע Ex 22, 39 Tür, Tor.

תַּרְעָא II *a. m.* Marktpreis.

תָּרְעָא *a. m., pl. d.* תָּרְעַיָּא 2 K 24, 14 (MS תַּרְעַיָּא) Türhüter.

תַּרְעוֹמֶת *h. f.* Murren, Einrede.

תַּרְעִיתָא *a. f.* 1. Denken, Sinnen; 2. Ränke.

תֻּרְעֲמוּתָא *a. f., c. s.* תֻּרְעֲמוּתְהוֹן Nu 17, 25 (MS תֻּרְעֲמָתְהוֹן) Murren.

תֻּרְעֲמָנָא *a. m.* mürrisch.

תֻּרְעַמְתָּא *a. f., pl. c.* תֻּרְעֲמָת Ex 16, 12 dass.

תִּרְעֲתָא (1 K 11, 27) *a. f.* Riß, Einsturz.

תרף *h. Hi.* verderben.

תְּרַף *a. Aph.* schändlich handeln.

תֻּרְפָּא *a. m.* Scham.

תֻּרְפָּה *h. f.* 1. dass. בֵּית ת' weibl. Scham; 2. Verderben.

תַּרְפּוּת *h. f.* 1. Schande; 2. Bezeichnung des heidn. Jahrmarkts.

תַּרְפּוּתָא *a. f.* Verachtung.

תְּרַפְיָה *gr. f.* (θεραπεία) Heilung.

תְּרַפְיוֹן *gr. m.* dass.

תְּרַץ *a.* grade machen, grade richten. *Pa.* 1. sich aufrichten; 2. anordnen; 3. zurechtstellen.

תְּרִיצָא s. תְּרִיסָא.

תְּרָקָא s. תְּרָקֵי.

תֻּרְקַב *gr. m.* (τρίς קַב) Maß von drei Kab.

תֻּרְקַבָּא *gr. m.* dass.

תְּרָקֵי *gr.* Thracien (Θράκη).

תִּרַקְיָא s. טְרַקְיָא.

תֵּירָקִין *gr. m. pl.* (θῶραξ) Harnische.

תּוּרְקִין (Spr 7, 6) *gr. m.* (θρίγκιον) Gitter(?).

תורקלינא s. טְרַקְלִינָא.

תרקוש s. תַּרְכּוּם.

תרכא s. תַּרְדָּא.

תַּרְשִׁישׁ Ortsname.

תַּרְתֵּין s. תְּרֵין.

תַּרְתֵּיסְרֵי s. תְּרֵיסְרֵי.

תַּרְתֵּר *a.* werfen.

תֻּשְׁבַּחְתָּא *a. f.* 1. Ruhm; 2. Dt 31, 19 Lobgesang.

תִּשׁוּב (2 K 1, 8) Ortsname.

תְּשׁוּבָה *h. f.* 1. Buße, Reue. עָשָׂה ת' bereuen; 2. Entgegnung.

תַּשְׁוִיתָא *a. f.* 1. Ez 43, 13 Estrich; 2. Teppich, Polster.

תְּשׁוּעַ *h. m.* Neuntel.

תְּשׁוּקָה *h. f.* Begierde.

תַּשּׁוּת *h. f.* Schwäche, Schadhaftigkeit.

תַּשּׁוּתָא *a. f., c.* תַּשּׁוּת Thr 1, 6 dass.

תִּשְׁחוֹרֶת *h. f.* Frohndienstbehörde (Lokalregierung).

תַּשִּׁיָה *h. f.* schwächlich.

תַּשִּׁיוּתָא *a. f.* Schwäche.

תְּשִׁיעָאָה (Nu 7, 60) *a. m., f. d.* תְּשִׁיעֵיתָא Lv 25, 22 neunter.

תַּשִּׁישׁ *h. m.* schwach.

תַּשִּׁישָׁא *a. m.* dass.

תַּשִּׁישׁוּת *h. f.* Schwäche.

תַּשְׁלוּם *h. m.* Ersatz.

תַּשְׁלוּמָא *a. m.* 1. Bezahlung; 2. Vergeltung.

תַּשְׁלוּמְתָּא (2 S 19, 3) *a. f.* Belohnung.

תֻּשְׁלַחְתָּא *a. f., c. s.* תֻּשְׁלַחְתֵּיהּ Ri 5, 15 (MS תֻּשְׁלְחָתֵיהּ) Sendung.

תֻּשְׁלְמִי *h. m.* eine Vogelart.

תֻּשְׁלַמְתָּא *a. f.* 1. *pl. c.* תֻּשְׁלְמָת Dt 32, 32 Vergeltung, Bestrafung; 2. Bezahlung.

תַּשְׁמִישׁ *h. m.* 1. Benützung; 2. (auch mit מִטָּה) Beiwohnung; 3. Gebrauchsgegenstand. כְּלֵי תַשְׁמִישׁ dass.

תַּשְׁמִישָׁא *a. m.* dass.

תַּשְׁמִישְׁתָּא *a. f.* dass.

תַּשְׁנוּק, תַּשְׁנִיק *h. m.* Erstickung.

תְּשַׁסְרָאָה *a. m.* neunzehnter.

תֵּשַׁע *h. m., f.* תִּשְׁעָה neun. *pl.* תִּשְׁעִין neunzig.

תְּשַׁע (Gn 11, 24) *a. m., f.* תְּשְׁעָה Nu 34, 31 dass. תְּשַׁע עֶסְרֵי Gn 11, 25 neunzehn. *pl.* תְּשְׁעִין Gn 5, 9 neunzig.

תִּשְׁרִי Name des siebenten Monats.

תָּשַׁשׁ *h.* schwach werden. *Hi.* schwach machen.

תְּשַׁשׁ *a.* dass. *Po.* schwächen. *Itpe.* 1. schwach werden; 2. erkranken.

תַּתָּא *a. m.* unten.

תתא (?) *a. Pa.* heruntersetzen. *Itpa.* erniedrigt werden.

תַּתָּאָה *a. m.* unterer. *pl. d.* תַּתָּאֵי die Scham.

תְּתוּבְתָא *a. f.* 1. Buße; 2. Widerlegung.

תְּתוֹרָא *a. m.* Brücke.

תּוֹתַי männl. Personenname.

Ergänzungen und Berichtigungen.

1a אאפיקון l. אָפִּיקִין.

2a L.: אֲבּוּב *h. m.* 1. Rohr; 2. Flöte, Schalmei.

5b L.: אֲגָן, אֶגָּן.

7a Füge hinzu: אדיוט (Mech. de R. Sim. 23) s. דְּיֵיטָא.

7b Unter אֲרַק str.: 2. festhalten.

U. אִדְּרָא 1. füge hinzu: בֵּית אִדְּרֵי Gn 50, 10 Tennenplatz.

8a U. אַדְרִיאַם l.: das Mittelmeer.

U. אידרימירון l.: Quittenwasser.

10a U. אור l.: 4. Vorabend, Vornacht (eines Tages).

10b אוּרְיָן viell. *Pl.* v. אוּרָיְתָא, also zu lesen אוּרָיָן.

11a Für אוּרְתָא ff. l.: אוּרְתָא *a. f.* Abend, Nacht (nach einem Tage).

12b L.: אַחְדְּבוּי.

U. אֶחָד füge hinzu: אֶחָד בַּשַּׁבָּת Sonntag.

13b U. אחר füge hinzu: *pt. pl.* אָחֲרִין Jer 5, 8, l. nach Ausg. Ven. 1517 אָחֲדִין. *Pa.* 2. *pt. pl.* מְאַחֲרִין Nu 14,33, Jes 5, 11.

15a U. אֵידָא l.: (Jes 50, 1 Or. 1474).

16a F. h.: אֵימָתַי שֶׁ dann, wann.

19b U. אִלֵּין füge hinzu: 2. gewisse, irgendwelche.

21b F. h.: מִן לְאַלְתַּר, מֵאַלְתַּר.

25b F. h.: אַנְטִיפַּטְרוּס *gr.* männl. Personenname (Ἀντίπατρος).

26b L.: אָנַן.

U. אוּנְסָא l.: (Jes 5, 8).

27a F. h.: אנפרריטין l. אִיפְּרֵיטִין *gr. m.* (ὑπηρέτης) Diener.

27b L.: אַנְתָּא (= syr. חנתא) *a. m.* verdorbenes Öl.

31b L.: איסקונדרא. 1. Spielmarke; 2. l. אִסְקְרִינָרָא *gr. m.* (σκρινάριος) Archivar.

L.: אסקרא, l. אִסְקֻדָא.

41b F. h.: ארכסא (bMen 43[a]) l. אַרְסָנָא, s. עַרְסָן.

43b L.: אֲשׁוּחָא *a. m.* cilicische Tanne (*Abies cilicica,* arab. *schūḥ*).

44a F. h. bei אֲשֵׁירְתָא: *pl. c. s.* אֲשֵׁירֵיהוֹן Dt 7, 5.

47a L.: בָּבוּאָה *h. f.* 1. Spiegelbild; 2. Umriß.

47b L.: בַּגְרוּת *h. f.* Mannbarkeit des Mädchens.

48a L.: בדד *a. Pa. ipf.* 2 *sg.* תְּבַדֵּיד Mi 6, 15 Cod. Reuchl., Mx תַּבְדֵּיר.

49b U. בַּהַרְתָּא l.: Lv 13, 23. 38.

U. בּוּבְיָא l.: Spiegelbild.

52a L. בַּטִּי für בַּטִּי.

57b U. בלקטיר 1. l. *gr. m.* (πρακτήρ) Büttel.

58b U. בְּנְיָא l.: ein Vogel. S. כַּנְיָא.

60a U. בְּעָא *Itpe.* l.: 4. begehren.

64a L.: ברדלה l. בַּר דְּלָיָה.

L.: ברדליה l. בַּר דְּלָיָה.

64b L.: ברוילה l. בַּר דְּלָיָה.

66b U. בַּרְקַי l.: 1. Morgengrauen.

78b U. גְּלְגֵּל *Pass.* füge hinzu: 8. gerinnen.

79b L.: גְּלוּשָׁא.

80b U. גְּלוּסְקָא l.: κολλίσκιον.
82a U. גמר II l.: *Ho. pt.*
83a U. גְּנַדַּר l.: יִנַגְדְּרוּן als *ipf. Peal.*
86b U. גַּרְדּוּמָא II füge hinzu: γωρδούμιον.
87a U. גְּרִיזְמְתָא l.: γαργάλισμα.
92a L.: דּוּהֲנִיתָא.
94b U. דְּחִילוּתָא l.: l. m. Or. 2211 רְחֵילָן, s. רְחֵילָא.
95a U. דִּי II füge hinzu: Jes 13, 1; 36, 3.
U. דִּי l. כַּנְּדוֹן.
96a U. דְּיוּקְנָא l. εἰκών.
99b L.: דִּלְמָטִיקוֹן.
L.: דלפקי.
101b U. דְּנָא füge hinzu: (Jer 12, 5 W).
104a F. h.: דִּיקַשְׁטָא *gr. m.* (δικαστής) Richter.
105a F. h.: דּוֹרִי männl. Personenname (Δῶρος).
105b U. דְּרַם statt: mit den Klauen ergreifen, l.: würgen.
108b U. הֲדָדֵי l.: Est II 1, 1. 7 (MS לַהֲדַדֵי).
U. הֲדֵי 1. füge hinzu: bei.
110a U. הַהוּא füge hinzu: 3. irgendein.
110b U. הֲוָה l.: s. הֲוָא, הֲיָה.
U. הֲוַלַד füge hinzu: l. חֲוִלָן Gau Südarabiens.
112b U. הך füge hinzu: kein *pf.*
113a U. הָכֵי füge hinzu: לְהָכֵי dazu.
114a U. הֲלְכָא str.: Jud 18, 3.
117a L.: הִפָּטִיקוּם, הִפָּטִקִי.
119a F. h.: הֲרֵי (Jes 7, 24 Ausg. Warschau; Ausg. Ven. 1517. 1525 אֲרֵי) *a.* siehe.
124b U. זו l.: dieses ist dasselbe wie jenes.
U. זוג *Hitp.* 1. füge hinzu: sich begatten.
126a F. h.: זִזָא männl. Personenname.
127b U. זוף *a.* l.: Jer 8, 5.
128a U. זְכָא l.: זָכָא (l. זַכָּא, s. זַכָּאָה).
136b U. חֲבַשׁ l.: S. חַבּוּשׁ.
138a U. חֲדֶק l.: ein stachliges Kraut.
139a U. חִוְיָא statt Ex 7, 5 l.: Gn 49, 17. St. Dt 32, 32 l.: Dt 32, 33.
143a חֲטָאָה str.: *pl.* Lies vor חֲטָאֵיהוֹן: *pl. c. s.*
144a U. חִידָה l.: l. חוּדָא *pers. m.* Helm.
150a U. חִלְק 1. füge hinzu:? s. חֶלְקָא.
151a U. חֲמוּדְתָא füge hinzu: Pr. חֲמוּדָא (v. חֲמֻדְתָא), *pl. d.* חֲמוּדַיָּא DtJI 5, 21.
151b U. חֲמִישַׁי l.: 1. dass.; 2. Donnerstag.
154a U. חֲנַן l.: חָנִינוּן (so MS).
157b U. חָצָב füge hinzu: 5. Kraut mit tiefgehenden Wurzeln (Urginea maritima „Meerzwiebel").
U. חֲצוּבָא l.: 2. Urginea maritima „Meerzwiebel."
158a L.: חֲצוֹת.
160a U. חֲרִי l.: (חֹרִי)
161b U. חֲרְפָּא füge hinzu: 2. *f.* frühträchtig.
162a U. חֲרָרָה l.: 2. unterste Lage eines Garbenhaufens.
164b U. חֲתַם füge hinzu: *pt. pass. pl.* מְחַתְּמִין Ez 27, 24 Slb.
170a U. טְלוּפְחָא l.: 2. Schraubenmutter der Ölpresse.
175a L.: טַרְבֶּנֶת.
U. טַרְוַיָּא l.: טרוויא. נְחַל ט׳ (DtJI 2, 14), l. נְחַל עַרְוַיָּא = נְחַל עַרְבַיָּא Pappelweidenbach.
179a U. יַבְחוּשׁ l.: Mückenlarve (rotes Würmchen im Wasser).
180a U. יַד l.: עַל יַד עַל יַד.
U. יְדָא füge hinzu; מִידֵי דְ weil.
186a U. יְפַע l.: *Aph.* הוֹפַע Ez 7, 9 Slb.
189a Füge hinzu: יְשִׁימוֹן (Nu 21, 20) Ortsname.
194a oben str.: Maulesel.
195a U. כּוּפַח füge hinzu: (כְּפַח?)
195b L.: כַּוַּרְתָא.
197b U. כָּכָא l.: Zahn des Schlüssels.
200b U. כְּמְסָאוֹת l.: niedrige Garbenhaufen.

U. כָּמַר I und כְּמַר I l.: mürbe machen.
201 a U. כַּמְרִיתָא l.: (warm gemachte).
204 b U. כְּעַן l.: Gn 13, 8.
208 a F. h.: כֶּרְכְּדָא *gr. m.* dass.
212 a U. לְ füge hinzu: nach.
212 b U. לְבָא l.: 1 K 8, 39.
213 a U. לְבוּשׁ füge hinzu: 2. Spelze des Weizenkorns.
214 a U. לְגְנָא l. statt λινέα: λέγνον, statt Furche: Saatstreifen.
F. h.: לְגְנָה *gr. f.* dass.
L.: לוּדְנָא f. לוּדְנָא, λήδανον für λάδανον.
214 b F. h.: לוּגֶם s. לֻגְמָא.
215 a U. לְוָטְתָא füge hinzu: c. לְוָטַת Ri 9, 57 Pr.
215 b U. לוּל l.: Hühnerluke.
216 a U. לְחִי l.: 3. die Seitenteile am Gebiß des Pferdes; 6. die Streichbretter am Pflug.
217 b F. h.: לָבֵין (Gn 4, 15) *a.* deshalb.
221 a U. מָא füge hinzu: כַּמָּא Gn 47, 8 wieviel?
225 a F. h.: בְּנֵי הַמְּדִינָה Einwohner.
226 a Für מְהוּלְתָא II l.: מַהוּלְתָא (v. נהל).
226 b U. מְהֻלְּתָא l.: Ez 16, 6, MS מְהוּלְתָא.
227 a U. מוּזַנְיָא l.: מוּזְנַיָּא (wohl sg., l. מוּזַנְיָא).
229 a F. h.: מוּתַנְתָּא (Lv 26, 16 JI) *a. f.* Hüfte (= מְתַנְתָּא).
U. מְזַבְּנָנָא füge hinzu: Ez 7, 12 Slb מְזַבְּנַנָא.
F. h.: מַזְהֲרָנָא (Ez 33, 6, MS Slb מַזְהֲרַנָא) *a. m.* Mahner.
229 b U. מַזְחִילָה l.: überhängender Sims (zur Ableitung des Dachwassers von der Hauswand).
230 b L.: מְחוֹכָא.
232 a U. מַחֲתַנָּא l.: Pr. מַחֲתַנָא.
232 b F. h.: מָטוֹ *h. m.* Verzeihung. בִּקֵּשׁ מָטוֹ abbitten.

233 a U. מְטַלְּתָא füge hinzu: Jes 1, 7 Jm.
234 b U. מִיץ l.: Gestoßenes.
235 a U. מֵישַׁר 2. füge hinzu: S. מָשָׁר.
U. מֵישְׁרָא füge hinzu: S. מְשָׁרָא.
U. מִית füge hinzu: *Po. pt. pl. f.* מְמַתְתָן Ez 13, 15 Slb tötend.
237 a U. מֵילָה füge hinzu: Viell. מִלָּה, *pl.* מִלִּין Galläpfeleiche (*Quercus lusitanica*). מֵי מִלִּין Galläpfelwasser, Tinte.
238 b L.: מְלָנֵי.
239 a U. מַלְקוֹט str. die Klammern.
U. מְלָתָא str.: Nu 23, 19.
241 a U. מַנְיָא l.: מְנָן (l. מְנַן).
243 a U. מַסֵּיקִיתָא füge hinzu: S. מַסּוּקִיתָא.
244 b U. מִסַּת l.: כְּמִסַּת Lv 12, 8 genug für.
U. מְעָא l.: מְעַין Jes 48, 8.
245 b L.: מַעֲיָנָא.
246 a L.: מַעְמְקָא.
247 a U. מַפַּחְתָּא füge hinzu: *pl.* מַפְּחָן Lv 26, 16.
248 b U. מְצִיעוּתָא füge hinzu: בִּמְצִיעוּת Gn 1, 6.
249 a U. מַצְפִּיָא füge hinzu: מִצְפְּיָא Ri 11, 29 Pr.
251 b Zu מַרְבּוּעִיתֵיהּ füge hinzu: Am 3, 4.
253 a U. מַרְזֵב füge hinzu: Wasserspeier.
254 a U. מְרֵירְתָא füge hinzu: 3. Bitterkraut.
256 b U. מְשַׁחֲבִיב füge hinzu: S. שַׁחֲבִיב.
U. מִשְׁחָה l.: 1. Salbung; 2. הַר הַמִּשְׁחָה der Ölberg.
F. h.: מְשְׁחָה *h. f.* Salbung.
258 a Str. מִשְׁקְדָא.
F. h.: מַשְׁקְרָא *a. m.* Muschelschale.
F. מֵשָׁר ff. l.: מָשָׁר *h. m.* Beet.
F. מֵשְׁרָא l.: מְשָׁרָא *a. m.* dass.
259 b F. h.: מְתַנְתָּא s. מוּתַנְתָּא.
260 a U. מַתְקְלָא füge hinzu: c. מַתְקַל (l. מַתְקָל) Ri 8, 26 Pr.

262a U. נָגְהָא l.: נָגְהֵי Vornacht eines Tages.
262b F. h.: נְגִיסָה *h. f.* Speise.
265a U. נְהַר l.: מְנַהֲרִין (*Pael* zweifelhaft).
U. נַהֲרָא füge hinzu: נַהֲרָוָתָא Nah 1, 4 Or 2211.
265a F. h.: נוּדְיָן *h. m.* Olivenart.
266a F. h.: נְוָתָאָה *x. m.* Bewohner des ägypt. Bezirkes Neut.
267b U. נחש I l.: Lv 19, 26.
269b F. נְיוֹטָאָה ff. l.: ניותאה l. נְוָתָאָה.
271a L. נַמִּי füge hinzu: (2 K 4, 1 Jerus. Dr.) = אֲנַן אַף אָמֵי.
277b U. נִקִּים füge hinzu: (Νικίας).
281a F. h.: סב s. סְבִין.
281b U. סִבְכָּא füge hinzu: יַמָּה שֶׁלַּסְּבְכֵי (סִבְכֵי) See des Dickichts (Name des Chēṭ-Sees).
Str.: סְבִכֵּי ff.
282a L. סוּבַלְתָּא, שְׁבַלְתָּא.
284a U. סַדָּנָא füge hinzu: ס' דְאַרְעָא Erdscheibe.
285a U. סוּגַר füge hinzu: (Maulkorb?).
289a U. סִיר l.: Köpfchen, Knäulchen.
U. סִיסִין l.: מֵי סִיסִין.
289b U. סַיִף l.: *h. f.*
U. סֵיפָא II l.: 2. Schlußsatz.
U. סֵירוּג füge hinzu: 3. Abkürzung eines Bibeltextes durch Mitteilung des ersten Wortes und nur je eines Buchstabens der übrigen Wörter.
F. h.: סֵירוֹן *h. m.* Unrat.
293b L. סִמְכוּ. F. h.: S. סִבְכָּא.
U. סִמְלוֹן (סְמָלוֹן?) l.: Jochhaken.
294a U. סִימָן füge hinzu: 8. Zusammenfassung einzelner Buchstaben mehrerer Wörter zu einem Merkwort.
F. סמניירא l. סמניירו.
296b U. סוּעֲרָא l.: MS סְעוּרָא.
F. h.: סֵעִיר (Gn 36, 30). Name eines Landes.

299a U. סַקָּא l.: 1. *ind.* סָק(?) Lv 11, 32; 2. *c. s.* סַקֵּיהּ Gn 42, 35 Sack.
302a Str.: סֵירוֹן ff.
304a L.: עבופא l. עֲנוּפָא.
L.: עבופיא l. עֲנוּפְיָא.
305a U. עֲבָרָא l.: Nu 34, 15.
308a F. h.: עוּמַרְתָּא *a. f.* Wohnung.
311a U. עֵילָא füge hinzu: לְעֵילָא Dt 28, 13 oben.
U. עֵילָא, עִילָא füge hinzu: *pl.* עִלִּין Jud 10, 4 Pr.
312b U. עכליה l. פִּבְלֵיהּ.
313b F. h.: עֲלָא s. עֵילָא, עִילָא.
F. h.: עֲלִיבָא *a. m.* unglücklich.
314a L.: עֲלִיָּה.
L.: עֲלֵימָא, עֲלֵימוּתָא, עֲלֵימְתָא.
315b U. עֲמִיר l.: als Trockenfutter verwandtes Futterkraut, in Bündel gebunden.
316a U. עֲמַם l.: *Itpā. ipf.* 3 *pl.* יִתְעַמְמוּן.
317b St. ענוף ff. l.: עֲנוּפָא *a. m., ind.* עֲבוּף (l. עֲנוּף) Dt 12, 2 dichtbelaubt. עֲנוּפְיָא *a. m.* dass.
U. עֲנְיָא l.: *pl. d.* עֲנְיֵי Lv 19, 10.
318a F. h.: עֲסוּרָא *a. m., ind.* עֲסוּר 2 K 4, 7 (Jerus. Dr.) Zehnter.
321a F. h. עֲקוֹן s. אֲקוֹן.
U. עֲקַר füge hinzu: 4. aufbrechen (v. d. Mahlzeit).
321b U. עֲקָרַב l.: 4. der in den Mund gelegte Teil der Kandare.
322b U. עֲרִבְּלָא l.: *cribellum.*
323a F. h.: עֲרוֹתָא s. עֲרַבְתָּא.
U. עֲרַן 2. l.: (vielleicht Seitenhölzer zur Festigung der Verbindungen am Pfluge).
324b U. עֲרְפִּילָא l.: 2. feuchter Nebel.
326a F. h.: עַתּוּקָא *a. m., ind.* עַתּוּק Lv 26, 10 Sab. (Jerus. Dr. עַתִּיק und עַתּוּק) alt.
328a Str.: פְּגַר l.: פגר (TosBabM IV 7) l. פְּרוּמְבְיָא.

329a F. h.: פוּנִין. קל פ' (Hi 4, 16) l. קַלְפּוּנִין s. קְלִיפּוּנָא.
331a U. פַּחְתָּא l. פַּחְתִין.
333a U. פִּים l.: vgl. ἔπεισα v. πείθω.
334b U. פְּלוֹנָא füge hinzu: (פְּלְנָא).
335b U. פַּלְטוֹרָא l.: פַּלְטוֹרִין Ez 23, 40.
339a Zu פְּנִיקְטִין füge hinzu: (φοινικίδες) Purpurgewänder (?).
Zu פִּסָּא I füge hinzu: 4. *pl. ind.* פַּסֵּי Gn 37, 3 gemustert, vgl. JI II מצוייר.
345b פְּרֵיגוֹרִי l.: Παρηγόριος.
349b U. פַּרְמַשְׁתַּק l.: männliches Glied (in Erektion).
351b L.: פרסוף l. פרפוס, s. פְּרוֹפְּסִיטוֹס.
352a U. פַּרְפִּיסָא l.: Blumentopf (?).
Zu פְּרוֹפְּסִיטוֹס füge hinzu: Profoß.
353a Zu פְּרָקִד f. h.: vgl. πρωκτόν.
355a Zu פָּשַׁר *Pi.* f. h.: schmelzen.
355b Zu פַּת füge hinzu: 3. פת חלה (jDem 22c) l. פַּתְחָלָה *h. f.* eine Hülsenfrucht.
356a F. h.: פְּתוּבֵי (Gn 18, 6 JI) *a. m. pl.* Mischung (?).
357b F. h.: פִּתְקוֹנָא *gr. m.* (πιττάκιον) Tafel.
358b U. צֶבֶת II und צִבְתָּא II l. *m.* für *f.*
359b U. צְהִי *Aph.* füge hinzu: *c. s.* אַצְהֵינוּן Jes 48, 21.
362a U. צִיד l.: לְצִיד Ex 19, 15 (sic MS), לְצֵיד Ez 2, 9.
365a U. צַמֵּם füge hinzu: (oder eng zusammengeschlossenen).
365b U. צִנּוֹרִיתָא l.: dass., str.: Gabel.
366a U. צָעַק füge hinzu: (bei Hunden) heulen.
368a U. צָרְכָּא l. צוּרְכָיו.
371b U. קַדְמוּתָא l. füge hinzu: Gn 38, 28.
372a U. קוּבְעָא l. קוּבְעִין.
373a U. קוּם *a.* füge hinzu: 5. gerinnen.
376b F. h.: קִיטוֹרָא *a. m., ind.* קִיטוֹר Est II 1, 3 Rauch (?).

378b U. קְלָיָא III füge hinzu: *pl.* קְלַן Nu 21, 6 (MS קְלַן).
379a U. קְלַל füge hinzu: *Itpo.* wenig werden.
383a U. קְנָה füge hinzu: *pt.* קוֹנֶה (von Gott) Schöpfer.
384a L. u. קַנְקַן: Krug, Gerät.
384b U. קוּסְטֵינָר füge hinzu: (קְוֶסְטֵינָר).
U. קוּסְטוֹר füge hinzu: (קְוֶסְטוֹר).
386a U. קְפַח l.: 2. entfernen; 3. berauben, unterdrücken.
U. קְפַח l.: berauben, str.: verwunden.
388a U. קֶצְרָא füge hinzu: קַצְרָא.
F. קַצְרִין l.: קַצְּרִין Ortsname (κάστριον).
F. h.: קַצְרָן *gr. m.* (κάστρον) Burg.
U. קַקְבָטוֹן l.: im Tiegel bereitetes Brot.
390a F. קוּרְטוֹרָא ff. l.: קוּרְטוֹרָא *gr. m.* (κουρατώριος) der öffentliche Fiscus.
U. קְרִיבָא füge hinzu: מְקָרִיב Dt 32, 17 Jerus. Dr. neuerdings.
393a F. h.: קֶרֶת *h. f.* Stadt.
394b F. h.: *c.* קֶשֶׁת 2 S 22, 35 Mx.
396a F. h.: רְבוּכָה *h. f.* Kuchen aus in heißem Wasser eingerührtem Teige. S. רְבִיכָה.
396b Zu רְבִיעַי f. h.: 2. Mittwoch.
398a Zu רְגַל füge hinzu: *Ni.* gewöhnt sein.
Zu רְגַם füge hinzu: *Itpe. ipf.* יִתְרְגֵים Ex 19, 13 Jerus. Dr. gesteinigt werden.
398b Zu רגן *h.* füge hinzu: *Ni.*
399b L.: רַהֲטַיָּא.
400a U. רְוַח l. מְרַוְּחָן.
401b U. רְחִיָא füge hinzu: *ind.* רְחֵי Jud 9, 53 Pr.
403b F. h.: רְחֵילָא II *a. m., pl.* רְחֵילָן Jes 66, 20 Or 2211 Reitkamel.
F. ריפע ff. l.: ריפע l. דִּיפּוֹ, s. יָפּוֹ.
F. h.: רֵיק *h. m.* Dummkopf.
Zu רִכְבָּא füge hinzu: *c.* רְכַב Jud 9, 53 Pr.

404 a U. רְכוּבָה l.: *pl.*
407 b F. h.: רצע *a. Aph. ipf.* יַרְצַע Ex 21, 6 Jerus. Dr. durchbohren.
U. רַק füge hinzu: 3. s. רֵיק
F. h.: רקא s. רֵיקָא.
410 b F. h.: שְׂלָיו *h. m.* Wachtel.
L.: שֶׂכְוִיָּה.
412 a U. שְׁאַל l.: Dt 18, 16.
415 a U. שִׁבְתָא l.: Name des Dämons einer Krankheit (vielleicht Genickstarre).

416 a L.: שַׁדְפָנָא für שִׁדְפָנָא.
416 b L.: 2. billig kaufen.
L.: שׁוֹבַךְ.
Str.: שׁוֹבְכָא.
417 b U. שׁוּנִית l.: Klippe, hoher Strand.
418 a U. שׁוֹפָרָא l.: Ex 19, 19.
433 a Zu שְׁפַף füge hinzu: Vgl. שׁוּף.
437 b U. תבב l.: Pā.
442 b U. תכן l.: (MS אַתְּיכוּנוּן v. נתך).
448 b U. תרדיון füge hinzu: (Θεοδωρίων?).

BENÜTZTE HANDSCHRIFTEN UND DRUCKE.

a) Handschriften.

1. Onkelostargum: Cod. Soc. 84 (16. Jahrh.?).
   Br. Mus. Orient 1467.
2. Jonathantargum zum Pentateuch: Br. Mus. Cod. 27031 (16. Jahrh.).
3. Prophetentargum, a) vordere Propheten:
   Br. Mus. Orient. 2210 (1469).
   Br. Mus. Orient. 1471 (17. Jahrh.).
   b) hintere Propheten:
   Br. Mus. Orient. 2211 (1475).
   Br. Mus. Orient. 1474 (17. Jahrh.).
   c) Haphtaren:
   Cod. Soc. 59 (17. Jahrh.?).
4. Megillothtargum: Br. Mus. Orient. 2375, die fünf Megilloth (15. Jahrh.?).
   Br. Mus. Orient. 2377, Klagelieder. Prediger, Ester (14. Jahrh.).
   Br. Mus. Orient. 1302, Ruth, Hoheslied, Prediger (14. Jahrh.).
   Br. Mus. Orient. 1476, Hoheslied, Klagelieder, Ester (16. Jahrh.).
5. Megillath Antiochos: Br. Mus. Orient. 2377 (s. o.).

b) Drucke.

1. Onkelostargum: Pentateuch, Sabbioneta 1557 (im Original), Jerusalem 190— (jemanitischer Druck).
2. Jonathantargum zum Pentateuch: Pentateuch, Venedig 1591.
3. Propheten- und Megillothtargume: Biblia Rabbinica I, Venedig 1517, II, Venedig 1525.
4. Mischna: Riva di Trento 1559, Cambridge 1883.
5. Tosephta: Sabbioneta 1554/55, Pasewalk 1881.
6. Talmud babli: Wien 1840—47 und Rabbinovicz, Variae Lectiones (1867—86).
   20 Traktate in Ausg. Venedig I od. II. 2 Traktate Ausg. Konstantinopel.
   1 Traktat Ausg. Pesaro.
7. Talmud jeruschalmi: Venedig 1524(?).
8. Midrasch: Mechilta, Konstantinopel 1515, Wien 1865, Wien 1870.
   Siphra, Venedig 1545, Wien 1862.
   Siphre, Venedig 1545, Wien 1864.
   Midrasch rabba, Konstantinopel 1512, Venedig 1545.
   Midrasch chamesch Megilloth, Pesaro 1519, Venedig 1545.
   Midrasch Tanchuma, Venedig 1545, Mantua 1563, Wilna 1885.
   Midrasch Tehillim, Konstantinopel 1512 (Saloniki 1515), Venedig 1546, Wilna 1891.
   Midrasch Schemuel, Konstantinopel 1517, Venedig 1546, Krakau 1893.
   Midrasch Mischle, Venedig 1546, Wilna 1893.
   Pesikta, Lyck 1868.
   Pesikta rabbati, Wien 1880.
   Tanna de-Bē Elijjahu, Venedig 1598.
   Pirke Rabbi Eliezer, Venedig 1544.
   Jalkut Schimoni, Saloniki 1526—21.
9. Aruch: Pesaro 1517.

ABKÜRZUNGEN.

1. Targum.

Onkelostargum — Schriftstelle ohne nähere Bezeichnung. B. Ausgabe Berliner.

Jonathantargum zum Pentateuch — JI, der Bezeichnung des Buches angehängt, z. B. GenJI 1, 3.

Fragmententargum zum Pentateuch — JII.

Prophetentargum und Hagiographentargume — Schriftstelle ohne nähere Bezeichnung.

MS (ohne nähere Bezeichnung) — die für ein Targum zunächst in Frage kommende Handschrift (s. S. V).

Gen	1. B. Mose.
Ex	2. B. Mose.
Lv, Lev	3. B. Mose.
Nu	4. B. Mose.
Dt	5. B. Mose.
Jos	Josua.
Jud, Jd	Richter.
S	Samuel.
K	Könige.
Jes	Jesaja.
Jer	Jeremia.
Ez	Ezechiel.
Ho	Hosea.
Jo	Joel.
Am	Amos.
Ob	Obadja.
Jon	Jona.
Mi	Micha.
Na	Nahum.
Hb	Habakkuk.
Ze	Zephanja.
Ha	Haggai.
Sa, Sac	Sacharja.
Ma	Maleachi.
Ps	Psalmen.
Prov	Sprüche.
Hi	Hiob.
Cant	Hoheslied.
Ru	Ruth.
Thr	Klagelieder.
Koh	Prediger.
Est I	Ester (erstes Targum).
Est II	Ester (zweites Targum).
Chr	Chronik.

2. Talmud.

Talmud babli — b der Bezeichnung des Traktates vorausgeschickt, z. B. bSabb. 14^{b}.

Talmud jeruschalmi — j, z. B. jSabb 14^{b}.

MaasSch	Maaser scheni.
MoK	Moed katon.
RhS	Rosch ha-Schana.
BK, BabK	Baba kamma.
BM, BabM	Baba mezia.
BB, BabB	Baba bathra.
AbZ	Aboda zara.

Mischnazitate sind durch das Fehlen von j und b vor den Namen der Traktate erkennbar. Den Tosephtazitaten ist Tos. vorangesetzt.

3. Midrasch.

BerR	Bereschith Rabba.
SchemR	Schemoth Rabba.
VajR	Vajjikra Rabba.
BemR	Bemidbar Rabba.
DebR	Debarim Rabba.
SchirR	Midr. Schir ha-Schirim.
RutR	Midr. Ruth.
EchR	Midr. Echa.
KohR	Midr. Koheleth.
EstR	Midr. Ester.
Pes	Pesikta de-Rab Kahana.
PesR	Pesikta Rabbati.
MidrTill	Midrasch Tehillim.
MidrSchem	Midrasch Schemuel.

a. aramäisch. *h.* hebräisch. *gr.* Fremdwort aus dem Griechischen. *c.* communis generis. *lat.* Fremdwort aus dem Lateinischen. *pers.* Fremdwort aus dem Persischen. *x.* Fremdwörter anderer Herkunft. *tr.* transskribiert (bloße Transskription eines fremdsprachlichen Wortes). Gramm. — meine Grammatik des jüdisch-palästinischen Aramäisch, 2. Auflage.

שבעת ימים Joma 1,
Para 3
שואל אדם Schabbath 23
שום היתומין Arachin 6
שור שנגח Baba Kamma 4. 5
שיעור כלי חרס Kelim 3
שלוח הקן Chullin 12
שלש ארצות Schebiith 6
שלש על שלש Kelim 28
שלשה מינים Nasir 6
שלשה עשר דברים Teharoth 1
שלשה עשר שופרות Schekalim 6
שלשה שאכלו Berachoth 7
שלשה תריסין Kelim 24
שלשים ושש Kerithoth 1
שמאי אומר Edujoth 1,
Nidda 1
שמונה שרצים Schabbat 14
שני דייני גזירות Kethuboth 13
שני נזירים Nasir 8
שני שעירי Joma 6
שנים אוחזין Baba Mezia 1
שנים טמאים Ohaloth 1
שק שהוא מלא Machschirin 3
שש מעלות Mikwaoth 1
שתי הלחם Menachoth 11
שתי מדות Menachoth 9
שתי נשים Challa 4

ת

ר״א אומר s. תולין
תינוקת Nidda 10
תמיד נשחט Pesachim 5
תנור שהוא Ohaloth 5
תנור תחילתו Kelim 5
תפלת השחר Berachoth 4

Druck von M. Lehrberger & Co., Frankfurt a. Main

מי שטבל	Machschirin 5
מי שמת	Baba Bathra 9
מי שמתו	Berachoth 3
מי שקינא	Sota 6
מלבנות התבואה	Pea 3
מעות	Schekalim 7
מעין	Mikwaoth 5
מעשר בהמה	Bechoroth 9
מעשר שני	Maaser Scheni 1. 2
מפנין	Schabbat 18
מצות חליצה	Jebamoth 12
מציאת האשה	Kethuboth 6
מצרפין	Schekalim 2
מקום שהיה	Teharoth 6
מקום שנהגו	Pesachim 4
מראות נגעים	Negaim 1
מרובה	Baba Kamma 7
משה קבל	Aboth 1
משוח מלחמה	Sota 8
משילין פירות	Beza 5
משקה טבול יום	Tebul Jom 2
משקין	Moed Katan 1
נ	
נגמר הדין	Sanhedrin 6
נומי הסדין	Kelim 29
נושאין על האנוסה	Jebamoth 11
נטל ידו	Jadajim 2
נסר	Ohaloth 12
נערה המאורסה	Nedarim 10
נערה שנתפתתה	Kethuboth 4
ס	
סאה	Teruma 5
סגות	Ohaloth 15
סדר תעניות	Taanith 2. 3
סוכה	Sukka 1
סנדל	Kelim 26
ספק אכל	Kerithoth 4
ע	
עגלה ערופה	Sota 9
עד אימתי	Schebiith 1. 2
עד כמה	Bechoroth 4
עושין פסין	Erubin 2
על א״ו מומין	Bechoroth 6
עקביה	Aboth 3
ערבי פסחים	Pesachim 10
ערוגה	Kil'ajim 3
עשרה בתים	Negaim 13
עשרה יוחסין	Kidduschin 4
פ	
פירות חוץ לארץ	Challa 2
פרת חטאת	Para 4, Sebachim 14
פתחו של היכל	Middoth 4
צ	
צלוחית שהניחה	Para 11
צלוחית שנפל	Para 9
ק	
קדשי המזבח	Meïla 4
קדשי קדשים	Sebachim 6, Meïla 1
קונם יין	Nedarim 8
קן סתומה	Kinnim 2
קרחת הכרם	Kil'ajim 4
ר	
ראוהו אחיו	Tamid 2
ראוהו ב״ד	Rosch Haschana 3
ראשית הגז	Chullin 11
רבי אומר	Aboth 2
ר״א אומר	Para 1. 2, Nedarim 9, Schabbat 13. 19. 20
רבי חנינא	Edujoth 2
רבי יהושע	Sabim 4
רבי יוסי	Mikwaoth 3
רבי ישמעאל	Menachoth 10, Aboda Sara 4
רבן גמליאל	Jebamoth 5
ש	
שבועות שתים	Schebuoth 1. 3
שבועת הדיינין	Schebuoth 6
שבועת העדות	Schebuoth 4
שבועת הפקדון	Schebuoth 5
שביעית משתמטת	Schebiith 10

כיצד אשת אחיו	Jebamoth 8
כיצד בוצרין	Ohaloth 18
כיצד העדים	Makkoth 1
כיצד הרגל	Baba Kamma 2
כיצד מברכין	Berachoth 6
כיצד מטהרין	Negaim 14
כיצד מעברין	Erubin 5
כיצד מערימין	Temura 5
כיצד מפרישין	Bikkurim 3
כיצד משתתפין	Erubin 8
כיצד צולין	Pesachim 7
כירה	Schabbath 3
כל גגות	Erubin 9
כל גט	Gittin 3
כל האסורין	Temura 6
כל הבגדים	Negaim 11
כל הבשר	Chullin 8
כל הבתים	Negaim 12
כל הזבחים	Sebachim 1. 2. 8
כל היד	Nidda 2
כל הכלים	Schabbath 17, Kelim 25
כל המטלטלין	Ohaloth 16
כל המטמאים	Edujoth 3, Ohaloth 3
כל המנחות	Menachoth 1. 5
כל המעורב	Mikwaoth 6
כל הנשבעין	Schebuoth 7
כל העזרה	Middoth 5
כל הפסולין	Sebachim 3
כל הצלמים	Aboda Sara 3
כל הראוי	Para 10
כל הרוקין	Schekalim 8
כל התדיר	Sebachim 10
כל ידות האוכלין	Tebul Jom 3
כל ידות הכלים	Mikwaoth 10
כל ישראל	Sanhedrin 10
כל כלי ב"ב	Kelim 17
כל כלי עץ	Kelim 16
כל כנויי נדרים	Nedarim 1
כל כנויי נזירות	Nasir 1
כל כתבי	Schabbat 16
כל משקה	Machschirin 1
כל סאה	Kil'ajim 2
כל ספק	Negaim 5
כל פסולי	Bechoroth 5
כל קרבנות	Menachoth 8
כל שהוא יד	Ukzin 1
כל שעה	Pesachim 2
כלאי הכרם	Kilajim 8
כלי זכוכית	Kelim 30
כלי עץ	Kelim 2. 15
כלי מתכות	Kelim 11. 14
כלל גדול	Schebiith 7. 8, Maasroth 1, Schabbath 7
כסוי הדם	Chullin 6
כרם רבעי	Maaser Scheni 5
כרם שחרב	Kilajim 5
כשם שהמים	Sota 5

ל

לא יאמר	Maaser Scheni 3
לא היו כופתין	Tamid 4
לא יחפור	Baba Bathra 2
לולב הגזול	Sukka 3
לולב וערבה	Sukka 4
לפני אידיהן	Aboda Sara 1

מ

מאימתי כל אדם	Pea 8
מאימתי מוציאין	Schebiith 3
מאימתי מזכירין	Taanith 1
מאימתי קורין	Berachoth 1
מאכילין	Dammaj 3
מבוי	Erubin 1
מגדל	Ohaloth 4
מגילה	Megilla 1
מומין אלו	Bechoroth 7
מחט	Kelim 9
מי רביעית	Jadajim 1
מי שאחזו	Gittin 7
מי שאמר	Nasir 3. 4
מי שהוציאוהו	Erubin 4
מי שהחשיך	Schabbath 24
מי שהיה טמא	Pesachim 9
מי שהיה נשוי	Kethuboth 10
מי שהפך	Moed Katan 2

הרואה כתם	Nidda 8
הרואה מקום	Berachoth 9
הרואה ראיה	Sabim 1
הרוטב	Teharoth 3
הריני נזיר	Nasir 2
הרי עלי	Menachoth 13
השג יד	Arachin 4
השואל	Baba Mezia 8
השוחה	Machschirin 4
השוחט	Chullin 2,
	Sebachim 13
השוכר	Baba Mezia 6. 7.
	Aboda Sara 5
השולח	Gittin 4
השותפין	Baba Bathra 1,
	Nedarim 5
השחין	Negaim 9
השידה	Kelim 18
השלחן	Kelim 22
השליח	Meïla 6
השרץ	Teharoth 5
התודה	Menachoth 7
התורם	Terumoth 3
התייר	Kelim 8
התכלת	Menachoth 4
התנור	Kelim 8
התרומה	Orla 2,
	Bikkurim 2,
	Schekalim 4.
ו	
ואלו דברים	Dammaj 2
ואלו הן הלוקין	Makkoth 3
ואלו הן הנשרפין	Sanhedrin 9
ואלו מגלחין	Moed Katan 3
ואלו מותרים	Nedarim 2
ואלו מפסיקין	Pea 2
ואלו נדרים	Nedarim 11
ולד חטאת	Temura 4,
	Meïla 3
ז	
דיני ממונות s. זה בורר	
זיעת בתים	Machschirin 2
זיתים מאימתי	Teharoth 9
זיתים שכבשן	Ukzin 2
ח	
חבית	Schabbat 22
חומר בקדש	Chagiga 3
חזקת הבתים	Baba Bathra 3
חטאת העוף	Sebachim 7,
	Meïla 2,
	Kinnim 1
חלון	Erubin 7
כל ישראל s. חלק	
חמש עשרה נשים	Jebamoth 1
חמשה דברים	Challa 1
חמשה לא יתרומו	Terumoth 1
חמשה שמלאו	Para 7
חרש שנשא	Jebamoth 14
ט	
טבול יום	Sebachim 12
טבעת אדם	Kelim 12
טרף בקלפי	Joma 4
י	
ידיעות הטומאה	Schebuoth 2
יום הכפורים	Joma 8
יום טוב שחל	Beza 2
יום טוב של ר"ה	Rosch Haschana 4
יוצא דופן	Nidda 5
יציאות השבת	Schabbath 1
יש בכור	Bechoroth 8
יש בערכין	Arachin 3
יש בקדשי מזבח	Temura 7
יש בקרבנות	Temura 2
יש בשער לבן	Negaim 4
יש מביאין	Ohaloth 8
יש מותרות	Jebamoth 9
יש מעלין	Mikwaoth 7
יש נוחלין	Baba Bathra 8
יש צריכין	Ukzin 3
כ	
כהן גדול	Nasir 7,
	Sanhedrin 2
כהן משיח	Horajoth 3
כורת	Ohaloth 9

החטים	Kilajim 1
החלו עולים	Tamid 6
החליל	Sukka 5
החרס	Kelim 4
הטמא	Mikwaoth 2
הטומאה	Ohaloth 7
היה מביא	Sota 2
היה נוטל	Sota 3
היה עובר	Maasroth 2
היה קורא	Berachoth 2
היו בודקין	Sanhedrin 5
הישן	Sukka 2
הכדור	Kelim 23
הכובש	Maasroth 4
הכונס	Baba Kamma 6
הכותב	Kethuboth 9
הכל חייבין	Chagiga 1
הכל מיטמאין בזיבה	Sabim 2
הכל מיטמאין בנגעים	Negaim 3
הכל ממירין	Temura 1
הכל מעריכין	Arachin 1
הכל שוחטין	Chullin 1
הכרים	Kelim 20
הלוקח בהמה	Bechoroth 3
הלוקח מן הנחתום	Dammaj 5
הלוקח עובר חמורו	Bechoroth 1
הלוקח עובר פרתו	Bechoroth 2
הלוקח פירות	Dammaj 4
המביא אשם	Kerithoth 6
המביא גט	Gittin 1, 2
המביא כדי יין	Beza 4
המביא כלי חרס	Para 5
המבריך את הגפן	Kil'ajim 7
המגרש	Gittin 9
המדיר	Kethuboth 7
המוכר	Baba Bathra 4. 5. 6.
	Arachin 9
המוליך פירות	Maaser Scheni 4
המוצא תפלין	Erubin 10
המוציא יין	Schabbath 8
המזבח	Sebachim 9,
	Middoth 3
המזמן	Dammaj 7
המכנים	Jadajim 3
המכנס	Tebul Jom 1
המנחות	Menachoth 12
המניח את הכד	Baba Kamma 3
המניח כלים	Mikwaoth 4
המעביר	Maasroth 3
המעלה	Machschirin 6
המפלת	Nidda 3
המפקיד	Baba Mezia 3
המפריש	Terumoth 4
המפרק	Kelim 19
המצניע	Schabbath 10
המקבל	Baba Mezia 9,
	Dammaj 6
המקדיש	Arachin 8
המקדש	Para 6
המקנא	Sota 1
הנהנה	Meïla 5
הנוגע	Kelim 21,
	Sabim 5
הנודר	Nedarim 6. 7
הנוטע	Orla 1
הנועל	Teharoth 10
הנושא	Kethuboth 12
הנזקין	Gittin 5
ואלו הן s. הנשרפין	
הנתקים	Negaim 10
הסיף	Kelim 13
העוקר	Maasroth 5
העור והרוטב	Chullin 9
העושה מאור	Ohaloth 13
העושה שלשה	Kelim 6
העיד	Edujoth 7. 8
העכו"ם	Nasir 9
הערל	Jebamoth 8
הפאה	Pea 4
הפורח	Negaim 8
הפיגם	Schebiith 9
הקדר	Teharoth 7
הקומץ	Menachoth 2. 3
הקורא למפרע	Megilla 2
הקורא עומד	Megilla 4
הקלים	Dammaj 1
הקלתות	Kelim 7
הר הבית	Middoth 2

ב

באחר באדר	Schekalim 2
בא לו	Joma 7
בא סימן	Nidda 6
בגד שצבעו	Orla 3
בהמה המקשה	Chullin 4
בהרת	Negaim 2
בו ביום	Jadajim 4
בזמן שכ״ג	Tamid 7
ביצה שנולדה	Beza 1
האומר .s בית כור	
בכל מערבין	Erubin 3
במה אשה	Schabbath 6
במה בהמה	Schabbath 5
במה טומנין	Schabbath 4
במה מדליקין	Schabbath 2
בנות כותים	Nidda 4
בנות שוח	Schebiith 5
בן זומא	Aboth 4
בני העיר	Megilla 3
בן סורר	Sanhedrin 8
בעשרה מאמרות	Aboth 5
בצל	Terumoth 10
בראשונה	Joma 2, Schebiith 4
בשלשה מקומות	Tamid 1
בשלשה פרקים	Schekalim 3, Taanith 4
ב״ש אומרים	Sebachim 4, Jebamoth 13, Nasir 5, Pea 7
בתולה נשאת	Kethuboth 1

ג

גדיש	Pea 5
גופה של בהרת	Negaim 6
גט פשוט	Baba Bathra 10
גיד הנשה	Chullin 7

ד

דיני ממונות	Sanhedrin 1, 3
דם הנדה	Nidda 7
דם חטאת	Sebachim 11
דם שחיטה	Kerithoth 5

ה

האוכל תרומה מזיד	Terumoth 7
האוכל תרומה שוגג	Terumoth 6
האומר התקבל	Gittin 6
האומר לחברו	Baba Bathra 7, Kidduschin 3
האומר משקלי	Arachin 5
ר״א אומר .s האורג	
האזוב	Para 12
האיש מקדש	Kidduschin 2
האשה בזמן שהיא	Pesachim 8
האשה נקנית	Kidduschin 1
האשה שהיא עושה	Nidda 9
האשה שהיתה אוכלת	Terumoth 8
האשה שהיתה כובשת	Teharoth 2
האשה שהלך בעלה	Jebamoth 10, 16
האשה שהלכה	Jebamoth 15
האשה שנפלו	Ketuboth 8
האשה שנתארמלה	Ketuboth 2
הבא על יבמתו	Jebamoth 6
הבגד מטמא	Kelim 27
הבונה	Schabbath 12
הבית והעליה	Baba Mezia 10
הבית שנסדק	Ohaloth 11
הגוזל ומאכיל	Baba Kamma 10
הגוזל עצים	Baba Kamma 9
הגוים אין להם	Nasir 9
הדר עם הנכרי	Erubin 6
הדר עם ע״ה	Teharoth 8
הוציאו לו	Joma 5
הורה כהן	Horajoth 2
הורו ב״ד	Horajoth 1
הזב והטהור	Sabim 3
הזהב	Baba Mezia 4
הזורע	Terumoth 9
הזורק גט	Gittin 8
הזורק טומאה	Teharoth 4
הזורק מרה״י	Schabbath 11
הזיז	Ohaloth 14
הזרוע	Chullin 10
החובל	Baba Kamma 8
החולץ	Jebamoth 4
החורש	Ohaloth 17

Verzeichnis der Anfänge der Mischna-Abschnitte.

Von Prof. Dr. J. KAHAN, Znaim.

Vorbemerkung.

Bei der Transskription habe ich den Weg der Einfachheit dem jetzt oft üblichen gekünstelten vorgezogen. So ist ז = s, nicht z, bei dem man nicht weiß, ob es deutsch oder französisch gemeint ist. — ח = כ = ch, wie es die Juden, auch Sephardim, aussprechen. ע = א, צ = z, ש = sch.

א

אבות הטומאה	Kelim 1
אדם וכלים	Ohaloth 6
אוכלין עראי	Challa 3
אוכל מעשר	Tebul Jom 4
אור לי״ד	Pesachim 1
אותו ואת בנו	Chullin 5
אחד דיני ממונות	Sanhedrin 4
איזהו מקומן	Sebachim 5
איזהו נשך	Baba Mezia 5
איזהו ערים	Kil'ajim 6
אין אסור	Kil'ajim 9
אין בין המודר	Nedarim 4
אין בערכין	Arachin 2
אין דורשין	Chagiga 2
אין מעמידין	Aboda Sara 2
אין מקדישין	Arachin 7
אין נותנין	Terumoth 11
אין עומדין להתפלל	Berachoth 5
אין צדין	Beza 3
אין תורמין	Terumoth 2
אלו בהרות	Negaim 7
אלו דברים	Berachoth 8, Edujoth 2, Pea 1, Pesachim 6
אלו הן הגולין	Makkoth 2
אלו (ואלו) הן הלוקין	Makkoth 3
אלו הן הממונין	Schekalim 5
אלו הן הנחנקין	Sanhedrin 11
אלו הוצצין	Mikwaoth 9
אלו טריפות	Chullin 3
אלו כלים	Kelim 10
אלו מטמאין	Ohaloth 2
אלו מנחות	Menachoth 6
אלו מציאות	Baba Mezia 2
אלו נאמרין	Sota 7
אלו נערות	Kethuboth 3
אלו עוברין	Pesachim 3
אלו קדשים	Temura 3
אלו קשרים	Schabbath 15
אלמנה לכ״ג	Jebamoth 7
אלמנה נזונת	Kethuboth 11
אם אינן מכירין	Rosch Haschana 2
אמרו לו	Kerithoth 3
אמר להם	Joma 3, Tamid 3, 5
אמר ר״ע	Schabbath 9
אנדרוגינוס	Bikkurim 4
אף על פי	Kethuboth 5
ארבע מיתות	Sanhedrin 7
ארבעה אבות	Baba Kamma 1
ארבעה אחים	Jebamoth 3
ארבעה מחוסרי כפרה	Kerithoth 2
ארבעה נדרים	Nedarim 3
ארבעה ראשי שנים	Rosch Haschana 1
ארבעה שומרים	Schebuoth 8
ארובה	Ohaloth 10
ארוסה ושומרת יבם	Sota 4
ארץ ישראל	Mikwaoth 8

תשר״ת תקיעה שברים תרועה תקיעה.
תש״ש תמיד של שחר, תשובה שלימה, תקון שמירת שבת (ס׳).
תש״ת תרגום של תורה, תקיעה שברים תקיעה.
ת״ת תלמוד תורה, תלמיד תורה, תנא תונא, תקון תורה, תפארת (ק׳), תקון תשובה (ס׳).
תתבל״ת תלא תניא בלא תניא (בדלא תניא).
ת״ת ויהכ״מ תשובה תולה ויום הכפורים מכפר.
ת״ת בקמ״ש תלמוד תורה בקרית מאה שערים.

תתו״צ תשובה תפלה וצדקה.
תתו״ש תלמוד תורה ושאילת שלום (יעב״ץ).
תתכ״כ תלמוד תורה כנגד כולם.
תתעד״א תלמוד תורה עם דרך ארץ.
תתק״ל תכון תפלתי קטורת לפניך.
תתר״ך שו״ת אלף ועשרים שאלות ותשובות (מהר״ם ראטענבורג).
תתש״ה תלי תלין של הלכות.
תתשכ״כ תלמוד תורה שקול כנגד כולם

תנ״ע תפלת נעילה.
תנצב״ה תהי נפשו צרורה בצרור החיים.
ת״ס תקון סופרים, תרגום סורי.
תס״ח תשובת סם חיים (ס׳).
ת״ע תפלת ערבית, תפלת עלינו, תמורת עולה, תורת עולה (ס׳), תפתה ערוך (ס׳), תרגום ע׳ (זקנים), תרי עשר, תני עלה, תקנת עיבור (תק״ע), ת׳ עלמין (ק׳).
תע״ב תבא עליו ברכה, תשובת עדות ביהוסף (ס׳).
תעב״י תעודה בישראל (ס׳) (תב״י).
תע״ד תפלת עוברי דרך.
תע״ח תעלומות חכמה (ת״ח).
תע״ל תפלת עלינו לשבת.
תע״ע תמה על עצמך.
תעש״ח תפלת ערבית של חול.
תעש״ש תפלת ערבית של שבת.
ת״פ ד׳ מאות פרסא.
תפדא״י ד׳ מאות פרסאות דארץ ישראל.
תפה״א ח״ש תשובת פרי הארץ חלק שני (ס׳) (תפה״א ח״ב).
תפה״ד (תה״ד).
תפה״ש תפלת השחר.
תפ״מ תשובת פני משה (ס׳).
תפ״ע (ת״ע).
תפעת״פ (דמפעדמ״פ) (ארבע מאות פרסא על ארבע מאות פרסא).
תפ״ש תפלת שחרית.
ת״צ תענית צבור, תאמי צביה (ס׳).
תצל״מ תורה צוה לנו משה.
ת״ק תפלה קצרה, תנועה קטנה, — (קלה) (ד׳), תלישא קטנה (ד׳), תנא קמא, תנאו קיים.
תקב״ל תשובת קול בן לוי (ס׳).
תקדר״א תקופת דרב אדא (תדר״א).
תקונפ״ל (תונפ״ל).
תק״ט תקופת טבת.
תק״ל תנאי קודם למעשה.
תק״נ תקופת ניסן.
תק״ס תנא קמא סבר.
תק״ע תקון עיבור, תקנת עיבור.
תקר״א תקופת ר׳ אדא.
תק״ש תקוני שבת (ת״ש), תקיעת שופר, תיקון קריאת שמע.
תק״ת תקופת תשרי, — תמוז.

ת״ר תנו רבנן, תהום רבה (ק׳), תרגום רומי, תיפה רוחן (תי״ר), תועפות ראם (ס׳).
תר״א (תקר״א), תוכו רצוף אהבה (ס׳).
תרב״א תשובת ר׳ ברוך אנגיל (ס׳).
תר״ג תקנת רבנו גרשון.
תר״ג מ״ה תקנת רבנו גרשון מאור הגולה.
תר״ו תיפה רוחן ונשמתן.
תרו״ק תרומה וקדשים.
תר״י תלמידי רבנו יונה.
תרי״ג מ׳ תרי״ג מצות (גרת״י).
תר״ל תרתי לריעותא, — לגריעותא, תוספות ראשון לציון (ס׳).
תר״ת תקיעה תרועה תקיעה.
ת״ש תא שמע, תפלת שחרית (תפ״ש), תפלת שוא, תחום שבת (תח״ש), תקוני שבת (תק״ש), תכנת שבת (ת׳), תשובה שלימה (תש״ש), תקון שטרות, תענית שעות, תמורת שלמים, תוך שלשים (ת״ל), תבואת שור (תב״ש) (ס׳), תולעת שני (ס׳), תולדות שמשון (ס׳), תקון שובבים (ס׳), תקיעת שופר (תק״ש), תיקון שלמה (ס׳), תקופת שמואל.
תשבה״ע תמיד של בין הערבים.
תשב״י תשובת בית יהודה (ס׳).
תשב״כ תשובת בתי כהונה (ס׳), תורה שבכתב (תושב״כ).
תשבע״פ תורה שבעל פה (תושבע״פ).
תשב״ץ תשובת שמעון בר צמח (ס׳), תשובת שמשון בר צדוק, תשובות שאלות במשפטיך צדק (?).
תשב״ר תינוקות של בית רבן.
תשדו״ה תשלומי ד׳ וה׳ (ארבעה וחמשה).
תש״ה תשמיש המטה (ת״ה).
תשה״ד תשלום הדגש (ד׳).
תשהע״מ תעל שכבת הטל על מלונו.
תש״ו תכלה שנה וקללותיה (וקלקלותיה).
תשוב״ה תענית שק ואפר בכיה הספד.
תש״י תפילין של יד, תשובת שב יעקב (ס׳).
תשיכ״ע תשועת י״י כהרף עין.
תש״ל תקוני שלמה לוריא.
תש״מ תקון שלש משמרות.
תשמ״ג תשובת מגן גבורים (ס׳) (תמ״ג).
תשמ״ש תשובת מגן שאול (ס׳).
תש״ע תנור של עכנאי, תפלת שמונה עשרה.
תש״ר תפילין של ראש.
תשר״ק (אותיות א״ב בסדר הפוך).

תחי' תחיה (ת').
תח"ל תקון חצות לילה.
תחצ"ל תענית חלום צריך למיסב (יעב"ץ).
תח"ש תחום שבת (תחו"ש).
תחשמע"כ תלמיד חכם שמחל על כבודו.
תט"ה תורת טעמי המקרא (ס').
ת"י תרגום יונתן, — ירושלמי, תלמוד ירושלמי, תחת יד, — ידי, תענית יחיד, תפארת ישראל (ס'), תפלת ישרים (ס'), תקוני ישנים, תפיסת יד, תומת ישרים (ס'), תוספת ישנים (תוס"י), תולדות יצחק (ס'), תפארת יעקב (ס'), תולדות ישו (ס').
תי' תחיה (תחי').
תי"א תפיסת יד אמת (ס'), תוספת יד אמת (?).
תיא"צ תענית יאהרצייט (תי"צ).
תיב"ח תוך י"ב חורש.
תיובת"א תשבי יבא ויגיד בפיו תירוץ אמת.
תי"ח תפלת שמונה עשרה.
תי"ל תשעה ירחי לידה, תיפוק ליה (ת"ל).
תי"צ תענית יאהרצייט (תיא"צ).
תיק"ו תשבי יתרץ קשיות ובעיות.
תי"ר תיפח רוחן.
תירו"ש תהי ראש, תהי רש.
תי"ש תריסר ירחי שתא.
תי"ת תומת ישרים תנחם. (וסב"י וסלף בוגדים ישדם).
תי"ת מ"נ תורת י"י תמימה משיבת נפש.
ת"כ תורת כהנים, תקיעת כף, תניא כוותיה, תנאי כפול, תוספות כתובה, תקפו כהן (ס'), תשלומי כפל.
תכ"א תכנת כל אלה (ת').
תכ"ד תוך כדי דבור, תניא כוותיה ד' —.
תכ"ד ה"ד תוך כדי דבור היכי דמי.
תכ"ד כד"ד תוך כדי דבור כדבור דמי.
תכ"ד לכד"ד תוך כדי דבור לאו כדבור דמי.
תכ"ה תחת כנפי השכינה, תכונות השמים (ס') (תכה"ש).
תכ"ע תשובת כהונת עולם (ס').
ת"ל תלמוד לומר, תהלה לאל, תיפוק ליה (תי"ל), תאוה לעינים (ס') (תא"ל), תרצה לידע, תרי לישני, תרע לך, תוך שלשים (ה"ש), תימה לי.
תל"א תפוס לשון אחרון.
תלדת"ר תנינא להא דתנו רבנן.
תל"ה תורת לשון הקודש (ס').
תלה"ר תקון ליל הושענא רבא (ס').
תל"ח תרצה לחשוב, תפלה (תהלה) לאל חי.
תל"ט תרתי לטיבותא.
תל"ל תרתי למה לי.
תל"ע תלמוד לשון עברי (ס').
תלע"ג תפלה לעצירת גשמים.
תל"ר תפוס לשון ראשון, תלמיד לפני רבו, תרתי לריעותא.
תל"ש תקון ליל שבועות (ס').
תל"ת תענית לתעניתא, תקנתא לתקנתא (ס'), תבוא לפניך תפלתם (ת').
ת"מ תבורך מנשים, תפלת מוסף, תורת משה (תו"מ), תפלת מנחה, תוכחת מוסר (ס'), תוכחת מגולה (ס'), תביעת ממון.
תמ"א תשובת מטה אשר (ס').
תמ"ב תבורך מנשים באהל (מב"ת).
תמב"י תולדות מנשה בן ישראל (ס').
תמבע"א תהי מנוחתו בעדן אמן.
תמ"ג תשובת מגן גבורים (ס').
תמג"ת תענית מגילת תענית (יעב"ץ).
תמ"ד תאומים מאזנים דלי (ל').
תמ"כ תהי מנוחתו כבוד.
תמ"כ עוכ"י תהי מיתתו כפרה עליו ועל כל ישראל.
תמ"ל תניא מסייע ליה.
תמל"ת תפסת מרובה לא תפסת.
תמ"מ תשובת מגיד מראשית (ס'), — משאת משה (ס').
תמ"נ תוציא מצרה נפשי.
תמ"ע תפלת מעריב.
תמ"צ תענית מיתת צדיקים.
תמ"ש תפלת מוצאי שבת, תשובת מנן שאול (ס').
ת"נ תענית נדחה, תנוח נפשי, תיבת נח, תפלת נעילה (תנ"ע).
תנאצב"ה תהי נפש אדוני צרורה בצרור החיים.
תנב"ה תהי נפשו בצרור החיים.
תנב"כ תשובת נחפה בכסף (ס').
תנבע"א תנוח נפשו בעדן אמן.
תנ"ה תניא נמי הכי.
תנח' תנחומא.
תני' תניא.
תנ"כ תניא כוותיה.
תנ"ך תורה נביאים כתובים.
תנ"ל תשובת נחלה ליהושע (ס').

ת"ד תשלום דגש (ד'), תמים דעים (ס'), תומר דבורה (ס'), תקוני דיקנא (ק').

תד"א תנא דבי אליהו, תהלים דפוס א', תוך ד' אמות.

תדאש"ת תוך ד' אמות של תפלה.

תדב"א (תד"א).

תדמ"ל תנא דמסייע ליה.

תדר"א תקופת דר' אדא (תקדר"א).

תדר"י תנא דבי ר' ישמעאל, (דרי"ת דבי ר' ישמעאל תני).

ת"ה תחיית המתים, תפלת הדרך (תה"ד), תחת השם (תה"ש) (ד'), תואר השם (ד'), תשמיש המטה (תה"מ), תפלת השחר (תה"ש), תבנית המשכן (תה"מ) (ס'), תרומת הדשן (ס'), תא הרצים (ס'), תורת האדם (ס'), תקון הנפש (ס'), תורת הבית (ס'), תוכן הדברים (תה"ד), תורף השטר (תה"ש).

תה"א תורת האדם (ס'), תולדת הארץ (ס').

תה"ב תורת הבית (ס').

תה"ג תשובות הגאונים (תשה"ג).

תה"ד תפלת הדרך (ת"ה), תרומת הדשן (ס') (ת"ה), תוכן הדברים.

תה"ה תואר האדם המעלה (ס').

תהו"פ תנא הוא ופליג.

תה"ז תקוני הזוהר (ס'), תואר הזמן (ס').

תה"ל תרומת הלשכה (ס').

תה"מ תבנית המשכן (ס') (ת"ה).

תה"ע תורת העולה (ס').

תהע"מ תעל הטל על מלונס.

תה"פ תואר הפעל (ד').

תה"ק תורת הקנאות (ס'), תנא הכא קאי.

תה"ש תפלת השחר (ת"ה), תורף השטר (ת"ה), תולדות השמים (ס') (תו"ש).

תהש"ז תואר השם זכר (ד').

תהש"נ תור השם נקיבה (ד').

ת"ו תם ונשלם, (תחלה וסוף ?), תבנה ותכונן (תו"ת).

תו' תוספות (תום').

תו"ב תפלות ובקשות.

תוב"ב תבנה ותכונן במהרה בימינו.

תובי"ל תם ונשלם ברוך י"י לעולם.

תוגב"א תורה וגדולה במקום אחד (תוגבמ"א).

תוגפ"ל תקופות וגמטריות פרפראות לחכמה.

תוה"מ תנא והדר מפרש.

תוה"ע תורת העולה.

תוה"ק תורתנו הקדושה (תה"ק).

תוהר"י תוספות הרב רבנו יונה.

תוה"ש תואר השם (ד') (תה"ש), תולדות השמים (ס') (תה"ש).

תוהש"ז, תוהש"נ (תהש"ז, תהש"נ).

תו"ז תוך זמנו.

תו"י תם וישר (תוי"ש).

תוי"ט תוספות יום טוב (ס').

תו"כ תנור וכירים.

תולה"ש תולדות השמים (ס') (תוה"ש).

תולהש"ל תולדות השלמים (?).

תולע"י תולעת יעקב (ס').

תו"מ תרומות ומעשרות, תפארת ומלכות (ק'), תורה ומצות, תוריע ומצורע, תורת משה (ת"מ), תיכף ומיד.

תומ"ט תורה ומעשים טובים.

תוס' רי"ד תוספות ר' ישעיה דטראני.

תו"ע תופת ועדן (ס').

תו"ש תנא ושייר, תולדות שמים (תוה"ש) (ס'), תוך שלשים (ת"ש), תוספת שבת.

תושאנ"ץ תוספות שאנץ (שמשון בן אלעזר שאנץ).

תושא"ת ת"ק תדיר ושאינו תדיר תדיר קודם.

תושב"כ תורה שבכתב.

תושבע"פ תורה שבעל פה.

תושלב"ע תם ונשלם שבח לאל בורא עולם.

תושלמ"ע תם ונשלם שבח לאל מלך עולם.

תו"ת תוספות ותשובות.

ת"ז תקוני זוהר (ס'), תרי זמני, תקוני זבח, תפוחי זהב (ס').

תז"א תשובת זקן אהרן (ס'), תשובת זרע אברהם (ס').

תז"ח תקוני זוהר חדש (ס').

ת"ח תלמיד חכם, תלמידי חכמים, תקון חצות (תק"ח), תא חזי, תפלת חובה, תענית חלום, תורת חטאת (ס'), תשואות חן (ס'), תוצאות חיים (ס'), תורת חיים (ס'), — חטאת, תעלומות חכמה (ס') (תע"ח), תקנת חכמים, תני חדא, תוספות חדשים, תורת חטאת (ס'), תורת חכם (ס'), תקונים חדשים (ס'), תקלין חדתין (ס').

תח' תחנון, תחילה (תחי').

תח"ה תיקון חיבוט הקבר (תחה"ק) (ס').

תחה"ש תקות חוט השני (תחוה"ש) (ס').

ששהא״ב שמונה שרצים האמורים בתורה.
ששה״ד שור של הדיוט.
ששה״ק שור של הקדש.
ששהקב״ה שמו של הקדוש ברוך הוא.
ששו״ע של שם ועבר.
ששוה״ש שומר שכר והשוכר.
ששוש״ש שלי שלי ושלך שלך.
שש״י שיר של יום.
ששכב״א שם של כ״ב אותיות (שבכב״א).
שש״ל שם שמים לבטלה, שיעור של לולב, שדרו של לולב, שומר שמסר לשומר (ששמ״ל).
שש״מ שמחה של מצוה, שבת של מי.
ששמב״א שם של מ״ב אותיות.
ששמ״ל שומר שמסר לשומר (שש״ל).
שש״ע שכינה שורה עליו.
ששעב״א שם של ע״ב אותיות.
ששע״י שם שמים על ידו.
שש״ש שינה של שחרית, שר של שכחה, שחרית של שבת.
שששויש״צ מאהמה״ע שינה של שחרית ויין של צהרים מוציאין את האדם מן העולם.
שששש״ח שבת שני של חנוכה.
שש״ת שיעור של תפילין.
ש״ת שערי תפלה (ס׳), שערי תשובה (ס׳), — תורה (ס׳), שור תם, שמא תאמר, שמחת תורה, שעת תפלה, שומע תפלה (ת׳), שלמא תנינא, שאול תחתיה, שירי תפארת (ס׳) (שת״פ), שני תנינא, שאלות תשובות (שו״ת), שיעור תקיעה, שבעה תמרים (ס׳).
שת׳ שתחיה.
שת״א שתרגם אונקלוס.
שתא״ר שתקות אנוש רמה.
שת״ה שתחיית המתים, שתי הלחם (שתה״ל).
שתו״מ שידה תיבה ומגדול.
שת״ז שם תואר זכר (ד׳).
שת״ח שימש תלמידי חכמים.
שת״י שתרגם יונתן, — ירושלמי.
שת״נ שם תואר נקיבה (ד׳).
שתע״ז שנגת תלמוד עולה זדון.
שת״ק . . של תקופת, **שתק״ת** — תשרי, תמוז, **שתק״ט** — טבת, **שתק״נ** — ניסן.

ת

ת׳ תרגום, תלמוד, תקיעה, תמורה, תמורת, תורה, תורת, תימא, תענית, תשובות, תחת, תקון, תקוני, תולדות, תוספות, תוספי, תחינות, תפלות, ארבע מאות.
ת״א תרגום אונקלוס, — אחר, — אשכנז, — ארמי, תירוץ אחר, תניא אידך, תורת אדם (ס׳), תולדות אהרון (ס׳), — אדם (ס׳), תענית אסתר, — אבל, תמניא אפי, תורת אמת (ס׳).
תא׳ תאמר.
תא״ה תורת אמונת הנוצרים.
תאב״ח תולדות אברהם בר חייא (ס׳).
תאה״ש תואר השם (ד׳) (תה״ש).
תא״ו תולדות אדם וחוה (ס׳), תורת אדם וחוה.
תאוק״מ תענית אסתר וקריאת מגילה.
תא״י תשובת אוהל יוסף (ס׳), תוצאות ארץ ישראל (ס׳).
תא״ל תתן אמת ליעקב (ס׳), תאוה לעינים (ס׳) (ת״ל).
תא״מ תהלים איוב משלי, תיבות אלו מיותרות, — מוקפות.
תא״ר תקות אנוש רמה.
ת״ב תלמוד בבלי, תשעה באב, תעודה בישראל (תע״ב) (ס׳), תנאו בטל.
תב״ג תקע בשופר גדול (ת׳).
תב״ד תנאי בית דין.
תבה״ב תענית שני וחמשי ושני.
תב״י תשובת בית יהודה (תשב״י) (ס׳).
תב״כ כגב״נ תפלה בלי כונה כגוף בלא נשמה.
[**תבס״ל** תעלא בעידנא סגיד ליה (תעבס״ל)].
תבפוסב״א תחילתו בפשיעה וסופו באונס.
תב״צ תירוצו בצדו (תרב״צ).
תב״ש תבואת שור (ס׳) (ת״ש).
תב״ר תנף באבן רגלך.
ת״ג תקיעה גדולה, תנועה גדולה (ד׳), תלישא גדולה (ד׳), תרומה גדולה, תרי גווני.
תגו״פ תוספות גמרא ופוסקים (תג״פ), תוספות גמרא ופירוש.
תג״י תולדות גדולי ישראל (ס׳).

שעמשהתנ"ב שלוש עשרה מדות שהתורה נדרשת בהן (יג"מ).
שע"ב שם עצם נקבה (ד'), שעשה נסים.
שענ"ל שעשה נסים לאבותינו.
שעע"ה שעלה עמוד השחר, שעבר עליו הפסח (שעעה"פ).
שעעה"פ שעבר עליו הפסח.
שע"פ שם עצם פרטי (ד').
שעפא"ח שעל פיהן אנו חיין (עפא"ח).
שע"צ שערי ציון (ס'), שערי צדק (ש"צ) (ס').
שע"ק שערי קדושה (ס').
שע"ר שעת רחמים.
שערוע"ר שעת רחמים ועת רצון.
שערש"ק שעושין רצונו של קונם, שערב שבת קדש.
שע"ש שערי שמים (ס'), שלחן עצי שטים (ס').
שע"ת שערי תשובה (ש"ת) (ס'), — תורה (ש"ת).
שע"ת לר"י שערי תשובה לרבנו יונה.
ש"פ שושן פורים, שוה פרוטה, של פסח, של פורים, שאר פוסקים, שמץ פסול, שנה פשוטה, שמונה פרקים (להרמב"ם), שמחת פורים.
שפ"א שפת אמת, שפת אשכנז.
שפ"ד שתין פולסי דנורא (שפד"נ) (ספד"נ).
שפה"ח שבת פרשת החדש.
שפ"ז שבת פרשת זכור.
שפ"ח שפתי חכמים (ס').
שפ"י שומר פתאים י"י.
שפי' שפירש, שפירושו.
שפ"ל שפירשתי לעיל, — לקמן.
שפ"נ שפרסה נדה.
שפ"ע שפת עבר.
שפ"פ שבת פרשת פרה.
ש"צ שליח צבור, של צדקה, של צבור, שערי צדק (ס'), שטר צוואה, שבתי צבי, שמש צדקה (ס'), שמרהו צורו, שערי ציון (ס'), שפתי צדיק (ס'), שיבת ציון, שירי ציון.
שצ"ו שמרהו צורו ונואלו.
שצ"ל שצריך לומר, — להוסיף, — להיות, — להתענות, — לעשות, — לתרץ.
שצל"ח שצריך לחזור.
שצלע"ל של צדיקים לעתיד לבא.
ש"צ מ"צ שליח צבור מורה צדק.

שצ"מחנכ"ל שבתי צדק מאדים חמה נוגה כוכב לבנה.
ש"ק שבת קודש, של קודש, שמע קולנו (ת'), שינת קבע, שתי קדושות, שבועה קמייתא, שמטת קרקע, שם קבוץ (ד'), שבעה קרואים, שלשלת קבלה (שה"ק), שנוי קונה.
שקה"ה שקיעת החמה.
שקו"ט שקלא וטריא (ש"ו).
שקור"מ שקצים ורמשים.
שק"ז שם קבוץ זכר (ד').
שק"ל שפיר קשיא ליה.
שקעא"ה שקיבל עליו את הדין.
שק"ת שהרי קתני (קא תני).
ש"ר שמות רבה (ס'), שלום רב, שם רע, של ראש, שלש רגלים, שפע רב, שימושא רבא (ס'), ששים רבוא, שפתי רעננות (ס'), שיר רבה (שהש"ר) (ס'), שערי רחמים (ס'), שמן רוקח (ס').
שר"א שלום רב אקרא, שערי ר' אלפס.
שרוג"ר שוטה רשע וגס רוח.
ש"ר וע"ר שעת רחמים ועת רצון.
שר"ח שבת ראש חודש.
שר"י שם רשעים ירקב.
שר"ל שיש ראיה לדבר, — לדבריו, שיש רגלים לדבר, שנתן רשות למשחית, שרצונו לומר.
שרצ"ל שרצונו לומר (שר"ל).
שרר"ל שרה רבקה רחל לאה (שררו"ל).
שרש"ח שבת ראשון של חנוכה.
שר"ת שראשי תיבות.
שר"ת י"ס שראשי תיבות עשר ספירות (יעב"ץ).
ש"ש שם שמים, שבת שובה, שים שלום (ת'), של שבת, — שחרית, שכינה שורה, שם שדי, שומר שכר, שכר שכיר, שאילת שלום, של שמים, שמואל שולם, שש שעות, שם של . . ., שתי שערות, שמונה שרצים, שנוי שם (שה"ש), של שחר, שיעור שחיטה, שמן ששון (ס'), של שבועות, שטר שיחרור, שבולת שועל, שבועת שוא, — שקר, שטיינשניידער, שיעור שופר, שערי שמים (שע"ש), שום שכל (ס'), שב שמעתתא, שלחן שלמה (ס').
שש"א ששם אמר, — אמרו.
ששא"כ שלוחו של אדם כמותו.
ששא"ר שחיטה שאינה ראויה.
ששא"ר לש"ש שחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה.
שש"ב שכינה שרויה ביניהם.
ששגתע"ז ששגגת תלמוד עולה זדון.

שמלדבכ״כ שמע מניה לדברים ככתבן (יעב״ץ).
שמ״מ שמכל מקום.
שמ״נ שם מפשט נקיבה (ד׳), שמסרו נפשם.
שמ״נ עק״ה שמסרו נפשם על קדושת השם.
שמס״ה שאלות מספר הנפש.
שמ״ע שמונה עשרה, שחרית מנחה ערבית, שמצות עשה, של מנין עולם, שאו מרום עיניכם, שדי מלך עולם, — עליון, שמיני עצרת (ש״ע), שנה מעוברת (ש״מ).
שמ״ע מה״ת שמצות עשה מן התורה.
שמ״פ (ש״פ).
שמצה״ד שמצד הדין (מצה״ד).
שמ״ק שמן משחת קודש.
שמק״ט שהוא מקבל טומאה.
שמש״א שתי מתנות שהן ארבע (במשה״ד).
שמש״ב שמתן שכרה בצידה (שמשב״צ).
שמ״ת שמתן תורה, שמוש תהלים (שמו״ת).
ש״נ שיחיה נצח, שבת נחמו, שמות נרדפים (ד׳), שוא נח (שנ״ח) (ד׳), שוא נע (שנ״ע) (ד׳).
שנ׳ שנאמר.
שנא׳ שנאמר.
שנא״ן שור נשר אריה אנוש(?).
שנ״ב שהכל נהיה בדברו (שהנ״ב), שנעשה בסיס, שנכתב בצדה.
שנבכ״ט שנכפל בו כי טוב.
שנ״ה שבע נתיבות התורה.
שנ״ח שוא נח (ד׳).
שני״מ שומר נפשו ירחק מהם.
שנ״כ שנושאין כפיהם.
שנ״ל שנזכר לעיל, שנאמר לעיל, — למעלה, שניות לעריות (שנל״ע, ש״ל).
שנ״ל בנ״צ שנזכה לראות בנחמת ציון.
שנומ״א שחיטה נדה ומאכלות אסורות.
שנל״ע שנסתלק לעולמו, שניות לעריות (שנ״ל).
שנ״ע שוא נע (ד׳).
שנר״ל שנתן רשות למשחית.
שנתי״ם שמאל נר תדליק ימין מזוזה.
ש״ס ששה סדרים (סדרי משנה), של סוכות, של סופרים, שלוש סעודות, שטת סופרים, שטה סתומה (?), שושן סודות (ס׳), שני סימנים (ב״ס).
ש״ס דב״ר שאר ספרי דבי רב (שסד״ר).
שסד״ך שלמה סנחריב דריוש כורש (מגיל׳ י״א).
שס״ה ל״ת 365 לא תעשה.

ש״ע שלחן ערוך, שמחה עצומה, שלום עליכם, של עולם, שמיני עצרת (שמ״ע), שמונה עשרה, שבילי עולם (שב״ע) (ס׳), שם עצם (שה״ע) (ד׳), שלוש עשרה (י״ג), שינת עראי, שחרורי עבדים, שבועת עדות, שוכן עד (ת׳), שושן עדות (ס׳).
שע״א שער עבודת אלהים (ס׳), שערי אורה (ס׳).
ש״ע או״ח שלחן ערוך אורח חיים.
שעא״ע שלחן ערוך אבן עזר.
שעב״א שם ע״ב אותיות (ששעב״א) (ק׳).
שע״ג שעל גבי.
שעג״מ שעל גבי מזבח.
שע״ד שערי דורא (ש״ד) (ס׳), שערי דמעה (ס׳).
שע״ה שלמה עליו השלום, שעם הארץ, שעמי הארץ, שער עבודת האלהים.
שעה״ג שער הגלגולים (ס׳).
שעה״כ שעת הכושר (ש״ה).
שעה״מ שעל המטה.
שעה״נ של עיר הנדחת.
שעה״ת שעת התפלה.
שע״ז שם עצם זכר (ד׳).
שע״ח שיר על חנוכה.
שעח״מ שולחן ערוך חושן משפט (שעחו״מ).
שע״ט שערי טבילה.
שעטנ״ז שוע טווי ונוז (נדה ס״א ב׳).
שעטנ״ז ג״ץ (אותיות שיש תגין עליהן).
שע״י שעל ידי, — ידיו, — ידם, שלום על ישראל.
שעי״ד שעל ידי (שע״י), שלחן ערוך יורה דעה (שעיו״ד).
שעי״ז שעל ידי זה.
שעי״כ שעל ידי כן.
שע״כ שם עצם כללי (ד׳), שעובדי כוכבים, שעל כרחך.
שעכו״ם שעובדי כוכבים ומזלות.
שעכ״ז שעם כל זה, שעל כל זה, שם עצם כללי זכר (ד׳).
שעכ״פ שעל כל פנים.
שע״ל שחור על לבן.
שע״ל ז״ל שחור על לבן זכר לחרבן.
שעלכ״צ שעשה לי כל צרכי (שלכ״צ).
שע״מ שעת מיתה, שעל מנת.
שעמו(ק)״ש שוכן עד מרום וקדוש שמו (ת׳).

שכה"כ שכינה הכתוב.
ש"כ המ"כ זא"ז שני כתובים המכחישין זה את זה.
שכה"ת שכל התורה.
שכו"ג מ"ע שכחו וגבורתו מלא עולם (ת').
שכ"כ שכן כתבתי, — כתב, שקול כנגד כולם.
שכ"ל שבעה כוכבי לכת (זכ"ל).
שכ"מ שכיב מרע (ש"מ), שכן משמע.
שכ"נ שכן נהגו, שכן נראה.
שכ"פ שכן פירש, — פירושו, — פסק.
ש"ל שמחת לב, שברי לב, שייך לעיל, — לקמן, שבח לאל, של לולב, שיר למעלות (ש"ה), שחטאנו לפניך, שבילי לקט (ס'), שלמה לוריא (מהרש"ל), שברי לוחות (ס'), שניות לעריות (שנ"ל), שי למורא (ס'), שמן למאור (ס'), שומרים לבוקר (ס'), שושני לקט (ס').
של"א שלא אמר, — אמרו, שברי לוחות אבן.
שלא"ש שחל להיות אחר שבת.
של"ב שלא באחריות (שלב"א), שלא בפניו (שלב"פ).
שלב"א שלא באחריות.
שלב"כ שלא בכונה.
שלבב"ד שלא בפני בעל דין.
שלב"ל שלא בא לעולם.
שלב"מ שלא בשעת מלאכה, שיר לברית מילה.
שלב"ע שבח לאל בורא עולם.
שלב"פ שלא בפניו.
שלד"מ שליח לדבר מצוה.
שלד"ע שליח לדבר עבירה.
של"ה שני לוחות הברית (ס'), שילוח הקן (שה"ק), שיר ליום השבת, שלמה המלך, שליח להולכה, — להבאה.
שלה"ג שלטי הגבורים (ס').
שלה"ק שלוח הקן (שילה"ק).
שלוא"ל שתים לפניה ואחת לאחריה (ת').
של"ח שבק לן חיים.
שלח"ע שלא חל עליו, — עליהם.
שלטט"ח שלא טעם טעם חטא.
שלי"ו (שילאי"ו).
שליט"א שיחיה לאורך ימים טובים אמן.
שליט(א)"ס שיחיה לארך ימים טובים סלה.
שלכ"ד שלא כדרכה.
של"ל שלא לצורך.

של"מ שארי ליה מריה, שלא מדעת, שלוחי מצוה, שליח מצוה, שליח מיוחד.
שלמ"ה שבח לאל מלך העולם.
של"נ שלא נהגו, שלא נוצרת (ת'), שלא נאמר, — נכתב, שלבו נוקפו.
של"פ שלא פירש, — פסק.
שלפ"ז שלפי זה.
שלש"ש שלא לשם שמים.
של"ר שלש רגלים (ש"ר), של ראש.
של"ש שלא לשמה, שלום לך שלום, שבת לפני שבועות, הירש מענדיל פינעלעש.
שלשא"כ שלוחו של אדם כמותו (ששא"כ).
של"ת שלא תאמר.
ש"מ שמע מניה, שליח מצוה, שלוחי מצוה, שמענא מנא, שם מפורש (שה"מ), שלחן מלכים (ס'), שם משמעון, — משמואל (ס'), שכיב מרע, שור מועד (שה"מ), שנוי מקום, שם משותף (ד'), שנה מעוברת, שכר מצוה (שכ"מ), של מצוה, שבט מוסר (ס'), שם מקרה (שה"מ) (ד'), שם מופשט (ד'), שבור מלכא, של מעלה, שטה מקובצת (שט"מ) (ס'), שמן משחה (ס'), שולמאן.
שמא"נ שלוחי מצוה אינן נזוקין.
שמב"כ של מה בכך.
שמב"נ שבע מצות בני נח.
שמב"ע שכר מצוה בהאי עלמא.
שמ"ג שבעה מדורי גיהנם.
שמדה"ד שמדת הדין.
שמדה"ר שמדת הרחמים.
שמד"ת שמדין תורה.
שמ"ה שני מאורות הגדולים (ס').
שמה"ד שמן הדין, שמדת הדין (שמדה"ד).
שמהדמ"מ שמדת הדין מכל מקום (יעב"ץ).
שמה"מ שמן המשחה.
שמה"ס שמן הסתם.
שמה"צ שחיטה מן הצואר.
שמה"ש שמלאכי השרת.
שמוו"ב שמטות ויובלות (שו"י).
שמו"ע (שמ"ע).
שמוע"נ שדרך מישך ועבד נגו.
שמו"ת שנים מקרא ואחד תרגום, שמוש תהלים.
שמ"ז שם מפשט זכר (ד'), של מים זכים.
שמ"י שגיאות מי יבין.
שמ"כ שמיטת כספים.
שמ"ל שיר מזמור לדוד.

שחשת"ח שיחת חולין של תלמידי חכמים.
ש"ט שם טוב, שוחר טוב (ס') שמונה טריפות, שכר טוב, שכל טוב (ס').
שטב"ז שטוף בזמה.
שט"ה שטר הרשאה, שטר הולכה.
שט"ז שטר זה.
שט"ח שטר חוב (ש"ח).
שטח"ז שטר חוב זה.
שטט"ג שטען טענת גנב.
שט"כ שטר כתובה.
שט"מ שטר מוקדם, שטה מקובצת (ש"מ) (שטמ"ק) (ס').
שט"ס שטעות סופר.
שט"צ שטר צוואה.
ש"י של יד, שונאי ישראל, שיר ידידות, של ישראל, שיח יצחק (ס'), שבות יעקב (ס'), שם יעקב (ס'), שומר ישראל (ת'), שארית ישראל (ס'), שפת ישר (ס'), שארית יוסף (ס'), שפתי ישנים (ס'), שתי ידות (ס'), שמע ישראל (ת'), שבט יהודה (ס') (שב"י), שבחי ירושלים (ס'), שבטי ישורון, שפת יהודית, שאר ישוב (ס'), שלש מאות ועשר (עולמות).
שי' שיחיה.
שי"א שיש אומרים.
שי"ב ששת ימי בראשית, שיש בו.
שיב"ה שתיקה יפה בשעת התפלה.
שיבח"א שיש בו חשש איסור.
שיבמנ"ט שיש בו משום נותן טעם.
שיב"ס שיש בה סכנה.
שיבק"ע שיש בה קום עשה.
שיבר"ח שיש בהם רוח חיים.
שיב"ש שני יוסף בן שמעון.
שיגל"ת שיסמך גאולה לתפלה.
שיה"ב ששת ימי הבריאה.
שיה"ג שלשת ימי הגבלה.
שיה"ד שירי הדם.
שיה"י פיה"י (שה"י פה"י).
שיה"מ ששת ימי המעשה, שבעת ימי המשתה, שמונת ימי המילה (חיה"מ).
שיה"ש שאר ימות השנה.
שי"ח שיש חולקין, שיר חדש (ש"ח).
שיחל"א שיחיה לנצח אמן.
שיט"א שיום טוב אחרון.
שיאי"א שמע ישראל י"י אלהינו י"י אחד.

שיכה"ג שירי כנסת הגדולה.
שי"ל שיש לו, שיש לומר, — לברך, — להקשות, שיש לפרש, — לתרץ, — ליזהר, — לקיים.
שיל"א שיש לכל אחד.
שילאי"ו (שילי"ו) שיחיה לאורך ימים ושנים.
שילה"ק שילוח הקן (שלה"ק).
שילי"א שיחיה לאורך ימים אמן.
שילי"ע שארית ישראל לא יעשו עולה.
שיל"ל שיכול לומר לו.
שילנ"ע שם יפת למך נח עבר.
שיל"ס שמא יבא לידי סכנה, שיש להם סוף.
שיל"ע שיש לומר עוד, — להקשות עוד, — לקיים עוד, — לתרץ עוד.
שיל"פ שיש לפרש.
שיל"ר שלמה יהודה ליב ראפאפארט (שי"ר).
שיל"ת שיש לתרץ, שויתי י"י לנגדי תמיד.
שי"מ שעשר מכות (שע"מ), שיעבוד מלכיות.
שימד"נ שפתים ישק משיב דברים נכוחים.
שי"נ שיחיה נצח, שלומו יהי נצח.
שי"ע ש"י עולמות, שאילת יעב"ץ.
שיע"ע שיש עליו עדים.
שי"ף שמואל יוסף פין.
שי"ק שעל ידי קדושין (יבמות נ"ה א'), שאו ידיכם קודש.
שי"ק ובא"י שאו ידיכם קודש וברכו את י"י.
שיק"י שמע י"י קול יהודה.
שיקל"ו שמא יקדים קנה לושט.
שי"ר שלמה יהודה ראפאפארט.
שירא"י שובה י"י רבבות אלפי ישראל.
ש"כ שקול כנגד, שפתי כהן (ס'), שלום כהן, של כסף, של כל, שפחה כנענית, שבירת כלים (ק'), שברי כלי (ק').
שכ"א שכל אחד, — איש, שכן אמרו, שכך אמרו, שכך אומרים, שאר כל אדם.
שכאו"א שכל אחד ואחד, שכל איש ואיש.
שכ"ג שכהן גדול (שכה"ג).
שכ"ד שכן דעת, שתיקה כהודאה דמיא (שכה"ד).
שכדע"ע שבשתא כיון דעל על.
שכ"ה שכן הוא, שכך היה.
שכה"א שכן הוא אומר.
שכה"ג שירי כנסת הגדולה (ס').
שכה"ד (שכ"ד).
שכהי"ט שכל הימים טובים (יעב"ץ).
ש"כ הב"א שני כתובים הבאין כאחד.

שה"מ שיר המעלות (ש"ה), שמן המשחה (ס'), שער המזרח, שם המפורש (שמ"פ), שמן המור (ס'), שם המספר (ד'), שלמה המלך, שור המועד (ש"מ), שם המקרה (ד').
שה"מ וק"ל שבת היא מלזעוק ורפואה קרובה לבוא.
שה"נ שור הנסקל (שהנ"ס), שמחת הנפש (ס'), שמות הנרדפים (שמה"נ) (ד').
שהנ"ב שהכל נהיה בדברו (ת'), שהתורה נדרשת בהן (שהתנ"ב).
שהסמ"ג (סמ"ג).
שה"ע שער העבודה, שם העצם (ד') (ש"ע), שנת העיבור (ל'), שבועת העדות, שרשרות העבותות (ס').
שהע"ה שלמה המלך עליו השלום.
שה"פ שער הפרישות, שר הפנים, שולחן —, שעת הפנאי, שער הפנה (ס'), שבועת הפקרון.
שה"צ שמעון הצדיק.
שה"ק שער הקדושה, שמואל הקטן, שם הקודש, שלשלת הקבלה (ש"ה), של הקדש, שלוח הקן (של"ה).
שהק' שהקשה.
שהקב"ה (הקב"ה).
שה"ש שיר השירים, שנוי השם.
שהש"צ (ש"צ).
שהש"ר שיר השירים רבה.
שה"ת שער התשובה, שם התואר (ד'), שעת התפלה (שעה"ת).
שה"ת מל"מ שהתלמוד מביא לידי מעשה.
שהתנ"ב שהתורה נדרשת בהן.
ש"ו שתי וערב, שקלא וטריא (שו"ט), שריר וקיים (שו"ק), שמים וארץ (שו"א), שמטות ויובלות (שו"י).
שוא"ת שב ואל תעשה.
שו"ב שוחט ובורק, שחיטה ובדיקה, שומים ובצלים.
שובבי"ם ת"ת שמות וארא בא בשלח יתרו משפטים תרומה תצוה.
שוה"מ שור המועד.
שו"ז שם וזכר.
שו"ט שוחר טוב (ס').
שוי"ט שבת ויום טוב, שבתות וימים טובים.
שו"מ שומר ומציל, שם ומלכות, שפּיער וואָרמס מיינץ, שחרית ומוסף.
שו"ע שכר ועונש, שתי וערב (ש"ו), שן ועין, שם ועבר, שולחן ערוך.
שו"פ שריד ופליט, שמנים ופתילות, שוה פרוטה.
שופ"ר שטן ופגע רע, שטן ואין פגע רע (שואפ"ר).
שו"ק שריר וקיים (ש"ו).
שוק"ר שחוק וקלות ראש.
שו"ש ששון ושמחה, שמחה וששון, שלום ושלוה.
שוש"ב שוטה —, שוטים שבעולם (שושב"ע).
שושר"ש שלים ולא שלימו רחמי שמיא.
שו"ת שאלות ותשובות, שירות ותשבחות.
שו"ת הב"ח שאלות ותשובות הבית חדש.
שו"ת ח"ס שאלות ותשובות חתם סופר.
שו"ת מהרש"ך שאלות ותשובות מהר' שלמה כהן.
ש"ז שם זכר (ד'), שכבת זרע, שניאור זאכס (זאקס), שמן זית.
שז"ה שלמה זלמן הענא (רשז"ה).
שזח"ה שלמה זלמן חיים האלבערשטאם.
שז"ל שכבת זרע לבטלה.
שזס"ה שזה סור הכתוב.
שזפ"ה שזה פירוש הכתוב, — הפסוק.
שז"ש שזה שאמר.
ש"ח שפוך חמתך (ת'), שומר חנם, של חול, שנאת חנם, שבת חנוכה (שב"ח), שטר חוב (שט"ח), שיתת חולין (ס'), שיעור חלה, שפתי חכמים (ס'), שטה חדשה (ס'), שיר חדש (ס'), שמלה חדשה (ס'), שלמה חדשה (ס'), שבועה חמורה, שבת חזון, שאלת חכם, שחוטי חוץ, שערי חכמה (ס').
שח"ה שער חשבון הנפש (שחה"נ).
שחה"מ שבת חול המועד (שחוה"מ), שלשלת חכמי המשנה.
שחה"נ שער חשבון הנפש (שח"ה).
שחו"מ שעורין תציצין ומחיצין (הל"מ) הלכה למשה מסיני.
שח"ט שחיק טמיא, שוחר טוב (ס').
שחי"ל שנות חיים יוסיפו לך.
שח"ל שחל להיות, שמירה חיוב למידה.
שחלב"ש שחל להיות בשבת.
שחל"ח שבק חיים לכל חי.
שח"ק שבא חולם קטן (ד').
שחש"ג שירה חדשה שבחו גאולים (ת').
שחשו"ק שור חרש שוטה וקטן.

שב״ס שבעל ספר.
שבס׳ שבספר.
שבסה״י שבסדר היום.
שב״ע שמעון בן עזאי, שבילי עולם (ס׳), שתי בלי ערב.
שבע׳ שבעולם.
שבעב״א שם בן ע״ב אותיות.
שבע״ה שהוא בן עולם הבא (שבעו״ה).
שבעו״ה שבעונותינו הרבים (שבעונ״ה).
שבעו״ה א״א שבעונותינו הרבים אי אפשר (יעב״ץ).
שבע״פ שבעל פה.
שב״פ שגור בפיו (ש״ב).
שב״צ שירי בת ציון (ס׳).
שב״ץ שבתי צבי (השב״ץ).
שבק״ש שבקריאת שמע.
שב״ר שער בת רבים (ס׳).
שב״ש שמעון בן שטח, שובו בנים שובבים.
ש״ב ש״ב וש״ב (שב״ת שב״מ ושב״ג) שליש בתורה שליש במשנה ושליש בגמרא.
שבשה״ע שבשנה העברה (שבשש״ע).
שבש״ח שבת שני של חנוכה.
שבש״מ שבשעת מלאכה.
שבשש״ע שבשנה שעברה (שבשה״ע).
שב״ת שינה בשבת תענוג, שבת בשבת תגמור, שבת בו תתעלה, שבן תורה, שטריימל במקום תפילין.
שבת׳ שבתורה.
שבת״כ שבתורת כהנים.
שב״ת שב״ג ושבמו״מ שליש בתורה שליש בגמרא ושליש במשא ומתן.
ש״ג של גוי, — גוים, של גלות, — גליות, של גיהנם, של גריסין, שלטי גבורים (ס׳), שרשרות גבלות (ס׳).
שגב״פ שגור בפיו.
שגה״(כ) שתי גולת הכותרת (ס׳).
שג״ע של גן עדן, שני גזרי עצים, שער גן עדן (ס׳).
ש״ד שאר דברים (שא״ד), שם דבר, שרש דבר, שפיכות דם, שופך דם, שפיר דמי, שערי דמעות (ס׳), שום דבר, שפתי דעת (ס׳), שערי דורא (ס׳) (שע״ד), שערי דעה (ס׳).
שד״א שבועה דאוריתא, שנוי דאוריתא.
שדב״ג שבעה דברים בגולם.
שד״ג שני דייני גזרות.
שד״ד שודא דדיינא.
שד״ה שערי דקדוק הלשון (ס׳).
שד״י שומר דלי יתידיו (?), שלמה דוד ישי, שומר דלתי ישראל.
שד״ח הגו״ע שהייה דרסה חלדה הגרמה ועיקור (דיני שחיטה).
שד״ל שמואל דוד לוצאטו.
שדלו״ל שדרכן לילך ולהזיק.
שד״ת שם ד׳ תיבות (ששד״ת).
ש״ה שם המפורש (שה״מ), שיר היחוד, שבת הגדול (שה״ג), שלשלת הקבלה (שה״ק) (ס׳), שיר המעלות (ת׳), שמן המשחה (ס׳), שירת הים, שיר השירים (שה״ש), שלשלת היוחסין (שהי״ח), שר הפנים (שה״פ), שתי הלחם (שה״ל), שונה הלכות, שוגה —, שולחן הפנים (שה״פ), שם הגדולים (שה״ג) (ס׳), שרביט הזהב (שה״ז) (ס׳), שמות הנרדפים (שה״נ), שרשרות העבותות (ס׳), שרשי הדת (שה״ד) (ס׳), שרשי התורה (שה״ת) (ס׳).
שה״א שהרי אמרו.
שהא״ח שהרי אמרו חכמים.
שה״ב שער הבטחון (שהב״ט), שור הבר.
שהב״א שני הפכים בנושא אחד (שהבנ״א) (הגיון).
שה״ג שבת הגדול (ש״ה), שלטי הגבורים (ס׳), שם הגדולים (ס׳), שהזמן גרמה (שהז״ג), שם הגוף (ד׳), שלימות הגוף.
שהגל״פ שהגיעה לפרקה.
שהג״ש שהגזירה שוה.
שה״ד שולי הדף, שורת הדין, שהמיר דתו, שרשי הדת.
שה״ה שהוא הדין.
שהה״ז שיפוע —, שפולי הר הזיתים (שה״ז).
שה״ו שיעור הדס וערבה (שהו״ע).
שה״ז שרביט הזהב (ס׳).
שהז״ג שהזמן גרמא.
שה״ח שבת החודש.
שה״י שיר היחוד (ש״ה), שער היחוד, שלשלת היוחסין.
שה״י פה״י שבת היום פסח היום (שיה״י פיה״י) (מגילה י״ג).
שה״כ שעת הכושר (שעה״כ).
שה״ל שהיה לו, שבלי הלקט (ס׳).

שאי"ל שאינו יודע לשאול.
שא"כ שאם כן.
שאכה"ל שאם כן היה לו.
שאכמ"ל שאם כן מה לו.
שא"ל שאין לומר, — לברך, — להקשות, — לתרץ, — להתענות (שאלה"ת), שאין לו, — להם, שאירע לו, — להם.
שאל"א שאין להם אחריות (שאב"א).
שאל"ד שאין לך דבר.
שאלחל"ה שאין לו (להם) חלק לעולם הבא (שלחלעוה"ב).
שאל"כ שאם לא כן.
שאל"ר שקר אין לו רגלים.
שאל"ש שאין להם שיעור.
שא"מ שאין מברכין, — מתענין, שאתה מוצא, שאינה מהוגנת (שאמ"ה).
שאמ"ה שאינה מהוגנת.
שאמו"ע שאינו מצוה ועושה.
שאמ"ט שאין מקבל טומאה (שאמק"ט).
שאמ"ק שאין מקבלין, שאין מקיפין.
שאמק"ט שאינו מקבל טומאה (שאמ"ט).
שאנ"כ שאין נושאין כפיהם.
שאנע"פ שאין נופלין על פניהם (ת').
שאעמ"ל שאין עדים מצוים לקיימו.
שאע"פ שאף על פי, שאינו עושה פירות.
שאעפ"ז שאף על פי זה.
שאעפ"כ שאף על פי כן, — כך.
שאע"ק שאין עולם קיים.
שא"ע רש"מ שאין עושין רצונו של מקום.
שאעב"י שלום אקרא עד בלי ירח.
שא"פ שבת אחר פסח.
שא"צ שאין צריך, — צריכין, שוב אין צריך.
שאצ"ב שאין צריך ברכה, שוב אין צריך ברכה.
שאצ"ה שאין צריכין התראה.
שאצ"ל שאין צריך לומר.
שאצל"ב שאין צריך לברך.
שא"ק שנוי אינו קונה.
שא"ש שבת אחר שבועות, שאילת שלום.
שאש"מ שאין שיירות מצויות.
שא"ת שאמרה תורה, שהרי אמרה תורה.
שאת"כ שאין תוכו כברו.
שאת"ל שאם תמצא לומר (את"ל), שפת אמת תכון לעד.
ש"ב שואל בשלומו, — בשלום, שבועת בטוי, שאר בשרי, שבע ברכות, שפה ברורה (ס'), שבת בראשית (שב"ר), שבוע בתרייתא, שטוף בזמה (שט"ב), שדי בוכים (ס'), שמות בנימין (ס'), שירי בחינה, שערי בינה (ס'), שיורי ברכה.
שב"א של בני אדם, שבני אדם, שני בני אהרן.
שבא"א שם בן ארבע אותיות (שבד"א).
שבא"ד שבתי בן אברהם דונולו.
שבא"י שבארץ ישראל.
שבא"ל שבין אדם לחבירו (שבאל"ח).
שבאל"מ שבין אדם למקום.
שבב"י שבבית יוסף.
שבב"ש שבברוך שאמר (יעב"ץ).
שבג"ע שבגן עדן.
שב"ד שליח בית דין, של בית דוד, שבן דוד.
שבד"א שם בן ד' אותיות (שבא"א).
שב"ה שמחת בית השואבה (שבה"ש), שמשון בלאך הלוי, שבית המקדש.
שבה"ג שבת הגדול (שה"ג).
שבה"ע של בין הערבים.
שב"ו שלמה בן ווירנא (רשו"ו).
שבו"מ שבור מלכא.
שב"ז שמעון בן זומא.
שב"ח שתיקה בריקה חשיקה.
שבחוה"מ שבחול המועד.
שבחוהמש"ס שבחול המועד של סוכות.
שבחוהמש"פ שבחול המועד של פסח.
שבחו"ל (שבח"ל).
שבח"ל שבחוץ לארץ (שבחו"ל).
שבי"ח שבשמונה עשרה (ת').
שביכל"ס שבין יום כפור לסוכות.
שבכב"א שם בן כ"ב אותיות (ששכב"א).
שבכ"מ שבכל מקום.
שבכת' שבכתב.
שב"מ שבט מוסר (ס') (ש"מ).
שבמ"א ואתת"א שמע בני מוסר אביך ואל תטוש תורת אמך.
שבמב"א שם בן מ"ב אותיות.
שבמיו"כ שבמוצאי יום כפור.
שבמ"ע שבמצות עשה.
שבמ"ש שבמוצאי שבת.
שבמ"ת שבמשנה תורה, שבמתן תורה.
שב"נ שום בר נש.
שב"נ שב"ק ושבמו"מ שליש בנכסים שליש בקרקע ושליש במשא ומתן.

רש״ד ר׳ שלמה דובנא, ר׳ שבתי דונולו.
רשד״ל ר׳ שמואל דוד לוצאטו (שד״ל).
רשד״ם ר׳ שמואל די מודינא.
רשה״ס רשימת הספרים.
רשה״ש ר׳ שמעון השזורי.
רש״ו ר׳ שלמה ווירגא (רש״מ).
רשז״ה ר׳ שלמה זלמן הענא.
רש״ח ר׳ שבתי חיים.
רש״ט ר׳ שם טוב.
רש״י ר׳ שלמה יצחקי, ראש שבטי ישראל.
רש״כ ר׳ שלום כהן, ר׳ שלמה כהן (מהרש״ך).
רשכב״ה רבן של כל בני הגולה (רב״ש כבה״ג).
רש״ל ר׳ שלמה לוריא (מהרש״ל).
רשל״ע (רש״ע) רבונו של עולם.
רש״מ ר׳ שלמה מלכו.
רשמ״ש רבינו שמשון משאנץ (בעל התוספות).
רש״ס רוב שני סימנים (רב״ס).
רשעב״י רוב שלום עד בלי ירח.
רש״ץ ר׳ שמואל [צרפתי].
רשר״ו ר׳ שלמה רופא ווירגא (רש״ו).
רש״ש ר׳ שמואל שטראשון.
רשש״ך ר׳ שמואל שאטטען כהן.
רש״ת רצועה של תפילין.
ר״ת רבנו תם (ר׳ יעקב בן מאיר), ראשי תיבות, רזי תורה.
רת״ו רב תנא ופליג (רתו״פ).

ש

ש׳ שם, שמא, שורה, שעה, שנה, שער, שמואל, שלש מאות.
ש״א שמואל א׳, שטה אחרונה, שומר אמונים (ס׳), שום אתתא, שאגת אריה (ס׳), שלום אמת (ס׳), שולחן ארבע (ס׳), שפת אמת (ס׳), שבילי אמונה (ס׳), שערי אורה (ס׳), שערי אפרים (ס׳), שבת אחים (ס׳), שאר אחרונים, שם אשה, שלום אקרא.
שא׳ שאלה, שאלות, שאפשר (שאפ׳), שאמר.
שא״א שאי אפשר, שאין אומרין, — אוכלין, שיר אלף אלפין (ס׳).
שאא״א שאי אתה אומר.
שאאא״א שאין אומרים אל ארך אפים (ת׳).
שאא״ב שאין אומרים בו.
שאא״י שאין אתה יכול, — יודע.
שאאי״ל שאין אתה יכול לומר.
שאא״ל שאי אפשר לומר, — לתרץ וכו׳.
שאאלב״מ בכ״א שאי אפשר לב׳ מלכים בכתר אחד (יעב״ץ).
שאא״ע שאיסורם איסור עולם.
שאאר״ב שאי אתה רואה בו.
שאא״ת שאין אומרים תחנון (ת׳).
שא״ב שאין בו.
שאב״א שאין בהם אחריות.
שאב״ב שאינו בן ברית.
שאבח״א שאין בו חשש איסור.
שאבח״כ שאין בו חסרון כיס.
שאב״י שאין בה ידיעה.
שאב״ל שאין בקיאין לשמה.
שאב״מ שאין בו מעשה, — ממש.
שאבמנ״ט שאין בו משום נותן טעם.
שאב״ס שאין בה סכנה.
שאבק״ע שאין בה קום עשה.
שאבר״ח שאין בהם רוח חיים.
שאב״ת שאינו בן תורה, שאינם בני תורה.
שא״ד שאר דברים (ש״ד), — דרכים, שאין דרך.
שאדב״א שאין דרך בני אדם.
שאדה״ר שאדם הראשון.
שאדשב״א שאין דרכן של בני אדם (אדשב״א).
שא״ה שאינו הגון.
שאו״ד שאור ודבש.
שאוק״ש שאגת אריה וקול שחל (ס׳).
שא״ח שאמרו חכמים.
שאחז״ל שאמרו חכמינו זכרם לברכה.
שא״ט שאינו טעון.
שאט״ב שאינו טעון ברכה, שאחר תשעה באב.
שאט״ט שאינו טעון טבילה.
שא״י שלומי אמוני ישראל (ת׳), שארית יוסף (ס׳), שער אהבת י״י.
שאי״ה שאר ימות השנה.
שאילי״ע (שילי״ע) שארית ישראל לא יעשו עולה.

רמ״ק ר׳ משה קמחי.
רמ״ש ר׳ משה שטיינשניידר (רמש״ש), ר׳ מתתיהו שטראשון.
רמש״נ ר׳ מרדכי שמואל ניראנדי.
רמ״ת ראיה מחמת תשמיש.
ר״ן ר׳ נסים.
ר״נ ר׳ נחמיה, ר׳ נהוראי, ריחה נודף, רפואת נשמה (ס׳).
רנב״א אכ״ה ר׳ נחוניה בן אלנתן איש כפר הבבלי.
רנב״ג ר׳ נחוניה בן גודגדא.
רנבה״ע ר׳ נתן בעל הערוך.
רנבהע״מ ר׳ נתן בעל הערוך מרומי.
רנבה״ק ר׳ נחוניה בן הקנה.
רנב״י ר׳ נחמן בר יצחק, ר׳ נחמיה בן יוסף.
רנב״ר ר׳ נתן בן ראובן, ר׳ נסים בן ראובן.
רנ״ק ר׳ נפתלי קעללער, ר׳ נחמן קראכמאל.
ר״ס רבנן סבוראי, ר׳ ספרא, ריש סימן, ריש סדרא, רבנו סעדיה, רשימת ספרים (ס׳).
רס״נ ר׳ סעדיה גאון.
ר״ע ר׳ עקיבה, ר׳ עמרם, ר׳ עזריה, ר׳ עולא, רני עקרה, רע עין, רישא עילאי, רבי עמנואל (מחברת עמנואל), רוכב ערבות (ס׳).
רע״א ר׳ עקיבא איינער, — אומר.
רע״ב ר׳ עובדיה ברטנורא (רעמ״ב).
רעב״י ר׳ עקיבא בן יוסף.
רעב״מ ר׳ עזריה בן מנחם.
רע״ה רבי עליו השלום (יהודה הנשיא), רבה עוקר הרים.
רע״ט שמא״צ רע ערלה טמא שונא מכשול אבן צפוני (שמות השטן).
רע״ם ר׳ עובדיה מברטנורא (רעמ״ב), ר׳ עזריה מפאנו (?).
רעמ״א ר׳ עזריה מן אדומים.
רעמ״ב ר׳ עובדיה מברטנורא (רע״ב).
רע״ס ר׳ עקיבא סבר.
רע״פ ר׳ עזריה פינו.
רעק״א ר׳ עקיבא איינער.
רע״ר רעות רוח.
ר״פ ראש פרק, ראשי פרקים, ראש פסוק, ר׳ פרץ, רב פנינים (ס׳), ר׳ פלוני, רב פעלים (ס׳), ראש פנה (ס׳).
רפב״י ר׳ פנחס בן יאיר.
רפ״כ ר׳ פאלק כהן.

רפ״ק ריש פרק קמא.
רפ״ש רפואה שלימה (ר״ש).
ר״צ רודף צדקה.
רצ״ו ונז״י רודף צדקה וחסד ונעים זמירות ישראל (על מצבה).
רצו״מ רצה ומודים (ת׳).
ר״ק רצון קונו, — קונם, רואה קרי, ריבית קצוצה, רוח קנאה (ס׳).
רקב״ש רועים קייצים בורגנין שומרי פירות (סוכה ח׳ ב׳).
ר״ר רוח רעה (רו״ר), ריח רע.
רר״ק ראשון ראשון קודם.
ר״ש ר׳ שמעון, ר׳ שמשון (משאנץ) (רש״מ), רב שלום, רפואה שלימה, ר׳ שלמה, רודף שלום, רמת שמואל (ס׳).
רש״א ר׳ שמואל אליעזר, רב שלום אקרא.
רשא״ח רשות או חובה.
רשא״מ רוח שאינה מצויה.
רש״א עב״י רב שלום אקרא עד בלי ירח.
רשב״א ר׳ שמעון בן אלעזר, ר׳ שבתי בן אברהם, ר׳ שלמה בן אדרת, ר׳ שמשון בר אברהם.
רשבא״י רבותינו שבארץ ישראל.
רשב״ב רבותינו שבבבל, ר׳ שמעון בן בתירה.
רשב״ג ר׳ שמעון בן גמליאל, ר׳ שלמה בן גבירול.
רשב״ג ה״נ רבן שמעון בן גמליאל הנהרג.
רשבה״ת ר׳ שמשון (משאנץ) בעל התוספות.
רשב״ה ר׳ שמעון בן הלל.
רשב״ז ר׳ שמעון בן זומא.
רשב״ט ר׳ שמעון בר טוביה.
רשב״י ר׳ שמעון בן יוחאי.
רשבי״ם ר׳ שלמה בן יהושע מיימון.
רשב״ל ר׳ שמעון בן לוי, — בן לקיש.
רשב״ם ר׳ שמואל בר מאיר, ר׳ שלמה בן מלך.
רשב״ן ר׳ שמואל בר נחמני.
רשב״ע ר׳ שמעון בר עלאי, — בן עזאי.
רשב״פ ר׳ שמעון בן פזי.
רשב״ץ ר׳ שמעון בר צמח (תשב״ץ), — בר צדוק.
רשב״ש ר׳ שמעון בן שטח, ר׳ שלמה בן שמעון (בן צמח).
רשב״ת ר׳ שמואל אבן תיבון.
רש״ג ר׳ שרירא גאון.

רי״ח ר׳ יהודה חסיד, ר׳ יהודה חייט (החייט), — חיוג, ר׳ יחזקאל.
ריח״ב ר׳ יאיר חיים בכרך.
רי״ט ר׳ יוסף טראני.
ריטב״א ר׳ יום טוב בן אברהם.
ריטבמ״צ ר׳ יום טוב בן משה צהלון.
ריטבע״צ ר׳ יום טוב בן עקיבא צהלון.
ריט״ע ר׳ יוסף טוב עלם.
ריט״ץ (ריו״ט) ר׳ יום טוב צהלון.
ריכ״ג ר׳ ישמעאל כהן גדול (ריכה״ג).
רי״ל ר׳ יצחק לוריא (האריז״ל), ר׳ יעקב לוי (מהרי״ל).
רימ״ז ר׳ יחיאל מיכל זאכס.
רימ״ל ר׳ יהודה מעסיר ליאן.
רימ״ק ר׳ יעקב מקורביל (Corbeil).
רי״נ ר׳ יעקב נקדן, ר׳ יהודה נשיאה.
רי״ס ר׳ ייבא סבא, ר׳ יימר סבא (כתו׳ נ״ג).
רי״ע ר׳ יעקב עמדין (יעב״ץ).
רי״ף ר׳ יצחק אלפסי (בן יעקב), ר׳ יאשיה פנשו.
ריצב״א ר׳ יצחק בן אברהם.
ריצב״ח ר׳ יעקב צמח בן חיים.
ריצב״ט ר׳ יצחק בן טודרוס.
ריצ״ג (רי״ע גאות) (ריב״ג).
רי״ק ר׳ יוסף קארו, ר׳ יוסף קולון, ר׳ יוסף קמחי.
ריק״ם ר׳ יוסף קמחי.
רי״ת ר׳ יונה תאומים, רוח י״י תניחנו.
רי״ש רגל ישרה (ס׳).
ריתב״ע רוח י״י תניחנו בגן עדן.
ר״כ ריש כלה, רישי כלה, ראשי כלות.
רכה״ע רבון כל העולמים.
ר״ל רצונו לומר, רצה לומר, ראוי לברכה, ראוי לחופה (רל״ח), ראוי לתקן, ריש לקיש, ר׳ לוי, ראשון לציון (רל״צ), רחמנא לצלן, רחמנא לשיזבון, ראשית למודים (ס׳), רגלים לדבר (רג״ל), רמז לדבר, ראיה לדבר (רל״ד), רוב לילה, ריח לבנון (רי״ל) (ס׳), ראויה להתכבד, רצה לישב, רעיוני לילה (ס׳).
רל״ב רחמנא לבא בעי.
רלב״ב ר׳ לוי בן בצלאל.
רלב״ג ר׳ לוי בן גרשון.
רלב״ח ר׳ לוי בן חביב.
רלב״ק ר׳ ליב בעל קבלה.
רלב״ש ר׳ לוי בר שלמה.
רל״ד רמיזה לדבר, רמז לדבר (ר״ל), ר׳ ליב דוקעס.

רלמ״ד רחמנא לצלן מהאי דעתא.
רלמ״פ ר׳ לוי מפראג (מהר״ל).
ר״מ ריש מתיבתא, ר׳ משה (מקוצי) (רמ״מ), רעיא מהימנא, רוב מקומות, ריש מתא, ר׳ מאיר, רופא מומחא — מופלא, ראש משפחה, רות מצויה, רצון מלכים (ס׳).
רמ״א ר׳ משה איסרלס, ר׳ מאיר אומר, ר׳ משה אלשקר, ר׳ משה אלשיך.
רמב״א ועיה״ת רבות מחשבות בלב איש ועצת י״י היא תקום.
רמבה״נ ר׳ מאיר בעל הנס (רמבע״נ).
רמב״ח ר׳ מתיא בן חרש, ר׳ משה בן חסדא.
רמב״ט ר׳ מאיר בן טודרוס.
רמב״י ר׳ מנשה בן ישראל.
רמבי״ת ר׳ מאיר בן יוסף תאומים.
רמב״ם ר׳ משה בן מיימון (מיימוני).
רמבמ״ן ר׳ משה בן מנחם מענדעלזאהן מרעסוי.
רמב״ן ר׳ משה בר נחמן.
רמב״ס ר׳ מנחם בן סרוק.
רמב״ע ר׳ משה בן עזרא.
רמבע״נ ר׳ מאיר בעל נס (בה״נ).
רמ״ג רצה מזה גובה, ר׳ משה גלנטי.
רמ״ד ר׳ משה דעסוי (מענדעלזאהן), ראש מר דרור (ס׳).
רמד״ב ר׳ מרדכי די ביטון.
רמד״ל ר׳ משה די ליאן.
רמ״ה ר׳ משה הנקדן (רמה״נ), — הדרשן, (רמה״ד), ר׳ מאיר הלוי אבולאפיא.
רמור״מ ריש מתא וריש מתיבתא.
רמ״ז ר׳ מרדכי זאב, ר׳ משה זכות.
רמ״ח ר׳ משה חזן, ר׳ משה חגיז, שתי מאות ארבעים ושמונה.
רמח״ל ר׳ משה חיים לוצאטו.
רמח״ע רמ״ח עשין.
רמ״ט ר׳ משה טראני.
רמ״י ר׳ מרדכי יפה.
רמ״כ ר׳ משה כהן, ר׳ מאיר כהן.
רמ״ל ר׳ מאיר לובלין (מהר״ם).
רמ״מ ר׳ משה מקוצי.
רמ״נ ר׳ משה נרבוני.
רמנ״ז ר׳ מרדכי נאטאנזאן.
רמ״ס ר׳ משה סופר, ר׳ מאיר סבר.
רמ״ע ר׳ מנחם עזריה (מפאנו).
רמ״פ (ף) ר׳ משה פראבינציאלי.

רחב״נ ר׳ חנינא בן גמליאל.
רחב״ד ר׳ חנינא בן דוסא.
רחב״ח ר׳ חנינא בן חכינאי.
רחב״ח ב״ג ר׳ חנניה בן חזקיה בן גריון.
רחב״ע ר׳ חנניה בן עקשיה, עקביה, — עקיבא.
רחב״פ ר׳ חנינא בר פפא.
רחב״ת ר׳ חנניא בן תרדיון.
רח״ה רחב הזונה, ראשית חכמה הקצר (ס׳).
רח״ו ר׳ חיים וויטאל.
רחוי״ל רק חיים ושלום יוסיפו לך (רחושי״ל).
רחול״י רק חיים ושלום לך יאריך.
רחור״נ רבנו חננאל ורבנו נסים.
רחור״ע ר׳ חייא ורב אושעיא.
רח״י רגלי חסידיו ישמור.
רחי״א ראשית חכמה יראת י״י.
רח״מ ר׳ חיים מיכל.
רחסה״כ ר׳ חנינא (חנניה) סגן הכהנים.
רח״ק ר׳ חסדאי קרשקש.
רח״ש ר׳ חיים שבתאי, רב חזן שמש.
ר״ט ר׳ טרפון, רייכסטהאלער.
רט״א ר׳ טרפון אומר.
רטב״א ר׳ טוביה בן אליעזר.
רטב״ל ר׳ טודרוס בן לוי.
רטור״ע ר׳ טרפון ור׳ עקיבא.
רטל״י רב טוב לבית ישראל.
רטק״ש רייכסטהאלער קייזערליך.
ר״י ר׳ יצחק, ר׳ יוסי, ר׳ יוסף, ר׳ יעקב, ר׳ יהודה, ר׳ ירוחם, ר׳ יונה, ר׳ ישמעאל, ריש ירחא, רבנו יונה, רגל ישרה (רי״ש), רוב יום.
רי״א ר׳ יצחק אבוהב, ר׳ יוסף אלבו, ר׳ ישראל איסרליין, ר׳ ישעיה אחרון (ריא״ח).
ריא״ז ר׳ יצחק אור זרוע (מווינא) (ריבא״ז), ר׳ ישעיה אחרון ז״ל.
ריא״ח ר׳ יהודה אבן חיוג.
ריאכ״ע ר׳ יעקב איש כפר עכו.
ריא״ל ר׳ יצחק אבן לטיף.
רי״ב ר׳ ישעיה ברלין.
ריב״א ר׳ יצחק בן אשר, ר׳ יעקב בן אליעזר, ר׳ יהודה בן אלעאי, ר׳ ישמעאל בן אלישע (כה״ג).
ריב״א בה״(ט) ר׳ יעקב בן אשר בעל הטורים.
ריבא״ז ר׳ יצחק בעל אור זרוע.
ריב״ב ר׳ יהודה בן בתירא, — בן בבא.
ריבב״א ר׳ יהודה בן בתירא אומר, — יצחק בר ברוך אומר.

ריב״ג ר׳ יונה בן גנאח, ר׳ יוסף בן גריון, ר׳ יצחק בן גיאות (רי״ץ גאות).
ריב״ד ר׳ יהודה בן דוד (חיוג).
ריב״ה ר׳ יעקב (בן אשר) בעל הטורים.
ריבה״ד ר׳ יצחק בן הר׳ דוברל.
ריב״ז ר׳ יוחנן בן זכאי, ר׳ יצחק בן זכריה.
ריב״ח ר׳ יוסי בן חלפתא, ר׳ יהושע בן חנניה.
ריב״ט ר׳ יוסף ברבי טובים, ר׳ יוסף בן טוביה, ר׳ יעקב בן טודרוס.
ריב״י ר׳ יצחק בן ישראל (יסוד עולם).
ריב״י א״י ר׳ יוסי בן יוחנן איש ירושלים.
ריב״י אכ״ה ר׳ יוסי בן יהודה איש כפר הבבלי.
ריב״י א״צ ר׳ יוסי בן יועזר איש צררה.
ריבי״ץ ר׳ יעקב בן ישראל צהלון.
ריב״ל ר׳ יהושע בן לוי, ר׳ יצחק בער לעווינזאהן, ר׳ יוסף בן ליב.
ריב״מ ר׳ יוסף אבן מיגאש, ר׳ יצחק בן משה, ר׳ יוסף בן משולם.
ריב״נ ר׳ יצחק בר נתן, ר׳ יהודה בר נתן, ר׳ יהודה בן נחמן, ר׳ יוחנן בן נורי.
ריב״ס ר׳ יצחק בן סוד.
ריב״ע ר׳ יצחק בן עראמה (עקידת יצחק).
ריב״פ ר׳ ישמעאל בן פאבי, ר׳ יהושע בן פרחיה.
ריב״ץ ר׳ יחיאל בן צבי (הירש).
ריב״ק ר׳ יהושע בן קרחה.
ריבק״א ר׳ יהושע בן קרחה אומר.
ריב״ש ר׳ יצחק בן ששת, ר׳ ישראל בעל שם.
רי״ב שר״י ב״ב ר׳ ישמעאל בנו של ר׳ יוחנן בן ברוקא.
ריב״ת ר׳ יהודה בן תימא, ר׳ יהודה אבן תבון.
רי״ג ר׳ יוסף ניקטליא.
רי״ד ר׳ ישעיה דטראני.
ריד״ה ר׳ ידעיה הפניני (בדרשי).
ריד״מ ר׳ יהודה די מורינא.
רי״ה ר׳ יהודה הלוי (ריה״ל), ר׳ יהודה הנשיא (ריה״נ).
ריה״ח ר׳ יהודה החייט (רי״ח).
ריה״כ ר׳ יוסי הכהן, — יונתן הכהן.
ריה״נ ר׳ יהודה הנשיא.
ריה״ס ר׳ יוחנן הסנדלר.
רי״ו ר׳ יעקב ווייל, ר׳ יוסף וואזין (Voisin).
ריו״פ רכב ישראל ופרשיו.

רא״ר רבוי אחר רבוי.

רא״ש רבנו אשר (בן יחיאל) (אשר״י, ראב״י), ר׳ אהרון ששון, ר׳ אברהם שלום.

ראשא״ח ראשי אברים שאינן חוזרין.

ר״ב ר׳ ברוך, רב בעל, רבנו ברטנורא, ראשית בכורים (ס׳), רפדוני בתפוחים (רב״ת) (ס׳).

רב״א רוב בני אדם.

רבב״ב ר׳ בבא בן בוטא.

רבב״ח רבה בר בר חנה.

רב״ג (רב״ח) רחמנים ביישנים גומלי חסדים.

רב״ד ראש בית דין.

ר״ב ט״ב ר׳ בעריש טראכענבערג.

רבי״ם רומיים בבלים יונים מדיים (רבי״ם קמים עלי, כי ברבי״ם היה עמדי).

ר״ב מ״ג ר׳ ברוך מגרמייזה.

רב״נ רבה בר נחמני.

רב״ס רוב ב׳ סימנים (רש״ס).

רבצ״א ר׳ בצלאל אשכנזי.

רב״ק ראשית בכורי קציר.

רבש״כ בה״ג רבן של כל בני הגולה (רשכב״ה).

רבש״ע רבונו של עולם.

ר״ג ריש גלותא, רבן גמליאל, ריש גמרא, רשע גמור.

רגבשרי״ה ר׳ גמליאל בנו של ר׳ יהודה הנשיא.

רגה״ז רבן גמליאל הזקן.

רג״ל רגלים לדבר.

רגמ״ה רבנו גרשון מאור הגולה (ר״ג מאוה״ג).

ר״ד ראשית דבר, רבוניה דעלמא, ראשית דעת (ס׳), רנת דודים (ס׳).

רד״א ר׳ דוד אבודרהם, — אפפנהיים, ר׳ דוסי אומר.

רדאכ״י ר׳ דוסתאי איש כפר יתמה.

רדב״ה ר׳ דוסא בן הרכינס.

רדבה״א ר׳ דוסא בן הרכינס אומר.

רדב״ז ר׳ דוד בן זמרא, — בן זכאי.

רדבר״י ר׳ דוסתאי ברבי ינאי.

רד״ג ר׳ דוד גאנז (צמח דוד).

רדוי״א ראשית דעת ויראת אלהים (ס׳).

רדי״א ר׳ דון יצחק אברבנאל.

רד״ך רבוניה דעלמא כולא.

רדכ״ע רבוניה דכולי עלמא.

רדע״כ רבוניה דעלמא כולא.

רד״פ ר׳ דוד פרידלענדער.

רד״ק ר׳ דוד קמחי, ר׳ דוד קאססעל.

רד״ש רודף שלום.

ר״ה ראש השנה, ראש הקהל, רבינו הקדוש, רשות הרבים (רה״ר), רבון העולמים (רה״ע), רחובות הנהר (רה״נ) (ס׳) רביד הזהב (רה״ז), ריח השדה (רה״ש) (ס׳), רסיסי המליצה (רסה״מ) (ס׳).

רה״ב רודפיהם השלכת במצולות (שר של מצרים).

רהב״א ר׳ הונא בר אילעא.

רה״ג ר׳ האי גאון, רפואת הגוף (רפה״ג), ראש הגויה, ראשית הגז (ס׳).

רה״ד רשעי הדור.

רהוב״ד ר׳ הלל ובית דינו.

רה״ט רוח הטומאה.

רה״י רשות היחיד.

רה״מ רות המואביה, ראש המעמד.

רה״מ ונה״ע רות המואביה ונעמה העמונית.

רה״מ נ״ה רוח המקום נוחה הימנו.

רה״נ ורה״ג רפואת הנפש ורפואת הגוף.

רה״ס ר׳ המנונא סבא.

רה״ק ראש הקהל (ר״ה), רבינו הקדוש (ר״ה), רוח הקודש (רוה״ק), רובע הקב.

רה״ר רשות הרבים.

רו״ד רב ודיין.

רוה״ט (רה״ט).

רוה״ק רוח הקודש.

רוה״ק ש״ע רוח הקודש שורה עליו.

רוו״ה ר׳ וואלף היידענהיים.

רוו״ק ר׳ וואלף קויפמאן.

רו״י רנה וישועה (ס׳).

רו״מ רום מעלתו, רצה ומודים (ת׳).

רו״ס רישא וסיפא, רחיצה וסיכה.

רו״פ רוסלאנד ופולין, רוסי ופולאני.

רו״ר רוח רעה.

רו״ש רב ושמואל.

רו״ת רגזו ואל תחטאו, רמה ותולעה, רחמים ותחנונים.

רז״ה ר׳ זרחיה הלוי.

רז״ל רבותינו זכרונם לברכה.

ר״ח ראש חודש, ראשית חכמה (ס׳), ר׳ חסדא, רבנו חננאל, ר׳ חנינא, ר׳ חנניה, ר׳ חיים, ר׳ חייא, רב חסר, רוח חיים (ס׳), רוח חדשה (ס׳).

רחאכ״ח ר׳ חלפתא איש כפר חנניה.

רחב״א ר׳ חנינא בן אנטיגנוס, — חייא בר אבא.

קונה שביתה, קנאת שנאה, קול שהל (ס'), קול שמחה (ס'), — ששון.
קש"ב קופה של בשר.
קשב"ל קרבן שיר ברכה לינה (יומא ג' תוס').
קש"ה קרא שנה הלכה.
קשו"ש ת"ח קרא שנה ושימש תלמידי חכמים.
קש"ז קרבן שעבר זמנו.
קש"י קונטרס שיח יצחק (ס').
קש"ע קשוט עצמך, קיצור שולחן ערוך (ס').
קשע"ה קריאת שמע על המטה (ת').
קש"ע ואח"כ קש"א קשוט עצמך ואחר כך קשוט אחרים.
קש"צ קופה של צדקה.
קש"ק קבלת שבת קודש, תקיעה שברים תקיעה.
קש"ש קופה של שרצים.
קששעה"מ קריאת שמע שעל המטה (ת').
קש"ת קשר של תפילין, תקיעה שברים תרועה, קופה של תבן.
ק"ת קרבן תמיד, — תודה, קשר תפילין (קש"ת), קול תרועה (ס'), קרבן תענית.
קתכ"פ קונטרס תפלת כל פה (ס').
קת"נ קודם תפלת נעילה.
קת"ע קודם תפלת ערבית.
קת"ש קודם תפלת שחרית.

ר

ר' רב, רבי, רבן, רבנו, רבותינו, ראש, מאתים, ראיה, ראיות, ריש.
ר"א רבי אומר, — אמר, רב אמר, רוצה אני, ראשי אברים, ר' אליעזר, ר' אלעזר, ר' אלעי, ר' אשי וכו', ראשית אונים (ס'), ראש אמנה (ס'), ראשי אבות (ס'), רוממות אל (ס'), רצוף אהבה (ס'), רשפי אש (ס'), רכב אליהו (ס'), רבבות אפרים (ס').
רא"א ר' אליעזר אומר.
ראאב"ד ר' אבא אלעזר בן דולעאי.
ראב"א ר' אידי בר אבין.
ראב"ד ר' אברהם בן דוד, — דיאור, ראש — רב אב בית דין, ר' אלעזר בן דנלאי.
ראב"ה ר' אליעזר בן הורקנוס.
ראב"ח ר' אליהו בן חיים, ר' אלעזר בן חסמא, ר' אליעזר בן חרסום.
ראב"י ר' אליעזר ברבי ינאי (ראבר"י), ר' אליעזר בן יהודה, — ברבי יעקב, ר' אשר בר יחיאל (אשר"י) (רא"ש).
ראביא"ב ר' אלעזר בן יהודה איש ברתותא.
ראבי"ה ר' אליעזר בן יוסי הגלילי, ר' אליעזר בן יואל הלוי, ר' אליהו בר יואל הלוי.
ראב"מ ר' אלעזר בן מתיא.
ראבמ"ו ר' אליהו בן משה וידאש.
ראבמ"פ ר' אברהם בן מרדכי פריצול.
ראב"ן ר' אליעזר בר נתן, ר' אליהו בר נתן.
ראב"ע ר' אלעזר בן ערך (ראבע"ר), ר' אלעזר בן עזריה, ר' אליעזר בן עקיבא, ר' אברהם בן עזרא.
ראבע"ר ר' אלעזר בן ערך.
ראב"פ ר' אלעזר בן פרת.
ראב"צ ר' אלעזר בן צדוק.
ראבצ"א ר' אלעזר בן צדוק אומר.
ראבר"ש ר' אלעזר ברבי שמעון (ראב"ש).
ראברש"א ר' אלעזר ברבי שמעון אומר.
ראב"ש ר' אלעזר בן שמוע, ר' אליהו בעל שם.
ראב"ש ריה"ג ר' אליעזר בנו של ר' יוסי הגלילי.
רא"ג ר' אברהם נייגער, ר' אברהם גדליה.
ראד"מ ר' אריה די מודינא (ריד"ם).
רא"ה ר' אהרון הלוי, ר' אייזיק הירש.
ראה"ח רואה את החדש.
ראה"כ רודף אחר הכבוד.
ראה"מ ר' אלעזר המודעי.
ראה"ק ר' אלעזר הקפר, — הקליר.
רא"ו ר' אליהו וידאש.
רא"ל רחמנא אידכר לן (ת').
רא"ם ר' אליהו מזרחי, ר' אליעזר מגרמייזא (בעל הרוקח), ר' אליעזר ממיץ.
ראמ"ח ר' אליהו מנחם חלפון.
רא"ס ר' אייזיק סאטאנאוו (רי"ס), ר' אלעזר ספרא.
רא"ע רחמה אללה עליה (בל' ערב).
רא"פ ר' אברהם פריצול.

קי"ו קידוש ידים ורגלים (קיו"ר).
קיוק"צ קרבן יחיד וקרבן צבור.
קיי"ל קיימא לן (קי"ל) (ק"ל).
קי"ל קדוש יאמר לו.
קינ"ה קידוש יין נר הבדלה (פס' ק"ב ב').
קי"ס קריעת ים סוף (קרי"ס).
קי"פ קונטרס יציב פתגם (יעב"ץ).
ק"כ קבוצת כסף (ס'), קערת כסף (ס').
קכ"ד קודם כל דבר.
קכהרא"ש קיצור כללי הרא"ש (אשר"י).
ק"ל קשה לי, קל להבין, קיימא לן (קיי"ל), קודם לכן, קודם לדבר.
קלבה"ש קרוב לבין השמשות.
קלב"מ (קלבד"מ) קים ליה בדרבה מיניה.
קלג"ד קורעין לו גזר דינו.
קל"ח קלעים לחצר (ס').
קלט"ב (קלת"ב).
קל"כ קודם לכן, — לכך (ק"ל).
קל"מ קרוב למלכות.
קל"ש ולקל"ל קדשה לשעתה ולא קדשה לעתיד לבא.
קלת"ב קינות לתשעה באב (ת').
ק"מ קרבן מנחה, — מוסף, קדשי מזבח, קטב מרירי, קבלה מעשיית (קב"מ), קרית מלך, קול מבשר.
קמ"ו קול מראה וריח.
קמוק"מ קרח מכאן וקרח מכאן.
קמו"ר (קומו"ר).
קמ"י קיצור מעבר יבק (ת').
קמ"ל קא משמע לן, קמשמע לן, קא מבעיא ליה, קמבעיא ליה, קונטרס מה לך (ס').
קמל"כ קריאת מגילה לבני כפרים (יעב"ץ).
קמ"מ קבורת מת מצוה, קונטרס מלחמת מצוה (ס').
קממד"ש קבורת מת מצוה דוחה שבת.
קממ"ו קול מבשר מבשר ואומר (ת').
קמ"ע קונטרס מנחת ערב (ס').
קמ"ר קרית מלך רב (ס').
קמ"ש קבלת מלכות שמים, קרית מאה שערים.
קמ"ת קודם מתן תורה.
ק"נ קרבן נתנאל (ס'), קשת נחושה (ס').
קנד"ג יחזקאל שנים עשר דניאל מגלת אסתר.
קנ"ח קנה חכמה (ס').
קני"ה קידוש נר יין הבדלה.
קנ"ס קטנה נגינה סוף (סימני שוא נח) (ד'), קינות סעודה, קנין סודר.

ק"ס קרית ספר (ס'), קנאת סופרים, קא סבר.
קס' קסבר, קא סברי.
קס"ד קא סלקא דעתך.
קס"ע קרבן סדר עבודה.
קסת"ח קנאת סופרים תרבה חכמה.
ק"ע קרבן עולה, קום עשה, קשה עורף, קרית עוז (ס'), קבלה עיונית (קב"ע), קורי עכביש, קול ענות (ס').
קע"ג קיצור עמודי גולה (ס').
קע"ו קרבן עולה ויורד.
קע"י קיצור עקידת יצחק (ס'), קהל עדת ישורון.
קעכמדא"ר קונטר על כל מלתא דאמר רחמנא.
קעמ"ש קבלת עול מלכות שמים.
קע"ע קונטרס עקיצת עקרב.
קע"ש קיצור ענין שחיטה.
ק"פ קרבן פסח, קרני פרה (ד').
קפ"א קפיצת ארץ (ק"א).
קפ"ד קראים פייטנים דרשנים.
קפ"ת קריאת פרשת תוכחה.
ק"צ קרבן צבור, קן צפור, קופת צדקה.
קצ"ח קצות חושן (ס') (קצה"ח).
קצנ"צ קיצור ציצית נובל צבי.
קצ"ע קצת צריך עיון.
ק"ק קהלה קדושה, קצת קשה, קרן קיימת, קול קורא (ס'), קדשי קדשים, קדשים קלים, קרא קדרש (קא דרש), קולי קולות.
קק"א קהלה קדושה אשכנזית, קורע קרע אחד.
קק"ד קרא קא דרש.
קק"ס קבול קנין סודר.
קק"ק קדוש קדוש קדוש.
ק"ר קלות ראש, קשר רשעים, קרבן ראשית (ס'), קורת רוח.
קרוב"ץ קול רנה וישועה באהלי צדיקים (ת').
קרוי"ש קול רנה וישועה.
קר"ח קיצור ראשית חכמה (ס').
קר"ע שט"ן קולי שמעת אל תעלם אזנך לרוחתי לשועתי.
ראש דברך אמת ולעולם כל משפט צדקך.
ערוב עבדך לטוב אל יעשקוני זדים.
שש אנכי על אמרתך כמוצא שלל רב.
טוב טעם ודעת למדני כי במצותיך האמנתי.
נדבות פי רצה נא יי' ומשפטיך למדני.
ק"ש קריאת שמע, קבלת שבת, קרבן שבת, קרבן שלמים, קהלת שלמה, (קה"ש) (ס'), קדיש שלם,

קא״ר קיצור אבן רש״ד, קאמר ר׳.
קא״ת (קאש״ת) קרבן אשם תלוי.
ק״ב מאה ברכות, קופת בשמים, קנה בינה (ס׳), קאצינעלענבאגען, קעניגסבערג, קול בוכים (ס׳), קול ברמה (ס׳).
קב״ה (קוב״ה) קודשא בריך הוא, קדשי בדק הבית (קבה״ב).
קבה״מ קודם ביאת המשיח.
קב״ו קדשנו במצותיו וצונו, קבלה והולכה (קבו״ה).
קבו״ה קבלה והולכה (קב״ו).
קב״ל קול בן לוי (ס׳).
קב״מ קבלה מעשיית (ק״מ).
קב״נ קול ברמה נשמע, קריאה בלי נקודות.
עב״ע קבלה עיונית (ק״ע).
ק״ג קבוץ גליות, קנין גמור, קהלה גדולה.
קגא״ם קנין גמור אגב סודר.
קג״ה קא נריס הכי.
קג״ם (יע״ל קג״ם).
ק״ד קדיש דרבנן (קד״ר), קפיצת דם.
קד״ה קידוש השם, קודם החופה (ק״ה).
קדו״א קרח דתן ואבירם (קודו״א).
קדמש״ע קיצור דינים משלחן ערוך.
ק״ה קריאת הגבר (קה״ג), קריאת ההלל (ת׳), קידוש היום (קה״י), קידוש הלבנה (קה״ל) (ת׳), קידוש החודש (קה״ח), קידוש השם (קה״ש), קריאת המגילה (קה״מ), קריאת התורה (קה״ת), קריאת הפרשה (קה״פ), קורא הדורות (ס׳), קודש הילולים, קץ הפלאות (קה״פ) (ס׳).
קה״א קהילות אשכנז.
קה״ג קריאת הגבר, קנין הגוף (ק״ה).
קה״ז (ק״ז) קיצור הזוהר (ס׳).
קה״ח קידוש החודש, קודם החופה, קצות החשן (ס׳), קול המון חוגג (ס׳).
קה״י קידוש היום, קהלת יעקב.
קה״ל קידוש הלבנה (ק״ה).
קה״מ קריאת המגילה (ק״ה), קהלות מזרח.
קהמ״ש קבל האמת ממי שאמרו.
קה״ס קהלות ספרד, קסת הסופר (ס׳).
קה״ע קורות העתים.
קה״פ קריאת הפרשה, קהלות פולין, קודם הפסח.
קה״צ קרבן הצבור, קהלות צרפת.
קה״ר קופת הרוכלים.

קה״ש קידוש השם, קהלת שלמה (ס׳), — השבת (ק״ש), קודם השבת.
קה״ת קריאת התורה, — התרנגול, קרבן התמיד.
ק״ו קל וחומר, קולא והומרא (קו״ח), קב ונקי, קינה והגה.
קו׳ קושיא, קושיות.
קו״ב קדיש וברכו (ת׳).
ק״ו ב״ב שק״ו קל וחומר בן בנו של קל וחומר.
קוב״ה קודשא בריך הוא (קב״ה).
קו״ב שק״ו קל וחומר בנו של קל וחומר.
קוה״י קורות הימים.
קו״ח קל וחומר (ק״ו), קרן וחומש.
קו״כ קרי וכתיב.
קו״מ קל וחומר מפורש, קשת ומגן (ס׳).
קומו״ר קול ומראה וריח (קמו״ר).
קו״נ קב ונקי (ק״ו).
קו״ס קל וחומר סתום.
קו״ע קרח ועדתו.
קו״ף קרבן, מ״ם מעשר, דל״ת דמוע, טי״ת טבל, תי״ו תרומה, (יבמות קט״ו ב׳).
קו״ר קרן ורבית.
קו״ש קרחה ושריטה, קורא ושונה, קרא ושנה, (ושת״ח ושימש תלמידי חכמים).
קושט׳ קונסטאנטינאפל.
ק״ז קיצור זוהר (קה״ז) (ס׳).
ק״ח קרבן חטאת, קללת חנם, קמץ חטף (ד׳), קודם חצות, קודם חופה, קצות חשן (קה״ח) (ס׳), קנה חכמה (ס׳), קרית חנה (ס׳), קבלת חכם, קונה חזקה.
קחבה״מ קודם חרבן בית המקדש.
קחב״ר קודם חרבן בית ראשון.
קחב״ש קודם חרבן בית שני.
קח״ד קרית חנה דוד.
קחה״ב קודם חרבן הבית.
קחוק״כ קול חתן וקול כלה.
קחמ״י קנקן חדש מלא ישן.
קח״ש קטינא חריף שקי (ר׳ זעירא).
ק״ט קורע טפח, קן טהור.
ק״י קול יעקב (ס׳), קול יהודה (ס׳), קדיש יתום (ת׳), קרבן יחיד, קפיצת יד, קופץ ידו, קבלת יסורין, קסת יונתן (ס׳).
קי״ב קול י״י בכח (ס׳).
קיה״ח (קה״ח).
קיו״א קומה י״י ויפוצו אויביך.

צו״ג צורך גדול (צ״ג).
צו״ח צא וחשוב.
צו״ל צא ולמד, צדיק וקדוש לברכה.
צו״מ צורת מטבע.
צו״צ צדקתך וצדקתך, (צדקתך צדק).
צו״ר צא וראה, צאינה וראינה (צאו״ר) (ס׳), צדיק ורשע (ס׳).
צור״מ צורבא מרבנן (צומ״ר).
צח״מ צומח חי מדבר.
צ״ט צפרא טבא.
צי״ב צדיקים יבאו בו, — ילכו בם.
ציב״ד וחב״מ צדיק י״י בכל דרכיו וחסיד בכל מעשיו.
צי״ב ופי״ב צדיקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם.
צי״ל צמח י״י לצבי (ס׳).
צים״ע צדיק יסוד עולם.
צ״י קבע״י צור ישראל קומה בעזרת ישראל.
צ״ל צריך לומר, — לפרש, — לתקן, — להיות, לאכול, — לברך, — להוסיף, — ליזהר, — להמתין, — לחלק, — להשכים, — להתחיל, להגדה, צפון לדרום, צידה לדרך (ס׳), צדיק לברכה, צבי לצדיק (ס׳), — לצבי (צל״צ).
צלא״ע צריך לומר אתם עדי.
צלבה״ד צריך להפריד בין הדבקים (ק׳) (יעב״ץ).
צלה״א צריך להאריך.
צלה״ת צריך להתענות.
צל״ח ציון לנפש חיה (ס׳).
צל״י צריך ליטול ידיו, צדק לפניו יהלך.
צל״י וילד״פ צדק לפניו יהלך וישם לדרך פעמיו.
צל״כ צריך לכוין.
צלכ״כ צריך להתענות כל כך.
צלל״ש צריך להעלות לו שכר.
צל״ע צריך לי עיון, צריך להתפלל ערבית, צריך להמתין עד.
צלע״י צריך לעשות על ידי.
צלעכ״פ צריך לאכול על כל פנים (יעב״ץ).
צל״צ צבי לצדיק (ס׳).
צל״ת צדק לעולם תעמוד, צריך להיות תחתיו.
צ״מ צא מהן, צורת מטבע (צו״מ).
צמ״א צור משלו אכלנו (ת׳).
צמ״ז צפונית מזרחית.
צמ״נ צדיק מצרה נחלץ.
צמ״ע צפונית מערבית.
צמ״ר צורבא מרבנן (צומ״ר).
צנ״ה ציץ נזר הקודש (ס׳).
צנ״י צריך נטילת ידים.
צנ״צ ציצת נובל צבי (ס׳).
צ״ע צריך עיון, צדק עולמים (ס׳).
צעב״ח צער בעלי חיים.
צע״ג צריך עיון גדול.
צ״ע מ״ט צריך עיון מאי טעמא (יעב״ץ).
צ״פ צפירת פאר (ס׳).
צפו״ד צפונית ודרומית, צפון ודרום.
צפנ״ת פענ״ח צדיק פטפט נפש תאוה, פוטיפר ענה נפשו חנם.
צפ״ע צמר פשתים עור (של״ה).
צפ״ר צפוני רקנטי.
צפ״ת צבי פאר תפארתו.
צ״צ צדקתך צדק (צו״ץ), צמח צדק (ס׳), צמח צדיק.
צצ״מ צידת צבי מודח (ס׳).
צ״ק צאן קדשים (ס׳).
צ״ש צפורן שמיר (ס׳), צירופי שמות.

ק

ק׳ קרי, קרא, קשה, קמא, קבין, קרבן, קדיש, קידוש, קיצר, קצוות, מאה, קונטרס, קבלה.
ק״א קרבן אשם, — אהרן (ס׳), קבר אבות, קפיצת ארץ, קרית ארבע (ס׳), קונטרס אחרון, קול אלהים (ס׳).
קא״א קושט אמרי אמת.
קא״ב קרא אסמכתא בעלמא, קיצור אבן בוחן (ס׳).
קא״ה קרוב אל השכל (קאה״ש).
קאו״ו קרבן אשם ודאי ותלוי.
קא״י קוה אל י״י.
קא״ל קאמר ליה, קא אמר ליה.
קא״ק קול אומר קרא (ס׳).

פ״צ פרי צדק (ס׳), פרי צדיק (ס׳), פרחי צפון (ס׳).
פצע״ת פרי צדיק עץ חיים (ס׳).
פ״ק פרק קמא, פירוש קונטרס, פורים קטן, פה קהלתנו, פרחי קדם (ס׳), פרט קטן, פסח קטן, פת קיבר.
פק״ה פרי קודש הלולים (ס׳).
פקו״נ פקוח נפש (פ״נ) (פק״נ).
פק״ל פרצה קוראה לגנב.
פק״נ פקוח נפש (פקו״נ).
פקנד״ש (פנד״ש).
פר׳ פרק, פרשה.
פ״ר פגע רע, פגיעתן רעה, פענח רזא (ס׳), פרדס רמונים (ס׳), פרשת רות, פסיקתא רבתא.
פר״א (פדר״א) פרקי ר׳ אליעזר.
פראב״ע פירוש ר׳ אברהם בן עזרא.
פרא״מ פירוש ר׳ אליהו מזרחי.
פרד״ס פשט רמז דרוש סוד.
פרד״ק פירוש רבי דוד קמחי (פירד״ק).
פר״ה פרי הארץ (ס׳), פסקי ריקאנטי האחרונים (ס׳).
פר״ח פרי חדש (ס׳), פירוש רבנו חננאל (פיר״ח).
פר״י פרפראות רבי יעקב.
פר״מ פאר רום מעלתו.
פרנ״ס פת רחמן נאמן סבלן.
פר״ס פירש ר׳ סעדיה.
פרס״ג פירוש ר׳ סעדיה גאון.
פרע״ב פירוש ר׳ עובדיה ברטינורא.
פר״צ (פ״צ).
פרשד״ם פסקי ר׳ שמעון די מודינא.
פרש״ז פירש שדי זיו שכינתו (סוכה ה׳ א׳).
פרש״י פירוש ר׳ שלמה יצחקי.
פר״ת פירוש רבנו תם.
פ״ש פסח שני, פרק שירה, פרשת שקלים, פי שנים, פת שחרית, פעולת שכיר, פרק שלום, פרצוף שלם (ק׳), פריון שבוים, פני שלמה (ס׳), פרח שושנים (ס׳) ,פרח שושן (ס׳), פני שכינה (פה״ש) פתחי שערים (ס׳).
פשג״נ פת של גוים נקיה.
פש״ד פשטא דקרא.
פש״מ פסל של מיכה.
פש״צ פתחו שערי צדק (ס׳).
פ״ת פסקי תוספות, פתח תקוה (ס׳), פתחי תשובה (ס׳), פתיל תכלת (ס׳).
פ״ת ונ״צ פתחי תשובה ונחלת צבי (ס׳).
פת״ל פן תמצא לומר.
פת״ק פתח תמורת קמץ (ד׳).

צ

צ׳ תשעים.
צא״ה צדיקי אומות העולם (צא״ע).
צא״ו צעיר אנכי ונבזה.
צאו״ר צאנה וראנה (צו״ר) (ס׳).
צא״ל צריך אתה לדעת, — לידע, — לפרש, — להבין.
צ״ב צריך ביאור, — בריקה, צאן ברזל.
צב״א צריך בריקה אחריו.
צב״ה צורת בית המקדש (ס׳), צבי בארץ החיים (צבא״ה) (ס׳).
צב״ח צער בעלי חיים (צבע״ח).
צב״י צדיק באמונתו יחיה.
צב״ש (צ״ש) צבי שבור.
צ״ג צום גדליה (צו״ג), צדיק גמור, צורך גדול (צו״ג).
צ״ד צמח דוד (ס׳), צוף דבש (ס׳).
צ״ה צדוק הדין (צה״ד), (ת׳) צאת הככבים (צה״כ), צרור החיים (ס), צורת הפרצוף (צה״פ), צוהר התבה (ס׳) (צה״ת), צנצנת המן (ס׳), צורת הבית, צרור המור (ס׳), צורת הפתח, צל העולם (צה״ע) (ס׳).
צה״ד צדוק הדין (צ״ה) (ת׳).
[**צהה״ב** ציני הר הברזל].
צה״כ צאת הככבים (צ״ה).
צה״מ צנצנת המן (צ״ה) (ס׳), צרור המור (ס׳), צל המעלות (ס׳).
צה״ע צל העולם (ס׳).
צה״ש צד השוה, צד השלילה.
צה״ת צוהר התבה (צ״ה) (ס׳), ציון הלא תשאלי (ת׳).
צוב״ה (צב״ה).
צובו״מ צום ובכי ומספד.

פז"ר קש"ב פיוס, זמן, רגל, קרבן, שיר, ברכה (יומא ג', סוכה מ"ה).
פ"ח פתח חרטה, פוק חזי, פעל חוזר (ד'), פנים חדשות (פנ"ח), פרי חדש (ס'), פתרון חלומות (ס'), פלפלא חריפתא (ס'), פרישת חלה.
פחה"מ פתיחת חבור המשנה.
פ"ח מעד"ב פוק חזי מאי עמא דבר.
פח"נ פירוש חזון נחום.
פט"א פטירת אהרן.
פט"ב פעטערסבורג.
פט"מ פטירת משה.
פט"ר פטר רחם.
פ"י פושעי ישראל, פני יהושע (ס'), פחד יצחק (ס'), פעל יוצא (ד'), פנת יקרת (ס'), פני יצחק (ס'), פנים יפות (ס'), פורת יוסף (ס').
פי' בקו' פירש בקונטרס.
פי"ל פעל יוצא לשלישי (ד').
פילב"פ פעל יוצא לשני פעולים (ד').
פירד"ק פירוש ר' דוד קמחי.
פיר"ח פירש רבנו חננאל (פר"ח).
פ"כ פת כותים, פרחי כהונה.
פ"כ ש"מ נ"א י"נ פותה כתב שלא מדעת נכתב אליו ישכנו נחש.
פ"ל פת להם, פסח לעתיד, פסול לעדות (פס"ל), פרפראות לחכמה (ס') (פל"ח).
פל"א הפל"א: פותח לאגרת אחרים האדם פתן לנשוך אותו (?).
פלוכ"ה פלוני וכהן הוא.
פלש"פ פחות לשוה פרוטה.
פלש"צ פתחו לי שערי צדק.
פ"מ פסח מצרים, פרי מגדים (ס'), פני משה (ס'), פטירת משה (פט"מ), פועל ממש, פה מלא, פרקי משה (ס'), פנים מאירות (ס').
פמב"ע פטומי מילי בעלמא.
פמג"ט פחות מג' טפחים.
פמ"ה פטור מן המצות (פמה"מ).
פמה"מ (פמ"ה).
פמה"ס פטור מן הסוכה.
פמה"צ פורש מן הצבור.
פמו"מ פסח מצה ומרור.
פמ"י פירוש מנחת יעקב.
פמכ"ז פחות מכזית.
פמ"ש פירוש מה שכתב.
פמש"מ פמליא של מעלה.
פמש"פ פחות משוה פרוטה.
פ"נ פלגא נזקא, פה נקבר, — נטמן, פתחי נדה (ס'), פקות נפש (פק"נ), פרוש נקפי, פירסה נדה.
פנד"ש פקות נפש דוחה שבת.
פנ"מ פלגא נזקא ממונא.
פנ"ק פלגא נזקא קנסא.
פ"ס פרשה סתומה, פה ספון (פ"נ).
פס' (פסי') פסיקתא.
פס"נ פסיעה נסה (פ"נ).
פס"ד פסק דין (פ"ד).
פסדר"כ פסיקתא דר' כהנא.
פס"ה פסק הלכה.
פסהמ"ק פסולי המוקדשין.
פס"י פירוש, פתיחת ספר יצירה.
פסי"ם פוטיפר סוחרים ישמעאלים מדינים.
פסל"ע פסול לעדות (פ"ע).
פ"ס מש"ק פרוש ספרי משלי שיר השירים קהלת.
פ"ע פעל עומד, — עובר (ד'), פסול עדות, פורק עול, פתח עינים (ס'), פקיחת עין, פוקח עורים (עברים) (ס'), פי עוללים (ס'), פרק עליון.
פע"ה פרי עץ הדר.
פעהש"פ פירוש על הגדה של פסח.
פע"ו (פעו"י).
פעו"י פעל עומד ויוצא (ד') (פע"ו).
פע"ח פרי עץ חיים (ס').
פעי"ה פה עיר הקודש.
פעשה"ש פירוש על שיר השירים.
פע"ת פורק עול תורה, פירוש על תורה.
פעת"א פירוש על תמניא אפי.
פעת"י ות"י פירוש על תרגום יונתן ותרגום ירושלמי.
פ"פ פראנקפורט, פתחון פה, פרשה פתוחה, פרשת פרה, פ"א פעל (ד').
פפ"א פרשת פרה ארומה.
פפד"א פראנקפורט דאדר.
פפד"מ פראנקפורט דמיין.
פפ"ח פדיון פטר חמור.
פפ"כ פתו פת כותי.
פפלע"א פתחון פה לעם ארץ (יעב"ץ).
פפלע"ע פתחון פה לעוברי עבירה.
פפ"מ פתח פתוח מצאתי.
פפ"ש פירוש פרק שירה.

תבשילין, עיין תשובת, עפרות תבל (ס׳), עלי תרופה (ס׳), ענלא תילתא, עשה תשובה, עשרה תקנות.

עתאמהרז״ל עיין תשובת אבי מורי הרב זכרונו לברכה.

עת״ב עירוב תבשילין, ערב תשעה באב.

עת״ה עסקי תשמיש המטה.

עת״ח עירוב תחומין (עית״ח).

עת״י עיין תפלת ישרים (ס׳), — תומת ישרים (ס׳).

עתי״ט עיין תוספת יום טוב (עתי״ט).

עת״ע עין תחת עין.

פ

פ׳ פרק, פרשה, פסוק, פתוחה, פלוני, פעם, פעמים, פשוטה (פש׳), פוסקים, פסקי, שמונים, פרצוף, פאה, פיוט, פירוש, פירש, פרקי, פתיחה.

פ״א פעם אחת, פרק א׳, פירוש אחר, פה אחד, פרה אדומה, פרוטה אחרונה, פרקי אליהו, פרקי אבות, פי אריה (ס׳), פרא אדם, פרצוף אחד, פטירת אהרן (ס׳).

פא״א פירש אדוני אבי.

פא״ב פעם אחת ביובל (פאב״י).

פאדר״נ פירש אבות דר׳ נתן (אבדר״נ).

פאה״ד פאר הדור.

פאה״ש פאת השולחן (ס׳) (פה״ש).

פא״מ פרק איזהו מקומן, פתח אוהל מועד (ס׳).

פא״פ פה אל פה, פנים אל פנים, פעם אחר פעם.

פב״א פנים באחור (ק׳).

פב״ג פלגש בגבעה (פלב״ג).

פב״ד פסק בית דין.

פבד״א וחב״ש פטור בדיני אדם וחייב בדיני שמים.

פב״ה פרוד בין הדבקים (ק׳) (פבה״ד).

פב״י פליטת בית יהודה (ס׳), פנחס בן יאיר.

פב״ע פרצוף בפני עצמו (ק׳).

פב״פ פנים בפנים (ק׳), פלוני בן פלוני, פלונית בת פלונית.

פ״ג פתח גנובה (ד׳), פלוגתא גדולה, פסיעה גסה (פס״ג), פורץ גדר, פת גוים.

פג״ח פורץ גדר חכמים.

פגי״ן פורץ גדר ישכנו נחש.

פג״ע פתחי גן עדן.

פ״ד פתחא דספרא, פסק דין (פס״ד), פסח דורות, פסקא דספרא, פצוע דכה, פתח דברי (ס׳), פשר דבר (ס׳).

פד״ה פדיון הבן.

פד״ו פחד דרך ועון.

פד״ז פסוקי דזמרה (פסד״ז) (ת׳).

פ״ה פרשת החודש, פרנס החודש (פ״ח), פסוק הוא, פירוש הקונטרס, — הפסוק, — הכתוב, פרשת המן, פטיש החזק (פטה״ח), פיטום הקטורת, פרקי הלכות (ס׳), פסקי הלכות (ס׳), פאת השלחן (ס׳) פלח הרמון (ס׳) (פה״ר), פאר הדור (פה״ד), פדיון הבכורים (פה״ב), פתשגן הכתב (פה״כ).

פה״א פותחין הארון.

פהא״ל פנחס הלוי איש הורוויטץ.

פה״ב פי הבאר (ס׳), פדיון הבכור — הבן.

פה״ד פאר הדור (פ״ה).

פה״ח פתרון החלומות (פ״ח).

פה״כ (פהי״כ) פרקי היכלות.

פהל״י פיגול הוא לא ירצה.

פה״מ עה״צ פרנס המתגאה על הצבור.

פהמ״ש פירוש המשניות (להרמב״ם).

פהע״ק פרשת העקידה.

פה״פ פא הפעל (ד׳).

פה״ר פריעת הראש, פלח הרמון (ס׳).

פהרמ״ר פסקי הלכות רבנו מנחם מרקנטי.

פה״ש פרק השלום, פאת השלחן (ס׳) (פ״ה), פני השכינה.

פ״ו פריה ורביה (פו״ר).

פו״א פנים ואחור.

פו״י פודה ומציל ישראל.

פו״כ פרט וכלל.

פוכו״פ פרט וכלל ופרט.

פו״מ פרנס ומנהיג, פודה ומציל.

פו״ס פתוחות וסתומות.

פו״ר פריה ורביה, פרו ורבו, (פרייא ורבייא).

פ״ז פרשת זכור, פסיקתא זוטרתא, פטור זה (?).

עפש״ע על פי שני עדים.
ע״צ על צד, עין צרה, עינו צרה, עובדי צלמים, עטרת צבי (ס׳), עשה צרכיו, עיט צבוע (ס׳).
עצב״ע עושה צדקה בכל עת.
עצב״(ש) עינו צרה בשלו.
עצבש״א עינו צרה בשל אחרים.
עצ״נ עצירת גשמים (ע״ג).
עצה״ד על צד הדין.
עצה״ח על צד החיוב.
עצה״י על צד היושר.
עצהיו״ט על צד היותר טוב.
עצה״ל על צד הלצה.
עצה״מ על צד המליצה.
עצה״ס על צד הסוד.
עצה״ע על צד העתיד.
עצה״פ על צד הפלגה.
עצה״ר על צד הרמז.
עצה״ש על צד השאלה, — השלילה.
עצ״צ עיין צמח צדיק, — צמח צדק.
עצ״ש עצת שלום (ס׳).
ע״ק עם קדוש, עתיקא קדישא (ק׳), עשרה קבין, עוד קשה (עו״ק), ערב קבלן, עיין קונטרס, עיבור קצוב (ס׳), עשר קדושות.
ע״ק בב״ה עיין קונטרס בנין בית הבחירה (יעב״ץ).
עק״ה על קידוש השם (עקדה״ש), על קדושת השם (עקד״ה), עוקר הרים, עד קריאת הגבר (עקה״ג), עקרי האמונה (ס׳).
עקה״ג עד קריאת הגבר.
עקה״צ על קרן הצבי.
עק״י עיין קול יהודה, — יעקב, עקדת יצחק.
עקי״פ עיין קונטרס יציב פתגם (יעב״ץ).
עק״ל עוד קשה לי.
עק״ע עם קשה עורף.
עק״ק עלית קיר קטנה (ס׳).
עקש״צ עיין קונטרס שמש צדקה (יעב״ץ).
ע״ר עת רצון, ערב רב, עולי רגלים, עולה רגל, עושה רושם, עמק רפאים (ס׳) (עמ״ר), עין רוגל (ס׳), עסים רמונים (ס׳).
ער׳ ערך, ערוך (ס׳).
ער״ה ערב ראש השנה.
ערו׳ ערוך.
ער״ח ערב ראש חודש.
ער״ק עושים רצון קונם.
ער״ר על ראשון ראשון.

ערש״מ עושין רצונו של מקום.
ע״ש ערב שבת, עניני שבת, ערב שבועות, עיין שם, עוד שם, על שם, עדות שקר, עד שקר, עיקר שכחתי, עם שלום, עד שאתה, עשר שמות, עונג שבת (ענ״ש), עיקר שהוא, על שולחן, עליו שלום, עמודי שש (ס׳), עצת שלום (ס׳), עלי שיח (ס׳), עמודי שלמה (ס׳), עמודי שש (ס).
עש״א עד שיבוא אליהו (עשי״א), עד שאתה (ע״ש), על שולחן אחד.
עש״ב עושה שלום במרומיו, עיין שם באריכות (עיש״ב).
עשב״א עיין שם באריכות (עש״ב).
עשבא״ג עיין שם באריכות גדול.
עשבאל״ח עבירות שבין אדם לחבירו.
עשבאל״מ עבירות שבין אדם למקום.
עשבב״י עיין שם בבית יוסף.
[**עשב״י** עיין שם בית יוסף].
עש״ג ערכאות של גוים, על שם גוזמא.
עש״ה על שם הכתוב, — הפסוק.
עשה״ד עשרת הדברות (ע״ה).
עש״ו עושה שמים וארץ.
עש״ח עשה שבתך חול.
עש״ח ואת״ל עשה שבתך חול ואל תצטרך לבריות.
עש״י עיין שאילת יעב״ץ.
עשי״א עד שיבא אליהו.
עשי״ג עד שיגמור.
עשיגב״ב עד שיגמור ב׳ ברכות.
עשיה״ת עשרת ימי התשובה (עי״ת).
עשיח״ב עד שיעלה חמור בסולם.
עשי״מ עד שידו מגעת.
עשי״נ עד שיצאה נשמתו.
עשי״ר עין שן יד רגל.
עש״כ עוד שם כתוב.
עשל״י עד שקרים לא ינקה.
עש״מ על שום מה, ערבית שחרית מנחה.
עש״נ (עטש״נ).
עש״נ עולם שנה נפש, עוד שם נאמר, עד שתצא נפשו (עשת״נ), עד שיצאה נשמתו (עשי״נ), עד שלא נוצרתי.
ע״ש ס״ל ערב שבת סמוך לחשיכה.
עשע״ח ערב שבת עם חשיכה.
עש״ק ערב שבת קדש.
עשת״נ עד שתצא נפשו.
ע״ת על תנאי, עירובי תחומין (עת״ח), עירוב

עמק סוכות, (ס'), על עדר, עניה סוערה, עם סגולה.

עסב"מ עשר ספירות בלימה (עסבל"מ).

עס"ד על סוף דעתו.

עס"ה עיין ספר הזוהר (עסה"ז), עיין סדר העבודה, עד סוף הפרשה, — הפסוק, — הפרק, המאמר, — הענין, עיין ספר המצות (עסה"מ), עד סוף העולם, עד סוף הענין.

עסה"ע עד סוף הענין, — העולם, עיין סדר העבודה.

עסה"ק עד סוף הקונטרס.

עסה"ש עד סוף השנה.

עסו"מ עני סומא ומצורע (חשוב כמת).

עסכ"ה עד סוף כל הדורות.

עס"ע עיין סדר עבודה (עסה"ע).

עסע"ז עיין סדר עולם זוטא.

עסע"ר עיין סדר עולם רבא, עיין ספר עסים רמונים.

עס"ק עד סוף קונטרס (עסה"ק).

ע"ע עבד עברי, על ענין, — עסק, — עסקי, עד עולם, על עצמו, עוברי עבירה, עד עתה, עיין עוד, עד עפר, עדן ערוך (ס'), עמוד עבודה (ס'), עלת עלתא, עידי עידיות, עד עכשיו, עמוד ענן (ע"ה), על עשה, עקיצת עקרב (ס'), עצי עדן (ס').

עע"א עובדי עבודת אלילים.

עעאו"ש על עסקי אכילה ושתיה.

עע"ג עבר עבירה גדולה, על עצירת גשמים (ענצ"ג), עובדי עבודת גלולים, עולה על נביהן, עומד על גביו.

עע"ד עומד על דעתו, עובר על דעת, — דעתו.

ععד"ח עובר על דברי חכמים.

עעד"ס עובר על דברי סופרים.

עעד"ת עובר על דברי תורה.

עעה"פ עבר עליו הפסח.

עעוע"א על עצים ועל אבנים.

עעועל"ת על עשה ועל לא תעשה.

עע"ז עובדי עבודה זרה.

עע"י עיין עשר ידות.

עע"ל עיין עוד לקמן, — לעיל, — להלן.

עעל"ת עובר על לא תעשה.

עעמ"ש עיין עוד מה שאמר, — מה שכתבתי.

עעמש"ל עיין עוד מה שאמר למעלה.

עע"ע ענף עץ עבות.

עע"פ על עסקי פרנסה.

עע"צ על עסקי צבור.

ععצ"ג על עצירת גשמים (עע"ג).

ע"פ על פי (עפ"י), על פירוש, עשר פעמים, על פני, — פניהם, ערב פסח (ער"פ), עזות פנים, עזי פנים, עקשות פה, על פיו, — פיהם, עיין פרק, — פירוש, עון פלילי, עירוב פרשיות (עי"פ).

עפ"א על פי אונס, על פי אחד, — אחרים, על פי אונקלוס, עד פרוטה אחרונה.

עפאא"כ על פניו אלא אם כן (יעב"ץ).

עפא"ח על פיהם אנו חיין.

ע"פ אש"ש ערב פסח אחר שש שעות.

עפב"ד על פי בית דין.

עפב"ע על פי שני עדים.

עפ"ג על פי גוזמא.

עפ"ד על פי דקדוק, על פי דרך, — דרכו.

עפדה"ס על פי דרך הסוד.

עפדה"ס והמ"י על פי דרך הסוד והמשכיל יבין.

עפד"ס על פי דרך סוד.

עפ"ה על פי הגבורה (עפה"ג), על פי הדבור (פה"ד), על פי הדמיון (עפה"ד), על פי הקבלה (עפה"ק), על פי הדין, על פי הרוב, על פריון הבן (עפ"ה).

עפה"מ על פני המים (עפ"מ).

עפ"ז על פי זה, על פירוש זה.

עפ"ח על פי חכמים.

עפ"י על פי, על פי ישרים.

עפ"ל עז פנים לגיהנם (עפל"ג), שבעים פנים לתורה (עפל"ת).

עפ"מ על פי משל, — מומחה, על פני מים (עפה"מ).

עפמ"א על פי מנהג אשכנז.

עפמ"ה על פי מדרש הנעלם.

עפמ"ס על פי מנהג ספרד, — מסכת סופרים.

עפמ"ש על פי מה שכתבתי, — שכתב.

עפמשכ"ל על פי מה שכתבתי, — שכתב למעלה (עפמש"ל).

עפ"נ על פי נס.

עפ"ס על פי סוד.

עס"ה על פי ספר הזוהר (עפסה"ז).

עפ"ע על פי עדים, על פי עצמו.

עפע"א על פי עד אחד.

עפ"ק עץ פרי קודש.

לעיל, — לקמן (עיי״ל), עולה לתורה, — לדוכן, עת לעשות, שבעים לשונות, עדות לישראל (על״י) (ס׳).

על״א עליהו אתמר.

עלא״ה עתיד ליתן את הדין.

על״ד עולה לדוכן (ע״ל).

עלדו״ח עתיד ליתן דין וחשבון.

על״ה עובר לפני התבה.

עלהד״א עיין לעיל הלכות דרך ארץ (יעב״ץ).

עלו״ל עיניו למטה ולבו למעלה (של״ה).

על״י עומד לפני י״י, עדות לישראל (ס׳).

על״כ עליהו כתיב.

עללי״י עת לעשות לי״י.

עלל״מ עבד לוה לאיש מלוה.

על״מ עליון לנו מלך, עדו לעד מקוים (?).

על״נ ערוך לנר (ס׳).

על״ס עובר לסוחר (ע״ל).

על״ר א״ז עין לא ראתה אלהים זולתך.

על״ש עלינו לשבח (ע״ל) (ת׳), עתיד לקבל שכר (עלק״ש), עלתה לו שנתו.

על״ת עולה לתורה (עול״ת), על לא תעשה.

ע״מ על מנת, על משקל (ד׳), על מחצה, על משפט, עדי מכירה, על מדת, על מה, עול משוקץ, עשר מכות, עבודת המקדש (עמ״ק, עהמ״ק), עבדי מלוג, ערך מילין (ס׳), עונש ממון, — מלקות, על מלוגם, ערי מקלט, עשרה מאמרות (ס׳), על מנין, עין משפט (ס׳), עתים מזומנים.

עמ״א על משקל אחד, — אחר (ד׳), עיין מגן אברהם.

עמ״ב עושה מעשה בראשית, עמק ברכה (ס׳).

עמב״ת עובר משום בל תלין, — בל תאחר.

עמד״א על מאי דאתמר, — דאמר (יעב״ץ).

עמ״ה עיין מהדורות עוג מלך הבשן (עמה״ב), עוקר מן השורש (עמה״ש), עמוד הענן (עהע״ג) (ע״ה).

עמה״ב עמק הברכה (ס׳), עמק הבכא (ס׳).

עמו״ק עיין מור וקציעה.

עמ״ז עיין מטת זהב.

עמ״ז ומשכ״פ עושה מעשי זמרי ומבקש שכר כפנחס.

עמ״י עזרי מעם י״י, עיין מדרש ילקוט, על משכבו ינוח.

עמיב״ש על משכבו ינוח בשלום.

עמיל״ל עאש״ב על מי יש לנו להשען על אבינו שבשמים.

עמ״י עש״ו עזרי מעם י״י עושה שמים וארץ.

עמי״ש על משכבו ינוח שלום.

ע״ם יש״ו על משכבו יבוא שלום וינוח.

ע״ם יש״י על משכבו יבוא שלום ינוח.

עמ״כ עשר מכות (ע״מ), על מנת כן.

עמ״ל על מנת ללמוד.

עמלה״ח על מנת להחזיר.

עמל״פ על מנת לקבל פרס (ע״מ לק״פ).

עמל״ק על מנת לקבל, ערב מלוה לוקח קבלן.

עמלק״פ על מנת לקבל פרס.

עמל״ש עיין מהדורת לחם שמים (יעב״ץ).

עמל״ת כ״מ עובר משום לא תעשה כל מלאכה.

עמ״מ על מקרא מגילה, עושה משפט ממעונו.

עמ״נ על מה נחלקו.

עמ״ע על מצות עירוב, על מצות עשה.

עמ״צ על מצות ציצית.

עמ״ר עמק רפאים (ס׳).

עמר״א עפר מים רוח אש (אמר״ע).

עמ״ש עיין מה שכתב, — שכתבתי, — שכתבו (עמש״כ), עיין מה שמחלקין, על מה שכתב, — שכתבתי, עול מלכות שמים (עומ״ש), על משקל (ד׳).

עמ״ש ב״ד עיין מה שכתבתי בסייעתא דשמיא.

עמש״י על משכבו ינוח (עמי״ש).

עמש״ל עיין מה שכתבתי לעיל, — למעלה.

עמש״ע עיין מה שכתבתי עוד, — שאכתוב עוד.

עמ״ת על מצות תפילין.

ע״נ עשרה נסים, — נסיונות, עגמת נפש, עולת נדבה, עזרת נשים, ערבי נחל, עוללות נפתלי (ס׳), עונש נפשות, עינוי נפש.

ענ״ב על נהרות בבל (ת׳).

ענ״ג עדן נהר גן.

ענ״ד ענין נדכר דנא.

ענה״מ ענין המחייב.

ענה״ש ענין השולל, — השלילה.

ענט״י על נטילת ידים (ענ״י).

ענט״ל על נטילת לולב (ענ״ל).

ענ״י (ענט״י).

ענ״ל ענין נאמר למעלה, — נזכר למעלה, על נטילת לולב (ענט״ל).

ענ״צ עניני צדקה.

ענ״ש עניני שבת.

ע״ס עד סוף, עד סופו, על סוד, עט סופר (ס׳), עיטור סופרים (ס׳), עשר ספירות, ערב סוכות,

עח״א עיין חידושי אגדות.
עח״ג עיין חידושי גמרא.
עח״י עולם חסד יבנה.
עח״מ עדים התומים מטה, עיין חשן משפט (עיח״מ).
ע״ט עוף טהור, עופות טהורים, על טעם, עין טובה, עצה טובה, עדיף טפי, עברי טייטש.
עטה״ט עטיפת הטלית.
עט״ז עטרת זקנים (ס׳), עטרת זהב (ס׳), עיין טורי זהב (עיט״ז).
עטי״ד עיין טור יורה דעה.
עט״מ עופות טמאים.
עטקמ״ל עצה טובה קא משמע לן.
עט״ר עטרת ראשנו.
עטש״נ עטיו של נחש (עש״נ).
ע״י עין יעקב (ס׳), עקידת יצחק (ס׳), עתיק יומין (ק׳), עתיק יומיא (ק׳), עדת ישורון, — ישראל, על ידי, עדים ישרים, עשר ימים, — ידות, עין יפה, עשרה יוחסין, עזרת ישראל, עדי ישראל, עיון יעקב (ס׳), עולת יצחק (ס׳).
עי״א על ידי אחרים, — אחר, — אחד.
עיב׳ עיבור.
עי״ג עיר גבורים (ע״ג) (ס׳), על ידי גוי.
עי״ד עיין יורה דעה (עיו״ד), על ידי (ע״י).
עיה״כ ערב יום הכפורים (עיוה״כ).
עיה״צ עיר הצדק.
עיה״ק עיר הקודש (עה״ק).
עיה״ת עשרת ימי התשובה (עי״ת).
עיו״ח עם יוצאי חלציו, — חלציה.
עיו״ט ערב יום טוב (עי״ט).
עיוע״י על יד ועל יד.
עי״כ על ידי כך, ערב יום כפור (עיה״כ).
עי״ל עוד יש לומר, עיין לעיל, — להלן, — לקמן, עוד יש לבאר, — לפרש, — להקשות.
עיל״ד עוד יש לדקדק.
עיל״ת עוד יש לתרץ.
עי״מ על ידי מוקדם, — מיוחד, עד יום מותו, עיר מלוכה, עין משפט (ס׳).
עי״נ על ידי נאמנים.
עי״ע על ידי עדים, על ידי ערב.
עיע״א על ידי עובדי אלילים.
עיעכו״ם על ידי עובדי כוכבים ומזלות.
עי״פ עירוב פרשיות (ע״פ).
עי״צ (ע״צ).

עי״ק ת״ו עיר קדשנו תבנה ותכונן.
עי״ר עיין ילקוט ראובני (ס׳).
עי״ש על ידי שליח, עיין שם (עיי״ש), עיין ילקוט שמעוני (ס׳).
עיש״ב עיין שם באריכות (עש״ב) (עייש״ב).
עיש״מ על ידי שליח מיוחד.
עיש״צ על ידי שליח צבור.
עיש״ש עיסה של שבלת (עש״ש).
עי״ת עשרת ימי תשובה (עיה״ת), עיין תפלה.
ע״כ על כן, עד כאן, עבודת כוכבים, ערלת כרמים, על כרחו, — כרחך, עבד כנעני, על כסא, עצי כהנים (ס׳), עד כמה, ענוש כרת, עורת כהנים, עד כותי.
עכ״א על כן אמרו, — אמר.
עכאו״א על כל אחד ואחד, — אחת ואחת, — איש ואיש.
עכ״ג עבודת כהן גדול.
עכ״ד עד כאן דבריו, על כולא דא.
עכ״ה על כל הארץ, — העולם, עד כאן הגהה, עד כסא הכבוד (עכה״כ), (עכה״ה).
עכ״ה וסכה״ס עלת כל העלות וסבת כל הסבות.
עכה״כ עד כסא הכבוד (עכ״ה).
עכה״ע עלת כל העלות.
עכו״ם עובדי כוכבים ומזלות (עכומ״ז).
עכומ״ז (עכו״ם).
עכומב״ד על כריתות ומיתת בית דין.
ע״כ וק״כ ר״כ וג״כ עז כנמר וקל כנשר רץ כצבי וגבור כארי.
עכ״ז על כל זה, עם כל זה.
עכ״ח עיני כל חי (ס׳).
עכי״ח עם כל יוצאי חלציו, — חלציה.
עכ״ל עד כאן לשונו.
עכל״ה עד כאן לשון המחבר.
עכלה״ז עד כאן לשון הזוהר.
עכל״פ עד כאן לא פליגי.
עכמ״נ עולם כמנהגו נוהג (עכ״נ).
עכמ״ה עד כאן מקום הספר.
עכנ״כ עם כל נושאי כליו.
עכס״ה עד כאן ספר הזוהר.
עכ״ע על כל עונות, — עונותיו.
עכ״פ על כל פנים.
עכצא״ל על כרחך צריך אתה לומר.
עכת״ה עד כאן תוכן הדבר.
ע״ל עלינו לשבח (ת׳), עובר לסוחר (על״ס), עיין

(ת׳), — הנר, עמי הארץ, עמוד העולם, עמנו הייתם, עץ הדעת, עם האותיות.
עה״א על האחרונים, — האתרונים.
עה״ב עולם הבא (עוה״ב), על הבשמים, ערוגת הבושם (ס׳), עמק הבכא (ע״ה) (ס׳), עמק הברכה (ס׳).
עה״ג על —, עצירת הנשמים, על הנפן, עולם הגלגלים (עוה״ג), עבודת הגרשוני (ס׳).
עה״ג ועפ״ה על הנפן ועל פרי הגפן.
עה״ד על הדרך, עץ הדעת (ס׳), עשרת הדברות (ע״ה), ענוי הדין, עוות הדין, עון הדור.
עה״ה על ההדם.
עהדט״ו (עהט״ו).
ע״ה וע״ה על התורה ועל העבודה.
עהו״ס עזרא הסופר וסייעתו.
עה״ח עץ החיים, על החתום.
עהח״מ עדים החתומים מטה.
עהט״ו עץ הדעת טוב ורע.
עה״כ על הכוס, עם הכולל (ע״ה).
עהכ״א עד היכן כבוד אב, עליו הכתוב אומר.
עה״ל עם הלכותיה.
עה״מ עשרה הרוני מלכות, עיר המלוכה, — המקלט, על המחיה, ענין המחייב (ענה״מ).
עה״מ ועה״כ על המחיה ועל הכלכלה.
עהמ״ק עבודת המקדש.
עה״נ על הנסים (ע״ה), עיר הנדחת (ע״ה), עולם הנפשות (ע״ה).
עה״ס עזרא הסופר (ע״ה) (עזה״ס).
עה״ע על העבודה, עולם העליון, עמוד הענן (ע״ה).
עה״פ על הפסוק, על הפתח, עולם הפוך.
עה״צ על הצבור, על הצדיקים (ת׳).
עה״ק עיר הקודש, עין הקורא (ס׳) (ע״ה), עבודת הקודש (ע״ה), עולם הקטן (עוה״ק).
עה״ר עין הרע.
עה״ש עמוד השחר (ע״ה), עלות השחר (ע״ה), עשרת השבטים, עולם השפל (עוה״ש), עליו השלום (ע״ה), עליכם השלום, עמר השכחה (ס׳).
עהשי״מ עד היכן שידו מגעת.
עהש״ל עמי הארץ שאין להם (יעב״ץ).
עה״ת על התורה, עולם התחתון (עוה״ת), עולת התמיד.
עה״ת ועה״ע (עהוה״ע).
ע״ו עולם ועד.
עו״א עשרים וארבע, עובדי אלילים (ע״א).

עו״ב ערב ובוקר, עוסק בתורה, עבר ובטל.
עו״ב מה״ע עבר ובטל מן העולם.
עו״ג עובד, עובדי גלולים.
עוה״ב עולם הבא.
עוה״ג עולם הגלגלים (עה״ג).
עוה״ז עולם הזה.
עוה״ש עולם השפל.
עוה״ת עולם התחתון.
עו״ט (ע״ט) עיקר וטפל.
עו״י עולה ויורד, עזי וזמרת יה.
עו״י ויל״ל עזי וזמרת יה ויהי לי לישועה.
עול״ת עשה ולא תעשה.
עו״מ עול מלכות, ערמה ומרמה, עמון ומואב, עוברות ומניקות, עובד מאהבה (עומ״א).
עו״מ ועד״א עול מלכות ועול דרך ארץ.
עומ״י עובד מיראה.
עומ״ש עול מלכות שמים (עמ״ש).
עונ״ג עונש גדול.
עונ״ק עונש קטן.
עו״ס עזרא וסייעתו (עזו״ס)׳
עוע״ב עד ועד בכלל (עועב״כ).
עוע״צ עלי ועל צוארי.
עו״ש עבר ושנה.
עו״ת עול תורה.
ע״ז עבודה זרה, על זה, עם זה, עבר זמנו, עד זומם, עיין זוהר, עדים זוממין, עטרת זקנים (עמ״ז) (ס׳), עין זיתים.
עז״א על זה אמר, — אומר.
עזב״ק עבר זמנו בטל קרבנו.
עז״נ עזרת גוים (ע״נ).
ע״ז ג״ע ש״ד עבודה זרה גלוי עריות שפיכת דמים.
עז״ה על זה האופן, — הדרך, הדבר.
עזה״א על זה הוא אומר.
עזה״ד על זה הדרך, — הדבר.
עזו״ע עזא ועזא(ז)ל.
ע״ז וע״ז על זה ועל זה.
עז״ח עיין זוהר חדש.
עז״ח שה״ש עיין זוהר חדש שיר השירים (יעב״ץ).
עז״נ על זה נאמר, — נכתב, עוד זה נקרא.
עז״ק עבר זמן קריאת שמע (עבז״ק).
עז״ת עבר זמן תפלה (עבז״ת).
ע״ח על חטא (ת׳), עץ חיים (ס׳), ערובי תצירות, עולת חובה, עם חשיכה, עבירה חמורה.

עב״ל עוסק בתורה לשמה (עבל״ש).
עבל״י (עבאל״י) עובר באם לא יגיד.
עבל״ת עובר בלא תעשה.
עבל״ת כ״ת עובר בלא תאכל כל תועבה.
עב״מ (עקב״מ) עקביה בן מהללאל.
עבמ״ע עבר במקום עתיד (ד׳).
עבס״פ (עב״פ).
עבע״מ עיין בעל עשרה מאמרות (יעב״ץ).
עב״פ עיין בספרי פוסקים (עבס״פ).
עבר׳ עברונות (סימני השנים).
בח״ג פ׳ ב׳ ר״ה חסירה ג׳ פסח פשוטה.
בח״ה מ׳ ב׳ „ חסירה ה׳ „ מעוברת.
בש״ה פ׳ ב׳ „ שלימה ה׳ „ פשוטה.
בש״ז מ׳ ב׳ „ שלימה ז׳ „ מעוברת.
גכ״ה פ׳ ג׳ „ כסדרה ה׳ „ פשוטה.
גכ״ז מ׳ ג׳ „ כסדרה ז׳ „ מעוברת.
הכ״ז פ׳ ה׳ „ כסדרה ז׳ „ פשוטה.
הכ״א מ׳ ה׳ „ כסדרה א׳ „ מעוברת.
הש״א פ׳ ה׳ „ שלימה א׳ „ פשוטה.
הש״ג מ׳ ה׳ „ שלימה ג׳ „ מעוברת.
זח״א פ׳ ז׳ „ חסירה א׳ „ פשוטה.
זח״ג מ׳ ז׳ „ חסירה ג׳ „ מעוברת.
זש״ג פ׳ ז׳ „ שלימה ג׳ „ פשוטה.
זש״ה מ׳ ז׳ „ שלימה ה׳ „ מעוברת.
עב״ר עיין בראשית רבא (ס׳).
עבשל״ש עוסק בתורה שלא לשמה.
עב״ת עיין בית תפלה (ס׳).
ע״ג על גב, — גבי, עמודי גולה (ס׳), עבודה גדולה, עדות נוים, עמרם גאון, עיר גבורים (ס׳), עזרת נוים, עד גוי, עצירת גשמים (עצ״ג).
עג״א עיין ג׳ אלפים (?), עדן גן אלהים (ס׳).
עג״ד על ג׳ דברים.
עגה״ק על גבי הקרקע.
עג״ל עבודה זרה גזל לשון הרע.
עג״מ על גבי מזבח.
עג״ע עבירה נוררת עבירה, ענלה ערופה (ע״ע).
עגע״ח עיר גבורים עלה חכם.
עג״ק (עגה״ק).
עג״ת עבודה גמילות חסדים תורה.
ע״ד עשרה דברים, על דבר, — דברי, — דרך, — דבריו, על דא, עגיות דעתי, על דעת, — דעתך, עוברי דרך, — דרכים, עמא דבר, ערות דבר, ענין דנא, עלילת דם, עדת דבורים (ס׳), עיר דוד (ס׳).

עד״א על דרך אחד, — אחר, — אמת, על דא אסמך, על ד׳ אותיות, עול דרך ארץ.
עד״ג על דרך גוזמא.
עד״ד על ד׳ דרכים.
עד״ה על דרך האמת, — האמור — המדרש, על דעת השאלה (עדה״ש), — הפוסקים, — הסוד (עדה״ס), — הקבלה (עדה״ק), הסוברים (עדה״ס).
עדה״י על דרך היושר, — הישר.
עדה״ס על דרך הסוד, — הסוברים.
עדה״פ על דרך, — על דעת הפוסקים, על דרך הפלגה.
עדה״צ על דרך הצווי.
עדה״ק על דרך הקבלה.
עדה״ש על דרך השאלה, — השלילה.
עד״ז על דרך זה.
עד״ט עקרי דינים טראני.
עדל״ת עשה דוחה לא תעשה.
עד״מ על דרך משל, על דבר מה, עדות ממון.
עדמ״א עיין דרוש מכתב אלהים (יעב״ץ).
עד״נ עדות נפשות.
עד״ס על דרך סוד, — סגולה, — סברא (עדה״ס), עיין דברי סופרים.
עד״ע על דעת עצמו, ערבא דערבא, עתיקא דעתיקין (ק׳).
עד״ק על דעת קונו.
עד״ר על דרך רמז.
עד״ש על דרך שאמר, — שכתב.
עדש״ה על דרך שאמר הכתוב (עדשאה״כ).
עדשו״ת על דרך שאלות והשובות.
עד״ת על דברי תורה.
ע״ה עליו השלום, ענין הזה, עם הארץ, עמוד השחר, עלות השחר, עשרת הדברות, עמוד הענן, — האש, עמוד הימיני, עבודת הקודש (עה״ק), עיר הקודש, עבודת הבורא, עבודת השם (עה״ש), עד היכן, על הכל, עבדים היינו, עוקר הרים, עוזרא הסופר (עה״ס), עיר הנדחת, עולם הפוך, עולם הנפשות (עה״נ), עמק המלך (ס׳), עולם הזה (עוה״ז), עולם הבא (עוה״ב), עין הקורא (ס׳), עם הכולל (עה״כ), עון הדור (עה״ד), עמוד הגולה, על התתום (עה״ח), עבדך הלוי, עד האידנא, עד היכא, ערוך הקצר (עה״ק) (ס׳), עמק הברכה (ס׳), עמק הבכא (ס׳), עולת הבוקר (ס׳), עולת התמיד, ערוגת הבושם (ס׳), על התורה (עה״ת), על הפסוק (עה״פ), על הנסים (עה״נ)

סר"ע סידור ר' עמרם.
סרע"ג סידור ר' עמרם גאון.
ס"ש סכין שחיטה.
סש"א ספר שפת אמת, — שאגת אריה, — שערי אורה.
סשאמ"ל (סשמ"ל).
סשג"ע סידור שני גזרי עצים.
סשהו"ח סקילה שריפה הרג וחנק (סקשהו"ח).
סש"ט ספר שוחר טוב, — שוחד טוב.
סש"י ספר שם יעקב, — שארית ישראל, — שבט יהודה.
סש"ל סעודה של לויתן (סעש"ל), סליחות שומרים לבקר.
סש"מ ספר שבט מוסר.
סשמ"ל סעודה שאינה מספקת לבעליה (סשאמ"ל).
סש"ס ספר שושן סודות.
סש"צ ספר שערי צדק.
סש"ת ספר שערי תשובה.
ס"ת ספר תורה, ספרי תורה, סופי תיבות, סרכא תלויה, סתרי תורה, סוף תיבה, ספר תרומה, סדר תשליך (סדת"ש), סידור תפלות.
סת"ב סדר תשעה באב.
סת"ד ספר תומר דבורה.
סת"ה ספר תרומת הדשן (סתה"ד).
סתה"ג ספר תרומות הגדול.
סתו"מ ספרים תפילין ומזוזות.
סתזא"ז (סזא"ז).
סת"י סתם יינם, ספר תפארת ישראל.
סת"ר סוף, תוך, ראש.
סת"ש סדר תקון שבת, סידור תקון שבת.
סתתו"מ ספרי תורה תפילין ומזוזות.

ע

ע' עמוד, ענין, עבירה, ערך, עולם, עולמות, עיין, שבעים, עַד, עֵד.
ע"א עמוד א', ענין אחד, — אחר, עד אחד, על אודות, עבודת, — עובדי אלילים (עו"א), עוללות אפרים (ס'), ע' אומות (עא"ו), עקרי אמונה (ס'), עלית אליהו (ס'), עטרת אליהו (ס'), עבותות אהבה (ס').
עא"א על איזה אופן, עכשיו אני אומר, על אשת איש.
עאא"א על אלה אני אבכה (ת').
עאב"צ עד אנה בכיה בציון (ת').
עאד"ל עביד אינש דינא לנפשיה.
עאה"ח עד אחר החג.
עאה"פ עד אחר הפסח.
עאח"ז עד אחר זמנו.
עאכו"כ על אחת כמה וכמה.
עא"מ על אכילת מצה, — מרור.
ע"ב עמוד ב', עשרה בטלנין (עב"ט) (יב"ט), עינא בישא, עיניו בראשו, עמק ברכה (עה"ב) (ס'), עט ברזל (ס'), עדות ביעקב (ס') (עב"י), — ביהוסף (ס'), — בישראל (ס').
עב' עברונות.
עב"א עיין ב' אלפים (?).
עבאל"י עובר באם לא יניד (עבל"י).
עבב"י עיין בבית יוסף.
עבב"י וב"י עובר בבל יראה ובל ימצא.
עבב"ת עובר בבל תאחר, — בבל תלין.
עבב"ת פ"ש עובר בבל תלין פעולת שכיר.
עב"ד עד בלי די.
עבד"ת עוסק בדברי תורה.
עב"ה עבודת הבורא, — השם (עבה"ש).
עבה"ג עד ביאת הגואל.
עבהג"א עד ביאת הגואל אמן.
עבה"מ עד ביאת המשיח.
עבה"ק עבודת הקודש.
עב"ז שבעים ושבים זקנים, עבר זמנו (ע"ז).
עבז"ק (עז"ק) עבר זמן קריאת שמע.
עבז"ת עבר זמן תפלה.
עב"ח על ביעור חמץ (ת').
עבח"ש עוסקין בחיי שעה.
עב"ט עשרה בטבת.
עבט"ז עיין בטורי זהב.
עב"י עזרי בשם י"י, עזרנו בשם י"י, ענני במרחב יה.
עב"י וע"י כנ"ב על בית ישראל ועל עם י"י כי נפלו בחרב (ת').
עבי"ן טווי"ן ע"ב יתרונות מט"ו לט"ו (ק').

סמ"ה סימנא מלתא היא, סעודת מלוה המלכה.
סמה"ט ספר משפטי הטעמים.
סמו"ט סור מרע ועשה טוב (אטלי"ס).
סמ"י סדר מלכי ישראל, סוף מלכות ישמעאל(?), ספר מלחמות י"י.
סמ"ל ספר מצרף לחכמה.
סמלשקה"ח סמוך לשקיעת החמה (סלשק"ה).
סמ"מ ספר מגיד מישרים.
סמ"נ ספר מורה נבוכים.
סמ"ע ספר מגדל עוז, — מאירת עינים, סדר מעמדות, ספר מגלה עמוקות.
סמע"א סתם מקשן עם ארץ.
סמע"צ ספר מעין צדקה.
סמ"ק ספר מצות קטן.
ס"נ סימני נערות, סכנת נפשות (סכ"נ), — נפש, ספק נפשות, סימן נקיבה (ד'), סדר נזיקין, — נשים, ספק נדה.
סנ"ג סנהדריה גדולה.
סנד"ש סכנת נפשות דוחה שבת.
סנ"ו ספר נגיד ומצוה (יעב"ץ).
סנז"ה ספר נזר הקודש (סנזה"ק).
סנ"ח ספר נובלות חכמה.
סנ"י סדר נטילת ידים.
סנ"מ ספר נועם מגדים.
סנ"ע ספר נתיבות עולם.
סנ"ק סנהדריה קטנה.
סנ"ת ספר נר תמיד.
ס"ס סוף ספר, סוף סוף, ספק ספיקא, סוף סימן, ספרי ספרד, סתרי סתרים, סתם ספרא, ספק סכנה.
סס"נ ספק סכנת נפשות.
סס"ק סוף סוף קשיא.
סס"ת ספר סתרי תורה.
ס"ע סדר עולם, סוד עמוק, סליחות עונות, סובל עונות, ספירת עומר (סה"ע), סמוך עניים, ספק עבירה, סעודת עראי.
סע"א סוף עמוד א', ספר עוללות אפרים.
סע"ב סוף עמוד ב', סידור עבודת בורא (סעה"ב (ס'), ספר עברונות.
סעג"ס סוכה על גבי סוכה.
סע"ד סעודה דלעתיד, סרטן עקרב דגים (ל').
סע"ה ספר עולת הבוקר (סעה"ב).
סעה"ת ספר עולת התמיד.
סע"ז סדר עולם זוטא.
סע"ל סעודת לויתן, ספר עלים לתרופה.
סע"מ סעודת מצוה, ספר עשרה מאמרות.
סע"פ סעודת פורים.
סע"ר סדר עולם רבא (ס'), ספר עסיס רמונים.
סע"ש סמוך על שולחנו.
סעש"ל סוכת עור של לויתן.
סעתה"ש סדר עבודת תמיד השחר.
ס"פ סוף פרק, — פסוק, — פרשה, — פרשת, סופי פסוקים, סעודת פורים (סע"פ).
ספ"א סוף פרק א', — פרשה א'.
ספ"ב סוף פרק ב', — בתרא.
ספד"א ספיקא דאורייתא.
ספדא"ל ספיקא דאורייתא לחומרא.
ספד"נ (שפד"נ).
ספ"ה סדר פריון הבן (ספה"ב).
ספה"ק ספרי הקבלה.
ספ"י סבר פנים יפות.
ספ"מ סבר פנים מסבירות (ספמ"ס), ספר פני משה.
ספ"נ ספק פיקוח נפש.
ספס"ת סוף פרק סדר תענית (יעב"ץ).
ספ"צ ספר צחות (ס"צ).
ספ"ק סוף פרק קמא.
ספ"ר ספר רזיאל (ס"ר), ספר רוקח.
ס"צ ספר צחות.
ס"ק סעיף קטן, סדר קריאה, סעודת קבע, סדר קדשים.
סק"ה ספר קורא הדורות, ספר קיצור העברונות.
סק"י סידור קול יעקב.
ס"ק לחוה"מ סדר קריאה לחול המועד.
סק"מ סידור קרבן מנחה.
סק"פ סדר קרבן פסח.
סק"ש סדר קריאת שמע.
סקשע"ה ס' קריאת שמע על המטה.
ס"ר ספר רזיאל (ספ"ר), סבה ראשונה, ספר רוקח (ספ"ר), ששים רבוא (ש"ר), ספרא רבא, סימן רע, סברי רבנן.
סר"ה ספר רזיאל הגדול.
סר"ח ספר ראשית חכמה.
סר"י ספר רגל ישרה.
סרכי"ב סמיכות רבוי כנוי ידיעה בנין (ד').
סר"ל סביר רבי למימר, סימן רע לו.
סרנ"כ סמיכות רבוי נקבה כינוי (ד').
סר"ס סידור רבנו סעדיה (סשרס"ג).

סה"ד סדר הדורות (ס'), סוף הדבור.
סה"ה ספר ההרכבה (סהה"ר).
סה"ז ספר הזוהר (ס"ה), ספר הזכרונות, — הזכות.
סה"ח סדר הטבת חלום, ספר החנוך.
סה"י ספר הישר.
סה"כ ספר הכוזרי, ספר הכונות, סך הכל.
סה"מ סעודה המפסקת (ס"ה), סידורים —, ספרים המדויקים, ספר המצות.
סהמה"ק ספר המאור הקטן.
סהמ"ו סרס המקרא ודרשהו (סהמו"ר).
סה"נ ספר הנִקוד, סדר התרת נדרים (סהת"נ), ספר הנצחון.
סהנ"צ ספר הנצחון (סה"נ).
סה"ס ספר הסוד.
סה"ע סדר העבודה, ספר העקרים, — הערוך, — העיטור, — העברונות (סהע"ב), ספירת העומר.
סהע"ב ספר העברונות, — העיבור.
סה"ע ליו"כ סדר העבודה ליום כפור.
סהע"ק ספר העקרים (סה"ע).
סה"פ ספר הפרחון, — הפרדס.
סה"צ ספר הצבא.
סה"ק ספרי הקודש, (ספר הקנה), — הקבלה, ספרים הקדושים, סדר הקריאה.
סה"ר ספר הרקמה, — הרוקח.
סה"ש ספר השוהם.
סהש"ס סוגית הש"ס.
סהש"פ סדר הגדה של פסח.
סה"ת ספרי התורה, ספר התנין, סוגיות התלמוד, ספר התחיה.
סו"ח סופר וחזן.
סו"ט סוד וסימן טוב (סוס"ט).
סו"ע סדום ועמורה (סדו"ע).
סו"פ סוף פרק, — פסוק.
סו"ש סוכת שלום (ס"ש) (ס').
ס"ז ספרי זוטא (ספ"ז), סמיכת זקנים, סדר זרעים, ספר זכרונות (סה"ז), ספר זכרון.
סזא"ז סותרין זה את זה (סתז"אז).
ס"ז וע"ע סמיכת זקנים ועגלה ערופה (בשלשה).
סזלב"י ספר זכרון לבני ישראל.
ס"ח ספרים חצונים, ספר חסידים, סליחת חטאים, סכינא חריפא, סם חיים, סעודת חתנים, ספר חרדים, ספר חזקוני, סעודת חובה, סמיכת חכמים.
סח"ל ספר חסד לאברהם.

סח"ק ספר חזות קשה.
ס"ט סופו טוב, ספק טומאה, ספק טריפה, סדר טהרות, סימן טוב, סימני טריפות.
סט"א סטרא אחרא (ק').
סט"ה ספר טעמי המצות.
ס"ט ומ"ט סימן טוב ומזל טוב.
סט"מ סופו טוב מאוד.
ס"ט פ"ב סאנקט פעטערסבורג.
ס"י ספר יצירה (סי"צ), ספר ישן, סימן יפה, סמיכת ידים, סתם יינם (סת"י), ספר יוחסין (סי"ח), סוד ישרים (ס'), ספורי ישראל (ס'), ספרי יראים, ספר יוסיפון.
סי"ל ספר יין לבנון, סוד י"י ליראיו, סימן יפה לבנים, סיג לחכמה, סיג לתורה (סיל"ת), סימן יפה לו.
סיל"ש סיג לחכמה שתיקה.
סיל"ת סיג לתורה.
סי"נ ספר ישן נושן.
סי"ע ספר יסוד עולם.
סי"צ ספר יצירה (ס"י).
סי"ק ספורי ימי קדם (ס').
ס"כ סדר כפרות, ספר כריתות.
סכה"ס סיבת כל הסיבות.
סכה"ק (כה"ק).
סכ"י ספר כלי יקר.
ס"ל סבירא ליה, סמיכא ליה, סח לי, סמוך למיתה, — לחשיכה (סל"ח), סמך לדבר.
סל"א ספר לוח ארז, — ארש.
סלבה"ש סמוך לבין השמשות.
סלב"ת סליחות לב' תנינא.
סל"ח ספר לחם חמודות, סמוך לחשיכה (ס"ל).
סליב"ט סליחות לעשרה בטבת.
סליו"כ סליחות ליום כפור.
סל"פ סמוך לפרקן.
סל"ש סדר ליל שמורים, ספר לבושי שרד.
סלשק"ה סמוך לשקיעת החמה (סמלשקה"ח).
ס"מ סעודת מצוה, ספר מאזנים (ספ"מ), סור מרע (ס'), סדר מועד, סתם משנה, סעודה מפסקת (סה"מ), סדר מעמדות (סמ"ע), ספק משקין, סגולת מלכים (ס').
סמ"ג ספר מצות גדול.
סמג"ל — לאוין.
סמג"ע — עשין.
סמ"ד ספר מאה דפין, סדר מעמדות (ס"מ).

ס

ס׳ סימן, ספר, סדר, סדרא, סבה, סגנון, סוד, סעיף, ספירה, ספירות, סמיכה, סומכות, סוף, סופי, סברה, סעודה, סוגיא, סוגית.
ס״א ספרים אחרים, ספר אחד, — אחר, סברה אחרת, סבה אחרת, סעודה א׳, סטרא אחרא (ק׳), סדרי אותיות, ספר אַלים, סגנון אחר, סעודת אירוסין, סומכוס אומר, סופג ארבעים, ספק איסור, סוגיא אחרינא, סדר אליהו (ס׳).
סא״א ספרים אחרים אינו, סופג את ארבעים, ספק אשת איש, ספר אגודת אזוב.
סא״ב ספר אבן בוחן.
סא״ה ספר אלה הדברים (סאה״ד), ספר אור החיים.
סאו״ז (סא״ז).
סאו״נ סעודת אירוסין ונשואין.
סאו״ת ספר אורים ותומים.
סא״ז ספר אור זרוע (סאו״ז), סדר אליהו זוטא (ס׳).
סא״ח ספר אורחות חיים.
סא״כ ספר ארבע כוסות.
סא״ל סוף אין לאחדותו, סוד אלהים ליראיו.
סא״ל סב״ל סג״ל סוף אדם למות, סוף בהמה לשחיטה, סוף גנב לתליה.
סא״מ ספר אימת מפגיע.
סא״נ ספר ארי נוהם.
סא״ע ספר ארחות עולם.
סא״ר סדר אליהו רבא.
סארו״ז סדר אליהו רבא וזוטא (ס׳).
סא״ש ספר אלה שמות.
סא״ת ספר ארבע תעניות.
ס״ב ספר בראשית, סימן ברכה, ספק ברכה, סדר ברכות, סתרי בראשית, סולת בלולה (ס׳).
סב״א סרח בת אשר, סדר ברכות אחרונות.
סבאו״נ סדר ברכת אירוסין ונשואין.
סבא״י סמיכה בארץ ישראל.
סבג״ע סדור ב׳ גזרי עצים.
סבד״ה ספר בדק הבית (סב״ה).
סב״כ סדר ברכת כהנים.
סב״ל ספק ברכה לבטלה.
סבל״ר ספר באר לחי רואי.
סב״מ סדר ברית מילה.
סב״ע ספר בעל עקידה (?).
ס״ג סימן גאולה, סוף גמרא, סוד גדול, סנהדרי גדולה, סעודה שלישית, סדר גאונים, סידור גדולים (?), סעדיה גאון.
סג״א ספר גור אריה.
סג״ב ספר גבול בנימין.
סנה״כ סגן הכהנים.
סגו״ח סדר גיטין וחליצה.
סג״ל סגן לויה.
סג״מ סגולת מלכים (ס״מ) (ס׳).
סג״נ סגי נהור (ס״נ).
סג״ר ספר גליא רזא.
ס״ד סלקא דעתך, סוף דבר, — דבור, סוף דף, — דרוש, סיעתא דשמיא, ספרא דצניעתא (סד״צ), סוכת דוד (ס׳), סרכא דבוקה.
סד״א סלקא דעתך אמינא.
סדאל״ח ספיקא דאוריתא לחומרא.
סד״ה סוף דבור המתחיל, סידור דרך החיים.
סדה״ח סידור דרך החיים.
סדה״י סדר היום (סה״י).
סדה״נ סוכת דוד הנופלת.
סדה״נ אא״י סוף דבר הכל **נשמע את אלהים ירא.**
סדו״ע סדום ועמורה.
סד״י ספר דרך ישרה.
סדכ״ס סתימא דכל סתימין (ק׳).
סדל״ע סעודה דלעתיד.
סד״ס סבי דסורא.
סד״פ סבי דפומבדיתא, סיומא דפסקתא.
סד״צ ספרא דצניעתא (ס׳).
סדק״פ סדר קרבן פסח (סק״פ).
סדרע״ג סידור ר׳ עמרם גאון.
סדת״ש סדר תשליך (ס״ת) (ת׳).
ס״ה סך הכל, סכום הכל, סימן המין, סם המות, סוגית הש״ס (סה״ש), סימן המשקל (ד׳), ספר הזוהר (סה״ז), סעודה המפסקת (סה״מ), סדר היום (סדה״י), ספירת העומר (סה״ע), סלע המחלקות (ס׳) (סה״מ).
סהאוה״ד ספר האמונות והדעות.
סה״ב ספר הבהיר, ספר הבחור, סימן הבנין (ד׳), סעודת הבראה.
סה״ג ספר הגלגולים.

נבוכד נצר, נעשה נבילה, נח נפשיה, נח נפש, נוחי נפש (?), נחש נחושת, נטעי נעמנים (ס׳).
נגב״כ נכרים נשים בהמה כותים.
נג״ו נהרא נהרא ופשטיה (ננו״פ).
נג״ס נח נסתר (ד׳).
נג״ר נח נראה (ד׳).
נס״ו נצח סלה ועד.
נסס״ל נזירא סחור סחור לכרמא.
נסת׳ נסתלק.
נ״ע נוחו עדן (נו״ע), נשמתו עדן, נר עליון, נאמן עדה, נתיבות עולם (ס׳), נחל עדנים (ס׳).
נע״ד נעילת דלת.
נעה״ח נוף עץ החיים (ס׳).
נע״ו נחי עי״ן וו״ו (ד׳).
נע״ז נחלת עין זיתים.
נע״ח נוף עץ חיים (ס׳).
נע״פ נופלין על פניהן.
נע״ר נפלה עטרת ראשנו.
נ״ע ש׳ מ״ה י״ה נחש עקלתון, שטן, מלאך המות, יצר הרע.
נ״פ נושא פנים, נשוא פנים, נבול פה, נכתב פה.
נפ׳ נפטר.
נפ״א נחי פ״א אל״ף (ד׳).
נפ״י נחי פ״א יו״ד (ד׳).
נפ״ש נוטל פי שנים.
נפתל״י נתקבלה פה תפלתי לפני י״י.
נ״צ נחלת צבי (ס׳), נופת צופים (ס׳), נשים צדקניות, נטילת צפרנים, נחמת ציון.
נצ״ב נכסי צאן ברזל.
נצב״ה נפשו צרורה בצרור החיים.
נצבח״א נפשו צרורה בצרור חיים אמן.
נצ״ו נצבים וילך.
נצטד״ק נכונים אנחנו, צדיקים אנחנו, טהורים אנחנו, דכים אנחנו, קדושים אנחנו.
נצ״ל נוח צדיק לברכה, נצטרך לבריות.
נצע״ה נפשו צרורה עם הצדיקים.
נצ״ר שו״ב נזק צער רפוי שבת ובושת.
נ״ק נחל קדומים (ס׳) (נח״ק), נחל קדרון (ס׳), נקיות קטנות, נטל קבלה (נט״ק).
נק׳ נקיות, נקרא.
נק״ה נקודות הכסף (נקה״כ) (ס׳).
נק״ח נקיטת חפץ.
נקי״ה נר קידוש יין הבדלה.
נ״ר נחת רוח, נתינת רשות, נביאים ראשונים.
נר״ו נטריה רחמנא ופרקיה.
נרו״ת נרו תמיד (יאיר).
נר״ח נשמת רוח חיים.
נר ישרא״ל נר יפה של רבי אברהם לוי.
נר״ל נראה לי (נ״ל), נתן רשות למשחית.
נר״נ נפש רוח נשמה.
נרנח״י נפש רוח נשמה חיה יחידה (נרני״ח).
נר״נ י״ח נפש רוח נשמה יחידה חיה.
נ״ש נוה שלום (ס׳), נוה שאנן (ס׳), נחלת שבעה (נח״ש), נזכר שם (נז״ש), נזק שלם (נז״ש), נמוקי שמואל (ס׳), נקלסבורג, נתינת שלום, נחלת שמעוני (ס׳), ניב שפתים (ס׳), נר שבת, נושא שכר, נטע שעשועים (ס׳).
נש׳ נשמת, נשמה.
נש״א נשיא אלהים, (נ״א) נשמת אדם (נ״א) (ס׳).
נשא״ז נדה שפחה אשת איש זונה.
נשאל״א(ח) נכסים שאין להם אחריות.
נשא״ש נגד שמיה אבד שמיה.
נש״ב חמשים שערי בינה.
נשג״ז נדה שפחה נויה זונה.
נשיב״א נכסים שיש בהם אחריות.
נש״מ נברך שאכלנו משלו.
נ״ש מ״ב נחלת שבעה מהדורא בתרא (ס׳).
נשמ״ר נבחר שם מעושר רב.
נש״ע נרו של עולם.
נש״ר נפתלי שבע רצון.
נש״ש נר של שבת, נטיעה של שמחה.
נת׳ נתיב (נתי׳).
נ״ת נתינת תורה, נר תמיד, נורא תהלות (ס׳), נר תורה (ס׳).
נת״א נקודות תגין אותיות.
נת״ב ג״ע נפשו תנוח בגן עדן.
נתבגע״ת נפשו תנוח בגן עדן תמיד.
נתבמ״ד נתבקש במתיבתא דרקיע.
נתבש״מ (נבש״מ).
נת״ע (נ״ע) נתיבות עולם (ס׳).
נתצב״ה נפשו תהי צרורה בצרור החיים (תנצב״ה).

נושו״ר נבילות וטריפות שקצים ורמשים.
נו״כ נביאים וכתובים.
נו״נ נעשה ונשמע, נע ונד, נדרים ונדבות, נעריצך ונקדישך (נעו״נ) (ת׳), נוקם ונוטר.
נו״ע נחש ועקרב, נחשים ועקרבים.
נ״ז נאמר זה, נחל זרד (נח״ז) (ס׳), נעים זמירות.
נז״ה נזר הקודש (ס׳) (נה״ק).
נז״י נעים זמירות ישראל.
נז״ל נזכר למעלה, — לעיל.
נז״ש נזכר שם, נזק שלם (נ״ש).
נ״ח נר חנוכה, נשמת חיים (ס׳), נובלות חכמה (ס׳), נקיטת חפץ (נק״ח), נתיבות חכמה (ס׳).
נח״א (נ״א).
נח״ה נדה חלה הדלקה (חנ״ה), נחש הקדמוני (נחה״ק).
נחי״ת נסים עשית עמהם, חיים נתת להם, ים קרעת להם, תורה נתת להם.
נפלאות עשית להם, חירות נתת להם, ימינך הושיע אותם, תלוי ראש נתת להם.
נביאים העמדת מהם, חסידים העמדת מהם, ישרים העמדת מהם, תמימים העמדת מהם.
נוראות עשית בשונאיהם, חרון אף שלחת בהם, ירד הולחמה אתם, תהומות כסית עליהם.
(מדרש רבא פ׳ מסעי).
נח״ל נחזור לענינגו, נוצר חסד לאלפים, נוצר חסד ליראיו.
נח״צ נחלת צבי (ס׳).
נח״ר נחת רוח (נ״ר).
נח״ש נדוי חרם שמתא, נחלת שבעה (ס׳).
נ״ט נותן טעם (נו״ט).
נ״ט בבשנ״ט נותן טעם בן בנו של נותן טעם.
נ״ט בנ״ט נותן טעם בר נותן טעם.
נט״י נטילת ידים (נ״י).
נט״י דבה״כ נטילת ידים דבית הכסא.
נט״ל נותן טעם לדבר, — לדבריו.
נטל״פ נותן טעם לפגם.
נטל״ש נותן טעם לשבח.
נ״י נרו יאיר, נר ישראל, נשמה יתירה (ק׳), נצח ישראל (ס׳), נימוקי יוסף (ס׳), נחלת יעקב (ס׳), נפוצות יהודה (ס׳), נשים יקרות, נדחי —, נפוצי ישראל, נטילת ידים (נט״י), נצח ישראל (נצ״י) (ס׳).
ני״י נדחי ישראל יכנס.

ניג״א נר י״י נשמת אדם.
נ״י פ״ה ע״ה נר ישראל, פטיש החזק, עמוד הימיני (נ״י ע״ה פ״ה).
נ״כ נשיאת כפים, נושא כתבים, נביאים כתובים, נאמר כאן, נוהג כבוד, נושאי כליו.
(נ״כ — ונ״ל) (נאמר כאן — ונאמר להלן).
נכ״ח נשמת כל חי (ת׳).
נכל״ש צמ״ח (שצ״מ חנכ״ל).
נ״ל נראה לי, נפקא לן, נזכר — נאמר למעלה, — להלן, נכתב למעלה, — לעיל, נוכל לומר, נראה לדרש, נראה לפרש, נשמט להם, נכון לדעת, — לדעתי, נבאר לקמן, — להלן, — למטה, נתבאר למעלה, ניחא ליה, נסתלק לעולמו (נסתל״ע), נחזור לענינגו (נח״ל), נפשי לשלמא, נחלה ליהושע (ס׳), נוח לו (נו״ל).
נל״א נחי ל״א (ד׳).
נלב״א נודה לשמך בתוך אמוני (ת׳).
נלבב״י נכון לבו בטוח בי״י.
נלב״ע נפטר לבית עולמו, נסתלק לבית עולמו.
נל״ד נראה לדעת, — לדעתי, — לפי דעת, — דעתי.
נל״ה נחי ל״ה (ד׳).
נלהעה״ב נשמתו לחיי העולם הבא.
נל״ז נעשה לזכרוני, — לזכרון.
נל״כ נסתר למעלה כבודו.
נלכ״פ נתבאר למעלה כמה פעמים.
נל״ל נראה לי לסמוך.
נל״ע נשמתו לחיי עולם, נחזור לענינגו (נ״ל).
נלע״ד נראה לעניות דעתי, — לפי עניות דעתי.
נלע״ה נשמתו לחיי עולם הבא.
נל״פ נראה לי פירושו.
נלפ״ע נראה לפי ענינו.
נל״ק נוהגין לקרות (נהל״ק).
נל״ש נלקח לשמים.
נלשל״נ נוח לו שלא נברא.
נלש״מ נתבקש לישיבה של מעלה.
נ״מ נפקא מינה, — מניה, נכסי מלוג, נתיבות משפט (ס׳), נר מצוה (נמ״צ).
נ״מ ות״א נר מצוה ותורה אור.
נמ״ל נפקא מנה לדינא, נכסי מלוג (נ״מ).
נמ״ק נערץ מכל קדושיו.
נ׳מ׳ר׳צ׳ת נואף הוא, מואבי הוא, רוצח הוא, צורר הוא, תועבה הוא (שבת ק״ב).
נ״נ נח נסתר (ננ״ס), נח נראה (ננ״ר) (ד׳),

נ

נ' נוסח, נוסחא, נתיב, ן' (אבן), נקודות, נאפאלי, חמשים.
נ"א נוסחא אחרינא, נוסח אחר, נר אלהים (ס'), נפילת אפים (ת'), גשמת אדם (ס'), נחל ארנון, — אשכול (ס') (נח"א), נסוג אחור (ד'), נא אדני, נתיב א', נביאים אחרונים, נחל איתן (ס') (נח"א), נשא אשה, נחלת אבות (ס'), נשיא אלהים, נועם אלימלך (ס').
נא"ב נאדר בקודש (ס').
נא"ה נביאי אומות העולם.
נא"כ נאמר כאן.
נא"ש נפתלי אילה שלוחה.
נאש"מ נברך אלהינו שאכלנו משלו.
נ"ב נשמתו בעדן, נכתב בצדה, — בגליון, נשמט בגליון, נוגע בעדות (נב"ע), נודע ביהודה (נוד"ב) (ס'), נודע בשערים, נחפה בכסף (נב"כ), נאדר בקודש (נא"ב) (ס').
נב"א נחוניא בן אלנתן.
נב"א אכ"ה נחוניא בן אלנתן איש כפר הבבלי.
נב"א וח"ל נוהג בארץ וחוץ לארץ.
נב"ג נפשו בגן עדן (נבג"ע), נקדימון בן גוריון.
נבגא"ת נפשו בגן אלהים תלין, — תתלונן (נבא"ת).
נבג"ע נשמתו בגן עדן.
נב"ד נצח בינה דעת (ק').
נב"ה נפשו בצרור החיים (נבצ"ה), נכנס בעובי הקורה.
נב"ו נשב בדד ונבכה (ת').
נב"ו עאא"א נשב בדד ונבכה על אלה אני אבכה (ת').
נב"ט נפטר בשם טוב (נבש"ט).
נבט"ת נפשו בטוב תלין (נב"ת).
נב"י נפשו בחייו יברך.
נבי"א נפשו בגן י"י אמן, נפשו בטוב יירש ארץ(?).
נב"כ נוהג בו כבוד, נחפה בכסף (נ"ב) (ס').
(נב"מ נחלה בלי מצרים).
נבמ"ב נודע ביהודה מהדורא תניינא.
נב"נ נביא בן נביא, נס בתוך נס.
נב"ס נעשה בסים.
נב"ע נחנו בדרך עולם, נשמתו בעדן, נשמתו בגן עדן.
נבע"ת נפשו בעדן תלין, — תנוח, — תתלונן.
נב"ק נערץ בסוד קדושים.
נבש"ט (נב"ט) נפטר בשם טוב.
נבש"מ נתבקש בישיבה של מעלה.
נבש"ת נתן בן שמואל תיבון, נפשו בצל שדי תתלונן.
נב"ת נפשו בטוב תלין (נבט"ת).
נב"ת וזי"א נפשו בטוב תלין וזרעו יירש ארץ.
נג"ד נגמר דינו (ג"ד).
נגה"ד נגמר הדין.
נגה"ט נגד הטבע.
נג"ע ר"ע נפילים, גבורים, ענקים, רפאים, עמלקים.
נ"ד נראה דעת, נגמר דינו (נג"ד), נצוצא דנורא, נפש דוד (ס').
נד"ה נאלמתי דומיה החשיתי.
נדו"א נדב ואביהוא.
נד"ח נגינה, דגש, חיריק (ד').
נד"ל כ"פ נתבאר דינו לעיל כמה פעמים.
(נדנ"א נחות דרגא נסוב אתתא).
נד"ק נשים דעתן קלות.
נדק"ע נשים דעתן קלה עליהן.
נ"ה נמי הכי, נר הבדלה, נשמה הטהורה, נגמר הדין (גנה"ד), נעילת הסנדל (נעה"ס), נחום המדי, נצח הוד (ק'), נסוך המים, — היין, נערה המאורשה (נעה"מ), נתאי הארבלי.
נה"ב נחל הבשור (ס').
נה"ו נפתלי הירץ ווייזל.
נה"ח נץ החמה.
נה"י נצח הוד יסוד (ק').
נהי"ק נר הבדלה יין קידוש.
נה"ל נחום הלבלר.
נה"נ נחש הנחושת.
נה"ע נאמן העדה (נ"ע).
נה"ק נזר הקודש (נז"ה) (ס'), נחמן הכהן קראכמאל.
נה"ש נהורא השלם (ס').
נ"ו נגיד ומצוה (נו"מ) (ס').
נו' נוכח, נומער.
נוד"ב נודע ביהודה (נ"ב נו"ב) (ס').
נו"ה נצבים, וילך, האזינו.
נו"ט נבילה וטריפה (נבו"ט), נותן טעם (נ"ט).
נוט' נוטריקון.

משי״ח מורי שיחיה.
משיל״ם מים שיש להם סוף (אשתו מותרת).
מש״כ מה שכתוב כאן.
משכ״ל משכחת ליה (מ״ל) — לה, מה שכתבתי לעיל.
מש״ך תור״א קד״ש בכספ״א פס״ל במדבר״א של״ח בוכר״א (פס׳ ק״ד) משכו, שור, קדש, אם כסף, פסל (ראה אתה אומר), וידבר (במדבר), ויהי בשלח, כל הבכור (סימן הפרשיות לפסח).
משכ״ן מטה שולחן כסא נר.
מש״ל מה שנהגו לומר, — ליתן, מה שכתבתי לעיל, — לקמן (משכ״ל), מוציא שם לבטלה.
משל״ב מחאה שלא בפניו.
משל״ב ה״מ מחאה שלא בפניו הוה מחאה (משבה״מ).
משל״ב לה״מ מחאה שלא בפניו לא הוה מחאה.
משלה״ל מה שטענו לא הודה לו.
משלי״ה מזמור שיר ליום השבת (משל״ה).
משל״ל משום לועג לרש.
משללב״ל מתוך שלא לשמה בא לשמה (מתשל״ל ב״ל).
משל״ר מי שלא ראה.
משל״ש משבת לשבת, מחלוקת שהיא לשם שמים.
מש״מ משנה מקום, מתנת שכיב מרע, משום שלום מלכות.
מש״מ מ״מ משנה מקום משנה מזל.
מש״נ מקום שנהגו, משובב נתיבות (ס׳) (מ״נ), מי שעשה נסים (משע״נ) (ת׳).
מש״ס משום סכנה.
מש״ע מלחמה של עמלק.
משע״ה משעלה עמוד השחר.
משע״כ (משאע״כ).
משע״נ (מש״נ).
משע״ע מה שעשוי עשוי.
מש״פ משום פנים.
מש״צ מיכאל שליח צבור (ס׳).
מש״ק מוצאי שבת קודש, מחלוקת של קרח.
משקו״ח משלם קרן וחומש (מקו״ח).
משקוחו״א משלם קרן וחומש ואשם (מקוחו״א).
מש״ר מוציא שם רע, משום ראיה.
מש״ר ומש״ס מאי שנא רישא ומאי שנא סיפא.

משרבע״ה (מרע״ה).
משרז״ל מה שאמרו רבותינו ז״ל.
משרמ״ה מדרש של ר׳ משה הדרשן (מדשרמ״ה)
משש״ל מוציא שם שמים לבטלה (מש״ל).
משש״צ מתן שכרן של צדיקים.
משש״צ ל״ל מתן שכרן של צדיקים לעתיד לבוא.
משש״ק מערכה שניה של קטורת.
מש״ת מדבר שקר תרחק (מדש״ת), מולד של תוהו (ל׳), מוצא שפתיך תשמור, משל תורה, מחברת שערי תפלה.
מ״ת מתן תורה, משנה תורה, מלמדי תינוקות (מל״ת), מעלת תפארתו, — תורתו, מאי תקנתיה, מגילת תענית (מג״ת) (ס׳), מכחישי תורה, מדרש תנחומא (מדר״ת), מרביץ תורה.
מת״א מתיר אסורים.
מת״ב(ר) מרביץ תורה ברבים, מקדיח תבשילו ברבים (מקתב״ר).
מתב״ו מתנת בשר ודם (מב״ו).
מת״ד מאמר תמים דעות (ס׳).
מתד״ה מתוך דבר הלכה.
מתדו״ה משלם תשלומי ד׳ וה׳.
מת״ה מאמר תחית המתים (מתה״מ).
מתוע״ס מתחילה ועד סוף (מתו״ס).
מת״ח מתנת חנם, ממזר תלמיד חכם, מאמר תא חזי (ס׳).
מת״ח קלכ״ג ע״א ממזר תלמיד חכם קודם לכהן גדול עם ארץ.
מת״י מתחת יד, — ידי.
מת״כ משלם תשלומי כפל, מתורת כהנים.
מת״ל מה תלמוד לומר, מאן תנא להא.
מת״ל דת״ר מאן תנא להא דתנו רבנן.
מתנו״כ מקרא תורה נביאים וכתובים.
מתני׳ מתניתא.
מת״ע מפני תקון עולם.
מתע״מ מתרעם על מדותיו (מתרע״מ).
מת״ר מי תהום רבה.
מת״ש מתן שכר, מתן שכרם (מ״ש).
מתשא״א מתלמידיו של אברהם אבינו.
מתש״ב מתן שכרה בצדה.
מתשל״ל (משל״ל).
מתשללב״ל (משללב״ל).

מק"ש מקבל שבת, מצות קריאת שמע, מקפח שכר, מקבל שכר (מ"ש).

מק"ש למ"ד מקריאת שמע למאן דאמר (יעב"ץ).

מקת"מ משה קבל תורה מסיני.

מ"ר מלאכי רחמים, מים ראשונים, מורת רוח, מושכל ראשון, מדרש רבות (מדר"ר) — רות, מי רגלים, מים רותחין, מדת רחמים (מה"ד), מעשר ראשון, מעשה רוקח (ס').

מר' מרבנו.

מר"א מדרש ר' אליעזר (מדר"א), משנת ר' אושעיא (משר"א).

מראב"י משנת ר' אליעזר בן יעקב.

מר"ב מסעות ר' בנימין (ס').

מרדכ"י מר דכי.

מר"ה מראש השנה, מרשות הרבים (מרה"ר).

מרה"י מרשות היחיד.

מרה"י לרה"ר מרשות היחיד לרשות הרבים.

מרה"ר לרה"י מרשות הרבים לרשות היחיד.

מרז"ל מאמר, — מפרשים רבותינו זכרונם לברכה.

מר"ח משנת ר' חייא, מראש חדש.

מר"ל מה רצונו לומר, מה רצה לומר.

מר"מ מה ראית מסתברא.

מרמ"י מה רבו מעשיך י"י.

מרמ"ע מלאכי רחמים משרתי עליון (ת').

מרע"ה משה רבנו עליו השלום.

מר"ר מרווח רווח.

מר"ת מראשי תיבות, מרבנו שם.

מ"ש מלכות שמים, מורא שמים, מי שברך, מה שנא, מאי שאני, מה שנוי, מנחת שי (ס'), מה שאמר, — שכתב, — שכתבו, מה שנאמר, (מש"נ), משלי שועלים (ס'), מגן שאול (ס'), מרה שחורה, מצה שמורה, מוצאי שבת, מעשר שני (מע"ש), מאיר שפירא, מגיני שלמה (מג"ש) (ס'), מוכה — מוכת שחין, מי שענה (ת'), מכתב שלמה (ס'), מה שנה, מסכת שמחות (אבל רבתי), מתן שכר, מולד שעבר (מש"ע) (ל'), מלכות שאול, מלכת שבא, משפטי שמואל (ס'), מקבל שכר (מק"ש).

מש' משרש.

מ"א משיטה אחרונה, מה שאפשר.

משא"א מה שאי אפשר.

משאב"ל מפני שאין בקיאין לשמה.

משאיל"מ מתוך שאינו יכול לישבע משלם.

משא"כ מה שאם כן, מה שאין כן, — שאינו כאן, מה שאמרו כאן, מה שכתב אחר כך.

משא"כ לא"כ מה שאמר כאן לא אמר כאן.

משא"כ ע"ה מה שאם כן עם הארץ (יעב"ץ).

משאל"ס מים שאין להם סוף (אשתו אסורה).

משאמ"ו מי שאינו מצווה ועושה.

משאע"כ מי שאינו עושה כן.

מש"ב מי שברך (ת') (מ"ש), משום שיש בו (מש"ב), מרבין שלום בעולם, מתן שכרה בצדה.

מש"ב ה"מ מחאה שלא בפניו הוה מחאה (משל"ב).

משבס"ד מה שכתבתי בסייעתא דשמיא.

משבס"ה מה שכתוב בספר הזוהר.

משב"ע מה שכתוב בערוך.

משבע"ש י"ב(ש) מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת.

משב"צ מתן שכרה בצדה (מש"ב).

מש"ג משלם גמול.

משדו"ה משלם ד' וה' (מדו"ה).

משד"ל מה שדומה לו.

משד"ש מאי שייר דהאי שייר.

מש"ה משום הכי, משאמר הכתוב, מה שאמר —, מטטרון שר הפנים (מטש"ה), מהלך שבילי הדעת (ס'), מדרש שיר השירים (מדשה"ש), משורת הדין (משה"ד).

משה"ב משנה הבריות.

מש"ה ברלי"ב מי שקורא הכתב בלא רשות לא יבא בקהל.

משה"ד משורת הדין (מש"ה).

משה וכלב איתן (ד') (איתן משה וכלב).

משהז"ג מצוה שהזמן גרמא.

משה"ח משניות החברה.

משה"ט משפטי הטעמים (ס').

משו"מ משכב ומושב (מו"מ).

משו"פ משום פנים.

מש"ז משבצות זהב (ס') (מ"ז), משום זונות, מי שוכה.

משז"ל מוציא שכבת זרע לבטלה (מז"ל).

מש"ז לש"ז מי ששנה זו לא שנה זו.

מש"ח מיתה של חיבה.

מש"ח ב"ה משחרב בית המקדש.

משח"ה מזמור שיר חנוכת הבית.

משחה"ל מזמור שיר חנוכת הבית לדוד.

מש"ט מדרש שוחר טוב, — שוחד טוב (ס'), (מדרש"ט).

מש"י מהולל שם י"י.

מע״פ מערב פסח, מעל פניו, מלוה על פה.
מע״צ מעל צוארו, מעט צרי (מ״צ) (ס׳), מעגלי צדק (מ״צ) (ס׳).
מע״ק מעתיקא קדישא (ק׳).
מעקמ״ס (מעמ״ס).
מע״ר מעשה רוקח (ס׳).
מערו״ת מקום עפר רימה ותולעה.
מע״ש מערב שבת, מעשה שהיה.
מעשהז״ג מצות עשה שהזמן גרמה (מעשז״ג).
מעש״י ביצ״ו מגדול עוז שם י״י בו ירוץ צדיק ונשגב.
מע״ש לע״ש מערב שבת לערב שבת.
מעש״ק מערב שבת קודש, מצות עשה של קריאת (שמע).
מע״ת מתנה על תנאי.
מ״פ מנהג פולין, מצא פסוק, מי פירות, משא פנים, מלכות פרס, מים פושרין (מגמת פניו).
מפ״א מפי אחרים, מפעם אחת, — ראשונה.
מפ״ב מגלה פנים בתורה.
מפבשל״כ מגלה פנים בתורה שלא כהלכה.
מפה״ג מפי הגבורה, מפתח הגמרא.
מפה״מ מפלג המנחה (יעב״ץ).
מפהמ״ת מפי המתרגמן.
מפ״ו מצות פריה ורביה (מפו״ר).
מפומק״ש משוי פנים ומקח שוחד (מפומ״ש).
מפ״ל מפורש לעיל.
מפח״ב מלבין פני חברו ברבים.
מפלכ״פ מפורש לעיל כמה פעמים (יעב״ץ).
מפלש״פ מפחות לשוה פרוטה.
מפ״ע מפי עצמו.
מפ״פ משום פתחון פה.
מפר״א מפרקי ר׳ אליעזר.
מפר״ת מפרש רבנו תם.
מפש״ג מפתו של גוי.
מפש״כ מפתו של כותי.
מפת״ח מטר פרנסה תחיה חיה.
מ״צ מורה צדק, משיח צדק, מצות ציצית, מצודת ציון (ס׳) (מצ״צ), מיתת צדיקים, מוכה צרעת, מאזני צדק (ס׳) (מא״צ), משום צער.
מצ״ד מצודת דוד (ס׳) (מ״ד).
מצ״ה מצד היושר (מצה״י).
מצה״ד מצד הדין.
מצהש״י מציאת השם יתעלה.
מצ״ו מצוה ועושה (מצו״ע).

מצו״ת מילה ציצית ותפילין.
מצ״ח מצות חליצה.
מצ״י מעוז צור ישועתי (ת׳).
מצ״ל מצרף לחכמה (ס׳), מצות לא תעשה (מל״ת).
מצ״ע מצות עשה (מ״ע).
מצפ״ץ יהו״ה (בא״ת ב״ש).
מצש״ת מוצא שפתיך תשמר (מש״ת).
מ״ק מדרש קהלת (מר״ק) (מדר״ק), מועד קטן, מחזור קטן, מר קשישא, מספר קטן, מקרא קודש, מסורה קטנה, מנחה קטנה, מדבר קדימות (ס׳), מקום קבורת, — קבר, מאי קאמר, מאמר קדישין (ס׳).
מק״א מקום אחר, מאי קאמר (מ״ק), מאי קא אמר.
מק״ב מנין מאה ברכות.
מקב״ש מקולי בית שמאי.
מקב״ש ומחב״ה מקולי בית שמאי ומחומרי בית הלל.
מק״ה מקור הדין.
מקה״ג מקריאת הגבר.
מק״ה ובה״מ מקידוש היום וברכת המזון (יעב״ץ).
מקה״ש (מק״ה) מקדש השבת.
מק״ו מקל וחומר (מקו״ח).
מק״ו וגז״ש מקל וחומר וגזירה שוה (מק״ו וג״ש).
מקו״ם נד״ד מתג, קלה, ו׳ אותיות (בג״ד כפ״ת), משרת, נסוג אחור, דומות, דגש (סימני שוא נע) (ד׳).
מקו״ם ג״ת נד״ד משרת, קלה, ו׳ אותיות, מתג, גדולה, תחלה, נסוג אחור, דומות, דגש (ד׳).
מק״ח מקור חיים.
מק״ט מקבל טומאה.
מקט״א מקטני אמונה.
מקי״א משומדים קראים יונים אפיקורסים.
מקי״ו מקדש ידיו ורגליו.
מק״ל מוציא קרי לבטלה.
מקל״ה(ר) מקבל לשון הרע.
מק״מ מאי קא מיירי, מקדש מלך (ס׳) (מ״מ).
מקמ״ל מאי קמשמע לן, — קא משמע לן, מאי קא מבעיא ליה, — לן.
מקמל״ת מאי קמשמע לן תנינא.
מק״ס מאי קא סבר, — קסבר, מקום סכנה (מ״ס).
מק״ע מאי קא עביד, — קעביד.
מקק״ל מאי קא קשיא ליה, — לך (הקק״ל).
מק״ר עב״כ מקרני ראמים עד ביצי כנים.

מגילת סתרים (ס׳), ממתיק סוד, מדברי סופרים, מ׳ סאה.
מס׳ מסכת (מ׳), מספר, מסטרא.
מס״א מספרים אחרים, מספר אחד, מסטרא אחרא (ק׳).
מסא״י מסכת ארץ ישראל (מא״י).
מס״ג מסורה גדולה (מסה״ג).
מסד״א מסכת דרך ארץ (מד״א), מסלקא דעתך אמינא.
מס״ה מספר הזוהר (מסה״ז), מספר הקדושים (מסה״ק), מסורה הגדולה (מסה״ג), מסילת הלימוד (מסה״ל) (ס׳), מספר המורה, מסך הכל.
מסה״ג מסורה הגדולה.
מסה״מ מסורת המסורה (ס׳).
מסה״ע וע״ס מסוף העולם ועד סופו.
מס״ו מלאך סמאל ולילית (מסו״ל).
מסו״מ מסית ומדיח (מו״מ).
מסו״ע מלחמת סיחון ועוג.
מס״י מסילת ישרים (ס׳).
מס״ל מסורת סיג לתורה (מסל״ת), מאי סביר למימר, מסייע ליה (מ״ל).
מסל״ת מסורת סיג לתורה (מס״ל), מסיח לפי תומו.
מס״ק מסורה קטנה.
מס״ר משׁשים רבוא.
מס״ת מוציאין ספר תורה (מוס״ת), מסתרי תורה, מסופי תבות.
מסתו״מ מוכר ספרים תפילין ומזוזות.
מ״ע מנוחתו עדן, מצות עשה (מע״ש), מעשר עני, מכתב עתי (מב״ע), מראית עין, מתנות עניים, מנחת ערב, מוטל עליו, מוכת עץ, מגלה עמוקות (ס׳), מלך עליון, מטה עוז (ס׳), מגדול עוז (ס׳), מנהג עולם, מאור עינים (ס׳), מאירת עינים (ס׳), מחמת עצמו (מח״ע), מה ענין, מצות עירוב.
מע״א מעיר אחד, מענין אחר, מעבודת אלילים.
מעא״ק מעונה אלהי קדם (ת׳).
מע״ב מעשה בראשית (מ״ב), מעניש בראיה (מ״ב), משם ע״ב (ק׳).
מעבול״מ מעלין בקודש ולא מורידין (מבו״מ).
מע״ג מעל גבו, מעלה, — מעלי גרה, מעין גנים (ס׳).
מע״ד מעביר על דעת.
מעדי״ט מעדני יום טוב (ס׳).
מעדש״מ מעין דוגמא שׁל מעלה.

מע״ה משה עליו השלום, מודה על האמת, מעלה עליו הכתוב, מעץ הדעת (מעה״ד), מראה עיני הכהן (ס׳).
מעה״ב מעין הברכה, מעין עולם הבא.
מעה״מ (מבעה״מ).
מעה״ס מעביר הסדרא.
מעהעה״ב מעין העולם הבא (מעה״ב).
מעה״פ מחזיר על הפתחים.
מעה״ק מעיר הקודש.
מעו׳ מעוברת.
מעומל״ת מצות עשה ומצות לא תעשה.
מעו״ע מעתה ועד עולם.
מעועה״ה מעתה ועד עולם הללויה.
מע״ז מעבודה זו, — זאת, — זרה.
מע״ח מאיר עיני חכמים (ס׳), מעין חתום (ס׳).
מע״ט מעשים טובים.
מע״י מעבר יבק (ס׳), מעשי ידי, מאיר עיני ישראל, מעגלי יצחק (ס׳).
מעי״א מעשה ידי אדם.
מעי״ח מעין שמונה עשרה.
מעי״ט מערב יום טוב.
מעי״כ מערב יום כפור.
מעי״ש מעיני ישועה (ס׳).
מע״כ מעלת כבוד, — כבודו, מחל על כבודו.
מעכ״ת מעלת כבוד תורתו — תפארתו (מכ״ת).
מע״ל מעת לעת (מעל״ע), מעבר לדף (מעל״ד), מעידן לעידן, מעשה לסתור, משה עלה למרום, מאבד עצמו לדעת (מאע״ל), מענה לשון (מ״ל) (ס׳), מעבר לים.
מעלי״ל מעות לא יוכל לתקן.
מעל״ע מעת לעת (מע״ל), מעבר לעבר, מעיר לעיר.
מע״מ מעביר על מדותיו, מעמיד על מעותיו, מחצה על מחצה, מעדני מלך (ס׳) (מ״מ), מעשה מרכבה (מ״מ), מתרעם על מדותיו (מתע״מ).
מעמה״ת מצות עשה מן התורה (מעמ״ה).
מעמ״ל מתנה על מנת להחזיר.
מעמ״ס מעיקרא מאי סבר (מעקמ״ס).
מעמק״ס מעיקרא מאי קסבר.
מעמש״ב מתנה על מה שכתוב בתורה.
מע״נ מרכבות עמי נדיב (ס׳).
מע״ס מערב סוכות.
מעע״ה (מעהע״הב).
מעע״ז מעין עבודה זרה.

מלמ"ח מלאכת מחשבת (ס').
מל"ע משום לפני עור, מלביש ערומים.
מלעי' מלעיל (ד').
מלר' מלרע (ד').
מל"ש בע"ה מובטח לו שהוא בן עולם הבא.
מל"ש לל"ש מליל שבת לליל שבת.
מל"ת מזמור לתודה (מ"ל) (ת'). מצות לא תעשה (מצ"ל), מומר לתיאבון.
מל"ת כ"ת מלא תאכל כל תועבה (יעב"ץ).
מ"מ מכל מקום (מכ"מ), מקרא מלא, מראה מקום, מפני מה, מאי משמע, מעשה מרכבה, מת מצוה, מאמר מרדכי (ס'), מלאכת מחשבת (ס'), מקדש מלך (ס'), משאת משה (מש"מ), מגיד מראשית, מסירת מודעה, מיתה משונה, מכת מרדות, מתי מדבר, מי מנוחות (ס'), מחמת מוקצה, מגיד משנה (ס'), מגיד מישרים (ס'), מלה מורכבת (ד'), מעשה משוגע, מלוה מלכה, משרת משה (ס'), משוח מלחמה, מקום מנוחתו, מטה משה (מט"מ) (ס'), מקרא מגילה (ממ"ג).
ממ"א ממין אחד, — אחר, ממקום אחד, — אחר, מגיד מראשית אחרית, ממלא מקום אבותיו, ממקרא אחד, — אחר.
ממא"ה מפני מה אמר הכתוב.
ממא"מ מצא מין את מינו.
ממא"ת מפני מה אמרה תורה.
ממ"ג מקרא מגילה.
ממ"ד ממאן דאמר.
ממד"ה ממדינת הים.
ממדל"מ ממדינה למדינה.
ממד"ש מצות מילה דוחה שבת.
ממ"ה(מ) מלך מלכי המלכים.
ממ"ה הקב"ה מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא.
ממה"ל מראה מקום הוא לו.
ממה"ש ממלאכי השרת, ממחיצת השכינה.
ממו"ג הו"א מקרא משנה וגמרא הלכות ואגדות.
ממומ"ב מעשה מרכבה ומעשה בראשית.
ממ"ח מלת ממון חסר (חסר).
ממח"א ארבעים מלאכות חסר אחת.
ממ"כ ארבעים מכות.
ממכאה"פ מוציא מכח אל הפועל.
ממל"מ ממקום למקום.
ממ"מ ממלא מקומו, מתה מחמת מלאכה, מוקצה מחמת מצוה, — מיאוס, מקום מבועי מים, מחזה מול מחזה, מושב מבועי מים, מערכה מול מערכה.
ממ"נ ממה נפשך.
ממ"ע מקרא מגילה עדיף, מפני מראית עין, ממצות עשה, מוקצה מחמת עצמו.
ממע"ד מזבח מוריד עליו דמעות.
ממעשז"ג (מעשהז"ג).
ממפ"ו (מפ"ו).
ממ"ק וממ"י מחץ מתנים קמיו ומשנאיו מן יקומון.
ממ"ש ממה שנאמר (ממש"נ), — שאמר, ממשמע שנאמר (ממש"נ), ממה שכתוב, — שכתב, — שכתבתי (ממש"כ), משום מעשה שהיה, מכל מקום שהוא.
ממש"נ ממשמע שנאמר, ממה שנאמר.
מ"נ מוסר נפש, מסירת נפש, מה נפשך, מאי ניהו, מגילה נקראת, משיבת נפש (ס'), מאן נימא, מאיר נתיב (ס'), מורה נבוכים (ס'), מהררי נמרים (ס'), משובב נתיבות (מש"נ) (ס'), מעשי נסים (ס'), משיב נפש (ס'), מיין נוקבין (ק').
מנ"א מנחם אבל, — אבלים, — אב, מנהג אשכנז (מ"א).
מנ"ד מלך נוצר דלים (?), מחנה נורא דירתו (?).
מנה"ז מורה נבוכי הזמן (ס').
מנה"מ מנא הני מילי, מנורת המאור (מה"מ) (ס').
מנו"א מנשה ואפרים.
מנו"ב מניה וביה.
מנוה"מ (מנה"מ).
מנומ"נ מה נאמר ומה נדבר.
מנ"ז מנורת זהב (ס'), מיתת נזיפה.
מנ"ח מדליקין נר חנוכה.
מנ"ט מנותן טעם.
מנ"י מקבץ נדחי ישראל.
מנ"ל מנא לן, מנלן, — ליה, מאי נפקא לן, — ליה, מנא נפקא לן.
מנ"מ מאי נפקא מנה, — מניה.
מנ"ס מנהג ספרד.
מנ"פ מנהג פולין.
מנ"ק מה נורא קדושתו.
מנ"ש משלם נזק שלם.
מ"ס מר סביר, מוכר ספרים, משה סופר, מנהג ספרדים, — ספרד, מצות סוכה, מאי סברי, מסכת סופרים — סוכה, מלח סדומית, מרת סדום (מר"ס),

מ״י ומ״י מעשיך יקרבוך ומעשיך ירחקוך.
מיחב״ר מיחזי כריבית.
מי״ט מלבושי יום טוב (ס׳), מר יהיב טעמא.
מיימ׳ מיימוני (רמב״ם).
מי״כ מי יעמוד כנגדו.
מיל״ה מוהל יורד לפני התיבה, מלאך יושב לפני הארון, מי יעלה לנו השמימה, משתה יעשה לכל הקרואים.
מיל״י מיד ליד.
מילע״מ מי יקום לי עם מרעים.
מימ״ל מהר יצא מצרה לרוחה.
מי״ן מאמיני ישוע נוצרי.
מי״ס מים סוף.
מיע״מ מי יגלה עפר מעיניך (מיגע״מ).
מי״פ מישעיה פיק.
מי״ק מיושבי קרנות.
מי״ש מיום שחרב (מיש״ח) (מיו״ש).
(מיש״ח) בה״מ מיום שחרב בית המקדש (מישב״ה).
מ״כ מנוחתו כבוד, מעלת כבודו, — כבוד, מצאתי כתוב, מי כתיב, מי כמוך (ת׳), מרכא כפולה (ד׳), מחשבה כמעשה (מח״כ) (מכ״מ), מתנות כהונה (ס׳), מסכת כלה (ס׳), מנחת כהן (ס׳), ממלכת כהנים (ס׳), משכיות כסף (ס׳), מראה כהן (ס׳).
מכ׳ מכת.
מכ״א מכתב אליהו (מ״א) (ס׳), מכתוב אחר, מכל אחד.
מכא״ה מי כמוך אב הרחמים (ת׳).
מכאו״א מכל אחד ואחד.
מכאה״פ מכח אל הפועל.
מכא״ח מכאן אמרו חכמים.
מכב״י מי כמוך באלים י״י.
מכ״ד מעשה כל דהו (מכד״ה).
מכ״ה מעלת כבודו הרמה, מאי כולי האי.
מכה״ד מצות כסוי הדם.
מכה״כ מלא כל הארץ כבודו (ת׳) (מכהא״כ).
מכה״ע מכתבי העתים.
מכו״א מכאן ואילך (מכוא״ל).
מכו״כ מכל וכל.
מכולה״ג מכאן ולהבא הוא גובה.
מכ״ז (מוכ״ז).
מכ״ט מכמה טעמים.
מכ״י מכירת יוסף (מ״י), מכלל יופי (ס׳) (מ״י).
מכי׳ מכילתא.

מכל׳ מכלול (ס׳).
מכלאש״ה מכלל לאו אתה שומע הין.
מכלע״ו מנוחתו כבוד לעולם ועד (מכל״ו).
מכ״מ מכל מקום, מחשבה כמעשה, מדה כנגד מדה, מכת מרדות.
מכמ״ע משאת כפי מנחת ערב (ת׳).
מכ״ע מכתב עתי, מוציא כתב עתי.
מכ״פ מבואר כמה פעמים.
מכ״צ מוכה, — מוכת צרעת.
מכ״ש מכל שכן, מכל שהוא, מכח שכל.
מכש״ת מעלת כבוד שם תפארתו.
מכ״ת מעלת כבוד תורתו (תפארתו) (מעכ״ת).
מ״ל מנא לן, מה לי, — לו, — לכם, מי לימא, מה להלן (אף כאן), משל למלך, מושב לצים, מתקיף ליה, מבעי ליה, מסייע ליה, מותר לך, מיעוט לילה, מובא לעיל, מזמור לתודה (ת׳), מרפא לשון (ס׳), משכחת ליה, מענה לשון (ס׳), מסור לעיל.
מל׳ מלכות.
מל״א מלכים א׳.
מלאש״ה (מכלאש״ה).
מל״ב מלוה בריבית (מ״ב), מנה לי בידך.
מלבב״כ מבואר לעיל בברכת כהנים (יעב״ץ).
מלב״ו משל למלך בשר ודם (מלבו״ד).
מלבי״ם מאיר ליבוש בן יחיאל מיכל.
מלב״ק מאי לאו בהא קמיפלגי.
מל״ה מלכות הרשעה, מלת הקריאה (ד׳), מלכותו לעולמי העולמים (מלה״ע), משפט לשון הקודש (ס׳).
מלה״ד משל למה הדבר דומה.
מלה״כ מלשון הכתוב, מומר להכעיס (מול״ה).
מלה״פ מלשון הפסוק.
מלה״ק מלשון הקודש, מלאכת הקדש, מלת הקריאה (מל״ה) (ד׳).
מלה״ש מלאכת השם, מלאכי השרת, מה לצד השוה שבהן (מלהש״ש).
מלה״ת מומר לכל התורה.
מלח״מ מלחמת מצוה.
מליב״ס מברכין לישב בסוכה.
מלכ״פ מבואר למעלה כמה פעמים.
מל״ל מאן לימא לן, מה לי לשקר (מלל״ש).
מלל״מ מהאי ליכא למשמע מיניה.
מלל״נ מצוות לאו ליהנות נתנו.
מל״מ משנה למלך (ס׳).

מזאה"ר מזכה את הרבים (מזא"ה).
מזב"ח מחילה זכות ברכה חיים, מילה זמנה ביום ח'.
מז"ג מזלו גרם, — גורם (מ"ג).
מז"ה מורי זקני הרב, מזיו השכינה, מזרע המלוכה, — המלכות.
מזה"ש מזג השוה.
מזו"ב מזל וברכה.
מזו"ח (מז"ח).
מזו"ת מזור ותרופה (ס').
מז"ח מוהר חדש.
מז"ט מזל טוב.
מז"ל משכילינו זכרונם לברכה (משז"ל), מוציא זרע לבטלה.
מזלע"ה מזומן לחיי עולם הבא.
מז"מ מזבחי מתים.
מזעה"נ מזכירין על הנשמים.
מז"ק מזרע קדושים.
מזר"ח מצד זה רוח חיים.
מז"ש מלכיות זכרונות שופרות (ת').
מ"ח מעשה חייא (ס'), מים חיים, מים חמים, מי חטאת, מה חזית, מלאכי חבלה, מלא חפניו, מגדל חננאל (ס'), משותפי חמה (?), מצות חליצה, מצות חובה, מצות חופה, מלא חפנים (ס'), מקור חיים (ס'), מיכאל חזן, משנת חכמים, — חסידים.
מח' מחמת.
מח"א מחזירין אותו, מ' חסר אחת, מחמת אונס.
מח"ג מורייס חולתית גבינה.
מח"ה מלתא חדא היא, מחוט הסקרא (מחה"ס), מחצית השקל (מחה"ש).
מחה"ש מחצית השקל, מחוט השדרא.
מחו"ד מחשבה ודבור.
מחו"ל מחוץ לארץ (מח"ל), מחוץ למחנה, — לעיר.
מחי"ע מנוחתו חיי עד (מח"ע).
מח"כ משום חסרון כיס.
מחכ"מ מחשבה כמעשה (מכ"מ).
מח"ל משוך חסדך ליודעיך, מחנה לויה, מחזיר למוטב, מחצר לחצר, משה חיים לוצאטו.
מחמו"ע מחנניה מישאל ועזריה.
מ"ח מיב"נ מוקפין חומה מימות יהושע בן נון.
מחמ"ע מחמת מעשה.
מחמ"ש מחמת מעשה שהיה.
מח"נ משלם חצי נזק (משח"נ).

מח"ס מחבר ספר.
מח"ע מנוחתו חיי עד (מחי"ע), מחמת עצמו.
מחע"ה מצוה חובה על הצבור.
מח"ש (מחה"ש).
מ"ט מאי טעמא, מה טעם, מה טיבו, מה טובו (ת'), משמע טעמיה (טעמא), מקח טעות, מעשים טובים (מע"ט), מגלה טמירין (ס'), מעשה טוביה (ס'), מקבל טומאה (מק"ט), מרגליות טובות (ס').
מט"א מטעם אחד, מטמא טומאת אוכלין.
מטא"ה מאי טעמא אמרינן התם, מטמא את הידים.
מטב"א מטמא באוהל.
מט"ה מאי טעמא התם, מפני טורח הדרך.
מטה"מ מטעם המלך — הממשלה (מטעה"מ).
מט"ז מטעם זה, מטורי זהב (ס'), מטות זהב (ס').
מט"ח מה טוב חלקנו.
מטח"ו מדרש טעמי חסרות ויתירות.
מט"ט מטטרון, מט"ט ש"ה(פ) מטטרון שר הפנים.
מטל"א מאי טעמא לא אמרינן.
מט"מ מטה משה (ס').
מט"ס מטפה סרוחה.
מטעה"מ (מטה"מ).
מט"צ מפני טורח צבור (מט"ה).
מטשע"ז מה טיבו של עובר זה.
מ"י מנא ידעינן (מנ"י), מדרש ילקוט (זה ילקוט שמעוני) (מד"י), מתנת יד (ס'), מלחמות י"י (ס'), מעגלי יצחק (ס'), מכלל יופי (ס') (מכ"י), מעבר יבק (ס'), מליץ יושר, מלך ישראל, — יהודה, מעשה ידי, מה יפית (ת'), מה ידידות (ת'), מעשה יד, מיעוט יום (ק'), מסלת ישרים (ס'), מכירת יוסף, מעיני ישועה (ס'), מלכות יון, — ישמעאל, מצות יבום, מי יתן, מדבר יהודה (ס'), מפעלות י"י (ס'), מטה יוסף (ס'), מליצת ישורון (ס'), מתנת יד, מקוה ישראל (ס'), מרכבת יחזקאל (ס').
מי"א מעשה ידי אדם (מעי"א).
מיב"ל מיבעיא ליה.
מיבמ"ע מצות י"י ברה מאירת עינים.
מיב"נ מימות יהושע בן נון.
מיגע"מ (מיע"מ).
מיד"כ מעלי יומא דכפורי.
מי"ה מאמר יקוו המים (ס').
מיה"ר מלכות יון הרשעה.
מיו"כ מיום כפור.

מהרת"ו — — חיים ויטאל.
מהרת"ש — — חיים שבתי.
מהר"י — — יצחק, יוסף, ישראל, יעקב, יהודה וכו'.
מהרי"א — — יצחק אייזק (מוידיטשוב), יצחק אבוהב.
מהריב"ה, מהר"י בה"ט (מהריב"ט) — — יעקב בעל הטורים.
מהריב"ל — — יוסף בן לוי — בן ליב.
מהריב"ש — — יצחק בן ששת.
מהרי"ו — — יעקב וויל.
מהרי"ח — — יעקב חגיז, יהודה חסיד.
מהריח"ל — — יחזקאל לאנדוי.
מהרי"ט — — יוסף טראני.
מהריט"ץ — — יום טוב צהלון, — צונץ.
מהרי"ל — — יצחק למפרנטי (פחד יצחק), יצחק לוריא, יעקב לוי (מולין).
מהרי"ם — — יעקב מאיר.
מהרי"ס — — יואל סירקיש (הבית חדש).
מהריעב"ץ — — יעקב בן צבי (יעב"ץ).
מהרי"ף — — יצחק אלפסי, יעקב פאלק, — פאלואק, יחזקאל פייוועל.
מהרי"ק — — יוסף קולין, יוסף קארו.
מהריק"א — — יוסף קארו.
מהריק"ש — — יעקב קאשטרו.
מהריש"ף — — ישעיה פיק.
מהר"ל — — ליפמאן (בעל הנצחון).
מהרלב"ח — — לוי בן חביב.
מהר"ל מפ' — — לוי (בן בצלאל) מפראג.
מהר"ם — — מאיר (ב"ב בר ברוך).
מהרמ"א — — משה איסרלס, משה אברהם.
מהרמא"ש — — משה אייזענשטאדט.
מהרמ"ט — — משה טראני.
מהרמ"ק — — משה קורדוארו, מענדל קלויזנער.
מהר"ן — — נחמן, נתן, נסים, נחמיה.
מהרפ"כ — — פאלק כהן.
מהרפ"ש — — פרץ שיחיה.
מהר"ץ — — צבי.
מהר"ר — — מורנו הרב רבי.
מהר"ש — — שלמה, שמעון וכו'.
מהרש"א — — שמואל איידלש.
מהרשד"ם — — שמואל די מודינא.
מהרש"כ — — שלום כהן.
מהרש"ל — — שלמה לוריא.

מה"ש מחלל השבת (מחה"ש), מלחמות השם (ס'), מזג השוה, מוסף השבת (מוסה"ש), מפעלות השם (ס'), מחצית השקל.
מהש"ד מהשאר דברים.
מה"ת מן התורה, מהיכא תיתא, מהלכות תשובה, מבוא התלמוד.
מהתב"א מצות התלויות בארץ.
מהתוה"מ מאמר התורה והמצוה (ס').
מ"ו מורי ורבי, (מו"ר) מורינו ורבינו, משה וישראל, מחזור ויטרי (מו"ו).
מו"א מרדכי ואסתר.
מוא"מ מדה ואינה מדה.
מוב"ה ממזר ובן הנדה.
מוד"ה מודר הנאה.
מוהרי"י מורנו ורבנו הרב רבי יואל יפה.
מוהרי"ל (מהרי"ל).
מוהרי"ק (מהריק"א).
מוהר"ן — — נחמן מברסלוי.
מוהרשזח"ה — — שלמה זלמן חיים האלבערשטאם.
מו"ח מגיני ובו חסיתי, מורי ורבי חמי, מרדכי ווייסמאן חיות.
מוח"ב מורה חטאים בדרך.
מוי"ט מוצאי יום טוב.
מוי"כ מוצאי יום כפור.
מוכ"ז מוציא כתב זה.
מו"ל מוציא לאור, מוסמך למורנו (מוס"ל).
מו"מ משא ומתן, מקח וממכר, מגע ומשא, משכב ומושב, מסית ומדיח, מושך ומנהיג, מוקדם ומאוחר (מומ"א), מטות ומסעי (מ"מ), משל ומליצה.
מומ"מ מלך וממליך מלכים.
מוסל"מ (מו"ל).
מוס"ת מוציאין ספר תורה (מס"ת).
מו"ע מעתה ועד עולם.
מועוא"ע מושך עצמו ואחר עמו.
מו"צ מגן וצנה (ס'), מורה צדק (מ"ץ).
מוצי"ט מוצאי יום טוב.
מוצ"ש מוצאי שבת.
מוצש"ק מוצאי שבת קודש.
מו"ק מור וקציעה (ס').
מורמ"א מורנו ורבנו ר' משה איסרלס.
מות' מותר.
מ"ז מולד זקן (ל'), מר זוטרא, מים זכים, משכב זכר, מנחת זכרון (ס'), משבצות זהב (ס'), מחק זה, מושב זקנים.

מדשה"ש מדרש שיר השירים.
מדש"ל ונ"ל מדבר שבא ללמד ונמצא למד.
מדשרמ"ה מדרש של ר' משה הדרשן (משרמ"ה).
מדש"ת מדבר שקר תרחק.
מד"ת מדברי תורה, מדין תורה, מדרש תנחומא (ס').
מדת"ל לת"ל מאן דתני להא לא תני להא (מד"ל לת"ל).
מ"ה מלך העולם, מלאך המות (מה"מ), מאור הגולה, מן התורה (מה"ת), מעשי י"י (ס'), מתג האמה (ס'), מלכי האומות, מלאכי השרת (מה"ש), מעשי השם, מן הסתם (מה"ס), משמרת הבית (ס'), מפי הגבורה (מפ"ה), מן ההכרח, מן המובחר (מה"מ), מדינת הים, משום הכי, מדת הדין (מה"ד), מדת העולם (מה"ע), מדת הרחמים (מה"ר), מקדש השבת (מקה"ש), מלך המשיח (מהמ"ש), מן הדין (מה"ד), מן השמים (מה"ש), מן השוק (מה"ש), מחיה המתים, מה העדות, מן הסברה, מחצית השקל (מה"ש), מבחר הפנינים (ס'), מה העבודה, מן השכל, מן העולם (מה"ע), משיב הרוח (משה"ר) (ת'), מודר הנאה (מה"נ), מורינו הרב, מסורת הברית (ס'), מסגרת השולחן (ס'), מאמר השכל (ס').
מה"א מתג האמה (מתה"א) (ס').
מה"ב מצות התלויות בארץ (מהב"א), מהדורא בתרא (ס').
מהב"ע מצוה הבאה בעבירה.
מהב"ח ממון המוטל בספק חולקין.
מהגר"א מורנו הגאון ר' אליהו (מווילנא).
מה"ד מהו דתימא, מתחיל הדבור, משה הדרשן, מדת הדין (מ"ה), מזה הדבור (מזה"ד).
מהד"ב מהדורא בתרא.
מהד"ק מהדורא קמא.
מ"ה ומ"ה מן הרקם ומן התגר, משיב הרוח ומוריד הגשם (ת').
מהו"ם (מסהעו"ס).
מה"ז מורד הר הזתים, מעלה —, (מעה"ז), מזבח הזהב, מנורת הזהב (ס').
מה"ח מלת החבור (ד').
מה"ט מהאי טעמא.
מהטנ"ל מהאי טעמא ניחא ליה.
מהית"ד משום היסח הדעת.
מהי"ח מלת היחס (ד').
מהיש"ר מורנו הרב יוסף שלמה רופא (יש"ר קאנדיא).

מה"כ מאמר הכתוב, מראה הכהן, מן הכלל, מעט הכמות (מעה"כ).
מה"כ ורה"א מעט הכמות ורב האיכות.
מה"ל מאיר הלוי לעטערים.
מהל"ח מן הסתם לא חיישינן.
מהלי"צ מקיש הויה ליציאה.
מהל"ל מאי הוה ליה למימר, מה היה לו לומר.
מה"מ מנא הני מילי, מלך המשיח (מ"ה), מלאך המות, מן המובחר (מ"ה), מחיה המתים (מחה"מ), מן ה' מינים, משום הפסד ממון (מהפ"מ), מרכבת המשנה (ס'), מנורת המאור (מנה"מ) (ס'), מלאך המליץ, מערת המכפלה (מעהמכ"פ).
מהמ"ב ממון המוטל בספק (מה"ב).
מה"מ דת"ר מנא הני מילי דתנו רבנן.
מה"נ מדרש הנעלם (מ"ה), מן הנמנע, מודר הנאה, מזבח הנחושת.
מהנ"ב מצוה הנוהגת בארץ.
מהנה"ח ע"ס מהנץ החמה עד סופו (יעב"ץ).
מהנ"ע מדרש הנעלם (מה"נ, מ"ה).
מה"ס מן הסוכה, מן הספק, מן הסתם (מהס"ת), מהפכין הסדר, מהר סיני.
מה"ע מאי הוי עלה, מוסף הערוך (ס'), מן העולם (מ"ה), מן העלייה, מכתבי העתים (מכה"ע).
מה"ע ועה"א מן העולם ועד העולם אמן.
מה"פ מהר פארן (ס'), מבחר הפנינים (ס'), מלשון המפסיק (?).
מהפ"ב מגדל הפורח באויר.
מה"צ מרדכי הצדיק, מראות הצובאות (ס'), מן הצד.
מה"ק מזבח הקטרת, משל הקדמוני (ס'), מנחת הקנאות (ס'), מלת הקריאה (ד'), מסורת הקבלה.
מהר"א מורנו הרב ר' אברהם, אליהו, אליעזר, אלעזר וגו'.
מהרא"ז — — אברהם זכות.
מהרא"ט — — אייזק טירנא.
מהרא"י — — (מהרי"א?) ישראל איסרל.
מהרא"ל — — אפרים לוצאטו, אריה ליב.
מהרא"ם — — אליהו מזרחי.
מהראנ"ח — — אליהו ן' חיים.
מהרא"ק — — אהרן קלויזנער.
מהרב"י — — בית יוסף.
מהרדב"ז — — דוד בן זמרא.
מהרד"כ — — דוד כהן (מקארפו).
מהרו"ו — — זאב וואלף.

מבקה״ק מבית קדשי הקדשים.
מבקו״מ מעלין בקודש ולא מורידין.
מב״ר מודיע ברבים, מעניש בראיה, מבעי רחמי.
מבר״א מר בר רב אשי.
מבי״ש מיתה בידי שמים (מבי״ש), מלכות בית שאול.
מבש״כ מורה בתורה שלא כהלכה.
מבש״ל מוריקא בשרא שחור לבן.
מבש״ת מבשמחת תורה.
מב״ת מנשים באוהל תבורך, משום בל תלין (משב״ת).
מ״ג מחזור גדול, מספר גדול, מסורה גדולה, מעלה גרה (מע״ג), מסיג גבול, מזלו גרם, משלם גמול (מש״ג), מחמיר גדול, מעין גנים (ס׳), מקראות גדולות (מק״ג), מגן גבורים (ס׳).
מג״א מגן אברהם (מ״א) (ס׳), מגלת אסתר.
מג״ד מגן דוד (מ״ד).
מגו״מ מלחמות גוג ומגוג.
מגז״ש מגזירה שוה.
מג״ח לג״ח מג׳ חדשים לג׳ חדשים.
מג״י מג׳ ימים, מגד גרש ירחים (ס׳).
מג״ל מביא גאולה לעולם.
מג״מ מצוה גוררת מצוה.
מג״נ מגעולי נכרים (מגע״נ).
מג״ע מגדל עוז (ס׳), מגילה עפה (ס׳), מגלה עמוקות (מ״ע) (ס׳), מגוחתו גן עדן.
מג״ש מגיני שלמה (ס׳), מגזירה שוה.
מ״ד מאן דאמר, מאי דאיתמר, מאן דתני, מי דמי, מאי דכתיב, מהו דתימא, מלין דרבנן (ס׳), מה דעתך, מרי דיכי, מרי דאברהם (מד״א), מצודת דוד (ס׳), מצא דם, מיין דוכרין (ק׳), מגדל דוד (ס׳), מקיז דם.
מד״א מאן דאמר, מדבר אחר, מדרך ארץ, מלכותא דארעא, משום דרכי אמורי, מפני —, מאי דאת אמר, מד׳ אמות, מסכת דרך ארץ, משום דבר אחר, מאריה דאברהם (מ״ד).
מדאב״א מינו דאי בעי אמר.
מדאו׳ מדאוריתא (מדאור׳).
מדא״ז מסכת דרך ארץ זוטא.
מדא״ל מהו דאמר לעיל, — לקמן.
מדא״ר מסכת דרך ארץ רבה.
מד״ב מצא דם בתולים, מינו דאי בעי.
מד״ג מאן דגרס.
מדדבה״מ מאן דאמר דברכת המזון (יעב״ץ).

מדד״ל מאן דליה דא ליה.
מדה״א מדברי האומר, מדברי הימים א׳.
מדה״ד מדת הדין (למדה״ר למדת הרחמים).
מדה״כ מוציא דבה הוא כסיל, מדרך הכתוב.
מדהלת״ה מאן דתני הא לא תני הא.
מדה״נ מדרש הנעלם (מדהנ״ע) (ס׳).
מדה״ר מדת הרחמים.
מדז״ל מינו דזכי לנפשיה (זנ״ל זכי נמי לחבריה).
מד״ח מדברי חכמים, מתחיל דבור חדש.
מדחא״מ חנא״ש מינו דחשיד אממונא חשיד נמי אשבועתא.
מדחכ״ה מדחציף כולי האי.
מד״י מימרא די״י, מדברי יחיד.
מדי״ת מדין תורה.
מדכ״ה מדכתב הכי.
מדכ״מ מדה כנגד מדה.
מד״ל מאן דכר ליה.
מד״ל לת״ל מאן דתני להא לא תני להא.
מדל״מ מרן דבשמיא לך מתחננן (ת׳).
מד״מ מאמר דרכי משה (ס׳).
מדמ״ד מבין דבר מתוך דבר.
מדמ״ח מרבה דברים מרבה חטא.
מדנ׳ מדנחא.
מד״נ מדברי נביאים.
מד״ס מדברי סופרים, מדת סדום.
מדעמ״צ מצודת דוד עם מצודת ציון (ס׳).
מד״צ מדברי צדיקים.
מד״צ ח״מ מן דומם צומח חי מדבר (יעב״ץ).
מד״ק מדרך קצרה, מדרש קהלת (מ״ק).
מדקא״ל מדקאמר ליה.
מדר׳ מדרש, מדרבנן.
מד״ר מדרש רבה (רבות), מד׳ רוחות, מזרחית דרומית.
מדר״א מדרש ר׳ אליהו, — אליעזר.
מדרי״א מדרש יהי אור.
מדרי״ה מדות דר׳ יוסי הגלילי.
מדר״נ מדות דר׳ נתן.
מדר״ק (מד״ק).
מדר״ש מדרש שמואל.
מדר״ת מדרש תדשא, — תנחומא.
מד״ש מפני דרכי שלום, מילה דוחה שבת, מלתא דלא שכיחא, מדרש שמואל (ס׳), מאן דכר שמיה, מדיני שמים.
מדש״ג מדינה של גיהנם.

מאה״צ מארץ הצבי (את״צ).
מאה״ק מארץ הקדושה.
מאו״ז מאור זרוע.
מאו״מ מאכלים ומשקים, מאוכלין ומשקין.
מא״ז מהות איכות הזמן (של״ה).
מא״ח מים אחרונים חובה (ואט״ב ואין טעונים ברכה).
מאחה״פ מאחורי הפרגוד.
מאח״ז מאחר זמן (מא״ז).
מא״י מארץ ישראל, מהולל אקרא י״י.
מאי״ב מעשי אבות ירשו בנים, — יעשו בנים.
מא״כ מי אל כמוך, מאין כמוך (ת׳), מכריע את כולם.
מאכ״ח מאמר אם כל חי.
מא״ל מאי איכפת ליה, — לן, מאי איכא למימר, מנא אמינא לה, מידי אחרינא לא, מודה אני לפניך (ת׳), מודים אנחנו לך (ת׳), (מכתב אליהו) (מ״א) (ס׳), (מאבד עצמו לדעת) (מאע״ל), מאיש לאיש, מובטח אני לו.
מאל״ל מאי אית לך, — ליה למימר, מאי איכא ליה למימר.
מא״מ מיעוט אחר מיעוט, מוציאין אותו מידו, מה אני מקיים.
מאמ״ט מצא אשה מצא טוב.
מא״ס מאין סוף, מאכלות אסורות, מראה אבן ספיר (ס׳).
מא״ס בכ״ע מאין סוף בכתר עליון (ק׳) (יעב״ץ).
מאע״ל מאבד עצמו לדעת (מע״ל).
מאעש״נ מכין אותו עד שתצא נפשו.
מא״ק מעונה אלהי קדם.
מארז״ל מאמר רבותינו זכרונם לברכה.
מ״ב מעשה, — מעשי בראשית (מעב״ר), מודה במקצת, מתן בסתר, מנוחתו בכבוד (מב״כ), מתחייב בנפשו, מלכות בבל, מעשר שני, מאמר שני, מאה ברכות, מרגלא בפומיה, מה בכך, מעשר בהמה, מכת בכורות, מתנת בריא, מודה בקנס, מורד במלכות, מדה בחבל, מדבר בעדו (ד׳), מה בינייהו, מעניש בראיה, מלוה ברבית, משאת בנימין (ס׳), מסעות בנימין (ס׳), מסורה ברורה (ס׳), מקום ברוך (מק״ב), מהדורא בתרא (ס׳).
מב״א מבני אדם, מיתת בני אהרן (מבנ״א), מבקש אמונה, מבנין אב, מטמא באוהל.
מבא״י מברוך אתה י״י (בא״י).
מב״ב מסכת בבא בתרא.
מבב״ל משמש בשתי לשונות.
מבב״פ משמש בשני פנים.
מבג״ע מנוחתו בגן עדן.
מבגע״א מנוחתו בגן עדן אמן.
מב״ד משיח בן דוד, מלכות בית דוד, מיתת בית דין, מאכל בן דרוסאי (מאב״ד).
מבה״א מבית האסורים.
מבה״ב מברכין שני וחמשי שני.
מבה״ג מבוא הגמרא = מבוא התלמוד.
מבה״ח מברכין החודש.
מבה״י מודה במקצת הטענה ישבע.
מבה״כ מבית הכנסת, מברכין הכוס.
מבהכ״ס מבית הכסא.
מבהמ״ד מבית המדרש.
מבהמ״ק מבית המקדש.
מבה״פ מבחר הפנינים (ס׳).
מבה״ת מבוא התלמוד.
מב״ו מלך בשר ודם (מבו״ד), מדת בשר ודם, מבשר ואומר, מורא בשר ודם, מתנת בשר ודם (מתב״ו).
מבואחכב״ע מודה בקנס ואחר כך באו עדים.
מבו״מ מעלין בקודש ולא מורידין.
מב״ח מדה בחבל.
מבח״א מעשה בחסיד אחר.
מב״ח ה״ח ה״י מדה בחבל הן חסר הן יתר.
מב״י משיח בן יוסף (משב״י), מנשה בן ישראל (מנב״י), מבני ישראל (מבנ״י), משום בל יראה.
מבי״א מתן בסתר יכפה אף.
מבי״ט משה בן יוסף (מ)טראני.
מב״כ מנוחתו בכבוד (מ״ב, מנב״כ).
מבל״ב מין במינו לא בטל (מבמל״ב).
מב״מ מין במינו, מזה בן מזה, מס׳ בבא מציעא.
מבמב״מ מין במינו במשהו.
מבמו״מ מטמא במגע ומשא.
מבנ״א מבני אדם (מב״א).
מב״ס מנחם בן סרוק.
מב״ע מבריאת עולם, מנוחתו בעדן (בגן עדן), מפתח בית עבר (ס׳).
מבעה״כ מברכין על הכוס.
מבעה״מ מברך על המחיה (מעה״מ).
מבע״י מבעוד יום.
מב״פ מרגלא בפומיה (מ״ב).
מב״צ מבשר צדק.
מב״ק מס׳ בבא קמא.

לשיב״מ לאו שיש בו מעשה.
לשיה״מ (שיה״מ).
לשיקבה״ו(ש) לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה.
לשי״ש לפני שמש ינון שמו.
לש״כ לשם כריתות.
לש״ל לא שייך למימר, לא שני לן, לשון למודים (ס׳).
לש״מ לשמש מטתו, לשום מתנה, לשם מצוה.
לשמ״ר לילית שדים מזיקין רוחין.
לש״ר לבן של ראשונים.
לש״ש לשם שמים.
ל״ת לא תעשה, לא תשא, לא תוסיפו, — תוסיף, לא תענה, לא תחסום, לשון תכונה, לא תימא, לא תרצח, לבוש תכלת (ס׳), לחמי תודה.
לתבע״ש לא תענה ברעך עד שקר.
לת״ג לא תבשל גדי, לא תסיג גבול, לתנועה גדולה (ד׳).
לתגב״א לא תבשל גדי בחלב אמו.
לתג״ר לא תסיג גבול רעך (ראשונים).
לת״ה לתחיית המתים (לתה״מ), לתרומת הדשן (ס׳) (לתה״ד).
לתה״ד לתרומת הדשן (ס׳).
לת״ו לתוהו ובוהו (לתו״ב).
לתול״ח ולמ״ט לתורה ולחופה ולמעשים טובים.
לת״ח (ת״ח).
לתכ״ת לא תאכל כל תועבה.
לת״ל לשון תורה לחוד.
לת״ל .ולמ״ל לשון תורה לחוד ולשון משנה לחוד.
לת״ע לתפלת ערבית (לתפ״ע).
לתעה״ד לא תאכל על הדם (לתע״ה).
לתפ״מ לתפלת מנחה.
לתפ״נ לתפלת נעילה.
לתפ״ע (לת״ע).
לתפ״ר לא תקיפו פאת ראשכם.
לתפ״ש לא תלין פעולת שכיר.
לת״צ לתענית צבור.
לת״ק לתנועה קטנה (ד׳).
לת״ר לתרבות רעה.
לת״ש לא תלבש שעטנז.
לתש״ב לא תחסום שור בדישו.

מ

מ׳ מסכת (מס׳), מאמר, מנהג, מחזור, משנה, מרדכי, מלכים, מחמת, מרת.
מ״א מאמר א׳, מין אחד, — אחר, מִן אחד, מלכים א׳, משנה א׳, מנהג אשכנז (מנ״א), מדרש אגדה, מנהג אבותינו (מנ״א), מודה אני (ת׳), מים אחרונים, מרדה אחרינא, מזה אמרו, מי אמרינן, מדרש איכה, — אחר, מקום אחד, — אחר, מלקות ארבעים, מנחם אב, מנחם אבלים, מעלה ארוכה, מלכות אדום, מגן אבות (ת׳), מעשה אלהינו (ת׳), מסכת אבות (מס״א), משקל אחד, מכתב אלהים (ס׳), משלי אגור (ס׳), מצח אהרן (ס׳), מגדנות אליעזר (ס׳), מצבת אבן (ס׳), משפט אמת (ס׳), משפטי אל (ס׳), מגן אברהם (ס׳) (מג״א), משנת אברהם (ס׳), מטה אשר (ס׳), מעשה אפוד (ס׳), מוסדי ארץ (ס׳), מענה אליהו (ס׳), מאיר איוב (ס׳), מחנה אלהים (ס׳), מתנת אלהים (ס׳), מכתב אליהו (ס׳), מחנה אפרים (ס׳), מגיד אמת (ס׳), מאורי אור (ס׳), מגיד אמונה (ס׳), מכתב אליהו (ס׳), משלי אפר, מנחת אהרן (ס׳).
מא״א מלתא אגב אורחא, מלכי אומת אדום, מאברהם אבינו, מאיש אחד, מאשת איש, מדרש אלה אזכרה.
מא״א קמ״ל מלתא אגב אורחא, — אורחיה קא משמע לן.
מאא״ס (מא״ס).
מא״ב מובטח אני בו, — בך, — בכם, מגן אבות בדברו (ת׳), מדרש אגדת בראשית.
מאב״ד מאכל בן דרוסאי (מב״ד).
מאב״י מנהג אבותינו בידינו, — אבותיהם בידיהם.
מאבי״ע (אבי״ע).
מא״ד (מ״ד).
מאד״ה משה ארון הנביאים.
מאדה״ש מארון השלום.
מאד״ם ר״ע מסכן, אביון, דל, מך, רש, עני.
מא״ה מאור הגדול, מאור הגולה, מלכי אומות העולם (מאה״ע), משה ארון הנביאים (מאד״ה).
מאהמ״ה(ע) מוציאין את האדם מן העולם.
מאה״פ מאין הפוגות.

לפמש"ה לפנים משורת הדין (לפמשה"ד).
לפמש"ל לפי מה שכתבתי למעלה, — לעיל.
לפ"נ לפיקוח נפש.
לפנול"פ לפני ולפנים.
לפ"ע לפי ענין — ענינו, לפני עצמו.
לפע"ד לפי עניות דעתי (לפענ"ד).
לפע"כ לפני עדים כשרים (לע"כ).
לפענ"ד נדלק"מ לפי עניות דעתי נראה דלא קשה מידי.
לפ"פ לפרשת פרה.
לפפש"מ לפי פשוטו של מקרא (לפש"מ).
לפ"ק לפרט קטן (לפרט ק').
לפקו"ע (בפקו"ע).
לפ"ר לפום ריהטא.
לפ"ש לפרשת שקלים.
לפר"ת לפירוש רבינו תם.
לפ"ש לפדיון שבוים, לפי שעה.
לפשא"מ (לשא"מ).
לפ"ת לפי תומו.
ל"צ לא צריך, — צריכא.
לצ"ג לצורך גדול.
לצ"ל לא צריך לומר, למה צריך למימר, לא צריכא ליה, למה צריך לומר, למאי צריכא למימרא.
לצ"מ לצורבא מרבנן, לצורך מצוה.
לצ"ע לצורך עצמו.
לצ"פ לצרכי פרנסה.
לצ"ק לא צריך קרא.
ל"ק לא קרי, לא קאמר, — קשיא, — קשה, לישנא קמא, לימא קרא, לא קנה, ליכתב קרא, לא קתני, ליקוטי קדמוניות (ס').
לק"א לא קרי אל"ף, לקבר אבות, לקוטי אמרים (ס').
לק"ב לקושטא בעלמא.
לק"ה לא קרי הא, לא קרי הכי, לאו קושיא היא.
לקה"ת לקריאת התורה.
לק"ט לקבל טומאה, לקח טוב (ס') (ל"ט).
לק"י לקבר ישראל, לישועתך קויתי י"י, לקט יוסף (ס').
לק"ל לא קיימא לן, לא קשיא לי.
ל"ק ל"ז ול"ז לא קנה לא זה ולא זה.
לק"מ לא קשיא מידי, לא קא מבעיא (קמבעיא).
לקמ"ל לא קמשמע לן, — קמבעיא לן, — ליה.
לק"ס לקנות סעודה, לקנין סודר (לקנ"ס).
לק"פ לקבל פרס.
לק"צ ליקוטי צבי (ס').
לק"ק לקהילה קדושה.
לקר"נ לקדוש רבנו נתנאל (?), לקרבן נתנאל (ס').
לק"ש לקבל שכר, לשמוע קול שופר, ליקוטי שושנים (ס'), לקט שכחה (ס').
לקש"ו לקט שכחה ופאה (לש"ו).
לק"ת לקוטי תורה (ס').
ל"ר לשון רבים (ד'), לחם רב (ס').
לר"א ור"ש לר' אליעזר ור' שמעון (יעב"ץ).
לרא"ש לעשות רצון אביו שבשמים.
לר"ד לרוחא דמלתא.
לר"ה לראש השנה (לרה"ש), לרשות הרבים (לרה"ר).
לרה"ש לראש השנה.
לרולי"ש לוה רשע ולא ישלם.
לר"ז לר' זירא.
לר"ז כר"ז לא ראי זה כראי זה.
לר"ח לראש חודש.
לר"ל לריש לקיש.
לר"מ לר' מאיר.
לר"ע לר' עקיבא.
ל"ש לא שייך, — שכיח, — שכיחא, לא שָנו, — שְנו, לא שנא, לוחות שניות, לקט שכחה (ס'), ליל שמורים (לי"ש), לבושי שרד, (ס'), לחם שערים (ס').
לשא"ה לשבר את האוזן.
לשאב"ל לפי שאין בקיאין לשמה.
לשאב"מ לאו שאין בו מעשה.
לשא"ה ואה"ת לשמוע אל הרנה ואל התפלה.
לשא"מ לפי שאין מקום (לפשא"מ).
לש"ב לשכוי בינה (יעב"ץ).
לשב"ח לשם בן חורין.
לשב"כ אל"ע לאו שבכללות אין לוקין עליו.
לשג"ע (שג"ע).
לש"ה לשנה הבאה (לשה"ב), לשכת הגזית (לשה"ג), לשום הלואה.
לשה"ב לשנה הבאה בירושלים.
לשה"ג לשכת הגזית.
לשהו"א לא שביק היתרא ואכל איסורא.
לשה"ל לשום הלואה (לש"ה).
לשה"ר לשון הרע (לה"ר, לשהר"ע).
לש"ו לקט שכחה ופאה (לשו"פ, לקש"ו).
לשו"ש לששון ושמחה.
לש"ז לשון של זהורית.
לש"ח לשון חכמים (ש"ח).
לש"י לשם יתברך (לשי"ת).

למ״ק למחזור קטן (ל׳), למנחה קטנה, למספר קטן, למועד קטן, למנין מאה.
למ״ש למה שכתב, — שכתבתי, למוצאי שבת, למנין שטרות, לפי מה שכתב (לפמ״ש).
למש״ה לפנים משורת הדין (למשה״ד) (לפממשה״ד).
למשי״ח (משי״ח).
למ״ת למתן תורה.
ל״נ לכו נרננה (ת׳), לכך נאמר (לכ״נ), לי נראה, לא נהירא, לשון נקבה (לנ״ק) (ר׳).
לנו״נ לב נשבר ונדכה.
ל״נ זפ״ה לכן נראה זה פירוש הכתוב, — הפסוק.
לני״ד לב נבון יבקש דעת.
לנ״כ לנשיאת כפים.
לנ״ל לא ניחא ליה, לכן נראה לי.
לנ״ל כפ״ה לכן נראה לי כך פירוש הכתוב.
לנע״ל לשון נופל על לשון.
לנ״ק לביתך נאוה קודש.
ל״ס לידי סכנה (לי״ס).
לס״א לסטרא אחרא (ק׳).
לסב״מ לספר ביציאת מצרים (לסבי״מ).
לסה״ט לפי סדר הטבע.
לס״ט לסימן טוב.
לס״י לחם סתרים ינעם.
לס״ל לא סני ליה, לא סבירי ליה.
לס״ת לספר תורה.
ל״ע לשון עבר, — עברי, — עתיד (ד׳), לפי ערכי, — ערך, לא עבר, לא עלינו, — עליכם, לחם עוני, לוחות עדות (ס׳), לפני עור, לשון ערומים (ס׳).
לע׳ לערך.
לע״א לעבודת אלילים, לעם ארץ.
לע״ב לא עלתה בידו, לא עלה בידו.
לע״ד לעניות דעתי (לענ״ד), לפי עניות דעתי (לפענ״ד).
לע״ה לעולם הבא (לעוה״ב) לעם הארץ.
לע״ו לעולם ועד.
לע״ז לעבודה זרה, לשון עבודה זרה (?) — עם זר, לבוש עטרת זהב (ס׳).
לע״ט לב עין טחול.
לע״י לעמו ישראל, לעדת ישראל, לעין יעקב.
לעי״כ לערב יום כפור.
לעי״צ לזכר עולם יהי צדיק (לזעי״צ).
לע״כ לפני עדים כשרים (לפע״כ).
לעכו״מ לעובדי ככבים ומזלות.
לע״ל לעתיד לבא.

לעל״ט לא עלתה לו טבילה.
לע״ל ת״מ לפני עור לא תתן מכשול.
לע״מ לעבודת ממון, לעדות ממון.
לענ׳ לענין.
לע״נ לעדות נפשות.
לענ״ד לפי עניות (לעניות) דעתי.
לע״ס לערב סוכות.
לע״ע לעת עתה, לעת ערב, לעבד עברי.
לע״פ לערב פסח.
לער״ה לערב ראש השנה.
לע״ש לערב שבת, — שבועות.
לעט״ב לערב תשעה באב.
לע״ת לא עשה תשובה.
לעת״ל לעתיד לבא.
ל״פ לא פליגי, לפי פשוטו, — פירושו.
לפ״ג לפרט גדול.
לפ״ד לפי דעת, — דעתי, — דעתו, לפי דרך, — דרכו.
לפד״ה לפי דברי הכל.
לפד״ז לפי דרך זה.
לפ״ה לפרשת החדש (לפה״ח).
לפה״מ לפי המנהג, — המקום.
לפה״ע לפי הענין.
לפה״צ לפי הצורך.
לפול״ב לפלוג ולתני בדידיה.
ל״פ ול״י לא פחות ולא יותר.
ל״פ ול״נ לא פגע ולא נגע.
לפ״ז לפי זה, — זמני, לפני זמנו, — זה, לפירוש זה, לפרשת זכור.
לפז״א לפי זה אמרו, — אמר.
לפ״ז ק״ו לפי זה קל וחומר (יעב״ץ).
לפי״ז (לפ״ז).
לפ״כ לפי כבודו.
לפי׳ לפירוש, לפיכך.
לפ״ל לית פליגי ליה.
לפ״מ לפי מנהג, — מנהגו.
לפמ״א לפי מנהג אשכנז.
לפמאה״ק לפי מנהג ארץ הקדושה.
לפמ״ה לפי מנהג המקום.
לפמחוא״מ לפי מנהג חסידים ואנשי מעשה.
לפמ״ס לפי מנהג ספרד.
לפמ״צ לפי מנהג צרפת.
לפמ״ש לפי מה שכתבתי — שכתב (לפמש״כ), — שאמר, — שאמרתי (לפמש״א).

לישש״ג ליום טוב שני של גליות (יומש״ג).
לי״ת לא יתכן, לישרים תהלה (ס׳), לידי תקלה.
ל״כ לכן כתב, לא כתיב, לפי כבודו, לא כן.
לכ״א לכן אמר, לכל אחד, לכך אמרו.
לכא׳ לכאורה.
לכאו״א לכל אחד ואחד.
לכא״מ לכאורה משמע.
לכ״ב לנצח כבודו ברוך, לעולם כבודו בתחתוניות (?).
לכ״ג לכהן גדול.
לכגע״א לכהן גדול עם ארץ (לכגעה״א).
לכ״ה לכל העולם, — העמים, לא כך היה.
לכה״ד לכהן הדיוט.
לכה״פ לכל הפנים, — הפחות.
לכה״ק לכל הקרבנות, לכתבי הקדש.
לכו״ע (לכ״ע).
לכ״ז לכף זכות.
לכ״ח לכף חובה.
לכ״י לכנסת ישראל (לכנ״י).
לככ״ע לא כתיב כל עיקר.
לכ״מ לכל מקום, לכאורה משמע.
לכנ״ל לכך נראה לי, לכן נראה לי (לנ״ל).
לכ״ע לכולי עלמא, לכל ענין, לכל עסק.
לכ״ש לא כל שכן, לכבוד שבת.
לכשו״ש לאו כל שעתא ושעתא (מ״נ מתרחש ניסא).
לכש״ק לכבוד שבת קודש.
לכ״ת לימא כתנאי.
ל״ל לית ליה, — לי, — להו, — לן, למה לי, — לן, — להו, — לך, ליכא למימר, לאו למימרא, למימר לך, לשון למודים (ס׳), לא לבד.
לל״א לא לימא אינש.
לל״ב לית לן בה.
לל״ה לו לבדו הממשלה.
ללה״ג ללשכת הגזית.
לל״ח לשון לחם חמורות (?).
ללי״א לא לנצח ישכח אביון.
ללו״ל ללמוד וללמד.
ללכ״ב ולל״כ ב״א לא לכבודי ולא לכבוד בית אבא.
לל״ל לית ליה למימר, למה לו לומר.
לל״מ ליכא למשמע מניה, ליכא לאקשוי מידי.
ללמ״ד ליכא למאן דאמר.
לל״ק לית ליה קלא.
לל״ר לא ליכתב רחמנא.
ל״מ לשון מקרא, — משנה, לא משמע, — מבעיא, למדין מכאן, לבוש מלכות (ס׳), לא משתבש, לא מצטרפי, לשון מזרחית, לא מצאתי, לא מצי, לא מהני, לב מרפא (ס׳).
למ״א למנהג אשכנז, למען אמתך (ל״א) (ת׳).
למ״ב למדבר בעדו (ד׳), למעשר שני, למעשה בראשית (למע״ב), למען בריתך.
למב״ד למלכות בית דוד.
למב״ו למלך בשר ודם (למבו״ד).
למב״י למספר בני ישראל.
למ״ג למחזור גדול, למספר גדול.
למ״ד למאן דאמר, לית מאן דפליג.
למד״ב למדבר בעדו (ד׳) (למ״ב).
למד״ה למדינת הים (למ״ה), למדת הדין (למ״ה).
למדש״ה לאו מלתא דשכיחא היא.
למ״ה למדת הדין (למה״ד), למדינת הים (למד״ה), למאי הלכתא, לאו מלתא היא, לפנים משורת הדין (לפמ״ה), למען השם (למה״ש), למלאכי השרת, לחם מן הארץ.
למה״ג למפרע הוא גובה.
למה״ד למה הדבר דומה, למאי הוא דומה, למדת הדין (למ״ה).
למהמ״ל למאי הלכתא מבעיא ליה.
למה״ש למען השם (למ״ה), למוצאי השבת (למצ״ש), למלאכי השרת.
למו״ב למזל וברכה.
למו״ל למזל ולברכה.
למו״מ (מו״מ).
למול״מ לא מעלה ולא מוריד.
למז״ט למזל טוב.
למז״ע (למ״ע).
למכ״ה למאי כולא האי.
למ״ל לימא מסייע ליה, לא משכחת ליה, לא מהני ליה, לשון משנה להוד.
למ״מ למידין מכאן (ל״מ), לשון מעדני מלך.
לממהמ״ה קב״ה (ממה״מ הקב״ה).
למנ״מ למאי נפקא מנה.
למ״ס למנהג ספרד, — ספרדים, למוכר ספרים.
למ״ע למזכרת עולם (למז״ע), — עון, למכתב עתי, למצות עשה.
למע״ב למעשה בראשית (למ״ב).
למע״ר למבצע על רפתא (ת׳).
למ״פ למנהג פולין.
למפה״ג (למה״ג).

לה״ג להקת הנביאים (ס׳).
לה״ס לבנת הספיר (ס׳).
לה״פ לולב הפסול, לפני הפסח (לפה״פ), לחם הפנים.
לה״צ לפי הצורך (לפה״צ).
לה״ק לשון הקודש, להכי קתני.
להקב״ה (הקב״ה).
לה״ר להושענא רבא, ליל הושענא רבא, לשון הרע (לשה״ר).
לה״ש לקוטי הלכות שבת, לקוטי השרשים.
להשלו״ל להשמיד להרוג ולאבד.
לו׳ לומר.
לו״א לוח ארז (ס׳), לוח ארש (ס׳) (ל״א).
לוה״פ לוח הפעלים (ד׳).
לוח״ח לילית וחברתה חוצה.
לו״ל לפני ולפנים.
לול״ב ליפלוג וליתני בדידיה, (בדידה).
לולה״ה לברכה ולחיי העולם הבא.
לול״ו לעד ולעולם ועד.
לו״צ ל״ו צדיקים.
לו״ר לאה ורחל.
ל״ז לשון זכר (ד׳), לשון זה, לקוטי זוהר (לק״ז) (לקה״ז) (ס׳).
לז״א לזה אומר, לזאת אמר, — אמרו.
לזא״ה לזכות את הרבים.
לזא״ז לא זו אף זו.
לזאז״ק לא זו אף זו קתני.
לזול״ז לא זה ולא זה.
לז״ע לזכר עולם, לזכרון עולם.
לז״ע י״צ לזכר עולם יהיה צדיק (לעי״צ).
לז״ש לקוטי זעיר שם (ס׳).
לזת״מ לשון זכרו תורת משה (ס׳) (?).
ל״ח לא חייש, — חששו, — חיישינן, לא חפץ, לכל חי, למדני חקיך, לחם חמודות (ס׳), לוית חן (ס׳), לב חכם (ס׳), לב חכמים (ס׳), לב חדש (ס׳).
לח״ג לחד גיסא.
לח״ד לחם דמעה (ס׳).
לחה״פ לחם הפנים (ל״ה).
לחו״ג לחרפות וגדופים (לת״ו).
לחו״ל לחוץ לארץ.
לח״ז לחדש זה.
לחטאו״ל לחיים טובים ארוכים ולשלום.
לח״ל לחוץ לארץ (לחו״ל), לב חכם לימינו.
לח״מ לחם משנה (ס׳).
לח״ם לחם סתרים.
לחס״י לחם סתרים ינעם.
לח״ע לחיי עולם.
לחע״ה לחיי עולם הבא (לחעה״ב).
לח״צ לקוטי חכם צבי (ס׳).
לח״ר לא חששו רבנן.
לח״ש לחם שמים (ס׳), לפום חריפתא שבשתא (לפח״ש).
ל״ט לקח טוב (ס׳), לוח טעיות, לב טוב (ס׳).
לטה״כ לטובת הכלל.
לטה״ק לטובת הקהילה.
לט״ל עכ״ה לשון ט״ל, עד כאן הגה״ה (?).
לט״מ ל״ט מלאכות.
ל״י לשון יחיד, לישנא יתירא, לא יצא, לא ירצה, ל׳ יום, לשון יונית, לא ידעתי.
לי״א לעולם יירשו ארץ, לברכה יהיה אמן, ליש אומרים.
ליא״צ ליאהר צייט (יא״צ).
לי״ב לא יבא בקהל.
לידול״ד לית דין ולית דיין.
ליי״ה(צ) לך י״י הצדקה.
ליה״מ לימות המשיח (לימה״מ).
ליה״מ ולחעה״ב לימות המשיח ולחיי עולם הבא.
ליה״ש ליום השבת.
ליו׳ ליונתן.
ליו״ח ליודעי חן (לי״ח).
ליו״כ (ליוה״כ, לי״כ).
ליול״י לא יזכרו ולא יפקדו.
לי״ח לצאת ידי חובתו.
ליי״ח לא יצא ידי חובתו.
לי״כ ליום כפור (ליו״כ), לימא כתנאי.
ליל״מ לא יצלח לכל מלאכה.
ליל״ש לישרי לב שמחה.
לי״מ ליציאת מצרים (ליצ״מ).
לימ״נ לב יודע מרת נפשו.
לי״נ לידי נסיון.
לינ״ל לא יירא נכון לבו.
לי״ס לידי סכנה, — ספקא, ליחידי סגולה.
לי״ק לימא קרא, ליכתב קרא.
ליקבה״ו (לשיקבה״ו).
ליק״ז ליקוטי זוהר (ס׳).
ליק״י לישועתך קויתי י״י.
לי״ש ליום טוב שני (ליט״ב), לצאת ידי שמים.
לישכ״ש ליום שכולו שבת.

לב"כ ובי"מ לבתי כנסיות ובתי מדרשות (בכוב"מ).
לב"מ לבוש מלכות (ס'), ל"ב מדות.
לבמדרי"ה ל"ב מדות דר' יוסי הגלילי.
לב"נ לבן נח, לבר נש, ל"ב נתיבות.
לבנ"א לבני אדם.
לבנ"י לבני ישראל.
לב"ס לישב בסוכה.
לבסה"ז לבעל ספר הזוהר.
לב"ע לבריאת עולם, לבורא עליון, לבית עולמו, לבית עולם.
לבע"ד לבעל דין (לב"ד).
לבעה"ש (לבה"ש).
לבע"ח לבעל חוב, לבעל חובו, לבעלי חיים (לב"ח).
לבע"ק לבעל קורא, לבעל קרי (לב"ק).
לב"צ לבני ציון, לראות בנחמת ציון.
לב"צ וי' לראות בנחמת ציון וירושלים.
לב"ק לבעל קורא (לבע"ק), לבעל קרי, לבוא בקהל.
לבקה"ק (לבק"ק) לבית קדשי הקדשים (— קדשים).
ל"ב קמ"י כ'ש'ד'י'ם' (בא"ת ב"ש).
לב"ר לב' רשויות.
לב"ש לבית שמאי.
לב"ת לאו בזכותא תליא.
לב"ת ולב"ס לא בתחלה ולא בסוף.
לבתי"ש לבתר תריסר ירחי שתא.
ל"ג לשון גמרא, לאו גוונא, לא גרסינן, לא גזרו, לית גירסא, להך גיסא, לא גזרינן.
לג"א לשלשה אבות.
לג"ב ל"ג בעומר.
לג"ח לגמול חסד, לגמילות חסדים, לא גזרו חכמים, לג' חדשים.
לג"ע לגן עדן, לג' עולמות.
לג"פ לג' פסוקים, — פרקים, — פנים.
לג"ר לג' ראשונות (ת').
ל"ד לאו דוקא, לפי דעת — דעתי, למבין די, לפי דרכו (לפ"ד), לפ' דרך, לא דק, לא די, לא דַיֶךָ, לכה דודי (ת'), לית דכוותיה, לא דמי.
לד' לדעת, לדוגמא, לדעתי, לדברי.
לד"א לדעת אחרים, לדבר אחר, לדעת אונקלוס, לדברי אחרים, לדעת אחרונים.
לדא"ע לדעת אבן עזרא.
לד"ב לדוגמא בעלמא.
לדבה"א לדברי בעל הגהות אשרי.
לד"ד לדור דורים, לדורי דורות (לדו"ד).

לד"ה לדברי הכל, לדעת הכל, לדברי האומר (לדה"א).
לד"ח לדברי חכמים.
לדחז"ל לדברי חכמינו ז"ל.
לדט"ז לדברי טורי זהב.
לד"י לדעת יונתן.
לד"כ לארבע כוסות.
לדכ"ה לא דק כולי האי.
לד"מ לדבר מצוה, לדיני ממונות.
לדמ"א לדברי מגן אברהם.
ל"ד מ"ט לא דק מכמה טעמים.
לד"נ לדברי נביאים, לדיני נפשות.
לד"ס לדברי סופרים.
לד"ע לדברי עצמו.
לדע' (לד') לדעת.
לד"ק לדעת קצת, לדעת קמחי.
לדק"מ לדעת קצת מפרשים, לפי דעת —.
ל"ה למען השם (למה"ש), למען הרחמים (למה"ר), לימא הכי, לוח השנה, לפני התיבה, לשון הוה (ד'), לשנה הבאה (לש"ה), לחם הפנים (לחה"פ), להט החרב (לה"ח), לשון הזהב (לה"ז) (ס'), לוחות הברית (ס').
לה"א לבן הארמי (להא"ר), ליהודים היתה אורה (ליה"א).
להא"ב לא הביט און ביעקב.
לה"ב לשנה הבאה בירושלים (לשהב"י), למוד הוא בכך.
להב' להבדיל.
לה"ג לשכת הגזית (לשה"ג).
לה"ד למה הדבר דומה (למה"ד), לא הוה דוכתא.
להד"מ לא היו דברים מעולם.
לה"ה לא הוא הדין, לא הוה היקש, להר הבית.
לחה"ז להר הזיתים.
להו"ל להוציא לאור.
להול"נ לא היה ולא נברא.
לה"ז כה"ז לא הרי זה כהרי זה.
לה"ח לעולם הוא חי (?), לעולם הוא חסיד (?), לקוי החמה.
להחה"מ להט החרב המתהפכת (לחהמ"ת).
לה"ט לוח הטעיות (הטעות).
לה"ל לקוי הלבנה.
להל"ל לא הוה ליה למימר, לא היה לו לומר.
להמה"ע (המה"ע).
להנ' להנוצרית.

כש"ת כוס של תנחומין, כלפי שאמרה תורה, כבוד שם תפארתו.
כ"ת כתר תורה, כבוד תפארתו, כי תימא, כי תצא, כי תשא, כי תבוא, כוס תנחומין, כליל תכלת (ס') כוס תרעלה.
כת"א כן תרגם אונקלוס.
כתה"ק כתבי הקודש.
כתו"ק כתובה וקדושין.
כת"ח כל תלמיד חכם, כתר חכמה, כתקון חכמים.
כתחז"ל כתקון חכמינו ז"ל.
כתי"ח (תי"ה תש"ע).
כת"כ כלי תוך כלי.
כ"ת כ"כ וכ"מ כתר תורה, כתר כהונה, וכתר מלכות.
כתק"ח כתקון חכמים (כת"ח).
כתק"ר כתקון ראשונים.
כתקר"זל כתקון רבותינו זכרונם לברכה.
כתרג' כתרגומו (כתר').
כתש' כתשובת.

ל

ל' לית, לשון, לישנא, ליכא, שלושים.
ל"א לשון אחר, לישנא אחרינא, לשון ארמי, לשון אשכנז, לב אבות, ליל א', לא אמר, — אמרו, — אמרינן, — אמרין, לוח ארש (ס'), — ארז (ס') (לו"א), לקט אמרים (ס'), למען אמתך (ת') (למ"א), לאו אורחא, לב אריה (ס'), לקוטי אורות (ס'), לחם אבירים (ס'), לקח אליהו (ס')
לא"א לאדוני אבי, לאו אורח ארעא, לא אמרו אלא.
לאא"מ לאדוני אבי מורי.
לאב"ל לך אכול בשמחה לחמך.
לא"ג לאו אורח גברא, לאו גברא (ל"ג), לאידך גיסא.
לא"ד לאותו דבר (לאו"ד).
לא"ה לאותו האיש (לאו"ה).
לא"ה וא"ה לשמוע אל הרנה ואל התפלה (ת').
לאה"ח לאחר החג.
לאה"י לבוש אדיר היקר.
לאה"פ לאחר הפסח.
לא"ו לשם איום ונורא, לשמו אדר ומלוכה, לו אדר וגדולה, לראות אדם וחי (?).
לאו"א לאביו ואמו.
לאו"ד לאותו דבר.
לאול"מ לאות ולמופת.
לאו"פ לארחא ופרחא, לארחי ופרחי.
לא"ז לאחר זמן (לאח"ז), לאחר זריקה.
לאחזמ"פ לאחר זמן פירעון.
לאחמ"כ לאחר מכאן (לאח"כ).
לאח"מ לאחר מיתה (לא"מ).
לא"ט לאחר טבילה.
לא"י לאורך ימים, לארץ ישראל, לא אלמן ישראל, לבוש אור יקרות (ס'), להנחיל אוהבי יש, לבוש אבן יקרה (ס').
לאי"ו לאורך ימים ושנים (לאיו"ש).
לאי"ש מו"ם ר"ע כיש"ו יתע"ם: לא יסור שבט מיהודה ומחוקק מבין רגליו עד כי יבא שילו ולו יקהת עמים.
לא"ל לא אמר ליה, לאו אורחא למידק, לאלתר לחיים, לא איכפת ליה, — לן, להו.
לא"מ, לאחר מיתה, — מותו, לאחר מכאן.
לאמל"ל לא אמרינן מה לו לשקר (מל"ל).
לאמ"מ לאחר מתן מעות.
לאמ"ת לאחר מתן תורה.
לא"ע ודאל"ת לא אתי עשה ודחי את לא תעשה.
ל"ב לא בטל.
לב"א לבני אדם (לבנ"א).
לב"ב לבני ביתו (לבנ"ב).
לבב"ת לבר בלי תבן.
לב"ד לבית דין.
לב"ה לבית הלל, לבנין הבית.
לבה"כ לבית הכנסת (לביה"כ).
לבהכ"ס לבית הכסא.
לבהמ"ד לבית המדרש (לביה"מ).
לבהמ"ק לבית המקדש (לביהמ"ק).
לבה"ק לבית הקברות (לביה"ק).
לבה"ש לבעל השטר (לבעה"ש).
לב"ו לבשר ודם (לבו"ד), לבוש בוץ וארגמן (ס).
לב"ח (ב"ח).
לב"י לבני ישראל (לבנ"י).

כע״ה יא״ה כי עוף השמים יוליך את הקול.
כע״ל כל עורב למינו.
כעל״פ כולי עלמא לא פליגי.
כעמ״ח ובאנ״א כי עמך מקור חיים ובאורך נראה אור.
כעע״א כאלו עובד עבודת אלילים.
כעע״ז כאלו עובד עבודה זרה.
כעשב״ע כל עבירות שבעולם.
כע״ת כל עצמותי תאמרנה.
כ״פ כך פירש, — פירושו, כך פסק, כן פוסקין, כל פנים, כי פליגי, כלי פז (ס׳), כלי פשתן, כוונות פשוטות (ס׳).
כפ״א כך פסקו אחרונים.
כפב״פ כמר פלוני בן פלוני.
כפבה״ג ש״ע כך פוסקין בהגהות שלחן ערוך (יעב״ץ).
כפ״ה כפי הרוב (כפה״ר).
כפו״פ כל פעם ופעם, כפתור ופרח (ס׳).
כפמה״מ כפי מנהג המקום.
כפרע״ב כך פירש ר׳ עובדיה ברטנורא.
כפש״א כפתחו של אולם.
כפש״ה כפתחו של היכל.
כ״ץ כהן צדק, כל צרכי, — צרכיו, — צרכם, כן צריך.
כצה״ב כצאת השמש בגבורתו (כצהש״ב).
כצ״ל כן צריך להיות, — לומר, — לכתוב, — לבאר, — לפרש, — לתרץ.
כצ״ש כל צרכי שבת.
כ״ק כלי קודש, כל קרי, — קרא, — קריא, כדי קליפה, כתובת קעקע, כתבי קדש.
כק״א כי קאמרינן.
כק״ה כקליפת השום (כק(ל)ה״ש).
כקה״ג כקנין הגוף.
כקי״ס כקריעת ים סוף (כקרי״ס).
כקש״ת כבוד קדושת שם תפארתו, — תורתו.
כ״ר כנף רננים (ס׳).
כר״א כר׳ אליעזר.
כר״ג כרבן גמליאל, כריש גלותא.
כרו״כ כרים וכסתות.
כר״י כן רש״י ישן, כר׳ יהודה, — יוסי, — יצחק, — וכו׳.
כר״ל כריש לקיש.
כרמ״ל כר מלא, כרם אל.
כרע״מ (רע״מ).
כרפ״מ כבוד רום פאר מעלתו.
כרפ״ת כבוד רום פאר תפארתו.
(כרשב״ל: כר׳ שמעון בן לקיש).
כ״ש כל שכן, כל שהוא, כל שעה, כבוד שמו, כבוד שבת, כיבוד שבת, כל שעתא, כלי שני, כך שמעתי, כולה שלי, כלי שרת, כדי שחיטה, ככבי שֶבת, כלי שטף, כבוד שם.
כש׳ כשם.
כש״א כשאמר, כשם שאמר, כמו שאמר (כמ״ש).
כש״א כסא של אליהו.
כשא״א כל שכן אי אמרינן, כשאי אפשר, כשם שאי אפשר.
כשא״ה כסא של אליהו הנביא.
כשא״מ כלל שאחריו מעשה.
כשא״ע רש״מ כשאין עושין רצונו של מקום.
כש״ב כסף שטר ביאה, כוס של ברכה.
כ״ש בבת״ח כל שישנו בבל תאכל חמץ.
כשב״ד כשבעל דין (בע״ד).
כ״ש בהמ״ז כוס של ברכת המזון (כשבה״מ).
כשב״י כשבני ישראל (ערש״מ עושין רצונו של מקום).
כשב״ע כריתות שבערוה.
כש״ד כל שדרכו, כללו של דבר.
כש״ה כמו שהתבאר, כשולי הקדירה (כשוה״ק).
כשה״ב כוס של הבדלה.
כש״ה מל״ה כשגגה היוצא מלפני השליט.
כשו״ש כל שעה ושעה, — שנה ושנה, — שעתא ושעתא, — שתא ושתא.
כש״ז (כשע״ז).
כש״ח כשיעור חלה, כך שנו חכמים.
כשח״ל כשחל להיות.
כש״ט כתר שם טוב.
כשי׳ כשיעור.
כשי״א הג״ל כי שם י״י אקרא הבו גודל לאלהינו.
כשל״ד אמא״מ כיון שנפל ליד דיין אין מוציאין אותו מידו.
כשל״ה כתב שני לוחות הברית (ס׳).
כשנר״ל כיון שניתן רשות למשחית (כשרל״מ).
כשנ״ע כשהוא נקשר עם (ד׳).
כשע״ז כיון שעבר זמנו.
כשפי׳ כשפירש, כשפרשתי.
כש״ק כוס של קידוש.
כש״ש כשם שאמר (כשש״א), כמו שכתבתי שם.
כש״ש איחו״מ כיון שהגיד שוב אינו חוזר ומגיד.

כמ״א כמנן אברהם, כמנהג אשכנז.
כמאב״ד כמאכל בן דרוסאי.
כמא״ה כבוד מעלת אדוני הרב.
כמבב״ש כן משמע בבאר שבע.
כמב״ה כבוד מנוחתו בעולם הבא.
כמבת״י כן מצאתי בתוספות ישנים.
כמ״ד כמאן דאמר.
כמד״א כמה דאת אמר, כל מה דאפשר.
כמדע״ר ל״ע כל מה דעביד רחמנא לטב עביד.
כמד״ר כללי מדרש רבה (ס׳).
כמהה״ר כבוד מעלת הקודש הרב רבי.
כמה״ע כותבי מכתבי העתים.
כמהפ״ס כמהפכת סדום (וע׳ ועמורה).
כמהר״ר כבוד מעלת הרב רבי.
כמה״ש כמלאכי השרת.
כמוהר״ר כבוד מורנו ורבנו הרב רבי.
כמו״ר כבוד מורנו הרב.
כמ״ז כמר זוטרא.
כמז״ל כמאמרם זכרונם לברכה.
כמילש״(ש) כל מעשיך יהיו לשם שמים.
כמ״ל כל משאלות לבך.
כמלפ״מ כל מקום לפי מנהגו.
כמ״מ כהן משוח מלחמה, כתב מטה משה (ס׳).
כמ״נ כמלא נימא.
כמ״ס כמנהג ספרד.
כמ״פ כמנהג פולין, כמה פעמים (כ״פ).
כמפב״פ כמר פלוני בן פלוני (פב״פ).
כמ״צ כמנהג צרפת.
כמ״ר כל מום רע, כבוד מעלת רבי.
כמ״ש כמו שנאמר, — שכתוב, — שכתב, — שאמר, — שאמרו, כל מקום שכתב, — שאמר, — שכתוב, — שנאמר, כפי מה שאמר, כל מה שאפשר.
כמש׳ כמשמעו.
כמש״א כל מה שאפשר (כמ״ש).
כמשא״מ כל מקום שאתה מוצא.
כמ״ש בסה״ז כמו שמצאנו (שכתוב) בספר הזוהר (יעב״ץ).
כמ״ש בש״צ כמו שהוא בשערי ציון (יעב״ץ).
כמשב״מ כמו שהוא בכמה מקומות.
כמש״ד כמו שדרשו, — שדרש.
כמש״ה כמו שאמר הכתוב, כמו שאמרו החכמים.
כמשח״ה כל מקום שיש חלול השם.
כמשחז״ל כמו שאמרו חכמינו ז״ל.

כמש״כ כמשמעו של כתוב.
כמש״ל כמו שכתבתי לעיל, — למעלה, — לקמן, — להלן, כמו שנתבאר למעלה, כמו שאבאר לך.
כמש״ל בס״ד כמו שאכתוב לקמן בסיעתא דשמיא.
כמש״ל בעז״ה (בע״ה) כמו שאכתוב לקמן בעזרת השם.
כמש״מ כל מקום שאתה מוצא (כמשא״מ).
כמשנ״ל כמו שנוהגין לעשות, כמו שנאמר (שנתבאר) לעיל.
כמש״ע ק״ר כל מה שקנה עבד קנה רבו.
כמש״פ כמו שפירש, — שפירשתי.
כמש״ק כמו שקדם.
כמש״ר כמוצא שלל רב.
כמשרז״ל כמו שאמרו רבותנו ז״ל.
כמ״ת כבוד מעלת תורתו, — תפארתו.
כמת״י כמתנת ידו.
כ״נ כל נדרי (ת׳), כן נקרא, כך נאמר, כנור נעים (ס׳), כסף נבחר (ס׳).
כנ״א כנוסחא אחרינא, כנוסח אשכנז.
כנ״ה כינוי השם (ד׳).
כנה׳ כנהוג.
כנה״ג כנסת הגדולה.
כנו״ח כלה נאה וחסודה.
כנז״ש כנזכר שם.
כנ״י כנסת ישראל (כ״י), כנסת יחזקאל (ס׳).
כנ״כ כל נושאי כליו.
כנ״ל כן נראה לי, כנזכר למעלה, — לעיל, כבר נתבאר לעיל.
כנלע״ד כן נראה (לעניות) לפי עניות דעתי.
כס׳ כסדרה (ל׳).
כ״ס כי סליק, כ׳ סיון.
כס״נ כל ספק נפשות.
כס״נ ד״ש כל ספק נפשות דוחה שבת.
כס״פ כל סופי פסוקים, כל סוף פסוק.
כסתו״ם כותבי ספרים תפילין ומזוזות.
כ״ע כולי עלמא, כל ענין, — עסק, — עיקר, כח עליון, כפרת עון, — עונות, כתב עתי, כתר עליון, — עילאי, כבוד ענין (?), כל עונותיו, כהונת עולם (ס׳).
כע׳ כעתירת, כערך.
כע״א כעובדי אלילים.
כעא״א כעובי אצבע אגודל.
כע״ה כענין הנזכר (כעה״נ).

כו"נ כיתה וניעה (כיתו וניעו).
כו"ע כרת ועריריי.
כו"פ כלל ופרט, כרתי ופליתי (ס'), כפתור ופרח (ס'), כמהין ופטריות (כמו"פ).
כופו"כ כלל ופרט וכלל.
כו"ק כל ויעודין קדושים (?), כבודו ואמונתו קדוש, כתבין ולא קריין.
כ"ז כלי זהב, — זכוכית, — זין, כל זמן, כל זה, כלי זמר, כף זכות, כולו זכאי, כלאי זרעים, כפות זהב (ס').
כז' כזית.
כזשיער"ק כל זמן שישראל עושין רצון קונם.
כזשלע"ז כל זמן שלא עבר עליו זמנו.
כ"ח כל חמירא, כלי חרס, כולו חייב, כרם חמד (ס'), כף חובה, כלי חפץ, כלי חמדה (ס'), כדי חלוקה.
כח' כחפץ.
כח"ב כתר חכמה בינה (ק').
כחה"ש כחוט השערה (כחות"ש).
כחו"ח כל חד וחד.
כח"י כבוד חכמים ינחלו.
כ"ח נ"ח כרם חמד נטע חדש (ס').
כחקה"ג כחוקות הגוים (כחה"ג).
כ"ט כי טוב, כפוי — כפויי טובה.
כט"ד כטופסא דשטרי, כטרפא דאסא.
כט"ה כטופס השטר (כטה"ש).
כטו"ב כטובל ושרץ בידו (כטוש"ב).
כטו"ט כל טיפה וטיפה.
כ"י כתב יד, — ידי, כתבי יד, כנפי יונה (ס'), כנסת ישראל (כנ"י), כלי יקר (ס'), כליל יופי (ס'), כוס ישועות, ככבי יצחק (ס'), כוס ישועות (ס'), כונות ישרות (ס').
כי"א כל ישראל אחים, — אחיהם, — אחינו, כיש אומרים.
כי"ב כיוצא בו, כמותו ירבו בישראל.
כיבב"א כיוצא בו במקום אחר.
כיב"נ כיהושע בן נון.
כיד"ה כתיבת ידך הנקייה.
כיה"ג כי האי גוונא (כה"ג).
כי"ח כל ישראל חברים (חכ"י).
כי"ט כיבוד יום טוב.
כי"י כתב יד ישן.
כייה"ע כיד ד' הטובה עליו.
כייל"ח לעוה"ב כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא.

כיי"ע כיד י"י עלי.
כיכ"א כן יאבדו כל אויביך.
כיכוטו"ב כיום כפור וחמשה עשר באב.
כי"ע כימי עולם (כימ"ע).
כיעוכש"ק כימי עולם וכשנים קדמוניות.
כיעזב"ז כל ישראל ערבים זה בזה.
כי"ר כן יהי רצון.
כ"כ כל כך, כל כדנן, כן כתב, כמו כן, כך כתבתי, כבר כתבתי, כל כתבי, כלי כסף, כתוב כאן, כלאי כרם (כה"כ), כופרא כפרה (כופרא ממונא), כתר כהונה, כתב כן.
ככגעה"א (כגעה"א).
ככה"ג ככהן הגדול.
ככ"ח ככלי חרס.
ככה"ע ככל העולם.
ככו"ז שב"ע כל כסף וזהב שבעולם.
ככ"ל כבר כתבתי למעלה.
ככ"ע ככולי עלמא.
כ"ל כל לשון, — לשנא, — לילה, ככבי לכת.
כלא"י כלאחר יד (כלאח"י).
כלב"א כלשון בני אדם.
כלבי"א כי לא בכח ינבר איש.
כל"ה כדי לאכול הימנו.
כלה"ק כלי הקודש.
כלו' כלומר, כלום.
כלו"ל כל לילה ולילה.
כל"ז (כ"ז).
כל"ח כי לעולם חסדו, כתב לחם תמודות.
כל"י כהן לוי ישראל, כסאו — כתרו לעד יתרומם, כלי יקר (ס'), כבודו לישראל יכונה.
כלל"י כי לעולם לא ימוט.
כל"מ כלפי מעלה, כלי מתכות (כ"מ).
כל"מ עה"פ כלל מוסיף על הפרט.
כל"נ כל"י כי לו נאה כי לו יאה.
כל"ע כלי עץ, — עור.
כלע"ז כומר לעבודה זרה.
כלשא"ה כדי לשבר את האוזן.
כל"ש צמח"נ (שצמחנכ"ל).
כלשה"ת כלפי שאמרה התורה.
כ"מ כבוד מנוחתו, כל מקום, כן מצאתי, כן משפט, כבוד מעלתו, כסף משנה (ס'), כתר מלכות, כל מי, כל מה, כלפי מעלה (כל"מ), כלי מתכות (כל"מ), כופרא ממונא (כופרא כפרה), כסף מזוקק (ס'), כן משמע — מוכח.

כדמט"ל כדמפרש טעמא לקמן.
כדמ"כ כ"ד מתנות כהונה.
כדמפ"ו כדמפרש ואזיל.
כד"נ כן דעתי נותנת.
כדנ"ל כדנפקא לן.
כד"ס כדברי סופרים.
כדס"ד כדסלקא דעתא.
כד"ע כה דברי עבדך.
כד"ע ה"ש כה דברי עבדך הדורש שלומך.
כדע"ע כיון דעל על.
כדפ"ה כדפירש הכא.
כדפי' כדפירש.
כדפ"ל כדפירש לעיל.
כדפרש"י כדפירש רש"י.
כדקי"ל כדקיימא לן.
כד"ר כדי רביעית.
כדרל"ט כל דעביד רחמנא לטב (עביד).
כד"ש כדרך שאמרו, כדי שחיטה, ככבא דשביט (ס'), כל דבר שורש.
כדש"א כדרך שאמר, — שאמרו.
כדת"ר כא"ת כל דתקון רבנן כעין אוריתא תקון (כד"ר כא"ת).
כ"ה כהן הדיוט, כופר הכל, כי היך, כן הוא, כסא הכבוד, כסוי הדם, כולא האי, כתבי הקודש (כה"ק), כתיב הכא, כל הפוסקים (כה"פ), כן הנוסח (כה"נ), כנסת הגדולה (כנסה"ג), כל היכא.
כה"א כן הוא אומר, כך היה אומר, כל האומר.
כהאר"י כתבי הא' רבי יצחק.
כהאריז"ל כתבי האר' יצחק זכרונו לברכה.
כ"ה בב"י כן היה בבני ישראל.
כ"ה בב"ר כן הוא בבראשית רבה.
כ"ה ב"ז כל המחזיק בה זכה, כל הקודם בהן זכה.
כהבכה"ס כן הנוסח בכל הסידורים.
כ"ה בנכה"ס כן הוא בנוסח כל הסידורים.
כה(פ)במ"פ כל הפוסל במומו פוסל (כהב"פ).
כהב"ס כל הדרכים בחזקת סכנה (כהדב"ס).
כה"ג כהאי גוונא, כהן הגדול, כנסת הגדולה (כנה"ג), כל הקודם גובה (כהק"ג).
כהג"ד כהאי גוונא דתנן.
כה"ד כהאי דלעיל, כי ההוא דלעיל, כהן הדיוט (כ"ה), כל היכא דתני, כסא הדין.
כה"ו כולי האי ואולי.
כה"ז כל הקודם זכה.
כה"ח כרכין המוקפין חומה (מיב"נ מימות יהושע בן נון).
כהחהא"פ כל החלומות הולכין אחר הפה.
כה"כ כסא הכבוד (כ"ה), כלאי הכרם (כלה"כ), כל התורה כולה.
כה"ל כהאי לשנא, כל הלילה, כל הראוי לבילה (כהל"ב).
כה"ל יו"י כל הרוצה ליטול יבוא ויטול.
כ ל"ע כהא לחמא עניא.
כה"מ כבוד י"י ממקומו (?).
כהמ"ג כל המוסיף גורע.
כה"נ כל הנביאים, כן הנוסחה (כ"ה), כן הדעת נותנת, כן היא נוסחת, כל הנצרך, כללי הנקוד.
כה"ס כן הסכים.
כה"ע כן העיקר, — הענין, כל העולם, כהרף עין, כבוד העמים (?), כח היתרא עדיף (כדה"ע), כוס חמישי עליו (?), כהונת עולם (ס') (כ"ע).
כהע"כ כל העולם כולו.
כה"פ כל הפוסקים, כת הפרושים.
כה"צ כל הצריך, כת הצדוקים.
כהצ"ל כלל הצריך לפרט.
כה"ק כל התחלות קשות, כתבי הקודש (כתה"ק), כף הקלע, כד הקמח (ס').
כהק"ז כל הקודם זכה.
כה"ר כסא הרחמים.
כהר"ר כבוד הרב רבי.
כה"ש כבוד השם.
כהשב"ג כצאת השמש בגבורתו.
כה"ת כבוד התורה, כתר הראש תפילין, כל הברואים תציל (?), כל התורה.
כהתי"ה כל הנשמה תהלל יה הללויה.
כו' כולי, כולהון.
כו"ד כורת דבורים.
כוד"ה כפל ור' ה'.
כו"ז כולו זכאי.
כוזו במוכסז כוזו יהוה אלהינו יהוה (בחילוף אותיות).
כוזמ"מ כסף וזהב מטהר ממזרים.
כו"ח כולו חייב.
כוח"ט כתיבה וחתימה טובה.
כו"כ כך וכך, כמה וכמה, כאן וכאן (כרו"כ).
כו"מ ככבים ומזלות (כומ"ז), כרעים ומשתחוים.
כומ"ז כאן מקום זמה (שבת כ"ד).

כ

כ׳ כתב, כתבים, כן, כך, עשרים, כמו.
כ״א כל אחד, — איש, — אדם, כה אמר, כך אמרו, כיבוד אב, כלל אחד, כבוד אלהים, כף אחת (ס׳), כופין אותו, כתנות אור (ס׳), כוונות האר״י ז״ל (ס׳), עשרים ואחד.
כא״א כאיש אחד, כאשר אמר, — אמרו, כתוב אחד אמר, כתוב אחד אומר.
כאבהפ״מ כי אם בהפסד מרובה.
כאב״ע כל אחד בפני עצמו (כאבפ״ע).
כאה״ד כבוד אלהים הסתר דבר.
כאו״א כיבוד אב ואם, כל אחד ואחד, — איש ואיש.
כאו״ה כאומות העולם (כאוה״ע).
כאו״ל כל אומה ולשון.
כאחז״ל כך אמרו חכמינו זכרונם לברכה.
כא״י כארץ ישראל.
כאיושנ״ח י״ל כי אורך ימים ושנות חיים יוסיפו לך.
כאי״ל (תאכלנו) כבדא אדומה ירוקה **לאזור** (מראה תכלת), (אהל יצחק).
כ״א כ״ב כ״ג כולם אהובים, כולם ברורים, כולם גבורים.
כאל״מ כל אחד לפי מנהגו.
כאל״ש כל אשר לך שלום.
כאלשוי״ר כל אשר לך שלום וישע רב.
כא״נ כף אחת נחת (ס׳).
כאע״י כי אם על ידי.
כאע״ש ר״א כופין אותו עד שיאמר רוצה אני.
כארז״ל כך אמרו רבותינו זכרונם לברכה.
כארל״פ כי אתה רחום לכל פועל (ת׳).
כ״ב כל בו (ס׳), כלי ברזל, כוס שני.
כב׳ כביצה.
כב״א כבני אדם (כבנ״א).
כבא״י כבארץ ישראל.
כב״ב כל בני ביתו, כל בעל — בעלת בית.
כבב״א כיוצא בו במקום אחר (כיבב״א).
כב״ה כבית הלל, כבנין הורדוס, כלהי בהדדי.
כב״ו כבשר ודם, כמו בשר ודם, כדרך בשר ודם.
כ״ב וש״ב ומש״ב כתוב בתורה ושנוי בנביאים ומשולש בכתובים.

כב״י כבית יוסף (ס׳), כוס ביד י״י (ס׳).
כבי׳ כביכול.
כב״כ כלי בתוך כלי.
כב״מ כבודו במקומו מונח.
כבנ״א כבני אדם.
כבס״ח כתבנו בספר חיים (כבס״הח).
כבסח״ט כתבנו בספר חיים טובים.
כב״ע כופר בעיקר (כוב״ע), כבבת עינו.
כב״ש כבית שמאי, כסף ביאה שטר, כבנין שלמה.
כב״ת כתוב בתורה.
כ״ג כהן גדול, כלל גדול, כח גברא, כהאי גוונא (כה״ג), כך גרסינן.
כג׳ כגון, כגוונא.
כג״ד כן גזר דינו, כגוונא דא.
כגה״ח כגרגר החרדל.
כגמב״ע כגלוי מלתא בעלמא.
כגעה״א כהן גדול עם הארץ (כגע״א).
כ״ד כדי דבור, כל דבר, כה דברי, כמא דתימר, כמא דאיתמר, כך דרשו, כל דהו, כסא דין, כמא דוכתא, כל דוכתא, כיסוי דם.
כד״א כמא דאת אמר, כמא דאמר, — דאיתמר (כ״ר), כה דברי אביך, — אמך, כ״ד אמות.
כדא׳ כדאמרינן, כדאיתמר.
כדא״ג כל דאלים גבר.
כדא״פ כדי אכילת פרס (כא״פ).
כדארז״ל כדאמרו רבותנו ז״ל.
כד״ב כה דברי בנך, — בתך.
כדב״א כדרך בני אדם.
כדב״ו כדרך בשר ודם.
כדבל״ק כדבעינן למימר לקמן.
כדב״ש כדבית שמאי.
כד״ד כדי דבור (כ״ד).
כד״ה כדברי האומר, כדבר האמור, כסא דהרסנא (ס׳) (כדה״ר).
כדה״ע כחה דהיתרא עדיף.
כדהע״ט כחה דהיתרא עדיף טפי.
כד״ו כדת ודין (כדו״ד).
כד״ח כדי חייו.
כד״מ כלל דיני מוקצה.
כדמ״ו כדת משה וישראל.

תתברך ובלשון חסידים תתקדש ובקרב קדושים תתהלל (ת׳).

יצ״כ יום צום כפור.

יצ״מ יצאו מהם, יציאת מצרים (י״מ).

יצמ״ש ישמרהו צורו מאה שנים.

יצ״ע ישמרם צור עולמים.

יצע״ו ישמרם צור עולמים ויחיים.

יצ״ע מלאי״ס י״י צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה.

יצ״ש יציאות שבת.

י״ק יושבי קרנות.

יק״ב ייחוד קדושה ברכה.

יקזנ״ה יין קדוש זמן נר הבדלה.

יקנ״ה יין קדוש נר הבדלה.

יקנה״ז יין קדוש נר הבדלה זמן.

יקנהס״ז יין קדוש נר הבדלה סוכה זמן (פס׳ ק״ב).

י״ר יהי רצון (יה״ר), יהא רעוא, יום ראשון, ילקוט ראובני (ס׳) (יל״ר), יצחק רבקה.

יר״א ירחמהו אל, יהי רצוי אחיו, ירא אלהים (י״א).

יר״ב יראתי בפצותי (ת׳).

יר״ה ירום הודו.

ירה״א יריעות האוהל (ס׳).

ירה״נ ירמיה הנביא (ירמה״נ).

ירו׳ ירושלמי.

יר״ט יראה ראתה נטתה (שבת ק״ה).

יר״ל (יהר״ל).

ירל״א י״י רועי לא אחסר (ת׳).

יר״מ יהי רצון מלפניך (ת׳), (יהר״מ).

יר״מ או״א יהי רצון מלפניך אלהי ואלהי אבותי (ת׳).

יר״ע יראו עינינו (ת׳).

ירע״ו יה רבון עלם ועלמיא (ת׳).

יר״ק יהא רעוא קמיה, — קדמיה, ילקוט ראובני קטן (ס׳).

יר״ש ירא שמים, יראת שמים (י״ש), יריעות שלמה (ס׳).

ירשבב״(א) יהי רצון שיבנה במהרה בימינו (אמן).

ירש״פ יום ראשון של פסח (יאש״פ).

יר״ת יהדיו רוממו תהלה (?), ימתין רשע תשובתו (?).

י״ש ילקוט שמעוני (ס׳) (יל״ש), ימח שמו (ימ״ש), יראת שמים, ירא שמים (יר״ש), יבין שמועה (ס׳), יין שרף.

יש׳ ישראל (ישר׳).

יש״ב יצא שכרו בהפסדו, יעשה שלום במרומיו, יהי שלום במנוחתו, יעקב שמואל ביק (?).

ישה״נ ישעיה הנביא.

יש״ו ימח שמו וזכרו (ימש״ו), ישמרנו ויצילנו, יבא שילה ולו (יקהת עמים).

ישו״ז יתברך שמו ויתעלה זכרו.

יש״ח ישני חברון.

ישט״ל יש שכר טוב לצדיקים.

ישי״מ יהי שם י״י מבורך.

יש״י ע״מ יבוא שלום ינוח על משכבו.

יש״י עמה״ן יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכחו.

ישכ״ש יום שכולו שבת.

יש״ל יהי שמו לעולם, יפה שתיקה לחכמים (קל וחומר לטפשים).

ישל״מ יאוש שלא מדעת (יש״מ).

יש״מ ישיבה של מעלה (ישש״מ), ישיבה של מטה (ישש״מ), יתרון שנה מעוברת (ל׳).

ישעכב״ו יתרומם שמו על כל ברכה ותהלה.

יש״פ יתרון שנה פשוטה (ל׳).

יש״צ ישמרם צורם (י״צ).

ישצ״ו ישמרהו צורו וגואלו.

יש״ר יהא שלמא רבא, יהא שמיה רבא, יוסף שלמה רופא, יחיה שנים רבות.

ישרא״ל יש ששים רבוא אותיות לתורה.

ישרו״א יחיה שנים רבות וטובות אמן.

יש״ש יום של שלמה (ס׳).

ישש״ג יום טוב שני של גליות.

ישש״מ ישיבה של מעלה (יש״מ), ישיבה של מטה (יש״מ).

יש״ת י״י שפתי תפתח (ופי״ת ופי יגיד תהלתך).

י״ת יונתן תרגם, עשרה תבות, יפה תואר (יפ״ת) (ס׳).

ית׳ יתברך, יתבאר, יתיר.

יתו״י יתד תגועה ויתד (יותו״י).

יתוי״מ יפה תואר ויפה מראה (ס׳).

יתוי״ת יתברך ויתעלה.

ית״ק יתום קטן.

יתק״ק ישעיה תרי עשר קינות קהלת.

ית״ש יתברך שמו.

ית״ת יפה תלמוד תורה (עם דרך ארץ).

ימה״מ ימות המשיח.
ימ״ו ישראל מאיר וואהלמאן.
ימוי״פ יש מתירין ויש פוסלין.
ימ״ח מח״ג יין, מוריים, חלב, מלח, חולתית, גבינה (ע״ז ל״ט).
ימכ״ר (שומר) ידו מעשות כל רע (ליסא קע״א).
ימ״ב יש מקומות נוהגין.
ימעשי״א יהא מונח עד שיבא אליהו.
ימ״ש יהיה מה שיהיה, ימח שמו, יוסף מוקיר שבתא.
ימש״ו ימח שמו וזכרו.
ימש״ע כמבו״ד יהי מורא שמים עליכם כמורא בשר ודם.
ימש״ק ישעיה, משלי, שיר השירים, קהלת (ב״ב ט״ו).
ימש״ת יותר משל תורה.
י״נ יאיר נרו, יחיה נצח, ישוע נוצרי, ידיד נפש (ת׳), יצאה נשמתו, יפה נוף (ס׳), יין נסך (יי״נ), יש נוהגין, יאיר נתיב (ס׳), עשרה נסים, — נסיונות.
ינב״י ישראל נושע בי״י (ת׳).
ינב״י ת״ע ישראל נושע בי״י תשועת עולמים (ת׳).
ינה״ל יוסף נפתלי הירץ לוי.
ינה״ק יין נר הבדלה קידוש.
ינוי״ל י״י נתן וי״י לקח (ישי״מ יהי שם י״י מבורך).
ינח״ל יהי נא חסדך לנחמני.
יב״ל יש נוהגין לומר, — להתענות.
ינמכ״ה יפה נוף משוש כל הארץ.
ינע״מ ינוח על משכבו.
ינעמ״ב ינוח על משכבו בשלום.
י״ס עשר ספירות, ישיבת סוכה, יש ספרים, — סימנים, ים סוף.
יס״א יש ספרים אחרים, יסוד אש.
יסב״מ עשר ספירות בלי מה (עסב״מ).
יס״ג יש ספרים גורסין.
יס״ה יסוד הנקוד (יסה״נ) (ס׳).
יסוש״ה (יוש״ה).
יס״י יש ספרים ישנים.
יס״מ יש ספרים מדויקים, י׳ ספירות מקוריות (ק׳), יסוד מים.
יס״ע יסוד עולם (ס׳) (י״ע), יסוד עפר.

יסש״א יסורין של אהבה.
י״ע ימות עולם, יסוד עולם (ס׳), יורש עצר, יכוננה עליון.
יע״א יהי עוזה אלהים, ינן עליהם אלהים, יכוננה עליון אמן, ישמעאלים עובדי אלילים.
יעב״ח יעקב בן חיים.
יעב״ץ יעקב בן צבי (עמדין), (יעקב בן יצחק הלוי) (?).
יע״ד יערת דבש (ס׳).
יע״ה ירום עליו הודו, יכוננה עד העולם, ינוח עליו השלום.
יעה״ע ידו על העליונה.
יעה״ת ידו על התחתונה.
יע״ו י״י עזי ומגיני.
יעו״י יעלה ויבא (ת׳).
יעויי״ש יעוין שם.
יע״ל י״י עזרתה לי.
יעל״א ישב עולם לפני אלהים.
יעל״ה ישב עולם לפני האלהים.
יעל״י י״י עוז לעמו יתן, (ייאע״ב י״י יברך את עמו בשלום).
יע״ל קנ״ם יאוש (שלא מדעת) עד (זומם) לחי (העומד מאליו) קדושין (שאינן מסורין לביאה) גילוי (דעתא) מומר (לאכל נבילות), (סימן הלכות).
יעמב״ש ינוח על משכבו בשלום.
יעמ״ש ינוח על משכבו שלום.
יעע״ג ישראל עומד על גביו.
יע״ק ישראל עם קדוש.
יעק״ב ברוך יוצרך ברוך עושך ברוך קונך ברוך בוראך (ת׳).
יע״ש יעוין שם, ירעה עד שיסתאב (יעשי״ם).
י״פ עשרת פעמים, יציב פתגם (ת׳), יקום פורקן (ת׳).
יפמ״ש יקום פורקן מן שמיא (ת׳).
יפ״ת יפת תואר, יפה תואר (ס׳).
י״צ ישמרם צורם, ישמרהו צורו, יין צמוקים.
יצא״א ב״ב י״י צבאות אשרי אדם בוטח בך.
יצה״ט יצר הטוב.
יצה״ר יצר הרע.
יצ״ו ישמרהו צורו וגואלו, יבנה ציון וירושלים, יחיה צדיק וזרעו.
יצו״א ישמרהו צורו וגואלו אמן.
יצחק רבקה בפי ישרים תתרומם ובדברי צדיקים

יטאש״פ יום טוב אחרון של פסח.
יטבש״ג יום טוב שני של גליות.
יט״ל יש טעם לדבר, — לדבריו, יום טוב ליפמאן.
יט״ש יום טוב שני.
יטש״ג יום טוב, — ימים טובים של גליות.
י״י יהוה, ישמח ישראל (ס׳), יסוד יוסף (ס׳).
ייא״י מו״ע יחל ישראל אל י״י מעתה ועד עולם (ת׳).
יי״ב ישמח י״י במעשיו, ישמח ישראל בעושיו.
יי״ז י״י יבנה זבולו, יתברך יתרומם זכרו.
יי״ח יצא ידי חובתו, יישר (י״י) חילך.
יי״י יחיד יחיד יחיד.
יי״כ יישר כחך, — כחכם, יין כשר.
ייכ״ע ישועת י״י כהרף עין.
יי״ל יין לבנון (ס׳).
יילאו״א ימלוך י״י לעולם אמן ואמן (ת׳).
יילא״צ לדוד״ה ימלוך י״י לעולם אלהיך ציון לדור ודור הללויה (ת׳).
ייל״ו י״י ימלוך לעולם ועד (ת׳).
יימכ״ר יא״נ י״י ישמרך מכל רע ישמור את נפשך.
יי״נ יין נסך (י״נ).
יי״נ בצה״ח י״י יצרור נשמתו בצרור החיים.
יי״צ (י״צ).
יי״ק יין קפריסין.
יי״ר ימין י״י רוממה.
ייש״כ יין של כותים.
יית״י יראת י״י תוסיף ימים.
י״כ יש כאן, יום כפור (יוה״כ, יה״כ, יו״כ), יהי כבוד (ת׳).
יכב״ט ויבכ״ט יכנס בכי טוב ויצא בכי טוב.
יכ״ג יוחנן כהן גדול.
יכו״ב יכין ובעז.
יכי״ל יהי כבוד י״י לעולם (ת׳).
יכ״ק יום כפור קטן (יוכ״ק).
י״ל יש לומר, — להשיב, — להקשות, — לשאול, — להבין, — לתרץ, — לפרש (יל״פ), — לדחות, — לזהר, — לכון, — למחות, יער לבנון (יע״ל) (ס׳), יוכל לדמות, — לומר, יוסיף לקח (ס׳), יוסף לחק (ס׳), יד לשון (ס׳), יין לבנון (ס׳), יחי לעד, יצא לאור, יוצא לאור.
ילאנ״ס יחי לעד אמן נצח סלה.
ילא״פ וי״ל ליצ״ו יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך י״י צורי וגואלי.

יל״ב יש למחות בידם, יכול לחזור בו.
ילב״ש יחי לעד ביראת שמים.
יל״ג יורד לגיהנם, יהודה ליב גארדאן.
יל״ד יש לדקדק — לדרוש, יהודה ליב דוקעס.
י״ל דאה״נ יש לתרץ דאין הכי נמי.
ילדמ״מ יש לתרץ דמכל מקום.
יל״ד ש״ל יש לנו די שאם לו (יעב״ץ).
יל״ה יאתה לו הגדולה, יש להקל (ילה״ק), יש להחמיר (ילה״ח), יש להבין, יוכל להיות (י״ל), יוצא לכל הדעות (ילכ״ה), יסודי לשון הקודש (ילה״ק) (ס׳).
יל״ה ולחעה״ב יזכה לימות המשיח ולחיי עולם הבא.
ילול״א י״י לי ולא אירא.
יל״ח יצא לידי חובתו (יי״ח), יצא לחירות (י״ל), יש לו חזקה, י״י לעזרתי חושה (ת׳), ילקוט חדש (ס׳).
יל״י י״י לעד יתברך.
ילי״ב יום ליבשה (ת׳).
יל״י ב״א(ה) יתהלך לפני י״י בארצות החיים.
ילילי״י יד ליד לא ינקה.
יל״ס יש לו סימן.
יל״צ יום טוב ליפמאן צונץ.
יל״ר ילקוט ראובני (ס׳), ילמדנו רבנו.
יל״ש ילקוט שמעוני (ס׳), יפה לשכחה, יועיל לשכחה, יחיאל ליכטענשטיין.
ילשה״ג יוצר לשבת הגדול.
ילשפה״ח יוצר לשבת פרשת החודש.
ילשפ״ז יוצר לשבת פרשת זכור.
ילשפ״פ יוצר לשבת פרשת פרה.
ילת״ר יצא לתרבות רעה.
י״מ יש מפרשים, — מקשין, — מתירין, — מוסיפין, — מתענין, ישמח משה (ת׳), ידי משה (ס׳), יפה מראה (ס׳), ישועות משיחו (ס׳), יציאת מצרים (יצ״מ), עשרה מאמרות, יום מיתת, יצאו מהם (יצ״מ), יואל משה (ס׳).
ימאו״א יום מיתת אביו ואמו.
ימ״ב יהי מקורו ברוך.
ימב״מ יונה מצאה בו מנוח (ת׳).
י״מ במ״ח ישמח משה במתנת חלקו (ימב״ח) (ת׳).
ימ״ג יסוד מלכות גבורה (ק׳).
ימג״ל י״י מלך גאות לבש (ת׳).
ימ״ה ימות השנה, יצא מן הכלל (ימה״כ).

יב״ר ישראל בני רחמנים.
יב״ש י״ב שנה — שעות, יבין שמועה (ס׳) (י״ש), יוסף בן שמעון (תרי יב״ש איכא בשוקא). יהושע אבן שואב.
יבשוי״א י״ב שנה ויום אחד.
י״ג יש גורסין.
יגי״י יבורך גבר ירא י״י (יבגי״י) (יגי״ה).
יג״מ י״ג מדות, שלש עשרה מדות.
יג״מ שהתנ״ב י״ג מדות שהתורה נדרשת בהן.
יג״ע י״ג עקרים, שלוש עשרה־עקרים.
יגת״ו יגדיל תורה ויאדיר (ית״ו).
י״ד יורה דעה (יו״ד) (ס׳), יוסף דעת (ס׳), יוצא דופן, יד דוד (ס׳).
ידה״ט ידיעת הטבע (יה״ט).
ידו״ר ידים ורגלים.
יד״מ ידי משה (ס׳), יודע מחשבות.
יד״נ יהי דן נחש, ידיד נפש (ת׳), ידיד נפשי.
יד״פ יומא דפגרא.
ידתה״ש ידיעת תכונות השמים (ידתכה״ש).
י״ה יד החזקה (ס׳), יסודי הדת (ס׳) (יסה״ד), יום הכפורים (יה״כ, יוה״כ, י״כ, יו״כ), ינאי המלך (ינה״מ).
יה״ב יצא הפסדו בשכרו (יהפב״ש).
יהב״י יקותיאל הנקדן בר יהודה.
יהבי״ח ישמח האב ביוצא׳ חלציו.
יה״ג ים הגדול, ימות הגשמים (ימה״ג).
יהו״א (אהו״י) (ד׳).
יהו״ה ישמחו השמים ותגל הארץ.
יה״ז יום הזכרון.
יה״ח יד החזקה (י״ה) (ס׳), ימות החמה (ימה״ח), יחוסי החכמים (ס׳).
יה״ט (ידה״ט).
יה״כ (י״ה, יוה״כ).
יה״ל יחכה י״י לחננכם (יי״ל).
יהלא״פ יהיו לרצון אמרי פי (ילא״פ).
יה״נ יסוד הוד נצח (ק׳), ישוע הנוצרי.
יהנ״ק יין הבדלה נר קידוש (פס׳ ק״ג א׳).
יה״ע ירח העבר.
יהע״ל י״י היה עוזר לי — לנו.
יהק״ג יציאה הצלה קיחה גאולה.
יה״ר יהי רצון.
יהר״ל יהי רצון לפניך.
יהר״מ יהי רצון מלפניך.
יהר״מ אוא״א (ירמאוא״א).
יהר״מ י״א וא״א יהי רצון מלפניך י״י אלהי ואלהי אבותי.
יה״ש ייחוד השם (יחה״ש), ימות השנה (ימה״ש), ישוע העשיל שור.
יהש״ר יהא שמה רבא.
יהשר״מ לע׳ ולעעי״ת יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמיא יתברך (ת׳).
יה״ת יסודי התשובה.
יוא״ל יוסף אלמנצי.
יו״ב יעקב ובניו, יכין ובועז.
יו״ד יורה דעה (ס״) (י״ד).
יוה״כ יום הכפורים (יו״כ, יה״כ), כי מלאכיו יצוה לך, יחיד ורבים הלכה כרבים.
יו״ט יום טוב, ימים טובים (י״ט).
יוט״א יום טוב ראשון.
יוט״ב יום טוב שני.
יו״ל יוצא לאור.
יו״ל ח״ע סא״נ יגדל ויחי לנצח חיי עד סלה אמן נצח (?).
יו״נ יוצא ונכנס (יונ״כ).
יו״ר יצחק ורבקה.
יושא״י יודע שאינו יודע.
יוש״ה יסוד ושורש העבודה (ס׳).
יוש״ט יד ושם טוב (ס׳).
יו״ת יתד ותנועה (ד׳).
י״ז יראה זרע, יתעלה זכרו, שבעה עשר.
יזי״י יראה זרע יאריך ימים.
יזיי״א יראה זרע יאריך ימים אמן.
יז״ל יהי זכרו לעד.
יז״ת שבעה עשר בתמוז (יזב״ת).
י״ח שמנה עשרה, יהי חלקי, ידי חובתן, יום חול (יו״ח), ילקוט חדש (ס׳), ירא חטא (יר״ח), יוצאי חלציו, — חלציה, יאי חולקיה, יד חרוצים (ס׳), ישני חברון, ידיעת חשבון (ס׳), יישר חילך.
יח״א י״ח אזכרות.
יחב״א יהי חלקו בחיים אמן.
יח״ב יע״מ יעלזו חסידים בכבוד ירננו על משכבותם.
יח״ו יושב חביונו וסתרו (?).
יחיעכי״ל יהי חסדך י״י עלינו כאשר יחלנו לך.
יחל״ע יפול חבלו לחיי עולמים.
יחל״צ ית״ו י״י חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדיר.
י״ט יש טעם, יום טוב (יו״ט), יצר טוב (יצ״ט).

טע״ט טפח על טפח.
טעל״פ טעם לפגם (טל״פ).
טעל״ש טעם לשבח (טל״ש).
ט״פ טריפה פסול.
ט״צ טומאת צרעת.
ט״ק טבעת קידושין, טלית קטן, תשעה קבין.
טקיו״ר טעון קידוש ידים ורגלים.
ט״ר טפחא רביע (ד׳).
טרידו״ר טעון רחיצת ידים ורגלים.
ט״ש טומאת שרץ.
טשבג״ה טוב שבגוים הרוג.
טשברלג״ה טוב שברופאים לגיהנם.
טשל״נ טוב שלא נברא.
טש״ש טומאת שמונה שרצים (טח״ש).
טש״ת סא״ב מע״ק גד״ד טלה שור תאומים, סרטן אריה בתולה, מאזנים עקרב קשת, גדי דלי דגים.

י

י׳ יום, עשרה, יוצר, יוצרות.
י״א יש אומרים — אוסרין, יראת אלהים (יר״א), יוסף אומץ (ס׳), ייחוד אלהים, יתננו אלהים, יסוד אמונה (ס׳), יונת אלם (ס׳), ישע אלהים (ס׳), ירחמהו אל, אחד עשר, יורשין אחריו, יהודה אריה, יד אליהו (ס׳), יד אפרים (ס׳), יסוד אלהות, ירא אלהים, (יר״א), יורשין אחריו, יורשי אחרי, יד אברהם (ס׳), יד אבשלום (ס׳) יד אפרים (ס׳).
יאב״ל ירא אלהים בכל לבבו.
יאו״א י״י אלהי ואלהי אבותי (יאוא״א), יהי אור ויהי אור.
יאו״מ ירא אלהים וסור מרע.
יאומ״א י״י אורי וישעי ממי אירא.
יא״ח יגדל אלהים חי (ת׳).
יאח״ו יגדל אלהים חי וישתבח (ת׳).
יא״י י״י אלהי ישראל, ישוב ארץ ישראל.
יאי״א י״י אלהינו י״י אחד.
יאכ״ס יעקב איש כפר סכניה.
יאכרו״ל ישמך אלהים כרחל ולאה.
יא״ל יש אם למקרא, יש אם למסורת (יאלמ״ס) (יא״ל ויא״ל), יזכרם אלהים לטובה.
יאלס״ל יש אם למסורת סבירא ליה (יעב״ץ).
יא״מ ישיבת אהל משה (ס׳).
יא״ע יכוננה אל עליון.
יאע״ה יעקב — יצחק אבינו עליו השלום.
יא״צ יאהרצייט (י״צ).
יא״ק יראת אלהים קודמת — קדמון.
יאש״מ יאוש שלא מדעת.
י״ב שנים עשר, ימי בראשית, יודעי בינה, יש בו, יש בכור, יגדל בתורה.
יב״א יצחק בן אברהם.
יב״ג יוסף בן גריון.
יבגי״י יבורך גבר ירא י״י (יגי״י).
יב״ה יש בקדשי המזבח (יבה״מ), יעקב בעל הטורים (יבה״ט).
יבה״מצ״ל עשרת בני המן צריך לכתוב (יעב״ץ).
י״ב וגבש״ש יציבא בארעא וגיורא בשמי שמיא.
יבומ״ט יגדל בתורה ובמעשים טובים.
יב״ח י״ב הודש — חדשים, יצא בן חורין.
יב״ט עשרה בטלנין (עב״ט), יהודה בן טבאי.
יב״י יברך בית ישראל, ירבה בישראל, יבנה ישראל.
יבי״ו יברכך י״י וישמרך.
יבי״ו יברכך י״י וישמרך.
יאיפא״ו יאר י״י פניו אליך ויחנך.
ישיפאול״ש ישא י״י פניו אליך וישם לך שלום.
יבי״ש יעקב בן יוסף שליט.
יבכ״ו יגדל בתורה כהוגן וכשורה.
יבכש״ד יפתח בדורו כשמואל בדורו.
יב״מ ירצה בכל מעשיו, יש בו משום.
יבמ״י ישא ברכה מאת י״י.
יבמנ״ט יש בו משום נותן טעם.
יב״נ יהושע בן נון, יששכר בנימין נפתלי.
יבנ״ה יין בשמים נר הבדלה (פסח׳ ק״ד).
יב״ס ייבא סבא.
יב״ע יונתן בן עוזיאל, יצירה בריאה עשיה (ק׳), יושב בסתר עליון, (בצש״י בצל שדי יתלונן).
יב״צ יואב בן צרויה, י״ב צרופי (יעב״ץ), ינחני במעגלי צדק, יפרח בימיו צדיק.
יב״ק יעננו ביום קראנו, קומה בעזרת ישראל.

ט

ט׳ טעם, טענה, טפח, טפחים, טעות, טור, טפה, טיפות, טבילה, טבילות, תשעה, טעון, טור, טורים.
ט״א טעם אחר, טובה אחת, ט׳ אדומים, טל אורות (ס׳), טורי אבן (ס׳), טומאת אוכלין, טהרת אברהם (ס׳) ,טור אודם (ס׳).
טא״ו(מ) טומאת אוכלין ומשקין.
טאוט״ש טוט אסר וטוט שרי.
טא״ח טור אורח חיים (טוא״ח, טאו״ח) (ס׳).
טא״ע טור אבן עזר (טוא״ע) (ס׳).
טא״ק טלה אריה קשת.
ט״ב ט׳ באב (ת״ב, תב״א), טעון ברכה.
טבא״ל באלב״ם = רמלא.
טב״ב טעון שתי ברכות.
טבו״י טבול יום (טב״י).
טב״י טבול יום.
טבלי״ר טעם בלי רוח.
ט״ג טלית גדול, טובה גדולה, טעות גוי, טופס גטין, טיב גטין (ס׳).
ט״ד טן דו, טרפא דאסא (עלי הדס).
טד״ש טופסא דשטרי.
ט״ה טעם הדבר — המקרא, טופס השטר (טה״ש), טובת הנאה, טורח הדרך, טומאת הגוף (טה״ג), טעון — טעונין הזאה (הזיה).
טה״ב טעות הוא בידם.
טה״ג טומאת הגוף (ט״ה).
טה״ד טעם הדבר (ט״ה), טורח הדרך (ט״ה).
טה״ז טעון — טעונין הזאה (הזיה) (ט״ה).
טה״מ טעמי המצות (ס׳), טעמי המסורה (ס׳) — המקרא (ס׳).
טהמ״ס טעמי המסורה (טה״מ).
טה״ק טהרת הקודש (ס׳).
טו״א ט״ו אב, טומטום ואנדרוגינוס (טומוא״ג), טומאת אוכלין (ט״א).
טוא״ח טור אורח חיים (טא״ח) (ס׳).
טוא״ע טור אבן עזר (טא״ע) (ס׳).
טו״ה טובת הנאה (ט״ה, טוה״ג).
טו״ז טורי זהב (ט״ז) (ס׳).
טוח״מ טור חושן משפט (טח״מ) (ס׳).
טו״ט טומאה וטהרה, טוב טעם (ס׳) (ט״ט).
טוי״ד טור יורה דעה (טיו״ד, טי״ד) (ס׳).

טו״מ טל ומטר (טומ״ט), טענה ומענה (טומ״ע) (זרובבל), טבח ומכר.
טו״נ ט״ו ניסן, טמיר ונעלם.
טו״פ טריפה ופסול.
טופעמלה״ט טופח על מנת להטפיח.
טו״ר טוב ורע.
טוש״ע טור שולחן ערוך (ס׳).
טו״ת טלית ותפילין, טענות ותביעות.
ט״ז טורי זהב (טו״ז) (ס׳), טומאת זב — זבה, טעם זקנים (ס׳), טעון זריקה.
טז״ד טעון זריקת הדם.
טזו״מ טומאת זב ומצורע.
ט״ח טבילת חובה, טעם חטא, טהרת חולין (ס׳).
טחוז״מ טוביה חטא וזיגוד מנגיד.
טחולב״ש טענו חטין והודה לו בשעורין.
טח״מ (טוח״מ).
טחפ״ח ממצ״ד טבא חדא פלפלא חריפתא ממלא צנא דקרי.
ט״ט טוב טעם (ס׳) (טו״ט), טעון טבילה.
טט״ג טוען טענת גנב.
טט״ו טוב טעם ודעת, (טוט״ו, טטו״ד).
ט״י טבול יום (טבו״י).
טי״כ טירת כסף (ס׳).
ט״כ טירת כסף (ס׳).
טכלא״י טלטול כלאחר יד.
טלט״ד מלמ״א טב למיתב טן דו מלמיתב ארמלו.
טל״פ (טעל״פ).
טל״ש (טעל״ש).
ט״מ טומאת מת, טבילת מצוה, טעמי מצות (ס׳), טפחא מונח (ד׳), טעמי מקרא, טריד מצוה, טעמא מאי, טומאת מצורע.
טמ״ד טעון מתן דמים.
טמדואעג״מ טעון מתן דמים ואימורין על גבי מזבח.
ט״נ טומאת נפש.
טנת״א טעמים נקודות תגין אותיות.
ט״ס טעות סופר, טפה סרוחה.
ט״ס שק״ץ גוזלי״ם (ד׳) (מקבלין רק דגש חזק).
ט״ע טביעת עין, טעות עכו״ם, טב עלם (יוסף).

חמוה״ק חסורי מחסרא והכי קתני.
חמ״ו(ע) חנניה מישאל ועזריה.
חמו״מ חברת מקרא ומשנה.
חמו״ק חסורא מחסרא והכי קתני (חמוה״ק).
חמו״ש חודש מועד ושבת (חמ״ש).
חמ״ח חרא מחדא.
חמ״י חברת מעוררי ישנים.
חמ״נ חברת מקיצי נרדמים, חד מנייהו נקט.
חמ״ס חומשים מחזורים סדורים.
חמ״ע חבירו מוכיח עליו, חברת מלבישי ערומים, חומש מאור עינים (חומ״ע) (ס׳).
חמפ״נ חולתית מורייס פת נבינה.
חמ״ש חורש מועד שבת (חמו״ש), חמר משה צבי (ס׳).
חמשו״ל חמץ משש שעות ולמעלה.
חמש״ס חול מועד של סכות.
חמש״פ חוץ משוה פרוטה, חול מועד של פסח.
חמש״ת חוקה מרה שנה תורה.
חמ״ת חברת מרביצי — מחזיקי תורה.
ח״נ חצי נזק, חי נפשי, חינוך נערים, חיי נצח, חכמה נסתרה.
חנ״א חברת נשמת אדם (?).
חנב״ב חכמת נשים בנתה ביתה.
חנ״ה חלה נדה הדלקת (הנר), חנוכת הבית.
חנ״נ חתיכה נעשית נבילה, חרב נוקמת נקם (ס׳).
חנ״צ חצי נזק צרורות.
חס׳ חסר, חסידים, חסרה (ל׳).
ח״ס חשש סכנה (חש״ס).
חס״ט חסדים טובים.
חס״ל חסד לאברהם (ס׳).
ח״ע חתימת עדים, חיי עולם, חיי עד, חיבוט ערבה.
חע״ד חברת עוזר דלים.
חע״ד ול״מ חבל על דאבדין ולא משתכחין.
חע״ה חכמינו עליהם השלום (חעה״ש).
חעוה״ב חיי עולם הבא (חהעוה״ב).
חעוה״ז חיי עולם הזה.
חעז״כ חייבים על זדונם כרת (ועש״ת ועל שגגתם חטאת).
חע״כ חתימת עדים כשרים.
חע״מ חכם עדיף מנביא, חפץ ערבות מושבו (?).
חעמ״פ חייבין עליהן משום פגול.
חע״ש חבור עמודי שבע.
ח״פ חונה פה, חטף פתח (ד׳), ח׳ פרקים (להרמב״ם), חג פסח, חרב פיפיות (ס׳).
חפ״י חסרי פא יוד (ד׳).
חפ״מ חתיכה פריעה מציצה.
חפ״נ חסרי פא נון (ד׳).
חפ״ק(ק) חונה פה קהלה (קדושה).
חפ״ת חיים פלטיאל תולעת.
ח״צ חכם צבי, חובבי ציון, חמדת צבי (ס׳), חטאות צבור (חה״צ), חשבון צדק, חרבות צורים (ס׳).
חצה״כ חצר הכבד.
חצו״מ חצופה ומרשעת.
חצסל״י חטאנו צורנו סלח לנו יוצרנו (ת׳).
חצ״ש חציה שלי (ח״ש).
ח״ק חטף קמץ (ד׳), חירק קטן (ד׳), חסרי קצוות (ד׳), חצי קדיש (ת׳), חברה קדישא, חוות קשה (ס׳).
חק״ל חקקי לב (ס׳).
ח״ר חיה רעה, חולי ראש.
חר״ו חירוף ונידוף, חירופים ונידופים.
חר״נ חידושי רבנו נסים.
חר״צ חברת רודפי צדק.
חר״ש חמישי רביעי ששי (הד״ו).
ח״ש חצי שעה, חצי שיעור, ח׳ שעות, חדש ששוני (ת׳), חזרת שלום, חיי שרה, חוקות שמים (ס׳), חילול שבת, חכמת שלמה (ס׳) חלק שלמה (ס׳), חצי שקל (מחה״ש), חציה שלי (חצ״ש), חוט שני (ס׳).
חש״א חברת שבת אחים, חשש איסור.
חשאב״ס חולי שאין בה סכנה.
חש״ד חסר שנת דפוס.
חשה״נ חשבון הנפש.
חש״ו חרש שוטה וקטן (חשו״ק).
חשו״מ חברת ש״ס ומשניות.
חש״ו פ״ר חרש שוטה וקטן פגיעתן רעה.
חשיב״ס חולי שיש בה סכנה.
חש״מ חולו של מועד, חזרת של מצוה.
חשמ״ן חיים שאל ממך נתת.
חש״נ חטאו של נחש.
חשנב״ע חולין שנכנסו בעזרה.
חש״ס חשש סכנה (ח״ס).
חש״ע חטאו של עגל.
חשעע״ה חמץ שעבר עליו הפסח (חשע״ה).
חשרפב״י חמורו של רבי פנחס בן יאיר.
ח״ת חתן תורה, חולקין תרומה, חותם תכנית (ס׳), חמש תשובות (ס׳), חקל תפוחין (ס׳) (ק׳).
חת״ז חתימת זקן (ת״ז).
חת״ת חברת תלמוד תורה.

חוש"מ חולו של מועד.

חו"ת חותם תכנית (ס') (ח"ת).

ח"ז חוב זה, חתימת זקן (חת"ז).

חז"ה חזר הדין (חזה"ד).

חזו"מ חגי זכריה ומלאכי.

חז"ל חכמינו — חכמים זכרונם לברכה, חזון למועד (ס').

חז"ס חיים זעליג סלאנימסקי.

ח"ח חרם חכמים, — חמור, חדרי חדרים, חשש חמץ, — חימוץ.

חחא"ל חברך חברא אית ליה.

חח"ג חסד חכמה גבורה (ק').

חח"נ חסד חכמה נצח (ק').

חח"צ חברת חובבי ציון.

חח"ת חמשה חומשי תורה.

ח"ט חשש טרפות, חן טוב (ס'), חמי טבריה, חיים טובים.

ח' חידושי.

ח"י שמונה עשר (י"ח).

חי"א ח"י ארומים.

חי"ג ח"י גדולים.

חי"ז ח"י זהובים.

חי"פ ח"י פנים, ח"י פרוטות.

ח"י צ"ל ח"י צלמים (= קרייצער).

ח"י רו"כ ח"י רובל כסף.

ח"י ר"ט ח"י רייכסטאהלער.

ח"י חתימת יד — ידי, חכמי יון, חכמת יונית, חק יעקב (ס'), חוסן ישועות (חי"ש) (ס'), חות יאיר (חו"י) (ס'), שמונה ימים, חלק יעקב (ס'), חמדת ישראל (ס').

חי"ד חלק יורה דעה (חיו"ד).

חיד"א חיים יוסף דוד אזולאי.

חיה"ח חיבור יד החזקה.

חיה"ק (חה"ק).

חיה"ש (חה"ש).

חיו"צ חי י"י וברוך צורי.

חי"ח ח' ימי חנוכה.

חיי"ם חולי יסורים ים מדבר.

חיל"י חיו יחיה לא ימות.

ח"כ חסרון כיס, חביבי כנפשי, חייבי כריתות, חזקת כשרות, חצי כופר, חלוף כתב, חולק כבוד, חשוב כמת (חכ"מ).

חכ"א חכמים אומרים (ח"א).

חכ"ב חכמה כתר בינה (ק').

חכה"ת חכמת התכונה (חהת"כ).

חכ"ח חלק כחלק.

חכ"י חברים כל ישראל.

חכי"ח חברת כל ישראל חברים.

חכ"מ חשוב כמת (ח"כ).

ח"ל חוץ לארץ (חו"ל), חייבי לאוין, חס לנו, חרם לזרים, חוץ לדרך — לדרכנו, חק לישראל (ס'), חוזר לראש — למוטב, חבלי לידה, חכם להרע (חכלה"ר), חייב לברך (חל"ב), חסד לאברהם (ס').

חלא"א חוץ לארבע אמות (חלד"א).

חלאה"ש חל להיות אחר השבת.

חלאי"ת (חלי"ת).

חל"ב חייב לברך (ח"ל), חרם לזרים בנדוי.

חלבנח"ש חרם לזרים בנדוי חרם שמתא.

חלבנח"ש דרגמ"ה חרם לזרים בנדוי חרם שמתא דרבנו גרשום מאור הגולה.

חלב"ש חל להיות בשבת.

חלד"ה חוץ לדרך הטבע (חולד"ה).

חל"ה (חלעה"ב).

חלי"ת חושה לעזרתי י"י תשועתי (אלהי).

חל"מ חוזר למוטב (ח"ל), חתום למטה (ח"מ), חזון למועד (ס'), חמור למשא.

חל"מ כצנ"ש (שצ"מ חנכ"ל).

חל"נ חינוך לנערים.

חל"ס חוץ לסוכה.

חלעוה"ב חלק לעולם הבא (חל"ה).

חל"פ חד לא פגום.

חל"ק חייב — חייבים לקרות.

חלר"ע חטאנו לפניך רחם עלינו (ת').

חל"ת חוץ לתחום (חול"ת).

ח"מ חתום מטה (חל"מ), חבלי משיח (חב"מ), חצי משי, חושן משפט (חו"מ) (ס'), חייבי מיתות, חייב מיתה, חכמי משנה (חה"מ), חלקת מחוקק (ס'), חמש מגילות (חמ"ג), חתימת מילה, חסורא מחסרא, חולי מעיים, חושך מצרים (חמ"צ), חומרי מתניתא (ס'), חברת מקרא (חה"מ).

חמא"ד חברת משכיל אל דל.

חמב"ד חייבי מיתות בית דין.

חמ"ג חמש מגילות (ח"מ).

חמ"ד חמשת מיני דגן (המ"ד), חסר מקום דפוס.

חמדה"ט חוץ מדרך הטבע.

חמ"ה חברת מפיצי השכלה (חמפ"ה), חברת מחזיקי הדת (חמחז"ה).

חוט השני (ס'), חוט השערה (חוה"ש), חכמי הדור (חה"ד), חסידי הדור, חיקור הדין, חובת הלבבות (ס'), חנוכת הבית, חוקת הברית (ס'), חזקת הבתים, חידושי הלכות, חצר הכבד (חה"כ), חשבון הנפש (חה"נ) (ס'), חמדת הימים (חה"י) (ס').

חה"א חכמי — חסידי האומות.

חה"ב חכמי הבבלי.

חה"ג חוקות הגוים, חתימת הגמרא.

חה"ד חכמי — חסידי הדור.

חה"ט חכמי הטבע.

חה"י חמדת הימים (ס').

חה"כ חברת הכנסת כלה.

חה"ל חולין הוא לך, חובה היא לו, חתיכה הראויה להתכבד.

חה"מ חתימת המשנה, חילול המקום, חכמי המשנה, חכמת המזלות (חהמ"ז), חושן המשפט (חו"מ) (ס'), חסדי השם, — המקום, חידושי המאירי (ס'), חבלי המשיח (ח"מ).

חה"נ חכמי הנוצרים, חכמת ההנדסה, חשבון הנפש (ס'), חינוך הנערים.

חה"ס חוט הסיקרא (חוה"ס).

חה"ע חכמי העולם, חתימת העדים, חשבון העבור.

חה"פ חכמת הפרצוף.

חה"צ חטאת הצבור (ח"צ).

חה"ק חכמת הקבלה, חיבוט הקבר, חיות הקודש, חילופי הקריאה.

חהר"ל חתיכה הראויה להתכבד.

חה"ש חצרות השיר (ס'), חשבון השוה, חבצלת השרון (ס'), חוט השדרה (חוה"ש), חלול השם.

חהש"ס חתימת הש"ס.

חהת"כ (חכה"ת).

ח"ו חס ושלום, חס וחלילה, חלילה וחס, חזק ונתחזק, חי וקים (ת'), חקירה ודרישה, חוקר ודורש (חו"ד), חסרות ויתרות (חוי"ת), חי ונושע (ס').

חו"א חסד ואמת (ס').

חוא"מ חסידים ואנשי מעשה.

חו"ב חזק ואמץ בתורה (חא"ב), חולדה וברדלס, חכמה ובינה, חסד ובינה, חריף ובקי, חורבן בית.

חוב"א חזק ואמץ בתורה אמן.

חובה"מ (חבה"מ).

חוב"צ חובבי ציון.

חוב"ש חורבן בית שני.

חו"ג חסד וגבורה, חכמה וגבורה, — וגדולה, חסדים וגבורות (ק').

חו"ד חלב ודבש, חוקר ודורש (ח"ו), חות דעת (ס').

חו"ה חלה וסת הדלקה, חובת הלבבות (ח"ה) (ס'), חול המועד (חה"מ).

חוה"ג חוקות הגוים, חוקת הגוי.

חוה"ט חוש הטעם (חה"ט).

חוה"מ חול המועד (חה"מ), חוש המשוש, חוני המעגל.

חוהמ"ס חול המועד סכות.

חוהמ"פ חול המועד פסח.

חוהמש"ס חול המועד של סכות.

חוהמש"פ חול המועד של פסח.

חוה"נ חולי הנופל.

חוה"ר חוש הריח, — הראות.

חוה"ש חוש השמע, חוט השדרה (חה"ש), חוט השני (ס').

חוז"ל חוזר לראש.

חו"ח חד וחד.

חו"ט חוכא וטלולא, חוכא ואטלולא.

חו"י חות יאיר (ס') (ח"י).

חוי"ל חזק ויאמץ לבך.

חוי"ת חסר ויתיר, חסרות ויתרות (ח"ו).

חו"כ חתן וכלה.

חו"ל חוץ לארץ, — למדינה, — למחנה, חוץ לעיר.

חולד"ה (חלד"ה).

חול"ז חוץ לזמנו.

חול"ל חוטא ולא לו.

חול"פ חנון ורחום לכל פועל (ת').

חול"ת (חל"ת).

חו"מ חרב ומגן (ס').

חומדה"ט (חמדה"ט).

חומ"ע (חמ"ע).

חו"נ חכם ונבון, חזק ונתחזק (ח"ו).

חו"נ מו"ק חי וקים נורא מרום וקדוש (ת').

חו"ס חיגר וסומא.

חועו"ד חיה ועופות ודגים (חעו"ד).

חועמ"ש חולדה ועכבר מצוים שם.

חו"פ חנוכה ופורים.

חופ"ק חונה פה קהלתנו.

חו"ש חומש שמרוני, חיים ושלום, חדש ושבת.

חוש"ח חוט של חסד.

ח

ח׳ חלק, — חלקים, חכמה, — חכמת, חלון, חומש, חברה, חודש, חסר, חסרה.

ח״א חיי אדם (ס׳), חכמת אדם (ס׳), חידושי אגדות (ס׳) (חד״א), חיזוק אמונה (ס׳), חומת אנך (ס׳), חכמת אברהם (ס׳), חד אמר, חכמים אומרים, חודש אלול, חלק א׳, חזקת איסור (חז״א), חנן אלהים (ס׳).

חא״א מפבב״ח חזקה אין אדם מעיז פניו בפני בעל חובו.

חא״ה חידושי אנשי השם (ס׳).

חא״ה חסידי — חכמי אומות העולם (חאה״ע, חא״ע), חלק אבן העזר (חא״ע), חטא אדם הראשון (חאדה״ר).

חאה״ר חטא אדם הראשון (חאדה״ר).

חאה״ת חידושי אגדות התלמוד.

חא״ז חופת אליהו זוטא (ס׳).

חא״ח חלק אורח חיים (חאו״ח).

חא״כ חנם אין כסף.

חא״ל חייב אדם לומר, — לברך (חאל״ב).

חאל״ב חזק אמץ לעד בתורה.

חא״מ חלק אלוה ממעל.

חא״ר חופת אליהו רבא (ס׳).

ח״ב חכמי בבל, חתן בראשית (חב״ר), חזור בך, חיי בשרים (ס׳), חרבן ביתר, חרבן בית, חש בראשו (חב״ר) (חביע״ב חש בראשו יעסוק בתורה).

חב״א חרבן בית ראשון (חב״ר), חילופי בן אשר.

חב״ד חכמה בינה דעת (ק׳).

חבה״מ חרבן בית המקדש (חבהמ״ק).

חב״ו חפץ בתורה ומעשים, חכמה בינה ודעת.

חב״ח חברת בקור חולים, חדר בחדר, חנניה בן חזקיה.

חב״י חומץ בן יין, חינוך בחירי יה (ס׳), — בית יהודה (ס׳)·

חבי״ב חש בראשו יעסוק בתורה.

חביכ״ג חשמונאי בן יוחנן כהן גדול.

חבי״ת חלב בשר יין תכלת.

חב״כ חושד בכשרים (חבכ״ש).

חבל״י חזק בתורה לאורך ימים.

חבלי״ו חזק בתורה לאורך ימים ושנים.

חבל״מ חיי בשרים לב מרפא.

חב״מ חי בן מקיץ (ס׳), חולי בני מעים (ח״מ).

חב״נ חילופי בן נפתלי.

חב״ס חכמת בן סירא (ס׳) (ב״ס).

חב״ע חולין בעזרה.

חבע״פ אש״ש חמץ בערב פסח אחר שש שעות.

חב״פ חייב בפשיעה, חמץ בפסח.

חב״ק חברת בני קודש.

חב״ש חרבן בית שני, חל בשבת (ח״ב).

חב״ת חוזר בתשובה, חפץ בתורה.

ח״ג חובת גלות, חצי גרים, חד גדיא, חרם גמור, חמדה גנוזה (ס׳), חלק גדול.

חג״ב חתימת גמרא בבלית (חגב״ב).

חגב״י חופר גומץ בו יפול (ופגי״נ ופורץ גדר ישכנו נחש), חלב גבינה ביצים יין ישן.

חגב״ש חלב גבינה בצלים שחליים (לא יאכל אדם אחר הקזת דם).

חג״ד חתימת גמר דין.

חגול״ד חד גרים ולא דייק.

חג״ח חברת גמילות חסד, — גומלי חסדים.

חג״י חדשים גם ישנים.

חג״ת נהי״מ חסד גבורה תפארת נצח הוד יסוד מלכות (ק׳).

חג״ת חסד גבורה תפארת (ק׳).

חגת״מ חסד גבורה תפארת מלכות (ק׳).

ח״ד חלוקא דרבנן, חות דעת (ס׳), חלש דעתיה, חתן דמים.

חד״א חומש דפוס א׳, חידושי אגדה (ח״א).

חד״ב חומש דפוס ב׳.

חדול״ג חד דייק ולא גרים.

ח״ד כח״ד חושבנא דדין כחושבנא דדין.

חדל״ע חברת דורשי לשון עבר.

חדל״ש חירגא דיומא לא שמיה.

חד״צ חברת דורשי ציון, חי דומם צומח.

חדצ״מ חי דומם צומח מדבר.

חד״ר חסד דין רחמים (ק׳), חרם דרבנן, חלוקא דרבנן.

חדר״ג חרם דרבינו גרשום.

חדרגמ״ה חרם דרבינו גרשום מאור הגולה.

ח״ה חג המצות (חה״מ), חילול השם, — השבת (חה״ש), חוט השדרה (חוה״ש), חידוש הלבנה (חה״ל), חלופי הקריאה, חידוש העולם (חה״ע),

זלש״ב (זלשל״ב).
זלשל״ב זכין לאדם שלא בפניו (זלש״ב) (ואחלא״ב ואין חבין לו אלא בפניו).
זלש״ש זוכה לשתי שלחנות.
ז״מ זקן ממרא, זרע מלוכה (זה״מ), זבחי מתים.
זמב״ד זרע מלכות בית דוד.
זמב״נ ז׳ מצות בני נח.
זמג״(ר) זמן גרמא.
זמה״ב זקן ממרא האמור בתורה (זמהא״ב).
זמה״ת זה מן התימא.
זמ״ז זה מזה.
זמ״ן נק״ט זרעים מועד נשים נזיקין קדשים טהרות.
זמעפב״ד זקן ממרא על פי בית דין.
זמ״פ ז׳ מיני פורענות.
זמ״ק זה מקום קבורת.
זמ״ש זה מה שאמר, — שאמרו (זמש״א) — שכתב (זמ״ש).
ז״נ ז׳ נקיים.
זנוזל״ח זה נהנה וזה לא חסר.
זנט״ל זה נותן טעם לדבריו.
זנ״ל זכר נשיאתו (נשמתו?) לברכה.
ז״ס ז׳ ספירות (ק׳), זה סוד.
זס״ג זה סוד גדול.
זס״ע זה סוד עמוק.
זסג״ע זה סוד גן עדן.
זסשר״ץ (ממוצא השנים) (ד׳).
זס״ת ז׳ ספירות תחתונות (ק׳).
ז״ע זה עד, זכר — זכרון עולם.
זעה״א זקני עם הארץ.
זע״ז זה על זה, זה עם זה, ז׳ על ז׳.
זע״כ זמן עצי כהנים.
ז״פ ז׳ פעמים, — פנים, זה פירוש, פירושו, זמן פדיון, זבח פסח.
זפ״ה זה פירוש הכתוב.
זפ״ז ז׳ פעמים ז׳.
ז״צ זבחי צדק (ס׳).
זצו״ל זכר צדיק וקדוש לברכה (זצוק״ל, זצוקל״ב), זכר צדיק וזרעו לברכה.

זצוקל״א זכר צדיק וקדוש לברכה אמן.
זצוקל״ב זכר צדיק וקדוש לברכה.
זצוקללה״ה זכר צדיק וקדוש לברכה לחיי העולם הבא.
זצ״ל זכר צדיק לברכה.
זצלה״ה זכר צדיק לחיי העולם הבא.
זצק״ל זכר צדיק קדוש לברכה (זצקל״ב).
ז״ק זקף קטן (ד׳), זרע קיים, זרעא קיימא, זרע קדושים, זרע קודש (ס׳), ז׳ קרואים.
זק״ג זמן קבוץ גליות, זקף גדול (ד׳) (ז״ג).
זק״ד זקוקין דנורא (זקד״נ) (ס׳).
זקוא״ל זכר קדושים ואדירים לברכה.
זקוצ״ל זכר קדוש וצדיק לברכה.
זק״ל זכר קדוש לברכה.
זק״נ זרע קיים נצח.
זק״ן שמ״י זכר קדוש נצח שלום משכבו יהיה.
זקצ״ל זכר קדוש צדיק לברכה.
זק״ש זמן קריאת שמע (זמק״ש).
זקשש״ש זמן קריאת שמע של שחרית.
ז״ר זית רענן (ס׳), זבחי ריב (ס׳), זבחי רצון (ס׳).
זר״ק זרע קודש — קדושים (ז״ק).
ז״ש זה שאמר, — שאמרו (זש״א), — שכתב (זש״כ), זה שנאמר (זש״נ) זבח שמואל (ס׳), זבחי שלמים.
זש״א זה שאמר, — שאמרו (ז״ש).
זש״ה זה שאמר הכתוב.
זש״נ זה שנאמר (ז״ש), זוהמו של נחש.
זש״צ זבחי שלמי צבור.
זש״ת זקן ששכח תלמודו (זשש״ת).
ז״ת זכרון תרועה, זמן תפילין, זמן תפלה, ז׳ תחתונים, ז׳ תקונים (ק׳).
זת״ה זה תוכן הכתוב — הדברים, זאת תורת האדם (ס׳).
זת״ח זקני תלמידי חכמים.
זת״ל זמן תורה לחוד, זמן תפלה לחוד.
זתלי״ל זה תפארת לבני ישראל לנצח.
זת״מ זכרו תורת משה (ס׳), זמן תפלת מנחה.
זת״ע זמן תפלת ערבית.
זת״ש זמן תפלת שחרית.

זבעוזב״ע זה בפני עצמו וזה בפני עצמו.
זב״ר זיל בתר רובא, זרע ברך ראשון (ס׳).
זב״ש זבח שמואל (ס׳), זרע ברך שני (ס׳).
ז״ג זקף גדול (ד׳), ז׳ גברי, זה גובר.
זג״כ זה גם כן.
ז״ד (זק״ד) זריקת דם.
זדב״ג (שדב״ג).
זדרוה״ז ז׳ טפחים ד׳ אצבעות ד׳ טפחים ו׳ אצבעות ה׳ טפחים ז׳ אצבעות (מדת לחם הפנים).
זד״ל זו דומה לזו.
ז״ה זיו השכינה, זה הדבר, — הדבור, — הדין, — הדרך, — האיש (זה״א), — האות, זה הוא, זוכר הברית (זה״ב), זקני הדור, זוהר הקדוש (ס׳) (זוה״ק), זמרת הארץ (ס׳) (זה״א).
ז״ה אל״י זה השלחן אשר לפני י״י.
זהו׳ זהובים.
זהונבוק״ב זוכר הברית ונאמן בבריתו וקים במאמרו (ת׳).
זה״ז זמן הזה.
זה״ל זכות הוא לו.
זהלצי״ב זה השער לי״י צדיקים יבואו בו.
זה״מ זרע המלוכה. — זרע המלכות (ז״מ).
זהע״י זה היום עשה י״י (נגונ״ב נגילה ונשמחה בו).
זה״ק ז׳ הקפות, זוהר הקדוש (ס׳) (ז״ה, זוה״ק), זרע הקודש.
זה״ש זה הוא שאמר (זהש״א), — שאמרו, — שכתב (זהש״כ).
זה״ת זאת התורה.
זואצל״ז זו ואין צריך לומר זו.
זוה״ח זוהר החדש (ס׳) (ז״ח).
זו״ז זה וזה.
זוז״ב זה וזה בודק.
זוז״ג זה וזה גורם.
זו״מ זב ומצורע.
זו״נ זעיר (אנפין) ונוקבא (ק׳), זכר ונקבה.
זו״ס זולל וסובא.
זוע״מ זקנות ועוברות ומניקות.
זו״ש זכור ושמור, זוהר שני.
זושב״א זכור ושמור בדבור אחד.
זו״ת זוהר תנינא.
ז״ז זר זהב (ס׳).
ז״ח זכאה חולקיה, — חולקהון, זוהר חדש (ס׳), ז׳ חדשים, זמנא חדא, זהרי חמה (ס׳).
זח״א זוהר חלק א׳.
זחא״ר זה חלק אדם רשע.
זחאר״מ ונא״מ זה חלק אדם רשע מאלהים ונחלת אמרו מאל.
זח״ב זוהר חלק ב׳.
זח״ג זוהר חלק ג׳.
זח״ה זאת חוקת התורה (זחה״ת).
זח״ו זבת חלב ודבש.
ז״ט זוהר טוב (ס׳).
זטה״ע שבעה טובי העיר.
ז״י זרע ישראל, — יעקב, — יהודה, זמירות ישראל, זכרון יעקב (ס׳).
זי״א ז׳ ימי אבילות.
זי״ב ז׳ ימי בראשית.
זיה״ח ז׳ ימי החופה (זי״ח).
זיה״מ ז׳ ימי המשתה (זי״ה.)
זי״ל זכרונו יהי לברכה, זכותו יעמוד לנו.
זי״מ זכר יציאת מצרים (זלי״מ).
זימה״ל זכור י״י מה היה לנו.
זי״ע זכותו יגן עלינו, זכרונו יעמוד עולם.
זיע״א זכותו יגן עלינו אמן.
ז״כ זכרי כהונה, זה כפרתי.
זכ״א זכות אבות (ז״א).
זכ״ז זה כנגד זה.
זכ״ל ז׳ כוכבי לכת (שכ״ל).
ז״ל זכרו — זכרונו לברכה, זכור לטוב, זה לשונו, זכר לדבר, זכר לחרבן (זל״ח), זכרנו לחיים (ת׳) (זל״ח).
זל״א זכרון ליום אחרון (ס׳), זכור לאברהם (ס׳).
זלא״ל זכרה לי אלוהי לטובה (וחעכ״ר וחוסה עלי כרוב רחמיך).
זלה״ה זכרונו לחיי העולם הבא (זללה״ה, זלע״ה).
זל״ז זה לזה.
זל״ח זכרנו לחיים (ז״ל), זכר לחרבן, זכר לחגיגה.
זל״ט זכר לטיט.
זלי״ב זכותו לעד יגן בעדנו.
זליה״ש זמירות ליום השבת (זליוה״ש).
זלי״מ זכר ליציאת מצרים (זי״מ).
זללה״ה זכרונו לברכה לחיי העולם הבא.
זלמ״ב זכרון — זכר למעשה בראשית.
זלמ״ש זמירות למוצאי שבת.
זל״ע זכרונו לחיי עד, — עולם.
זל״פ זכר לפסח.
זל״צ זרעו לכם צדקה.
זלקצ״ט זכרו לברכה קדוש צדיק טהור.

וע״ש ועיין שם, ועוד שלום.
וע״ת ועירוב תבשילין, — תחומין.
וע״ת וע״ח ועירובי תחומין ועירובי חצירות (יעב״ץ).
ופ״א ופירוש אחד, — אחר, ופרק אחד, ופרשה א׳, ופעם א׳, ופסוק אחד.
ופגי״ן ופורץ גדר ישכנו נחש.
ופס״ד ופסוקי דזמרא, ופסק דין.
ופעס״ש ופרוש עלינו סוכת שלומך (ת׳).
וצא״ל וצריך אתה לדעת, — (לכתוב), לומר, — לקרות, — להבין.
וצבמ״ט וצריך ביאור מהאי טעמא (יעב״ץ).
וצהוצ״צ וצדוק הדין וצדקתך צדק (יעב״ץ).
וצי״ע וצדיק יסוד עולם.
וצ״ל וצריך לומר, — לקרות, — לכתוב, — להבין, — לפרש, — להיות, — למחוק.
וצל״ד וצריך לדקדק, — לדייק.
וצ״ל דס״ל וצריך לומר דסבירא ליה.
וצלה״ת וצריך להתענות.
וצע״ג וצריך עיון גדול.
וק׳ וקרי.
ו״ק ו׳ קצוות, ואני קראתיך.
וקי״ל וקיימא לן.
וק״ל וקל להבין, וקשה לי, וקשיא ליה.
וקמ״ש וקבלת מלכות שמים.
וקמ״ש ובה״ת וקבלת מלכות שמים וברכת התורה (יעב״ץ).
ור״א (ר״א).
וראב״ש (ראב״ש).
ורד״א במ״כ ור״ד אבודרהם במחילת כבודו (יעב״ץ).
ור״ל וראיה לדבר, ורצה לומר, ורצוני לומר, ורחמנא לצלן.
ור״מ ויפק רצון מי״י.
ור״ס ורבנן סברי, ורבנן סבוראי, ורבי סעדיה.
ור״ע ורבי עקיבא, ור׳ עמרם.
ושב״י ושמרו בני ישראל.
וש״ד ושאר דברים, ושפיכת דם, — דמים.
ושמ״נ ושבשתא ממילא נפקא.
וש״נ ושם נאמר, ושם נסמן.
ושע״י ושלום על ישראל.
ושעכ״י ושלום על כל ישראל.
וש״פ ושאר פוסקים, — פרושים.
וש״ר ושלום רב, ושם רע.
וש״ש ושא שלום, ושלום שני, ושבולת שועל, ושבת שירה.
ותב״צ ותירוצו בצדו.
ותה״כ וזה תוכן הכתוב.
ותותו״צ ותשובה ותפלה וצדקה (ת׳).
ותטו״מ ותן טל ומטר (ת׳).
ות״ל ותרצה לידע, ותהלה לאל, ותערב לפניך (ת׳), ותלמוד לומר.
ותל״מ ותו לא מידי.
ותמ״ל ותנא מסייע ליה.
ות״ע ותניא עליה, ותערב עליך (ת׳).
ות״ת ותנא תונא, ותלמוד תורה.
ותתכ״כ ותלמוד תורה כנגד כולם.

ז

ז׳ זוהר (ס׳), שבעה, זמן, זוזים, זהובים.
ז״א זכות אבות (זכ״א), זקן אברהם (ס׳), זרע אברהם, זעיר אנפין (ק׳), זה אומר, — אמר, — אינו.
זא״א זה אומר אני.
זאא״מ זה אומר אני מצאתיה.
זא״ב זה אומר בכה.
זאבוזא״ב זה אומר בכה וזה אומר בכה.
זא״ב ולבי״א זכור את בוראך והצנע לכת ביראת אלהים.
זאה״ל זכור אותו האיש לטוב.
זא״ו זה אלי ואנוהו, זעיר אנפין ונוקבא (ק׳).
זאו״נ זעיר אנפין ונוקבא (ק׳) (זא״ו).
זא״ז זה את זה, זה אחר זה, זה אל זה, זמרו אלהים זמרו.
זאכ״ש זה אומר כולה שלי.
ז״ב זכור ברית (ת׳), זמן במה, זרע ברך (ס׳), זכרון בספר (ס׳).
זב״א זכור ברית אברהם (ת׳).
זב״ב ז׳ בנינים בו (ד׳).
זבד״ו זט״ו ב״ו ד״ד ובי״ו (סימן הפסקות) (ל׳).
זב״י זרע ברך י״י.
זב״ע זה בפני עצמו.

ולקל״ל ולא קדשה לעתיד לבא.
ולק״מ ולא קשי מידי.
ול״ר ולשון רבים.
ולר״ע ולר׳ עקיבה.
ול״ש ולא שייך — שכיחא, ולא שמה, ולא שנא.
ול״ת ולא תימא, ולי תימה, ולא תעשה, ולא תשא.
ולתשו׳ ולתשובה.
ומ״א ומדרש אגדה.
ומא״ל ומידי אחרינא לא.
ומא״מ ומה אני מקיים.
ומבה״ח ומברכין החדש.
ומ״ד ומאן דאמר (מ״ד).
ומ״ה ומשום הכי (ומש״ה), וכן משמעות הלשון (וכמש״ה).
ומו״י ומודה ועוזב ירוחם.
ומלי״ב ומקשה לבו יפול ברעה.
ומ״מ ומכל מקום, ומארי מתניתין, ומשלוח מנות.
וממי״ל ומכל מקום יש לישב.
ומ״ם ומר סבר.
ומ״ע ומעשר עני.
ומעש״ט ומעשים טובים (ומעש״ט).
ומפ״ח ומפני חטאינו (ת׳).
ומפ״ל ומפורש לעיל — לקמן.
ומ״ר ומביא ראיה, ומייתי ראיה.
ומר״ל ומביא ראיה לדבריו.
ומ״ש ומה שאמר, שאמרו, שנאמר — שכתב, שכתבו, שנכתב, שנשאר, ומעשר שני.
ומשאז״ל ומה שאמרו זכרונם לברכה.
ומש״ה ומשום הכי (מש״ה).
ומש״ל ומי שרי למימר, ומה שאמר לעיל.
ומ״ת ומאן תני, ומתן תורה.
ומתבה״ב ומתענין שני וחמישי שני.
ומתחל״ה ומתחילין להתענות.
ומת״ל ומה תלמוד לומר.
ונ״ב ונכתב בצדו (נ״ב).
ונימוע״ה ואנחנו נברך יה מעתה ועד עולם הללויה (ת׳).
ונ״ל ונראה לי, ונפקי לן, ונאמר להלן.
ונלב״צ ונזכה לראות בנחמת ציון (ונלבנ״צ).
ונל״ע ונראה לפי עניותי.
ונלע״ד ונראה לפי עניות דעתי.
ונלשא״צ ונראה לי שאין צריך.
ונ״מ ונפקא מניה, — מנה.
ונפ״ש ונשלמה פרים שפתינו.

ונ״ת ונתנה תוקף (ונת״ת) (ת׳).
וס׳ וסיעתיה (וסי״ע).
וס״א וסברא אחרת, וסטרא אחרא (ק׳).
וס״ה וסך הכל, וסכום הכל.
וסכה״ס וסבת כל הסבות.
וס״ל וסבירא ליה, — להו.
וס״ע וסדר עולם (ס׳).
וע׳ ועיין, ועוד.
ו״ע ווי העמודים (ס׳).
וע״א ועוד אמר, — אמרו, וענין אחר.
ועא״א ועכשיו אני אומר.
וע״ד ועל דרך, ועל דא, ועל דבר.
ועד״ז ועל דרך זה.
ועדז״א ועל דרך זה אמר.
וע״ה ועל הכל, ועץ הדעת (ס׳), ועם הארץ, ועם הכולל.
ועה״ק ועיר הקודש, ועבודת הקודש.
וע״ז ועבודה זרה, ועל זה, ועוד זאת.
ועז״א ועל זה אמר.
ועז״נ ועל זה נאמר — נראה.
וע״ח ועירובי חצרות.
ועח״מ ועדים חתומים מטה.
ועחשח״ע ועל חטאים שאנו חייבים עליהם (ת׳).
ועי״ז ועל ידי זה.
ועי״כ ועל ידי כן.
וע״כ ועל כולם.
ועכ״ז ועם כל זאת, ועם כל זה.
ועי״ל ועוד יש לומר — להקשות — לפרש, ועיין לעיל, ועיין לקמן.
ועכ״פ ועל כל פנים, ועוד כמה פעמים.
וע״ל ועד לחכמים (ס׳) (ו״ל).
ועמש״ל ועיין מה שכתבתי לעיל — לקמן.
ועמש״ע ועיין מה שכתב עוד.
וע״נ ועוד נראה — נאמר — נכתב.
וע止״ל ועוד נראה לי.
ועס״ח ועיין ספר חסידים.
וע״ע ועיין עוד, ועל ענין, ועד עולם.
ועע״א ועוד ענין אחד — אחר.
ועע״ל ועיין עוד לקמן — לעיל.
ועע״ע וערלתם ערלתו ערלים.
ועפ״א ועל פיהם אמרו, ועד פרוטה אחרונה.
ועפ״ז (עפ״ז).
וע״ק ועוד קשה.
וע״ר ועוד רמז.

וינ״ל ויש נוהגין לומר — לקרות — לתקוע — להתענות.
וי״ס ויש סותרין, ועשר ספירות (ק׳).
ויע״ל ויחי עוד לנצח.
ויע״ש ויעוין שם.
וי״פ ויש פוסקין — פוסלין.
וי״ק ויין קפריסין (יעב״ץ).
ויק״פ ויקהל פקודי.
ויק״ר ויקרא רבה (ס׳).
ויר״ל ויש ראיה לדבר, ויהי רצון לפניך.
ויר״מ ויהי רצון מלפניך, ויפק רצון מי״י.
ויר״ש וירא שמים (וי״ש).
וי״ת ויונתן תרגם.
וית״ל ויתן לך (ת׳).
וכ׳ וכתיב.
וכ״ב וכתיב בתריה.
וכב״ב וכל בני ביתו.
וכ״ד וכן דעת, וכל דבר.
וכד״ל וכדומה לו, — לזה, וכל דדמי ליה.
וכד״ש וכל דבר שורש.
וכדת״ג לבעהש״ט וכל דבר תוקף נתון לבעל השטר.
וכ״ה וכתיב התם, וכן הוא, וכך הוא.
וכה״א וכן הוא אומר, וכך היה אומר.
וכהבמ״ר וכן הוא במדרש רבה.
וכה״ג וכהאי גוונא, וכהן גדול.
וכהד״ל וכל הדומה לו.
וכה״מ וכל המפרשים, וכך היה מנהגו, — מנהגם.
וכה״נ וכן הנוסחא.
וכהנ״ס וכן הוא נוסחת ספרדים.
וכה״ע וכל העולם, וכן הוא עיקר.
וכה״פ וכל הפוסקים.
וכו׳ וכוליה.
וכי״ב וכיוצא בו.
וכיבא״א וכיוצא בו אתה אומר.
וכי״כ וכיום כפור.
וכי״ר וכן יהי רצון.
וכ״כ וכן כתב, כתיב, וכל כך.
וכ״ל וכן ליתא.
וכ״מ וכל מקום. וכן משמע — מבואר — מפורש, וכן מצאנו.
וכמבלק״פ וכן משמע בלקוטי פרדס (ס׳), (יעב״ץ).
וכמ״ה וכן משמעות הלשון.
וכמ״ש וכן כל מקום שאמר, וכמו שכתוב (וכמש״כ).
וכמש״א וכמו שאמר.
וכ״נ וכן נראה, וכן נוהגין.
וכנבכ״מ וכן נקרא בכל מקום.
וכ״פ וכל פעם, וכמה פעמים, וכן פסק.
וכפו״פ וכל פעם ופעם.
וכצ״ל וכן צריך להיות — לומר — לפרש — לתרץ, וכן צריך לכתוב.
וכר״ת וכראשי תיבות, וכרבינו תם.
וכ״ש וכל שכן, וכלי שני.
וכשילעמ״ש וכל שכן יש לתמוה על מה שכתבו.
וכ״ת וכי תימא — תאמר.
וכת״א וכן תרגם אונקלס.
וכתה״מ וכי תימא הני מילי.
וכת״י וכן תרגם יונתן — ירושלמי.
וכתי׳ וכתיב.
וכתע״ד וכי תעלה על דעתך.
ו״ל (וע״ל).
ולבסמ״ס ולבסוף מאי סבר (מעמ״ס).
ול״ד ולאו דוקא, ולא דמי, ולא דקדק, ולא דק (ולד״ק).
ולדה״ג ולדברי הגמרא — הגאונים.
ולדזצ״ל ולדעת זה צריך לברך (יעב״ץ).
ולד״ח ולדברי חכמים.
ולד״ק (לד״ק).
ולדרז״ל ולדברי רבותינו ז״ל.
ולהשיותעב״ט ולהשומע יונעם ותבא עליו ברכת טוב.
ולז״א ולזה אמר — אמרו.
ול״ח ועד לחכמים (ס׳).
ולכ״נ ולכן נאמר — ולכך.
ולכ״ע ולכולי עלמא.
ולמ״ד ולמאן דאמר.
ולמט״ב ולמוצאי ט׳ באב (ולמוט״ב).
ולמ״ל ולא מצי למימר — לומר, ולמה לי.
ול״נ ולי נראה, ולכך נאמר.
ולנ״ח ולוקח נפשות חכם.
ול״ע ולפי ערכי.
ולעא״ח ולא עם ארץ חסיד.
ולע״ד ולפי עניות דעתי (ולענ״ד, ולפע״ד).
ולעד״נ ולפי עניות דעתי נראה.
ולע״ח ולענין חדש.
ול״פ ולא פליגי, ולכן פירש.
ול״צ ולא צריך.
ולצ״ל ולא צריך לומר.

והא"ש והיה אם שמוע (ת').
והב"ע והב' ענינים, והכי במאי עסקינן.
והב"ק והכא בהא קמפלגי.
והברי"ח והקורא בלי רשות ידקרנו חרב.
וה"ג וידוי הגדול (ת').
וה"ד והיכי דמי, והא דכתיב, — דאתמר, והיינו דכתיב.
והד"א והכל דבר אחד.
וה"ה והוא הדין.
וה"נ והוא הדין נמי.
וה"ט והאי טעמא.
וה"ל והיה לו.
והל"ל והיה לו לומר, והוה ליה למימר.
והל"מ והלכה למשה מסיני.
והל"ש והושיענו למען שמך (ת').
והמ"ב והוא מובן בנקל.
והמ"י והמשכיל יבין.
והנ"א (הנ"א).
והנ"מ והני מילי.
וה"ס והיא סכתו (ת'),
וה"פ והכי פירושו, והכי פסק.
והפברי"ח והפותח בלי רשות ידקרנו חרב.
והפברי"נ והפותח בלי רשות ישכנו נחש.
וה"ר והוא רחום (ת').
וה"ת והא תניא, והאי תנא.
וז"א וזה אומר.
וזא"ב וזה אומר בכה.
וזא"ז וזה את זה, וזה אומר זה.
וזה"ב וזאת הברכה (וז"ה).
וזה"ד וזה הדין.
וזה"ש וזה הוא שאמר, — שאמרו.
וזהש"ח וזה הוא שאמרו חכמינו, — חכמים.
וז"ל וזה לשונו.
וזמ"ב וזה מובן בנקל.
וזמ"ש וזה מה שאמרו.
וזמש"ח וזה מה שאמרו חכמינו (חכמים).
וז"ס וזה סוד, — סימן, — סדר.
וזס"ג וזה סוד גדול.
וזס"ה וזה סוד הכתוב.
וזסמ"ש וזה סוד מה שאמר.
וזס"ע וזה סוד עמוק.
וז"פ וזמן פרעון.
וזפ"ג וזה פלא גדול.
וזפה"כ וזה פירוש הכתוב.
וזק"ל וזה קל להבין.
וז"ש וזה שאמר.
וזש"ה וזה שאמר הכתוב.
וזש"ע וזה שאמר עוד.
וזת"ה(כ) וזה תוכן הכתב, וזה תוכן הדבר.
וח"א וחכמים אומרים, וחד אמר.
וחב"ס וחן בשלם סוכו (ת').
וח"ח וחוזרת חלילה.
וח"י ויבאני חסדך י"י (ויח"י)
וחיב"י וחפץ י"י בידו יצלח.
וחיה"ק וחיות הקדש.
וח"ל וחרם לזרים.
וחל"ב וחרם לזרים בנדוי.
וחלבחדר"ג וחרם לזרים בחרם דרבנו גרשון.
וחמוה"ק (חמו"ק).
וחמו"ק (חמו"ק).
וטו"מ ותן טל ומטר (ת'), וטומאת מת (וט"מ).
וטלמ"ת וטוב לב משתה תמיד.
וט"ק וטלית קטן.
וי"א ויש אומרים — אוסרין, ויורשין אחריו.
ויאבתש"ה ויש אוסרין בתשמיש המטה.
ויאלמ"ס ויש אם למסורת.
ויב"ה ויהי בנסוע הארון (ת').
ויב"י וחפץ י"י בידו יצלח.
וי"ג ויש גורסין, וירדו גשמים.
ויה"ב שנ"ר דמעת"ו ואני יצחק הקטן בן שמואל נטריה רחמנא דמן עכו תבנה ותכונן.
ויוש"ע וישמן ישורון ויבעט שמנת עבית (של"ה).
וי"ח ויש חולקין, ויראת חטא, ויוצאי חלציו.
ויח"י ויבאני חסדך י"י.
ויטבג"ע ויום טוב בגן עדן (יעב"ץ).
ויט"ל ויש טעם לדבר.
וי"ל ויש לישב — לומר — להוסיף — לבאר — להקשות — לדקדק (ויל"ד), ויש להקל (ויל"ה) — להחמיר, ויתן לך (ת').
ויל"ב ויש לישב ברוחק.
ויל"ג וירדו להם גשמים.
ויל"ד ויש לדקדק.
וילעזבשה"ד ויש לסמוך על זה בשעת הדחק.
וי"מ ויש מפרשים.
וימ"ח ויש מחמירין.
וימש"א ויש מפרשים שאמרו.
וימשא"א ויש מקומות שאין אומרין.
וי"נ ויהי נועם (ת'), ויש נוהגין.

וא״ש ואלה שמות (ס׳), ואתי שפיר.
ואש״ר ואלה שמות רבה (ס׳).
וא״ת ואם תאמר, ואל תעשה, ואל תתמה, ואני תפלתי (ת׳).
ואת״ל ואם תמצא לומר, ואי תקשי לך, ואם תרצה לידע.
וא״ת ליע״ר ואני תפלתי לך י״י עת רצון (ת׳).
ובא״י ובארץ ישראל.
וב״ב ובירך ברכת, ו׳ בנינים בו (ד׳).
ובב״ה ובבית המקדש — המדרש (ובבה״מ).
ובבה״כ ובבית הכנסת.
ובבה״ת ובבית התפלה.
ובב״י ובבית ישראל (ס׳).
ובג״ד ובגין דא.
ובג״כ ובגין כך.
ובג״פ ובגמרא פרק.
ובד״מ ובד׳ מינין.
וב״ה ויהי בנסוע הארון (ויב״ה) (ת׳).
ובה״ב ובית הבחירה.
ובה״מ ובערת הרע מקרבך.
ובה״ר ובהושענא רבא.
ובה״ש ובין השמשות.
ובזוה״ק ובזוהר הקדוש (ס׳).
ובז״ח ובזוהר חדש (ס׳).
ובחזו״כ ובספר חיים זכרנו וכתבנו (ת׳).
ובח״ל (ובחו״ל) ובחוץ לארץ.
ובחנזו״נ ובספר חיים נזכר ונכתב (ת׳).
ובט״י ובטבול יום.
וביה״ש וביום השבת, ובין השמשות.
ובי״ט וביום טוב.
ובי״כ וביום כפור.
וב״כ וברכת כהנים, וב׳ כוללות (יעב״ץ).
ובכ״א ובכל אחד.
ובכאו״א ובכל אחד ואחד.
ובכ״מ ובכל מקום, ובכמה מקומות, ובכסף משנה (ס׳).
ובכ״ע ובכל ענין.
ובכת״פ ובכן תן פחדך (ת׳).
ובל״א ובליל א׳.
ובלא״ה ובלאו הכי.
ובל״ג ובא לציון גואל (ת׳).
ובלג״ב ובל״ג בעומר.
ובלק״פ ובלקוטי פרדס (ס׳).
וב״ל שאל״ל ובלבד שיכון את לבו לשמים.

ובמ״א ובמגן אברהם (ס׳).
ובמס״ג ובמסורה גדולה, ובמסכת סופרים ״גרסינן.
ובמס״ק ובמסורה קטנה, ובמספר קטן.
ובמקע״ה ובמספר קטן עם הכולל (יעב״ץ).
ובנ״א ובנוסחא אחרינא, ובני אדם.
ובנא״ה ובזה נבוא אל הביאור.
ובנ״י ובנוחה יאמר (ת׳).
ובנ״ר (בנ״ר).
ובסח״ל ובספר חסד לאברהם.
ובס״ס ובסוף סימן.
ובעה״ח ובאתי על החתום.
וב״ע וב׳ ערבות.
ובע״מ ובעל עשרה מאמרות (ס׳).
ובע״פ ובעל פה.
ובפ׳ ובפרק, (ובפירוש), ובפרשת.
ובפדר״א ובפרקי דר׳ אליעזר.
ובפ״מ ובפה מלא, ובפרי מגדים (ס׳).
ובפפ״ש ובפירוש פרק שירה.
ובצ״ה ובצאת הכוכבים.
ובקי״פ ובקונטרס יציב פתגם (יעב״ץ).
ובק״ק ובקצת קהלות, ובקהלה קדושה.
וברב״נ וברבה בר נחמני.
ובר״ה ובראש השנה, וברשות הרבים.
ובר״ח ובראש חדש, ובראשי חדשיכם (ת׳).
ובר״מ וברעיא מהימנא (ס׳).
ובש״ת ובספר שערי תורה, — תשובה.
ובת״י ובתענית יחיד.
ובת״צ ובתענית צבור.
וגא״ה(ה) ונומרין את ההלל (ת׳).
וגו׳ וגומר.
וג״ח וגמילות חסדים.
וגעא״ה(ה) וגומרין עליו את ההלל (ת׳).
וד״ב ודי בזה — בזו.
ודב״ל ודי בזה למבין.
וד״ה ודברי הימים.
ודהד״ע ודברי הימים דניאל עזרא.
ודו״ק ודייק ותמצא קל (?).
ודכ״ע ודכולי עלמא.
וד״ל ודי למבין, ודי לחכימא.
ודל״ב ודי לחכימא ברמיזא.
ודל״נ ודעת לנבון נקל.
ודמ״ש ודע מה שתשיב.
ו״ה ווי העמודים (ס׳), ויכוח הדת.
והא״ר והא אמר רבי.

הש"ל הרי שלך לפניך.
הש"ע (השו"ע) השולחן ערוך (ס').
הש"ר השל ראש.
הת"ב המרביץ תורה בישראל, — ברבים.
התו' התוספות.
התוב"פ התוספות בפרק (יעב"ץ).
התוה"מ התורה והמצוה (ס').
התוה"פ התחיה והפדות (ס').
התוה"ק (התה"ק) התורה הקדושה.

התולע"י התולעת יעקב (ס').
הת"ח (ת"ח).
ה"ת כה"ת האי תנא כהאי תנא.
הת"נ התרת נדרים.
הת"ס התראת ספק (לש"ה לא שמה התראה).
הת"ס ש"ה התראת ספק שמה התראה.
הת"פ הצור תמים פעלו (הצת"פ) (ת').
ה"ת הכי תרגומו.
התריג"מ התרי"ג מצוות.

ו

ו' ויניציא.
וא' ואמר, ואמרו (ואמ').
וא"א ואני אומר, ואי אשמעינן, ואי אפשר, ואם אמר, ואין אומרין, ואי אמרת.
וא"א אא"א ואין אומרין אל ארך אפים.
וא"א א"ה ואין אומרין אב הרחמים.
וא"א ובר"ח ואין אומרין ובראשי חדשיכם.
ואא"ז ואדני אבי זקני.
ואא"ל ואם אין לו.
וא"א שמ"ל ואין אומרין שיר מזמור לאסף.
ואא"ת ואין אומרין תחנון.
ואב"א ואי בעית אימא.
ואבכ"כ (אבכ"כ) ואין בכך כלום.
ואבר"ח ואני ברוב חסדך.
וא"ג ואית גירסא, — גרסין.
ואג"ב ואגרת בקורת (ס').
וא"ד ואין דוקא.
וא"ה ואפילו הכי, ואי הכי.
ואה"ר ואלה הדברים רבא (ס').
ואו' ואומר.
ואור"ת ואומר רבינו תם.
ואז"ב ואני זאת בריתי.
ואז"ל ואמרו זכרונם לברכה.
ואח"ו ואם חס ושלום.
ואח"כ ואחר כך.
ואח"כ ב"ע ואחר כך באו עדים.
ואט"ב (אט"ב).
וא"י ואם ירדו, ואורך ימינו, וארץ ישראל.
ואי"ג ואם ירדו גשמים.
ואכ"ח ואין כל חדש (תחת השמש).

ואכמ"ל ואין כאן מקום להאריך, ואכתי מבעי ליה.
ואכס"ל ואתה כרחום סלח לנו (ת') (ואכרס"ל).
וא"ל ואין לומר, ואמר ליה, ואין לזוז, — להאריך, ואין להקשות — לתרץ — לחלק, ואם לאו, ואסור להדליק, ואזדי לטעמייהו.
ואל"א ואם לא אמר, — אכל.
ואל"א אכ"ז ואם לא אכל אלא כזית (יצא).
ואל"א אמ"א ואם לא אמר אין מחזירין אותו.
ואל"כ ואהבת לרעך כמוך, ואם לא כן.
וא"מ ואין מותר — מתירין — מפסיקין — מספידין — מברכין — מתענין, ואינו מתירא.
וא"מ ימאו"א ואין מתענין יום מיתת אב ואם.
וא"מ י"צ ואין מתענין יאהרצייט.
ואמ"ל ואכתי מבעיא ליה (ואכמ"ל).
וא"מ עה"ב ואין מברכין על הבשמים.
ואמ"ש ואין מברכין שהחינו.
ואנ"י מוע"ה ואנחנו נברך יה מעתה ועד עולם הללויה (ת').
ואע"ג ואף על גב.
ואעפ"כ ואף על פי כן.
ואפ"ה ואפילו הכי.
ואצ"ל ואין צריך לומר — לחוש — להתענות — לברך.
וא"צ לג"ר ואין צריך לג' ראשונות (יעב"ץ).
ואצ"ל עיד"א ואין צריך לומר על ידי דבר אחר (יעב"ץ).
וא"ק ואתה קדוש (ת').
וא"ק ית"י א"נ ואתה קדוש יושב תהלות ישראל אל נא (ת').

הקב"ה הקדוש ברוך הוא.
הקבשל"ה הקדוש בעל שני לוחות הברית.
הקה"ח הלכות קידוש החודש.
הקה"מ הקדמת המחבר.
הקה"ס הקדמת הספר.
הקו"כ הקרי וכתיב.
הקיר"ה הקיסר ירום הודו.
הק"ל הא קיימא לן, הקודם לבוא.
הקמ"ל הא קמשמע לן.
הקק"ל הא קא קשיא ליה.
הק"ר הקדוש רבי.
הקרח"ו הקדוש רבי חיים וויטאל.
הקרשא"ת הקדמת ר' שמואל אבן תבון.
הק"ש הלכות קריאת שמע.
הק' של"ה הקדוש שני לוחות הברית (ס').
ה"ר (הו"ר) הושענא רבא, הילולא רבא.
הרא"ב הרב ר' אליהו בחור.
הראב"ד החכם ר' אברהם בן דוד — דיאור, הרב אב בית דין.
הראב"ד דפק"ק הרב אב בית דין דפה קהילה קדושה.
הראב"ע החכם ר' אברהם בן עזרא (ראב"ע).
הרא"ם הרב ר' אליהו מזרחי.
הרא"ש הרב רבנו אשר.
הר"ב הרצון בו, הרב ברטנורה.
הרב"ה הרחום ברוך הוא.
הרבה"ט הרב בעל הטורים.
הרב"י הרב בית יוסף.
הר"ד הרב ר' דוד.
הרד"ל הרב ר' דוד לוריא.
הרד"ק הרב ר' דוד קמחי.
הר"ה הרחבת הלשון.
הרח"ו הקדוש ר' חיים וויטאל.
הרט"ב הנותן ריח טוב בפירות.
הרי"א הרב ר' יצחק אברבנאל.
הריב"ח הרב ר' יעקב בן חביב.
הריב"מ הרב ר' יהודה בן מיגאש.
הריב"ש הרב ר' יצחק בר ששת.
הרי"ד (רי"ד).
הרי"ח הרב ר' יהודה חסיד.
הריטב"א הרב ר' יום טוב בר אברהם.
הרי"ף הרב ר' יצחק אלפסי.
הרי"ץ הרב ר' יצחק (גאות).
הריצ"ג הרב ר' יצחק גאות.
הריצ"ם הרב ר' יעקב צבי מעקלענבורג.
הרי"ק הרב ר' יוסף קארו.
הריק"ם הרב ר' יוסף קמחי.
הרי"ש הרחום יתברך שמו.
הרי"ת הרב ר' יונה תאומים.
הר"ל היה ראוי לומר.
הרלב"ג (רלב"ג).
הרלנ"ט הראוי לנטילה.
הר"מ הרב ר' מאיר, — משה.
הרמ"א הרב ר' משה איסרלש.
הרמב"ם (רמב"ם).
הרמ"כ (רמ"כ).
הרמ"ק הרב ר' משה קורדובירו.
הר"ן הרב רבנו ניסים.
הרע"א הרב רבי עקיבא אייגער.
הרע"ב הרב ר' עובדיה ברטנורה (רע"ב).
הר"ף (= ר"ף).
הרפש"י הרב רבינו פרץ שיחיה.
הר"ר (ר"ר).
הרשב"ץ (רשב"ץ).
הרש"ג (רש"ג).
הרשטב"א הרב ר' שם טוב בר אברהם.
הרש"ק הרב ר' שמואל קיידאנאווער.
הר"ת (ר"ת).
ה"ש הלכות שבת, — שחיטה.
הש' השגה, השגות.
השא"ב היזק שאינו ניכר.
השבא"ל הבאת שלום בין אדם לחברו.
השב"ה השם ברוך הוא.
השב"ץ השבתי צבי.
השה"י השיר היחוד.
הש"ו הכל שריר וקיים (השו"ק).
השו"ב השוחט ובודק, הלכות שחיטה ובדיקה.
השו"ט הלכות שחיטה וטריפות.
השו"י הלכות שמיטה ויובל.
השט"מ (השטמ"ק) השטה מקובצת (ס'), השטר מכירה.
הש"י (השי"ת) השם יתברך, השל יד.
השי"א השם ישמרהו אמן.
השי"ד השם יקום דמו.
השיד"ע השם יקום דם עבדיו.
השי"ו השם ישמרהו ויחיהו, השם ישמרנו ויצילנו, השם יתברך ויתעלה.
השי"ת השם יתברך.

המע״פ הסר ממך עקשות פה.
המפח״ב המלבין פני חבירו ברבים.
המק״ל המוציא קרי לבטלה, המקשה (עצמו) לדעת.
המש״ל המוציא שם לבטלה.
המשש״ל המוציא שם שמים לבטלה.
המת׳ המתרגם.
ה״נ הכי נמי, הזכרת נשמות, הלכות נדרים.
המק׳ המקובל.
המתו״צ הלכות מזוזה תפלין וציצית.
הנ׳ הנזכר, הניחא.
הנ״א הנוסחא אחרינא, הכי נמי אמרינן.
הנא׳ הנאמר (הנ׳).
הנה״ח הנץ החמה.
הנה״ס הוא נוסח הספררי.
הנו׳ הנוסחא, הנוקבא (ק׳).
הנז׳ הנזכר, הנזכרים.
הנז״ש הנזכר שם.
הנ״ח הנשאר הייב (?).
הנט״י הלכות נטילת ידים.
הנ״כ הלכות נשיאת כפים, הנביאים כתובים.
הנ״ל הנזכר (הנכתב) לעיל — למעלה, הנאמר למעלה — לעיל, הנאמר לקמן — להלן.
הנל״כ הנותן ליעף כח.
הנלכ״פ הנזכר למעלה כמה פעמים.
הנ״מ הכי נמי מסתברא, הני מילי (ה״מ).
הנמ״ל הנמשך מעבר לדף, הנאמר מעבר לדף.
הנמע״ל הנזכר מעבר לדף.
הנעו״ע הנעלבים ואינם עולבים.
הנע״ל היה נא עוזר לנו.
הנ״פ הכי נמי פשיטא.
הנ״ר הנעלה — הנכבד — הנדיב רבי, הנחת רוח.
הנ״ת הנותן תשועה, הנחת תפילין (ה״ת).
הנת״ל הנותן תשועה למלכים.
ה״ס הר סיני, התראת ספק.
הס׳ הספר, הסדרא.
הס״א הסטרא אחרא (הסט״א) (ק׳).
הס״ג הסגת גבול.
הס״ד הוא סוף דבור.
הסט״א הסטרא אחרא (סט״א) (ק׳).
הסט״א ח״ו הסטרא אחרא חס ושלום (ק׳).
הסלש״ה התראת ספק לא שמה התראה (התסלש״ה).
הסע״ס הספר עד סופו.

הסרה״פ הסכמת רוב הפוסקים.
הס״ש הסיבת שמאל.
הסש״ה התראת ספק שמה התראה.
הס״ת הלכות ספר תורה.
ה״ע הוא עמוק, הגע עצמך (הג״ע), הליכות עולם (ס׳), הרהור עבירה.
הע׳ העובדים.
העבמה״ק העוסק במלאכת הקדש.
העה״ב העולם הבא (העוה״ב).
העוה״ז העולם הזה.
העו״ח הלכות עירכין וחרמים.
העו״מ (הע״מ) העולה מזה.
העו״ת הלכות עירובין ותחומין.
העט״ז העטרת זהב (ס׳).
העל״ה העובר לפני התבה.
הע״מ העשר מכות.
הע״ס העשר ספירות (ק׳).
הע״ר הערב רב, הערמת ריבית (הער״ר).
ה״פ הפרק, הפרשה, הפרחון (ס׳), הכי פירושו — פירשׁ — פירשו, הכי פריך, השגחה פרטית, הברה פשוטה (ד׳), הלכות פסח.
הפ״ד (הפס״ד) הפסק דין.
הפו׳ הפוסקים.
הפו״פ הפלא ופלא.
הפו״ר (הפ״ו) הלכות פריה ורביה.
הפט׳ הפטורה.
הפלא״ה הקטן פנחס (ה)לוי איש הורוויץ.
הפ״ל שב״ע הפלאה שבערכין (הפש״ב) (ס׳).
הפ״מ הפסד סמון, הפסד מרובה (הפס״מ).
הפ״נ הפרת נדרים.
הפס׳ הפסקה, הפסד.
הפסהמ״ק הלכות פסולי המוקדשין.
הפס״ר (הפס״א) הפסקה ראשונה, הפסקא רבתי.
הפס״ש הפורש סכת שלום, הפסקה שניה (הפס״ב).
הפר׳ הפרק, הפרשה, הפרחון (ס׳).
הפר״ח (פר״ח).
הצב״י הן צדיק בארץ ישולם.
הצת״פ הצור תמים פעלו.
ה״ק הכי קאמר — קתני, האי קרא, הא קשיא, ה׳ קונטרסים.
הק׳ הקדוש, הקשה, הקטן.
הק״א הכי קא אמר (קאמר).
הק״ב הדיוט קופץ בראש.

הי״נ השם יודע נסתרות, השם ינקום נקמתו.
היס״ב היד סולרת בו.
היסה״ד היסח הדעת.
היסוש״ה (היוש״ה).
הי״ע (המי״ע, היר״ע) המקום ירחם עליו (עלינו) עליהם.
היצה״ר היצר הרע.
היש״נ (= הש״נ).
היה״ה היתר הוראה.
הכ״ד הלא כה דברי.
הכד״א (היכד״א) הי כמא דאמר.
הכד״ה (הלכד״ה) הלכה כדברי האומר.
הכ״ח (ה״ח) הכל חייבין.
הכיגי״א הנה כן יבורך גבר ירא י״י.
הכל״ה הלכות כלאי הכרם.
הכ״מ הריני כפרת משכבו — מיתתו, הרי כפרת משכבו, הכסף משנה (ס׳).
הכנ״א הכנסת אורחים (הכ״א).
הכנ״כ הכנסת כלה.
הכס״ת הלכה כסתם.
הכ״ש הכל שוחטין.
ה״ל היה לו, הוה ליה, הא לך, הרי לך.
הל׳ הלכה, הלכות.
הלבו״ש הנקרא לחיים ברכה ושלום.
הלה״ל הבא להורגך השכם להורגו.
הל״ו המבורך לעולם ועד.
הלוה״פ הלקח והפתרון (ס׳).
הל״כ הלכה כר׳ . . . הלכה כמותו.
הלכ״ו הבו לי״י כבוד ועוז.
הלכ״ט הודו לי״י כי טוב.
הל״ל היה לו לומר, הוה ליה למימר (הול״ל), הוצרך לו לומר, הוה ליה למילף, (הלכה למעשה) (הל״מ).
הלל״מ הלכה למשה מסיני.
הל״מ הלכה למשה מסיני, הלכה למעשה, הכל לאתויי מאי.
הל״ס הלכות סוכה.
הל״ע הליכות עולם (ס׳).
הלע״ל הליכות עולם לו.
הל״פ הגדת ליל פסח, הלכות פסח.
הלקה״ת הלכות קריאת התורה.
הלק״ט הלכות קטנות.
ה״מ הני מילי, הכי מאי, הלכות מזוזה, הברה מורכבת (ד׳), הוה מצי, הפסד מרובה, הלל מצרי (ת׳).

המ׳ המלכות, המהולל, המצוין, המומחה, המאמר, המרומם, המפואר.
המ״א הלכות מאכלות אסורות, המגן אברהם (ס׳).
המאב״ש המאריך בשלחנו.
המא״ה (המזא״ה).
המאוה״ג המאור הגדול (המה״ג).
המא״ל המאיר לארץ.
המא״מ הא מה אני מקיים.
המ״ב הואיל משה באר (ס׳).
המבה״ס השטן מקטרג בשעת הסכנה (השמבה״ס).
המבק״ל המבדיל בין קודש לחול (המק״ל).
המד״א היכמא דאמר, היך מה דאת אמר, היינו מה דאמר, — דאתמר.
המד״כ היינו מה דכתיב.
המה״ג המאור הגדול (המאוה״ג).
המה״מ המלאך המות.
המה״ע המון העם.
המה״ר המאור הגדול רבי.
המו״ה המסס ובית הכוסות.
המוה״נ המרומם והנעלה.
המוכ״ז המוציא כתב זה (המכ״ז).
המו״מ הריני מוכן ומזומן.
המזא״ה המזכה את הרבים.
המח״ש המפיל חבלי שינה (ת׳).
המ״י המשכיל יבין.
המיב״ק המלך יעננו ביום קראנו.
המי״ע המקום ירחם עליך — עליו — עליהם.
המיר״ה המלך ירום הודו.
המי״ש המקום יתברך שמו.
המי״ת המקום יתברך.
המכ״ז המוציא כתב זה.
המ״ל המוציא לאור, היכא משכחת ליה, הוה מצי למימר.
המלבה״ד המביא לבית הדפוס.
המ״ל ומ״ל הוא מותיב לה והוא מפרק לה.
המלמ״ע המוציא לאור מכתב עתי.
המלתע״ב המגיע לידו תבוא עליו ברכה.
המ״מ המגיד משנה (ס׳).
המ״ע הלכות מתנת עניים.
המע״ד המעביר על דעתו.
המע״ה המוציא מחבירו עליו הראיה, המלך עליו השלום, המלוה על המשכון.
המעול״ת המצות עשה ולא תעשה.
המע״מ המעביר על מדותיו.

הד"ה הדא הוא.
הד"ה הלא דין הוא.
הדה"ד הדא הוא דכתיב.
הד"ל השתא דאתי להכא.
הדל"ע היכא דליכא עדים.
הד"מ הגהות דרכי משה.
הד"ס ט"ב הבאה וידוי אסור טומאה ביעור (יבמות ע"ד:).
הד"ק היינו דקאמר.
הדרשב"י הילולא דר' שמעון בן יוחאי.
ה"ה הוא הדין, הוא הדבר, הלא הוא, הלא הם, הרי הוא, הכי השתא, היינו הך, היינו האי, הדרא הוא, האיש הגדול, האשל הגדול, הנשר הגדול, החרם הגדול, היתר הוראה, הר הבית (הה"ב), הוי היקש.
הה"ב הר הבית.
הה"ג הלל הגדול (ת').
הה"ד הדא הוא דכתיב – דאמר — דאתמר, היינו הך דאתמר — דכתיב.
הה"ז הר הזתים.
ההמ"כ האיש הגדול מנוחתו כבוד.
ההמ"ד היינו הך מהו דתימא.
הה"נ הוא הדין נמי, הטבת ה' נרות (הח"נ).
ההנ"ט ההרגל נעשה טבע.
הה"ע הוא האלהים עליון.
הה"פ הלכות הפסח.
ההקע"פ הופכין הקערה על פיה.
הה"ר החכם הגדול רבי, המן הרשע (המה"ר).
הה"ש הוברי השמים.
ההש"ב הצד השוה שבהן.
ההת"ב הרים התלוים בשערה.
הוא"א הואיל ואדחי אדחי.
הואי"ל הקנה והושט אדם ישחט לכתחלה.
מש"ה מקום שחיטת הצואר.
בא"ר בעוף אחד רוב.
א"ת אתה תבדוק.
התור"ה הסמנים תבדוק והיא רוב הסמנים.
הוא"ל הואיל ואתי לידן (נב"מ נימא ביה מלתא), — להכא.
הוב"ד הלל ובית דינו.
הוד"ע הודאה עצומה.
הוה"כ הוצאה והכנסה (ת') (הוצוה"כ).
הול"ל (הל"ל) הוה ליה למימר.
הו"מ הוה מצי.

הומבה"י הבו לי"י בני אלים, ולרשע אמר אלהים, מי יקום לי עם מרעים, בינו בוערים בעם, הסירותי מסבל שכמו, ימוטו כל מוסדי ארץ (יומא דף ג' רש"י).
הו"ע הדס וערבה.
הו"ר הושענה רבא (ה"ר).
[הור"ר הבל ורעות רוח].
הו"ש הלל ושמאי.
ה"ז הרי זה, היינו זה, הדרת זקנים (ס').
הז"ג הזמן גרמא.
הזי"ו ל"ך האזינו, זכור, ירכיבהו, וירא, לולי, כי ידין.
הזכ"נ (הז"נ) הזכרת נשמות.
הז"מ הרי זה משובח.
הזמ"ב הרי זה מתחייב בנפשו.
הז"ק הז' קרואים.
ה"ח ה' חסדים (ק'), הלכות חליצה, הטבת חלום (הט"ח).
החה"י הן חסר הן יתיר.
החוה"מ החוקר והמקובל (ס').
החוה"ש החיים והשלום (החו"ש — ושלום).
הח"נ הטבת חמש נרות.
הח"ר החכם רבי.
הח"ש האל חנון שמו(?).
ה"ט האי טעמא, היינו טעמיה, ה' טפחים, הרי טוב, הלכות טומאה, האי טעייא.
הטו"ט הלכות טומאה וטהרה.
הטש"נ הטבת שתי נרות.
ה"י השם יתברך (הי"ת) (השי"ת), השם ישמרנו (הש"י), הכל יודוך (ת').
הי"א השם ישמרהו אמן.
הי"ב המקום — השם יהיה בעזרו.
היב"ק השם יעננו ביום קראנו.
הי"ד השם ינקום דמו (דמם).
היד"מ השם יודע מחשבות (הי"מ), הידי משה (ס').
היד"ע השם יקום דם עבדיו.
הי"ו השם ישמרהו ויחיהו (ישמרנו ויצילנו).
היו"ל היוצא לאור.
היוש"ה היסוד ושורש העבודה (ס').
הי"ט היום טוב, הימים טובים.
היכד"א הי כמא דאת אמר.
הי"ל היה לו.
היל"ל היה לו לומר.

הא״ג האון גליון (האו״ג).
האה״ל המלה אשר הונחה להורות.
הא״ו הלכות איסור והיתר, הוויות אביי ורבא.
האוב״ת הכנסת אורחים ובית תבשיל.
האו״ה הלכות איסור והיתר.
האוה״א הם אמרו והם אמרו.
האוה״ה הם אמרו והם התירו.
הא״י הנה אל ישועתי.
האלב״א הולכין אחר לשון בני אדם.
האמ״ל הרי את מקודשת לי.
האמלכ״א הרי את מותרת לכל אדם.
ה׳א׳מ׳נת׳י׳ו (שמוש המלה) (ד׳).
הא״ס האין סוף (ק׳).
הא״ע החכם אבן עזרא, האבן עזר (ס׳).
הא״ר הולכין אחר רוב.
האר״י הקדוש אשכנזי (האלהי ?) ר׳ יצחק (לוריא) (האר״י ז״ל), (הארי״ל).
ה״ב הא בעינן, הלכה ב׳, הדר ביה.
הב״א הצעיר בבית אבי.
הבב״י הבעל בית יוסף (ס׳).
הבב״ע הבא בעבירה.
הבב״ת הבלתי בעל תכלית, (הבעל בלתי תכלית).
הב״ד הרוגי בית דין, הבעל דין (הבע״ד), הודאת בעל דין.
הבדכמ״ע הודאת בעל דין כמאה עדים.
הבד״צ הבית דין צדק.
הב״ה הקדוש ברוך הוא.
הבה״ב הלכות בית הבחירה.
[הבוה״ב הפוך בה והפוך בה].
הבז״י הדר בזוהר ישיבתו.
הב״י הבית יוסף (ס׳).
הבי״ת הבורא יתברך.
הבית״ש הבורא יתברך שמו (הבי״ש).
הב״נ הטבת ב׳ נרות.
הב״ע הכי במאי עסקינן, הבאת עדים, הב׳ עדים.
הבע״ד הודאת בעל דין, הבעל דבר (הב״ד).
הבע״הח הבא על החתום.
הבע״ל הבא עלינו לטובה.
הבע״ת הבעל תפלה, — תוקע, — תשובה.
הבק״ל = המבק״ל.
הב״ש הכל בידי שמים, הילל בן שחר.
[הב״ש חמי״ש הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים]
הג׳ הגהות, הגירסא.

ה״ג הכי גרסינן, האי גברא, הלכות גדולות, הסגת גבול, ה׳ גבורות (ק׳), ה׳ גברי, האי גוונא.
הג״א הגהות אשרי.
הגאב״ד הגאון אב בית דין.
הגאב״ד דפה״ק הגאון אב בית דין דפה הקהילה.
הגאה״ג הגונב אחר הגנב.
הגאמז״ל הגאון אדוני מורי ז״ל.
הגבו״ג (= הגו״ג).
הגבתו״י הגדול בתורה ויראה.
הגבתיו״ט הגאון בעל תוספות יום טוב.
הג״ה הגהת המחבר, — הכותב.
הגהש״ד הגהות שערי דורא.
הגו״ג הגבהה וגלילה.
הגוה״ט הא גברא והא טסקא.
הגות״א ה׳ גבורות וחסד אחד (ק׳).
הגי״נ הגהות יש נוהלין.
הגי׳ ע״ל הגירסא עיין לעיל.
הג״כ (הגע״כ) הגעלת כלים.
הג״מ הגהות מיימוניות (הגמ״י), — מרדכי (הגמ״ר), הג׳ מינים.
הגמה״ג הגונב מן הגנב.
הגמ״י הגהות מיימוני (הג״מ).
הגמ״נ הגהות מנהגים.
הגמ״ר הגהות מרדכי.
הג״ע הגע עצמך (ה״ע).
הג״צ ב״ב הגואל צדק במהרה בימינו (יעב״ץ).
הג״ר הגאון רבי.
הגר״א הגאון ר׳ אליהו (מווילנא).
הגרי״ב הגאון ר׳ ישעיה ברלין.
הגרי״ח הגאון ר׳ יחזקאל.
הגרמ״ס הגאון ר׳ משה סופר.
הגרע״א הגאון ר׳ עקיבא איגר.
הגר״צ הגאון ר׳ צבי.
הגרש״ס הגאון ר׳ שלמה סלנט (?).
הגש״ד (הגהש״ד).
ה״ד היכי דמי, הוא דרך, הוא דאמר, הדא דכתיב, היינו דכתיב, השתא דאמרת, ה׳ דברים, ה׳ דרכים, הכי דרשינן, הזית דם.
הד״א היינו דאמרי אנשי, הכל דבור אחד, הלכות דרך ארץ, הילוך ד׳ אמות.
הדא״ל (הד״ל).
הדגול״ד חחוא דגרים ולא דייק. (ושמ״נ ושבשתא ממילא נפקא).

דקא״ל דקאמר ליה.
דק״ב דפוס קעניגסבערג.
דקב״ה דקודשא בריך הוא.
דקה״ת דיני קריאת התורה.
דקו״ב דיני קדיש וברכו.
דקיי״ל דקיימא לן, דהא קיימי ליה.
דק״נ דיני קנסות (ד״ק).
דקס״ד דקא סלקא דעתך.
דק״פ דיני קרבן פסח.
דר׳ דאקטאר.
ד״ר דברים רבה (ס׳), ד׳ רוחות, דברי רבותינו — רבי, דברי ריבות (ס׳), דורשי רשומות.
דר״א דרוסת איש (ד״א).
דר״ג דרבינו גרשון, דברי ר׳ גרשון.
דרגמ״ה דרבינו גרשון מאור הגולה.
דר״ה דראש השנה, דיני ראש השנה, דרב הונא, דברי רבינו הקדוש.
דרה״ע ד׳ רוחות העולם.
דרוק״ש דרוש וקבל שכר.
דרור״א דרבי ורבי אלעזר.
דרור״ע דר׳ ורבי עקיבה.
דר״ח ות״ה דראש חודש וחול המועד (יעב״ץ).
דר״י דר׳ יהודה — יוסי — ישמעאל.
דריב״ז דר׳ יוחנן בן זכאי.
דרי״ת דבי רבי ישמעאל תני.
ד״ש דרכי שלום, דיני שבת, דוחה שבת, דחיית שבת, דיני שחיטה, דורש שלומך, דרישת שלום, דם שחיטה, דברי שלום (ס׳), ד׳ שומרים, דיה שעתה, דיין שעתן, דפוס שאלוניקי, — שאנצינא, דיני שמים.
דש״א דיוקנא של אבות.
דשאא״ל דבר שאי אפשר לקיימו.
דשא״ה דבר שאינו הגון.
דשא״ל דבר שאפשר לקיימו.
דשאל״מ דבר שאין לו מתירין.
דשא״מ דבר שאינו מתכוין.
דשב״כ דברים שבכתב.
דשב״כ אארלאב״פ דברים שבכתב אי אתה רשאי לאמרם בעל פה.
דשבע״פ דברים שבעל פה (דשב״פ).
דש״ג דינא של גיהנם.
דשה״ב דבר שהיה בכלל.
דשה״כ דשער הכנה (יעב״ץ).
דשו״ב דיני שחיטה ובדיקה (ס׳).
דש״ח נו״ע (ונ״ע) אר״ק שד״ש (סימן הפטרות) דברי (ירמיהו), שמעו, חזון, נחמו, ותאמר (ציון), עניה (סוערה), אנכי, רני (עקרה), קומי (אורי), שוש (אשיש), דרשו, שובה.
דש״ט דשוחר טוב (דשח״ט) (ס׳).
דש״י דובב שפתי ישנים.
דשיל״מ דבר שיש לו מתירין (דשל״מ).
דשלב״ל דבר שלא בא לעולם.
דשמב״ע דשכר מצוה בהאי עלמא (דש״מ) (ש״מ).
דשבצ״נ דברים שבצנעה נוהג (דשנ״ן).
דש״ת דרכה של תורה, דורש שלומך תמיד.
ד״ת ד׳ תיבות, דברי תורה, דין תורה, ד׳ תקופות, ד׳ תעניתים.
דתה״ק דת תורתנו הקדושה.
דתה״ר דתהום רבה.
דתה״ת דתהום התחתון.
דתו״מ דתמיד ומדות.
דת״י דעת תפארת יסוד (ק׳).
דתכלב״א דברה תורה כלשון בני אדם.
דתמ״ק ל״י דברי תורה מדברי קבלה לא ילפינן.
דתק״ע דברי הימים תהלים קהלת עזרא.
דת״ר דתנו רבנן.
דת״ש דיני תקיעת שופר (דתק״ש).

ה

ה׳ השם, הלכה, הלכות, חמשה, הוד (ק׳), הושענות, הוריות, הגהה, הגהות.
ה״א הוה אמינא, הם אמרו, הלכה א׳, האשה, ה׳ אותיות, הליכות אלי (ס׳), הוי אומר.
הא״א הלכות אסורי אכילה, הוא אדני אבי, הוא אדון אחדותו, הלכות אשת איש.
הא״ב הלכות אסורי ביאה, האוחז ביד.
האב״ת היום אם בקולו תשמעו.

דל״פ דלא פירש — פסק, דלפי פירושו.
דלפ״ד דלפי דעתו — דעת.
דלפ״ז (לפ״ז).
דל״צ דלא צריך.
דלצ״ל דלא צריך לומר.
דלק״ל דלא קיימא לן.
דלק״מ דלא קשי מידי.
דל״ש דלא שייך, — שכיח — שכיחא.
דל״ת דוחה לא תעשה.
דלת״ה דלא תימא הכי.
[דלתש״ב די לתלמיד שיהיה כרבו].
ד״מ דרך משל, דיני ממונות, דבר מאוס, ד׳ משמורות, ד׳ מראות — מאות, דרך משפט (ס׳), דרכי משה (ס׳), דבר מצוה, דפוס מאנטובה, ארבע מתנות, ד׳ מדות, ד׳ מינים, דרך משה.
דמ״ב דע מאין באת, דיני ממונות בשלשה (דמב״ש).
דמג״ש דמגזירה שוה (דמגז״ש).
דמג״ת דמגילת תענית.
דמ״ד דמאן דאמר.
דמה״ח דבר מן החי.
דמה״ט דמהאי טעמא.
דמהל״מ דמהלכה למשה מסיני.
דמה״פ דשון מזבח הפנימי.
[דמה״ש דמוסף השבת] (? יעב״ץ).
דמוא״ב דון מניה ואוקי באתריה.
דמו״מ דון מניה ומנה.
ד״ם כבב״ל דין מוריקא כשותא בשרא ביצה לובן ביצה.
דמ״מ דמכל מקום.
דמ״ס דמר סבר.
דמעל״ד דמעבר לדף.
דמ״פ עדמ״פ ד׳ מאות פרסה על ד׳ מאות פרסה.
דמ״ר ד׳ מראות (ד״מ).
דמ״ש דמוצאי שבת, ד׳ מאות שנים, דע מה שתשיב.
דמש״ה דמשום הכי (דמשו״ה).
דמש״ק דע מי שהוא קונך.
דמ״ת = דמג״ת.
ד״נ דברי נביאים, דיני נפשות, דם נדה, דרכי נועם (ס׳), דפוס נאפאָלי, דוד ניעטא.
ד״נ א״נ וכ״נ דירה נאה, אשה נאה, וכלים נאים.
דנ״א דנפילת אפים (ת׳).
דנ״ה דנצח הוד (ק׳).
דנה״י דנצח הוד יסוד (ק׳).
דנ״כ דיני נשיאת כפים.
דנ״מ דנפקא מינה.
ד״ס דברי סופרים, דקדוקי סופרים (ס׳), דפוס סלאוויטא.
דס״א דסטרא אחרא (ק׳).
דס״ב דספק ברכה.
דס״ד דסלקא דעתך.
דסד״א דסלקא דעתך אמינא.
דס״ל דסבירא ליה.
דס״ל ד״מ דסבירא ליה ד׳ משמורות (יעב״ץ).
דסמדת״ו דברי סופרים מדברי תורה (יעב״ץ).
דס״פ דסוף פרק — פסוק — פרשה.
ד״ע דעת עצמו, דברי עצמו, דרך עולם, דברי עורא, דפוס עתיק, ד׳ עתיקים, ד׳ עולמות, דיני ערכין, דירת עראי, דקדוקי עניות, דורות עולם (ס׳), דבר ערוה.
דע״ד ד׳ על ד׳.
דע״ה דרך עץ החיים (ס׳).
דעו״ט דין עיקר וטפל.
דע״ז דעבודה זרה.
דעיו״כ דיני ערב יום כפור.
דעי״ז דעל ידי זה.
דע״כ דעל כרחך.
דעכה״פ דעל כרחך הכי פירושו.
דעכ״פ דעל כל פנים.
דע״פ דיני ערב פסח.
דעק״ל דעוד קשה לי.
דער״ח דיני ערב ראש חדש.
ד״פ דו פרצופין, ד׳ פרשיות, דפוס פראנקפורט, — פיורדא, — פראג, — פעררארא, דיני פסח, (דד״פ דיני דפסחא).
דפי״א ד׳ פעמים י׳ אמות.
דפ״פ דפוס פראנקפורט.
דפח״ח דברי פי חכם חן.
דפת״ה דפרק תפלת השחר.
ד״צ ד׳ צומות, דורשי ציון (חברה).
דצח״מ דומם צומח חי מדבר.
דצ״ך עד״ש באח״ב דם, צפרדע, כנים, ערוב, דבר, שחין, ברד, ארבה, חושך, מכת בכורות.
ד״ק דגש קל (ד׳), דיני קדיש, — קבלה, דברי קבלה, דפוס קדמון — קראקויא, — קושטנטינא, דיני קנסות (דק״נ), דירת קבע, דרך קבע, דוד קאססעל, דרך קדושים (ס׳).

דה״י (ד״ה).
דהי״ש דת הישראלית.
דה״ל דהוה ליה — להו.
דהל״ל דהוה ליה למימר.
דהלמ״ס דבר הלמד מסופו.
דהלמ״ע דבר הלמד מענינו.
דה״מ דברי המחבר (ד״ה), המאסף — המעתיק, דרך המקור (ד׳).
[דה״מ ודה״מ דבר הלמד מענינו ודבר הלמד מסופו].
דהמ״ל דהוה מצי למימר.
דה״ס שה״ת דהתראת כּספק שמה התראה.
דהע״ה דוד המלך עליו השלום.
דה״פ דברי הפסוק, דהכי פירש — פירושו.
דה״צ דרך הצווי (ד׳).
דה״ק דהכי קאמר, דהכי קתני.
דהקי״ל דהא קיימא לן.
דהקמ״ל דהא קמשמע לן.
דה״ת דם התמצית (ד״ה), דרכי התלמוד.
ד״ו דין וחשבון, דין ודברים, דת ודין (דו״ד).
דו״א דתן ואבירם.
דו״ד דת ודין.
דודא״ל דין ודברים אין לי (עליך).
דו״ה די והותר.
דו״ח דין וחשבון (ד״ו).
דו״ט דורש טוב (ס׳) (ד״ט).
דומ״ץ דרשן ומורה צדק, (דיין ומורה צדק).
דו״נ דכר ונוקבא (ק׳).
דונ״ל דונש לברט.
דושת״ה דורש שלום תפארתו הרמה.
ד״ז דרך זה, דבר זה, דעת זקנים (ס׳), דפוס זולצבאך.
דזפמ״ש דזה פירש מה שאמרו — שאמר.
ד״ח דברי חכמים, דברים חיצונים, דברי חול, דברים חמורים, דרך חיים (ס׳), דגש חזק (ד׳), דבר חדש, דם חטאת.
דח״א דיני חודש אלול.
דחב״נ דברי חכמים בנחת נשמעים.
דחבע״פ דיני חמץ בערב פסח.
דח״ו דברי חכמים וחידותם.
דח״י דבר חידוש.
דחמ״ע דניאל חנניה מישאל ועזריה.
דח״ק דחברה קדישא.
ד״ט ד׳ טפחים, דורש טוב (ס׳), (דו״ט), דבק טוב (ס׳).

דט״ז דברי טורי זהב (ס׳).
דט״ל דורש טוב לעמו.
דטלנ״ת (ממוצא הלשון) (ד׳).
ד״י דין יורשים, דרך ישרים (ס׳), ד׳ ימים, ד׳ יסודות (די״ס), דן יחידי, דת יהודית.
די״ל דיש לומר — להקשות — לפרש — לתרץ.
די״ס ד׳ יסודות.
ד״כ ארבע כוסות, דרך כלל.
דכ״א דכל אחד, דם כפירה אשת איש, דירה כלים אשה (נאים).
דכאו״א דכל אחד ואחד.
דכ״ו דכר ונוקבה (ק׳).
דכו׳ דכוותיה.
דכו״כ דרך כנוי וכבוד כלפי.
דכ״כ דברים ככתבן.
דכ״ע דכולי עלמא.
דכ״ע ל״פ דכולי עלמא לא פליגי.
דכ״ר דאי כתב רחמנא (דאכ״ר).
ד״ל די למבין, דפוס לובלין.
דל״א דלא אמר — אמרו.
דלא״ה דלאו הכי.
דל״ב (די למבין בנקל), די לחכימא ברמיזא, דיה לצרה בשעתה, דלית ביה.
דלבח״כ דלית ביה חסרון כיס.
דלבמ״ה די לבא מן הדין.
דלבש״פ דלית ביה שוה פרוטה.
דל״ג דלא גרסינן (ל״ג).
דל״ד דלאו דוקא, דלא דמי, דף לדף.
דל״ה דלמא להכי הוה.
דלה״ד (לה״ד).
דלה״מ דלאו הכי מסתברא.
דלהת״י דלהתרגום יונתן.
דל״ז דן לכף זכות.
[דל״י בא״ה לב״מ דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי].
דלכ״ז (דל״ז).
דלכ״נ דלכך נאמר.
דלכ״ע דלכולי עלמא.
דל״ל דלית ליה (ל״ל).
דלל״ב דלית ליה ברירה.
דלל״ש דרשה לליל שמורים (דל״ש).
דלמ״ה ל״כ די לבא מן הדין להיות כנידון.
דלמא״ע דע לפני מי אתה עומד.
דלמ״נ דעת למבין נקל.

דא״ז דרך ארץ זוטא.
דא״ח דאין חוששין, דברי אלהים חיים, דניאל איש חמודות.
דא״י דבר אלהינו יקום, דייני ארץ ישראל.
דאיש״ר דאמן יהא שמה רבא (יעב״ץ).
דא״כ דאם כן.
דאכ״ר דאי כתב רחמנא.
דא״ל דאם לאו, דאין לומר — לפרש — לתרץ — להקשות, דאיכא למימר — למפרך, דאית ליה.
דאל״ה דאי לאו הכי, דלאו הכי (דלא״ה), דאין להקשות (דא״ל).
דאל״כ דאם לא כן.
דאל״מ דין אם למקרא (ומסורת).
דאל״ת דאין לתרץ.
דאלת״ה דאי לא תימא הכי.
דאס״ד דאי סלקא דעתך.
דאע״ג דאף על גב.
דאפ״ה (אפ״ה) דאפילו הכי.
דאפ״ל דאפשר לומר — לקיים.
דאצ״ל דאין צריך לומר.
דא״ק דאמר קרא, דאי קשה, דאיכתיב קשה (?).
דא״ר דרך ארץ רבא.
דא״ש דאבא שאול.
דאש״א ק״ל ב״מ ד׳ אמות של אדם קונות לו בכל מקום.
דאש״ה ד׳ אמות של הלכה.
דאש״ת ד׳ אמות של תפלה.
דא״ת דאמרי תרוייהו.
דאת״ל דאם תמצא לומר.
ד״ב דברים בטלים, די בזה — בזו, דף ב׳, דם בתולים, דפוס ברלין, ד׳ ברכות, דמו בראשו, דפוס ב׳.
דב״א דברי בני אדם, דרך בן — בני אדם.
דבא״ז דפוס באזיליא.
דְבְאֶ״ךָ דירה נאה בר קודש אשה נאה כלים נאים (של״ה).
דבא״נ דברכת אלהי נשמה (יעב״ץ).
דב״ב ד׳ בנינים בו.
דבב״ח (בב״ח) דבשר בחלב.
דב״ג דברים בגו.
דבג״ה דבגיד הנשה.
דב״ה דבית הלל.
דב״ו דרך בשר ודם.
דב״ח דאשתמש בתגא חלף.
דב״כ בי״ש דבתי כנסיות בישובן (יעב״ץ).

דבכה״ג דבכהאי גוונא.
דבכ״פ דבכל פנים — פעם.
דבכפו״פ דבכל פעם ופעם.
דב״ל די בזה למבין, דונש בן לברט.
דבלא״ה דבלאו הכי.
דב״מ דיני ברכת מגילה.
דב״נ דבן נח, דבר נש.
דבע״פ דבעל פה.
דברי״ת דבי ר׳ ישמעאל תני.
דב״ש דבית שמאי, דברי שלמה.
דב״ש ודב״ה דבית שמאי ודבית הלל.
דב״ת דבן תימא.
ד״ג ארבע גאולות (א״ג), דייני גליות — גולה — גזירות.
ד״ד ד׳ דברים, דרך דרוש, דברי דרוש, דררא דממונא (דד״מ).
דדא״ל דיוקא דמתניתן אתא לאשמעינן.
דדב״מ = דד״מ.
דד״ג דינא דגהינם.
דד״ד דינא דמלכותא דינא.
דדו״ד דור דור ודורשיו (ס׳).
דד״מ דינא דבר מצרא (דדב״מ), דררא דממונא (ד״ד), דרוש דרש משה (ס׳).
דד״נ דרכיה דרכי נועם.
דד״ע דברי הימים דניאל עזרא.
דד״פ דפוס דיהרענפורט.
ד״ה דברי הימים, דברי הכל, דבור המתחיל, דוד המלך, דברי המחבר — הכותב, דרכי השם, דרך החיים (ס׳) (דה״ח), דין הוא, דא הוא, דור המבול (דוה״מ), דור הפלגה, דור המדבר, דם הנדה, דרכי התלמוד (דה״ת), דרך העולם, דברי הגאונים (דה״ג), דברי המקובלים (דהמ״ק), דם התמצית (דה״ת).
דה״א דברי הימים א׳, דהוה אמינא, דם האיברים, דהא אמרינן.
דהא״ע דהא אתמר עלה.
דה״ב דברי הימים ב׳.
דהב״י דהבית יוסף (ס׳).
דהג״ל דבר הגורם לממון.
דהגל״מ כמ״ד דבר הגורם לממון כממון דמי.
דה״ה דהוא הדין, דהיינו הך.
דה״ח דרך החיים (ס׳).
דה״ט דהאי טעמא, דרך הטבע, דקדוקי הטעמים (ד״ה).

גל״ר גואל לרופא.
גל״ש שת״מ גורם לשכינה שתסתלק מישראל.
ג״מ גמרא, גלות מצרים, גלגול מחילות, גט מקושר (גמ״ק), גזירת מלכות.
גמ״ב גלוי מלתא בעלמא.
גמ״ד גמר דין (ג״ד).
גמ״ה גזירת מלך היא.
גמ״ח גמילות חסדים, גומל חסד (ג״ח).
גמ״ק גט מקושר.
גמר״א גבריאל, מיכאל, רפאל, אוריאל.
גמ״ש גדול מרבן שמו.
ג״נ גטי נשים, גלגול נשמות, גן נעול (ס׳), גורן נכון (ס׳), גיעולי נכרים, גזרת נחות (ד׳).
גנא״ח גומל נפשו איש חסיד.
גנב״כ רקב״ש גוים נשים בהמות כותים רועים קייצים ברגנין שומרי פירות.
גנ״ד גניבת דעת.
גנו״א גניבה ואבידה.
גנל״א גזרת נחי ל״א (ד׳).
גנל״ה גזרת נחי ל״ה (ד׳).
גנע״ו גזרת נחי ע״ן וא״ו (ד׳).
גנ״ת גבורה נצח תפארת (ק׳), גימטריא נוטריקון תמורה.
גס״ת ג׳ ספרי תורות.
ג״ע גן עדן, גלוי עריות, ג׳ עדים, גליל עליון, גוזרין עליו.
געאה״ה גומרין עליו את ההלל (ת׳).
גע״ג גב על גב, שלש על שלש, גבוה על גבוה.
געש״ד גלוי עריות שפיכת דמים.
געת״מ גן עדן תהי מנוחתו.
ג״פ גט פטורין, גט פשוט, ג׳ פעמים, ג׳ פרשיות, — פסוקים, — פסיעות, — פגים.
גפ״א ג׳ פעמים אמצעים (ק׳).
גפ״ג ג׳ פעמים ג׳.
גפד״ש ג׳ פרשיות דקריאת שמע.
גפ״ה ג״ה ג׳ פעמים הולכה ג׳ הובאה (יעב״ץ).
גפ״ע ג׳ פעמים עליונים (ק׳).
גפ״ש ק״ש ג׳ פרשיות של קריאת שמע.
גפ״ת גמרא פוסקים תוספות, גמרא פירוש תוספות, ג׳ פעמים תחתונים (ק׳).
ג״צ גר צדק, ג׳ צדיקים, גבאי צדקה.
ג״ק גירסת קונטרס, ג׳ קהלות (אה״ו), גט קרח.
ג״ר ג׳ רביעות, גירסת רבנים, גאולה ראשונה, גס רוח, גסות רוח, גזירת רומיים, גזרה רעה, גברא רבא, ג׳ ראשונות — ראשונים, גליא רזא (ס׳), גילגולא רבא (ק׳).
גר׳ גרסינן, גרס, גרסה.
גרונ״ד גשמי רצון ונדבה.
גר״ל גורם רעה לעצמו.
גר״ש גרסא שניה, גירסת רבנו שמשון (גיר״ש), גירסא שלמה.
ג״ש גירסת שמואל, גזירה שוה, גורל שוה, ג׳ שנים — שבועות — שעות, גזרת שמים, גזרת שלמים (ד׳), גלגול שבועה, גבעת שאול (ס׳), גרי שער.
גשא״כ ג׳ שאכלו כאחת.
גש״ל כ״ה גדול שמו לטוב כל הימים.
גש״נ כק״ש גר שנתגיר כקטן שנולד.
גש״ע גל של עצמות.
גשע״ב גוי שעסק בתורה.
ג״ת ג׳ תרגומין, גוזר תענית, גר תושב, גבאי תמחוי.
גת״ת גבאי תלמוד תורה.

ד

ד׳ דף, דפוס, דגש, דרך, דין, דיגי, דא, ארבעה, דעת.
ד״א דבר אחר, דרך אחר — אחד — אמת (ס׳), דרך ארץ, ד׳ אמות — ארצות — אותיות, ד׳ אלפים, דברי אמת (ס׳), דפוס אמסטרדם, דא איהו, דפוס א׳, דור אנוש, דרך ארעי, דמשק אליעזר (ס׳), דמשק ארש (ס׳), דרוסת איש (דר״א).
דא״א דין ארבע ארצות, דאי אפשר, דאי אמרת, דברי איש אלהים, דאברהם אבינו, דאריך אנפין.
ד״א ב״ה ד׳ אמות ברשות הרבים (מגילה).
דאב״י ד׳ אמות בארץ ישראל.
דא״ה דאי הכי, דין — דיני אומות העולם (דאה״ע), דוחין את השבת (ד״ש).
דאו׳ דאורייתא.

גא״ג גברא אגברא (גבא״ג).
גאגק״ר גברא אגברא קא רמית.
גא״ה גומרין את ההלל (ת׳).
גא״י גלילות ארץ ישראל, גור אריה יהודה (ס׳).
גאל״ת גאולה לתפלה (גל״ת).
גא״פ גנזי אקספארד.
גא״צ ג׳ אצבעות.
ג״ב ג׳ ברכות, גלות בבל, (גוזמא בעלמא), ג׳ בתים, גבול בנימין (ס׳), גשמי ברכה.
גב״א ג׳ ברכות אחרוגות, גדליה בן אחיקם.
גבא״ג גברא אגברא (גא״ג).
גבב״פ גביהה בן פסיסא.
גכ״ב ג׳ בנינים בו.
גבה״מ גבעת המורה (ס׳) (ג״ה).
גב״י גם ברוך יהיה.
גב״ס מי גריסין, בשר שמן, מוריים.
גב״ע גביית עדות.
גב״פ גביהה בן פסיסא (גבב״פ).
גב״ר גומלי חסדים, ביישנים, רחמנים.
ג״ג תלת תלת, גזירה גדולה, גבורה גדולה. ג׳ גדולים, גרש גרשיים (ד׳), תלת גברי.
גג״ק גוזרין גזירות קשות.
גג״ר גוזרין גזירות רעות.
גג״ת גדולה גבורה תפארת (ק׳).
ג״ד גזר דין, גירסא דווקנית, גבאי דמתא, ג׳ דברים, גזר דין, גמר דין.
גדו״ד גדולת דוד.
גדו״ט גדי וטלה.
גדו״מ גדולת מרדכי (ס׳) (גד״מ)׳
גד״י גרסא דינקותא, געשיכטע דער יודען (ס׳).
גד״מ גדולת מרדכי (ס׳).
גד״פ גאטטעסדיענסטליכע פאָרטרעגע (ס׳).
ג״ה גבעת המורה (ס׳), גיד הנשה, גופי הלכות, גליל העליון, גירסת הספרים (הסופרים), גירסת הגאון, גדול הדור, גדולי הדור (גה״ד), גזירת הכתוב, גזירת המלך, — השם (גה״ש), גזרת השלימים (ד׳), גיהנם (גהי׳).
גהא״ה גזרינן הא אטו הא.
גה״ג גירסת הגאון.
גהי׳ גיהנם (גיה׳).
גה״כ גזירת הכתוב.
גה״מ גזירת המקום.
גה״ד גדולי הדור

גה״נ גיד הנשה, גילגול הנשמות.
גה״ק גבאי הקהילה.
גה״ת גלילות התורה.
ג״ו גנת ורדים (ס׳).
גו״ה גבורה והוד (ק׳).
גוה״י גבורה והוד יסוד (ק׳).
גו״ח גבורה וחסד (ק׳).
גולכ״ב גלוי וידוע לפני כסא כבודך.
גו״מ גוג ומגוג, גוזר ומקיים, גורעין ומוסיפין.
גו״נ גוף ונשמה.
גו״ס גמיר וסביר.
גו״ף בני״ו גואל ולשבי פשע ביעקב נאם י״י ואני (של״ה).
ג״ז גם זו, גם זה, ג׳ זהובים.
גז״ד גזר דין (ג״ד).
גז״ה גזירת השם, — המלך, — המקום.
גז״כ גט זמן כריתות.
גז״ל גם זו לטובה.
גזל״ג גזירה לגזירה (גל״ג).
גזל״ג ל״ג גזירה לגזירה לא גזרינן.
גז״ש גזירה שוה, גם זה שם.
ג״ח גמילות חסד, — חסדים, גלגל חמה, ג׳ חדשים, גזירת חרם, גדר חכמים, ג׳ חטיבות, גביית חוב, ג׳ חלקים.
גח״ט גמר חתימה טובה.
גחפ״נ גזרת חסרי פ״א נו״ן (ד׳).
ג״ט ג׳ טפחים, גורל טוב.
גט״ק ע״ר א״ח גלגלתא טלא דבדולחא קרומא דאוירא עמר נקי רעוה דרעווין אשגחא פקיחא חוטמא (ק׳).
גי׳ גירסא, גירסת, גימטריא.
ג״י ג׳ ימים, גלילות ידך, גאון יעקב (ס׳).
גי״ה ג׳ ימי הגבלה, ג׳ ימי החשיכה, גלילות ידיו הנכבדים.
גיכ״ק (ממוצא החיך) (ד׳).
ג״ל גבריאל יודל ליכטענפעלד.
גיר״ש (גר״ש).
גי״ת גימטריא תיבות.
ג״כ גט כריתות, גם כן, גם כאן, גם כי.
גכ״ל גורם כליה לעולם.
ג״ל ג׳ לוגין.
גל״ג גזירה לגזירה.
גל״ה גלגל התחתון (גלה״ת), גליל העליון (ג״ה), (גלה״ע).

בש״ד ט״ש צא״ת בור שחת דומה טיט היון שאול צלמות ארץ תחתית.
בשדמ״ע בריך שמה דמרי עלמא.
בשה״ג בשלימות הגוף.
בשה״ד בשעת הדחק, בשער הדגים.
בשה״ח ברכת שהחינו.
בשה״י בשנת היובל.
בשה״י פה״י בשבת היום פסח היום.
בשה״פ בשעת הפנאי, בשער הפנה (ס׳).
בשה״ת בשעת התפלה.
בש״ו בשר ודם (ב״ו).
בשוא״ת בשב ואל תעשה.
בשו״מ בלי שם ומלכות, בורות שיחין ומערות.
בשו״נ בשובה ונחת.
בש״ח בשנאת חנם, בשפתי חכמים (ס׳), בשבועה חמורה.
בש״ט בשם טוב, בעל שם טוב (בעש״ט).
בש״י בשל יד, בשבט יהודה (ס׳), בצל שדי יתלונן, בשאילת יעב״ץ (ס׳).
בשי״ה בשאר ימות השנה.
בשי״מ בשלהי מתניתין, — מסכתא.
בשכה״ג בעל שיורי כנסת הגדולה (ס).
בשכ״י בשם כל ישראל.
בשכמל״ו ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד.
בשל׳ בשלמא.
בש״ל בשבעים לשון.
בשלב״ה בית שמאי לבית הלל.
בשלמ״ד בשלמא למאן דאמר.
בש״מ ברוך שחלק מכבודו, בשם מדרש.
בש״ס בששה סדרים, בשל סופרים, בשלהי מסכת.
בש״ע בשמיני עצרת, בשמחה עצומה, בשמנה עשרה.
בשעא״ה בשעת אמירת הגדה.
בשעל״ח בן שמונה עשרה לחופה.
בשעה״מ בשער המלך (ס׳).
בשע״מ בשעת מלאכה.
בשע״צ בשערי ציון (ס׳), בשמיני עצרת (בש״ע).
בש״פ בשושן פורים, ברוך שפטרני.
בשפ״י בשפתי ישנים (ס׳).
בשפמ״ש ברוך שפטרני מעונשו שלזה.
בשפ״ע בשפת עבר.
בש״ק בשבת קודש.
בש״ר בשל ראש, בשמחה רבה, בשם רבי, בושה סרוחה רמה.
בש״ש בשאילת שלום, בשיח שפתותינו.
בש״ש ותאעב״מ בעזרת שוכן שמים ותולה ארץ על בלי מה.
בשש״ע בשבוע שעברה (בש״ע).
בש״ת ברוך שומע תפלה, בשומע תפלה, בשמחת תורה.
ב״ת בעל תכלית, בעל תשובה (בע״ת), בל תוסיף, בעל תלמוד, בעלי תריסין, בל תשחית, בן תורה, ב׳ תיבות, (בעל תענוג — תאוה).
בת׳ בתרגום, בתשובה, בתורה.
בת״א בתרגום אונקלוס.
בת״ב בתשעה באב, בתקוני ברכות.
בת״ג בתגועה גדולה (ד׳).
בת״ה בתחיית המתים.
בתה״ג בתשובת הגאונים (ס׳).
בתה״מ בתפלת המנחה.
בתה״ס בתי הסֵפֶר.
בתה״ש בתכלית השלימות — השנאה.
בתי״ס בתי ספר.
בת״כ בתורת כהנים (ס׳), בתקיעת כף, בתורת כתובה, בתלמוד כן (נאמר).
בתמ׳ בתמיה.
בת״ס בית ספר.
בת״ק בתגועה קטנה (ד׳).
בת״ר בתר רובא, בעלי תריסין (ב״ת).
בתש׳ בתשובת.
בתש״ש בתשובה שלימה.
בת״ת בעל תלמוד תורה.

ג

ג׳ גדולה, גבורה, גאולה, גלות, גזירה, גאון, גדול, גדולים, שלשה, גירסא (גי׳).
ג״א גירסא אחרינא, גזירת אלהים, גלות אדום, גבורת אלהים, גאולה אחרונה, ג׳ אמות, ג׳ אלפים, גנת אגוז (ס׳), גור אריה*(ס׳), ג׳ ארצות, גרי אריות, גנזי אקספארד (ס׳), גפן אדרת (ס׳).

בפפד"מ בפרנקפורט דמיין.
בפקו"ע בפני קהל ועדה (בקו"ע).
בפר' בפרהסיא.
בפ"ש בפריסת שמע.
ב"צ בני ציון, בנות צלפחד, בן ציון, בת ציון.
בצ"א בצלם אלהים, בצלאל אשכנזי.
בצ"ג בצרה גדולה.
בצה"כ בן ציצית הכסת.
בצימ' בצימצום (ק').
[ב(צ)מ"י בצאתי מירושלים].
[ב(צ)מ"מ בצאתי ממצרים].
בצ"ע בצריך עיון, בצרת עין.
בצ"צ בעל צמח צדיק (ס').
ב"ק בת קול, בן קדושים, בן קדוש, בבא קמא, בר קפרא, בית קיבול, בעל קורא (בע"ק), בעל קרי, בני קרח (בנ"ק), ב' קדושות (ש"ק), במה קטנה.
בק' בקיצור.
בק"א בכל קצווי ארץ.
בק"ג בקנין גמור.
בקה"מ בקריאת המגילה.
בקה"ק בית קדשי הקדשים.
בק"ו בקל וחומר.
בקו"ר בקול רם (בק"ר).
בקו"ת בית קדשו ותפארתו.
בק"ז בקומה זקופה, בקרן זוית.
בק"ח בקרבן חטאת.
בקי' בקיצור.
בק"מ בקשת מחילה.
בקס"ע בקונטרס סדר עבודה (יעב"ץ).
בק"ל בין קודש לחול.
בק"מ בהא קמפלגי.
בק"ע בקום עשה.
בק"פ בקרבן פסח.
בק"ק בקצת קהלות, בקהלה קדושה.
בקק"א בקצת קהלות אשכנז.
בק"ר בקלות ראש, בקול רם (בקו"ר).
בקש"א בקדושתו של אהרן.
ב"ר בן רבי, בר־רב, רבי, בראשית רבה, בן רכב, בית ראשון, ב' רשויות, בריך רחמנא, בני רחמנים, בעל רחמים.
בר"א ברכה אחרונה.
בר"ד בתר רוב דעות (אר"ד).
ברד"ר ברייתא דרבנן.
בר"ה בראש השנה, ברשות הרבים (ברה"ר).

ברה"י ברשות היחיד.
בר"ה לי"כ בין ראש השנה ליום כפור.
ברה"ג (בה"ג).
ברה"ס בראש הספר.
ברה"פ בראש הפרק.
ברה"ק ברוח הקודש (ברוה"ק).
ברה"ר ברשות הרבים (בר"ה).
ברו"ע ברום עולם.
ברוב"ש בית ראשון ובית שני.
ברז"ל בלהה רחל זלפה לאה.
בר"ח בראש חודש, בראשית חכמה (ס').
בר"ט ברצון טוב.
בר"י ברש"י ישן.
ברי' ברייתא.
בר"מ ברוב מקומות, ברעיא מהימנא, ברוח מוציא.
בר"ס בריש ספרא.
בר"ע בעי רחמי עליה.
בר"פ בריש פרקא — פרשה.
ברר"ל ב' רשויות רחמנא לצלן (יעב"ץ).
בר"ש ברית שלום.
ברשא"מ ברוח שאינה מצויה.
ברש"ע ברומו של עולם (ברוש"ע).
בר"ת בראשי תיבות, ברוגז רחם תזכור.
ב"ש בית שני, בית שמאי, בית שמואל (ס'), ברוך שאמר, באר שבע (ס'), בת שבע, בנין שלמה, בן שמעון — שמואל — שטח, באנק שיללינג, בלי שינוי, בנין שלמה (ס'), בכור שור (ס'), באמונה שלימה (באמ"ש), בית שמואל (ס'), ביתר שאת (בי"ש), ברית שלום (ס').
בש' בשורש, בשנים.
בש"א בשום אופן, בשם אומרו, בשער אפרים (ס'), בעל שער אפרים, בית שמאי אומרים.
בשא"א בשאי אפשר.
בשאז"ה בשביל שאני זכר הפסדתי.
בשא"י בשארית יוסף (ס').
בשא"פ בשבת אחר פסח.
בשבג"ת ברוך שאמר בג' תחתוניות (מן הספירות) (יעב"ץ).
בשבו"ת בשב ואל תעשה.
בש"ג בעל שלטי גבורים (ס').
בש"ד שתים שהן ארבע, בשודא דדייני (בשד"ד), בשבועה דאורייתא (בשד"א).
בשד"א בשבועה דאוריתא.

בעוה"ב בעולם הבא (בעה"ב).
בעוה"ז בעולם הזה (בעה"ז).
בעוה"ע (בעה"ע).
בעוה"ר בעונותינו הרבים (בעה"ר) (בעו"ה).
בעוה"ת בעדים והתראה.
בע"ז בעבודה זרה, בעילת זנות. בעלי עבודה זרה.
בעז"ה בעזרת השם (בעה"ש).
בעזה"י בעזרת השם יתברך (בעה"י).
בעזה"ש (בעה"ש).
בע"ח בעל חנות, בעל חוב, בעלי חיים (בעח"י).
בעח"ד בעל חיקור דין (ס'), בעזרת חונן דלים.
בעט"ז בעל טורי זהב (ס'), בעטרת זקנים (ס').
בע"י בעין יעקב (ס'), בעשר ידות (ס'), בעין יפה.
בע"כ בעל כרחו — כרחך, בעצי כהנים (?), בעל כישוף (ב"כ).
בע"ל בשבעים לשונות (בש"ל).
בעלה"ר בעל לשון הרע.
בע"מ בעשרה מאמרות, בעל עשרה מאמרות (ס'), בעל מלאכה, בעבודת מקדש, בעל מום (ב"מ), בעל מלחמה, בעל מחבר, בעל מגיה (בעמ"ג), בעילת מצוה, בנן ערן מנוחתו.
בעמ"ב ברוך עושה מעשה בראשית (= בע"ב).
בעמ"ד בעל מדקדק.
בעמ"ח בעל משנת חסידים (ס').
בע"מ מאכ"ח בעל עשרה מאמרות מאמר אם כל חי (יעב"ץ).
בעמ"ג בעל מגיה.
בעמז"ל בעדן מנוחתו זכרו לברכה.
בעמ"מ (בעקמ"מ).
בעמ"ק בעל מקובל.
בעמ"ש בעמודי שמים (ס').
בע"נ בעל נפש ,בעשרה נסיונות.
בענ"ד בענין גזכר דנא.
בע"ס בעל ספר, בעל סוד.
בע"פ בערב פסח, בערבי פסחים, בעל פה, בעל פייטן, בעל פלוגתא.
בעצל"ד בעל צדה לדרך (בצל"ד).
בע"ק בעל קבלה, בעל קרי, בעל קורא, בעל קנאה.
בעקמ"מ בעקבות מלכא משיחא.
בע"ר בקשו עלי רחמים, בקשו עליו רחמים, בעין רע (בעה"ר), בעלי ראתן.

בע"ש בערב שבת, בעל שם.
בעש"ב בורא עשבי בשמים (בע"ב).
בע"ש בה"ש בערב שבת בין השמשות.
בעש"ג בערכאות של גוים.
בעש"ט בעל שם טוב.
בעש"י בענינו של יום.
בעשי"ת (בעי"ת) בעשרת ימי תשובה, (בעשיה"ת).
בעש"נ בעטיו של נחש.
בעשע"ח בערב שבת עם חשכה.
בעש"ק בערב שבת קדש.
בע"ת בעל תשובה, בעל תכלית, בעל תוקע, בעל תפלה, בעל תלמוד, בעלי תריסין (ב"ת).
בע"ת ובלע"ת בין עשה תשובה ובין לא עשה תשובה.
ב"פ ב' פעמים, בושת פנים, בן פזי, בן פלוני, — פלונית, בת פלוני, — פלונית, בן פקועה.
בפ' בפסיקתא — בפסיקתות, בפרק, בפרשה, בפסוק, בפירוש, בפרט, בפתיחה, בפרהסיא (בפר').
בפ"א בורא פרי אדמה, בפעם אחת, בפה אחד, בפרשה א', בפרק א', בפסוק א'.
בפב"ד בפני בית דין (יעב"ץ).
בפד"א בפרישות דרך ארץ.
בפד"ז (פד"ז).
בפ"ה בפרשת המן (בפה"מ).
בפה"א בורא פרי האדמה.
בפה"ג בורא פרי הגפן.
בפה"ע בורא פרי העץ.
בפ"ו בפריה ורביה (בפו"ר), בינוני פועל (ד').
בפט"ש בן פקועה טעון שחיטה.
בפי' בפירוש.
בפל"ע בין פסח לעצרת.
בפ"מ בפה מלא, בפרי מגדים (ס'), בפני משה (ס').
בפמש"פ בפחות משוה פרוטה.
בפ"נ בפח — בפחי נפש.
בפ"נ ובפ"נ בפני נכתב ובפני נחתם.
בפס"ד בפסוקי דזמרא (ת').
בפסהמ"ק בפסולי המקודשין.
בפ"ע בפני עצמו, בפני עדים.
בפ"ע ד"ת בפני עצמו דין תורה (יעב"ץ).
בפ"פ בפתע פתאום.
בפפד"א בפרנקפורט דאדרה.

בנ״ר בורא נפשות רבות.

בנש״א בנשימה אחת.

בנשג״ז (נשג״ז).

בנשב״ע בנוהג שבעולם.

בנת״ר בנוקבא דתהום רבה (ק׳).

ב״ס בן סירא, בן סורר, בלי ספק (בל״ס), בעל ספר (בע״ס), ב׳ סעודות, ב׳ סוגים, (בשורת ספרים), ב׳ סימנים.

בס׳ בספר, בסדרא, בסעיף (בסע׳).

בס״א בסיגנון אחד — אחר, בספר אחד, בספרים אחרים, בסודות אחרים, בסטרא אחרא (ק׳).

בסב״ר בסוף בית ראשון.

בס״ג בסכנה גדולה, בסעודת ג׳, בסימן ג׳.

בסג״י בספר גבורות י״י.

בס״ד (בסי״ד) בסיעתא דשמיא.

בס״ה בספר הזוהר (בסה״ז), בספר הבהיר, (בס״ב), בספר הגלגולים — הגלגלים, בסדר היום, בסוד הכתוב.

בסה״ב בספר הבהיר.

בסה״ד בסוף הדבור, בסדר הדורות (ס׳).

בסה״י בסדר היום (ס׳).

בסה״כ בסוד הכתוב.

בסה״ר בעל ספר הרוקח.

בסהש״ס בסוגית הש״ס.

בסוב״ג בסתר ובגלוי.

בסו״מ בן סורר ומורה.

בס״ח בספר חיים, בספר חסידים.

בסח״ה בספר חובת הלבבות.

בס״י בספר יצירה — יוחסין (ישעיה ירמי׳ יחזקאל).

בסי״ד בסיעתא דשמיא (בס״ד).

בסל״א בספר לוח ארש.

בסמ״ג בספר מצות גדול.

בסמ״נ בספר מורה נבוכים.

בס״נ (ס״נ).

בסנ״ו בספר נגיד ומצוה.

בסנ״י בספר נצח ישראל.

בסנ״ע בספר נתיבות עולם.

בס״ע (בסק״ע).

בסע״ז בסדר עולם זוטא (ס׳).

בסעמ״ק בספר עבודת המקדש.

בסע״ר בסדר עולם רבא (ס׳).

בס״פ בסוף פרשת, — פרק, — פסוק, בסעודת פורים.

בספ״י בסבר פנים יפות.

בס״ק בספרים, — בסדורים קדמונים.

בסקי״פ בספר קונטרס יציב פתגם (יעב״ץ).

בסק״ע בסיקור עין.

בס״ש בספר שני.

בסשל״ה בספר שני לוחות הברית.

בס״ת בספר תורה, בסתרי תורה (ס׳), בסופי תיבות, ב׳ ספירות תחתוניות (ק׳).

בע׳ בעולם, בעונש, בשבעים.

ב״ע באר עשק (ס׳), בן עזרא, בן עוזיאל, בית עולם — עולמים, בכורי עתים (ס׳), בריאת עולם, ברית עולם, בני עניים, בן עזאי, בני עלייה, בן עמרם, בדיקת עדים, באר עשק (ס׳), בעל עבירה, בר עונשין.

בע״א בעבודת אלילים, בענין אחר — אחר, בעצה אחרת, בעד אחד.

בעא״ע בתר עניא אזלא עניותא.

בע״ב בורא עצי בשמים, ברוך עושה בראשית, בעלי בתים, בעל ברית.

בע״ג בעל גמרא, בעל עגלה.

בעג״ח בעל גמילות חסדים.

בע״ד בעל דבבא, בעל דין, בעל דבר, בעל דקדוק, בעל דרשן.

בע״ה בעל הבית, בעץ הדעת (ס׳), בעזרת השם (בעה״ש).

בע״ה ובע״ד בעלמא הדין ובעלמא דאתי.

בעה״ב = (בע״ב) בעל הבית.

בעה״ב = בעוה״ב.

בעהג״א בעל הגהות אשרי.

בעה״ד בעון הדור.

בעה״ו בעזרת השם וישועתו.

בעה״ז בענין הזה, בעולם הזה (בעוה״ז).

בעה״ח באתי על החתום, בעלי החיים (בע״ח).

בעה״ט בעל הטורים (ס׳) (בה״ט).

בעה״י בעבר הירדן, בעזרת השם יתברך.

בעה״מ בעל המחבר.

בעהמ״ס בעל המחבר ספר.

בעה״נ בענין הנזכר.

בעהנו״נ בעזרת השם נתחיל ונגמור, — נעשה ונצליח, — נצא ונבוא.

בעה״ע בעולם העליון (בעוה״ע).

בעה״ק בעל עבודת הקודש.

בעה״ש בעזרת השם, בעל השער — השיר, בעל השטר (בעהש״ט).

בעה״ת בעלי התוספות.

במזה"ש במזג השוה (במה"ש).
במז"ל בעדן מנוחתו זכרו לברכה.
במ"ח באר מים חיים (ס').
במח"כ במחילת כבודו (במ"כ).
במחכ"ת במחילת כבוד תורתו.
במ"ט (במע"ט) במעשים טובים.
במ"י בצאתי מירושלים (ת')
במי"א עמב"ד במהרה יבוא אלינו עם משיח בן דוד.
במיו"כ במוצאי יום כפור.
במי"ט במוצאי יום טוב.
במיט"א במוצאי י"ט אחרון (ראשון).
במי"כ במוצאי יום כפור (במיו"כ).
במ"כ במחילת כבודו.
במכ"ה במחילת כבודו הרב (־הרם).
במ"ל בעל מרפא לשון (ס'), במשנה למלך (ס').
במל' במלכות.
במלזו"ש במלכיות זכרונות ושופרות.
במ"מ בורא מיני מזונות, במעשה מרכבה, במה מצינו, בצאתי ממצרים (ת')·
במנ' במנהגים, במנהג.
במ"ס במקום סכנה, במנהג ספרד, במסכת סופרים, במגילת סתרים (ס'), בית מסחר ספרים.
במס"ה (במסה"ש).
במסה"ש במספר השוה.
במסל"ת במסיח לפי תומו (מסל"ת).
במ"ע במקום עדים, במצות עשה.
במע' במערבא.
במע"א במערבא אמרי.
במעל"א במקום עדים לא אמרינן.
במעול"ת במצות עשה ולא תעשה.
במע"ז ברכת מעין שבע.
במע"ש ברכת מעין שלוש, במעלי שבתא.
במ"פ במיני פת, במי פירות, במנהג פולין.
במ"צ במצות ציצית.
במ"ק במחזור קטן, במספר קטן.
במק"א במקום אחר (במ"א) — אחר, במקרא אחד.
במק"מ במאי קמפלגי (קא מפלגי).
במ"ר במקדש ראשון, במדרש רבות, בית מרעים (ס').
במרא"ט במנהגי ר' אייזק טירנא.
במרז"ל במאמר רבותינו ז"ל.
במ"ש במה שאמרו, — שאמר, — שנאמר — שכתוב, במוצאי שבת, במלות שונות, במה שהוא.
[במשא"ת אדבל"כ במשלם שנין אילין תפוק ארעא דא בלא כסף].
במש"ד שתי מתנות שהן ארבע (בשה"ד).
במשח"ה במקום שיש חילול השם.
במש"ל במקום שנהגו לומר.
במש"מ במקום שאתה מוצא.
במש"ע במה שכתב עוד — שאמר עוד.
במשע"ה במה שאמר עבדים היינו (יעב"ץ).
במש"ק במוצאי שבת קודש (במ"ש).
במשרמ"ה במדרשו של ר' משה הדרשן.
במ"ת במתן תורה, במגילת תענית (ס').
ב"נ בן נפתלי, בר נש, בן נח, בני נח, בעל נס, בעל נכפה, בית נתן (ס'), ברכי נפשי, בורא נפשות, בלי נקודות, בגליון נכתב (בג"נ), ברוק נמצא, בר נפחא (ר' יוחנן), בן נכר, בת נכרית.
בנ"א בנשימה אחת, בני אדם (ב"א).
בנא"י ברכי נפשי את י"י.
בנ"ג בנטית גרון.
בנ"ד בנידון דידן, בנידון דידהו.
בנה"י בינה נצח הוד יסוד (ק').
בנהי"כ בני היכלא.
בנה"ס בנעילת הסנדל (בנעה"ס).
בנו' בנוסח.
בנוב"נ בפני נכתב ובפני נחתם.
בנז"ג בנזקי גוף, בין נזקי גוף — נזק גוף.
בנז"מ בנזקי ממון, בנזק ממון.
בנ"ח בנר חנוכה, בנקיטת חפץ (בנק"ח).
בנ"ח א"ס בנקיטת חפץ אגב סודר (בנק"ח א"ס).
בנח"צ בנחמות ציון (ב"צ).
בנחצו"י בנחמות ציון וירושלים.
בנח"ש בנדוי חרם שמתא.
בנ"ט בנותן טעם, בר נותן טעם.
בנט"י בנטילת ידים.
בנ"י בני ישראל, בני יעקב, בנטילת ידים (בנט"י).
בניי"צ בני ישראל ישמרם צורם.
בנ"כ בנשיאת כפים.
בנל"ך ולאע"י ברוך נותן ליעף כח ולאין אונים עצמה ירבה.
בנ"צ בני ציון.
בנצוי"ר בנחמת ציון וירושלים.
בנ"ק בני קרח (ב"ק).

בכתר עליון (ק׳), בכולי עלמא, בכל העולם (בכה״ע).

בכ״פ בכל פנים, בכל פעם, בכלי פשתן.

בכפו״פ בכל פעם ופעם.

בכ״ק בכמה קהלות.

בכ״ש בכל שעה, בכל שהוא, בכור שוטה, בכסא שן (ס׳), בעל כישוף, בעלת כשפים, (בן כלבא שבוע).

בכשו״ש בכל שעה ושעה, — שעתא ושעתא.

בכש״ת בכתרה של תורה.

בכ״ת בכבוד תורתו.

בכת״י בכתיבת יד (בכ״י), בכל תפוצות ישראל.

ב״ל בית לחם, ב׳ לילות, בן לוי, בכל לבבו (בכ״ל), בינה לעתים (בל״ע) (ס׳) ברכת לבנה, בגדי לבן.

בל״א בלשון אשכנז, — ארמי, בליל א׳, — אחרון.

בלא״א בן לאדני אבי.

בלא״ה בלאו הכי.

בל״ב ברוך לעולם בוראו, בליל ב׳, בינו לבינה.

בלב״ע בינו לבין עצמו.

בלב״ש בלבושי שרד (ס׳) (בל״ש).

בל״ג בלשון גנאי.

בלד״ב בלא דברים בטלים.

בלה״ח בליל החבור.

בלה״נ בלאו הכי נמי.

בלה״פ בלחם הפנים (ס׳).

בלה״ק בלשון הקודש.

בלו״א בלוח ארש (ס׳).

בלו״ר בלאה ורחל (ק׳).

בל״ז בלא זה, בלשון זה, בלשון זכר.

בלח׳ בלחש.

בלח״ז בלא חתימת זקן.

בלח״ש בלחם שמים (ס׳).

בל״ט בלב טוב.

בלט״מ בל״ט מכות.

בל״י בלשון יון, — יונית, בכור לירושה, בית לחם יהודה (ס).

בל״כ בלשון כבוד.

בל״נ בלי נדר, בלשון נקיה (בלנ״ק), בלשון נקבה, בכור לנחלה.

בל״ס בלשון סורי, בלי ספק.

בלס״נ בלשון סגי נהור.

בל״ע בלשון עברי (עבר), — ערבי, בינה לעתים (ב״ל) (ס׳).

בלע״ז בלשון לועז, בלשון עבודה זרה.

בל״פ בליל פסח, בכור לפדיון, בלשון פרס.

בל״צ בלשון צחות, בלשון צרפת, ברכות לראש צדיק.

בל״ר בלוחות ראשונים, בלשון רבים (ד׳).

בלר״צ ברכה לראש צדיק.

בל״ש בליל שבת, — שמורים, — שני, בלבושי שרד (ס׳) (בלב״ש), בלי שנוי, בלב שלם.

בלש״ה בלשכת הגזית.

בלשו״מ בלי שם ומלכות.

בלש״ק בליל שבת קודש.

בל״ת בלא תעשה, בלא תשא, בלי תכלית.

ב״מ ב׳ מדות, ב׳ מובאות, — מהדורות, ברית מילה, בר מנן, בר מצוה, במה מדליקין, בבא מציעא, בו מבואר, ברכת מזומן, בן מקרא, בעל מום, בעלי מומין, בתי מדרשות, בית מועד, — מחסה, בעל מדות, בעילת מצוה (בע״מ).

במ׳ במערבא, במזיד, במשנה, במדרש.

במ״א בר מן אחד, במדרש אחד, — אחר, במשקל אחד, במדינות אלו, (בן מקרא), במקום אחר, בעל מגן אברהם (במג״א), במנהג אשכנז, במכתב אליהו (ס׳) (מ״א).

במ״ב בורא מיני בשמים, בר מן תרין, במשאת בנימין (ס׳), במסעות בנימין (ס׳), במעשה בראשית.

במ״ג במשנה ג׳, במחזור גדול, ברכת מגלה (ב״מ).

במג״א בעל מגן אברהם (במ״א).

במגו״מ במלחמות גוג ומגוג (במגו״ג).

במד׳ במדנחא, במדבר, במדרש (במדר׳).

במד״א (**בד״א**) במה דברים אמורים, במה דאפשר, בכל מה דאפשר.

במדה״נ במדרש הנעלם (ס׳).

במד״ר במדרש רבה (במדר״ר), במדבר רבה.

במ״ה בורא מאורי האש, ברכת מאורי האש, במדרש הנעלם (ס׳), במדינות הללו, במקח השוה (במה״ש), ברוך משנה הבריות.

במה״ר בית מדרש הרבנים.

במה״ש במזג השוה (במזה״ש), במקח השוה.

במו״מ במשא ומתן, במקח וממכר, במגע ומשא.

במורו״ר ברשות מרנן ורבנן ורבותי.

במו״ש במוצאי שבת (במ״ש).

במות״ר במקלו ותרמילו.

במ״ז במטת זהב (ס׳).

ביד"ש בידי שמים.
ביה"ג בימות הגשמים.
ביה"ח בימות החמה, בית החולים (יה"ח).
ביה"כ (ביוה"כ) ביום הכפורים, בית הכנסת (בה"כ).
ביהכ"ס בית הכסא.
ביה"כ של"ב(ש) ביום הכפורים שחל להיות בשבת.
ביהל"ו ברוך י"י המבורך לעולם ועד.
ביה"ס (בה"ס) בית הספר.
ביה"ע (בה"ע).
ביה"ע(ר) בין הערבים.
ביהתה"ת בית התלמוד תורה.
ביה"ק בית הקברות (בה"ק).
ביה"ש בין השמשות (בה"ש, בהש"מ).
ביה"ת בימי התשובה.
ביוא"י יהרג ואל יעבור.
ביוב"ש בית יוסף ובאר שבע (ס') (יעב"ץ).
ביו"ד בשר יין ודגים, ביורה דעה (ס').
ביוה"ד ביום הדין (ביה"ד).
ביו"ט ביום טוב.
ביו"י בכל יום ויום (בכיו"י).
ביז"ת בי"ז תמוז.
בי"ח בית חולים (ביה"ח).
ביח"ה בית חנוך הנערים (בחה"ג).
ביח"ל בן שמונה עשרה לחופה.
ביט"א ביום טוב ראשון.
ביט"ב ביום טוב שני.
בילב"ע בינו לבין עצמו.
בילא"ו ברוך י"י לעולם אמן ואמן.
בי"מ בעשרה מאמרות (ס').
בי"מ בל"פ ביציאת מצרים בליל פסח (יעב"ץ)
בי"ס בעשר ספירות (ק').
ביס"ע בעל יסוד עולם.
בי"ע בריאה, יצירה, עשיה (ק').
ביע"ו ביעלה ויבוא (ביע"ו).
ביר' בירה (בית המקדש), בירושלמי (בירו').
בירה"ג בילקוט ראובני הגדול.
בי"ש (ביר"ש) ביראת שמים, ביתר שאת (ב"ש).
בישה"ד ביישוב הדעת.
ביש"מ בישיבה של מעלה.
ביש"ע ביום שמיני עצרת.
ביש"ק ביום שבת קודש.
ביש"ש בים של שלמה (ס').

בי"ת בשר, יין, תכלת; בימי תשובה.
ב"כ ברכת כהנים, בת כהן, בשביל כן (בש"כ), בנין כך, בגדי כהונה (ס'), ב' ככרות, בעל כנפים (ס'), בר כוכבא, בית כר, בת כותי, בנות כותיים, בתי כנסיות, באי כח.
בכ"א בכל אופן, בכמה אופנים, בכרך אחד.
בכא"ה בכבוד אלהים הסתר (דבר?).
בכא"פ בכדי אכילת פרס (כא"פ).
בכבו"ע בכבודו ועצמו.
בכ' בכ' בכ' בכיסו, בכוסו, בכעסו.
בכ"ג בכמה גווני, בכונה גדולה, בכהן גדול, בכבוד גדול.
בכ"ד בכמה דוכתין.
בכ"ה (ס') בכל הסידורין, בכל השנה (בכה"ש), בכתבי הקודש (בכה"ק), בכורי העתים (ס').
בכה"ג בכהאי גוונא, בכנסת הגדולה (ס').
בכה"כ (בהת"כ) בכל התורה כולה.
בכה"מ ברוך כבוד י"י ממקומו, בכל המקומות.
בכה"ע בכורי העתים (ס').
בכה"פ בכל הפוסקים, בכל הפירושים.
בכה"ק בכתבי הקודש (בכ"ה).
בכה"ת בכל התורה.
בכ"וב"כ בין כך ובין כך.
ב"כ וב"מ בתי כנסיות ובתי מדרשות.
בכח"ב בכתר, חכמה, בינה (ק').
בכ"ט בכמה טעמים, בכי טוב.
בכ"י בכל יום, בכתיבת יד (בכת"י).
בכי"ב בכתיבת יד שני (בכי"ש).
בכיו"י בכל יום ויום.
בכי"מ ברוך כבוד י"י ממקומו.
בכ"כ בכל כחו.
בכ"ל בכל לבבו (ב"ל).
בכל"א בכל לילה אחד.
בכל"ם (שימושי המקור) (ד').
בכל"ע בין כסא לעשור.
בכ"מ בכל מקום, בכמה מקומות, בכסף משנה (ס'), בכתר מלכות (ס'), בינה, כתר, מלכות (ק').
בכמד"א בכל מה דאפשר (בכמ"ד).
בכמ"ר בן כבוד מעלת רבי.
בכמ"ש בכל מקום שהוא.
בכמש"א בכל מה שאפשר.
בכמש"מ (בממש"מ) בכל מקום שאתה מוצא (בממשא"מ).
בכ"ע בכל ענין, בכונה עצומה, בכלילות עשר,

בזו״הק בזוהר הקדוש (ס׳).

בזכ׳ בזכות, ברכת זוקף כפופים.

בזל״ז בין זה לזה.

בזמגו״מ בזמן גוג ומגוג (בזגו״מ).

בזמה״א בזמרת הארץ (ס׳).

בז״צ בזבחי צדק (ס׳).

בז״ק בזקף קטן (ד׳).

בזק״ג בזמן קבוץ גליות.

בזשאבמ״ק בזמן שאין בית מקדש קיים.

בזשבה״ק בזמן שבית המקדש היה קיים.

בזשבהמ״ק בזמן שבית המקדש קיים.

בזשב״י ערש״מ בזמן שבני ישראל עושין רצונו של מקום.

ב״ח בעל חוב, בעלי חיים (בע״ח), ב׳ חדשים, בן חורין, בני חורין, ביעור חמץ, בדיקת חמץ, בן חלוצה, בית חדש (ס׳), ביום חודש, ביקור חולים, ברית חדשה (בה״ח), בעל חטא.

בח״א בחידושי אגדות, בחלק א׳.

ב״ח אל״ש ביקור חולים אין לו שיעור.

בחב״ש בחד בשבא.

בחג״ת בחסד, גבורה, תפארת (ק׳).

בחגת״מ בחסד, גבורה, תפארת, מלכות (ק׳).

בח״ד (בחו״ד) בעל חוות דעת (ס׳).

בחדר״ג בחרם דרבנו גרשון.

בחדרגמ״ה . . . . . . מאור הגולה.

בח״ה בעל חובת הלבבות, — חמדת הימים (ס׳), בית חנוך הנערים (בית״ה, בחה״נ).

בחה״ס בחג הסוכות, בחול המועד סוכות. (בחהמ״ס).

בחהפ״ בחג הפסח, (בחהמ״פ) בחול המועד פסח.

בחה״ש בחג השבועות.

בחו״א בחסד ואמת.

בחו״ב בחכמה ובינה (ק׳).

בחו״ג בחסד וגבורה (ק׳).

ב״ח וה״א ביקור חולים והכנסת אורחים.

בחוה״ג בחוקות הגוים.

בחוה״מ בחול המועד.

בחו״ח בכל חדא וחדא.

בחו״י בעל חוות יאיר (ס׳).

בחוי״ת בחסרות ויתירות.

בחו״ל בחוץ לארץ.

בחו״ע בהמה חיה ועוף.

בחו״פ בחנוכה ופורים.

בח״ז בחתימת זקן.

בח״ח בחרם חמור.

בח״י בחתימת יד — ידי.

בחי׳ בחידושים, בחינה.

בחי״א בן חכם ישמח אב.

בחי״ש בחיי שעה (בח״ש).

בח״כ בחזקת כשרות.

בח״ל (בחו״ל) בחוץ לארץ.

בח״מ בחושן משפט (בחש״מ) (ס׳).

בח״ס בחטף סגול (ד׳), ב״ח ספירות (יעב״ץ), בחזקת סכנה.

בחס״ל בעל חסד לאברהם (אזולאי) (ס׳).

בח״ע בחינת עולם (ס׳), בחזון עברית(?).

בח״פ בחטף פתח (ד׳), בליל חג פסח (כלח״פ).

בח״ש בחומר שבועה, בחכמת שלמה (ס׳).

בחש״מ בחולו של מועד, בחושן משפט (ס׳).

בח״ת ברכת חתנים.

בט׳ בטעם.

בטא״ח בטור אורח חיים (ס׳).

בטא״ע בטור אבן עזר (ס׳).

בט״ב בתשעה באב (ל׳).

בט״ד כצ״מ רצ״ת וכו׳. (mutatio literarum)

בטוב״ב בלי טבול ובלי ברכה.

בט״ח בן ט׳ חי.

בטו״ט בטוב טעם.

בטוטו״ד בטוב טעם ודעת.

בטח״מ בטור חושן משפט (ס׳).

בט״י בטבול יום.

בטי״ד בטור יורה דעה (ס׳).

בט״ל בין טוב לרע.

בט״מ בטומאת מת, בטעם מפסיק (ד׳).

בט״ש בטומאת שרץ.

ב״י בן-בר-בני ישראל, בני יעקב, בית יוסף (ס׳), בונה ירושלים (ת׳), בית ישראל, בני יונה, ב׳ יסודות, ב׳ ימים, בן יחיד, בת יחידה, בן יומו, בני יששכר, בת יומה, בית יהודה (ס׳).

בי״א (ביד״א) בידי אדם.

ביא״ה בני ישראל את השבת.

ביא״י בשם י״י אלהי ישראל.

ביאע״ה ביעקב אבינו עליו השלום.

בי״א עמב״ד במהרה יבא אלינו עם משיח בן דוד (ת׳).

ביב״ח בי״ב חודש.

בי״ד בשר, יין, דגים; ביורה דעה (ס׳), בית דין.

ביד״א בידי אדם.

בה"נ ובה"נ בריאות הגוף ובריאות הנפש (הנשמה).
בהגר"א ביאור הגאון ר' אליהו (מווילנא).
בהגרמ"ס בן הגאון ר' משה סופר.
בה"ד בהמה דקה (ב"ד).
בהה"ב (בה"ב) בהר הבית.
ב"ה וב"ש ברוך הוא וברוך שמו.
בהו"ת בהספד ותענית.
בה"ז בהאי זמנא, ברכת הזבח (ס'), בגדי הזהב (ב"ז), ביאורי הזוהר.
בה"ח בית החיים (ביה"ח), ברית החדשה.
בה"ט בעל הטורים (בעה"ט), בהלכת טומאה (יעב"ץ), באר היטב (ס').
בה"ט וה"מ ברכת הטוב והמטיב.
בהי"ט בהימים טובים.
בהיסה"ד בהיסח הדעת.
בה"כ ברכת הכוס, בית הכנסת, בית הכסא.
בהכ"ס בית הכסא (בה"כ).
בה"ל בהאי לישנא, בזה הלשון (בזה"ל), בעל הלכה, בלע המות לנצח.
בהל' בהלכות.
ב"ה לא"ו (בילא"י).
בה"מ בין המצרים (ב"ה), ביאור המלה, ברכת המזון (בהמ"ז, ב"ה), ברכת המינין, בני המן, בית המרחץ, בהפסד מרובה.
בהמ"ג ברכת המגילה.
בהמ"ד בית המדרש (ביהמ"ד).
בהמ"ז ברכת המזון.
בהמ"ט בית המטבחים.
בה"מ וצ"ג בהפסד מרובה וצורך גדול.
בהמ"ק בית המקדש (ביהמ"ק).
בהמ"ר בית המרחץ.
בה"נ ברכת הנהגין, בין הנרות, בן הנדה.
בהנה"ח בהנץ החמה.
בהנו"א בשם (בעזרת) ה' נעשה ונצליח אמן.
[**בה"נ וא"ק** בעל הנפש ואגרת הקודש (יעב"ץ)].
בה"ס בעל הספר, בית הספר (ביה"ס).
בהסו"ת בהספד ותענית.
בה"ע בין הערבים (ביה"ע), בהאי עלמא, בעל העברונות, בית העדה.
בהע"א בהעלם אחד.
בהעי"ט בעל העיטור (ס').
בהע"ק בעל העקידה (ס').
בה"פ ברכת הפטרה.

בה"ק (ביה"ק) בית הקברות, בעל הדרת קודש (בעה"ק).
בהק"ר בר הקדוש רבי.
בה"ר בהושענא רבא, בהונאת רע.
בהר"ד (מולד של תוהו) (ל').
בה"ש בין השמשות (ביה"ש), בית השואבה, ברכת השחר, בהאי שעתא, ברכת המעביר שינה (ת').
בה"ש דמ"ש בין השמשות דמוצאי שבת.
בהש"ו בהשקט ובטח.
בהש"מ (בה"ש).
בהשמ"ר בית השחיטה מרווח רווח.
בה"ת ברכת התורה (ב"ה), בהלכות תפלה, בית התפלה.
ב"ו בשר ודם, ברי ושמא, ברכה והצלחה, בית ועד (בו"ע, ביו"ע).
בוב"ב בנים ובני בנים, בניו ובני בניו.
בוג"ד וב"א (ל').
בו"ד בשר ודם (ב"ו).
בוב"ע (בושב"ע) ברי ושמא ברי עדיף.
בוה"ע בעל ווי העמודים (ס').
בו"ז שני, ששי, שביעי.
בו"ח בשר וחלב.
בו"ט (בונ"ט) באו ונחזיק טובה.
בו"כ בושה וכלימה.
בומ"ף (ממוצא השפתים) (ד').
בו"פ בושת ופגם.
בו"ר בא וראה, בקי ורגיל.
בו"ת בנו ותלמידו.
ב"ז בן זכאי, בן זומא, בן זכר, בעבור זה, בת זונו, בזכות זה, בעילת זנות (בע"ז), בגדי זהב, בנימין זאב.
בז"א בזמן אחד.
בזבל"א בזה בורר לו אחד.
בזא"ז בזה אחר זה.
בזב"ש בזבח שמואל (ס').
בז"ג בזקף גדול (ד').
בז"ה בזה הדרך.
בזה"א בזה האופן.
בזה"ב ברוך זוכר הברית.
בזה"ז בזה הזמן, בזמן הזה.
בזה"ל בזה הלשון.
בזה"ע בזה הענין.
בזה"ת בזה התנאי.
בזוב"ש בזדון ובשגגה.

בבתה"ס בבתי הספר.
בבת"ח בבל תאכל חמץ.
בבת"ס בבתי ספר.
ב"ג בישול גוים, בן גוריון, בן גמליאל, בן גרושה, ברכת גשם (ת'), בהמה גסה (בה"ג), תרי גווני, במה גדולה, בער גאלדבערג.
בג' בשלושה.
בגא"לת בין גאולה לתפלה.
ב"ג ב"ג בן גר, בן גיורת.
ב"ג וב"ח בן גרושה ובן חלוצה.
בג"ד בג' דברים, בגין דא, בגין דאתמר.
בג"ד כפ"ת (ד') (מקבלין ד"ח וד"ק). **בג"ד כפ"רת** (ד').
בג"ג וט"ט בתר גנבא גנוב וטעמא טעים.
בגד"מ בגמרא דבני מערבא.
בג"ה בגבורות השם — הבורא, בגזירת השם, בינה גבורה הוד (ק').
בג"ח בעל גמילות חסדים (בעג"ח).
בגי' בגימטריא.
בג"כ בגין כך.
בג"לר בין גואל לרופא.
בג"לת בין גאולה לתפלה (בגא"לת).
בג"מ בג' מקומות, — מלאכות — מלכיות.
בג"ע בגן עדן, בגילוי עריות, ב' גזרי עצים, בג' עולמות.
בגע"מ בגן עדן מנוחתו (= בע"מ בעדן מנוחתו).
בג"ר בג' ראשונות (מן הספירות) (יעב"ץ).
בד' בארבע, בדרך.
ב"ד בית דין, בעל דין, בן דעת, בר דעת, בני דיעה, בעל דבר, בן דרוסאי, ברח דודי (ת'), בן דוד, בסיעתא דשמיא, בעל דקדוק.
בד"א במה דברים אמורים, ברוך דיין אמת, בדבור אחד, בדבר אחר, בדברים אחרים, בדרך ארץ, בעל דרך ארץ (בעד"א), בדפוס א', בדרך אחר, בדיני אדם.
בדא"ה בדיני אומות העולם.
בדא"ח בדברי אלהים חיים.
בד"ב בדפוס ב' (ד"ב).
ב"ד ב"ד בת דינא בטל דינא.
בדפה"פ (בדה"פ).
בד"ג בדרך גוזמא.
בד"ה בדבור המתחיל, בדברי האומר (בדה"א), בדברי הימים, בדרך הפלגה (ברה"פ).
בדה"ב בדק הבית (בר"ה, ב"ה).
בדה"ג בית דין הגדול.
ב"ד ה"פ בתר דבעיא הדר פשטה.
בד"ו (לא בד"ו פסח) (ל'), בדוק ומגוסה.
בד"ז בדבר זה, בדרך זה.
בד"ח בדברי חכמים, בדרך חידה (חיבה), בדברי חול, בדברים חיצונים.
בדו"(ר) בדחילו ורחימו.
בדחז"ל בדברי חכמינו ז"ל.
בד"י בדיני ישראל.
בדיע' בדיעבד.
בד"כ בד' כנפות, — כוסות.
בדכ"ה בדרך כל הארץ.
בד"ל בד' לשונות.
בד"מ בדיני ממונות (ד"מ), בדבר מצוה, בדרכי משה (ס'), בדרך משל.
בדמש"א בדמשק ארש (טג').
בד"נ בדיני נפשות (ד"נ), בוצינא דנהורא (בוד"נ).
בד"פ בד' פרשיות.
בד"צ בית דין צדק.
בד"ק בדרך קיצור (בעל דין קשה), בדפוס קדמון, — קונשטנטינה.
בד"ש בדיני שמים, בדמעות שליש.
בדש"י בית דין של ישראל.
בדש"מ בית דין של מעלה.
בדש"נ בית דין של נכרים.
בד"ת בדברי תורה, בדין תורה.
בדתה"ק בדת תורתנו הקדושה.
ב"ה ברוך השם (בה"ש), ברוך הבא, ברוך הוא, בית המקדש (בהמק'), בית הכנסת (ביה"כ), בעזרת השם (בעה"ש), בעל הבית (בעה"ב), בעולם הבא (בעוה"ב), ברוך המקום, בין המצרים, בעל הכרח, ביאור המלה (בה"מ), ברכת הלבנה (בה"ל), בשעת הדחק (בשה"ד), בשעת הכושר (בשה"כ), בית הכסא (ביה"כ), בין השמשות (ביה"ש), בין הדבקים (בה"ד), ברכת התורה (בה"ת), בנין הורדוס, בית הלל, ביום השמיני (ת').
בה"א בהעלם אחד (בהע"א), בית הלל אומרים.
בה"ב שני וחמישי ושני, בית הבחירה, בין הבתרים, בהר בחקותי (ב"ב), בהר הבית.
בהב"ל בית הבליעה.
בה"ג בהאי גוונא, בעל הלכות גדולות, בהמה גסה (ב"ג), ברכת הגומל, ברכת הגשם, באר הגולה (ס') (באה"ג), בריאות הגוף.

בא״ומ באוכלין ומשקין.
ב״א ומט״ז וש״הד בית אל וממת זהב ושער הדלק (יעב״ץ).
בא״ונ ברכת אירוסין ונשואין (בא״ו).
באו״ש באותה שעה.
בא״ז (באו״ז) באור זרוע (ס׳).
בא״ח באורח חיים (ס׳) (באו״ח).
בא״י בארץ ישראל, ברוך אתה י״י (ת׳).
בא״י אמ״ה ברוך אתה י״י אלהינו מלך העולם (ת׳).
בא״י אמ״ה אקבמ״ו ברוך אתה י״י אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו וצונו (ת׳).
באי״ה ברכו את י״י המבורך (ת׳).
ב״א י״ח בני אדם יושבי חושך (ת׳).
באי״י ברוך אדני יום יום.
בא״י ש״ת ברוך אתה י״י שומע תפלה (ת׳).
בא״ל(ח) בין אדם לחברו, בין אור לחושך.
בא״לם בין אדם למקום.
בא״מ באיזהו מקומן, באבינו מלכנו (ת׳), בארץ מצרים, באוהל מועד.
באמ״ח באר מים חיים (ס׳).
באמ״ש באמונה שלימה (בא״ש).
בא״נ ברכת אלהי נשמה.
בא״ק באיזו קהלות.
בא״ר בידך אפקיד רוחי, באר רחובות (ס׳).
באר״ות בן אדם רמה ותולעה.
באריכ׳ באריכות (בא׳).
בא״ש (באמ״ש).
בא״ש באר שבע (ס׳), באותה שעה (באה״ש).
ב״ב בן בית, בני ביתו, בן ברית, בני ברית, בעל בית, בעלי בתים (בע״ב), בן בתירא, תרין תרין, בבא בתרא (ס׳), בעל ברית, ב׳ בתים, בן בוטי, בטל ברוב, בו ביום, במהרה בימינו, בהר בחקותי, בראיה בעלמא, בשר בחלב, (בני ברק), בן בנו, בר בר.
בב״א בבת אחת, במהרה בימינו אמן, בן בתירא אומר, בבני אדם, בבית אל (ס׳).
בב״א כ״פ בבית אל כמה פעמים (יעב״ץ).
בב״ב ב׳ בנינים בו, בן בג בג, בברכה שניה, בלעם בן בעור.
בבבה״ב בברית בין הבתרים.
ב״ב בח״ל בין בארץ בין חוץ לארץ.
בב״ד בבית דין, בבית דוד, בבלי דעת, בפני בעל דין, בבהמה דקה.

בבדא״א בברייתא דאברהם אבינו.
בבדש״י (בדש״י), בבדש״נ (בדש״נ).
בב״ה בנין בית הבחירה(המקדש), בבדיקת הבית (ס׳).
בב״הא בבית האסורים.
בב״הב ברית בין הבתרים, בבית הבליעה.
בב״הי בבית היין.
בב״הכ בבית הכנסת, — הכסא.
בב״הם (בב״ה) בביאת המשיח.
בבהמ״ב בברכה המשולשת בתורה.
בב״המד בבית המדרש.
בב״המז בברכת המזון.
בב״המי בברכת המינין.
בב״המ י״ר שיב״ב בבית המקדש יהי רצון שיבנה במהרה בימינו.
בב״המר בבית המרחץ.
בב״המש בבית המשתה.
בב״הס בבית הספר (ב״הס).
בב״הש בברכת השחר (בה״ש).
בב״הת בברכת התורה.
בב״ו בשל״ב בין במינו ובין שלא במינו.
בב״ז בעילתה בעילת זנות, בבן זכר.
בב״ח בשר בחלב, בר בר חנה, בבשר חזיר.
בבח׳ בבחינת.
בבט״ג בקי בטיב נטין.
בב״י בבן ישראל, בבני ישראל, בב׳ ימים, בתולת בת יהודה (ס׳), בבית יוסף (ס׳).
בב״י וב״י בבל יראה ובל ימצא.
בב״כ בברכת כהנים.
בבל״י בבית לחם יהודה.
בב״מ בבעל מום (בבע״מ), בעל ברית מילה.
בב״ס בב׳ סעודות, בטל בששים (בב״ש).
בב״ע בבני עניים, בבית עולמים.
בבע״ח בבע״חי (בע״ח בע״חי).
בבע״מ בבעל מום.
בב״פ בב׳ פרשיות — פרקים — פסוקים.
בב״ק בבת קול.
בב״ר בטל ברוב, בבראשית רבה (ס׳), בר בי רב.
בב״ש בבית שמואל (ס׳), בבת שבע, בבאר שבע (ס׳), בטל בששים (בב״ס), בשמת בת שלמה (ס׳), בבגדי שבת, בני בלי שם.
בב״ש א״א בבריתו של אברהם אבינו.
בבשק״ו בן בנו של קל וחומר.
בב״ת בבל תוסיף, בבל תלין, בבל תשחית, בעל בלתי תכלית, בעל בית תפלה, בבל תאחר.

אש"ל אכילה, שתיה, לויה (ויטע א"ש"ל, ב"ר כ"א), אין שומעין לו.
אשלד"ע אין שליח לדבר עבירה.
אש"מ אשם מצורע (א"מ), אש שמים מים (אמ"ש), אילן שענפיו מרובין (ס') (אשע"מ).
אש"נ אשם נזיר (א"נ).
אש"ע אין שם עדים.
אש"ש אמר שמואל שלום (יוחסין).
אש"ת אדני שפתי תפתח.
א"ש ת"ב אהבה שהיא תלויה בדבר.
א"ת אם תאמר, אי תימא, אל תקרי, אמרי תורה, אל תתמה, אמרה תורה, איפכא תניא, אהלי תם (ס'), ארבע תעניות (ס').
אתב"ע אל תשכן באהליך עולה.
א"ת ב"ש (שבת ק"ד א') (mut. lit.).
א"ת אותי תעב, אתאוה לו?
ב"ש בי לא חשק, שמי יחול עליו?
ג"ר נופו טימא, ארחם עליו?
ד"ק דלתותי נעל, קרניו לא אגדע?
א"ת ב"ש אם אתה בוש וגו'.
א"ת: א' תשעה באב. **ב"ש:** ב' שבועות.
ג"ר: ג' ראש השנה. **ד"ק:** ד' קריאת התורה.
ה"ץ: ה' צום כפור. **ו"ף:** ו' פורים שעבר.
(קביעת המועדות מימי הפסח).
את"ד אשרי תמימי דרך.
אתד"ל אל תתנו דמי לו.
את"ה אגרת תחית המתים (ס').
את"י אל תעזבני יי', אגרת תשועת ישראל (ס').
את"כ אל תהי כאבותיך (ס').
א"ת כ"ל הדברי"ם אש"ר עש"ה (בראׁ כ"ד ס"ו) "אל "תתמה "כי "לא "הבאתי "דם "בתולי "רבקה "יש "מקום "אשר "שם "רובצים "עופות "שומרים "הדם.
א"ת כ"ל הדברי"ם האל"ה (בראׁ כ"ט י"ג) "אל "תתמה "כי "לא "הבאתי "דבר; "בממון "רב "יצאתי "מאבא, "הלך "אליפז "לקח "הכל.
את"ל אם תמצא לומר, אי תימא לי, אם תאמר לי, אם תקשה לך, אם תרצה לידע, אתיתי לחננך (ת').
אתל"ת אנא תבוא לפניך תפלתנו (ת').
את"מ אחר תפלת מנחה.
אתמ"פ אל תירא מפחד פתאום.
את"נ אחר תפלת נעילה (אחת"נ).
את"ס אתקינו סעודתא (א"ס) (ת').
את"ע (אחת"ע).
אתע"ד אל תעלה על דעתך.
א"ת ע"י אל תירא עבדי יעקב (ת').
אתר"ג אל תבואינו רגל גאוה.
את"ש אחר תפלת שחרית (אחת"ש).
את"ת אי תניא תניא.

ב

ב' בינה (ק'). בחינה, בחינת, ברכה, ברכת.
ב"א בית אב, בן אדם, בני אדם, בן אשר, בר אורין, בן אחיו, בנין אב, ברכת אירוסין, ברכה אחרונה, בן אפרים, בית אפרים (ס'), במקום אחר (במ"א), בדרך אחר (בר"א), ב' אמצעיות, ב' אתרוגים, בני אהרן, בר אבא, בר אהבה, ברכי אצולה (ת').
בא' באריכות (באריכ').
בא"א באיזה אופן, באשת איש, באם אמרת (?), בית אב אחד, באופן אחר.
בא"א ע"ה באברהם אבינו עליו השלום.
בא"ב באלף בית, באלפא ביתא.
בא"ג באון גליון (באו"ג).
בא"ד באותו דבר (באו"ד) (באה"ד).
באד"ה באותו דבור המתחיל (?).
באד"ק (אד"ק).
באה"ג באר הגולה (ס') (ב"ה).
באה"ד באותו הדבור (בא"ד).
באה"י באותו היום (באו"הי).
בא"ה לב"מ בין ארור המן לברוך מרדכי.
באה"מ באוהל מועד (ס'). ביאור המלות.
באה"ר באהבה רבה (ת').
באה"ש באותה השעה.
באה"ת באגרות התלמוד (באנה"ת).
באו' באונס.
בא"ו באבא ואימא (ק'), ברכת אירוסין ונשואין, (בא"וג).
באוב"ר באונס וברצון.

אע״פ שאר״ל אף על פי שאין ראיה לדבר (זכר לדבר) (זל״ד).
אע״ש אערוך שועי (ת׳).
א״פ אכילת פרס, אין פותחין, אבן פנה (ס׳), אקספארד.
אפב״ל אין פרענות בא לעולם.
אפ״ה אפילו הכי (אפי״ה).
אפוד״י אני פרופיט דוראן (פראפט).
אפותק״י אפו תהי קאי.
אפ״ס אחד פסיק סימן.
אפ״ת אפילו תימא.
א״צ אין (אינו) צריך, — צריכין, ארץ צבי, אלי ציון (ת׳).
אצ״ב אין צריך בדיקה.
אצב״ח אגרת צער בעלי חיים (ס׳).
אצ״ו אלי ציון ועריה (ת׳).
אצו״מ אור צח ומצוחצח (ק׳).
אצ״ל אין צריך לומר — לברך — להוסיף — להדליק — לחזר — לכתוב — להפך — לקדש — להתענות — להאריך.
אצלא״ע אין צריך לומר אתם עדי.
אצ״ל בכה״פ אין צריך להדליק בכל הפתחים.
אצל״י אין צריך להאריך יותר.
א״צ לל״ש אין צריך להעלות לו שכר.
אצע״ש אין צועקין על שעבר.
א״ק אמר קרא, אלא קשה, איכתב קשה, אתה קדוש (ת׳), אדם קדמון — קדמאה (ק׳), אין קוראין, אחרי קדושים, איסור קדושה, אין קץ.
אקא״ה אין קוראין את ההלל (ת׳).
אקא״ע אדם קרוב אצל עצמו (אל עצמו).
אק״ב אין קוברין בו.
אקב״ו אשר קדשנו במצותיו וצונו (אקבמ״ו).
אקה״ת אחר קריאת התורה.
אקי״ם אשר קדש ידיד מבטן (ת׳).
אקנ״ס אין קטינור נעשה סניגור.
אק״ס אדם קדמאה סתימתאה (ק׳).
אק״ש אין קונין שביתה.
א״ר אמר רבי, אמרו רבותנו, אמר רחמנא, איכה רבתי (ס׳), אליהו רבא (ס׳), אבל רבתי (ס׳), אל רחום, אשלי רברבא, אפי רברבא (ס׳).
אר״א אמר ר׳ אליעזר.
אר״א ר״י ת״א אחד ראש אחדותו — ראש יחידו — תמורתו אחד.

[ארבשמטמ״ק ש״א אדם רוצה בקב שלו מט׳ קבין של אחרים].
ארגמ״ן אוריאל, רפאל, גבריאל, מיכאל, נוריאל.
אר״ד אחר רוב דיעות (בר״ד).
אר״ה אחר ראש השנה (אחר״ה).
ארה״ל ארזי הלבנון (ת׳).
ארז״ל אמרו רבותנו ז״ל.
אר״ט אמר ר׳ טרפון.
אר״י אמר ר׳ יהודה, אשכנזי ר׳ יצחק (לוריא), אבי רכב ישראל.
אריב״ג אמר ר׳ יהושע בן גדיא.
אריב״ל אמר ר׳ יהושע בן לוי.
ארי״ה אלול, ראש השנה, יום כפור, הושענא רבא (ארי״ה שאג מי לא יירא).
אר״ל אמר ריש לקיש, אין רצונו לומר, אין ראוי לומר, אחרי רבים להטות.
ארמ״ע אש, רוח, מים, עפר.
אר״נ אז רוב נסים (ת׳), אין ריחה נודף.
ארס״ב(ל) אינו רואה סימן ברכה (לעולם).
אר״ש ארבעה ראשי שנים, אמר ר׳ שמעון, אל רחום שמך (ת׳).
ארשב״ג אמר ר׳ שמעון בן גמליאל (רשב״ג).
ארשב״י אמר ר׳ שמעון בן יוחאי (רשב״י).
ארשב״ל אמר ר׳ שמעון בן לקיש (אר״ל).
אר״ת אמר רבינו תם.
א״ש אמר שמואל, אלה שמות (ס׳), אבינו שבשמים, אבן שתיה (ת׳), אתי שפיר, אערוך שועי (ת׳), אשר שבת(?), ארבעה שומרים, אבא שאול, אותה שנה, אותה שעה, אדר שני, אין שוחטין, אגב שטפא, אמרי שפר(ס׳), איסור שבת, אילה שלוחה (ס׳). אמונת שמואל (ס׳), אפריון שלמה (ס׳), אשמת שומרון (ס׳), אלטשול.
אש״א אבא שאול אומר.
אשאה״פ אין שוחטין את הפסח.
אש״ב אבינו שבשמים, אלהינו שבשמים (א״ש). אין שייך בו, ארי שבתורה (ס׳) (ארש״ב).
א״שד״ת אמת שלום דין תורה.
אש״ה אשר הניא (ת׳).
אש״ו אושר שלום ובינה.
אש״ח אשם שפחה חרופה.
אש״ט אמר שם טוב, אבני שיש טהור (ק׳).
אש״י אדני שיתברך, אמוני שלומי ישראל (ת׳).
אשי״ב אור ששת ימי בראשית.
אשכ״ב איש שכל בו.

אמיר"ה אדונינו מלכנו ירום הודו.
אמכ"ה אמאי כולי האי.
אמ"ל ארם מועד לעולם, איסור מלאכה, אם מותר ליטול, אין מזל לישראל.
אמל"ה אם מותר להתענות, אין מורידין לפני התבה.
אמ"נ אל מלך נאמן (ת'), אין מזכירין נשמות, (אדני מלך נאמן).
אמס"ת אין מוציאין ספר תורה.
אמ"ע אין מקבלין עדות.
אמעאה"ש אין מחללין עליו את השבת.
אמע"ה אין מבדילין על הנר, אין מברכין על האור, אין משיבין על ההיקש, הדרוש.
אמע"ר אש מים עפר רוח.
אמ"פ (דמ"פ).
אמ"צ אין מצטרפין, אדני מלך צדק. (?)
אמ"ק אין מקבלין — מקיפין.
אמק"ט אינו מקבל טומאה.
אמ"ר אל מלא רחמים (ת'), אין מביאין ראיה.
אמ"ר מה"ש אין מביאין ראיה מן השוטים.
אמר"ע אש מים רוח עפר.
אמ"ש אומרין מי שברך (ת'), אגדת מר שמואל, אש, מים, שמים.
אמשב"ש אין מערבין שמחה בשמחה.
אמש"כ ארבע מאות שקל כסף (ס') וויטאל.
אמ"ת איוב משלי תהלים, אין מתענין, אמת מארץ תצמח, אש מים תפארת (ק') (?), אחר מתן תורה (אחמ"ת).
א"נ אם נאמר, אי נמי, אי נימא, אוהב נפשו, אינו נאמן, אלהי נשמה (ת'), אלהי נצור (ת'), אתה נגלית (ת'), ארי נוהם (ס'), אוצר נחמד (ס'), אין נוהגין, אין נותנין, איסור נבלה, אינו נדון, אינו נראה, אשם נזיר, אמרי נועם (ס'). אימת נוראותיך (ת') (ס'), אימך נשאתי (ת'), אין נשבעין, אין נופלין.
אנד"ש אוהב נפשו דורש שלומו.
אנולי"ל אנכי ולא יהיה לך.
אני"ל אתה נותן יד לפושעים (ת'), אי נמי יש לומר.
אנ"כ אוריתא נביאיא כתוביא, אין נושאין כפיהם, אורות נצוצות כלים (ת').
אנכה"ג (אכה"ג) אנשי כנסת הגדולה.
אנכ"י אנא נפשי כתבית יהבית (שבת ק"ה); אמירה, נעימה, כתיבה, יהיבה (שם); יהיבה, כתיבה, נאמנין אמריה (שם).

אנ"ל אין נותנין לו.
אנל"פ אין נראה לפרש.
אנלת"א אשר נתן לנו תורת אמת (ת').
אנס"ו אמן נצח סלה ועד.
אנע"פ אין נופלים על פניהם (ואא"ת = ואין אומרין תחנון) (ת').
אנקת"ם אל נא קרב תשועת מצפיך.
פסת"ם פחודך סר תוציאם ממאסר.
פספסי"ם פדה סועים פתח סומים ישעך מצפים.
דיונס"ם דלה יוקשים וקבץ נפוצים סמך מפלתינו.
אנ"ש אנשי שלומנו.
אנש"ב אלהי נשמה שנתת בי (ת').
א"ס אין סוף, אתקינו סעודתא (ת'), אין ספק, אגב סודר, אנשי סדום, אחריות סופר, אבן סנה (ן' סנה).
אס"ב אסור בהנאה, אסמכתא בעלמא.
אסב"ל אין סמיכה בחוץ לארץ.
אס"ד אי סלקא דעתך.
אס"ז אסיפת זקנים (ס').
אס"ל אלא סבירא ליה, אתה סתר לי, אין סדר למשנה.
אסנ"ת משגח"ת אנוסה, שנואה, נדה, תמורה, מורדת, שכורה, גרושת הלב, חצופה, תערובות.
אסע"ה(נ) אין סומכין על הנס.
אס"ף אתנח סוף פסוק (ד').
אס"ש אלכסנדר סענדר שור.
א"ע אבן עזרא, אמר עולא, את עצמו, אבא עלאי (ק'), אימא עלאה (ק'), אדון עולם, אתם עדי, איסור עריות, אחיזת עינים (אח"ע), אמה עבריה, אמרו עליו, אכילת עראי.
אעא"מ אין עונשין אלא מזהירין.
אע"ג אף על גב.
אעה"ז אם עבר הזמן (אע"ז).
אעודל"ת אתי עשה ודחי לא תעשה.
אעו"ע את עונם ואת עון (יעב"ץ).
אע"ז אם עבר זמנו.
אע"כ אלא על כרחך.
אעכ"פ אלא על כל פנים.
אע"ל אמרתי עת לעשות (יעב"ץ).
אענ"ע אבן עזרא נוחו עדן, אמר עולא נשמתו עדן.
אע"פ אף על פי.
אעפ"ז אף על פי זה.
אעפ"כ אף על פי כן.

אל״א אחד לאחר, אחת לאחת, אם לא אמר, אי לא אמרת, אין לי אלא, אדם לאדם.
אל״א אמ״א אם לא אמר אין מחזירין אותו.
אלא״ע אור לארבעה עשר (אלי״ד).
[אל״א שאל״ש אין לך אדם שאין לו שעה].
א״ל ב״ם (mut. lit.) (שבת ק״ד א׳).
אל״ה או לאו הכי.
אלהוא״ה אלהי האלהים ואדני האדנים.
אלה״ק = אולה״ק.
אלה״ר אבק לשון הרע.
אלו״ל אני לדודי ודודי לי. (והאלהים) אנה לידו ושמתי לך, את לבבך ואת לבב (של״ה).
אל״ח אין לו חזקה.
אל״ח לע״ה אין לו חלק לעולם הבא.
אל״י אתהלך לפני י״י, אם לא יגיד.
אליב״ה אתהלך לפני י״י בארצות החיים.
אלי״ג אם לא ירדו גשמים.
אלי״ד אור לי״ד (אלא״ע).
אל״י ונ״ע אם לא יגיד ונשא עונו.
אלי״ר אליבא ריקנא.
אלי״ש אור לישרים (ס׳).
אל״כ אם לא כן.
אלכה״ג אלמנה לכהן גדול.
אל״ל אית לן למימר.
אל״מ אל למושעות (ת׳) (א״ל), אמשל לך משל, אין לנו מלך, אלון מורה (ס׳), אורח לצדיק מישרים.
אלמג״מ אין לך מדה גדולה מזו.
אלמ״ד אלא למאן דאמר.
אלמ״ה אין למידין מן הכללות.
אלמה״כ אין למידין מן הכלל.
אלנ״י אם לא נטל ידיו.
אל״ע אין לו עדים.
אלע״ב אין לנו עסק בנסתרות.
אלע״ז אין לסמוך על זה.
אלע״כ אין לו, — להם עליו כלום.
אל״פ אין לפסול.
אל״ק אית ליה קלא.
אל״ר אין לו רשות.
אלש״מ אלא לאו שמע מינה.
אל״ת אפשר לתרץ, אין לתרץ, אין להם תשובה.
אלת״ה אי לא תימא הכי.
א״מ אחד מלא, אמר מר, אחד מחצית, אינו מינו, ארץ מצרים, אחרי מות, אלא מעתה, אב מלאכה, אין מברכין, אל מסתתר (ת׳), אבינו מלכנו (ת׳), איזהו מקומן (ת׳), איפכא מסתברא, אנשי מעשה, אתא מרחוק (ד׳), אין מדליקין, אין מברכין, אין מאכילין, — מתענין, — מפסיקין, אין מוסרין, אשם מצורע (אש״מ), אני מאמין (ת׳), אונאת ממון, אינו מאמין, אשם מעילה, אבני מלואים (ס׳), אלון מורה (אל״מ) (ס׳), אברהם מפו, אמור מעתה, אלפי מנשה (ס׳).
אמ״א אלא מה אמר, אין מחזירין אותו.
אמא״מ אין מוציאין אותו מידו.
אמ״ב אין מוחין בידו — (בידם), אין מברכין. אין מתענין בו, אמרי בינה (ס׳).
אמב״ד ארבע מיתות בית דין.
אמבב״ק אין משניחין בבת קול.
א״ם בחוקו״תי אתם משאילין, איה מלכיכם, אנו משיבין, אלהינו מלך, אנו משאילין, אין משיבין, אלהיכם ממזר; וסימן: בית דין חונקין וקוטלין תלוי ישי.
אמ״בל״ת אין מספיקין בידו לעשות תשובה.
אמב״ס אין מסיחין בסעודה (אמס״ב).
א״מב״ש אני מאמין באמונה שלימה (ת׳).
אמ״ד אינו מאן דאמר, אמסטרדאם.
אמ״ד שלב״ל אדם מקנה דבר שלא בא לעולם (אאמ״ד שלב״ל).
אמ״ה אבר מן החי (אמה״ח), אלהינו מלך העולם, אמרו מלאכי השרת (אממ״ה).
אמה״י אמר השם יתברך (אה״י).
אמה״כ אמר הכתוב (א״ה).
אמה״ל אוי מה היה לנו.
אמ״ה להקב״ה אמרו מלאכי השרת לפני הקב״ה.
אמה״מ אינו מן המנין.
אמ״ו (אמו״י) אמת ויציב (ת׳), אל מלך ויעבור (ת׳).
אמוה״ק איפכא מסתברא והכי קתני.
אמומ״ב אין מוקדם ומאוחר בתורה.
א״מ ופר״י איזהו מקומן ופרקי ר׳ ישמעאל (יעב״ץ).
אמ״ז ארבע מאות זוז.
אמז״ל אבי מורי ז״ל.
אמח״ל אבינו מלכנו חטאנו לפניך (ת׳).
אמ״ט אינו מטמא.
אמ״י אחד מי יודע (ת׳).
אמיו״כ אחר מוצאי יום כפור (אחמיו״כ).
אמ״י מ״פ אין מקרא יוצא מידי פשוטו.
אמי״ץ אבי מורי ישמרהו צורו.

אחת״ש אחר תפלת שחרית (את״ש).
א״ט ארבעה טורים (ס׳), אבנים טובות, איסור טרפה, אינו טענה.
אט״ב אינו טעון ברכה.
א״ט ב״ח (mut. lit.) (שבת ק״ד א׳).
אט״ט אינו טעון טבילה.
אטלי״ס אך טוב לישראל סלה.
אטנ״י איננו טעון נטילת ידים (אטנט״י).
אטל״ס אך טוב לישראל סלה (סמו״ט ק׳).
אטס״ה אחריות טעות סופר הוא.
אטקיו״ר אינו טעון קידוש ידים ורגלים.
א״י ארץ ישראל, אינו יודע, אינו יכול, אינם יכולין, אז ישיר (ת׳), אשר יצר (ת׳), אריכת ימים, אלהי ישראל, אור ישראל (ס׳), אתה יצרת (ת׳). אפיקי יהודה (ס׳).
אי״א איש ירא(ת) אלהים, אדם ילוד אשה, אינם יראים אלהים.
איא״ה אשר יצר את האדם (ת׳).
איאפ״ל אל יפתח אדם פיו לשטן.
אי״ב (איו״ב) אשרי יושבי ביתך (ת׳), אורך ימים בימינה.
איב״א אי בעית אימא.
איבובעו״כ אורך ימים בימינה ובשמאלה עושר וכבוד.
איב״ל איבעיא להו (אב״ל).
איבע״א (אב״א) אי בעית אימא (איב״א).
אי״ג אמר יהודה נדליה.
איד״ז (אד״ז) אידרא זוטא (ס׳).
איד״ר אידרא רבא (ס׳).
אי״ה אם ירצה השם, אם ינזור — יעזור השם, אם יש השלום.
איה״נ אנא י״י הושיעה נא.
איהש״ר (איש״ר).
איו״ט אחר יום טוב (אחיו״ט).
איו״י אברהם יצחק ויעקב.
איו״כ אחר יום כפור.
איוכ״מ אין יום כפור מכפר (איוהכ״מ).
איושחי״ל אורך ימים ושנות חיים יוסיפו לך.
אי״ט (איו״ט).
אי״כ (א״כ).
איכ״ל (אכ״ל) איכא למימר.
איכ״ר איכה רבתי (ס׳).
איל״ב אין יכול לחזור בו.
איל״מ אכתי יכול למימר.

אימ״נ אנא י״י מלטה נפשי.
אי״ע אמר יעב״ץ, אלהים יכוננה עליון, אלהים יהי עוזרם.
איפמ״ש אומרים יקום פורקן מי שברך (יעב״ץ).
אי״ק איסור קדושה.
אי״ק בכ״ר (mut. lit.).
אי״ר איכה רבתי (ס׳).
אי״ש חי״ל אורך ימים שנות חיים יוסיפו לו.
אישלד״ע (אשלד״ע).
איש״ר אמן יהא שמה רבא (איהש״ר).
אי״ת אדני יתברך (את״ש, — שמו), (יתעלה), אי תימא (א״ת).
אית״ן מש״ה וכל״ב (.lit. servil ד׳).
א״כ אם כן, אינו כדאי, אין כסף, אין כאן, אין כמוך (ת׳), אין כאלהינו (ת׳), ארבע כוסות, ארבע כנפות, אתה כוננת (ת׳), אדם כשר, איומה כנדגלות (ס׳).
אכ״א אכילת ארעי (אכי״א).
אכאל״א אם כן אין לי אלא.
אכ״ה אמאי כולי האי.
אכה״נ (אנכה״נ, אכנה״נ) אנשי כנסת הגדולה.
אכו״ש אכילה ושתיה.
אכ״ט אין כאן טענה.
אכי״ר אמן כן יהי רצון (אוכי״ר).
אכ״י ל״ה אמרה כנסת ישראל לפני הקדוש ברוך הוא.
אכ״כ אין כתיב כאן.
אככ״ח אוצר כל כלי חמדה (ס׳).
אכל״ק אם כן לימא קרא.
אכל״ר אם כן ליכתב רחמנא.
אכ״מ אין כאן מקומו, אין כמוך (ת׳) (א״כ).
אכמ״ה אם כן מה הגיד.
אכמ״ל אין כאן מקום להאריך.
אכמ״נ אפילו כמלא נימא (אפכמ״נ).
אכ״ע אכולי עלמא.
אכע״ז אם כן על זה.
אכש״מ אם כן שמע מינה.
א״ל אמר ליה, לו, להו, אי לימא, אית ליה (להו), אין לומר, אמר לי, איכא למימר, אידכר לן, אסור לו, אשתעי לי, אם לאו, אחר למעשה (אח״ל), אין לו — לך, אין להתענות (אלה״ת), אין לברך, — לתרץ, אל למושעות (ת׳), איבעיא להו, אתרחיש ליה, אתא לידיה, אוי לי, — לו, איכא למפרך, אין לחוש (אל״ח).

אה"ת אחר התפלה, אגדות התלמוד (ס').
א"ו איסור והיתר, אלא וודאי, אמן ואמן.
או"א (אוא"א) אלהינו ואלהי אבותינו (ת'), אחת ואחת, אילו ואילו, אב ואם, אבא ואימא (ק'), אחד ואחד, אידי ואידי, אמן ואמן, אמת ואמונה (ת'), אכלה ואכלה (ס'), אות אמת (ס').
או"א דא"ח אלו ואלו דברי אלהים חיים.
או"ג אות גרונית (א"ג), און גליון.
אוגו' אוגוסטוס.
או"ה אומות העולם, איסור והיתר (ס').
אוה"מ אוהל מועד, אוהל המת (א"ה).
אוה"ע אומות העולם.
אוה"ש אוצר השרשים (ס'), אותיות השמוש (ד').
או"ו (אוו"ת) אשם ודאי ותלוי.
או"ז אור זרוע (א"ז) (ס').
או"ח אדם וחוה, אורח חיים (ס') (א"ח).
אוח"ל אדם וחוה חוץ לילית.
או"י אמת ויציב (ת').
אוי"ל אכול ושתה יאמר לך.
אוי"ר = אוכי"ר.
אוי"ש אדום וישמעאל.
אוכי"ר אמן וכן יהי רצון.
או"ל אומר להם, אומה ולשון.
אולי"ד אור לארבעה עשר.
אולה"ק אוצר לשון הקודש (ס').
אולי"ל אנכי ולא יהיה לך.
או"מ אותות ומופתים, אונאת ממון, אלדד ומידד.
אונ' אונקלוס (אונק').
או"פ ארחי ופרחי.
אופ' אופן.
אור"י אומר ר' יצחק.
אור"ת אומר רבינו תם.
או"ש אותה שנה.
או"ת אורים ותומים (ס'). אמנון ותמר.
א"ז אור זרוע (או"ז) (ס'), אמר זה, את זה, אם זה, אין זקוק, אדרא זוטא (ס), אנעים זמירות (ת'), אתה זוכר (ת'), (איזו זו). אבני זכרון (ס'), אליהו זוטא (ס'), אפי זוטא (ס'), אסיפת זקנים (ס'), אות זכרון (ס'), אחר זמן, — זמנו.
אזה"ק אור זרוע הקצר (אז"ק) (ס').
אזוא"ז אחד זה ואחד זה.
אז"ל אבותינו זכרונם לברכה, אמרו ז"ל, אור זרוע לצדיק.
אזק"ש אחר זמן קריאת שמע.
אז"ת אחר זמן תפלה.
א"ח אחד חסר, אתה חונן (ת'), אינו חייב, אין חוששין, אשת חיל, אלמנה חיה, אסרו חג, אלהים חיים, אינו חוצץ, אמרו חכמים, אורח חיים (ס'), אתה חוננתנו (ת'), איסור חֵלֶב.
[**אח"ב וא"ב = אבוא"ב**].
אחבב"י אינו חייב בבל יראה.
אחב"י אחינו בני ישראל, — בית ישראל.
אחד"ס אסרו חג דסכות.
אחד"פ אסרו חג דפסח.
אחד"ש (אד"ש).
אחה"ב אחר חרבן הבית.
אחה"ז אחר הזמן (אח"ז).
אחה"ח אחר החרבן.
[**אחה"ק** אחר הקבורה].
אחו"א אחטא ואשוב.
אח"ז אחר זה, אחר זמנו.
אחז"ת (אז"ת).
אחה"ס אחר הסכות, אחר הסדר.
אחה"פ אחר הפסח.
אחה"ת אחר התפלה (אה"ת).
אחז"ל אמרו חכמינו ז"ל.
אחיו"ט אחר יום טוב (אחי"ט).
אח"כ אחר כך, אחרי כן.
אחכ"א אחר כך אמר.
[**אחכב"נ** אין חכם כבעל נסיון].
אח"ל אחר למעשה.
אחלא"ד = אחל"ד אתה חונן לאדם דעת (ת').
אחל"ל אורח חיים למעלה למשכיל.
אחל"מ (אח"ל).
אחמ"כ אחר מחילת כבודו.
אחמ"ת אחר מתן תורה (אמ"ת).
אח"ס בט"ע (mut. lit.) (שבת ק"ד א').
אחס"ג אחר סעודה ג'.
אח"ע אחיזת עינים.
אחע"א איסור חל על איסור.
אחע"ב אשת חיל עטרת בעלה.
אחע"כ אין חייבין עליו כרת.
אח"פ אוזן, חוטם, פה.
אח"ק אחר קבורה.
אח"ש (= **אבח"ש**) אברהם חיים שור.
אח"ת אגב חרא תרתי (תרין).
אחת"נ אחר תפלת נעילה (את"נ).
אחת"ע אחר תפלת ערבית (את"ע).

אגנע"ה אין גוזרין גזירה על הצבור.

אג"ה (ס') אחר גמר הסעודה (אג"ס).

אגה"ז (ימים שפסח חל בהם) (ל').

אגו"פ אגרא ופגרא.

אגל"א אתה גבור לעולם אדני (ת', ק').

אג"ס אית גרסת ספרים, אחר גמר סעודה.

אג"ר אית גסות רוח.

אג"ש אית גזירה שוה, אגרת שלומים (ס'), אגב שטפא (= לפ"ר).

אגת"ה אגרת תחית המתים (ס').

א"ד איכא דאמרי, אין דורשין, אינו דומה, או דלמא, אלו דברים, אלא דוקא, אינו דין, אין דנין, אונאת דברים, אפס דמים (ס'), איידי דתנא.

אדאה"ש אינה דוחה את השבת (אד"ש).

אדב"א אין דרך בני אדם.

א"ד במ"ב אין דורשין במעשה בראשית.

אדב"ע אריה דבי עלאה (ק').

אד"ג אית דגרסי.

אד"ה אדוני הרב.

אדה"ש איידי דשייר האי שייר.

אדהע"ה אמר דוד המלך עליו השלום.

אדה"ר אדם הראשון.

אד"ו יום א' ד' ו' בשבת (ל').

אד"ל אחת דתו להמית.

[**אד"ט לל"ב** איידי דטריד למפלט לא בלע].

אד"ם אדם, דוד, משיח. אפר, דם, מרה. אמונה, דבור, מעשה. אוהב דבק מאד. (אחד דיני ממונות).

אדמ"ד אליבא דמאן דאמר.

אדמ"ו (אדמו"ר) אדוני מורי ורבי.

אד"ע אדון עולם, אלהא דמאיר ענני (ת').

אדע"ה אמר דוד עליו השלום.

אד"צ (אדת"צ) אגרא דתעניתא צדקתא. אגרת דורשי ציון.

אד"ק אדרא קדישא (ס').

אדר"נ אבות דרבי נתן (ס').

אדר' אדרבה.

אדר"ר אידרא רבה (ס').

אדר"י אדרבי יהודה (et similia).

אדר"ע אותיות דר' עקיבא (ס').

אד"ש אחר דרישת שלומו (אדר"ש), אינו דוחה שבת (אדאה"ש).

אדשב"א אין דרכן של בני אדם.

אדשהש"ה (אדש"ה שנ"ה) איידי דשייר הך שייר (נמי) הך.

אדש"ל אינו דומה שמיעה לראיה.

אדת"ה ת"ה אגב דתנא הני תנא הני.

א"ה אמר הפסוק — הכתוב — הכותב — המחבר — המעתיק, אמירת הגדה, אדם הגון, אב הטומאה (אה"ט), אומות העולם (אוה"ע), ארון הקודש (אה"ק), אדון המושיע (ת'), אליהו הנביא, אב הרחמים (ת'), אי הכי, אפילו הכי, אומרים הכי, אחר החרבן (אה"ח), אספקלריא המאירה, איסור הנאה, ארזי הלבנון (ת'), את המגילה, את ההר, אותו האיש, אבן השוהם (ס') (אה"ש), אתה הראת (ת').

אה"א אדני הוא אלהים.

אהאע"ד וע"ד = אהע"ד וע"ד.

אה"ב אמת הבנין (א"ב).

אהב"ה אמר השם ברוך הוא, הקדוש ברוך הוא.

אהה"נ אי הכי השתא נמי.

אה"ו (literae) (ד'). אלטונא האמבורג וואנזבעק.

אהוא"ה אחד המרבה ואחד הממעיט.

אה"ח (אוה"ח) אור החמה, אחר החרבן (אחה"ח).

אהח"ס אז היה חנית סוכו (ת').

אהח"ע(ר) (literae) (ד').

אה"ט אב הטומאה (א"ה).

אהכס"ת (הכס"ת).

אה"ל אתה הראת לדעת (ת'), אור הלבנה.

אהמ"ט אי הכי מאי טעמא.

אה"מ אוהל המת, אדון המושיע (ת'), אוהל מועד (ס').

אה"מ ואה"מ (אהוא"ה).

אה"נ אין הכי נמי, אומות העולם נמי, אליהו הנביא, אור הנר.

אה"נ אה"ת אה"ג אליהו הנביא א' התשבי אליהו הגלעדי (במי"א עמב"ד) (ת').

אה"נ יל"ב אור הנר יפה לבדיקה.

אה"ע אבן העזר (ס'), אהבת עולם (ת').

אהע"ג אשר הניא עצת גוים (ת').

אהע"ד וע"ד את האדם על דעתו ועל דעת (יעב"ץ).

אה"פ אחר הפסח.

אה"צ ארץ הצבי.

אה"ק ארון הקודש (א"ה).

אה"ר אב הרחמים (ת') (הרחמן), אהבה רבה (ת').

אה"ש אבן השוהם (ס'), אין השכינה שורה, אוצר השרשים (ס') (אוה"ש).

אהשק"ל אי הכי שפיר קשיא ליה.

אא״נ ארבעה אבות נזיקין.
אא״ס אמן אמן סלה.
אא״ע אברהם אבן עזרא, אגרת אורחות עולם (ס׳). אם אינו ענין.
אאע״ה אברהם אבינו עליו השלום, אדוני אבי עליו השלום.
אאע״ל אם אינו ענין לפניו, — לכאן.
א״א צו״ץ אין אומרים צדקתך, וצדקתך, צדקתך (= צדקתך צדק) (ת׳).
אאצ״ה אין אומרים צדוק הדין (ת׳).
אאצו״ץ וא״ה אין אומרים צו״ץ ואב הרחמים (ת׳).
אא״ק א״ת אם אין קמח אין תורה.
אא״ר אי אתה רשאי.
א״ארח״ל אין אדם רואה חובה לעצמו.
אאר״ל אי אתה רשאי לאומרן.
א״א שלה״ב אשת אחיו שלא היה בעולמו.
אאש״ע אם אין שם עדים.
אא״ת אין אומרים תחנון (ת׳), אלא אי תימא.
א״ב אלף בית, אלפא ביתא, איכא בינייהו, אין ביכלתו, אית ביה, אנשי ביתו, איסור בישול, אין ברירה, אמרי בינה (ס׳), אתה בחרתנו (ת׳), אסמכתא בעלמא (אב״ע), אבן בוחן (ס׳), אמת בנין (אה״ב), אין בו, אין בה, אדום בבל, אסור בהנאה (אב״ה).
אב״א אי בעית אימא (איב״א), אחור באחור, אחותו בת אביו.
א״ב א״ב (ו)א״ב אחד בתורה, אחד בנביאים ואחד בכתובים.
אבב״י אתרוג, בצים, בשר שמן, יין ישן.
אב״ג אברהם בער גאָטטלאָבער.
אב״ג ית״ץ אנא בכח גדולת ימינך תתיר צרורה.
קר״ע שט״ן קבל רנת עמך שגבנו טהרנו נורא.
נג״ד יכ״ש נא גבור דורשי יחודך כבבת שמרם.
בט״ר צת״ג ברכם טהרם רחמם צדקתך תמיד גמלם.
חק״ב טנ״ע חסין קדוש ברוב טובך נהל עדתך.
יג״ל פז״ק יחיד גאה לעמך פנה זוכרי קדושתך.
שק״ו צי״ת שועתנו קבל ושמע צעקתנו יודע תעלומות.
אב״ד אב בית דין, אין בן דוד.
אבד״ב אין בן דוד בא.
אב״ד דק״ק אב בית דין דקהלה קדושה.
אב״ה אמר ברוך הוא (אקב״ה).
אב״ו אדם, בשר, ודם.

א״ב וא״ב אחד בפה ואחד בלב.
א״ב ומ״ח אתה בחרתנו, ומפני חטאינו (יעב״ץ).
אב״ח (אגב״ח) אגרת בעלי חיים (ס׳).
אבח״א אין בו חשש איסור.
אב״י אחזת ביד ימיני, אבוא בגבורת י״י; אתרוג, בצים, יין ישן; אודך בגוים י״י, אין בידיעה, אינו בן יומו, — בת יומה.
אבי״ב אברהם בן יחזקיה בשן.
אבי״ה אליעזר בן יוסי הגלילי, אליעזר בן יואל הלוי, אבי העזרי (ס׳).
א״ב י״ח אין בור ירא חטא, (ולא עם הארץ חסיד).
אבי״י אשר בך ירחם יתום (נחמני).
א״ב י״ע אצילות, בריאה, יצירה, עשיה (ק׳).
אבכי״ר אמן בימינו כן יהי רצון.
אבכ״כ אין בכך כלום, (אב״כ).
אב״ל איבעיא להו (אי״ל), (אין בקיאין לשמה). אתהלך בתם לבב, אודך ביושר לבב, אודך בכל לבי.
אב״מ אין בו משום.
אבמד״א אין בו משום דרכי אמורי.
אב״מ טע״כ אין בו משום טעם כעיקר.
אבמ״מ אין בו משום מעילה.
אבמנ״ט אין בו משום נותן טעם.
אבנה״ס אסור בנעילת הסנדל.
אב״ס אין בו ספק.
אב״ע אברהם בן עזרא, אין בו עדים, אסמכתא בעלמא (א״ב), אלעזר בן עזריה, אחד בפני עצמו (אבפ״ע).
אבפ״ע אחד בפני עצמו.
אב״פ אדון בפקדך (ת׳).
[אבקק״ק אסתירא בלגינא קיש קיש קריא].
אב״ר אזלינן בתר רובא, אב בן רוח (ק׳).
אברה״ם הושענא רבא, ט׳ באב, יום כפור, ראש השנה, פורים.
אב״ש אנשי בית שאן (יעב״ץ), אדון בשפטך (ת׳).
אב״ת אבל תוסיף, (= על בל תוסיף).
אב״ת אב״ג ואב״כ = א״ב א״ב וא״ב.
א״ג אין גורסין, אגב גררא, אורח גברא, אזלא גרש (ד׳), אות גרונית (ד׳), אשת גיסו, ארבע גאולות, ארבע גליות.
אג׳ אגרת.
אגא״ע (אא״ע).
אג״ב אגרת בקרת (ס׳).

א

א׳ אל, אדני, אחד, ראשון, אחר, אחרון, אמר, אדם, אלף, אויר, אדומים, אות, אגרת.

א״א אביאסף (ס׳), אגדת אזוב (ס׳), אדוני אבי, אני אומר, אחד אמר, אי אפשר, אי אפשי, אחרים אומרים, אין אדם, אי אמרת, — אמרית, אשת איש, אין אומרים, אלף אלפים, אמר אליהו, אליהו אשכנזי, אלה אזכרה (ת׳), אל אדון (ת׳), אופן אחד, — אחר, אברהם אבינו, אמר אברהם, אמן אמן, אם אחד, אחד אחד, אגב אורחא, את אבותינו, ארך אפים, אריך אנפין (ק׳), את אשתו, אחד אלהינו, אדיר אדירנו (ת׳), אתה אחד (ת׳), איסור אכילה, אדרת אליהו (ס׳), או אינו, אשת איש.

אא״א אחד איסור אכילה, אמן אמן אמן, אין אומרים אותו, אלא אי אמרת, אף אני אומר, אל ארך אפים (ת׳), אנשי אמונה אבדו (ת׳), אין אתם אומרים, — אתה אומר, ארומם אלהי אבי.

א״א אא״א אין אומרין אל ארך אפים (ת׳), אמר אויב ארדף אשיג אחלק.

אאאאא״א איש אל אחיו אבל אשמים אנחנו.

א״א א״ה אין אומרים אב הרחמים, — את ההלל (ת׳).

אא״א ואא״ה אחד איסור אכילה ואחד איסור הנאה.

אא״א ומ״ר אל ארך אפים ומלא רחמים (ת׳).

אא״א ור״ח אל ארך אפים ורב חסד.

[**אאא״ל מ״ל** אם אין אני לי מי לי].

אא״ב אי אמרת בשלמא, אי אפשי בו, אליעזר איש ברתותא, אחד איסור בישול.

אאב״ב אשרי אדם בוטח בך.

אאב״מ אין אומרים במה מדליקין (ת׳).

[**אא״ד** אי אתה דן].

אא״ה אלא אי הכי, אין אומרים הלל (ת׳), אבי אבות הטומאה.

אאה״א אי אתמר הכי אתמר.

א״א הה״ג אין אומרים הלל הגדול (ת׳).

אאה״ט אבי אבות הטומאה.

אא״ו אדיר איום ונורא (ת׳).

אאו״א אתה אחד ושמך אחד (ת׳).

אאור״ח ארך אפים ורב חסד.

אאו״ת אהבת אמנון ותמר.

אא״ז אדוני אבי זקני.

אאז״ל אברהם אבינו זכרונו לברכה, אמר אברהם זכרונו לברכה.

אא״ח אום אני חומה (ת׳), אבל אמרו חכמים, אלהים אחרים. אחר אסרו חג.

א״א חו״ל אין אדם חוטא ולא לו.

אאחע״א אין איסור חל על איסור.

אא״ט אינו אלא טועה.

אא״י אי אתה יכול, אין אנו יודעים.

אאיבי״ח אין אדם יוצא בו ידי חובתו.

אא״כ אלא אם כן, אי אמרת כך, אגרת ארבע כוסות (ס׳).

אאכ״ק אלא אם כן קשה.

אא״ל אם אמר לו, אם אין לו — לי — להם, אין אפוטרופוס לעריות (אאל״ע).

אא״ל ע״מ אם אמר לו על מנת.

אאל״פ אי אנרא לא פגרא.

א״אל״ר ארך אפים לעוברי רצונו.

א״אמדשלב״ל אין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם.

אאמדשל״ל אין אדם מוכר דבר שלא לו.

א״א מ״ל אמר אלהים מה לך (יעב״ץ), אין אומרים מזמור לתודה (ת׳).

אאמע״ע אין אדם מעיד על עצמו.

א״א מע״ר אין אדם משים עצמו רשע.

א״א מ״פ בב״ח אין אדם מעיז פניו בפני בעל חובו.

5. Jahreszahlen in der gewöhnlichen Schreibweise mit Weglassung der Jahrtausende sind an dem darauf folgenden לפ"ק (= לִפְרָט קָטֹן), statt dessen auch bloß ל an die Zahl angehängt werden kann, zu erkennen. Die Zahl der christlichen Zeitrechnung wird gewonnen durch Addition von 1240, wenn das vorausgesetzte jüdische Datum zwischen dem 1. Januar und dem jüdischen Neujahr des betr. Jahres liegt, von 1239, wenn das Datum zwischen das jüd. Neujahr und den 31. Dezember fällt. Zur Berechnung der Monatstage eines bestimmten Jahres sei empfohlen B. Zuckermann, Anleitung und Tabellen zur Vergleichung jüdischer und christlicher Zeitangaben, Breslau 1893, M. Simon und L. Cohen, Ein neuer Maphteach, Berlin 1897. Die Tage zwischen Ostern und Pfingsten werden zuweilen nach der Omerzählung angegeben. Dann folgt auf die Zahl gewöhnlich למב"י = למספר בני ישראל, zuweilen למטמונים. Jeder Tag kann durch Angabe des Wochenabschnitts oder eines Satzes aus demselben bezeichnet werden. ד' לס' והיית לנו לעינים = Mittwoch der Woche, an deren Sabbat die Parascha בהעלותך verlesen wird.

6. Zuweilen sind Worte mit Abkürzungszeichen versehen, ohne Abkürzung zu sein. Das Zeichen dient dann nur dazu, ein Wort als Fremdwort oder Eigennamen kenntlich zu machen, oder anzudeuten, daß bei der Schreibung des Wortes ein Wortspiel beabsichtigt wurde. Solche Wörter wie בלעז = „in fremder Sprache“ und ודוק = „und denke nach!“ werden mit Abkürzungszeichen versehen, weil man sie für Abkürzungen hielt (s. u.).

7. Da von jedem Schriftsteller neue Abbreviaturen gebildet werden können, wird auch das vollständigste Verzeichnis immer noch Fälle übrig lassen, in denen der Leser aus dem Zusammenhang und bei Namen und Büchertiteln mit Hilfe von Namen- und Bücherlisten festzustellen suchen muß, was mit einer Abbreviatur gemeint ist.

Gustaf Dalman

ANWEISUNG

für die Benutzung des Abbreviaturenlexikons.

Der Anfänger wolle folgendes beachten:

1. Abbreviaturen können auch mit Präpositionen und anderen kleinen Wörtchen verbunden erscheinen und sind nicht immer in diesen Verbindungen mitaufgeführt worden. Wenn eine nicht gefundene Abbreviatur mit ב, ל, כ, מ, ו, ש, ד, ה beginnt, ist zu überlegen, ob der Anfang nicht etwa in der Präposition בְּ, לְ, כְּ oder מִ (= מִן), in der Konjunktion וְ, in den Relativpartikeln שֶׁ oder דְ, oder im Artikel הַ — oder in einer Kombination mehrerer dieser Präfixe besteht. Dann ist dieser Anfang zu streichen und der Rest im Lexikon zu suchen. וביוה"כ suche also unter יוה"כ, מר"ה unter ר"ה.

2. Bei Büchertiteln ist unter Umständen in derselben Weise von ס (= סֵפֶר) oder von ב (= בַּעַל „Verfasser") oder בעה"מ (בַּעַל הַמְחַבֵּר) zu abstrahieren.

3. Nicht zu übersehen sind die hebräischen Zahlbezeichnungen bei Citationen in Verbindung mit סֵפֶר (Buch), כֶּרֶךְ (Band), שָׁנָה (Jahrgang), מַסֶּכֶת (Traktat), חֵלֶק (Teil), שַׁעַר, פָּרָשָׁה, פֶּרֶק, פִּסְקָא, סְעִיף (Abschnitt), סִימָן, רֶמֶז (Paragraph), הֲלָכָה, מִשְׁנָה (Lehrsatz), דַּף, צַד, עָלֶה (Blatt), עַמּוּד (Kolumne) — oder entsprechenden Abkürzungen. פ"ט könnte z. B. bedeuten Parascha 9 oder Perek 9. Vorangehendes ר oder ס für ראש bez. סוף bezeichnet dann Anfang oder Schluß des Abschnitts. פ"ק bedeutet פֶּרֶק קַמָּא „erster Abschnitt", nicht „Abschnitt 100".

4. Eigennamen in den üblichen Abkürzungen können mit Titulaturen in verschiedenem Umfang verbunden sein. Es war unmöglich, alle verschiedenen Möglichkeiten im Lexikon aufzuzählen. Ein Rabbi Jizchak könnte heißen ר"י, הר"י, הגר"י, החר"י, מוהר"י, מהר"י, מהורר"י, מוהרר"י. Außerdem können noch כ für כָּבוֹד, ב für בֶּן vorangehen. Auch sei nicht vergessen, daß einem Eigennamen א (= אָמַר, אוֹמֵר) vorangehen oder folgen kann.

VORBEMERKUNG DES HERAUSGEBERS.

Wo eine Abbreviatur mit der Auflösung in eckige Klammern gesetzt ist, besagt dies, daß das Vorkommen der Abbreviatur zweifelhaft ist. In runde Klammern wurden gesetzt:

1) Abbreviaturen, welche eine mitgeteilte Auflösung etwas anders wiedergeben als die an der Spitze stehende Abbreviatur.
2) Wörter, welche für ein entsprechendes Wort einer Auflösung eingesetzt werden können.
3) Die Bezeichnungen für verschiedene Kategorien von Abkürzungen.

Folgende Kategorien von Abkürzungen sind durch besondere Bezeichnungen kenntlich gemacht:

ס' = Büchertitel (ספר).
ק' = Kabbala (קבלה).
יעב"ץ = Jakob Emden (bes. dessen Siddur).
ד' = Grammatik (דקדוק).
ל' = Kalender (לוח).
ת' = Liturgisches (תפלה).

G. D.

ANHANG ZUM ARAMÄISCH-NEUHEBRÄISCHEN WÖRTERBUCH VON GUSTAF H. DALMAN

LEXIKON DER ABBREVIATUREN

VON

G. H. HÄNDLER

BEARBEITET VON PROFESSOR DR. J. KAHAN IN ZNAIM

ZWEITE AUFLAGE

MIT EINEM

VERZEICHNIS DER MISCHNA-ABSCHNITTE

VON

PROF. DR. J. KAHAN IN ZNAIM

J. KAUFFMANN VERLAG/FRANKFURT A. MAIN

1922

DATE DUE

JUN 15 1998

JUN 30 2002

[redacted]

JUN 15 1977

[redacted]

[redacted]

JUN 15 1989

JUN 15 1990

[redacted]

GAYLORD

PRINTED IN U.S.A.

PJ5255 .D14 1922
Aramaisch-neuhebraisches handworterbuch
Princeton Theological Seminary-Speer Library
1 1012 00075 7437